Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LVCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

LVCIANI SAMOSATENSIS

OPERA.

TOMVS I.

EX VERSIONE

IOANNIS BENEDICTI.

Cum NOTIS *integris*

Ioannis Bourdelotii, Iacobi Palmerii a Grentemeſnil, Tanaquilli Fabri, Aegidii Menagii, Franciſci Guieti, Ioannis Georgii Graevii, Iacobi Gronovii, Lamberti Barlaei, Iacobi Tollii, & ſelectis aliorum.

BIBLIOTECA NACIONAL

AMSTELODAMI,
Ex Typographia P. & I. BLAEV,
Proſtant apud WOLFGANG, IANSSONIO-WAESBERGIOS, BOOM, à SOMEREN, & GOETHALS.
M DC LXXXVII.

SERENISSIMO & POTENTISSIMO

PRINCIPI

FRIDERICO WILHELMO,

MARCHIONI BRANDEBVRGICO, S. ROMANI IMPERII ARCHICAMERARIO, ET ELECTORI, SVPREMO IN BORVSSIA, MAGDEBVRGI, JVLIAE, CLIVIAE, MONTIVM, STETENI, POMERANIAE, CASSVBIORVM VANDALORVMQVE, NEC NON IN SILESIA CROSNAE ET SCHWEIBVSSII DVCI, BVRGGRAVIO NORIMBERGENSI, PRINCIPI HALBERSTADENSI, MINDENSI, ET CAMINI, COMITI DE HOHENZOLLEREN, MARCAE ET RAVENSBERGI, DOMINO RAVESTEINII, LAVENBVRGENSIS ET BVTOV,

S. D.

IOANNES GEORGIVS GRAEVIVS.

Nisi mirifica singulariſque Tua benignitas in fovendis pacis artibus aeque teſtata cunctis gentibus eſſet, ac Tua virtus & laus bellica, maximis rebus

 geſtis

geſtis parta, nunquam in animum potuiſſem inducere, ut hunc politiſſimum ſcriptorem, & per quam lepidum errorum & ineptiarum, quibus omne genus hominum obnoxium eſt, animadverſorem, Tibi, ſereniſſime Princeps, offerrem. Orbis terrarum non minus ſuſpicit Tuam in ſublevandis & tuendis omnis liberalis doctrinae ſtudiis, ſapientiam, quam admiratur quae praeclariſſime geſſiſti magnitudinem. Haec ſane tanta ſunt, ut patrari a Te poſſe, cum ſuſciperes, non ſperari, vix optari poterat; patrata vero eſſe, non credi, niſi rerum teſtimonia fidem facerent. Ecquod illuſtrius teſtimonium eſt victoria Sarmatica, qua, ſociatis cum foederato Rege copiis, quae non excedebant numerum tricies mille virum, maximas nobiliſſimae gentis copias, nonagies mille Sarmatas, & quadragies mille Scythas, in oculis ſedis Regiae fudiſti, & optimam Boruſſiae partem, Regia dominatione levatam, in libertatem ſic vindicaſti, ut tota poſt haec Tui juris & ditionis fuerit? His enim legibus ut pax redimeretur facile Tibi paſſus es perſuaderi, qui nunquam arma ſumſiſti, ut imperii fines latius proferres, ſed ut injuriae licentiam eriperes hoſtibus, & otium non obnoxium, ac ſecuritatem Tibi parentibus populis praeſtares, & aut ſociis, aut importune afflictis opitulareris. Quid glorioſius tropaeo Fehrberolinenſi? cum arma Tua, quae in remotiſſimis imperii Romani finibus, ad ejus majeſtatem & ſalutem tuendam, illiuſque inimicos ſubmovendos quaſi peregrinabantur, revocarent ſubiti ac nec opini hoſtes,

hoſtes, qui abſentiam Tuam occaſionem, ſuam ducentes, dolis ac vi Tuas terras, praeſidiis nudatas, non infeſtarant modo, ſed occuparant. Quantas mox hujus injuriae poenas Deo, Tibi, & ſibi ipſi dederunt! Cum parva cum manu equitum advolares ad Tua vindicanda, & exercitum numero & locorum oportunitate longe ſuperiorem, & ab inſtrumento bellico rebuſque aliis omnibus paratiorem, tanta celeritate, ſed longe majore virtute aggredereris, caederes, & fulminis inſtar proſterneres, ut non tam de illis, quae invaſerant, retinendis, quam de ſua ſuorumque ſalute ſolliciti, pavidi terroriſque pleni refugerent. Equidem magna mercede didicerunt, quam temere & quam inauſpicato laceſſierint Principem, quem invictum ad arma divina virtus & animus excelſus praeſtat, & quem perpetua in bellis gerendis, quia nulla niſi pia & juſta ſuſcipit, fortuna comitatur. Quot enim urbes, arces, caſtella, cum ingenio ſitus, tum operibus firmiſſimas non longi temporis ſpatio amiſerunt? Stralſunda, quae acerrimos ſuperioribus hujus ſeculi annis, ingentium Caeſarearum copiarum inſultus ſuſtinuerat & retuderat, ut haberetur inexpugnabilis, quam facile novo miſſilis ignis commento Tibi ceſſit? Stetinum, munitiſſimam, & magno lectiſſimorum equitum & peditum praeſidio, omnique apparatu bellico inſtructiſſimam in patientiam obſidionis longiſſimae, quam & animo fortiſſimo, ingentique fiducia, an pervicacia dicam, ferebant, quanta virtute, quantoque conſilio cepiſti? Rugam tan-

tis copiis infeſſam, tantis operibus & caſtellis, ipſoque mari ſeptam & vallatam, quam brevi, expoſito milite, fuſis hoſtibus, ſubjugaſti, inſigni documento virtutem & felicitatem Tuam omnia ſequi, etiam quae humana vi non expugnari poſſe videbantur. Sed nihil ſplendidius, & ad omnium ſeculorum commendationem magnificentius eſt lauru Boruſſiaca. Hoſtes recollegerant vires, dilectuque domi habito, numeroſo exercitu, per Sarmatiam irruptione facta, infeſtarant Boruſſiam Tuae ditionis, regionem tam ad belli ſubſidia, quam ad decus pacis ornatiſſimam, & uberrimis fructibus Tuum aerarium locupletantem. Caedibus, direptionibus, incendiis graſſabantur, non mediocres terrores jaciebant, diraque denuntiabant imperata detrectantibus. Videbatur fortuna, cum abeſſes longe, ac diſtinereris, omnia commutaſſe. Sed tu, invictiſſime Princeps, contractis pro tempore copiis, quam ſubito, quam inexpectato hoſtibus ſuperveniſti, ut ante Te veniſſe viderent, quam audierant venire. Adventus enim Tui nuncios incredibili celeritate praeveneras, & quidem alieniſſimo anni tempore, cum omnia frigoris immanitate rigerent, & per duratum glacie ſinum maris Balthici exercitus & omnis apparatus bellicus eſſet ducendus. Simul veneras, ſimul viceras. Inſperatus Tui conſpectus animos hoſtium tantopere perculerat, ut non tam de pugna, quam de latebris, quas circumſpiciebant, & fuga, quam maturabant, cogitarent. Victoriae praemium fuit non modo Boruſſia recuperata, ſed Pomerania

rania citerior ulteriorque pacata. Haec omnia Te Duce. ſed quid non Tuis auſpiciis & auctoritate per Tuos duces geſtum eſt? Vt alia taceam, hoc ipſo anno, quas contra immaniſſimum Chriſtiani nominis hoſtem copias miſiſti auxiliares, quae non mirifica virtutis inuſitatae documenta dederunt, in illa ingenti & nunquam non commemoranda obſidione Budae. Septies haec urbs a Chriſtianis fuit obſeſſa irrito ſucceſſu, & magno Imperii Chriſtiani detrimento & dedecore. Nec melioris eventus fuiſſet octavum obſidium, niſi miles Tuus ex illis, quae ei erant aſſignata, caſtris, tanto impetu urbem impetiiſſet, tantaque conſtantia, licet quotidie plurimi occumberent, a Turcis, cum erumpentibus, tum a foſſis & munimentis maxima vi obſeſſores arcentibus, caeſi, preſſiſſet, & tanta animi praeſentia primus muros, cum invaderentur noviſſime, ſubiiſſet, ut illi in primis expugnationem tam invictae urbis acceptam ferendam eſſe, ipſi Duces, quibus ſummam belli mandaverat, Auguſtus Imperator, litteris publice ſcriptis ſint teſtati, Tibique pro tam fortibus viris, quos reipublicae Chriſtianae ſubſidio miſiſſes, ſummas egerint gratias.

Magna haec ſunt, Sereniſſime Princeps, quae nunc admirantur omnes, quaeque ſeri nepotes admirabuntur, nulla longinquitate temporum obliteranda. Alet ea hominum fama, & ad extremas gentes, & per omnem poſteritatis memoriam diſſeminabit. Sed longe majora ſunt, quae Tibi ipſe per Te ſolus tropaea poſuiſti. In glo-

riae, quam tot rebus ad Viſtulam, Rhenum, Viadrum, Iſtrum, fortiſſime geſtis es adeptus, ſocietatem admittis Duces & milites, quorum uſus es conſilio, manibus, & miniſterio. A conſortio hujus victoriae, qua Te ipſe viciſti, quod genus victoriae eſt difficillimum, excluduntur ceteri omnes mortales. Haec vere Tua victoria eſt, cum hoſtibus, quos aequitate cauſſae viceras, antequam cum iis congredereris, armis quoque victis, & exutis illo Germaniae tractu, quem ad mare Balticum tenebant, animi ſumma moderatione, & inſita ingenii lenitate incredibili, pacem dediſti, provinciaſque quas arma & jus belli Tibi acerbe provocato adjudicarant, Tuaeque poteſtati ſubjecerant, eis reſtituiſti. Nullas pacis conditiones, quamvis parum aequae, nec ex victoris dignitate viderentur eſſe, averſabaris, ut conſtaret omnibus, Te pacis & concordiae Germaniae redintegrandae & firmandae ſtudio, non ambitione, nec cupiditate novarum rerum, aut finium late propagandorum, arma cepiſſe. Haec aequitas mirifica, & altiſſimi animi exaggeratio, Te ad divinitatis quoddam faſtigium evexit, ut Te tanquam caelo demiſſum Principem homines colant, ac venerentur.

Verum ut pax & tranquillitas Tuorum civium, ſic & eorum felicitas Tibi ſemper curae fuit, ut affluant omnibus, quae vel ad uſum, vel ad cultum & elegantiam vitae ſunt neceſſaria. Hinc magnis commodis & immunitatibus non ſolum excitantur incolae, ſed & exteri invitantur ad artificia varia in tuis civitatibus excolenda, & ad

mer-

mercaturam locupletandae reipublicae fovendam. Hinc in ultimas insulas, & terras alio sole calentes naves missae negotiandi caussa, coloniaeque sunt ductae. Hinc Suevum & Viadrum, fossa ducta magni operis, duodecim catarectis instructa, quinque decempedas lata, & tria milliaria Germanica longa, maximis impensis junxisti, ingenti negotiantium commodo, & itinerum compendio. Nullius patris familias tanta potest esse diligentia, & sollicitudo in procuranda re familiari, pro suorum tutela, quanta Tua est cura & vigilantia in providendis Tibi subjectorum populorum utilitatibus, & oportunitatibus. Parentis indulgentiam & amorem omnibus praestas. Inde tanta facilitas in omnium desideriis excipiendis, tanta benignitas in necessitatibus sublevandis, tanta severitas in sanctitate tribunalium, & religione judiciorum constituenda, ut omnes aequalitate juris fruantur, boni & bene de rep. meriti ornentur, improbos vero nec potentia, nec largitio, nec gratia legibus eripiat. Omnium vero curarum Tibi antiquissima est cura pietatis & religionis. In hoc omnem cogitationem mentemque fixisti, ut ejus decus illibatum, & omnibus pestilentibus erroribus purgatum floreat. Felicium aras raro fumare tam vere, quam eleganter dixit vetus poeta. Nam rebus laetis & secundis, nimiisque opibus solent homines efferri animis, & humanitatis oblivisci. Tu in tanto rerum humanarum fastigio non modo ipse caste colis religionem, Deumque unicum auctorem omnis Tuae felicitatis & victoria-

rum

rum eſſe in omni ſermone prae Te fers, ſed & Tuos cives ad eandem pietatem colendam Tuo inflammas exemplo, & graviſſimis verbis incitas. In admirabili illa adlocutione, qua Tuum exercitum in Pannoniam contra ſempiternum Chriſtianorum hoſtem iturum, hortabaris & confirmabas, quae hic apud nos quoque cum maximo applauſu fuit audita, quid praecipiebas acrius & ſtudioſius, quam ne in hac expeditione pietatis ſtudium Deique cultum negligerent, cui omnes Tuas victorias Te debere teſtabaris, utque, ſi tempus ſic ferat, mortem fortiter oppetant pro Chriſto Soſpitatore, qui ſalutem noſtram ſanguine ſuo, & vitam immortalem morte nobis, eaque indigniſſima, pepererit. Tantum ardorem in animis tam Ducum, quam militum, haec Tua oratio, tantam in Deum Chriſtianamque rempublicam pietatem ſpirans excitavit, ut alacrius ad bellum, quam ad feſtum diem proficiſcerentur, tantaque virtute dimicarint, ut maxima pars vitam profuderit, ſuperſtites autem, non tam ſuae fortitudini, quam illis facibus, quas eis ſubjeceras, victoriam adſcribant. Quam vero hoc luculentum & illuſtre pietatis Tuae documentum eſt, quod omnes exteros cujuſcunque gentis, qui propter religionem ſolum vertunt, & ad Te tanquam aram & arcem confugiunt, recipis fovendos, & alendos, quorum quater mille familiae in Tuis terris ſedes invenerunt quietas.

In alias artes ingenuas & doctrinarum ſtudia, quibus homines ad virtutem in reipublicae uſum

&

& decus informantur, non minus curae & liberalitatis confers. Quot eruditionis & ſapientiae palaeſtras aut excitaſti, aut magnifico tueris impendio? In Boruſſia Regium montem, ad Viadrum Francofurtum, in Clivis Duisburgum, in qua Tu, Princeps ſapientiſſime, me poene adoleſcentem primus produxiſti in hoc famae theatrum. In tanto numero novam doctrinae liberalioris officinam Te moliri in Magdeburgenſi dioeceſi, nuperius cum in Clivis ad Tuum conſpectum admitterer benigniſſime, ex Tuis ſermonibus, quos in tanta rerum mole, de amplificanda eruditionis dignitate mecum habere dignabaris, mihi datum fuit intelligere. Illi nunquam effluent ex animo meo, nec ille dies mihi longe honeſtiſſimus, quo tantum Principem videre audireque mihi licuit.

Praeter iſtam, quam Athenaeis tuendis impendis, quid non pecuniae conſumis in Hebraeorum, Graecorum, Romanorum numiſmatibus, gemmis elegantia & eruditione, quam prae ſe fert erudita manus, conſpicuis, & ſupellectile priſci temporis aggeranda, quae ſemper deliciae fuerunt heroicarum mentium. Auguſtus ſane ſua praetoria rebus vetuſtate & raritate notabilibus ornabat, ſollemnibus vero diebus donabat amicis nummos omnis notae, veteres etiam, & regios ac peregrinos. Quid dicam de ſumtibus, quos facis in Bibliotheca locupletanda, quam in Principali Palatio dedicaſti, quamvis jam tanta librorum exquiſitorum copia circumfluat, ut nulli fere ſit ſecunda, ſed Attalicorum & Alexandri-

no-

norum Regum memoratis bibliothecis palmam reddat ambiguam. Ei cuſtodiendae & excolendae novam cum maxime porticum ſpatioſiſſimam juſſiſti condi, ut ſplendidius quaſi hoſpitentur illa omnium ſeculorum illuſtria ingenia, qui quibuſcunque litterarum monumentis ulli ſapientiae parti utilem navarunt operam. In iſtud eruditorum hominum prytaneum ſi collocare quoque dignaberis recentem hanc Luciani editionem, non poterit non id magno ei eſſe honori. Nam praerogativa Tui tanti Principis judicii non modo commendabit eam omnibus bellarum rerum ſtudioſis, ſed & aeternitatem promittit. Eſt vero ſcriptor hic digniſſimus, qui curioſorum in manibus verſetur propter ingenii feſtivitatem incredibilem, mirificam elegantiam, & variae doctrinae, multarumque utilium & ſcitu dignarum rerum, quae fruſtra quaeruntur alibi, copiam. Gentilium ſtultitiam & anilem ſuperſtitionem, in illorum ſacris & cultu Deorum exagitat lepidiſſime. Non nunquam quidem nec Chriſtianis, aeque ut Tacitus ac Suetonius, parcit paganus, ſed vel ſic quoque nobis plus profuit, quam nocuit. Primum ex illo licet videre, quam futilia ſint, quae in Chriſtianis irridet. Dein argumento & teſtimonio luculentiſſimo vel invitus confirmat noſtrae doctrinae vim & ſanctitatem in praeclaro illo dialogo, cui pſeudomanti nomen. Non extat inſignior in omni antiquitate diſputatio, qua praeſtigiae & artes aeruſcatorum, qui fictorum oraculorum auctores fuerunt, & reſponſa divina mentiebantur, clarius oſtenduntur. Ait fa-

famoſiſſimum illum Alexandrum Abonotichitam, qui opinione renati Aeſculapii, futurorum praeſenſione juxtaque ſalutarium remediorum, quam jactabat, ſcientia inclyti, quem forma draconis humana facie, ſimulata fraude mirifica, oſtentabat, Aſiae & Europae diu illuſiſſe. Etiam hoc tempore foediſſimae illius, & omnem fidem excedentis credulitatis monumenta ſuperſunt in Abonitichitarum nummis, in quibus ille draco, hominis os ferens, conſpicitur. Adjicit Lucianus, hunc impoſtorem a ſuis ſacris & initiis, quae inſtituerat, omnes arcuiſſe Chriſtianos, & per praeconem edixiſſe: *Procul hinc Chriſtiani.* Norat impuriſſimus nebulo, Chriſtianos decipi non facile poſſe. Illos, mente ab oculis ſevocata, brevi latebras fallaciarum, quibus homines faſcinabant, perſcrutaturos, omnique mimo ſceleratiſſimi latrocinii perſonam detracturos fuiſſe. Vnde vero haec perſpicacitas hominibus rudibus, nec verſatis in perveſtigandis abditarum rerum cauſſis, quam ſibi vindicabant, qui Philoſophis dederant operam? unde robur illud animi, contra tantam ſuperſtitionis vim, quae omnium mentes tanquam magicis carminibus defixerat, quam a religionis Chriſtianae virtute & efficacitate, quae & oculos aperit ad fraudes nequiſſimorum hominum proſpiciendas, & animum firmat adverſus ſuperſtitionem, quae imbecilliores occupat facillime? Denique ſic cenſeo, ſi diligenter legatur Lucianus ab hominibus ſanis, qui noxia, quae non nunquam adſperguntur, poſſunt dignoſcere & ſeponere, vix ſcriptorem utilio-

liorem reperiri ad vitam corrigendam, eamque inanibus terroribus liberandam, nec non ad alte insitas & inveteratas opiniones pravas, quas cum lacte materno nostro aliorumque malo, imbibimus, a pulmone revellendas. Hunc tibi offero, sereniſſime Princeps. Si eum exceperis fronte Tua, hoc est serena, magnum operae, quam ei impendi, pretium me consecutum esse putabo. Deus Te, optime Princeps, contra ingravescentis aetatis incommoda diutissime servet salvum & sospitem, bono sacri Imperii Romani, cujus columen es, omniumque bonorum, in quibus ego numerari volo, qui praesidium in Te sibi certum constitutum esse decrerunt, & pro Tua Tuaeque florentissimae Domus incolumitate quotidie vota nuncupant. Trajecti ad Rhenum Nonis Novembribus M. IOC. LXXXVI.

IOAN-

IOANNES GEORGIVS GRAEVIVS

LECTORI

S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amsterodamenses bibliopolae, hoc nomine sane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque polstiorum hominum notas: quibus etiam accesserunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clarissimorum, Menagii, Guieti, Boivinii, quas mihi misit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures erant, si per temporis angustias, & occupationes alias potuissem huic negotio maturius & diutius vacare. Usus sum editione Florentina anni millesimi quadringentesimi nonagesimi sexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium esse persuasum habeo. Usus etiam sum Aldina anni millesimi quingentesimi tertii, nec non duabus Basileensibus, altera Graeca anni millesimi quingentesimi quinquagesimi quinti, alteri adjecta est versio Latina, quae notissima est, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi consulere nunc non licuit, quamvis olim adolescens eam evolverim. Secuti sunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetustiorum interpretum versiones interpolavit. Si quis post haec novam Luciani editionem moliri velit, ei sim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto scriptore. Nam satis magnus campus patet Graeca docto, industriam suam exercendi. Vale.

IOHANNIS BENEDICTI,

De hac sua Græci Contextus, & Latinæ versionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

Mirum tibi videri possit, Amice Lector, me post viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoscendis Luciani scriptis, & retextendæ maxima ex parte illorum in Latinam phrasim translationi manum admovisse: cùm verisimile sit eos viros, sui temporis lumina, Græcam linguam ita calluisse, ut probè intellectum authorem è Græcia in Latium pede nunquam cæspitante, animo nunquam dormitante transtulerint: me verò, jam primum hoc eruditionis specimine innotescentem, nihil melius præstare potuisse, quàm excellentes illi interpretes præstiterint: adeò ut huic cœpto plus audaciæ sit tribuendum, quàm veræ laudis rependendum. Ego sanè ingenuè agnosco cùm eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum præstantiam, quam neque suspicere, neque laudare satis possum: imò cui plurimum deberi syncerè confiteor. Sed, veluti non rarò accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda superstruant & addant: ita & mihi contigisse, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraseos beneficio, referata, pleriſque in locis scopum authoris clariùs & meliùs attingam. Occasionem exhauriendi laboris istius obtulêre mihi selectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publicè legebam, & singulas sententias ac voces diligenter expendebam, plerunque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendosa videbatur lectio, unde fiebat ut non plenè, planéque satis locorum nonnullorum sensus caperetur. Idcirco Græcum contextum, vel ex collatione variorum

riorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris meliùs reddere poteram, id ſobriè quidem, & moderatè faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attentè examinare: quò perſpicerem an Græca Latinis apprimè reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quàm alius alio fœlicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Vtque quod ſentio, ingenuè pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod meliùs redderem: imò potiùs ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proximè accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quàm in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iocobus Micyllus, Eraſmo ferè æquiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolùm ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerunque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latinè exaravit. Cujus interpretationis, quanquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut hæc prorſus mea non immeritò dici poſſit: non ſecus atque [Aſini.] ſive [Lucii] verſio, quæ uſque adeo miſera priùs erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Cæterùm hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto præripiam, præreptam in me transferam, ab iſtiuſmodi veſana φιλοπμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus à vitio, jus ab injuria diſtat. Hic animus, hoc conſilium ſolummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod eſſet opis meæ (quæ quàm ſit tenuis, agnoſco)

id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amicè Lector, conatum hunc meum boni consulas, eóque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eadémque festivitate authorem hunc de Græca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Fortè autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus præcipuè de causis. Vna, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circunferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel munerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & priùs excusos Græcè codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in præsentia præstiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem antè vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et cettè quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multáque doctrina clarêre? Hic si res serias tractat, fit gravis: si jococas, festivus: si præcipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeò fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamæleon omnes orationis colores suscipiat: varióque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exur-

exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextrè id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quò commodiùs uti possit, quicunque Græcè discere studebit. Hic, si locos rectè deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Græca lingua jam plenè imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Græcissmum hauriret: illique aliorum, qui in scholis prælegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπε hominis hujus, apud quem nulla ferè res est, quæ non veniat in sermonem, Græcè loquendi formularum flores decerperet. Quæ cùm citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci muscuit: dignus profectò quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicunque seria, quicunque jocosa quæris, hîc invenies quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sivete domi hærentem, sive ruri versantem, sive peregrè euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata læta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvo-ve sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta præcipiendo, te informabit.

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΝ,

Σὺν σχολίοις Ἑλληνικοῖς καὶ ἄλλοις, ἐν Ἀμστελοδάμῳ ἐκτυπωθέντα.

Πρὸς Φίλον.

Θύσανθ' ἡδυλόγῳ Πειθοῖ Χαρίτεσί τε πάσαις,
Ἀτθίδος ὄγλωσσον μήσαο εὐλαλίης·
Ὃς γλυκερῷ μέλιτος γλυκίων ῥέει, ἔστι δὲ τοῦτο
Πολλάκις καὶ ὄξει καὶ ἁλὶ μιγνύμενον.

Εἰ, φίλε, βύβλου ἀναγνῶσιν ἠΰ τε γνῶσιν,
Εὐλιβάνου κλεινοῦ κυδάλιμον Συρίης,
Βίβλον τὴν δὲ λάβοις, ἐν ᾗ Πειθώ τε Χάρις τε
Φαίνεσιν, κ' ἄλλα πρὶν καζακρυπτόμενα.

Αὐτὰρ δυσεβείλου βλάσφημον τηλόθι φεύγοις,
Τηλόθι καὶ φύγοις τ' μεταφερζόμενον,
Οὗ κελπὶς δῶκεν γαίης, γλυκερόν περ ἐόντα,
Κελπίδα δ' πολλὴν, ἐ Χάριν Ἑλλάδι ἔχει.

ΜΑΤΘ. ΣΛΑΔΟΣ,
ἰατρὸς Ἀμστελ.

In-

Index eorum quæ primo Tomo continentur.

De Somnio, seu Vita Luciani. pag. 1
Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 13
Nigrinus, seu de moribus Philosophi. 20
Iudicium Vocalium. 44
Timon, sive, Misanthropos. 52
Alcyon, sive de Transformatione. 167
Prometheus, sive Caucasus. 172

Deorum Dialogi.

Promethei, & Iovis. 185
Cupidinis, & Iovis. 186
Iovis, & Mercurii. 188
Iovis, & Ganymedis. 189
Iunonis, & Iovis. 192
Iunonis, & Iovis. 195
Apollinis, & Vulcani. 197
Vulcani, & Iovis. 199
Neptuni, & Mercurii. 201
Mercurii, & Solis. 202
Veneris, & Lunæ. 204
Veneris, & Cupidinis. 205
Iovis, Æsculapii, & Herculis. 207
Mercurii, & Apollinis. 209
Mercurii, & Apollinis. 210
Iunonis, & Latonæ. 211
Apollinis, & Mercurii. 213
Iunonis, & Iovis. 215
Veneris, & Cupidinis. 216
Dearum Iudicium. 218
Martis, & Mercurii. 227
Panos, & Mercurii. 228
Apollinis, & Bacchi. 231
Mercurii, & Maiæ. 232
Iovis, & Solis. 234
Apollinis, & Mercurii. 236

Dialogi Marini.

Dorides, & Galateæ. 238
Cyclopis, & Neptuni. 241
Alphei, & Neptuni. 243
Menelai, & Protei. 244
Panopes, & Galenes. 245
Tritonis, Amymones, & Neptuni. 248
Noti, & Zephyri. 248
Neptuni, & Delphinum. 250
Neptuni, & Nereïdum. 251
Iridis, & Neptuni. 252
Xanthi, & Maris. 253
Doridis, & Thetidis. 254
Neptuni, & Enipei. 256
Tritonis, & Nereïdum. 257
Zephyri, & Noti. 259

Mortuorum Dialogi.

Diogenis, & Pollucis. 262
Pluto, seu contra Menippum. 265
Menippi, Amphilochi, & Trophonii. 266
Mercurii, & Charontis. 267
Plutonis, & Mercurii. 269
Terpsionis, & Plutonis. 270

Ze-

Zenophantæ, & Callidemidæ. 273
Cnemonis, & Damnippi. 274
Simyli, & Polystrati. 275
Charontis, & Mercurii. 277
Cratetis, & Diogenis. 283
Alexandri, Annibalis, Scipionis, & Minois. 285
Diogenis, & Alexandri. 290
Alexandri, & Philippi. 293
Achillis, & Antilochi. 296
Diogenis, & Herculis. 298
Menippi, & Tantali. 300
Menippi, & Mercurii. 301
Æaci, Protesilai, Menelai, & Paridis, 302
Menippi, & Æaci. 304
Menippi, & Cerberi. 307
Charontis, & Menippi. 308
Plutonis, & Protesilai. 309
Diogenis, & Mausoli. 311
Nereï, Thersitæ, & Menippi. 313
Menippi, & Chironis. 314
Diogenis, Antisthenis, & Cratetis. 315
Menippi, & Tiresiæ. 319
Ajacis, & Agamemnonis. 321
Minois, & Sostrati. 322
Menippus, seu Necyomantia. 324
Charon, seu Contemplantes. 340
De Sacrificiis. 361
Vitarum Auctio. 370
Piscator, sive Reviviscentes. 388
Cataplus, sive Tyrannus. 421
De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt. 443
Apologia pro iis qui mercede conducti serviunt. 480
Pro eo quòd inter salutandum verbo lapsus fuerat. 494
Hermotimus, sive de Sectis. 503
Herodotus, vel Aëtio. 571
Zeuxis, vel Antiochus. 576
Harmonides. 584
Scytha, seu Hospes. 590
Quomodo historia conscribenda sit. 600
Historiæ Veræ liber primus. 639
Historiæ veræ liber secundus. 666
Tyrannicida. 693
Abdicatus. 707
Phalaris primus. 730
Phalaris secundus. 740
Alexander, seu Pseudomantis. 746
De Saltatione. 783
Lexiphanes. 818
Eunuchus, seu Pamphilus. 840
De Astrologia. 847
Demonactis Vita. 856
Amores. 873

[1]ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LVCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

[2]Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἢ περὶ βίου Λουκιανοῦ.

De Somnio, seu vita Luciani.

ARGVMENTVM.

Occasio hujus narrationis videtur sumpta esse ex 2. Xenophontis de dictis Socratis, ubi Prodicus Sophista eodem modo Herculi puericiam egresso narrat virtutem ac voluptatem apparuisse: & utramque illum ad se pertrahere contendisse. Consilium autem & scopus in fine ab ipso Luciano explicatur. Nam ut adolescentes præ inopia deficientes & ad deteriora animum applicantes, revocaret, & ad literarum studia converteret, sermonem hunc ait à se institutum esse.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπιπνέοντος μοι εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τηλικίαν ἐσχηκότος ὡν· ὁ μὲν πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι χρὴ διδάξαι τὸ με. τοῖς παρεῖσιν ὅμως ἔδοξε, παιδεία μὲν, καὶ

NVPER cùm incunte adolescentia [4] in ludum literarium ire desiissem, pater meus qua me arte instrueret, unà cum amicis disputabat. Plerisque certè videbatur [5] Humanitas, & labo-

1 Sic titulum authori meritissimò fecimus, meliores editiones sequuti. Mss. duo è Regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum, nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam editione Basiliensi duæ postremæ voces aberant. *Bourdelotius.*

2 Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου] Non dubium est quin προπαλιὰν istam voluerit Lucianus operibus suis præfigi. Nec tamen persuasum habeo scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his dialogis servandum putavimus, dictum est in præfatione nostra ad Lectorem. *Idem.* Est λαλία sive προπαλαία, ut patet in fine ubi ait οἷσπερ ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐπαναλήψεται. Marcilius.

πόνε πολλῦ, & χρόνε μακρᾶ, & δαπάνης ἀσυμικρᾶς, [1] καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς. πεζὴ μὲν ἔργε, μικρᾶς εἶναι, καὶ παχείαν πίνα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. εἰ δέ πα [4] τέχνην τῶν βαναύσων τύτων ἐμαθόμην, τὸ μὲν πρῶτον ἐνδυς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα διὰ τῆς τέχνης, καὶ [7] μηκέτι οἰκότριβος εἶναι, πλιακὸς ὤν. ἔπ εἰς μακρὰν ἢ καὶ τὸ πατέρα ἐνφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ [6] τὸ γινόμενον. Δευτέρας δὲ σκέψεως ἀρχὴ ἐσκοπεῖτο, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, [7] καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλε τινὸς ἄλλα ἐπαινέντος, ὡς ἔκ τος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸ ἦθος ἀπέβλεπεν, παρὰ μὲν ὁ πρὸς μηδὲν ἦθος, ἄχρως ἐρρωμένον πρὸς πολλᾶ, & χρόνε μακρᾶ, & δαπάνης ἀσυμικρᾶς, [1] καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς. πεζὴ μὲν ἔργε, μικρᾶς εἶναι, καὶ παχείαν πίνα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. εἰ δέ πα [4] τέχνην τῶν βαναύσων τύτων ἐμαθόμην, τὸ μὲν πρῶτον ἐνδυς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα διὰ τῆς τέχνης, καὶ [7] μηκέτι οἰκότριβος εἶναι, πλιακὸς ὤν. ἔπ εἰς μακρὰν ἢ καὶ τὸ πατέρα ἐνφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ [6] τὸ γινόμενον. Δευτέρας δὲ σκέψεως ἀρχὴ ἐσκοπεῖτο, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, [7] καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλε τινὸς ἄλλα ἐπαινέντος, ὡς ἔκ τος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸ ἦθος ἀπέβλεπεν, παρὰ μὲν ὁ πρὸς μηδὲν ἦθος, ἄχρως ἐρρωμένον

labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, [2] fortuna denique splendida opus habere: [3] nostras autem facultates cum tenues esse, tum celere quoddam auxilium postulare. Quòd si mechanicam aliquam artem didicissem, fore primùm ut statim ab ipsâ arte necessaria vitæ compararem, nec ampliùs domi, etiam adhuc adolescens, paternis sumptibus viverem: deinde ut non multò post patrem exhilararem, quum semper justam mercedem referrem. Hinc secundæ consultationis caput est propositum, quænam ars optima, & ad discendum facillima, & libero homine digna esset: quæque minori sumptu egeret, quæstumque continuum sufficeret. Proinde alio vel ex sententia, vel ab experientia, aliam laudante; pater avunculum intuens (aderat enim is quo-

3 Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν] Habet à Platone, in quo totus est, & à Xenophonte, cujus est assiduus imitator, apud quos, εἰς τὸν διδασκάλε φοιτῶν. Sic in Hermotimo, sive de Sectis. παρὰ τὸν διδασκάλε φοιτῶντα, sic de Merc. cond. & passim alibi. Inde φοιτηταί, ἀντὶ τῶ μαθητῶν. Hesych. Suid. Poll. Diligens lector monendus est, Lucianum sæpissimè loquendi modos eosdem, easdem parœmias, & citationes usurpare: qui enim aliter fieri potuit in tam floridâ & variegatâ scripturâ? Quod igitur semel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis constans ratio videbitur cur paululum in his principiis immorandum. *Bourd.*

4 *In ludum*] Omnem scholam (ut Ascanius ait) Romani ludum dixerunt. Cicero 2. de orat. *ludum* pro Rhetorum schola dixit. *Cognatus.*

5 *Humanitas*] Quoniam eruditio & bonarum artium disciplinæ homini soli sunt propriæ, factum est ut παιδεία pro eruditione acciperetur. Gell. lib. 13. c. 15. *Idem.*

1 Καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς] Iacobus Micyllus, vir doctissimus, interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem sæpissimè frustratur, & *egere quodam fortuna splendore.* sic de Merc. cond. *Bourd.*

2 *Fortuna*] Fortuna pro divitiis, Horat. Epist. 5. lib. 1. *Cogn.*

3 *Nostras autem res*] *Res* pro substantia. Terent. in Phorm. *Idem.*

4 Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Hesych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαῦσος καμινος ἢ ἑστία δηλοῖ. interp. Aristopha. Pollux. *Bourd.*

5 Μηκέτι οἰκότριβος] In MSS. & aliis editionibus, quoties occurrunt duæ vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. *Idem.*

6 Τὸ γινόμενον] *Artis proventum.* Bud. vertit *justam mercedem.* Idem.

7 Καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν] *Quæ paratam opem ferret, quæ promptas præberet suppetias.* Ea repetit passim. *Idem.*

1 *Sta-*

ψλέφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις, ἐ ἡμᾶς οἴεται ἄλλον τέχνου ἐπιτρέπειν, σοῦ παρόντος. ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμοὶ, καὶ διδάσκει παραλαβὼν λίθον ἐργάτιν ἀγαθὸν εἶναι, καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἐμμελῆ τυφίαν. δοκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο. φύσεώς γε ὡς οἶδα [1] ἔχειν δεξιῶς. ἐπεμελεῖτο δ' ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ πλάσεσι· ἀπὸ τῆς ἀφελείας [2] ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, δεξίαν ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ δι' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, [4] εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδὶ. ἐφ' οἷς, ἅτε μὲν τῶν διδασκάλων, πληγὰς ἐλάμβανον. τότε δ' ἵππους εἰς τὴν φύσιν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ χρῆσις εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ πᾶς ἐλπίδες, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλάσεως. ἅμα τοίνυν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐπάρχειν. κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μᾶλλον τὸν Δία ἢ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος. ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα εἰκ ἀπρεπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ ὡς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φανοίμην θεὸς τοῖς γλύφουσι; καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κομψευόμενον ἐμαυτῷ τι, καὶ ἐκείνοις, οἷς ὡσηρώμην. καὶ τόγε ὡς τὸν ἐκεῖνο καὶ συνήθεις τοῖς ἐρχομένοις ἐγίγνετο. ἐγκωπία γάρ τινα μοι δοκεῖ ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡ ῥάμνος κομιδῇ πλακὸς, ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπιτάξαι τὸ κηρίον, [5] Ἀ ἔχει δέ

quoque [1] ſtatuarius optimus ſculpendo & doliendo marmore inter probatiſſimos artifices habitus) non fas eſt, inquit aliam artem, te præſente potiorem haberi. Quare hunc abduc, (me demonſtrans) & acceptum doce lapides probè expolire, & coagmentare, ut in ſtatuarium præſtantem evadat. Poteſt enim & hoc, natura ut ſcis, præditus fœlici, ac dextera. Conjiciebat hoc ex ludicris illis quæ ex cera conficiebam, quum dimiſſus à præceptoribus, vel boves, vel equos, vel etiam homines, rectè per Iovem ut patri videbar, abraſa cera effingebam: quorum cauſa plagas à præceptoribus accipiebam. Tunc autem his laudibus ad excitandam ingenii dexteritatem me proſequebantur: & ex illa ad fingendum propenſione, omnes ſpem bonam concipiebant, fore ut brevi artem hanc addiſcerem. Simul igitur idonea videbatur dies auſpicandæ arti, & tradebar avunculo, rem per Iovem non iniquo admodum animo ferens. Quin mihi luſum quendam non inſuavem res ipſa videbatur habere, & ad nominis apud æquales illuſtrationem facturum eſſe, ſi & Deos ſculpere, & parva quædam ſimulachra, cum mihi, tum quibus vellem, adornare noſſe comperirer. Primum quod auſpicantibus fieri ſolebat. Celte data, tabulam in medio jacentem, leniter attingere juſſit avunculus, tritum illud admonens, [6] *Dimidium facti, qui cœpit, ha-*

1 *Statuarius*] Sunt qui ſtatuariam in quinque dividant ſpecies, in *Comicen*, *Colapticen*, *Glyphicen*, *Encolapticen*, *Encauſticen*. Cogn.

2 Ἔχων δεξιῶς] Anglic. & Mſ. δεξιᾶς, minùs Atticè. *Bourd.*

3 Ὑπὸ τοῦ διδασκάλου] Angel. ὑπό. Idem.

4 Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non enim εἰκότως, ibi vulgarem recipit interpretationem, cùm nullus ſenſus elici poſſit. *Idem.*

5 Ἀ ἔχει δέ τι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *Idem.*

6 *Dimidium facti*] Ex Heſiod. idem in Hermot. *Cogn.*

τοι ἤμισυ παντός. σκληρόπεφυκὸς γὰρ καὶ πεπυγκότος ὑπ' ἀπειρίας, καὶ τραχὺ μᾶλλον ἢ πλαξ. ὁ δὲ, ἀγανακτήσας, [1] σκυτάλιον πρὸ κειμήλιου πλησίον λαβὼν, ἔ πρᾴως, ἔ δὲ σφοδρῶς ἐπλήξατο. ὥστε δάκρυά μοι τὰ παρόιμια τῆς τέχνης. ἀπέδρασε θᾶττον οἰκεῖν, ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἀφικνεῖται, σπουδὴν [2] ἀνολολύζων, καὶ δακούων τὼς ὀφθαλμὼς ὑποπλέως. καὶ διηγεῖται τὴν συμφορὰν τοῦ σκυτάλου. καὶ τὰς παλαμὰς ἐδείκνυεν. καὶ κατηγόρουν πολλὰ καὶ ἄγριστα, προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸς ὑπερβάλωμαι καλῶς τὴν τέχνην. ἀγανακτησάσης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τὸν ἀδελφὸν λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, καὶ ἐδάρθην ἐπ' ἐνδάκρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐνόουν. Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα. τὰ μὲν γὰρ ταῦτα ἔ, οὐκέτ' ἂν εἰκῆ φοίτα ὦ ἄνδρες ἀκούοντες, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλήκοα ἀκροατῶν δεόμενα. ἵνα γὰ καθ' Ὁμηρον εἴπω, [3] Θεῖός μοι ἐνόπιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίαι διὰ νυκτὶ, σύμφορὴς ὥτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας. ὅσι γοῦν κ' μὴ τοσοῦτον χρόνον, τὰ πράγματα μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων [4] ἔναυλος, οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. [5] Δύο γυναῖκες λαβόμεναι παῖν ἰσ-

habet. Cæterùm me duriùs præ imperitia percutiente, tabula rumpitur. Indignatus avunculus, acceptaque scutica quæ prope jacebat, nequaquam mansuetè, atque ut animum addenti convenit, me initiavit: adeò ut lachrymæ artis proœmium mihi fuerint. Idcirco arrepta inde fuga domum repeto, continuoque ejulando, & lachrymis oculos opplendo, commemorabam scuticam, vibices ostendebam, nimiamque illius crudelitatem accusabam, addens hæc illum invidia feciſſe, ne se in arte superarem. Cùm stomachata, & multum fratri conviciata fuiſſet mater, ubi nox supervenit, lachrymosus adhuc obdormivi, totamque nocteni cogitabundus decubui. Hactenus ridicula sunt, & puerilia quæ diximus: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri: sed quæ auscultandi percupidos auditores requirant. Nam ut ex Homero dicam. *Venére mihi divina insomnia nocte Alma*, ita evidentia, ut à veritate nihil distarent. Nunc etiam post tantum temporis intervallum, & visorum species oculis inhæret, & auditorum vox auribus insonat, tam plana fuerunt omnia. [5] Duæ mulieres manibus prehensum,

1 Σκυτάλιον] De hac voce ejusque varia acceptione copiosè Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. malè σκυτάλλιμ. Bourd.

2 Ἀνολολύζων] Mſſ. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *Idem.*

Ib. Δακρύων ὦν ὑποπλέως] Τὼς ὀφθαλμὼς aberant ab uno Mſſ. *Idem.*

3 Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. Iliad. *Idem.*

4 Ἔναυλος] Hac dictione passim utitur. Ἔναυλος ὁ ἐκτὸς τῆς αὐλῆς. ὅταν δ λόγος ἔναυλος ᾖ ἔτ' ἐκτὸς ὢν τῆς ἀκοῆς: atque hanc vocem sic capit, dum ait φήματα μοι ἔτι φαίνεται ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρεμφύ, &c. *Idem.*

5 Δύο γυναῖκες] Totius narrationis sive τῆ ἐνυπνίε, exordium sumptum è Prodici Philosophi Hercule. Suid. in Prod. allique multi. verum figmentum illud

ρῶν, εἰ λπόν μι ὡς ἐαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως, [1] καὶ κατεπρῶς μικροῦ γοῦν με διεσπάσατο ὡς ἀλλήλας φιλοῦμαι μάλιστα. καὶ γὰρ ἀρὰ μὴν ἦν, ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ σχεδὸν μικροῦ [2] ὅλον εἶχέ με. ἄρτι γὰρ ἦν, οὐδὲ κατὰ τῆς ἑτέρας εἶχομην. ἐβόων γὰρ ὡς ἀλλήλας ἑκατέρα. ἡ μὴν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κτᾶσθαι βέλοιτο. ἡ δὲ, ὡς μᾶλλον τῶν ἀλλοτρίων ἀπαλλοιοῖτο. ἦν γὰρ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὸν τὸν κόμην, [3] τῶ χεῖρε τύλων ἀναπλέως, διεζωσμένη τὸν ἐσθῆτα, πλήρη κονιάματος, οἵας ἂν ὁ θεῖος ὁπότε ξέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ, μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ χρῆμα δύπτικὴ, καὶ [4] κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν, ἐφιᾶσί μοι δικάζειν ὁποτέρα βελοίμην σωθῆναι αὐτῶν. πρότερα γὰρ ἡ σκληρὰ ἐκείνη, καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν. Ἐγὼ φίλε παῖ, ἐρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν. ἴσθι γὰρ πάππος σου, εὐπρεπὴς τέκτων τοῦ μητροπάτορος, λιθοξόος ὤν, καὶ τὰ θεῖα ἀμφοτέρω. καὶ μάλα εὐδοκιμῶν τε ἡμῖν. εἰ δὲ θέλοις λαβεῖν μὲν καὶ φλαῦρά σοι τῶν ἐμῶν τούτων ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἔπαθλα δὲ καὶ συμβιωτὴν ἐμοὶ· ὡς ἐγὼ μὲν

sum, se utraque valde violenter ac potenter me trahebant: unde parum abfuit quin me discerperent, inter se contendentes. Nam altera quidem superabat, & propemodum totum tenebat me: modo contra ab altera tenebar. Tum in se invicem clamabant ambæ, hæc quidem quòd suum vellet me possidere: illa verò quòd aliena nequicquam sibi vendicaret. Erat autem altera operaria, virilis, & squalida coma, callosis manibus, succincta veste, marmoreo pulvere oppleta, qualis erat avunculus quum lapides poliebat. Altera facie venusta, habitu decoro, veste modesta, mundaque. Postremò autem permittunt meo judicio utri earum conversari malim. Et sic prior illa dura, & virilis locuta est. Ego, chare puer, Statuaria sum, quam heri discere cœpisti, tibi familiaris, & à parentibus congenita. Nam & avus tuus (avi materni nomen addens) fuit marmorarius, ambo præterea avunculi tui, & propter nos valdè claruerunt. Quod si velis tricis, ac nugis circa quas ista versatur, alteram indicans, abstinere, me verò sequi, mecumque degere: primum generosè

illud non Prodico sed Xenophonti quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12. lib. 5. ad Fam. Scholiast. Homeri ad 14. Odyss. Lucianus hac περιαλιᾷ de Somnio. Malè hoc illi. Prodicus enim hujus autor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum autorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4. Themist. Euphrad. Orat. 3. D. Basil. ora. ad Nepot. *Beurd.* Simile figmento Prodici Sophistæ quo induxit voluptatem & virtutem Herculi adhuc puero appariisse. *Cogn.*

1 Καὶ κατεπρῶς] Sic jungi solita in Xenophonte & Platone. *Beurd.*

2 Ὅλον εἶχέ με] Sic in epist. amato. Philost. *Idem.*

3 Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & Mss. & edit. sic passim, ut de Somnio. τὼ χεῖρε, τὼ πόνω, & similia in Platone. *Idem.*

4 Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν] Vt pòst passim, κοσμιότερος τὴν ἀναβολήν. *Idem.*

θρέψῃ γενικωτέρους, καὶ [1] τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ πάντος ἀλλοτρίου ἔσῃ, καὶ οὔποτε ἔπει ἐπὶ τὴν ἀποδημίαν, τῇ πατρίδι, καὶ τοῖς οἰκείοις καταλιπών. [2] οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες. [3] μὴ μυσαχθῇς δὲ ἐμοῦ σύμβουλος [4] τὸ ἀΰτιλες, μηδὲ τῆς ἰδιώτιδος τὸ πιαρόν. δεῖ γὰρ τῶν τοιούτων ἀρμόζεσθαι καὶ [5] Φειδίας ἐκεῖνος, ἔδειξε τὸν Δία. καὶ [6] Πολύκλειτος τῇ Ἥρᾳ εἰργάσατο καὶ Μύρων ἐπῄνηται, καὶ Πραξιτέλης [7] ἐθαυμάσθη. προσκυνοῦνται γοῦν, εἴπερ μὴ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς μὴ ἂν κλεινὸς οὗτος ἅπασιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀπεδείξεις. τέρπεσθαι δὲ καὶ φανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. πολλοῖς δὲ καὶ ἐπ' αὐτοῖς [8] πλείοσι, διαπλαίουσι, καὶ βαρβαρίζουσι, [9] πείσομαι εἰπὼν ἡ τύχη, καλὰ δὲ ἀπούσῃ συνείρουσα, καὶ πείθουσα πειρωμένη. ἀλλ' ἐκεῖνα μέμνημαι τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τῶν μνημῶν διέφυγεν. ἐπεὶ σὺ μὲν ὑπόσχου, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως. Ἐγὼ δὲ τέκνον,

neroſe educaberis, & robuſtos humeros habebis, ab omni quoque invidia alienus eris: nec patria, tuiſque familiaribus unquam relictis, in terras alienas abibis, neque ob orationem laudabunt te omnes. Neque verò corporis vilitatem, aut veſtium ſorditiem averſeris. Nam ab his initiis profectus etiam Phidias ille Iovem ſpectandum exhibuit, & Polycletus Iunonem fabricavit, Myron laudatus eſt, & Praxiteles in admiratione fuit: & hi quidem cum Diis illis adorantur. Quòd ſi horum unus evaderes, quomodo ipſe apud omnes homines celebris non fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam omnibus ſpectabilem redderes. Hæc atque his etiam plura balbutiendo, & barbarè pronunciando, pleraque dixit Statuaria, ſummo ſtudio omnia connectens, & me in ſuam ſententiam adducere contendens. Sed plura non memini: maxima enim pars mihi excidit. Cæterùm ubi tandem finem fecit loquendi, altera in hunc ferme modum orditur. Ego verò,

1 Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Vt in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *Bourd.*

2 Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longè alia lectio concipitur ex Mſſ. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, id, qui partes τῆς παιδείας tuentur, ὡς δὴ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, hæc durior. πάντες abeſt à Mſſ. *Idem.*

3 Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, malè. hanc vocem alibi interpretatus ſum. *Idem.*

4 Τὸ ἀΰτιλες] *Vilitatem.* Hanc vocem ſæpè interpretati ſunt viri doctiſſimi. Cætera hujus concionatricis habes in Piſcat. *Idem.*

5 Φειδίας ἐδείξε τὸν Δία] Olympicum, ut patet poſtea, & apud Iul. Imper. in epiſt. *Idem.*

6 Πολύκλειτος τῇ Ἥρᾳ ἔδειξε] Argivam. patet apud Plin. de horum duorum operibus, autor libri de mundo, Cic. Tuſcul. 1. Plin. c. 8. lib. 34. Val. Max. c. 15. lib. 8. *Idem.*

7 Ἐθαυμάσθη] Mſſ. ἐθαυμάζετο. Idem.

8 Πλείοσι διαπλαίουσι] Hunc locum imitatus eſt Iulia. Imp. ὁ φορτικὸς καὶ δυσκολαίνων, ὃν ἐρίζειν μέλλω καὶ ὃν ἐξ ἀπὸ τῆς ἀναμνήσεως ἀφεῖσαι σοὶ χρόνος. Idem.

9 Πείσομαι εἰπὼν] Angl. & Mſſ. πάντως. Sed πείσομαι Lucianicum eſt: atque ipſe hac dictione paſſim utitur. *Idem.*

παιδεύσει μὴ ἤδη σωφρονῆς σοι, ἐς γνωσόμενα, εἰ μὴ μηδέπω [1] εἰς πλῆθος μὴ πεπείρασαι. ἡλίκης μὲν οὖν τὰς ἀγαθὰς πραγμᾶτος λιχνεύοντας γεύσεται, αὐτὴ συνείρηκεν. εἰδὼς δ' ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, πρὸς σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τῷ ἄπιστον ἐλπίδα τοῦ βίου τεθεμένος. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα κεκτημένος λαμβάνων, πατρικὸς τῷ γεωμέτρῃ, δύσπλειστος [2] τῷ συμβουλῇ, ὅτῳ φίλοις ἐπιδημήσομεν, ὅτῳ ἐχθροῖς φοβερός, ὅτῳ τοῖς πολίταις ζηλωτός, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τὸ σὺν ᾧ πολλῷ δήμῳ εἷς, ἀεὶ τὸ σχῆμα ἔχοντος ὑπαπλήστου, καὶ τὸ λίγειν δυσαρέστου ἱεροσπόνου, [3] λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τὸ κρείττον ἔρμαιον ἄν. εἰ γὰρ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γλύφοις, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιτο, τῷ μὲν τέχνῳ ἅπαντες ἐπαινέσουσιν, [4] σὺ δὲ ἴσῃ γε ὡς πᾶς τις ἰδιώτης, εἰ τὸν ἔχει, δύξαις' ἂν σοι ἅμιλος γλοιός. οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ [5] χειρώναξ. καὶ κατεχειροβίωτος νομισθήσῃ. ἐμοὶ δὲ μὴ πίθῃ, σωθῆναι μέν σοι πολλὰ ἐπιverò, ô fili Humanitas ſum, jam conſueta & nota tibi, tametſi nondum ad finem periculum mei feceris. Quanta utique bona ſis adepturus ſi ſtatuarius evadas, illa modò expoſuit. Nihil enim aliud niſi operarius eris, corpore laborans, & in hoc totam vitæ ſpem poſitam habens, obſcurus ipſe degens, modicum & minimè generoſum quæſtum faciens, dejectus animo, tenuis reditibus, nec amicis in foro auxiliaris, nec inimicis formidabilis, nec civibus beatus prædicandus: ſed illud ſolùm videlicet opifex, & è vulgo unus, præſtantiorem te ſemper formidans, & dicendi peritum colens, leporis vitam vivens, potentioris denique lucrum exiſtens. Quod ſi etiam Phidias, vel Polycletus fias, & præclara multa opera edas, artem quidem laudabunt omnes, nemo tamen ex aſpicientibus, qui ſanæ ſit mentis, tibi ſimilis eſſe optarit. Qualis qualis enim fueris, nihil niſi mechanicus artifex, manibus operans, & ex iiſdem victum quæritans cenſeberis. At contrà, ſi mihi obſequaris, primùm tibi

1 Εἰς πλῆθος] Rectè ibi Latinus interpres *εἰς πλῆθος*, *ad plenum*. Virg. lib. 2. Georg.

Hæc ager ille malus, dulcéſque à fontibus undæ
Ad plenum calcentur. Bourd.

2 Τῷ συμβουλῇ] Sic rectè in omnibus & Mſſ. & impreſſis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi *ἐπιμὶς τῷ συμβουλῇ*. Idem.

3 Λαγὼ βίον ζῶν] Demoſth. *περὶ στεφ.* λαγὼ βίον ἔχεις, ἀεὶδὼς καὶ πτόμενον καὶ ἀεὶ πλήγδην φοβούμενος. Parœm. λαγὼ βίον ζῶν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθεσταμένοι καὶ δειλιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωῶν δειλότερος. de quo Lucianus. Piſc. & ſæpe alibi. D. Anaſt. in Epiſt. de hujus animalis metu. Ariſt. c. 1. lib. 1. hiſt. anim. & in Phyſiogn. Varr. Horat. Oppia. Ælia. Apul. Iul. Poll. Sido. Neque ineleganter Q. Cornificius poëta apud Euſeb. in Chron. Milites fugaces vocavit *galeatos lepores*. Horum proverbiorum origo eſt quam profert Herod. in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίων καὶ ὀρνίθων, καὶ ἀνθρώπων. Hinc metus leporis apud Auſon.

At lepus, in me omnis terra pelagique ruina eſt,
Perſtitan & cœli, ſi canis aſtra tenet. Idem.

4 Οὐκ ἴσῃ γε] Eleganter hæc Plutar. in Pericle ſtatim ab initio. *Idem.*

5 Χειρώναξ, μάταιε καὶ χροὶ δεινόζων] Aliter Heſych. *Idem.*

δείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις ἀνυμάστους, καὶ λόγους αὐτῶν [1] ἀπηχήλωσα, καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρόν σε ἀποφαίνουσα, καὶ τὴν ψυχήν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, σωφροσύνῃ, καρτερίᾳ, τῇ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς τὰ σεμνότατα ὀρεγῇ. τοιαῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς [2] ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήθῃ δέ σε ὑπὸ παλαιῶν ὠδέν, ὅτι νῦν πλουτεῖς δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα περὶ σοῦ μετ' ἐμοῦ. καὶ ὅλως, ἅπαντα ὁπόσα ἐστὶ τὰ θεῖα, εἴτε ἀνθρώπινα, σὺν εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ δὲ δεῖνος, ὁ βαλσοδάμου πῶς ἀφ' ἡμῶν ὅτου τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτός, καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, πρωΐμως, καὶ ἐπαινετῶς, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις σύνδικιμῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ χθὲς καὶ πολὺ πρόσχωντων ἀποβλεπόμενος· ἐοικὼς μὲν τοιούτοις ἀμπελόμενος, δείξασι τῆς ἑαυτῆς, πάνυ γ' ἀμπρὰν ἐφορᾷ, ἀρχῆς γ' καὶ εὐδοξίας ἀξιόμενος· κἂν πάνδημός, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀλλοδαπῆς ἀγωνίᾳ, ἀλλ' ἀφανὴς ἔσῃ. τοιαῦτά σοι προλήψω [3] τὰ γνωρίσματα· ὥστε τὸ ὁρώντων ἴσχας, τὸ πλησίον κινήσας, [4] δείξῃ σε τῷ δακτύλῳ, [5] οὗτος

tibi multa priscorum virorum præclara opera, actaque admiratione digna ostendam. Deinde & orationes eorum exponendo, & omnium, ut ita dicam, expertum te reddendo, animum, quæ tui pars est præcipua, multis ac præclaris ornamentis exornabo, Modestia scilicet, Iustitia, Pietate, Mansuetudine, Æquitate, Prudentia, Fortitudine, Amore honesti, rerum gravissimarum Desiderio. Hæc enim sunt verè incorrupta animi ornamenta. Præterea neque quicquam ante actum te latebit, neque quod in præsentia est agendum, sed illud multò ante mecum prospicies. Omnia in summa, quæcunque seu divina sunt, seu humana, brevi te docebo. Et qui nunc pauper es, istius nescio cujus filius, qui de adeò illiberali arte nescio quid consultas, haud multò post, omnibus insignis, & admirandus videberis, dum honoribus afficieris, laudibus eveheris, & rerum præstantissimarum gloria celebraberis, & ab iis qui genere, atque opibus antistant conspicieris: vestem quidem hujusce modi geres (ostendens suam, gerebat autem admodum splendidam) magistratu verò primoque confessu dignus existimaberis. Et si aliquò peregrè proficiscaris, etiam in aliena terra non ignotus, nec obscurus eris. Talibus ego te ornamentis insignem reddam: ut te aspicientium unusquisque proximè astantem impellendo commonens, digito

1 Ἀπηχήλωσα] Mss. & Angl. ἀπαλγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. Bourd.

2 Ἀκήρατος κόσμος] Sic passim alibi: sic Iulia. in epist. dixit ἀκήρατον χρυσὸν δοξαζόμενον, ἀκήρατον, ἀκέραιον, ἄφθορον, ἀφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἁγνόν. Idem.

3 Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt viri Clariss. hac de re dico ad Heliod. *Idem.*

4 Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Arria. Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. Th. Marcil. Des. Heral. δακτυλοδεικτεῖσθαι. Idem.

5 Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *Idem.*

1 Κεχη-

ἀκεῖνο λέγων. ἂν δὲ πᾶσαν τὴν ἄξιον ᾖ, καὶ τοὺς φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην περιλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· καὶ σοῦ τι λέγοντος τύχῃ, [1] κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, [2] θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τὸν λόγων δύναμιν, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐπορίας. ὁ δὲ λέγουσιν ὡς ἄρα ἀθάνατόν τινα γεγονυῖαν ἐξ ἀνθρώπου, τοῦτό σοι περιποιῶν· καὶ δὴ καὶ αὐτὸς οὐ τῷ βίῳ ἀπέλιπε, [3] ἵνα σοι πολλὰ σωτὴρ σὺν τοῖς παιδυομένοις, καὶ συμμιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνα ἡγοῦνται; ἐγὼ γὰρ ἐπόησα. [4] ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας ἦν υἱός; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἠρέσκετο; ὁ δὲ Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἐρμογλυφικῆς ταύτης τραφείς, ἐπειδὴ τάχιστα σωφρονεῖν τὸ κρεῖττον ἔγνω, καὶ ὁρᾷς δύσας παρ' αὐτῆς, ἠγάπησεν ὡς ἐμέ, ἀκμὴν ὡς ἅπαντα ἔδυτο; ἀφεὶς δ' αὐτὸν τηλικοῦτος, καὶ τοιούτοις ἀνδράσι, καὶ σοφίαις λαμπραῖς, καὶ λόγοις σεμνοῖς, καὶ χάριτι δικρινεῖ, καὶ τιμῇ, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ εὐφημίαν, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ σωφροσύνῃ εὐδαιμονίζεσθαι, χιτωνίου τε πανάγρου ἐνδύσῃ, καὶ χάριτι δολοπλοκίᾳ ἀναλήψῃ, καὶ μοχλίᾳ, καὶ γλυφείᾳ, καὶ κηρίᾳ, καὶ κολαπτῆρος οὐ τοῦ χαρίεν ἔξεις, κἀπτυνευδικῶς εἰς τὸ ἔργον, καμαιπετὴς, καὶ καμαίζηλος, καὶ

gito te demonſtret, atque hic ille eſt, dicat. Iam ſiquid magni momenti, vel ad amicos, vel ad civitatem univerſam pertinebit, omnes in te oculos convertent: tum ſiquid dixeris, plerique hiantes auſcultabunt, admirantes & prædicantes te beatum ob dicendi vim, tuumque patrem ob prolis fœlicitatem. Et quod ajunt, ex hominibus aliquos immortales reddi, hoc tibi conferam. Nam poſtquam ipſe ex hac vita deceſſeris, numquam deſines converſari doctis, & conſuetudinem habere cum optimis quibuſque. [4] Demoſthenem illum vides, cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æſchinem, qui tympaniſtriæ filius erat, attamen propter me etiam Philippus rex illum coluit. Ipſe quoque [6] Socrates ab iſta Statuaria educatus, ſimul atque meliora intellexit, illaque relicta ad me transfugit, audis ut nunc ab omnibus decantetur? At ſi reliqueris tantos taleſque viros, res adeò ſplendidas, orationes tam graves, habitum tam decorum, honorem, famam, laudem, primos conſeſſus, potentiam, imperia, denique & illam, quam ex dicendo conſequêris gloriam, & qua te omnes ob prudentiam prædicabunt, fœlicitatem, tuniculam ſordidam indues, habitumque ſervilem aſſumes, vectes, cæla, celtes, ſcalpra præ manibus habebis, deorſum inclinatus in opus, humilis, humi-

1 Κεχηνότες] Vt in Nigr. Timo. Charont. & paſſim. *Bourd.*

2 Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mſſ. θαυμάζοντας σὲ τὴν δύναμιν. Impreſſa lectione alibi ſæpe utitur. *Idem.*

3 Οὗ σοι πολλὰ σωτὴρ σὺν τοῖς παιδυομένοις] Παιδυόμενος, ἀμφιλογίας vitandæ cauſa. *Marc.*

4 *Demoſthenem*] Aphthonius in Chria. *Cogn.*

5 Τὸν Αἰσχίνην] Plin. Diog. Laërt. Autor vitæ Æſchinis. *Bourd.*

6 *Socrates*] Fuit Sophroniſci lapidarii filius qui etiam lapides ſculpſiſſe dicitur. Aſſerunt quidam gratias veſtitas quæſunt in arce, illius opus eſſe. *Idem.*

κὴ πάνυ τοῦτον πεπεικώς. [1] ἀναπέπλασαι δὲ οὔτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐποίησας, ἀλλὰ πάθῃ ἔρχα ὅπως δ' ρυθμῷ, κὴ σύγχυσιν ἔχουσι σοι φρονῶν. ὅπως δ' αὖτος δ' ρυθμός τε, κὴ κόσμος ἔσῃ, ἥκιστα προσέχεις ἀλλ' ἀλλοπρεπῶν ποιῶν σεαυτὸν λήθων. Τοῦτο ἔτι λειγόσης αὐτῆς, ὑ προεμένας ἐγὼ τὸ τέλος τ' λόγου, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην. κὴ τὴν ἄμορφον ἐκείνην, κὴ ἐργαλείων ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παιδίσκην μάλα γαληνὸς, κὴ μάλιστα ἐπεί μοι κὴ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη. κὴ ὅλ πλησὰς δύο σὺν ἀλίγας δρόμῳ μοι χθὲς ἐπετρέψατο. ἡδὲ, ἀπλεφθέσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, κὴ τὸ χεῖρε συνεπρόττ', κὴ τὰς ὀδόντας ἐπάρσιε. τέλος δ', ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπαύσατο, κὴ εἰς λίθον μεταβέβληθ'. εἰ δὲ παραδόξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε. [2] θαυμαστοποιοὶ γὰρ οἱ ὀνειροι. ἡ ἑτέρα δ' ὡς μὲ ἀπιδοῦσα, τοιαῦτ' ἀμείψομαί σε ἔφη τ δὲ τ δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τῶν δίκαιον ἐδίκασας. κὴ ἐλθὲ ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, δείξασά τι ὄχημα κάλλος ἑτέραν ἐκείνων τινῶν, τῶ Πηγάσῳ ἐοικότων, [3] ὅπως ἴδῃς οἷα κὴ ἡλίκα μὴ ἀκηλεθήσας ἐμοὶ, ἀγνοήσεις ἅμεινες. ἐπὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν, ἥλατωι, κὴ ὑφλιοῦχει. δρῆις δ' εἰς ὕψος ἐμὲ, ἐπισκόπουν ἀπὸ τ ἐν

miliaque tentans, omnibus denique modis abjectus. Nunquam autem caput eriges, virile nihil, liberumve cogitabis: sed tantùm providebis, ut opera tua suis numeris & decore absoluta reddantur; at ut ipse concinnus & ornatus incedas, minimè curabis, imò saxis ipsis contemptiorem te reddes. Nondum hæc dixerat, quum non expectato fine orationis, surgens sententiam pronunciavi: & relicta illa deformi & operatrice, ad Humanitatem læto animo transivi, eoque magis quia mihi venit in mentem scutica, & plagæ non paucæ quas mihi pridie artem auspicanti statim ab initio inflixit. Tum illa relicta primum indignabatur, manusque complodebat, ac dentibus infrendebat: tandem quemadmodum [2] Nioben audimus, ita hæc quoque diriguit, & in saxum mutata est. Quòd si incredibilia passa esse videtur, ne miremini: [4] miranda enim sunt objecta somniorum. Altera autem oculis in me conversis, proinde, inquit, justitiam hanc tibi rependam quoniam causam hanc rectè judicasti. Iam veni, currumque hunc ascende (ostendebat currum qui ab alatis equis [6] Pegaso similibus trahebatur) ut videas qualia & quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterùm postquam ascendi, hæc quidem agitare & aurigari cœpit. Ego verò in sublime sublatus, ab orien-

1 Ἀναπέπλασαι] Cod. Angl. διανήφων. Bourd.

2 *Nioben*] Ovid. 6. Met. *Cogn.*

3 Θαυμαστοποιοὶ γὰρ ὀνειροι] Dixi ad illud Petron.

——*Somnia quæ mentes ludunt.* Bourd.

4 *Somnia enim mirifica*] Eorum quæ in somno videmus Macrobius ait esse quinque genera: somnium, insomnium, visionem, oraculum, visum. *Cognatus.*

5 Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. εἶδῃς, toleranda lectio, aliter tamen cæteræ editiones, atque aliter legit Interp. *Bourd.*

6 *Pegaso similibus*] Homer. Iliad. 9. Ovid. 5. Metam. *Cogn.*

1 Πρὸς

ἀρξάμενος ἄχρι [1] τοῦ ἑσπέρου, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἐπαπειρῶν τι εἰς τὴν γῆν. ἀλλὰ μήν οἶδα μέντοι μνημονεύσας ὅ, τι τὸ ἀπ' ἀρχῆς μόνον ἐμαυτὸν ἴδοιμι τῷ πάλαι, τοῦτο μόνον, ὅτι κἀκεῖνα ἐφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας καθ' ὅσον ἐγχωρεῖν τῇ ἡλικίᾳ, παρέπεμπον. δείξασθαι δὲ μοι τὰ τοιαῦτα, καὶ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγόν με ὧδε, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδῆσαι δοκοῦντά μοι, ἐν ἧπερ ἀφικόμην. ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει δίπτυχός τις ἐπανήκειν. [2] καταλαβεῖν τε οὖν καὶ τὸν πατέρα ἑστῶτα, καὶ προσμένοντα, ἐνθύμιόν τε αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μοι, οἷος ἥκοιμι. καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν οἷα μικρῷ δεῖν παῖδι ἐμοὶ [4] ἐξαλλάξασθαι τῶν μεμνημένων ἐθῶν, ἀνύποπτός ἦν ἂν, ἐμοὶ δοκεῖ ὑποπεφυχὼς ὡς τὰ τῶν πληγῶν φόβου. μιᾶς δὲ ἢ λίγιστον, Ἡράκλεις ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ σύνταγμα, καὶ δικαιικόν. εἶτ' ἄλλο ὑπέκρουσε, χαμαιευνὸς ὄνειρος, οὐκ μήκιστοί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τὰ παλαιὰ τρίβακτρα ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός εἶσι. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα ὡς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἐμοὶ γὰρ ἡ ψυχρολουσία. μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκλοπάς τινας ὑπείληφεν; σὺ δ' ἴσως οἶδας· οἶδα γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτὲ διηγούμενος

oriente incipiens, ad occidentem usque contemplabar urbes, gentes, & populos, qualis [3] Triptolemus, in terram aliquid spargens. Verùm non amplius memini quid esset illud quod spargebam: nisi hoc solum quod homines me sursum aspicientes laudabant, & ad quoscunque volando perveneram, illi me cum fausta precatione deducebant. Porrò cùm mihi res tantas, & me laudantibus illis commonstrasset, iterum reduxit, non ampliùs illa veste indutum, in qua avolaveram: sed in eleganti cultu mihi videbar redire. Itaque patri, quem stantem, & me expectantem deprehenderat, vestem illam, & me qualis venirem ostendit, eumque submonuit, quam parum abfuerit, quin minimè digna de me cum amicis statuisset. Atque hæc quidem memini mihi visa, puberem ætatem ingressò, & recenti plagarum metu, ut puto, perturbato. Sed interea dum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est. Alius deinde obloquens: Hyemale, inquit, est somnium, quoniam noctes sunt longissimæ: aut fortè [5] trinoctiale quemadmodum ipse Hercules. Quid igitur illi in mentem venit nugari talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis, somniorumque veterum, & ætate jam obsoletorum: futilis est omnis frigida oratio. Numquid nos somniorum interpretes esse duxit? Nequaquam ô bone. Neque enim [6] Xenophon hoc putavit, quum

1 Πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρας πόλεις. Mss. πρὸς ἑσπερίας. Bourd.

2 *Triptolemus*] Legend. Virg. In Culic. *Cogn.*

3 Καταλαβεῖν τε τὸν πατέρα] Alia lectio in Mss. καταλαβεῖν τε τὴν ἐκείνην ἔδοντα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. *Bourd.*

4 Ἐξαλλάξασθαι] In Mss. ἐξαλλάσσατο. ut hoc referatur ad patrem. *Idem.*

5 *Trinoctiale*] Nota est fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenæ. *Cogn.*

6 *Xenophon*] Videtur hoc somnium intelligere quod est lib. 3. Anabas. quo vidit

μῶν τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα. ἴστε γὰρ οὗτοι ὑποκείσεσθαι τοῖς ὄψεσι, καὶ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκέναι αὐτὰ διεξιόντα· καὶ τοῦτο ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ λαγῶσι περὶ μάχης, ἐξεστῶσι πολεμίων. ἀλλά τι καὶ χρήσιμον οἶμαι καὶ ἐμὲ διηγήσασθαι· καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὑμῖν διηγησάμην ὁπόθεν ἦνεγκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται. καὶ μάλιστα εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [1] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἐκκλίνοι, φύσει γὰρ ἀρχὴν διαφθορᾶς. ἐπερωθήσει δ' οἶσθ' ὅλα κἀκεῖνον ἀκούσας τὸν μῦθον, ἱκανὸν ἑαυτῷ παραδοκῶ μοι ἐμὲ πρόφασιν μὴ ὄν, σὺ νοῦν οἷον μὴ ὄν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησας, καὶ παιδείας ἐπεθύμησας, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν πάτριον, οἷον ἂν πρὸς ὑμᾶς ἐπανελθόντα, οὐ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀρκοῦντά γοῦν τὸ λιθογλύφων ἀδεξιότερος.

quum olim exponeret somnium, quo pacto ipsi visum fuerat in domo paterna, & deinceps. Nostis enim ut visionem suam, non ut conjectationem, neque quòd ita nugari statuisset, narravit, præsertim in bello & summa rerum desperatione constitutus, circumstantibus hostibus: sed quòd utilitatem quandam haberet illa narratio. Proinde etiam ego somnium hoc vobis exposui, nimirum, ut adolescentes ad meliora convertantur, & literarum studio teneantur: maximè siquis ipsorum præinopia pejus de se statuit, animumque ad deteriora inclinat, ingenium non illiberale perdendo. Confirmabitur enim, sat scio, talis quispiam, ubi sermonem hunc audierit, me sibi sufficiens exemplum proponendo, & cogitando qualis essem, quum ad optima animum appuli, & literarum studia appetivi, minimè ob eam, in qua tum eram, paupertatem animo fractus: deinde qualis huc ad vos redierim: qui etsi nihil aliud, nullo tamen statuariorum istorum obscurior evasi.

vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine collucere. *Cognatus.*

1 Ἐθελοκακεῖ] Mss. & Basil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. malè. *Bourd.*

Πρὸς

Πρὸς τὸ Εἶπόντα Προμηθέως εἰ ἐν λόγοις.

Contra eum qui dixerat Prometheus es in verbis.

ARGVMENTVM.

Apologia quædam est contra eum, à quo Prometheus in verbis appellatus fuerat, qua quantum hanc collationem in se admittat, & quantum non, cum acerba quadam regestione, respondet. Vt autem in superiore narratione somnii, generis, educationis, ac studiorum suorum rationes exposuit, ita hic videtur dictionem & dicendi genus suum quale, & ad quod exemplum comparatum esset, indicare voluisse. Nempe, quod ad materiam & res attinet, Comœdiam: quod autem ad compositionem & ipsam orationis figuram spectat, Dialogos, quales scilicet Platonis sunt, sese imitari.

ΟΥτῳῶ [1] Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κ᾽ τοῦτο ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα. κ᾽ φημὶ ὅμοιόν εἶναι αὐτῷ, εἰ δὴ ἀνάπλεων ἀκριβείας, εἰ δὲ φαυλότερον ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οὐδὲν [2] ὃν πειθόμενος, βορβορώδης τις ὢν μικροῦ· εἰ δ᾽ ὑστεροπαιῶν τοὺς λόγους, ὡς δῆθεν σὺ μηχανᾶσθαι ὄντας, τὸ σοφώτατον τῶν Τιτάνων [3] ἐπονομίζεις αὐτοῖς, ὅτῳ μέλλει [4] εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα οἷον τὸ ἀττικὸν, ὥστε ἐπαινεῖν τὸ ἐπαινῶ ἢ τόδε

Ergo Prometheum esse me ais? si ais ea ratione, ô optime, [5] quasi lutea sint opera mea, collationem agnosco, meque illi similem esse fateor, nec dici lutifigulus recuso: tametsi vilius mihi sit lutum, quale ex triviis colligitur, cœnum propemodum. Quod si meos sermones tanquam artificiosè contextos extollens, doctissimi illius Titanum nomine cohonestas, vide nequis ironiam, vel [7] Atticam subsannationem huic laudi inesse dixerit. Etenim unde tam ingeniosum

1 Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. Heliod. partem priorem hujus dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euseb. *Bourd.*

2 *Quasi* | Respondet Lucianus quibusdam qui ob varietatem dialogorum eum Prometheum vocaverant. Fuit autem Prometheus Iapeti filius. Hesiod. lib. 1. oper. *Cogn.*

3 *Et mea opera lutea*] Quidquid vile κεραμεσον dicunt Græci. *Idem.*

4 Εἰς τοιοῦτο βόρβορος] Mirum omnes editiones habuisse βάρβαρος, cùm de menda viri docti monuissent: repetit illud Lucianus passim. *Bourd.*

5 Ἐπονομίζεις] Malè in omnibus editionibus ὀνομάζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. *Idem.*

6 Εἰρωνείαν ἢ μυκτῆρα] Copiosè vir Clariss. Is. Casaub. ad Theophr. Charact. in subsannationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnas. εἶναι εἰρωνα τὸν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν ἀριμότητα τοῦ σκώμματος. Eunap. in Liban. Liban. ipse saepiss. sic χλευασμὸς, ἁλισμὸς, ἁμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph. *Idem.*

7 *Atticam subsannationem*] Sive nasum Atticum. Plin. lib. 11. c. 32. *Cogn.*

1 Κλίσιν

ὃ δ' ἐμόν γε τέρμα; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία ἢ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδ' ἠμιθεῖ ἄξια ἢ Κωμῳδεῖν. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκῇ ζοιθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ πειράμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ γὰρ Διὰ, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐκ διάπυρον. καὶ τοῦθ' ἐν ἢ Προμηθεὺς ἂν εἴη, πλὴν διαλάθοιτε ἴσως μὴ οὐ σὺν πηλῷ πλάττοντε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πλάσμασι τὰ πλάσματα. ἡμεῖς γὰρ οἱ ἐς τὰ πλήθη παρέλυπες, καὶ τοιούτοις τισὶ ἀπατήμασιν ἐπαγόμενοι ἐίδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἢ πλαστικὴ καὶ τοιαῦτα τοῖς κωμῳδοῖς. τὸ δ' ἄλλα, ἅττα κίνησις ἀμοιρα ἐστίσιν, ὥσπερ ψυχῆς δεόμενά τε, ἀλλὰ τύφλ ἄλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστέ μοι δοκοῦμεν ἔπεσθαι, μὴ ἄρα ὅπερ καὶ Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ κωμικὸς τὸν Κλεῶνά φησιν εἰδέναι περὶ αὐτοῦ. [1] Κλέων Προμηθεύς ἐστι μὲν τὰ πρόγματα. καὶ αὐτὸς δ' Ἀθηναῖος τὰς χυτρίδας, καὶ ἱπποποιὸς, καὶ πάνυ, ὅστις πλησμονὴν, Προμηθέας ἀπεκάλεν, ἐπισκώπτοντες εἰς τὸν πηλὸν ἐν τῷ τὸ πυρὶ οἴμοι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἶπε σοι τοῦθ βούλεσθαι εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ δυσχερῶς διαπτύξαντα, καὶ ἐς τὸν ἀτταγᾶν δεμνύντα τὸν σκωμμάτων, ἐπεὶ ἐν δίθυρα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθῳ ἐμβαλὼν, σκορπίζοιεν ἅπαντα.

sum est quod facio? Quæ verò tam eximia ista in scriptis meis sapientia, & prudentia? Nam mihi certè illud satis fuerit, si non prorsus terrena tibi videantur, vel adeò digna Caucaso. At verò quantò justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, cum veritate certamen instituentes? viva sanè, atque animata sunt opera vestra: & per Iovem etiam calor eorum ignitus est. Quod ipsum ex Promethei rebus sumptum videri possit, nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestrûm figmenta esse. Nos autem qui ad vulgus prodimus, & istiusmodi narrationes ibi proponimus, tanquam simulachra rerum spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum quidem ut paulò ante dixi, ipsa hæc figulina versatur, perinde ut & aliorum figulorum. Cæterum neque motus similis inest, nec animæ seu vitæ ulla significatio, sed delectatio quædam & lusus est illud negocium. Ideo mihi cogitandum succurrit, num ita me Prometheum dixeris ut Comicus ille Cleonem. Illud de ipso nosti, *Cleon Prometheus ille post negotia est.* Ipsi etiam Athenienses ollarum figulos, furnorum constructores, & quicunque lutea fingunt, Prometheos olim appellabant, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne vasorum assaturam. Quod si hoc sibi vult Prometheus iste tuus, omnino scitè jaculatus es, & ad Atticam illam dicteriorum mordacitatem collimasti: quandoquidem fragilia sunt opera nostra, perinde ut illorum ollulæ; quæ siquis vel exiguo lapillo percusserit, omnes contriverit.

1 Κλέων Προμηθεύς] Aristophan. vers. *inverb.* De eo idem Aristoph. in Pac. & Thucyd. *Bourd.*

2 Σκορπ-

καί τι φαίη τις Προμηθέως, ἢ τοῦ ἐικάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινεῖν, καὶ μὴ ὡς πάλαι ἀρχέτυπον μιμήματος. ὥσπερ ἐκεῖνος οὖν ὄντων ἀνθρώπων, τίνες σύνεσις αὐτὸς ἀνέπλασε τὸ μοῦνον ζῷα μορφώσας, καὶ διασώσας, ὡς ἐπὶ τοσοῦτον τεῖναι, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, δεχέτω αὐτὸς λύ. [1] συνεπιλαμβάνεται δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸ πλοῖον, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα ὁ μὲν, τοῦτο ἂν εἴποι, ὡς τι τὸ σύμπλασθέν τε καὶ ἐξηγασμένον τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως αὐτὸ ὁ νοῦς λύ τοῦ λελεγμένου. ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἐχιόνων, εἰ καινοπρεπὲς ἀναφαίνω· μὴ γὰρ ἔχοι τις λέγειν δεξαμένου πρὸ τοῦ πλάσματος, ὅ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν. [2] ἀλλὰ εἰ μὴ καλὸν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν δ' ἐδὲ ἐπ' αὐτῷ. καὶ ξυμπαίσαιμι ἄν, ἀφανίσαιμι. ὑσθ' ἂν ἀφελέσθαι αὐτό. [3] δοκεῖ γὰρ ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐ χρῶμα τρίφθαι ἀμορφον ὄν. καὶ εἴ γε μὴ ἔτυ φορτικὸν, ἄξιον ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκρίσεως γυπῶν κείρεσθαι. εἰ σωμεῖς [4] ὡς πολὺ ἀμορφότερος [5] τὰ μὲν δὴ ξένα αὐτοῦ πεποίηται. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κόμαλόν τι βακτριανὸν παμμέλαινα, καὶ δὴ χρῶμα ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίσεμον αὐτῆς, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λαμπρὸν, ἐπίσης δὲ μιμεσάμενον, ἐς τὸ ἥμισυ σωματοῦν

camelum videlicet Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus altera pars planè nigra, altera excellenter candida erat, corpori

verit. Atqui dixerit aliquis consolando nos, te ista Prometheo non assimilasse, sed novum hoc opus ad nullius exempli imitationem effictum laudare: quemadmodum ille cùm nondum existerent homines, eos suo marte commentus est: ac talia formavit atque adornavit animalia, quæ & facilè moverentur, & aspectu gratiosa essent. In summa, architectus ipse erat: verùm etiam adjuvabat Minerva, quæ lutum inspirabat, illaque figmenta animabat. Talia quidem aliquis dixerit, atque in meliorem partem dictum istud exposuerit: ac forsitan hæc illius fuit sententia. Sed hoc mihi non satis est, si nova fingere videar: nec quisquam dicere possit aliquid hoc figmento vetustius, cujus istud sit progenies. Verùm nisi etiam pulchrum videretur, puderet me sanè, sat scias, illius, & conculcando libenter abolerem. Nec eo prodesset illi apud me novitas, quo minùs contereretur, si deforme esset. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor qui à sedecim vulturibus attondear: ut qui non intelligam longè deformiora esse, quæ cum novitate conjuncta, sibi tamen confidunt. Ptolemæus Lagi filius, quum aliquando duas res novas in Ægyptum deduxisset,

1 Συνεπιλαμβάνεται ὁ Ἀθηνᾶ] Omnia in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervæ solent adscribi. *Bourd.*

2 Ἀλλὰ εἰ μὴ καλὸν εἴη τὸ φαίνοιτο] Fortean Lucianistilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν & καλὸν εἴη τὸ. *Marc.*

3 Παρὲξ γάρ μοι] Παρὲξ γοῦν μοι *apud me quidem.* Idem.

4 Ὡς πολὺ ἀμορφότερος] Vult Lucianus deformiora ea esse quibus excidit ut cum novitate displiceant. *Bourd.*

5 Τὰ μὲν δὴ ξένα αὐτοῦ πεποίηται] Λύτὸ πανοδόμα. Ex sequentibus patescit. *Marc.*

1 Η' καὶ-

τὰς Αἰγυπτίους, ἐπιδικνὺς αὐτοῖς ἄλλά τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ παλαιτατον ἐκ πασῶν, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίανδρον ἄνθρωπον. καὶ ὡς ἐκπλῆξαι τῷ θεάματι. οἱ μὲν γὰρ καμήλου ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναδραμόντες. καὶ τοι χρυσοῦ πᾶσα κατάστικτος, καὶ ἁλουργὶς ὑπῆρτο. καὶ ὁ χαλινὸς ὡς λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. ὡς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων. οἱ δέ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυκτήριζον. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ἡ καινότης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὸν σύρυθμον, καὶ τὸ σύμμορφον κεῖνοι, μετέσησε αὐτοῖ· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ βραχέος. ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος, ἀπέβλεπεν ἀμελουμένη, τὸν ἄνθρωπον δὲ ἐστέλλον, Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο κηλῶς αὐλήσαντι. ἔδοξε δὲ μὴ ἐκ τυμοῦ κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις ἦ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἁλυκτίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν κωμῳδοῖν συγκεῖσθαι, διαλόγου, καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἅπαξ ἔχει εἰς σύμμορφίαν, εἰ μὴ ἐκ ἡ μίξις ἁρμόσειεν, καὶ τὸ σύμμετρον γένοιτο,

pori æqualiter permixta, congregatis in theatrum Ægyptiis, exhibuit illis cum alia multa spectacula, tum inter postrema, hæc quoque, camelum videlicet, & semialbum hominem, putavitque se magnam admirationem hoc spectaculo esse concitaturum. At illi ad cameli conspectum deterriti sunt, ac propemodum exilientes profugerunt: quanquam tota auro exornata, ac purpura instrata erat, gemmatumque frænum habebat, ex Darii alicujus, aut Cambysis, aut ipsius Cyri thesauris depromptum. Ad hominis autem obtutum alii ridebant, alii verò ut monstrum averſabantur. Itaque Ptolemæus, cùm intellexisset se nihil gloriæ ex his adeptum esse, nec Ægyptios rerum novitatis admiratione capi, sed ab iis, quæ numeris omnibus & forma sunt absoluta, huic anteponi, ipsa ostendi prohibuit, nec amplius hominem eo honore habuit, quo antea. Tum neglecta camelus interiit, bicolorem verò hominem Thespidi cuidam tibicini, cùm ad pocula bellè cecinisset, dono dedit. Porrò vereor ne & mea apud Ægyptios sint camelus, homines autem adhuc frænum illius & purpuram admirentur. Quoniam verò neque illud ex duobus optimis compositum, dialogo videlicet, & Comœdia, per se ipsum satis valet ad formæ elegantiam, nisi compositio inter se consentiens, justaque proportione temperata fuerit: licet

1 Η καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. Bourd.

2 Δέδοικα ἢ μὴ] Cum viderem hæc omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem afferre, quam nec agnoscebant ullæ editiones, nec Mss. hæc omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸ πρότον. οἱ ἢ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἁλυκτίδα δέδοικα δὲ, &c. *Idem.*

3 Τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. Marc.

4 Ἐπειδὴ δὲ | O. suspensum ex antecedente. *Marc.*

5 Διαλόγου ἐκ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. Bourd.

licet saltem ex duobus pulchris, compositionem peregrinam fieri, quale illud vulgatissimum est, [2] hippocentaurus. Non enim facilè dixeris, amabile aliquod animal esse hoc, sed potiùs contumeliosissimum: si modò pictoribus, illorum temulentiam & cædes exhibentibus credere convenit. Quid ergo? Annon rursum quoque bene formatum aliquid fieri potest, ex duobus optimis compositum, ut suavissimum est quod ex utroque, vino scilicet & melle constat? Equidem fateor. Sed de meis compositionibus, quod ipsæ quoque tales sint, contendere non ausim: quin potiùs verear, ne utriusque pulchritudinem, ipsa mixtio corruperit. Neque enim omnino consueta atque inter se affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuêre. Siquidem ille domi, & secum ipse, per Iovem, in ambulacris, cum paucis quibusdam, suas disputationes habebat: hæc vero se totam Dionysio tradens, in theatro conversabatur, & colludebat, & risum movebat, & dicacitate gaudebat, cúmque numerositate quadam ad tibiæ cantum procedebat. Interdum etiam anapæsticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subiannabat, meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptatores, aliáque id genus vocitando. Quin & unam hanc viam ad fugillandum illos affectabat, & ad effundendam in illos Dionysiacam libertatem:

---

1 Εἰ γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην τῦ] Εἰ γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότου. Marc.

2 *Hippocentauri*] Ex homine & equo sunt conflati, & propterea ὑφυᾶς ab Isocrate appellantur. *Cogn.*

3 Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiosè Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. *Bourd.*

4 Ἐν ῥυθμῷ] Sic dial. ἐν ὀρχήσ. Angl. ῥυθμοῦ ἕνεκα. Idem.

5 Ἀναπαίστοις μέτροις ὑπηχουμένη] Ἐπηχουμένη. Marc.

6 Περιέλθοιεν] Angl. περιτύρσοιεν. Bourd.

7 Καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copiosè Philostr. dico ad Heliod. Idem.

ἄρα μὴ, [1] ἀεροβατοῦντας δεικνύοντες, καὶ [2] νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δ', [3] ψυλλῶν πηδήμασι παραπλησίους, ὡς δῆθεν τὰ ἀερία λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δ', συμποτάς ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας φυσικάς τε περὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν. ὥστε τὸ [4] μεσπικῶν τοῦτο [5] δὶς διὰ πασῶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν λέγουσιν ἐς τὸ βαρύτατον καὶ ὅμως ἐπολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ὄντως ἐχόντως ἀλλήλοις ξυναγαγεῖν, καὶ ξυνηρμόσαμεν, καὶ πάνυ πιθανόν τι καὶ οὐμφωνον ἀπεργάσαμεν τῷ κωμῳδικῷ. δέδοικα τοίνυν μὴ αὐτὸς ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, [6] τὸ ψῆλυ τοῦ ἄρρενι ἐγκαμείξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑποσχών. μᾶλλον μὲν οὐδέν τι τοιοῦτο φανείη, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας καὶ ὀφθεὶς αὐτοῖς [7] κεκαλυμμένα τῇ σιμελῇ, γέλωτα πωμικὸν τῶν σεμνοτήτων φιλοσοφῶν· τὸ γὰρ κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς [7] ὁ Ζεύς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, σὺν ἂν εἴποις συνεναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ δεδοικὼς γὰρ ἂν ἐκλέπτομαι, εἰ μή ἄρα τις ἐμὲ δείσας τοιούτους πτυνοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς σωτηρικώς; πλὴν ἀλλὰ τι

tem: nunc quidem in aëre ambulantes illos, & cum nubibus versantes ostendens: nunc verò fingens pulicum saltus metientes, ut qui de rebus istis sublimibus nimium subtiliter argutarentur. Dialogus contra, gravissimas disputationes habebat, cum de natura rerum, tum de virtute Philosophorum: ita ut musicorum illud, δὶς διὰ πασῶν, hoc est, *bis per omnes chordas, seu distantias tonorum*, nempe ab acutissimo ad gravissimum usque, illis conveniret. Et tamen ausi fuimus nos hæc ita sese habentia inter se conciliare & consociare, quæ neque omnino obsequuntur. neque facilè societatem patiuntur. Vereor itaque ne denuò simile aliquid Prometheo isti tuo feciſſe videar, ut qui fœminino masculino immiscuerim, & idcirco reus agar. Vel potiùs ne tale quid aliud videar, decepisse fortasse auditores & ossa pinguedine obducta ipsis apposuisse, risum scilicet comicum sub philosophica gravitate. Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Vnde enim furaremur, nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Verumtamen quid facerem?

1 Ἀεροβατοῦντας] Ex Aristoph. Nep. ut hæc tota narratio, sic in Charont. & Icarom. *Bourd.*

2 Νεφέλαις] Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. *Idem.*

3 Ψυλλῶν πηδήματα] Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρόμην ἄρτι Χαιρεφῶντα Σοκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἅλοιτο τοὺς αὑτοῦ πόδας.

Hoc alibi sæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. *Idem.*

4 Δὶς διὰ πασῶν] Vtitur passim hac comparatione. *Idem.* Vide Erasmi Chiliad. *Cogn.*

5 Τὸ ψῆλυ τοῦ ἄρρενι] Hac de re Phædrus fine Fab. & ibi interp. *Bourd.*

6 Κεκαλυμμένα τῇ σιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Iov. ex Hesiod. 1. oper. *Idem.*

7 Ὁ Ζεὺς ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in somnio, Ἀποχέσειε ὦ Ζεῦ, τὸ δεῖνον. Hæc in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποχέσειν, ἀπαγειν. Quod semel monitum volo. *Idem.*

1 Me-

ἂν παύσιμι; ἐμμένειν γὰρ οἷς ἅπαξ ᾑρεθείμεν. ἐπὶ τὸ μεταβάλλεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, ἀ Προμηθέως ἐστί.

cerem? perſiſtendum enim eſt in iis quæ ſemel cœperis, quandoquidem [1]mutare conſilium Epimethei opus, non Promothei eſt.

1 *Mutare conſilium*] Poſt rem conſulere, unde Pindarus illum appellat ὀψίνοον. leg. Heſiod. in Theog. *Cogn.*

Πρὸς Νιγεῖνον ἐπιστολή. | Ad Nigrinum Epiſtola.

ARGVMENTVM.

Hoc Dialogo vitam ac mores Philoſophorum deſcribit, conferendo inter ſe verè Philoſophos & ſimulatos, Et quòd iis qui ſerio philoſophari cupiunt, urbis Romæ conſuetudo & luxus nequaquam conveniant, oſtendendo. Cujus rei exemplum, Nigrinum, Platonicum Philoſophum, & turbas iſtas adulatorum, cœnas & lucrum ſectantium, inter ſe componit. Quanquam haud ſcias, an etiam vera Philoſophiæ ſectatores hic laudando, pro more ſuo ironia utatur. Valde autem quadrat hic Dialogus in noſtra quoque ætatis homines eos, qui ornatu & habitu, veterum iſtorum quaſi ſucceſſores quidam ſunt.

Λυκιανὸς Νιγείνῳ τῷ φιλτάτῳ χαίρειν. Ἡ μὲν παροιμία φησὶ [1]γλαῦκας εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὄν εἴ τις οἰκεῖ κομίζοι γλαῦκας, ὅτι πολλαί παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐμοὶ δ' εἰ μὲν δυνάμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βελόμενος, ἔπειτα Νιγείνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰκότως ἂν τοῖς γλαυξὶ γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορεύομενος. ἐπεὶ δὲ μόνον σοι δηλῶσαι τὸν ἐμὸν γνώμην ἤθελον, ὅπως πεπαυμένος ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρχως εἰλιμμένος τοὺς σοὺς λόγους, ἀπροφυλάκτως ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοιμι, ὅτι ἡ [2]ἀμαθία μὲν,

Lvcianvs Nigrino ſalutem. Noctua Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſiquis eò noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego verò ſi dicendi vim oſtendere volens, poſtea ſcriptum Nigrino librum mittam, rectè ſim huic joco obnoxius, ut qui noctuas in forum tulerim. Sed quandoquidem ſolummodò ſententiam meam tibi declarare volo, quo nunc ſim animo, & quòd non leviter oratione tua ſum captus: meritò Thucydidis illud effugero, quum ait,

1 Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας] Proverb. ὅπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς, οἵτινες εἰ τις εἰς Λιγύπτιον ἢ εἰς Κιλικίαν κομίσειε. Ariſtoph. Ορνιθ. & ibi Scholiaſt. *Bourd.*

2 Ἀμαθία μὲν] Hanc ſententiam ſic efferunt. Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et ſic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epiſt. 7. lib. 4. hanc ſi interpretatur D. Hieronym. Epiſt. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, ſcientia timorem creat.* Idem.

θρασεῖς, ὀκνηροὺς δ' τὸ λελογισμένον ἀπειροκάλως. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν λόγων ἔρως αἴτιος. ἐρρῶσθαι.

ait, *Imperitia audaces, res autem considerata timidos efficit.* Manifestum enim est, quòd non imperitia solùm, verùm etiam orationis amor, hujusmodi audaciæ mihi causa est. Vale.

Νιγεῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου ἤθους.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας. ὑπόπτως οὖν σοι προσελθεῖν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, ὅτ' ὁμιλίας μεταδίδως, ὅτε κοινωνεῖς τῶν [1]ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταπέπτωκας. καὶ ὅλως ὑπεροπτικός τινι ἔοικας. ἢ θέως ὀλίγα σοι πυθόμενον ἄγαν ὑπερεπήρθης, καὶ τί τοῦτον αἴτιον. τί γὰρ ἄλλο γε ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; πῶς λέγεις; [2]ὀδὲ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμονα τε, καὶ μακάριον μεγύνημένον. καὶ τοῦθ' ὃ τὸ λαὸς τῶν [3]σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιον. Ἡράκλεις, ὅπως σὺ βραχεῖ; καὶ μάλα. τί δ' τὸ μὴ τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ [4]ἡμᾶς, ἵνα μὴ [5]σὺ κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμέν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; ἀθαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν

Nigrinus, seu de Philosophi moribus.

Vt verò gravis admodum, & sublimis nobis rediisti! Non amplius nos aspicere dignaris, tantum abest ut colloquium tuum impertias, & quales antea, nobiscum sermones communices: at repente immutatus es, atque omnino fastidiosus videris evasisse. Lubens ex te audierim unde ad hoc insolentiæ perveneris, quæque sit ejus causa. Quidnam aliud, ô amice, nisi fœlicitas? Quid ais? Præter institutum factus fœlix & beatus tibi venio: adeóque illud quod in scena solet usurpari, terbeatus. Hercle, itane brevi? Atque admodum. Et quid præterea est propter quod superbias, ut non summatim modò lætemur, sed etiam accuratè scire possimus, quum rem totam audiverimus? Annon admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, me pro

1 Ὁμοίων λόγων] Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud Homer. ὁμοίῳ πολέμῳ, ὁμοίῃ δαΐῃ, ὁμοίοις γήρᾳ. Bourd.

2 Οὐδὲ πάρεργον] *Vt te non morer.* Idem.

3 Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *Idem.*

4 Κομᾶς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Equit. ubi Scholiast. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ ἐπὶ τῷ τρυφᾶν λέγεσθαι καὶ μεγαλαυχεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν, κομᾶν ὑπερηφανεύεσθαι. Poll. Hesych. Suid. *Idem.*

5 Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. διαφαίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui re nondum intellecta ad vulgum amici exporrectum & hilarem lætantur. *Idem.*

3 Τιτυ-

δῶλον μὲν ἀλλ' ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος, ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τινὸς καὶ [1] τετυφωμένου, χρυσίου μετρίως ἔχοντος; μέγιστον μὲν οὖν. ἀτὰρ ὅπου μεγαλύνεσθαι φῂς, τί καὶ λέγεις. ἐξέλλω μὲν δὴ τὰ πόλεως, βυλόμενός τινα τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν ἰατρεύσασθαί τινα. τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ περὶ τὸ ὀφθαλμικὸν μᾶλλον ἐπιτείνεται. οἶδα τοίνυν ἔγωγε, καὶ νὴ Δία μάλα σε καὶ δικαίως ἐπιτυχών. δόξαν οὖν μοι λαβὼν πρὸς ἀναπεπταμένην Νιγρῖνον τὸν πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔνδον εἶναι ἐκέλευσε, καὶ ἀνοῖξαι τὴν θύραν. καὶ κρούσας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσελθόντος, εἰσῆλθον. καὶ περιελθὼν οἶκον, καταλαμβάνω τὸν ἄνδρα, ὡς χρεὼν βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας πολλῶν σοφῶν ὑπὸ κύκλῳ κειμένας. περιεσκόπουν δὲ καὶ μέσον ἐν πίνακί τινι τὸν λεγόμενον γεωμετρίας χαρακτῆρα πεποιημένον, [2] καὶ σφαῖραν καλάμου πρὸς τὸ ἔμπαλιν μεμιμημένον ὡς ἐδυνάμην, πεποιημένην. σφόδρα οὖν μοι φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἤρώτα

pro ſervo liberum, pro paupere revera divitem, pro ſtulto & ſuperbo moderatum redire? Id maximum quidem eſt. At non planè intelligo quidnam ſit illud, quod dicis. Recta in urbem profectus ſum, ut aliquem oculorum medicum viſerem. Nam ille oculi affectus quo laborabam, magis magiſque ingraveſcebat. Scio equidem ſingula: ideóque etiam optavi ut in bonum ac peritum incideres. Cùm igitur viſum mihi eſſet Nigrinum Platonicum illum philoſophum multis compellare, mane ſurgens, ipſum adeo, & pulſata janua, cùm puer intro de me renuntiaſſet, accerſitus ſum. Tum in ædes ingreſſus, illum deprehendo librum præ manibus habentem, circum autem undique multas veterum atque doctorum hominum imagines jacentes. Poſita etiam erat in medio quædam tabella in qua geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant: & ſphæra ex calamo, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita. Admodum igitur benignè me amplexatus ille, interrogavit quid-

1 Τετυφωμένου] In quibuſdam τετυφλωμένου, ſed recepta lectio ſana eſt. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἄξυνος φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. Moſcop. Heſych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ὑπαρθέντα, ὑπερηφανωθέντα. Bourd.

2 Καὶ σφαῖραν Καλάμου] Sic voluit interpres, cùm omnes codd. habeant καλάμου. in Margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *Idem.* Robertus Titius locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, & σφαῖραν Καλάμου &c. *& ſphæra Calami* &c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus Yvo Villiomarus, ſive is Scaliger eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Vtique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſoria dici calamos ſive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. 111. De providentia. Ὄργανον γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκοῦ συγκειμένῳ καλάμοις ἐξ ὑπ' ἀσπῶν ἐκφυσουμένῳ, ἐ κινουμένῳ ὑπὸ τῆς τῶ τεχνίτε διανοίας, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνου ἠχώ. Dixeris Latinè, *Os enim*, nempe *hominis inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & à ſoliibus inflati, & moti artificis digitu, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῆς χαλκῆς καλάμου ὄργανον. Marc.

ἄ, πῶς πεπάθοιμι. κἀγὼ πάνυ δηλησάμενος αὐτῷ. καὶ δῆτα σὺ μέρος τῶν αὐτὸς ἤξιον εἰδέναι ὅ, τι τε πεπόθοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στῆναι τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, ἔφη τῶν λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην δηλοῦν, τοσαύτην πᾶσαν λόγων ἀμβροσίαν κατασκεδάσαι, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴπερ ἄρα ἐφθέγξαντο, καὶ τὰς Ἀηδόνας, καὶ τὸ Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι. ὅτου δὴ θεασάμενος ἐφθέγξατο· ὡς ἐπῆλθέ μοι καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημόσια νομιζόμενα ἀγαθὰ καταγελάσαι, πλοῦτον, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τοῦ πάνυ ὡς ἐκλελοιπότων τοῖς πολλοῖς, τέως ἔτι καὶ νῦν δακνόντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενὲς ἀναπεπλασμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, οὐδὲν μᾶλλον εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοίως ἐλυπούμην. καὶ ἅμα μὲν, ἐλυπούμην ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ δόξης. καὶ μόνον οὐκ ἐδεκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις. ἅμα δ', αὖ μὲν ἐδόκουν μοι πεπεισθαι, καὶ καταγελᾶσαι. ἔχαιρον δ' αὖ ὥσπερ ὑπ' ζοφερῷ τινι ἀέρι καὶ βίᾳ καὶ πρόσθεν, ἐς αἴθριόν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. ὥστε δὴ τὸ καινοπαθὲς τῶν ὀφθαλμῶν μὲν, καὶ τὸ παρὲξ αὐτῶν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην. τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερον καθαρώτερον ἐγνώμην. ἐλελήθειν δὲ quidnam agerem. Quibus omnibus illi expositis, ego quoque per vices ex eo scire postulabam, & quid ipse ageret, & nunquid apud se statuisset in Græciam denuo navigare. Ille verò, ô amice, posteaquam cœpisset de hisce rebus mecum colloqui, suámque sententiam explicare, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi planè videretur Sirenes illas, siquæ unquam fuerunt, & Aëdonas, & lotum illum Homeri antiquum referre: adeò divina quædam loquebatur. Huc enim dicendo provectus est ut Philosophiam laudaret, & quæ ab ea manat, libertatem: & contrà, ista quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, nimirum divitias, gloriam, regna, honorem, aurum præterea & purpuram, & cætera quæ plerisque prorsus spectabilia, mihi quoque antea videbantur. Quæ quidem intento atque aperto animo excipiens, continuo ita affectus fui, ut cui, quod tum mihi acciderat, comparare possem, non haberem: sed in omnes partes raperer. Ac nunc quidem dolebam quòd refellerentur quæ mihi charissima erant, divitiæ, argentum, & gloria, ac tantùm non lachrymabar rejectis illis: nunc verò eadem ipsi mihi videbantur vilia atque ridicula esse: gaudebámque rursum tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris vitæ, ad serenitatem & magnam aliquam lucem respiciens. Quare sanè & oculorum, quod absurdissimum erat, & eorum infirmitatis oblivisceba, anima verò perspicacior paulatim fiebam. hactenus enim ignoraveram

1 Ὥστε τὰς Σειρῆνας] Desumptum ex Odyss. μ. Atistænetus epi. 1. Petro. sat. *Bourd.*

2 Λωτὸν] De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. ædes. p. 50. *Idem.*

3 Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic reposuimus, ratio patet legenti. *Idem.*

1 Παῦ-

ἐπέως αὐτῷ τοφλὸν ἔπνευσεν ἀξιφίρων. ἀσθενῶ, ἐς τόδε ἀσθενήχθω, ὅπερ ἔφησας ἡμῖν ἐπιπολῆς. [1] γαῦρός τε γὰρ τὸν τοῦ λόγου ἐμὲ μετέωρός εἰμι. καὶ ὅλως μικρὸν ἐκείνου δεῖν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷον περ οἱ [2] Ἰνδοὶ πρὸς τὸ οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτι ἀσθενῆ τὴν ἔσιν αὐτῷ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν ὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεσακχώθησαν, ἐς ἀπλασίως τοῦ ἄκρατος ἐξεμάνησαν. ὕτω σοι ἐς αὐτὸς ἔνθος καὶ μείζων τοῦ τοῦ λόγου, ἀσείρχομαι. καὶ μὰ τὸν τόγα, ἃ [3] μείδιον, ἀλλὰ ἡφαιστῶδές τι καὶ συφορικὸν ἔσιν. ἐγὼ δ' βυλοίμην ἂν εἴ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. ἃ δὲ γὰ ἃ δὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἴμην δίκαιος τι εἶ καὶ φίλος καὶ ἀδελφὸς ὁ βυλόμενος ἀκούειν εἶη. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἄφες· τοῦτο γάρ τοι τὸ [4] Ὁμήρου παροιμιάζεται ἐς αὐτὸν [4] παραλεῖς. καὶ εἶπα μὴ ἔφης, αὐτὸς ἂν ἐθελήθης ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρά γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι. ἄλλως τε, καὶ ἥδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις. καὶ τοῦτ' ἤδη μελέτω ἐπιτηδεύω. ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ ὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀναπολῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα· ram me cæcucientem ipsam circumferre. At inde progressus, ad id adductus sum quod tu mihi paulò ante objiciebas. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime evectus sum, & omnino humile nihil amplius cogito. Videor enim mihi philosophia sic affici, ut vino affecti feruntur Indi, quum de eo primùm biberunt. Cum enim natura essent calidiores, tam valido potu imbuti, continuò bacchati sunt, & duplum insaniverunt meraco. Eodem pacto & ipse, quasi furore captus, & oratione ebrius obambulo: quamquam hoc non ebrietatis est, verùm sobrietatis & temperantiæ. Ego verò optarim, si fieri possit, illam ipsam audire orationem. Neque enim profecto eam fas est contemnere, præsertim cùm ille qui audire cupit, sit amicus, & similibus studiis operam dederit. Confide ô bone, nam juxta Homericum illud, [5] *sponte festinantem hortaris:* ac nisi prævortisses, jam ultro rogassem te narrantem audires, testem enim te apud pleroscque sistere volo, quòd non sine ratione insanio. præsertim cùm volupe mihi sit illorum meminisse sæpe, & hanc exercitationem jam amplexus sim. Quamvis enim nemo mihi adsit, tamen bis vel ter per diem sic ipse dicta illa mecum revolvo. Ac

1 Γαῦρός τε γὰρ τὸν τοῦ λόγου] Hæc clausula interpretatur illud præced. pag. τυφωμένῳ. *Bourd.*

2 Οἱ Ἰνδοὶ] Nonn. Dionysiac. *Idem.*

3 Μειδίων τοῦ τῷ λόγων] Sic apud Philostr. & alios ἐγὼν μειδιακιῶ. *Idem.*

4 Παραλεῖς] De hac paræmia copiosè paræmiogr. & Erasm. *Idem.*

Ibid. Καὶ εἶπα μὴ ἔφης] Calasir. apud Heliod. lib. 2. ἀδίνω ὃ ἔτι φοβοῦμαι ἐξειπεῖν· εἶπον δὲ τάχα ἐς τοὺς καλάμους χθὲς ἀμὴ ἔτον, εἰ μή σοι φροντίζον. Sic in Lapith. *Idem.*

5 *Festinantem hortari*] Sumpta Metaphora ex Homeri Iliad. Θ. & Odyss. α. *Cogn.*

καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τὰ παιδικῶν ἀπόντων ἔργα ἄπαντα, καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων. ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ συνελαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγόμενα πρὸς αὐτοὺς, ἃ τότε ἤκουσαν ἡδόντων, καὶ κεκραγμένα τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρελυθότων χαλῶ σὸν ἄγουσιν [1] ἐν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιαροῖς, ὅθεν δὴ ἐμοὶ αὐτὸς φιλοσοφίας ἐπαρθείς, τοὺς λόγους οὓς τότε ἤκουσα συναείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναπολίπων, μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, εἰς πυρσόν τινα τῶν λαμπόντων, οὕτω μοι παρεῖναι τοῖς ἐμοῖς πραττομένοις τὸ ἄνδρα ἐκεῖνον εἰάμβλωκεν. ἀεὶ γὰρ ὥσπερ ἀκούειν αὐτοῦ τὰ αὐτοῦ πρός με λέγοντος. ἐνίοτε δὲ μᾶλλον ὅταν ἐνορῶσιν τῇ ψυχῇ, ἐπὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, [2] καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ χάριν τοι [3] κατὰ τὸν κωμικὸν ἀληθῶς, ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς

Ac quemadmodum amatores absentibus amasiis, opera aliqua, & sermones ab ipsis habitos, memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint. Quidam verò se cum ipsis colloqui putant, atque iis quæ tum sibi audire videntur, quasi modò dictis gaudent, & præteritorum memoriæ animum applicantes, nunquam desinunt obvios & præsentes amasios aspernari. Sic sanè & ipse non præsente philosophia, verba quæ tum audivi recolligens, & mecum revolvens, non exiguum capio solatium. In summa, perinde ac si in pelago, & per noctem altam ferar, velut ad facem hanc aspicio, rebus omnibus quæ à me geruntur, virum illum adesse putans, ac semper velut audiens ipsum illa ipsa sua mihi differentem. Interdum etiam, & maximè quum mente illi inhæreo, & vultus ipsius mihi apparet, & vocis sonus in auribus permanet. Etenim juxta Comicum, [4] *revera aculeum quendam auditoribus reliquit.* Desine, ò ad-

1 Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν. & interpretare ἐν ποσὶ *præsentia.* Proverb. Pind. Pythiis od. 2. τὸ ἢ ἐν ποσί μοι. Anacr. ξυλίνους ἀσφαλοῖς ἐν ποσὶ. *ante pedes.* Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum ut de Scipione, & de Diogene & Alexandro. Contra ἐν ποσὶν, ut de Piscatore & Revivifcente. & passim alibi. *Bourd.*

2 Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud Heliod. lib. 1. *Idem.*

3 Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. versus citantur à Diod. Sic. lib. 12.

Περικλέης Ὀλύμπῳ
Ἥρπασ', ἐξόρτα, συκοκύκα τὴν Ἑλλάδα.
Πείθω τὸς ἐπικρέζειν δὴ τοῖς χείλεσι
Οὕτως ἑκάλῃ, ἐμὸν τὸν ῥήτορα
Τὸ κέντρον ἐξαπέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cùm illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) lepòrem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse ut in eorum mentibus qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret.* Idem.

4 *Aculeum quendam*] De Pericle ex Eupoli. *Cogn.*

ἀκούσει. σαῦε ὦ θαυμάσιε μικρὸν ἀναμεινόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη ἃ εἰρημένα, ὡς εὖ μεταξύ μοι δοκεῖς ἀφελεῖσθαι. ἀλλὰ λέγεις, ἃ ἄτοπα χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ κῆ τὸ Δία κωμικὸς φαύλως ἐφεδρικὸς ὑποκριτὴς, [1] τὸν συελκομένων λέγω τούτων, ἃ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, ἃ τὸ πλαδαρὸν ἐκβακχευόντων, καίτοι τὰ δραμάτων πολλάκις ἀξίων ὄντων τε, καὶ γενικηκότων; πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; δίδικός μοι συ μεταξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μισθάζ. τὰ μὲν, ἀπίκτως σωιέρων, ἐνίοτε δ' ἃ αὐτὸν ὑπ' ἀδυνείας τὰ νοῦ διαφθείρει. κἄπα σφαχθῆς ἡρίμως δ' αὐτῷ καθαγιάνει τε δραμάτ@. ἃ τὸ μὲν ἐμὸν, ὦ πάνυ ἄχθομαι. τὸ δὲ ὑπόθεσις, ὦ μεταξύ μοι λυπήσειν ἔοικε σωνικπίπλωσι, καὶ τὸ ἐμὸν μέρ@ ἀχημονοῦσα. τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὰ λόγου. ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ὑμῖν, τὰ τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνάξιο@, ἃ τῆς σκιωῆς πόρρω ποι κρήνης, ὑδὲν αὐτῷ μέλον τὰ ὑπ' ἀστέρ@ πραττομένων. ἐγὼ δ' ἐμοντοῦ σοι πέρυσι παρέχω, ὁποῖ@ τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτής, ὑδὲν ἀγχίλεως τὰ ἄλλα τραγικῶς διαφέρων. ὥστε κἂν ὑδέν γε σοῦ τι δικαῖ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἴσως πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν. καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διέξεισ. ἐμὲ δ' καὶ ὑπουείπῃς, ὦ πάνυ τι λυπήσομαι. ὡς οὖν ἴσθι νὴ τὰ Ἑρμῆν ἃ κατὰ τὰ ῥητόρων νόμον πεισόμεθά σοι.

δ admirande, paulum præludere, jámque dicta illa ab initio resumpta edissere, non enim mediocriter me istis ambagibus torques. Rectè dicis, atque ita facto opus est. Sed illud quæso, δ amice vidisti-ne aliquando, sive tragicos, sive per Iovem comicos [1] histriones, illos dico qui exibilantur, quique agendo poëmata corrumpunt, ac tandem ejiciuntur theatris, tametsi ipsæ fabulæ sæpenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportent. Multos novi tales. Sed quorsum hoc? Vereor ne interim ineptè illos imitari videar: alia quidem nullo ordine connectens, interdum etiam præ imbecillitate ingenii sententiam ipsam corrumpens: tum sensim huc adducaris, ut fabulam ipsam condemnes. Sed quod ad me attinet non admodum ægrè id feram. Cæterùm argumentum illud non mediocri dolore videtur me affecturum, si mecum rejiciatur meásque partes dehonestet. Velim itaque ut per totam orationem hoc memineris, videlicet quod poëta talium peccatorum est innocens, sedétque alicubi procul à scena, nec quicquam ea curat, quæ in theatro geruntur. Ego verò mei ipsius periculum tibi faciam, qualis scilicet histrio sim quantúmque memoria valeam: quod ad cætera attinet nihil à nuncio tragico distans. Quare siquid minùs rectè dicere visus fuero, illud præstò sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & aliter forsitan ipse poëta dixerat. Nec si me exibilaveris, admodum ægrè feram. Vt bene sanè, ita me Mercurius amet, & ut ferunt Rhetorum leges, usus es procemio. Illa

1 *A dissone Hiber*] Quod Tusco verbo *Ludionem* significat. *Cogn.*

2 Τὸν συελκομένων] Sic pàg. seq. ἐκσυείπῃς, & ἐξύπατα συείκομεν. ἐξύπατα, *rusticatim, plausu incomposito.* De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem sæpissime usurpat: ut & illam quæ initium facit de motibus Philosophorum quam nunc ordior. *Beurd.*

ἔοικας ἥκειν παρεσκευασμένος, ὡς δὲ ὀλίγα τι ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸ λέγειν παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶναι αὐτὸν ταῦτα λέγοντα ἀκούειν. σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. καὶ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν οὖν αὐτῷ ἔστι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον γὰρ τοῦτό γε ἕνεκα πάνυ σοι σπουδαιρηκέναι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε, μνησικακήσω μὲν οὖν σοὶ τὰ ἀγῶνα, καὶ ἐξυπτιάσας σε ἐλῶ, καὶ ταῦτα μάλ', ἃ σὺ διῆλθες, ἐθελόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι. κακεῖνα γ', ὃν μὰ μὲ οὐκ ἐᾷς, οὐδὲ ὡς σκῆπτον ἔλεγε ῥῆσίν ποτε πρὸς πάντων ἐρᾶν. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἁδυώλεθρον. οὐδ' ἂν σκεύῃ σοφιεῖς τοὺς λόγους, μὴ καὶ καλὸ πρόσωπον τοῖς ὑποκρισταῖς σκεύεσι ὁμοιῶν, οἷ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ Κρέοντα, ἢ Ἡρακλέα αὐτὸν σφόδρα ἀνελληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες, καὶ τὴν Ἑκάβην ἢ Πολυξένην πολὺ πεπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ὀλίγα μοι, πάνυ μέζον τὸ ἐμοὶ τὴν κεφαλὴν σφόνδυλον ἐκκείμενον, καὶ τὸν σκελοῦν κατασχύνων, ἀπαγαγεῖν σοι βούλομαι τοῦτο σφόνδυλον σφόνδυλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαταπέσω πρὸς σεσοῦν τὸ ἧρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. ἔστω ἀνὴρ ἀπόστατος τήμερον σφῶς με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ λῳδοῦντα. καὶ μὲν πόστερον γε σφῶς ἐκεῖνα ἦδη τρέψομεν. ἡ μὲν δὴ ἀρχὴ τοῦ λόγου, ἐπαινῶν ἦν Ἑλλάδα, καὶ τῶν Ἀθηναίων ἀνδρῶν, ὅπη

Illa utique etiam additurus vides ris, vos unà brevi admodum esse conversatos: nec te præparatum venire ad dicendum, ac satius esse illum ipsum dicentem audire: cùm pauca quædam, quæ potuisti memoriæ committere, duntaxat comportaris. Annon hæc quoque eras dicturus? Nihil igitur illis apud me tibi opus est. Existimes autem hujus rei gratia, te ad præfationis pertinentia complexum esse omnia. Ideo tibi acclamare & applodere paratus sum. Sed si prolixior fueris, in controversia malignitatis meminero, & acutissimè sibilabo. Equidem & hæc quæ tu modò commemorasti, dicta mihi velim: & illa quoque, quòd neque ordine, neque iisdem quibus ille verbis usurus sum. Omninò enim hoc non possum: neque si suos illi tribuam sermones: ne alio ac novo etiam modo histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut ipsius etiam Herculis personæ assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, mox ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeóque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenáve multò demissius. Ne igitur & ipse convincar, majorem omnino quàm pro capite meo personam induisse, ipsúmque ornatum dehonestare, ex nuda propriáque persona tecum colloqui volo, ne forte labens, quem ago heroem, convellam. Hic homo non desinet hodie crebra illa scena, atque tragœdia uti. Equidem cessabo, & ad illa revertar, quæ jam cœperam. Principium igitur orationis illius, commendatio quædam fuit Græciæ, & eorum hominum qui [1] Athenis commorantur, quòd

1 *Athenis*] De quibus Herodot. Strab. Plin. hodie dicuntur Sethinæ. *Cogn.*

1 Φιλο-

[1] φιλοσοφίας δὲ πενίας συμπεφοί εἰσι. καὶ ὅτε τὸ ἀστῶν, ὅτε τὸ ξένων ἀθύναι πέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσαγάγῃ εἰς αὐτοὺς βιάζηται. ἀλλ' εἰ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς ὅτῳ διαπείμψῳ, ἠρέμα τε μεθαρμόττεται, καὶ ξυμπαιδαγωγῶσι, δ' [2] πρὸς τὸ κρεῖττον τὸ διαίτης μεθιστᾶσιν. ἐμέμνητο γοῦν τῶν τὸ πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μόλα ἐπίσημος, καὶ φορυκὸς [3] ἀκολούθων ὄχλῳ, [4] καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ὢν τὸ ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν ἐνδυμίων λαμπρότατος. τοῖς δ' ἄρα δυσχερῶν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον. καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, ὅ πικρῶς, ὅσ' ἀνίκατος ἀπεπειρῶντο· ὃν ἐλεύθερα τῇ πόλει κεῖθ' ὅν πᾶ πρόπον βαλοίεθ βιοῦν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῖς γυμνασίοις δὲ λυπροῖς ὄχλῳ ὢν, θλίβων τοὺς εἰσίοντας, καὶ ξυνεχωρῶν τὰς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ πῃ ἂν ὑπεφθέγξαθ, περοπεισμένῳ λαυθάνειν, ὥσπερ ἂ πρὸς αὐτὸν ὑπεῖνον λαπλείαν, δέδοικε μὴ ξυμπλήσῃ μεταξὺ λεκύθῳ. καὶ μὲν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον. ὑδὲν οὖν δεῖ

quòd cum philòsophiâ & paupertate educentur: nec civium & peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui voluptatem ad ipsos introducere conetur: sed si quis ita affectus ipsos conveniat, & paulatim ipsum transforment, & veteres mores dedoceant, atque ad vitæ puritatem transferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cùm Athenas veniisset admodum insignis, & turba comitantium insolens, varia veste, auróque ornatus, omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat, & tanquam beatus ſuſpiciebatur: illis verò infœlix quidam homuncio videbatur. Eum illi erudire aggrediebantur non acerbè, nec apertè prohibito vivere. Sed cùm in gymnaſiis & balneis moleſtus eſſet, alios ſuis ſervis premens, & obvios in anguſtum redigens, ſummiſſa voce quidam quaſi lateret, nec ipſum perſtringere vellet. Metuit, inquit, ille ne inter lavandum pereat: quanquam pax longa balneum occupat: ac proinde nihil opus eſt exer-

1 Φιλοσοφίας δὲ πενίας συμπεφοί εἰσι.] Hic unus è præcipuis Luciani ſcopus. Hic illa in Ariſtotelem & Peripateticos prælia. Multi in hanc philoſophantium paupertatem ſcripſere, de quibus Cic. Tuſc. 1. & 5. Hanc ſæpe mendicantium habitu ſimulabant, cum perâ, auro, lupinorum vice, plenâ: ut in dial. Mort. Piſcat. Catapl. & alibi. *Bourd.*

2 Πρὸς τὸ κρεῖττον τ' διαίτης] Tangit fœditatem ſeu malis feritatem ſive δυσχέρειαν philoſophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophraſt. in Charact. *Idem.*

3 Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officioſorum, ſive comitum, ſive proſequentium, de quibus nota res. de moribus Philoſoph. & in Catapl. *Idem.*

4 Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic poſtea τῷ ἐσθῆτα τῶν ποικίλων. & de Timone ποικίλα ἐνδὺς, & alibi. Has veſtes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibuſdam Græciæ urbibus veſtes mulicbres. D. Baſil. ad Gregor. Thæolog. Apul. alii. Apud Athenienſes meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἀνθινα φορεῖν. apud Locrenſes hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Roman. lege Oppia. Liv. lib. 34. luxu tamen gliſcente receptum. poteſt tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. *Idem.*

1 Τῶν

ταπορίδν· ὁδὶ ἀκούων ἃ λέγ, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν ἡδονὴν τὴν ποικίλην, καὶ τὰς προφυείδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀφείσας πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισπώμενοι τῆς χρωμάτων, ἤδη λίγοντες, καὶ πόθεν ὁ παὼς ἦτο· καὶ τὰ παρὰ τῆ μητρός ἐστιν αὐτῷ. καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τί ἄλλα ἦν ἅπερ ἀπεσκωπτον, ἢ [1] τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τὴν κόμην τὸ ὠμέργον, ἢ τὴν δίαιτης τὸ ἀκήλατον. ὅστε μεταμιεργὴ ἐσωφρονίσθη, καὶ ὀλίγα πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, [2] δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνομαι πειθὼ ὁμολογῶν, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη καιρὸν εἶναι ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν, ἄσεμνα δόξαντα ἀγωνοθέτῃ, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον, ἐπαίροντες ἂν, ἰδόντες, ἐλεῆσαί τε, καὶ συγγνῶναι. [3] καὶ ὃ κήρυκος ἀνεπύθετο ὅτι νόμον ἐποίησε, τοιαύτην ἐσθῆτα δημόσιον, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας ὥσπερ ἐσκεμμένους συγγνώμην ἀιτήσασθαι αὐτῷ τοιαῦτά γε ἁμπεχόμενον. μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῄνει. καὶ σοφίᾳ, τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὴν δίαιτης τὸ ἀνεπίφθονον. ἡσυχάσω τε ἂν ἀπαξαπασῶν, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστι. ἀποφαίνειν τε φιλοσοφίαν

exercitu. Ille verò audiens quæ dicebat, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste & purpurea ipsum exuerunt, urbanè admodum floridum nitorem colorum irridentes. Iam ver adest, dicebant, & unde nobis hic pavo: & fortassè suæ hic est matris: & fimilia. Atque eodem pacto cætera cavillabantur, nunc annulorum multitudinem, nunc comæ supervacaneam curam, nunc victus intemperantiam. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longè melior abiit, publicè emendatus. Quod autem non puderet ipsos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publicè ab omnibus emissam audisse se in ludis Panathenaicis. Quendam ex civibus prehensum, & ad ludorum præsidem adductum fuisse, quòd in veste tincta spectaculo interesset. Cæteros autem qui hominem videbant miserios illius, ac veniam precatos esse. Cúmque præco publicaret eum contra leges fecisse, quòd tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamasse ut venia daretur, sic induto, neque enim illum aliam

veste habere. Hæc præterea laudabat & libertatem quæ illic est, & victus rationem ab invidia alienam, & tranquillitatem & securitatem, & sexcentas virtutes quæ apud illos sunt. Demonstrabat etiam mihi conversationem eorum hominum philosophiæ con-

1 Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *Bourd.*

2 Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenæ δημοσίᾳ παιδευόμενος: qua de re dico copiosè alibi. *Idem.*

3 Καὶ τὸ κήρυκος ἀνεπύθετο] Legem ex Suida supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἱπτείρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀρρεθισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἀγαθαὶ παρὰ τὸ ἀγωνοθέτην, quòd adfuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. *Hæc alibi copiosiùs explicanda. Idem.*

σωφρόνῳ τῷ τοῖς τοιούτοις διατρίβειν, καὶ καθαρῷ τὴν ψυχὴν φυλάξαι δυναμένῳ. ἀσυδαίμονα τὸν ἀνδρὶ, καὶ πλούτου καὶ φρονεῖν ἀπαιδεύτῳ, ἐπὶ τῷ [1] πρὸς τὸ φύσει καλὸν ζῆν πρόσαρμοσθέντι, τὸν αὐτῷ βίον ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον. ὅσας γὰρ πλοῦτος ἔχει, ἐν χρυσῷ κεκήλητται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγνωστον μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρως δὲ παῤῥησίας, αὐθαδῶς δὲ ἀληθείας, καλακείᾳ τὸν πάντα, καὶ δουλείᾳ σωτροφῶν· ἡ ὅσης ἡδονῆς πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, τοιούτῳ μόνῃ λατρεύειν δέσποτι, φίλον μὲν ἀφειέρωσε τρυφᾶν, φίλον δὲ πότου, καὶ ἀφροδισίων. ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἡ ὅσης ἀκοὰς τέρπει κρεμάσαντι, καὶ περιθεσμάτων, καὶ [2] διεφθορότων ἀσμάτων. τοῖς δὲ τοιούτοις πρέπειν τὴν συνήθειαν ἀμφιθεάτρου. [3] μεσαὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραὶ. πάρεισι δὲ [4] πάσαις πύλαις τῶν ἡδονῶν κατακλυσθέντες. τοῦτο μὲν δὲ ὀφθαλμῶν. τοῦτο δὲ, δὲ ὦτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ, καὶ ἀφὴ λαμβάνει, καὶ δι' ἀφροδισίων. ὑφ' ἧς δὲ ῥύσις αἰνίττεται τὸ θολερὸν ῥεῦμα, πᾶσαι μὲν [5] ἀνθρύπτουσαι ὁδοί. συμπείθεται γὰρ μοι χύσις, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιορκία, καὶ τὸ τοιοῦτον τῶν ἡδονῶν. ξυμφύρεται δὲ ἡ ψυχὴ ὑποκλυζομένης παντοθεν, αἰδοῦς καὶ ὄρκου, καὶ δικαιοσύνης τε δὲ, ἔρημον

consonam esse, moresque puros conservare posse, viro etiam gravi, & qui divitias contemnere novit, & secundum ea quæ natura honesta sunt, vivere statuit, vitam quæ ibi vivitur maximè accommodam esse. At qui divitias amat, auróque demulcetur, purpura, potentiáque fœlicitatem metitur, qui libertatem non degustavit, loquendi ingenuitatem non est expertus, nec veritatem spectavit, sed cum assentatione, & servitute in omnibus convixit: aut qui totam animam voluptati addixit, eique soli servire decrevit amans opiparæ mensæ, amans vini & veneris, plenus præstigiarum, fraudis, & mendacii: aut qui citharárum frequentamenta & pulsationes, perditásque cantilenas cum delectatione audit: talibus videlicet hominibus convenire hujus loci consuetudinem. Ibi enim rerum dilectíssimarum ipsis refertas esse plateas omnes, omniáque fora. Licere etiam januis omnibus voluptatem excipere: partim quidem per oculos, partim per aures & nares, partim per gulam & venerea. Quæ deinde fluente perenni turbulentóque flumine, omnes viæ dilarantur. In unum enim conveniunt adulterium, avaritia, perjurium, & reliqua id genus voluptatum multitudo. Animo autem undiquaque submerso, pervertitur verecundia, & virtus, & justitia. Tum locus hisce

1 Πρὸς τὸ φύσει καλὸν ζῆν] Per dictionem καλὸν temperat austeritatem dictionis τῷ ζῆν, latari, genio indulgere: de qua dixere viti doctíssimi. Cætera hujus paginæ in Gallo. *Bourd.*

2 Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quæ aliis κατάγωγα μέλη, ni fallor. *Idem.*

3 Μεσαὶ] Ex Homero. quales perpetuæ parodiæ in Luciano. *Idem.*

4 Πάσαις πύλαις τῶν ἡδονῶν κατακλυσθέντες] Suet. Lamprid. in Alogab. *Idem.*

5 Ἀνθρύπτουσαι ὁδοί] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad Petron. & alibi hoc opere. *Idem.*

a 4

ὁ χῶρος γενόμενος, [1] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλῆς τε καὶ ἀρχαίας ἐπιθυμίας. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσοῦτον διδάσκαλον ἔφασκεν. ἔγωγ' οὖν ἔφην ὅτι τὸ πρῶτον ἐπανήειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πως γιγνόμενος, ἐπισήσας ἐμαυτῷ, λόγον ἀπηιτουν τὴν δύσεος ἀφίξεως, σκεψάμενος δὲ τὰ τῆδε Ὁμήρου λέγων, [2] Τίπτ' αὖ ἂ δύσηαι λιπὼν φάος ἠελίοιο, τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν αὐτόχθονα σκηνὴν, καὶ τὴν ἀλυθρείαν, ἣν ἔλυθρος ὄρνις ἡ σύκινον ᾄσεται ὄρυθος, συκοφάντης, [3] καὶ περιπομπὰς ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ ἀδικημάτων περισκέψεις, καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς ἡγεμόσι δυνάμενος; ὅτε δὴ βαλλόμενος, καὶ [4] ἡδέως ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν σὺν βελέων φασὶν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἱμάτου, ἐκ τε κυδοιμοῦ, τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἱλόμην. καὶ βίον πανὶ τῶν γυναικῶν, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα περιθέμενος, σὺν τῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ περισταλεὶς. καὶ πως ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυελάνδρῳ, σφόδρα πως [5] μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα. τὸ μὲν, πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα. hiſce deſertus, ſemperque ſiticuloſus, multis, feriſque voluptatibus ſuppullulat. Talem civitatem ac tantorum bonorum magiſtram mihi deſcribebat. Ego itaque, inquit, quando primùm ex Græcia reverſus fueram, cùm jam propiùs acceſſiſſem, conſtiti rationem poſtulans mei huc adventus, Homerica illa dicens: *Cur autem infœlix deſerto lumine Phœbi* (Græcia nimirum, & fœlicitate, ac libertate illa) veniſti ut videas loci hujus tumultus, ſycophantas, ſalutationes ſuperbas, cœnas, adulatores, cædes, teſtamentorum expectationes, & amicitias ſimulatas? aut quid tandem facere decreviſti, cùm neque diſcedere hinc, neque inſtitutis hiſce uti poſſis? Cùm ita mecum conſultaſſem, & quemadmodum Iupiter Hectorem illum, ita me ipſum è telis, ut aiunt, ſubduxiſſem, *Eque hominum cade, atque tumultibus, éque cruore*; de cætero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem, & timidam pleriſque viſam anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me ipſum quaſi in populoſo theatro collocans, ex admodum ſublimi contemplor ea quæ geruntur: quæ iſtiuſmodi ſunt, ut partim multum delectationis & riſus exhibere poſſint, partim etiam hominis revera conſtantis periculum facere. Nam ſi ma-

1 Δίψης] Angl. ἰλύος quòd ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἴσημος ὁ χῶρος dico alibi. *Bourd.*

2 Τίπτε] Imitatio eſt Homeri Odyſſ. λ. verba Tireſiæ ad Vlyſſem. *Idem.* Verba Tireſiæ ad Vlyſſem, Odyſſ. 12. *Cogn.*

3 Καὶ περισκοπὰς ὑπερηφάνους] Καὶ περισκοπὰς ὑπερηφάνους. Marc.

4 Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς· ἐκ τε κονίης,
Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ τ' αἰμάτου, ἐκ τε κυδοιμοῦ. Bourd. Apud Homer. Iliad. ξ. *Cogn.*

5 Μετέωρος ὑπὸ σκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio. *Bourd.*

1 Τὸ

σῦτο ᾗ, πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίας λαβεῖν. εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μείζονα γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τὰ ψυχῆς δοκιμαστήριον ἀληθέστερον, ἢ τὰ πόλεως, καὶ τὰ συνήθεια ἀμφοτέρωθεν. ἐγὼ μικρὸν ἀνισχεῖν τοσαύταις μοι ἐπιθυμίαις, τοσούτοις ᾗδέσμοις τε καὶ ἀκόσμοις πάνυ θέλειν ἕλκεσι, καὶ ἀνεπλάμενος ἀρθμίοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸ Οὐδυσέως μιμνησθῆναι, καὶ παραλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε. δεινὸν γάρ. μὴ ᾗ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑγιᾶ φαίνον. ἔνεστι ᾗ τὸ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, καὶ ἐκπλαγῆναι τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὸ τὰ τύχης ἀγαθὰ καταφρονεῖν, ὁρῶντα ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὰ μὲν, ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὰ δ' ἀντὶ πλουσίου, πένητα. τὰ ᾗ, στρατηγὸν ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὰ ᾗ, φίλον τούτων· τὰ ᾗ, ἐχθρόν· τὰ ᾗ, φυγάδα· τοῦτο γάρ τοι τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὃν καθ' ἡμᾶς πανηγυρικὸν τὰ τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγμα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦτ' ὀσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται πλούτου, καὶ δυναστείας, καὶ μεστοὶ ἐλπίδων πάντες, ἀγνωμόνων ἐλπίδων. ὃ ᾗ δὴ ἔφλω, ὃν γελᾶν ἐν τοῖς γινομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω.

si malorum quoque encomium aliquod proferre convenit, ne credas majorem illam virtutis palæstram esse, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quàm in hac civitate, & in ea qua hic vivitur consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot spectaculis, tantisque aurium illecebris quæ undique attrahunt, & capiunt. Sed oportet omnino Ulyssis exemplo, illa præternavigare, non quidem ligatis manibus, ut ille (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auribus cera obturatis, sed audientem atque liberum: & verè animum supra hæc elatum habentem. Licet autem & philosophiam mirari, tantam hominum stultitiam cum illa comparando: & fortunæ bona contemnere, videndo veluti in scena, & multiplicium personarum fabula, alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: alium contra ex paupere satrapam, aut regem. Rursus alium hujus amicum, alium inimicum, alium etiam exulem. Nam hoc certè vel gravissimum est, quod licèt fortuna testetur sese in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum esse stabile, nihilominus qui quotidie ista aspiciunt, & divitias & potentiam appetunt, & pleni obambulant omnes earum rerum spe, quarum eventus nunquam sequatur. Quod autem dixi licere ea quæ geruntur ridere, animúmque oblectare, illud tibi jam expo-

1 Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον] Sic in Croniis sive Saturnalib. Iulianus Imper. Liban. Omnes ex Odyss. μ. Bourd.

2 Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebrò repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud Petron. *Grex agit in scena.* Idem.

3 Τῆς τύχης] Dei. sic sæpissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. Heliod. *Idem.*

4 Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λοιδοροῦνται, ἡ τύχη παίζητον. Legend. Marcil. ad Horat. Aurel. Victor. in Æl. Pert. *Idem.*

πᾶς γὰρ ἂ γελοῖος μᾶλλον πλείονων αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐπιφαίνοντες, [1] καὶ τοὺς δακτύλους ἐπιτείνοντες, καὶ πολλῶ κατηγορῆσαι ἀπειροκαλίας; τὸ δ' ἡμιόπτιον, [2] τὰς εὐτυχούσας, ἀλλοτρίᾳ φωνῇ ἐπασπαζόμενοι, ἀγαπᾶν αἰτιώμενοι, ὅτι μόνον αὐτὰς ἐπιβλέψαν· οἱ δ' σεμνότεροι, καὶ ἐπισκωπτόμενοι ἐπεμένουσιν, ἂ πάρεσθαι, ἐπὶ [3] ὡς Πέρσαις νόμῳ, ἀλλὰ δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πάρεσθαι τῶ ψυχρῶ παπαινόμενον, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ ἑαυτοῦ ὁμοιότητι, [4] τὸ σῆθος, ἢ τῶ δεξιὸν κατακλίνειν, ζηλωτὸν δὲ ἐπιβλεπτον τοῖς μηδὲ τύχης τυγχάνουσιν. ὁ δὲ ἔφησε παρέχειν ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε τούτης αὐτὰς τ' ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς τρόποις ἡμᾶς ἐπαίειν. πολὺ δ' τούτων οἱ ἐπαιόντες αὐτοὶ καὶ γελοιότεροι. [5] νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, ἐπιθέοντες δ' ἐν κύκλῳ τῆ πόλει, καὶ ἐπὶ τ' οἰκετῶν ἀπεκλεισμένοι, [6] κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. χαίρουσ δ' τ' πωνam. Quomodo enim non ridiculi sint divites ipsi, qui & purpuras suas ostentant, & annulos prætendunt, & multas ineptias præ se ferunt? At quod omnium est absurdissimum, etiam obvios aliena voce salutant, & hoc contentos esse volunt, si solùm ipsos aspexerint. Quidam verò fastuosiores, etiam se adorari patiuntur, non è longinquo, neque Persico more: sed necesse est propiùs accedentem, & oculos summittentem, animúmque è longinquo demittentem, illiusque affectum corporis similitudine declarantem, pectus aut dextram deosculari: quod beatum & admirandum videtur iis etiam qui honorem hunc nusquam assequuntur. Ille verò stat in longum tempus se ipsum præbens decipiendum. Sed illorum laudo inhumanitatem, quod ne ore quidem nos approbant. Verùm his magis ridiculi sunt qui illos sectantur & observant, qui media de nocte surgunt, & totam urbem circumcursitant, quique à servis excluſi foribus, canes & adulatores, & id genus alia audire sustinent. Præmium verò acerbae

1 Καὶ τοὺς δακτύλους ἐπιτείνοντες] Καὶ τοὺς δακτυλίους ἐπ. δακτυλίους, ut ante ἐπὶ τὰς πορφυρίδας ἐπιφαίνοντες. Marc.

2 Τὰς εὐτυχούσας] De hac Divitis fastuosi nota Aristophan. Plaut. Ipse Lucianus alibi. *Bourd.*

3 Ὡς Πέρσαις νόμῳ] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7. Heliod. *Idem.*

4 Τὸ σῆθος ἢ τὸ δεξιόν] Idem dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud Martial. *Idem.*

5 Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι] Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *Idem.*

6 Κύνες ἐ κόλακες] Eleganter hoc apud Demosth. ὑπὲρ τοῦ στεφαν. αὐτὸ γὰρ φίλων ἐ ξένων, ἃ τὰ τῶ ἀνομάζοντο πρίν ἐδωροδόκων, νῦν κόλακες ἐ θῆρες ἐχθροὶ καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκ πάντα, ἀκούειν. Idem.

7 Ἀκούειν] Vt loco Demosthenis proximè citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Æschyl. in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. sat. 7. lib. 2. *audis*. hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. *Idem.*

1 Καὶ

κρὸς ταύτης αὐτοῖς ἀφιόδε, [1] τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἰτίαν συμφορῶν. ἐν ᾧ, [2] πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δ' ἀφροδισιάσαντες, πόσα δ' ἂν εἰπεῖν ἐμπόντες, πόσα δ' ἂν εἰπεῖν ἐχρῆν [3] ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορωῦντες, ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δ', αὐτῶν ἐμέντων, οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχόμενοι. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, [4] ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ κοινότατον, [5] οὐδὲ νοσεῖν χολάζουσιν. ἐγὼ μέντοι καὶ πολὺ τῶν κολακευομένων [6] ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα. καὶ χρεὼν αὐτοῖς ἐκείνης κατηγορεῖν τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν οὐσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸ χρυσοῦν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες, ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστι; εἰ δὲ μηδενὸς ἀξιώσουσι τῶνδε τῶν ἐξελευθερίας, σὺν ἂν οἵᾳ τοιαύτην αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων διορθώσεις τὴν πλησίον, μὴ ἄγγελτον αὐτῶν μηδ' ἀμφόρτυρον τὴν δυσθαιμίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τι καὶ ἄχρηστον τῆς τραπέζης τὸ κάλλος, καὶ τὴν οἴκων

bæ illius circuitionis est onerosa illa cœna, & multarum calamitatum causa: in qua illi quàm multa pasti, quàm multa poti præter animum, quàm multa non dicenda proloquuti, postremò vel conquerentes, vel malè habentes, vel cœnam criminantes, vel contumeliam & sorditiem accusantes abeunt. Illis autem vomentibus, & ad prostibula pugnantibus, pleni sunt angiportus: & plerique ipsorum in multum diem decumbentes, circumeundi occasionem medicis præbent. Quibusdam enim, id quod absurdissimum est, non est ægrotandi otium. Ego verò adulatores ipsos magis perditos esse puto, quàm quibus adulantur, illósque ferè ipsis istius superbiæ authores existere. Quum enim ipsorum opulentiam admirantur, & aurum laudibus extollunt, & vestibula manè implent, & convenientes tanquam dominos compellant, quid quæso illos cogitare consentaneum est? Quod si verò communi decreto paulùm abstinerent ab hac voluntaria servitute, an non putas è diverso divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes ne ignobilem & sine teste suam fœlicitatem relinquant, neve inutilem & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem

1 Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & sæpe alibi. De his incommodis sportulæ causa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. *Bourd.*

2 Πόσα] Octo sequentes lineæ crebro repetuntur in Luciano. *Idem.*

3 Ἀπολαλήσαντες] Ἀπολαλήσαντες. Marc.

4 Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων] Hinc ἰατροὶ dicti περιοδευταὶ, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Rectèque apud Hesychium interpretatur περιοδεῦται ὁ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλεις φοιτῶντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ & ἔργῳ ἰητροὺς νομίζειν. Bourd.

5 Οὐδὲ νοσεῖν χολάζουσιν] Cogitatione se refert ad Thesmopolidem, qui jam morituus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. *Idem.*

6 Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τύτους κόλακας. Marc.

τὸ μέγιθος; ὁ γὰρ ὅπως τὸν πλοῦτον ἐρῶσιν, ὡς τοῦ διὰ τοῦτον πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ὅπως ὑμῖν μηδὲν ὄφελος [1] εἶναι τοῦτον κτήματος οἰκίας τῆς οἰκωνίτου, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, [2] εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν τοιούτῳ τοῦτο κεκτῆσθαι τοὺς κεκτημένους αὐτῶν, καὶ [3] ἀποθαυμάζειν τὴν δυνάμειαν, [4] ἐπιτεχίσαντα τῆς πλούτου τὴν ὑπερβολήν. νῦν δὲ, λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. καὶ τὸ μὲν, ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ, καὶ τοὺς φιλοσοφεῖν προσποιουμένους, πολλῷ ἔτι τούτων χαλεπώτερον ὁρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχήν μοι διατεθεῖσθαί, ὅταν ἴδω τούτων τινὰς μάλιστα τοὺς προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παρασίτοις κοινολογουμένους, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἡμέραν ὄντας, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκηνὴν [5] μεταλαβόντων, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τὸ δράμα. ἀμὲν γὰρ σὺν τοῖς συμποσίοις ἐρχόμενοι, τίνι τοὺς κολάκων εἰκάσομεν; [6] σὺν ἐμφορήτᾳ μὲν ἀπειροκολάκευτον, μεθύσκοντα δὲ φανερώτερον, nem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas fœlices se prædicari. Ac sanè ita se res habet, ut neque pulcherrimarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur hoc pacto illorum extenuare, & vilem reddere potentiam, contemptum hunc quasi propugnaculum divitiis opponendo: sed nunc eos colendo ad amentiam adducunt. Ac certè homines indoctos, & ignorantiam apertè confitentes, talia factitare, tolerabilius meritò existimetur. Verùm eos, qui se philosophari simulant, multò etiam inceptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium gravissimum est. Quomodo enim putas animo me affectum, quoties video aliquem istorum, maximè eorum qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immisceri, & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum more sectari, & cum iis qui ad cœnam vocant, sermones conferre, quamvis sit cæteris insignior & magis conspicuus ex ornatu? Ideo maximè apud me indignor, quòd non itidem habitum mutent, cum utique quod ad cætera attinet, eodem modo fabulam agant. Nam quæ in conviviis committunt, cui adulatorum comparabimus? annon insolentiùs exaturantur, inebriantur

1 Εἶναι οἰκήσεως οἰκίας τῆς οἰκωνίτου] Εἶναι οἰκησαμένῳ οἰκίας τῆς οἰκωνίτου. Marc.

2 Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] Cic. in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *Bourd.*

3 Ἀποθαυμάζειν] *Vile reddere:* vox satis infrequens. *Idem.*

4 Ἐπιτεχίσαντα] Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demosthenis scholiast. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii *pariete interjecto.* Idem.

5 Μεταλαμβάνωσι] Μεταλαμβάνουσι. Marc.

6 Οὐκ ἐμφορήτῃ] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitat. auct. Pisc. Lapith. & passim. *Bourd.*

1 Τῶν

ἐξαιρεῖσθαι· δὲ πάντων ὕστατος, πλείω ἢ ἀποφέρειν τὰ ἄλλων ἀξιῶν· οἱ ἢ ἀρεσκόμενοι, πολλάκις αὐτῶν ἐδύσωπησε· καὶ ταῦτα μὲν δὴ γελοῖα ἡγεῖτο. μᾶλιστα ἢ ἐμέμνητο [1] τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ [2] τὸν ἀρετῶν ὄνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποπρίαντων· ἐμπορίαν γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων ἀφορμάς· ἤξιε γὰρ τὸ πλοῦτον καταφρονεῖν διδάξοντας, αὐτῶν ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέλει καὶ πρὸς ταῦτα διετέλει· ὑμῶν προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν. τοσοῦτον δέον ὀρέγεσθαι τῶν ὄντων προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν. ὅς γε καὶ ἀγροῦ ὑπὸ πόρρω τῆς πόλεως κειμένου, οὐδὲ ἐπιθυμῆσαι αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἤδεισεν, ἀλλ' οὐδὲ τῷ ἀρχῷ αὐτῷ εἶναι διαμολόγει. πῶς οἴεσθε διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενὸς ἐσμὲν κύριοι, [3] νόμῳ ἢ καὶ παραδοχῇ τῷ χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἄφεσιν δεδανεισμένοι, [4] ὀλιγοχρόνιοι δεσπότην νομιζόμενα. παρρησιάσασθαι ἡ προθεσμία παρέλθῃ,

tur manifestiùs, à convivio surgunt omnium ultimi, aliisque plura secum auferre volunt, & siqui sint urbaniores, sæpenumero ad cantum incitantur? Atque hæc quidem ille ridicula censebat. Præcipuè verò eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophiam profitentur, virtutémque ipsam tanquam venalem de foro proponunt. Ideo tabernas & cauponas, illorum scholas appellabat. Censebat enim eum qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se quæstu superiorem gerere debere. Nimirum & ipse talia agebat, non solùm gratis conversando cum rogantibus, sed & indigentibus necessaria suppeditando, omnémque opulentiam contemnendo. Tantum aberat ut ea expeteret, quæ nihil ad ipsum attinerent, ut ne suarum quidem rerum, & si corrumperentur, curam gereret: qui agrum non procul ab urbe habebat, ac tamen jam multis ab annis ne invisere quidem eum erat dignatus: Imò ne dominum quidem illius se esse affirmabat. Illud, opinor, disputans, quòd natura rerum istarum nullius domini sumus: sed ex lege & per successionem usum earum incertum in tempus accipientes, temporarii possessores habemur. Ac posteaquam terminus ille constitutus

1 Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *Bourd.*

2 Τὸν ἀρετῶν ὄνιον] In hos aretalogos plenæ satyricorum paginæ, pleni philosophorum οἱ ἀληθεῖς, libri. *Idem.*

3 Νόμῳ ἢ ἢ παραδοχῇ] Sic in Timone, sive Misanthr. μετοικιδίους δὴ παρ' ἑτέρου θεοῦ ἕκαστον. & in Charonte, sive Contempl. τὸν οἰκίαν ἢ, ἢ τὰ ἀργύριον, ἢ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλου ἦ, μεταδάλλοντες τοὺς δεσπότας, hæc apud Lucianum passim. Lucianus sive is sive alius poëta,

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην πρότερον, νῦν ἢ Μενίππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον·
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόμος ἐστὶ μὰ τὸν ὅστις ἐγὼ εἰμι
Οὐδενὸς, εἰμὶ δ' ἅπαντος ὑδατος, ἀλλὰ τύχης. Idem.

4 Ὀλιγοχρόνιοι δεσπότ] Ea passim in Luciano sed præcipuè in Charo. sive Βιωτῶν. Bourd.

τὴν ἱκανῶς παιδευθέντα ἄλλον, ἀπολαύσῃ τῆς εὐμοιρίας. ἡ μὲν οὖν παρέχει τοῖς ζηλοῦσιν ἐπίλεκτα ὑποδείγματα· τὴν τροφὴν τὸ ἀπέραντον, καὶ τὴν γυμνασίαν τὸ σύμμετρον, καὶ τὸ πρόσωπον τὸ αἰδέσιμον, καὶ τὸ ἦθος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τὴν ἀφέλειαν τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τῆς τροπῆς· παρήνει δὲ τοῖς σωφρονεῖν ἀσκοῦσι τὸ ἀσφαλὲς, ὅπερ τοὺς πολλοὺς πιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτῆς, ἢ πανηγύρεως, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ δ τι δέοντα ποιῆσαι. κρεῖττον γὰρ ἀμέλειαν εἶναι τοῦ σπουδῆς τὸ κωλῦον ὁρμᾶν. δῆλον δὲ ὡς καὶ τὴν τοιαύτην κατεγνωκὼς φιλοσοφίαν, οἱ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ὡς πολλοῖς ἀπάγουσι, καὶ πόνοις, τοὺς νέους ἐντρέχειν κατεγύμναζον. τοῦτο δὲ δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι μὲν μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν κατεξύοντες. ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ σωφρονέστερον εἶναι τοῖς ψυχαῖς τὸ σπέρμα τοῦτο ἐξ ἀπαλῆς κατασκευάσαι, καὶ τὴν ἕξιν παιδεύσει ἀνδρώπου σωφρονοῦντος, τοῦτο μὲν, ψυχῆς, τοῦτο δὲ, σώματος, τοῦτο δὲ, ἡλικίας τε καὶ τοῦ σωφρονεῖν ἀγωγῆς ἐπιμελεῖσθαι, ἵνα μὴ τὸ [1] δεξιὸν δυνάμει ἐπιστῶσι ἐλέγχῃ. πολλοὺς γοῦν καὶ πλουτοῦντας ἔφασκεν ὕστερον ἀλόγους ἐπιδεῖσθαι. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ μυσάττομαι τὴν παρ' ἐκείνοις κακίαν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκοοι, ἀμέτρεπτα φεύγων, ὡς αὐτὸν ἀρίκε-

tutus præterierit, tunc alius eadem accipiens, illo nomine fruitur. Illa autem non parva præbent imitari volentibus exempla: victus scilicet frugalitas, exercitiorum justus modus, personæ ipsius venerabilitas, & vestitus mediocritas, ac præter hæc compositæ mentis moderatio, morumque mansuetudo. Monebat autem secum versantes ne bene agendi tempus prorogarent, ut multi solent, qui certum sibi tempus præfiniunt, aut festos dies, aut conventus solennes, tanquam ab illis auspicaturi non mentiendi & rectè agendi studium: animi enim erga res honestas affectionem non esse protelandam sentiebat. Manifestè etiam Philosophos illos damnabat, qui virtutis eam meditationem putabant, si necessitatibus multis, ac laboribus sustinendis juvenes exercerent: quorum alii vincire se jubebant, alii flagellis cædebant, alii verò elegantiores, ferro superficiem corporis abradebant. Putabat enim multò priùs in animis duritiem istam & indolentiam esse parandam: eúmque qui homines optimè instituere vellet, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere: ne quid supra vires imponendo, reprehensionem incurreret. Multos quoque, qui præter rationem, ita supra vires intenderentur, mori ajebat. Unum autem etiam ipse vidi, qui cùm jam ea apud illos mala degustasset, ubi primùm veram doctrinam audivit, irrevocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum ve-

1 Παρὰ δύναμιν ὀπτάπων] Talis est βδλυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδλυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ὀπτείνειν μᾶζον φορτίον ἢ δυνατὸν φέρειν. Bourd.

1 Καὶ

πω. καὶ ἄλλο· ἐῶ ἄδον ἀξιοκόμητον. ἄλλα δὲ τύχαι ἀπῆγεν, ἕ ἄλλων αὖθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει πορείας διῆξεν, [1] καὶ ἃ ἀθυμοῦσιν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ [2] τὰ ἱπποδρόμια, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς στενωποῖς ὠδὰς τούτων ἀξιολόγους. πολλὴ γὰρ ἐκεῖ καὶ ἀληθὴς ἡ ἱπποκομία. καὶ παισὶν ἄλλη σπουδὴ εἶναι δοκοῦσιν ἱππικῇ. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐπήρε φέρων ὁ ἥκων ἐκ τῶν ἀμφὶ τὰ νεκρὰ καὶ ἀληθίνας κληρονομίας, προσῆκεν ὅτι [3] μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ πρὸ ὅλου

venit : & animo meliùs affecto videbatur. Iam verò digrediens ab istis, aliorum rursus hominum mentionem faciebat, & narrabat civiles tumultus, & plebis conflictationes, & theatra, & circum, & aurigarum statuas, & equorum appellationes, & quæ de his in angiportu habentur colloquia. Multum enim profectò ibi est equorum insanum studium. Quinetiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat. Post hæc, veluti alterum fabulæ actum attingebat, eorum qui circa funera & testamenta versantur. Hoc addens, quòd unam hanc vocem, Romanorum pue-

1 Καὶ ἃ ἀθυμοῦσιν αὐτῶν] Hæc παραγγελλόμενα tangit, de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *Bourd.*

2 Τὰ ἱπποδρόμια] Hanc ἱπποκομίαν multis verbis describit autor de causis corruptæ eloquentiæ, Iuvenal. Achill. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paras. omnes passim. *Idem.*

3 Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες] Hîc cogor instituti mei brevitati fraudem facere quod locutio obscurum, ut multi ita ego judicem. B. Brisson. vir clariss. longe hoc de loco disserit, & postea vir doctissimus Gother. lib. de Iure man. Horum interpretationem æquissimo Lectori relinquo. ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ πρὸ ὅλου τοῦ βίου προϊέντι, τοῦ τὰ διαθήκας λέγων, ἵνα μὴ ἐκπολαίωσι τὴν ὀφειλομένην ἀληθείαν. Iacob. Micyll. interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri pet omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in testamentis usurpatur, qua petunt ne à sua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non solum in exhæredatis sed in omnibus olim Solon, eumque sequuti, legibus suis inhibuerant; scilicet ἡ τοιαύτη μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλιτομένους Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis quibus cautum ne in tabulis testamenti quicquam elogii alterius famam læderet, nisi suorum quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακαύδεις, vitam & mores eorum cum quibus graviora odia & simultates habuerant, testamento lacessere, & hac licentiâ nullius existimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis sub nominibus exoletorum, fœminarumque, & notitate cujusque stupri præscripta & obsignata missa* Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus sæpe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50. *Et tamen de inhibendâ testamentorum licentiâ, ne senatus quicquam constituret intercessit.* Hujus loci cum mentem quærerem consului viri Clar. Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *Idem.*

τὸ βίον ἀποίεσθαι, τὴν δὲ τοῖς ἀληθέσι λέγειν, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὴ καὶ μείζω λέγειν ἀνάγκη ἐστὶν, ὅπη μὴ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀπαλλησίαν ἔγγραφον ὁμολογεῖσιν· οἱμαι, ἐθέλοντας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι τῆς ἀληθοῦς τοῦ βίου τιμίου. οἶδα, καὶ ἐκφέρειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις. ἔνιοι δὲ, καὶ στέφειν τὰς σήλας ἀνῆσιν, ἀνήθεις ἐπὶ καὶ ἀληθοῦς τὸν πλοῦτον ἀμαθύνοντες. εἰκὸς ἦν δὲ ἡδίωνι τί πάσχειν; τύτοις ἀληθοῦς τὸ βίον, εἰ τοιαῦτα ἐδεῖ μὴ τὸ βίον ἐπισκήπτεσθαι. τύτους δὲ εἶναι τοὺς τὸ πλυτελὲς ὄψον ἀναμένοντας, καὶ τὸ οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τινὰ καὶ ἀρωμάτων ἀναχέοντας, τοὺς μέσον χειμῶνα ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ ἀπώριον αὐτῶν καὶ παρέκκαυσον ἀγαπῶντας· τὸ δὲ σὺν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς δύτελὲς ὑβρηφανοῦντας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐπὶ πλέον ἐν ἄλλοις ἐρῶ.

pueri, per omnem ætatem veram emittant (eam dicens quæ in testamentis usurpatur) nimirum ne ex sua veritate damnum capiant. Illa verò etiam interea cùm ab eo dicerentur, risu prosequi adactus sum, quòd suam ignorantiam secum sepeliri volunt, suámque stupiditatem scriptis confitentur: dum alii vestes, quibus in vita pretiosioribus usi sunt, eodem rogo secum comburere mandant: alii verò servos certos ad sepulchra permanere: alii cippos sertis coronari, in fatuitate ad mortem usque perseverantes. Itaque conjecturam eorum quæ in vita gessissent, hinc duci volebant, cùm talia de iis quæ post mortem sequuntura sint, testamentis mandant. hos enim illos esse qui chara opsonia emunt, & vinum in conviviis cum plausu & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosis opplentur, earumque raritatem intempestivam amant: verùm quod suo tempore, & secun-

1 Ἐθέλοντας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiosè exequitur μελέτη de Luctu. & dixêre nuper viri doctissimi. *Bourd.*

2 Καὶ τὸ οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τινὰ καὶ ἀρωμάτων ἀναχέοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τὴν μὲν πίνοντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. Marc.

3 Μετὰ κρότων] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum sæpe Lucianus reperit non ausus sum tolerandam lectionem movere, monere sufficiat. Et ut libere fatear raro Græci plurative κρόκων efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Martialis amphitheat. *Bourd.*

4 Καὶ τὸ ἀπώριον] Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ & κατὰ φύσιν, ὡς δύτελὲς ὑβρηφανοῦντας. qui communia naturæ munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παρέκκαυσον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. 11.

Magis illa juvant quæ pluris emuntur.

Sic apud Petron.

Quidquid quæritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet exstat honorum. Idem.

2 Παρὰ

φάσιν, ὡς ὄντως ἐκπεφωνωμένους. τούτους εἶναι τοὺς κατὰ τὸ μύρον πίνοντας. ὁ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις· ἀλλὰ κἂν ταύτας περιορυμῶσι, καὶ τὰς ὄρεις συγχώσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ περιβάλλοντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πυκτίν. καὶ τοῦτο ἦν τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τι καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ [1] παρὰ θύραις εἶς βιαζόμενοι. [2] σολοικισμὸν ἦν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδέων. λέγε δ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ γνώμης καινόν τι ἔλεγεν, ἀπεχθῶς [3] τῷ μύρῳ τὸν λόγον μιμησάμενος. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸ δημιουργὸν θεὸν, ὡς ἐφθονηκότα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα· οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἠπιάτο τῶν στεφάνων μόνον, ὅπου μὴ ἴσασι δεῖ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι ὄφελε τῇ αὐτοῦ τῶν ἰὸν τὸ ῥόδον χαίρουσιν, [4] ἵνα τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐλθὸν αὐτοὺς στέφοιτο, παρ' αὐτοῖς ὡς οἷόν τι τὸν ἀκανθολόβον, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀπέχωσιν τῆς ἡδονῆς. καὶ μὴν καὶνὰς ἡμᾶς διελθὼν, τοὺς ἡμερησίους πα-

cundum naturam est, tanquam vile fastidiunt. Hos illos esse qui unguenta bibunt: quo nomine vel maximè eos carpebat, quòd ne uti quidem cupiditatibus scirent: sed & in his peccarent, finésque earum confunderent, animum voluptatibus undique concalcandum permittentes: & hoc quod in tragœdiis & comœdiis dicitur, Iam & præter januam incitati. Solœcismum igitur vocabat hoc genus voluptatum. Cæterùm & illa ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi illius verba imitatus. Vt enim ille reprehendebat tauri artificem Deum, qui non præposuisset oculis cornua: sic & ipse accusabat eos qui coronas gestabant, quòd locum nescirent ubi eas adhibere deberent. Nam si violarum, & rosarum odore delectantur, sub naribus potissimùm eos coronari oportebat, juxta ipsam quantum fieri potest, respirationem, ut voluptatis inde quamplurimum attraherent. Illos præterea irridebat, qui miram quandam diligentiam

1 Παρὰ θύραις] Quid de hoc adagio sentiat Erasmus jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem πρὸ θύρας, ut similitudo ducta sit ab his qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita seipsos premunt ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phædrus fab. 5. lib. 2.

Est ardelionum quadam Roma natio
Trepide concursans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi molesta, & aliis odiosissima.

Bourd. Erasm. proverb. *ne prater casam.* Cogn.

2 Σολοικισμὸν] Solœcismus non solùm in verbis sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde miror Gellium c. 20. lib. 5. scribere se apud Græcos hanc vocem non legisse. *Bourd.*

3 Τῷ μύρῳ] Hanc Momi accusationem sæpe repetit. In quibusdam codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Iambus,

Μίμησιν τῷ ταύρῳ τὸ δημιουργὸν θεόν.

Idem. De quo Aristotel. lib. 3. de partib. animal. *Cogn.*

4 Τὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud M. Fœlic. hujus loci erit commentarius. *Bourd.* Ex Apophthegmate Diogenis. *Marc.*

τὴν σπυδὴν ἐφὶ τὰ ὀψώνια ποιυμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις, καὶ πεμμάτων παρασκευαῖς. καὶ γὰρ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλίγου χρόνου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς περιγραφὰς ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν [1] τετάρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πόνον [2] πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσον ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμὸς ἐστιν. ὅτε γὰρ πρὶν ἐμφαγεῖν ἀπολαύειν τι τῶν ὠνημένων, ὅτε βρωθέντων, ἡδέως μενεῖν τὸν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν. λοιπὸν οὖν εἶναι τὸν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσαύτην ὑπεῖναι χρημάτων. εἰκότα ἦν πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπάντων [3] φιλοσοφίαν χαρισθῆναι ἐν τοῖς παροῦσι θεραπευομένοις. περὶ δὲ τῶν [4] ἐν τοῖς βαλανείοις θορύβων, πολλὰ μὲν διεξῆλθε. τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τοὺς ὑπηρέτας, [5] τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ [6] μικροῦ δεῖν σκαφείαν in cœnis apparendis adhibent, dum saporum varietatem, & bellariorum curiosam compositionem sectantur. Etenim istos brevis & temporariæ voluptatis amore multa negocia sustinere ajebat. Indicabat autem ipsos quatuor digitorum causa, laborem hunc obire, cùm eorum mensuram, vel longissimum hominis guttur æquet. Neque enim antequam emptorum quicquam comederint, ullam voluptatem capere: nec postquam devorata fuerint, suaviorem illam, quæ fit ex pretiosioribus cibis, expletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quæ velut in transcursu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. Eos autem meritò malè affici, cùm præ imperitia, veriores illas voluptates nesciant, quas omnes philosophia subministrat, iis qui se exercere volunt. Porrò de iis quæ aguntur in balneis, multa commemorabat, multitudinem prosequentium, contumelias, eos qui servis impositi gestantur ac ferme es-

1 Τεττάρων δακτύλων] Sermo est de voluptate gulæ, ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεσθαι ἔστι μίχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦτο μηδὲ δύο (δ') δακτύλων μῆκος ἐκλειπόμενον. Breve iter hujus voluptatis tangit sæpe alibi, ut Suet. Athen. alii. *Bourd.*

2 Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Vt sequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, σωμπὸν πέμπειν, & similia quibus etiam Latini gaudent. *Idem.*

3 Φιλοσοφίαν] Qui philosophiæ εἰσὶν ἄχλοι, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. *Idem.*

4 Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. *Idem.*

5 Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τίφασιν ἐπικαθήμενα. in Somnio. Sic in Cynisca ἐξ ὁμοίου ἐμβαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν ἐᾶτε ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ἅπαντα τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. Idem.

6 Μικροῦ ἐμφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1. sc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abeas.*

So. *quonam modo?*

Merc. *Auferere, non abibis si ego fustem sumpsero.*

Voluit Plautinus Mercurius *efferre*: quam vocem, quoniam non ad salivam, inter-

βημένους. Ὁ δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐφάνη, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τύτῳ, καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. [1] ἀναγίγνως γάρ πινας τῶν οἰκετῶν, δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προσφόδους τοῖς πεδίοις, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν. καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτὸς, τὸ καταγέλαστον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ τύφλοις μὲν ἀκοαῖς δυναίντης μὴ δέοντα, μηδὲ χαίρειν, μηδὲ ἄκουσης ἀκούοντες, ὀφθαλμοῖς δὲ ὑγιαίνοντες ἀκοτέλεστα δέοντα προσορῶμεν καὶ ἀίομεν), φωνὰς ἀκούοντες δυσχεῖσιν ἀνθρώποις ἀγενεύσας, καὶ πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτοῖς παίεσθαι ἐν ταῖς ἀγορᾶις ἡμέρας μέσης, καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐκπεπραμένοι. ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν, κατέπαυσε τὸν λόγον. ἐγὼ δ' πως μὲν ἤκουον αὐτῷ τηνικαῦτα, μὴ σιωπῇ προσβλέπων. ἐπειδὴ δ' ἐπαύσατο, τότε δὴ τὸ [2] Φαιάκων παθεῖν ἐπεπόνθεσαν. πολὺς γὰρ δὴ χρόνος ἐν αὐτῷ ἀπέλειπον ἐκπεπληγμένῳ. εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ περιπεπλεγμένῳ, τότε μὲ, ἐφορᾶν προσῆκόν μοι. τότε δὲ, φθέγξασθαι βουλόμενον, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκωτόμελλον. καὶ ἤ τε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανεν. ἡ δὲ

efferuntur. Vnum autem maximè odisse videbatur, quod in urbe & balneis valdè est usitatum: quòd prætereuntes aliquos ex famulis clamare oporteat, & admonere ut pedibus prospiciant, siquid altum aut cavum subituri sint: atque ita commonefacere, (quod absurdissimum est) ut sese ire meminerint. Grave igitur & intolerabile putabat, si ad edendum, alieno ore non indigerent, aut manibus, nec auribus ad audiendum; alienis autem oculis bene valentes, ad prospiciendum opus haberent: ac sustinerent voces audire, quæ miseris & excæcatis hominibus convenirent. Hæc enim ipsa accidunt in foro media die, etiam iis quibus demandata est reipublicæ cura. Hæc & alia hujusmodi multa oratione persequutus, dicendi finem fecit. Ego autem interim dum loquebatur cum admiratione auscultabam, metuens ne conticesceret. Vbi verò loqui desiit, quod Phæacibus olim accidit, id ipsum ego passus sum. Longo enim tempore ipsum, quasi delinitus, intuebar: deinde multa confusione & vertigine correptus, partim sudore manabam, partim loqui volentem oratio deficiebat, atque ego inhibebar. Vox deerat, & lingua hallucinabatur: postremò animi pendens

interpretes mutaverunt, atque ratio ibi nulla constat nec jocus ullus si librorum lectio retineatur: Superbi ita efferuntur ut aliorum humeris & cervicibus insultent, mortui superbi sunt quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Articos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. *Bourd.*

1 Περιόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariss. Casaub. ad lib. 3. Sect. *Idem.*

2 Φαιάκων παθεῖν] Tangit hos versus Homeri Odyss. λ.

Ὣς ἐφάθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *Idem.*

πάλιν, ἐδάκρυον ἀπορύμενον. ἡ γὰρ ἐξοπισθολὴς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθῆκεν. [1] βαθεῖα δὲ καὶ καιρίαν ἡ πληγὴ ἐγίνετο. καὶ μάλα δύσχρως εἰσχθεὶς ὁ λόγος, αὐτῷ εἴ οἷον τε εἰπεῖν, διέκνισε τὴν ψυχήν. οἱ γὰρ τὰ δεῖ καὶ μὲ ἄδη φιλοσόφων ἁρμοττόντως ἔχοντα λόγων, οὐδὲ τοῖς τούτων ἐπιλήφασι. δοκοῦσι μοι ἀνδρὸς δόλιον ψυχὴν, μάλα σκοπὸν τινὰ ἁπαλὸν προσειοικέναι. τοξόται δὲ, πολλοὶ μὲν ἐν τῷ βίῳ, καὶ μετὰ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οἱ μὲν πάντες εὐστόχως τοξεύουσιν. ἀλλ' οἱ μὲν, αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, ὑπερπαίουσι τοῦ δέοντος ἀφιέντες. καὶ ἀπίενται μὲν καὶ ἔστι τὸ οὐδέν, οἱ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μάλα ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τὸ σφοδρότατον διελθόντα, καὶ παροδεύσαντα, κεχηνῖαι μόνον τοῦ τραύματος τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ, πάλιν τοὐναντίον ἀπένευσαν. ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀβυσίας, οὐδὲ ἀφικνεῖται οἱ βέλη αὐτοῖς ἄχρι τοῦ σκοποῦ· ἀλλ' ἐκλυόμενα, καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. ἔνι δέποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν [2] ἐπιλίγδην ἅπτεται. βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμπολῆς ἀπεσφενδόνηται. ὅσοι δ' ἀγαθοὶ τοξόται, καὶ τούτῳ ὁμοίως, ὥσπερ τὸν μὲ ἀκριβῶς ὄψει τὸ σκοποῦ, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στρυφνότερος τὸ βέλος. γίγνονται γὰρ οὐκ ἐπιδεᾶ σκοποί. ἐπιδεᾶ δ' τοῦτα

dens lacrymabar. Neque enim ſummam cutem, ac leviter me ipſius attigerat oratio: ſed profunda, & lethalis, ut ita dicam, erat plaga: tamque ſcitè vibrata oratio ipſum, ſi ita dicendum eſt, animum intercîdit. Si enim decet nonnihil & me jam philoſophicos attingere ſermones, ita equidem de hiſce exiſtimo. Videtur mihi ſolertis hominis animus, molli ſcopo perſimilis eſſe. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras, variis omniſque generis orationibus habent, cæterum non omnes aptè jaculantur: ſed alii, ipſarum nervo nimium intento, vehementiori quàm par eſt impetu emittunt: atque hi quidem viam attingunt, at ipſorum ſagittæ in ſcopo non manent, ſed præ vehementia ictus pervadentes ac permeantes, hiantem tantùm vulnere animum relinquunt. Rurſum aliis contrario modo evenit. Nam præ imbecillitate virium, & languida jaculatione, ſagittæ ipſis ad ſcopum uſque non perveniunt, ſed ſoluto impetu plerumque in media via deficiunt. Si verò etiam aliquando ſcopum pertingunt, ſummum illum quidem leviter perſtringunt, at plagam altiorem non infligunt: neque enim valido impulſu emiſſæ fuerunt. Verùm qui bonus eſt jaculator, & huic ſimilis, primùm quidem diligenter inſpiciet ſcopum, num ſit valde mollis, num & ſcopi quidam invulnerabiles. Verò ſagitta durior. Sunt enim Vbi autem omnia hæc perſpecta

1 Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud Petron. *vulnus ingens.* utitur crebro Lucianus hac tranſlatione. *Bourd.*

2 Ἐπιλίγδην] Οὐ κατ' βαθυς, ἀλλ' ὡς ἐπιλαύσαν ποιήσαντα ἐξ ὑπολῆς τινὸς διαδύσεως· ἐκ τοῦ λείχω. quale vulnus Menelai lib. 4. Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδην poſtea interpretatur βαθεῖαν ἐκ ἐργάζεται πληγήν. Idem.

1 Βάλλ'

ἥδη, τὴν ιητρεῦσαι χρίσας τὸ βέλος, ὥσπερ ἰοῦ κεντήσασα (ὃ Σκυθῶν χρίει), ὥσπερ ὑπὸ κεντήσασα τὸ Κυρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηλητήριόν τι καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τῶν χρίσασα, ἀπεχθῶς ἔτρωσεν. τὸ δ', εἰσχεῖν τῷ μέλλοντι, καὶ ἀφικέσθαι ἄχρι ἔσω διελθεῖν, μικρόν τι, καὶ πολὺ ἔσω φαρμάκου ἀφῆκεν. ὃ δὴ σκιδάμενον, ὅλον ὑπὸ κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται, καὶ δακρύουσι μιγέντες ἀκούοντες. ὅσοι καὶ αὐτὸς ἔπαθον, ἡσυχῇ ἄρα ἔσω φαρμάκου τὴν ψυχὴν ἐδεήθησαν. ἐπεὶ σοὶ οἶμαι καὶ τοῦτο αὐτὸν τὸ ἔπος εἰπεῖν λέγειν, [1] Βάλε δ' ὅπως, αἴ κέν τι φόως ἀνδρεσσι γένηαι. ὥσπερ γὰρ οἱ ἔνθους φρυγίοις αὐλοῖς ἀκούοντες, οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνουσι, καὶ ὅσοι δὴ τοῦς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκοντου ἔσω πάθους· ὥτω δὴ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τεθαμβημένοι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐκ τῆ φύσῃ φιλοσοφίας συγγενές. ὡς σμικρὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε ὦ ἑταῖρε διελήλυθας· ἐλελήθεις τί με πολλῆς ὡς ἀληθῶς ἡδονῆς ἀμοιρούσης, καὶ [3] ἔσω λωτοῦ κεκραιομένου. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος, ἔπαιχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ παυσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ σοῦ εἴπω τὸ πεπονθός. καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ ἔσω τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν πάσας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀφῶσι, καὶ αὐτὸ

cta habet, tum demum uncta ſagitta, non veneno ut Scythicæ inunguntur, nec reſina perinde ut Curetum, ſed ſenſim mordicante & dulci pharmaco illita, verè jaculari ſolet. Illa verò quantum par eſt acriter delata, & quanta vi ad penetrandum opus eſt vibrata, intus remanet, multumque de ſuo pharmaco emittit, quod diſperſum, animum circumquaque totum ambit. Hoc eſt quo oblectantur, & cur inter audiendum lachrymantur: quod & mihi accidit, cum illud medicamentum tacitè animum mihi obiret. Quare mihi ſuccurrebat Homericum illud ipſi dicere, *Sic jace, ſi qua viris nova per te lux oriatur.* Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes inſaniunt, ſed quotquot ipſorum à [2] Rhea corripiuntur, iique audito carmine perturbationis recordantur: Ita & qui Philoſophos audiunt, non omnes attoniti, & ſaucii abeunt, ſed ſolùm illi quorum ingenio quiddam philoſophiæ cognatum ſubeſt. Quàm gravia, & miranda, & divina, ô amice, narraſti: multaque certè ambroſia, & loto ſaturatus, me non advertente, fuiſti. Quare dum iſta diceres, neſcio quis animo meo affectus accidebat: & nunc te tacente, moleſtia afficior: & ut tuo dicam exemplo, ſaucius ſum. Neque id mireris: noſti enim eos qui à rabioſis canibus mordentur, non ſolos rabie corripi, ſed ſi alios quoſpiam ipſi in ea inſania, eodem modo afficiant, illos etiam mente

1 Βάλε δ' ὅπως] Ex Il. 4. *Bourd.*

2 *Rhea corripiuntur*] Sacerdotes matris Deûm audito Phrygio tibicine ſtatim in furorem aguntur. *Cogn.*

3 Τοῦ λωτοῦ κεκραιομένου] Sic in Apol. de Merc. conduct. *Bourd.*

τοὺ ἰκφορικοὺ μέρους), συμμεταβαίνει γάρ τι καὶ τῶν ἀμφὶ τὸ δίγμα, καὶ πολυχρονίστερον ἡ νόσος, καὶ πολλὴ μέντοι) ἡ μεταβολὴ τῆς ἀρρωστίας. σὺν οὖν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷς ὁμολογεῖς; πάνυ μὲν οὖν. ἢ δεήσει δέομαι γέ σου καὶ τοιοῦτόν τινα τοῦ θεραπείαν ἐπινοῆσαι. τὸ δὲ ἄχος Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. πῶν ὧν λέγεις; ἐπὶ τὸ τρώσαντος ἰλθόντας, ἵνα δὴ θεραπεύσῃ.

te alienari. Etenim cum morbi simul aliquid affectionis istius transit in alium, propagatur morbus, fitque insaniæ istius multiplex successio. Num ipse etiam nobis te amare confiteris? Sanè quidem. teque præterea oro ut communem aliquam medicationem excogites. Illud igitur Telephi facere necesse erit. Quid illud est quod dicis? Vt ad eum qui nos vulneravit reversi, ab illo medelam petamus.

Δίκη Φωνηέντων. | Iudicium vocalium.

ARGVMENTVM.

Est hic lusus valde festivus atque elegans, ad exemplum judicialis actionis compositus. Queritur enim Sigma de vi & injuria Tau quòd ab eo plurimis dictionibus spolietur, & quasi de sua possessione dejiciatur. Exordio benevolentiam captat simulatione modestiæ, & excusando necessitatem suam. Deinde per translationem ad Thesin venit. Nullam literarum suo loco & ordine movendam esse. Hinc Iudicibus admonitis ut pro officio suo agant, & caterarum ordinem atque dignitatem cujusque conservent, narratiunculam subjungit, qua confirmationem caussa continet. Hanc postea longa primùm enumeratione aliorum damnorum eidem sibi illatorum amplificat: deinde etiam collatione modestiæ suæ, & illius petulantiæ tum erga se, tum erga cæteros etiam homines, & quàm idem etiam hominibus invisum ac detestabile sit, docet.

[1] Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραμματεὺς ἦν τὸ σίγμα ἐπὶ τοῦ ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ὑπὸ τοῦ σκφεγμένων.

Imperante Aristarcho Phalereo Non. Octob. litem intendit Σ. σῖγμα literæ T. ταῦ apud septem Vocales Iudices vi & raptui præfectas, expoliari se dicens omnibus illis vocibus quæ per gèminum ττῶ efferuntur.

Do-

[1] Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deest in Mss. autoris tamen censeindum est. *Bourd.*

[1] Οὗν

Μέχρι μὲν ὦ Φωνήεντα δίκαιαι, ὀλίγα ἠδικήμην ὑπὸ τῆς τῶν, καὶ ἀχθομένην τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταλογισμὸν ἔνδικα μὴ δεῖν, ἁβαρέως ἔφερον τὸν βλάβην. καὶ παρῆκον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἢν ἴσως με φυλάσσουσα τοὺς τινας ὑμῶν, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπὶ δ' ἐς τοσοῦτον ἦκε πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις, [1] σὺν ἀγαπᾶν, ἤδη καὶ πλείω θρασυδιάζειν, ἀπαγκαίως αὐτὸ δίδυνα νῦν ἄδηλα τοῖς ἀμφοτέροις εἰδέναι ὑμῖν. διὸ δ' ἂν μικρόν με ἐπὶ τὴν ἀπειθείαν ἐπάρχῃ τὰ ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ θρασυπροφερομένοις ἀεί τι μεῖζον θρασύνειν, ἀρόλλυμι τῆς οἰκείας ἀπειθείᾳ χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγοῦσα, μηδὲ τὸ γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, [2] τὸν ἴσον δ' κεῖσθαι φόβον. δίκαιον οὖν ἂν ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τὴν πίστιν ἔχειν τινὰ φυλακήν. εἰ γὰρ ἐξείη τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἄλλοτε εἶδος βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέπετε ὑμεῖς, ἂν χαρεὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφῃ, οὐκ ὀρῶ πόθεν τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη ἕκαστα, ἔχοιεν. ἀλλ' ὅτι ὑμᾶς οἴομαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τι καὶ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ὅτι εἰ καθυφήσετε

Donec, Iudices Vocales, in paucis ab hoc tantùm injuria sum affectus, cùm rebus meis abuteretur, indeque auferret, unde non par erat: id ego damnum non molestè tuli: quinetiam nonnulla quæ dicebantur, me non audire simulavi, præ modestia illa, quam vos ipsi nostis me cùm erga vos, tum erga cæteras syllabas servare. Postquam autem eò avaritiæ & dementiæ devenit, ut non modò non sit contentum iis quæ persæpe dissimulavi, verùm etiam majorem vim inferat: ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos qui utrumque nostrûm novistis. Non exiguus verò super exclusione mea me invasit timor. Nam cùm prioribus facinoribus majora semper addat, penitus tandem è propria sede me extrudet: ita ut parum absit, quin dum me tacitum contineo, ne unà cum literis amplius annumerer, & pari versèr in metu. Æquum est igitur, Iudices, non vos tantùm, sed & reliquas literas ab hocce dolo sibi cavere. Enim verò si ut libet unicuique, è suo ordine in alium solida vi licebit irrumpere, idque vos, sine quibus nihil planè scribitur, permiseritis: non video quo pacto sua quique ordines jura, juxta quæ à principio constituti sunt, obtinebunt. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam ac despectum progressuros, ut injusta permittatis. Nec si litem prodide-

1 Οὐκ ἀγαπῶν] Mss. ἐκ ἀρκεῖσθαι. Bourd.

2 Ἐν ἴσῳ δ' κεῖσθαι τῷ φόβῳ] Angl. φόβ. mendose. patet postea verbo φόβῳ sæpius repetito. post φόβῳ adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Ms. sic lin. seq. & pag. 49. *Idem.* Excidit forte an aliquid, ut. ἐν ἴσῳ δ' κεῖσθαι τῷ φόβῳ ⟨τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον ἦν.⟩ Mass.

1 Κιν-

ἢ ἀρῶσα ὑμεῖς ἐμοὶ ἀδικεῖσθαι δοκεῖτε· καὶ ἐγὼ τὸν ἄλλον ἀνεκτήσασθε τόπον οὐ τόλμαν, οὔθ' ὁρξαμένων ἁμαρτεῖν. καὶ εἰκὸς ἦν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ, διαμφισβητῶν περὶ τῆς [1] κιστήρνης, καὶ κεφαλαλγίας. ὅτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηνεκίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρὰ δεῖν ἦρχεν πολλάκις ἐν τῷ καφείῳ ὑπὲρ γναφάλων. ἐπίπαν δ' ἂν ἐθέλοις τὸ λάμβδα [2] μαχόμενον τὸ, μόγις, ἁφαιρούμενον αὖτὸ, [3] καὶ μάλιστα δοκεῖ ἐμοὶ συγχύσεως ἄρχειν. καλὸν γὰρ ἔκειτο μένειν ἑκάστῃ τὴν τεταγμένην τάξιν. τὸ δ' ὑποβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύσιός ἐστι τοῦ δικαίου. καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διέτυπώσας, εἴτε [4] Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου (καὶ Σιμωνίδῃ δέ τινες ἐπεγράψαντο τὴν ἐπιμηθείαν ταύτην) [5] ἐν τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ ἐπιστῆμαι βεβαίως διώρισαν, τί πρῶτον ἔχει, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ

dideritis, mihi tamen injuria laceſſito negligenda erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia, ſimul atque cœperunt leges violare, repreſſa fuiſſet. Neque enim pugnaret ad hunc uſque diem λάμβδα cum ῥῶ, diſceptans de his vocibus κίστηρις *pumex*, κεφαλαλγία *capitis dolor*. Neque etiam γάμμα cum κάππα certamen iniiſſet: neque tam ſæpe ad manus fermè veniſſent in fullonis officina pro voce γνάφαλα. Deſiiſſet etiam iſtud γάμμα cum λάμβδα dimicare particulam μόγις *agrè* illi extorquens, imò ſuffurans. Aliæ etiam literæ confuſionem legibus contrariam non aggrederentur. Præclarum enim eſt unumquemque in eo manere ordine quem ſortitus eſt: at ea, quæ non licet, tranſcendere, ejus eſt qui jus & æquum violat. Et qui primus vobis has leges expreſſit, ſive ille fuerit Cadmus inſularis, ſive Palamedes Nauplii filius (quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuunt) non tantùm ordine dato, per quem ſedes primariæ ſtabiliuntur, quænam prima, quænam ſecunda eſſe debeat, definiverunt: verùm etiam qualitates uniuſcujuſque noſtrûm, virtuteſque per-

1 Κιστήρνης] Apud Atticos κίστηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legiſſe puto. *Bourd.*

2 Μαχόμενον τὸ μόγις ἁφαιρούμενον αὖτῳ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον] Voluit ſi fortè Lucianus ἐπιπαύτο ἢ ἂν ἐθέλοις τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμματι, τὸ μόγις ἁφαιρούμενον αὖτῳ, ἐθέλοντα παρακλέπτειν. Latine dixeris, *ceſſant verò etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter ſurreptum ſibi μόγις atque id ipſum etiam ſurripiens μαγίδα ſive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma eſſe fures ac furari mutua. Gamma ſurripit μογις, quia id μόλις, rectius dicitur, ſed maluêre οἱ Ἀττικιστὶ, μόγις: Lambda ſurripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixêre. *Marc.*

3 Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medior. *Bourd.*

4 Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. Iuſt. Lipſ. ad Tacit. Claud. qui hæc omnia diligenter exequitur. *Idem.* Phœnix qui in Græciam litteras attulit α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ρ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. his Palamedes addidit. ξ. θ. φ. χ. & Simonides Syracuſanus medicus. ζ. η. ψ. ω. Cogn.

5 Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. οὐ τὴν τάξιν μόνην, quod idem. *Bourd.*

1 Ἐκ-

δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μὲν ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδόκασι τιμὴν ὅτι καθ' αὑτὰ δυνάσθε φθέγγεσθε. ἡμιφώνοις δ', τὴν ἐφεξῆς, ὅτι ἀσθενήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖ). παισὶν δ' ἐοικότες ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς ὑβρὶ φασὶ πρόσεστι. καθ' αὐτὸ μὲν ὂν τὰ φασὶν εἶναι φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. τὸ δ' ταῦ τοῦτο, ἐγὼ ἔγωγε αὐτὸ χείρονι ὀνομάτων ῥήμασι, ἃ ὦ καλεῖτε, ὃ μὴ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συμβαλεῖν ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ἐρεθίσαι, τό τε ἄλφα, καὶ τὸ υ, οὐκ ἂν ἠνέσθη μόνον. τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πολλὰ τῶν πάντων βιασάμενον, ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιδοῦσ' δ' ὁμοῦ συμβάσεων ἅμα καὶ ἀσθενείαν, ὡς μηκέτι φέρειν τὸν [1] ἴκτιον πλεονεξίαν. ὃν ἐγὼ καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ [2] Κυβέλῳ. τὸ δὲ ἐστι [3] πολίχνιον οὐκ ἀνδὸς, ἄποικον ὡς ἐπιχὼ λόγος, Ἀθηναίων. ἐπῃρόμην δ' καὶ τὸ κρᾶτιστον ῥᾴ, χαιτόνιον τὸ βέλτιστον. κατῃρόμην δ' ὧδε κωμῳδιῶν τινα ποιητὴν, Αὐσίμαχος ἐπαλεῖτο, βοιώτιος μὲν ὡς ἐφαίνετο τὸν γένον ἀνέκαθεν, ἀλλ' μέσης δ' ἀξιώντι λέγεσθαι τὸ Ἀτθικῆς. ὧδε τούτῳ δὲ τᾷ ξένῳ τὸν ἐμὸν τοῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν δὴ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετραρρήνοις λέγειν ἀπιστρῶν με τὸ συλλεγόμενόν μοι, [4] σωθήσεσθαι ὅμως σωσπηλαμένων perſpexerunt. Et vobis quidem, judices, majorem tribuerunt honorem, quia per voſmetipſos ſonum edere poteſtis. Semivocalibus verò ſecundum à vobis locum conceſſerunt, quia, ut audiantur, acceſſione veſtra egent. Ex omnibus etiam literis, quibuſdam ſortem infimam ſanciverunt, mutis ſcilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet. Hoc vero ταῦ (non enim ipſum pejori vocabulo appellare queam, quàm eo quo nominatur, quod quidem per Deos immortales, niſi ſi duæ ex vobis conveniſſent aſpectu decoræ & bonæ, ἄλφα & ὖψιλὸν, ne audiretur quidem) hoc, inquam auſumeſt majori me injuria afficere quàm unquam aliàs, adnitens à nominibus & verbis patriis me extrudere, ſimul etiam ex conjunctionibus ipſis, & præpoſitionibus expellere, ut perferre non ampliùs poſſim immanem iſtam avaritiam. Verùm jam dicendi tempus eſt, unde & à quibus injuriæ initium duxerit. Peregrinabar olim in Cybelo (id oppidulum eſt non injucundum, colonia, ut fama obtinet, Athenienſium) ac ducebam mecum præſtantiſſimum Rho, vicinorum meorum optimum: diverſabar verò apud poëtam quendam Comicum, Lyſimachum nomine, Bœotium illum à majoribus, ut apparebat, qui ſe tamen è media Attica oriundum dici affectabat. Apud hunc hoſpitem hujus ταῦ avaritiam deprehendi. Etenim quamdiu paucis manus injecit, dicendo τετραρρήνοις quadraginta exuens me cognatis literis, eam eſſe literarum coalumnarum conſuetudinem

1 Ἴκτινον] Mſſ. ἰκπῶτον, ὅτι βίαιον & ἁρπαστὸν. Bourd.

2 Κυβέλῳ] Dicebat Pauſan. *Idem.*

3 Πολίχνιον] Sic Iulia. Imperat. Miſop. de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχνιον. Idem.

4 Σωθήσεσθαι ὅμως] Deſunt in Mſ. *Idem.*

γεμμένον. ὅτι ἢ τήμερον καὶ τὸ ὄμμα ἐπισπώμενον, ἴδια [1] τουτὶ λέγειν, καὶ οἷον ὦ μοι τὸ ἄκυρον, καὶ ὑπαίνου τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε ἢ καὶ σὺν τῶν ἀρξάμενοι ἐτόλμησε καπίτεργον εἰπεῖν, καὶ πόπυμον, καὶ πίπλαν, εἶτα ἀπερυθριάσας, καὶ βασίλιπλαν ὀνομάζειν, ὑ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτᾶ. καὶ πέπρακα, δεδιὼς μὴ τᾷ χεήνῳ καὶ τὰ σῦκα τὰκεῖ τις ὀνομάσῃ. καί μοι φῶς; Διὸς ἀγοραίου τι, καὶ μεμνημένος τῶ βοηθησάντων, σύγγνωτί τ δικαίας ὀργῆς. ὑ γὰρ φεύσῃ τὸ μικρὸν καὶ τὸ τυχὸν ἔσω ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τῶ σωφῶν καὶ σωεχολακότων μοι γεγραμμένων. κἰσσαν μὲ λάλοι ὄρνεον, [2] σὺ μέσων ὡς ἔπος εἰπεῖν τῶ κάλπιν ἁρπάσας, κίτταν ὠνόμασον. ἀφείλετο δέ με φάσσαν ἅμα νήσαις τε, καὶ νηττύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. πεῖσαι δ' ἢ μελισσῶν σὺκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν ἢ ἦλθε, καὶ σὺ μέσης αὐτῆς ἁρπάσαι ἀνόμασε Ὑμηττόν, ὁράντων ὑμῶν, καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλά τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν [3] ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν, ὐδὲ τῶν σὺ κήπων φεισάμενον σβύτλαν. ὡς τὸ δὴ λεγόμενον μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὁπ ἢ ἀνεξίκακόν εἰμι γεγραμμένος, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέπατ ἐγκαλέσαντι τῇ ζήτᾳ, σκάφανδρον ἀποσπάσαντα, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν σμύρναν. μήτε τῇ ξῦ, πᾶσαν ὀδύμην

dinem existimabam. Præterea cùm hanc vocem τήμερον & similes attraheret, suasque esse diceret, erat ea res auditu mihi tolerabilis, nec me vehementer mordebat. Verùm postquam sumpto ab iis initio eò venit audaciæ, ut καπίτεργον, πόπυμον & πίπλαν pronunciaret, deinde depositò omni pudore βασίλιπλαν appellaret, non parum ob hæc indignor, & stomachor, veritus ne quis etiam temporis successu σῦκα τῶκα vocet. Ac per Iovem animum mihi despondenti, atque auxiliatoribus destituto, justam iram quæso condonate. Cùm enim assuetis ac familiaribus meis literis simus spoliatus, non parvo vilique versor in periculo. Garrulam meam avem κίσσαν, medio quod, ajunt, sinu abreptam, κίτταν denominavit. Quinetiam φάσσαν *palumbum*, cum νήσαις anatibus, & νηττύφοις *merulis*, interdicente Aristarcho, eripuit mihi. Porrò non paucas μελίσσας *apes* detraxit. In Atticam etiam venit, & ex media illa montem Hymettum injustè sustulit, id vobis ipsis, aliisque syllabis cernentibus. Sed quid ista commemoro? tota Thessalia me expulit, eamque dici vult Θετταλίαν. denique me omni θαλάσσῃ *mari* exclusit: neque σύτλοις ipsis, *betis hortensibus*, pepercit: ut jam quod vulgò dici solet, ne πάσσαλον *palum* quidem mihi reliquerit. Iam verò quòd litera sim injuriarum patiens, vos ipsos testes appello: quæ nunquam Zeta accusarim etsi smaragdum mihi detraxerit, totaque Smyrna me privarit: Neque ipsum Xy quam-

1 Ταυτὶ] Post λέγειν in Mſ. συμβῆναι ὦμιν τὸ παθεῖν. Bourd.

2 Ἐκ μέσων τῶν κόλπων] Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Hesiod. lib. 4. *Idem.*

3 Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſ. ἀποκεκλεικά μοι τὴν θάλασσαν. Idem

1 Πα-

τὸν συνῳκέλω, καὶ ἡ συγγραφία τῆ τοιούτων ἔχουσι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲ γὰ γείτονί μου ῥᾳδίως νοσήσαντι, συγγνώμη καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντι μου τὰς μυρίνας, καὶ παίσαντι με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲ τοίνυν. τὸ ϑ ταῦ τοῦτο, σημεῖόν ὡς φύσει βλαβερὸν καὶ θεὸς τὰ λοιπά. ὅπ ϑ ὑδὲ τὰ ἄλλα ἀκριβῶς γεγραμμένων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ ϑῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρᾶ δέδ πάνυ ἀδικηται τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλλ τὰ ἀδικηθέντα γεγράμμεθα. Ἀκούετε φασκόντων δικαστῶν, ϑ μὲ δ λέγοντος, ἀφείλεϑ μου τὴν συδιλίχειαν, σύντιλίχειαν ἀξιοῖ λέγειν ὁ δεῖνα πάντως τοὺς νόμους; ϑ ϑῆτα χρόνοις, ὃ τὰ κεφαλῆς τὰς τρίχας πάλιν ἐπὶ τῷ τὸ κηλοκυώδης ἐστραῦς; ϑ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν; πῶς ἂν τούτων ἀνάσχοιϑ; ἢ πῶς ἐξαρκέσειε δίκη ϑεὸς τὸ ποιησάντεθον τοῦτο ταῦ; τὸ ϑ, ἄφες ἐ τὸ ἐμῷ φυλοντῶ φοιχείαν μόνον ἀδικεῖ ἡμῶν, ἀλλ' ἤδη καὶ θεὸς τὸ ἀνθρώπειον μεζοδέδηκε, τρόπον τ τρόπον. ὁ γὰρ ἐπιτρέπ γε αὐτοὺς κατ' ἐμὲ φίσεως παῖς γλώσσης. μᾶλλον ϑ, ὦ δικασταί, μεζεξὺ γάρ μοι πάλιν τὸ ἄνθρωπον προήγαγε ἀνίμησε θεὸς τ γλώσσης, ὅπ καὶ ταῦτης με ϑ μέρος ἀπήλασεν, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὁ γλώσσης ἀληϑῶς νόσημα. ταῦ. ἀλλὰ μεζοδήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις σπαραγμὸν ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς ἐλημμελεῖ. ἀτιμοῖς γάρ πσι φιλῶν ἐ quamvis omnem συνῳκέλω violarit, ipsumque Thycydidem talium quorumdam scriptorem, habeat patronum. Nam Rho meo vicino venia danda quòd ægrotarit, & meas apud se μυρίνας *myrtos* plantarit, & aliquando atra bile percitum mihi colaphum ἐπὶ κόρρης *in maxillam* illiserit. Ac talis quidem ego sum. Vt verò ταῦ illud etiam adversus reliquas literas est violentum sua natura, spectemus: nec ab aliis abstinuit: verum & δέλτα, & ϑῆτα & ζῆτα ipsum omniaque propemodum elementa offendit. Accersé mihi elementa ab isto injuriam passa. Auscultate Vocales judices [1] Delta quid dicat. Sustulit mihi meam συδιλίχειαν, & σύντιλίχειαν, quod legibus omnibus adversatur, vult pronunciari. Audite ϑ. theta ut plangat, & [2] capillos vellat eo quod κηλοκυώδη, *cucurbita*, sibi sit adempta. Audite ζ. zeta ut conqueratur se fraudari verbo συρίζειν *fistula canere*, item hoc σαλπίζειν, *tuba canere*, ita ut jam non sibi liceat γρύζειν, *hiscere*. Ecquis ista ferat? aut quæ pœna sat gravis erit huic ταῦ sceleristissimo! Verùm hoc non tantùm sibi cognatum genus elementorum lædit, sed jam etiam ad humanum genus transivit, hoc quidem modo. Neque enim ipsos linguis rectà ferri sinit, Imò verò, judices, interim enim res humanæ me monuerunt γλώσσης *linguæ*, quòd hujus me parte abegerit, & γλῶσσαν γλῶτταν, fecerit. ὁ linguæ vere vitium ταῦ! At iterum ad illud me conferam, & hominibus patrocinabor in iis in quibus adversus ipsos peccat. Nam quasi quibusdam vinculis illorum vocem tor-

1 *Delta quid dicat*] Legend. Corinthus de Attica dialecto. *Cogn.*
2 *Capillos vellat*] Gestus indolentium Homer. Odyss. ϰ. *Idem.*

ἀπαφήσειν αὐτῶν τὸν φονέα ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται. τὸ δ', [1] παρεισπεσὸν, τὸν εἰπεῖν αὐτὸν ἀναγκάζει, ὡς ἅπασι φανερώτατον ἦναι ἄξιον. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται. τὸ δ', τλῆμον μάρ ἐστιν ἀληθῶς, τλῆμον πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ μὲν μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν οἷς φασι, καὶ τὰ αὐτῶν φύσεως ἐκφῆναι, τὸ δ', καὶ τοῦτο ἐπιβουλεύει. καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, τύραννόν τινα ἀπέφηνεν. ὅτου μὲν ἂν ὅσον ἐς φονέα ἀνθρώπους ἀδικεῖ, ἔργῳ δῆπου; κλαύσαι ἄνθρωποι, ὦ τῷ αὐτῷ τύχῃ ὀδυρόμενοι, καὶ Κάδμῳ κεχαρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ, ἐς τὸ τοιχεῖον χρῶ παρήγαγε. τῷ μάρ τοῦτο σώματι φασὶ τὰς τυφλώσεις ἀκολουθήσαι, καὶ μιμησαμένους αὐτὸ τὸ πάθημα, ἕτεροι τοιούτοις ξύλοις πεπηγέναι, ἀνθρώπους ἀσκηλοπίζειν ἐπ' αὐτοῖς. ἀπὸ δὴ τούτου, καὶ τῷ τοιούτῳ τὸν ποιητὴν ὑπωνυμίαν σωιλάβειν. τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων δοκεῖτον τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲ γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτ' μόνον ἐς τὸν ἐκ τοῦ τιμωρίαν ὑπολείπειν, τὸ τῷ κρίματι τῷ αὐτὸ τὸν δίκαιον ὑποκρίνειν. ὁ δὴ σαυρὸς εἶναι, ὑπὸ τούτου μὲ ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δ' ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

torquere & discerpere conatur. Proinde si quis aliquid pulchrum intuitus καλὸν dicere velit, hoc ταῦ irruens πελὸν enunciare cogit, adeò cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius περὶ κλήματος *de palmite* differit: hoc autem ταῦ (quippe ærumnosum verè est) τλῆμον fecit quod erat κλῆμα. Nec plebeios tantùm homines injuria afficit: sed jam etiam magnò illi Regi, cui & mare & terram cessisse dicunt, suisque naturis excessisse, istud inquam tali regi insidiatur, quem, cùm sit Cyrus, Tyrum pronunciandum exhibet. Hunc itaque in modum quantum ad vocem attinet, homines offendit: sed re ipsa, quomodo? Plorant mortales, ac suæ sortis vices deflent, & Cadmum sæpe diris prosequuntur, propterea quòd ταῦ in genus elementorum adduxerit. Aiunt enim [2] tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura cruces fabricasse quibus homines affigerent. indeque huic sceleratæ fabricæ improbam appellationem obvenisse. Ob hæc igitur omnia quot mortis generibus dignum esse ταῦ istud censetis? Equidem existimo meritò hoc solùm ad supplicium ipsius ταῦ relinqui ut pœnam in sua illa figura sustineat, quæ sanè, ut crux esset, istius operæ effectum est: & sic ab hominibus appellatur.

1 Παρεισπεσὸν] Mss. παρεὶς ποδὸν. Cætera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *Bourd.*

2 *Tyrannos*] Antiquis reges tyranni sunt nuncupati. Virg. 4. & 6. Æn. *Cogn.*

TI-

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

ARGVMENTVM.

Hoc Dialogo de Divitiis tractatur. Quis scilicet verus Divitiarum usus sit, & quomodo retineantur. Quibus potissimum obveniant, & quales reddant possessores. Occasio Dialogi à persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quòd inhumanus planè esset, hominumque congressus ac societatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, μισάνθρωπον appellarunt: cujus mortui quoque sepulchrum (ut scribit Suidas) inaccessum & invium factum fuit, cùm mare, tanquam ipsum quoque perosum illius inhumanitatem, inundatione eam terræ partem, ubi sepultus erat, à reliqua abstractam seclusisset. In quo & tale Epitaphium inscriptum fuisse fertur:

Hic jaceo, vita miseraque inopique solutus,
Nomen ne quæras, sed malè tute peri.

Huic igitur Timoni similes reddi & divites, videtur intelligere velle Lucianus, utpote quos divitiæ & factuosos & insolentes, & planè barbaros efficere consueverunt. Fingit autem ab initio divitem fuisse, sed ob liberalitatem, & quòd absque judicio in quosvis benignus esset, ad paupertatem redactum esse. Quam rem cùm Iupiter ex ipsius querela, qua cum illo expostulando, in hominum maliciam & ingratitudinem à principio invehitur, cognovisset, misertus illius, eò quòd & in deos pius fuerat, & multa illis sacra peregerat, divitem denuo facere statuit, ac Plutum cum thesauro ad ipsum mittit. Qui principio ire detrectat, ostendens illum sua culpa pauperem factum esse, & cum talibus hominibus minimè perdurare se posse, atque æque odisse eos, ut sordidos atque avaros illos, qui nunquam omnino se utantur.

Mediocritate enim utendi se gaudere. Atque hic locus usum divitiarum, & quomodo conservari eadem debeant, docet. Deinde cùm Iupiter in sententiâ persisteret, atque ita Plutus ducente Mercurio ad Timonem proficisceretur, inter eundum fingitur claudicare. Ibi, interrogante Mercurio, causam ejus rei reddit, quòd quoties à Iove mittatur, tarde incedat, neque videat quorsum eat, neque norit ad quos eat: quoties autem à Dite mittatur, etiam alatum esse. Quo figmento significare videtur, improbos ac malos semper melioribus successibus frui: probos autem, & à Iove dilectos, aut nunquam, aut tardè in hac vita felices ac divites fieri. Postremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tantopere ametur ab hominibus, respondet, Insciti, ac cæcitate illorum hoc fieri. Atque ibi cum hos, tum alios effectus suos exponit, qua omnia postremò actione, & quasi ipsa re comprobantur, dum Timonem ab

initio, Plutum rejicere atque aversari fingit, utpote ex paupertate modestum ac temperantem jam factum, & agnoscentem superiora mala, in quæ ex Divitiarum copia inciderat. Mox eundem acceptum cum summa cura asservare, tumidumque & insolentem, omnes alios homines vitare atque contemnere. Additis ad finem etiam Adulatoribus, scurris, assentatoribus, sycophantis, fumi venditoribus, & id genus aliis, qui ut corpus umbra, sic ipsi divitias atque fortunam comitantur.

TIMΩN.	TIMON.
[1] Ὦ Ζεῦ φίλιε, [2] ξένιε, καὶ [3] ἑταιρεῖε, καὶ [4] ἑφέστιε, καὶ [5] ἀστεροπητὰ, καὶ [6] ὄρκιε, καὶ	O IVPITER Philie, hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, juramenti præses, nubicoge,

1 Ὦ ζεῦ φίλιε] Exordium ab amonitis poëtis. *οἱ συμοικοῦντες* colunt *τὸ* Ἑφέστιον, *φίλοι φίλιον, ἐν τῇ μιᾷ τάξει* Ἑταιρεῖον, *ξένοι* Ξένιον, *ἐν ὁρκοις συμφωνίας ἀναιτίους* Ὅρκιον, *οἱ ἀδελφοὶ* Ὁμάγνιον. Interp. Sophocl. ad Ajac. Mastig. nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *Bourd.* Expostulat cum Iove Timon, quod hominum scelera non statim puniat, neque dignum se gerat tot honorificis & ad terrorem compositis nominibus, quibus illum insigniunt poëtæ Πολυώνυμον hic introducitur per illusionem Ζεὺς, ut apud Aristophanem in Pluto Mercurius, qui se *στρόφιον, δόλιον, ἐμπολαῖον, ἠγεμόνιον*, & aliis item appellationibus venditat Carioni. Deus licet unus sit, tamen varia nomina sortitus est ab affectionibus variis, inquit Aristoteles, vel quisquis auctor, in lib. de mundo. Et Seneca lib. 4. de beneficiis cap. 7. *Quoties voles, tibi licet aliter hunc auctorem rerum nostrarum compellare. Tot appellationes ejus possunt esse, quot munera.* Cum enim de uno Deo convicti essent *οἱ θεοσεβεῖς*, neque id negare possent, ipsum Iovis nomine coluerunt, quem propter diversa ejus officia & beneficia, diversis item nominibus designarunt, ut quem totum comprehendere nequirent, per partes, vel ut Maximus apud Augustinum loquitur, *membratim* colere viderentur. Hinc *φίλιος* dicitur, quod amicitiæ præesset. Interpres Græcam vocem retinere maluit, quæ tamen in Latina versione reddenda erat. Quidam *amicitia præsidem*, alii Plautina voce *amicabilem* interpretati sunt. *Barlaus.*

2 Ξένιε] Ξένιος est sive hospitum vindex, si quando hospitii jura violantur. De quo Virgilius 4. Æneid. *Jupiter hospitibus nam te dare jura loquuntur.* Iupiter Xenius apud omnes ferè gentes colebatur, præsertim apud Scythas, ubi piaculum maximum ducebatur, hospitium violare *Idem.*

3 Ἑταιρεῖε] Ἑταιρεῖος idem vocatur. q. d. sodalitii juris disceptator, vel sodalitii præses, *ὁ ἱερεὺς τοῦ ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας*, ut tradit Eustathius, cui Iasonem Argonautis sacra fecisse dicitur, ut testis est Athenæus lib. 6. itemque Hesychius, qui ipsum ait in Creta comprimis cultum fuisse. *Idem.*

4 Ἑφέστιε] Ἑφέστιον appellarunt, quod procurator, dominus & assertor sit eorum, qui ejusdem tecti, septi vel laris sunt participes. nam *ἑφεστίους θεοὺς* interpretantur *τοὺς ἐφ' ἑστίᾳ*, penates. *ἑστία* focus est, cui originem dant ab *ἕζω*, sedeo, quod ad focum sedetur plurimum. *Idem.*

5 Ἀστεροπητὰ] Ἀστεροπητὴς poëticum est vocabulum, idem quod *ἀστεροπαιος*, fulgurator, quasi *ὁ συναγείρων τὰς ἀστεροπὰς*, fulgura & coruscationes congregans, ut exponit Hesychius. Tradit Appianus in Syriaco: cum à Seleuco Seleucia urbs conderetur, quæ ad mare vergeret, fulgure ictam fuisse, fulgurque ipsum

νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε. καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ [1] ἐμβρόντησι πεπυκασμένοι καλοῦσι, [2] καὶ μάλιστα ὅταν δόκησῃς αὖθις τὸ μέτρον, τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γιγνόμενος, [3] ὑπερείδεις [4] τὸ πίτνον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ, [5] πῶς σοι νῦν ἡ ἐλασμάτογε-

coge, grandiſtrepe, & ſiquod aliud tibi cognomen attoniti poëtæ tribuunt, maximè quum hærent in verſu (Nam tum illis multi nominis factus, carminis ruinam fulcis metrique hiatum imples) ubi tibi nunc magnicre-

ipſum Deum creditum, ſolitoſque mortales choreas ducere, ipſumque fulgur hymnis & canticis proſequi, quoties cælum fulgeret. Hinc *Iupiter fulgur* apud Feſtum. *Barl.*

6 Ὅρκιος] Ὅρκιον nomen accepit quod jurisjurandi ſit arbiter, vel is per quem homines jurant. Scribit Pauſanias, quod & Gilbertus refert, in Olympiæ βουλευτηρίῳ, h. e. loco ubi Elienſium Senatus cogebatur, Iovis ſimulacrum fuiſſe, quod utraque manu fulmen continebat, quaſi ulturus omnino fulmine, qui falleret juramentum. De cæteris nominibus vide quæ ad hunc locum breviter notavit *Bourdelotius*, & ante eum Cognatus. *Idem.*

1 Ἐμβρόντησι] Pro eodem Lucianus dixit, ἐμβροντησάντι, in Icaromenippo. Conſule Ariſtotel. analyt. poſter. lib. 2. ubi ſententiam refert Pythagoræorum de mentibus tonitru motis & inſanientibus. *Idem.*

2 Καὶ μάλιστα ὅταν δόκησῃς αὖθις τὸ μέτρον] Epitheta non ſemper ἐν τῷ ὄντι, ſed pedamenti ſæpe & tormenti tantum loco adhiberi à poëtis, præter Plutarchum obſervavit etiam Euſtathius. Sic Homerus non raro Iovem vocat νεφεληγερέτην, cum ſereno eſt, & ἀιθιοπηγενέα, cum ad Æthiopas comeſſatum abit, vel amoribus indulget. In Odyſſ. Penelopæ tribuit χεῖρας παχείας i. e. *manum robuſtam*, præter decorum & ἀκυρολόγως, quam 3. Iliad. Menelao aſſcribit, ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ut rectè animadvertit Græciæ noſtræ φάσκελμα D. Heinſius in ſuis ad Heſiodum obſervationibus. *Idem.*

3 Ὑπερείδεις] Feſtive Iovi tribuit, quod nominibus ejus competit. ὑπερείδω, fulcio, ſuſtineo, ὑπείρω. aptum vocabulum ruinæ. Sic Propertius dixit: *poſitas fulcire ruinas*. At ſi principes poëtas tam liberè taxat Lucianus quod epitheta nonnunquam adhibeant propoſitæ rei parum convenientia; quid dicturus eſſet de noſtratibus non dicam poëtis, ſed poëtaſtris, qui ut verſuum ſuorum ruinam fulciant, & hiatum expleant, neſcio queis vocibus utuntur obſoletis barbaris, & aſſutitiis, quæ non magis argumento congruunt, quàm vetus panniculus novæ veſti, vel crocoton feli, ut proverbio dicitur. *Idem.*

4 Τὸ πίπτον τοῦ μέτρου.] Propriè ῥυθμὸς dicitur illa ἄρσις & θέσις eorum qui pede & manu plaudunt. Vnde translatum ad pedes metricos. μέτρον à metiendo nomen habet, eſtque certa & definita pedum compoſitio. Differunt igitur ῥυθμὸς & μέτρον, quod ῥυθμοὶ, numeri, ſpatio temporum conſtant, μέτρα etiam ordine: alterum quantitatis eſt, alterum qualitatis. hinc Ariſtophanis Scholiaſt. πυκτὴς μέτρου ῥυθμός, in Nebul. Vide Iul. Scaliger. de arte poëtica lib. 2. cap. 6. Cadere dicitur verſus, cum non rectè pedibus ſuis incedit, vel in fine claudicat, ut tibicine opus habeat, quod fulciatur: hiare, cum pars aliqua deficit, aut debita dimenſione non conſtat, aut crebra vocalium inter ſe fit concurſio. χασμῳδίαν vocant Grammatici, hoc eſt, metri compoſitionem hiulcam. *Idem.*

5 Πῶς σοι νῦν ἡ ἐλασμάτογε ἀγρία] A circumſtantiis indignationem movet Timon. Interrogatio negationis vim habet. ἐλασμάτογε. Vox poëtica, quaſi λίαν σμαραγοῦσα, id eſt, ἠχοῦσα. Iovis epitheton alibi, hic fulguris, quatenus tonitrum efficit. Differt fulgur à fulmine ſecundum Philoſophos, quod fulmen fiat, quando multus ac tenuis ventus ſeu ſpiritus, nempe calidus & ſiccus, ex

γὰρ ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρεμος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργὴς, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα δὲ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ κωμικὸς ποιητικὸς

crepum fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam nugas esse apparet, fumumque poëticum, nec omnino

nube, cui inclusus, à frigore exprimitur, magnoque fragore nubem perrumpit, & in terram decidit, cum fulgur tantum in aërem dispergatur & consumatur: adeoque nonnunquam fiat sine tonitru. Pulcrè Seneca: *Eadem modo fit fulgur, quod tantum splendet: & fulmen quod mittitur: sed illi levior vis, alimentique est minus, & ut breviter dicam: fulmen est fulgur intentum.* Barl.

1 Βαρύβρεμος βροντή] Est enim tonitrus, ut Philosophus docet lib. 2. Meteor. cap. 9. nihil aliud, quam fragor vehemens ab exhalatione igneſcente, dum nubem rumpit, excitatus, ut videre est in bombardarum nostrarum explosione. Nam horrendus ille sonus cietur à flamma ex anguſtia tubi erumpente in liberiorem aëra, magnaque cum violentia discerpente eum ac propulsante. *Idem.*

2 Καὶ ὁ αἰθαλόεις] Iovi fulmen tribuitur triplex propter triplicem fulminis naturam & affectum, quod est penetrare ac discutere res contactas: offuscare seu denigrare: & easdem incendere vel inflammare. Alii propter triplicem materiam ex qua constat, nempe calido sicco, ex vapore calido humido, & ex iisdem præterea incensis. hinc Poëtæ Iovis telum trifidum sive trisulcum esse dixerunt. Aristoteles tamen duo tantum ponit fulminum genera, Homerum imitatus, quem & hic sequitur Lucianus. κεραυνὸν αἰθαλόεντα vocat fuliginosum ab atrore, quo res imbuit contactas. αἰθάλη enim fuligo. Φολόεις alio nomine appellatur. Sic auctor de mundo. Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, φολόεντα λέγονται. Alterum fulminis genus ἀργῆτες, à candore vel velocitate nomen accepit. ἄργος enim albus, velox. quanquam à candore potius sic dici putem. Plinius *clarum* appellat, quod flamma lucente & digestæ subtilitatis omnia penetret, seque per omnes venas insinuat & acerrimè urit. Teneris tamen & rarioribus parcit, quia non inhæret, ac ita citius quam possit amburere, se per poros transfundit, ut cum loculis integris & illæsis liquatur aurum. mora enim aliqua opus est ad urendum. Sic philosophus: οἱ δὲ ταχεῖς, inquit, διαθέοντες, ἀργῆτες λέγονται. 1. quæ raptim transmittuntur fulmina, celeriterque provolant, Argetes vocantur. Σμερδαλέος. Adjunctum fulminis, quod sit κεραυνὸν πλακτικὸν seu terrificum. Docet id Petronius Arbiter; *Primus in orbe Deos fecit timor: arduus celo Fulmina cum cederent discussaque menia flammis Atque ictus flagraret Athos.* De Cæsare Caligula numinum alioquin suorum contemptore refert Suetonius, quod ad minima tonitrua & fulgura caput obvolvere; ad majora verò propere se e strato, sub lectumque condere soleat. Homericis hic epithetis jocosè utitur Lucianus ad illudendum Iovi. *Idem.*

3 Ἅπαντα δὲ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε] Continuatio superiorum ad ἐξυβρίσαντι Iovis ejusque potestatis institutа. Pari indignatione Iovem affatur Dido apud Maronem Æneid. 4. *Adspicu hæc? an te Genitor cum fulmina torquet Nequicquam horremus? excisque in nubibus ignes Terrificant animos & inania murmura miscet?* q. d. abſit, ut inanias esse credamus. At Aristophanes ex persona Socratis Iovem ludificans Comica scurrilitate βροντὰς ejus appellat σποδὸς, in Nub. *Idem.*

4 Λῆρος] Vox ea non conviciatoria est, sed ἀφελῶς λεγόμενον & inania verba designat. hic pro re frivola & nullius momenti accipitur. *Idem.*

5 Καπνὸς ποιητικὸς] Καπνὸν ποιητικὸν sive fumum poëticum appellat, vana & magnifica Poëtarum figmenta. Persius Sat. 5. *Non equidem hoc dicam, bullatis ut mihi nugis Pagina turgescat dare pondus idonea fumo.* Quid sit *fumos vendere*, & *fumos effundere* notum vel prætextati in scholis. Athenis vulgò καπνοὶ appellabantur

ἀνεχιῶς, [3] ἔξω δ' παπάγε τ' ὀνομάτων. [2] τὸ ϗ ἀοίδιμόν σε, ϗ [3] ἐκηβόλον ἄσμον, κἀμὶ [4] προχείρων, οὐκ οἶδ' ὅπως πλέως [5] ἀπίσθη, ϗ [6] ψυχρόν ἐσι, μηδὲ ὀλίγον [7] σπινθῆρος ὀργῆς κρατὲ τ ἀδικήτων ἀμφυλάττον. [8] ἢ τὸν γὰρ τ ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων [9] ἴωλον ἠναιδέως φοβηθεὶη ἂν, ἢ

no quicquam præter nominum ſtrepitum. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, neſcio quomodo penitus extinctum ſit, & frigidum, & ne minimam quidem ſcintillam iræ contra nocentes aſſervarit. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi ſunt, citius extinctum ellychnium metuerit, quàm flam-

mur doſontes & pollicitatores magni. fumus enim initio magnum quid eſſe videtur, ſed ſtatim evaneſcit, nihilque intus ſolidi habet. *Barl.*

1 Ἐξω παπάγε] Imperfecta oratio, in qua deſideratur aliquid, ᾄδητ, vel ᾄδε τ ἄλλο. rectè ſupplevit interpres. *Nec omnino quicquam præter.* Per πάπαγον τ' ὀνομάτων, nomina intelligit ſonora & grandia, non exilia aut vulgara φόρον ῥημάτων dixit item Ariſtophanes in Ranis, verba μεγαλόφρονα & terroris plena. *Idem.*

2. Τὸ ϗ ἀοίδιμόν σε] Pergit extenuare Iovis arma Timon. ὅπλον ἀοίδυμον. Sic vocat fulmen à poëtis decantatum & celebratum. Vox etiam proſæ ſcriptoribus uſurata. *Idem.*

3 Ἐκηβόλον] De fulmine hic uſurpatur, παρὲ τὸ ἵκεσθαι βάλλειν, quod eminus jaciatur, vel ut Virgilianis utar verbis: *celſo Genitor quæ plurima cælo Dejicit in terras.* Alias epitheton eſt Apollinis i. e. Solis, qui ἑκηβόλος appellatur, quod radios è longinquo in terras demittat, reſque omnes ex immenſo intervallo moveat & operetur: vel quod vaticiniorum ſit præſes, à βάλλω, pro συμβάλλω, conjecto. *Idem.*

4 Πρόχειρον] Quod hominum impietate motus Iupiter præ manibus ſemper & quaſi in promptu habet: ſecundum illud Horat. l. 1. od. 3. *Neque per noſtrum patimur ſcelus Iracunda Iovem ponere fulmina.* Idem.

5 Ἀπίσθη] Indefinitum β. quod ſicut præteritum in paſſivæ nonnunquam ſignificatione accipitur, pro, *extinctum eſt.* Idem.

6 Ψυχρὸν] Id eſt, ἄπνουν, ex conſequenti. Extincta frigent. *Idem.*

7 Σπινθῆρα ὀργῆς] Debebat dicere πυρός. Feſtivè & κατὰ ὑπόνοιαν iræ Iovis transſcribit, quod fulminis eſt proprium. σπινθὴρ, ſcintilla, quod ex Græco, quaſi ſpintella verſo π in κ, Ionum more, ut docet Caninius. *Idem.*

8 Θάπτον γὰρ τὸν ἐπιορκεῖν] Dictus Iupiter ὁρκίος, quod jurisjurandi arbiter ſit ac vindex. hinc perjuros fulmine ſuo ferire ac necare creditur. Quod cum non illicò fiat, Iovem vel cæcutire, vel fulmen ejus extinctum putant, imò ad atheiſmum prolabuntur, mundumque ex fortuitæ arbitrio ſurſum ac deorſum volvi credunt. Sic Iuvenalis ſat. 3. *Sunt quæ in Fortuna jam caſibus omnia ponant, Et nullo credunt mundum rectore moveri, Atque ideo intrepidi quæcunque altaria tangant.* Verum legendus hic eſt Plutarchus, ἀεὶ τῶ θεῶ βραδέως τιμωρεμένω. Vtcunque Deus pœnam differt, non tamen eam aufert, ſed tarditatem ſupplicii gravitate compenſat. Pio Tibullus: *Ah miſer & ſiquis primò perjuria celat, Sera tamen tacitis pœna venit pedibus.* Idem.

9 Ἴωλον ἠναιδέως] Copioſe de hac voce doctiſſimus Chriſtius. ad veſp. Ariſtoph. Pollux. *Bourd.* Iovis fulmen ellychnio comparat extincto frigidoque, quod vim nullam habet amplius nocendi, q. d. brutum fulmen. ἴωλον Suidas tradit eſſe, τὸ εἰς πλὴν ἅ λειπόμενον, ſumptâ tralatione à cibis, qui in ſequentem auroram ſive diem reliĉti ſaporem ac vim ſuam amittunt, fiuntque inutiles. Sic jus heſternum Græci vocant ἴωλον ζωμὸν, & ἴωλοι ἄρτοι ſunt panes pridie facti. nam uſ rectè notat Caſaubonus ad Athenæum lib. 3. ἴωλα dicuntur omnia,

τῷ Ζ [1] παιδαμώτορϊ κεραυνῷ φλόγα. [2] ὕστε δηλόν τινα [3] ἐπαναστείναζ δεξιᾶς αὐτοῖς, ὡς πῦρ ῥιπῇ, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ δηδίεναι. μόνον ὃ τοῦτο οἴεταζ [4] ἀσφαλείεν Ζ τῷ ὤμῳ, ὅτι ἀναπλησθήσεν τὸ ἀσφόλιον. ὥστε ἤδη λέγ πᾶσιν εἶναι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς

flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam in ipsos vibrare videris ut nec ignem, nec fumum ex ipso manantem pertimescant: sed hoc solum ex vulnere putent sibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam [5] Salmoneus tibi

quæ desierunt esse in δαμῇ novitatis. Vnde M. Tullius ἴωλον vocat librum, qui primam novitatis gratiam amisit. *Barl.*

1 Παιδαμώτορϊ κεραυνῷ] Παιδαμώτωρ κεραυνὸς fulmen *omnia domans*. Sic Professor Salmuriensis. Erasmus, *omnia necans*, quod angustius est, cum non ad animata solum, sed & inanimata sese corpora extendat fulminis efficax vis. Neque enim homines vel pecudes tantum in cineres redigit, quorum exempla legere est apud historicos, sed insuper durissima quæque, ut quercus, lapides, & metalla dissipat, liquefacitque Seneca lib. 1. Nat. quæst. cap. 52. *Valentiora quia resistunt, vehementius dissipat: cedentia nonnunquam sine injuria transit.* Cum restrictione tamen accipiendum hoc nomen παιδαμώτωρ. Sunt enim nonnulla, in quæ potestatem non habeat fulmen, ut in laurum ac ficum: in vitulum marinum: in aquilam, in hiænam, in homines dormientes & alia, de quibus videndi Plinius, Plutarchus, Suetonius: è recentioribus item Brodæus lib. 3. Miscell. *Idem.*

2 Οὕτω δηλόν τινα] Aliâ similitudine utitur, qua Iovis potentiam elevat, cum titioni assimulat fulmen ejus, unde hoc tantum formidant perjuri, ne fuligine compleantur, δηλὸς, titio, ξύλον καιομένου Hesychio, παρὰ τὸ δαΐζω, ἤγουν καίω. plures vocabuli notiones ibidem vide. *Idem.*

3 Ἐπαναστείναζ δεξιᾶς] In media significatione pro sublata manu intentare fulmen, vel sublatum fulmen dextra vibrare. Sic & Ἔστε κεραυνὸν ἐγκυλαμβάνων apud Athenæum introducitur, hoc est, sublimi manu fulmen tenens, & quasi jam jam vibraturus. Gestum habitumque Iovis fulminantis exprimit Timon. *Idem.*

4 Ἀσφαλείεν τῷ ὤμῳ] Huic loco τὸ ὤμος minus videtur convenire, cum ἀσφόλιον seu fuliginis fiat mentio, quare lego καμάτῳ id est *adustione*, quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur, ita ante dixit φλόγα κεραυνοῦ. G. Cuperus Observ. l. III. c. 2. *Almeloveen.*

5 *Salmoneus tibi sit.*] Æoli filius, de quo Virg. 6. Æn. *Cogn.* Quàm merito ab hominibus nefariis contemnantur Iovis fulmina & tonitrua probat exemplo Salmonei. Fuit Salmoneus Æoli filius, non regis ventorum, inquit Servius, sed alterius, qui apud Elidem regnavit, qui cum regia Majestate contentus non esset, conatus est se Deum suis ostendere, & fabricato æneo ponte sublimi, adeo ut Elidis partem desuper tegeret, sub eo agitabat currus ad imitanda tonitrua: & in quem jaculatus esset facem, eum jubebat occidi, ob quam superbiam Iupiter iratus illum vero fulmine ad inferos deturbavit. De quo Virgil. 6. Æneid. *Vidi & crudeles dantem Salmonea pœnas, Dum flammas Iovis & sonitus imitatur Olympi.* Verum omissis poëtarum figmentis, fuit Salmoneus, ut Eustathius tradit Odess. λ. insignis mechanicarum operarum artifex, qui βρονταῖον ad imitanda cæli tonitrua dicitur excogitasse, vas scil. ingens mugitum illum tonitrui per calculos immissos exprimens, cujus etiam meminit Aristophanis interpres, in Nebul. Produnt item historiæ, Archimedem Syracusanum fulgurationes quasdam ignivomas per specula edidisse. Idem Eustathius commemorat peritum

[2] ἀνθρησταῖον ἐπάλμῳ, [3] ὦ πάνυ τι ἀπίθανον· ἀλλ', ὡς ἔοικε, [4] ψυχρὸν τὸν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνήρ, καὶ [5] μεγαλαυχέμβροτος. [6] πῶς γάρ, ὅπου γε καθάπερ [7] ὑπὸ μανδραγόρᾳ

tibi sit ausus etiam obtonare: neque id admodum ab re: quippe adversus Iovem usque adeò frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac sub

ritum quendam mathematicum adjumento machinæ inimici sui ædes, non aliter quam terræ motu vibratas, concussisse fulguritosque quosdam radios in illum distrinxisse, ut confessione inimici & ἐποπτῶν, & περικέραυνον dictus fuerit Neptuni Iovisque, illius terræ quassatoris: hujus fulguratoris epithetis. Quod de Arthinesio intelligendum putant, quem scribit Agathus histor. lib. 5. domum Zenonis vicini sui æmula motus terræ concussione per dispositos certis locis tubulos perculisse. Cum Salmoneo confert Gilbertus auctorem illum (monachus fuisse perhibetur in Germania) qui bombardæ & pulveris nitrati usum primus invenit, quod inventum, utut alii summe necessarium atque utile in bello ducunt, ad arces scilicet latronum expugnandas: alii tamen & forte rectius Satanicum plane & pernicioſissimum esse judicant. Quæ enim quæso animi virtus? quod corporis robur? qui astus & stratagemata ingeniosa nunc locum habeant, ubi machina illa globis ferreis saxisve oppleta disjicit omnia, & uno sæpe ictu centum aut ducentos homines in acie constitutos, quamlibet armatos è medio tollit. *Barl.*

1 Ἀνηθεσιοπάτα] Dixisset Aticus scurra ἀνηκεστοπαθῆτα, ut qui Iovis tonitrua per jocum ἀνωδὰς vocabat. *Idem.*

2 Οὐ πάνυ τοι] Nec immerito hoc à Salmoneo factum asserit argumento à contrariis desumto. Lentitudini Iovis opponit Salmonei fervorem; & projectam ejus audaciam, illius timiditati. *Idem.*

3 Ψυχρὸς τὴν ὀργήν] Ejusmodi hominem ἄνοργον vel ἀόργητον vocant Græci, lentum sive iræ vacuum, de quo Plutarchus in lib. περὶ ἀοργησίας, & Aristotelis 2. Ethicorum. Opponitur ei θερμουργὸς ἀνὴρ, qui ad facinora perpetranda fervidus est & præceps. Xenophon ἀνόητον & ἀψυχότατον appellat. Sic & θερμὸν ἔργον apud Aristoph. facinus audax & temerarium, q. d. calidum magis quam callidum. Θρασυμάδης eadem de caussa vocatur Salmoneus à Pindaro, in Pyth. Oda 4. *Idem.*

4 Μεγαλαυχέμβροτος] Id est, non tantum audacia tumidus & elatus, sed de magnis etiam rebus seipsum jactans. Utriusque significationis exempla vide apud Budæum in Comment. pag. 356. edit. Stephan. *Idem.*

5 Πῶς γάρ] Socordiæ crimen Iovi improperat ac somnolentiæ. πῶς γάρ; concisa loquendi formula sed elegans. In responsionibus assensionem significat, quidni enim faciat? q. d. jure optimo id facit. *Idem.*

6 Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] De hoc Proverb. paræmiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hesych. *Bourd.* Mandragoræ somnifica vis inest. Plin. lib. 15. Dioscorid. indicat radicem decoctam sumi adversus insomnia. Demosthen. Philipp. 4. & Iulia. in epist. *Cogn.* Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem, male secundum rationem. Henricus Stephanus in voce Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρᾳ, non multo melius. Facetа satis est sententiæ versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucæ non absimilem, ut ex Theophrasto & Plinio patet, in arborem umbram dormientibus facientem transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo: ὑπὸ Μανδραγόρᾳ, id est, *post mandragoram sumptam*, vel *post mandragoræ potionem.* Sic & ad eundem sensum infra in Domosthenis encomio pag. 908. οἷον ἐκ μανδραγόρᾳ καθεύδοντας, id est, *à mandragoræ potu vel esu.* Sic etiam loquuntur medicorum filii, ὑπὸ πλησμόνης, ὑπὸ φαρμάκου, id est, *statim post repletionem, statim post*

ἀμαξήρας καθεύδεις; ὃς ἔστι τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, [1] ἔστι τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς. [2] λημᾷς ἄρα [3] ἀμβλυώττεις περὶ τὰ μεγιστα, καὶ [4] τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ [5] οἱ παρῃβηκότες. [6] ἐπὶ

sub mandragora dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitiosos observes: sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, aureſque tibi obſurduerint, quemadmodum iis qui ſenio confecti torpent. Quando-

pharmaci potionem. Mandragoram vero eſſe ναρκωτικὸν φάρμακον, & ſomnum inducere notum eſt vulgo. *Palmerius.* Proverbialis eſt locutio. Mandragoræ vis ineſt ſomnifica, ob infignem ejus frigiditatem, quam herbam Pythagoras ἀνθρωπόμορφον vocat, quod radix ejus imitetur hominis formam. quod tamen negant recentiores Botanici, idque ex aliis plantarum radicibus confictum eſſe ajunt. Sunt qui non plantam, ſed animal in terris vivens eſſe crediderint, ideoque dextre evellendum eſſe docuerint, cum & conceptum in utero perficere & divitias conferre putarint, quam opinionem merito refellit Matthiol. in Dioſcoridem lib. 4. & 6. itemque Lemnius lib. 4. de occult. Naturæ miraculis, cap. 10. Vide inſuper Nicand. & Grevinum cap. 23. lib. de Venenis. Heſychio exponitur εἶδος βοτάνης οἰνικὸν ὑπνωτικόν. Hinc qui ceſſant in officio, *multam mandragoram bibiſſe* dicuntur. Vtitur eodem loquendi genere Demoſthenes in Philipp. 4. & Iulianus Cæſar in Epiſtol. At quanto rectius quam Timon, de ſummo Numine pronunciat regius Pſaltes: ἀ νυσταζήσῃ, inquit, οὐδὲ ὑπνώσῃ ὁ φυλάσσων Ἰσραήλ, *non dormit neque nictat, qui cuſtodit Iſrael.* ubi λιτότης in verbis occurrit & ἀνθρωποπάθεια, q. d. Deus noſter promptus eſt ad opem ſuis ferendam, non mandragoram bibit aut grana papaveris, ut altum dormiat, *Barl.*

1 Οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας] In genere ſic vocat flagitioſos. Eſt enim ſcelus omne ἀδικία quædam & iniqua actio ſeu juris violatio, ut contra virtus omnis juſtitia, hinc apud Demoſthen. ut obſervat Budæus, τὸ ἀδικεῖν fere accipitur, pro perperam & ſceleſte agere. Et Caſaubonus ad Athenæum, ἀδικίαν pro impudicitia & aliis item flagitiis accipi, non ſemel obſervavit. *Idem.*

2 Λημᾷς] Amplificatio eorum quæ ſupra dixit. Non ſolum dormitare ait Iovem & veterno quodam corripi, ſed cæcutire etiam præ lippitudine, eoque minus perſpicacem eſſe in negociis obeundis. λημᾶς ἄρα. *cæcutis lippientium more.* λῆμα pro quo Atticis γλῆμα addito γ, proprie humor eſt in oculis concretus, unde lippitudo naſcitur, ἀπὸ τῆ λάβειν, ut volunt, quod eſt videre, & μὴ particula privante, quod ejuſmodi lacrymæ oculos occupantes viſui officiant. Quæ cum in ſenibus majores lemas faciant, hinc ſatis audacter κολοκύνταις λημᾶν dixit Ariſtophanes, in Nub. & χύτραις λημᾶν, Lucianus in opuſc. πρὸς ἀπαίδευτον, hoc eſt, cucurbitas vel ollas lippire, quoties aliquem ſignificare volunt plane cæcutientem aut ſtupidum. *Idem.*

3 Ἀμβλυώττεις] *Obtuſum vides* ἀμβλὺς enim obtuſus, hebes, quod ad ἀναίσθητον refert Euſtathius. proprie de ferro uſurpatur, cujus acies obtuſa eſt. transfertur ad aciem oculorum. hinc ἀμβλυωπία pro *hebetatione oculorum* apud Hippocratem & Galenum, quâ non tota lux perit, ſed hebeſcit, quæ hebetatio ex aliqua inserta cauſſa provenit teſtibus medicis. *Idem.*

4 Τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι] Deeſt præpoſitio κατὰ. ad verb. *exurdatus es auribus*, vel *aures tua exurdata ſunt*, vel *exurduerunt.* κωφὸς dicitur, cui auditus eſt vitiatus: item mutus. Heſychio, ἔστε λαλῶν, ἔστε ἀκούων. quia quiſquis à nativitate ſurdus eſt, etiam mutus ſit neceſſe eſt. Vide Aphrodiſ. lib. 1. Problem. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ & ἄλαλοί; quæſt. 138. *Idem.*

5 Οἱ παρῃβηκότες] Recte interpres, *qui ſenio confecti torpent*; vel potius, *qui ſta-*

νέος γε ἦσθα, καὶ [1] ὀξύθυμος ὢν, καὶ [2] ἀκμαίως τὴν ὀργὴν, πολλὰ ξὺν τῷ ἀδίκων, [3] καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ [4] ἀδίκητος ἦγες τότε τὰς αὐτὰς ἐκεχειρίας, ἀλλ' ἀεὶ ἐστρέφες παίοντος τοῦ κεραυνοῦ, καὶ [5] ἡ αἰγὶς ἐσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπεζαλεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὴς [6] ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, ἐφοντιζετο. [7] οἱ σισμοὶ δ', καθ' ὅσον

doquidem cùm juvenis adhuc esses, acriquę animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuò fulmen erat in negocio, & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes cri-

florentes annos egressi in senectutem vergunt. Sic usurpatur apud Thycydidem, ὅσοι ἦ πεπεύκασι, id est, *consenuisti*, ut bene interpretatur Budæus, non, ut Valla, *ætate processisti*. Senibus enim visus obtusior, viresque corporis minus excitatæ vegetæque esse solent. *Barl.*

6 Ἐπὶ νέος γε ἦσθα] Argumentatur ab anteactis. Instituitur hic egregia collatio Iovis olim juvenis ac strenui: & ætate jam deficientis sive ignavi. Quæ omnia Rhetorum more amplificat Timon per exclamationem, q. d. quantum mutatus es ab Iove illo juvene, acri & actuoso, nunc te nescio quis languor & veternus habet. *Idem.*

1 Ὀξύθυμος ὢν] Præceps animi, impatiens iræ, cerebrosus. Sic eum sæpe introducit Homerus. Id autem pueris seu juvenibus proprium est, quos propterea θυμικὰς & ὀξυθύμους appellat Aristoteles Rhetor. 2. Et ab ejusmodi hominibus minus sibi metuendum esse docet, quam ab iis, qui mites dissimulatoresque sunt hostes. Vide Philosophum Eth. Nicomach. lib. 4. cap. 5. ubi δὲ ὀξυθύμους & ἀκροχόλους distinguit ὑπὸ τῶν πικρῶν & χαλεπῶν, qui djutius in ira persistunt, & δυσδιάλυτοι sunt. *Idem.*

2 Ἀκμαίως τὴν ὀργὴν] Eleganter, quasi vigens ira. Sic νόσος ἀκμάζειν dicitur medicis, cum sævit ac grassatur: παρακμάζειν, cum vigorem suum vel rigorem remittit, sensimque deficit ac decrescit. *Idem.*

3 Καὶ βιαίων] Significat homines violentos, qui per vim aliis injuriam inferunt, vel ut verbis utar Ovidii, *quibus rigida jus dicitur ense.* χειροδίκας eosdem scite vocavit Hesiod. in Operibus. *Idem.*

4 Οὐδέπ. ἦγες ἐκεχειρίας] Gellius lib. 1. cap. 15. ἐκεχειρίαν scribit esse cessationem pugnæ pacticiam, παρὰ τὸ κατέχειν τὰς χεῖρας, quod eo tempore *feriatur bello aptæ manus*, ut ait Ausonius, *& otia ducit.* Ad ferias & munerum vacationes quoque refertur. Latini *inducias* dicunt, sed voce minus significante, ut idem docet Noct. Atticarum scriptor. *Idem.*

5 Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Iovis & Cupid. & Θεῶν. χρεῖ. & Bis accus. passim denique. *Boerd.* Iovi ægis tribuitur, hoc est, clypeus ex pelle capræ Amaltheæ, quæ nutrix ejus fuit, confectus, quem dicitur ἐσείειν, id est, vibrare, quoties irascitur. Servius ad 8. Æneid. *In pectore Numinis*, inquit, *ægis; in corpore hominis lorica dicitur.* Barl.

6 Ὥσπερ εἰς ἀκροβολ.] Hoc est, *jaculorum in morem edito ex loco devolantium.* ita Erasmus. Alii, *in morem levis & velitaris pugnæ.* Vox utrumque significat. nam ἀκροβολίζεσθαι, vel est ἐξ ἄκρου βάλλειν, sublimi & loco jaculari: vel ut Hesychius exponit, πόρρωθεν βάλλειν, eminus certare jaculis missilibusque, quod est velitari. Vide Æmil. Portum ad Xenoph. *Idem.*

7 Οἱ σισμοὶ δ', καθ' ὅσον] Cohærent hæc cum præcedentibus, quæ salibus admodum festivis referta sunt. Est & hic elegans τῶν ἐπῳδημάτων similiter desi-

nen-

νηδὸν. ἢ ἡ χιὼν, σωρηδὸν. καὶ ἡ χάλαζα, πτερηδὸν. καὶ ἵνα σοι [1] φορτικῶς διαλέγωμαι, ὅτι τὸ [2] ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι. πολλαχοῦ [3] ἐκχέει γαλάν. [4] ὥσπερ ποτὲ ἐπὶ

cribri instar frequentes, nix cumulatim, grando saxorum instar, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deu-

nentium schematismus in κοσκινηδὸν, σωρηδὸν, & πτερηδὸν. Cribri motus cum motibus terræ; nivium densitatem cum acervo frumenti aut aliarum rerum; grandinis lapsum cum saxorum desuper volantium strepitu perquam venuste comparat. *Barl.*

1 Φορτικῶς διαλέγωμαι] Per comparativum exposuit Erasmus, ἀντὶ τοῦ φορτικώτερον. Sic Demosthenes in Timocr. ἵνα μὴ φορτικῶς εἴπω. Interpres, *ne quid insolentius dicam & invidiosius.* Idem.

2 Ῥαγδαῖαι] Nimborum epitheton appositum, q. d. rapidi & vi perrumpentes, ἀπὸ τοῦ ῥήγνυμι, rumpo. *Idem.*

3 Ἐκχέει γαλάν] Erasmus, & alii verterunt, *quotidie exundans.* ut ἐκχέει sit adverbialiter positum, pro καθ' ἑκάστην. illud vero γαλάν, indefinitum 2. esse volunt à γάζω, stillo, in quibus non leviter hallucinari videntur, cum simpliciter meo judicio vertendum sit, *flumen erat quaque gutta.* Vult enim indicare Timon, quam copiosi & grandes fuerint illi imbres, unde tam exiguo tempore & velut momento tam ingens exstiterit aquarum deluvium, quo totum genus humanum fuerit absorptum. Nec etiam τὸ γάζειν, quo verbo utitur Lucianus, *exundandi* significationem admittit, cum *stillare*, & *exundare* inter se opponantur. Vnde ὕδατα ὕδατα Euripidi, sunt *aqua copiosè fluentes, non stillatim.* Subintelligitur verbum substantivum, ἐστὶ, vel ἐχύθη, & prædicatum, ut Logici loquuntur, subjecti locum obtinet. *Idem.*

4 Ὥσπερ ποτὲ ἐπὶ] Quam præceps olim ad iram sive vindictam fuerit Iupiter, alio item exemplo declarat Timon, nempe diluvio Deucalionis. Fabulantur poëtæ Deucalionem, qui filius fuit Promethei, & uxorem duxerat Pyrrham Epimethei filiam, apud Thessalos regnasse, sub quo ingens diluvium universum terrarum orbem inundasse, genusque humanum ad internecionem deleviſſe fertur Deucalione & Pyrrha servatis. quam fabulam lepidè pertractat Ovid. lib. 1. Metamorph. Hoc ideo fictum esse scribit Eusebius in Chronicis, quod regnante Athenis Cecrope maxima aquarum illuvies majorem partem populorum Thessaliæ absumpserit paucis per refugia montium liberatis, maxime in monte Parnasso, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur, qui tunc ad se ratibus profugientes, ut narrat Iustinus, susceperit, ac per summa Pernassi juga fovit, eaque de caussa genus humanum ab illo fuisse reparatum ajunt. Sunt qui tertium & quartum finxerunt cataclysmum sub Ogyge Thebanorum rege, Deucalionis majorem, ut testatur Augustinus lib. 18. de civitate Dei: & alterum sub Phoroneo rege Athenienſium in Attica. Sed fabulosa hæc omnia, & è Noachi, qui Deucalion ille, Ogyges, vel Phoroneus putatur, diluvio sub imagine expressa, quemadmodum conitat, creationem hominis à poëtis, maxime ab Ovidio ipsi Prometheo tribui, quo antiquiorem non cognoverunt Græci. Sic justo Dei judicio, artibus Satanæ factum est, ut quæcunque in sacris historiis occurrunt, ethnicorum figmentis in fabulas verterentur. Patet hoc ex collatione, quam instituit Petr. Lavinius vir Θεολογικώτατος inter ea quæ narrat Moses, & quæ canit in Transformationibus suis Naso. Apud Lucianum in libello de Syria Dea extat locus, ex quo manifestè patet, per diluvium Deucalionis intelligi non inundationem illam particularem, quâ olim Græcia, atque Italia vastata, nec non Atalanta insula absorpta dicitur: sed diluvium universale, quod fuit Noæ temporibus. Quin etiam Plutarchus lib. de animal. industria, scribit, columbam ex arca Deucalionis

[2] ἐν ἀκμῇ χρόνου [3] ναυαγίαν [4] ὑπὸ Δευκαλίωνος ἐμφανίζῃ, ὡς [5] καταδυομένων ἁπάντων [6] κιβωτὸν διασωθῆναι, μόνας ὑπ' αὐτῆς κιβώτου περιλειφθείσας [7] πρὸς [8] τῷ

Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Ly-

nis emissam attuliſſe indicium recedentis diluvii. Et quis ille Deucalion? Promethei filius, qui Iapeto patre natus dicitur. at Iapeti nomen non origine Græcum eſt, ut Proclus putavit, ſed effictum ex Hebr. Iaphet, qui filius fuit Noachi una ſervatus cum patre & fratribus ex diluvio. Ipſe vero Deucalion Græcorum, qui reſpondet Noacho, pro Thubalis nomine inductus eſt. Nam δ in δ ſæpe tranſit apud Græcos, ut ἴδηξ & ἴδεις. β item & κ facile inter ſe permutantur. Sic βεζεστρὰ & κεκαρυγὰ, apud Heſychium, de quibus Salmaſium vide in lib. de Dialectis. *Barl.*

1 Ἐν ἀκμῇ χρόνου] Sic loquuntur Græci, cum repente quid factum dicunt, ἐκ ἀπόμου, ut Suidas interpretatur. nam τὸ ἄκμην proprie de capillis dicitur, quod ita exiguum eſt, ut præ exiguitate non poſſit κείρεσθαι, hoc eſt, tonderi. *Idem.*

2 Ναυαγίαν] Propriè de navium jactura ac ſubmerſione dicitur. hic pro diluvio accipitur, quo univerſum genus humanum ſub aquis demerſum periit, quam propterea differentiæ cauſſâ μεγάλων ναυαγίαν appellat Lucianus in Dialogo περὶ θυσίας. Cicero, *naufragium Reipubl.* eadem tralatione dixit. *Idem.*

3 Ἐπὶ τῷ Δευκαλ.] Hoc eſt, Deucalionis tempore vel ætate, ἐπὶ τούτου τοῦ βίου, ut alibi loquitur Lucianus. *Idem.*

4 Ὑποζυχίων ἁπάντ.] Univerſale igitur diluvium fuiſſe innuit. ὑποζύχιος dicitur ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ βυθισθείς, ſub aqua merſus. à βρύχω deducit Euſtathius, id eſt, ſtrido. Stephanus Etymologum ſecutus à βρίχω, quod eſt, irrigo. alias à βυθὸς dici poſſit, quaſi βύθιος, quod etymon indicare videtur Heſychius. *Idem.*

5 Καταδυομένων] Hoc addit Lucianus, quo ſignificet, ita eos fuiſſe demerſos, ut nunquam emerſerint. nam τὸ καταδύεσθαι, eſt *ſubire fundum*, cui opponitur ἀναδύεσθαι, vel ἀναχωρεῖν, *ex aquis emergere*, vel *emicare*. Idem.

6 Κιβώτιον] Proprie arculam ſonat. hic ſcaphulam ita vocat, in qua Deucalion cum uxore ſervatus fuit. *parvam ratem* appellat Ovid. ut, *parva rate vectus adhæſit.* 1. Metamorph. Eadem ratione arca Noæ, quæ Hebr. תֵּבָה, à ſeptuaginta interpretibus Græce vertitur κιβωτὸς, Geneſ. 6. & alibi, ob ſimilitudinem quam habebat cum ciſta. Vnde videmus Deucalioneum illud diluvium idem eſſe quod Noachi, quo tempore divina providentia in arca ſervatus fuit cum uxore, filiis, & nuribus, ut eſſet generis humani ſeminarium. *Idem.*

7 Προσωκείλαν] *Quæ appulit.* De navibus proprie dicitur littus aut portum ſubeuntibus, ab ὠκέλλω, vel κέλλω τὸ κιτῶ teſte Euſtathio, à quo Latinum *cello*, cujus compoſita in uſu. *Idem.*

8 Τῷ Αυκαρεῖ] Mons ſive locus eſt ad quem appulit ſcapha. Scribit Pauſanias in Phocicis, Lycoream urbem conditam in Parnaſſi ſummitate ab iis, qui in Deucalionis alluvione luporum ululatibus, (ἀπὸ λύκων οὐρυγῆς) ſervati ſunt, ut eo nomine vel ipſe Parnaſſus, vel pars ejus intelligatur. Nam & Ovidius Parnaſſum fuiſſe ait, montem Phocydis, in quem ab undis tutum Deucalion & Pyrrha ſe receperunt. Verum ex narratione Moſaïca, mons, in quo reſedit arca, unus fuiſſe dicitur montium Ararati, id eſt, majoris Armeniæ, quem Chaldæus paraphraſtes appellat Kardu, Epiphanius λόφαρ, hoc eſt, *locum deſcenſionis*, ſic forte dictum à ſitu, quod in omnes partes ex eo Noah cum ſuis deſcenderit poſt deſiccatam terram, ut notat Iunius ad 8. Geneſ. qui & hoc addit, montem fuiſſe omnium in illo tractu editiſſimum. *Idem.*

Λυκωρέα, [1] ζώπυρόν τι ἐξ ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀλφυλάττον [2] εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. [3] τοι γὰρ τοι ἀκήλητα φαύμιλος [4] τὰ πρὸς χάριν κομίζη παρ' αὐτῶν, ὅτε θεὸν οὐδεὶς ἔτι σοι πιὸς, [5] ὅτε στεφανοῖ, εἰ μή τις ἄρα παρέρχεται ὀλυμπίασιν. καὶ ὅτος, ὁ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. ἐκ κατ' ὀλίγον [6] Κρόνιος ἐπ [7] ὠγηγῶν γυναικὸς

Lycorem appulit, humani generis quasi scintillulas quasdam servans, unde sceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum socordia præmium ab illis reportas, cùm nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi siquis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum necessariam rem facere sibi videatur, sed priscum quendam ritum observare: ac pene Saturnum, ô Deorum

1 *Ζωπυρόν τι*] Eleganter sic vocat humani generis relliquias: quemadmodum & Plato ζώπυρα τῦ περὶ ἀνθρώπων γένους appellat eos, qui ex diluvio servati sunt, quasi igniculos quosdam ad humanum genus aquis extinctum, suscitandum relictos. lib. 3. de legib. Est propriè τὸ ζώπυρον, suscitabulum ignis seu relliquiæ ignis sopiti & cineribus obruti, quod Homerus vocat σπέρμα πυρός. Hoc autem servatur ad ignem accendendum, quum usus exigit. *Barl.*

2 *Εἰς ἐπιγονὴν, &c.*] Eo humanæ naturæ pravitatem indicat à bono sensim in pejus vergentis, quemadmodum hoc quatuor suis ætatibus scite præfigurarunt poëtæ. Sic auream ætatem excepit argentea, argenteam æneа, hanc ferrea, desciscente paulatim à primævo innocentiæ statu mortalium genere. Quo similiter respexit Horat. Carm. lib. 3. Od. 6.

Ætas parentum pejor avis tulit
Nos nequiores, mox daturos
Progeniem vitiosiorem.

Quos versus ex Arato transtulit Lyricorum princeps. *Idem.*

3 *Τοι γὰρ τοι ἀκήλητα*] Concludit Iovem ob hanc suam in vindicandis sceleribus lentitudinem & væcordiam merito despici, cultumque ejus negligi. *Idem.*

4 *Τὰ πρὸς χάριν*] Pro, τὰ ἀντὶ χάριτος, cujus singulare, licet minus usitatum legitur apud Hesych. exponiturque ἀνταπόδοσις, retributio, merces, præmium, quasi τὸ ἀπὸ τῆ χειρὸς κέρδος, lucrum quod procedit ex operibus manuum, & propriè operariorum est, qui χειρώνακτες & ὑποχειρόβιοι vocantur apud bonos auctores. Abutuntur ea voce qui *pœnam* interpretantur. *Idem.*

5 *Οὔτε στεφανοῦσι*] Hic notandus veterum ritus, qui non modo Diis suis sacrificabant, sed & simulacra eorum sertis coronabant, quæ subinde renovabant æditui, eo significantes virtutem divinam non marcescere, sed potentem semper & efficacem permanere. Quod Iovi imprimis fiebat ex olea vel quercu. Vnde factum, ut invicem inter se hæ arbores inimicitias exercere dicantur. Phurnutus tamen oliva tantum Iovis statuam coronari solitam ait, quod ea sit semper virens, & pinguis multæque utilitatis, itemque glauci coloris & cœlestis similitudinem referre videatur. *Idem.*

6 *Κρόνον ὑποφαίνουσι*] *Saturnum reddunt*, hoc est, imperio abdicant, ut patri Saturno fecisti, οἷα δὲ σὺ ἔδρασας ἐς Κρόνον, inquit Prometheus ad Iovem in primo dialogo Deorum. Tacite Iovem perduellionis accusat. Dicitur in insula Creta regnasse Saturnus, qui cum ex oraculo didicisset fore, ut à filiis regno expelleretur, & ob hoc Iovi insidias strueret, ab eo regno pulsus in Italiam profugit, ubi aliquamdiu apud Ianum regem latuisse fertur. Vnde & illi nomen, non à satione, quod agriculturam docuerit primus, sed ab Hebræo סתר, quod est latere. & terra quæ prius dicta est *Saturnia*, post etiam *Latium* appellata fuit, quod

his

ζητ, λάθραίως, [1] παρασείμενοι τὴν τιμήν. [2] ἐῶ λέγειν ὁπόσοις ἤδη σε ἱερὸν [3] συλήσαντα. οἱ δ', ἐπὶ τοῦτο σοι τὰς χεῖρας [4] ὀλυμπιάσιν ἐπιβαλήσουσι. [5] καὶ σὺ ὁ ὑψιστος

rum generosissime, te reddunt, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipsi manus in Olympiacis admoliti sunt. Interea tu

his latuisse in oris, ut Maro loquitur. τὸ λάθραίως dixit, *ἀντὶ τοῦ* ἀφανῶς. Sic paulo post ἀποφάσας, pro ἀποκλείσας. vide Budæum. *Barl.*

7 Ὦ γηγενέστατε] Lucianus in compellationibus τῷ γηγενεῖ vocem ferè per illusionem usurpat. Sic infra, ὦ γηγενέσθαι, ὦ γαθὲ, ὦ τάν, & similia. *Idem.*

1 Παραιτούμενοι] *Imperio abdicantes*, vel *abdicatum*, pro ἀποστέλλοντες. Τιμῆς nomine imperium designatur ἀπὸ ἀρχῆς, per excellentiam. Primus enim post Deos honor debetur Magistratui. *Idem.*

2 Ἐῶ λέγειν] Aliud ignaviæ consequens notat Timon; sacrilegorum nempe projectam audaciam, qui deposito omni metu Iovi ipsi manus injicere non verecundantur, neque templum ejus compilare. Eadem conqueritur Iuvenalis Sat. 13.

Hæc ibi si non sunt, minor extat sacrilegus, qui
Radat inaurati femur Herculis, & faciem ipsam
Neptuni, qui bracteolam de Castore ducat.
An dubites solitus totum conflare Tonantem?

Legitur de Dionysio Siciliæ tyranno, ut alios mittam, quod Iovi Olympio detraxerit magni ponderis aureum amiculum, quo eum Hieron è manubiis Carthaginensium ornaverat: proque detracto aureo laneum illi pallium injecerit, ita cavillans: *aureum amiculum æstate grave est: hyeme frigidum, laneum ad utrumque anni tempus accommodatius.* Idem victorias aureas, pateras & coronas, quæ porrectis manibus simulacra sustinebant, velut offerentia tollebat, dicens, *si oblata accipere, non eripere.* Quin Locris etiam Proserpinæ templo, quod ibi nobilissimum & opulentissimum erat, per avaritiam spoliato, mox cum per altum secundo vento classis illius proveheretur, ridens amicis: *videtisne*, inquit, *quàm prospera navigatio ab ipsis Diis immortalibus detur sacrilegis?* ex eo colligens, aut non esse Deos, aut illis non esse molesta sacrilegia. Vide justinum lib. 21. Sueton. in Calig. cap. 32. & Valer. Maximum lib. memorabil. 1. cap. 2. *Idem.*

3 Συλήσαντα] Cicero, *fana depeculari* dixit, nimirum furandis sacris. σύλα spolium, à quo σκῦλον interposito κ. Vnde Latinis *spolium*, & συλλάω, *spolio.* Idem.

4 Ὀλυμπάσιν] Adverbium τοπολογικὸν esse volunt. alibi dixit, ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις in Olympiacis scil. certaminibus. Ὀλυμπία pro Olympico certamine. Cum de Olympiade aut victoria Olympica sermo est, penultimam circumflectendam esse docet Aristophanis Scholiast. in Vespis. Lucianus hic sub persona Timonis ficticium Iovis Numen, aliorumque Deorum, subsannat, quasi non Deos esse censens, sed effigies tantum & idola sui seculi hominum, quorum fana nihil aliud essent quam profana cacodæmonum habitacula. Gentes enim ut magnus docet Apostolus, ἀπ εἰδότες θεὸν, ἐδούλευσαν τοῖς μὴ φύσει οὖσι θεοῖς, hoc est, τοῖς δαιμονίοις, vel, ταῖς κτίσεσι παρὰ τὸ κτίσαντα, ut alibi loquitur. *Idem.*

5 Καὶ σὺ ὁ ὑψιζυγέστατος ἄπασας] Illudit Iovi, ut supra, quod officio suo desit in ulciscendis perjuris & sacrilegis. Sic & ille apud Iuvenalem: *Audis Iupiter hæc: nec labra moves, cum mittere voces Debueras, vel marmoreus vel aheneus?* unde statim infert: *Vt video, nullum discrimen habendum est Effigies inter vestras statuamque Batulli.* Merito Chrisostomus in homilia quadam tales corripit his verbis:

ἵνα

Ερεμίτης ὤκνησας, ἢ [1] ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς [2] βοηδρομήσαντες, αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκάζομένους περὶ τὴν φυγήν. [3] Ἀλλ' ὁ Ἡφαιστος, καὶ [4] γιγαντολέτωρ, καὶ πλοκαμοκόμης, οὐδήπου, τοὺς πλοκάμους [5] περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, [6] δικέπηχυν κεφαλὴν ἔχων

tu altifremus ille, adeò piger fuisti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cùm adhuc ad fugam se compararent. Sed generosius ille, gigantum extinctor, & Titanum victor sedebas, fulmen decemcubitale, dextra tenens, quum tibi cæsaries ab illis circumtonde-

ὅτι σκηπτὸς ἀνωδὸν ἐκ δεξιᾶς, ὅτι ὑ πάντα ἀνατίτραπται, ἵζησας κατέχων ἐν θεὸν, ἵνα λάχανα λάζῃς, ἵνα ὑποδήματα. Dei longanimitas ad contemptum sui profanos homines allicit, quæ ad resipiscentiam eos ducere debebat. Epitheto rursus poëtico per ludibrium utitur, quo Iovem insignit Homerus, ὑψιζεμέτην ipsum appellans, quasi ὑψὲ βρέμοντα ἤγουν βροντῶντα, quod in alto tonet. *Barl.*

1 Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Nimirum, qui fures latratu suo vel prodant: vel fugientes arripiant. Vt fidei, sic & vigilantiæ symbolum canis. Vnde Lucretius: *Et levisomna canum fido cum pectore corda.* Canes intelligit οἰκουρὲς, h. e. ædium custodiæ præfectos. *Idem.*

2 Βοηδρομήσαντες] Propriè usurpatur de iis, qui ad clamorem alicujus accurrunt periclitantis ac quiritantis: vel potius, qui sublato clamore, ut in pugna fieri solet, festinanter succurrunt. Ab Hesychio τὸ βοηδρομῶν exponitur μὴ ἀτακτῶς παραγίνεσθαι. Hinc sacrum βοηδρόμια apud Athenienses, quod auxilio illis venisset Ion, cum ab Eumolpo invaderentur. quanquam Plutarchus in Theseo, festi causam à bello contra Amazonas gesto deducat, quod eas Theseus mense Boëdromionis factâ Apollini re divina, profligasset. unde & βοηδρόμιον Ἀπόλλωνα coluerunt, cujus meminit Callimachus in hymnis. *Idem.*

3 Ἀλλ' ὁ Ἡφαιστος] Ἀναιδῶς præterea seu stuporem exprobrat Iovi. quasi dicat: Egregius scilicet Gigantum extinctor es, & Titanum debellator, qui sic impune tibi ludos fieri pateris ab improbis. Rursum epithetis utitur poëticis ad irrisionem. *Idem.*

4 Γιγαντολέτωρ] Dictus Iupiter, quod Gigantes Titani Terræque filios in ipsum insurgentes debellarit, παρὰ τὸ ὀλέσαι τὸ γίγαντας. Gallimachus eum scite vocat πλουγόναν ἐλατῆρα i. e. *Terrigenarum depulsorem.* de quo sic Horat. lib. 3. od. 4. *Scimus ut impios Titanas immanemque turbam Fulmine sustulerit caduco.* Et Od. 1. *Reges in ipsos imperium est Iovis Clari Gigantes triumpho, Cuncta supercilio moventis.* Idem.

5 Περικειρόμενος] Proverbio dicitur. Nam id lusus gratia fieri solet stupidis, ut eis non sentientibus coma circumtondeatur, quemadmodum & pueris fieri suevit, quibus olim in circuitum tondebantur crines, teste Salmasio. Nos Belgæ similiter *scheeren* dicimus, pro deridere. Romani *barbam alicui vellere* pro eodem usurpant. Persius sat. 2. *Idcirco stolidam præbet tibi vellere barbam Iupiter?* quo summum ejus contemptum & ludibrium significat Satyricus. Vtitur & eo loquendi genere Lucianus in Pseudomante. *Idem.*

6 Δικέπηχυν κεφαλὴν] *Fulmen decemcubitale*, hoc est, prægrande & terrificum. cujus vastitatem describit Ovidius in Fast. *Iupiter angusta vix totus stabat in æde, Inque Iovis dextrâ fictile fulmen erat.* Statuam Iovis designat & fulmen, quæ tanta erant ut vix ædicula caperet. πῆχυς autem cubitus. Cubitum accipe pro mensura, qui vel major vel minor est. Major novem pedes continebat. Vnde ἀνὴρ πεντεκαιδεκάπηχυς apud Theocritum pro portentosæ magnitudinis viro. *Idem.*

1 Τοῦ-

τὸν τῆ δεξιᾷ. [1] ταῦτα τοίνυν [2] ὦ ἀνδρομήδης, πρὸς τοῦ πίστις) ἔστιν ἀμελῶς παροράμενα; ἢ πόσα κακὰ ἐποίησε τὸν τοσοῦτον ἀδικίαι; πόσους φαίθοντας, ἢ δαυκαλίωνας, ἵνα νοῦν σχῶσιν ἔτους. [3] ὑπέρογκον ὄγκον ἔβλυσε; [4] ἵνα γὰρ τὰ πολλὰ ἰάσας, ἕν μὲ εἴπω, ποσοῖς ἀθηναίων εἰς ὕψος ἤγαγε, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀπέφηνας, ἐκ πάσης τῆς δημοσίας ἐπιμελείας, μᾶλλον δ' ἀθρόον ἐς ὑπερβολὴν φίλων [5] ἐκχέας τὸ πλῆθος ἐμαυτῷ τε ἐγὼ ταῦτα ἐμηχανώμην, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ἑαυτοῦ ἐγενόμην, ἐδὲ ἔτι [6] οὐδὲ γνωρίζομαι ὑπὸ τῶν, ὅτι ὠφελήκασιν οἱ πάντες [7] ὑποπτήσσοντες, καὶ

retur. Hæc igitur, ô præclare, quando tam securè despicere desines? quando de tantis maleficiis pœnas sumes? Quot Phaëthontes, aut Deucaliones, satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem? Etenim ut communibus omissis, de meis verba faciam. Ex quo tam multos ex Athenienſibus in ſublime evexi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis opem tuli, imò affatim, ut amicis benefacerem, univerſas opes effudi, & propterea pauper evaſi, jam ne agnoſcor quidem ab illis, nec aſpicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant,

1 Ταῦτα τοίνυν] Hæc συμπέρασμα continent ſuperiorum, in quibus hortatur Iovem, ut tandem evigilet, & inſignem adeo contumeliam debitis ſuppliciis vindicet. Supinam ejus ſecuritatem figurata oratione perſtringit, tanquam efficaciori. *Bas.*

2 Ὦ ἀνδρομήδης] Vt ſupra, ὦ γλυκυτάτη per illuſionem. *Idem.*

3 Ὑπέρογκον ὄγκον ἔβλυσε] Sic venuſte appellatur inexhauſta & nullis febribus expianda iniquitas, ſumptâ tralatione à navi cujus ſentina exundat teſte Budæo. ἔμπλεως enim *ſentina*. Hominum profanitatem indicat, cum tantam eſſe ait, ut ad eam eluendam nulli Phaëthontes, vel Deucaliones, hoc eſt, nulla incendia vel diluvia, quanta illorum temporibus fuere, ſuffecerint. Eſt hic, ut Rhetorici magiſtri loquuntur, metonymia ſubjecti pro adjuncto. *Idem.*

4 Ἵνα γὰρ τὰ πολλὰ ἰάσας, τἄμὰ εἴπω] Tranſit Timon à generali querela ad ſpecialem, hoc eſt, à theſi ad hypotheſin. Primum de ingratitudine conquerintur multorum Athenienſium, quos ad honores & opes ſuo beneficio evexerat. *Idem.*

5 Ἐκχέας τὸ πλῆθος] Profuſam in juvandis amicis liberalitatem indicat quam φιλανθρωπίαν & πρὸς τοὺς ἀνομένους ἀπαντας οἶκτον infra vocat: Mercurius δόσεως potius interpretandam eſſe cenſet. Cicero: *Multi effuderunt patrimonia inconſulte largiendo.* ἀθρόον πλῆτος vocat univerſas opes quaſi confertim & in unum congeſtas, cui opponunt Græci τὸ κατὰ μέρος. Idem.

6 Οὐδὲ γνωρίζομαι] In ſequentibus characteriſmum habemus perelegantem amicitiæ fucatæ & ſolâ utilitatis gratiâ initæ. Nam ſic plerumque fit, ut qui ſolius commodi cauſſa alterum ſectantur & amant, ceſſante commodo amicum deſerant, quæ vera amicitia non eſt, quam τὸ βέλτιον eſſe vult Ariſtoteles lib. 7. Moral. eamque virtute conciliandam docet, quæ ſola ſtabilis eſt. Egregiè Xenophon lib. 4. de rebus Græcorum: καὶ γὰρ τὸ ἐν ταῖς εὐπραξίαις πιστοὺς φαίνεσθαι ἥδιον θαυμαζόν, ὅταν τινὲς ἐν συμφοραῖς γνωρίμοις φίλοις βέλτιοι φανῶσι, τοῦτο εἰς τὸ ἅπαντα χρόνον μνημονεύεται. *Non eſt mirum, inquit, in rebus ſecundis aliquos fideles reperiri: at ubi aliqui in eorum rebus adverſis conſtantes & firmi reperti fuerint, qui antea fuerint amici, hoc perpetuo hominum ſermone celebratur & ſempiterna eorum memoria mandatur.* Idem.

7 Ὑποπτήσσοντες] De aviculis propriè dici vult Euſtath. ad conſpectum aquilæ, vel accipitris ſeſe occultantibus & trepidantibus. pro, *reverens* hic accipitur. *Idem.*

[1] προσκυνοῦντες, [2] καὶ ἐξ ἐμοῦ νεύματος ἀναπηδῶντες, [3] ἀλλ' εἰ που καὶ ὁδὸν βαδίζων ἐντύχοιμι τοῖς αὐτῶν, ὥσπερ πυὸς [4] φίλλου παλαιοῦ τινος [5] ὑπτίου, ὑπὸ δὲ χρόνου ἐ-

bant, meoque de nutu pendebant. Quòd si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut everſum hominis jam olim defuncti eippum, ac temporis longi-

1 Προσκυνοῦντες] Quod adulationis abjectiſſimæ ſignum eſt. Sic miles ille glorioſus apud Athen. lib. 15. πάντες, inquit, ἐμοὶ γόνυ πεπίπτουσιν ἐμέ, ἐμὲ καλοῦσι δεσπότην, ὡς μέγαν βασιλέα καλοῦσι, hoc eſt, *Omnes ad genu mihi accidentes me pro hero adorant, & magnum regem me vocant.* ubi κυνοῦσι pro κυνοῦσιν Dorum more, & ſimplex pro compoſito uſurpatum. Eſt autem τὸ προσκυνεῖν, ad genua alicujus procidere, vel genua oſculari, qui honor non ſolum Diis, ſed & regibus olim exhibitus. Solebant antiquitus ſubditi principum ſuorum genua oſculari, non manum aut faciem, quod ἀ ἰσοτίμων erat & inter ſe parium. *Barl.*

2 Ἐκ τοῦ νεύματος ἀναπηδῶντες] Sic dicuntur qui ex nutu pendent alterius, quo ſumma alicujus potentia & obſequium alterius indicatur. Plutarchus de Othone: πάντες ἦσαν πρὸς αὐτὸν ἀναπηδῶντες ταῖς ὄψεσιν. id eſt, *Omnes in eum verſi erant, nutum ejus exſpectantes: & ex nutu ejus pendentes.* Multum eſt, verbo efficere, quod velis: at plus eſt, idem efficere nutu. Plinius lib. epiſtol. 1. ad Octavium Rufum indicat, hoc ſumptum eſſe ex Homero, qui fingit Jovem ſolo nutu probare, aut rejicere hominum vota. Verba Plinii ſunt: *Vide, in quo me faſtigio collocaru, quum mihi idem poteſtatis, idemque regni dederit, quod Homerus Jovi Opt. Max.* Τῷ δ' ἑτέρῳ μῦθον ἐνίσπω, ἑτέρῳ δ' ἀνένευσεν. Idem.

3 Ἀλλ' εἰ που καὶ ὁδὸν βαδίζων ἐντύχοιμι τοῖς αὐτῶν] Pergit in amplificanda perſonatorum amicorum deſcriptione, quorum mos eſt, rebus amicorum acciſis & afflictis, divitiiſque vel conſumptis atque exhauſtis, vel caſu aliquo amiſſis diffugere, eoſque ſi forte in via offendant, præterire, quaſi ne viderint, vel norint quidem. Verè Petronius:

Nomen amicitiæ, ſi quatenus expedit, hæret,
Calculus in tabula mobile ducit opus.
Quum fortuna manet, vultum ſervatis amici:
Cum cecidit, turpi vertitis ora fuga.

Eandem cum Timone noſtro ſortem expertus Naſo, qui ſic de ſelpſo:

En ego non pauci quondam monitus amicis:
Dum flavit velis aura ſecunda meis:
Vt fera terribili tumuerunt æquora vento,
In mediis lacera puppe relinquor aquis. Barl.

4 Σπίλου παλαιοῦ τινος] Proverb. Idem de Merced. Cond. & alibi. *Bourd.* Suidas φίλλου eſſe dicit lapidem aut æs in altum evectum figura quadrata: apud quem diverſorum illuſtrium virorum ac fœminarum ſtatuæ commemorantur. Cippum intelligit Lucianus, cum φίλλου vocat παλαιοῦ τινος, quod proverbii ſpeciem habet. Erectas regum Principumve recentes adhuc ſtatuas cum admiratione intuemur, & honore afficimus: collapſas verò & præ vetuſtate dejectas ne adſpicere quidem dignamur, ſed neglectas contemptaſque præterimus. Quod & Ovidius alia ſimilitudine declarat, cum de fictis amicis inquit:

Adſpicu ut veniant ad candida tecta columbæ:
Accipiat nullas ſordida turris aves. Barl.

5 Ὑπτίου] Vocat reſupinam, id eſt, retrorſum vergentem ſtatuam, & quaſi in poſteriora verſam. ὑπτίῳ & πρηνεῖ inter ſe opponuntur, ut ſupinus & pronus

apud

γαπηκὰς μὴ ἴδω παρίοντας], μηδὲ ἀναγόντας, [1] οἱ δὲ, ἢ πόρρωθεν ἰδόντες, [2] ἑτέραν ἐκτρέπονται], [3] δυσάντητον, καὶ δεισιδαίμονα θέαμα ὄψεσθαι νομίζοντες, τὸ δὲ φεῦ μοι [4] σωτῆρος, ἐν διερχέτλῳ αὐτῶν μεμνημένου. [5] ἔστι γὰρ τὸ κρανὸν [6] ἐπὶ τοιούτῳ τινὶ ἰσχατιᾷ πρά-

gitudine collapsum prætereunt, quasi ne norint quidem. Porrò alii procul conspecto me, aliò sese detorquent existimantes sese inauspicatum, abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem servatorem, & de se bene meritum prædicabant. Itaque prementibus malis ad extrema

apud Latinos, quod utrumque è Græco factum. In ejusmodi homines quadrat, quod de Dionysio olim dicebat Diogenes: nam interrogatus, quomodo amicis suis uteretur Dionysius? *ut vasculis*, ait, *dum plena sunt, evacuat: vacua rejicit.* Multi Solem orientem, ut proverbio dicitur, adorant: occidentem pauci, quod in ore habebat Pompejus, cum Cinnæ minaretur exitium, ut scribit Plutarchus. *Barl.*

1 Οἱ δὲ, καὶ σπόρρωθεν ἰδόντες] Alius character simulatæ amicitiæ. *Idem.*

2 Ἑτέραν ἐκτρέπονται] Scil. ὁδὸν. Theognis merito damnat eos, qui μέχρι συσσιτορείας, id est, salute tenus sunt amici, quid dicturus de his, qui congressu, imo ne adspectu quidem bene de se meritum dignantur? De talibus item Iustus queritur apud Aristophanem in Pluto: Καγὼ μὲν ὠόμην, ὡς τῶν διαγίνεσθ' ἀνθρώπους, ἕξειν φίλους ὀρθῶς βαίους, εἰ δικαίων τινί. οἱ δ' ἐξετρέποντο κἀδίκουν ὅσον μ' ἴπ. id est, *Ego quidem spem firmam conceperam eos, quos mihi demeruissem beneficiis, siquando mala fors ferret, ut indigerem ipse, mihi amicos fore certissimos. At illi sicubi occurrebant in via, protinus in aliam deflectebant, nec videbantur videre me.* i. e. fingebant se me non videre: vel oculis alio conversis transmittebant me, paulum via decedentes. *Idem.*

3 Δυσάντητον θέαμα] Festivè. nam paupertas vulgo probrosa ducitur, & res inauspicata turpisque, præsertim avaris, cujusmodi fuit Staberius ille apud Horat. Satyr. lib. 3. qui, *quoad vixit, credidit ingens Pauperiem vitium.* Vere Euripides in Medea. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐπιστόλων φίλον, id est, *Fugit omnis amicus longè amicum pauperem.* Chrysostomus in epist. ad Hebræos postquam magnifice paupertatem dilaudasset, mox subdit: τάχα τινὲς ἂν οἰσονίζουν τὸν λεγόμενον. ποιούτῳ γὰρ χρημάτων ἐστὶ τυφλότης. Significat dissertissimus pater, vulgus imperitum sermones de re quam detestabatur, cujusmodi est paupertas, mali ominis loco habuisse. *Δυσάντητον* vocat, cui occurrere malum sit ac periculosum, qualia erant apud Veteres, *alter, canis, anguis per impluvium decidens, parra, vel fera mala, æthiops in tenebris obviam factus*, & similia. Hoc si contigisset, precibus & cæremoniis sive sacrificiis quibusdam superstitiosi homines expiabant, ut ea ratione malum, quod portendebant ejusmodi monstra, ab ipsis averteretur. Unde Ἀποτρόπαια θέαματα sunt visiones truculentæ & aversandæ: & Dii Ἀποτρόπαιοι dicebantur, qui diras & mala istiusmodi ab hominibus amoliri credebantur: Latinis *Averruncі*, Persio *depellentes. Diis depellentibus agnam percute.* Satyr. 5. *Idem.*

4 Σωτῆρος ἐν διερχέτλῳ] Voces quæ jungi solitæ, de quibus ad Heliod. lib. 2. *Bourd.*

5 Ἔστι γὰρ τὸ κρανὸν] Sequitur conclusio superioris querelæ. Cum enim nimia sua benignitate, & eorum quos sibi amicos putabat, turpi desertione ad egestatem redactus esset Timon, fodiendæ terræ operam suam addicit, idque exigua mercede, ut habeat, unde vitam toleret. *Barl.*

6 Ἐπὶ τοιούτῳ τινὶ ἰσχατιᾷ πραπόμενος] Hoc loco notanda est insignis maxi-

πόμῳ, [1] ἐναψάμῳ διφθέρᾳ, [2] ἐργάζομαι τὴν γῆν, τέτριμαι δὲ ὀβολῶν πεσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ διαίτῃ σεσοφιλοσόφωμαι. [3] τοῦτο γάρ μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς ἀδίκως τὴν οὐσίαν δὲ πρώτους. [4] ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. [5] ἤδη ποτὲ ὦν ὦ

ma redactus consilia; rhenone indutus, terram exerceo quatuor conductus obolis, & cum solitudine, & ligone hic philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod non amplius intuebor plerosque præter meritum felices: illud enim est perquam molestum. Iam igitur tandem aliquan-

mi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατίαν pro ultima desperatione sumpsit, & hoc modo vertit. At nihil aliud est ἐσχατία, quam prædium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticæ. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus*. Deus bone, quis ab erroribus homo se vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suæ indicia. *Palm.* Latè patet hoc vocabulum. hic μετάφορον accipitur pro *extrema necessitate*, ut etiam apud Aristot. lib. 7. Polit. cap. 10. *Barl.*

1 Ἐναψάμῳ] Sic apud Aristoph. in Pace: διφθέραν ἐνημμένῳ, ubi Scholiast. ἐνδεδυμένῳ, ab ἐνδύπομαι, induor. Erat diphthera, velamen villosum humeros pectusque integens. ἀγραυλίδα vocat Aristophanes. Vnde apud Varronem *arnacis* ἀπὸ τῆς ἀρνός, ab agninis pellibus, pro quo corrupte apud Nonium legitur *parnacis*. μηλωτὴν vel αἶγειον δέρμα interpretatur Apostolus ad Hebr. cap. 11. De Iohanne-Baptista memoratur Matth. 3. quod pro molli vestimento exuvias cameli gestagit. Cum ratione insaniunt, qui vestem fuisse putant, quam vulgo *camelioticam* appellamus. *Idem.*

2 Ἐργάζομαι τὴν γῆν] Hesiodus quoque γλαύκῃ ἐργάζεσθαι, de mari dixit. verbum generale est, ut & nomen ἔργον. hinc ἐργατίναι pro agricolis, qui & ἐργάτινοι. Et χειμῶν δύσεργος, id est, hyems operibus rusticis minus apta, apud Bionem in Bucolicis. Festive inquit τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διαίτῃ σεσοφιλοσοφεῖν. sic & Cleanthes cum ligone & fistula generose philosophatus est, qui ut vitam toleraret, non modo terram fodiebat, sed & noctu aquam hauriebat. Vnde pro Cleanthe σεσοφισμένος dictus, quasi puteos hauriens. Docere etiam voluit Timon, rerum contemplationi convenientem esse eremum, & laboriosam paupertatem ignavæ præferendam opulentiæ. *Idem.*

3 Τοῦτο γάρ μοι δοκῶ κερδανεῖν] Etsi durum sit, terram fodere, tamen ex agricultura id commodi se percepturum ait Timon, ne posthac ruri degens intueri cogatur lætos improborum successus. Cordolium quippe est viris bonis videre nefarios homines præter virtutis meritum summis in urbe honoribus potiri, & opibus affluere, cum ex præscripto justitiæ bonis bene: malis male esse oporteat. Hinc Chremylus jure dolet apud Aristophanem in Pluto: ἐγώ, inquit, δικαιοῦντ' ἂν δίκαιόν τι καὶ λίαν ἐπαθόν, εἰ τῶνδε μὲν. ἔτεροι ἦσαν ἐπλούτουν πονηρόταται, ῥήτορες καὶ συκοφάνται καὶ κονιορτοί, id est, *Ego cum vir essem pius & justus, in egestate & summa penuria versabar. At alii diffidebant nequam homines, sacrilegi, sycophantæ, improbi.* Idem.

4 Ἀνιαρότερον] Scil. ἢ φέρειν, vel συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ positum, quod Græcis non est insolens. Pererius, *perquam molestum est.* Erasmus, *hoc vel maxime urit.* Latini sermonis elegantiam secutus. Et profectò justus est ille dolor, & ab invidia plurimum distat, cum ægre ferimus feliciter agere eos, qui id non merentur. νέμεσιν vocant Græci, *indignationem* Latini. Vnde Tullius ad Cælium. *Sed plane gaudeo, quoniam τὸ νεμεσᾶν interest τῷ φθονεῖν.* Nam indignatio fertur in indignum: invidia in æqualem aut similem. *Idem.*

5 Ἤδη ποτὲ ὦν ὦ Κρόνε, καὶ Ῥέα μῆτερ] Sequitur exhortatio, qua Iovem exsti-

mu-

Κρόνε, καὶ Ῥέα, ἢ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσείσασθε καὶ [1] νηδύμου, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοιμήσεσθε, καὶ ἀναβρίσαντες [3] τὸν κεραυνὸν, ἢ ὃν ἀπὸ [4] Οἴτης [5] ἐναυσάμενος πεύκας τινὰς φλόγα, ἐπιδείξατε [6] χολήν τινα ἀνδρώδη, ἢ [7] νεανικῆς Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ [8] ὑπὸ Κρητῶν ᾄδεσθαι, καὶ τὸν [9] τάφον μυθολο-

quando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto, gravique somno (longiorem enim quam [2] Epimenides dormivisti) denuo vibrato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti excitata flamma, iram aliquam strenui illius ac juvenilis Iovis ostende, nisi vera sint eq quæ de te tuaque sepultura Creten-

mulat, ut excusso tandem profundo illo gravique somno expergiscatur, iramque aliquam prodat strenui illius Iovis ac juvenilis. Iocatur, dum Saturni Rheæque filium appellat: nam plures fuere Ioves. Cicero tres enumerat, trecentos Varro, sed ut Tertullianus testatur, huic uni Cretensi, ut maxime famigerato, reliquorum omnium facinora transcribuntur. *Barl.*

1 Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus, in eo tamen Aristophanis multum inest. *Bourd.*

2 *Epimenides*] Historia de Epimenide Cretensi Theologo extat in noctibus Gellian. apud Laërt. *Cogn.* Proverbio dicitur de iis, qui diutino in otio versantur. De Epimenide Cretensi Theologo, cujus & Apostolus meminit ad Titum 1. extat historia in Nost. Gellianis, & apud Diogenem Laërtium, qui eum 47. annos obdormiisse dicit. Plinius lib. 7. cap. 52. annos ponit 57. *Magna*, inquit, *fabulositate accipio de Gnossio Epimenide: puerum æstu & itinere fessum in specu septem & quinquaginta dormisse annis: rerum faciem mutationemque mirantem, velut postero experrectum die.* Non minus ferialia memorantur hodie de septem fratribus Christianis, qui sub Decii Imperatoris persecutione in antrum delati centum & triginta annos dormiisse perhibentur, quorum nomina legere est in floribus Sanctorum, vel aureis, ut vulgo appellant, Legendis. Sed cum recentioris ea sint ævi, & χθὲς & πρώϊον κοπέντα, fucum produnt fabulæ confictæ. *Barl.*

3 Τὸν καμινεύον ἀναῤῥίπτ.] Usurpatur hoc verbum de igne, quum eum languescentem & prope extinctum redardescere facimus & flatu excusitamus, à ῥιπὶς, quo denotatur *flabellum*. In vibrandi significatione hic accipi videtur ἀπὸ τῆς ῥιπῆς. i. e. ab impetu ejus, quod projicitur. *Idem.*

4 Οἴτης] Thessaliæ mons præaltus, in quo, ut Servius ait, stellæ videntur occidere, quemadmodum de Ida nasci. Hujus autem meminit, quod Athenienſibus ob altitudinem maximè esset conspicuus, & proxime Achaiam à septentrione terminaret. *Idem.*

5 Ἐναυσάμενος] Pro ἐναύσας in media voce, ut supra, ab αὔω, sicco, quod etiam Hesychio exponitur accendo, ἐνάπτω, sed tunc spiritu aspero potius notandum, quem πνεῦμα παρὰ μέσον Atticis proprium esse docent antiqui magistri. *Idem.*

6 Χολήν τινα] Χολὴ bilis, quæ cum effervescit, ad iram incitat: si modum excedit, ad insaniam redigit, hinc pro ira, & τὸ χολᾶν, ἀντὶ τοῦ θυμοῦσθαι apud communis linguæ scriptores: ἀντὶ τοῦ μαίνεσθαι apud Atticos accipitur. *Idem.*

7 Νεανικῆς] Iuvenum quippe affectus sunt vehementiores. hinc τὸ νεανικὸν apud Græcos sumitur pro eo quod est *magnum, vehemens & concitatum*. Sic νεανικῶς θυμοῦσθαι dixit Aristot. Eth. 7. ingentem cupiditatem: & κατὰ δὲ νεανικὰς Athenæus pro olla magna, non nova, ut vertit Dalecampius: Medici item νεανικὰς σάρκας vocant meatus insignes. *Idem.*

8 Ὑπὸ Κρητῶν] Callimach. εἰς Δία, & tangit illud alibi Lucianus. *Bourd.*

9 Τάφος] Eo loyem non Deum immortalem, sed hominem esse innuit

γέμβρα. [1] Ζ. [2] τίς ἐστιν ὁ Ἑρμῆς, ὁ κεκραγὼς οὗτος ὁ Ἀττικὸς ἀφ' ὑψηλοῦ τοῦ Ὑμηττίου [3] ἐν τῇ ὑποπρεμνίᾳ; [4] πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδύφλερος. σκάπτῃ δ' οἶμαι [5] ἐπικεκυφώς. λαλὸς ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. [6] ἦπα φιλόσοφός ἐστιν. ἐγὼ δὲ ἂν ὕστις ἐστὶν τὰς λόγχας διέξιμι καθ' ἡμῶν. [7] Ἐρ. τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου tenſes fabulantur. *Imp.* Quis hic eſt Mercuri, qui ſic ex Attica in montis Hymetti radicibus vociferatus eſt? horridus totus ac ſqualidus, & rhenone amictus? fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens, nimirum eſt philoſophus, neque enim adeò impia adverſus nos erat dicturus. *Merc.* Quid ais ô pater non noſti Timonem filium Eche-

cujus non tantum natale ſolum, ſed & ſepulchrum à Cretenſibus oſtenditur. Sic idem Lucianus in ſacrificiis. οἱ δ' αὖ Κρῆτες καὶ δεῖγμα παρ' αὐτοῖς, ὡς ταφεῖσα μόνον ἀλλὰ καὶ Διὸς λίγυστιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῷ δεικνύουσιν. Hoc ipſum quoque confirmat Epiphanius in ſuo Ancorato, qui ſcriptum reliquit ſuis adhuc temporibus in Iaſio monte Cretæ ſepulcrum Iovis monſtrari ſolitum. Quod tamen, ut figmentum rejicere videtur Callimachus in hymno, ubi inquit: Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί. At vero conſtat ex aliis Iovem hunc ex hominibus aſſumptum, utque reliquos Gentium Deos vita defunctum. De naturalibus Diis, ut Sole, Luna & ſimilibus diverſa ratio eſt. Nam, ut Plutarchus & Varro teſtantur: nullus fere Deorum invenitur, qui non idem fuerit homo, & diem ſuum obierit: apud Auguſtinum lib. 6. de civit. Dei, & lib. 8. ejuſdem operis cap. 26. Poſt obitum tamen Iovis, tanta fuit ejus nominis apud omnes nationes celebritas & reverentia, ut nemo poſtea vocatus ſit Iupiter: aut ſiqui vocati fuerunt, ejus rerum geſtarum memoria obruti, obſcuri minimeque illuſtres extiterint. *Barl.*

1 Ζ.] Tandem experrectus quaſi è ſomno Iupiter Mercurium ſciſcitatur, quis ille ſit, quem audierat vociferantem & fodientem eminus. *Idem.*

2 Τίς ἐστιν ὁ κακεκραγὼς] Periphraſi Attica, *quis vociferatus*, vel *vociferatus eſt*. Idem.

3 Ἐν τῇ ὑποπρεμνίᾳ] Loci deſcriptio. ſic dicitur ὑπὸ τὸ ὄρος πιδιὰς, i. e. pes vel radix montis. Hymettus Atticæ mons eſt ob mellis præſtantiſſimi copiam celebratus, quod ab eo *Hymettium* vocatur. Ex quo & marmora pulcherrima olim fodiebantur teſte Plinio. Vnde *trabes Hymettiæ* apud Horatium pro marmoreis. *Idem.*

4 Πιναρὸς] Heſychio ῥυπαρὸς, id eſt, ſordidus. πίνος ὁ ῥύπος, pro ſordibus. *Idem.*

5 Ἐπικεκυφώς] Id eſt, *inclinatus*, *in terram pronus*. ὁ ἐπικεκλιμένος καὶ ἐσχολιασμένος τῷ ἔργῳ, habitum fodientis, & ligoni incumbentis exprimit. hinc Virgilio, *curvus arator*. Idem.

6 Ἦπα φιλόσοφος] Nam id genus hominum quavis oblata occaſione inſectatur Lucianus. Garrulitatem ipſis exprobrat, quod impia multa atque nefaria in Deos deblateraret, ex quorum genere & hunc Timonem eſſe non illepide conjectat Iupiter. *Idem.*

7 Ἐρ. τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου] Iovis interrogationi reſpondet Mercurius, & Timonem à genere & patria deſcribit, ſingularemque ejus erga Deos cultum & obſervantiam commendat. Primo Iovem inſcitiæ arguit, quod Timonem non noſſet virum tantopere celebrem, & optime de Diis meritum. τίφης; non tam interrogatio eſt, quam admiratio. ὦ πάτερ. Sic dictus eſt Iupiter, vel quod pater fuerit Mercurii, vel quod creator & genitor ſit omnium, rebuſque omnibus ut pater provideat, vel θεμιστικῶς uſurpatur, ut apud Theocri-

οὗτος, ὁ πολυτελής; ὅτος ἐστιν ὁ πολλὰκις ἡμᾶς [1] κατ' ἐξοχὴν τελείων ἐκάστης, ὁ [2] πάμπλουτος, [3] ὁ πεντακοσιομέδιμνος, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν [4] ἑορτάζειν τὰ διάσια. [5] Ζ. φεῦ ὦ ἀλλαγῆς. [6] ὁ καλὸς οὐκῶν; ὁ πλούσιος, ἐφ' ὃν οἱ τοσοῦ-

Echecratidis Colyttensem? Hic est qui nos plerumque sacro convivio excepit ex hostiis eximiis parato, ille repente ditatus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendidè Iovialia festa consuevimus agitare. *Iup.* Eheu, quænam ista rerum commutatio! hicine est honestus ille, dives, circum quem tam frequentes erant ami-

citum. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ! Colyttensem vocat à pago. Hesychius: κολυττὸς ὄνομα δήμου, quid autem sit δῆμος, infra pluribus dicetur. *Barl.*

1 Κατ' ἐξοχὴν τιν.] Livio dicuntur *majores hostiæ* vel *meliores*. *Decrevit senatus*, inquit, *ut consules majoribus hostiis rem divinam facerent*, hoc est, ἐξοχὰς τελείας, ut interpretatur Budæus. Nam τέλειον significat id quod perfectum, amplum & eximium est, τὸ ἐλέλλησον & μὴ λελωβημένον, quales etiam hostias in veteri Testam. requirebat Deus. Exod. 12. & alibi תמים Hebræis. *Idem.*

2 Πάμπλουτος] Notatur hac voce prodigum Timonis ingenium & improba bonorum dissipatio. *Magni animi refert*, inquit Aristoteles Rhet. 2. *in moribus formandis, divitias veteres, an nova sint, quod insolentiores esse soleant, qui nuper ditati sunt, quam qui divites antiquo ceu sibi & relicto patrimonio.* Idem.

3 Ὁ τὰς ὅλας ἑκατ.] Suppl. θύσας. Victimarum magnitudo & excellentia indicatur, cum solidas hecatombas obtulisse dicitur Timon, quod regum & opulentiorum erat. Vt enim pauperes molam, popana & pelanos offerebant Diis suis: ita divites in perfectum sacrificium hecatombas, quod Aristophani est βουθυτεῖν, in divite Comœdia. Hoc sacrificium etsi aliarum quoque esset pecudum, tamen à potiori denominationem accepit. quemadmodum & apud Romanos ἑκατόμβοια θυσία è tribus constabat, ex sue, ove & tauro, quam festâ voce *solitaurilia* appellabant (non *sue vitaurilia*, ut legitur apud Livium,) quod omnes hi solidi integrique essent corporis, ut refert Festus. *Idem.*

4 Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίῳ Διΐ, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος διαιρεῖ τὰ Διάσια, λέγει τὰ μὲν Μειλιχίῳ Διὶ ἑορτὴν εἶναι μέλαν, Vide hac de re Scholiast. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμέν. lib. 2. & Lucianus alibi quod aliis notatum. *Bourd.* Festum fuit antiquissimum, quod Athenienses in honorem Iovis Meilichii celebrabant, λοιμοῦ, & τ' λοιμοῦ, à Ioye & molestia sive detrimento sic dictum, quod illud vultu mœrorem testante agitarent, ut testatur Hesychius. Occasionem forte difficilia Reip. tempora dederunt: idem & πολύδια, & διπόλια vocatur, de quo Aristoph. interpres; itemque Suidas & alii. *Barl.*

5 Ζ. φεῦ τ' ἀλλαγῆς] Iupiter responsione Mercurii velut attonitus, miratur subitam hominis mutationem, caussamque exquirit tantæ calamitatis. Oratione quitur affectuum plena. φεῦ. vox hæc indignationem quandam habet cum admiratione. *Idem.*

6 Ὁ καλὸς οὐκῶν] Eleganter & concisè dictum, pro ὅτος ἐστιν ὁ καλὸς ἐκεῖνος; *Hicine est honestus ille?* Minus recte Lojolita quidam vertit: *Is pulcher ille dives.* Distinguitur enim πλούσιος à καλὸς, perque interrogationem effertur. Deinde καλὸς, quæ prima ejus significatio est, non *pulchrum* hic, sed *honestum* denotat, τ' σπουδαῖον, ut *honestum* contra pro *pulchro* usurpatur apud Latinos. Sic *Virgo honesta facie* pro *formosa*. Idem.

τοι φίλοι; [1] τί παθὼν ὁ τοιοῦτός ἐστι; ἀμίχμητος, ἄθλιος, ὁ σκαπανεύς, καὶ μισόξυστος, ὡς ἔοικεν ὅστις βαθεῖαν [2] καταφέρει τὴν δίκελλαν. [3] Ἐρ. [4] οὐκοῦν μὰ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρεψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ θεὸς τὰς ἀθροΐμας. ἅπαντας εἶπε. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ [5] εὐήθεια, καὶ ἀκεραιοπάθεια τῶν φίλων. ὃς γοῦν [6] κόραξι, καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ καταδυόμενος κειρόμενος τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾠήθη ὑπὸ δυσκολίας δὲ τοῦ θεοῦ αὐτὸν, χαίρειν τῇ

amici? Quid illi accidit ut hoc sit habitu, squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat. *Merc.* Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia. vel revera vecordia potius, facilitas, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit sese corvis, lupisque largiri. Quin magis cum à vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, ob id amicos & sodales judicabat, quasi epulis gauderent, quòd erga sese be-

1 Τί παθών] Atticum dicendi genus, pro simplici τί; Sic & τί μαθών; apud Aristoph. in Lysistrata: τί μαθὼν ἀπεδήμησεις; ubi tamen alii legere malunt, τί παθών; Utrumque recte dici monet Casaubonus in suis observat. ad Athenæum. *Bart.*

2 Καταφέρει] Hic pro, *gerere* accipiunt interpretes. malim tamen studium exprimi fodientis & ligonem profundius solo inferentis. Sic infra Mercurius de eodem: σκάπτε, inquit, βαθείας καταφέρων scil. τὴν δίκελλαν, i. e. alte ligonem dimittens vel adigens in terram. Laborantem enim viderat Timonem & guaviter fodientem Iupiter. *Idem.*

3 Ἐρ.] Respondet iterum Iovi Mercurius, & profusam Timonis largitionem, quam sine delectu erga quosvis exercuit, egestatis causam esse dicit. *Idem.*

4 Οὐκοῦν εἰπεῖν] Singularis infinitivi constructio. Aliquando sine infinito, ὡς ἀληθεῖ λόγῳ, *ut vere dicam*, quod statim sequitur. *Idem.*

5 Εὐήθεια] Sic dicitur morum simplicitas, & εὐήθεις appellant Græci homines morum simplicitate præditos, qui cum incauti esse solent, & facile decipi, hinc factum, ut vecordes & fatuos hoc nomine significent. Galen. in Comm. ad Hippocrat. prognost. Εὐήθεις ἀνθρώπους λέγουσι μὲν οἱ κωμῳδοποιοὶ ἐν ὑπερβολῇ τινι, καθάπερ ὁ ποιητὴς Καλλίας. λέγουσι δ' οἱ ἰατρικὸν ἔχοντες τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τῷ μὲν ψόγου παμπόλλη χρῆσίς ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησι τῷ δ' ἐπαίνου σπανιωτέρα. hinc & Lucianus εὐήθειαν & ἀνοιαν conjunxit hoc loco. ὑ συνιεὶς χαριζόμενος. Græca structura, pro χαρίζεσθαι, *non intellexit se largiri.* Docemur hic, in sumptibus faciendis modum esse servandum, nec semper, cuivis, ubivis & quavis de causa dandum. Prudenter Cicero: *Non ita claudenda est res familiaris, ut eam benignitas aperire non possit, nec ita reservanda, ut pateat omnibus.* Nam ut præclare dixit Ennius: *Benefacta male locata, malefacta arbitror.* Quare veri amici à gnathonicis diligenter discernendi, ut nos docet Plutarchus in libello suo eruditissimo: πῶς ἂν τις διακρίνοιτο τὸν κόλακα τοῦ φίλου. Idem.

6 Κόραξι & λύκοις] Idem passim dial. Mort. Sic vocat πτερόφυτας καὶ πόλακας. dictum antea ex Demosthene ad paginam 20. *Bourd.* Per corvos, lupos & vultures intelligit homines subdolos & rapaces, qui alienis opibus consumendis tantum intenti sunt; adulatores, qui miserum hunc Timonem vivum videntemque, ut cum Terentio loquar, exederunt. Lucianus *vulturum* nomine etiam appellat testamentorum captatores. De quibus & Seneca in epist. 96. *Amicus ægro assidet, probamus: at hoc si hereditatis causa facit, vultur est, cadaver ex-*

βορᾶ. [1] οἱ δὲ, τὸ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, ἢ ἀπορραγόντες, εἴ τις ἢ μυελὸς ἔσῃ, σαμυζήσαντες καὶ τοῦτον δὴ μόλις ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖος αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, ὑδὲ γευόμενοι ἔτι, ὑδὲ ἀφθόλλοντες. [2] πόθεν γὰρ, ἢ ἐπικερῶντες, ἢ ἐπιδιδόντες τῷ μέρει. [3] διὰ ταῦτα δικαίως, καὶ [4] διφθερίας ὡς ὁρᾷς, ὑπαλείφων τὸν ἀγύιτην [5] τὸ ἄγυ, μιδὲ χαφγεῖ, [6] μελαγχολῶν

benevolentia afficerentur. Ille verò postquam ossa penitus nudassent, circumrosisentque, deinde siqua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, abierunt, exuccum, & radicitus succisum deserentes, adeò ut non amplius agnoscant, aut aspiciant, tantum abest ut sint qui vicissim illi opitulentur, & impertiant. Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens mercede agricolam agit, adversus in-

gratos. Cum verò à tot vulturibus jecur erosum esse ait Timoni, alludit ad fabulam de Tityo, quem poëtæ fingunt apud inferos humi exporrectum jacere & jecur suum eum luna semper renascens uni vel duobus vulturibus exedendum præbere. de quo Homerus Odyss. λ. quem locum pari majestate sic transtulit Virgil. 6. Æneid. *Nec non & Tityon Terræ omniparentis alumnum Cernere erat: per tota novem cui jugera corpus Porrigitur, rostroque immanis vultur adunco Immortale jecur tondens.* Elegantèr item ut poëtæ illi, usus est verbo κείρειν sive tondendi Lucianus κρ῀ μεταφορᾷ, pro depasci vel dilaniare: τὸ ἧπαρ ἐκκείρειν dixit in Prometheo. *Basil.*

1 Οἱ δὲ, τὸ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς] Extremam parasitorum ingluviem & Timonis egestatem designat similitudine desumpta ab avide vorantibus, qui non tantum ossa denudant, circumrodunt que, sed & succum omnem & medullam penitus exsugunt, quod est, ἀπομυζᾶν. Deinde & altera comparatione utitur Mercurius ab hortulanis accepta, qui non arborum ramos solum, sed una stirpem incidunt, vel una cum radicibus tollunt, ne sit spes ulla renascendi. quod in tyrannum aptabat olim Alexander Magnus: κινεῖσθαι, inquiebat, μοῦ τὸν ῥίζαν ἐκτέμνοντα τὰ λελωβημένα, i. e. *Oliterem odi, qui radicitus herbas convellit atque ab imo stirpem exuit.* Idem.

2 Πόθεν γὰρ] Concisum dicendi genus, quod cum interrogatione pronunciatum negationis vim habet, q. d. *Unde hoc fieri possit? vel, qui hoc credi fas sit?* Sic & Aristoph. in Vespis: πόθεν ἂν φάθι. ubi commentator, τὸ πόθεν, ἀρνητικὴν est positumque pro οὐδαμῶς. Utitur eodem loquendi genere Dionysius Halicarnass. lib. 4. Ἀρξάμενοι γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου καθ' ἡμᾶς γενόμενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλῷ γε δεῖ. *Nam imperium accepit eo modo quo reges, qui eum antecesserunt? unde? multum abest.* Imitantur etiam Latini. Plinius lib. 4 epist. 14. *Quo nos refugimus, non quia severiores. unde enim? sed quia timidiores sumus.* Hujus formulæ venustatem & usum non advertentes priscorum auctorum interpretes, plurima in iis loca corrupere, ut ostendit Casaubonus in Athenæum, & post eum Thomas Gatakerus Theologus Anglus in erudita sua dissertatione contra Pfochenium. *Idem.*

3 Διὰ ταῦτα δικαίως] Mercurius αἰτιολογῶν causas enarrat, cur in miserandam hanc sortem inciderit Timon, simulque eorum detestatur ἀχαριστίαν, qui ope illius & opibus adjuti, non vicissim grates rependant, sed optime de se meritum prætereunt ac contemnunt. *Idem.*

4 Διφθερίας] A veste pellicea quam gerebat. ὑποδιφθέρου paulo ante dixit. In Tragœdiis & Comœdiis etiam antiquis διφθέραι vocantur ab hac pelle senes, qui in rustico opere morantur. *Idem.*

5 Τὸ ἄγυ] Athenas intelligit ἀντονομαστικῶς, ut volunt, unde ἀγυιὰ & ἀγυιᾶται cives.

τοῖς κακοῖς. ὅπ οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλιστ' ὑπερφυῶς παρέρχονται, οὐδὲ τὸνομα εἰ Τίμων κἀλοῦτο εἰδότες. [1] Ζ. καὶ μὴν ὑπερφυῶς ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος. εἰκότως γὰρ ἀχανάκτῃ δυσχῶν. ἐπὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν [2] τοῖς καθεφθοῦσι κάλαξιν ἐκείνοις, ἐπλεληθόμενοι ἀνδρὸς, τοιαῦτα [3] ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πίονα [4] καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ [5] ἐν ταῖς ῥισὶ τῶν κνίσ-

gratos atra bile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, nunc admodum fastuose prætereant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint. *Iup.* At verò vir neutiquam fastidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quòd his agat in malis: siquidem & execrandos illos adulatores sumus imitaturi, si ejus viri obliviscamur, qui tot pinguissimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiam num in naribus re-

cives, peculiariter Athenienses. Alii tamen synecdochen hic statuere malunt, siquidem Athenæ in duas olim divisæ erant partes; *urbem* quæ dicta ἄστυ, & *portum*, qui πειραιεὺς vocatus: eas autem uno complectebatur ambitu, ita ut plebei & democratiæ fautores in regione Pyræei agerent, elegantiores nobilioresque astu incolerent. A potiori igitur parte & ad portus discrimen ἄστυ & ἀστικὸς nominabant. *Barl.*

6 Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] Interpres vertit: *Adversus ingratos atra bile stomachabatur.* Stephanus mavult: *furens ob mala vel malos.* Nam videns Timon eos, qui ipsius beneficio divites facti erant, tam ingratos esse, ut ne adspectu quidem dignarentur, sumpto ligone & diphthera terram colere instituit, insaniæ quadam ex mœrore illo correptus. Ex nimia enim atræ bilis redundantia, ut supra diximus, exoritur sæpe furor, hinc μελαγχολᾶν, pro insanire. *Idem.*

1 Ζ. Καὶ μὴν ὑπερφυῶς ἀνὴρ] Sequitur εἰκὸς sive commiseratio. Jupiter enim Timonis misertus & indigne ferens istorum hominum perfidiam, ejus curam habendam esse monet. *Idem.*

2 Τοῖς κατεφθοῦσι] Epitheton adulatoribus aptum & fere perpetuum apud Lucianum. κατεφθοῦσι dicuntur execratione digni, τοῦ καπνοῦ ἄξιοι. devoti Latinis, ut notat Scaliger ad Catullum. *Idem.*

3 Ταύρων τε ἠδ' αἰγῶν] Ex Homer. 1. Iliad. quæ repetit multoties. *Bourd.* ταύρων τε] Laudat Timonem à sua in Deos pietate & liberalitate. Supra, *totas cum hecatombas obtulisse dixit.* αἰγῶν πίονα, constructio Attica, pro αἴγας πιάς. Sic vocantur αἱ διηφαῤῥωμέναι ἢ πιπτωκυῖαι, id est, *bene habita seu saginata.* Barl.

4 Καύσαντος] *Adolere* dicunt Latini, deque victimis usurpatur quæ igni imponuntur, קטר, ut Hebræi loquuntur. Deductum τὸ κάλουν ex Heb. חבר, id est, cumbussit, cujus Niphal in usu. *Idem.*

5 Ἐν ταῖς ῥισὶ] Salse Gentilium deridet superstitionem, qui Deos victimarum suarum fumigatione & nidore affici credebant, ideoque sacrorum ritibus interesse, ut etiam agnoscit Porphyrius. quod & de vero Deo judicasse videntur Hebræorum hostes, Deut. cap. 32. vers. 37. *Ubi Dii eorum, inquiunt, qui adipem sacrificiorum eorum comedebant, libamenisque vinum bibebant.* quod ex eo forte ortum putant nonnulli, quia altare, *mensa Dei*, & victimæ, *cibus Dei*, in sacris litteris appellantur, Ezechiel. cap. 41. & 44. Item Malach. cap. 1. vers. 12. Sic & Homericus ille Iupiter ad Æthiopas comessatum iisse dicitur Iliad. primo, Αἰθίοπας ἀφίκετο μετ' ἀμύμονας, μίγδην τελέων, h. e. *ut consequatur nidorem ovium caprarumque eximiarum*, ut de Apolline suo ibidem ait poeta. ad quem locum & similes respexisse videtur Lucianus. Cæsium vero cur id fictum credimus ve à veteribus a

quæ αὐτῶν ἴχνη. [1] πολλὴ γὰρ ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τοῦ ἐπιπροσθοῦντος, καὶ βιαζομένου, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου μὴ ἀδίκου τοῦ ἐργασυλάντων, πολλοὶ γὰρ εἰσι, καὶ [2] δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον [3] κατακωφοῦσιν ἡμῖν ἱερεῖα, πολλοῦ ἤδη χρόνου οὐδὲ ἀπέλαυσε εἰς τὴν Ἀττικήν. [4] καὶ μέλιστα ἐξ ἁ φιλοσοφία resídet. Tametsi propter negotia, magnamque pejerantium turbam, & eorum qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, qui multi sunt, & observatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere sinunt, multo jam tempore Atticam non respexi: ac in primis ex quo philoribus, exponit Spondanus ad Hom. Iliad. ut nimirum docerent, ob Deorum præsentiam non nisi cum verecundia quadam accedendum esse ad sacrificia, & à voluptatibus sibi temperandum. *Barl.*

1 Πολλὴ γὰρ ἀσχολίας τε] Excusationem subdit Iupiter ridiculam prorsus ac jocosam, cur Timonis non meminerit, nempe negociorum & hominum improborum confertam multitudinem. Ita de Iove suo opinabatur infrunita Gentilitas. unde & tantam Deorum ancillantium turbam ipsi in subsidium finxit, quorum consilio & opere uteretur in hoc mundi regimine. Sic Onatus Pythagoricus apud Stobæum in eclog. Phyſ. Τοὶ δὲ ἄλλοι θεοὶ ποτὶ τὸ πρῶτον θεὸν ἐς τοῦτον ἅπας ἴχνη, ἔσπερ χοροῦ ποτὶ κορυφαῖον, ἐς στρατοῦ ποτὶ στρατηγὸν, i. e. *Reliqui Dii erga primum summumque mente cognoſcendum ſe habent, ut chorus ad coryphæum, & milites ad Ducem.* Et Seneca Stoicus de immatura morte differens, unum quidem Deum agnoscit, sed talem, qui ad regni sui administrationem reliquos genuerit Deos, *ut omnia ſub ducibus irent, & à quo numina ipſa, quæ ſingula adorantur, ſuſpenſa ſunt.* hinc *Dii Conſentes*, & *minorum gentium.* quos velut coadjutores suos, & consiliarios ad hoc universi gubernaculum adhibet Iupiter. Rectius Cicero in lib. de Legib. *Nihil eſt præſtantius Deo: ab eo igitur mundum regi neceſſe eſt, nulli igitur eſt naturæ obediens, aut ſubjectus. Deus igitur omnem regit ipſe naturam.* Quid autem sit Deus, in consolationem definit: *mens* scil. *ſoluta quædam & ſegregata ab omni concretione mortali, omnia ſentiens, omnia movens.* Zenoni Stoicorum principi, *mens æterna* dicitur, *& indefectæ, perfecta conſummataque virtutis.* Idem.

2 Δυσφύλακτοι] Bifariam exponi potest, vel *difficiles obſervatu*, vel, *vitatu*, ut etiam Hesychius interpretatur. *Idem.*

3 Κατακωφοῦσιν] Pro eo non raro invenies καμμύουσι addito nomine ὀφθαλμούς, ut Act. Apoſt. cap. 26. ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν. Magis Atticum est, cum absolute ponitur. Quæ sequuntur verba, ἀλλ' ἀπέλαυσε, &c. pessime versa sunt ab Erasmo, quod ut vidit Pererius, optime locum interpolavit. Est enim negativa oratio, ut patet ex particula ἀλλ' verbo præfixa, quam aut non legisse in suo codice, aut non advertisse videtur magnus ille Batavus. *Idem.*

4 Καὶ μέλιστα ἐξ ἃ φιλοσοφία] Aliam addit suæ ἀδιαλείας caussam Iupiter non minus ferialem, diffidia scil. & altercationes Philosophorum, quibus factum, ut exaudire non potuerit clamantium vota & supplicationes. Atque ita occasionem denuo captat auctor Philosophos traducendi. non quod sapientiæ studium damnaret, (philosophum enim se profitetur in Piscatore) sed sophistarum quorundam βιβλόχωρτα & insulsos errores liberiore calamo perstringit, personamque eorum probitatem in lucem protrahit, ut tandem videri desinerent, quod non essent. Eorum philosophiam non nisi λόγων ἔριδας, seu λογομαχίας esse asserit, ut pote qui non tam solidis rationibus, quam stolidis clamoribus, idque de rebus inanibus, inter se disceptarent. ψωμύλματα & ὀτοτυμίδας appellat Aristophanes in Nebul. De his Seneca: *Fugitivi clamoribus non ad calamos,*

ſed

σοφίας, [1] καὶ λόγων ἔριδας [2] ἐπιπόλαιον αὐτοῖς. μεγάλφρον γὰρ ἀεὶ καὶ ἀλαζόνες, ἢ κεκραγέναι, οἶδεν ἐπαχθέστερον [3] ἢ σὲ δ' ἔχειν, ὥστε ἢ [4] ἐπιθυμεῖν μέρος τι τῆς ὅπως ἀρθήσῃ, ἢ ἐπαγωνίσηται αὐτοῖς, [5] ἀρετήν τινα, [6] καὶ δαιμόνια, καὶ λόγους [7] μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνείροντας. διὰ ταῦτά τοι ἢ τὸν ἀμελληθέντα συνέβη αὐτοῖς ἡμᾶς, [8] ὃ φαῦλον ὄντα. [9] ὅμως ἢ τὸ πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ παραλαβόντ', ἄπιθι

losophia, & verborum contentiones, apud istos increbuerunt, adeò ut istis inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Vnde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, & nescio quæ incorporea, nugasque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque à nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicabilis. Quod reliquum est Mercuri, assumpto Plu-

to,

sed ad oblivionis aures semper certant. Haerent in verbis, & aetatem totam in adytis terunt, penetralia (verè scil. philosophiæ) *nunquam vident.* Barl.

1 Καὶ λόγων ἔριδας] Sic in omnibus dialogis: hæc enim Luciano subjecta materies. *Bourd.*

2 Ἐπιπόλαιον] Nullum verbum æque Luciano frequens. Sic in Cataplo, & de Mercede Conductis, & passim. ἐπιπολὴ τὸ κατὰ τὴν παρακειμένην ἀναβόρβορον, ἐπιμελῶς, καθαίρουσι. Interp. Sophocl. ad Aiac. Flag. Hesych. Suid. Poll. *Idem.* Elegans verbum & Luciano familiare. De iis rebus propriè dicitur, quæ in aquarum superficie natant atque fluitant. hic κατὰ μεταφορὰν usurpatur pro *screbescere*, quemadmodum & Philo ὄλιγον ἀζώτου δεῖσθαι scitè dixit, *impietatem exuberantem & in valescentem.* Barl.

3 Ἐστὶ] Pro, ἔχειν. quod & frequentatum Latinis. vide Budæum in Comment. *Idem.*

4 Ἐπιζυσιάζειν] Attico pro ἐπιζύσαι τε in media voce. Aristoph. ἐπιζύσαι τὸ στόμα τῷ μιτρίῳ dixit in Pluto, id est, os obstruere Rhetorum. Alias pro *impietate* accipitur, ut apud Hom. μέγα δ' ἀσπετὸν βεβυσμένον i. e. πλῆρες ὀμβρίου, ut interpretatur Eustath. *Idem.*

5 Ἀρετήν τινα] Stoicos perstringit, qui virtutem magna contentione deblaterabant, nec minus quam virtutem ipsam sectabantur. Porticus enim in virtute summum hominis bonum collocabat, sed in hoc diffidebat à Peripateticorum scholâ: utrum in *virtutis habitu*, *an actione* illud maxime emineret, de quo Aristotel. lib. 1. ethic. *Idem.*

6 Καὶ δαιμόνια] Hoc imprimis tangit Platonicos qui contra Epicureos non corporea solum, sed & δαιμόνια seu incorporea quædam, nempe *mentem* & *Spiritum* statuebant. Neque enim apud ullos de spirituum cultu plura reperias, quam apud τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, quorum opinio erat, *Spiritus procurari certis precationibus*, ut ait Apulejus de Deo Socratis. Hos & eorum similes magno conatu magnas nugas agere dicit, quod est λήρους ξυνείρειν ad verb. *nugas connectere*, ex Attico ξυνῶ, & εἴρω, τὸ δεῖται, necto. *Idem.*

7 Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce sibi invicem obstrepentes. *Bourd.*

8 Οὐ φαῦλον ὄντα] *Cum non sit contemnendus*, sed in pretio habendus, ac juvandus. λιτότης Rhetores vocant. Nomen φαῦλον hic accipitur in generaliori significatione, rebusque convenit minus bonis, hoc est, vilibus accontemptis. *Barl.*

9 Ὅμως ἢ τὸ πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ παραλαβόν] Iupiter Timonis pietate motus Mercurium jubet accersere Plutum, qui cum Thesauro Timonem adeat, eumque,

ut

παρ' αὐτὸν ἡσυχὴ τάχος. ἀγέτω δ' ὁ πλοῦ]ος καὶ τὸ θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μηδέτερον ἀμφω ἀπολιπόντε τὸν Τίμωνα, μὴ δ' ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη]τος αὐτὸς ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. [1] περὶ δὲ τῶν κηλάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀκροβολισίας, ἣν ἐπεδείξαντο κατὰ αὐτοῦ, καὶ αὖθις ῥᾳδίως σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὰ περσικὰ ἐπισκοδάσω. [2] κατεαγμένας γὰρ αὐτοῖς, καὶ [3] ἀποπεμπομένας εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μίγιστοι, ἐπότε φιλοπρώτοις ἠκόντισε κατὰ θεῶν ἐπὶ τὴ σοφιστὴ [4] Ἀναξαγόρᾳ.

to, celeriter ad hunc eas. Plutus autem unà secum etiam ducat Thesaurum, & ambo apud Timonem perseverent, nec tam facilè demigrent, etiamsi quàm maximè rursum illos præ bonitate domo exigat. Cæterùm de ingratis illis palponibus, & in posterum consultabo, & pœnas dabunt simul atque fulmen præparavero. Nam fracti sunt, & retusa cuspide duo radii ejus maximi, quum nuper acriùs in sophistam Anaxagoram jaculatur,

ut ante, locupletem reddat. Divitias, quæ Græcis πλοῦτος nomine veniunt, & Thesaurum, quod est κρύπτον χρῆμα, veluti Deos repræsentat Lucianus. Pluti genealogiam recenset Hesiodus, eumque inter *Semideos* collocat, ac Cerere Iasioque natum perhibet. Nec alius ab hoc ὁ Πλούτων, inferorum Deus. Ab inferis enim, hoc est, intimis terræ visceribus eruuntur opes. Quem propterea *Ditem* appellarunt Latini, ut docet Cicero lib. 2. de nat. Deorum Boëthius:

Hoc quicquid placet excitatque mentes,
Infimis tellus alnit cavernis.

Et hæc ratio est, cur Carrio apud Aristophanem mox *Plutonem* vocet, quem antea *Plutum*. μῦτο, inquit, τῷ Πλούτωνι παρεκαθίζετο. de Æsculapio loquitur ad Plutum accedente, ubi Scholiastes. ἡ Πλοῦτος ἔτω λέγεται· καὶ εἰκότως ἡ αὐτὸν τῷ Πλούτωνι ἡ Ἅιδῃ νομίζεται. quod & testimonio probat verborum Sophoclis ex hac fabula, Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος· item, ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν. ubi Πλούτων idem qui Πλοῦτος, pro opibus ac divitiis. Poëtæ tamen, utut hæc duo Numina distinguant, utrique divitiarum tribuunt imperium. *Barl.*

1 Περὶ δὲ τῶν κηλάκων ἐκείνων] Sequitur alia Iovis excusatio, fulminis scil. confractio, & radiorum obtusio. *Idem.*

2 Κατεαγμένας εἰσὶ] *Diffracti sunt*, dialysi Atticâ τοῦ η in εα, à κατάγνυμι vel κατεάγνυμι, diffringo, quod est in catalogo τῶν ἀνωμάλων. Fulmini etiam, ut astris, sui tribuuntur radii. Virgilius de Cyclopibus 8. Æneid.

Treis imbris torti radios, treis nubis aquosæ
Addiderant, rutili treis ignis & alitis Austri. Idem.

3 Ἀποπεμπομένας] Scilicet quod ad cuspidem attinet. ὀπτεμῶδες dicitur ferrum, cujus cuspis hebetatur atque retunditur. Fulmen enim Iovis, ut telum consideratur, cujus acies retusa est. Nam & gladiis sua sunt στόματα, id est, mucrones sive cuspides, quibus veluti mordent. Hinc ἀμφίστομος, seu δίστομος gladius, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος, qui anceps est & utrimque scindit. & ξίφος ὀξύστομον apud Euripidem, pro acuti oris gladio: nec non, οἱ στόματα μαχαίρας ποιοῦν dicuntur, qui acie gladii, id est, in bello cadunt, Lucæ cap. 21. vers. 24. quod loquendi genus mere Hebraicum est. *Idem.*

4 Ἀναξαγόρᾳ] Fuit Anaxagoras philosophus Clazomenius insignis, qui Xerxis Persarum regis tempore floruit. Mundi hoc atque Naturæ opificium ab æterna mente architectatrice conditum & ordinatum esse docuit. cujus hic extat ver-

ρον, ὃς ἔπειθε τὰς ὁμιλητὰς [1] μηδὲ ὅλως εἶναί τινας [2] ἡμᾶς τοὺς θεούς. [3] ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν [4] διέφυγεν. [5] ὑπερίσχυε γὰρ αὐτῷ τῶν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς,

rer, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos qui Dii vocamur. At ab illo aberravi: nam obtenta manu Pericles eum protexit: fulmen verò in Castoris

versus omni memoria dignus: Νοῦς ἐστι διήκουσαν τὰ ὅλα πάντων αἴτιον. hoc est: *Mens aterna est, quæ gubernans omnia, omnium est causa.* Laërt. lib. 2. Quæ laudabilis de Deo uno veritatis professio, ut Socrati, sic & illi noxia fuit. Nam ea doctrina tantam sibi invidiam conflavit apud Athenienses, ut ex ea ansam raperent ipsum ἀθεότητος accusandi, & talentum promitterent, quisquis interficeret. Etenim hanc esse causſam ipse Iupiter indicat, cum Sophistam eum vocat, ideoque in illum se fulmen torsisse dicat, quod suis familiaribus & discipulis persuaderet, nullo pacto esse Deos, quos pro talibus haberent Athenienses. *Barl.*

1 Μηδ' εἶναί τινας] *Neque alicujus pretii esse nos.* nam τὶς aliquando ἀφόριστον denotat singulare ad differentiam τοῦ τυχόντος. Sic Iuvenalis:

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,
Si vis esse aliquis. ——

vel, *nullos*, inquit, id est, nulla divinitate præditos. Ita regius vates idola Gentium vocat אֱלִילֵי הַבֶל, *vanitatem mendacii*, hoc est, *res vanissimas & nihili*, ut exponunt Iunius & Beza. Et Apostolus Gentium τὸ εἴδωλον nihil esse dicit (εἰδὲν) non materiam spectans, sed formam, quæ res veras mentitur, cum unus tantum sit Deus. 1. ad Corinth. cap. 8. Anaxagoræ, ut & hoc ἐν παρόδῳ dicam, non absimilis fuit Lucianus noster, quem immerito ἄθεον vocat Iustinus Martyr in oratione contra Græcos. Vnum quippe Deum conditorem universi & moderatorem cum sapientissimis Philosophis agnoscit. Sed peccat eximius Dei servus, quod ex alienâ potius judicet sententia, quam suâ. ἄθεος audit, sed ab iis, quorum profanos & ridiculos cultus ritusque passim traducit. Quod vero Christo Servatori convicium dicat alicubi, ut in Peregrino, si modo Luciani sunt de quibus inter doctos non sine justis rationibus dubitari video, ex eo non atheus propriè loquendo, sed ἀγνοήτως potius fuerit dicendus, ut Iudæi omnes & pagani. Ἀθεότητος accusati olim & quidem merito Protagoras Abderites, Theodorus Cyrenaicus, Melius Diagoras, aliive, qui τῶν πολυθεότητα, id est, plurium deorum impietatem fugientes, in ipsam impietatem, quasi in voraginem quandam delapsi sunt, ut nullum Numen admitterent. *Idem.*

2 Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Iove Confut. & Tragœd. *Bourd.*

3 Ἀλλ' ἐκεῖνα] ὦ Præclarum Iovem! cujus fulmen, ut pilam, obtenta manu retundere valeant homines. *Barl.*

4 Διέφυγεν] Iovi ἀσχολίαν exprobrat. Διαμαρτάνειν aberrare est à scopo. De Pericle quod ait, verum est, cum Anaxagoræ fuisse patronum ac defensorem adversus accusatores. Nam cum à Cleone accusaretur impietatis, quod Solem, quem pro Deo colebant Athenienses, vocasset διάπυρον μίδρον, hoc est, *candentem massam* ac *penitus ignitam*, sive *globum quendam igneum*, λιθώδη & βαρὺ, ut Plutarchus scribit, à Pericle defensus est. Refert Hermippus apud Laërtium: Periclem, cum nullum Anaxagoræ crimen impingi comperisset, dixisse: *Ego discipulus istius sum. Nolite igitur iniquis calumniis inducti perdere, verum mihi potius obtemperate, liberumque eum abire permittite, siquæ factum esse.* Non tamen effugere potuit, quo minus talentum solveret. *Idem.*

5 Ὑπερίσχυε γὰρ αὐτῷ τῶν χεῖρα Περικλῆς] Interpretandum hoc est de judicio, nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras à Pericle defensus est discipulo suo; ὑπερίσχε τῶν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra move-

ba-

[1] εἰς τὸ Διάκειον [2] διεστρέψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς [3] ὀλίγου δεῖν, σὺν τῷ Διὶ τῷ πίτνοντι. [4] πλὴν ἴσχυέ γε τοσούτῳ καὶ αὕτη παραμία ἴσως αὐτοῖς,

ris & Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si di-

batur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἀκαλανταῖς. ubi salax mulier.

Ἐκεῖνο δ' ἐ προφυλάξομεν, ὅτῳ τρόπῳ
Τὰς χεῖρας αἴξειν μηκυνοῦσαμεν τότε
Ἐπομένας γὰρ αἴξειν τὰ σκέλη.
Iliad autem non prævidemus, quonam modo
Manus tolleret tunc meminerimus
Quippe non manus, sed pedes tollere assueta sumus.

Isque apud Græcos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsereret. Ptaxagora ibid.

Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως ᾗ χειροτονητέον,
Ἐξωμισάσαις ἀ ἑτέραν βραχίονα.
Res illa difficilis est, tamen extendenda manus
Ab humero minantibus brachium.

Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus. Gisb. Cuperus observat lib. III. c. 2. *Almeloveen.* Iocose dictum. *Supra aliquem tenere manum*, est eum protegere. Metaphoricum loquendi genus & Homero familiare. Sic ille Iliad. 4. Ὅρᾳ ἴδυτ', αἰὴ ὑμῖν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, id est, *ut videatis, si vobis supra teneat manum Saturnius.* Et apud eundem poëtam Iliad. 1. μεγάλα γὰρ ἴσθω διεύσεται Ζεὺς Χεῖρα ἑὴν ὑπερφίαλα. Vsi & hoc dicendi schemate Aristoph. Plutarch. alii. Galli quorum lingua cum Græca in plurimis συμβολίζει, similiter dicunt *maintenir.* Barl.

1 Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Vide Suid. & Hesych. verbo ἄνακτες. Bourd. Templum Castoris & Pollucis Dioscurorum, qui ἄνακτες sive ἀνακεῖ vocantur, vel per excellentiam, quod ex Iove rege antiquissimo & Leda nati. ἄναξ enim rex, inde ἄνακτες, qui postea ἄνακτες inserto τ, ut νύξ, νύκτος, postea νυκτὸς: vel quod ἀνακεῖς i. e. ὀπισθίους, cum cura singulari servarint Athenienses, à quibus & eorum festum celebrari solebat ἀνάκεια dictum. Gerardus Vossius vir in omni antiquitate versatissimus sic appellatos putat, quod descenderint ab antiqua & illustri stirpe Anacim Palæstinæ, unde à Iosua profligati in Græciam concesserint, quem vise lib. I. de origine & progressu Idol. cap. 13. *Barl.*

2 Παρατετράφθαι] *Detortum*, vel, *à scopo delapsum.* Præpositio vitium designat διάφθαι Hesychius interpretatur πεσεῖν, sed proprie est στροφῶς καὶ παραλλήλως κατασφίσσειν. hinc στεπτὸς pro fulmine, quod *impetu devehitur in terram*, ut Apulejus loquitur lib. de mundo. *Idem.*

3 Ὀλίγου δεῖν] Elegans loquendi formula, *parum abfuit, propemodum, fere*, παρ' ὀλίγον. Pro eodem & μικρῷ δεῖν, & sine verbo, ὀλίγου vel μικροῦ dicunt Græci, *minimo* Latini. Capitolinus: *addens minimo fuisse ægre mortem ferre filium superstitem relinquens.* Ita locum depravatum hactenus nec intellectum restituit Cl. Salmasius in Plin. exercit. ad Solin. *Idem.*

4 Πλὴν ἴσχυέ γε τοσούτῳ] Consolatur se eo nomine Iupiter, quod satis supplicii futurum credat ingratis & improbis, licet alia ratione injuriam illorum vindicare non possit, si Timonem conspexerint repente locupletem factum. Novit enim multum majus esse tormentum invidia & macrescere improbos lætis bonorum successibus rebusque opimis. *Idem.*

1 Τὸ πρᾶ-

εἰ [1] ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὄψονται. [2] Εὖ γ'. [3] οἷον δὴ τὸ μέγα πεκραγέναι, καὶ [4] ὀχλητὴν εἶναι, καὶ θρασύν. οὐ τοῖς δικανολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς συκοφάνταις τοῦτο χρήσιμον; ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλουσίῳ καὶ πένητα κατακρήσει ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παῤῥησιασάμενος ἐπὶ πολὺ, καὶ ἐνοχλήσας τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἐξελαθήσεται τῆς πόλεως ὁ πλούσιος, ὁ δὲ πένης ἐπὶ τὸν πλοῦτον ἀναβήσεται.

si ditissimum videant factum fuisse Timonem. *Merc.* Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse? idque non iis modò qui causas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaserit ille Timon, qui se precando clamosum & liberè loquen-

1 Ὑπερπλουτοῦντα] Quanquam viri virtute præstantes ob animi corporisque dotes maxima sæpe invidia laborent, tamen ut Aristoteles docet lib. 2. Rhetor. sæpius ea locum habet in bonis fortunæ. Pindarus in Pythiis: ἔχει μὲν ὄλβῳ μείονα φθόνον. ὁ δ' χαμαὶ πίτνων ἀρωγᾷ βρέμει, hoc est, *habent opes & res secunda non parvam invidiam. Qui autem pauper est, humi jacet & obscurum fremit.* Hinc Plautus in Truculento: *Malo mihi inimicos invidere, quam me inimicis meis.* Nam quibus invidemus, illi opipare & splendide vivunt: eorum autem qui miseri & calamitosi sunt, miseremur. Novit hoc Sulmonensis poëta, ubi elegantissimis versibus invidiam describens inter alia subdit:

Tum videt ingratos intabescitque videndo
Successus hominum, carpitque & carpitur ipsa
Supplicium quæ sui est. ——

Egregiè in hanc rem Seneca philosophus: *Vtinam*, inquit, *invidi oculos haberent in omnibus civitatibus, ut de omnium felicitatibus torquerentur: nam quanta feliciora sunt gaudia, tanti invidorum sunt gemitus.* Barl.

2 Εὖ γ'.] Epiphonemate declarat Mercurius, sæpe audaces & importunos flagitatores Iovem habere propitium: timidos contra & verecundos ab eo negligi. Exemplum præclarè habemus in muliere Cananæa Matth. cap. 15. Vere dictum à vatum principe: Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖται i. e. *Verecundia non utilis est viro egenti.* qui versus legitur Odyss. ε. & citatur à Platone in Lachete. Vult enim summus ille ἐλέου δοτὴρ inclamari & precibus expugnari, quo declaretur intimus indigentiæ nostræ sensus. Et sæpe videmus accidere, ut importunus & audax mendicus obtineat, quod verecundo denegatur. *Idem.*

3 Οἷον δή] Quantum est, vel quantum momenti habet. Per admirationem hæc legenda & cum acclamatione. ἦν pro εἰ positum. Sic χαλεπὸν, ἦν, ἔπλετο, & alia pro præsentibus usurpata inveniuntur. Quod in usum venisse putat Budæus ex eo, quia nullum tempus præsens dici possit, si ad verum exactè loqui volumus: esse autem proprie præsens τὸ ἀεὶ ὃ ἑαυτοῦ ἔχον, ut Plato scribit in Timæo, id est, quod semper est, & eodem modo se habet. *Idem.*

4 Ὀχλητὴν δέ] In Euangelio Lucæ dicitur, κόπους παρίχειν, cap. 8. ἀναλδεσία ibidem appellatur, quæ τὸ τοῖς ὀχλουμένοις, ut recte notant interpretes, non vitio sed laudi ducitur. *Importunitatem* alii; *instantiam* Syrus paraphrastes transtulit. Quid quod Homerus hominem importunum vocet ἀναιδῆ, quem hic Lucianus ὀχλητὴν & θρασύν. Per τοὺς δικανολογοῦντας intelligit causidicos sive causarum patronos, qui ad rei defensionem τὰ δίκαια, id est, jura adferunt. Notat Lucianus sui ævi rabulas forenses, qui strepitu magis & inconditis clamoribus rem agebant, quam jure aut legibus. *Caninam* eorum *eloquentiam* & *sanguisugam* merito dixit Columella. *Togatos vultures* eosdem appellare solebat Apulejus, qui in fas nefasque linguas & verba locant. In hos enim, non in γνησίους juris antistites vel advocatos invehitur Samosatensis noster, cum ipse patronum se eorumque vindicem præstiterit non semel. Gravissime Plato: ἐφέτρου ἡ συμβουλία, id est, *Sacra quædam res est consultatio.* Idem.

1 Ἐπι-

ῥῳ· σὺ τῇ δίχῃ, νὴ [1] ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ γὰρ σιωπῇ ἐσκάπτεν ἐπικεκυφὼς, ἐπ' ἂν ἐσκάπτεν ἀμελῶν. [2] Πλοῦ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ἀπὸ Διὸς παρ' αὐτόν. Ζ. διὰ τί δ' ἄρα; πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος; [3] Πλοῦ. ὅτι νῦν Δίας [4] ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξιέναι, καὶ εἰς πολλὰ κατατέμνειν. καὶ παῦσαι, παιζέτω αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόγις οἶμαι [5] δικαίοις με ἐξεώσθη τὸ

quentem præbuit, attentum verò lovem reddidit. Quòd si incurvus fodiendo siluisset, neglectus etiamnum foderet. *Plut.* At ego ô Iupiter hunc aditurus non sum. *Iup.* Quid ita, optime Plute, præsertim à me jussus? *Plut.* quoniam per Iovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens: idque cùm illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fuscinis ex ædibus ex-

1 Ἐπιστρέψας τὸν Δία] Propriè ἐπιστρέφειν, est facere, ut quis ad se conversat faciem, suique curam habeat. Sic Deus in sacris litteris *faciem suam convertere* dicitur ad eos, quibus bene vult, & propitius est: contra ἀποστρέφειν τὸ πρόσωπον ab iis, quorum preces non exaudit. Psalm. 132. & aliis in locis. *Barl.*

2 Πλοῦ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ἀπὸ Διὸς παρ' αὐτόν] Inducit Plutum omnia formidantem Lucianus, nullique fidentem, imitatus hac in parte Aristophanem, qui vulgo jactatam opulentiæ timiditatem indicat, cum ait: Ἀλλὰ λέγεται πάντες, ὡς δειλόταλόν ἐς· ὁ Πλοῦτος, id est, *Quia id omnes dicitant, timidissimum quid esse divitias.* Et Eutipides: Δειλὸν ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. *Res cupida vitæ sunt opes, pavidum malum.* Hinc in sequentibus causam exquirit Iupiter, cur ad Timonem denuo ire recuset Plutus, præsertim à se jussus. Deo siquid jubeat, continuò obediendum. *Verus obediens*, inquit Augustinus, *non attendit, quid aut quale sit, quod præcipitur, sed qui præcipit, hinc mandatum non procrastinat, sed statim parat aures auditui, linguam voci, pedes itineri, manus operi, & se totum intus colligit, ut mandatum peragat imperantu.* Hic videmus unitatem in sua πολυδιάδα etiam agnoviſse Gentium sapientes, dum Iovi suo potestatem tribuunt αὐτοκρατορικὴν & absolutam, qua imperare omnibus: refragari autem ejus imperio & mandato nulli fas sit. Homerus, ut Spondanus observat non uno in loco, Iovis imperium aliquando ἀνυπόδυτον, & summum esse innuit: aliquando mixti generis sive μειξοκρατικὸν facit, cæteris quoque Diis ex æquo suffragia ferentibus, & invicta re non raro à se invicem discedentibus. *Idem.*

3 Πλοῦ. ὅτι νῦν Δίας] Responsio Pluti ἀπολογικὴ. Prodigalitatem Timonis in caussa esse dicit, cur reverti nolit, quamque indignis modis ab eo exceptus fuerit, lamentabundus ostendit. *Idem.*

4 Ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ] Differentiam ponunt Grammatici inter ὑβρίζειν τινὰ, & ὑβρίζειν εἰς τινα, quod & Lucianus testatur in Solœcista. Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, inquit, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν ἤτοι πλαγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ ἄλλῳ τρόπῳ τῷ εἰς σὲ ὅταν εἰς τὰ σῶν γίγνηται ὑβρίσῃς. ἐὰν δὲ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζῃ ἢ σὸν εἰς σὲ ὑβρίζῃς, ἐὰν ὅστις παῖδα ἢ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. *Te contumelia afficere, idem est, quod corpus tuum sive plagis, sive vinculis, sive aliquo etiam alio pacto. At in te contumeliosus esse dicor quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumeliosus est, & qui puerum tuum & amicum, & certe qui servum quoque.* Verum hoc discrimen, ut & in multis aliis Grammaticorum præceptis, haud perpetuum est semperque verum. Sæpe enim pro eodem posita inveniuntur, uti & hoc loco. Observandus hic etiam elegans processus à genere ad species. *Partitionem* Rhetores vocant. *Idem.*

5 Δικαίοις] Indignitatem rei indicat, cum se furcillis ex ædibus extrusum ait. Sic & Pax apud Comicum ἐν Εἰρήνῃ, fuscinis & clamoribus ejecta dicitur. Τὸν δὲ μὲν

οἰκίας, [1] καθάπερ οἱ τὸ πῦρ οὐκ ἐκ χειρῶν ἀπαρίπτοντες. [2] αὖθις ἐν ἀπίλῳ τοῖς παρασίτοις, [3] καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις τοῖς δειπνοσόφοις; ἐπ'

extruſerit, ſicut qui è manibus ignem abjiciunt. Num rurſus ad iſtum ibo, paraſitis, adulatoribus, & ſcortis donandus? Ad eos

μὲν διεγεῖρε ἑαυτὸν τὸν ὄνον κατεσκευασμένον. Nam hoc plus eſt, quam ſola manu. Sunt autem *δικῶν* vel *δικανα*, perticæ bifidæ & biſnes, quaſi *δύο κέντρα*, id eſt, πάλη ἔχοντα. Scholiaſt. exponit ξύλα δίφυη. Secuti etiam hanc locutionem Latini. Cicero ad Atticum 6. *Sed quoniam furcilla extrudimur* (hoc eſt, ſummo conatu & vi maxima) *Brundiſium cogito.* Et Horat. *Naturam expellas furca, tamen uſque recurret.* Pro eodem, *furcillis ejicere*, dixit Catullus. Imitatur hic Ariſtophanem Lucianus, ubi ad ſimilem plane modum conqueritur Plutus: Η'ν δ' εἰς πῦρ πλήν, inquit, ἄνθρωπον εἰσιόντ' τύχῃ Πόθητος καὶ κύβοισι παρακεκλημένον Υμνοὺς θεοὺς ἐξέπεσον ἐκ χειρῶν, id eſt, *Si ad prodigum hominem divertero, ſortu & aleis objectus temporis momento nudus illinc protrudor foras.* Bark.

1 Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ] Simul proverbum decoctoris in dilapidandis opibus feſtinationem innuit *icone* ab iis deſumpto, qui ignem è manu confeſtim abjiciunt, ne comburantur. *Idem.*

2 Αὖθις ἐν ἀπίλῳ παρασίτοις] Sequitur hic inſignis collatio prodigorum & avarorum, oſtendens verum divitiarum uſum in mediocritate otendi conſiſtere. παράσιτος, & κόλαξ, quanquam hic diſtingui videantur, tamen pro eodem fere ſumuntur. Athenæus lib. 6. τὸ κόλακα dicit, non abeſſe μακρὸν τοῦ τὸν παράσιτον ὀνομάζειν. Differt tamen utrumque ab ἀρίσῳ, quod hic nullius commodi gratia placere ſtudet; illi κέρδους ἕνεκα id faciant. Ariſtoteles Ethicor. lib. 2. c. 7. Hinc ambo nominis ſui appellationem debent cibo quem ſectantur. σῖτος enim & κόλον eſca, ſive pabulum eſt. Quanquam fateor non omnes adulatores convivia & epulas aucupari loco præmii. majora ſunt, quæ captant regum & principum aſſentatores. hinc recte philoſophi in adulationis definitione non mentionem faciunt cibi, ſed τοῦ συμφέροντος. Hoc genus hominum Conſtantinus Imperator appellare ſolebat *tineas* atque *ſoricos* palatii ſui, ut refert Nicephori interpres. Et Anaxilas poëta Comicus ſcita alluſione κόλακας dicebat eſſε τῶν τοῦ πλούτου ἐχόντων σκώληκας, id eſt, divitum vermes, qui cum in hominis minime mali ingenium inciderint, eum inſidentes arrodunt, quoad inanem, velut tritici granum, reliquerint, ut Timoni noſtro acciditſe videmus. *Idem.*

3 Καὶ κόλαξι, ἢ ἑταίραις παρασιτουμένοις] Hic emendo ἑταίροις, neque enim mereticum ullibi hic mentio, quas ſine dubio introduxiſſet emunctæ naris homo, non ſecus ac paraſitos, adulatores, alioſque ſocios & amicos Timonis. Gisb. Cuperus Obſervation. l. III. c. 11. *Almeloveen.* Id eſt, meretricibus, quæ non minus quam paraſiti lautiſſimorum patrimoniorum gurgites ſunt & fundorum, ut ait ille apud Terentium, calamitates. Hinc Theocritus puellam depaſtricem alieni patrimonii feſtive καλαμαίαν appellat, hoc eſt, locuſtam, quæ meſſem deſtinatam agricolis intercipere conſuevit. ἦσι γὰρ ἑταῖραι, ut Antiphanes ait apud Athenæum, τοῦ πρίσφυτα συμφορᾶς, quippe cujus officium ſit συλᾶν τὸν πλοῦτον ſpoliare eos, qui propius ſe admoverat. Sic Nannion meretrix, ut idem refert Dipnoſophiſt. ſcriptor, Thallum cauponem quendam bonis exhauſit: Plautina Phroneſium adoleſcentem Dinarchum, de quo ſervus queritur in Truculento: *Meretrix*, inquit, *meum herum miſerum blanditia intulit in pauperiem, privavit bonis, luce, honore atque amicis.* Nam id omnibus omnium mereticum ingeniis inſitum eſt, ut non tam gratia aut elegantia moveantur amaſiorum ſuorum, aut rationibus ullis ad obſequium magis flectantur, quam tinnulis, hoc eſt, pecuniis numerata. Vnde Plautinum illud ſcortillum dicebat: *Oculata ſunt noſtra*

ἀλλὰς δὲ Ζεῦ πέμπε με, [1] τὰς αἰσθησομένας τε καὶ διορεῖας, τὰς περιέψονζας. αἷς πρᾶος ἐγὼ, ἐ ἀσπασθήσομαι. [2] ἔστι δὲ οἱ λάδροι; [3] τῇ πενίᾳ ξυνόντωσαν, ἢ ἀφημῶσιν ἡμῶν. [4] διαφθεῖραι πρὸ αὐτῆς λεόντας, καὶ δράκοντας, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, πέντορας ὀβολὰς λαμβάνοντες, οἱ δυσκολάντας δωρεὰς ὠμελκότι [4] προσίεσθαι. [5] Ζ. ἀλλ' ἴσθι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεσθαι καὶ σέ.

eos mitte me Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sim, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligone, miseri sat habeant, quatuor obolos lucrantes, qui decem talenta contemptim dono dare solebant. *Iup.* Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, quip-

nostra manus, credunt, quod vident. ἑταίρας sive socias appellat Lucianus, quas vero nomine φίλας dicunt Græci, idque κατ' ἀντίφρασιν, quo res ingrata grato significatur nomine. Sic Latini *amicas*, Itali hodie *cortesjanas* appellant. *Barl.*

1 Τὰς αἰσθησομένας] Quasi dicat Plutus. Ad eos abeam, qui nec prodigi, nec avari recte opibus uti sciunt, quam virtutem ἀληθεύοντα dixere Græci. Aristoteles peculiariter, τὸν ὀρθὸν τὰ χρήματα ἀρίστην, Chrysostomus in Matth. τίχολα πάντων πρὸς τυχὴν ἀντίφωνα, id est, artem antium appellavit. *Idem.*

2 Ὅτι δὲ οἱ λάδροι] Timonem stupiditatis accusat, quod disciplinæ & profusæ rem suam abliguriendo paupertatem opulentiæ præferre videatur. λάδρος vocant Græci homines stupidos ac voraces, semperque prædæ inhiantes. Cleonem hoc nomine insignit Comicus ob rapacitatem, quod quemadmodum avis illa in scopulis observat, siquid piscium possit venari: ita ille versaretur in Reip. negociis administrandis suum interim agens negocium. Erasmus ex Suida sic dici putat eos, qui faciles sunt ad dandum, indeque paræmiam fecit, λάδρος ἐν ἕλεσι, *latum in paludibus*, ἐπὶ τοῦ ταχὺ δοκοδότου, sed adverfatur natura avis, quæ talis non est, ut liberalis sit, & facile communicet. Quare mendum esse suspicantur nonnulli, & pro δοκοδότου, legendum δοκοπατέντου. Nam & hoc de ave illa commemoratur, quod celeriter egerat, quicquid in ventrem demisit, ut & ea ratione profusa Timonis indoles designari possit. Vel dicendum, sic eum vocari ob stupiditatem: nam & hoc de laro traditur, quod facile decipitur, illiciturque à venatoribus. Vnde stolidos & ἄνθους eo nomine significant Græci, quemadmodum & *cepphos*, & *otos* teste Eustathio. *Idem.*

3 Τῇ πενίᾳ ξυνόντωσαν] Elegans loquendi genus. τὸ συνεῖναι, cum propriè de personis viviscque animantibus dicatur, venuste transfertur ad res inanimas, q. d. semper in paupertate versentur, eamque sibi velut amicam & comitem habeant. Sic Nicocles apud Athenæum, libr. 8. cap. 5. quem locum optime restituit Scaliger: ἐ σύνεσι σαπέρδαις εἰς δεῖπνον, i. e. *toto die ad foli usque occasum rem habuit cum saperdis* (piscium genus est) id est, *saperdas esitavit.* Pro eodem ὁμιλεῖν cibo legitur apud eundem scriptorem. *Idem.*

4 Προσίεσθαι] Id est, καταδαπανᾶν τε. Vnde προέσεις apud Aristotelem profusa erogatio, quæ fit quasi projiciendo, cui opponitur λῆψις Ethicor. 4. *Idem.*

5 Ζ. ἀλλ' ἴσθι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεσθαι καὶ σέ] Refutat querelam Pluti Iupiter ἐκ τοῦ μὴ εἰκότου. Neque enim vero simile putat fore, ut Timon hoc ærumnoso vitæ genere jam abunde correptus pauperratem opulentiæ præferat. solent enim homines suo damno sapere. Sic Euripides de Pentheo: καιρὸς γάρ ἐγγὺς ὃν ἐμοὶ δοκεῖν, id est, malo affinis didicit, revereri fcil. & colere Bacchum, quem an-

πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα [1] πεπαιδαγώγηκεν, [2] εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, ὡς χρήσεται αὐτῇ πρὸς πενίας θεραπείαν. [3] σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, [4] ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σε τὰς ἄγρας ἀναπηδήσας, [5] ἠφίει φεύγοντα ἐλαφρότερος, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε [6] ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν τοῖς μοχλοῖς, καὶ κλεῖσι, καὶ [7] σημείοις ἐπικειμένοις. ἀλλὰ τί ταῦτα; ἐγὼ γὰρ ἐκεῖνα ἐρῶ πρὸς σέ, ἃ καὶ ὁ Τίμων ἐκείνοις. ἐπεὶ ἐμοὶ γε ἀπόχρη καὶ τὰ παρόντα ἀκούσαντι, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν ἐν ἀφθονίᾳ ὄντες ἀπορίαν ἑαυτοῖς ἐμηχανήσαντο, σὺ δὲ ἐν πενίᾳ ὢν ἀφθονίαν ἑαυτῷ μηχανᾶσθαι δύνασαι.

quippe quem ligo abundè docuerit, (nisi prorius nullum dolorem sentiunt illius ilia) te potiùs quàm paupertatem esse eligendum. Ac tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi liberè vagari permiserit patefactis foribus, nec zelotypus in te, domo concluserit. Alias autem contra in divites stomachabaris, quum diceres te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita

tea spreverat. Vnde pereleganter Fabius apud Livium, eventum, *sultorum magistrum* appellat. Et Plinius in Panegyrico, quem Trajano dixit: *miseram hujusmodi & ex periculo factam prudentiam* vocat. *Barl.*

1 Πεπαιδαγώγηκεν] Festive Iupiter ligonem Timoni loco pædagogi fuisse ait, à quo probe sit domitus ac severiter castigatus. τῇ δίκελλᾳ tribuit, quod personæ proprium est. παιδαγωγεῖν posuit, ἀντὶ τοῦ παιδεύειν, cui castigatio quoque conjuncta est. Vnde verbum hoc non *erudiendi* solum, sed & *castigandi* significationem habet, cum alterum sine altero vix esse queat. *Idem.*

2 Εἰ μὴ] Hæc verba παρενθέσει includenda sunt, ut recte factum à Petrio. ἀνάλγητός τὴν ὀσφῦν dicitur, cui lumbi dolere nequeunt, ut fossoribus solent ex continua corporis incurvatione, & inprobo labore. *Idem.*

3 Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς] Exprobrat Pluto Iupiter, quod sit natura querulus & morosus. Est autem μεμψιμοιρία species quædam injustitiæ & illiberalitatis, quod vitium non in calamitosis pauperibusque & senibus duntaxat reperitur, sed in divitibus etiam, quibus *curtæ nescio quid semper abest rei*, ut Horatius loquitur. Etenim multas opes accumulasse ejusmodi hominibus non est finis miseriarum, sed initium potius. Dicitur μεμψίμοιρος qui sorte sua contentus non est. μέμψις enim querela, & μοῖρα, fatum, sors. De talibus loquitur Seneca lib. 1. de Tranquillitate vitæ, ubi de amicorum delectu scribens inquit: *Præcipuè tamen vitentur tristes, & omnia deplorantes, quibus nulla non causa ingemescendi est, querelas placet.* Idem.

4 Ὃς νῦν μὲν] Rationem quoque subdit Iupiter, qua iniquam Pluti querelam coarguit. In prioribus verbis prodigorum ingenia moresque delineat, qui opes suas libere evagari sinunt, easque plena manu in quosvis effundunt. In posterioribus describitur indoles hominum sordidorum seu præparcorum. τὰς θύρας ἀναπετάσαι prodigorum est, qui januas aperire Pluto dicuntur, quum opes suas absque delectu ullo aut modo in obvium quemque conferunt & elargiuntur, quod ut in bonam partem interpretatur jocosus Iupiter: sic in malam accipit morosior Plutus. Infra κατακλεισον πλοῦτον ei opponit. *Idem.*

5 Ἠφίει] Imperf. Atticum, quod intra augetur, ab ἀφίημι τὸ ἐπιτρέπω, permitto. sic & ἠφιέμην pro ἀφείμην. Vide linguæ utriusque instauratorem Budæum. *Idem.*

6 Ζηλοτυπῶν] Proprie verbum hoc usurpatur de eo, qui præ fervore amoris rivalem non patitur: ad divites avaros hic transfertur, qui opes suas arca inclusas servant tantum, neque audent eas, ubi opus est, erogare. *Idem.*

7 Σημείοις ἐπικειμένοις] *Signorum objecticula* vertit Erasmus: *impressa sigilla* Petrius,

Κολαῖς, ὡς μηδὲ [1] παρακύψαι σοι εἰς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. [2] ταῦτα γὰρ ἀπωδύρου πρός με, [3] ἀποπνίγεσθαι λέγων σὺ πολλῷ τῷ σκότῳ καὶ ἀφ' οὗτος [4] ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, [5] συνεσταλκὼς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔσω τῆς [6] συλλογισμῶν, [7] καὶ ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιρὸς λάβοις περὶ αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπόδειγμα ἐδόκεις σοι, σὺ χαλκῷ, [8] ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ

ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas affirmans præfocari te nimiis tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, curis plenus, contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus: quòd si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa rem admodum acerbam judicabas in æreo, ferreove thalamo,

Da-

rerius, & quidem rectius. nam σημεῖον ἐπιζάλειν, idem est, quod σφραγίζειν, & σημεῖον quod σφραγὶς, tigillum. *Barl.*

1 Παρακύψας] Significat transversim aspicere, quasique limis oculis & per fenestram, quod Pluto facere non licet cistæ incluso, totque depresso vectibus serisque. conflatur hoc verbum ex præposit. παρὰ, oblique vel transversum significante, & κύπτω, caput inclino, pronus sum. *Idem.*

2 Ταῦτα γὰρ ἀπωδύρου] Spectant hæc superiora, sive pars sunt seriæ objurgationis à Iove factæ. *Idem.*

3 Ἀποπνίγεσθαι κ. τ.] Erasmus, *præfocari nimiis tenebris*, quem sequitur Pererius. malim, *in tenebris*. Neque enim caligo propriè dicta præfocationis caussa est, sed cistæ angustia, cui inclusus est Plutus, quæ respirationem ipsi omnem præcidebat. *Idem.*

4 Ὠχρὸς] Pallor Pluto tribuitur ob auri colorem. hinc Diogenes interrogatus, cur aurum palleret? *quia*, inquit, *plurimos habet sibi insidiantes*. Et revera inter ὠχρὸν τοῦτο, & auri colorem nihil aut parum est discriminis. Vnde ὠχρὸν & χρυσοειδῆ conjunxit Nicander 2. Georg. ubi de violis loquitur. Elegantissimus hic est τῶν φειδωλῶν character, cujusmodi quoque legas apud Theophrast. & Lucianum in Gallo, ubi Simonem quendam introducit divitem noctes diesque insomnes ducentem & digitis supputantem usuras, itemque pallescentem præ nimia sollicitudine. *Idem.*

5 Συνεσταλκὼς] Id est, *digitis contractis seu contortis*, quales habere solent homines sordidi & fœneratores ex assiduo colligendi supputandique usu. συστέλλω enim *contraho*, *contorqueo*. Pro eodem Lucianus in Gallo dixit, τοὺς δακτύλους κατισχναμένους, id est, *digitos habentem emaciatos & quasi extenuatos* præ frequenti computatione. *Idem.*

6 Συλλογισμῶν] Arithmetices vocabulum, proprieque partis illius, quæ λογιστικὴ appellatur. Latini calculum vocant. Vnde calculatores ψηφισταὶ sive λογισταὶ dicti. Translata hæc postea ad scholas philosophorum. *Idem.*

7 Ἀποδράσεσθαι] Aoristus vim futuri habet, quod facit particula δυνατὸν ἂν non expressa solum, sed & subaudita. Idem & vaf conversivum præstat apud Hebræos. *Idem.*

8 Ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ] Græci opes ejusmodi, quas triparci illi homines sibi tantum possident, & in arca abscondunt, scite vocant πλοῦτον ἀπλοῦτον, quasi opes inopes, quod earum nullus sit usus, ut merito cum pictura conferantur reposita. Aristophanes ἀφανῆ πλοῦτον appellat. Nam domus & agri celari non possunt. Herodes Atticus πλοῦτοι τυφλοὶ, i. e. mortuum simili tropo dixit. qua ratione δεσμωτήριον Πλούτου, *Pluti carcerem* vocavit arcas, aliaque id genus repositoria

τὴν [1] Δανάλω παρθενώσεως [2] τῶν ἀκριβῶν, καὶ παμπονήρως παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τὸν τόκον, καὶ τῷ λογισμῷ. [3] Ἄπορα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑποψίαν καλῶ, [4] ἐξὸν ἢ ἀπολαύειν, ἢ τολμῶντας, καὶ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῇ ἕρπῃ, κυρίους μὲν ὄντας, ἀκριβῶς φυλάττειν ἐγρηγορότας, εἰς τὸ σῶ-

Danaës exemplo, virginem asservari, atque à fedulis sceleſtiſſimiſque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde abſurdè facere aiebas, quòd te præter modum adamarent, neque, cùm liceret, frui auderent, nec quamvis eſſent domini, ſecurè ſuo amore uterentur: ſed vigiles obſer-

gia pecuniarum, quibus captivæ veluti detinentur opes, ne in uſum veniant, Δάλαμον appellat hic Lucianus feſtiva catachreſi, nimirum alludens ad fabulam Danaes Acriſii Argivorum regis filiæ, qui cum oraculo monitus eſſet fore, ut à nepote occideretur, filiam æneæ, id eſt, munitiſſimæ incluſit turri, cujus meminit Horat. 3. Carm. od. 16. *Barl.*

1 Δανάλῳ παρθενώσεως] Sic poſtea Δανάης παρθενώσιος. dial. Deor. & de ſalt. ubi in quibuſdam edition. Δαν. διαπαρθένωσις *immenutio*, *inſloratio*. Bourd.

2 Τῶν ἀκριβῶν] Vſuram & Computum ſceleſtiſſimos vocat pædagogos, ut pote quorum opera & ſtudio educatur Plutus, id eſt, augentur opes. Avari enim pecunias illegitimam ad uſuram exponunt, & ſiquis intra præſtitutum diem non ſolverit, τόκον τόκῳ, hoc eſt, uſuram uſuræ exigere non erubeſcunt, ἀνατοκισμὸν vocant Græci, ut Theophraſtus etiam docet in Charact. μικρολογίας. Unde Cicero ad Attic lib. 5. epiſt. ult. *Nihil impudentius Scaptio, qui centeſimis cum anatociſmo contentus non eſt.* Et hæc cauſſa fuit, cur Cato Cenſorius, ut Tullius refert lib. offic. 2. omnem fœnerandi rationem, ut improbam damnarit. Talis enim uſura, qua pauperes opprimuntur & charitatis æquitatiſque fines tranſiliuntur, non ſolum à Deo vetita fuit, ſed etiam à Gentibus damnata. Improbum fenus exercentibus & uſuras uſurarum illicite exigentibus infamiæ maculam irrogari voluere Imperatores Diocletianus & Maximianus. A morſu vel roſione עש appellarunt Hebræorum filii, παρθενώσεις dicitur virgo quæ in γυναικωνίτιδι cuſtoditur & enutritur πρὸς μητέρ κλῆδι, ut Heſiodus loquitur. κατακλείσεις vocabant veteres, id eſt, *reclusas* & *abſconditas*. Hinc Phocylides monet, virginem cuſtodiendam eſſe bene obſeratis cubiculis, & non permittendum, ut ante nuptias extra domum conſpiciatur. Et Theocritus παρθένον ἐν θαλάμῳ opponit τῇ νύμφῃ, id eſt, ſponſæ. עַלְמָה Hebræis dicitur, à radice עָלַם, quod eſt, latuit. Verum τὸ παρθενεύεσθαι hic loci ſumitur, pro virginem perpetuo & incorruptam ſervari, ut Veſtales olim, & hodie Moniales, quatenus παρθένια vox ſexus integritatem ſignificat, & puellam ἀνύπαρον. *Devotam virginem*, appellat Ambroſius. Vnde παρθένωσις dicitur ipſa actio τῷ παρθενεύειν, cum aliqua perpetuum cuſtoditur virgo, vel intacta manet. Sic Lucianus de ſaltatione dicit, bonum ſaltatorem debere imprimis ſcire τὴν Δανάης παρθένωσιν, quomodo Acriſius Danaën in turri ahenea virginem aſſervarit. ubi tamen alii legunt ὑποπαρθένωσιν, ut defloratio ejus intelligatur. *Barl.*

3 Ἄπορα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες] Sordidorum hominum ingenia porro deſcribit, qui præter modum divitias amant, caſique ſumma cura ac vigilia cuſtodiunt, ſuum interim defraudantes genium, nec aliis fruendi copiam facientes. *Idem.*

4 Ἐξὸν] Attice, *cum liceat*, ἐνατῷ ὄντι. Participium abſolute poſitum. Sic ἰὸν, παρὸν, παρὸντα, δίκα ἔτιμον ἦν & ſexcenta alia apud bonos auctores legere eſt. *Idem.*

5 Ἀ-

ρῶν, καὶ ἡ μοχλὸν [1] ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντες, ἵνα μὴν δαπάνωσιν ἐμβρύῳ· εἰ τὸ αὐτὸς δαπανῶν ἴσμεν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι ἢ δαπανᾶσθαι, καθάπαξ τοῦ [2] ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίειν τὸ κριθῆν, μήτε τῷ ἵππῳ παρεῖναι ἐσθίοντι. [3] καὶ σχεδόν γε ἡ κατηγόρησε αὐτῶν φειδωλίαν, καὶ φυλαττόντων, ἢ [4] τὸ καινότατον

servarent, ad sigillum foramque immotis oculis intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes à se percipi, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd neminì fruendi copiam facerent; non aliter quàm in præsepi canis qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci sinit. Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos

[1] Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντες] Ἀσκαρδαμυκτῶν μὲ μίσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπᾶν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Arist. ἴνωδι. Hesych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. *Bourd.* Adverbium est, oculis non conniventibus, id est, ἀμεμμύξοις, ut interpretatur Hesychius, quod conflatum esse volunt ex α privante, & verbis σκαίρω *salio*, itemque μύω, *claudo*. Apulejus dixit, *oculis inconnivis* lib. 6. Asini aurei. Paria de avaris refert Theophrastus cap. de sordida parsimonia: μικρολόγος, inquit, τοῦ ὅρου θεωρεῖται ὁσημέραι, *quotidie terminos suos inspectat*; ecquid scilicet immoti eodem loco iisdem maneant. Sunt enim ejusmodi homines semper pavidi & anxii, suisque rebus velut appositi quidam custodes. Quemadmodum & Plautinus ille Euclio oculos semper in ullam conjectos habebat, quam auro onustam post ædes sub terram defoderat. Plutus istiusmodi pecuniarum incubos & sollicitos observatores non dissimiles esse ait τῷ ἐν φάτνῃ κυνὶ, hoc est, *cani in præsepi*, qui nec ipse vescitur hordeo, nec equum famelicum vesci sinit. Lucianus eandem usurpat paræmiam adversus indoctum, qui egregios codices inclusos diligenter asservabat, quos nec ipse unquam evolvat, nec aliis evolvendi faciat copiam. Simile quiddam refert Athenæus lib. 6. de gente quadam Galatarum, qui dicuntur Cordistæ, vel, ut alii scribunt, Scordisci: abominantur aurum, inquit, nec important in suam regionem, nihilo seciustamen alios non desinunt eo spoliare. Erasmus in Chilad. *Bart.*

2 Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, sic sæpe vocat Philosophos & præcipuè Cynicos, obvios insequentes. Reperit illud, adversus Indoctum. *Bourd.* Eadem libro ad indoctum libros coëmentem. *Marc.* Proverb. de quo extat Epigramma in Anthelog. *Cogn.*

3 Καὶ σχεδόν γε ἡ κατηγόρησε αὐτῶν φειδωλίαν] Jupiter Pluti expostulationem, ut iniquam & nulla juris specie subnixam rejicit, cum eo nomine, quo accusatur Timon, potius sit laudandus quam vituperandus. Avaritiæ enim opposita est profusio. Præclare ait, avaros ζηλοτυπεῖν αὑτοὺς, hoc est, sibi ipsis invidere divitiarum suarum usum & fructum, cum non audeant eas, ubi res postulat, erogare. *Bart.*

4 Τὸ καινότατον] Hæc formula loquendi per parenthesin sæpe usurpatur de re valde inusitata, quamque maxime mirerìs. Quid enim magis mirandum magisque novum, quam homines reperiri suum defraudantes genium & naturæ subtrahentes quod suum est, ejusmodi merito suis domesticis ludibrio sunt, & ab iisdem compilantur. Nesciunt enim hi πονηρίαν, quid sit hominem optime de se meneri. Rectè poëta Venusinus serm. lib. 1.

Nostis quo valeat nummus? quem præbeat usum?
Panis ematur, olus, vini sextarius: adde
Quæris humanæ sibi dotem natalis amicæ.

σια, αὐτὸς ζηλοτυπήσων. ἀγνοήσων ἦ ὡς κεκέρασται οἰκίτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑπίσιον λαβραίας, [1] ἐμπαροινήσῃ τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνεράσῃ δεπότιλα, [2] πρὸς ἀμφυρὸν π ἓ μικρὸν μον λυχνίδιον, ἓ [3] δίψαλέον [4] θρυαλλίδιον, ἵνα μὴ ἀγρυπνῶν ἐάσας τοῖς τοίχοις. [5] πῶς ἂν οὖν ἀδικοῖ, πάλαι μὲν σὺ τοῦτο αἰτιᾶσθαι, νῦν ἢ τῷ Τίμωνι τοῦτο ἐγκαλεῖν; Πλὴν καὶ μὴν εἶγε πάλιν ἐξετάζοις, [6] ἀμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ἔτι γὰρ Τίμωνι [7] τὸ πένε τεπ

zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præceptor fortim subiret, ludibrio habiturus inlelicem & inamabilem herum, quem postea finat ad fuliginosam & oris anguisti lucernulam, ac tricululum scirpulum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc olim inculaveris, nunc his contraria Timoni objicere? *Plut.* Atqui si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus nimia lenitas, ne-

Est enim ὁ πλοῦτος τοῦ χρησίμου, id est, rerum utilium, ut inquit philosophus. Unde & χρήματα dixere Græci ἀπὸ τοῦ χρήσιμος, ab usu, extra quem ne in bonis quidem censenda sunt. *Barl.*

1 Ἐμπαροινήσῃ] Propriè significat, per vinum & temulentiam injuria vel probro afficere. παρ' οἶνον. hinc παροινία doctissimo Grammatico, ἡ ἐξ οἴνου ὕβρις. Ciceroni, per ebrietatem illusio in Antonium apud Dionem Cassium. *Idem.*

2 Πρὸς ἀμφυρὸν π ἓ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2. Milesiorum, ubi de Milone hospite suo Lucianus in Somnio, seu Gallo. *Bourd.* Est hic propriissimus avari character ad scirpulum sive lucernulam usuris invigilare. ἀγρυπνεῖν ἓ ἀναλογίζεσθαι τὸν τόκον in Gallo dixit Lucianus. μικρόσωμον λυχνίδιον vocat lucernulam parvi vel anguisti oris, cum latiores plus olei consumerent. Ita Strepsiades senex avarissimus lamentatur apud Aristophanem in Nebul. & puerum tantum non verberat, quod ellychnia lucernæ adhibuisset nimis crassa. Et Philocleon itidem senex filium objurgat, quod stuppas non acu vel festuca produxisset, sed digito, ἓ ταῦτα, inquit, τῷ ἐλαΐῳ σπανίζοντος, idque tanta olei penuria, in Vespis. *Barl.*

3 Δίψαλέον] Id est, *siticulosum*, cui non satis olei affusum est. Sic σολυδίμιον. Ἄξυλος dixit Homerus: *siticulosam Apuliam* Horatius, ob aquarum penuriam, quasi aridam & siti hiulcam, ut loquitur Virgilius in Georgic. *Idem.*

4 Θρυαλλίδιον] *Iuncum* vel *ulvam* interpretantur: alii folium ficus fuisse putant. Diminutivum est à θρυαλὶς, *lucerna*, *ellychnium* ἀπὸ τῆ θρύα, quod est herbæ genus, ex quo fiebant antiquitus lucernæ. Pollux. τὸ δὲ ἐπιθύμιον τοῦ ὑγροῦ θρυαλλὲς, ἐλλύχνιον, φλομὸς, lege φλόμος. Vetus glossarium ab H. Stephano editum testatur θρυαλλίδα esse φλόμον. At φλόμον Hesychius herbam interpretatur, quæ usum lychni præbebat. *Idem.*

5 Πῶς ἂν οὖν ἀδικοῖ πάλαι μὲν σὺ ταῦτα αἰτιᾶσθαι] Concludit ex his omnibus Iupiter Pluti querelam esse injustam, nec admittendam in diversis diversa criminantis, nec sibi constantis. ἀντίμισον παρὰ τὸ ὁμοῖον appellat Theophrastus. Qui tenentur eo vitio, homines censentur iniquæ mentis, quibus sunt questus parationes, quam gratiæ. *Idem.*

6 Ἄμφω σοι] Docet hic Plutus se prodigos pariter ac tenaces illos merito damnare, cum verus divitiarum usus in mediocritate consistat. *Idem.*

7 Τὸ πένε τεπ] *Lenitatem* interpretantur alii; minus recte, cum in vitio ponatur,

ἀνοιμίνον, ἀμελὲς, καὶ σὺν δίκῃ· ὡς σοὶ ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη· [1] τὰς τε αὐκοφυλάκλειστον τὸ ἦθος καὶ σκότῳ φυλαττόμενος, ὅπως αὐτοῖς [2] παχύτερος γένοιμαι, καὶ πιμελὴς, καὶ [3] ὑπόγυγγος, ἐπιμελημένος. ἔτι σοσαπολομένους αὐτοὺς, [4] ὅτε εἰς τὸ φῶς σροάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφελὸν σοὶ τινι, ἀνοήτους νομίζον εἶναι, καὶ ὑβριστὰς. οὐδὲν ἀδικοῦντά με τοσούτοις δεσμοῖς [5] καταστήσοντας; [6] σὺν εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἁπάσαις ἄλλῳ τινὶ

negligentia, non benevolentia, quod ad me attinet, meritò videatur. Illos verò qui me ostiis ac tenebris incluſum ſervant, & ut craſſior, pinguior, imò immenſus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipſi, nec in lucem producunt ne à quoquam videar, illos inquam amentes & contumelioſos recte putem, quippe qui me inſontem tot in vinculis putreſcere cogunt, non intelligentes brevi ſibi abeundum, & me alii cuipiam, cui for-

natur, eaque voce ſoluta quædam profuſio, & immodica libertas ſignificetur. Perſius optime *nimiam lenitatem* exponit. Sed de hujus verbi elegantia & vario uſu conſule Budæum, pag. 545. Neutra illa adjectiva ἀνδυπερπικῶς ponuntur loco ſubſtantivorum ſuorum, q. d. ἀκρισία αὐτη, ἀμέλεια ἢ ὠμότης. Quæ ſequuntur verba, ὡς σφοῦ ἐμὲ perperam verſa ſunt à nonnullis: *quod bene erga me affectus non ſit.* Nam τὸ δύσοικον, non ad ſe refert Plutus, ſed ad illos, in quos ſua bona tam prodige effuderat Timon. Recte Salmuricenſis. *Ad me quod attinet*, ὡς σφὸς ἐμέ, ſupple ἀνήκ. Barl.

1 Τὰς τε αὖ κατακλειστὸν τὸ δύσοικος] Hujus membri ἔκθεσις deſcriptionem continet hominum ſordidorum. κατάκλειστον πλοῦτον vocat divitias in arca recluſas, quæ quidem aſſervantur ab avaris, ſed non ad debitos uſus depromuntur χρυσὸν κατάκλειστον ſimili ratione dixit Sextus. Et *veſtem cataclyſtam* Apulejus more Græco accepit, pro veſte pretioſa, quæque in arca claudi ſervarique ſoleat, ut ad Tertulliani pallium notat vir conſummatæ eruditionis Cl. Salmaſius. *Idem.*

2 Παχύτερος] Craſſior pinguiorque redditur Plutus, cum in ciſta clauſæ opes uſura & turpibus lucris accreſcunt & augentur. *Idem.*

3 Ὑπόγυγγος] Sic proprie vocatur qui ſupra modum tumidus vel pondere gravis eſt, ὄγκος enim tumor, gravitas. ad divitias ſcite transfertur. Sic Plato οὐσίας ὑπερόγκους dixit ingentes & nimias opes, in epiſtol. *Idem.*

4 Οὔτε εἰς τὸ φῶς σροάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab Ariſtophanis Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in ſomnio & alibi. *Bourd.*

5 Καταστήσοντας] In activa hic ſignificatione accipitur pro facere vel ſinere ut putreſcant. Similiter & Theophraſtus in Charact. ſordidorum hominum mores deſcribit. Τὸν μικρολόγον, inquit, ἢ τὰς ἀγρυθήκας ἐγὼ ἰδὼν σύρροπάσας, ἢ κλεῖς; ἐμφύτας, id eſt, *Sordidorum iſtorum hominum loculos videam ſitu obſitos, & claves ferrugine tritas.* Cujuſmodi divitibus exitium denuntiat Apoſtolus Jacobus epiſtolæ ſuæ cap. 5. verſ. 2. & ſequentibus. Ubi iiſdem pæne verbis utitur ὁ Χρύσοστομος ſcriptor, quibus hic Lucianus & Theophraſtus. *Barl.*

6 Οὐκ εἰδότας] Et hæc πᾶν φιλαργύρου inſania eſt non minima, quod dum vivi opibus uti metuunt, eas poſt hanc vitam, quæ nulli vel ad unum diem certa eſt; aliis cogantur relinquere. P. Syri dictum eſt: *avarus niſi cum moritur, nihil recte facit.* Etenim qui ſeſe pecuniæ ſtudio addixit, nulli commodus eſt, dum vivit: ſola mors voluptatem & emolumentum adfert hæredi: non ſecus ac ſus quæ luto ſemper immerſa, nonniſi peremta lardo ſuo prodeſt. Unde Flaccus paſſim

[1] τῶν δὲ δὴ μέλλοντων με κληρονόμων. [2] ἢ δὲ ὃς οὐδὲν, ἅτε τὰς παρ' ἐμοῦ εὐτυχίας εἰς ἐμὲ τείνειν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ τοὺς ὀλίγῳ ἄρδην ἐστὶ [3] μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφειδοῦντας τοῦ περιεῖναι, μήτε ἀποτεμοῦντας τὸ ὅλον. [4] ἐκβαλὲ δὲ ἀπὸ Διὸς τοῦ Διός, εἴ τις [5] γήμας γυναῖκα νέαν, ἐκ κηλίδων, ἔπειτα

fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos qui nimium facilè mihi manus admovent, sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Iovem illud considera Iupiter, siquis ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque obiervet neque

suos hortatur ne genium defraudent, sed ubi res tempusque exigunt, panis bonis honeste fruantur:

Quis scit, an adiciant hodierna crastina summa
Tempora Dii superi?
Cuncta manus avidas fugient heredis amico
Quæ dederis animo. Basil.

1 Τῶν δὲ δὴ μέλλοντων] Sic vocat futuros bonorum possessores, quibus singulari hoc modo Deus aut fortuna faverit. δαίμων voce τὴν τύχην, sive εὐημερίαν non raro designant Græci, & homines copiosos εὐδαίμονας appellant. Euripides:

Πλοῦτε σ' ἀποῤῥίπτω· εὐδαίμων γάμοι.
Τὸν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσι βροτοὶ,
Μᾶλλον δ' κτήσιν τοῖς εὐδαίμοσι.

Latini quoque beatos vocant divites. Sic Plautus in Pœnulo:

Aurum in fortuna invenitur: natura ingenium bonum.
Bonam ego, quàm beatam me esse nimio dici mavolo. Idem.

2 Οὔτ' ἂν ἐκεῖνος] Laudat mediocritatem Plutus, hoc est, eos, qui nec facile nimis ipsi manus admovent, quod prodigorum est: nec penitus ab eo abstinent, ut homines sordidi. Tales & ipse sibi habere optat apud Aristophanem idem Plutus, nimirum qui in re familiari administranda modum teneant, ἐν μετρίοις, qualem se gloriabatur esse Chremylus. Ἐγὼ, inquit, χαίρειν φείδομαι, ὡς ἥδιστ' ἀνὴρ. πάλιν' ἀναλῶν, ἵνιχ' ἂν τύχω δύν, id est, *Ego lubens mea comparco, si quisquam alius: rursum ubi opus est, sumptus facio.* Idem.

3 Μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι] Est rebus modum imponere. quod & Horatius expressit Serm. lib. 1.

——— *non ego avarum*
Cùm veto te fieri, vappam jubeo ac nebulonem.
Est modus in rebus, sunt certi denique fines,
Quos ultra citraque nequit consistere rectum. Idem.

4 Σκέψαι γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διὸς] Egregia similitudine rem illustrat Plutus per ἀναπόδοτον institutam. Prodigum marito comparat, qui uxorem suam libere evagari sinit, omnibusque fine delectu prostituit. *Idem.*

5 Νόμῳ γήμας] De eo dicitur, qui legitimam duxit uxorem, adhibitis omnibus solennibus, ad differentiam τῷ ἀγαμεῖν & ἑταιρίζειν. Quicquid enim extra leges matrimonii fit, scortatio est, sive cum una consuetudo fuerit, sive cum pluribus. hinc & concubina meretrix est, licet univira, ut eam appellat Hieronymus. Recte Augustinus de Tempore Serm. 164. *Velis nolis, illa quæ præter uxorem tecum dormit, est meretrix.* Illud γῆμας est ab emorui γάμου τὸ γαμεῖν, uxorem duco, quod de viro propriè dicitur, ut γαμεῖσθαι de fœmina. *Idem.*

1 Μέ-

μήτε φυλάττοι, [1] μήτε ζηλοτυποῖ τὰ παρόντα, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ [2] ξωνεῖται [3] τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον ἢ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένῃ ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ [4] μαστροπεύων, & πάντως ἐπ' αὐτῇ κᾆλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; [5] ἀλλ' οὐ γε ὦ Ζεῦ τάχα φαίης ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις [6] εἰ δέ τις ἐμπαλιν ἐλθὼν ἐρᾷ [7] γυναῖκα

que omnino zelotypia prosequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quo velit, & rem cum quibuslibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profectò hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui sæpenumero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum dedu-

1 Μήτε ζηλοτυποῖ] Fidelis enim mariti est uxorem suam, præsertim ætate florentem, formosamque, cum propter sexus imbecillitatem multis exposita sit periculis, observare & laudabili zelotypiâ prosequi, neque permittere, ut noctu atque interdiu eat, quo libitum est. Quam periculosæ enim minusque probandæ sint vagæ illæ mulierum eliminationes, ostendit pictor ille, qui Venerem nobis exhibuit testudini insistentem, quo docere voluit, fœminas debere esse castas, ut veteri utar verbo, quibus cum tardigrado illo animali, οἰκοῦρος sit φίλος, οἰκουρὸς ἀρετή. Xenophontis præceptum est in Oecon. Τῇ γυναικὶ τέλειον ἔνδον μένειν, ἢ θυραυλεῖν, *mulieri satius est domi manere, quam extra eam versari.* Vnde & Belgis à domestica cura *huysvrouwen* dictæ. *Earl.*

2 Ξωνεῖται] De conversatione Venerea honestè dicitur. Sic & συγχωρεῖν, συνοικεῖν, πλησιάζειν, συνομιλεῖν, & similia usurpant Græci. σύμβιος λόγος appellant Græci Patres. *Idem.*

3 Τοῖς βουλομένοις] Ejusmodi mulier *volgivaga* appellatur in jure Civili, quod & Veneris πανδήμου epitheton est apud Lucretium. Euripidi ἐμπαλάστερος quod neminem refugiat, sed omnibus se applicet, & adjungat. *Communes matellas* cum Erasmo appellare liceat. *Idem.*

4 Μαστροπεύων] Idem quod προαγωγεύων. Lenonum est, qui uxores suas filiasve lucri caussa prostituunt. Quod genus hominum pro dedecus! nullo unquam seculo defuit. Talem describit Iuvenal. Sat. 1.

Cum leno accipiat moechi bona, si capiendi
Ius nullum uxori, doctus spectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso.

μαστροπὸν designat, qui se dormire simulat, quo licentius uxore sua potiatur alius. Ejusmodi maritos pœna mortis afficiendos censuit Æschines contra Timarchum. *Idem.*

5 Οὐ σύ γε] Communicationis schema, quod valet ad extorquendam adversario confessionem, dum videt nos in æquitate ejus judicium ponere, simulque Iovem ex obliquo ut mollem & stupri reum traducit auctor. *Idem.*

6 Εἰ δέ τις ἐμπαλιν ἐλθὼν ἐρᾷ] Altera pars similitudinis priori opposita. Avaros contra similes esse docet marito, qui uxore sua, quam ætate & forma vegetam pulchramque duxit, uti non audet, sed intactam servat, & marcescere finit, cum matrimonii leges postulent, amoribus ejus frui, ac liberos procreare. *Idem.*

7 Γυναῖκα νόμῳ παρακαλεῖν] Idem est quod supra, νόμῳ γάμας. Addit, εἰς τὴν οἰκίαν. Solebant enim sponsi novam nuptam parentum suorum domo in suam deducere. hinc natum illud loquendi genus apud Græcos pariter & Latinos: γυναῖκα εἰς οἰκίαν παρακαλεῖν, vel ἄγεσθαι: Romani, *uxorem domum ducere*, vel

εἰς τὸν ἐκείνου νόμον ἀδελφιδῶν [1] ἐπ' ἀρότῳ [2] παίδων γνησίων, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς [3] προσαπτοίτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσοικίσειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κρυπτομένους παρθενῶνος, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δηλῶν ὡς ἀπὸ τῆς χροιᾶς, καὶ τῆς [4] σαρκὸς ἐκπεπτηκυίας, καὶ τῶν [5] ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔστ' ὅπως ὁ σοφιστὴς δι' [6] ἀδιακρισίων δέξεται

ducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: cæterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere

vel simpliciter *ducere* dicunt. Hesiodus in Operib. Ὀψὲ δὲ γυναῖκα τὸν ὁμοῖ οἶκον ἀγαγὼν. *Tempestive uxorem demum tuam ducito.* Sic Homerus, & alii locuti. ἐκδιδόναι vocat mulierem *ingenuis parentibus natam*, non *servam* aut *manumissam*. Barl.

1 Ἐπ' ἀρότῳ] Εἰς τὸ σπερμολογεῖν γένναν, ut ait Hesiod. εἰς στρῶν τ' ἀρότοιο. Bourd. Elegantur ἄροτον τῶν παίδων pro *liberorum procreatione* dixit. Plutarchus in lib. de præceptis conjugalibus quadruplicem proponit arationem: unam in Scirо, secundam in Raria, tertiam sub ipsa urbe, quam à jugo boum, Bubigium nominat; quartam vero omnibus hisce sanctiorem esse dicit, procreandorum liberum. Simili figura loquitur Isidorus Peluſiota lib. 3. epiſt. 243. Τῷ γὰρ ἀρότου, inquit, ὁ ἀνὴρ συναπομίγνυται γυναῖκα, τικτοῦσι γόνιμον ποιεῖ, διὸ καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἡ συναφεία κατὰ νόμον, ἐπ' ἀρότῳ παίδων. (Sic malim cum Luciano & Plutarcho, ut etiam notat Gatakerus, quam ἐπ' ἄροτρῳ) ἐλάχιστα γίνεσθαι καὶ γονεῖς οἱ τικτόντες καλοῦνται. Sunt autem bellæ & verecundæ ejusmodi locutiones, quæ sumuntur ab agricultura. Sophocles de Oedipode: τὸν παῖδα ἄρσει, matrem aravit, pro matri se miscuit. Et σπείρειν παῖδων ἄλοκα, dixit Euripides tragico more, pro liberos procreare: ad verbum, *semināre liberorum sulcum.* Quin & σπέρμα pro humore prolifico, ipsiſque adeo liberis non raro accipitur, qui & *fructus ventris* in sacris litteris appellantur. Præclare Terrullianus lib. de anima, cap. 27. *Natura veneranda est, non erubescenda: concubitum libido, non conditio fadavit, excessu, non status est impudicus.* Barl.

2 Παίδων γνησίων] Sic dicuntur, qui originem habent legitimam, non νόθοι aut ὑποβολιμαῖοι, id est, *spurii vel supposititii.* Idem.

3 Προσαπτοίτο] Verbum προσάπτεσθαι, ut & simplex ἅπτεσθαι de congressu accipitur viri cum muliere. Sic Apoſtolus 1. ad Corinth. cap. 7. Καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, *Bonum est viro mulierem non attingere*, id est, uxorem non ducere, aut cum eâ commercium habere. Tremellius: *ad muliérem non appropinquare*, quemadmodum & נגע sive קרב apud Hebræos, & τὸ πλησιάζειν Græcis eo sensu non raro usurpantur. hinc virgo ἀπείρως sive *intacta*, quæ virum experta non est. *Idem.*

4 Σάρκα ἐκπεπτηκυῖαν] Id est, *corpus exhaustum & extabefactum*, ut evenire soler nimio Veneris desiderio flagrantibus nec amore suo potiuntibus. De virginibus idem affirmat Erasmus in colloquio proci & puellæ: *Vidi multas*, inquit procus, *quæ ante nuptias palleb ant, languebant, ac velut contabescebant, ex congressu viri sic enituisse, ut tum demum florere caperint.* ἐκπίπτειν est paulatim extabescere & emaciari. Idem.

5 Ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες] Sunt oculi refugi & introrsum retrusi, quod fit ob defectum humoris per calorem consumpti, ut docent medici. *Idem.*

6 Παραφαίειν] Id est, *desipere, hallucinari*, παραφρονεῖν. Sumpta tralatio ab iis, qui fides perpetuam pullant. *Idem.*

1 Ἐπ-

ὦν, δέον παιδεκτριεῖας, καὶ λύπλαιειν ἔ γάμυ, κατασφαγίων δύσθεσπον ὕπνυ κ ἐπίφεσιν κόρλω, κ ἐπ' [1] ἱέρειαν [2] τῇ θεσμοφόρῳ τρίφαν ἀλφ πυντὸς ἔ βίυ; [3] πῶπε κ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς αὐτὸν μὲν, ἀπήμως λακπιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλεύμενος. ὧν αὐτὸν ἦ, ὥστε σίπere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cereri sacerdotem alens? Hæc & ipse indignor, quum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus & lanior, & exhaurior, à nonnullis contrà perinde ut stigma-

1 Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] Æschines Demosthen. Æschyl. quales Vestales *Bourd.* Cereri sacerdotem alere dicitur, qui uxorem παρθενικὴν, hoc est, virginem & intactam servat. Tradit Theocriti Scholiastes ad Idyll. 4. legem fuisse Athenienſibus, ut Thesmophoria (festa erant Cereris) quotannis celebrarent virgines mulieres, vitæque honestæ, quæ per solennitatis diem legales libros & sacros vertice gestantes, tanquam supplicantes Eleusinen contenderent. Idem testatur Ovid. lib. 10. Metamorph.

Festa pia Cereri celebrabant annua matres,
Illa quibus niveâ velata corpora veste
Primitias frugum dant spicea serta suarum,
Perque novem noctes Venerem tactusque virilis
In vetitis numerant. ———

Hanc continentiam ut sibi faciliorem redderent, salicis aut viticis (ἄγνου Græci vocant quasi ἁγνὸν) folio lectos insternebant. vide Dioscor. libro 1. cap. 136. & Plinium lib. 23. cap. 9. Nam & salicem habere vim perimendi seminis & libidinis extinguendæ auctor est Theophrastus. ἀφροδισίων κώλυμα vocat Nicander. Vtebantur ad idem præstandum *cruzâ* & *cunilagine*, ut testatur Theocriti commentator Idyll. 7. quæ utraque planta refrigerandi summa vi pollet. *Barl.*

2 Τῇ Θεσμοφόρῳ] Supp. Δημήτρι. Sic appellatur Ceres ob legum inventionem. Θεσμὸς Hesychio νόμος θεῖος. *Legiferam* dixit Virgil. 4. Æneid. ad quem locum sic Servius: *Leges Ceres dicitur invenisse; nam sacra ipsius Thesmophoria, id est, legum latio vocantur. Sed hoc ideo fingitur, quia ante frumentum inventum à Cerere passim homines sine lege vagabantur, quæ feritas interrupta est, postquam ex agrorum discretione nata sunt jura.* Θεσμοφόρια Cereris meminit Lucianus, quia de matronis loquitur, quæ Thesmophoria celebrantes à virorum complexu abstinere debebant sive ex maritis haberent, sive viduæ essent & ἀνανδροι. De quibus & Iuvenalis. *Pauca adeo Cereris vittas contingere digna.* Idem.

3 Ταῦτα ἐ αὐτὸς ἀγανακτῶ πρὸς αὐτὸν μόν] Duo se hominum genera odisse ait Plutus, profusi nimirum ingenii divites & præparcos. Priora verba in prodigos quadrant & discinctos nepotes, à quibus λακτίζεσθαι dicitur Plutus, & λαφύσσεσθαι, id est, calcibus cædi & dilaniari. orationeque utitur emphatica. τὸ λακτίζειν est λακτῆ ἢ λακτισμῷ πλήττειν, calcibus cædere. Ad λάκτω refert Eustathius, à quo fut. λάξω, ᾱ in α verso Doricè. Ἀ λαφύσσειν verbum est lurconibus aptum. Significat enim ἀκρίβως ἐ ὅτι πολὺ λακτίζειν ἐ ἐκκενῶν, ut exponit Athenæus, hoc est, *largiter & plurimum consumere & evacuare.* Alterum orationis membrum describit avaros, qui Plutum ut captivum & vinctum serviliter detinent sibique asservant tantum. *Idem.*

1 Σπ-

[1] στιγματίας θραπέτης [2] πεπεδημένῳ. [3] Ζεύς. τί δῆτα ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδάσκει γὰρ ἄμφω καλῶς τὸν δίκαιον. οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι, καὶ [4] ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχλωότες μόνον τὸ χρυσίον. οἱ δ', καθάπερ ὁ Φινεὺς ὑπὸ τῶν [5] ἁρπυιῶν ἀφαιρεθέντες.

gmaticus fugitivus compedibus vincior. *Imp.* Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: Hi quidem dum Tantali in morem, nec bibere, nec edere sinuntur, sed ore sicco, auro tantùm inhiant. Illi verò, dum [5] ceu Phineo cibos harpyiæ ipsis è faucibus eripiunt.

1 Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΘ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *Bourd.* Pro servo accipitur, cujus fronti stigma sive nota φφ. candenti ferro imprimebatur, ut agnosceretur, præsertim si aufugere consuevisset, quod probrosum erat. Plautus *litteratum* festive appellat. Meminit ejus rei Plutarchus in Nicia, ubi de Athenienſibus in Sicilia captis. Καὶ αὐτὰς, inquit, οἰκέτας ἐπώλουν σίζοντες ἵππου εἰς τὸ μέτωπον. *Et eos ut servos vendebant equi signo eorum fronti impresso.* Item Valerius Max. lib. memorab. 6. cap. 8. *Servus ab eo vinculorum pœna coërcitus, inexpiabilique litterarum nota per summam oris contumeliam insultus.* Barl.

2 Πεπεδημένῳ] Servi enim in nervo & compedibus habebantur. hinc πεδῶν δῆλοι apud Heſych. & Suidam. πέδη vero omne genus vinculorum ſignificat, quibus maleficorum pedes conſtringuntur. *Idem.*

3 Ζεύς. Τί ἦν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν] Tantali & Phinei exemplis oſtendit Iupiter, nihil cauſſæ eſſe Pluto, cur tantopere indignetur adverſus prodigos & avaros, cum miſeratione potius digni cenſeantur, ut qui ambo pœnas ſuæ ſtultitiæ ſat graves luant. Tantali fabulam refert Homerus: aliter Pindarus, Euripides, Alcæus. Vnde Caſaubonus figmentum illud de pœna Tantali veſtigium eſſe credit hiſtoriæ Adami ob legis prævaricationem à Deo è Paradiſo ejecti, de quo dici poſſit, quod de Tantalo ſuo ait Pindarus in Olymp. κατεπίφλαγ μέγαν ὄλβον ὑπερφιάλῳ κόρῳ· ἦλεν δ' ἅτας ὑπερφέρτερον, id eſt, *concoquere magnam felicitatem non potuit: ſed ſaturitate accepit damnum immenſum.* In divites avaros aptat Horatius lib. Serm. 1.

Tantalus à labris ſitiens fugientia captat
Flumina quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur. congeſtis undique ſaccis
Indormis inhians.

Quod eſt ὑπογλαίνειν τῷ χρυσίῳ, ut hic loquitur Plutus. *Idem.*

4 Ἄγευστοι] Ἀγεύστημα τὸ ἐδώδιμον Hebræorum more. *Idem.*

5 Ceu Phineo cibos] De Phineo Virgil. 3. Æn. *Cogn.* De Phineo Agenoris filio qui rex fuit Thraciæ, paulo aliter hiſtoriam refert Diodorus Siculus lib. 4. Hic ſecundum duxerat uxorem Idæam Dardani filiam, cujus ſuaſu filios ſuos ex Cleopatra Boreæ & Orithyæ filia ſuſceptos excæcavit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt, & Harpyæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam ejus turpiſſimè fœdarunt, de quibus legendi Apollon. lib. 2. Argonaut. Martial. lib. 9. Æſchylus in Eumenid. nec non Apulejus lib. 10. de Aſino aureo. Finguntur Harpyiæ fuiſſe volucres monſtroſæ, facie virginea, unguibus vultures, quarum ingluviem & fœditatem pulchre deſcribit Virgilius 3. Æneid. & Ovid. 7. Metamorph. ſic dictæ, ἀπὸ τῆς ἁρπάζειν, à ditipiendo. Vnde *harpax* & *harpagare* pro rapere apud Plautum. Ἁρπακτικὰς δαίμονας interpretatur Suidas. Alii φυσικῶς eo nomine ventos intelligunt. Sunt qui ad hiſtoriam referant, & pellices Phinei ea appellatione eligi arii putant, quas aula expulere Calais & Zethes, Boreæ, hoc eſt, Septentrio-

ἀλλ' ἄπιθι ἤδη συφορητέρῳ πλουτεῖν τῷ Τίμωνι συντυχόμενος. Πλοῦ. οὐκοῦν χρὴ πρότερον πεῖσαι τὴν ἄσκαφον καὶ κηφῆνα πεπυκνημένην, πρὶν ἅλως εἰσρυῆναί μοι χρυσὸν ἀνωθεν ἐξαυτλῶν, [1] φθάσαι βυλίσθρῳ τὴν ἐπιῤῥοήν, μὴ [4] ὑπέρογκον εἰς πρόσω, ἐπικλύσω αὐτόν; [5] ὥστε εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ἀφορμὴν

piunt. Sed abi jam, cordatiorem multò nacturus Timonem. *Plut.* An ille aliquando desinet me velut ex [2] foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minùs influam, veritus ne si copiosius infundar, ipsum undis obruam? Quò fit ut in Danaidum dolium aquam mihi

trionalis plagæ regulî ex Orythia apud Iliissum rapta; filii, in quibus est ὁ μαχλότατος Vossius Theol. Gentil. lib. 3. cap. 99. *Phineo* non inepte comparantur prodigi: scorta & parasiti sunt veluti *Harpyiæ*, quarum fœdissimo contactu res amplissimæ, maximæque opes facile diffipantur. Barl.

1 Ἀλλ' ἄπιθι ἤδη] Sequitur nunc προστάγμα sive mandatum. Iupiter enim auditis ultro citroque Pluti querelis, eum abire jubet, non dubitans, quin Timone posthac usurus sit cordatiore. Paupertas enim homines reddit circumspectiores, multoque quam antea frugaliores. nam qui per nimiam profusionem facultates suas exhausere, eos tandem egestas cogit largiendo finem facere, & temperantiæ studere. *In fundo parcimonia est*, ut proverbio dicitur. Timonem Plutus cophino assimulat foraminoso, qui nihil liquoris retinere possit. κόφινος autem corbis est è vimine contextus formam habens orbicularem. Vnde Nonnus: δυσθήκῃ κίκλα κορίνῃ. Vbi nota secundam produci in *cophinus*, quæ ab aliis corripitur. Nanfius ad Nonni paraphralin. *Idem.*

2 *Foraminoso cophino*] Alludit ad Danaides de quibus Ovid. 4. Metam. *Cognatus.*

3 Φθάσαι βυλίσθρῳ] Verbum φθάνειν *antevertendi* seu *præoccupandi* significationem fere habet, quasi *prævenire volens influxum.* Barl.

4 Ὑπέρογκον εἰς πρόσω] Dicitur Plutus, cum uberius hominem locupletat. Supra dixit, ὑπέρογκον ὄζειν pro enormi contumelia. Mirum videri possit, eur tam male ominetur de Timone Plutus, quasi ad mediocritatem nullo pacto reduci queat, cum tamen à prodigalitatis extremo facilior sit ad liberalitatem regressus, quam ab avaritia, quæ longius distat à medio. Sic enim philosophus ethic. lib. 4. cap. 1. ὁμοίως δοκεῖ, inquit, δόξαι ἂν ὁ μικρῷ βελτίων εἶναι τῷ ἀναλώτῃ, διὰτάδε γάρ ἐστι, καὶ ὑπὸ τῶν πλείονας, ἢ ὑπὸ τῶν πόρους, ἢ ὅλως τοῦ μέσου ἅπτεσθαι. ἐγχωρεῖ γὰρ τὸν τῷ ἀναλώτῃ, ἐθέλειν, ἢ καμεῖν. Hoc est, *Qui prodigus est, non paulo esse melior liberali videtur. Nam & sanabilis est, tum ætate, tum inopia, & ad medium venire potest. Habet enim liberalis hominis nonnulla. Etenim donat, non accipit.* Contra vero avarus est ἀνίατος, id est, *difficulter sanari potest*, quia avaritia, ut idem Aristoteles ostendit, semper magis atque magis crescit. Vnde & hoc infert τέρατωμα, prodigum quod ad ingenium attinet, per se non esse malum & improbum, sed potius hominem simplicem & ἀκίδυνον, quia temere & inutiliter profundit eas opes, quas reliqui homines magni faciunt, & quodammodo honorant: imo pro quibus consequendis non pericula aut labores ullos subire recusant, & in quibus major pars hominum suam felicitatem positam esse arbitratur. *Idem.*

5 Ὥστε εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων] Prodigum Timonis ingenium dolio insuper comparat Danaidum, quod pertusum est, nec liquorem continere potest. Fuit Danaus Argivorum rex, Ægypti frater, qui quinquaginta filias, sed ex diversis conjugibus genuisse dicitur, quæ ab avi nomine *Belides*: à patris autem nomine *Danaides* appellantur. Has cum totidem Ægypti filiis nupsissent, Danaus ut respon-

μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, [1] ὦ κύτος μὴ ἔχοντος. ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, χεδὸν ἐκχυθησομένου ὦ ἐπιῤῥέοντος ὅπως, σύριττε τὸ ἐκ τοῦ ἔκχυσιν κεχηνὸς ὦ πίθος, ἐκκώλυμα ἢ ἔξοδος. [2] Ζεύς. ἀκοῦσι εἰ μὴ [3] ἐμφράξῃ τὸ κεχλιὸς τοῦτο, καὶ εἰς [4] τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθήσῃ ὦ βεβαίως σοι, ῥᾳδίως σύριγξ τοῦ ὀφρέατος αὖθις, καὶ τὸν ὀικελλαν [5] ἐν τῇ τρυχὶ ὦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη,

hi videar allaturus, fruſtraque infuſurus, vaſe non continente liquorem: imò priùs propemodum effuſo quod influit, quàm influxerit: adeò latus dolii hiatus ad effuſionem, ac liber exitus. *Iupiter.* Proinde ni hiatum iſtum obturaverit, perpetuamque perſtillationem ſiſtere conetur, te propediem effuſo, facilè rurſus ſagum & ligonem in fœce dolii reperiet. Verùm abite jam, illum-

ſponſum accepit ſe à genero interfectum iri, filiabus auctor fuit, ut facta ſimul conjuratione ſponſos omnes interimerent. quod factum ab illis, una (alii duas ſtatuunt) excepta, nimirum Hypemneſtra, quæ Lynceum maritum ſuum ſervavit, à quo Danaus, poſtquam annos regnallet quinquaginta, interfectus eſt. Ob hanc impietatem tali ſupplicio Danaides apud inferos finguntur plecti, ut aſſiduo dolium pertuſum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluit, quantum infunditur. Vnde natum proverbium. εἰς τὸ Δαναΐδων πῖθον ὑδροφορεῖν, de quo Eraſmus. Fabulæ hujus quoque meminit Lucianus in Hermot. in Diplad. nec non in dialogo Crateris & Diogenis. Convertitur ad varios uſus. hic in prodigos aptatur, qui ſimulatque opes accepere, continuo eas effundunt. *Barl.*

1 Τῶ κύτος μὴ στέγ.] Vox κύτος generatim ſignificat omne concavum. πίθος κύτος, *dolii ſinus* vel *alveus* eſt. Heſychio non tantum exponitur σῶμα, ὄγκος, ſed etiam χώρημα, βάθος. Notandum hic τὸ στέγειν idem eſſe, quod σωίσχειν, & proprie uſurpari de iis, quæ aquam continere dicuntur, nec per rimas aut foramina eam tranſmittunt, cui opponitur διαπίπτειν, vel διαχέεσθαι, apud Plutarchum. hinc στέγη tectum; quod pluvias abarceat, & στέγασος, Heſychio, ὁ σωφράγιος στέγειν τὸν λόγον. in quem non competit illud Terentii: *Plenus rimarum ſum, hac atque illac perfluo.* Vocabulum eſt ἀκόλουθον, de quo ſi placet, vide doctiſſimas Gathakeri lucubrationes contra Pfochenium, & Salmaſii exercitat. in Solinum. *Idem.*

2 Ζεὺς] Iupiter in ſua perſiſtens ſententia Plutum ad Timonem abire vult, quem niſi oblata fortuna prudentius utatur, brevi ad egeſtatem & priſtinos labores denuò redactum iri prædicit. Notandum hic τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς in Iove. *Idem.*

3 Ἐμφράξῃ τὸ κεχλιὸς] Alludit ad præcedentem fabulam de dolio Danaidum participium pro nomine poſitum: τὸ κεχλιὸς ἀντὶ τοῦ χάσμα. Sunt enim Græci φιλομέτωχοι. Sic initio hujus Dialogi: ἀναπλῆσαι τὸ κεχλιὸς dixit, quod hic ἐμφράξαι, *obſtruere ſeu obturare hiatum.* Idem.

4 Τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον] *Per ſemel apertum foramen.* Eraſmus, *perpetuam perſtillationem* vertit. malim *effuſionem*, τὴν ἔκχυσιν, paulo ante vocavit. nam *perſtillationis* vox hic minus apta videtur, cum non κατάγον, hoc eſt *ſtillatim*, ſed χύδην & *copioſe* ſuas opes prodegerit Timon, ut ſupra oſtenſum. εἰς τὸ ἅπαξ, idem valet, quod εἰς τὸ ἀεὶ, *ſemper*, *in perpetuum.* vulgo *ſemel pro ſemper.* Idem.

5 Ἐν τρυχὶ] In fœce, id eſt, in fundo dolii. Simile apud Gallos de Chymiſtis jactatur dictum: *au fond du creuſſet, le gibet.* Poſtquam enim auri conficiendi artem fruſtra ſcrutati ſunt Chryſopœi iſti, conſumptiſque opibus ad egeſta-

tem

ἐκ τελετίζειν αὐτόν. [1] σὺ δ' μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν, ὡς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας [2] ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως ἂν κεραυνοὺς ἀκονήσωσιν, ἵνα κατακόψωσιν, ὡς ἤδη γε πεπληγμένοι αὐτῶν δεδοίκαμεν. [3] Ἑρ. εὐθὺς μὲν ὦ πλοῦτε. τί οὖν τοῦτο ὑποσκάζεις; [4] ἐλελήθεις με [5] ὢν χωλὸς ὤν. [6] Πλοῦ. οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὀψέποτε μὲν ἀφίκετο παρ' ἐμὲ πεμφθείς ὑπὸ τοῦ Διός· νῦν δὲ οἰδ'

illumque ditate. Tu verò Mercuri meminerìs redeundo Cyclopas ex Ætna ad nos adducere, quò fulmen cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. *Merc.* Eamus Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. *Plut.* Hoc non est mihi perpetuum Mercuri: sed quando ad aliquem à Iove missus proficiscor, nescio quo-

modo

tem redacti, nihil reliquum ipsis, nisi ut ex desperatione restim sibi emant, quo gulam frangant. *Barl.*

1 Σὺ δ' μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν] Mercurio speciatim mandat Iupiter, ut reversus ab itinere Cyclopas ex Ætna secum adducat, qui fulmen resarciant atque reparent. nam supra dixerat, dum avidius in Sophistam Anaxagoram jacularetur, fractos fuisse duos eosque maximos radios, cuspidemque retusam. Fabulantur poëtæ Cyclopas Vulcani esse ministros Iovi sua fulmina fabricantes, sic dictos ab eo quod unicum haberent oculum, eumque orbicularem. κύκλῳ enim circulus & ὤψ, vultus sive oculus. Vnde & Cocles nomen accepit illustris Romanus, quasi Cyclops, quod μονόφθαλμος esset. Ex his autem Cyclopibus potissimum tres celebrantur, *Brontes*, *Steropes* & *Pyracmon*, de quibus poëta lib. 8. divini operis, & Apollonius Argonautic. 1. *Idem.*

2 Ἐκ τῆς Αἴτνης] Locum indicat unde vocandi essent Cyclopes, ex Ætnâ scil. sede & officina eorum. Hinc fratres Ætnæi Virgilio, vel propter ignes ex eo monte perpetuò ebullientes: vel, quod magni essent instar Ætnæ. Homerus tamen Iliad. ô. Vulcanum introducit non in Ætna, sed in cœlo sine Cyclopum opera Thetidos rogatu fabricantem arma Achillis. Fabulæ physicam interpretationem dat Servius ad locum Virgilii supra citatum, & Natalis Comes lib. 2. cap. 6. Mythologiæ suæ. *Idem.*

3 Ἑρμ. Περιΐμεν ὦ πλοῦτε] Sequitur Mercurii & Pluti colloquium. Miratur claudicationem Pluti Mercurius. ὑποσκάζειν & χωλὸν εἶ? hinc σκωπτόμως posuit Lucianus. Fingitur autem Plutus in adventu claudus, in recessu alatus, quod serius quidem opes contrahantur: partæ autem, nisi frugaliter dispensentur, velocissime dilabantur. Eundem & cæcum faciunt & judicii expertem, propterea quod indignissimum quemque opibus affluere videamus: probos contra & condignos in re tenuissima ut plurimum versari. Hinc Plutus jam visu recepto apud Aristophanem. οἷσιν ἄρα, inquit, ἀνδράποσιν ξυνὼν ἐλαύνομεν. ὃν ἀξίως ἢ τῶν ἐμῶν φιλίας ἰσόζυγον, id est, *cum qualibus & quantum iniquis vobis versatus sum. Dignos autem meo consortio effugi.* Idem.

4 Ἐλελήθεις τυφλὸς ὤν] Græca σύνταξις, *latebat me vel ignorabam te cæcum esse.* plura ejusdem constructionis exempla habet Budæus pag. 899. *Idem.*

5 Ὢν χωλός] Χωλὸς voce per illusionem fere utitur Lucianus, ut supra dictum. Idem est qui χωλαὶ θύρα, ἀνδρεῖος Hesychio, ab antiquo χώλη vel χῶλη, quo genus denotatur, quasi generosus, ex familia ac genere nobili ortus. *Idem.*

6 Πλοῦ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ] Responsio Pluti, ad hoc quod claudicationem suam spectat, quam non sibi perpetuam esse ait, sed tunc demum obtingere, quando à Iove mittitur. Docet figmentum probos & à Iove dilectos, aut

ὅπως βραδὺς εἰμὶ τὴν [1] χωλὸς ἀμφοτέρους, ὡς μόλις [2] πολλοῦ ἐπὶ τὸ τέρμα, [3] περιμένοντός μου· ὁπότε δὲ ἀναστατέον ἐστὶν ἀπὸ τῆς

modo tardus & claudus utrinque sum: ita ut ægrè metam pertingam, quum nonnunquam qui me operiebatur, priùs insenuit. Sed quum discedendum est alatum

tiunquam aut tarde in hac vita felices ac divites fieri. Vult enim Iupiter virtutem per se amari, propter aliud. Nam si illi demum divites evaderent, qui virtutem colerent, plerosque videremus ideò virtutem amplecti, quod per eam ditescerent. Atque ita virtutem non propter se, sed propter opulentiam amarent. Contra verò improbos & Diti gratos cito ditescere innuit, cum fieri non possit, ut opum facultatumque tam expedita facilisque & pæne momentanea, ut ita loquar, adeptio, conquisitio, possessio justa esse & legitima censeri debeat. Hinc Iuvenalis Sat. 14.

Dives qui fieri vult,
Et citò vult fieri. sed qua reverentia legum?
Qui metus aut pudor est unquam properantis aviri?

Tardus igitur incessu est Plutus, cum ad eos ablegatur, quos æquus Iupiter amavit, id est, ad homines *pios* & virtute præcellentes, cujusmodi opes laudat Hesiodus, easque vocat χρήματα ἐκ θεῶν, sed δώσοντα, hoc est, *opes non rapto quæsitas, sed divinitus concessas*. Barl.

1 Χωλὸς ἀμφοτέρους] Ἀμφιγυήεις. Vt Vulcan. Homericus. Aristoph. in Plut. *Bourd.* Scilicet ἀμφοῖν, utroque pede claudus. Homero ἀμφιγυήεις, quod Vulcani epitheton est. *Barl.*

2 Τελεῖν ὅπῃ τὸ τέρμα] Pertingere ad metam. ubi τελεῖν perinde esse videtur ac si diceretur, τελεῖν ἐς δρόμον, *conficere cursum*. τέρμα vero curriculi meta est, hoc est, locus, in quo stabant ad palmam accipiendam post peracta spatia οἱ ταχυδρομεῖς. Alio nomine λύδιον appellant Græci: *calcem* & *cretam* Latini. Distinguitur autem à metis, circa quas flectebant currus suos iidem cursores. de quo Salmas. ad Solinum. *Idem.*

3 Περιμένοντός μου] Hac de re perelegans extat epigramma in Anthol. Græca, sed incerti auctoris, ubi senex quidam ὀλιγηλὸς hunc in modum de se conqueritur:

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶ πλούσιος εἰμί.
Πᾶν μὲν ἔχω τὸ πένητι οἰκεῖος ἐν ἀμφοτέροις.
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, οὐκ εἶχον ἔχειν.
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τοῦτ' ἔχω.

Quod sic Latine vertit mellitissimus poeta Iohannes Secundus:

Pauper eram juvenis, nunc tandem ætate senili
Diteſco; hei misero, tempore utroque mihi:
Vti cum poteram, nummorum copia deerat:
Copia nunc superest larga, sed usus abest.

4 Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀπολλοδώρου δύη] Alterum orationis membrum, quo declarat Plutus, se quidem in accessu esse βραδύτατον, sed in discessu alacrem & quavis celeritate celeberrimum. Nam ut docet Plutarchus in præceptis civilibus: nullæ sunt fortunæ tam amplæ, quæ nisi πίνητο & διαπέμπωσι circumferibuntur, ad usus necessarios sint sufficturæ. Hinc plurimos videre est, qui per luxum & gulam brevissimo tempore ad inopiam redacti sunt, promi magis quàm condi. Nam quantum promit: nihil autem recondit sive seponit, is ad Divam Penuriam velis, quòd ajunt, equisque properat. A talibus aufugere dicitur Plutus pernicissimis pedibus, & alatus esse cum discedit. Velocitatem suam illustrat similitudine petita à stadii decursore, qui velut saltu stadium transiluerit, quam ocyssime præ-

ἀπαλλάξεις δὴ, πλοῦτον ὕψος, πολὺ τὸ ἐμεῖνον ἀνύποπτον. ἔμοιγε τὸν ταῦλην ἡ [1] Θαυλαγξ. καίτοι ἤδη ἀναπηρότερον τινὰ ἐπιτηδείως, ὑπερπηδήσας τὸ φάλαγγον, εἶδεν ἱδόντων οἷον τὸ θεατῶν. [2] Ἐρμῆς. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ γὰρ ἐκ πολλῶν ἂν εἰκότως ἔχοιμι εἰπεῖν, χθὲς μὲν [3] οὐδὲ ὀβολὸν ὄντα [4] πεζὸν βαδίζοντα ἔχοντας, ἄφνω δὲ πλουσίους, ἐκ [5] πολυπλεθοῦς, ἐπὶ τὸν ἵππον ἐπιβάντας, καὶ ἐπὶ τὸν ἅρματος ἐπιβάντας, καὶ

[1] ἐπὶ λάκκῳ ζεύγνυς ἐξηλαύνουσας, οἷς ἡδὺ κἂν ὀνῷ ὑπάρξῃ πώποτε· ὁμως πορφυροῖ, καὶ [2] χρυσοχαίρες περιέρχονται. νῦν δ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἷμαι, ὅτι μὴ ἄναρ πλουτοῦσιν. [4] Πλάτων. ἑτεροῖον τοῦτ' ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τοτε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. [6] ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῶσιν δεῦρο με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, [6] ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι, [7] μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ὢν σκοτεινῷ που τῷ οἰκίας

albis quadrigis vehantur, quibus ne asellus quidem ante fuppetebat: ii tamen purpurati, & manibus aurum geſtantes obambulant: qui ne ipſi credere poſſunt, quin [3] per ſomnium divites ſint. *Plut.* Ilthæc alia res eſt, ô Mercuri, neque enim tum meis ipſius ingredior pedibus: nec à Iove ſed à Dite tranſmittor ad eos, qui & ipſe opum largitor eſt, magnaque donans: quod ſuo etiam nomine declarat. Itaque quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obſignatum, & ſarcinæ in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille, alicubi in tenebricoſa ædium parte

1 Ἐπὶ λάκκῳ ζεύγνυς] Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. fine operis. *Bourd.*

2 Χρυσοχαίρες] Intelligit eos qui digitos auro ſeu aureis annulis ornant. χρυσοδακτυλίους eleganter appellat Apoſt. Iacobus epiſt. ſuæ cap. 2. *Barl.*

3 *Per ſomnium divites*] Vt piſcator apud Theocrit. Eclog. 9. *Cogn.* Paroemia eſt uſurpaturque de immodicis votis. Nam quicquid optarit aliquis, id ſomniare contigit. Sic Micyllus cerdo apud Lucianum ſe divitem ac præpotentem ſomniat. Apud Theocritum piſcator ſomniat aureum piſcem. Hujuſmodi omnes κατ' ὄναρ μακάριοι, id eſt, ſomnio beati ſunt, quemadmodum loquitur Tullius, vel quiſquis auctor declamationis in Salluſt. *Vnde tu*, inquit, *qui modo ne paternam domum redimere potueris, repente tanquam ſomnio beatus, hortos pretioſiſſimos, villam Tiburti & Cæſaris reliquas poſſeſſiones accepiſti?* Sunt igitur per ſomnium divites, qui repente divites facti, nec ipſi ſciunt, unde tanta opulentia obvenerit. *Barl.*

4 Πλάτ. Ἑτεροῖον τοῦτ' ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ] Reſpondet Plutus ad objectionem Mercurii per diſtinctionem. Fatetur quidem ſe cum à Iove mittitur, tardum eſſe pedibus, ſed à Plutone ablegatum non ſuis, ſed alienis pedibus incedere ac velocem eſſe. Hinc fieri, ut improbi & ſcelerati homines repente divites fiant, feliceſque præ cæteris conſpicianrur. Nam tales Diti, hoc eſt, Plutoni ſunt grati, Orcique tandem victimæ futuri. Notandum rurſus, etſi Plutus à Plutone diverſus ſit ſecundum poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Vnde πλουτοδότης hic & μεγαλόδωρος appellatur, hoc eſt, *opum largitor* & *magna donans*. Quinimo & nomen ſuum debet τῷ πλούτῳ, id eſt, *divitiis*, eſtque nihil aliud Pluto Phyſice conſideratus, ut ſupra diximus, quam interior terra quatenus metallifera eſt. *Idem.*

5 Ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῶσι δεῦρο με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον] Deſcribit tandem Plutus, quo pacto ab uno ad alium tranſeat hæredem teſtamento vel codicillis. *Idem.*

6 Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Eſt hæredem bonorum conſtituere. δέλτος Lucianus accipit pro *tabula* vel *cera teſtatoris*, in qua teſtamentum perſcribitur, κατασημαίνεσθαι eſt obſignare & ſigillo ſuo confirmare. ὑποφορτίζειν, quod poſt ſcriptionem fiebat. *Idem.*

7 Μετακομίζουσι] Teſtamenti à teſtatore obſignati tranſportatio deſcribitur, ſimul

ἀφέξει), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενον, [1] περιμέχθητον ταῖς γαλαῖς. [2] ἐμὲ γὰρ οἱ ἐπελπίσαντες, ὧν τῇ ἀγορᾷ περιρρέονται [3] κηγχρόπες, [4] ὥσπερ τὴν χελιδόνα πρόσαντες ὄμιλλον [5] τετριγότες οἱ νεοττοί. [6] ἐπειδὴ δὲ τὸ σημεῖον [7] ἀφαιρεθῇ, καὶ [8] τὸ λῖνον σπάρτιον, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ κοινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ κηδεστής, ἢ ὑπηρέτης, ἢ ὅπως ἂν τὸ γένος τοῦτο καλῶσιν, ἐκεῖνος μὲν ἀπαλλάττεται, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὸν ἀπόπατον ἀπορρίπτομαι, ἢ ἐπὶ τὸν ἀμφιθέατρον, ἢ ἐπὶ τὸν ἱππόδρομον, ἢ ἐπὶ τὸν ἀγρόν, ἢ ἐπὶ τὸν ἀγυιὰν τὸν ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν, ἢ ἐπὶ τὸν ἀγυιὰν τὸν ἐπὶ τῶν κακῶν, ἢ ἐπὶ τὸν ἀγυιὰν τὸν ἐπὶ τῶν μέσων, ἢ ἐπὶ τὸν ἀγυιὰν τὸν ἐπὶ τῶν ἀδιαφόρ

παιδίων ἀκίνης, [1] ἀπὸ παιδικῶν τίμιος, [2] ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη [3] ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ [4] μίσθωμα ὁ γηραιὸς ἀπλακεῶν, [5] ἐκείνος μέν, ὅστις ἂν ἡ ποτε ἁρπακτὴρ μέλας με [6] αὐτὴ δέλτος, [7] θεῖ φέρων, ἀντὶ δὲ [8] τίνος Πυῤῥίου ἢ

vulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem meruerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigeniſque voluptatibus, quas ipſi jam obſoletus ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmium ferens generoſius quiſquis tandem ille fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modò Pyrrias, vel Dro-

tabulæ Teſtamentariæ colligabantur, & craſſius erat eo, quo ſuitur. *linteum funiculum* vertit interpres. *Barl.*

1 Ἀπὸ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Perſonii. *Bourd.* Sic & in Dialogo mortuorp loquitur. τὰ *παιδικὰ* de præpoſtera Venere intelliguntur: *catamitos* Latini vocant, & *ſcorta maſcula*. Barl.

2 Ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον] Mollium & cinædorum erat mentum reliquaſque corporis partes ξυρᾷ, id eſt, *novacula* radendas & lævigandas tradere, quod & σπαραττεῖν τὰς γνάθους dixit Ariſtoph. in Ranis, *vellicare genas*, pro depilem reddere. Ita Cliſthenem quendam traducit hominem γυναικώδη & pathicum. Idem παραπιλᾶν dicebant, nec tantum viris, ſed & fœminis impudicis uſitatum fuit, quæ & ſuas item habebant παραπλατρίας, hoc eſt, ejuſmodi mulieres, quæ turpi miniſterio pilos evellebant, glabramque reddebant eam corporis partem, *per quam ſecus fœminæum & ſobolem prodere & nomen ſolet acquirere geueri*, ut Arnobius loquitur, *idque in morem biſtriculi & nondum duri puſionis*. Nec ſolum novacula fiebat illa corporis depilatio, ſed & pice calida, (πίτυσιν Græci vocant) item dropace: medicamentum eſt, quo piloſa loca ad tempus levia ac glabra redduntur. *Idem.*

3 Ἔξωρος ὤν] Iuvenem deſignat qui amabilem ætatem exceſſit: ἔξω temporis id ætatis ſignificat, quo maxime vegeti ſumus. *Exoletum* Latini vocant. Cicero de Clodio: *Ille qui ſecum ſemper ſcorta, ſemper exoletos, ſemper lupas ducebat.* Orat. pro Milone. Id genus homines non paucos circum ſe habuiſſe Heliogabalum ferunt, quos deinde Alexander Severus rerum potitus, partim in inſulas deportandos, partim naufragio mergendos curavit. teſtis eſt Herod. lib. 5. & Dion in Fragmentis. *Idem.*

4 Μίσθωμα] Turpe verbum & meretricis capturam ſignificat. Diſtinguitur à voce μισθὸς, ut merces vel quæſtus à captura. Ammonius de differentiis vocum: μισθὸς μισθώματος διαφέρ. μισθὸν μὲν ἐστιν ὁ δίκαιος· μίσθωμα δὲ τὸ ἀπονενοημένον. hinc μίσθωμα λαβεῖν idem eſt quod ἑταιρῆσαι. Et μισθώτειρα γυναῖκας pro meretricibus, quæ ſimiliter à merendo apud Latinos nomen accepere. *Idem.*

5 Ἐκεῖνος μὲν] Quam ſæpe in manus devolvatur ſervuli alicujus lenonarii, quamque indignis modis ab eo excipiatur, pluribus oſtendit Plutus. ἐκεῖνος μὲν: Hi enim ſunt qui per libidines ditantur, & *teſtamenta merentur Noctibus*, ut Iuvenalis loquitur. *Idem.*

6 Αὐτὴ δέλτος] Deeſt præpoſitio σὺν. Sic Homerus in Iliade: αὐτοῖς τοῖς ἵπποις καὶ ἀνδράσιν, id eſt, *cum equis & viris.* Idem.

7 Θεῖ φέρων] Attice, pro φέρει θέων. *aſportat currens*, vel *currendo*. Sic αὐσας πρόσω, apud Ariſtoph. in Pluto, pro πρόσω ἄυσας *currendo*, hoc eſt, *confeſtim perfice*. Idem.

8 Τίνος Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe Ariſtoph. *Bourd.* Pyrrhias, Dromo, Tibius ſervorum apud Comicos nomina

δρόμων, ἢ Τίβιος, [1] Μεγακλῆς, Μεγάβυζος, ἢ Πρόταρχος μετονομασθείς, εἰς μόνην κεχηνότας ἀλλήλοις ἀποβλέποντες παραλιπών, ἀληθὴς [2] ἄγροικος τὸ πάνθ', οἷος αὐτὸς ὁ [3] θύννος εἰς μυχὸν ἐσ συγκόμης δεδραγμένος, ἐκ ὀλίγου τὸ δέλεαρ [4] καταπιών. [5] ὁ δὲ, ἐμπεσὼν αὐθρόως εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ [6] παχύδερμος ἄνθρωπος, ἐν τῷ [7] πέδῃ πε-

Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterùm illos nequicquam hiantes, sequo mutuum intuentes relinquit: ac verum luctum agentes, quòd ejusmodi thynnus ex intimo sagenæ sinu effugit, devorata non exigua esca. Atque hic repentè totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc

mina sunt, qui vel à capillitio rufo, vel cursu aut gente sic appellati. Τίβια enim ἡ ὅλη φυγή. Suidæ. *Bern.*

1 Μεγακλῆς] Fuit Megacles ex illustri Alcmæonidarum genere, qui tertiæ parti Atticæ regionis præfuit, nempe Paraliæ sive oræ maritimæ, de quo Aristophanis interpres in Nebulis, itemque Vespis. *Megabyzus* autem nobilis Persa, unus ex septem, qui Magorum tyrannidem sustulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus. Fuit & alter Sopyri filius, qui dux exercitus extitit in Ægypto adversus Athenienses & socios, de quibus legere est apud Herodotum lib. 3. *Protarchi* nomen imperii præfectum sive principem sonat. *Idem.*

2 Ἄγροικος τὸ πάνθ'] De frustratis hæredipetis hoc dicit, quibus nihil relictum præter luctum. Sic Horat. Sat. lib. 2. de Corano:

Tum genus hoc facies: tabulas socero dabit atque
Vt legat, orabit, multum Nasica negatas
Accipies tandem, & tacitus leget invenietque
Nil sibi legatum præter plorare,

πολλὰ ἢ τὸ οἰμώζειν, Græco more. *Idem.*

3 Θύννος ἐν μυχῷ τ' συγκόμης] Ælia. hist. animal. Proverb. sic id. Piscat. inde συγκομιδάζειν. Boisti. Proverbium: de hoc pisce Plin. lib. 9. c. 15. Athen. lib. 7. *Cogn.* Vtimur hoc loquendi genere, quoties commoditas aliqua, quæ jam propemodum tenebatur, præter exspectationem subito præripitur. Extat etiam in Piscatore. Simili figura dixit Terentius: *Crucior bolum tantum mihi esse ereptum subito à faucibus.* Est autem thynnus piscis, qui magno numero capitur in portu Lusitano ad Vlyx bonam & juxta mare Herculeum, sic dictus παρὰ τὸ θύειν, quod est ὁρμᾶν. hinc θύννος, & geminata littera Æolice θύννος, à motus vehementia. nam impetu & furore quodam fertur & æstro agitatur sub ortum Canis. Inter cete numerat Galen. 3. de alim. facult. *Bart.*

4 Καταπιών] Pro καταφαγών. Degeneravit hoc verbum à simplici πίνω, & sæpius de carnibus & piscibus usurpatur pro *devorare.* δέλεαρ esca proprie dicitur qua pisces capiuntur. hinc δελεάζειν pro *inescare*, quod κυρίως sumitur de occulta & insidiosa captione: cui respondet Hebr. רמה, id est, escam, vel ejusmodi quicquam projiciendo fallere ac decipere. *Idem.*

5 Ὁ δ'] Describit porro Plutus servuli hæredis conditionem & habitum. *ἀπειρόκαλον* vocat, hoc est, *vitæ mundioris atque elegantioris expertem*, cujusmodi esse solent servilis ingenii homines. In Glossis exponitur *infrunitus, insolens.* Et infrunitus quasi ἄφρων vel infrons, ut placet Lipsio. *Idem.*

6 Παχύδερμος] Aptum servis epitheton, quod eam plagis perferendis, tum oneribus & sarcinis portandis destinati sint (unde σκληροφόρους Comicis dicti) cutem habere soleant crassiorem & callosiorem. *Idem.*

7 Πέδῃ πεπεδημένος] Quod πεπεδημένοις esse consuevimus, ut supra ostendit

φειδὼς, καὶ εἰ παιδὸς ἄμ-
[1] μαστίξειέ τις, [2] ὄρθιον ἐφίστας τὸ ὦς
καὶ [3] τὸν μυλῶνα, [4] ὥστε ἐξ τὸ ἀ-
νάκτορον σφζσπωῦν, ἐκεῖ ἐπ φορη-
τὸς ἐπ τοῖς σύνεγγύς [5] αἰκὰ
τὰς τ ἐλαθέρους ὑβρίζῃ, καὶ τὰς
ἀμαθάλας μαστιγοῖ, ἀκαπιρακμῶ-
εἰ καὶ αὐτῷ τι τοιοῦτο ἔξεστι.
ἔχεις ἂν [6] ἢ ἐς πορνίδιόν τ ἐμπε-
σὼν, ἢ ἱππο τροφίας ἐπιθυμήσας,

huc horrescens, & siquis alius loro increpet, stans arrectis auribus, & pistrinum tanquam templum adorans, non amplius iis in quos incidit, est tolerabilis: sed & ingenuos contumelia afficit & conservos flagris cædit, experiens num sibi quoque similia liceant: donec aut in scortulum illapsus, aut alendorum equorum studio captus, aut

Lucianus. hinc φιδὼς & τριφιδὼν pro servo maligno & verberone, qui sæpius in carcerem conjectus fuit. *Barl.*

1 Μαστίξειέ τις] Servi item μαστίγιαι dicti quod ob maleficia loris cæderentur. Vnde *lorariorum* frequens mentio apud Plautum, qui & *centabos bubulos* per jocum vocat verbera, quæ cum crepitu ingeruntur servili tergo. Quin & ὑστριχίδι olim flagellati, id est, loro è setis suillis confecto: ut ex Aristoph. liquet. Item, *virgis ulmeis*, unde *ulmitribas* & *ulmorum Acherontes* eosdem appellat Comicus. Sic ille in Rud. *Tergum obtestor tuum, ut tibi uberem ulmeam esse speres virgindemiam.* Idem.

2 Ὄρθιον] Vernilitatem ejus porro indicat, cum arrectis illum auribus stare dicit, siquis vel loro increpet equi ad instar, qui simulatque flagelli strepitum audit, *micat auribus, & tremit artus*, ut Maro loquitur 3. Georg. *Idem.*

3 Τὸν μυλῶνα] Solebant item servi à Dominis in pistrinum dedi ob noxam. Vnde, *pistrino dignus*, apud Terentium. Erat autem locus, in quo panis pinsebatur, seu mola quam versabant mancipia, pro quibus hodie jumentis utimur, aut molis pneumaticis aquaticisve. Apulejus in asinum transformatus, molas pistrinenses per circuitus multivios circumegisse se festiviter scribit, describens quales essent ministri in pistrinensi contubernio: *Sunt homunculi*, inquit, *vibicibus lividinis totam cutem depicti, dorsumque plagosum scissili centunculo magis inumbrati, quam obtecti: nonnulli exiguo tegulis tantummodo pubem injecti, cunctis tamen sic tunicati, ut essent per pannulos manifesti, frontes litterati, & capillum semiraſi & pedes annulati.* Idem.

4 Ὡς τὸ ἀνάκτορον σφζσπωῦν] Facete pistrinum ut templum adorare dicuntur servi, quod in eo ad fidem & obsequium edomantur, Deosque scelerum suorum vindices revereri discunt. Plautus similiter dixit, servos *carcerem habere pro domo sua*, in Captiv. τὸ ἀνάκτορον, propriè regia est. hic templum ita vocatur sed peculiariter Cereris. Hesychius: ἀνάκτορον, τὸ τ Δημήτρος. scil. ἱερόν. Quidam pro ἀνάκτορον hic positum putant, quod templum est τῆς θεοπότορος, de quo supra dictum. *Idem.*

5 Ἀλλὰ τὰς τ ἐλαθέρους ὑβρίζῃ] Docet Plutus servo, cum ad lautiorem fortunam pervenit, nihil esse arrogantius, nihil intolerabilius. Paulo ante dixit, eum non esse φοιτητὴν τοῖς σύνεγγυς. Nunc quam insolens sit quamque contumeliosus non modo in conservos suos, sed etiam homines liberos, ob oculos ponit. Vere Claudianus in Eutrop. *Non bellua tetrior ulla est: Quam servi rabies in libera colla furentis.* Vnde parœmia celebratur quam & Ioseph. Scaliger refert in Stromateo suo, Μήποτε δούλη δέσποινα γένοιτο, id est, *Nunquam ancilla fiat domina.* Solent enim ejusmodi homines, qui servitutem serviverunt, cum ex humili fortuna subvehuntur ad res amplas, multo esse insolentiores, minusque ferendi, quam qui divites vel felices nascuntur. *Idem.*

6 Ἢ ἐς πορνίδιον] Docet item Plutus, male parta, male dilabi. Nam servus

ἢ πάλαξι παρεδὼς ἑαυτὸν ἀμύσσειν, [1] ἢ μὲν δίμορφότερον ῥᾴδιον Νιρέως εἶναι αὐτὸν, δυσειδέστερον δὲ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ σωφρόνως Κροίσου ἐκκεῖσθαι, ὁπόταν ἅθλιος καὶ χθὲς τὰ κατ' ὀλίγον ἀπὸ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα. [2] Ἐρ. αὐτά πως χαίδην φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἐν αὐτοῖς βαδίσῃς, πῶς ἂν τυφλὸς ὢν δύσεισιν εὕροις ὁδόν; ἢ πῶς διαγνώσεις ἐφ' οἷς ἄν σε ὁ Ζεὺς δόσῃ πλοῦτον, κενὰς εἶναι δὲ πλουτοῦντων ἀξίους; Πλά. αἰσχρὸν δὲ δύεσθαι με οἷ τινές εἰσι; Ἐρ. μὰ τὸν Δία ὃ πάνυ, [3] οὐ γὰρ Ἀριστείδου κατελιπὼν, [4] Ἱππονίκῳ δὲ Καλλίᾳ συστήσεις, δ

aut adulatoribus sese tradens, dejerantibus Nireo formosiorem esse, Cecrope, Codrove generosiorem, callidiorem Vlysse, ditiorem verò sedecim simul Croesis, momento temporis semel effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, & flagitiis fuerant collecta. Ista fermè sic se habent uti narras. Verùm ubi, tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus cùm sis viam invenire potes? aut qui dignoscis ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundent? *Pl.* Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? *Merc.* Per Iovem haud quaquam. Neque enim Aristide, de præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos

vus Domini sui bonorum hæres factus, ea quæ multis ex perjuriis, rapinis & flagitiis corrasa fuere, scortis iterum, aut equis alendis dissipare solet, idque momento temporis simul ac semel. ἱππονοφοίας meminit, quod equorum alendorum studium magno constet, ut in Phidippide suo ostendit Strepsiades apud Aristoph. in Nebul. *Barl.*

1 Ἢ μὲν δίμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copiosè in Somnio ubi de Simonide. *Bourd.* Proverbium est, quod ab Erasmo prætermissum miror. Fuit Nireus Charopi & Aglaiæ filius; omnium Græcorum post Achillem formosissimus, de quo Homerus Iliad. β. Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄναξ υἱὸς Χαρόπεω Ναϊάς τε ἄνακτος, ὃν ἐν Σύμῃ ἔτρεφε νύμφη Ἀγλαΐη Καλὴ Θαλίη τε μενεπτολέμοιο Γέροντος. De reliquis, quæ sequuntur, adagiis consulatur eruditissimus Chiliadum scriptor. *Barl.*

2 Ἐρ. αὐτά πως χαίδην φῆς τὰ γιγνόμενα] Approbat sermonem Pluti Mercurius, sed mirari se dicit, quo pacto cum cæcus sit, viam invenire possit, vel dignoscere eos, ad quos mittitur. αὐτόπους ire dicitur qui suis ipsius pedibus iter facit, non indigens ductore aut vectore. *Idem.*

3 Οὐ γὰρ Ἀριστείδου κατελιπὼν] Hac de re oratores Græci. Idem Iove confutat. *Bourd.* Fatetur Plutus se cum oculis sit captus, non reperire eos, qui digni videantur, ut opibus abundent: alioquin haud futurum, ut Aristide præterito ad Hipponicum, Calliam, similisque fatinæ nequam homines se conferat. De Aristide quod ait, vir fuit Athenien sis nobilitate & justitia insignis. Vnde & Iusti cognomentum adeptus est. Hujus justitiam non ferens Themistocles exilio decem annorum damnari curavit. Tandem ab exilio revocatus cum multas præfecturas gessisset, in tantâ paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ vespillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur. Sic de eo Cornelius Nepos lib. 3. *Aristides*, inquit, *quæ fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus præfuisset, in tanta paupertate discessit, ut qui efferretur, vix reliquerit.* Barl.

4 Ἱππονίκῳ δὲ Καλλίᾳ] Callias & Hipponicus duo itidem viri Athenienses, pater & filius, ob luxum & libidinem celebratissimi, quorum meminit Aristo-

πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἀλλ' ὀβολοῦ ἀξίοις. [1] πλὴν ἀλλὰ τί πρᾶγμα τοῦτο κατεπεμφθείς; Πλοῦ. [2] ἄνω κἀκεῖ κἀπὶ πλανωμένῳ [3] περιοσῶν, ἔχοις ἂν λάθρᾳ τινὶ ἐμπεσών, ὁ δ', ὅστις ἂν ᾖ τυφλὸς μὲν τὴν τύχην, ἀπεραμαῖος δ' ἔχῃ, [4] σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ [5] τῷ παραλόγῳ τῶν κέρδους ἀπαγαγών. [6] Ἐρ. ὦναξ ἐξηπάτηκε Ζεὺς ὁ ἐλεήμων σε κἀκεῖνον, πλουτίζειν ὅσους ἂν εἰκῇ δοκῇ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γαθέ. ὃς γὰρ τυφλὸν ἀνθρώπων ἐώρα, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον

tos alios Athenienſes, ne obolo quidem dignos. Cæterùm quid facis emiſſus? *Plut.* Surſum ac deorſum circumcurſans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quiſquis ille ſit, qui fortè primus me nactus ſit, abducit ac poſſidet, te Mercuri pro lucro præter ſpem objecto adorans. *Merc.* Num ergo fallitur Iupiter, qui credat ex ipſius ſententia, ditari abs te eos, quos dignos exiſtimarit qui diteſcerent. *Plut.* Et jure quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cùm me cæcum eſſe probè ſciat, emittat veſtigatum rem uſque adeò

phanes in Avib. & Concion. Item Athenæus lib. 12. In Calliam vulgaris jocus extitit: Καλλίας πτεροῤῥυεῖ, Calliæ defluunt pennæ, de quo Scholiaſtes apud Comicum, & Eraſmus in magno opere. Fuit & alter Phanippi filius, ὁ τετταρα κὠκτὼ ἵππων πρὼν τετράτην καὶ πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα ut idem refert interpres. De Hipponico, quem ob inſanos amores ἱππόζυγον appellat Ariſtophanes ad nomen alludens, ſcribit Lyſias, quod totius Græciæ fuerit opulentiſſimus. *Barl.*

1 Πλὴν ἀλλὰ τί παρὰ τὴν εἰς κατεπεμφθείς] Docet Plutus, opes non ſemper optimis & cordatiſſimis, ſed pro Iovis arbitrio nunc bonis, nunc malis contingere. At cum cæcus ſit Plutus, contingit ſæpius, ut improbis obveniat, quam probis. Hinc Theognis: Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀίδριες, οἱ δὲ τὰ κρείσσ' ἔντυσιν χαλεπῷ τειρόμενοι πενίῃ, id eſt, *multi divitias habent imperiti: alii autem honeſta quærunt gravi oppreſſi paupertate.* Idem.

2 Ἄνω δὲ κἀκεῖ πλανᾶδε] De eo dicitur, qui cæco imperu huc illuc fertur. Terentius pro eodem dixit, *ruſſum proſſum curſare*, i. e. huc illuc. Proverbiale ſchema eſſe notat Donatus. *Idem.*

3 Περιοσῶν] Verbum περιοσεῖν de iis uſurpatur, qui ſic ingrediuntur, ut unde profecti ſunt, eodem ſæpe videantur reverti. Hinc feſtive admodum Chremylus apud Ariſtoph. reſpondet Pluto, qui cum vereretur, ne perderetur à Iove, ſi viſum reciperet: *Non te perdet*, inquit, *ſed jam perdidit*, ὅστις σε προσπαίοντα οὐκ περιοσεῖν ἐᾷ. Nam fieri non poteſt, quin, qui cæcus ſurſum deorſumque oberrat, ſæpe impingat, & tandem perdatur. *Idem.*

4 Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. Bourd. Si quid lucri præter exſpectationem obveniſſet, id Mercurio lucri Deo acceptum ferebant veteres. Tradit Heſychius in jactu quodam ſolere priſcos boni ominis gratiâ præfari Mercurium: *dexter nobis ſis Mercurius*: in convivio ἀγαθὸν δαίμονα, vel Διὰ σωτῆρος. hinc κερδῷος Ἑρμῆς, *Mercurius lucriſer*, de quo infra. Et κοινὸς Ἑρμῆς dicebatur, cum duo plureſve in via aliquid reperiſſent, quod in commune dividundum erat. *Barl.*

5 Τῷ παραλόγῳ τῶν κέρδους] Attica conſtructio pro, παραλόγῳ τοῦ κέρδη. Latini hoc imitati ſimiliter dixere; *albi piſcium*, *degeneres canum*, & ſimilia. παράλογον vocat τὸ παρὰ λόγον συμβεβηκός, quod præter opinionem vel exſpectationem obvenit. *Idem.*

6 Ἐρ. ὦναξ ἐξηπάτηκε ὁ Ζεὺς] Plutus, ut Iovis numen elevet, ignorantiam & errorem illi intrepide tranſcribit, Virum bonum vocat χρῆμα δυσεύρετον, id eſt,

ἔστιν χρῆμα, καὶ [1] σφοδρὰ σπάνιος καὶ ὀλιγοστός· ὥσθ' [2] ὑπὸ τοῦ Λυγκέως ἂν ἐξεύρεσι ῥᾳδίως ἀμφισβητεῖν ὅστις ἐστὶ μισθὸς ὄν. [3] τοιγαροῦν ὅτε τὸ ῥᾴδιον ἀγαθῶν ὀλίγον ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι [4] τὸ πᾶν ἐπέχόντων, ῥᾷον εἰς τοὺς τοιούτους ἁμπίπτω σφαλείσιν, καὶ [5] σαγηνευόμενοι σφῶν αὐτῶν.

adeò repertu difficilem, & jam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, cùm adeò sit obscura & minuta. Quare cùm rari sint boni, improbi verò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. *Merc.*

est, rem inveum difficilem, ob eorum penuriam. *Rari quippe boni*, (inquit Juvenalis) *numero vix sunt totidem, quot Thebarum porta, vel divitis ostia Nili.* Et Horat. epist. lib. 1.

——— *Vir bonus est quis?*
Qui consulta patrum, qui leges juraque servat,
Quo multa magnaque secantur judice lites,
Quo res sponsore, & quo causa testе tenentur.

Eorum quam rara sit seges, omnium seculorum praxis abunde docuit. Iuvenalis Sat. 13.

Egregium sanctumque virum si respice primo,
Hoc monstrum puero, & miranti jam sub aratro
Piscibus inventis & fatа comparo mula.

Ἀμαυρὸν χρῆμα, dicitur res quæ oculis humanis vel obscure vel nullo modo videtur. Quod & apte quadrat in virum bonum. Conspicitur enim in confertâ improborum turba, ut Sol ἐν ὁμίχλῃ; hoc est, obscure & quasi per nebulam, ut Plutarchus loquitur. *Barl.*

1 Περὶ σφόδρα σπάνιος καὶ ὀλιγοστὸς] Nec minus verè dictum à Pluto, ἀνδρα παυδεῖον rem esse veteris ævi, & jam diu exoletam. Vnde & Injustus apud Aristoph. in Neb. ἀρχαῖα καὶ διεσολισθὼν esse ait, quæ de veteri disciplina, sanctisque moribus jactarei Justus. *Idem.*

2 Οὐδὲ ὁ Λυγκεὺς] Nec obscura tantum res est vir bonus, sed adeo exilis etiam, ut ne Lynceus quidem ipse eam facile repererit, cujus viri perspicacitas non ex eo paræmiæ locum fecit quod fodinas metallorum æris, argenti & auri primus invenerit, ut vult Lycophronis interpres; vel quod saxa & arbores oculorum acie penetraret, similemve ob causam, sed potius, quod insignis fuerit astrologus, qui, ut Plinius refert natural. histor. lib. 2. cap. 17. novissimam Lunam primamque eadem die vel nocte, Græci νέαν vocant, primus dicitur reperisse. quam sententiam quoque confirmat alter seculi nostri Varro G. Vossius lib 2. Gentil. Theol. cap. 19. *Idem.*

3 Τοιγαροῦν ὅτε τὸ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγον ὄντων] Concludit Plutus, cum boni tam rari sint, & pessimi quique in urbibus rerum potiantur, non mirum videri debere, si cæcus oberrans in homines nefarios facile incidat, & eorum retibus illigetur. *Idem.*

4 Τὸ πᾶν ἐπέχειν] Est *rerum potiri & prope potestate omnia regere*, idem quod κρατεῖν. Sic Aristoteles non semel de Deo dixit, ὁ τὸ κόσμον ἐπέχων. Alias verbum est philosophicum ex secta ἐποχῆς, significatque idem quod *retinere & inhibere assensionem*, ut interpretatur Cicero. *Idem.*

5 Σαγηνεύόμενοι] *Nassam* significat vel *sinum retis*, in quem capti pisces deveniunt. Hesychio πλέγμα ἐκ καλάμων. hinc κατὰ μεταφορὰν dicuntur σαγηνεύεσθαι, qui veluti pisces sagena, sic & alio quocunque modo capiuntur & irretiuntur. *Idem.*

[1] Ε'ρ. εἶτα πῶς ἐπειδὴν καταλίπῃς αὐτὸς, ῥᾳδίως φεύγεις σὺ εἰδὼς τὼ ὁδόν; Πλ. ἔξυδέρκης τὸ τῷ πῶς καὶ ἀρτίπους γέγονα ἐκ τοῦ μόνον τὸ καιρὸν τὸ φυγῆς. [2] Ε'ρμῆς. ἓν δήμοι καὶ τοῦτο ἀπόκειται. πῶς τυφλὸς ὤν, [3] εἰρήσῃ) γὰρ, καὶ αἰσχρὸς, καὶ [4] βαρὺς σκέλοιν, [5] τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀναβλέπειν εἰς σέ; καὶ

Merc. At quî fit ut quoties eos deseris, facilè aufugias, cùm viæ sis ignarus? *Plut.* Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, solummodò quum fugiendi adest opportunitas. *Merc.* Illud etiam mihi responde: quî fit ut cùm oculis sis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, tot habeas amatores, adeò ut omnes in te defigant oculos: & si potian-

1 Ε'ρ. Εἶτα πῶς ἐπειδὴν καταλίπῃς αὐτὸς] Quæstionem aliam movet Mercurius, rogatque Plutum, qui fiat, ut celeriter fugiat, cum improbos deserit, præsertim oculis captus & viæ ignarus? Eo docetur opes injustè partas non esse diuturnas; sed ut brevi temporis spatio, perque nefas conquisitæ sunt, sic & cito justa. Numinis ultione dilabi. Quæ quam vera sint, Cicero egregie demonstrat in Antonio, cujus rapacitatem & ingluviem describens Philipp. 2. *Quam insolenter*, inquit, *statim helluo invasit in ejus viri* (Pompejum intelligit) *fortunas, cujus virtute terribilior populus Romanus exteris gentibus, justitia charior? Incredibile & simile portenti est, quenam modo ille tam multa, quam paucis non dico mensibus, sed diebus effuderit.* ἐξυδέρκης hic opponitur non τῷ ἀμβλυώττοντι, ut alias, sed τῷ τυφλαττοντι, *cæcutienti.* ἀρτίπους vocat *hominem integris pedibus*, ἄρτιον τὸ πόδε, qui utroque pede valet, non mancus aut claudus. Hanc pedum pernicitatem & oculorum perspicaciam sibi adesse ait Plutus, quando tempus est ab improbis fugiendi. Videmus enim ea quæ per imbecilliorum compilationes, & scelera hinc inde corrasa sunt, in corvos iterum & milvos converti, ut in Phædone suo declarat Socrates. *Barl.*

2 Ε'ρμῆς. Ε'τι δή μοι & τοῦτο ἀπόκειται] Scisciatur porro Mercurius caussam, cur, cum adeo deformis sit Plutus, tam multos tamen habeat amatores sui & affectas, qui felices se judicant, cum ipso potiuntur: sin voto frustrentur, vitam sibi vitalem esse negent. *Idem.*

3 Εἰρήσῃ)] Hoc interfatur Mercurius χαριεντίζων, ne corporis vitia liberius notanti succenseat Plutus. *Idem.*

4 Βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν] Idem est quod χωλός. uno nomine vocatur βαρυσκελὴς, qui *tardis cruribus incedit.* epitheton est Vulcani in Epigramm. qui propterea *tardipes* appellatur à Catullo. Supra etiam βραδὺν se esse fatetur idem Plutus. τὸ σκέλος sive crus pars corporis organica est, præcipuum ambulationis instrumentum. *Idem.*

5 Τοσούτους ἐραστὰς] Quam multos sui amatores & affectas habeat Plutus, quantaque inter mortales potentia valeat, præter Aristoph. ostendit etiam Iohannes Secundus in sua, quam elegantissimis versibus descripsit, Pecuniæ regia, ubi sic ait:

Hæc est illa, cui famulatur maximus orbis,
Diva potens rerum, domitrixque Pecunia fati,
Telluris magnæ Plutique sacerrima proles.

Et paucis interjectis:

Prima quidem teritur concursu semita denso,
Virque viro, pede pes urgetur, & omnis eodem
Turba ruit properans juvenumque senumque virumque:
Antra sonant plausu gradientum, dura gemiscit
Et subsidit humus repetito sancia passu. Idem.

[illegible]

τοῦ ζῆν με, [1] δυσπαραίτητον οἶσθ'. εἰ δ' ὑπὸ τούτου, [2] σὺν ἀνέχου ζῶντας. [3] οἶδα γὰρ πάνυ σὺν ὀλίγοις αὐτῶν ὄντα σὺ [4] δυσέρωτος ὄντως, ὥστε καὶ εἰς, [5] βαθυκήτου πόντου φέρουσι, ῥῖψαι αὐτούς, ἢ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπεξεργάδας νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅπως δὴ [6] τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. [7] πάλιν ἀλλὰ καὶ σὺ ἴσθι δὴ οἶδα ὅτι

tiantur, fœlices videantur; sin fruſtrentur, non ſuſtineant vivere? Ex his quidem non paucos novi, qui ſic perditè te amarint, ut ſe aëreo è ſcopulo in alta piſcoſi maris, præcipites abjecerint, rati faſtidiri ſeſe abs te, propterea quòd illos nullo pacto reſpexiſſes. Quanquam ſat ſcio, tu quoque fateberis, ſi quo modo tibi

1 Βυσπαραίτητον οἶσθ'] Refutat hanc τῶν χρημάτων opinionem Ariſtoteles lib. 1. Ethicor. ubi δυσπαράιτητον definit *ultimum & perfectiſſimum hominis bonum*, quod divitiis competere nequit, quæ ſolum propter aliud expetuntur. *Barl.*

2 Οὐκ ἀνέχεσθε ζῶντας] Pro ζῆν Vita enim carere malunt homines, quam opibus. *Βίον ἀξίωτον* vocat Ariſtoteles, vitam, quæ vivendi ſubſidiis deſtituta eſt. Et Comicus: *ὁ βίος βίου δεῖται· ἐκ τοῦ βίου: Vita haud vocanda eſt vita victus indiga.* Conducunt enim divitiæ *πρὸς τὸ εὖ ζῆν*, ad bene commodeque vivendum, & inſtrumenta ſunt exercendarum virtutum, ut docet Philoſophus Ethic. lib. 4. Sed ita comparatum eſt cum pleriſque mortalium, ut plenè ſe vivere haud putent, ſi non habeant affatim, unde victitent, adeoque vita illis videtur acerba & indigna nomine vitæ. Nam de phylargyris ejuſmodi hic loquitur Mercurius. *Idem.*

3 Οἶδα γὰρ πάνυ ὀλίγους αὐτῶν] Reſpicit Lucianus carmen Theognidis, quod ſcripſit de paupertate: *Χρὴ ταῦτα φόλιππα ἐς μεγαλήτα πόντον Ῥιπτεῖν ἢ πετρῶν Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.* hoc eſt, *Oportet paupertatem fugere & in immenſum mare projicere, & petras, Cyrne, contra altas.* Alludit ad eundem locum in Dialogo de mercede conductis. Hallucinatur Bourdelotius, qui verſus Homeri eſſe putat. Idem Theognis paulo poſt ait: *Τεθνάναι φίλε Κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ, Ἢ ζώειν χαλεπὴ περιέχομενον πενίη.* id eſt, *Mori o amice Cyrne, pauperi melius eſt viro, quam vivere dura afflictum paupertate.* Nec deſunt exempla eorum, qui paupertatis onere preſſi, & ad deſperationem redacti ſe vel præcipites ex alto dederunt, vel laqueo præfocarunt, aut alio mortis genere peremerunt. hinc Sextus, paupertatem ferre, non cujuſvis eſſe dixit, ſed ſolius ſapientis. *Idem.*

4 Δυσέρωτας] Propriè δύσερως dicitur perdite amans, quique Venerem ſibi habet minus faventem, ut ille apud Theocrit. Idyll. 3. & 23. quod inſcribitur δύσερως. Hic ita vocatur, qui Plutum deperit, eumque minus propitium experitur. *Idem.*

5 Βαθυκήτου πόντου] Ex Homero, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *Bourd.* Theognis habet *μεγαλήτα*. Utrumque maris epitheton, quod in profundis ſuis receſſibus cete habeat: vel quod cete habet ingentia. *Barl.*

6 Τὴν ἀρχὴν] Non ſemper vertendum, *primopio*, ut vulgo ſolet, ſed quemadmodum interpres bene tranſtulit, *nullo pacto, prorſus non.* Ita Xenoph. lib. 1. de Cyri inſtit. *εἰ δ' Περσικοὶ νόμοι παρακελεύονται ὁπωσοῦν, ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ ποιῆται ἄσοφος.* Vbi perperam nonnulli, *primum hoc curant*, cum vertendum ſit: Perſarum leges curant, vel operam dant, *ne ullo modo* tales ſint. Sic *δυσέρωτες* ſunt amaſii, quos nullo unquam pacto reſpexit Plutus. Ὀφᾶν hic eſt, *ὁμμάτων ὁρᾶν* & cum effecta, quod Græcis poetis eſt *βλέπειν ὄμμασι λάβρῳ*. Idem.

7 Πάλιν ἀλλὰ] Ex ipſius Pluti confeſſione infert Mercurius, furere eos, qui tanto ejus amore capiuntur. *Idem.*

1 Ὁμο-

[1] ὁμολογήσεις [2] εἶπ ξυμίης σαυτῷ, [3] κορυβαντιᾷν αὐτούς, ἐμμανέως τοιάδε ἐπιμαρμαίροντας. [4] Πλοῦτ⊙. οὐ γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ἐγὼ ἐξαπατᾶν αὐτοὺς χρηλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι ὠνείδισας; Ἑρμῆς. ἀλλὰ πῶς ὦ πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ εἰσὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Πλοῦτ⊙. οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε. ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι πάντα, [5] ἐπεσκίασαν αὐτούς. ἵνα δ' καὶ αὐτὸς ὡς μὴ πανταπασιν ἄ-

tibi ipſi notus es, furere iſtos qui hujuſmodi amore ſunt dementati. *Plut.* At enim credis me, qualis ſum, talem iſtis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi ineſt vitii. *Merc.* Quid ni ô Plute, niſi & ipſi omnes ſint cæci? *Plut.* Haud cæci quidem, ô optime, verùm inſcitia, errorque quæ omnia occupant, illis offundunt tenebras. Ad hæc ipſe quoque, ne per omnia deformis

1 Ὁμολογήσεις] Schemate communicationis utitur, quod facit ad errorem quendam adverſario veritatem, ut ſupra docuimus. *Bart.*

2 Εἶπ ξυμίης σαυτῷ] Facit enim ſui cognitio, non ſolum ad philautiam diminuendam, ſed etiam, ut noſtra bona norimus, ne nobis vel majora, vel indigna ſequamur. hinc recte Comicus: *τὸ γνῶθι σαυτὸν πανταχῇ ἐστι χρήσιμον* id eſt, *Ubique confert, ut teipſum noveris.* ξυμίης genitivo jungitur Attice, ut docet Euſtathius Odyſſ. 3. *Idem.*

3 Κορυβαντιᾷν] *Corybantiare*, ut ex Plinio docet *Scalig.* ad Catull. *Board.* Eſt *Corybantico furore percitum eſſe*, vel *inſanire Corybantum more*. De quo Etaſmus. Erant autem Corybantes Cybelæ ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum jactantes, alios in ſimilem rabiem agebant, ſic dicti, ut vult Lambinus, ἀπὸ τῆ κρυβῆν, quod eſt occultare, quia tympanotum & aliorum inſtrumentorum ſtrepitu partum Rheæ celarent Saturnum filios ſuos devorare ſolitum, etſi Strabo hoc factum memoret, ut in ſacrificiis perterrerent homines ſub adminiſtrorum ſpecie. Ad naturæ opificium refert Gerardus Voſſius libro 2. Gentil. Theolog. quem vide. *Idem.*

4 Πλοῦτ⊙. οὐ γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι] Veram aperit cauſſam Plutus, cur ab omnibus tantopere ametur, tosque habeat ſui ſectatores ac cultores. Vtitur ad hoc oratione interrogativa, quæ vim habet negativæ. q. d. Tantum abeſt ut cæcum vel claudum eſſe credant, quicunque me vident, ut integrum, nulloque vitio deformem certo ſibi perſuadeant, quod ex *ignoratione* & *errore* oriri aſſerit, quia exteriorem ſui larvam duntaxat aſpiciunt, non ipſam faciem. Vera hæc eſſe vel ipſe Cicero fatetur lib. 1. de Finib. ubi docet: *Ignoratione rerum bonarum & malarum maxime hominum vitam vexari.* Et Socrates in Gorgia Platonis cenſet: *non eſſe cujuſquam viri eligere quanam ex rebus, qua delectant, bona ſint, quanam mala: ſed potius artificioſi viri opus utrumque.* Nam ſapiens vera bona judicat, quæ ratio dictat ſolida eſſe ac ſempiterna, quæque cadere non poſſunt, nec decreſcere aut adimi, ut juſtitiam, temperantiam, & reliquas animi virtutes: cæterum honores, imperia, opes, aliaque ejus generis, opinione tantum bona cenſet, cum fluxa ſint ſuiſque poſſeſſoribus ſæpe noxia. Hinc utrumque conjunxit Lucianus ἄγνοιαν & ἀπάτην, cum altera ex altera proveniat. *Idem.*

5 Ἐπεσκίασαν αὐτούς] *Inumbrant eos*, id eſt, caliginem ipſis offundunt. Nam ut Iuvenalis inquit: *Vitium fallit ſpecie virtutis & umbra.* Quod & in reliquorum bonorum delectu accidit. Hinc idem vates Satyr. 10. *Pauci dignoſcere poſſunt Vera bona atque illis multum diverſa remota Erroris nebula.* Ixiones hic ſumus & pro Iunone nubem amplectimur. Quod cum videret ſapientiſſimus Democritus, *Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat*, teſte Satyrico. *Idem.*

t Neg-

μορφῶν εἶδον, [1] προσωπεῖόν τινα ἐξωγκωμένον, [2] λελιχνευμένον, καὶ [3] λιθοκολλήτους, καὶ σπινθῆρας, σμάραγδος, σαρδόνυχάς τινας. [4] οἱ δὲ, σύνεσαν ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ὁρᾶν τὸ κάλλιστον, ἰδεῖν, καὶ ἁπτόμενοι μὴ σαπῆναι χάσκοντες ὡς εἶχε τις αὐτοῖς ἕλον ἀπορριπτοῦσιν, ἐπιδιώκει με, δῆλον ὡς ἀφαιρήσονται ἂν αὐτῶν,

mis sim, persona valdè amabili tectus, inaurata, gemmisque picturata, ac verficoloribus amictus eis occurro: at illi rati sese nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, dispereuntque nisi potiantur. Quòd siquis me toto corpore renudatum illis ostenderit dubio procul futurum sit ut ipsi se damnent, qui tantopere cæ-

1 Προσωπεῖον ἀφειδῶς] *Persona faciei obducta*, ut histriones solent, ne agnoscantur à spectatoribus. Quod & Plutus se facere ait, cum introrsum planè sit δύσμορφος sive deformis. Est autem προσωπεῖον *persona* aut *larva* ad similitudinem vultus alicujus efficta, deque viris propriè dicitur. προσωπεῖα vocabant Græci, quibus mulieres faciem tegebant. *masquas* vulgo dicimus. *Bart.*

2 Διάχρυσον] Vocatur quicquid inauratum est, non è solido conflatum auro. Supra dixit, Ἐπίχρυσον. *Deauratum* minus Latine efferunt recentiores. *Idem.*

3 Λιθοκόλλητον] *Quicquid gemmis distinctum, aut glutinatum est*, ἀπὸ τῶν λίθων κολλᾶσθαι. Sic λιθοκόλλητον ποτήριον, *poculum* dicitur *gemmis consertum*. de quo Virgil. 2. Georg. *Ut gemma bibat.* λίθων nomine non modo lapilli veniunt vulgares, sed & pretiosi, ut gemmæ, quæ distinctionis caussa λίθοι ἔντιμοι dicuntur aliis. *Idem.*

4 Οἱ δὲ, σύνεσαν ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ὁρᾶν τὸ κάλλιστον] Facetur Plutus suam deformitatem quam si homines detracta larva conspicerent, futurum ait, ut ipsum contemnerent ac rejicerent, cum res ament nequiquam amandas, sed fœdas noxiasque. Docet idem Aristoteles lib. 1. ethic. *Complura*, inquit, *bonis accidunt detrimenta. jam enim quidam ob divitias, quidam ob fortitudinem perierunt.* Quid Senecam perdidit? nimiæ opes: ut qui hortorum amœnitate & villarum magnificentia Principem supergrederetur, ut Tacitus refert lib. 14. itemque Juvenal. Sat. 10. Quid Milonem oppressit? corporis fortitudo. Quum enim nervorum & lacertorum fiducia fretus arborem in media parte hiantem diduxisse vellet, deficiente conatu lupis præda fuit. Sic & Ciceroni sua nocuit eloquentia: Gallio Longino antiqua nobilitas, alia aliis, ut merito exclamet Satyricus:

——— Nocitura toga; nocitura petuntur
Militia. & torrens dicendi copia multis,
Et sua mortifera est facundia, viribus ille
Confisus perit, admirandisque lacertis:
Sed plures nimiâ congesta pecunia curâ
Strangulat, & cunctis exuperans patrimonia census.

Sunt enim immodicæ divitiæ, ut verbis utar Apuleji, *velut ingentia & enormia gubernacula, facilius mergunt quàm regunt.* Et ubi quæso latronum, furum servorumque insidiæ sunt magis metuendæ, quam apud divites? Indicat hoc Flaccus Satyr. lib. 1.

An vigilare metu exanimem noctesque diesque,
Formidare malos fures, incendia, servos,
Ne te compilent fugientes; hæc janua? hæc

Quasi dicat poëta, si probe nosses congenita divitiis pericula & incommoda, merito eas despiceres; nec tanto ardore consectareris rem noxiam pestiferamque. *Idem.*

ἀμελῶντες τὴ πλαστῶν, καὶ ἐρῶντες ἀντεράστων, καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. [1] Ἑρ. τί οὖν καὶ σὺ αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν ἡδόμενος, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ προσεπιθέμενος ὑπ' ἐξαπατῶν); καὶ λῶ τις ἀφαιρῇ αὐτὸς, ἆρα ἴσθι ὃν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον προσοιτο; ἃ γὰρ δεῖ καὶ πάνυ ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὸς ὡς ἐπίχρυσον ἡ ἀμορφία ἐστὶν, ἐνδοθὲν τὰ πάντα ὁρῶντας. [2] Πλοῦ. σὺ ὀλίγα ὦ Ἑρμῆ καὶ σοῦ τοῦτο μοι [3] συναγωνίζῃ). Ἑρ. τὰ ποῖα; Πλοῦ. ἐπειδάν τις σὺν τύχῃ τοιοῦτοι, [4] ἀναπεπταμένας τὴν θύρας εἰσδέχηται μοι, cæcutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. *Merc.* Quid ergo, postquam eò perventum est ut jam divites evaserint, jamque personam sibi circumposuerint, rursum falluntur? adeò ut siquis illis adimere conetur, penè caput potiùs quàm personam abjiciant? Neque enim verisimile est etiam tum illos ignorare, auro bracteatam esse formam, quum intus cuncta inspexerint. *Plut.* Ad id non paucæres, ô Mercuri, mihi sunt adjumento. *Merc.* Quænam? *Plut.* Simul atque qui me primùm nactus est, patefactis foribus exceperit, clan-

1 Ἑρ. τί οὖν καὶ σὺ αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν ἡδόμενος] Miratur Mercurius eos quæ jam divites facti sunt, necdum videre aut intelligere, non nisi bracteatum quid esse opes, nihilque intus habere solidi aut nativi boni. Eleganter ὄπιχρυσον δόμορφίαν appellat *formam auro obductam*, non nativam aut genuinam. Supra dixit διάχρυσον. Sunt qui hic legant ὄπιχρισις. Sic ὄπιχρισις φάρμακα medici vocant unguenta seu pigmenta, quæ corpori illinuntur exterius. Solent autem meretrices cerussa vel stibio fucare faciem & vitia cutis superinducto colore amasiis suis dissimulare, quod proprie est μιμυδιᾶν. Cerussa enim μιμύδιον Græcè. Plutus igitur theatrico vel meretricio more larvatus fucatusve sese offert hominibus, non αὐτοπροσώπως & aperta facie, quod etsi norint divites, tamen ingenio comparati sunt, ut caput potius, quam personam abjiciant, quod est τὸ προσωπεῖον χάλασαι μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσωπον, ut proverbio dicitur. *Budæ.*

2 Πλοῦ.] Varios divitiarum effectus hic recenset Plutus, qui ipsum, velati comites Dominum suum sequuntur. Primus inter Pluti satellites agmen ducit Τύφος sive *Fastus*, quem proxima sequitur Ἄνοια, hoc est, *Stultitia*, quibus ὕβρεσι & μαλακίαι succenturiat Lucianus, itemque Ἀπαιδευσίαν, genuinos opulentiæ fœtus. Nam ut Seneca inquit, *Divitiæ & sapientia varam faciunt mixturam.* Quippe labores subterfugiunt divites, paucosque invenias qui virtutis se studio totos aut sapientiæ tradant: idque in νεοπλούτοις, sive recentèr ditatis præcipuè locum habet, qui cum sint ἀπαίδευτοι, inodumque nesciant facultatibus suis rectè utendi; contumeliosiores etiam & insolentiores esse solent, ut ex philosopho supra probavimus: quinimo molliter & luxuriosè vivunt, ut hoc pacto opes suas ostentent, quasque fraudibus pepererunt, fraudibus item conservare studeant. Quæ omnia pereleganter quoque nobis ob oculos ponit Iohannes Secundus, ubi Pecuniæ comites & παρέδρους ita describit:

Proximaque accubuit Domina, quam Gratia circum
Ventosusque favor, fallax & Opinio Vulgi,
Elatisque supercilio vultuque tumenti
Incedens, calumque oculis & inania captans
Ducit inauratam vesana Superbia pompam
Lata opibus formaque & adulatrice caterva. Idem.

3 Συναγωνίζῃ] *Conferunt, conducunt:* συμβάλλει. Sumpta translatio à belli sociis. *Idem.*

4 Ἀναπεπταμένας τὴν θύραν] Studium & obviam humanitatem significat ejus, quæ

συμπαρεισέρχ) μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μωλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ [1] ἄλλα ἄττα μυρία. [2] Ὑπὸ δὴ τῶν ἁπάντων [3] καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, [4] θαυμάζῃ τε τὰ ὑ θαυμαστὰ, καὶ [5] ὀρέγεται τῶν φύκτων. κἀμὲ τὸ πάντων σκαιότατον πάντως τῶν εἰσπλυθέντων κακῶν [6] πέφυκε [7] δορυφορεῖν ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάνυ ἂν εὐτελὲς πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ φθάσας ὑπομείνειεν ἄν. [8] Ἐρ. ὡς ὄ [9] λεῖος εἶ ὦ πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ [10] δυσκράτητος, καὶ ἀμφόρυκτος,

clanculum unà mecum introit fastus, vecordia, insania, mollities, contumelia, fraus, aliaque sexcenta: à quibus omnibus posteaquam est occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: meque cunctorum illorum quæ introierunt, malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potiùs passurus, quàm ut me rejicere compellatur. *Merc.* Vt lævis es, ô Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, neque

quis aliquem domi suæ comiter excipit. Sic & Chremylus patefactis foribus Plutum admittit apud Aristoph. in principe Comœdiâ. ἀκλείστων θυρῶν pro eodem dicunt alii, quod parœmiæ speciem habet. *Barl.*

1 Ἄλλα ἄττα] Atticum est ex Æolico ἄσσα pro ὅσα. Caninius. *Idem.*

2 Ὑπὸ δὴ τούτων] Hæc reliquam continent narrationis partem à Pluto inchoatæ. *Idem.*

3 Καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν] Græcissimus, ut, *sententiam rogatus, inscripti nomina*, & similia apud Latinos scriptores. verbum καταλαμβάνεσθαι eo capitur sensu, quo locus aliquis occupari dicitur ab hostibus. *Idem.*

4 Θαυμάζῃ τὰ ὑ θαυμαστὰ] Nec mirum. Habent enim divitiæ, teste Philosopho αἰδεσιμώτατα, & polliceri videntur jucundam vitam, quæ tamen non ab arca, sed ab animo petenda est, ut recte docet Cicero in lib. offic. Hinc tanto eas ardore & studio expetunt homines, acquisitatque tanta sollicitudine custodiunt, ut Herculi citius clavam, quam avaro suas extorseris opes. *Idem.*

5 Ὀρέγεσθαι τῶν φύκτων] Cui opp. φύγειν τὰ ὁρικτὰ apud Peripateticos, apud Stoicos ὁρμᾶν. Simplicius in Epictetum. ἡ ὄρεξις, inquit, τοιοῦτόν ἐστιν, ἐκτασίς ἐστι τῆς ψυχῆς ὅπῃ τὸ ὀρεκτὸν, ἡ δὲ ὄρμησις ἐπιτάσει τῇ ὀρέξει, διαφορὰ δὲ φυσικὴ ἐστὶ διὰ τὴν ὁρμῆν. Vbi scite ὄρεξιν definit ἔκτασιν ψυχῆς ὅπῃ τὸ ὀρεκτόν, alludens ad proprietatem verbi ὀρέγειν, quod est porrigere aliquid, & in porrigendo manum extendere. Vnde & ὀρέγεσθαι dicti τὸ ὀρθοῦσθαι, cum mens veluti extenditur ac porrigitur ad id quod appetit. *Idem.*

6 Τέφυκε] Verbum defectivum, cujus præterit. med. pro præsente accipitur; ut *edi* & *memini*, apud Latinos, quorum præsentia in usu non sunt. *Idem.*

7 Δορυφορεῖν ὑπ' αὐτῶν] Satellitio stipatum, ut Principes solent. δορυφόρος Hesychio, ὁπλοφόρος, ὑπασπιστὴς, ἢ φύλαξ τοῦ τυράννου, sic dictus, quod hastam sive lanceam gestaret. hinc δορυφορεῖν, *stipare*, & κατὰ μεταφορὰν *satellitari*. Idem.

8 Ἐρ.] Egregia hic instituitur collatio à Mercurio Pluti & Peniæ: hanc diuturnam & stabilem: illum lubricum ac fugacem difficilemque retentu esse dicit. *Idem.*

9 Λεῖος] Cum Æolico digammate ϝλεῖος, hinc Latinum *levis*, pro *glaber*, priore producta, à quo differt alterum epitheton ὀλισθηρὸς, id est, lubricus, quod de loco proprie usurpatur, ab ὀλισθάνω τὸ πίπτω, *cado, labor.* Idem.

10 Δυσκράτητος] Dicitur, quod retentu difficilis sit, quasi δυσχερὴς κατέχεσθαι ob lubricitatem. Eâ enim sit, ut nullam præbeat ansam qua prehendi vel

ἀδήμαν ἀνπλαβῶν παρεχόμενον βεβαίως, ἀλλ' [1] ὥσπερ ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις [2] ἀφ' ἅπτυλων δραπετεύεις σὺν οἴδα ὕπως. ἢ πενία σ' ἔμπαλιν [4] ἐξώδης τις, καὶ [5] δύλαβής, καὶ μυελὸν τὰ ἄγκιστρα

que ullam certam præbes ansam qua prensus teneare: verùm nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contrà [3] Paupertas, viscosa, & prehensu facilis, toteneri queat. παρέχεσθαι dixit ἀντὶ τῦ παρέχειν, quod Atticorum esse proprium volunt, qui passivis loco activorum utuntur, & vice versa. *Bart.*

1 Ὥσπερ ἐγχέλεις] Pluti levitatem seu lubricitatem exemplis illustrat anguillarum & serpentum. *Anguillam cauda tenere* proverbio dicitur is, cui res est cum hominibus lubrica fide: vel qui rem fugitivam atque incertam habet, quam tueri diu non possit. hinc λεῖος ὡς ἐγχέλυς apud Athenæum, *instar anguillæ lubricus*: nec non ἐγχέλυς μὴ γλοιῷ, vel ut alii legunt, χὴ γλοιῷ, *anguilla in strigmento* apud eundem. Anguilla enim per se lubrica est, nec facile manibus stringitur, multo minus, si fœce olei imbuta sit, vel mucco strigmentitio, ut τὸ γλοιὸν interpretatur Dalechampius. Eadem & serpentum lubricitas. Virgil. 2. Æneid.

Lubrica convolvit sublato pectore terga.

De serpente loquitur. ubi Servius. *Lubricum dicitur, & quod labitur, dum tenetur: & locus, in quo labimur.* Tales sunt divitiæ quas tantopere sectantur homines, incertæ, fugaces, & in lubrico positæ. Vere Comicus:

Τῶν μὲν ἀγαθῶν τ' πλεῖστον ὕστατον πίθῃ.
Ἀ'βεβαιότατον γὰρ ἐστὶν ὧν κεκτήμεθα.
Id est,
Opes bonorum judica omnium ultimas.
Nam possidemus nil eu incertius. Idem.

2 Διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύειν] Est *inter digitos elabi.* pro quo alibi dixit Lucianus: Διαδιδράσκειν ἐκ τῶν χειρῶν. Idem.

3 *Paupertas.*] Artium inventrix. Aristopha. in Pluto. *Cogn.* Sequitur alterum collationis membrum priori oppositum de Penia, quam ut diuturniorem & constantiorem laudat Mercurius. Viscosam esse fingit ac prehensu facilem, adeoque hamatam, ut nullo negocio eam apprehendat, qui tetigerit, nec facile divelli queat, quisquis semel ei adhæserit. Pronior enim ad paupertatem prolapsus est, quàm ad opulentiam accessus vel regressus. *Idem.*

4 Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. *Bourd.* Hoc est, *viisci modo lenta ac tenax*, quia, ut de scipsa loquitur Penia apud Aristophanem, ξυνοικεῖ & σύνεστι τοῖς ἀνθρώποις πολλὰ ἔτη, *conversatur cum hominibus, & cohabitat per multos annos.* Quam multi enim propter summam facultatum inopiam viri etiam ingenio & virtute præcellentes in occulto latent, quos importuna pauperies caput erigere non permittit. Notum est illud Iuvenalis:

Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat
Res angusta domi. ——

Nec minus festive, quam vere dictum à Bilbilico vate:

Pauper eris semper, si pauper es Æmiliane,
Dantur opes nullis nunc nisi divitibus.

Pro ἰξώδης sunt qui legant hic ἰξώδης, quod ut probare videtur Bourdelotius, ita nusquam legere memini. Ab ἶξος enim viscus, est ἰξώδης per iota, non ἰξώδης, quod mendosum puto. *Idem.*

5 Δύλαβὴς] Vox ea quod rarissimum est, hic loci propriè accipitur pro eo qui commode prehendi possit, ac paupertati examussim optime conveniat: alias *religiosum* fere denotat. Corpus quoque Penia tribuitur πολυάγκιστρον, vel ut Mer-

ἐκπεφυκότι ἐξ ἅπαντος. Ε. συμφορὰς ἔχουσι, ὡς πλησιάσασθαι δ' οὐδὲ ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. [1] ἀλλὰ μεθεξὺ ἤδη φλυαρῶντος ἡμῶν πρᾶγμα ἀμικρὸν διέλαθε. Πλά. τὸ ποῖον. Ε. ὅτι τὸ θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα ἄνω ἔδει μάλιστα. Πλά. διὰ τί τοῦτο γε ἔνεκα. σὺ τῇ γῇ αὐτὸν κατέλειπον, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, [2] ἐπισκήψας [3] ἔνδοθι μύειν ἐπικλείσαντι μόνῳ τῷ θύρᾳ. ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοῶντος. [4] Ε. ἀκοῦν ἐπικαίνομαι ἤδη τῆς

toto corpore multos uncos gerit hamos, ut qui tetigerint: ilicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. *Plut.* Quam. *Merc.* Nempe quòd thesaurum non adduximus quo vel in primis erat opus. *Plut.* Ista quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo, ad vos ascendo: jussoque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. *Merc.* Iam igitur

Mercurius loquitur, *μυρία τὰ ἄγκιστρα ἔχον*, ut facile adhæreant & capiantur, quicunque attigerint. *ἄγκιστρον* hamus est, ὅτι τῷ ἄγειν ut vult Etymologus, quod eo trahuntur, & educuntur ex aqua pisces. *Barl.*

1 Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη] Male hic notata Pluti persona, loquitur enim hæc idem qui superiora, Mercurius. Ε. τὸ ποῖον, ὅτι τὸ θησαυρὸν, &c. Male notata etiam hic persona Mercurii & omissa Pluti. Esse debet Πλά. τὸ ποῖον; Ε. ὅτι τὸ θησαυρόν. ἤδη παροιχόμενον, &c. ἤδη παροιχόμενον. Marc. Mercurius dum una cum Pluto sermones cædit, sui pæne mandati oblitus Thesaurum non duxisse inter fabulandum queritur: qua de re Plutus eum bono esse animo jubet, cum in terra ille resideat, nec injussu suo aperiatur, aut ad quemquam ascendat. Eo docetur, quid sint thesauri & opes: terræ nimirum splendentes glebulæ & *minutalia* tantum, ut ea vocat Tertullianus: quæ, sicut Bernardus ait, *solus error hominum facit aut reputat pretiosa.* Seneca de benefic. *Video ferrum ex iisdem tenebris esse prolatum, quibus aurum & argentum, ne aut instrumentum in cædes mutuæ deesset, aut pretium.* Hinc & opibus nomen, à terra, quæ *Ops* vel *Opis* dicta priscis. *Thesauri* quoque etymon si spectemus, nihil aliud est, quam ἀποκείμενον χρῆμα, quod velut eximium ac pretiosum Natura vel cura etiam humana sepositum, ex antiquo αὐρέω pro χρυσόω, ut placet Salmasio, & fut. verbi τίθημι, licet aliis ex Hebr. potius deductum videatur אוצר transpositione litterarum, quod idem significat. *μεταξὺ φλυαρήντας.* Insolens participii constructio, pro *μεταξὺ τῷ φλυαρεῖν*, vel per nomen, *μεταξὺ τῆς φλυαρίας.* Pluria exempla suggerit doctissimus Stephanus, quem adi. τὸ φλυαρεῖν, nugari est. Sumpta tralatio à lebete vel patina fervente, ὅτι τῷ φλύειν, quod est *cachinnare*, vel *bullire spumante strepitu.* Sic Homerus: *ἀνὰ δ' ἴφλυε κρατὶ ῥίεθρα, Ebulliebant verò limpida flumina.* Iliad. lib. 11. *Barl.*

2 Ἐπισκήψας] Id est, *παρεκελεύσατο*, in *mandandi* significatione. Hesychium consule, qui plures verbi illius notiones indicat. *Idem.*

3 Ἔνδον μύειν] Vt Pluti, sic & Thesauri (quem *μαμμωνᾶν* Chaldæi, vel Syri vocant) domicilium terra est. Posidonius Pluti habitaculum in Hispania collocavit, quod ea regio metallorum fœcunditate reliquis antecelleret. Narrat enim historiæ naturalis scriptor Plinius adeo opulentas fuisse Hispanorum venas, ut Annibal habuerit ex uno puteo quotidie tria millia coronatorum: quæ summa in singulos annos efficiebat duodecies centena millia. Quare eorum sententiæ subscribere non possum, qui nullas auri argentive venas in fœcundissimis illis regionibus fuisse scribunt. *Idem.*

4 Ἐρ. Οὐκοῦν ἐπικαίνομαι ἤδη τῇ Ἀττικῇ] Sequitur nunc ὁδοιπορία Mercurii & Pluti Atticam versus, ubi degebat Timon. *Idem.*

Ἀτ. εἰκῆς. καί μοι ἕπου [1] ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν αὖθις τὴν ἐκκαπαύσω ῥῖγος. Πλ. οὐ ποιεῖς ὦ Ἑρμῆ [2] χειραγωγῶν. ἐπὶ ἦγε λοιπόν με, [3] Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι ἀσκόποις. [4] ἀλλὰ [5] τίς ὁ ψόφος οὗτος ἐστι, κεραυνοῖς σιδήρου πρὸς λίθον. Ἑρ. ὁ Τίμων οὗτοσι σκληρᾷ πλησίον [6] ὀρεινῷ, καὶ παντελῶς γηΐδιον. παπαῖ, καὶ [7] ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος. ἡ καρτερία ἥδε, καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος

tur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigero, *Plut.* Rectè facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem: Sed quis hic fragor, ac si ferrum & lapis collidantur? *Merc.* Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Papæ, & Paupertas adest, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus

1 Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος] *Laciniam ducens.* Dixi ad Petron. *Bourd. Chlamydem tenens*, quod facit Plutus, ut ducem Mercurium assectetur commodius minusque deflectat à viâ *Laciniam ducere* dixit Petronius. *Barl.*

2 Χειραγωγῶν] *Manu ducens vel regens*, quod cæcis & senibus decrepitis fieri solet. Merito in herum suum stomachatur servus Carion apud Aristophanem, quod ipse videns Plutum oculis captum sequeretur: οἱ γὰρ βλέποντες, inquit, τοὺς τυφλοὺς ἡγούμεθα. Rectius igitur Mercurius, ut fidelis ὁδηγὸς Plutum à tergo non sequitur, sed præit, viamque cæco commonstrat. *Idem.*

3 Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Aristopha. in pace. *Bourd.* De *Hyperbolo* & *Cleone* quod ait, nobile fuit improborum compar. Erat Hyperbolus genere Atheniensis, qui post Cleonem magistratum gessit, vir perniciosus, & inquinatissimis moribus, nullaque re clarus aut potens, nisi vitio linguæ. M. Tull. lib. de claris Orat. ita scribit de Saturnino, *Homo similimus Hyperboli, cujus improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notaverunt.* Tradit Aristophan. interpres eum fuisse λυχνοποιόν, qui, ut ponderosiores essent lucernæ multum admiscebat plumbi, quâ arte & impostura clarior quam gladio, ingentes sibi opes comparavit. hinc proverbio locum fecit, ὥσπερ τὸν ὑπερβόλου λύχνους, *Hyperbolo nequior*, de quo Erasmus. At Cleon, quem βυρσοδέψην, vel σκυτοτόμον per convicium appellat Comicus, quod patre natus esset coriario, traducitur pallim ob rapacitatem, & alia flagitia, in quem suos *Equites* adornavit Aristophanes, sicut in Hyperbolum *Maricam* suam Eupolis. *Idem.*

4 Ἀλλὰ] Ἐπιφώνησις sive interrogatio Pluti strepitum audientis caussamque scitantis, cui respondet Mercurius. *Idem.*

5 Τίς ὁ ψόφος] Notant Grammatici ψόφον propriè sonitum esse, qui fit ex collisione duorum corporum durorum, ut hic ferri saxo impacti. Sic crepitantis januæ strepitum, & aliarum rerum stridularum, κτυπήσιν appellant Græci. *Idem.*

6 Ὀρεινῷ] Male Basil. edit. ult. ὀρεσιῷ, ut & quædam aliæ edit. *Bourd.* Erat Attica regio maximam partem sterilis & rupicosa, præsertim qua littoralis est, ut ex Strabone discimus. *Idem.*

7 Ἡ πενία] Describitur porrò Timonis habitus & satellitium Pluti, in quo conspicitur *Paupertas* eique congeneres socii *Labor* & *Sapientia*, quorum omnium dux est *Fames*. Docetur his verbis, quanta sint paupertatis commoda, quamque ea præstet opulentiæ. Πολλὰν ὁ λιμὸς γίγνει διδάσκαλος, inquit senarius Græcus, *Magistra multorum improba existit fames.* Nam Fames sive Paupertas tanquam rigida quædam exactrix homines ad labores compellit, & ingenia excitat

ὄχλῳ δ' [1] ὑπὸ τοῦ λιμοῦ πεπλημμένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους δ' ἐστὶν ὑμῶν φρυφόρων. [2] Πλοῦ. τί ἂν οὖν ἀπαλλαττόμεθα τοῦ πράγματος; ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀξιολόγου πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου [4] περιεχηρωμένον. Ἑρ. ἄλλως [5] ἔδοξε τοῦ Διΐ. [6] μὴ λοιδοριῶμεν οὖν. [7] Πε. ποῖ [8] τοῦτον ἀπάγεις ὦ [9] ἀργειφόντα χειραγωγῶν; Ἑρ. ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα, ἐπεμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πε. νῦν ὁ

nus aliorum turba quorum omnium agmen fames cogit, longè præstantius quàm tui sint satellites. *Plut.* Quin igitur quàm ocyssimè discedimus Mercuri? neque enim quicquam æstimabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. *Merc.* Secus visum est Iovi: quare nihil metuam us. *Paup.* Quonam, istum Argicida, manu adducis? *Mer.* Ad hunc Timonem à Iove missi sumus. *Paup.* Itane nunc

citat ad rerum præclararum indagationem. Vnde perquam scitè Persius, *Magistrum artis ingenique largitorem* appellat *Ventrem*, in Prologo. Quod ita se habere multis solidisque rationibus demonstrat ipsa Penia apud Aristophanem in Pluto adversus Plutum, ideo se illi præferendam esse contendens. Manilii item est:

Et labor ingenium miseris dedit: & sua quemque
Advigilare sibi jussit Fortuna premendo.

Loquitur de scientiis Astronomicis, quarum inventionem, ut & cæterarum artium Divæ huic nostræ transcribit poëta. *Barl.*

1 Τὸ λιμοῦ πεπλῆσθαι] Loquendi genus à militia desumptum. *Idem.*

2 Πλοῦ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα] Plutus audito Timonis satellitio, quam ocyssime discedant, auctor est Mercurio, quia nullum operæ pretium facturus videbatur cum homine istiusmodi circumvallato exercitu, quem tamen Mercurius, ut fidelem decet nuncium, suadet Iovis mandata perficere, & Timonem intrepide aggredi. *Idem.*

3 Τῶν ταχίστων] Defectuosa locutio, pro πάχιστα. desideratur præpositio χρ. Vide Steph. *Idem.*

4 Περιεχηρωμένον] *Circumdatum*, *vallatum*, supra dixit, δορυφορούμενον. Verbo περιέχειν utitur eo modo auctor quo satellites circumdant aliquem. *Idem.*

5 Ἔδοξε τοῦ Διΐ] Decretorum divinorum τὸ ἀμεταβλητον designat. Vnde quicquid Iovi visum statutumque est semel, τόδε δὲ τέλεσσθαι ἔμμεν, inquit Homerus, certitudinem divinæ providentiæ religiosè asserens. *Idem.*

6 Μὴ λοιδοριῶμεν οὖν] Meticulosus passim introducitur Plutus, quem propterea πάντων δαιμόνων δειλότατον appellat Chremylus apud Aristophanem in ejusdem fabula. *Idem.*

7 Πε.] Penia, ut Plutum videt accedentem, indignabunda Mercurium interrogat, quo illum abducat, perceptoque responso, miratur eum rursus adire Timonem, à quo tam contumeliosè fuerat ejectus. Vtitur oratione exacerbationis plena. *Idem.*

8 Τοῦτον] Fastidium subest huic pronomini & contemptus q. d. hunc cæcum & vitiis deformem. *Idem.*

9 Ἀργειφόντα] Homeric. Paret Dial. Iovis & Merc. postea. *Bourd.* Mercurium indigetat per ludibrium Homerico utens epithero. Sic appellatur, quod Argum Ius custodem occiderit secundum poëtas. Erat autem Argus ille pastor, totus, ut Plautus loquitur, *oculeus*, quem lyra sopitum interfecit Mercurius, & vaccam abduxit, quam fabellam ingeniosè persequitur Ovidius 3. Metamorph. Physiologi ad Naturam referunt, ut Mercurius sit Sol; Argus παντόπτης, cælum cum stellis, quæ sole adveniente quasi occiduntur, id est, obscurantur & occultantur.

Πλοῦτον ἐπὶ Τίμωνα ἀπόπεμπε αὐτὸν ἐγὼ πρακτὸς ἔχοντα νῦν ἢ πρόσθεν τραφεῖσαν, τρυφῇ προσβαλοῦσα, τῇ σοφίᾳ, καὶ τῷ πόνῳ, γυναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον [1] ἀπέδειξα; [2] οὕτως ἄρα [3] ὑπερφρονητὸν ὑμῖν ἡ πενία δοκῶ, καὶ [4] εὐάθικητον, ὥστ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἁφαιρεῖσθέ με ἀκεραίως πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ πλοῦτος προσβαλὼν αὐτὸν, ὑπορῷ καὶ τύφῳ [5] ἐγχειρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι μαλθακὸν, καὶ ἀχρυνῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀπαλῷ πάλιν ἐμοὶ [6] ῥάκει ἤδη γεγυμνωμένον.

nunc Plutus ad Timonem, poſtea quam ego ipſum antea delitiis malè corruptum ſuſcepi: & his, videlicet Sapientiæ & Labori traditum, ſtrenuum, multique precii virum reddidi? Adeone deſpicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc quæ mihi unica erat poſſeſſio, eripiatis, jam exactiſſima cura ad virtutem excultum? ut Plutus hic ubi denuo ſuſceperit, per contumeliam, & arrogantiam illi manu injecta, mollem & ignavum, & vecordem, qualis olim erat, reddiderit: rurſum mihi reſtituat ubi jam nihili factus

tantur. de quibus diſſertantem audi Macrob. Saturnal. lib. 1. & Cl. Voſſium in ſæpius à me laudato opere. *Barl.*

1 Ἀπέδειξα] Pro ἀπετέλεσα. Sic ſupra uſus eſt verbo ἀποφαίνειν Lucianus. *Idem.*

2 Οὕτως ἄρα] Indignatur Penia, quod ab omnibus deſpiciatur & contumelioſe excipiatur: Plutus contra ſummo cum honore recipiatur, qui tamen homines reddat arrogantes, molles, omnique vitiorum genere deformes: idque probat exemplo ipſius Timonis, reipſa confirmans, quæ verbis diſputarat. *Idem.*

3 Ὑπερφρονητὸν] *Quæ ab omnibus facile contemnitur.* Nam ut olim, ſic hodieque verum eſſe comperitur, quod ait ingenioſiſſimus poëta:

In pretio pretium eſt, ſolus dat cenſus honores,
Cenſus amicitias, pauper ubique jacet.

Pauperes enim quia minus ſapere creduntur, quam divites, à Magiſtratu & publicis muniis excluduntur. *Curia pauperibus clauſa eſt*, inquit idem Naſo. Vnde eorum verba nihil ponderis habent: τῷ γὰρ πενήτων εἰσὶν αἱ λόγοι κωφοὶ, dixit aliquis è Græcis Comicis: at divitum voces, velut oracula habentur, ipſiſque ineſſe creditur illud grande ſophos. ἡ δ' ὀλυχία, inquit Pindarus, ἄκρον ἐσθ' ὑπερδοξίας, id eſt, *felicitati & divitiis ſummæ ineſt ſapientia opinio.* Idem.

4 Εὐάθικητον] Sic vocatur Penia quod omnium injuriis opportuna ſit facileque opprimatur in judicio pauper. Ariſtoteles lib. 2. Rhetor. enumerat eos, qui potentiorum injuriis maximè expoſiti ſunt, quos inter præ cæteris cenſet τοὺς πένητας, id eſt, *pauperes*, cum aliis de cauſſis, tum propter illorum indigentiam, & dicendi agendique imperitiam. Contra mores deſcribit eorum, qui injuriam potiùs inferre ſolent quam pati, ut ſunt *divites* & *potentes*, qui cum ſint ὑπερήφανοι, adverſus aliorum oppreſſiones ſua præſto habent præſidia & clientelas. *Idem.*

5 Ἐγχειρήσας] Variè exponunt interpretes. Eraſmus: *Per contumeliam & faſtum manu illi injecta*, ut ſubintelligatur dativus perſonæ αὐτῷ ſcil. Timoni. Sunt qui vertant: *Contumelia & typho in manum tradens vel dedens*, quaſi eſſet ἐγχειρίσας, niſi ita legendum, quo ſenſu paulo ante uſurpat verbum παραδοῦναι. Alias rectè Pererius, ἐγχειρεῖν expoſuit, *manum injicere*, quæ propria ejus ſignificatio eſt. *Idem.*

6 Ῥάκει] Eleganter ita vocat hominem nihili à veſte detrita rejiculaque ſumpto

[1] Ἑρ. ἴδοξε ταῦτα ὦ πενία τῷ Διΐ. Πε. ἀπήρκομεν. ἢ ὑμεῖς ὦ πόνε, καὶ σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτε μοι. ὅτῳ δ' ὦ τάχα οὔτε οἶαν με ὧδε λιπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων. ἢ σωφρονεῖν, ὑγιαίνοις μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένῳ δ' ὦ τὴν γνώμην διατίλοιτο, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δ' [2] περιττὰ καὶ πολλὰ τούτων ἄσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. [3] Ἑρ. ἀπέρχομεν. ἡμεῖς

factus erit. *Merc.* Sic ô Paupertas Iovi placitum eſt. *Paup.* Equidem abeo: at vos Labor, & Sapientia reliquique ſequimini me. Porrò hic brevi cognoſcet, qualis in ſe fuerim, quam nunc relinquit: nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, qua cum donec habuit commercium, ſano corpore, valentique animo perſeveravit, virilem exigens vitam, & ad ſeſe reſpiciens: ſupervacua autem & vulgaria iſta, aliena, ita ut ſunt, exiſtimans. *Merc.* Diſcedunt illi, nos eum

pto convicio. Deducitur à ῥήγνυμι, rumpo, teſte Euſtathio, cujus præt. ἔῤῥηχα, verſo ν in α & denſa conſonante in tenuem. Niſi forte ex Hebræo fonte derives à רקע, quod eſt, *expandit, in latum diduxit attenuando.* Ariſtophanes in Pluto per convicium ſic vocat cutem aniculæ rugoſam & flacceſcentem. Legitur & ῥαχεία, ſi proba vox eſt, in illo Poſidippi apud Athenæum: τοῦ ὄχλου ταύτην ῥαχίαν ὑποστρώσω, id eſt, ex reſtitutione Caſauboni: *Cogita talu turba farraginem conveniſſe.* Galli integram vocem ſervarunt, cum *racaille* dicunt pro fæce hominum. Simillime & τρίσσας appellant Græci, ſenes effætos & Reipub. inutiles, q. d. *retrita pallia.* Euripid. in Autolyco. *Barl.*

1 Ἑρ. ἴδοξε ταῦτα, ὦ πενία, τῷ Διΐ] Paupertatis querelæ reſpondet Mercurius, & Iovis imperium mandatumque obtendit, cui cedit Penia, & cum indignatione totoque ſatellitio ſuo à Timone diſcedit. Vbi vero Plutus accedit, una cum eo omnium vitiorum agmina ſuccedunt. Vere Iuvenalis ſat. 6. *Nullum crimen abeſt, facinuſque libidini, ex quo Paupertas Romana perit.* Ex opulentia enim copia: ex copia luxus, hinc corruptiſſimi quique mores naſcuntur. At Paupertas optimarum rerum doctrix eſt facitque ut cultores ſui corpore ſint robuſto virilique ſemper animo præditi. Sic & eadem Penia de ſe jactat apud Ariſtoph. ἐ γινώσκετε, inquit, ὅτι τῷ Πλούτῳ παρίκω βελτίονας ἀνδρας ἢ τὴν γνώμην, ἢ τὴν ἰδέαν. Nam Penia tenuem ſimplicemque victum præſcribit, ex quo id commodi percipit homo, ut bene valeat. Vnde non inſcite paupertatem *bona mentis ſororem* dixit antiquitas. Sed eam à mendicitate diſtinguimus. nam pauper aliquid habet, & præterea animum adjungit rebus agendis. At mendicus nihil habet, deque alieno tantum vivit, nec honeſto operi ſe applicat. *Idem.*

2 Περιττὰ ἢ ἀλλότρια] Sic vocat externa bona, quorum copia carere poſſumus, quæque vel habere vel retinere in aliena, haut noſtra poteſtate ſitum eſt. De quibus & Iuvenalis ſat. 10.

Ergo ſupervacua hæc aut pernicioſa petuntur
Propter quæ fas eſt genua incerare Deorum.

Præclare in hanc rem Euripides: ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι πλοῦ λύειν, Δίμητρ' ἀκτὰς, σκάμματ' ὑδρηχόα, Ἅλιος πάρεξι ἢ πόντου ἰχθῦς τρέφειν. h. e. *Quid mortales deſiderant præter duo ſola, fruges & aquam? quæ in medio poſita ſunt, & ea à Natura ſunt producta, ut nos alant.* Ad quæ reſpexiſſe videtur Seneca: *Panem & aquam*, inquit, *Natura deſiderat: nemo ad hæc pauper eſt. intra quæ quiſquis deſiderium ſuum clauſit, cum ipſo Iove de felicitate contendit.* Epiſt. 17. *Idem.*

3 Ἑρ. ἀπέρχομεν] Timon diſcedente Penia ejuſque comitibus Plutum conſpi-

ἢ ἀποτίωμεν αὐτῷ. Τί. τίνες ἐστὲ ὦ κακοδαίμονες; ἢ τί βαλλόμενοι δεῦρο ἥκετε, [1] ἀνδρα ἐργάτην, καὶ μισθοφόρον ὄντα καὶ πονοῦντα; ἀλλ' [2] οὐ χαίροντες ἀπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βαλῶν [3] τοῖς βώλοις καὶ τοῖς [4] λίθοις, [5] συντρίψω. [6] Ἑρ. μηδαμῶς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς. οὐ γὰρ ἀνθρώπους ἥξεις βαλεῖς. ἀλλ' ἐγώ σοι, Ἑρμῆς εἰμι, ἀστρονόμος ἥ, ὁ Πλούτων. ἐπεμψέ σε ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. ὥστε [7] ἀγαθῇ τύχῃ

eum adeamus. *Tim.* Quinam estis, ô sceleſti? aut qua gratia huc advenitis, homini operario, ac mercenario negotium exhibituri? ſed non læti abibitis, improbi vos omnes: nam illico vos ego glebis & ſaxis petitos comminuam. *Merc.* Nequaquam ô Timon ne ferito: neque enim mortales ferires. Ego enim ſum Mercurius, hic Plutus. Nostuis precibus exauditis miſit ad te Iupiter. Quare, quod bene

ſpiciens cum ſuis accedentem acerba & minaci oratione inſectatur. *Barl.*

1 Ἀνδρα ἐργατὴν] Indignatur, quod ipſum in ruſtico opere verſantem interpellent. Solent enim τοῖς χειροβίοις & operi gnaviter intentis moleſtæ eſſe interpellationes, præſertim cum damno conjunctæ. Sic ruſtici ſenes apud Ariſtoph. in Pluto ægre ferunt, quod ipſos ex agro vocaſſet Cario, & quidem σπουδῇ μοχθίζοντας, ἐν ὥρᾳ ἐσχολῆς, *cum gnaviter laborarent, nec otium ſuppeteret.* Qui apud alios dicuntur ἐργατικοὶ, apud Atticos vocantur ἐργάδες teſte Heſychio, proque *operarii ruſticis* plerumque accipitur. *Idem.*

2 Οὐ χαίροντες ἀπιτε] *Non læti abibitis*, pro, non impune feretis, i. e. εἰμώξετε, *plorabitis*, ut alibi. Litotes. μιαροὶ & κακοδαίμονες voces ſunt abominantium. *Idem.*

3 Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copioſe Achill. Tat. in Clitoph. *Bourd.*

4 Λίθοις βάλων] Vno verbo Græci dicunt λιθοβολῶν, & ſimpliciter lapides, in aliquem conjicere ſignificat. Nam λιθάσαι illa Iudæorum Græcis gentibus ignota fuit. *Idem.*

5 Συντρίψω] Id eſt, *conteram, comminuam.* Sic Ennius: *ſaxo cere comminuit brum*, vocis interfectione ipſam capitis διαίρεσιν exprimens. *Idem.*

6 Ἑρ. Μὴδαμῶς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς] Mercurius iracundum Timonis impetum ſiſturus, quinam ipſi ſint, à quo, & quem in finem miſſi, paucis declarat. *Idem.*

7 Ἀγαθῇ τύχῃ] *Bonis auſpiciis.* τύχη, vocabulum eſt πρὸς μάσων, quæ nunc *bona*, nunc *mala* dicitur. Ἀγαθῆς Τύχης ſtatua fuit Athenis juxta Prytaneum, itemque Romæ in Capitolio, quæ & Antias dicta ab Antio oppido, ubi templum famoſiſſimum habuit multorum etiam principum donis ornatum. Vnde Horat. ô *Diva gratum quæ regis Antium. Mala* autem *Fortuna* in Eſquiliis culta legitur. Scribit Pauſanias in Bœot. Fortunæ ſacellum fuiſſe, in quo ipſius Deæ ſimulacrum eſſet, Plutum divitiarum Deum puerum tenentis. Quo ſignificabant Veteres, Fortunam ipſam divitiarum eſſe matrem atque nutricem. Non ignoravit hoc Hagienſis noſter in ſua regia, ubi proximam Divæ Pecuniæ Fortunam collocat:

Fortuna ante alios magnum ſibi vindicat illic
Imperium, regnique tenet communia ſceptra,
Inſitabilemque globum gemmis ornatus & auro.

Hinc Salluſt. de conjurat. Catilinæ loquens: *Fortuna*, inquit, *in omni re dominatur, ea res cunctas ex libidine magis, quam ex vero celebrat obſcuratque.* Eraſmus ἀγαθὴ τύχη tranſtulit *quod bene vortat.* Sic enim loqui ſolebant antiqui & bene præ-

[1] δίχα τ ὄλβου, [2] ἀποστὰς τ πόνων. [3] Τί. καὶ ὑμεῖς [4] οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες ὡς φατέ. σπάνιος γὰρ ἄμμε καὶ θεὸς καὶ [5] ἀνθρώπους μισῶ. τοῦτον ἢ τ πυθλὸν, ὃστις ἂν ᾖ, καὶ [6] ἐπιρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Πλοῦ. [7] ἀπιωμόν ὦ Ἑρμῆ πρὸς τοῦ Διός. μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὁ μελέως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπίλῃ προσλαβών. [8] Ἐρ. [9] μηδὲν σκαιὸν ὦ Τίμων. ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγαλμα,

bene vertat, opes accipe desistens à laboribus. *Tim.* Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut dicitis: siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed cæcum hunc, quisquis is est, certum est mihi impacto ligone comminuere. *Plut.* Abeamus, per Iovem, Mercuri: quando quidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. *Merc.* Nequid ferociter, Timon, quin potius hac ferocitate,

precari. Cicero lib. 1. de divinat. *Neque solum Deorum voces Pythagoras observaverunt, sed etiam hominum, quæ vocant omina: quæ majores nostri quia valere censebant, idcirco omnibus rebus augurio, quod bonum, faustum, felix fortunatumque sit, præfabantur.* Barl.

1 Δίχα τ ὄλβου] Finem adventus sui esse dicit Mercurius, ut iterum ditatus Timon liberetur ab hoc acerbo vitæ genere: qualis est rusticorum. Sic & Cario apud Comicum solatur miseros senes rusticos: ὁ δεσπότης φησὶν ὑμᾶς ἅπαντας ψυχρᾷ βίᾳ & δυσκόλῳ ζῆσειν ἀπαλλαγῆντας, id est, *Herus meus pollicetur, vos omnes hanc austeram & odiosam vitam cum alia suavi permutaturos & beate delicateque in posterum victuros.* Idem.

2 Ἀποστὰς] Ἀποστῆναι πόνων dixit pro λήξειν. Vide Galliæ suæ decus Budæum pag. 473. *Idem.*

3 Τί.] Timon Deorum nominibus numinibusque nihil territus utrique minas intendit. *Idem.*

4 Οἰμώξεσθε] Vt ab ὦ ὦ particulis θαυμαστικαῖς fit ὠάζειν pro *admirari*: ab οἰ οἰ, verbum οἰάζειν, *lamentari*: sic ab οἶμοι, quod adverb est hominis aliquid indigne ferentis, est οἰμώζειν, nec luctum duntaxat, sed & contemptum significat. Quos enim aspernamur, eos & jubemus plorare. Desumptum hoc loquendi genus, ut volunt, à Scythis, qui Dario regi nihil aliud respondebant, quam κλαύσειν. Imitantur Latini. Horat.

Qui me commovit (melius nil tangere clamo)
Flebit & insignis tota cantabitur urbe. Idem.

5 Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος. pag. 47. Interp. Aristoph. ad Aves & Lysistr. *Bourd.* Inde & ei μισανθρωπία nomen. *Idem.*

6 Ἐπιρίψειν] Translatum hoc volunt à remigibus, quorum remi assidua jactatione teruntur, vel ut alii, à curribus, quorum rotæ crebro circumactu alliduntur. *Idem.*

7 Ἀπιωμόν] Plutus metu perculsus abire conatur, ne plagis onustus, aut insigni mulctatus mox cogatur discedere. Sic idem tibi metuit à Chremylo, ejusque contribulibus apud Comicum: *Si cognoveritis*, inquit, *qui vir sim, κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, aliquod malum mihi dabitis.* μελαγχολᾶν autem, ut supra. *Idem.*

8 Ἐρ.] Sequitur objurgatio παραινετική seu admonitoria. Corripit Timonem Mercurius, eumque hortatur, ut depositâ illa feritate obviis ulnis oblatam divinitus fortunam excipiat. *Idem.*

9 Μηδὲν σκαιὸν] Scilicet διαπράξῃ σὺ ἄν. Illud σκαιὸν varie exponitur ab Hesychio, quem consule. Vult Mercurius, nequid stolidum, improbum aut inhuma-

καὶ τραχὺ κοιβαλὸν, ἀστοίνως τὸ χεῖρε, [1] λαμβάνε τῷ ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ πλούτῳ πάλιν, καὶ ἴσθι [2] Ἀθηναίων τὸ πρῶτε, καὶ ὑπερέφερε τὸ ἀκαλέστων ὀνείδων, μόνος αὐτὸς δύσμορων, [3] Τί. δέον ὑμῶν δέομαι. μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι. [4] ἱκανός εἰμι πλοῦτε καὶ δόξαλλα τὰ δ' ἄλλα, δύσμορώτατός εἰμι μηδενὸς μοι πλείονος. [5] Ἐρ. ἔστως [6] ὦ τῶν ἀπανθρώπως; [7] τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε; καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάν-

tate, & aſperitate depoſita, bonam fortunam porrectis manibus excipe, rurſus dives eſto, rurſus Athenienſium princeps, ſoluſque fortunatus ingratos illos deſpicito. *Tim.* Nihil mihi vobis eſt opus: ne obturbate: ſat opum mihi ligo: ſum præterea fortunatiſſimus, ſi nemo ad me acceſſerit. *Merc.* Adeone quæſo inhumaniter? *Hæc ego ſæva Iovi refero atque immania dicta?* Atqui par erat forſitan inviſos

num committat in ſe, ὑπὸ τ' σκαίας. Læva manus ad opus faciendum inepta eſt, cui opponitur τὸ δεξιὸν, quod contrarias habet ſignificationes: *dextra* pro bonis. *Barl.*

1 Λαμβάνε τῷ ἀγαθῷ τύχῃ] Id eſt, *felix eſto.* Supra dixit, ἀγαθῇ τύχῃ ἢ ὄλεον. Studium exprimit, cum addit: προπολείτας τὸ χεῖρε, *porrectis manibus, vel ambabus, quod ajunt, manibus.* Vbi notetur τὸ pro τὼ in duali dicere Atticos per enallagen generis. Quod ex Homero & Platone in aliis etiam obſervat diligentiſſimus auctor Plutarchus. *Idem.*

2 Ἀθηναίων τὸ πρῶτε] Pro ὁ πρῶτος, vel τὸ προπολεῖα φερόμῳ, qui primus eſt, vel *primas tenet* inter Athenienſes. Ariſtoph. καὶ τὸ πρῶτα τ' εἰεὶ μοχθηρίας, *nebulonum illic princeps eſt.* Idem.

3 Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι] Auctoritatem ſuam oſtendit Timon, & laborioſam paupertatem ignavis anteponit divitiis. *Idem.*

4 Ἱκανὸς] Iocoſe dictum, ἱκανός μοι πλοῦτος ἡ δόξαλλα. Ludit ambiguitate vocis πλοῦτος, qua & *Deus* & *divitiæ* ſignificantur. Oſtendit hic Timon ſe μισόπλουτον, id eſt, *divitiarum contemptorem*, quod in quoſvis perſpectum eſt, (verba ſunt Tullii) *hunc dignum ſpectatu arbitramur, miramurque quam maxime, quod eas res ſpernit & negligit, ad quas plerique inflammati aviditate rapiuntur.* Tales inter philoſophos familiam duxere Cleanthes, Ariſtippus, Diogenes, Pythagoras, & alii complures, qui cum divites eſſent vel eſſe potuiſſent, divitias contempſere: nonnulli in profluentem abjecere tanquam bonæ mentis impedimenta. Eodem quoque in Plutum, quo in hoſtes animo fuere invicta illa belli fulmina, Epaminondas, Curius, Scipio, Fabricius, Q. Cincinnas ab aratro ad *Dictaturam* vocatus, ſimileſque heroum non pauci. De Socrate legitur, quod cum Archelaus rex ipſum ditare vellet, ei reſcripſerit: *quod farina chœnices quatuor obolo venirent Athenis, & fontes aquam funderent. Namſi res mea,* dicebat, *mihi non ſufficiunt, at ego ipſis ſufficio: & ſic etiam ipſa mihi.* Idem.

5 Ἐρ. Οὕτως] Inhumanitatem Timonis redarguit Mercurius, & ſermonis acerbitatem. *Idem.*

6 Ὦ τῶν] Vocandi caſus eſt per apharæſin, τῶν ε, & appoſitionem τῶν ν, à recto ἅτης, quæ vox *ſocium* & *familiarem* denotat, ex quo poſteriores Græci fecere ἑταῖρος, producta terminatione. Sic δῶ, κρῖ, λίπα, & ſimilia legas apud Homerum pro δῶμα, κριθὴ, λιπαρὸν, in quibus contra vulgus Grammaticorum non ἐκθλιπτικὸν, ſed ἀρχαιολογίαν ſtatuit ὁ περιπατητικὸς Salmaſius. *Idem.*

7 Τόνδε φέρω] Verſus eſt Homericus, qui extat Iliad. o. ubi Iris de Neptuno ob Iovis imperium ſtomachante his verbis utitur. Hinc videmus, non ex opulentia ſolum, ſed etiam paupertate haut raro naſci inhumanitatem, & ingenii quan-

θρωπον μὲν οὐναί σε, τοσοῦτο ὑπ' αὐτῶν ἀδικεῖσθαι πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτους [1] ἐπιμελεῖσθαι σου τῶν θεῶν. [2] Τίμων. ἀλλά σοι μὲν ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διΐ, πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν πλοῦτον σὺν ἐν λάβοιμι. Ἑρ. τί δή; Τί, ὅτι καὶ πάλαι [3] μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἦτος [4] κατέστη, κόλαξί τε συνδιῆς, καὶ ἐπιβούλοις ἐπαγωγὸν, καὶ [5] μῖσος ἐπιγείρεσι, καὶ ἀδυπαθείᾳ καταφθείρεσι, καὶ ἐπίφθονον ὑποφήνας. τίλος δὲ, ἄφρων κρωβύλιππον, ὅτους ἀπίστως, καὶ [6] προδοτικῶς. [7] ἡ βελτίστη δὲ πενία,

visos esse tibi homines, à quibus tam indignas injurias accepisti: nequaquam autem Deos, cùm illi tantopere tui curam gerant. *Tim.* At tibi Mercuri, loviquo pro vestra cura, plurimam habeo gratiam: sed Plutum hunc recipere nolim. *Merc.* Quid ita. *Tim.* Quia mihi olim innumerabilium malorum author fuit, cùm me assentatoribus traderet, mihi insidiatores inveheret, odium conflaret, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeò perfide & proditoriè destitueret. Contrà verò Paupertas me laboribus viro digni-

quandam morositatem. Vere Comicus: Πενία δ' ἀγχιμόνας γε τὸν πολλὸν ποιεῖ. *Ab inopia aliquando venit inhumanitas.* Barl.

1 Ἐπιμελεῖσθαι σου] Providentiam divinam astruit Mercurius contra Epicurum, qui τὸ θεοφοβητικὸν Deo in totum adimebat. Illius hoc effatum erat: Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει. *Quod beatum & immortale est, negocia nec habet, nec cuiquam exhibet.* Putabat enim suam Diis non constare tranquillitatem, si rerum humanarum curis destinerentur. Unde Didus soror apud Maron. 4. Æneid. *Scilicet is Superis labor est, ea cura quietos Sollicitat.* Sunt enim Dii ἀεὶ ζῶντες, ut loquuntur poëtæ. Et hanc esse causam ipse Epicurus testatur in epistola ad Herodotum. οὐ γὰρ συμφυῶσι πράγματείᾳ, καὶ φροντίδες, καὶ ὀργαὶ, καὶ χάριτες μακροθυμίᾳ, ἀλλὰ ἀδυνατίᾳ, καὶ φόβῳ, καὶ περιστάσει ἥδ' πλησίον ταῦτα γίνεται, id est, *Non enim conveniunt actiones, & cura, & ira, & gratia summa beatitudini; sed infirmitatis hæc sunt, & metus & indigentia aliorum.* Idem.

2 Τίμων. Ἀλλά σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διΐ] Correctione utitur Timon, & Diis quidem pro sua cura plurimam habet gratiam: cætera Plutum nequaquam se recepturum pertendit, quod innumerabilium malorum sibi auctor extiterit, quæ sigillatim recenset. Est hic præclara quædam ἀντίθεσις Pluti & Peniæ à diversis utriusque effectis. *Idem.*

3 Μυρίων κακῶν αἴτιος] Sic dicitur Plutus, quem ex vero magis omnium bonorum juxta & malorum auctorem facit Chremylus apud Aristoph. μονάτατος, inquit, εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν. Prout enim animus est utentis, ita & divitiæ. Stoici inter ἀδιάφορα ponunt, quæ nec per se bona, nec mala sunt. Vsus dat eis nomen, sive cum virtus, quæ sola bona est, sive cum malicia accessit. *Idem.*

4 Κατέστη] Γίγνεται. quod peculiare est verbo καθίσταμαι. vide Budæum pag. 480. *Idem.*

5 Μῖσος ἐπιγείρεσι] Conflant enim odium & invidiam magnæ opes. Hinc Græci cum aliquem supra modum felicem laudarent, dicere solebant: δυτυχεῖς· φθονοῦμαι δ' ἀπίστως. *Felix es, absit invidia.* Et *invidenda opes* apud Latinos, pro ingentibus. *Idem.*

6 Προδοτικῶς] Cum perfide & proditorie se à Pluto destitutum queritur Timon, docet, quam fluxæ & inconstantes sint opes, ut vere scripserit Hieronymus: *Asinum malus est dominus, proditor servus.* Idem.

7 Ἡ βε-

[1] πόνοις μετ' ἀνδρικωτάτοις κεχαρισμένοις, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας ὁμιλοῦσα τῇ τε ἀναγκαίᾳ καμοῦντι παρεῖχε, [2] καὶ τῶν πολλῶν ὀνείδη καὶ φθονεῖν ἐπαίδευεν, [3] ἐξ αὐτῆς ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασα μοι τὸν βίον, [4] καὶ δείξασα ὅσης ὢν ὁ πλάστης ὁ ἐμὸς, οὐ ὅτι κόλαξ [5] θωπεύων, ὅτι [6] συκοφάντης φοβῶν, ὁ [7] δῆμος

dignissimis exercens, mecumque verè & liberè convivens, & quibus opus erat suppeditavit laboranti, & vulgaria illa contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque sycophanta territans, neque plebs irri-

7 Η' βελτίστη ἡ πενία] Est hæc altera collationis pars, qua continetur illustre paupertatis encomium. Eundem locum communem pertractat Aristophanes in Pluto, ubi refert, quæ commoda paupertas: quæ ex adverso mala producat rerum copia & luxus. *Barl.*

1 Πόνοις ἀνδρικωτάτοις] Id est, laboribus viro dignis, quales sunt præ cæteris rusticorum. Hinc Cleanthes suam vitam divitum vitæ solebat præferre hoc nomine: *dum illi*, inquit, *pila lusiunt: ego fodiens duram humum exerceo*, ut refert Laertius lib. 7. cap. 11. per τὰ ἀναγκαῖα intelligit τὰ βιωτικά. Iuvenal. Sat. 14.

Vivite contenti casulis & collibus istis
O pueri: Marsus dicebat, & Hernicus olim
Vestimusque senex: panem quæramus aratro,
Quod satis est mensis.

Τὸν καλὸν πλάστην supra vocavit Timon. *Idem.*

2 Καὶ τὴν φυσικὴν] Sic vocant Græci vulgaria hæc & cuivis obvia bona, quæ despicere magni animi est atque excelli. Tullius pro domo sua. *Caduca semper & mobilia hæc esse duxi, non virtutis atque ingenii, sed fortunæ ac temporum munera; quorum ego non tam facultatem & copiam expetendam putavi; quam & in utendo rationem, & in carendo patientiam.* Idem.

3 Ἐξ αὐτῆς ἐμοὶ] Ex se ipso pendere dicitur, qui non in divitiis aut rebus ullis externis fiduciam collocat, sed animi sui bonis acquiescit. πρὸς ἑαυτὸν βλέπειν supra dixit. Persius. *Ne te quæsiveris extra.* τὸ ἀπαρτᾶν à corpore ad animum transfertur, ut *pendendi* verbum apud Latinos. *Idem.*

4 Καὶ δείξασα ὅσης ὢν ὁ πλάστης ὁ ἐμὸς] Ostendit his verbis Timon, quænam sint veræ & solidæ opes semperque permanentes, nimirum quæ in animo consistunt, nec fortunæ casibus obnoxiæ sunt. *Idem.*

5 Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristoph. Acharn. Hesych. *Bourd.* Id est: *blandis verbis decipiens.* Θωπ proprie vocatur ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής Hesychio interprete, *qui quasi admirabundus aliquem laudat & prædicat.* Barl.

6 Συκοφάντης φοβῶν] Apposite Terrori erat illud genus hominum civibus, quorum nomina falso sæpe deferebant apud Magistratum. Ita apud Aristophanem in Pluto gloriatur sycophanta, quod cives acculet, iustoque crimen intentare conatur, ut eum perdat. *Idem.*

7 Δῆμος παρεξιωθεὶς] Nec minor est plebis irritatæ potestas in bona fortunæ. Nam divitiæ, imperia, fasces, quæque ejus generis sunt alia, ab eo qui dedit, rursus eripi possunt. Horatius:

Qui dedit hoc hodie, cras, si volet, auferet: ut si
Detulerit fasces indigno, detrahet idem.
Pone meum est, inquit, pono tristisque recedo.

Vnde *aurarii* favores dicuntur, qui à populo conferuntur, i. e. *vento & aura leviores.*

παρῳξυνθεὶς, σὺ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, [1] ὁ τύραννον ἐπεξελαύσας, ἀφελοῦ δύναι' ἄν. [2] ἐρρωμένῳ τοιαρεῦν ὑπὸ τῷ πόνῳ, τοῦτό τ' ἀγαθὸν φιλοπόνως ἐπιτρέχομαι, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, [3] ἱκανὰ δ' ἀλφιτὰ ἔχω τὰ ἄλφιτα τοῦδε τοῦ δικέλλης. ὥστε παλίνδρομον ἄπιθι ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἵνα πάντες ἀνθρώ-

irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quæ sunt in civitate aspicio, abundè magnum & sufficientem victum ligo mihi suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens recurre, Plutum hunc ad Iovem deducens. Illud mihi sat fuerit si effecerit ut omnes mortales per omnem

viores. Per ἐκκλησιαστὴν intelligit eum, qui in concione cœtu aut populi suffragium fert, quod est ψηφοφορεῖν, fiebatque ταῖς ψήφοις, five calculis. quorum alii erant λεύκαι & absolutorii: alii μέλαιναι & condemnatorii. *Barl.*

1 Ὁ Τύραννον ἐπεξελαύσας] Tyranni quoque meminit, cujus proprium est insidiari vitæ & fortunis innoxiorum civium. Sicut enim bonus princeps, quem ποιμένα λαῶν appellat Homerus, pro suprema lege habet subditorum suorum salutem: ita ex adverso Tyrannus suis tantum spoliis inhiat, quasque fidi pastoris exemplo tondere debebat oviculas, lupinum in morem deglubit, atque dilacerat. δημοβόρους βασιλῆας merito eos appellat Hesiodus. Horum omnium tyrannidi, aut insidiis non obnoxia esse ea, quæ vocamus animi bona, docet Timon. Præclare Flaccus lib. 3. od. 3.

Iustum & tenacem propositi virum
Non civium ardor prava jubentium,
Non vultus instantis tyranni
Mente quatit solida. ———

Et idem epist. 16. lib. 1.

Vir bonus & sapiens audebit dicere, Penthei
Rector Thebarum, quid me perferre patique
Indignum coges: adimam bona. nempe pecus, rem,
Lectos, argentum, tollas licet. in manicis &
Compedibus sævo te sub custode tenebo.
Ipse Deus, simulatque volam, me solvet. opinor.
Hoc sentit, moriar: mors ultima linea rerum.

Notandus hic participiorum elegans personisque conveniens schematismus. *Idem.*

2 Ἐρρωμένῳ τοιαρεῦν ὑπὸ τῷ πόνῳ] Timon sua sorte contentus, nec plura desiderans Mercurium & Plutum ad Iovem, à quo missi erant, redire jubet. Ita viri sapientes opulentiam, ut gravem noxiamque à se procul ablegant. *Divitiæ*, inquit Seneca, *apud sapientem virum in servitute sunt, apud stultum in imperio: sapiens divitiis nihil permittit, nobis divitiæ omnia.* ἐρρωμένῳ· Ἀρίστου τὸ ῥώννυμι roboro. Vt otium & desidia plurimum corrupti humoris gignere solet in corpore humano: sic moderata exercitia eos consumunt atque exsudant. Hinc σύμμετρον πόνον suo præscribit Democrito Isocrates. *Idem.*

3 Ἱκανὰ τὰ ἄλφιτα] Sic supra dixit, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, *satis opum mihi ligo est.* Notandum τὰ ἄλφιτα proprie *farinas* denotare: per synecdochen *pro victu reque familiari* accipi. hinc οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα, proverbio dicitur, cum de arte vel re aliqua sermo est, quæ ad victum parandum nihil conducit. Aristoph. in Nebul. *Idem.*

1 Ἡ ἐκ-

πως [1] ἡδηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. [2] Ἑρ. μηδαμῶς ὦ γαθέ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν. ἀλλ' [3] ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ [4] μειρακιώδη. καὶ τὸ πλῆθος παραίτησαι. [5] οὗτοι κτήματά εἰσι δῶρα τὰ παρὰ Διός. [6] Πλο. βέλτιστε ὦ Τίμων δικαιολογήσομαί σοι πρὸς σέ; ἢ [7] χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τί. λέγε. μὴ [8] μακρὰν μῦθον, μηδὲ μετὰ παρρησίας, ὥσπερ οἱ

omnem ætatem ejulent. *Merc.* Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodi. Quin iracunda ista pueriliaque missa face, ac Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ à Iove proficiscuntur. *Plut.* Vin Timon ut contra te partes defendam meas? an graviter feres, siquid dixero. *Tim.* Dicito, sed nec multis, nec cum procœmiis, quemadmodum per-

1 Ἡδηδὸν οἰμώζειν] Interpres exponit, *per omnem ætatem plorare*: alii, *per omnem pubem*; quasi ἡβῶντας. Equidem eo loquendi genere, quo & alibi utitur Lucianus, designari putem fletus acrimoniam seu vehementiam, ut ἡδηδὸν sit *puberum more*, quorum fletus acrior & intensior esse solet, cum cæduntur, quam virorum aut senum. *Barl.*

2 Ἑρ. μαλακῶς ὦ γαθέ] Subest his verbis ironiæ species. χαριεντισμὸν vocant Rhetores. Cum enim plorare omnes jubeat Timon, facete respondet Mercurius, non omnes ad hoc esse idoneos, hoc est, non omnes æquo animo laturos verbera, vel Deorum τὸ ἀπαθὲς subindicat. *Idem.*

3 Ἔα τὰ ὀργίλα] Monet hominem, ut iracundiam suam cohibeat. ὀργίλος dicitur qui facile irascitur, & quibus non decet & propter quæ non decet: & magis quam decet: cessat autem celeriter, de quo Aristoteles 4. ethicor. *Idem.*

4 Μειρακιώδη] Sic appellat juveniles impetus. recte Seneca: *Juvenile vitium est, regere non posse impetum.* Sunt enim juvenum affectus vehementiores, magisque impetu feruntur, quam ratione. μειρακιώδεις illud & σκυλακώδεις in Cyro adhuc adolescentulo notat Xenophon auctor gravissimus. lib. 1. ὥσπερ Κύρου παιδείαν, cum non tam institutio Cyri, quam res ab eo præclare gestæ iis libris describantur. *Idem.*

5 Οὗτοι κτήματά εἰσι] Ex hoc Homeri Il. 3. versu:

Οὐ γὰρ κτήματ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Heliod. lib. 5. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25. lib. 1. *Bourd.* Ex Homero desumpta sunt, ubi Paris Hectori formæ decus exprobranti respondet his verbis:

Οὗτοι κτήματ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ὅττ' ἂν ἀκαχμένα αὐτοὶ δῶσιν· ἑκὼν δέ τις οὐκ ἂν ἕλοιτο.

Id est,

Non abjicienda sunt Deorum valde illustria dona,
Quæcunque ipsi dant: volens autem non aliquis acciperet. Barl.

6 Πλο. βέλτ, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαί σοι σὲ] Plutus indigne habitus apud Timonem partes suas defendere conatur, & ostendere, quantum opulentia paupertati præstet. *Idem.*

7 Χαλεπαίνεις] Enallage præsentis pro futuro. *Idem.*

8 Μακρὰν λέγειν] Uno verbo μακρολογεῖν. Caussidicos sui temporis, & Rhetores traducit, quorum garrulitatem & improbitatem quavis oblata occasione perstringit auctor. Solebant enim demagogici illi oratores, cum ad dicendum se accingerent, procœmiis uti prolixis & fastidiosis, quod hic notat Lucianus. *Idem.*

1 Ἐπὶ-

[1] ἐπίτριπτοι ῥήτορες. ἀνίξομαι γάρ σοι ὀλίγα λίγειαν ἀρχὴν τῆς Ἑρμοῦ τυτθόν. [2] Πλοῦ. ἐγχεῖ μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ὅτου πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα. ὅμως ἦ ὀρθῶς εἴ ποτε, ὡς φῄς, ἠδίκηκα. ὃς τοί μὲ ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, [3] καὶ προεδρείας, [4] καὶ στεφάνων, καὶ ἄλλης τρυφῆς. ἀπολαύσῃ δέ τοι καὶ ἀσίδιμος δὴ ἐμὲ ἤσθα, καὶ θεατρώδους. [5] εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐν τῷ κολάκων πέπονθας, [6] ἀναίτιόν ἐμοί σοι. μᾶλλον ἢ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, ὅτου μὲ ἔκτησο perditissimi isti oratores solent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. *Plut.* Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus abs te accusato. Vide tamen num qua in re te, quemadmodum ais, læserim, ego qui dulcissimarum quarumque rerum tibi author fui, honoris, præsidentiæ, coronarum, aliarumque delitiarum. Mea etiam opera celebris, conspicuus atque observandus eras verùm siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum in culpa. Quin potius à te sum ipse affectus contumelia, propterea quòd ita ignomi-

1 Ἐπίτριπτοι] Perpetuum fere epitheton Rhetorum, quasi ἄξιοι διατρίβεσθαι, *digni qui conterantur, & male pereant.* De his ita ipse rhetor Demosthenes: ἂν (scil. ῥητόρων) οἱ μὲν ἐκ πάνυ πλουσίου γεγόνασιν οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἐπιφανεῖς δὲ τοῖς ἰδίοις οἰκίαις τὰ δημόσια οἰκοδομήματα σεμνότερα εἰσὶ κατασκευασμένα. ὅσῳ δὲ τὰ τῶν πολιτῶν ἰδιωτικὰ γέγονε, τοσούτῳ τὰ τῶν πόλεων κρείττω, id est, *Quorum nonnulli ex mendicis divites, alii ex obscuris & ignobilibus evaserunt præclari. Sunt & qui sibi ades publicis quibuslibet augustiores extruxerunt. Quanto autem Respublica facta est deterior, tanto horum bona facta sunt auctiora.* Barl.

2 Πλοῦ. ἐγχεῖ μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν] Plutus in sequentibus docet, quod quantorumque bonorum Timoni extiterit auctor, eodem plane modo, quo apud Aristoph. Dei illius patrocinium suscipit Chremylus. *Idem.*

3 Καὶ προεδρίας] Sciendum apud Athenienses decem fuisse πρυτάνεις, & quinquaginta πρυτανεύειν, ex quibus sortito eligebantur οἱ ἐπιστάται. *Decemviros* more Romano vocare liceat, quorum tanta fuit dignitas, ut cæteris præsiderent Magistratibus præscribendo, poterantque in senatu, concione & theatro sedem capere, quamcunque esset libitum, aliis etiam excussis, siquis prior occupasset. de quo consessu, & jure προεδρεύοντων legendus est Demosthenes in orat. contra Timocrat. & Aristoteles in Athienses. politia. *Idem.*

4 Καὶ στεφάνων] Præmium virtutis erat corona, non de foliis tantum, unde στεφανῖται ἀγῶνες dicti, sed ex auro etiam. Sic aurea corona decreta fuit Demosthenis, cum propter alia ejus merita, tum quod urbis mœnia de suo refecisset. qua de orationem scripsit elegantissimam περὶ στεφάνου. De his item Æschines in orat. de perperam obita legatione: ἐὰν τοὺς προεδρίας inquit, ἐὰν δοῦναι στεφάνους, ἐὰν τοὺς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεις δίδοται. Tribus enim hisce præmiorum generibus condecorare ac remunerari solebant bene præclareque de patria meritos Athenienses. *Idem.*

5 Εἰ δέ τι χαλεπὸν] Αἰτιάσεις criminum objectorum. Ostendit Plutus non sibi imputandum esse, quod absumptis opibus ad egestatem redactus sit Timon, sed suæ potius simplicitati & intemperantiæ. Atque ita crimen sibi impactum χρῆσιν retorquet in ipsum actorem. *Idem.*

6 Ἀναίτιόν] Cicero, quod & Stephanus testatur, ut vocis hujus vim exprimat, non contentus est dixisse, *extra culpam.* sed & addit caussam: *extra culpam caussamque positus.* nomine Græco utriusque horum significationem complectente. Hinc Casaubonus ad Athenæum putat Latinos non habere vocem satis aptam, qua

ἀτίμως ὑποβάλλεις ἀνδράσι κρείττοσι, ἐπαινῶν, καὶ [1] κατασκώπτων, καὶ [2] πανταχοῦ τόπον ἐπισκώπτων μοι. [3] καίτοι γε πλοῦτον [4] ἔφησθα, ὡς [5] προδίδωμί σε. τοὐναντίον. ἢ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπολαβεῖν ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τὰ οἰκεῖα. πτωχαρῶν ἀντὶ [6] μαλακῆς χλαμύδος, τοιούτῳ τῷ διφθέρᾳ ἢ τριβωνίῳ σοι τοῦτο προσπέφευκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔσται, πῶς ἐκέτευον τὸν Δία μηδ' ἥκειν ἀθρόα, ἵνα δυσχερῶς μοι [7] προσπεσεῖν μέλῃ. [8] Ἑρ. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὦ

minioſe execrandis illis viris me objeciſti, qui te laudabant, & præſtigiis dementabant, mihique modis omnibus inſidias ſtruebant. Porrò quod extremo loco dixiſti, te à me proditum, iſtud criminis in te poſſum retorquere, cùm ipſe ſim modis omnibus à te rejectus, præcepſque exactus ex ædibus: unde pro molli chlamide ſagum hoc chariſſima tibi paupertas circumpoſuit. Itaque teſtis eſt mihi hic Mercurius, quantopere lovem oraverim ne ad te venirem, qui te tam hoſtiliter erga me geſſiſſes. *Merc.* At nunc vides, ô Plute,

qua exprimant Græcum αἰπόν. Pro eo quod hic ait, ἀτίμως ὑποβάλλειν, ſupra dixit, ἀτίμως λαβοῦσαν. Sic & apud Ariſtoph. in Pluto idem queritur Numen. *Simulatque* inquit, *prodigi domum ingreſſus ſum, continuo foras protrudor, & ἀφῃρέθην τῶν εὐθύτητι παρεκβεβλημένων*, i. e. *meretricibus & alcis objectus.* Barl.

1 Καταγοητεύειν] Nullum quippe falcinum efficacius eſt ad dementandos præcipue divitum animos, quam immodica laudatio, qua Suffeni iſti plus æquo gaudent & capiuntur incauti. hinc *quaſtum illum uberrimum* non immerito dixit Terentianus Gnatho. *Quicquid laudant, laudo*, inquit, *& ingenia eorum admiror ſimul.* Iſtorum hominum verba *mellicos laqueos* appellare ſolebat Diogenes, quod ſuaviter amplectentes hominem jugulent. *Idem.*

2 Πάντα πρόσω] Fere ſingulariter effertur, pro παντὶ τρόπῳ. Subauditur præpoſitio κατά. Idem.

3 Καίτοι γε πλοῦτον] Proditionis crimen à ſe removet Plutus, ſeque à Timone defertum ejectumque ait, non contra. Qui enim ſine modo opes ſuas in quoſvis effundit, non tam deſeri à Pluto, quam deſerere ipſum jure merito dicendus eſt. *Idem.*

4 Ἔφησθα] Æolica paragoge pro ἔφης. Sic ſupra ἦδεα pro ἦς, *eras.* Idem.

5 Προδίδωμί σε] Cum de προδοσίας crimine Plutique perfidia queritur Timon, reſpicit ea quæ ſupra dixerat, ſe nimirum à Pluto fuiſſe derelictum ἀτίμως & προδοτικῶς. Addit ὅτι κεφαλὴν, ut rei indignitatem augeat, cum ſe ex ædibus præcipitatum queritur *prono capite.* Sic ſupra, quaſi *ſuſunis* ex ædibus ſe extruſum lamentatur idem Plutus. *Idem.*

6 Μαλακῆς χλαμύδος] Oppoſuit διφθέρᾳ. Eſt autem chlamys, ut nonnulli putant, quam Homerus χλαῖναν vocat, μανδύαν Artemidorus, itemque μάντυν: unde *mantelum* Plauto, quæ habitus ſpecies eſt teſte Caſaubono, à quo German. *mantel.* Idem.

7 Προσπεσεῖν μέλῃ] Præter. Atticum ab anormi προσπέφευμαι, *affectus ſum.* Dicit hoſtili in ſe fuiſſe animo Timonem. Nam licet prodigi amare videantur Plutum, liberaliter eum cuivis offerendo, reipſa tamen magis odiſſe illum cenſendi ſunt, quorum facultates non abſimiles eſſe dicebat Grates ficis arboribus in præruptis locis, è quibus ut homines nihil caperent fructus, ſed corvi tantum & milvi: ita ex illorum opibus tantum alerentur ſcorta & adulatores. *Idem.*

8 Ἑρ. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς] Approbat ſermonem Pluti Mercurius, dignaſque eum ſua

πλῆτε οἷας ἤδη γεγόνη); ὥστε διαρρῶν, [1] ξυνδιάτριβε αὐτῷ. καὶ [2] σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις. σὺ δ' ἡσυχαῖος ὑπάγαγε τὴν δικέλλαν. ὑπακούσεται δ' ἐμοῦ κομισαμένου σε. Τί. πιστέον ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. [3] τί γὰρ ἂν ἐ παθοίης, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε [4] εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὴν κωκυομένην. ὡς ἄχρι νῦν εὐδαιμονίσαιμι ἂν λέγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι εὐθὺ ἀδικήσας, καὶ τοσαῦτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

Plute, in cujuſmodi hominem ſit commutatus? Proinde audacter cum illo conſuetudinem habe. Tu verò fode ita ut facis; tu interim theſaurum ſub ligonem adducito: audiet enim ſi tu accerſiveris. *Tim.* Parendum eſt Mercuri, rurſuſque diteſcendum. Quid enim facias cùm Dii ipſi compellant? Tamen vide in quæ negocia me miſerum conjicies? qui cùm hactenus fœliciſſimè vixerim, nihil mali commeritus tantumque curarum ſuſcipiam. *Merc.*

ſua profuſione pœnas luere fatetur. ὁρᾷς. Commiſerationem movet à miſero ejus habitu. Videre pro intelligere accipit: nam cæcus erat Plutus. Alioquin, ut Herodianus inquit: τὰ μὲν διὰ τῶν ὄψεων πεπονθότα οἰκτον σφαλεῖται μείζονα, id eſt, *multo magis miſericordiam provocant quæ oculis uſurpamus.* Barl.

1 Ξυνδιάτριβε] Supra dixit, συσσωμιλεῖν ἢ συνεῖναι τῷ Τίμωνι. Apud eum commorari vel cum eo converſari dicitur Plutus, quem muneribus ſuis aliquamdiu locupletat. *Idem.*

2 Σὺ μὲν σκάπτε] Timoni hæc dicuntur, quem fodere jubet. ὡς ἔχεις, *ita ut facis*, αὐτῷ τῷ χώματι. Elegans uſus verbi ἔχω, cum ὡς vel ὥσπερ. vide Theſaur. H. Stephani. *Idem.*

3 Τί γὰρ ἂν πάθοις τις] Pro eo quod Latini dicunt. *Quid enim faciat?* Sic Galen. τί ἂν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους μήτε ἔγγυα, μήτε λόγῳ πειθοῦναι δυναμένους. Vbi τὶ πάθοι pro *agere* accipitur. Terent. in Heautont. *Quid cum illo agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum ſciunt.* Item Cicero pro Cæcina: *Quid huic tu homini facias.* Idem.

4 Εἰς οἷα πράγματα] Timon experientia jam edoctus paupertatem ut ſecutiorem divitiis præfert. Vbi enim opes ingruunt, ibi variarum quoque curarum agmina continuò ſubeunt. Iuvenalis Sat. 14.

Tantùm parta malis cura majora metuque
Servantur: miſera eſt magni cuſtodia cenſus.

Notat hoc Ariſtides cognomento Iuſtus, cui quum dives quidam ſuam objiceret paupertatem, reſpondit: *mihi quidem nihil adferat mali paupertas: tibi vero divitiæ non paucas perturbationes.* Hinc & baſiorum ſcriptor in ſua Regia Curas velut individuas Pecuniæ comites facit, cujus & hi ſunt verſus ipſo nectare ſuaviores:

At circum auratasque trabes, auratague tecta
Anteaque inſomnes circum laquearia Cura
Stridentes agitant pennas examine longo,
Qualiter, ut fama eſt, Stygia per inania ripa
Pallantes volitant animæ, quas aſpera fata
Indeplorato ſparſis in funere membris
Sedibus excluſere ſuis & honore ſepulcri.

Πράγματα pro moleſtiis. Sic *negotium* faceſſere Latini dicunt pro moleſtiam exhibere. Deſumptum à negotiatoribus qui multis & gravibus implicati negotiis & curis, perpetuo diſtrahuntur. *Idem.*

[1] Ε'ρ. [2] ὑπόσχηθι ὦ Τίμων δή ἐμοὶ, ἢν εἰ χαλεπὸν τοῦτο, ἢ σὺν οἷσιν εἶσιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι [3] διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῆ φθόνου. ἐγὼ δ' [4] ὑπὲρ τὸν Αἴτνιον, εἰς τὸ ὄρος τοῦτο [5] ἀναπτήσομαι. [6] Πλοῦ. ὁ μὲν, ἀπολήλυθεν ὡς δοκεῖ. πτερυγίσομαι γὰρ [7] τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν. σὺ δ' [8] αὖθι θεώμενος. ἀναπίμψω γάρ σοι τὸν ὑπηρέτην ἀπελθών. μόλοις δ' [9] παῖε. [10] σὲ φημὶ ὑπαυρὲ χρυσέ, ὑπάκουσον Τίμωνι τοῦτῳ, καὶ πάρεχε

Merc. Suſtine Timon mea gratia, tametſi grave eſt iſtud, & intolerandum, quò videlicet palpones illi invidia rumpantur. Ego autem ſuperata Ætna in cœlum revolabo. *Plut.* Abiit quidem ille, ſicut apparet. Nam ex remigio alarum conjicio. Tu verò hic operire, ſiquidem digreſſus Theſaurum ad te tranſmittam. Sed feri potiùs. Te compello auri Theſaure, Timonem hunc exaudi: & te offer

1 Ε'ρ.] Perſuadet tandem Mercurius Timoni recipere Plutum, vel eo nomine ſaltem, ut ingrati iſti homines & palpones præ invidia rumpantur, ubi viderint ipſum denuo diteſcentem. Nihil enim acerbius accidere poteſt ejuſmodi fucis, quam opibus florentem conſpicere eum, quem ſub amicitiæ ſpecie deceperunt, nudumque & egenum non modo juverunt, cum poſſent & deberent, ſed turpiter & malitioſe deſeruerunt. *Barl.*

2 Τπόσχηθι] *Suſtine. τὸ ὑφίστασθαι* pro *ὑπομένειν* in uſu eſſe apud *λογοχάρπας* etiam tradit Thomas Magiſter hunc Luciani locum adducens. *Idem.*

3 Διαῤῥαγῶσι] *Rumpantur invidia* vel *præ invidia*, hoc eſt, dolore vel invidiæ crepent medii. Sic Veteres loquebantur de his, quibus male precabantur, quoſque rabie & furore agi volebant: Virgil. ecloga 7. *Paſtores hederâ creſcentem ornate poetam Arcades, invidia rumpantur ut illa Codro.* Quod ut hoſtibus imprecamur virtuti aut fortunæ noſtræ invidentibus καὶ μεταφορικῶς, ita juſto Dei judicio vere obtigit Iudæ proditori, de quo legitur, ὑπρλάκησε μέσος, Actor. 1. verſ. 18. *Idem.*

4 Τπὲρ τὸν Αἴτνιον] Poetico more hoc inſeritur ad complementum hiſtoriæ & ornatum. Sic apud Maronem 4. Æneid. per montem Atlantis ad Æneam deſcendiſſe fingitur Mercurius à Iove miſſus. *Idem.*

5 Ἀναπτήσομαι] Id eſt, *revolabo*, vel potius *in cœlum ſubvolabo*. Fingitur autem Mercurius humeris petibuſque alatus, quod veloces eſſe nuncios oportet: ſive etiam quod verba πτερόεντα ab Homero, id eſt alata & velocia dicantur. Nihil enim aliud Mercurii nomine intelligitur à veteribus, quam λόγος φορικὸς ſive loquela. Vnde & *λόγιον* vocarunt, eique linguam conſecrarunt antiquiſſimi Sapientes. *Idem.*

6 Πλοῦ. Ο' μὲν ἀπολήλυθεν ὡς δοκεῖ] Mercurio in cœlum ſublato, Theſaurus mandato Pluti ex intimo terræ gremio conſpiciendum ſe tandem offert Timoni. *Idem.*

7 Τῇ εἰρεσίᾳ] Pro ἐν τῇ εἰρεσίᾳ. Deductum hoc nomen ab ἐρέσσω remigo, addito in fronte jota, ut docet Euſtath. Tralatedixit *εἰρεσίαν πτῆ πτερῶν*, ut Virgilius, *remigium alarum.* Avibus enim alæ pro remis ſunt. *Idem.*

8 Αὖθι] Genit. adverb. poſitus, pro *αὐτόθι*, *hic.* Idem.

9 Παῖε] *Feri*, Timonem jubet Plutus ligonem profundius in terram defigere quod eſt τὸν δίκελλαν βαθείας καταφέρειν, ut in ſequentibus. *Idem.*

10 Σὲ φημι] Notandum Deos omnia nutu & verbo potenter efficere. τὸ φάναι (ut apud Hebræos דבר, vel אמר) in *jubendi* ſignificatione accipitur, quod Atticorum peculiare eſſe contendunt veteres Grammatici. Sic Epictetus apud Arrianum lib. 1. cap. 14. Καθάπερ ἐν σωτικῷ μεγάλῳ τῷ Διΐ, ὅταν ἐκείνῳ εἴπῃ τοῖς φυτοῖς ἀνθεῖν ἀνθεῖ· ὅταν εἴπῃ βλαστάνειν, βλαστάνει. id eſt, *Tanquam in Dei pra-*

σεαυτὸν ἀπελάσῃς. [1] σκάπτε δ' Τίμων βαθείας ἡσυχαίτερον ἰγὼ γὰρ ὑμῖν [2] ὑποτρέσομαι. Τί. [3] Ἄγε δὴ ὁ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτόν. ἢ μὴ πόρρω σὺ βάθυνε τὸν θησαυρὸν εἰς τὴν φωνεῖς [4] προσκαλεμένην. [5] ὦ Ζεῦ περόντα, καὶ [6] φίλοι Κορύβαντες, καὶ [7] Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; [8] ἦπου ὄναρ τοιοῦτόν ἐστι; δέδια γᾶν [9] μὴ ὑπορύσσω.

offer eruendum. Fodi Timon altiùs impingens. Cæterùm à vobis ego discedo. Ti. Age verò, ô ligo, te validum mihi præsta, nec defatigare quoad Thesaurum ex abdito in apertum evocaris. Hem prodigiorum author Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, unde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbones reperturus sim ex-

præscripto, ubi stirpes florere ille jusserit, florent: ubi germinare jusserit, germinant. Vide etiam S. Scripturæ loca Marc. cap. 5. vers. 41. Luc. 7. & alibi, ubi Servator verbis λέγειν & εἰπεῖν eodem, quo dictum est, sensu usurpat. *Barl.*

1 Σκάπτε] Docet item hoc loco Plutus, Deum non nisi laborantibus sua dona conferre. hinc vere Sophocles: σὺν τοι χαρεῖς ἑδὴν ὁ τυχεῖν. Et aptissime in hunc locum Manilius:

Pro præcio labor est, nec sunt immunia tanta,
At nisi perfossis fugiet te montibus aurum,
Impendendus homo est, Deus esse ut possit in illo.

Nam, *ubi socordia atque ignavia te tradideris,* (verba sunt Sallustii) *nequicquam Deos implores: irati infestique sunt.* Idem.

2 Τ' ποσῆσομαι] Pro ὑποχωρέω accipitur, de quo Thomas Magister, cui suas de hoc verbo expositiones debet Budæus. *Idem.*

3 Ἄγε δή] Notanda hic festiva Timonis ad ligonem suum apostrophe, & prosopopœia, cum inquit, ἐπίῤῥωσον σεαυτῷ, quod Budæus vertit: *confirma te.* Erasmus paulo significantius: *vires tuas explica.* nam roboris intentionem superaddit præpositio. *Idem.*

4 Προσκαλεμένην] Interp. *dum evocaris*, malim cum Stephano, *dum evocas.* Sunt enim verba Timonis ad suam δίκελλαν, hoc est, ad suum ligonem. *Idem.*

5 Ὦ Ζεῦ περόντα] Exclamatione utitur admirationis plenâ Timon, ubi Thesaurum è terræ sinu prodeuntem conspexit attonitus. ὦ Ζεῦ περόντα, Iupiter περόντης appellatur, quod non solum prodigia cœlitus ostendit, sed etiam avertit. Plautus vocem Græcam exprimens *Iovem prodigialem* nuncupat. πέρας peculiariter signum est, ἀπιστίας ἢ θαύματος πλέον, quo Deus nobis aliquid portendit. alio nomine διοσημεία dicitur. *Idem.*

6 Φίλοι Κορύβαντες] Invocat Corybantes quod nutricii fuerint Iovis, & sacerdotes Cybeles, seu magnæ matris, hoc est, Terræ, è cujus gremio prodibat Thesaurus. Alii eos decem, alii novem fuisse tradunt, ut testatur Aristoph. Scholiast. in Lysistr. unde κορυβαντᾶν, de quo supra diximus. *Idem.*

7 Ἑρμῆ κερδῶον] Hic quoque loci apte producit. Nam quicquid lucri præter exspectationem obvenit, id Mercurio transcribitur. Vnde δῶρα apud Xenoph. in 7. ἀναβ. idem fere est, quod ἑρμαῖον, id est, lucrum insperatum sive adventitium, quasi à Mercurio oblatum: Vide quæ supra notavimus. *Idem.*

8 Ἦπου ὄναρ] Timon rei insolentia veluti perculsus, vix credit aurum esse quod videbat, sed ὄναρ, non ὕπαρ, ut loquitur Homerus. Nam ὄναρ vanum est somnium & visum, περὶ ᾧ τὸν ὄντως δέονται, ut docet Eustathius: at ὕπαρ, vera visio, quæ nimirum eventu comprobatur, quasi ὕπνου δέονται, ut idem tradit Episcopus. *Idem.*

9 Μὴ ἀνθρακιὰς ὀρύσσω] Carbones ἀμμίνους seu primas intelligit, quæ simili-

ἡμικας δίρω, [1] ἀνεγρόμην. ἀλλὰ μὲν [2] χρυσίον ἐστιν [3] ἐπίσημον, [4] ὑπέρυθρον, [5] βαρὺ, ἐ πρὸς ἀφὴν [6] περιηδίσον. [7] ὦ χρυσὲ,

experrectus. Atqui aurum profectò est insigne, fulvum, grave, & aspectu longè jucundissimum. *Pulcherrima aurum faustitudinem* quandam habent cum auro, si colorem spectes externum & fulgorem, *Bas.*

1 Ἀνεγρόμην] Per syncopen, pro ἀνεγερόμην, quod Atticum esse volunt. Sic ὄφλω, ἄγω, pro ὀφείλω, ἀγείρω apud eosdem. Metuit Timon, ne discusso somno pro auro carbones sit ablaturus, quemadmodum acciderat Micyllo cerdoni, qui cum divitem se ac præpotentem somniaret, mox experrectus nihil præter κατάχυσματα invenit & corii segmenta. Proverbii speciem habere videtur. *Pro auro carbones.* Idem.

2 Χρυσίον ἐστ] Tandem ex fulgore, pondere & colore colligit Timon genuinum esse aurum, idque obrizum, quod ignis excoctione opus non haberet: quanquam Plinius neget, aurum inveniri tam purum, contra hodiernam experientiam, quæ testatur plus auri puri semper repertum esse, quam confectum è terratum aut lapidum generibus, cum quibus solet esse permixtum. Munster. lib. 1. Cosmograph. suæ cap. 8. *Idem.*

3 Ἐπίσημον] Exponi potest, vel *signatum*, cui opp. ἄσημον, quod *celatum* vel *certa nota percussum non est*; vel aurum *præstans* & *insigne* χρυσὸν μεταφορικῶς: quemadmodum hoc loco accipitur. Præstantiam metalli indicare vult Timon. non τιμὴ κοπὴν sive signaturam. *Idem.*

4 Ὑπέρυθρον] *Fulvum* interpretantur, qui color est ruffo & viridi permixtus, vel obscurior ruffo, ut in leone & auro visitur. πυρόχρουν alio nomine vocant Græci. *Idem.*

5 Βαρὺ] Pondere etiam præstat aurum cæteris metallis. Constat enim, ut Physici docent, partibus bene calore compactis & densis. Quin & hoc singulare habet aurum, quod ab acribus, ut nitro, sale, aceto & aliis, non corrodatur, aut diminuatur pondus, nec ærugine & sordibus vitietur. Vnde pretiosissimum semper habitum. *Idem.*

6 Περιηδίσον τιμὴ ὄψιν] Iucundissimus item auri splendor, & solari haud dissimilis. Vnde aurum Chymici consecrarunt Soli, argentum Lunæ, cujus nitorem refert. *Idem.*

7 Ὦ χρυσὲ] Iambus: cætera ex Pindaro. 1. Olympionicarum. *Bourd.* Sequitur hic auri encomium præclustre una cum exclamatione & Apostrophe ad ipsum metallum. ὦ χρυσὲ, Alludit scriptor adversus aliquos Græcos, qui leguntur apud Athenæum lib. Dipnosoph. 4.

Ὦ χρυσὲ διζῆμα κράλιστον βροτοῖς,
Ὡν οὔτι μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἴχει,
Οὐ παῖδες οἱ δόμοισιν, ἢ φίλων πατὴρ,
Οἵας σὺ, χ' οἱ σὺ δῶμασιν κυλινδόμενος.
Εἰ δὴ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίας αὐτὴν ἴσχειν.

Auctor horum versuum non exprimitur, sed Euripidis sunt, quos Seneca sic recitat à se versos epistol. 116.

Pecunia ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris, aut blanda potest
Pars esse prolis: non sacer meritis parens.
Tam dulce siquid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores cælitum atque hominum movet.

Sequentia, αἰδόμενον γὰρ τοῦ, &c. desumpta sunt ex Pindari Olymp. Od. 1. *Bas.*

1 Νῦν

Δείσασα κρύπτον βεγγὸς. αὐδόμενον
γὰρ πῦρ ἄπτ᾽ ἀφαρπέπεις ἐς νύκτωρ,
ἀχ μηθ᾽ ἡμέρας. ἐλθὲ ὦ φίλτατε,
καὶ ἐρασμιώτατε. [1] νῦν πείθομαί γε
καὶ Δία ποτὲ χρυσέαν. [2] τίς
γὰρ κόρα ἂν παρθένος ἀναπταμένοις
τοῖς [3] κάλπισι τοσόνδε ἔτλα κάλον ἐρασθεῖσ᾽ ἀφ᾽ ὑψηλοῦ τέγους καταβρίσαι;

faustissimus mortalibus. quippe quod ignis in morem ardens, noctes dieſque renides. Ades ô mihi chariſſimum, & deſideratiſſimum: nunc demum credo vel Iovem ipſum aurum eſſe factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto ſinu uſque adeò formoſum amatorem excipiat, per tegulas illapſum?

1 Νῦν πείθομαι] Auri fulgore perſtrictus Timon, nunc verum eſſe credit, quod de Iove in aurum converſo hactenus pro fabula habitum. Refert Pauſanias in Corinth. Acriſium Argivorum regem conſulto de liberis maſculis, ſiquos filia ſua pareret, oraculo, reſponſum tuliſſe ſe ab eo, qui è filia naſceretur, interfectum iri. Hoc igitur metuens extructo ſub terra æreo thalamo, Danaën acerrima cuſtodia ſeptam tenuit. Verumtamen Iupiter in aurum converſus per impluvium in ſinum Danaës influxiſſe, atque ita cum ea rem habuiſſe fingitur. Meminit fabellæ Pindarus in Pyth. Carm. 12. Horat. lib. 3. Od. 16. Ovidius lib. 1. amor. eleg. 7. Docet figmentum, *nihil eſſe tam ſanctum*, (verba ſunt Ciceronis) *quod non violari, nihil tam munitum, quod non expugnari: nihil tam providum, quod non decipi à pecunia poſſit.* Bail.

2 Τίς γὰρ παρθένος] Oratione utitur Timon erotematica, quæ vim habet ἐξεπικὴν, q. d. nullam eſſe virginem adeo caſtam, cujus gremium auro expugnari non poſſit. quod & de nuptis affirmat Tireſias apud Horatium. Vnde Iuvenalis: *Tarpejum limen adora Pronus, & auratam Iunoni cade juvencam, Si tibi contigerit capitis matrona pudici.* Nec eſt quod Penelopen ſuam tantis laudibus extollat fabularum patet Homerus: ſi vera ſunt, quæ de caſtitate ejus narrat poëta; dicet pro Timone idem Tireſias:

Venit enim magnum donandi parca juventus,
Nec tantum Veneris, quantum ſtudioſa culina.

Sed figmentum eſſe vatis ſuæ genti paſſim adulantis, non unus ex antiquis auctor memoriæ prodidit. Scribit Pauſanias in Arcad. Mantinenſes vulgo dicere ſolitos Penelopen ab Vlyſſe domo ejectam, & ſuas ſibi res habere juſſam, quod viros à ſe quæſitos & accerſitos domum intromiſiſſet. Tum etiam pudicitiæ ſuæ teſtimonium præbeat monſtroſus ille & hircoſus Pan, quem ex Mercurio, vel ut alii tradunt, ex promiſcuo omnium procorum congreſſu peperiſſe fertur, ideoque illi nomen inditum Panos.

3 Κάλποις ἀναπταμένοις] Id eſt, Heſychio interprete ἀνεῳγμένοις. Ducta tralatio ab avibus, ut vult Euſtathius, quæ alas expandunt ὁτὰν πτῆσθαι. Non poſſum non in gratiam πρὸ φιλομύσων, cum propter carminis elegantiam, tum argumenti ſimilitudinem hic adducere Pauli Silentiarii epigramma, quod reperitur in Antholog. Græca lib. 7.

Χρύσεον ἀνλαύχιον ὀπίτμαγλυ ἄμμα κορείας
Ζεὺς ὁ καλὸς Δανάας χαλκολάτας θαλάμας.
Φαμὶ λέγειν· ἀ μῦθον ἐγὼ πάλαι. χάλκεια νικᾷ
Δάπεδα ἐς ἁλσομένας χρυσὸς ὁ παρθαμάτας.
Χρυσὸς ὅλας ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἀλίγχῃ.
Χρυσὸς ὀπιγναμπῇ πᾶς σοφὸς ἐξαίρεται.
Καὶ Δανάας ἀλύσκουσιν ὅδε φρένα. μήτις ἐρασθεὶς
Δανάδα Παφίαν ἀργύρεον παρίχων.

[1] ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, [2] καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οἶδεν ἄρα

lapsum; ô Mida & Crœse, muneraque in templo Delphico dicata, ut nihil eratis si cum Ti-

Id Latinis versibus sic reddidit vir Illustris Ios. Scaliger:

Aureus intacti temeravit vincla pudoris
Iupiter, ut Danaës ferrea tecta subit.
Fabula sic loquitur me iudice. Ferrea septa
Omnipotens aurum, duraque vincla domat.
Hoc hoc nempe ferat, hoc aurea claustra refignat,
Hoc frangit fastus, dura puella, tuos.
Hoc rigidam Danaën lentavit, siquis amator
Ferat pretium, tibi ne supplicet alma Venus. Barl.

1 Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε] Miratur auri copiam Timon, & Midæ, Crœsi, Persarumque opes cum ea ne comparandas quidem esse ait. Quod ad Midam attinet, Phrygiæ tyrannus fuit, cui Plinius principem attribuit locum inter insigniter divites. Hunc & inter præcipuos Pecuniæ satellites ponit Secundus noster, cum sic porro canit:

Stat juxtà fulgens auro Berecynthius heros
Auriculis asini nondum insignitus acutis:
Qualis erat, manibus cum se tentaverat ipsum
Auruficis, numquam Dei damnassèt iniquum,
Inclusus, nimium proprio, jam totus in auro.

Meminit ejus quoque Cario apud Aristophanem in Pluto, ubi choro senum illudens servus, non divites solùm ipsos, sed *Midas* fore prædicit, hoc est, Midæ opulentiores, ὦ, inquit, ὅτι ὄνους λάζεται: *Si modo asininas induatis aures.* Nam fabulantur poëtæ Midam prætulisse Pana canentem Phœbo, ob quod judicium tam stolidum Phœbus indignatus, capiti ejus asininas affixit aures. Crœsi item ἀπολυχρυσία proverbio locum fecit, de quo Erasmus. Vtrumque conjunxit Papinius in Surrentino: *Vive Midæ gazis & Lydo ditior auro.* Ad Persarum vero opes quod attinet, hoc intelligendum est, postquam rerum potiti Medorum regna sibi subegerunt. Cum enim Cyrus Assyriæ & Mediæ provincias in Persas transtulisset, totamque Asiam debellasset, argenti quingenta millia talentorum reportavit, præter craterem Semiramidis, cujus pondus erat quindecim talentorum. Vnde & postea ipse Cyrus, quique eum secuti sunt reges, μεγάλοι βασιλεῖς appellati. Nam ante hoc tempus eorum opes tenuiores fuisse, vitamque frugaliorem auctor est Xenoph. lib. 1. de Cyri instit. & Plutarch. in Laconicis. *Idem.*

2 Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Crœsi. *Bourd.* Fuere Apollinis Delphici oracula non solum præstantissimorum artificum operibus celebratissima, sed & constructis ingentibus thesauris, in quos sacræ pecuniæ conferebantur, opulentissima. Illic omnium gentium confluxus fiebat, illic regum, principum & præpotentum dona mittebantur confertissima. Memoriæ proditum est à Livio lib. 5. Decad. 1. cum ex Camilli voto ad Apollinem munus esset mittendum*, implendo autem voto Romæ non satis inveniretur auri, Romanas mulieres corporis ornamenta in hanc rem contulisse. Delphi vel Delphys urbs est in Bœotia, Pytho vel Python olim vocata, ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, ut volunt Grammatici, quod ibi discerentur futura: vel ut alii, à *Pythone*: serpenti id nomen fuit, quem sagittis suis interfecit Apollo. Sic Dionysius: Τῷ πάρα πυθῶνι δύσεν πέδον, ἧχι δρακοντα Δελφύνης πεπόθεσι θεὸς παρακάκλιτ' ὀλκάς. Hinc nonnulli (quisquis fuerit ille serpens Python) deductum malunt ab Hebræo פתן, qua voce aspis designatur venenatissima. Ps. 58. v. 5. Hinc Pythonissa mulier, spiritum Pythonis, id est, Dæmonis

ἢ τι [1] ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. ὃ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. [2] Ὦ ὀλίγιλλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν [3] τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι κελεύω. [4] αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσιν περιέμπλως [5] τῷ ἐσχατιᾷ, [6] πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ θαλάσσης, μόνος

Timone, Timonisque opibus comparemini, cui ne Persarum quidem rex par est. Oligo, & rhenō charissime, vos huic Pani suspendi bonum est. At ego quàm maximè semotum mercatus agrum, turriculaque ad servandum aurum constructa. mihi

monis habens ejusque afflatu futura prædicens. Neque enim alius fuit Apollo, quam malus Genius sive Diabolus, qui non modo sub forma serpentis decepit protoplastas nostros Adamum & Evam, sed & τοῦ ἔξωθεν responsis suis flexiloquis, planeque ænigmaticis miserum in modum delusit. Vnde non solum λοξίας ab ipsis vocatus: sed *callidissimus* item *Serpens*, & *antiquus ille Draco* in sacris litteris appellatur: nec non ὁ Ἀπολλύων, ut nominis quoque etymon indicet Spiritus Sanctus, quod est, si Latinè interpreteris, *perditor ille*. Apocal. cap. 9. vers. 11. Vide, quæ in hanc rem consideratione digna notavit doctissimus Petrus Cheitomæus in libello suo non itapridem edito de barbaris N. Testamenti vocabulis. Ἀναθήματα dicuntur donaria Diis votiva, quod de parietibus templorum, deque columnis & lacunaribus suspenderentur, ut posteris esset monumentum divini alicujus beneficii, παρὰ τὸ ἀνατεθῆναι, quod est, *suspendere ac dedicare*. Eustathius ἱερὰ πυκτικὰ μαστίλια exponit. *Barl.*

1 Ὡς πρὸς Τίμωνα] Præpositio πρὸς hic comparationi inservit, præfigiturque non raro ὡς. Sic Plato: ὅσον πρὸς τὸ ἅπαντα χρόνον. Si cum ævo vel æternitate compares. *Idem.*

2 Ὦ ὀλίγιλλα] Sequitur nunc apostrophe faceta ad ligonem & rhenonem suum, quos tantum auri cumulum nactus Timon Pani suspendere decorum judicat, desertisque agriculturæ molestiis jucundiorem deinceps vitæ rationem inire τὸ φέριον hic servat, cum rusticum instrumentum & indumentum non nisi rustico Numini consecrata velit. Simili ratione apud Theocritum piscatur, ubi grandiorem aureum piscem ceperat, retibus Neptuno suspensis jurat, nunquam se amplius piscibus capiendis operam daturum, sed de aureo illo pisce in otio & luxu posthac suaviter victurum:

Ἅλμαι μὴν οὐκέτι λοιπὸν ἀνὰ φίλαγον πόδα θεῖναι
Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἀγρεύσω, ἐς τὸ χρυσοῦ βασιλῆα. Idem.

3 Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] Longus lib. 1. & 2. propriè dicuntur ἀναθεῖναι & ἀναπεῖδαι ut notavit Clariss. μακαρίτης Isaac. Casaub. ad Athen. *Bourd.* Panos nomine Natura ipsa, vel rerum universitas designatur, ut patet ex Orpheo. Est enim Πὰν ὅλη, ἀπὸ τοῦ πᾶν, quod est totum vel omne. Supra aliam ejus etymologiam dedimus. Colebatur præcipuè ab Arcadibus. Vnde & *Deus Arcadiæ* Maroni dictus. ubi & templum habuit, quemadmodum in Attica, quod *Paneum* dicebatur, ut discimus ex Aristoph. Lysistrata. *Barl.*

4 Αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσιν περιέμπλως] Quam vitæ rationem in posterum sit initurus, & ubinam, pluribus indicat Timon. *Idem.*

5 Τῷ ἐσχατιᾷ] Sic vocat extremam terræ oram, sive agrum ab urbe remotissimum. Scribit Suidas in extremo Atticæ limite solitarium degisse Timonem, eoque in loco sibi sepulchrum posuisse, cujus epitaphium quoque ibidem refert. Supra in alia significatione usus est hac voce auctor. *Idem.*

6 Πυργίον οἰκοδομησάμενος] *Constructa turricula.* τὸ οἰκοδομεῖν cum accusativo jungitur rei quæ ædificatur. Sic πύργον οἰκοδομεῖν dixit Servator noster, Matth. 21. & Luc. 10. *ædificare equum* Maro, *classes* Cæsar. κατασκευὴν vocant Rhetores. *Idem.*

ἐμοὶ ἱκανὸν [1] διδιαιτᾶσθαι. τὴν αὐτὴν καὶ τάφον λαχεῖν ἔξεστί μοι δοκῶ. [2] δεδόχθω τοίνυν τοῦτο, καὶ νενομοθετήσθω ὡς τὸ ἐπίλοιπον βίᾳ, ἀμιξίαν ὡς πάντων, καὶ ἀπειρίαν, καὶ ἀγνωσίαν, καὶ ὑπερορᾶν. φίλος ἢ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ [3] ἐλέου βωμός, [4] ὑθλοπολύς. καὶ τὸ οἰκτείρειν δακρύοντα, ἢ ἐπικωκύειν ὀδυρόμενον, ἀδημονίαν, καὶ καπίλισιν τῶν ὀφθαλμῶν. [5] μονήρης ἢ δίκην [6] καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων. οἱ δὲ ἄλλοι

hi soli vivendo satis erit inhabitare : & ibidem mihi defuncto sepulchrum esse volo. Hæc igitur decreta sunto, placitaque in reliquum vitæ : commercii cum quibusvis fuga, ignoratio, & fastidium omnium hominum. Porrò amicus, hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ nugæ : tum miserari lachrymantem, egentibus opitulari, iniquitas, ac morum subversio : unus sibi amicus Timon ; cæteri omnes

at vita solitaria, qualis est lupis,

1 Ἐνδιαιτᾶσθαι] Teste Budæo *inhabitare* vel *vivere* significat. hinc δίαιτα pro *habitatione* vel *vita*. Proprie ea vox locum denotat, in quo quis commorari, & cibum capere solet, *cœnaculum* Latinis. Sic Antonius ab Augusto debellatus maritimam sibi cœnationem ædificari jussit, quam Τιμώνειον δίαιταν appellare solebat, ut refert Strabo lib. 17. & Plutarchus in Antonio. Vnde *diætarius servus*, qui illic mensas ornare & ministrare accumbentibus solet : nec non *diætarii fures* apud Iuris consultos, qui ex diætis aliquid furripiunt. *Barl.*

2 Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων quam passim imitatur. *Bourd.* Formula decretorum usitata, quam imitatur Timon. Quod subdit, ἀμιξίαν ὡς ἁπάντων, animum ostendit plane barbarum & efferatum, cui similes reddi divites videtur docere vello Lucianus. Ista autem ferocitas tanta est in Timone nostro, ut amicitiæ, hospitalitatis, sodalitii & misericordiæ jura atque officia omnia in posterum sit abdicaturus, sibique soli victurus & moriturus. *Barl.*

3 Ἐλέου βωμὸς] Aristoteles ad Philippum Macedonem scribens, nihil humanius esse ostendit, quam afflictorum misereri : immitis ac duri ingenii esse, pietate non tangi. De misericordiæ ara quod ait, sciendum, ἐλέου βωμὸν apud Athenienses fuisse institutum, ad quem confugiebant miseri & afflicti homines, ut testatur Pausanias, itemque Servius ad 8. Æneid. ubi inquit : *Postquam Hercules migravit è terris, nepotes ejus timentes insidias eorum, quos avus afflixerat, Athenis sibi primum asylum, hoc est, templum misericordiæ collocarunt, unde nullus posset abduci.* Quin Romani etiam *misericordiæ* templum statuerunt, tanquam perfugii locum miseris. Vnde & Græci Latinique *aram* vocant summum & incomparabile præsidium, quæ vice cujusdam inviolati sit asyli. Phocion dicere solebat : *Nec ex templo aram, nec ex humana natura misericordiam tollendam esse.* Idem.

4 Ὑθλοπολύς] Idem Hesychio γ quod φλυαρέα, λῆρος, hinc ὑθλεῖν apud Aristoph. pro *nugari*. Idem.

5 Μονήρης ἢ δίκην] Sic postea in Saturnal. μόνιοι λύκοι, quorum victus, ut suum μονήρης. Bourd. Vitam significat solitariam. hinc pro μονηρέστιον, apud Hesych. disjunctis vocibus legendum, μονὴν βίου, quod exponit, μοναχικὸν βίον. Conflatur è nomine μόνος, & antiquo verbo ἴεμι *impello*, unde ἰεμὴν pro ὁρμὴν apud poëtas, à quo productum ἱέναι, de remis quibus navis impellitur & incitatur, usurpatum. hic pro *solitario* accipitur. *Barl.*

6 Καθάπερ τοῖς λύκοις] Lupi enim, ut Physici docent, non gregatim, sed solitarii incedunt, ut etiam asini & porci sylvestres, qui propterea μονιοὶ dicuntur ab eodem Luciano in epist. Saturn. Et Suidas lupum vocat μονόλυκον, & geminata consonante μονόλυκκον Aratus, utpote cujus vita & habitatio sit solitaria. *Idem.*

1 Καὶ

πάντες, ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι. καὶ τὸ παροτρύνειν τινὰ αὐτῶν, μίασμα· [1] καὶ εἴ τινα ἴδοι μόνον [2] ἀποφράδα ἡμέραν. καὶ ὅλως [3] ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν. καὶ [4] μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, ἢ ἐρημία ᾖ, ὅρος ἴσω τοῦτος αὐτοῖς. [5] Φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ

omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congredi, piaculum: adeò ut siquem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quàm saxeæ, vel æneæ statuæ: & neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterùm tribules, cognati, popu-

1 Καὶ εἴ τινα ἴδοι μόνον] Bellum quasi ἀπονδὸν indicit humano generi Timon, diemque illum inauspicatum reputat, in quo vel hominem adspexerit solum. *Barl.*

2 Ἀποφράδα ἡμέραν] Sic dicitur teste Eustath. quasi μὴ οἵαπερ ἔστι φράζειν, *quæ non est nominanda*, ut Latini *diem nefastum* vocant *à non fando*. Lucianus in Pseudol. qui libellus ἀπὸ τῆς ἀποφράδος inscribitur. Ἀποφράδα ἡμέραν ostendit ab Atticis appellari, πλὴν μιᾶς τῆς ἀπάλιστον καὶ ἀφαυστον. Ita Plutarchus in Camillo Allicnsem diem vocat ἀποφράδα, quem Latini *atrum*. Solebant enim Romani Thracum more, ut Plinius refert lib. 7. & Casaubonus ad Persium, eos dies, quibus secunda fortuna usi essent, creta vel albo lapillo notare, nigro contrarios. *Idem.*

3 Ἀνδριάντων λιθίνων] Ad verb. à statuis lapideis aut æneis nihil nobis differant, hoc est, non alio loco habeantur, quam statuæ saxeæ vel æneæ, quarum adspectu nemo movetur. ἀνδριὰς statua est, sed proprie viri ἀπὸ τῦ ἀνδρὸς facto nomine. *Idem.*

4 Μήτε κήρυκα] *Facudem* intelligit, qui vel belli vel pacis feriendæ caussa mittitur. Varia fuere τῦ κηρύκων officia temporibus Homeri, sed posteriori ævo tantum erant, qui præconum & caduceatorum munere fungebantur, quique, ut Legati, apud omnes gentes sacrosancti erant. Hinc Dio Chrysostomus: πολὺ τῦ σπονδοφόρου ἢ τῦ κηρύκου ἱερώτερος. Notetur & Atticum schema, σπονδὰς σπένδεσθαι: Latini dicunt, *fœdera ferire*, quod intercedentibus victimis seu libaminibus fieri solebat. nam σπένδειν proprie est θύειν, λείβειν. Et σπονδὰς vocant antiqui non solum *libamina*, sed & *fœdera*, hinc Latinis *spondere* & *sponsio*. Idem.

5 Φυλέται δὲ καὶ φράτορες] Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Heliod. *Bourd.* Distributione hic utitur Timon, quodque κατὰ φύλα dixerat, in suas species seu partes deducit. Sciendum est populum Athenicnsem prisci temporibus divisum fuisse in φυλὰς, δήμους & φρατρίας, id est, *in tribus, vicos*, & *phratrias*. φυλὴ maxima civitatis pars erat, quæ quatuor fuere sub primis regibus. Postea decem factæ, ut ex Demosth. & Æschine discimus φυλὴν vocantibus decimam urbis partem. Postremo Alcmæonidarum ætate ex oraculo Apollinis in duodecim tribus divisi Athenienses, quæ fere omnes ab heroibus suis nomen sortitæ, ut alibi notavimus. hinc φυλέτης, qui ex eadem sunt tribu, contribules. Sic Hesychius, φυλέτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὃ ἐστιν ὁμόφυλος, ubi corrupte legitur ὁμόψυχος. Continebant autem singulæ φυλαὶ tres φρατρίας, hoc est, tres gentilitates simul & cognationes. Certe φρατρία in Athenicnsi populo tertiam constituebat tribus partem, tunc cum in quatuor duntaxat tribus discretus erat. Eustathius: φρατρία ἐλέγετο τρίτον μέρος τῆς φυλῆς παρ' Ἀθηναίοις. Verum apud Romanos, quum in tres φυλὰς distributus esset populus à Romulo, unaquæque φυλὴ decem

[1] δημότην, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, [2] ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ [3] ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοπάμμουτα. [4] πλουτείτω ὁ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερορᾴτω ἁπάντων, καὶ [5] τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, ἡδυλογείας καὶ [6] ἐπαίνων φορτικῶν [7] ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [8] εὐωχείτω [9] μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορρος οὐσίαν τὴν ἄκαν. καὶ ἅπαξ

pulares, poſtremò patria ipſa; frigida quædam & inutilia nomina, & ſtultorum hominum gloriæ. Solus Timon dives eſto, deſpiciat omnes, ſolus ipſo ſecum oblectetur, abhorrens ab aſſentationibus, & odioſis laudibus: Diis ſacra faciat, ſolus epuletur, ſibi ipſi vicinus, ſibi excuſſis aliis conterminus: & ſemel ſe ipſum

habebat φρατρίας ſive curias. hinc φράτορες, qui ejuſdem ſunt ἑταιρείας, ſive συγγενείας, id eſt, *ſodalitii*, ſive *cognationis*, utpater & liberi: item fratres cum ſororibus earumque maritis, idque ſecundum lineam rectam & tranſverſam, ut docet Salmaſius, ab antiquo nomine φρατηρ. vel, ut vulgus Grammaticorum, παρὰ τὸ φρέαρ, quaſi τοὺς αὐτοῦ φρέατος κοινωνοῦντας, quod *eodem puteo*, hoc eſt, patre & auctore gauderent. *Earl.*

1 Δημότ.] Sic dicuntur populares, qui ejuſdem ſunt δήμου. δῆμος autem pagus ſeu vicus eſt, ut ſupra notavimus, erantque numero 174. in Attica. Per hos olim ſeparati vivebant Athenienſes, quos tandem in unam urbem ita contraxiſſe fertur Theſeus, ut tamen nomina δήμων remanſerint, & cujuſque pagi ſive populi, quaſi unum corpus collegii ab aliis ſeparatum & diſcretum conſtituerit. *Idem.*

2 Ψυχρὰ ὀνόματα] Id eſt, *inepta & vana*, quæque nihil habent efficaciæ vel ponderis, ut *frigidum* apud Latinos. *Idem.*

3 Ἀνοήτων ἀνδρῶν] Aliter judicat Cicero, qui vel eo nomine Vlyſſem, ut ſapientiſſimum prædicat, quod φιλόπατρις eſſet, 2. de Legib. Et Zaleucus Locrenſium legiſlator naturam humanam cum brutâ commutaſſe, & perduellionis reum perhibet eum, qui patriæ ſuæ deſiderium omne & curam depoſuit. *Idem.*

4 Πλουτείτω ὁ Τίμων μόνος] Aliæ ſequuntur ἀπαυθρωπίας notæ. *Idem.*

5 Τρυφάτω μόνος] Recte interpres: *ipſe ſecum oblectetur.* nam τὸ τρυφᾶν non ſolum ad γαστριμαργίαν reſtringitur, ſed ad omnis generis delicias & voluptates refertur. Qui enim delicate vivunt, ciborumque cupediis ſeſe explent, in omnem lætitiam effundi ſolent. *Idem.*

6 Ἐπαίνων φορτικὸς] Vocatur laus oneroſa, gravis & cum faſtidio inepta. τὸ φορτικὸν de navi proprie dictum volunt. φορτίον, *onus.* Apud Comicum tamen φόρτος accipitur pro ſanna & irriſione moleſta, quæ ex faſtidio alterius que contemptu oritur. hinc φορτικοὶ Ariſtoteli, οἱ τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες Ethic. 4. *Idem.*

7 Ἀπηλλαγμένος] Ab Eraſmo vertitur *liberatus*: à Pererio *abhorrens.* Vtramque ſignificationem habet verbum ἀπαλλάττομαι. Idem.

8 Εὐωχείτω] Scribit Athenæus lib. 8. δίαιτας appellari, non ἀπὸ τοῦ ὀχεῖν, hoc eſt, *cibo* (quæ tamen ſententia eſt multorum ex antiquis Grammaticis teſte Caſaubono, ſed ἀπὸ τῆς κατὰ ταῦτας ἕξεως. Et tunc εὖ ἔχειν eſt *laute epulari & cutiſculam curare*, pro quo & εὖ διατίθεσθαι ἑαυτὸν dicunt Græci. Nam alioquin ejuſmodi convivia ſanitati magis obeſſe, quam prodeſſe auctor eſt Gorgias Sophiſta apud Lucianum in Macrob. *Idem.*

9 Μόνος] Μονοφαγίαν olim pro convicio objecerunt veteres, ut videre eſt in illo Alexis Comici apud Athenæum. ἔρρει κόρακας μονοφάγε καὶ τοιχωρύγα. Seneca item damnat vitam ſolitariam & victum in epiſt. 19. Et pulcherrime, quiſquis

fuit

ἑαυτὸν [1] δεξιώσασθαι δεδέχθω, λιθὸν δὲ μὴ ἀκοδομεῖν, ἢ αὐτῷ τάφον ἐπιγεγράφθαι. καὶ ὄνομα μὲ ἔστω ὁ μισάνθρωπος. ἔστω δὲ τρόπος γναθέρμαξ, [2] δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, ἐ ὀργὴ, ἐ ἀπαιδευσία. [3] εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, ἐ σβεννύναι ἐκεκεύοιμι, πίτυν ἐ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. ἐ λῶ τινα [4] τῷ χειμῶνι ὁ [5] ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ ὤ, τὰς [6] χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέοιτο, ὠθεῖν καὶ τύπτειν [7] ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μὴ ὤ

ipsum comiter excipere decretum esto, si sibi moriendum sit & admovenda corona. Denique nomen suavissimum esto Mitanthropos, *hominum osor*. Morum autem notæ, mœrositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quòd siquem conspexero incendio conflagrantem, & supplicantem ut extinguam, pice, oleoque restinguere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ne possit

fuit ille apud Romanos: qui quo die solus cœnasset, dixit *edisse se*, non *cœnasse*, tanquam cœna communionem semper & oblectantem requirat familiaritatem. unde & *convivium* à convivendo, & *cœna* quasi κοινὴ dicta. Vide Plutarch. quæst. convival. 7. & Lipsii notas ad Senecam. *Barl.*

1 Δεξιώσασθαι] Est aliquem per dextram capere, vel dextra prehensum comiter excipere. Dextra enim ut fidei, ita & charitatis atque amoris symbolum est. Vnde Pythagoras monebat suos, μὴ παντὶ ὀμβάλλειν δεξιὰν, dextram non cuivis esse porrigendam, hoc est, non quoslibet in amicitiam esse admittendos. *Idem.*

2 Δυσκολία] Morum γναθέρμαται quinque hic recenset Timon, quæ talia sunt, ut ex diametro repugnent totidem virtutibus ὁμιλητικαῖς, in quibus non minima est δυσκολία, id est, *morositas*. homo δύσκολος proprie sic vocatur, ὁ ἀεὶ τὸ κέλον, εἴτε προφὼ δυσαρεστῶν, *qui fastidiosus est stomacho*, sive *difficilis in sumendo cibo*; *morosus*, cui omnia fere tum dicta, tum facta stomachum movent: huic vitio opponitur εὐκολία seu morum facilitas apud Aristotelem: sic asperitati contraria est suavitas; feritati mansuetudo, iracundiæ lenitas, inhumanitati humanitas sive comitas, de quibus morum magistri. *Idem.*

3 Εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον] Alius animi crudelis character. Humanum est hominem in periculo versantem, si possis, juvare, eique dextram auxiliatricem porrigere, quod se facturum negat bellua nostra. πίτυν vel ἐλαίῳ πῦρ σβεννύειν, proverbialis locutio est, quando ejusmodi remedia adhibemus, quæ malum magis exasperant quam diminuunt. Catilina, cum in Senatu dixisset: *Incendium patriæ, si aqua non potuero, ruina extinguam*, respondit Cicero: *vox non hominis, sed Furiæ.* De Timone idem hic dicere liceat. *Idem.*

4 Τῷ χειμῶνι] Malum exaggerat à temporis circumstantia. hyeme enim flumina ob imbres & nives solutas rapidissime feruntur. Vnde Horatius: *ruebat, Flumen ut hybernum.* Idem.

5 Ποταμὸς παραφέρῃ] Exemplo illustrat quod ait. παραφέρεσθαι dicuntur, qui cum natandi sint imperiti, undarum violentiâ transversi rapiuntur. Virgil. *Atque illum in præceps prono rapit alveus amni.* Idem.

6 Χεῖρας ὀρέγων] Id est, προτείνων, *manus extendens* seu *porrigens*. Sic Homerus: Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων. Iliad. primo, & alibi. *Idem.*

7 Ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα] Demersionem significat qua quis prono capite sub aquas detruditur. ὀπὶ προσωπον, & κεφαλῆ pro eodem usurpant alii. quasi dicat Timon: Tantum abest ut eum manu prehensum ex aquis extraham, ut con-

[1] ἀνακύψας δειναθείη. ὅτῳ γὰρ ἂν [2] τῶν ἴσῳ ἀπολέσειεν. [3] εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ε᾽χεκρατίδης κολυττιεύς, [4] ἐπιψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός. εἶεν. ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. [5] πάλιν ἀλλὰ σὲ πολλῶν ἂν ἐποιησάμην ἅπαντα γνῶναι πως ταῦτα [6] γενήσεσθαι, διότι ὑπερπλουτεῖς. [7] ἄγχόνη γὰρ ἂν [8] τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. [9] καίτοι τί τοῦτο; φεῦ δὲ τάχους.

possit emicare. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem tulit Timon Echecratides Colyttensis, & Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age hæc decreta sunto : hæc fortiter tueamur. Cæterùm magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, quòd opibus abundo : eos enim illud præfocaverit. Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas ista? un-

contra penitius sim demissurus & ad fundum usque detrusurus, quod extremæ crudelitatis est argumentum. Præfractos ejusmodi & immitis ingenii homines eleganter Plato κερασσόλους vocat, seminum instar, quæ cum in cornu inciderint, dura redduntur nulloque modo coctibilia teste Plinio, cujusmodi cives à republica sua abesse vult, lib. 9. de legum initio. *Earl.*

1 Ἀνακύψας] Est propriè oculos & caput erigere, ut aves bibentes solent teste Budæo. Aristoph. interpres à tonsoribus desumptum putat, qui sub novacula sedentibus hoc dicebant, quo latentes sub mento crines abraderent commodius. emergendi hic significationem habet. Plato eleganter de anima usus est sese depressam quasi erigente, in Phædro. *Idem.*

2 Τῶν ἴσῳ] Subintellige μείζονα ἢ χάριν, quæ ellipsis Græco sermoni est usitatissima. *Idem.*

3 Εἰσηγήσατο τὸν νόμον] Sequitur ἐπικύρωσις sive confirmatio decreti, quod ad instar legis ratum esse vult Timon, totiusque quasi concionis subscriptum suffragiis. εἰσηγήσατο τὸν νόμον, Sic dicitur is, qui legem proponens suasit. hinc *suasor legis* & *lator rogationis* appellatur ὁ γράψας καὶ εἰσηγάγων, ut docet Budæus. Habet verbum *præeundi*, vel *introducendi* significationem. Ita Cicero dixit : *introducere deliberationem*, pro auctorem ejus esse & suasorem. *Idem.*

4 Ἐπιψήφισε] Qui legem latam confirmat, dicitur ἐπιψηφίζειν, id est, ταῦτα δοκιμάζειν ἐν κυρίᾳ. Erasmus vertit : *concionis sub scripsit suffragiis.* Stephanus mavult, *assipulatus est decreto*, vel *confirmavit suo suffragio decretum concionis*, respicitque ad morem priscum calculos per infundibulum conjiciendi in hydriam sive sitellam. ψῆφος enim calculus. *Idem.*

5 Πάλιν ἀλλὰ σὲ πολλῶν] Εὐχὴ sive votum. Exoptat Timon, ut omnibus innotescat se opibus abundare, quia hoc vel maximè cruciarit invidos & ingratos. *Idem.*

6 Γενήσεσθαι ἂν] Pro γενέσθαι. Aoristum pro futuro, quod facit particula ἐπιτατικὴ, ut supra diximus. hic exprimitur in antecedentibus, alibi subintelligitur. *Idem.*

7 Ἄγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur :* laqueus pro quolibet mortis genere. Vt alibi observamus. *Bourd.* Quicquid angit vel cruciat hominem ἀγχόνης nomine significant Græci, ut *crucis* Romani. Sic Aristoph. in Acharnens. Ταῦτα δῆτ᾽ ἐκ ἀγχόνης; *nonne hæc sunt, quæ me ad suspendium adigant?* Proprie *laqueum* denotat, à ἄγχω, strangulo, unde & Latinum *ango*. Scholiastes interpretatur σχοινίον, ἢ βρόχον. Solent enim homines ex desperatione ad laqueum ut plurimum redigi. hinc pro quovis mortis genere accipi rectè notat Bourdelotius. *Idem.*

8 Τὸ πρᾶγμα] Articulus vim habet pronominis demonstrativi. *Idem.*

9 Καίτοι τί τοῦτο; φεῦ δὲ τάχους] Oratio θαυμαστικὴ sive admirationis plena.

Mi-

πανταχόθεν [1] σωθήσει κεκονιμένοι, ἐκ πολυτίμητοι, οὐκ οἶδα ὅθεν [2] ὀσφραινόμενοι δ' χρυσίου. [3] πότερον οὖν [4] ἐπὶ τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἁπλαύτῳ αὐτοὺς τοῖς λίθοις [5] ἐξ ὑπερδέξιον [6] ἀκροβολιζόμενος, ἢ τὸ γε νοσοῦν ἐνθυμήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀτιμῶνται πειρώμενοι; τοῦτο οἴκοθεν καὶ ἄμεινον. ὥστε διεξίμεν ἤδη αὐτούς; ὑποχάντες. φέρε ἰδὼν τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐστίν;

undique concurrunt pulverulenti atque anheli, haud scio unde aurum odorati. Vtrum igitur hoc consensu colle saxis eos abigo, è sublimi dejaculans: an hac tantùm in re legem violabimus, ut semel cum illis congrediamur, ut contemti, magis angantur? ita satius esse duco. ideoque restemus quo illos excipiamus. Age propiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gna-

Miratur Timon, tot undique ad se concurrere homines, tantoque studio festinare. Idem illi accidit, quod Chremylo apud Aristoph. qui, cum lautiore uteretur fortuna, statim plurimos habebat amicos, sed ollares tantum, qui divitias sequuntur, ut umbra corpus. *Barl.*

1 Σωθήσει κεκονιμένοι] Ardens eorum in currendo studium & festinationem indicat. Est enim à κονία, *pulvere impleo.* Solent quippe properantes inter currendum pulvere impleri. hinc ἐγκονεῖν ἀντὶ τοῦ σπουδάζειν apud Comicum in Pluto. pro quo & ἀγκονεῖν idem dixit in Lysistr. Ab eo verbo est ἄγκων pro famulus, minister: & fortasse ancillari. Fervens illud in Pecuniæ sectatoribus studium expressit etiam poëta Batavus:

Pars magnis enixa animis obdurat iterque
Rumpit anhela, urgens.

Alibi dixit Lucianus, κακοπαμένους ἐκ πολυτίμητους. Idem.

2 Ὀσφραινόμενοι] Notandum ὀσφραίνεσθαι per metaph. hic accipi pro *intelligere* aut *resciscere.* Sic Plautinus Euclio in Aulul. de Megadoro sinistre suspicans: *Aurum,* inquit, *huic olunt.* quod propriis verbis effert Chremylus in Pluto, ubi Menedemum videns accurrentem ait: Δῆλός ἐστιν, ὅτι τι προὐγμεῖται καινὸν τῷ βαδίσει ἐκ τοῦ τάχους. id est, *Certum est ex incessu propero, quod jam aliquid de isthoc resciverit negocio.* De Pluto loquitur, cujus beneficio jam factus erat locupletior. *Idem.*

3 Πότερον οὖν] Ἀπορία sive dubitatio. Deliberat secum Timon, utrum facturus sit, an consensu colle adventantes à se saxis sit abacturus; an simul cum illis sermone congressurus, ac deinde jejuno eos stomacho dimissurus, ut tanto magis angantur fastiditi & repulsam passi. quod posterius consultissimum illi videtur. *Idem.*

4 Ἐπὶ τὸ πάγον] Hic πάγος collem designat, non villam. Vnde Ἄρεως πάγος, Marti sacer collis. minus recte alii *vicum Martium* interpretantur. *Idem.*

5 Ἐξ ὑπερδέξιον] Suppl. τόπον. Sic dicitur locus teste Stephano, in quo dextra potest attolli supra aliquem. Polybius lib. 1. ὑπερδέξιον λόφον appellat, in quo superiores vel altiores essent hostibus. Igitur non satis vim vocabuli illius exprimunt, qui simpliciter ita vocant *locum editum* vel *opportunum.* ὑπερδέξιος dicitur respectu hostium, qui ex inferiore loco aut de plano celsiores oppugnant. *Idem.*

6 Ἀκροβολιζόμενος] Ἀκροβολίζεσθαι hic latius accipitur, nec tantum significat è longinquo jaculis petere, sed & lapidibus. Vide quæ supra notavimus ad vocem ἀκροβολισμὸς, pag. 59. *Idem.*

[1] Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ [2] ἄρτι μοι ἔρανον αἰτήσαντι μοι [3] ὀρύξας τὸν βόρυγον, [4] πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς. ἀλλ' οὗτος ἐποίησεν ἀφικόμενον. οἰμώξεται δὲ καὶ τὰ ἄλλα. [5] Γνα. σὺ γὰρ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσει Τίμων ἀγαθὸς ἀνὴρ οἱ θεοί; [6] χαῖρε Τίμων

Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpe numero solida dolia vomuerit. Sed bene est quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. *Gnat.* Nonne dicebam fore ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve Timon for-

1 Γναθωνίδης ὁ κόλαξ.] Hoc nomen parasiticum. Terent. Liban. Long. *Bourd.* Sequitur δεῖπνος contumeliosa, sed festiva, & sycophanticis hominibus condigna. Primus omnium sese offert Gnathonides adulator, quem suis coloribus ad vivum depingit Timon. Patronymicum est hoc nomen à Γνάθων, sic dicitur parasitus apud Terentium, vel à Gnathone quodam Siculo, ut placet Turnebo Adverſ. lib. 18. cap. 4. vel ex eo quod adulatione, ut Antiphanes loquitur, μάσημα quærat ταῖς γνάθοις, hoc est, *aliquid, quod buccis mandat.* γνάθος enim *maxilla*, vel *bucca*. Hinc Stasimus apud Plautum in Trinum. *Pol lego, etiamsi vetet, edim atque ambabus malis expletis vorem.* Barl.

2 Πρώην ἔρανον.] Copioſe Clariſſ. Caſaub. ad Theophraſti Char. pag. 281. *Bourd.* Notandum hic vocem ἔρανος male verſam ab interpretibus pro cœna. Pecuniæ genus est, quam amicus amico adverſam fortunam paſſo erogabat ea lege, ut ſi Deus aliquando meliora daret, quantum illi erogatum eſſet, tantumdem ipſi reſtitueret. Eratque veluti medium quoddam inter id, quod δάνειον, creditumque propriè dicitur, & ſtipem illam quotidianam, quæ mendicis & aruſcatoribus ſine ulla recuperandi ſpe erogabatur. Græci εἰσπρακτόριλον vocant. Et tenebatur amicus, ubi lautiorem nactus eſſet fortunam, ſingulis amicorum acceptas pecunias reddere. hinc ἐρανικαὶ δίκαι apud Athenienſes. de quibus vide Caſaubonum ad Theophraſti charact. & Cl. Salmaſium in obſervat. ſuis ad jus Atticum. Alias ſignificat quoque vox ea convivium, quod inſtruitur à ſymbolarum collatoribus, ſive ab uno paratum ſit ad plures excipiendos, ſive à pluribus ad unum, & ſæpe epulum denotat ſumptuoſum, ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν, vel ἐρέσθαι, quod antiquum eſt verbum ſignificans κενοῦν, evacuare, profundere, ut exponit Heſychius. *Barl.*

3 Ὀρύξας τὸν βόρυγον.] Ingratum hujus paraſiti animum notat Timon, quod ſibi pecuniolam ejuſmodi vel ſtipem poſcenti funem porrexerit, quod eſt, ut proverbio dicitur, laqueum mandarit. Nam laqueum mandamus iis, quos uſque adeo negligi à nobis ſignificamus, ut ſi vel ſuſpendant ſe, nihil ad nos attineat. hinc ad reſtim rediiſſe dicitur res eorum, quorum facultates abſumptæ ſunt vel periere. βόρυγος propriè funis eſt, ſeu reſtis ad ſuſpendium aptus, quod circumponitur τῷ βορύγχῳ, id eſt, gutturi, ut volunt Grammatici. *Idem.*

4 Πίθους ὅλους ἐμεμεκώς.] Indicat his verbis temulentiam hominis Timon. Pari hyperbola de M. Antonio ſcribit Cicero Philipp. 2. quod *vomendo fruſtis eſculentis vinum redolentibus gremium ſuum, & totum tribunal impleverit.* De talibus & idem loquitur Tullius lib. 2. de Finibus. *Nolim*, inquit, *mihi fingere aſſotos, aut ſoletis, qui in menſam vomant, & qui de convivio auferantur, crudique poſtridie ſe rurſus ingurgitent.* ἐμεμεκὼς præt. Atticum, quod cur minus uſitatum dicat Stephanus, non video. *Idem.*

5 Γνα. Οὐκοῦν ἐγὼ ἔλεγον.] Timonem blandis verbis compellans Gnathonides, eum, ut virum optimum Diiſque gratum prædicat; quo benevolentiorem ſibi habeat paratioremque ad obſequium. *Idem.*

6 Χαῖρε Τίμων.] Vere ſcripſit Caſſiodorus in epiſtola quadam: *Adulatio blanda*

[1] *Εὐμορφότατε, καὶ ὄλβιε, καὶ* [2] *συμποτικώτατε. Τί. νὴ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη* [3] *γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων* [4] *ἐπιτηδειοτάτων.* [5] *Γνα. ἀεὶ* [6] *φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ* [7] *πῶς τὸ συμπόσιον*

formosissime, suavissime, convivator bellissime. *Tim.* Tu quoque salve Gnathonides vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. *Gna.* Grata semper tibi dicacitas: sed ubi est con-

blanda omnibus applaudit: omnibus salve dicit. Nec minus scite Seneca: *Malum hominem blande loquentem agnosce tuum laqueum esse. habet enim suum venenum blanda oratio.* Barl.

1 Εὐμορφότατε] Laudat primo Timonem à pulchritudine corporis, eum appellans εὐμορφότατον, hoc est, *formosissimum.* Ita Iuvenalis de Græculis assentatoribus Sat. 3.

... Quid quod adulandi gens prudentissima laudat
Sermonem indocti, faciem deformis amica.

Huc quadrat quod subdit Cassiodorus loco supra citato: *Adulatio prodigos vocat liberales; avaros, parcos; garrulos, affabiles; obstinatos, constantes.* addo & Thersitas, formosos: *qua sagitta leviter volat, certoque infigitur.* Vnde cautior Diogenes, ut Seneca refert in epistolis, cum supra modum ab aliquo laudaretur, opportune respondit: *Adulator, desine me laudare, nihil proficis, cum te intelligam.* Idem.

2 Συμποτικώτατε] Secundo deprædicat eum à morum suavitate. συμποτικὸν vocant Græci, qui libens ac bene lauteque convivatur, ut exponit Budæus. nam convivia sua Græci dixerunt συμπόσια: vel potius ita appellatur, qui novit quo pacto se gerere oporteat inter compotatores, ut illis sit jucundus. Docet hoc Plutarch. lib. 1. Sympos. ἢ μήτε τῷ μανύειν ἀλαζών ἦ, μήτε πρὸς τὸ πίνειν ἀπρόθυμος. Item, si sit παιδιᾶς πιόντων οἰκείως, καὶ παιδιᾶς μὴ ἀλλότριος, hoc nimirum sensu lubentium ludis sit accommodatus, tum à jocis eorundem haud alienus, sed ad utraque probe temperatus. Idem.

3 Γυπῶν βορώτατε] Sic vocat Gnathonidem Timon perspecta ejus assentatione. Diximus supra *vultures* appellari per convicium, qui vel ob hæreditatis vel alterius emolumenti spem insidiantur cuipiam. Est enim vultur avis rapax, prædæ furtoque semper intenta. Vnde & Imperatores subditorum spoliis inhiantes, itemque avaros provinciarum præfectos Cicero *vulturios* appellat in orat. pro Sextio, βίους, vel ut alii scribunt, βοῦς edacem significat, à quo Latinum *vorax*, verso β in *v* consonantem, ut à βιῶ, *vivo*, βιὰ, *vis*. Exponitur ab Hesychio, πολυφάγος, ἄπληστος, qui inexplebilis est voracitatis, edax. nomen parasito conveniens. *Idem.*

4 Ἐπιτηδειότατε] Sic antea ἐπιτήδειοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. *Bourd.*

5 Γνα.] Gnathonides male exceptus à Timone, dicteria ejus, quæ parasitorum patientia est, in bonam partem interpretatur, quasi ab ingenii quadam urbanitate profecta. *Barl.*

6 Φιλοσκώμμων] Dicitur qui dicteriis mordacibus & scommatis gaudet, ὑβριστὴς alio nomine. De Athenienſibus refertur, quod essent σκωπτικοὶ, καὶ κακόγλωσσοι. Vnde dictum à quopiam: κακῶς λέγειν, μίλητον ἐστὶ τὸ Ἀττικόν. Eo etiam ingenio fuisse leguntur Antiocheni, itemque Alexandrini, quos φιλοσκώμμονας appellat Herodian. lib. 1. & Athenæus lib. 4. c. 25. De ὑβριστικῇ, quatenus laudanda est, vel vituperanda, legatur Aristot. Eth. lib. 4. cap. 8. itemque Beza ad Ephes. cap. 5. vers. 4. ubi damnare eam videtur Gentium doctor. *Idem.*

7 Πῶς τὸ συμπόσιον] Male eo nomine audiebant Græci, quod compotationes amarent, essentque φίλοινοι. *Laudibus arguitur vini vinosus Homerus*, inquit Horatius.

σιον; ὡς [1] καινόν τι σοι ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων [2] διθυραμβίων ἥκω κομίζων. [3] Τί. Καὶ μὰ Δί' ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μᾶλλα [4] ἀξιοπαθῶς τοῦτο τοιοῦτον τῇ δικέλλῃ. [5] Γνα. Τί οὖν τοῦτο; πείσεις

convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. *Tim.* At elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. *Gna.* Quid istuc? feris ô Ti-

tius. Et notum est illud eorum tabernis inscriptum omnibusque decantatum symbolum: ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι, aut *bibe aut abi*. Priscos tamen Lacedæmonios excipe, quorum phiditia seu convivia, cum in publico haberentur, scholæ erant sobrietatis & virtutis omnis, ut testantur Xenophon in Rep. Lacedæm. & Plutarchus in Laconic. *Barl.*

1 Καινὸν ἆσμα] Novam cantilenam affert Gnatonides, qua Timonem oblectare studet. Novit enim palpator homines rerum novarum esse cupidos. hinc Telemachus apud Homer. Odyss. α.

Τλιὴ γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέλῃ.

Id est:

Hanc cantilenam magis celebrant homines,
Quæ audientibus novissima est.

Et Pindarus in Olymp. hymno 9. Αἰνῶ παλαιὸν οἶνον· ἀνθεῖ δ' ὕμνων νεοτέρων, id est: *laudo vinum vetus, sed novorum hymnorum flores.* Sentit enim ἀοίδιμος poëta gratiores esse hymnos, qui res nuper gestas celebrant, quam qui prisca tractant. Pleraque commendat novitas, præsertim apud imperitos. *Idem.*

2 Διθυραμβίων] De quibus fuse Clariss. Marcil. ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθυραμβικῶς ὕμνους εἰς Διόνυσον. Bourd. Νεοδίδακτον διθυραμβίων] Id est, τὸν νεωστὶ διδαχθέντα, *quem recens didici.* Vox ea in Lexicis prætermissa ut & aliæ complures. Nec apud Stephan. extat, quod miror, cum nihil sit vulgatius. Dithyrambus autem chorus, vel carmen dicitur in honorem Bacchi compositum, quod non nisi furore quodam affectis & lymphaticis convenisse scribit Plato in Phædro. magnam vim ad animos concitandos & perturbandos habuisse fertur. Sic dicitur à Baccho, qui & διθύραμβος appellatur ab antro quod διθύρου in quo educatus traditur: vel ex eo quod bis natus, & è duabus quodammodo januis egressus sit, nempe ex utero materno, & Iovis femore, cujus figmenti varias interpretationes vide apud Diodor. Siculum & Eusebium, nec non Macrob. Phurnutum, & alios. *Barl.*

3 Τί. Καὶ μὰ Δί' ἐλεγεῖά γε ἄσῃ] Responsio Timonis apposita & festiva. Dithyrambis opponit elegos qui miserabiliter sonant, ideoque ἐν τοῖς ἐπιτάφιοις olim adhiberi solebant, sic dicti ἀπὸ τῆς ἐ ἐ λέγειν, quæ flentium vox est. hinc *elegia flebilis* apud Ovid. *cinisines* vocat Apollon. Argon. 2. *miseros* Horat. lib. 1. Od. 23. Postea vero omnibus promiscue rebus applicari cœpit hoc metri genus, nullamque hodie materiam respuit. Sic idem Flaccus in arte poët.

Versibus impariter junctis querimonia primum:
Post etiam inclusa est voti sententia compos.

Iocose autem ad significationem hujus vocabuli alludens Timon, gemitus & ploratus seu ejulatus, vocat *elegias*, aut etiam querulas voces. *Idem.*

4 Περιπαθῶς] Id est, *miserabiliter*, & cum magna vi affectuum. Vult significare modum Timon, quo canturus sit elegos, nempe συμπαθητικῶς & μετὰ πάθους, quem doloris affectum illi inditura esset ἡ δίκελλα, simulque parasitum ligone suo percussit. *Idem.*

5 Γνα. Τί οὖν τοῦτο] Gnathonides præter exspectationem ligone sauciatus Timonem in jus vocare minatur ob datum vulnus. Ob simplicem verberationem apud Athenienses dabatur δίκη αἰκίας, id est, actio ob verbera, quæ privati erat judicii,

ὦ Τίμων; [1] μαρτύρομαι. ὦ Ἡράκλεις. ἰώ. ἰώ. [2] προκαλοῦμαί σε σφώματος εἰς [3] Ἄρειον πάγον. Τί. καὶ μὴν ὅσον γε μικρὸν ὑποβραδύνῃς, φόνῳ πάχα προκαλήσῃ με. [4] Γνα. μαλακῶς, ἀλλὰ σύ γε πάρδικος, καὶ χρημάτων ἔνδεης ἂν ἐγένετο. Ἡ δὲ δίκη ἐπὶ τραύματι ἦν, ὃ καλοῦσιν Ἕλληνες ἀντιτιμᾶσθαι τὸν τρώσαντα. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐπιψηφίσασθαι τὸν δῆμον, ὥστε ἐκ φυγῆς κατελθεῖν. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς, ὥστε ἐκ τῆς πατρίδος ἐξελθεῖν. ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ ἐδικάζοντο. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀδικήμασι τοῖς μὲν ἐπιτίμια ἦν, τοῖς δὲ ἀτιμία, τοῖς δὲ θάνατος, τοῖς δὲ χρημάτων ἔκτισις. ἐπὶ δὲ τοῖς τραύμασιν ἀντιτιμᾶσθαι ἐδίδου δίκην. καὶ τοῦτο ἐν τοῖς ἀρχαίοις νόμοις ἐστὶ γεγραμμένον. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐπιψηφίσασθαι τὸν δῆμον, ὥστε ἐκ φυγῆς κατελθεῖν. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς, ὥστε ἐκ τῆς πατρίδος ἐξελθεῖν. ἐπὶ τούτοις δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ ἐδικάζοντο. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀδικήμασι τοῖς μὲν ἐπιτίμια ἦν, τοῖς δὲ ἀτιμία, τοῖς δὲ θάνατος, τοῖς δὲ χρημάτων ἔκτισις. ἐπὶ δὲ τοῖς τραύμασιν ἀντιτιμᾶσθαι ἐδίδου δίκην. καὶ τοῦτο ἐν τοῖς ἀρχαίοις νόμοις ἐστὶ γεγραμμένον.

ô Timon? anteſtor ô Hercules, heì hei, te quòd mihi vulnus inflixeris apud Areopagitas in jus voco. *Tim.* Atqui ſi cunctêre pauliſper, mox cædis me reum ages. *Gna.* Nequaquam, quin plane vul-

dicii, & pecunia fere mulctabatur. Actio vero ob datum vulnus, publici erat judicii, & graviore ſupplicio plectebatur. βεκελω τραύματος appellant Græci, & quidem ἐκ προνοίας, ut hic factum à Timone Vulneris autem conſulto dati olim pœna fuit bonorum publicatio cum relegatione, ita ut ab exilio in patriam redux morte lueret. Talio tamen in certis quibuſdam cauſſis ac vulneribus lege Solonis obtinebat. Sed hac de re fuſius diſceptantem audi Salmaſium in lib. jam ſæpius memorato de Iure Attico. *Barl.*

1 Μαρτύρομαι] Ad circumſtantes hæc loquitur. q. d. Vos qui præſentes hic eſtis, teſtes ciro, quod Latinis *anteſtari* dicitur. Gloſſæ, *Anteſtor*, μαρτύρομαι, *teſtem facio*. Fiebat id apud Romanos auriculam prehendendo ſeu vellendo ejus, quem teſtem ſumebant. Cujuſce ritus meminit Horat. Serm. lib. 1. Satyr. 9. ubi vide Lambinum. *Idem.*

2 Προκαλοῦμαί σε] *Voce te in jus*, ſcil. εἰς ἄρειον πάγον: aliquando additum reperitur εἰς κρίσιν, vel δίκλω. Budæus in his & ſimilibus locis reponendum ſuſpicatur φονοκαλεῖ, quod tamen contra optimorum codicum fidem temere faciendum non eſt. Alioquin fateor alterum ſæpius inveniri. Sic Ariſtophanes in Veſpis, Plutarchus item & Ariſtoteles locuti: cujus eſt illud. 5. Politic. φονικλεῖς φόνῳ εἰς Ἄρειον πάγον. Vide Theſ. Steph. *Idem.*

3 Ἄρειον πάγον] Nomen πάγος, ut jam ante monuimus, pro colle ſeu petra accipitur à πήγνυμι, cujus indef. 2. eſt ἔπαγον. hinc πάγος, quod lapides vi caloris aut frigoris in unum compingantur & condenſentur, ut docet Ariſtoteles probl. 24. ideoque non producenda eſt princeps ſyllaba, ſed corripienda, ut contra vulgares Grammaticos optime probat præceſſor meus Ieremias Hoelzlinus vir Græcè doctiſſimus ad Apollon. ſuum lib. 2. Ἄρης appellatur, quod cum Mars, qui Græce dicitur ἄρης, homicidii crimine reus fieret, judicantibus duodecim Diis, in eo colle ſex ſententiis (Græci ἴσας ψήφους vocant) abſolutus ſit, cujus rei teſtis eſt Alexander ab Alexandro lib. 3. cap. 5. Metonymice hic deſignantur ipſi Areopagitæ, quorum judicum ſumma erat auctoritas, deque capitalibus cauſſis pronunciabant tanta integritate, ut noctu atque in tenebris, non interdiu cauſſas cognoſcerent: quo non dicentes, ſed duntaxat ea, quæ dicerentur, ſpectarent, ut auctor eſt Lucianus in ſectis. Scribit Ariſtoteles in lib. de Rep. Ephialtem & Periclem minuiſſe authoritatem Senatus Areopagitici & ſtudio auræ popularis pauperis admiſiſſe in ordinem Senatorium, denique eum, ut & alios judicum confeſſus feciſſe μισθοφόρους. Stipendium cujuſque judicis quotidianum erat triobolus. *mercedulam* appellat Cicero lib. 1. de Orat. *Idem.*

4 Γνα. μαλακῶς] Duriora Timonis verba & dolorifica verbera gratioſis iterum dictis emollire ſtudet Gnathonides, æqui bonique omnia conſulens, modo vulneri imponatur emplaſtrum anreum. Sic paraſiti ſolent commodi gratia quævis & facere & pati. Iuvenalis Sat. 5.

——— *Omnia ferre*
Si potes & debes: pulſandum vertice raſo
Prabebis quandoque caput, nec dura timebis
Flagra pati his epulis, & tali digna amico.

De eo loquitur Satyricus, qui opiparas divitum menſas ſectabatur. *Idem.*

ὡς τὸ τραῦμα ἴασαι [1] μικρὸν ἐπιπάσας ᾧ χρυσίῳ. δεινῶς γάρ [2] ἴαμα ἐστὶ τὸ φάρμακον. [3] Τί. ἔτι μένεις; Γνα. ἄπιμι. σὺ δ' [4] οὐ χαιρήσεις [5] οὕτω σκαιὸς ὢν χρηστῷ γιγνόμενος. [6] Τί. τίς οὗτός ἐστιν ὁ σοφιστὴς, [7] ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, πολλῶν ἁπάντων ὁ [8] βδελυρώτατος. οὗτος ὅπως ἐμοῦ ἀγαγὼν ὅλον λεῴων, καὶ τῇ δυνατῇ

vulneri medere paululum auri inſpergens: præſentiſſimum enim illud eſt remedium ad ſiſtendum ſanguinem. *Tim.* Etiam manes. *Gna.* Abeo. Sed malè tibi vertet quòd ex viro commodo tam ſævus factus ſis. *Tim.* Quis hic eſt recalvaſter ille qui accedit? Philiades, aſſentatorum omnium execratiſſimus. Hic cùm à me ſolidum acceperit fundum, tum in

1 Μικρὸν τῷ χρυσίῳ] Pro ὀλίγον. Ἐπιπάσσειν propriè eſt *inſpergere*. Eraſmus eleganter per *inungendi* verbum expoſuit more Latinis uſitato, quamquam inungere Græcis ſit ἐγχείειν. Et apud medicos φάρμακον ἐγχεῖον & ἐπίπαστον diſtinguuntur. Nam ἐγχεῖον vocant, quo corpus extrinſecus inungitur: ἐπίπαστον quod inſpergitur exterius corpori vel vulneri. *Barl.*

2 Γ' ἄιμων] *Sanguinem ſedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut Θυμὸς, Θύαιμος, Tzetz. ad Lycoph. *Bourd.* Facete & per jocum ſic vocat aurum. Eraſmus vertit, *præſentiſſimum remedium.* Pererius rectè, *præſentiſſimum remedium ad ſiſtendum ſanguinem*, expreſſo nomine ἰχαιμον, quod eſt, παρὰ τὸ ἰσχειν τὸ αἷμα. Vnde & herba ἰχαιμος vel ἰχαλμων dicta à ſiſtendo ſanguine, quam Euſtathius putat eſſe radicem illam ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibitam, quæ, ut Homerus eam deſcribit Iliad. γ. ἀπάσας Ἐχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἴλκος ἐτέρσετο παύσατο δ' αἷμα. Sunt qui *Achillejam* vocant: alii *Ariſtolochiam*, de quibus οἱ ῥιζοτόμοι. Barl.

3 Τί. ἔτι μένεις] Gnathonides, ubi videt nihil à Timone obtineri poſſe præter plagas, & contumelias, ſumma cum indignatione diſcedit, inſolitam hominis ferociam admiratus, quo tam commode uſus fuerat antea. *Idem.*

4 Οὐ χαιρήσεις] *Non gaudebis* i. e. dolebis, facti illius te pœnitebit. Supra dixit, ὃ χαίροντες ἄπιτε. Litores vocatur Rhetoricæ magiſtris. Sic & Homerus Iliad. 20. Οὐδὲ πὶ' εἶσι Τρῴων χαιρήσειν ὅτις ἐμεῖο ἵκηται. Notetur utrobique fut. Atticum pro communi χαρεῖς vel χαρεῖν. Eſt enim Atticis proprium ex gravitonis facere inflexa. *Idem.*

5 Οὕτω σκαιὸς] Σκαιὸν hic opponit τῷ χρηστῷ. Sic vocatur homo commodis moribus. *Benignum* interpretatur Horatius, ut de Tigellio: *Quippe benignus erat.* Alibi σκαιοὶ & δεξιοὶ inter ſe opponuntur. Vide pag. 122. *Idem.*

6 Τί. τίς οὗτός ἐστιν ὁ σοφιστὴς] Poſtquam diſceſſit Gnathonides, accurrit velut ad prædam alter, nempe Philiades ejuſdem plane farinæ homo, id eſt, ad aſſentationem factus, cujus ingratum animum & ſordidas adulationes lepide perſtringit Timon. *Idem.*

7 Ὁ ἀναφαλαντίας] Deſcribit eum à capitis deformitate, quod recalvaſter eſſet, cujuſmodi homines derideri ſolent, unde illud: μωρὸν ἐρᾷς φαλακρόν. Et nota eſt hiſtoria de Eliſæo Propheta, 2 Reg. 2. Sed diſcrimen ponunt Grammatici inter ἀναφαλαντίασιν & φαλακρότητα. hanc capitis glabritiem eſſe volunt, ad quem tegendam φιλία πέτασία geſtare ſolent ſeniores, vulgo *calantas* vocant: illam ſolius frontis aut ſuperciliorum. *Idem.*

8 Βδελυρώτατος] *Impuriſſimus.* Legend. Caſaub. ad Char. Theoph. *Bourd.* Characteriſmus hominis βδελυροῦ habemus apud Theophraſtum. Vox ea impuritatem & fæditatem continet. deducitur enim ἀπὸ τοῦ βδέειν, ut hominem ſignificet proſtituti pudoris, & flagitioſe turpem. *Barl.*

1 Περίλιπε

[1] περῖκε δύο τάλαντα μισθὸν ὁ γαμβρὸς, ἐπαίνου, ὁπότε ἅπασι μὲ, πάντων σιωπώντων, [2] μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἱκανῶς ὑπομοχθηρὸν [3] φιλιππίσαι εἶναι τὸν κύκνον, ἐπειδὴ νοσοῦσα περῶλου εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενον, [4] πλαγὰς ὁ γνησίως προσενέγκατο. [5] Φι. ὧν τῆς ἀναισχυντίας. νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν ἀτιμασάμενος ὤν. ἡμεῖς δ' οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνόντες, καὶ δημῶδες, [7] ὅμως μετριάζομεν ὡς μὴ ἐπιπη-

in filiæ dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis omnibus silentibus ſolus ſupra modum laudaſſet, dejerans me oloribus longè magis canorum, poſtquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. *Phil.* O impudentiam! nunc demum Timonem agnoſcitis? nunc Gnathonides amicus & conviva: enimvero digna ſe accepit, cùm ſit ingratus. At nos qui jam olim familiares ſumus, æquævi, ac populares, tamen modeſtè agimus, ne in-

1 Περῖκε] Sic vocat γαμήλιον δῶρον, quod pater filiæ dat, cum eam elocat παρὰ τὸ περιιτεῖσθαι εἰς τὸ γαμβροῦ εἶκον, ut vult Stephanus, quod in domum generi à ſocero præmittatur. *Barl.*

2 Μόνος ὑπερεπήνεσεν] Notetur etiam, quod & Theophraſtus docet in charact. κολακείας, Philiadem ſolum cæteris omnibus tacentibus laudaſſe Timonem, hoc eſt, ut proverbio dicitur, fulicam olori comparaſſe. Nec ſine cauſſa inquit, ὑπερεπήνεσεν. Nam & hoc adulatoribus proprium eſt ſupra modum laudare, nec tam encomiis ſuis ornare divites quam onerare. ἐπαίνους φορτικὰς eleganter ſupra vocavit. De iſthoc hominum genere ſic Iuvenalis:

Miratur vocem anguſtam, quâ deterius nec
Ille ſonat quo mordetur gallina marito. Idem.

3 Ὡς δικύκνειον πρὸ κώκυον] Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. *Beurd.* Hinc proverbium *cycnea cantio* pro dulciſſima & ultima, de quo Eraſmus in Chiliad. Dicuntur cycni inſtante morte mirandos quoſdam cantus edere, quod ut omnium litteris celebratum eſt, ita nulli, ut credo, repertum. Certe teſtatur Athenæus lib. 9. Alexandrum Mindium tradidiſſe, multos ſe moribundos proſecutum, ſed nullius audiſſe cantum. Idem ſentit Plinius. lib. 10. cap. 23. & Iul. Scaliger contra Cardanum exercitat. 232. Non defuere tamen Philoſophi nonnulli, qui hujus rei cauſſam dare conantur, affirmantque id accidere propter ſpiritus per collum procerum & anguſtum erumpere laborantes. Hinc Martialis:

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cycnus funeris ipſe ſui.

Quin & Ægyptii, cum ſignificare vellent Muſicum ſenem, *cygnum* pingebant teſte Oro Niliaco in Hieroglyphicis. *Barl.*

4 Πλαγὰς προσενέγκατο] Præpoſitio προς in verbo ſuam habet emphaſin. q. d. Non ſatis illi fuit verbis procacibus me inanem dimittere, ſed & inſuper plagas addidit, vel colaphos impegit. Articum dicendi genus, ἐπαίνους πλαγὰς vel abſolute εἰπόντος pro, *cadere.* Idem.

5 Ὁ γνησίως] *Generoſius ille* per ironiam, ut ſupra. Articulus vicem præſtat pronominis ὀνδεικτικῶς. Idem.

6 Φι. ὧν τῆς ἀναισχυντίας] Philiades ut favori velificetur Timonis, Gnathonidem merito ab ipſo rejectum fatetur ob ingratitudinem ejus, ut de ſuo erga eum candore & benevolentia certus eſſe poſſit. *Idem.*

7 Ὅμως μετριάζομεν] En paraſiticam modeſtiam. μετριάζειν hoc loco eſt

δὲν δικαίως. χαῖρε ὦ δίστοτε. [1] ἢ ὅπως τὰς [2] μιαρὰς τέτας κόλακας φυλάξῃ, [3] τὰς ἐπὶ τῇ τραπέζῃς μόνον, καὶ ἄλλα ἢ, κρᾶκαν οὐδὲν λέγοντας [4] οὐκ ἔστι πιστότερα τῶν οἰκείων. πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί. ἐγὼ γὰρ [5] πάλαντόν σοι κομίζων ὡς ἔχοις [6] πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρήματα, καὶ οὐδὲν ἄδηλον πλησίον ἥκουσα ὡς πλουτίνης ὁ παρμυλίων πολὺ πλέον. ἥκω τοιγαροῦν τοῦτό σε νουθετήσων. κἀκεῖνος σύ γε ὅπως σοφὸς ὢν, εἰδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, [7] ὃς καὶ τῷ Νέ-

insilire videamur. Salve here, fac ut adulatores istos observes nefarios, qui nusquam nisi in mensa adsunt: præterea à corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidendum: ingrati omnes & scelesti. At ego cùm tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti possis, in via accepi te summas quasdam opes esse nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quanquam fortè tibi me monitore nihil erat opus, cùm vel ipsi Ne-

moderatione uti, non insultare misero, opponiturque τῷ ὑπαιδᾶν, vel ut alii codices habent, ἐμπαιδᾶν, quod idem valet. *Bart.*

1 Καὶ ὅπως φυλάξῃ] Defectivum loquendi genus, sed Atticum, pro ὄφελε, vel μᾶλλόν σοι ὅπως φυλάξῃ. Exempla passim obvia. recte interpres, *hoc ut observes*. Idem.

2 Μιαρὰς] Sic fere appellat adulatores, hoc est, sceleratos, & nefarios. propriè μιαρὸς sanguine pollutum significat, à μιαίνω, *polluo*. Hesychio exponitur, ὁ μεμολυσμένος αἵματι, ἀκαθάρτος, sic locum corrigo, pro quo legitur αἵματος ἀκαθάρτου, nullo sensu. *Idem.*

3 Τὰς ἐπὶ τῇ τραπέζῃς] Vocat parasitos: *qui bona summa putant aliena vivere quadra.* τραπεζίας olim appellatos fuisse tradit Plutarchus in Sympos. Philostratus pro eodem dixit, ἐπὶ τῆς τραπέζης. Cicero *omnium mensarum assessas* scite appellat, qui, ut Plautinus ille Gnatho ait, *vocati, non vocati* solent esse in convivio. *Idem.*

4 Οὐκ ἔστι] Nemini fidendum esse monet Philiades, quod plerique omnes sui ævi homines essent subdola fide & improbi: se tamen unum ut sincere amicum excipi vult. *Idem.*

5 Πιστότατα] Atticum est, pro πιστότερον. plurale pro singulari. Sicut omnibus fidere, stultum est: ita nulli fidere, inhumanum. Tamen cum tanta sit personatorum amicorum turba, præstare ait Philiades, nulli fidere, quam facile credendo rursus decipi. Nam ut ille inquit apud Theognidem: Πίστις χρήματ' ὄλεσεν ἀπίστει δ' ἰσόμοτα, id est, *Nimia fiducia pecuniam amisi: diffidentia vero eam retinui.* Idem.

6 Τάλαντον κομίζων] Duo fuere talentorum genera, quorum minus libras valebat sexaginta: major octingenta. vide Caroli Gerardi Comment. ad Aristoph. Plutum. *Idem.*

7 Πρὸς τὰ κατεπείγοντα] Supple, πράγματα, *rebus urgentibus, in urgenti necessitate.* τὸ κατεπείγον dicitur *negotium urgens.* Scit enim Philiades beneficium opportuno tempori collatum esse gratissimum, & bis datum censeri, quod inopi datur prompte & ultro. Nam *nulla res* (inquit Seneca in lib. de benef.) *carius constat, quam quæ precibus empta est, & extorta potius, quam data.* πλεῖστον πλουτεῖν Atticissimus, ut supra, κατοικεῖς ἀτυχῶν. Sic *furere furorem, servire servitutem* & alia Græcorum more dicunt Latini. *Idem.*

8 Ὅτε ἐν τῷ Νέστορι] Laudat Timonem à prudentia, eumque Nestori tantum non confert, sed præfert. Fuit Nestor Pyliorum rex, qui ob tria maxime celebratur ab Homero, quod esset omnium hominum vivacissimus, quod longo rerum usu pru-

φορα. [1] τὸ δέον τῆς Ξανθίππης ἄν. [2] Τί. [3] ἴσως ταῦτα ὦ Φιλιάδη. πάλαι [4] ἀλλὰ σοφίσθι, ὡς ἢ σὺ [5] φιλοφρονήσομαι τῇ δικίδῃ. Φι. [6] ἄνδρες, [7] κατάρα ἔχω κεφαλῆς ὑπὸ δ' ἀχθέσθαι, διὸ τὰ συμφέροντα ὑπεδέξατο αὐτόν. [8] Τίμων. ἰδοὺ τρίτος ἥκει ὁ πάππος Δημέας φορτίον ἔχων, [9] ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ [10] συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ὅπως ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκπέσῃ τῇ πόλει, [11] κατεδεδίκασται γάρ, καὶ ἐδέ-

Nestori, si necesse est, consilium dare queas. *Tim.* Ita fiet Philiades. Verùm accede quo te ligone comiter excipiam. *Phil.* Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quòd illum quæ in rem illius erant, admonui. *Tim.* Ecce, tertius huc orator Demeas accedit, tabulas dextra tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus. At quum sol-

prudentissimus: ac denique quod facundissimus. Vnde ad Troianæ urbis excidium non decem Ajaces, sed Nestores habere optabat Agamemnon, eo docens, plus in bello posse prudentiam, quam fortitudinem, & *prorsum arma fortia prodesse, nisi prudens domi consilium fuerit.* Tullius lib. 1. offic. *Barl.*

1 Τὸ δέον] Interpretes vertunt, *ſi neceſſe eſt*, puerili errore. nam τὸ δέον cum articulo *officium* denotat, quasi dicat Philiades Timonem tanta pollere prudentia, ut ipsum Nestorem sui officii commonefacere possit. quod est τὸ δέον παραγγεῖν. Infra dixit, τὰ συμφέροντα ὑποδέξατο. Idem.

2 Τί.] Concessio seu approbatio ironica quæ sequitur. *Idem.*

3 Ἴσως ταῦτα] Concedentis formula, *sic erit, ita fiet, ut dicis.* Idem.

4 Ἀλλὰ σοφίσθι] Per illusionem συγχωρικὴν, ut apud Terent. *Adesdum bonus vir.* Idem.

5 Φιλοφρονήσομαι τῇ δικίδῃ] Festive. quo pacto Galli dicunt, *caresser quelqu'un à coups de baston.* Idem.

6 Ἄνδρες] *O viri.* Quiritantis vox & opem implorantis. *Idem.*

7 Κατάρα τῆς κεφαλῆς] Atrocitatem injuriæ declarat, cum caput sibi contusum queritur. κατάρα per dialysin Articam ponitur, ἀντὶ τῆς κατῆρα. Sic Aristoph. in Vespis:

Ἀπὸς Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἁμάτου,
Καίπερ κατηγὴς τὴν κεφαλήν.
id est:
Homo Syberita nuper è curru excidit,
Cadensque capite undique accepit grave.

Τὸ κρανίον propriè *calvaria.* recte interpres *caput* interpretatur, ut patet ex Comici loco. Sic & Herodian. ξύλῳ φασὶν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἐπελθόντων, quod politissimus vertit Politianus: *fuste capiti illato vitam finiit.* Idem.

8 Τί. ἰδοὺ τρίτος ἥκει ὁ πάππος Δημέας φορτίον] Tertius ad Timonem se recipit Demeas orator, cujus ἀχαρίσια, & gnathonicas artes ingeniose ob oculos ponit Lucianus. *Idem.*

9 Ψήφισμα] Quod à legis sanctione differt; hic tabulæ sunt, in quibus conscriptæ erant laudes & merita Timonis; vel quibus continebatur decretum seu plebiscitum de aurea ei erigenda statua, ut in sequentibus declarat. *Idem.*

10 Συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων] Græca sermonis structura, quam & imitatur Ovid. 8. Metam. *Rettulit Ajax Esse Iovis pronepos.* Cognatum se esse fingit Timonis, quo facilius hominem auro emungat. *Idem.*

11 Κατεδεδίκασται] *Damnatus erat*, nempe pecuniæ quam debeat civitati, eaque de causa vinctus. hinc κατεδεδικασμένος, *condemnatus, addictus.* Hesychio

ἀγὼ, φὴν λυσιτελὲς, καίμε ἐλεήσας, ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐπειδὴ [1] περιέλαχε [2] τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ [3] διοίσειν τὸ ϑεωρικὸν, καίμε

solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porrò cùm illi sorte obvenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens,

chio ἀγώγιμος. Sic dicebatur, qui abducendus condemnabatur, & in potestatem tradebatur ejus à quo ducebatur, ut de ipso posset facere, quod libitum erat. Licebat olim creditori debitorem confessum ob æs alienum venundare, & capitis supplicio afficere, tam apud Athenienses ex lege Solonis, quam apud Romanos ex lege 12. Tabular. quod cum immitius videretur, postea in desuetudinem abiit, & pro trucidatione & sectione corporis debitorum æstimatio judici permissa fuit. Salmas. ad jus Atticum. *Barl.*

1 Περιέλαχε] Verbum λαχεῖν, ut & Hebr. לכר, propriè *sortiendi* vel *sortes projiciendi* significationem habet: frequentius tamen accipitur pro *sorte* vel *sorte obtinere*. Hinc Latinum *nancisci* è Græco λαγχάνειν, verso λ in ν, ut docet Caninius. *Idem.*

2 Τῇ Ἐρεχθηίδι] Athenienses, cum non viderentur sibi satis una Ἀθηνᾷ, id est, Pallade nobiles, variis etiam sui populi partibus, hoc est, tribubus, nomina ab eponymis dedere. Erant vero ἐπώνυμοι heroës, primi scil. illi, quos suprema hominum memoria noverat, quique virtutis ergo statuas habebant Athenis. Et cum duodecim essent tribus, decem ex Apollinis oraculo à principibus suis seu regibus fama clarioribus nominatæ, in quibus fuit tribus *Erechtheis* ab Erechtheo rege nomen adepta, ut *Cecropis* à Cecrope, *Pandionis*, à Pandione, &c. *Idem.*

3 Διαιρήσειν τὸ ϑεωρικὸν] Pecunia primum bellica, dein χρήματα εἰς ϑεῶν πομπὰς ἢ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἢ Διονυσίοις. Hesych. hæc autem pecunia dividebatur inviolos cives ut pararent sibi πομπεύματα & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνᾶς. ἐπιδώκασι τοῖς ἐν πομπῇ τῶν φυλῶν ϑεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς δυσίας. Demost. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ ϑεωρικὸν, sed τοῖς ϑεωρικοῖς. Vocabant autem ϑεωρικὰ τοῖς ϑεοῖς ἀπαρχὰς ἀπαγόντας, ἱεροφαντικὰς. Hesych. sive ϑεωρικοὶ ἢ ϑεωροὶ erant oratores illi quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flo. Christia. ad pac. Aristoph. Locus alius hac de re fusius dicendi. *Bourdel.* Interpres vertit *ærarium*. propriè sic dicebatur pecunia, quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem erogabatur, quod est δίαν ἀγοράζειν apud Theophrast. in charact. Hesychius: ϑεωρικὸν ἀργύριον τὸ εἰς ϑεῶν πομπὴν ἢ ἑορτὴν διδόμενον ϑεωρίας ἕνεκα, τῷ ἢ κάπηλος μετέχειν τῶν ϑεωρικῶν. Pretium vero quod pendebatur spectaculorum conductoribus sive locatiis erant duo oboli. Sic Libanius: ἕκαστον ἐδέξαντο δύο ὀβολοὺς, ἢ δίαν ἔχειν. Postea & in alios usus conversa fuit, præcipuè tamen theatrales, eratque distributio μνᾶς, nec omnibus & singulis dividebatur, ut vult Stephanus, sed tantum τοῖς ϑεωρικοῖς, vel ϑεωρικοῖς, qua sibi πομπεύματα, vel alia ad sacrificia & Deorum honorem necessaria comparabant, ut ad hunc locum notat Bourdelotius. *Barl.* Hæc ultima verba immendo delitescunt. Lege, αὐτῶν τό γε νόμισμον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, *id quod ad me redibat, percarum.* Sed non tam bene ei successit, quando ϑεωρικὸν interpretatus est *ærarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ ϑεωρικὸν pecunia, quæ ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco erneruit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυτηέα dictus est. At Κολυτὸς demus seu pagus Atticæ vel potius pars Athenarum Harpocrationi & Suidæ Ægeidi tribui tribuitur, quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum Theoricum distribuebat, ut

suam

ἀθροῆλθον αὐτῶν [1] τὸ μεγιόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. [2] Δη. χαῖρε ὦ Τίμων. τὸ μέγα ὄφελος καὶ ἰσχύς. [3] τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων. τὸ [4] πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. νῦν μὲν πάλαι σε [5] ὁ δῆμος [6] ξυνειλεγμένος, νῦν αἱ [7] βουλαὶ ἀμφότεραι ἐσπουδάκασι. [8] πρότερον δ' ἄκυσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου κολυττιεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον ἠλιος κάγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος οὐ τῇ Ἑλλάδι

adiens, id quod ad me redibat poscerem, negabat se civem me agnoscere. *Dem.* Salve Timon, præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Athenienſium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttenſis, vir non modò probus & integer, verùm etiam ſapiens, quantum alius in Græ-

ſuam legitimam partem acciperet, qui cum eſſet Colyttenſis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falſus eſt Harpocration, & qui eum ſequitur Suidas, & male Colyttum pagum accenſuerunt Ægeidi (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttenſem facit, quod non eſt veriſimile, cum id non ſemel dixerit. *Palm.*

1 Τὸ μεγιόμενον] Ita vocatur rata pars, ſeu debita portio, quæ alicunde provenit; ſive lucrum ex negotiatione ortum. Subauditur nomen μέρος quod aliquando exprimitur. Xenoph. lib. 7. hiſtor. Græcar. ἐκ αὐτοῦ τὸ μεγιόμενον μέρος εἰς τὸν Ἐπαμειτοῦ ἐν τῇ πόλει ἐκπορίσαντες ἀπέπεμψαν τοῖς ἄρχουσιν. id eſt, *Et ipſi quum partem ratam, quæ ſuo nomine debebatur Eparitis ex urbe capiſſent, eam præfectis miſere.* Barl.

2 Δη. χαῖρε, ὦ Τίμων] Rhetor Demeas blanda & fucata oratione aggreditur Timonem præmiſſa ſalutatione, eumque magnificis elogiis condecorat. *Idem.*

3 Τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων] Ex Pindaro, ἔρεισμα. Bourd. Sic Pindarus Theronem appellat ἔρεισμα Ἀχαϊκὸν, Olymp. oda. 2. Et Athenas, ἔρεισμα ἑλλάδος, *Græcia fulcimentum*, ad quæ reſpexiſſe videtur Lucianus. Sumpta tralatio à fulcris illis, quibus innititur & firmatur ædificium. hinc Ariſtot. de part. animal οἱ ὀδόντες, inquit, τῷ ἐλέφαντι μόνον ἐρείσματός εἰσι χάριν, id eſt, *pedes elephanto ſolum pro fulcimento ſunt.* Idem.

4 Πρόβλημα] *Propugnaculum* hoſtibus quaſi pro munimine objectum. Ita Homerus Ajacem vocat ἔρκος Ἀχαιῶν, *ſeptum Achivorum.* Et Hector Τρώων κίων appellatur à Pindaro. Sunt enim viri fortes tamquam σύλοι τῆς πόλεως, *columnæ & firmamenta civitatum.* Idem.

5 Ὁ δῆμος] Refert porrò Demeas Senatum populumque Athenienſem jam dudum exſpectare Timonem, & ſuum in ordinem velle cooptare ob ingentia ejus in Remp. merita, quæ omnia ab ipſo finguntur, ut homini incauto fucum faciat. Solent enim adulatores, ut Theophraſtus quoque notat in Charact. referre, quanti quiſque fiat ab omnibus, & narrare etiam ea, quæ nunquam ab aliis aut dicta, aut facta ſunt. *Idem.*

6 Ξυνειλεγμένος] Prætt. Attic. Heſychio, συνηγμένος, συνηθροισμένος, in unum congregatus. *Idem.*

7 Βουλαὶ ἀμφότεραι] Quingentorum ſc. qui πρυτάνεις dicebantur, & Heliænſium, de quibus poſtea loquitur Demeas. Fuere plures Curiæ apud Athenienſes. *Idem.*

8 Πρότερον δ' ἄκυσον τὸ ψήφισμα] Decretum recitat Demeas, quo viri illius probitatem & bellicam virtutem mirifice deprædicat. *Idem.*

δι, ὦ Δῆμε· πώποτε χρόνου ἀθλητὴς τὰ ἄριστα περάτων τῇ πόλει νενίκηκε, πυξ, καὶ πάλλῃ, καὶ δρόμῳ ἐν ὁλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ πλείονι ἅρματι, καὶ συωρίδι πωλικῇ. Τί. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησε ἐγὼ πώποτε εἰς ὁλυμπίαν. Δη. τί δή; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα πολλὰ φιλοτιμίας ἄμειον. καὶ ἡδέως ἂν ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι

Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri: præterea pugilatu, lucta, cursuque die eodem, adhæc solenni quadriga, equestrique certamine in Olympicis vicit. *Tim.* At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. *Dem.* Quid tum? spectabis posthac. Sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud

1 Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. *Bourd.* Νενίκηκε δὲ τῷ πυγμῇ] Id est, τῇ πυγμῇ. Hinc Pollucem Homerus vocat πυξ ἀγαθὸν, hoc est, pugillatu strenuum. Exercebatur pugillatus ille cæstibus tam apud Græcos, quam Romanos, ut videre est apud Theocr. in ἡρακλίσκῳ, & Virgil. 5. Æneid. fuitque hæc concertatio discriminis plena, nec nisi viris fortissimis tentata, ut de Darete & Entello ibidem legitur. *Barl.*

2 Καὶ πάλλῃ] Gymnica quædam certamina hic recensentur à Demea. Notanda insolens constructio, νικᾶν πάλλῃ ἓξ δρόμου, pro πάλλῃ ἓξ δρόμῳ, sicut postea tertio casui junctum dixit: νικᾶν ἅρματι, ἓξ συωρίδι πωλικῇ. Per τέλειον ἅρμα, curule certamen intelligit, quod institutum fuisse legitur vigesima quinta Olympiade, non quod priscis Homeri temporibus ignotum esset, sed quod prius in Olympicis non fuerit admissum. τεθριππον sive quadrigas ea voce designari putat Budæus, accipiendo τὸ τέλειον, pro eximio & amplo: vel pro equis justa ætate & magnitudine præditis, ad differentiam τῶν πώλων, qui dentem ætatis indicem nondum ejecerunt. de quo Pausanias 1. Eliacōn. *Idem.*

3 Συωρίδι πωλικῇ] Interpres vertit, *equestri certamine*, generatim nimis, cum propriè sic dicantur bigæ pullorum equinorum. Pausanias συωρίδα πώλων appellat. qua voce etiam certamen ipsum continetur, q. d. Demeas Timonem non modo quadriga victorem extitisse, sed & biga. Συωρὶς vocatur duorum equorum conjunctio, quasi συναορὶς à συναείρω τὸ συζεύγνυμι, conjungo, ut docet Eustathius. Nec sine caussa adjicitur πωλικὴ, quod συωρίδος nomine etiam significentur bigæ mulares, quæ & ἀπήνη hoc est, ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθὲν, ut Pindari Scholiastes exponit. *Idem.*

4 Τί.] Timon audita laudum suarum recitatione, ruditatem suam candide fatetur, & adulatoriam Demeæ rhetoricationem merito coarguit. *Idem.*

5 Οὐδὲ ἐθεώρησε] Simili ratione apud Theocrit. respondet pastor in ecloga, quæ τομεὺς inscribitur: ἓξ πόκα τὴν ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐπώπᾳς; *Et quando ille oculis oleum conspexerat unquam?* per oleum significatur certamen. solebant enim athletæ, quo membris evaderent durioribus, oleo se inungere certatori. *Idem.*

6 Τί ἂν] Rhetor, cum nihil haberet, quo putidam suam adulationem palliaret, nihil quicquam referre ait, si nunquam spectarit; fore aliquando tempus, quo spectet victoriaque potiatur, imo eo impudentiæ prolabitur, ut etiam εἰς ὑποθεσολλὼ ea audeat commemorare prælia, quibus nunquam interfuit Timon. Tales plerasque sunt Rhetorum nostrorum declamationes, καλαβαλικαὶ & ad ostentationem seu pompam duntaxat compositæ. *Idem.*

7 Ἡδέως δὲν] Verbum ἀεθλεύειν non tantum usurpatur de eo, qui rem fortiter in bello gerit, sed & qui vincit. Hinc ἀεθλητὴς sunt viri rebus præclare gestis conspicui & multarum palmarum, quibus debentur nimirum τὰ ἀεθλητικὰ, id est, victoriæ præmia. *Idem.*

1 Κα-

ΤΙΜ. Ἀχαρνεῖς, ἦν [1] κατέχωμεν Πελοποννησίων [2] δύο μέρεσι; [3] Τί. πῶς; Δι. μὴ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, [4] οὐδὲ στρατεύεσθαι ἐν τῷ καταλόγῳ, Δη. μέτριά τε τοῖς σαυτοῦ λέγεις. ἡμεῖς δ', ἀχαρνεῖς ὄντες ἐπιμόνως ἀμυνομένους. [5] ἔτι δ' ἢν [6] ψηφίσματα γράφῃ, ἢ συμβουλεύῃ, ἢ πράττῃ, ἢ μικρὸν ὠφέλησε τὴν

apud Acharnenſes pro Rep. fortiſſimè ſe geſſit, & Peloponneſiorum duas acies concidit. *Tim.* Qua ratione? quippe qui nec unquam arma geſſerim, nec miles unquam conſcriptus fuerim. *Dem.* Modeſtè quidem de te loqueris: Nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationibus, & in adminiſtrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit

1 Κατέχωμεν Πελοποννησίων] Belli Peloponneſiaci, cujus hic meminit Demeas contra Athenienſes, origo cæpit ex occaſione trium meretricum, ut refert Thucydides. Quæ cauſſa licet minus honeſta fuerit, tamen vetus eſt, & omnium ſcriptis celebrata, ſic tamen ut & aliæ fuerint aliis memoratæ auctoribus, de quibus præter Athenæum conſulendi Plutarchus in vita Periclis, Diod. Siculus lib. 12. A. Gellius, itemque Ariſtophanes in Acharnenſ. qui occaſionem hinc ſumpſit Comœdiam illam adornandi, quæ inſcribitur Ἀχαρνῆς. Erat autem Acharnæ civitas Græciæ in Attica regione totius ejus tractus potentiſſima, apud quam Peloponneſios contudiſſe & victoria potitum Timonem fingit Demeas. καταλέγειν militare verbum eſt & emphaticum. Dicitur enim teſte Euſtathio ὅπερ σφαγῆς, de mactatione, & plus eſt, quam ἁπλῶς occidere. nam τομὴν ſive ſectionem ſignificat in corpus penetrantem, & διαίρεσιν, Barl.

2 Δύο μέρεσι] Vox μέρος hoc loco deſignat certum quoddam militum σύνταγμα, pro quo μέρος dicunt Lacedæmonii extrito ι. habebatque, ut Xenophon docet in Lacedæm. republ. Polemarchum unum, centuriones quatuor, quinquagenum præfectos octo, manipulorum duces ſexdecim, vel ut Diodorus Siculus tradit lib. 15. quingentos milites. *Idem.*

3 Τί. πῶς] Continetur his verbis alter ἔλεγχος τοῦ ψεύδους ab abſurdo. *Idem.*

4 Οὐδὲ στρατεύεσθαι] Neque nomen dedi militiæ. στρατεύεσθαι ἐν τῷ καταλόγῳ dicuntur milites, qui ſtipendia merentur. Pro eodem quoque Græci dicunt, ἐγγράφεσθαι, καταγράφεσθαι, vel ἐπιγράφεσθαι ἐν καταλόγῳ. Ariſtophanes in Equit.

Εἶτ' ὁ πολίτης ὠπτιάτο ἐν καταλόγῳ,
Οὐδεὶς κω' ἀπογράψας καταγράφοιτο.
Ἀλλ' ἅπαντ' ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράφαι.

Vbi interpres, καταλογοι, inquit, πίνακες erant, hoc eſt, tabellæ, in quibus deſcribebant nomina eorum, qui ſtipendia faciebant. Vnde οἱ ἐκ τοῦ καταλόγου Demoſthenes dicuntur *milites emeriti*, qui ætatem exceſſerunt, quam στρατιώτικον vocant Græci, *rude donati* Latinis. Inſcribere vel delere militum nomina penes ταξίαρχον erat, hinc *miles ſcriptus* & *deletus* apud Livium lib. 7. *Idem.*

5 Ἔτι δ'] Continuat palpando vaniſſimus Rhetor, Timonemque non bellica virtute ſolum, ſed & conſilio, rerumque militarium adminiſtratione haud exiguam Reip. utilitatem ac decus attuliſſe ait, quo gratiam ejus demereatur. *Idem.*

6 Ψηφίσματα γράφῃ] *Plebiſcitum*, i. e. rogationem à plebe ſcitam ferens. Rogationes apud Romanos vocabantur leges illæ, quas rogante conſule plebs ſciſcebat. Formula rogandi erat: *Velitis, jubeatis Quirites.* Apud Græcos, præſertim Athenienſes, ſiquid populo eſſet placitum, χειροτονίᾳ declarabatur, id

πόλιν. ἐπὶ τούτοις ἅπασι ¹ δίδυ τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ ² τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ φυλαῖς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, ³ χρυσοῦν ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὸν Ἀθηναῖον ⁴ ἐν τῇ ἀκροπόλει, στεφανοῦντα αὐτὸν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον ⁵ Διονυσίοις ⁶ τραγῳδοῖς καινοῖς ἀχθῆναι γὰρ δεῖ αὐτὸν δεῖ σήμερον τὰ Διονύσια.

lit Reip. Quamobrem visum est omnibus, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebejis singulatim, communiter omnibus, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextra tenentem, & radios super capite habentem: eumque septem aureis coronis coronare, hasque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragœdos promulgari: siquidem hodie illi Bacchanalia sunt agenda. Tu-

id est, *manuum elevatione*, quod postea Senatus auctoritate confirmabatur. *Barl.*

1 Δίδυ τῇ βουλῇ] Scita fictio, sed adulationis plena, quam & in charact. suis notat Theophrastus. Nec Oratoriæ suæ oblitus est Demeas. Nam ut orator sæpe aliam personam facit loquentem, vel fidei caussa, vel ut invidiam fugiat: ita & adulator ea narrat, quæ ab aliis de amico audierit, quæ nunquam audivit. *Idem.*

2 Τῇ Ἡλιαίᾳ] Erat Heliæa maximum Athenis tribunal. In quo publica judicia ultro citroque caussis agitatis tractabantur à mille quingentis primæ notæ civibus. Nomen accepit ab ἥλιος, quod locus ille sub dio esset & soli expositus. De Heliastis hoc singulare notandum, quod calculos haberent duûm generum, condemnandi & absolvendi, solidum unum, perforatum alterum. Interpres tamen orationis κατ' Τιμοκράτους loco calculorum fabis usos fuisse scribit, nigris & albis, ut differrent, quo spectare putatur illud Pythagoræ monitum: *A fabis abstinete*, quasi per fabarum abstinentiam non leguminis illius flatuosi & pudenda referentis usum interdixerit, sed significarit ei, qui velit in pace degere & fortunæ ictibus non subjici, ambitiose Magistratus & dignitates non esse appetendas. *Idem.*

3 Χρυσοῦν ἀνασῆσαι] Sic Virgil. eclog. 7. *Si fœtura gregem supplevit, aureus ador*, id est, *aurea tibi statua collocetur.* Viris de patria optime meritis, præsertim Ducibus statuæ erigi solebant. Quod cum apud Athenienses in Ceramico, vel prope Prytaneum fieret, Demeas nequid ingeniosæ adulationi deesset, honoratiorem ei assignat locum, nempe in arce urbis juxta Minervam, Jovisque Servatoris instar divino cultu prosequendum docet. Erat autem ἀκρόπολις peculiari ratione arx Athenarum, in qua ærarium fuit, & Pallados πολιοῦχος simplachrum. *Idem.*

4 Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud Petro. *vident Tritonidis arces.* Bourd.

5 Διονυσίοις] Deest præpositio ἐν. Dionysiacum festum apud Athenienses celebre fuit, omnique libidinum & comessationum genere refertum, cujus utinam hodie in Christianorum encæniis nulla extarent vestigia: Agitari solebat Athenis initio veris mense Elaphobolionis, qui in nostrum Martium incidit, nec annuum erat, sed trietericum in memoriam scil. triennalis expeditionis, quam in Indiam susceperit Bacchus: licet Arrianus lib. 8. in dubium vocet, an Bacchus unquam in Indiam venerit. *Barl.*

6 Τραγῳδοῖς καινοῖς] Tragœdorum quoque novorum meminit, quod tum maximus foret hominum concursus spectandi novas fabulas cupiditate. Sic à Senatu populoque Athenienſi decretum erat, ut Demosthenes aurea corona donaretur in theatro, cum novæ Tragœdiæ agerentur. *Idem.*

1 Εἶτα

[1] εἶπε τὴν γνώμην Δημέας [2] ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτῶν, [3] ἀγχιστεύς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ τἄλλα πάντα [4] ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. τοῦτο μὲν δή σοι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι [5] καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν τῷδε σε, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ἀνόμαζον. [6] Τί. πῶς δ' Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσον γε ἐμοὶ φαίνῃ; [7] εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ [8] γαμῶ, ἢν θεοὶ θέλωσι, καὶ παιδοποιήσομαι. καὶ τὸ

Tulit hoc ſuffragium Demeas orator, cognatus illius propinquus, & diſcipulus. Etenim orator optimus eſt Timon, præterea quicquid voluerit. Quare hoc tibi ſuffragium attuli. utinam & filium meum ad te adduxiſſem, quem tuo nomine Timonem denominavi. *Tim.* Qui potes illud Demea, qui nunquam uxorem duxeris, quantum nobis ſcire licuit. *Dem.* At ducam novo ineunte anno, ſi Deus dederit: liberiſque operam dabo: tum quod naſcetur

1 Εἶπε τὴν γνώμην] Demeas, ut cœperat, ita aſſentando concludit. Modeſtiam ſuam declarat, cum ſe diſcipulum Timonis profitetur; quem oratorem vocat optimum. *Barl.*

2 Ὁ ῥήτωρ] Rhetoris voce, ut obiter hoc dicam, non ſolum intelligitur, qui præcepta tradit bene dicendi, ſed etiam orator, qui in concione populi verba facere poſſit. Sic & Demoſthenes ῥήτωρ appellatus. Et ῥητορικὸς vocat Iſocrates, ὃν ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυνατώτατος. Aliquando tamen vitioſus ſonat, cum ῥήτωρ & δημαγωγὸς conjunguntur, in quos paſſim invehitur Lucianus noſter & Ariſtophanes. *Idem.*

3 Ἀγχιστεύς] Generale nomen per ſpecialius reſtringit, vultque dicere, proximo ſe cognationis gradu contingere Timonem. *Idem.*

4 Ὁπόσα ἂν ἐθέλοι] Hæc divitum prærogativa. Horat. 2. Serm. 3.

——*Quas qui conſtruxerit, ille*
Clarus erit, fortis, juſtus, ſapiens, etiam rex,
Et quicquid volet.

De opibus loquitur. *Idem.*

5 Καὶ τὸν υἱόν] Dolere ſe ait Demeas, quod filium non adduxerit Timoni cognominem. Scit enim veterator gratiorem inter cognatos eſſe eum qui idem nomen gerit, talemque ab orbis in familiam ſubinde adſciſci, bonorumque hæredem ſcribi. Plutarchus de amore prolis. Ῥωμαίων πολλοὶ γαμοῦσι, καὶ ἵνα κληρονόμους ἔχωσι, ἀλλ' ἵνα κληρονομῶσι λύσιν). Vidit hoc, & in ſua gente damnavit Ciceto: *Hæreditatis ſpes quid iniquitatis ſerviendo non ſuſcipit? quem nutum loculetis orbi ſenis non obſervat?* Hinc & Iuvenalis de cælibe:

——*Dominus tamen, & domini rex*
Si vis tu fieri, nullus tibi parvulus aula
Luſerit Æneas.—— Idem.

6 Τί. Πῶς δ' Δημέα] Timon hominis vanitatem, & inſulſa mendacia porro eludit. *Idem.*

7 Εἰδέναι] Supp. ἔξεστι, quantum ſcire licet. *Idem.*

8 Γαμῶ] Pro γαμεῖν & παιδοποιεῖσθαι, conjungit ex Stoicorum doctrina, qui non niſi prolis cauſa matrimonium ineundum eſſe præcipiebant. unde Seneca: *Coëſilis libidinem non voluptatis cauſſa homini datam, ſed propagandi generis.* Quod & in Catone ſuo agnoſcit Lucanus: *Veneriſque huic maximus uſus, Progenies; urbi pater eſt, urbique maritus.* Hinc ſcite Iocaſta matrimonium appellat ἡδονὰν παιδοτόκον, *voluptatem liberorum procreatricem*, apud Euripidem in Phœniſſ. *Idem.*

ἡνιηκοσίμνον, [1] ἄῤῥεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἤδη κυλῶ. [2] Τί. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ὑπ' ὀργῆς, πλειόνων σοι ἐμοῦ πληγὰς λαμβάνων. Δη. ἔμοιγε. τί τοῦτο; [3] τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, ἢ τύπτεις τοὺς [4] ἐλευθέρους, ἢ κἀνελεύθερος ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δίκαιος εἶ παρὰ τὸν ὄρθρον, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν [5] ἀκροπόλιν εὖ ἐπρησας. [6] Τί. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρηκα ἣν μιαρὰ ἡ ἀκρόπολις. ἴσθι [7] δῆλος εἰ συκοφαντῶν. Δη. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, [8] τὸ ὀπισθόδομον διορύξας. Τί. ἐ διάγυκ)

tur (erit autem masculus) Timonem nuncubabo. *Tim.* An uxorem tu sis ducturus, haud equidem scio, tanta à me plaga accepta. *Dem.* Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occeptas Timon, pulsásque ingenuos, ipse nec ingenuus, nec civis? verùm pœnas dabis propediem cùm aliis nominibus, tum quòd arcem incenderis. *Tim.* At ô scelestе non conflagravit arx: proinde palam est te calumniatorem agere. *Dem.* Verùm effosso ærario dives factus es. *Tim.* Neque hoc effos-

1 Ἄῤῥεν ἔσται] En confidentiam Rhetoris, quasi de futuræ prolis sexu certus esset, audacter pronunciat. Nec sine caussa id asserit. Scit enim inter liberos præferri masculos. Rationem dat Euripides in Iphigen. Στύλοι γὰρ δόμων παῖδες εἰσιν ἄρσενες. *Domuum columina quippe sunt nati mares.* Vnde principum filios *munimenta regni* & *præsidia dominationis* appellat Tacitus in Annal. lib. 1. & histor. 5. *Earl.*

2 Τί. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ὑπ'] Demeas eodem, quo priores, excipitur modo, hoc est, verberibus. Quod cum ægre ferret, ad ingenium se convertit sycophanticum. *Idem.*

3 Τυραννίδι ἐπιχειρεῖς] Tyrannidem occœptare dicitur, qui civibus liberis vim infert & injustam dominationem in eos exercet. Vti apud Romanos, ita & Athenienses grande nefas habebatur civem liberum indicta caussa verberare. Contumeliam ejusmodi *aikian* vocabant Græci seu ὕβριν παλαιστικήν. hinc & αἰκίας δίκη apud eosdem. *Idem.*

4 Ἐλεύθερος] Sunt ingenui, qui in genere libertatem habent, non in facto, sicut liberti. ὁ κἀνελεύθερος ἐλεύθερος appellat *qui non plane talis est*, ut Erasmus interpretatur, hoc est, non meram habens libertatem, sed mixtam, ut qui servo vel serva natus est: nec pure civis intelligitur, qui mere civis non esset Atheniensis, sed *hybrida*, ut Horatius loquitur, hoc est, patre Atheniensi natus, matre peregrina, aut vice versa. *Idem.*

5 Ἀκρόπολιν ἐνέπρησας] Incendii crimen, uti gravissimum est, ita & extremo supplicii genere plecti solet. Nam qui dolo malo incendium excitarat, gladio olim feriebatur: hodie juxta legem talionis incendio absumitur, qui incendium facit. Ejusmodi *incendiarios* Græci ἐμπρηστὰς vocant. Crimen exaggerat sycophanta, cum non domum privatam, sed arcem civitatis à Timone incensum calumniatur. *Idem.*

6 Τί. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρηκα] Criminis objecti falsitatem diluit Timon, meramque calumniam esse probat, quum arx civitatis nunquam conflagrarit. *Idem.*

7 Δῆλος εἰ συκοφαντῶν] Attica σύνταξις. *Constat vel certum est te calumniari*, vel *manifeste calumniaris.* Verbum συκοφαντεῖν ab Athenienſibus tractum, & *calumniari* significat. vide Carol. Gerardi observationes ad Aristophanis Plutum. *Idem.*

8 Τὸ ὀπισθόδομον διορύξας] Ἄπλως Interpres *effosso ærario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subjungit τὸ ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὄπισθεν τῆς νεὼ τῆς καλλιῤῥόης Πολιάδος

ὦδε ἔτω. ὅστις ἀπίθανός σοι ἐστὶ πωῖ. Δη. διωρυχήσει μὴν ὕστερον. ἀλλ' ἢ σὺ πάντα τὰ σὰ αὐτὸς ἔχεις. Τί. ἐχῶν καὶ ἄλλα λάμβανε. Δη. εἶμι τὸ μετάφρενον. Τί. μὴ κόπτεσθαι. καταίσχυνε σαυτὸν καὶ τελίττων. ἐπεὶ ἐγελοῖόν πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μέρος καταπηδήσας ἀνόπλων, ἓν δὲ μισοῦν ἀνδράποδον μὴ ἐπιτρέψας. μάστιγι γὰρ ἂν ἐλῶν καὶ γενικῶς ὀλύμπια νικῶν, ὦ πάλλαι. ἀλλὰ τί τοῦτο; ἢ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτος ἐστίν; ἢ μὴν ὃν ἄλλος. effossum est. Hæc etiam absurda dicis. *Dem.* Verùm effodietur posthac. Interim verò omnia quæ in eo condita, possides. *Tim.* Alteram itaque plagam accipe. *Dem.* Hei scapulis meis. *Tim.* Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si cùm inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum sceleſtum hominem non protrivero. Tum fruſtra vicero in Olympiis pugilatu & luctu. Sed quid hoc? annon Thraſycles Philoſophus hic est? profecto ipſus est, promiſſa

ὃν ἴχων δήσει, ὅπερ ἦν Θησαυροφυλάκιον. Interpres Aristoph. ad Plut. Lucianus Herod. *Bourd.* Sycophanta Demeas, cum incendii crimen nullo colore Timoni possit intendere, aliud comminiscitur non minus grave, πιχωρυχίας, & sacrilegii. Ita apud Aristophanem Blepsidemus Chremylum repente ditatum consp iciens sacrilegii reum peragit. κἀκλεφας, inquit, τὰ Διὸς ἐκεῖθεν ἔκων ἀργύριον ἢ χρυσὸν παρὰ τῶ Θεῶ. Fanum Apollinis innuit, ex quo tantum auri vel argenti ab ipso clam surreptum putabat. τὸ ὀπισθόδομον propriè dicitur τὸ ὄπισθεν μέρος τῶ δόμου. Peculiariter sic appellatur postica arcis Athenienſis pars, in quâ publicum erat Θησαυροφυλάκιον, cujus loci perpetuus veluti custos erat Iupiter σωτὴρ, ut patet ex Aristoph. Pluto. *Bart.*

1 Οἶμοι τὸ μετάφρενον] Quid sit μετάφρενον, non satis à veteribus explicatum. Videtur esse interstitium illud inter scapulas lumbosque, ubi renes adhæreſcunt quasi τὸ μὴ πᾶς φρένας, *pone præcordia*, ut exponit Eustath. quæ tergi pars plagis inferendis opportuna est. unde Homerus Iliad. β. Σκήπτρῳ δ' μετάφρενον ἠδὲ & ὦμω Πλῆξε. Galenus ἀπὸ εἰσαγωγῆς scribit dorsum *sive* tergum continere omnes partes collo subjacentes, à cujus utroque latere sunt ὠμοπλάται sive scapulæ, quarum media pars μετάφρενον dicitur. *Idem.*

2 Κάτεχε δή] Per syncopen, pro κατέχεσθαι, ut ἄγε δή pro ἀνάγε δή. Ab anormi κρέζω vociferor, cui verbo κραυγάζω quandam ineſse docet Demetrius Phalereus. *Idem.*

3 Τὼ πρίττω] Πλησίον. Illudit homini Timon χρῆ μίμεσθαι. Quos supra Peloponnesios vocavit generaliori nomine, hic Lacedæmonios fuisse dicit. Erant autem Lacedæmonii Athenienſium hostes, ut qui de Græciæ principatu cum illis certarent. *Idem.*

4 Μισοῦν ἀνδράποδον] Per contemptum. Diminutivis enim utimur vel blandiendi gratia, vel ad vilipendium noſtrum declarandum. *Idem.*

5 Εἶλων νενικηκὼς] Pro νικήσαιμι δὲ periphrasi Attica. νικᾶν τὰ Ὀλύμπια, pro ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις. *Olympia vincere* pro *Olympicam victoriam reportare* etiam dixit Horatius Græco more. *Idem.*

6 Ἀλλὰ τί τοῦτον] Accedit tandem Thraſycles philoſophus, quem ſuis coloribus ingenioſe depingit Lucianus, captata scil. occaſione hoc genus hominum pro more vellicandi. Nec immerito. Quid enim indignius minusque ferendum in ſapientiæ doctore, quam ſupercilium & improbitas virtutis profeſſione perſonata. *Idem.*

[1] ἐκπεπτάσας γὰρ τὸ πώγωνα, καὶ [2] τὰς ὀφρῦς ἀναπτύξας, καὶ [3] βρενθυόμενός πως αὐτὸν, ἔρχεται, [4] τιτανώδης βλέπων, [5] ἀνασεσοβημένῳ τῷ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμῃ, [6] Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν.

missa barba, subductiſque ſupercilliis, & magnum quiddam ſecum murmurans, accedit, titanicum obtuens, coma ſuper fronte criſpata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic

1 Ἐκπεπτάσας τὸ πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut ſupra cap. In Piſcat. in Catapl. *Bourd.* Proprius character philoſophorum, qui barbam promittebant, ut tanto viderentur auſteriores & venerabiliores. Hinc Perſius: *Barbatum crede magiſtrum Dicere.* Sat. 4. Socratem deſignat qui πωγωνοτρόφος erat, uti & Græca teſtatur Gomœdia. Et Horatius de Stertinio: *Sapientum octavum ſe dicit, & inter Barbatos unus philoſophorum.* Sic Lucianus, *Salazius juſſit ſapientem paſcere barbam.* βαθυπώγωνας eoſdem appellat Lucianus, qui paſſim deridet eos, qui præter barbam & pallium nihil haberent philoſophi. Feſtive Bagoas in Eunucho ait: *Si Philoſophum oporteat ex barba metiri, hircos primam laudem ablaturos.* Nec minus facetum illud Herodis Attici dictum in philoſophum palliatum, crinitum, barba ad pubem uſque porrecta: *Video*, inquit, *barbam, at philoſophum non video.* Barl.

2 Τὰς ὀφρῦς ἀναπτύσας] Iraſcentium vel ſuperbientium eſt. Factum enim indicant ſupercilia, ibique ſedem habet ſuperbia, ut docet Plin. lib. 11. cap. 37. Solent autem placidi homines & modeſti remittere ſupercilia, quæ faſtuoſi & irati contrahunt, vel attollunt. *Idem.*

3 Βρενθυόμενος] Sic Ariſtophanes in Nub. Socratem inducit βρενθυόμενον ἐν ταῖς ὁδοῖς, qui locus etiam citatur à Laertio. βρίνθος Heſychio τύφος, ubi corrupte legitur τύμβος. hinc βρενθύεσθαι ab eodem Grammatico exponitur, μέγα φρονεῖν, ἐπαίρεσθαι. Murmuris ſeu fremitus ſignificationem hic continet. Sic in Hermot. philoſophos incedere facit Lucianus τοῖς χείλεσι διασαλεύοντας ῥήματα καὶ ὑποτονθορύζοντας. Daniel Heinſius vir ingenioſiſſimus philoſophi noſtri habitum geſtuſque ad vivum expreſſit in ſuo peplo, ubi in Stoicum quendam jocatur lepidiſſimo carmine:

Τῶν Στωϊκῶν ἀνδρῶν τις ἀερσιπόμπαξ,
Ὀφρῦν ἀμφοτέρην τοξοπτισπάμενος,
Ἐκπεπτάσας τὸ γήϊνον ἰύσπιον, ἐπαΐοντος
Ὡς σάκος, ἐν καφαλῇ εἰς κενὸν ἐκπέδιον,
Βρενθύον οἷόν δὴ περιθύεται νύκτα κατ' ἄκρην
Πολλὰ σοφιστεύων καὶ παραδοξολογῶν. Idem.

4 Τιτανώδης βλέπων] Proverbialiter dictum de eo, qui torvo tetricoque eſt vultu. quod loquendi genus etiam uſurpatur in Icaromenippo. Terribili enim adſpectu fuiſſe perhibentur veteres illi Titanes. Sic dicuntur, non ἀπὸ τοῦ τίσιος, id eſt, ultione, ut notat Servius ad 6. Æneid. ſed ab Hebræo טיט qua denotatur *lutum*, velut è terra vel luto nati, quemadmodum & gigantes dicti γηγενεῖς eandem ob cauſſam. *Idem.*

5 Ἀνασεσοβημένῳ τῷ κόμῃ] Interpres vertit, *coma ſuper fronte criſpata*, Eraſm. *Cæſariem per ſcapulas fluentem ventilans.* Budæus, *Coma ſurſum rejecta*; alii, *perturbatam habens comam.* pro diverſa ſignificatione verbi, de quo vide Budæum & Stephanum. *Idem.*

6 Αὐτοβορέας] *Ipſe* vel *alter Boreas.* Philoſophum hunc prolixa barba crinibuſque inſignem Boreæ & Tritoni comparat, qui à Zeuxide pictore celebri feruntur depicti coma ſuper fronte perturbata aut diffuſa. τὸ γράφειν tam *pingendi*, quam *ſcribendi* ſignificationem habet. hinc γραφὴ modo pro *ſcriptura*, modo pro *pictura* accipitur apud Græcos. *Idem.*

1 Οὗτος

[1] οὗτος ὁ [2] τὸ σχῆμα αὐτάρκης, καὶ [3] κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [4] σωφρονικὸς τὴν ἀναξολίδα, ἔστιν [5] μυρία ὅσα [6] περὶ ἀρετῆς διεξιών, ὁ τὴν ἡδονὴν χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ [7] τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, [8] ἐπιεικὴς [9] λυσιτέλμενος ἀφίκητο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς [10] μεγάλλω τῷ κύλικι.

Hic habitu frugalis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de virtute disserit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad cœnam venit, puerque ingentem illi calicem

1 Οὗτος] Personatam hujus Philosophi sanctimoniam porro describit ab externo corporis habitu sive cultu, qui frugalitatem & modestiam præ se ferebat. *Barl.*

2 Τὸ σχῆμα αὐτάρκης] Hesych. dicitur ὁ καλῶς ἐσταλισμένος, qui decenter ornatus est. Sic in Hermotimo philosophos idem Lucianus inducit, κοσμίως βαδίζοντας καὶ ἀναξυλιμένους αὐτάρκως, à στέλλω significante *orno*, *instruo*. Idem.

3 Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixit ad illud Petro. *Incessu tute compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita. & antea. *Bourd.* Subintell. χρὴ præpositio. supra dixit: κοσμίως βαδίζων, in Sectis, *qui moderate & composito gradu incedit*, ut decet virum gravem & sapientem. *Barl.*

4 Σωφρονικὸς τὴν ἀναξολίδα] Qui frugalitatem pallio præferret. ἀναξολὶς pro *pallio* usurpatur, ἀπὸ τῆς ἀναξυλίδος, quod in utrumque humerum rejiceretur. Paulo ante dixit: ἀναξυλιμένους αὐτάρκως, in loco è Sectis allegato. Erat autem philosophorum amictus à communi diversus, magisque ad modestiam compositus. *Idem.*

5 Μυρία ὅσα] Notanda elegans significatio particulæ ὅσος, quæ adjectivo postposita vim habet adverbii λίαν. Sic Aristoph. in Pluto: ὄχλος ἀστιφὴς ὅσος, id est, *turba ingens & conferta admodum.* hic θαυμαστικῶς exponitur: *mirum quam multa.* Idem.

6 Περὶ τ ἀρετῆς] Stoicos præcipuè notat, qui de virtute multis disceptabant, sed eam moribus suis non exprimebant: in quos etiam invehitur Iuvenal. Sat. 2. *Idem.*

7 Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι isti philosophi ὑπερὶ τῶν κρεῶν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκὲς. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. *Bourd.* Frugalitatem & animum paucis contentum significat, quam virtutem miris item elogiis jactitabant οἱ ἀπὸ Στοᾶς, quibus tamen nihil usquam erat satis. *Idem.*

8 Ἐπιεικὴς] Levitatem & temulentiam damnat in hoc philosopho. *Idem.*

9 Λυσιτέλμενος ἀφίκητο] Solebant veteres, priusquam cœnarent, lotione uti, tum nitoris, tum valetudinis caussa. Aristoteles, ut refert Athenæus lib. 5. ἀσφαλὲς εἶναί φησιν, ἀλυτον καὶ κονιορτοῦ ἔχειν πλῆρη πρὸς εἰς τὸ συμπόσιον, hoc est, *indecenter facere eum, qui illotus & pulvere plenus ad convivium accesserit.* Idem.

10 Μεγάλλω τῷ κύλικι] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ *amariore.* amabant caliçes amariores. μεγάλλω autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virg. 1. Æn. Achil. Tat. lib. 2. *Bourd.* Nescio quid Bourdelotio in mentem venerit, qui μεγάλλω hic nomen calicis esse putat, idque simili probare conatur ex lib. 1. Æneid. ubi *spumantem pateram* dixit poëta, non *ingentem*, quod sciam. Quam. hic μεγάλλω vocat κύλικα, *Nestoreum scyphum* nominat Lucianus in sect. ubi de philosopho itidem loquitur temulento. ὁ διδάσκαλος οὐ ὁ βέλτιστος, ὃν ἔχω σκύφον Νεστόρειον πρὸ καταφέρει αὐτῷ. Poculi istius vastitatem describit Homerus Iliad. 13. *Idem.*

1 Σω-

ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ [1] ζωροτέρῳ ἢ χαίρῃ μᾶλλον, καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυ τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, ὠθοῦντι αὐτῷ [2] Ἰκτῖνι [3] τὰ ὄψα, ἐς τὸ πλησίον ἐκβαλλοντι ζόμῳ, [4] καρύκης [5] τὸ ἡδύσμα, [6] κυνηδὸν ἐμφορήσῃ, ἐπικυνφὰς, καθάπερ [7] ἐν ταῖς λοπάσι τῷ ἀριστῷ ὑρήσιν ἐσοδυσῶν, ἀκριβῶς [8] τὰ τρύβλια

cem porrexit (meraciore autem maximè delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maximè contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum oppositi cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dumque catinos indice digito

1 Ζωροτέρῳ ἢ χαίρῃ] Scilicet ποτῷ ἢ οἴνῳ. Sic ille apud Homer. Iliad. 1. ζωρότερον ἢ κέρασσε, meracius misce. quem locum expressit Catullus: *Inger mi calices amariores.* Per calices amatiores intelligit *meraciores*, vel *vehementioris vini*: Quod enim in vino aqueum est tempus tandem consumit. Et notum illud Diphili: τὸ ὑδαρὲς ἅπαν, τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακὸν, *quicquid aqua dilutum est, animæ noxium est.* Hinc Veronensis poëta: *Abite lymphæ Vini pernicies.* Barl.

2 Ἰκτῖνι] Ingluviem, & voracitatem hujus pseudophilosophi designat, cum milvo ipsum comparat. Scribit Plinius lib. 10. *rapacissimam esse alitem semperque famelicam.* Vnde & ἅρπη dicitur ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, quod est, *rapere.* Impudentia simul & rapacitas hujus avis elucet in hoc gulone, qui ut solus potiatur obsonio, proxime assidentem cubito propellit, quod est παρεγκωνίζειν, ab ἀγκὼν, quo *cubitus* denotatur. Sic Martialis de superbo convivatore & importuno: *Cubitisque trudit hinc & inde convivas Effultus ostro sericisque pulvillis.* Idem.

3 Τὰ ὄψα] Interpretes *obsonia* vertunt. Sæpe tamen peculiariter eo nomine pisces intelligunt Græci, præsertim Attici, quod & imitantur Latini, Terentius & alii. Hinc ὀψοφάγοι sive *obsonivori* sunt, non qui carnibus supra modum delectantur, aut aliis eduliis, sed qui pisces ad insaniam usque appetunt. Glossæ: ἐψάριον, *piscis.* Vsus rationem dat Myrtilus apud Athen. initio lib. 7. Cum varia, inquit, obsoniorum sint genera, solus piscis id nomen obtinuit διὰ τὸ ἐξαίρετον ἡδυσμὸν, quod eximius sit cibus. *Idem.*

4 Καρύκης] Hominis ἀδηφαγίαν pluribus amplificat. καρύκης, Condimenti genus erat, quod Galenus apud Hippocrat. exponit λύδιον ἡδυσμα ποικίλον, id est, Lydium edulium varium. Aristoph. interpres ποικίλον interpretatur, ut ventrem fuisse significet exquisitioribus condimentis apparatum. Budæus simpliciter exponit *forbitionem jusculi esculentioris.* Idem.

5 Τὸ ἡδύσμα ἀναπλῶσαι] Vt in Lapith. & Merc. Cond. quod pag. 34. dixit ἐμφορῆσαι. Bourd.

6 Κυνηδὸν] *Canis in morem.* Nihil enim cane gulosius, nihil impudentius, ἀκαταδυτότερον animal sibique soli retinet, quod habet. nisi forte excipias canes Memphiticos, qui dicuntur rapinas in medium conferre & communiter vivere, si fides habenda Æliano. *Idem.*

7 Ἐν ταῖς λοπάσι τῷ ἀριστῷ] Festive. Simili ratione vinolentum deridet philosophum Lucianus in Hermot. ἀτυχὲς γὰρ ἐν πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν πύρα αὐτὸν, id est, *Nam plane in fundo dolii sub ipsa face mihi esse visus Deus philosophiæ summum bonum abstrusisse.* Idem.

8 Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud Aristoph. ubi tamen interpretantur τὰ τρύβλια εἴδη ἐξυλίδων, ad Pac. ad Concio. aliter etiam Hesych. *Bourd.* Pro eodem in Gallo dixit: τὰ τρύβλια ἀκριβοῦν. Ejusmodi catinorum exterfores

sive

τῷ [1] λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον [2] τῷ μυπαρῷ καταλίποι· [3] μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸ πλακοῦντα ἔλαττον, ἢ [4] τὸ σῦν μόνῳ τῷ ἄλλων λάθοι, ὅπως [5] λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος. [6] μέθυσος, καὶ πάροινος· οὐκ ἄχρις ὠδῆς ἢ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς ἀθρόσιτος. [7] καὶ λόγοι πολλοὶ [8] ἐπὶ τῇ κύλικι τότε δὴ καὶ μάλιστα

digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suem solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis, & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad cantum modo, saltationemque, verùm ad convicium usque & iram. Adhæc multus inter pocula sermo: tum enim maxi-

sive linctores Eubulus Comicus scite appellat λοπαδαγχόνας vel λοπαδάκχας, id est, *gurgites & pernicies patinarum.* Barl.

1 Λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, Casaub. ad Athe. c. 13. lib. 1. *Bourd.* Id est, digito indice, sic dicto, quod eum in obsonia immissum lingimus ad condimentum explorandum, ἀπὸ τοῦ λείχειν, hoc est, à lingendo. Hesych. λιχανὸς ὁ μέγα δάκτυλον τῆς χειρός. Sic locum emendo, in quo μὴ præpositio desideratur. *Barl.*

2 Τῷ μυπαρῷ] Τὸ μυπαρὸν, quod Atticum est pro μυσαρὸν, verso σ in τ. Hesychius & Aristophanis interpres ἀφόρισμα esse dicunt διὰ σκορόδων, hoc est, *intritum ex allio*, adhibitis & aliis condimentis, nempe caseo, ovo, oleo, aceto, sic dictum, quod odor ejus esset μυσαρὸς, hoc est, *aversandus. Moretum* nonnulli interpretantur, quod ex Græco deductum, quasi *mosetum*, ut vult doctissimus Caninius. *Idem.*

3 Μεμψίμοιρος ἀεὶ] Querulum insuper & rixosum hominis ingenium pravosque mores indicat. *Idem.*

4 Τὸν σῦν] Porcellum intelligit saginatum, qui magnatum seu ditiorum mensis inferri solet, σταλὸν σῦν appellat Homerus. *Idem.*

5 Λιχνείας] Hoc quid sit, satis aperte declarat Lucianus in avido isto liguritore, qui cum philosophus esset, ostendit se magis palato sapere, quam cerebro, & eruditiorem habere linguam, aut gulam, quam mentem. *Idem.*

6 Μέθυσος] Simpliciter *ebrium* significat, πάροινος *petulantem ex ebrietate.* Hinc Athenæus: τὸ θαρσύνειν ἐν τῷ μεθύειν γίνεσθαι. Cantus & saltationis quoque meminit, quæ Homerus vocat ἀναθήματα δαιτὸς, id est, *ornamenta convivii.* Odyss. 1. Saltatio etsi in conviviis veterum, ut res honesta, fuerit admissa, tamen cum vitiosa sint multa saltationum genera, certè philosophum minime decebat tripudiatio. Notum est illud Ciceronis pro Muræna: *Nemo saltat sobrius, nisi forte insanit: neque in solitudine, neque in convivio moderato atque honesto: intempestivi convivii, amœni loci, multarum deliciarum comes est extrema saltatio.* Idem.

7 Καὶ] Τὸ ἄτοπον hominis ob oculos ponit, qui tunc maxime de temperantia & sobrietate disputat, cum helluatur, nihilque minus quam temperantiæ studet. *Idem.*

8 Ἐπὶ κύλικι] Id est, *inter calices*, ὅπη σκοπεῖν dixit Theophrastus in charact. Prudenter Horatius lib. 2. Serm. Sat. 2.

Distite non inter lances mensasque nitentes,
Cum stupet insanis acies fulgoribus, & cum
Acclinis falsis animus meliora recusat:
Verum hic impransi mecum disquirite. cur hoc?
Dicam si potero. male verum examinat omnis
Corruptus judex. ——

τῆς σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ γῆρᾳ ἀκράτου [1] πονήρως ἔχων, ὃ [2] ὑποτραυλίζων μαλοῦς. [3] εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις. [4] καὶ τὸ τελούταιον, ἀρρώμενοί τινες, [5] ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίου τῆς [6] αὐλητρίδος ἀμφοτέραις [7] ἐπειλημμένον. πολλῷ ἀλλὰ καὶ νήφων, οἷόνι τῶν ἀστοτείων ἀπολαχρήσειεν ἂν, ψώμμου ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ ἡλάκατον ἐπὶ τὰ ἀστρῶτα, ὃ ἐπιορκεῖ ἀστραγαλίζοντα, καὶ ἡ [8] γοητεία ἀθηναίτου,

maximè de temperantia, & sobrietate verba facit, idque cùm jam à mero malè affectus ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremò sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio, vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter assentatores primas tenet, pejerat promptissimè, anteit impostura, co-

Casaubonus ad Suetonii Augustum, *Aretalogos* dici ait ejusmodi philosophos, qui in conviviis lautiorum quæ frequentabant, de virtutibus & vitiis disceptabant. Seneca *circulatores philosophos* appellat. *Barl.*

1 Πονήρως ἔχων] Notant Grammatici vocabulum Πόνηρος, si de homine misero & afflicto dicatur, primam acuere. Si autem de improbo & malo, ultimam. hinc πονήρως ἔχειν de corpore dicitur male affecto. quod tamen ubique verum non est. *Idem.*

2 Ὑποτραυλίζων | Ψελλίζων ἢ μηδὲν ἰναθρον λαλῶν. Interp. Aristoph. ad Nub. *Bourd.* *Aliquantum balbutiens.* quod vel à natura est, ut in Alcibiade, cujus τραυλισμὸν deridet Aristophanes in Vespis: vel à nimio potu, ut Thrasycli nostro accidit, cujus ebritatem porro exaggerat, cum vomuisse eum dicit, quod cum, ut rem fœditissimam in Antonio exagitet Tullius, quando minus ferendum in philosopho, in virtutum doctore? qui *talia verbis Herculis invadit.* Barl.

3 Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copiosè alibi. *Bourd.*

4 Καὶ τὸ τελούταιον] Refert porro Timon, quomodo Thrasyclem è convivio perpotum efferre coacti fuerint, ut insanam hominis temulentiam magis ob oculos ponat. *Barl.*

5 Ἐκφέρουσιν αὐτὸν] Ciceroni est, *auferri de convivio.* Antiphanes Comicus, ἐκφέρεσθαι τὸ αὐτὸ pro eodem dixit. Notandus & hic elegans lusus in verbo ἐκφέρειν, quod ut de aliis rebus, ita & de funere usurpatur. Significat cum non secus ac cadaver de convivio elatum fuisse. Nihil enim fere distat ebrius à mortuo, qui terræ mandandus effertur. Virgilius de Græcis Trojam noctu clam occupantibus. *Invadunt urbem somno vinoque sepultam.* 2. Æneid. *Idem.*

6 Αὐλητρίδος] Notandum Veteres olim in symposiis suis adhibuisse tibicinas, erantque ut plurimum fœminæ nundinati pudoris, ut ex Aristophane discimus. Tibiarum vero acroasma ut animum reficit, ita & perturbationes capitis mero incalescentis adjuvare creditur. Anacharsis aliquando interrogatus, *num in Scythia essent tibicinæ?* respondit: *ne vites quidem.* Eo significabat vir sapientissimus, quæ ad tibiam fiunt saltationes, reliquasque ejus generis voluptates e vinolentia nasci. Laertius lib. 1. c. 9. *Idem.*

7 Ἐπειλημμένον ἀμφοτέροις] Supp. χερσί. præterit. Atticum verbi ὑπολαμβάνουσι, quod est, *apprehendo, innitor.* Festive dictum à Plauto in Pseudolo: *Magnum hoc vitium vino est, pedes captat primum: Luctator dolosus est.* Idem.

8 Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *Bourd.*

1 Πάν-

καὶ ἡ ἀναιδυντία παρεμπεσεῖται. καὶ ὅλως [1] πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παντοδαπὴν ἀκριβῆ, καὶ ποικίλως ἐντελῆ. οἰμώξῃ τοιγαροῦν [2] σὺν εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. [3] τί τοῦτο; παπαῖ, χρηστὸν ἡμῖν Θρασυκλῆν. Θρασυ. ἐ καὶ πρὸς σὲ Τίμων τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι. ὥσπερ [4] οἱ τὸ πλοῦτόν σε πεπηπότες, ἀργυρεῖα, καὶ χρυσία, καὶ [5] δεῖπνα πολυτελῆ ἐλπίδι σωῒ δεδρομήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν [6] ἐπιδιξόμενοι σοὶ ἄνδρα, οἷόν σε [7] ἁπλοῖ κον, καὶ [8] τῶν ὄντων κοινωνικόν. [9] οἶδα γὰρ ὡς [10] μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον

comitatur impudentia. In ſumma vir eſt omnifaria ſapientia cumulatus, omni ex parte exactus, varièque abſolutus. Quare licet ſit modeſtus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thraſycles? *Thraſ.* Non hoc animo ad te venio; Timon, quo plerique iſti, qui nimirum tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum ſpe adducti concurrunt, multam aſſentationem exhibituri apud te, hominem ſimplicem, & de rebus ſuis facilè impertientem. Scis enim offam in cœnam mihi ſat eſſe,

1 Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Virum deſignat omnigena ſapientia cumulatum, quem ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ πάνταθλον vocat Laërtius in Democrito. τὸ χρῆμα in admiratione ponitur & excellentiam quandam denotat, quæ per ſuperlativum commode à Latinis ſignificatur. Ita Xenoph. de Cyro: κατασάλλει τὸν ἄλφον κεχλόπτα χρῆμα καὶ μέγα, id eſt, *cervum jaculo ſternit longe pulcherrimum & maximum* Idem.

2 Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* Bourd. Inepte Eraſmus: *non ejulabit clarius.* pro *non longo poſt tempore*, hoc eſt, brevi ejulabit, ὐκ εἰς μακρὰν χρόνον. Barl.

3 Τί. τοῦτο] Admirationis affectum exprimit Timon, cui Thraſycles reſpondet ſubdola inſinuatione utens. *Idem.*

4 Οἱ τὸ πλοῦτον τεθηπότες] Avaros intelligit, & plebejos homines, quibus in admiratione ſunt opes. De his ita Iuvenalis: *Qui mirantur opes; qui nulla exempla beati Pauperis eſſe putant.* Idem.

5 Δεῖπνα πολυτελῆ] Paraſitos innuit, quos δειπνολόχας vocat Heſiodus, Latini *canipetas.* Idem.

6 Ἐπιδιξόμενοι] Eraſmus vertit, *deliniunt*: rectius Profeſſor Salmurienſis: *exhibituri.* de futuro enim ſermo eſt. *Idem.*

7 Ἁπλοῖκον] Sic vocat *virum ſimplicem*, ἁπλῆν, cui verba dare facillimum ſit: contra διπλᾶν appellant Græci *virum duplicem* & *verſipellem*, quo nomine Vlyſſem inſignit Horatius Carm. lib. 1. Od. 6. *Idem.*

8 Τῶν ὄντων] Laudat Timonem à liberalitate. Liberalis enim hominis eſt, ut philoſophus docet, ἀεὶ τὰ χρήματα εἶναι μεταδοτικά. Vnde virum bonum Menander ſcite appellat κοινὸν ἀγαθὸν, hoc eſt, *commune quoddam bonum*, ut qui non uni aut alteri, ſed pluribus prodeſſe cupit. *Idem.*

9 Οἶδα] Frugalitatem & victus ſui tenuitatem, adeoque animi celſitudinem in contemnendis opibus philoſophice hic jactat Thraſycles, quo Timonem illaqueet incautum. *Idem.*

10 Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, Cariomem. μάζαν accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. *Bourd.* Duplex erat maza apud Veteres. Vna quæ confici ſolebat ex farina, ſale, lacte vel oleo, quandoque etiam vino ſubigebatur, nec humanis ſolum uſibus dicata, ſed & Diis ſacra fuit. Altera ex farina, ſale & aqua tantum fiebat. ξυρὸν ἄρτον appellant nonnulli, hoc eſt, auſterum panem. Galenus lib. de aliment. eam poſtponit pani

ἰχαρὸν, ὄψον ἢ ἥδιστον [1] θύμου, [2] ἢ κράδαμον, ἢ εἴ ποτε τρυφῶλιν [3] ὀλίζον τε ἁλῶν. ποτὸν ἢ [4] ὑπακρυον, ὁ δὲ τελέων ἄτος, ἧς βάλε ποσφυέος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ [6] οὐδὲν τιμώτερον τῶν τοῖς αἰχμαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. [7] σὺ δὲ αὐτὸ χαίρειν [8] ἐτάλλω,

esse, opsonium verò suavissimum, cepam, aut nasturtium, aut liquando lubeat epulari lautiùs, paulum salis: potum verò ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quàm calculi qui sunt in littoribus. Verùm tua ipsius gratia huc me contuli, ne

ordeaceo, multumque habere ait πτισσῶδες & κεκοπῶδες. Nomen accepit ἀπὸ τῆ μελπεσθαι, quod pinsendo subigatur, nihilque aliud est, quam farina conspersa & subacta. Vnde & Latinum *massa*, verso ζ in duplex σσ. ut ὄζυζα, *obrussa*. De posterioti hoc panis genere loquitur Sophista, dum vili parvoque victu se contentum esse prædicat. *Barl.*

1 Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula passim utitur. *Bourd.* Vilissimum plantæ genus. *cepam agrestem* nonnulli interpretantur. herba est, ut medici tradunt, nec visu, nec esu commendabilis: acrimoniam tamen habet ad irritandam ὀρεξιν & edendi appetitionem. *Cepis* autem *vesci* dicitur, qui tenuiter & illote vivit, quod Hesiodus per *malvam* & *asphodelum* significavit in operib. *Barl.*

2 Ἢ κράδαμον] Dixi ad illud Petronii *Nasturcii succum*. Bourd. Tradit Xenophon veteribus Persis in pretio fuisse *nasturtium*, eoque obsonii loco usos, lib. 1. περὶ Κύρου παιδ. cujus rei caussam hanc fuisse putant nonnulli, quod herba illa vim habeat ὄπτιχολιῶ τὸ ἔργον, ὃ ἦν σπυμάτων. Apud Persas autem, ut ex eodem discimus libro, turpe erat palam mejere, vel nasum mungere aut spuere. Hac item herba tenues & parci vitam utcunque sustinebant. *Idem.*

3 Ὀλίζον ἁλῶν] Horat. 2. Serm. *Cum sale panis Latrantem stomachum bene leniet.* Sali vis inest contra putredinem, cibisque saporem conciliat: Vnde ἱερὸν ἅλας passim appellat Homerus, propter summam ejus necessitatem & utilitatem. Persius: *Est tibi far modium, & purum sine labe salinum.* q. d. victus sufficiens. *Idem.*

4 Ὑπακρυον] Fons Athenis qui ab aliis dicitur καλλιρρόη de quo interp. Aristoph. male apud Hesych. ὑπακρυον dicitur. hac de re legendus Thucydides qui rem totam indicat. & Portus interp. *Bourd.* Nomen est fontis cujusdam Athenis sic dicti à novem fistulis, è quibus aqua saliebat. κρουνὸς enim *scatebra*. Hesychius πηγὴν esse ait, ὡς πρότερον Καλλιρρόην εἶπον. apud quem corrupte legitur ἐυπάκρυον. Egregie in hanc sententiam scripsit Varro de liberis educandis apud Nonium: *Vel maxime illic discant, & sitienti videri aquam mulsum, & esurienti panem cibarium, siligineum: & exercitato somnum suavem.* Barl.

5 Οὐ ἢ περίζωα] *Pallium* commune erat Græcorum omnium gestamen: ut *toga* Romanis. Tamen inter περίζωα philosophorum, & elegantiorum in Græcia civium diserimen fuisse Salmasius ostendit in Notis suis ad Vall. *Idem.*

6 Οὐδὲν τιμιώτερον] Fateor fuisse philosophorum nonnullos, qui aurum & argentum contemserint, adeoque in profluentem abjecerint, ut liberius philosopharentur: sed Thrasycles noster sub persona vilipendere se simulat, quæ maxime apperebat. In tales recto olim pronunciavit Simonides: Etenim rogatus, *utra res esset optabilior, divitiæ, an sapientia? dubito*, inquit, *ut qui videam sapientes frequentare divitum fores.* eo innuens philosophos pleroſque verbis quidem contemnere divitias, sed re eas captare. quo tamen nomine reprehenditur à Platone lib. 6. de Republ. *Idem.*

7 Σὺ

ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὃ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγένηται. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ἢ δὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι εἰς βάθος ὦ γαθὲ, ἀλλ' [1] ὅσον εἰς βουβῶνας ἐπιμβὰς ὀλίγον ἀπὸ τῆς κυμαστούσης γῆς, ἐμβόρων[2] μόνον [2] εἰ δὲ μὴ τοῦτο βάλοι, σὺ δ' ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας. [3] καὶ μηδὲ ὁλόλον αὐτῷ ἀνῆς, ἀλλὰ δίδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις. ᾧ μὲν, [4] πέντε δραχμάς. ᾧ δ', μνᾶν. ᾧ δ' τάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, [5] δίμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος. ἐμοὶ δ', καίτοι σὺν ἐμαυτῷ χαίρειν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῷς τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ τοῦτ' εἴη [6] τῷ πήρᾳ ἐμβαλόντας

ne te corrumpat pessima & insidiosissima possessio divitiarum, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa extiterit. Etenim, si me audies, potissimum opes universas in mare projicies, ut pote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, ô bone, sed fermè ad inguina usque ingressus, paulò ultra fluctuosum littus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo, confestim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porrò si quis erit Philosophus, æquum est ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quamquam mea ipsius gratia non postulo, sed ut amicis si qui indigent, impertiam, sat erit, si peram

7 Σὺ δ' αὐτῷ] Finem adventus sui non alium fuisse ait Thrasycles; quam ut Timonem in tanta rerum opulentia officii sui commonefaciat. *Barl.*

8 Ἐπιτάλλω] Id est, ἐπιτρέπω, deque eo usurpatur qui sponte venit, non missus, quod veræ amicitiæ πρωτεῖον esse docet Isocrates orat. ad demon. *Sic rectissimè*, inquit, *tractabis amicos, si non exspectes, dum te rogent, sed ultro cum tempus postulat, eis opem feras.* Idem.

1 Ὅσον εἰς βουβῶνας] *Usque ad inguina seu pube tenus*, quo mox eas auferat. Est autem βουβῶν medicis *inguen ad femora summa*, cui βᾶ particula intendente significationem, quod & ἴπωθ facit in aliis: & βαῖνω, *incedo*, quod gressum juvare creditur. *Idem.*

2 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βάλοι] Aliud consilium suggerit veterator, si forte prius illud non arrideat, nimirum ut opes suas viritim distribuat pro ratione personarum & indigentia singulorum. Philosophis tamen sibique imprimis cautum vult, quos æquum judicat duplam aut triplam portionem ferre. *Idem.*

3 Καὶ μηδὲ ὁλόλον αὐτῷ ἀνῇς] Καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῇς. αὐτᾷ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. Marc.

4 Πέντε δραχμάς] Continebat drachma præsertim Attica sex obolos μνᾶ sive mina Attica, quæ diversa est à libra, valebat nostrate moneta decem & septem Caroleos cum dimidio, ut vult Iunius. *Barl.*

5 Δίμοιρίαν] *Duplam portionem.* Δίμοιρος in hæreditate dicitur, qui ex besse hæres est; τρίμοιρος, qui dodrantem accipit: ὁλόκληρος, qui ex asse hæres. Consulatur Budæi eruditissimus libellus de Asse. *Idem.*

6 Τῷ πήρᾳ] Hujus capacitatem festive innuit Thrasycles, cum eam vix duos

παραχοις, ὑδρίαλους δύο μεδίμνους χωρῶσιν αἰγινητικούς. [1] ὀλιγαρκῆ ὄν χρὴ μίτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ [2] μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. [3] Τι. ἐπαινῶ ταῦτα σου ὦ Θρασύκλεις· ἀπὸ γὰρ τῆς πήρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω [4] κονδύλων, [5] ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. [6] Θρασυ. [7] ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ δὴ καὶ ζῶμεν οὐκ ἐλεύθερα

peram hanc, ne duos quidem integros modios Æginetticos capientem, plenam præbueris. Eum enim qui philosophatur convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. *Tim.* Equidem ista quæ dicis probo Thrasycles. Ergo si videtur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone dabo. *Thras.* O populi Imperium, & leges! à nefario homine in libera civitate pulsa-

duos modios Æginetticos capere asserit. Continebat *medimnus* (quæ mensura erat aridorum) octo & quadraginta choenicas, sive centum & octo libras teste Pollvce. Fuit agricolis frequentior quam aliis ob magnitudinem. Ægineticus dicitur ab Ægina insula & urbe circa Peloponnesum, quæ maris aliquando imperium obtinuit, & bello Persico in navali certamine cum Athenienſibus de palma certavit, ut refert Strabo lib. 8. Vnde & de mercibus mensurisque Æginetticis crebra mentio apud Græcos scriptores. *Barl.*

1 Ὀλιγαρκῆ ὄν] Sobrietatem in philosopho commendat, & vitam paucis contentam. *Idem.*

2 Μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν] Proverbium est, *non ultra peram cogitare*, de quo Erasmus. Hinc discimus, cujusmodi esse debeat philosophorum vita, nempe frugalis, parca, & ab omni strepitu & ambitione remota, qualem Diogenes nobilis ille Cynicus egisse legitur, unico contentus pallio, baculo quo canes abigeret, dolio velut domicilio utens, crudis item herbis & aqua simplici victitans. Ad quem cum accessisset Alexander Magnus, generosa oratione sic regem affatus dicitur: *Vter nostrum*, inquit, *pluribus eget, ego qui ultra peram & baculum nihil desidero, an tu, qui patrio non contentus regno, tot periculis temet objicis, ut latius imperes, adeo ut vix totus terrarum orbis tua cupiditati videatur satis futurus?* πήρα καὶ βάκτρον philosophorum erant insignia, præsertim Cynicorum. *Idem.*

3 Τι. ἐπαινῶ ταῦτα σου ὦ Θρασύκλεις] Approbat Timon sapiens philosophi dictum, sed perspectam habens ejus hypocrisin pro pera caput ipsi pugnis opplet. *Idem.*

4 Κονδύλων] Erasmus vertit *tubera*, ex consequenti, quod proprie est κονδυλῶν, à recto κονδυλή. At κόνδυλος pugnus est, unde κονδυλίζειν, *pugno ferire*, pro quo Attici dicunt κονδύλους ἐντρίβειν, vel ὅτι κόρυς πατάξαι. à quo dictat ῥαπίζειν, verbum sacris scriptoribus utitatum, proprieque exponitur de ictu qui virga aut baculo fit. fuste incutitur. ῥάπις enim *virga*, *bacillus*. Idem.

5 Ἐπιμετρήσας] Est auctarii loco aliquid addere. Et jocose subdit, τῇ δικέλλῃ, ut supra, φιλοφρονήσομαί σε τῇ δικέλλῃ, per ironiam sarcasticam. *Idem.*

6 Θρ.] Exclamatio cum indignatione. *Idem.*

7 Ὦ δημοκρατία] Sic exclamat, quod Athenienſium regimen esset populare, ubi libertatis potissimum ratio habetur. quanquam verius loquendo politia illa παρέκβασις quædam fuerit & labes Reipubl. nihilque aliud quam tyrannis multorum capitum. Vnde Demosthenes, cum iret in exilium, conversus ad Arcem sublatis manibus dixisse fertur: *O domina custos Minerva, cur tribus molestissimis bestiis delectaris: noctua, dracone, & populo?* Erat enim populus Athenienſis velut

τῇ πόλῃ. Τί. τί ἀγανακτεῖς ὦ γαθὲ θρασύκλεις; μῶν [1] παρακέκρουμαί σε; καὶ μὴν ἐπιβαλῶ χοίνικος ὑπὲρ τὸ μέτρον πίπαρος. [2] ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ὁ καὶ ὦν, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως, τὸ σωρηγμα τῶν εἰμοξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τοῖς πτωχοῖς τούτοις ἀνελθὼν, τὸν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύων πάλαι πεπονηκότα, αὐτὸς δ' ὅπως πλείστης λίβυος ξυμφορήσας, ἐπιχαλάσω πόρρωθεν αὐτούς; Βλ. μὴ βάλλε ὦ Τίμων. ἄπιμεν γάρ. Τί. ἀλλ' οὐκ ἀναμενεῖ γε ὑμᾶς, οὐδὲ ἀναδήσαμένους.

samur. *Tim.* Quid ſtomacharis ô bone Thraſycles? num te defraudavi? Atqui menſuræ chœnices quatuor adjiciam. Sed quid hoc eſt? Complures ſimul adveniunt, Blepſias ille, & Laches, & Gniphon, in ſumma, eorum agmen qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conſcendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, pauliſper interquieſcere ſino? At ipſe congeſtis plurimis ſaxis, procul in ipſos grandino? *Blap.* Nejace, Timon, abimus enim. *Tim.* At vos nec ſine ſanguine, nec ſine vulneribus abibitis.

velut intractabilis quædam bellua optimo cuique infeſta. *Noctuam* & *Draconem* hoc inſignibus habebat. *Barl.*

1 Παρακέκρουμαί σε] Tranſlatum hoc verbum ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellunt digito, ut in alteram partem vergat. Vnde παρακρουστικὸν apud doctiſſimum Grammaticum, qui chœnice aliquem decipit. Eſt autem *chœnix* menſura ſiccorum, ἡμερησία Alexarcho ſive *dimenſum diurnum*. *Sextarium* Gaza vertit, qui quatuor panes facit toto die ſufficientes uni viro, ut ad Ariſtoph. Lyſiſtratam notat Florens Chriſtianus. Facete hic ad κονδύλους transfert Lucianus. *Idem.*

2 Ἀλλὰ τί τοῦτο] Timon abacto Thraſycle reliquos denſo agmine accurrentes ſycophantas & fumi venditores eo, quo decet, modo à ſe repellit. Atque ita colophonem imponit feſtiviſſimo huic dialogo Lucianus. Nos itidem hominis ferociam barbaroſque mores jam dudum pertæſi vela colligemus finemque commentationi noſtræ imponemus. Tu quiſquis es Lector, *ſi quis quoque noſtra Captus amore leget*, opellam hanc philologicam æqui bonique conſule, quam ut ego candidus impertior, ita tu ſi φιλόλογος es, benevolus ea utere ac fruere. *Idem.*

ΑΛΚΥΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ.

HALCYON SEV DE TRANSFORMATIONE.

ARGVMENTVM.

[1] *In hoc dialogo de poteſtate divina diſputat Socrates, quòd ſcilicet Deo poſſibilia ſunt omnia, & quòd nos illius operum atque effectuum*

1 *In hoc dialogo*] Non eſt Luciani ſed Leontis Academici, ſi Antonio Mureto ſua ſtat fides Orat. 4. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriones arguunt ſatis. *Marc.*

ctuum cauſſas, intellectu ac ratione conſequi non poſſumus. Eſſe enim nos, quod ad collationem Dei & rerum æternarum attinet, pueros ac veluti cæcos. Quòd autem Deus multa facilè efficiat, quæ nobis impoſſibilia videntur, probat primùm à ſigno ſive exemplo tempeſtatum quæ illius providentia ſeu adminiſtratione, ex maximis & turbulentiſſimis ſubitò in ſummam tranquillitatem & ſerenitatem convertuntur. Item ab incremento & collatione ætatum hominis, cum æquè mirum ſit ex puero imbecilli ac parvo, virum tantum & tam fortem fieri. Poſtremò ab effectu & vi naturæ, quæ cum Deo longe inferior ſit, tamen ea quæ nobis, ratione ſcilicet ac ſenſu omnia metientibus, impoſſibilia videri poterant, operatur. Occaſio Dialogi ſumitur à cantu & objectu Alcedinis: Diſputationis autem, à fabula quæ de transformatione illius narratur.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆς αἰγιαλοῦ τὸ ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα πᾶσι ἀκοαῖς. πότερον ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε κατ' ὕδατος ἁλιτύμματα. Σω. Θαλαττία πως, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος, καὶ πολύδακρυς. ταύτης δὴ παλαιοὶ ἀνθρώποις μεμυθολογήκασι. φασὶ γὰρ ποτε Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα, καλὴν ὄντα τὴν ἑαυτῆς πεθνεῶσαν θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήυκα τὸν τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ Ἀστέρος, καλόν τε πατρὸς καλὸν υἱόν. εἶτα δὴ περιωδεύσαν ἀφ' ἅπαντα δαιμονίαν βάλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον πεποιῆσθαι τὴν πτέρυγα, ζητοῦσαν οἰκεῖον, ἐπειδὴ πολυχρόνιος γῆν οὐδὲ πᾶσαν, οὐχ οἷά τ' ἦν εὑρεῖν. Χαιρε. ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν ὃ σὺ φῄς; ἀ πώποτε

CHÆREPHON.

Vjuſmodi vox aures noſtras pepulit ô Socrates, eminus à littoribus, & illo promontorio? quàm jucunda auditu! Quodnam eſt vocale illud animal? [1] Muta enim ſunt ea quæ in aquis degunt. *Soc.* Marina quædam eſt avis, ô Chærephon, nomine Halcyon, multum lugens & lachrymans: de qua jam olim homines [2] hanc fabulam commenti ſunt. Ajunt Æoli Græci filiam olim deſponſam, juvenem maritum, jugalis amicitiæ deſiderio proſequi, Ceycem Trachinium, Heoſphori Aſteris filii, pulchri patris pulchrum filium. Deinde divino quodam conſilio alitem factam, in morem avis maria circumvolitare, illum quærendo, quem per univerſam terram vagata non potuit invenire. *Chær.* Eſt verò halcyon hoc quod dicis? nuſquam antea

1 *Muta ſunt quæ in aquis*] Cauſam adfert Ariſtot. quòd his neque pulmo ſit neque arteria neque guttur. *Cogn.*

2 *Hanc fabulam*] Hanc fabulam narrat Ovid. lib. 11. Metam. de Alcedoniis Varr. lib. 3. de ling. Lat. Plin. lib. 10. c. 32. *Idem.*

ἀηδόνος ἠκηκόεν τῆς φωνῆς. ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι φθόγγος ἐπέπτη. γοᾶδη γάρ ὡς ἀληθῶς τὸ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον. πηλίκον δέ τι κῆτός ἐστιν ὦ Σώκρατες; Σω. Ὁ μέγα· μεγάλῳ μέντοι λέγω τῶν φιλανθρώπων ἕλληνι θεῶν πεμῶ. ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττείᾳ καὶ τὰς ἀλκυονίδας καλουμένας ἡμέρας, ὁ κύτινος ἀγὼν, καὶ χειμῶνα μέσον διαφερούσας τοῖς οὐδένας. ὧν ἐστι καὶ ἡ σήμερον πάντως μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμονον δὲ, καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὁμοῖον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; Χαι. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ ἀλκυονὶς ἡ σήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα. καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πῶς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πειθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἀνθρώπων; πάντως γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται τὸν τοιοῦτον. Σω. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τὰ δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωπεῖ τινες εἶναι κρῖναι πάντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀγνοίᾳ ἕκαστα, καὶ ἄπειρον, καὶ ἀόρατον. πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν καὶ τὰ ἀπόρων ἀπορα, καὶ τὰ ἐφικτῶν ἀνέφικτα. συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν. τῷ ὄντι γὰρ νήπιον ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ μάλα, ἐπειτοι μικροῦ πάνυ καὶ νεοκλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ ἑταῖρε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν; πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἐφόρμας Χαιρεφῶν τελεία vocem hanc audivi: sed tanquam revera peregrina in me incidit. Itaque lugubrem profectò sonum emittit illud animal. Quantum autem sit dicito Socrates. *Soc.* Non magnum: magnum tamen à Diis honorem accepit, ob amorem quo virum est prosequuta. Nam quo tempore nidulatur & ovis incubat suis, dies quos vocant halcyonios, homines festivitate celebrant, media hyeme ab aliis serenitate differentes. Quorum hodiernus dies omnium maximè est unus. Nonne vides ut serenum est cœlum, placidum & tranquillum omne pelagus, speculo, ut ita dicam simile? *Char.* Rectè dicis. Omnino enim videtur hodiernus dies esse halcyonius: tum etiam hesternus talis erat. Sed per Deos, quomodo priscis hominibus habenda est fides, ex avibus mulieres, aut ex mulieribus aves factas esse? Hæc enim quavis alia re videtur magis impossibilis. *Soc.* O amice Chærephon de possibilibus & impossibilibus rebus prorsus hallucinantes judices esse videmur. Quippe rerum causas pro humana facultate expendimus, quæ illas nec nosse, nec credere, nec cernere potest. Inde permulta factu facilium difficillima, & non arduorum ardua nobis apparent: multa quidem propter imperitiam, multa quoque propter mentis infantiam. Revera enim omnis homo infans est, maximè verò senex, quoniam omne vitæ nostræ tempus est exiguum, ac ferè nihil aliud quàm infantia ad universum ævum comparatum. Quid autem ô bone, qui Deorum ac dæmoniorum potestates ignorant, certi dicere possint? utrum quid possibile istorum sit an impossibile? Vidisti Chærephon, die abhinc ter-

τὴν ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ διῃμνημόνευε γάρ τοι ἐπίλοιπος. καὶ τὰς ἀστραπὰς εἶδες ἐκείνας καὶ βροντὰς, καὶ πνεύματος τι ἐξαίσια μεγάθη; ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. μὴ μικρὸν ἡ θαυμαστή τις κατάστασις ἐδόκει, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως δῦν. πότερον δὲ οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταστῆσαι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμου, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλάσθησαι ὀρτιθίου τινὸς ποιήσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιῶδε, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλόν, ἢ κηρόν, ὁταν λάβῃ ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου, μεταχηματίζει πολλὰς ἰδέας φύσεις. τὸ δαιμονίῳ δὲ μεγάλῳ καὶ ἀσυμβλήτῳ ὑπαρχούσῃ ἔρωτι πόθεν ὡς ἡμετέρας δυνάμεις, οὐχὶ τυχὸν ἅπαντα τοιαῦτα, καὶ λεῖα. ἐπὶ τὸ ὅλον μέγιστον πόσῳ τινὶ σπουδῇ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν; Χ. τίς δ' ἀνθρώπων ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δυνατὸς ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; ἀδὲ γὰρ εἰπεῖν ἔφικτόν. Σ. ἀκὴν δὲ θεωρεῖν μὲν ἀνθρώπων πόθεν ἀλλήλοις συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπερογκὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι, καὶ ἀδυναμίας ὑπαρχούσας. ἢ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πόθεν τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπαῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμάσῃ ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα περὶ τὰ τεχνῶν τὰ τῶν ὕπνου πολυμηχάνων, καὶ ὅσα περὶ τὸ σῶμα δ' καὶ τὴν ψυχὴν ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ

tio, quanta tempestas sævierit? quam animo repetens, horresco. Vidisti & fulgura illa, & tonitrua, & inusitatos ventorum flatus? Suspicatus fuisset quispiam totam terram corruituram. At paulò post mirabilis quædam cum serenitate oborta est tranquillitas, quæ in hoc usque tempus perduravit. Vtrum igitur majus atque operosius existimas, ex intolerabili procella & turbine orbi universo talem inducere serenitatem, an mulierculæ formam transmutatam, in avis speciem traducere? Nam & nostrates pueruli, qui ex luto aut cera formas ducere norunt, ex eadem materie in manus sumpta sine negotio multas specierum naturas transformando effingunt. Cæterùm Deo magna, nec cum nostris viribus comparabili præstantia prædito, facilia & plana sunt istiusmodi omnia. Numnam quanto totum cœlum te ipso tibi majus videatur, dicere possis? *Cher.* Ecquis hominum, ô Socrates intelligere possit & explicare quippiam horum? neque enim humana voce ista explicari possint. *Soc.* Proinde hominum inter se comparatorum magnos quospiam excessus existentes in potentiis, atque impotentiis contemplamur. Virilis enim ætas, ad pueros omninò infantes, à nativitate quinquennes, aut decennes, mirum quantum discrimen habeat roboris & imbecillitatis in omnibus fermè quæ sunt in vita actionibus, tum in his quæ per ingeniosas illas artes, tum in his quæ corporis & animi viribus operantur. Perspicuum enim est, hæc

1 Καὶ ὅσα διὰ τῶν τειχῶν] Καὶ ὅσα διὰ τῶν τυχῶν. Marc.

τοῖς νέοις ὡς ἂν εἶπον παιδίοις, ὑπὲρ εἰς νῦν ἐλθεῖν διανοίᾳ φαίνεται. καὶ τὸ ἰσχύος τὸ τοῦ ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμύτητον ὅσον ἔχειν τὴν ὑπεροχὴν ὡς ἐκεῖνα. μυρίαδας γὰρ τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως. ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς, ἄπορος δύναμις πάντων, καὶ ἀμήχανον ἐξαρχῆς δυσκολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις καὶ φύσιν. ὁπηνίκ' ἂν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρειν, τί νομίσομεν τὸ σύμπαντα ἐρανὸν ὡς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἄν, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐρικυδέσιν; πιθανὸν ἂν ἴσως δόξειεν πολλοῖς, ὅσον ἴσχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὸν ὑπερογκὸν ὡς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, πηλικοῦτον καὶ τὸν δυνάμεων αὐτοῦ, καὶ τὸν φρονήσιν, καὶ διάνοιαν, ἀναλογὸν διαφέρειν τὸ ὧδε ἡμῶν διαφέσεως. σοὶ μὲν δὴ καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐστὶ, πολλὰ ἀπὸ ἀδυνάτα τὰ ἑτέρους πάνυ ῥᾳδίων. ἐπὶ δὲ αὐλήσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶναι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερον ἐστὶ πως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, καὶ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν κηρίῳ κηδὲν διαδάλλουσα ζῶον ἄπτερον, καὶ ἄπλεθρον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πλερώσασα, ποικιλίαν τε φαιδρύνασα πολλὴν, καὶ καλὴν, καὶ παντοδαπὴν χρωμάτων, μέλιτταν σοφὸν ἀπέδειξε θείας μέλιτος ἐργάτην. ἔκ τε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ ζῶν πλατὺ πλωῶν τε, καὶ πτηνῶν, καὶ

hæc pueris, ut dixi, ne in mentem quidem venire posse: & adultæ ætatis viri unius magnitudinem virium, immensam ad illa præstantiam obtinere. Siquidem horum multa millia unus vir facilè subigeret. Etenim pueritia in totum omnium expers est, ac sub initium ipso naturæ ductu, invalida homines consequitur. Quando igitur homo homini, ut videtur, in tantum antecellit, quid putabimus universum cœlum nostris viribus collatum appariturum iis qui hæc contemplando assequuntur? Itaque multis credibile videtur, quanto mundi magnitudo Socratis aut Chærephontis speciem superat, tanto & ipsius potentiam, sapientiam, & cogitationem similiter à ratione nostra differre. Quare tibi, mihique, atque aliis nostri ordinis hominibus plerisque multa sunt impossibilia, quæ aliis facillima. Quoniam & tibia canere canendi imperitis, aut legere aut scribere illiteratis impossibilius est, dum nescient, quàm mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus fingere. Cæterùm natura ipsa [1] in favo propemodum sine pedibus atque alis animantem assimilans, suppositis pedibus, & adjectis alis, pulchraque & omnigena colorum varietate exornans, solertem apem, divini mellis opificem absolvit, [2] Ex ovis autem mutis & inanimatis, multa volatilium, pedestrium, & aquaticorum animalium genera effingit, ad quæ divinis qui-

1 *In favo*] Apes intelligit quæ nascuntur neque ex coitu, neque partu, sed ex suavitate herbarum. Aristot. lib. 5. c. 21. de Animal. *Cogn.*

2 *Ex ovis autem*] De ovorum natura mirabili Aristot. loco cit. Rhodig. lib. 27. cap. 17. *Idem.*

σύδηλον ζῶον, ὡς λόγος τίκτειν τοῖς ἱεροῖς αἰθέρος μεγάλα προσχρῆσθαι. τὰς δὲ ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὄσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ὅτι τὰ μεγάλα δυνάμεθα καθορᾶν, οὐτ' ἐν τῷ σμικρῷ, τῷ παλαίῳ δ' ἀπορῦντες, καὶ τὰ περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθεῖν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ὅτ' Ἀλκυόνων πέρι, ὅτ' ἀηδόνων. κλέος ἢ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοιοῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς ἆ ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, διδάξω τὰ σῶν ὕμνων πέρι. καί σε τὰ σεμνὴν καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, καθάπαξ τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τὰ τἄλλα, σοῖς θ', καὶ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον ὦ Χαιρεφῶν; Χ. πρέπει γὰρ ὦ Σώκρατες. καὶ ἃ ὑπὸ σοῦ ῥηθήσεται, ὀπωλασίαν ἔχει τῶν παρακλήσεων τοῖς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. Σ. ἴκεν ἀπασαμένοις τὸν ἀλκυόνα, πρὸς ἄγαν ἤδη τοῖς ἄνω κωμῳδεῖν Φαληρικόν. Χ. πάνυ μὲν οὖν ποιῶμεν ταῦτα.

quibusdam, ut sermo est, magni ætheris artibus abutitur. Proinde Deorum immortalium virtutes quæ magnæ sunt, nos qui mortales & parvi omnino sumus, & neque magna, neque etiam parva perspicere possumus, sed in pluribus hæsitamus quæ nobis accidunt, nihil certi seu de halcyonibus, seu de luscinijs dicere queamus. Præclaram verò hanc fabulam, qualem à patribus accepimus, talem liberis meis, ô avis lamentationum modulatrix traditurus sum de tuis hymnis. Ac tuam cùm pietatem, tum amorem erga maritum, uxoribus meis [1] Xanthippæ, & Myrtoni sæpe celebrabo: cùm alia multa, tum in primis, quem à Diis honorem consecuta es, commemorando. Numquid & tu Chærephon tale quid mecum facturus es? *Chær.* Sic facere convenit, ô Socrates. Et quæ à te dicta sunt, exhortatione duplici ad æquabilem conversationem viros & uxores impellunt. *Soc.* Salutata igitur halcyone tempus est ut [2] è Phalerico ad urbem nos recipiamus. *Chær.* Ita planè faciamus.

1 *Xanthippæ*] D. Hieronym. adversus Iovinian. *Cogn.*
2 *E Phalerico*] Portu Athenis, à quo Demetrius Phalerius dictus. *Idem.*

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, Η ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

PROMETHEVS, SIVE CAVCASVS.

ARGVMENTVM.

Videtur hoc dialogo Lucianus, id quod & in sequentibus facit, Deorum gentilium vanitatem, & ineptam de illis persuasionem hominum reprehendere atque irridere voluisse. Occasionem autem sumpsit ex fabula Promethei, quem poëtæ fingunt, eo quòd Iovem in distributione carnium decepisset, deinde & homines formasset, postremò autem è cœlo ignem surreptum terris intulisset, à Iove Cau-

Caucaſo alligatum, aquilamque immiſſam, qua hepar illius carpendo attereret. Fingit itaque hic interea dum rupibus affigitur, cauſſam dicere, & apud Mercurium & Vulcanum, de criminibus objectis purgare. Primùm de diſtributione carnium, per extenuationem, dicendo jocum fuiſſe convivalem non fraudem, neque tantum ſupplicium mereri, ex adverſo priora ſua merita referendo. Secundo loco de plaſtice, ubi bifariam reſpondet, & ſuper eo, an homines in univerſum finxiſſe, Diis damnoſum fuerit, & ſuper modo & forma, oſtendens non modò nihil incommodi fictionem hominis attuliſſe Diis, verumetiam utilem & propè neceſſariam fuiſſe. Deinde & hac forma, ita ut Deos referrent facie, & rationis participes eſſent, neceſſe fuiſſe creari. Vltimò de furto ignis reſpondet, neque cæleſti igni quicquam ademptum eſſe, & ad officium Deorum pertinere, ut homines juvent: præſertim cùm ea re ipſi neque opus habeant, neque utantur, homines autem ſacrificando indigeant, & ad ipſorum Deorum miniſterium adhibeant. Occaſio apologiæ ſumitur ex eo, quòd cum Prometheus ſui miſereri Mercurium juberet, ille contrà meritò eum pati hæc dixerat.

ΕΡΜΗΣ.

1 Μὴν Καύκασόν, ὦ Ἥφαιστε, ὅτου, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον ἀσυμβόλοις δεήσει. πρὸς τοῦτον μὲν ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἰ μὴ σὺ ἐχόνου μύθος ἐστὶν, ὡς βεβαιότερον καθάπαξ εἴη τὰ δεσμά, καὶ ὅτου ἅπασι φανὴς εἴη κρεμάμενος. Ἥφαι. ἀλλὰ μὲν ὦ Ἑρμῆ. ὅτι δὲ τοιοῦτον καὶ ἀσύγγνωστον ἐσαυρῶσαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, εἴτε μέλλουσι τὸ ἄκρον. ἀφανὴς γάρ ἂν εἴη τοῖς κάτω. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον σκοπῶμεν τῆς φάραγγος [2] ἀνεσταυρώσωμεν, ἐκπεπτωκὼς τῷ χεῖρε ἀπὸ τοῦτον

MERCVRIVS.

IN tibi Caucaſum, ô Vulcane, cui miſer hic Titan affigendus eſt. Iam itaque circumſpiciamus num qua ſit in præcipiti præruptæ rupes commoda, nive nudata, cui firmiùs infigantur vincula, & unde hic ſuſpenſus fiat omnibus conſpicuus. *Vulcan.* Circunſpiciamus Mercuri. Neque enim humili in loco & terræ proximo eſt affigendus: ne homines figmentum ipſius opem ferant ipſi. Neque rurſus in ſublimi: nam iis qui ſunt in radice montis non appareret. Sed ſi ita tibi viſum fuerit, hic in medio ſupra convallem, paſſis hinc atque illinc è regione manibus, cruci

1 Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit Ottomarus Lucinius hujus dialogi Interpres, non video, omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt. ſat monuiſſe. *Bourd.* Hujus montis deſcriptionem habes apud Arrian. in vita Alexandri. lib. 3. *Cogn.*

2 Ἀνεσταυρώσωμεν] *Crucifigatur*, inde Caucaſus dictus crux, monuit Lipſ. tract. de Cruce, σταυρὸς poſtea. *Bourd.*

1 Ἀνε-

ωος τὸ σωφρόν. Ε. ῥ. οὐ λέγεις. [1] ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀτρεμῆσαι, πανταχῇ ἠρέμα ἐπικλινεῖς οὖσαι. καὶ τῷ ποδὶ γενέσθαι τοιούτῳ ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς [2] ἀκροποδητὶ μόλις ἑστάναι. καὶ ὅλως ἐπικινδύνως ὁ τοῦ ζευγὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε δή, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος. Προ. ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, κατοικτίσατέ με τοιαῦτα πάσχοντα ἀδίκως. Ε. ῥ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατοικτίσατε, ἀντὶ δὲ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρασκευάζου καὶ ἐπιτάγματος. ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος, καὶ ἄλλας ἂν χωρῆσαι δύο τοιαυτασὶ παλοῦ ζήνας. ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν. σὺ δ' ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισε, καὶ προσήλω, καὶ τὴν σφῦραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν, κατειλήφθω καὶ αὐτή. οὐ ἔχεις καθαπτήσεσθαι ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀπὸ κερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάνυ ἔχοις ἀντὶ τῆς κοιλίας καὶ δι' μηχάνης πλακοῦντος. Προ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πάσχω ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; Ε. ῥ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω ὦ Προμηθεῦ, ὃς τοσοῦτο μὲν τῷ νομῷ τῶν κρεῶν ἠγχειρισθεὶς, οὕτως ἄδικον ἐποίησω, καὶ ἀπατηλὸν, ὡς αὐτὸ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὰ δὲ Δία ὀβολοῖσαι, [3] ὅστε κατα-

cruci affigatur. *Merc.* Rectè dicis : prærupta enim hîc undique sunt saxa, & inaccessa, senim in declive vergentia : tamque angustum habet pedi aditum rupes ista, ut vix summis insistas pedibus. Hîc denique quàm maximè opportuna furca fiat. Ne igitur cunctêre, Promethee, sed ascende, & præbe te monti affigendum. *Prom.* At vos saltem Vulcane, & Mercuri, misereſcite mei qui in hanc calamitatem immeritus incidi. *Merc.* Misereſcite ais ô Promethee : nimirum ut nos suo mandato immorigeros protinus in crucem tollat : an non videtur tibi Caucasus satis idoneus ad duos aliòs palo affixos continendum ? At porrige dextram. Tu verò Vulcane, reclude, affige clavum, & malleum potenter impinge. Præbe & alteram, quò & illa ritè implicetur. Bene se res habet. jam nunc devolabit aquila tuum jecur depastura, ut pro opere illo tuo cùm pulchro, tum ingenioso quidvis reportes. *Prom.* ô Saturne, ô Iapete, & tu Tellus mater, infœlix ego qui afficior pœnis, qui mali nihil commiserim ? *Merc.* Nihil mali commisisti Promethee, qui primò quidem distribuendarum carnium obiens munus, tam improbè & vafrè te gessisti, ut partem opimam tibi subduxeris, & ossibus candido adipe

1 Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli*, apud Senec. Hercule fur. Bourd.

2 Ἀκροποδητὶ μόλις ἑστάναι] Ἀπόντες. inde attæ qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὶν καθέζωσι πρὸς ἵππων, ὥσπερ οἱ ὄνοι πρὸς ἀκανθῶν ὀπιζαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucianus. Dial. Mort. In Mſ. legitur μόγις quod idem est. *Idem.*

3 Ὅστε καλύψας ἀργὸν δημῷ] Item de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. 1. ἐργ. Idem.

1 He-

λύψας ἀρχάτῳ δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδῳ τῷ Διὸς ἔπος εἰπόντος. ἔπειτα ὦ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, παναρχέτῳ ζῶα. καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ πυρὸ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένῳ, φῆς μηδὲν ἀδικῆσαι δεδέσθαι; Προ. ἔοικας ὦ Ἑρμῆ καὶ σὺ κατὰ τὸ ποιητὴν [2] ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι, ὃς τὰ τοιαῦτα φέρεις, ἐφ' οἷς ἤγαγε [3] τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως εἰ τὰ δίκαια ἐλάγχανε ἐπιμησάμενος ἂν ἐμαυτοῦ. εἰ γὰρ σχολήσει, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. ὡς δείξαιμι ἂν δίκαια ἐγωγε πρὸς ἐμὲ τὸν Δία. σὺ δ', σωφρονῶ γὰρ εἰδέναι, καὶ δικανικὸς, ἁπλόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔλθοι, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Καυκασίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ θέαν Καυκάσου, οἰκτρὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις. Ερ. ἑωλον μὲ ὦ Προμηθεῦ τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὕδωρ δέον. ὅμως σοί γε λέγω. καὶ γὰρ ἄλλως ἐπεμέμνητο ἀναγκαῖον, ἐς ἂν ὁ ἀετὸς κορεσθῇ ἐπιμελησόμενός σου θέαν ἥκων. τὴν σὺ τοῦ μέσου δὴ τούτου χρόνου κωλῶν ἂν εἴη ἔχων, εἰς ἀκροάσασθαι καὶ χρήσασθαι σοφιστῇ, οἷόν σὲ τοῖς λόγοις. Προ. καθάπερ οὖν ὦ Ἑρμῆ λέγω. καὶ ὅπως μὴ ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τοῦ δικαίου τοῦ πατρός. σὺ

adipe velatis Iovi impoſueris? Memini mehercle [1] Heſiodi qui ſic locutus eſt. Deinde homines verſutiſſimum genus animantium, ac mulieres in primis effinxiſti. Præter hæc omnia, ignem Deorum præſtantiſſimam poſſeſſionem furatus es, & hominibus dediſti. Cùm tot ſcelera perpetraveris, affirmas te inſontem vinculis implicari? *Prom.* Videris tu quoque Mercuri, juxta poëtam, innocuum incuſare, qui talia mihi objicis, ob quæ, ſi pro merito mecum ageretur, in Prytaneo publicè alendum me cenſuiſſem. Quare, ſi tibi vacat, libenter objecta mihi crimina apud te oratione diluerem, & rationibus demonſtrarem injuſtam ſententiam à Iove contra me pronunciatam. Tu verò, quandoquidem tam eloquio polles, quàm juris ſcientia, Iovis partes tuêre, & proba latum ab ipſo juſtum ſuffragium, quum me huic Caucaſo, prope Caſpias haſce portas, affigendum judicavit, ut miſerrimum Scythis omnibus fiam ſpectaculum. *Merc.* Inanem, & inutilem tentas à Iovis ſententia provocationem. Verùm tamen dicito. Nam alioqui mihi tantiſper eſt expectandum, dum aquila devolet, quæ tui hepatis curam gerat. Itaque otio quod interea ſuppetet, rectè abutemur ad declamationem tuam audiendam, eamque captioſam, cùm ſis in dicendo verſutiſſimus. *Prom.* Tu igitur Mercuri prior dicito, & vide ut mihi quàm graviſſima crimina objicias, nec jus tui patris prodas. Tu verò

1 *Heſiodi*] In Theogonia. *Cogn.*

2 Αἰτίαν αἰτιᾶσθαι] Vt Dial. Mort. ex Homero. *Bourd.*

3 Τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως] A Platone in Apol. Socrat. εἰ ἄξιόν ἐστί με κατὰ τὸ δίκαιον τοῦτο ἀξίας τιμᾶσθαι αὐτὸ τιμῶσιν τοῦτο ἐν τῷ πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionyſ. Halicar. lib. 5. *Idem.* Locus Athenis ſic dictus quaſi πυρὸς ταμίειον. Cogn.

1 Ω's

ἢ ὦ Ἥφαιστε, δικασὸν ποιῆμαι ἔμοιγε. Ἥφ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀπὸ δικαστοῦ ἴσθι με ἔχων. ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρόν μοι τὸν κάμινον ἀπολέλοιπας. Προ. ἀκοῦσι διελόμενοι τὸν κατηγορίαν, σὺ μὲν ὡς τὰ κλοπῆς ἤδη σύνειρε. ὁ Ἑρμῆς δὲ κατὰ τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ τὴν κρεανομίαν εἰπάτω, ἀμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἴσως ἐστὸν εἶναι. Ἥφαι. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ. ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὸν κάμινον ἔχω πεπολλά. ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηκεν αὐτῷ. Προμ. ἐγὼ μὲν οὖν οὐ ποτὲ φημὶν καὶ πρὸς τὸν κλοπῆς τὸν Ἑρμοῦν ἐξελθοῦσι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο ἐμηχάνω ὄντι. φαίην δ' ἂν ἐγὼ τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασθαι, καιρὸς ἤδη περᾶναι τὸν κατηγορίαν. Ἑρ. πάνυ γοῦν ὦ Προμηθεῦ μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα. οὐχὶ δὲ ὀλίγα τὰ πεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων. ὅτι ἐπιτραπεὶς σοὶ μοιρᾶσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον. καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς ὦ βέλτιστε, μὴ σωτείαν ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις, πάνυ φιλανθρώπῳ δὲ Διὸς πεπιεσμένῳ. εἰ μὲν οὖν ἔξεστιν εἰ μὴ ἑκοντὶ αὐτὸ, δεήσῃ καὶ διελέγχειν, καὶ ῥᾴδιόν σοι μακρῶν δοτέον. καὶ πειρῶ ὡς ἥκιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν. εἰ δὲ φὴς τοιαῦτα πεποιηκὼς τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὸ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκρὸ Vulcane judicem constituo. *Vulc.* Non per Iovem, sed pro judice me accusatorem habebis, tu qui surrepto igni gelidam officinam reliquisti. *Prom.* Divisa igitur actione, tu quidem de furto orationem connecte : Mercurius verò me hominum formationis, & carnium distributionis reum aget : videmini enim ambo periti artifices, & dicendi facultate præditi. *Vulc.* Mercurius meo nomine verba faciet. Ego enim ad judiciales dissertationes non sum comparatus : sed de rebus quæ ad focum pertinent multa quidem dicere possim : at ille est disertus orator, qui hæc non perfunctoriè curavit. *Prom.* Nunquam putassem Mercurium voluisse de furto dicere, idque mihi exprobraturum fuisse eum qui eandem artem exerceat. Sed quoniam, ô Maiæ fili, hujusmodi actionem aggrederis, jam tempestivum est accusationem expedire. *Merc.* Longa profectò opus est oratione, multoque apparatu Promethee, si tua facinora velim infectari. Neque enim sola criminum capita recensere satis est. Nimirum quòd commisso tibi distribuendarum carnium officio, portionem optimam tibi servaris, regique imposueris : quodque homines, quibus nihil opus erat, efformaris. Denique quòd subductum nobis ignem ad illos tuleris : qua in re, vir optime, Iovis benignitatem expertus, non tamen eam intellexisse videris. At verò si hæc te admisisse flagitia insiciaberis, longa oratione confutandus eris : mihique danda opera ut veritatem patefaciam. Sed si concesseris te carnes distribuisse, homines recens effinxisse, & ignem furatum

κλοφήσαι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι, καὶ μακρότερα σοῦ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον. Προμ. εἰ μὲ καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν ἃ εἴρηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον. ἐγὼ δ' καὶ ἐπίσχες ἱκανά φῆς εἶναι τὰ κατηγορήματα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀμφλύσματα τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι νὴ τὸν Ἔρωτα, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ ὕστω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διὰ μικρὸν ὀστοῦν τὸ τῇ μερίδι εὑρεῖν, ἀπασκολοπισθησόμενον πέμπειν παλαιὸν ὕστω θεόν, μήτε τὴν συμμαχίας μνημοσύνην ἀφανίσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστι συνοῆσαντα. καὶ [1] ὡς μεγαλίως τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. καίτοι γέ γε ἀπαθὴς ὢν Ἑρμῆ τῆς τοιαύτης συμποτικῆς ἔσῃ, ἀλλὰ εἰμὴ [2] ἀπομνημονεύσεις. ἀλλ' εἴ καί τι ἡμάρτηται μεθ' ὑβρεως ὑπὸ μεθυόντων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτὸς τὸ τῆς συμποσίου καθαλιπεῖν τῷ ὀργίλῳ. ἐς δὲ τὸ αὔριον πεμεδίσεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἐώλόν τινα μῆνιν ἀμφυλαύειν, ἄπαγε, ἔστι θεοῖς πρέπον, ἔστι ἄλλως βασιλικόν. ὦ γοῦν ἀφέλῃ τις τὴν συμποσίων τὰς ὑμωδίας ταύτας, ἀπαίτιον, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιδύνειν, καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ καθαλιπόμενόν ἐστι μέθη, καὶ κῆρος, καὶ σωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἄπρεπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα. ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὸν ὑστεραίαν ἔπεμψα τὸν Δία. οὐχ ὅπως καὶ τηλικοῦτον ἐπ' αὐτοῖς ἐγανακτήσειν, καὶ παιδιὰν ἡγήσασθαι τὴν ὀργήν.

tum esse, abundè tua crimina commemoravi: nec pluribus est opus, alioqui hoc esset nugari. *Prom.* An nugæ sint quæ dixisti, posthac videbimus. Nunc verò quoniam absoluta est tibi, ut ais, adversum me accusatio, ego pro virili crimina diluere conabor. Primò quidem audi quæ dicam de carnibus: quanquam per cœlum, hæc de Iove nunc dicere me pudet, eum adeò rixosum ac querulum esse, ut quoniam minutulum os in sua portione invenit, me tanto nunc tempore pro Deo habitum palo affigendum huc miserit, immemor sanè auxilii à me accepti, nec perpendens cujus sit momenti caput hujus indignationis. Nemo enim non videt puerilem esse hanc excandescentiam & indignationem, quia majorem partem non accepit. Verùm hujusmodi convivalium fraudium, ut puto, meminisse non est æquum: quin siquid inter epulandum, delicti est commissum, pro joco ducere, ibique iram in convivio relinquere convenit. Absit autem ut quisquam odium in crastinum recondat, ac veteris injuriæ recordetur, & pridiani facti meminerit, quod neque Deum neque regem decet in primis. Quare si è conviviis dempseris festivitates istas, fraudem, dicteria, sales, irrisionem, nihil supereſt præter temulentiam, satietatem, silentium, morosas & injucundas actiones, quæ convivio nullatenus conveniunt. Ideoque Iovem facti postridie non recordaturum putabam: nec tantum ob rem tantillam stomachaturum, seque gravissimam

1 Ὡς μεγαλίως] Sic in Timon. & Toxare. *Bourd.*
2 Ἀπομνημονεύειν] Μισῶ μάμμακα συμπότην. Id. in Lapith. *Idem.*

ναζ πανοπλίαις, οἱ δαίμονες τις κρίνα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πιρόμβῳ· εἰ ἀμφοτέροις τὸ βέλτιον ὁ ἀμφιβάλλων. πῶς ἂν Ἑρμῆ τὸ χαλεπώτερον, μὴ τῷ ἐλάττονι μοίρᾳ δανεισμένοις τοῦ Διί, τῷ δ' ὅλῳ ὑφηρεῖσθαι. τί δὴν ἀφ' τοῦτο ἐγκαλῶ, τὸ δ' λόγῳ, τῇ γῇ τὸ ἥμισυ ἀναμεμίχθαι, καὶ θαλάττῃ, καὶ φυτοῖς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετὸν κολάπτειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἀνάπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὰ τούτοις κατηγορῇ δ' ἀγανακτῶν· αὐτὸς μικροψυχίαν, ἐ ἀηδίαν ἐ γάμης, καὶ ὡς ὀργὴν δύχέρειαν. ἢ τί ἂν ἐποίησεν ὁ Τάνταλος ὅλον ἐᾶν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἔτυχε [1] τοιαῦτα ἐργάζεται; καίτοι πόσα οἱ ἄνθρωποι δύγνωμονέστερον ἀφιᾶσιν; ὡς τὰ τοιαῦτα, ὡς εἰκὸς ἦν ἐ τὶ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρως εἶναι ἐ θεόν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῇ μαγείρου γαυρὸς ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεὶς τ' δάκτυλον ἐ ζωμὸ [2] περιλιχμήσατο, ἢ ὀπτομένων ἀποπατάσας τ' κρεῶν κατεπρόχθισεν, ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δ' καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κρεμάλης ἐκέτευσαν, ἢ καὶ κῆρυξ ἐπάπειλεν, ἀνεσκολοπίσθη δ' ἐδεῖς παρ' αὐτοῖς τ' τηλικούτων ἕνεκα. καὶ ὡς μὲ τ' κρεῶν, τοιαῦτα, αἰσχρὸν μὲ καὶ μοὶ ἀπολογεῖσθαι, πολὺ δ' αἰσχίω κατηγορεῖν ἐκείνου. περὶ δ' θαλάσσης, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώπους ἐποίησε, κριτὴς ἤδη λέγειν. τοῦτο δ' ἐμὲ δίτιμον ἔχει τὴν κατηγορίαν, ὅτι οἶδα καθ' ὁ σὺ περὶ αἰτιᾶσθέ με. πότερα, ὡς ἐδὲ ὅλως accusationem, cujusnam culpæ non satis compertum habeo.

mam injuriam accepisse existimaturum, si cùm carnes distribuerem, ludere voluerim, experiendo num in delectu partium, præstantiorem dignosceret. Verùm Mercuri, rem pone graviorem, me nimirum minorem portionem Iovi non distribuisse, sed totum abstulisse. Nunquid ideo, quod ajunt, terræ cœlum permiscere par erat, & vincula & cruces, totumque Caucasum excogitare, & aquilas quæ jecur tondeant demittere? vide quæso annon hæc indignantem ipsum, pusilli, ignobilis, & in iram propensi animi coarguant. Ecquid, bone, integro privatus fecisset, quum ob pauculas carnes hæc agat? atqui homines quanto sunt in his æquiores, quos ad iram Dis acriores esse conveniebat? Verùm tamen illorum nemo hactenus coquum cruce mulctavit, quòd carnes elixans, immissum jusculo digitum vius sit circumlambere, aut nonnihil tostarum carnium vellens deglutiverit: sed veniam ipsis concedunt. Quòd si graviùs fuerint irati, vel pugnis impetunt, vel alapas impingunt, nec ullum invenias, qui in crucem sublatus fuerit. Et hæc de carnibus, turpis quidem meæ causæ defensio: sed turpior illius accusatio. Iam verò sequitur tempus dicendi de plastice, & de hominibus à me formatis. Quod cùm geminam contineat

Mercuri me primò reum agas, non

Vtrum, quod nequaquam homines

1 Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργάζεται. Bourd.

2 Περιελιχμήσατο] Scribe ἀπολιχμήσατο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. diuturnum interpret. Martial. & Horat. *Idem.*

ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀκίνητον αὐτοῖς γῆν ἄλλως ἄνθρωπος ἀπεργάσασθαι, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲ ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα τοῦτον διεσκευασμένον τρόπον; ἐγὼ μὲν ὑμῖν ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. ἡμῖν γὰρ αὐτόν γε ὡς ἐδόκουν τοῖς θεοῖς λῷστα τότε βλάβη μηδεμία), τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν βίον ὡδὶ παραχθέντας, πλεῖστα μὲν δεικνύειν. ἔπειτα δὲ ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἄμεινον ταῦτα αὐτοῖς τοῦτο ἁπλοῦν, ἢ εἰ ἐρήμους καὶ ἀπαθεῖς φανεῖσαν σωθῆναι τὴν γῆν μᾶλλον. [2] ἦ τοίνυν πάλαι, ῥᾷον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μεταχειρισάμενος, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ὑπερέχον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄχρηστον καὶ ἄγριον, ὕλαις ἄπασι, καὶ πάντων ἀνημέροις λάσι. ἦν δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς. πόθεν δ' ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τἄλλο τοιοῦτο; οἷα πολλὰ τῶν ἀπάντων χρῆν φαίνεσθαι μὴ πάσης ἐπιμελείας παμμάκαρα; ἐγὼ δὲ, ἀεί γέ τι συμβαλλόμενος εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶν ὅπως αὐξηθήσῃ μὲ τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδιδοὺς δὲ καὶ τἄλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κρᾶσιν, ὑποπτήσας ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον δὲ πλεῖ λαβοῦσα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι, τὰς μορφὰς μὲ ἡμῖν αὐτοῖς ὡσπερεισάμενα. καὶ γὰρ εὐδεῖν τι ὁμοίως τοῦ θείου, μὴ ὂν δὲ ὅμοιον αὐτῷ. καὶ ὃς ὁ ἔμπαλιν ἡ ἐξέτασις γενομένη, δύσκριμον ἔσεσθαι δοκοῦσα εἶναι. δύσκριτον γὰρ ἦν τοῦτο εἶναι. δύσκριτον δὲ ἄλλως, καὶ σκοπουμένοις, καὶ βέλτιον δὲ

mines fieri oportebat, ſed ſatius erat eos terræ rudis inſtar non moveri? an verò quòd eos efformari quidem oportuerit, ſed aliam ab ea quam induxi inducendam fuiſſe formam judicarit? Equidem de utroque hoc capite verba faciam. Ac primùm quidem, Deos nihil detrimenti accepiſſe hinc, quòd homines in vitam adducti ſint, demonſtrare conabor. Deinde etiam, longè magis in utilitatem & commodum ipſis id vertere, quam ſi deſerta, & hominibus deſtituta terra permanſiſſet. Erat ig tur olim (Sic enim faciliùs palam fiet, numquid ego deliquerim in hac formæ humanæ renovatione) ſolum divinum, & cœleſte genus numinum. Terra verò inculta & informis, tota ſylvis iiſque ſqualidis hirta horrebat: Deorum nullæ erant aræ, aut templa. Vnde autem ſtatua aut ſimulachrum, aut alia id genus, qualia multa undiquaque omni ſtudio coli conſtat? Ego verò, cùm ſemper aliquid in commune bonum conſilio provideam, ac diſpiciam quomodo res Deorum augeri poſſint, aliaque omnia decoris & venuſtatis incrementum capere. Nihil ſatius eſſe animum induxi, quàm ſi puſillum luti acciperem, & inde animantia componerem & effingerem, quæ forma nobis Diis eſſent aſſimilia. Illud enim naturæ divinæ deeſſe putabam, quòd nihil eſſet ipſi oppoſitum, ex cujus collatione facta diſquiſitione, eam beatiorem eſſe conſtaret: veluti modò, ſi numen cum homine conferas qui mortalis eſt, quanquam ingenio, prudentia, & rerum optimarum notitia plurimum pollet. Qua-

2 Ἦ τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι, patet infra in hoc dial. *Mare.*

αἰθαιόμβροτον. καὶ δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδατι φύρας, καὶ ἀθροίσας ἀνέπλασα τὰς ἀνθρώπους. καὶ πρὸς Ἀθηνᾶν ἀναβὰς παρεκάλουν συναγωνίζεσθαί μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς Διὸς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίνον, εἰ καὶ πηλὸν ζῶα ἐποίησα, καὶ τὸ τοὺς ἀκίνητον, οἷς κίνησιν ἤμαξον. καὶ ὡς ἔοικε τὸ ἀπ' ἐκείνου, ἦσαν θεοὶ εἶσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγόνη. ὅτω γὰρ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὡσανεὶ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδοι, μὴ καί τινες ἐπίστωσιν ἐπ' αὐτῶν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι κατὰ τῶν θεῶν, ὥσπερ οἱ γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ δέδοκται ἡδικηθέναι κατὰ ἐμὲ ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον. ἢ σύ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρότατον, καίγω σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς κατὰ ὑμῶν. ὅτι γὰρ καὶ ταῦτα ζημίωμα τοῖς θεοῖς, ὅπως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τῷ γῇ οἰκέτι εὐχύμενον καὶ ἀκαλλῆ ὄσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς πόλεις κατοικουμένας, ἀπαρχὰς γὰρ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις. μεστὴ γὰρ Διὸς πᾶσα μὲν ἀγυιὰ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγορά. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμφυτὸν μόνον κτῆμα τοῦτο ἐθαυμάζομεν, ἐπλεονέκτουν ἂν τὰ χρήσεως. νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων, πέφηνα ὑμῖν αὐτοῖς. μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὲ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπαρχὰς ἔστι. Προμηθέως δὲ, οὐδαμοῦ. ὁρᾷς

Quare [1] juxta poëtæ dictum, Terra cum aqua pinsita & subacta homines efformavi, Minervam precatus ut opus mecum aggrederetur. Hæc sunt magna illa facinora quibus Deos offendi. At quanta sit mulcta vides, eo quòd ex luto animantia fabricavi, & quod tum erat immobile ad mobilitatem adduxi: & quemadmodum videtur ab eo tempore, Dii minùs sunt Dii, quoniam mortalia quædam animantia in terris nata sunt. Sic enim stomachari videtur Iupiter: ac si viliores Dii ex hominum procreatione sint redditi, nisi fortè hoc veretur ne defectionem moliantur homines, & ut olim Gigantes, bellum Diis inferant. Patet itaque vos à me, meisque operibus nulla injuria læsos. Aut tu vel minimum quid profer, & ego has meritò pœnas vobis daturus conticebo. Quod autem hinc Diis accedat utilitas, ita comperies, si inspexeris quàm non amplius squalida ac deformis sit terra, sed urbibus, agricultura, & mitibus plantis exornata, ut jam mare navigetur, insulæ incolantur, undique aræ, victimæ, templa, festivitates statuantur: adeò ut viæ passim, & hominum conciones Iovis sint omnes plenæ. Nam si mihi soli possessionem hanc comparassem, plus utilitatis caperem. jam verò ut communi bono consulerem, vobis ipsis homines composui. Hinc & Iovi, & Apollini, tibi quoque Mercuri sacra delubra ubique videre est: verùm Prometheo, nullibi. Vides ut rei privatæ

1 *Juxta poëta dictum*] Æschylum intelligit. *Cogn.*

2 Μὴ ἔτοι ἐπίστωσιν ἐπ' αὐτῶν βουλεύσωσιν] Μὴ ἔτοι ἐπίστωσιν ἐπ' αὐτῶν. *Marc.*

ὅπως τἀμφοτέρῳ μέγα σωθῇ, τὰ μὲν σὰ ἐγὼ προσαπολῶ, τὰ δ' ἐμὰ σοὶ προσδώσω; τίνι δὲ μοι ὦ Ἑρμῆ καὶ πῶς. σύνοισθα εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμφοτέροις ἢ κτῆμα, ἢ πόσις, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μὴ δ' ἐπαινέσεται ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. ἔρχῃ δή τι τοῦτ' ἴδιον, ὅτι μὴ γιγνόμενον τῷ ἀνθρώπῳ, ἀμφότερον σωίζεσθαι τὸ κάλλιον εἶναι τῷ ὅλῳ. καὶ πλοῦτόν τινα πολυτίμητον ἐμίλλομεν. ὅπῃ γὰρ ἄλλοι τινὲς θαυμασθησόμενοι, ὅτι ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως πίμπλαμεν. ἐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν ὅτῳ ἄ, τι ἔλαττον ἐδοξάζομεν αὐτόν. ἐσ' ἂν σωίζωμεν ἡλίκοι σύδειμησῶμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμείνους ἢ ἡμετέρων τινάς. ὅπου γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ ἐδεμιᾷ ξοῖτο. ὑμεῖς δ', τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύμασι τούτῳ δόξαν, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ τοιούτῳ μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀπεδώκατε ἢ βελτίονα. ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχοῦσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ παιδεράσται εἰσὶν ἐνίοις. παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὰ τοιαῦτα ἀφανῆ; καὶ ἐ δικαίως ἂν ἐπὶ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς σωίζουσιν; ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. ἐκεῖνο γὰρ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἐκχθέσθω. ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, δι' τι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. [1] καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀπορρὴς ἔχουσά τινα ἀφαιρεθείη. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ

vatæ commoda ſpecto: rempverò prodo, & imminuo? Præterea illud expende Mercuri, Num tibi videatur bonum ſine teſte, ſive illud ſit poſſeſſio, ſive opus, quod nemo intueatur, nemo laudet, æquè jucundum & delectabile futurum poſſidenti, atque quod teſtibus abundat? Quod ideo dixi, quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret, & divitias poſſideremus, quas ipſimet non tanti faceremus, ſi earum admiratione nemo caperetur. Neque enim quicquam deterioris extaret ſortis cum quo ipſas conferremus: nec intelligeremus quanta beatitudine fruamur, niſi quoſpiam noſtrorum bonorum expertes videremus. Magnum enim hoc pacto, magnum videri poſſit, ſi cum parvo comparetur. At vos cùm mihi pro bene conſulto facinore honorem debeatis, cruci me affixiſtis, atque hujuſmodi gratiam pro commento rependiſtis. Verumenimvero, flagitioſi ſunt, inquis, inter ipſos, qui mœchantur, bella gerunt, ſorores connubio ſibi jungunt, parentibus inſidiantur. Quaſi verò apud nos hujuſmodi ſcelerum multitudo non vigeat? Num idcirco ullus cœlum & terram culparit, quòd ex iis prognari ſumus? Quin & hoc forte dixeris, neceſſum eſſe ut eorum cura nobis faceſſat negotium. Ideo igitur gravetur paſtor qui gregem habeat, quòd ejus curam gerere ſibi neceſſe ſit. Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam jucundum, & hæc non inſuavis ſolicitudo quandam habet exercitationem. Nam quid faceremus, ſi nihil eſſet

1 Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καὶ τοὶ τούτῳ γε. Marc.

1 Ἡ γῆ-

ἔχοντες ὧν ἀφησόμεθα; [1] Ἠργύμεθα ὦν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπινοήσομεν, καὶ τὴν ἀμβροσίαν ἐνεφορησόμεθα, ἀδὲν ποιοῦντες, ὁ δὴ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστιν. οἱ μεμφόμενοι τῶν ἀνθρωποποιῶν, καὶ μάλιστα τὰς γυναικας, ὅμως ἔχετε αὐτῶν, καὶ ἀφιέντες ἀφίετε καταντες, ἅρπ μὲν, ταύροι, ἄπη δὲ, σάτυροι, καὶ κύκνοι γυμνοῦμενοι, ἦσαν ἐξ αὐτῶν ποικίλαι ἀξιόντες. ἀλλ' ἔχω ἴσως φήσεις ἀνεκπλάκτους τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ πρὸ τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας. καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἀμείνον σκέψασθε μοῦ, ὃ πάντες καλὸν ἡγησόμεθα, ἢ ἀσφαλέστερον καὶ θεραπεύσεις ἐδῆ, καὶ ἀχρεῖον ἀπεργάζεται τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ τοῖς θύουσι, ἢ τοῖς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπονεμοῦν, ἦσαν τιθέντοι γυμνοῦντες; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲ ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας σκευάζωσιν, σὺν ὀκνεῖτε καὶ ἐπὶ τὰ Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δοῦ μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. τὰ δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τὰ θυσιῶν αἴτιον, ἀνεσχυσάκατε. δεῖ μὲν ἐν τῷ ἀντρώπων, καὶ τοῦτα ἱκανά. ἤδη δὲ ἐν δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὸν ἐπονείδισεν ταύτῳ κλοπῶν. Ε πρὸς θεῶν τοῦτο μοι λάκρινον, μὴ δὲν ὀκνήσας. ἔδ' ὅτι ἡμεῖς δὲ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου ἐ παῖ ἀνθρώποις ἐσμεν; σὺν ἐπίσης. αὐτὴ γὰρ οἰκεῖα φύσις τυγχάνει δὲ κτήματος, ἀλλὰ τι ἔλαττον γέγονεν, εἰ καί τις ἀπ' αὐτοῦ μεταλάβοι. ἢ δὲ λαβόντων συναμβλύνει τινὰς φλόγα δὲ ἀντικρυς τοιοῦτο, ἀφ' ἑτέρου ἐξάπτεται. [1] Ἠργύμεθα ὦν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπινοήσομεν, καὶ τὴν ἀμβροσίαν ἐνεφορησόμεθα, ἀδὲν ποιοῦντες, ὁ δὴ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστιν. οἱ μεμφόμενοι τῶν ἀνθρωποποιῶν, καὶ μάλιστα τὰς γυναικας, ὅμως ἔχετε αὐτῶν, καὶ ἀφιέντες ἀφίετε καταντες, ἅρπ μὲν, ταύροι, ἄπη δὲ, σάτυροι, καὶ κύκνοι γυμνοῦμενοι, ἦσαν ἐξ αὐτῶν ποικίλαι ἀξιόντες. ἀλλ' ἔχω ἴσως φήσεις ἀνεκπλάκτους τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ πρὸ τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας. καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἀμείνον σκέψασθε μοῦ, ὃ πάντες καλὸν ἡγησόμεθα, ἢ ἀσφαλέστερον καὶ θεραπεύσεις ἐδῆ, καὶ ἀχρεῖον ἀπεργάζεται τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ τοῖς θύουσι, ἢ τοῖς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπονεμοῦν, ἦσαν τιθέντοι γυμνοῦντες; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲ ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας σκευάζωσιν, σὺν ὀκνεῖτε καὶ ἐπὶ τὰ Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δοῦ μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. τὰ δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τὰ θυσιῶν αἴτιον, ἀνεσχυσάκατε. δεῖ μὲν ἐν τῷ ἀντρώπων, καὶ τοῦτα ἱκανά. ἤδη δὲ ἐν δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὸν ἐπονείδισεν ταύτῳ κλοπῶν. Ε πρὸς θεῶν τοῦτο μοι λάκρινον, μὴ δὲν ὀκνήσας. ἔδ' ὅτι ἡμεῖς δὲ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου ἐ παῖ ἀνθρώποις ἐσμεν; σὺν ἐπίσης. αὐτὴ γὰρ οἰκεῖα φύσις τυγχάνει δὲ κτήματος, ἀλλὰ τι ἔλαττον γέγονεν, εἰ καί τις ἀπ' αὐτοῦ μεταλάβοι. ἢ δὲ λαβόντων συναμβλύνει τινὰς φλόγα δὲ ἀντικρυς τοιοῦτο, ἀφ'

set cui provideremus? Desideremus tantùm, & nectar biberemus, & ambrosia saturaremur in ocio degentes. Sed quod me maximè torquet, hoc est, quòd qui conquerimini homines a me fuisse formatos, in mulieres in primis invehi soletis, quas tamen impendio amatis: nec definitis descendere modò taurorum, modò satyrorum, modò cycnorum specie assumpta, & ex ipsis Deas facere dignamini. Verùm oportebat, fortè dices, alio modo quam ad nostri similitudinem homines effingi? Quodnam aliud exemplar isto melius, quod prorsus eximium noram, mihi proposuissem, nisi intelligentiæ expers, belluinum, & agreste animal fuisset componendum? & quomodo aut victimas Diis immolassent, aut alios honores vobis tribuissent, nisi sic facti fuissent? Cæterùm vos, quum hecatombas offerunt, impigrè proficiscimini, & si vel ultra Oceanum ad inculpatos Æthiopas sit eundum: & me qui huiusmodi honorum, & victimarum vobis sum author, crucifixitis. Et hæc de hominibus commemorasse satis est. Iam verò si videtur, ad ignem, probrosumque hoc furtum tranſeamus. Ac per Deos ad hoc sine mora mihi respondete. Num de igne quippiam amisimus, ex quo est apud homines? id minimè dixeris quando sic natura comparatum est, ut ignis nihilo fiat minor, etiam si quis cum alio communicet: non enim extinguitur accensa re quapiam. Quare manifesta est invidia, quempiam impedire quominus egentibus usum

1 H'ργύμεθα] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud Homerum & dial. seq. cujus tamen finis alius videtur à fine hujus dialogi. *Bourd.*

1 *The-*

δὲ μηδὲν ὑμεῖς ἀδικηθῆτε, τοῦτον καλέσαι μεταδιδόναι τοῖς δυναμένοις. καίτοι χαίρειν γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, καὶ δυνατοὺς ἰσάσιν. ὅπως δ' οὖν καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφιλόμενος κατακόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδὲν ὅλως σι αὐτῶν καταλιπών, ἐμέγα ὑμῖν ἠδίκησα. ἀλλ' οὐδ' ὑμεῖς ἀνιᾶσθε αὐτῷ, μήτε ῥιγῶντες, μήτε ἐψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτυχόντες ὁπόμβοι. οἱ δ' ἄνθρωποι καὶ εἰς τἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δ' εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἥκιστα κνισσῶν ἀγνὰς, καὶ δι' λιβανωτοῦ θυμιῶν, καὶ τὰ μηρία καίων ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δ' ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῇ κνίσσῃ, καὶ τὴν ἀναχάπνοιαν πάντων ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸ ἱερεῖον ἡ κνίσσα ζήνιτην ἑλισσομένη περὶ καπνοῦ. συναπιστάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἀν ἡμοῖν αὐτὴ τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δ' ὅπως ἐχθὲς καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς. καίτοι πῦρ ὅτου ἐστὶ πολὺ θειότερόν τι, καὶ πυρωδέστερον. ὃ καλλίονι αἰτιᾶσθε, ὡς ἀπωλέσαντα ἡμῶν τὸ κτῆμα. ἔρρετε. σφὼ καὶ ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ διαλύεσθε, καὶ διαλίγεσθε. καίτοι αὖθις ἀπολογήσομαι. Ερ. εἰ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, σοῦ ὄντος ἡνιοῦν σοφιστὴν ἀμείνονα. πλὴν ἀλλὰ ἄπιθι, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπακούσῃ σου. οὐ γὰρ οἶδα ὡς ἂν καὶ ἄλλα γένοιτ' ἂν ἐπίφορά σοι τὰ ἔγκλησα ἐξαιρήσοντες. ὅτου δεινῆς αὐτῷ κατηγορίας, ἀπολογίας δεομένου. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μείνας ἂν, εἰ προγινώσκεις ὅτου κολασθησόμενος. Προ. ὑπισχνοῦμαι ὦ Ἑρμῆ καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀνιᾶσθε

ulium earum rerum impertiat, quas citra noxam concedere poteſtis. Atqui Deos omnes oportet eſſe bonos, bonorum largitores, & ab omni invidia alienos: quandoquidem, & ſi totum hunc ſuffuratus in terram detuliſſem, adeò ut nihil prorſus reliqui vobis feciſſem, non magnam injuriam intuliſſem. Neque enim apud vos ullo eſt in uſu, qui neque frigetis, neque ambroſiam coquitis, nec artificioſo lumine indigetis. At hominibus cùm ad alia ignis uſus eſt neceſſarius, tum maximè ad ſacrificia, quò poſſint compita nidore perfundere, thuris ſuffitus perficere, & pecudum coxas in aris adolere. Video autem vos fumo maximè gaudere, hocque jucundiſſimum epulum exiiti mare, quando cum fumo volutatus nidor ad cœlum pervenit. Quocirca noſtræ cupiditati plurimùm contraria fuerit hæc querimonia. Miror autem vos ſolem non impediviſſe quominus ipſis affulgeret: atqui hic illius ignis eſt divinior, magiſque micat: aut eum non reum feciſſe, ut pote qui bona veſtra dilapidet. Dixi. Vos Mercuri & Vulcane, ſiquid non rectè dictum videtur, corrigite, & arguite. tum rurſus pro me reſpondebo. *Merc.* Haud facile eſt Promethee eum tam generoſo oratore certare. Verùm è re tua magnopere fuit, quòd hæc abs te non audivit Iupiter. Nam ut probè ſcio, ſedecim vultures, tua viſcera depaſturos immiſiſſet: ita graviter ipſum accuſaſti dum tuam cauſam agere putabas. Sed illud utique miror, quomodo cùm ſis vates hujuſmodi pœnas te daturum non prænoveris. *Prom.* Hæc equidem ſcivi Mercuri: & ſcio fore ut à vincu-

πολυήσομαι αὖθις εἶδε. καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος σὸς εἰς μακρὰν, καταπτόμενον ὃν φῆς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸ ἧπαρ. Ερ. εἰ γὰρ γένοιτό σοι Προμηθεῦ ταῦτα, καὶ ἐπιδοίμί σε λελυμένον, καὶ κρεῶν σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον. ἀ μέντοι καὶ πρεσβευτὰ γε. Προ. θαῤῥεῖ. καὶ σωτευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, σὺν αὐτῷ μικρᾶς εὐδαιμονίας. Ερ. πῦρ ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. Προ. οἶδα ὦ Ἑρμῆ τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύσῃ μοι ἀντὶ τῆς καθειδύσης. Ερ. ἀλλὰ φύλαττε ὦ τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δ' ἀπίωμεν· ὦ Ἥφαιστε. καὶ γὰρ οὐτοσὶ ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε ἐν καρτερῶς. εἰη δέ γε ἤδη σοι τὸ Θηβαῖον ὃν φῆς τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀπατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὄρνεου.

lis liberer. Et nunc quidam amicus tuus Thebis adveniet brevi, sagittis aquilam oppressurus quam in me devolaturam dicis. *Merc.* Vtinam hæc eveniant Promethee, te liberatum videam nobisque convivam additum, sed non distribuentem carnes. *Prom.* Bono sis animo: & vobiscum epulabor, & me Iupiter liberabit, non exiguæ fœlicitatis gratia. *Merc.* Quænam sit illa ne pigeat te dicere. *Prom.* Novisti [1] Thetim Mercuri? At non est dicendum. Præstat enim celare arcanum: ut mihi pro judicato sit merces & liberationis precium. *Merc.* Quandoquidem id satius est, Titan, recondas licebit. Nos verò, Vulcane, discedamus. Iam enim non longè abest aquila. Tu verò fortiter sustine. Atque utinam Thebanus ille sagittarius quem dicis, tibi jam exoriretur, ut te ab hujus alitis laniatu liberaret.

1 *Thetim*] Hoc etiam narratur in seq. dialogo, sed copiosius à Servio ad 6. Eclog. *Cogn.*

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. | DEORVM DIALOGI.

ARGVMENTVM.

Dialogi qui sequuntur, tam superorum quàm inferorum Deorum, quasi quandam sylvam ac summam continent, omnium ferè fabularum, quæ partim apud Homerum & cæteros Epicos poëtas, partim à Tragicis, Æschylo, Euripide, Sophocle & reliquis tractantur. Sunt autem uti breviores, ita argutiores quoque, sive res, sive verba & compositionem spectes. Adeoque germanam illam Atticæ eloquentiæ festivitatem & gratiam exprimunt. Videtur autem Lucianus non hoc tantùm agere voluisse, ut Deorum gentilium & Homericorum vanitatem argueret, atque irrideret. Quis enim veterum, saltem mediocriter sapientium atque doctorum unquam fuit, qui hujuscemodi nugis ullam fidem adhiberet, aut nu-

numen nostris & humanis affectionibus obnoxium esse crederet? Verum illud quoque, ut (quod in Prometheo ipse de se dicit,) Heroicam illam Dialogi personam & Tragicam gravitatem, Comico risu temperaret. Et quia in omni genere scriptorum versatum esse oportet eum, qui veram ac solidam eloquentiæ atque doctrinæ laudem assequi cupit, quemadmodum ipse infrà in Lexiphane præcipit, existimo equidem etiam exempli, & exercitationis caussa ad hunc modum in hoc genere illum sese exercuisse. Nam ut hic Tragicorum & Homericorum fabulas, ita infrà Comicorum quoque argumenta retractat, & ad Dialogorum festivitatem revocat. Interim tamen etiam seria obiter monet ac docet, ut in Cupidine, ubi tacitè illud indicat, quod Cicero pro Cælio multis verbis commemorat: Studiosos, puta, & literarum amantes nullis externis ac pravis cupiditatibus alligari ac vinci. Quod idem & Theocritus de Musis apertè dicit:

Nam quos aspiciunt illæ (inquit) exhilarantque videndo,
Nulla venenosæ lædunt hos pocula Circes.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜ.

Λυσόν με ὦ Ζεῦ. δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. Ζεύς. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸ Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ξῶα τὰς ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ Δήμητρι τὸ κριᾶν, ὀστᾶ περιελὴ κεκαλυμμένα μοι δόντες, καὶ τὰ μὲν ἀμείνω τὰ μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τὰ χεῖρ' λέγειν; Προ. ἐκεῖνο ἱκανὸν ἤδη τὰ δίκαι' ἐκτίσαι, τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένον, τὰ κάκιστα

PROMETHEI ET IOVIS.

PROM.

Solve me Iupiter: gravia enim jam passus sum. *Iup.* Solvam te, quem oportebat graviores pedicas habentem; totumque Caucasum capiti impositum, à sedecim vulturibus non modò jecur tonderi, sed & oculos effodi, eo quòd hujusmodi nobis animalia, nimirum homines effinxisti, ignemque es furatus, & mulieres fabricatus? [1] Nam quòd in distributione carnium, appositis ossibus pinguedine obductis, & servata tibi optima portione, me decepisti, quid attinet dicere? *Prom.* Nonne sat magnas jam exolvi pœnas, [2] tantum tempus Caucaso affixus, aquilam hepate nutriens, avium

1 *Nam quid*] Copiosè hoc explicat Hyginus in Astronomico poëtico. *Cogn.*
2 *Tantum tempus*] Æschylus dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. *Idem.*

ὀρνίων ἀπολώλασιν ἀσπὶς πέφανται τῆς ἥττης; Ζ. οὐδὲ πανδεημόρειον τοῦτο, ὃν σὺ δεῖ πυθέσθαι. Προ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀμελῶ μὲ λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μᾶλλον πάνυ ἀναγκαῖον. Ζ. καλοσοφίζῃ μοι ὦ Προμηθεῦ. Προ. καὶ τί πλέον ἴξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν ἂν τὰ τηνικάδε ἀλίσκωμαι. Ζ. εἰπὲ σαφέστερον ὅτι τινα μεθόδῳ ἀπορήσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. Προ. ἐὰν εἴπω ἐφ' ᾧ, τὰ βαδίζοις νῦν, ἀξιώσεις ἐσόμενά σοι καὶ τὰ μέλλοντα μαντευόμενον; Ζ. πῶς γὰρ οὔ; Προ. δώσω τῷ Θέτιδι, σωσούσῃ με αὐτῇ. Ζ. τοῦτο μὲν ἥνυσας. τὸ δ' ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς χάριν τινὰ ἀληθῆ ἐρεῖν. Προ. μηδὲν ὦ Ζεῦ κοινώσῃς τῇ Νηρηίδι· ἐὰν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τυχὸν ἴσως ἐρχόσεταί σοι, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. Ζ. τοῦτο φῂς εἰκοτῶδαί μοι τὰ ἀρχῆς; Προ. μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτόν τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. Ζ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις. σὺ δ', ὁ Ἥφαιστε ἐπὶ τούτοις λυσίτω.

avium omnium miserrimè perituram. *Iup.* Ne millesima quidem pars est eorum, quæ te pati par est. *Prom.* Atqui non sine mercede me solves Iupiter: sed tibi rem valdè necessariam significabo. *Iup.* Decipis me Promethee. *Prom.* Ecquid plus habebo? Non enim in posterum ignorabis ubi sit Caucasus, nec tibi deerunt vincula, si dolo utens deprehendar. *Iup.* Dic priùs, quamnam mercedem nobis necessariam persolves. *Prom.* Si dixero quò nunc eas, num fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans? *Iup.* Quidni? *Prom.* [1] Ad Thetim, cum ipsa rem habiturus. *Iup.* Hoc utique nosti. Quid præterea? videris enim veri quiddam dicturus. *Prom.* Noli Iupiter cum hac Nereide rem habere: si enim ex te prægnans fuerit, fœtus illius eodem te, quo tu Saturnum, excipiet modo. *Iup.* Me-ne regno ais ejectum iri. *Prom.* Absit Iupiter. verùm tamen tale quid tibi minatur ipsius concubitus. *Iup.* Valeat igitur Thetis. Te verò Vulcanus ob hæc solvat.

1 *Ad Thetim*] Ovid. 1. Met. Hoc vaticinium attribuit Prometheo, sed Lucianus videtur Æschyli & aliorum sequi sententiam. *Cogn.*

ΕΡΩΤΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CVPIDINIS, ET IOVIS.

ΕΡΩΣ.

Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. Ζ. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὃς [1] ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ, ἢ

CVP.

At siquid etiam peccavi Iupiter, ignosce mihi; puerulus enim sum, & adhuc imprudens. *Iup.* Tu-ne puer Cupido, qui es Iapeto longè antiquior? An quia

1 Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Sic dial. Apoll. & Vulc. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. *Bourd.*

2 Σὺ-

διὸτι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, ἀλλὰ ταῦτα καὶ βρέφει ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργε εἶ; Ep. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων ὡς φῂς ἐγὼ, διὸτι με καὶ πεδήσαι ἀξιοῖς; Z. σκόπει ὦ κατάρατε εἰ μικρὸν, ὃς ἐμοὶ μὴ ὕπνος ὀφθῇς, ὥστε μηδὲν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, [1] σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετὸν. ἐμοὶ γὰρ ὅλως ἠδέμισαν ἤνπερ ἐρασθῆναι πεποίηκας. ἐδὲ σωφρονεῖν ἤδυς γυναικὶ ἀλλὰ σὲ μαίνομαι ἐπ' αὐτῇς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢ μὰ ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν. ἐμὲ δ' οὐ δοκεῖ, πεπονθότα τὰ δεινά. Ep. εἰκότως. οἱ γὰρ φέρουσι ὦ Ζεῦ θνητοὶ ὕσην τὴν σὴν σωφροσύνην. Z. πῶς δ' ἡ Ἀπόλλων ὁ Βραγχὸς, καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; Ep. ἀλλ' ἡ δάφνη καίτοι ἔφυγε, καίτοι [2] κομήτην καὶ ἀμύστειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπίφοβος εἶναι, μὴ ἐπίστει τὴν αἰχίδα, μηδὲ τὴν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σε αὐτὸν, ἐκπάγλως [3] καθειμένῳ βοστρύχως, [4] τῇ μίτρᾳ τούτῳ ἀνειλημμένῳ, περφυρίδα ἔχε, ὑποδύτην χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις [5] εὐρύθμως βαῖνε, καὶ ὄψῃ ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν

quia nec barbam nec canos produxisti, ideo etiam infans putari cupis, senex & ve lutus adeò cùm sis? *Cup.* Sed qua injuria affeci te, ego senex ille, ut tu ais, cur me vincire quoque cogites? *Iup.* Considera, iceleste, an parva, qui me ita ludibrio habes, ut nihil sit quod me non effeceris, veluti Satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam. At quæ me amaret, nullam planè fecisti, nec me uxori propter te gratiorem fuisse intellexi. Sed me præstigiis erga illas uti, ac me ipsum occultare oportet. Illæ verò vel taurum vel cycnum osculantur: me verò si aspiciant, præ formidine moriuntur. *Cup.* Meritò. Neque enim Iupiter, cùm sint mortales, tuum aspectum ferunt. *Iup.* Quomodo igitur Apollinem Branchus ille, & Hyacinthus amant? *Cup.* At Daphne etiam fugiebat illum quamvis comatum & imberbem. Quòd si amabilis esse velis, ægidem ne concutias, neque fulmen geras, sed te quàm suavissimum effice, utrinque demisso capillo, eoque mitra revincto: vestem purpuream sume, crepidas auratas subliga, ad tibiam & ad tympana, composito gressu incede, & plures te sequentes videbis, quam

1 Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic dial. Iun. & Lat. Inde Iupiter πολύμορφος, dial. Ven. & Cup. & in Vitarum Auct. & Dicaster. & locis innumeris hujus operis. *Bourd.*

2 Κομήτην] Iul. Poll. lib. 2. cap. de Tonsorib. Philost. Heroic. & lib. 1. Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert eccl. 11. lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοῖ βόστρυχοι. Ælian. ποικ. c. 21. lib. 1. Id. dial. Iun. & Lat. & Pseudom. hæc notissima. *Idem.*

3 Καθειμένῳ βοστρύχως] Sic post, βαθεῖα πώγωνα καθειμένον, dial. Iun, & Iov. & in Piscat. vide Brod. *Idem.*

4 Τῇ μίτρᾳ] Sic dial. Iun. & Iovis. Virg. 4. Æn. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμοῖ γυναικῶν. leg. dial. Iun. & Iov. Σκυμνίτης Long. lib. 1. *Idem.*

5 Εὐρύθμως βαῖνε] Vt antea dixi alibi. *Idem.*

1 *Illam*

Διονύσου Μαινάδιν. Ζ. ὄπταμα. οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπίφθονος εἶναι τοιούτῳ ἡνιόχῳ. Ερ. εὐκὰν ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε, ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε. Ζ. ἄπε, ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπεμνημόνευτον δ' αὐτὸ ἐπιτυχόντα. ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

quàm Bacchum Mænades. *Iup.* Apage. nolim amabilis esse hoc pacto compositus. *Cup.* Ergo amare noli Iupiter. Hoc enim est facile. *Iup.* Quin amare quidem volo, minore autem negotio illo potiri. Atque ob hæc nunc dimitto te.

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. | IOVIS ET MERCVRII.

ΖΕΥΣ.

Τὴν δ' Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα ὦ Ἑρμῆ; Ερ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. Ζ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. παράπονον τοῦτο. τῇ τρόπῳ δὲ συνήλλαγη; Ζ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινόν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι. βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄϋπνος ὤν. Ερ. τί οὖν ἠμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. καταπαύειν ἐς τὴν Νίμεαν, ὅπου δή ποτε ὁ Ἄργος βουκολεῖ, ἐκεῖσε μὲ ἀποκτείνοντα. τὴν δὲ Ἰὼ ἐξ Ἄργους εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγόντα, Ἵνα ποίησον. καὶ τελοῦσι τὸν ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀνιέναι, καὶ τοὺς ὄμβρους ἐπιπέμπειν, καὶ σῴζειν τοὺς πλέοντας.

IVP.

Pulchram [1] illam Inachi puellam nosti Mercuri? *Merc.* Etiam, Io dicis. *Iup.* Illa non amplius puella est, sed juvenca. *Merc.* Monstrosum hoc. Sed quomodo mutata est? *Iup.* Zelotypia mota Iuno, mutavit ipsam. Quinetiam novum aliud malum infœlici illi excogitavit: bubulcum quendam multioculum Argum nomine, custodem addidit, qui juvencam insomnis pascit. *Merc.* Quid igitur facto opus est? *Iup.* Devolans. [2] in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam verò Io per pelagus in Ægyptum abducens, Isim facito. Cæterùm Dea illis esto. Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes servet.

1 *Illam Inachi*] Sic in dial. Nothi & Zephyri. *Cogn.*
2 *In Nemeam sylvam*] Achaiæ inter Cleonas & Phliuntem. *Idem.*
3 Ἐγὼ θεός] Sic dial. Nothi & Zeph. *Bourd.*
4 Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic dial. Apoll. & Merc. *Idem.*

IO-

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

Ἄγε ὦ Γανύμηδες, ἥκομεν γὰρ ἔνδον ἔχοντι, φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἀκίλη ῥάμφῳ ἀγκύλον με ἤχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἷα ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. Γα. ἄνθρωπε, σὺ αὐτὸς ἄρτι ἦσθα, νῦν καταπτάμενος ἥρπασάς με ὑπὸ μέσα. Ζ. ποιμένα; πῶς ἂν τὰ μὲ πλείω οἰκεῖα σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλο ἤδη ἀναπέφηνας; Ζ. ἀλλ' ὅτι ἄνθρωπος, ὃν ὁρᾷς ὦ μειράκιον, ὅτι αὐτός. ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν δὸς εἰμι, πρὸς τὸ ἥμερον ἀλλάξας ἐμαυτόν. Γα. Τί φῄς; σὺ γὰρ ὁ Πὰν οἰκεῖος; εἶτα πῶς [2] σύριγγα σὸν οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη; Ζ. μῶν γὰρ οἰκεῖον ἡγῇ θεόν; Γα. ναί. καὶ δῆτα μέ γε αὐτὸ [3] ἔνορχιν τράγον ἐπὶ [4] τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσηκε. σὺ δὲ ἀνθρωποδυής τις εἶναί μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι, Διὸς δὲ σὸν ἤκουσας ὄνομα, [5] οὐδὲ βωμὸν εἶδες

IOVIS ET GANYMEDIS.

IVP.

Age Ganymides (pervenimus enim quò oportebat) osculare me jam, ut videas me rostrum ad uncum non ampliùs habere, neque acutos ungues, neque alas, qualis apparebam quum volucris esse videbar. *Gan.* Mi homo, annon aquila modò fuisti, ac devolans à medio ovili me rapuisti? Quo pacto igitur illæ quidem alæ effluxerunt, tu verò jam alius appares? *Iup.* Sed neque homo, quem vides, adolescentule, neque aquila, sed omnium rex Deorum ego ipse sum, qui me ipsum ad tempus ita transformavi. *Gan.* Quid ais tu? Pan ille es? At qui fit ut fistulam non habeas, neque cornua, nec sis cruribus hirsutus? *Iup.* Solum-ne illum existimas Deum? *Gan.* Etiam: atque adeò ipsi ductum ad speluncam coleatum hircum immolamus, quo loco stat ipse. Tu verò plagiarius quispiam mihi videris esse. *Iup.* Dic mihi, Iovis nomen non audisti? nec pluentis illius, tonantis & fulgura facientis aram in Gar-

1 *Age*] Xenophon. in Sympos. *Cogn.*

2 Σύριγγα οὐκ ἔχεις] Id dial. Pan. & Merc. in Bach. in Bis accus. Cætera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. *Bourd.*

3 Ἔνορχιν] Ex Theocr. qui ὀόρχεα dixit. ex eo multa sunt hujus dialogi. *Idem.*

4 Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis accus. tangit Long. lib. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. cit. *Idem.*

5 Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργαρῷ] Hujus aræ meminit Homer. Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα ἑοὶ τέμενός τε βωμός τε θυήεις. Idem.

Græci Iovem ὁμόζηλον venerati sunt, ut testatur Strab. & Pausa. & ὕπατον, & Arrian. & Phrunutus. Latini pluvium. Tibull.

Aprida nec pluvio supplicat herba Iovi. Cogn.

1 Tum

ἐὸ τῷ Γαργάρῳ ἓ ἴδες τ᾽, ᾧ βροντῶν τ᾽, καὶ ἀστραπὰς ποιῶν τ᾽; Γα. σὺ ὦ βέλτιστε φῆς εἶναι, ὃς ἀπῶλω καταπλήξας ἡμῶν τὴν πολλὴν κέλαδον, ὁ οἰκεῖν ὑπερθύμων λεγόμενος, ὁ ποιῶν τ᾽ ψόφον, ᾧ τ᾽ κριὸν ὁ πατὴρ ἴδυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας ὦ βασιλεῦ τ᾽ θεῶν; τὶ δ᾽ ἀπόβαλα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν ἀποθανόντων ἀθανάτου μεγαλυμμόρου, καὶ σεαυτὸν σωισομένου μετ᾽ ἡμῶν; Γα. τί λέγεις; ἐγὼ κατάξειν με ἤδη ἐς τὸν Ἴδην τὴμεραν; Ζ. ἰδοὺ μᾶς. ἐπὶ μέτρῳ ἀετὸς ἔλαν ἀντὶ θεᾶ μεγαλυμμόρου. Γα. ἐμὲν ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ ἀφέλοντα, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καθαλιπὼν τὸ πρόβατον. Ζ. καὶ γὰρ ὄψεταί σε; Γα. μηδαμῶς. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ᾽ ἀπάξεις με, ὑποσχνήσομαί σοι καὶ ἄλλον παρ᾽ αὐτοῦ κριὸν τηλικοῦτον λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ, ἔχομεν γ᾽ τρίτον τὸ μέγιστον, ὃς ἡμῖν τὰ πρῶτα τῶν νομέων. Ζ. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἁπλοϊκός. καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἔτι. ἀλλ᾽ ὦ Γανυμήδης, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ τῶν πλακούντων αὐτῶν, καὶ ποιμνίου, καὶ τῆς Ἴδης. σὺ δ᾽, ἤδη γὰρ ἐπιφοιτᾷς εἰ, πολλὰ δὲ ποιήσεις σεαυτὸν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν πατρίδα. καὶ αὐτὴ μὲν τυρὸν καὶ γάλακτος, ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέντοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δ᾽ μέγιστον, ἐκεῖ ἀθάνατος, καὶ ἀστὴρ σὺ φανεῖ ποιήσω καλλιστον. καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ἰὼ Gargaro vidisti? *Gan.* Tute, optime, ais esse, qui nuper grandinem copiose nobis effudisti, qui habitare supra nos diceris, strepitum faciens, cui arietem pater immolavit? Cujus tandem facinoris reum me rapuisti ô rex Deorum? Lupi autem oves fortè jam diripuerunt, desertas illas invadendo. *Iup.* Tibi-ne immortali facto, ac nobiscum conversaturo, est adhuc ovium cura? *Gan.* Quid ais? Annon etiam hodie in Idam me deduces? *Iup.* Nequaquam: quoniam frustra aquila pro Deo fuissem factus. *Gan.* Igitur quæret me pater, & stomachabitur non inveniens, & quia ovile reliqui, postea plagas accipiam. *Iup.* Vbinam ille videbit te? *Gan.* Nequaquam, jam enim ipsum desidero. Quod si me dimittes, polliceor tibi & alium arietem ab ipso immolatum iri, meæ liberationis pretium. Habemus autem trimum, eumque magnum, qui cæteris in pa cua præit. *Iup.* Quàm simplex est & ingenuus hic puer, & hoc ipsum adhuc puer. Verùm ô Ganymedes, illa quidem omnia valere fine, & oblivioni tradè, nimirum ovile, & Idam. Tu autem, jam enim cœlestis es, hinc & patri, & patriæ multa benefacies. Præterea pro caseo & lacte, ambrosiam edes, & nectar bibes: Hoc etiam aliis, scilicet nobis ipse infundens præbebis. Quodque maximum, non amplius homo, sed immortalis eris: atque faciam ut tuum sidus appareat pulcherrimum. Omninò beatus eris. *Gan.* Si

1 *Tuum sidus*] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἀστὴρ ὑδρεὺς, non ἄστρον aquarius. *Cogn.*

1 E'ri

ἢ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; σὺ γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. Z. ἔχεις καὶ τοῦτον τὸν συμπαίζομόν σοι τοῦτον ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θαῤῥεῖ μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν πάντων. Γα. τί δ' ὑμῖν χρήσιμον ἂν γένοιμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει καὶ ταῦτα; Z. ἔκ. ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ [1] ἐπὶ τῇ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τῶν συμποσίων. Γα. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. Z. ἰδοὺ πάλιν ἐκεῖνο γάλακτος μνημονεύσειν, καὶ ἀνθρώποις ἀφεκτέος ἔσῃ. ταυτὶ δὲ ἐρεθίζει, καὶ πίνομεν ὥσπερ ἔθος τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὦ Ζεῦ τὸ γάλακτος; Z. ἴσως μετ' ὀλίγον. καὶ γὰρ διψήσομεν, εἶτα ἴσως ποθήσεις τὸ γάλα. Γα. κοιμήσομαι δῆτα τὴν νύκτα; ἢ μετὰ τῆς ἡλικιώτου ἴσως; Z. ἔκ. ἀλλὰ ἀφ' οὗ τοῦτό σε ἀπήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. Γα. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιον σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; Z. ναὶ μετά γε τοιούτου, οἷος σὺ Γανυμήδης ὕπνος καλός. Γα. τί γάρ σε ὠφελεῖ τὸ ὕπνον ὀνήσαι τὸ πάλαι; Z. ἔχει τι θελκτηρίου ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὲν ὄρθρου πάνυ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι. καὶ διηγεῖτο ἅμα ἦμεν, ὡς ἀφέλοιτο αὐτοῦ τὸ ὕπνον τρεφόμενον, καὶ λακτίζοντα, καὶ τὰ φθεγγόμενον μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι. ὥστε καθ' ἑκάστην μητέρα ἔπεμπέ με νοημονήσοντα τὰ πολλά.

Si verò ludere cupiam, quis mecum colludet? in Ida enim multi eramus coætanei. *Iup.* Habebis & hic colluſorem tibi Cupidinem hunc, & aſtragalos valdè multos. Confidenti tantùm & læto ſis animo, nihilque inferiorum deſideres. *Gan.* Qua verò in re vobis ero utilis? Num & hic oves paſcere oportebit? *Iup.* Minimè, ſed vinum miniſtrabis, & ad nectar deſtinaberis, & convivium curabis. *Gan.* Hoc quidem non eſt difficile. Novi enim ut oporteat lac infundere, & paſtorale poculum præbere. *Iup.* Ecce, rurſus iſte lactis meminit, & hominibus miniſtraturum ſe retur: hoc verò cœlum eſt; & nectar, quemadmodum dixi, bibimus. *Gan.* Suaviuſne lacte, ô Iupiter? *Iup.* Scies paulo poſt, & cum guſtaveris, non amplius deſiderabis lac. *Gan.* Porro ubi dormiam nocte? an cum coætaneo Cupidine? *Iup.* Minime: ſed ob hoc te rapui, ut ſimul dormiamus. *Gan.* Solus enim non poſſis, ſed tibi ſuavius erit dormire mecum? *Iup.* Maximè ſane cum tali, qualis es Ganymedes, tam formoſus. *Gan.* Quidnam te pulchritùdo ad ſomnum juvabit? *Iup* Habet quoddam incitamentum ſuave, eumque molliorem inducit. *Gan.* Atqui patermeus mihi condormienti indignabatur, & mane narrabat ut turbabam ipſius ſomnum me volutando, calcitrando, & quiddam inter dormiendum loquendo. Quapropter me dormiturum ad matrem plerumque mittebat. Tem-

1 Ἐπὶ τῇ νέκταρος τετάξῃ] Sic apud Heliodor. lib. 7. ſic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγειν τ' σπύρον. Bourd.

2 Κισσύβιον] Ποιμενικὸν ἔκπωμα ἀπὸ τῆς κισσοῦ. Schol. Theocr. Heſych. legit κισσίβιον, & interpretatur σκεῦος ἐκ σπύρου. Idem.

1 Ἀπο-

ὥρα δή σοι εἰ ἀφῆ τοῦτο ὡς φῆς ἀπηρπασάς με, καθεύδειν αὖθις ἐς τὸ γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν. ἐνοχλήσω γάρ σε σὺν ἐχῶ περιφορήσω. Z. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ ἀπολαύσω πολλάκις, ἢν ἐκπύσωσιν. Γα. αὐτὸς ἂν εἰδείης, ἐγὼ δ' ἡσυχήσω μᾶλλον, σὺ κατακοίμιζε. Z. εἰσόμεθα τότε τί πραξόμενον. νῦν δ' ἄπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πόντα τὸν ἀθανασίας, ἵνα οἱ οἰνοχοήσωσιν ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Tempus igitur est, si ad hoc, ut ais, rapuisti me, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficieris vigilando. Turbabo enim te assiduè, dum me huc atque illuc revolvam. *Iup.* Hoc ipsum mihi suavissimum feceris, si tecum vigilavero. Nam te subinde osculabor, & amplectar. *Gan.* Videris ipse; ego vero te deosculante dormiam. *Iup.* Videbimus tunc quid agendum. Nunc vero abduc ipsum Mercuri, & epota immortalitate adduc ut nobis ministret, edoctum prius quemadmodum oporteat scyphum porrigere.

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

Ἐξ οὗ τὸ μειρακίσκιον τοῦτο ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον λάθρᾳ ἁρπάσας δεῦρο ἀπήγαγες, ἐλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν. Z. καὶ τῶν γὰρ ὦ Ἥρα ζηλοτυπεῖς, ἢ δῆλα ὅτι καὶ ἀλυπότερον; ἐγὼ δ' ὡμίλουν ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. Ηρα. δοκεῖ· ἐκεῖναι μὲν εὖ ποιοῦσι, σὲ δὲ πρέπουσα σαυτῇ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσποτῶν ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὸν νόμῳ γαμετὸν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτῃ μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ ταῦρος γιγνόμενος. τοῦτο μὲν οὖν ἐκείνας μὴ σοι, κἂν ἐν γῇ ῥέμβῃσι. τὸ δὲ Ἰδαῖον τινὶ παιδίον ἁρπάσας, ἀνέπτης ὦ γλυκύπικρε θεῶν. καὶ σιωπικεῖ νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἑστηκὸς, οἰνοχοῦν δὴ τῷ λόγῳ. ὅπως ἠπόρεις οἰνοχόων;

IVNONIS, ET IOVIS.

IVNO.

Ex quo adolescentulum hunc Iupiter, Phrygium istum dico, ab Ida raptum huc adduxisti, minus advertis mihi animum. *Iup.* Etiam ob hunc Iuno zelotypa jam es, simplicem adeò, & minime molestum? Ego vero putabam mulieribus solis difficilem te esse, quæcunque conversantur mecum. *Iun.* Neque illa quidem recte facis, nec convenientia tibi ipsi, qui cum sis Deorum omnium dominus relicta me legitima conjuge, in terram descendis, ut assumpta auri, taurive forma mœchereris. Verum illæ mulieres in terra manent; Idæo autem hoc puero rapto, in cœlum subvolasti, Deorum generosissime: & nunc ille nobiscum habitat supra meum caput evectus, ut tibi quemadmodum ajunt pocilletur. Itane vero carebas pocillatoribus? aut de-

καὶ ἀναπηδήσομαι ἄρα ἥβη Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονήσεται; σὺ δὲ καὶ τὸν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον ἢ νέκταρ. καὶ ἅμα τοῦτο οὐδὲ δίψῶν, πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. οἷόν τε δὲ καὶ ἀπογευσάμενον μόνον, ἔπειτα ἐκείνῳ. ἢ χαίρειν [1] ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, εἶτα καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔπειτα [2] προσέρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα, καὶ φιλῇς. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀπὸ μὲν τῶν αἰγίδα, καὶ τὸ κεραυνὸν, οὐκέτι ἀφαιρούμενος μετ' αὐτοῦ, παίζοντα παλικὸν καθειμένον. πάντα δὲ ὁρῶ ταῦτα. ὥστε μὴ οἷός λαθεῖν. Ζ. καὶ τί δεινὸν ὦ Ἥβη, μειρακίου ὄντος καλοῦ μηδενὸς πίνοντος καὶ φιλοῦντος, καὶ ἡδέως ἀμφοῖν, καὶ τοῦ φιλήματος, καὶ τοῦ νέκταρος; ἐγὼ γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλήσαι σε, ἐκεῖνα μέμψῃ μοι, ὡς πρόμητρος καὶ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. Ηβ. παιδὸς γοῦν ὄντος λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ὅτι μειρακίῳ, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ φρυγὶ ὅπως ἀπηλυμμένῳ. Ζ. μὴ μὴ λοιδορῆς ὦ χρυσοκόμα τοῖς παιδικοῖς. ἴσως γὰρ ὁ [3] θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακὸς, ἡδὺς, καὶ ποθεινότερος, εἰ βούλομαι ἐγὼ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνῃ

defessi adeò sunt Hebe, & Vulcanus ministrando? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam cum prius ipsum deosculatus fueris, omnibus aspicientibus: ipsoque nectare tibi suavius est hoc osculum: atque ob id non sitiens, sæpenumero potum petis. Interdum autem ubi solum degustasti, porrigis ipsi: deinde ipso bibente calicem arripis, & quantum in ipso restat, ebibis, qua parte ipse bibit, & ubi labia applicuit, ut & bibas simul, & osculeris. Nupervero rex ille, atque omnium pater, depositis ægide ac fulmine, sedebas talis cum ipso ludens, tu qui tantam barbam summittis. Itaque ne te putes latere, cum hæc omnia videam. *Iup.* At quid adeò grave hoc, ô Iuno, adolescentem adeò pulchrum, inter bibendum deosculari, & utroque illo oblectari, osculo nimirum & nectare? Si igitur permittam ipsi ut te vel semel osculetur, non amplius accusabis me, quod osculum illius nectare præstantius puto. *Iun.* Pædiconum verba hæc sunt. Ego vero non ita insanivero ut labia mea molliculo isti Phrygi, tamque effœminato applicem. *Iup.* Ne convicieris tu generosissima, meos amores masculos: nam mulierosus, & barbarus, & molliculus iste, suavior & desiderabilior, nolo autem dicere amplius, ne te magis irri-

1 Ἀπολαβὼν] *Auferens* ἀπολαβὼν ἀντὶ τοῦ ἀφαιρούμενον, sic ἀφαιρεῖν. ἀπὸ τοῦ στόματος. Long. lib. 3. Scat. de Glaucia:

Inceptas quas ab ore dapes libataque vina
Auferet, & dulci turbabit cuncta rapinâ. Bourd.

2 Προσέρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad Heliod. lib. 4. Eustat. sive Eumath. de Ismin. Agath. in Authol. Long. Tat. *Idem.*

3 Θηλυδρίας] Ὁ κατακλασθείς, τεθηλυμμένος διὰ τὴν ἐξάγνευσιν ἀδοτλῶν. Θηλυδρίας. πρὸς παλάστρας εἰσὶν. Interp. Aristophan. Θεσμοφ. sic antea θηλυμίτρας. Hesych. Suid. *Idem.*

ξένου ἐπιτηδείου. Ηερ. οὔκ ἐς χαμαί-πιας αὐτὸν ἐμοὶ ἔνεγκας; μέμνησο γοῦν οἷά μοι λέγῃ τὸ οἰνοχόον τοῦτον ἐμπεφυκὸς. Ζεύς. ἔα. ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδη τὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ὃν τῷ κημίνι ἤχθετο, ὅτε τὸ ἀστηρίκτου ἀνάπλεων, ἄρτι τοῦ πυρὸς χεῦαι δεσπεζόμενον, καὶ ἀπ' ὀκείνων αὐτῶν τὸ δακτύλιον λαμβάνειν ἡμῖν τῷ κύλικι, καὶ ἐπισταμβῖς, φιλῆσαι μεῖζον, ἢ ὅσ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας, ὑπὸ τὸ ἀσβόλου κεκνηλωμένον τὸ στόμα ποιοῦσαν; ἡδέως ταῦτα. ὁ γὰρ κῶδ πολὺ ὁ οἰνοχόος ὠκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν. ὁ Γανυμήδης δ', κοπιπιπτάζων αὖθις ἐς τὸν Ἴδαν. κρᾶσις γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμβῖς ὀρεγῇ τὸ ἔκπωμα. καὶ σὺ, σι λυπεῖ μᾶλλον, καὶ φιλεῖ Ἥδιον ἢ νέκταρος. Ηερ. νῦν γὰρ χωλὸς ὢν Ζεῦ ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῷ ἀνάξιοι τῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλης μεστὸς ἦν, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸ κάλλει κεκμήκοτον τοῦτον ἡ Ἴδη ἀνέθρεψε, πάλαι ἂν ἤχθου τοῦτο δεῖ οἱ ἀστιβῆρες, δεῖ τὸ κημίνι ἀπίτροπόν σε μὴ ἔχειν πίνειν παρ' αὐτῷ. Ζεύς. λυπεῖς ὦ Ηερ σαυτόν. δεῖν ἄλλο. κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὸ ἐρᾶν ζηλοτυπήσει. εἰ δὲ ἄχθη παιδὸς ὠραίου ἀφειδῶς δεχομένου τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω. σὺ δ' ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τῷ κύλικι. καὶ ἐφ' ἑκάστῃ, δὸς φιλῆσαί με, καὶ ὅταν πλήρη ὀρέγῃς, καὶ αὖθις ὁπόταν παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δεδίθι. οἰμώξει γὰρ ὅπως σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

irritem. *Iun.* Vtinam & illum in uxorem duxisses mei gratia. Memineris igitur quibus propter illum pocillatorem probris me afficis. *Iup.* Imo vero Vulcanum istum filium tuum oportebat nobis pocillari, claudicantem videlicet, & à fornace venientem, plenum adhuc favillis, depositio paulo ante forcipe: & nos calicem ab illis ipsis digitis accipere, attractumque ipsum interim osculari, quem neque mater tu libenter osculeris, facie ob fuliginem denigrata? Suavia hæc sunt: adeoque multum etiam pocillator iste cohonestat Deorum convivium. Ganymedes autem hic iterum in Idam est ablegandus, quippe purus ac candidus est, roseisque digitis, ac scite poculum porrigit; quodque te magis mœrore afficit, ipso nectare jucundius osculatur. *Iun.* Nunc Iupiter, & claudus est Vulcanus; ejusque digiti tuo calice indigni, est etiam fuligine plenus, quumque vides ipsum, nauseas, ex quo formosum istum & comatum Ida educavit. Olim autem ista non videbas: neque favillæ, neque fornax te absterrebant, quominus illo porrigente biberes. *Iup.* Ægritudine te ipsam Iuno afficis: & mihi tua zelotypia vehementius amorem auges. Quod si graveris à formoso puero poculum accipere, tuus filius tibi potum ministret. Tu vero Ganymedes mihi soli calicem trade, & me cum quolibet bis osculare, tum quando plenum porrigis, tum quando rursus à me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Pœnas enim dabit quicunque tibi molestus esse voluerit.

1 Ἥ δίον τῷ νίπτα ϱ᾽] Sic apud Hesio. sicut, Hesc. τὶ σοὶ θελυφίρτερος ἔσσετ. Bourd.

IV.

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

Τὸν Γ᾽ξίονά τῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ᾽ πρόπον ἡγῇ; Ζεύς. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν ὦ Ἥρα, & συμποτικόν. ἐγὼ γὰρ ἂν σωλῶ ἡμῖν, ἀνάξιον & συμποσίε ὄν. Ηρα. ἀλλ᾽ ἀνάξιός ἐστιν, ὑβρεισής γε ὤν. ὥστε μηκέτι σωίσω. Ζεύς. τί δ᾽ ὕβρικε; χρὴ γὰρ οἶμαι καὶμὲ εἰδέναι. Ηρα. τί δ᾽ ἄλλο; ἐμὲ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό. πιεῖν τόν ἐστιν ὁ ἐτόλμησε. Ζεύς. & μῶν Δι᾽ ἃ τῦτο & μᾶλλον εἴποις ἄν, ὅσην & αἰσχρῶς ἐπεχείρησε. μῶν ἔν ἐπίφρα πνά; σωίσω γάρ ὁ ποῖον πτὸ αἰσχρόν, ὅτῳ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν. Ηρα. αὐτὸ ἐμί, σὺκάλλω πνὰ & Ζεῦ πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διὸπ ἀπεῖς ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ὁ δ᾽, καὶ ἔστιν, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ ἔ ποτε πιῶσα ἀφαιλλω τὸ Γανυμήδη τὸ ἔκπομα, ὁ δ᾽, ἡτ᾽ σὺ αὐτὸ ἐκεῖνο πιεῖν. καὶ λαβὼν, ἐφίλησε μεζόν. καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς πρσῆγε. καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. τῶτο πιπολὺ μὲν ἠδέμην λέγειν πρὸς σέ. καὶ ὅμως παύσασ᾽ τ᾽ μανίας τ᾽ ἄνθρωπον. ἐπεὶ δ᾽ & λόγος ἐτόλμησέ μοι προσπεσεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔπ᾽ δακρύοντα, καὶ πρκυλισθέμενον, ἐπιφερξαμένη τὰ ὦτα ὡς μὴ δ᾽ ἀκέσαιμι αὐτᾶ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντ᾽, ἀπῆλθόν σοι φρήσασα. σὺ δ᾽ αὐτὸς ὅρα

IVNONIS ET IOVIS.

IVNO.

Tu xionem hunc vides Iupiter? quibusnam moribus affectum putas? *Iup.* Hominem esse benignum Iuno, & hilarem convivam. Non enim conversaretur nobiscum, si indignus conviva esset. *Iun.* At indignus est, cum sit contumeliosus. Itaque ne amplius conversetur nobiscum. *Iup.* Sed quid contumeliæ intulit? oportet enim, ut puto, me id scire. *Iun.* Quid vero aliud? Etenim pudet me dicere, ejusmodi illud est quod commisit. *Iup.* Atqui eo magis dicere debeas, quod turpia molitus est. Num igitur aliquam solicitavit ad stuprum? Intelligo enim cujusmodi sit turpe illud facinus, quod te pigeat dicere. *Iun.* Me ipsam, non aliam quampiam Iupiter, longo jam tempore: ac primum ignorabam quid rei esset, cur me intentis oculis aspiceret: ipse etiam ingemisceret, & sublachrymaretur: & si quando pota poculum Ganymedi traderem, in eodem potum peteret, atque interea oscularetur captum, oculisque admoveret, ac rursus me intueretur. Hæc amatoria esse intelligebam; & tibi dicere longo tempore verebar, atque hominem à furore cessaturum putabam. Sed postquam verba mihi ausus est adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantem, & ad genua provolutum, obturatis auribus, ut ne supplicantis ipsius lascivos sermones audirem, abii ut tibi dicerem. Tu vero vide quomodo sis ultu-

rus

1 Γ᾽ξειστὶς γε ὤν] Clariss. Heyns. ad Max. Tyr. dixi ad Petron. *Bouh.*

ὅπως μέτεσ τ ἄνθρ. Ζεύς. οὗγε ὁ κωτίλος ἐπ' ἐμὶ αὐτόν, καὶ μέχρι τ Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη ὁ νέκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τύπτων αἴτιοι, καὶ πέρα ὁ μετρίου φιλανθρώποι. οἷα καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστὸν δ' ἦν, εἰ πίνοντες ὕμιν ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἀφνίαν κάλλη, καὶ οἷα ὕποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπλαῶσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες. Ἰ ὁ δ' ἔρως, βίαιόν τί ἐστ, καὶ σὺν ἀνθρώποις μᾶλλον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν σὲ φησι. Ἡφ. σὺ μὲν οὖν πάνυ δῆτά γε δεσπότης εἶ. καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει ὅπου φασὶν ἕλκων. καὶ ἔπη αὐτῷ ἴσθι ἂν ἡγῇ σοι. καὶ ἀλλαττῇ ῥαδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ. καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ ὁ ἔρως σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα ἡδέως συγγνώμην δώσειν, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῇ τῶν γυναικῶν, ἣ σοι τ Πειρίθων ἔτεκεν. Ζεύς. ἦ γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κωτιλῶν; ἀπὲρ οἶδα ὅμως δικεῖ σοὶ ὁ Ἰξίων; κολάζειν μὲ μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν ὁ συμποσίου. σπανὸν γάρ. ἐπεὶ σ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῂς δικαίως, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Ἡφ. τί ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μή τι ὑβρίσασιν ὁ σὺ εἴπῃς. Ζεύς. ἑδαμῶς. ἀλλ' εἴθιλον ἐκεῖνο φίλης ταλασίφρονι αὐτῇ σοι ὕμνων, ἐπειδὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνο ἀρχέτω ὡς τὸ εἰκὸς ὑπὸ ὁ ἔρωτος, ὡς ἥκιστα κλίνομεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ παύσεται ἀτιμάζων, οἰηθεὶς τετυχηκέναι ὁ ἐπιθυμίας. Ἡφ. ἄπαγε. rus hominem. *Iup.* Euge: sceleratus ille in me ipsum, ad Iunonis usque nuptias, adeò inebriatus est nectare. Cæterum nos authores horum sumus, & ultra modum amatores hominum, qui quidem & convivatores nostros ipsos fecimus. Venia igitur digni sunt, si nobiscum similia poti, deinde conspectis cœlestibus formis quales nusquam in terris viderunt, amore capti, illis frui concupiverunt. Est autem amor, violentum quiddam, nec solum hominibus, sed & nobis ipsis interdum imperat. *Iun.* Tuus quidem penitus hic est dominus, teque fert & agit, naso (ut ajunt) trahens: & sequeris ipsum quocunque te duxerit, & facile immutaris in quodcunque jusserit: denique tu possessio, & ludus es amoris. Et nunc Ixioni, scio, quod veniam tribuis, ut qui uxorem ipsius olim adulterio vitiaris, quæ tibi Pirithoum peperit. *Iup.* Adhuc-ne meministi, siquid ego lusi quum in terram descendi? Sed nosti quid mihi videatur de Ixione? ipsum quidem nequaquam mulctandum, nec convivio extrudendum: rusticum enim illud. Sed quia amat, &, ut ais, lachrymatur, & intolerabilia patitur. *Iun.* Quidnam ô Iupiter? metuo enim ne & tu contumeliosum aliquid dicas. *Iup.* Nequaquam. Sed simulachrum tibi simile, effictum ex nube, postquam solutum fuerit convivium, illi ut verisimile est, præ amore vigilanti, ad concubitum admoveamus: sic enim angi desinet, ratus se rem expetitam esse consecutum. *Iun.* Apage. Ne

Ἰ ὁ δ' ἔρως] Sic Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Dialog. Apoll. & Bacch. ἐπάγειν ἔρωτα. Bourd.

[1] μὴ ἄφρονα ἴκετο, ὃ ὑπὲρ αὐτὴν ἐπιθυμῶν. Ζεύς. ἄμεινον ἀπόμενον ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν τὴν πάθοις δεινὸν ὑπὸ τῶν πλάσματος; Ἥρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐμὲ εἶναι δόξει. πῶς τὸ αἴσχος ἐπ' ἐμὲ ποιοῦσα λήψῃ τὴν ὁμοιότητα. Ζ. οἶδα τοῦτο φὴς. ἔτι γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἄν, ἔτι σὺ νεφέλη. ὁ δὲ Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. Ἥρα. ἀλλ' εἰσὶ πάντες ἀνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αἰσχύνῃ κεκαλυμμένοι ἴσως, καὶ διαγγελοῦσι πᾶσιν, λέγων συγγεγονέναι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλεκτρον εἶναι τοῦ Διός. καὶ πως τάχα ἐρᾷν με φήσουσιν αὐτοῦ. οἱ δὲ, πιστεύσουσιν, ὅτι εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν. Ζεύς. ἀλλ' οὐ πονηρὸν εἶπῃ, εἰς τὸ ἀδύνατον ἐμπεσὼν τοιχωρυχεῖν ἀλλοτρίοις θεοδιδύτοις, συμπεφυρμένος χθονὶ καὶ μετ' αὐτῆς ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκλινα διδοὺς καὶ ἴρυγα. Ηφ. εἰ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε λέγει τὸ μεγαλαυχίας.

Ne quid tempestivum consequatur, quando res quæ supra se sunt, concupiscit. *Iup.* Attamen parere ô Iuno. Quid enim tam grave tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion congredietur? *Iun.* At nubes ego esse videbor: & in me turpitudinem committet propter similitudinem. *Iup.* Nihil dicis. Neque enim nubes hæc Iuno unquam fuerit, neque tu nubes. Ixion autem solum decipietur. *Iun.* Sed ut omnes homines insolentes sunt, forte quum descenderit, gloriabitur, omnibusque dicet se lunonem compressisse, Iovisque rivalem esse: forsitan etiam dixerit me ipsum amare: illi vero credent, nescii eum cum nube congressum esse. *Iup.* Igitur si quid tale dixerit, ad inferos detrudetur, & rotæ miser alligatus, cum ipsa perpetuo circumvolvetur, & laborem nunquam cessaturum sustinebit, pœnas amoris luens. *Iun.* Non enim grave quidem hoc præ jactantia.

1 Μὴ ἄφρονα ἴκετο] Nescio cur mutatum, sic enim reposueram. Proverb. de quo Aristophan. alii, σκολοίκισεν μὴ ἄφρονα γὰρ μὴ ἄφρονα ἴκετο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de satrat. Soloecismum notarunt Grammatici. *Bourd.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

APOLLINIS, ET VVLCANI.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

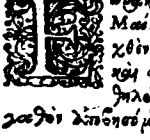

ὥρεγκας ὦ Ἀπολλον τὸ τῆ Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τε ἐστι, καὶ φαιδρὸν πᾶσι, καὶ ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἐπιφαίνεται; Απο. σκῶπτε

VVLC.

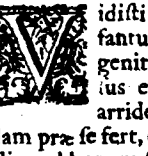

idisti Apollo Maiæ infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, & jam quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus? *Ap.*

γε φῶ βρέφος· ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὁ δὲ Ἔρωτα πρεσβύτερόν ἐστιν ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαι. καὶ τίνα ἂν ἀδικήσαι δυνατὸν ἀφτίτοκον ὄντα; Απο. ἐρώτα τὸ Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν. ἢ τὸ Ἄρεως καὶ τοῦτο γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν δὲ κἀκεῖνος τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε δὲ τόξου, καὶ τὸ βελῶν. Ηφαι. τὸ νεογνὸν τοῦτο, ὁ μόχλος σκινεῖται ἐν ταῖς σπαργάνοις; Απο. εἰσὶ δὲ Ἥφαιστε οἱ σοι σοφοσέλθη μόνον. Ηφαι. καὶ μὴν σοφὸς ἤδη. Απο. τί δὲ, πάνυ ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἤδη ἀπόλωλεν αὐτῶν; Ηφαι. πάνυ δ' Ἄπολλον. Απο. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. Ηφαι. νὴ Δία τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. Απο. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν πᾶν ἐν σπαργάνοις δὲ βρέφους. Ηφαι. ὅτου δύχειρ ἐστὶ, καθάπαξ ἐν τῇ χάρᾳ συμελετήσας τὴν κλεπτικὴν; Απο. ἢ γὰρ ἤκουσας αὐτῆς ἐ λαλοῦντος ἤδη στομύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὀδὲ, καὶ ἀφανιεῖς ἡμῖν ἐλήλυθ. χθὲς γὰρ σοσκαλισάμενος τὸ ἔρωτα, κατεπάλαισεν οὐδὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὸ πόδε. εἶτα μεθ' ἡμῶν ἐπαιώμενος, τὸ Ἀφροδίτης μὲν τὸ κεστὸν ἔκλεψε σοφοσκευασάμενος αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ. δὲ Διὸς γελῶντος, [1] τὸ σκῆπτρον. εἰ γὰρ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. Ηφαι. χρηστόν τινα τὸν παῖδα φῄς. Απο. καὶ μάλα, ἀλλ' ἤδη καὶ μεστικόν. Ηφαι. πῦ, τοῦτο πεπαίρεσθ' ἔχεις; Απο. γελᾶν ἔστι νεκρὸν εὑρὼν, ὅργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. κιθάρις γὰρ εὐαρμόστως, καὶ

Illum-ne ego infantem ô Vulcane dixero, aut magnum bonum, qui quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Iapeto antiquior est? *Vulc.* Ecquem injuria afficere potuerit, jam primum natus? *Ap.* Interroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem: nam & hujus subtraxit clam è vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu & sagittis exarmavit. *Vulc.* Hœccine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? *Ap.* Scies Vulcane si modo ad te venerit aliquando. *Vulc.* Atqui jam venit. *Ap.* Quid igitur? omnia habes ferramenta, nullumque ipsorum est amissum? *Vulc.* Omnia ô Apollo. *Ap.* Attamen inspice diligenter. *Vulc.* Per lovem forcipem non video. *Ap.* Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis. *Vulc.* Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem jam esset meditatus? *Ap.* Annon audivisti ipsum jam arguta & volubilia loquentem? atque hic etiam ministrare vult nobis. Heri autem provocato Cupidine, eum ilico palæstra superavit, ne scio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde interim dum laudabatur, Veneris surripuit cestum, cum ob victoriam ipsum fuisset amplexata: Iovis etiam ridentis sceptrum: ac nisi gravius fuisset, multumque ignem habuisset, ipsum quoque fulmen sustulisset. *Vulc.* Acrem mihi narras puerum. *Ap.* Non id solum, sed jam etiam musicum. *Vulc.* Vndenam hoc conjicere potes? *Ap.* Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. Brachiis enim adaptatis, & superinducto ju-

1 Τὸ σκῆπτρον] In Cod. Florent. scribitur ἢ λθεν δὲ τὸ σκῆπτρον. Bourd.

1 *Ala-*

ζυγώσας, ὕπτιόν τε καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ συντείνας ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν τι Ἥφαιστε, καὶ ἁρμόττον, ὡς καμὲ αὐτὸν φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα ὡς οὐδὲ μόνοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ σφετερίας ἄγει δ' ἄδυ κρᾶτος, κλέψαν τι καρκεῖσθαι δηλαδή. ὑπόπλεων δ' ἐστὶ. καὶ ῥᾴδιον ποὺ πιπτοῦσαν ἡμᾶς ἀποσῶσαι τῶν δυώδεκα, ἢ ψυχαγωγεῖ, ἢ κηπάγγελτος νεκρός. Ηφαι. ἐγὼ σκεύη ἔδωκα αὐτῷ παίγνια εἶναι. Απο. τοιγαροῦν ἀπόδυσί σοι τὸ μισθὸν τῶν πυρῶν. Ηφαι. σὺγε ὑπόμνησας. ὥστε βαδιοῦμαι λαβὼν αὐτόν, εἴ που ὡς φῂς εὑρεθήσεται σὺν τοῖς σπαργάνοις.

jugo, deinde calamis infixis, & ſubjecto hemiſpherio, & intentis inde ſeptem chordis elegans adeò & concinnum quiddam modulatur, ut ego quoque illi jam invidiam, qui jam olim perſonando citharam me exerceo. Dicebat autem Maia fore ut neque noctu in cœlo maneret, ſed præ nimio agendi ſtudio ad inferos uſque deſcenderet, inde nimirum aliquid furto ablaturus. Eſt autem [1] alatus, ac [2] virgam quandam mirificæ proteſtatis fecit, qua animas evocat, & mortuos deducit. *Vulc.* Illum ipſi dedi ut eſſet ludicrum. *Ap.* Proinde & mercedem iſtam tibi retulit, forcipem videlicet. *Vulc.* Recte ſane admonuiſti, quare ibo ut illum recipiam, ſicubi ut ais, inter faſcias inveniri poterit.

1 *Alatus*] De forma Mercurii vide Macrob. *Cogn.*
2 *Virgam*] De Mercurii Virga Homer. Odyſſ. 5. Virg. 4. Æn. hinc dictus χρυσόῤῥαπις. Idem.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ ὡς ἐπέλευσας ἔχων τὸ πέλεκυν ἐξυσθῆναι, εἰ καὶ λίθους δύο μιᾷ πληγῇ διαπρεπεῖν. Ζ. εὖγε ὦ Ἥφαιστε. ἀλλὰ δεῦρό μοι τοῦ κιφαλοῦ εἰς δύο, κατευθυνῶν. Ηφαι. πειρᾷ μου εἰ μέμηνα; σκόπει δὲ μὴ πληγῆς, ὅπως θέλεις σοι γενέσθαι. Ζ. διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον. εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ὁ νῦν σκόπει ὀργιζόμενόν με, ἀλλὰ χρὴ καὶ ἀνεψιᾷ πυρὶ ἰδεῖν.

VVLCANI, ET IOVIS.

VVLC.

Quid me oportet facere Iupiter? Venio enim ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam, etiam ſi lapides uno ictu opus ſit diſſecare. *Iup.* Rectè ſane, ô Vulcane, Sed jam impacta illa, divide mihi caput in duas partes. *Vulc.* Tentas me, num inſaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. *Iup.* Dividi mihi calvariam volo. Si vero non obedieris, me experie- Verum toto animo feriendum

μοί, μηδὲ μέλλειν. ἀδύνατον γὰρ ὑπὸ τῶν ὀδύνων, εἰ μὴ τ' ἐγκέφαλον ἀναστρέψουσιν. Ἥφαι. ὅρα δὲ Διῒ μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν. ὀξὺς γὰρ ὁ πάλεκυς ἐστι, καὶ σὲ ἀναιμωτὶ, ἢ δὲ κἀγὼ τὴν Εἰλείθυιαν μιμησοῦμαι. Ζ. κατέντεγκε μᾶλλον ὦ Ἥφαιστε ἰσχυρῶς. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἥφαι. ἄκων μὲν, κατίσον δή. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, εἰ μὴ εἰλείθυιά γε; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος. μέγα ὦ Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ. εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην τὸν τῶν μύνιγγα παρθένον ζωογονῶν. καὶ τοιοῦτο ἔνοπλον. ἦπερ ἔρατο πεδὸν, ἐν κεφαλῇ ἐπιλήθεις ἔχων. ἠδὲ, πηδᾷ, καὶ πυρρίχιζε, καὶ τὴν ἀσπίδα πάσσε, καὶ τὸ δόρυ πάλλε, καὶ σείεσο. καὶ τὸ μέγεθος, καλὴ πάνυ καὶ ἐκμελὴς γεγένηται ἤδη σοῦ θυγάτηρ. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κομᾷ καὶ τῦτο ἡ κόρυς. ὥστε ὦ Ζεῦ μείωτρά μοι δόλου ἐγγυήσασθαι μοι αὐτήν. Ζ. ἀδύνατα αἰτεῖς ὦ Ἥφαιστε. παρθένον γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τὰ γε ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥφαι. τῦτ' ἐθελόμενον. ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζ. εἰ σοὶ ῥᾴδιον ἔστω, πολλῷ τἀληθὲς οἶδα ὅτι [1] ἀδωμάτων ἐρᾷς.

est, nec cunctandum. Pereo enim præ doloribus, qui mihi cerebrum invertunt. *Vulc.* Vide Iupiter ne quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. *Iup.* Incute modo Vulcane, audacter. Ego enim novi quid sit conducibile. *Vulc.* Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim agat aliquis te jubente? Quid istuc? armata puella. Magnum ô Iupiter, in capite malum habebas. Quare merito iracundus eras, cum sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutrires, idque armatam. Nimirum nescius castra, non caput habebas. Hæc vero saltat, & cum armis tripudiat, & clypeum concutit, & hastam vibrat, & furore concitatur. Quodque maximum est, formosa admodum, ætatis maturæ brevi adeo jam facta est. Cæruleis quidem est oculis, sed huic ornatum addit galea. Quare ô Iupiter, hoc mihi refer obstetricandi præmium, illam mihi desponde. *Iup.* Impossibilia petis Vulcane: vult enim virgo permanere. Ego certe quantum in me est, nihil repugno. *Vulc.* Hoc volebam, curæ mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. *Iup.* Si hoc tibi adeo facile est, facias licet. At illud scio te, quæ consequi nequeas, amare.

1 Ἀδωμάτων ἐρᾷς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμέτην. Testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσος τίς ἐστι φυτεύσιμον ἔμμα λαχοῦσα
Τὸ δημῶν ὁμῶ ἐ σωρθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα.
Ἐν δ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρῃ γλαυκῶπιν Ἀθήνην. Bourd.

NE-

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Ἔστιν ὦ Ἑρμῆ τῶν σοὶ τοιχῶν τῷ Διΐ; Ερ. οὐδαμῶς ὦ Πόσειδον. Πο. ὅμως ἀποσώζεται αὐτῷ. Ερ. μὴ σὺ γάρ φημι. ἄκαιρον γάρ. ὥστε σὺ μὲν ἴθι αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Πο. μῶν τῇ Ἥρᾳ συνεσται; Ερ. ἔκ. ἀλλ' ἐπαχθές τί ἐστι. Πο. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. Ερ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. Πο. πόθεν ὦ Ἑρμῆ; δῆλον γὰρ τοῦτο φῄς. Ερ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν. πεῦτόν ἐστι. Πο. ἀλλ' ἡ χρὴ ἀπὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. Ερ. πέπεισο ἀρτίως ὦ Πόσειδον. Πο. ἄπαγε. πέπεισο ἐμοῦ; οὐ πάνυ; ἀλλ' ἐλελήθεις ἡμᾶς ἀνθρώπινόν ἂν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισημαίνει αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὀγκωμένη. Ερ. οὐ λέγεις. ἡ γὰρ ἐμὴ σοφία εἶχε τὸ ἔμβρυον. Πο. οἶδα. ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔπεισε αὖθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν. τοιγάρτοι γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. Ερ. ἔκ. ἀλλ' ἐκ τῆς μητρὸς ἐκείνης τὸ ἐν τῇ Σεμέλης βρίφος. Πο. ἆρα ὁ γενναῖος, ὡς ἔλεγεν ἡμῖν κυοφορεῖ, καὶ πεπτεκὼς ἔτι σύμφηλος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστί; Ερ. θηβαία. ἓν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. Πο. εἶτα ἔπεισεν ὦ Ἑρμῆ αὐτὸν ἐκείνης; Ερ. καὶ μάλα, οἰκὴ παρῴδεκον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπολαβὼν

NEPTVNI ET MERCVRII.

NEPT.

Licet-ne Mercuri convenire Iovem nunc? *Merc.* Nequaquam Neptune. *Nept.* Ipsi tamen mihi adesse renuncia. *Merc.* Ne molestus sis, inquam. Importunum enim hoc. Quare ne videris quidem ipsum in præsentia. *Nept.* An cum Iunone concumbit? *Merc.* Non: sed diversum quiddam est. *Nept.* Intelligo. Ganymedes intus est. *Merc.* Neque illud. Sed incommoda est valetudine. *Nept.* Vnde hoc Mercuri? rem enim gravem dicis. *Merc.* Pudet me dicere, tale quiddam est. *Nept.* At nihil eo tibi opus est apud me qui tuus sum patruus. *Merc.* Peperit paulò ante Neptune. *Nept.* Apage. peperitne ille? ex quo? nos igitur latuit eum esse hermaphroditum? at neque uterus ejus tumorem ullum præse tulit. *Merc.* Rectè dicis non enim ille fœtum intra se habebat. *Nept.* Novi. Rursus ex capite peperit, quemadmodum Minervam: caput enim habet puerperum. *Merc.* Minime. sed in femore fœtum ex Semele receptum concepit. *Nept.* Euge generosus ille, ut totus & ab omni parte corporis prægnans sit. Sed quænam est ista Semele? *Merc.* Thebana mulier, ex [1] Cadmi filiabus una: huic congressus, prægnantem fecit. *Nept.* Deinde Mercuri pro ipsa peperit? *Merc.* Maxime. etiamsi absurdum id tibi videatur. [2] Nam Semelen dolis ag-

1 *Cadmi filiabus*] Nam quatuor fuerunt Semele, Agave, Ino, & Autonoë. *Cogn.*

2 *Nam Semelen*] Docet Euripid. in Bacch. *Idem.*

σα ἡ Ἥρα, οἶδα ὡς [1] ζηλότυπός ἐστι, πείθει αὐτῆσαι δῆθεν τῷ Διὶ, μὴ βεβιωτῶν καὶ ἀφατῶν ἥκειν παρ' αὐτήν. ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦλθεν ἔχων καὶ τὸ κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ οἶκος. καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διέφθαρται· τὸν δὲ πυρὸς ἐμὲ ὄντα μελόντι ἀναπεμφθέντα τῷ μηρῷ τῷ γυναικὸς, ἀνακομίσας ἀπέλεις ἐπ' αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπ]αμμηνιαῖον· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸ ἑαυτοῦ μηρῷ, ἐνέτιξεσα, ὡς ἀπαλλάξειν σὺ τοῦ πόνου. ἓξ νῦν τρίτῳ ἤδη μῆνι ἐξέτεκεν αὐτό. καὶ μαλακὸς ἀπὸ τῆ ὠδῖνος ἔχει. Πο. νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστί; Ερ. [3] ἐς τὸν Νύσαιον ἀπεκόμισας, παρέδωκα ταῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, Διονύσου ἐπονομάσθιζα. Πο. ἐκεῖν ἀμφότερος ὁ Διονύσος τάτε καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὅδ' ἐστί; Ερ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐγὼ ὕδωρ αὐτῷ φέρων τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, [4] ὅσ' ἂν νομίζῃ ὥσπερ λεχοῖ.

aggreſſa Iuno (noſti autem quam ſit zelotypa) perſuadet illi ut petat à Iove, quo cum toniſtru & fulgure ad ſe veniat. Quæ cum verbis hujus inducta credidiſſet, vemiſſetque Iupiter ſecum fulmen portans, conflagravit tectum, ipſaque Semele ex igne periit me autem jubet ut inciſa illius alvo, fœtum illum imperfectum & [2] ſeptimeſtrem ſibi afferam. Quod ubi feciſſem, ille diſſecto femore ſuo, ei indit, ut ibi perficeretur, & nunc tertio jam menſe eum partu edidit: & nunc ex doloribus paulum eſt languidus. *Nept.* Vbi igitur nunc eſt infans? *Merc.* In Nyſam hinc ablatum, tradidi nymphis enutriendum, cognomine Dionyſium. *Nept.* Ergo utrumque, Dionyſii hujus & pater & mater ille eſt! *Merc.* Ita videtur. Abeo igitur, ut illi aquam ad vulnus afferam, aliaque præſtem, quæ fieri ſolent, tanquam puerperæ.

1 Ζηλότυπος] Sic antea Dial. & Iov. & de ſacrif. Senec. here. fur. *Bourd.*
2 *Septimeſtrem*] Patet apud Cic. 1. de Nat. deor. *Cogn.*
3 Ἐς τὸν Νύσαιον] Callimach. hym. Iovis. *Bourd.*
4 Ὅσ' ἂν] Angl. ὃ. Idem.

ΕΡΜΟΤ, ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

MERCVRII, ET SOLIS.

ΕΡΜΗΣ.

Ὡήλιε, μὴ ἐλάσῃς σήμερον ὁ Ζεὺς φησι, μὴ δ' αὔριον, μήδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἅμα ἕῳ ῥᾳδίως. καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά. ὥστε λυήσεται μοι

MERC.

[1] Ne currum agas hodie ô Sol, inquit Iupiter, neque cras, neque perendie. ſed intus mane: atque interea una nox eſto longa. Quare rur-

1 *Ne currum agas*] De ſolis curru, Lucianus in his accuſato, de ejus equis. Ovid. 2. Metam. *Cogn.*

I Ai

ἐ αἱ ὧραι αὖθις τὰς ἵππους. σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε λίθ μακρὸν σταυτόν. H. καιρὸς πεῦσε ὦ Ἑρμῆ καὶ ἀπόκριζε ἥκεις ὑφ' ἡμῶν ἄγγελος. ἀλλὰ μὴ ὑπερβαίνειν τι ἔδοξε σε τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τὸ ὅριον, καὶ τάχα μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τὴν ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; Ερ. οὐδὲν τοιοῦτον. οὐδὲ εἰς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖ δέ τι τῶν αὐτὸς ἐπιμεληθέντα χρείαν ἔχει τὴν νύκτα. H. πᾶς δὲ καὶ ἐστὶν, ὃν πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν τοιοῦτά μοι; Ερ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικός, ἣ συνεύδει. H. ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐκ ἰκανὴ νὺξ μία; Ερ. οὐδαμῶς. τριχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μίγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον δὴ ἐκ μιᾶς νυκτὸς ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. H. ἀλλὰ πλεισταχρόνιον μὲν ἀγαθὴ τύχη. ταύτῃ δ' ὦ Ἑρμῆ σὺν ἡνίᾳ ἐπὶ τὸ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν. δεῖ δ' ἀπόκρισιν ἀποῦσαν παρὰ τῆς Ῥέας λαβεῖν. δεῖ δ' ἀπολιπεῖν ἂν τὸ ὁρμητὸν ἐν Θήβαις ὁμοιμοιρῶν, ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡμέρα, νὺξ δ' οὖν μέτριον τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον τοῖς ὥραις. ἔχουσι δ', ἢ παρηλλαγμένον, οὐδέν. δεῖ δὲ σπουδαιοτέρου πάντα σοῦν ἀνητὴ γυναικί. τὸν δὲ δυσχίνη γυναῖκα ἔνιοι, χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀφιππεύσαι μὲν ἡμέρας τοὺς ἵππους τάχος. τὸ ἀρχαῖον, δυσπορεῖν δ' τῶν ὁδῶν, ἀτραπὸν μὲν ἔστιν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἀβλεπεῖν ἐκ σκότους; τοιοῦτον

rursus quidem horæ solvant equos: tu vero ignem extingue, & longum quiesce. *Sol*. Nova hæc Mercuri, & aliena nuntiaturus venis. Sed nunquid in curriculo transgredi visus sum, & extra fines egisse: atque ideo iratscitur mihi, noctemque die triplo majorem facere decrevit? *Merc*. Nihil tale: neque id in perpetuum erit: sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorem. *Sol*. At ubi & nunc ille est vel unde missus es hæc mihi nuntiatum. *Merc*. Ex Bœotia: ô Sol, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. *Sol*. Illiusne amator? nec illi nox una sufficit? *Merc*. Nequaquam. Nasci enim quendam oportet ex hoc concubitu, magnum, multorumque certaminum victorem Deum. Hoc igitur una nocte absolvi non potest. *Sol*. Sed quod felix faustumque sit, absolvat. Verumtamen hæc Mercuri non fiebant tempore Saturni (soli enim nos sumus) nec à Rheæ lecto secubabat: neque relicto cœlo Thebis dormiebat. Sed dies quidem tum dies erat: nox vero, mensuram suam pro ratione horarum servabat: peregrinum vero aut immutatum nihil. Neque unquam ille cum mortali muliere rem habuit. At nunc infœlicis mulierculæ causa, oportet omnia perverti: atque equos quidem desidia fieri præfractiores: viam vero transitu difficiliorem, ut pote quæ toto triduo non teretur. Homines præterea misere in tenebris vivere. Hoc bo-

1 Αἱ ὧραι] Ex Homero. *Bourd.*

2 Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, συνεύδειν, κατακεῖσθαι, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *solere*. Idem.

3 Μὴ ἴσων] Male Angl. μίγνυσθαι. Nullus enim sensus esset. *Idem.*

1 Ec-

τὸν λύπλαύσοντ) τῆς Διὸς ἐρώτων. καὶ προθεδῶν) ἀφεμένους, ἐς ἂν οἰκείῳ λύπαλέσῃ τὸ ἀθλητῇ, ὃν λέγεις νῦν μακρᾷ τῇ ζόφῳ. Ερ. σιώπα ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν λύπλαύσῃς τὸν λέγων. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν, καὶ τὸν ὕπνον, ἀπαγγελῶ κἀκείνοις ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε. τὴν μὲν, σχολῇ ἀφεθέντες. τὸν δὲ ὕπνον, μὴ ἐπιτείνειν τὰς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν ὅτι τὴν νύκτα μὲ μνημόνιλον.

boni ex Iovis amoribus illi consequentur, sedebuntque expectantes, donec athletam istum quem dicis, sub longis tenebris absolverit. *Merc.* Tace, ô Sol, nequid mali pro tuis hisce dictis nanciscare. Ego vero ad Lunam & Somnum hinc profectus, illis etiam renunciabo quæ Iupiter mandavit: illi quidem ut lente procedat, huic Somno, ne relaxet homines, quo noctem hanc adeo longam fuisse ignorent.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

VENERIS ET LVNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Τί τοῦτο ὦ Σελήνη φασὶ ποιεῖν σε ἐπότ' ἂν ἔλθῃ τὸν Καρίαν νύμφην, καὶ μάλα σε τὸ ζεῦγος ἀφορᾶσθαι ἐς τὸ Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα, καὶ ἔνιοτε ἄπο κυνηγέτην ὄντα, οἷόν τε καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα δ' Ἀφροδίτην τὸν υἱὸν, ὃς μοι τούτων αἴτιος. Ἀφρ. ἐπιτίμα υἱεῖ μητρὶ, οἷα δὴ πάρεστιν, ἅρπ μὲ, ἐς τὴν Γῆν κατάγων, Ἀγχίσῃ ἕνεκα τοῦ Ἰλίου. ἅρπ δ' ἐς τὸ Λίβανον ἐπὶ τὸ ἀστύγειτον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέρασεν ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸ ἐράμενον. ὥστε πολλάκις ἐπείλησα, εἰ μὴ παύσεται) τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲ αὐτοῦ τὸ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, ἀφελοίμην δ

VEN.

Quid hoc rei est ô Luna, quod ajunt te facere, quoties ad Cariam venis: te quidem currum sistere dum dormientem [1] Endymionem intueris, sub dio more venatoris jacentem: interdum etiam ex media via ad ipsum descendere? *Lun.* Interroga Venus filium tuum, qui mihi harum rerum est author. *Ven.* Sine. Contumelioſus ille est, me quippe matrem ipsius quibus modis affecit? nunc quidem Anchisæ Trojani causa in Idam deducens: nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ amabilem fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Quare sæpius minata sum, ni talia facere desinat, me arcus & pharetram ipsius fracturam, & alas amputatu-

1 *Endymionem*] Fabula hinc nata quod Endymion motum hujus primus observasse atque aliis ostendisse dicitur. Plin. lib. 2. c. 9. *Cogn.*

1 Tas

καὶ τὸ πρόσωπον. ἤδη γ' οὖν καὶ πάλαι αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς [1] τὰς πυγὰς τὴν σανδάλην. οἶδα, οὐκ οἶδ' ὅπως τοσοῦτον δειλὸς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλήσεται ἁπάντων. ἆρ' εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; ὑπερμύθησον γὰρ ὅτι τὸ δεινόν. Σε. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς ὦ Ἀφροδίτη δοκεῖ. καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβαλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τοῦ χειρὸς ὑποῤῥέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ, ὡς τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένην ἐπικρέπῃ, τῷ προσώπῳ προσκεκαμένη. οἶδα, ὑπὸ δὲ ὕπνου λελυμένου, ἀναπνεῖ τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄνθρακα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καταβᾶσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀισθόμενον ἐκπερχθείη, οἶδα τί ἂν δῆτα σοι λέγοιμι τὰ μεταταῦτα. πάλαι δὲ ἐπεθυμεῖ γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

turam. Iampridem & plagas ipſi in nates incuſſi ſandalio. Sed ille neſcio quomodo protinus metuens ac ſupplicans, paulo poſt omnium obliviſcitur. Verum dic mihi formoſuſne eſt hic Endymion? Huic enim malo illud ſolatio fuerit. *Lun.* Mihi quidem formoſus admodum videtur, ô Venus, & maxime quando inſtrata ſuper rupem chlamyde dormit, læva tenens ſagittas, paulatim è manu prolabentes. Dextra vero circum caput ſurſum verſus reflexa, faciei cui circumjacet, affert decorem. Ipſe vero ſolutus ſomno, ambroſium illum halitum anhelat. Tunc igitur abſque ſtrepitu deſcendens, ſummiſque digitis inſiſtens, ut ne expergefactus perturbetur. Scis ſane quid poſt hæc dictura fuerim: ſed equidem amore diſpereo.

1 Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Iovis Herc. & Æſc. dixerunt ad illud Perſ.

Solea puer objurgabere rubra.

Sic pag. 208. & ſæpius. *Bourd.*

2 Ἐπικλασμένην] Sic de Merc. cond. *lama cervix*, Perſ. ſic ὄμμα κεκλασμένον. *Idem.*

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Ὦ πάντων ἔρως, ὅσα οἷα ποιεῖς, καὶ τὰ σὺ τῇ γῇ λίαν ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις, καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐρᾶσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ σὺ τοῦ ἔρωτος. ὃς δὲ μὲ Δία πολύμορφον ἐπιδεικτύεις, [1] ἴουν ἐξεργάζῃ. ὃς

VENERIS ET CVPIDINIS.

VEN.

Cupido gnate, vide quæ facis. Non dico quæ te impulſore homines in terra, vel in ſe quiſque, vel invicem alii in alios admittunt: ſed quæ in cœlo fiunt. Qui multiformem [1] Iovem exhibes, illum in quod-cun-

2 *Iovem*] Leg. Eraſm. Chil. 1. Cent. 3. Adag. 1. Ovid. 6. Metam. *Cygn.*

1 Κα-

ἀλλ' ἆπιθι ἐς ὄ, τι ἂν σοι ἐπὶ ξ κυ-
ρῷ δοκῇ τῷ σελιώλῳ ϗ [1] καθαι-
ρεῖς σε ξ ὀργιῶ. τ ἥλιον ϗ ὦδε
τῇ Κλυμήνῃ βραδύνειν σποτε ἀναγ-
κάζεις ἐπιλειπαρῆ τ ἐπαισίας.
ἃ μ γδ ἐς ἐμὲ τῷ μητέρα ὑβρίζεις, ϑαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ
τολμηρότατε, ϗ τῷ Ῥέαν αὐτῷ
χαῶν ἤδη κὴ μητέρα τοιούτων ϑεῶν,
ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, κὴ τὸ φρύ-
γιον μειρακίσκιον σκεῖνο ποθεῖν. κὴ
νῦν σκεῖνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ. ϗ ζου-
ξαμένη τὰς λέοντας. ϖϑαλαττομένη
ϗ τὰς Κορύβαντας ἅτε μανικὰς κὴ
αὐτὰς ὄντας, ἄνω ϗ κάτω τῷ Ἴδην
ϖϖεπολῶσιν. ἡ μ, ὁλολύζουσα ἐπὶ
τῷ Ἄττῃ. [2] οἱ Κορύβαντες ϗ, ὁ μ
αὐτῶν, τέμνει ξ ἐφ' τ πῆχυν. ὁ
δὲ, ἀνὰ τῷ κόμην, ἴε ϗ μεμη-
νὼς ἀφ' τ ὀρῶν. ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ
κέρατι. ὁ ϗ, ἐπιϖομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐπικυπτεῖ τῷ κυμβάλῳ. κὴ
ὅλως, ϗορυβοῦται κὴ μανία πᾶσα τῇ
Ἴδῃ ἅπαντι ἐστι. ϑόδια τοίνυν ἅ-
παντα. ϑόδια τὸ τοιοῦτο, ἡ τὸ
μέγα σε κακὸν παθεῖν, μὴ ἀπομα-
νέσαι ποτε ἡ Ῥέα, ἢ κὴ μᾶλλον ἔτι
ἐπ' αὐτῇ ὄσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύ-
βαντας συμμαίνεσθαί σε ; ἀφαιρά-
σασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν.
ταῦτα ϑόδια κινδυνεύοντί σε ὁρῶσα. Ερ. Ἰοὺ ἰοὺ μῆτερ, ἐπὶ κὴ τοῖς
λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. ϗ
πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ νῶτον,
κὴ τ κόμης λαβόμενος, ἠνιόχουν
αὐτούς. οἱ δὲ, σαίνουσί με. κὴ τῷ
χεῖρα δεχόμενοι, ἐς τὸ στόμα περι-
ελίσσουσι μοι, λαπτόμενοι μοι.
αὐτὴ μ γδ ἡ Ῥέα, ποτὲ ἂν σκεῖνη

cunque tibi visum fuerit pro tempore immutans. Lunam autem è cœlo detrahis. Solem vero apud Clymenen aliquoties tardare compellis, oblitum aurigationis. Nam quicquid injuriæ in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum tu confidentissime, ipsam etiam [2] Rheam, jam anum, totque Deorum matrem, ad pusionis amorem compulisti & ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam à te acta est in insaniam, junctisque leonibus, & assumptis Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodam afflati sunt, furium ac deorsum per Idam oberrant: hæc quidem amore Attis ejulat. Corybantum vero, alius suum ipse penem ense resecat: alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano strepitum facit, alius cymbalum pulsat. Breviter, omnis undiquaque Ida tumultus atque insaniæ plena est. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperi, ne si quando resipiscat Rhea, vel etiam potius si insanire pergat, Corybantibus imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus objiciant. Hoc ego metuo, quum te periclitantem video. *Cup.* Bono animo esto mater, siquidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris: ac sæpenumero conscenso tergo, prehensaque juba, & quitis ritu illos agito. Illi vero cauda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circum lambunt, illæsamque reddunt. Porro Rheæ ipsi, quando tandem vaca-

1 Καθαιρεῖς] Dixi ad Petron Clar. Cas. ad Theophr. *Bourd.*
2 *Rheam*] Cybelem, de qua dixit antea. *Cogn.*
3 Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad Claudian. 1. de rapt. Pros. *Bourd.*

καλὴν ἀγαγὼν ἐπ' ἐμέ, [1] ὅλη ἔσει σὺ τῷ Ἄτῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστι; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὦ μῆτερ αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν μήτε σὲ ὁ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; Ἀφρ. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ πρακτέος ἀπάντων. ἀλλὰ μεμνῆσθαί μου χρὴ τῶν λόγων.

caverit, ut me ulciſcatur, cum in Atte tota ſit? Ecquid ego delinquo, quum res pulchras quales ſint demonſtro? Vos ne appetite res pulchras: quare his de rebus ne in me crimen conferte. An vis mater ut neque tu poſthac Martem, neque ille te amet? *Ven.* Quam callidus es, & nulla in re non ſuperas. Attamen horum quæ dixi, olim memineris.

1 Ὅλη] Tota, *ut totus in armis, totus veniſti.* Petron. *Bourd.*

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ζ Ε Υ Σ.

Παύσασθε ὦ Ἀσκληπιὲ, καὶ Ἡράκλεις, ἐλέγοντες ὡς ἀλλήλους ὄντως ἀνθρωποι. ἀσχημοσύνη γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια θεῶν συμποσίου. Ηρα. ἀλλὰ θέλεις ὦ Ζεῦ τοῦτον τὸν [1] φαρμακέα παρακατακλιθῆναί μου; Ασκλη. τί δέδια. καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. Ηρα. εἶτ' οὐκ ἐμβρόντητος; ἢ δίκη σε ὁ Ζεὺς ἐπιρρώσει, ἃ μὴ θέμις ποιῆσαι, τότ' ἄν ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετειληφώς; Ασκλη. ἐπιλήσῃ γὰρ καὶ σὺ ὦ Ἡράκλεις ὑπὸ τῇ Οἴτῃ καιόμενος, ὅτε μοι ἐνεβάλλεις τὸ πῦρ; Ηρα. ἦκον ἴσα καὶ ἄμοιρα βασίσαντι ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα [2] ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπων ὑβρι-

I O'ſi Jupiter, medicamentarium iſtum me priorem accumbere? *Æſc.* Ita per Iovem. Etenim ſum melior. *Merc.* Qua in re, ô attonite? an quia te Iupiter fulmine percuſſit cum faceres quæ nefas erat: nunc autem ex miſericordia iterum immortalitatis particeps factus es? *Æſc.* Tu verò Hercules oblitus es, te in Oeta conflagraſſe, quando quidem mihi ignem objicis? *Herc.* Nequaquam æqualia & ſimilia ſunt quæ in vita geſſimus, ut qui ipſe Iovis quidem ſim filius, tantos autem labores vitam expurgans ſuſtinuerim, & feras debellans, & de contumelioſis hominibus

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS.

I V P.

Deſinite ô Æſculapi & tu Hercules inter vos rixari perinde ut homines. Indecora enim hæc, & à convivio Deorum aliena. *Herc.* At vis, ô Iupiter, medicamentarium iſtum me priorem accumbere? *Æſc.* Ita per Iovem. Etenim ſum melior. *Merc.* Qua in re, ô attonite? an quia te Iupiter fulmine percuſſit cum faceres quæ nefas erat: nunc autem ex miſericordia iterum immortalitatis particeps factus es? *Æſc.* Tu verò Hercules oblitus es, te in Oeta conflagraſſe, quando quidem mihi ignem objicis? *Herc.* Nequaquam æqualia & ſimilia ſunt quæ in vita geſſimus, ut qui ipſe Iovis quidem ſim filius, tantos autem labores vitam expurgans ſuſtinuerim, & feras debellans, & de contumelioſis hominibus

1 Φαρμακέα] Interpretatus ſum ad Petron. *Pharmace reſponde*, ſic in dial. de Dearum Iudicio. *Bourd.*

2 Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic in Vitarum Auctione. quo loci Cynicæ ſectæ Deus preſes Hercules. *Idem.*

σὰς πιμαρέρρῳ. σὺ δ' [1] ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπῳδὴ καὶ φαρμάκων, ἀνδρῶδες δ' οὐδὲν ἐπιδέδεγμαι. Ασκλη. Οὐ λέγεις. ὅτι σε τὰ ἐγκεκυμμένα ἰασάμην, ὅτι περιῶν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τὸ σῶμα, καὶ χιτῶνος, καὶ μὴ τάπητος, καὶ πυρός. ἐγὼ δ' εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὅτι ἐδύλασσε ὥσπερ σὺ, ὅτι ἔξαιον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα σὺδιδυπώς. καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. ἀλλ' οὐδὲ μιλαγχολήσας, ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ηερ. εἰ μὴ πείσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα ὄψῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία. ἐπὶ κεφαλῆς σε, μίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ δ' ἀρανοῦ, ὥστε μὴ δ' τὸν παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸν κρανίον συντρίψαντα. Ζ. παύσασθέ φημι, καὶ μὴ ἐπιπαροίνητε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν. ἢ ἀμφοτέρους κατάπιμψομεν ὑμᾶς δ' συμποσίου. κεῖνοι δ' ὀργισθέντες ὦ Ἡράκλεις ἀπεκαπεκλίνεσθαί σε τὸν Ἀσκληπιὸν, ὅτι καὶ πρότερον κατηναγκάσθη.

bus pœnas sumens. Tu vero radicum incisor es, & circulator, forte quidem ægrotantibus hominibus adhibendo remedia utilis, virile autem nihil quicquam præstitisti. *Æsc.* Recte dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus ascendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum à tunica, & post eam, à flamma. Ego vero si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, neque purpuratus, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanas in Lydia carpsi: neque insaniens, liberos & uxorem occidi. *Herc.* Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem è cœlo præcipitem te in caput dabo: ut ne ipse quidem Pæon te effracto cerebro curaverit. *Inp.* Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos è convivio ambos ablegabo. Atqui ô Hercules æquum est ut priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

1 Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit Sophocles ex qua versus citat Interp. Apollo. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Æsculapius, Agyrtæ dicuntur. *Bourd.*

MER-

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Ἄπολλον; Απο. ὑπ' ὦ Ἑρμῆ δυσχερῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ερ. ἄξιον μὲ λύπης τὸ τοιοῦτον. σὺ δ' τί δυσχεραίνεις; ἢ τὸ κῆρ τῶν δύο φίλων σε λυπεῖ ἔτι; Απο. ἠδέμως. ἀλλ' ἐρώμενον πεπλῆξθαι ἢ λάκωνα τὸν Οἰβάλου. Ερ. πέθνηκε γὰρ εἰπέ μοι ὁ Υάκινθος; Απο. καὶ μάλα. Ερ. ὦ τοῦ πόνου ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς ὕπως ἀνίερος ἦν, ὃς ἀπέκτεινε τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; Απ. αὐτὸς ἐμὸν τὸ ἔργον. Ερ. ὑπὸν ἐμάνης ὦ Ἄπολλον; Απο. ὄχι. ἀλλὰ δυσχεραίνω τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸ λόγον. Απο. διεσκόπουν ἐμαυτόν. καίτοι σωφρονέστερον αὐτός. ὁ δὲ κακίστα ἀνέμων ἐπιλελύμενος ζέφυρος, ἤδη μὲν οὐ πρόσθεν καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος ἦν, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀπέρριψα ὥσπερ εἰώθαμεν τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄντα. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου κατασπάσιος ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς, ἐνέπεσεν φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα δύνειν ἀπολιπεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν ζέφυρον, ὥσπερ ἡμιωμένων κατεξέδυσας, φεύγοντα ἐπισπόμενον ἄχρι τοῦ ὄρους. τῷ παιδὶ δ', καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος

MERCVRII ET APOLLINIS.

MERCVRIVS.

Quid tristis es Apollo? *Ap.* Quoniam, ô Mercuri, sum infœlix in amoribus. *Merc.* Dignum quidem mœrore hoc: sed quodnam est tuum infortunium? Te-ne adhuc affligit, quod in[1] Daphne tibi accidit? *Ap.* Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. *Merc.* An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. *Ap.* Maxime. *Merc.* Vnde Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? *Ap.* Meum ipsius hoc est factum. *Merc.* Numquid insaniviſti Apollo? *Ap.* Non: sed quoddam infortunium mihi præter animi sententiam accidit. *Merc.* Quomodo? rem enim hanc scire cupio. *Ap.* Disco ludere discebat, atque ego una cum illo ludebam. Cæterum ventorum omnium perditissimus Zephyrus, jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed cum negligeretur, atque contemptum hunc non ferret: ego quidem ut consueveramus, discum in altum jaculabar: ille autem à Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga sanguis multus manaret, unde puer statim est mortuus. Sed ego Zephyrum quidem continuo sum ultus sagittis, & ad montem usque fugientem insecutus. Puero autem, & sepulchrum Amyclis struxi, ubi discus eum prostravit: & effeci ut ex ejus sanguine

1 *Daphne*] Hac de re leg. Ovid. lib. 10. Met. ex quo hic dial. Cogn.

ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησας, ἤδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐωδέστατον ἀνθέων ἁπάντων. ἔτι καὶ γεγράμμασιν ἔχει, ἐπιτεθάρσυνται δὲ τῇ νεκρᾷ. ἆρά σοι δοκεῖ λελυπῆσθαι δικαίως; Ερ. ναὶ ὦ Ἀπόλλων. ἤδειν γὰρ θνητὸν παιδικὰ τὸν ἐρώμενον. ὅστις μὴ ἔχθει ἀποθανόντι.

ne terra florem reddat suavissimum Mercuri, & pulcherrimum omnium, qui præterea literas habet mortuum lugentes. Num tibi præter rationem mœstus fuisse videor? *Merc.* Ita sane Apollo: mortalem enim te tibi amasium comparasse noras: quare illo jam mortuo ne doleas.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCVRII ET APOLLINIS.

ΕΡΜΗΣ.

Τὸ μὲν καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῃ ἔχοντα βάναυσον ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας γαμετὰς ἀγαγέσθαι τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; Απο. ἀπορία τις ὦ Ἑρμῆ καὶ ἐκεῖνο γε ἐγὼ θαυμάζω τὸ, ἀνέχεσθαι σωφρόνως αὐτῷ. καίτοι ὅταν ὁρῶσιν ἰδρῶτι ῥεόμενον εἰς τὴν κάμινον, ἐπικυφόμενον, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔχοντα, καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, ἀπεσπάλλεσθαί τε, καὶ φιλεῖσθαι, καὶ συγκαθεύδεσθαι. Ερ. τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κάμοι ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθαρίζειν, καὶ μέγα ἐπὶ τῇ κόλλῃ φρονεῖν. κἀγὼ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ. εἶτα ἐπιδεῖν κομῶντος δεῖ, μᾶλλον καθυδήσοντος. Απο. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀφροδισίοις εἰμὶ εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γὰρ, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα τὸν Δάφνιν, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν, ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ. ὥστε εὐλείβῃ ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι. ὁ δὲ, ὑπὸ δίσκου ἀπώλετο. καὶ νῦν ἀντὶ

MERC.

Itane Vulcanum, cum & claudus sit & mechanicam artem exerceat, ὁ Apollo, pulcherrimas uxores duxisse Venerem & Gratiam? *Ap.* Fœlicitas quædam hæc, Mercuri. Verum tamen illud ego miror, quod cum illo rem habere sustinent, & maxime quando sudore manantem vident, pronum in fornacem, & multa fuligine in faciem denigratum. Eum tamen quanquam talis est amplectuntur, osculantur, unaque dormiunt. *Merc.* Hoc & ipse indignor, & Vulcano invideo. Tu vero comam cura Apollo, ac citharam persona, & ob pulchritudinem superbi: ego vero ob bonam valetudinem, & lyram. Cæterum ubi decumbendum erit, soli dormiemus. *Ap.* Ego vero etiam alias Venerem ad res amatorias non habeo propitiam. Quippe, quos duos maxime præter cæteros amavi, Daphnen & Hyacinthum, illa quidem aufugit, atque odit me, adeo ut in lignum converti maluerit, quam mecum rem habere: hic autem disco interfectus est, & nunc

ἐκείνων στεφάνους ἔχω. Ερ. ἐγὼ δ' ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην. ἀλλ' οὐ χρὴ καυχᾶσθαι. Απο. οἶδα. καὶ τὴν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγουσι πεπαῖσθαι. πάλαι ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις τοῦτον, Ερ. ὅτι ὁ Ἄπολλον ἐκείνῃ μὲν αὐτὸς σὺν τῇ Λήμνῳ συνέστιν. ἡ δὲ Ἀφροδίτη, σὺν τῷ Ἄρει ἔχει πολλά, καίτοι ἐρᾷ. ὥστε ὀλίγον αὐτῇ δεῖ χαλκέως τούτου μέλειν. Απο. καὶ πῶς οὖν ἡ Ἥφαιστον οἰδίνας; Ερ. οἶδεν. ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δυνατόν; ἠγανακτηκὼς ἐρᾷ νεανίου, καὶ τραπόντι αὐτόν; ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει. πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σεσηνιδίους ἐπὶ τὸ εὐνᾶς. Απο. οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

nunc pro illis, coronas habeo. *Merc.* Ego vero jam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari. *Ap.* Novi: eamque Hermaphroditum ex te peperiſſe ajunt. Verum illud mihi dicito ſi ſcias, qui ſit ut Venus Gratiam, vel Gratia Venerem non æmuletur? *Merc.* Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo conſuetudinem habet, Venus autem in cœlo. Alias ſæpe [1] cum Marte verſatur, eumque amat. Quapropter parum ipſi curæ eſt hic faber. *Ap.* Atque hæc putas ipſum Vulcanum ſcire? *Merc.* Scit. Sed quid agat? generoſum videns juvenem, eumque militem. Quare ſilentium colit: niſi quod minatur, ſe ipſis vincula quædam excogitaſſe, quibus in lecto irretitos comprehendat. *Ap.* Neſcio. Sed ipſe optarem ille eſſe qui comprehendetur.

1 *Cum Marte*] Hic Deus inter alias multas Venerem amavit & Cupidinem genuit, de qua fabula Homer. Odyſſ. 21. Ovid. 4. Met. *Cogn.*

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

ΗΡΑ.

Καλὰ μὲν γὰ ὦ Λητοῖ καὶ τὰ τέκνα ἔπεσης τῷ Διΐ. Λη. ἀ πᾶσαι ὦ Ἥρα τιμύτως πάντα δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. Η. ἀλλ' ὑτὸς μὲ ὁ χωλὸς, ἔμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κεκοσμήκαμεν ἡμῖν

IVNONIS ET LATONÆ.

IVNO.

[1] Pulchros enimvero tu quoque Latona Iovi liberos peperiſti. *Lat.* Non omnes Iuno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. *Iun.* At [2] hic claudus eſt, ſed utilis tamen, quippe qui optimus eſt artifex, & cœlum nobis ex-

1 *Pulchros*] Latona Dianam & Apollinem ſuſcepit: de quo puerperio Ovid. 6. Metam. Plin. lib. 34. *Cogn.*

2 *Hic claudus*] Vt in dial. precedente. Cic. 3. de nat. deor. *Idem.*

τ ἐρωτικὸν, ἐ τῷ Ἀφροδίτην ἔγημε, ἐ ωαιδεύσ[ε] ωρὸς αὐτῆς. οἱ δὲ σὺ παῖδας, ἢ μᾶ αὐτῶν ἀρρενικὴ, πέρᾳ Ϝ μέτρα, ϗ ὄρεσ@. ϗ τὸ πλάσμα τοῦτο, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπαλθῶσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐωθέ[1] ξενοκτονοῦσα, ϗ μιμεμένη τὰς Σκύθας αὐτὰς, ἀνθρωποφάγους ὄντας. ὁ δ' Ἀπόλλων, ωρωτοπειθῆ μᾶ[4] πάντα εἰδέναι, ϗ τοξεύειν, ϗ κιθαρίζειν, ϗ ἰατρὸς εἶναι, ϗ μαντεύεσθαι, ϗ κρέα ϗπὸ βωμῶ ἱερατεύειν τ μαντικῆς, τὰ μᾶ, ἐν Δελφοῖς, τὰ δ' ἐν Κλάρῳ, ϗ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾶ τὰς χρωμένας αὐτῷ, [6] λοξὰ ϗ ἐπαμφοτερίζοντα ωρὸς ἐκάτερον τ ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενο, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. ϗ ωλανᾷ μᾶ ἀπὸ τοιούτου, ωολλοὶ γὰ οἱ ἀνόητοι, ϗ παρέχοντες αὐτὸν κρεμασόμενον. ωολλῷ οὖν ἀμείνονές τοί γε ὑμῶν τ σωφρονέστεροι, τὰ ωολλὰ περιττολογοῦμεν. αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσ μᾶ τ ἐράμενον τοῦ δίσκου, ϗ ἀφειμαντεύσατο ἵ, ὡς φεύξ[ε] αὐτὸν ἡ δάφνη. ϗ τοῦτο, ὅτῳ κρεῖττον ϗ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρᾶς κρεῖττον κρείττονος τ Νιόβης ἔδοξε exornavit, & Venerem uxorem duxit, à qua ſtudioſe obſervatur. Contra verò tuorum liberorum, altera quidem ultra modum virilis, & [1] montivaga: poſtremo in [2] Scythiam profecta, ſciunt omnes, qualia comedat, hoſpites mactando, & Scythas ipſos imitando, qui humana carne veſcuntur. Apollo autem, ſimulat quidem ſeſe omnia ſcire, & jaculari, & cithara canere, & medicari morbos, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hac quidem in Delphis, illa [5] in Claro, & Didymis, decipit conſulentes ſe, obliqua & in utramque partem interrogationis inclinantia reſpondendo, tutus ut ſit error: & hinc diteſcit: multi enim ſunt amentes, qui ſe præſtigiis deludendos præbent. Verum non ignorant prudentiores, ipſum multa mentiri: quippe ille ipſe vates ignorabat ſe amaſium diſco interfecturum eſſe, nec prædixerat fore, ut ipſum Daphne fugeret, idque [7] ita formoſum & comatum. Itaque non video cur pulchriores liberos te quam [8] Nioben illam procreaſſe putaris.

Lat.

1 *Montivaga*] Horat. lib. 4. Carm. Stat. in Achill. *littera multum Montivagæ dilectæ Deæ.* Cogn.

2 *Scythiam*] Scythæ, & Tauri ſive Sarmatæ inhoſpitales fuerunt, & hoſpites omnes Dianæ ſolebant immolare, veſcebantur humanis carnibus & interfectorum calvarias habebant pro pateris. *Idem.*

3 Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3. de Ponto Achill. Tat. lib. 8. *Bourd.*

4 Πάντα εἰδέναι] Callimach. hym. Apoll.

Τίχτα δ' ἀμειλαφὲς ἤπιε τόσσον ὄαγον Ἀπόλλων.

Apud. Florid. 1. Ariſtoph. in Plut. Orpheu. Homer. hym. εἰς Ἀπολλ. Idem.

5 *In Claro*] Iſacius Lycophronis interpres Clarum montem & urbem non longè à Colophone ponit, ubi fuerit Clarius Apollo. *Cogn.*

6 Λοξὰ] Momus in Apollinem δίκαιος. Sic in Alexand. ſic in Iove. Tragœd. & paſſim Λοξίας Apollinis cognomentum. *Bourd.*

7 *Ita formoſum*] Virg. in Bucol.

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo. Cogn.

8 *Nioben*] De qua Euſtat. ad Homer. Iliad. ω. Idem.

1 Map-

ξας. Λη. ταῦτα μὴν τοι τὰ τίκτα ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις οἰδα, ὅπως λυπεῖ σε ὁρώμενα σὺν τοῖς ἡοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲ, ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ, καθαιρέζῃ σὺ τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. Η. ἐγέλασον ὦ Λητοῖ. οὑμὸν γαυμαστὸς, ὃν ὁ [1] Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αὐ μῶσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κριτήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δ' κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλγύς. ἡ δ' κάλη σε παρθένος, ὅτι κάλη ἐστὶν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθε ὀφθεῖσα τὸν Ἀκταίωνα, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγριάνῃ τὸ αἶχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας. ἐᾶν γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τρυφὰς ἐμοιγε δοκεῖ, παρθένος γε καὶ αὐτὴ ἔσα. Λη. μέγα ὦ Ἥφαιστε φρονεῖς, ὅτι ξυνῆς τῇ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ. καὶ λέγε τοῦτο ὑβρίζεις ἀδικῶς. πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλίπῃ, ἐς τὴν γῆν κρημνὴ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Lat. At verò hi liberi, hoſpitum videlicet mactatrix iſta, & mendax ille vaticinator, ſcio quam gravi moleſtia te afficiant, quum inter Deos conſpiciuntur: & maximè quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic verò in convivio citharam cum omnium admiratione perſonat. *Iun.* Riſi Latona. Ille-ne admiratione dignus, quem Marſyas, ſi modo juſtè judicare voluiſſent Muſæ, ut qui ipſe Muſica vicerat, excoriaſſet? Nunc autem deceptus ille miſer perit, injuſte ſane damnatus. Hæc autem formoſa tua virgo, ita formoſa eſt, ut poſtea quam animadvertit ſe ſe ab Actæone conſpectam fuiſſe, verita ne adoleſcens ille turpitudinem ipſius evulgaret, immiſerit illi canes. Vt interim non dicam, quod neque parturientibus obſtetricatura fuiſſet, ſi virgo utique & ipſa eſſet. *Lat.* Valde elato es animo ô Iuno, eo quod cum Iove concumbis, & cum ipſo reguas: Ideoque intrepide contumelioſa es. Verumtamen brevi te rurſus lachrymantem videbo, quum te relicta in terram deſcenderit, in taurum aut cygnum converſus.

1 *Μαρσύας*] Apul. loc. cit. Iul. Imp. Epiſt. ad Iambl. *Bourd.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOLLINIS ET MERCVRII.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τὶ γελᾷς ὦ Ἑρμῆ; Ερ. ὅτι γε λοιοταῖσι ὦ Ἄπολλον εἶδον. Απο. εἰπὲ δ' ὦν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. Ερ. ἡ Ἀφροδί-

APOLLO.

Quid rides Mercuri? *Merc.* Quoniam maximè ridicula vidi Apollo. *Ap.* Dic igitur, ut & ipſe auditis illis habeam quod tecum rideam. *Merc.*

τη ξυνεῦσαι τῇ Ἀρεῖ, κατειλημμένῃ. καὶ ὁ Ἥφαιστος ἤδετο αὐτὰς ξυλλαλοῦν. Απο. πῶς ; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Ερ. ὰν πολλῶ οἶμαι πιθοῦσα εἰδὼς ἐπήρσιν αὐτούς. καὶ ἅμα τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμοῖς περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπιόντων ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς οἴεται. καθορᾷ δ' αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει ὡδὶ τῷ Ἡφαίστῳ. ἐπὶ δ' ἐπέθηκεν ὁ λέχους, καὶ οὐ ἔργον ἦσαν, καὶ αὐτὸς ἐκαθεύδετο τῇ ἀρχύνῃ, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίεται δ' αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκεῖνα μὲν δὴ, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὰ ὄντα, οὐκ εἶχον ὅπως ἐγκαλύψωνται αἰδούμενα. ὁ δ' Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά. ἔπειτα δ' ὁρῶν οὐ ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. Απο. τί δὴ, ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος ; Ερ. οὐδέπω. ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς ἐπεδείκνυ τῷ μοιχείᾳ αὐτοῖς, οἱ δὲ, γυμνοὶ ἀμφότεροι κεῖνται νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι. καὶ τὸ θέαμα ἤδιστον ἐμοὶ ἐδόκει μόνον χὶ αὐτὸ κεκινῆσθαι τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος, οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τῷ αἰσχύνῃ δὲ γάμου ; Ερ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐρεσών. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ πάλιν δεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. Απο. ὠνῇ καὶ σεαυτὸν ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ ; Ερ. σὺ δ' οὐκ ἂν ὦ Ἄπολλον ; ἴδε μόνον ἐπιλθών. ἐπανισοῦμαι γάρ σε ἐν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς ἐνθῇ ἰδών.

Venus cum Marte concumbens deprehensa est, eosque comprehensos vinculis constrinxit Vulcanus. *Apol.* Quomodo? Suave enim quiddam dicturus videris. *Merc.* His, ut puto, dudum cognitis, eos aucupabatur: & lecto occultis quibusdam vinculis circundato, abiens ad fornacem opus faciebat. Post hæc Mars clanculum ingreditur, ut putabat. Videt autem ipsum Sol ex alto, & Vulcano declarat. Vbi igitur lectum conscendissent, & in opere essent, & jam intra retia tenerentur, ipsis quidem vincula circumvolvuntur, intervenit autem Vulcanus. Illa igitur (nam tum erat nuda) pudefacta non habebat quo se tegeret. Mars autem primo quidem fugere conabatur, seque vincula disrupturum sperabat. Sed posteaquam intellexit se sine effugii spe detineri, supplicabat. *Ap.* Quid igitur? solvit-ne ipsos Vulcanus? *Merc.* Nequaquam: sed convocatis Diis spectandum exhibuit adulterium. Illi autem ambo nudi deorsum inclinatis oculis, colligati erubescebant: & spectaculum mihi videbatur jucundissimum, cum propemodum ipsum opus fieret. *Ap.* At non pudet fabrum illum sui conjugii turpitudinem exhibere spectandam? *Merc.* Non per Iovem, quippe qui ipsos astans irrideat. Ego vero, si verum fateri oportet, Marti invidebam: non solum quod cum formosissima Dea commisset adulterium: sed etiam quod una cum ipsa vinctus esset. *Ap.* Ergo & te sic ligari patereris? *Merc.* Tu vero non, Apollo? aspice modo accedens: nam te collaudabo, si quum videris, eadem ipse non optaris.

IV-

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

Ἐγὼ μὲν ἠχυνόμην ἂν ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ὁ υἱὸς ἦν, θῆλυς ὅλως καὶ διεφθαρμένος τὸν τρόπον· μίτρᾳ μὲν ἀναδούμενος τὴν κόμην, καὶ πολλὰ ἡμῖν μετὰ γυναικῶν συὼν, ἀφ' ἑσπέρας αὐτῶν ὁμοίαν τὴν τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζ. καὶ μὴν οὔτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀφ' ἑσπέρας τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον ἃ Λυδὸν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς ἡνιοχοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾷκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατοπέδῳ, τούς τε ἐλέφαντας εἷλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτησεν, καὶ τὸν βασιλέα αὐτὸς ὀλίγον ἀντισχεῖν τολμήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπήγαγε. καὶ πάντα ἄπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, ἱμάσιοις κεχρημένος κισσίνοις, μεθύων ὡς φῄς, καὶ σοβαζόμενος. εἰ δέ τις ἐπιχειρήσει λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας εἰς τὸν πλείστην, καὶ τοῦτον ἐπεμαρτύρατο, ἢ κατεπάδησε τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀλφιτοπώλην ποιήσας ὑπὸ τῇ μητρὶ ὠνοῦ νυβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα καὶ πάντα; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ σοὶ σπουδὴ αὐτοῖς, ἀδύς φησιν. καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν πίφων ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὅπου τοιοῦτος μεθύων ποιεῖ.

IVNONIS, ET IOVIS.

IVNO.

Equidem pudefierem Iupiter, si mihi talis esset filius, effœminatus adeo, & ebrietate perditus: mitra revinctam habens comam, ac sæpe cum insanis mulieribus conversans, mollior illis ipsis, ad tympana & tibias, & cymbala choreas agens: atque in summa cuivis magis quam tibi patri similis. *Iup.* At vero hic muliebri mitra revinctus, mollior mulieribus, non solum, ô Iuno, Lydiam subjugavit, & Tmoli incolas cepit, & Thraces subegit: verum etiam contra Indos, cum hoc muliebri exercitu profectus, & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantum restitere ausus fuerat, captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens simul, & choreas agens, hastis utendo hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod siquis ipsi conviciari aggressus est contumelioseve de sacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, vel palmitibus implicando, vel ut à matre tamquam hinnulus laceraretur, efficiendo. Vides quam virilia hæc, & me patre non indigna. Si vero lusibus & deliciis inter hæc indulget, non est quod invideas & maxime si cogites, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. *Iun.*

1 Ἐγὼ μὲν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. *Bourd.*

Η. σύ μοι δοκεῖς ἐπαινίσασθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτῷ τῷ ἀμπέλου; καὶ τὸ οἶνον. καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυόντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τραπόμενοι. καὶ ὅλως μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου. τὸ γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπότται αὐτοῦ διέφθειραν, παίοντες πρὸς δικαίωσις. Ζ. ἀδὺν τοῦτο φῄς. ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος πείθεται. τὸ γὰρ ἄμετρον τοῦ πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρως πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων ᾖ ἴσως ἂν. οἷον ἐγὼ ὁ Ἰκάριος ἔπαθον, οὐδὲν ἂν ἐργάσασθαι δύνασθαι τῶν ξυμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας ὦ Ἥρα, καὶ τὴν Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ γε Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Iun. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum, vitem scilicet & vinum: idque cum videas, qualia inebriati isti factitent titubantes, & ad contumeliam animum convertentes, denique præ potu insanientes. Itaque Icarium, cui primo dedit palmitem, ipsi compotores ligonibus cæsum interfecere. *Iup.* Nihil hoc dicis. Non enim vinum hæc, neque ipse Dionysius efficit, sed immoderatus potus, & ultra quam decet, impleri mero. Qui autem moderatè biberit, hilarior, & suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit, quale passus est Icarius. Sed tu adhuc zelotypia videris affici, ac Semeles reminisci Iuno, siquidem Dionysii res pulcherrimas calumniaris.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VENERIS ET CVPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Τί δήποτε ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας θεὰς κατηγωνίσω ἁπάσας, τὴν Δίκην, τὴν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τῷ Ἥρᾳ, ἐμὶ τῷ μητρὶ, μόνης δὲ ἀπέχῃ τὴν Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δὲ οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δ' ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσκοπος; Ε. δέδια ὦ Μῆτερ αὐτήν. φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρικὴ. ὁπόταν δὲ ἐντείνομαι τὸ τόξον ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸ λόφον, ὠπλισμένη με, καὶ ὑπόπτερος γίνομαι, καὶ δεδοικότα με τὰ τοξεύμα-

VENVS.

Quid tandem causæ est, Cupido, cur cæteros omnes Deos expugnaris, Iovem, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me denique tuam matrem, ab una verò Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vacua jaculis sit pharetra, tu arcu careas, nec jaculari noris? *Cup.* Metuo ipsam, mater, est enim formidabilis, aspectu truculento, ac summoperè virilis. Proinde siquando illam tenso arcu petam, galeæ cristam quatiens, expavefacit me, tum intremisco, & è manibus meis

πιὸν τ χειρῶν. Αφρ. ὁ Ἄρης γὰρ φοβερώτερος ἦν; ἐ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ γενίππους. Ε. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίσταταί μι, καὶ προσκαλεῖ. ἡ Ἀθηνᾶ δ', ὑφορᾷ ἀεί. καί ποτε, ἐγὼ μὲν ἄκλως παρέπλην, πλησίον ἔχων τὸν λαμπάδα. ἡ δὲ, εἴ μοι προσέρχεται φησὶ, τὴν τ πατρῷαν, τὴν δορατίδα σε λήψεσθαι, ἢ δ' ποδὸς λαβομένη, καὶ εἰς τ τάρταρον ἐμβαλεῖσθαι, ἢ αὐτὴ λήψασθαι μένη, λήψομαι. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε. καὶ ὁρᾷς δριμὺ, καὶ ἐπὶ δ φόβους ἔχῃ προσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδνας κεκτένηται, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό. Αφρ. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας ὡς φῂς, καὶ τὸν Γοργόνα. καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθῇς τ κεφαλὴν δ Διός. αἱ δ μάσται, λέγε πόσοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ ἐκείνας λόφους ἐπισῄουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσι; Ε. αἰδέμμα αὐταὶς ὦ μῆτερ. σεμναὶ γάρ εἰσι, ἐ ἀεί τι φροντίζουσι. καὶ δεῖ φόβην ἔχουσι. κἀγὼ παρέσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ δ μέλους. Αφρ. ἴα κἀγὼ ταύτας, ὅτι σεμναί. τὸν δ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα δὴ τιτρώσκεις; Ε. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ κατανοεῖν αὐτὸν οἷόν τε, φύγοσιν ἀεὶ λῄ τ ὁρῶν. εἶπε κἀδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. Αφρ. τίνος ὦ τέκνον; Ε. ἠέρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, ἐ κατατοξεύουσα. καὶ ὅλως περὶ τὴ τοιοῦτον ἐστί. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, κρίνει τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἱκανόλεον. Αφρ. οἶδα ὦ τέκνον, πολλὰ σοῦ ἐτόξευσας.

meis effluunt tela. *Ven.* Atqui Mars, annon erat hac formidabilior? attamen exarmatum ipsum superasti. *Cup.* Imo ille ultro me admittit, & invitat. Verum Minerva torve semper aspicit: quin aliquando temerè ad illam advolavi, facem propius admovens: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, & in tartara præcipitem dictum, vel discerptum, perdam. Plurima item id genus minabatur. Ad hæc acribus oculis obtuetur, & in pectore faciem gestat horrendam, viperis comantem, quam magnopere formido: territat enim me, fugioque quoties eam aspicio. *Ven.* Esto sane, Minervam metuis, ut ais, illamque. Gorgonem, idque cum Iovis ipsius fulmen non reformidaris. Musæ verò, cur tibi sunt invulnerabiles, & à tuis jaculis tutæ agunt? Num & hæ cristas quatiunt, & Gorgonas prætendunt? *Cup.* Ipsas revereor, mater: sunt enim vultu reverendo, semperque aliquid meditantur, & cantionibus intentum animum habent: quinetiam non raro illis assisto, carminis suavitate delinitus. *Ven.* Esto, has relinque, quoniam sunt reverendæ: at Dianam cur non vulneras? *Cup.* Vt breviter dicam, hanc per montes assiduo fugientem, assequi non possum: deinde proprio quodam amore tenetur. *Ven.* Quonam ô gnate? *Cup.* Nempe venatus cervorum & hinnulorum, quos insectatur ut capiat, & jaculis conficiat: ac prorsum tota rerum hujusmodi studio tenetur: tametsi fratrem ejus, qui nimirum & ipse arcu valet, & ferit eminus. *Ven.* Intelligo gnate. Illum sagitta sæpe vulneraſti.

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. | DEARVM IVDICIVM.

ΖΕΥΣ.

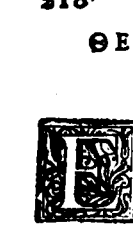

Ερμῆ, λαβὼν τυτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι εἰς τλὺ Φρυγίαν πρὸς τὸ Πριάμε παῖδα τὸ βυκόλον. νέμει γὰρ τὰ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ. καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε ὁ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς περὶ ἐρωτικὰ, δικάσαι τοῖς θεαῖς, ὅπως αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί. ἔστ γὰρ ἀγῶν τὸ ἆθλον ἐνικῆσαι λαβόντα τὸ μῆλον. ἄφες γὰρ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀρτίνας πρὸς τὸ δίκασιν. ἐγὼ γὰρ ἀπροθύμως τλὺ δίκασιν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ ἔγωγε οἷόν τι λῷ, ἥδιστ᾽ ἂν ἀπάσας νενικηκυίας εἶδον. ἄλλως τε, καὶ ἀνάγκη μιᾷ τὸ κάλλιστον ἀποδοῦναι, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. λέγε τοίνυν μὴ αὐτὸς σὺν ἐπιτρέπει ὑμῖν δικάσῃ. ὁ γὰρ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ᾽ ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστ, καὶ Γανυμήδης τότε ξυγγενής. πάλλα γὰρ, ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, κοὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας. Ἀφρο. ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸ μῆλον αὐτὸν ἐπιτρέψειας ἡμῖν δικάσῃν, ἑτοίμως βαδιοῦμαι πρὸς τλὺ ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; ἀρεῖ γὰρ καὶ ταύταις ἀρίσκειν τὰ ἄνδρεια. Ηρα. ἀλλ᾽ ἡμεῖς ὦ Ἀφροδίτη δεδιαμεθα, μὴ ἄν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτρέπῃ τλὺ δίκασιν. ἀλλὰ διχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅπως ἂν ᾖ, τὸ

IVPITER.

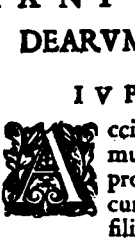

Accipe, Mercuri, hoc pomum, & in Phrygiam proficiscere ad bubulcum illum [1] Priami filium (pascit autem in Gargaro montis Idæ cacumine) ac illi dic. Iupiter jubet te, Pari, siquidem ipse formosus es, & rerum amatoriarum doctus, sententiam ferre inter Deas, quænam illarum sit formosissima. Certaminis autem præmium, ea quæ vicerit, pomum accipiat. Porro tempus jam est ut & ipsæ ad Iudicem abeatis. Ego vero arbitrium rejicio ut qui vos ex æquo amem; ac si modo fieri posset, vos omnes libenter victrices viderem: in primis cum necesse sit, eum qui pulchritudinis præmium uni adjudicabit, in plurium odium omnino incurrere. Quare equidem ipse vobis idoneus judex non sum. Verum [2] Phrygius ille adolescens, ad quem proficiscimini, regia quidem stirpe est prognatus, & Ganymedis hujusce consanguineus. Cæterum simplex est & montanus: neque quisquam illum hac cognitione indignum merito putaverit. *Ven.* Ego equidem Iupiter, etiamsi Momum ipsum præstituas nobis Iudicem, præsenti animo itura sum, ad documentum mei præbendum: quid enim in me ille reprehenderit? Sed etiam hisce hominem placere oportet. *Iun.* Neque nos, Venus, timemus quicquam, non si isti tuo Marti arbitrium permittatur. Sed recipimus & hunc Pa-

1 *Priami filium*] Paris pastor fuisse dicitur. Virg.
Amarunt Dii quoque sylvas
Dardaniusque Paris. Cogn.

2 *Phrygius*] Fabula habetur apud Theocrit. in Syracus. Virg. 1. Æn. *Idem.*

Πάρ. Ζ. ἦ καὶ σὺ ταῦτα ὦ γύναι συνδυκεῖ; τί φῄς; ἀπορρίφῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἴσθ' ὅτι ἔδοξεν τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τὴν παρθένον. ἐπιδύεις ἤ ὅπως. ἄπιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῇ δικαστῇ αἰνετικημένῃ, μηδ' ἢ κακὸν ὑπόψιμόν τῳ νεοσίσκῳ. ἐὰ γὰρ οἷόν τι ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας. Ερ. σὺ μὲν ὦ τὸ Φρυγίας, ἴσθι μὲν ἡγεμόνα, ὑμεῖς ἢ μὲν βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι. καὶ θαρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸ Πάριν. καλὰς ἐφ' καλὸς, καὶ πάλαι ἐρατικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος, οὐκ ἂν εἰκῇ δικάσειε κακῶς. Αφρ. τοῦτο μὲν ἄπαν ἀγαθὸν, καὶ σὺ λέγεις τὸ, δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸ δικαστήν. πόθεν ἢ, ἄγαμός ἐστι δῆτα, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ συνοίκει; Ερ. ὑ πάντα λῶς ἄγαμός ἐστιν ὦ Ἀφροδίτη. Αφρ. πῶς λέγεις; Ερ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄχρωτος ἢ, καὶ δεινῶς ὄρειος. ἀλλ' ὑ σφόδρα σπουδάζειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἂν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; Αφρ. ἁπλῶς ἠρόμην. Αθη. πυθοῦ σὺ σεαυτοῦ ὦ δαῖμον, ἰδίᾳ τοῦτο κατηγορούμενος; Ερ. ἀλλ' ὦ Ἀθηνᾶ δεινὸν, ὑδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστιν. Αθη. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Ερ. σὺν οἶδα. φησὶ δ' ἂν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν. σὺν ἐξεπίτηδες ἤρετό με. Αθη. τί δ' ἂν ἄγαμος ἐστι; Ερ. ὑ δοκεῖ. Αθη. τί ἢ τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερ. τὸ μὲν ἀληθὲς σὺκ ἔχω Parim, quisquis is fuerit. *Iup.* Num tibi etiam, filia, hæc probantur? Quid ais? avertis te, & erubescis? Vobis quidem virginibus proprium ad talia verecundari: sed tamen annuis. Abite igitur, ac videte quæcunque victæ fueritis, ne Iudici fiatis infensiores, nec adolescentulo mali quicquam inferatis. Neque enim fieri potest, ut æqualiter omnes formosæ sitis. *Merc.* Procedamus ergo rectà versus Phrygiam: ac ego quidem præibo: vos autem non lente sequimini me, & bono animo este. Novi ego Paridem hunc: adolescens est formosus: cæterum amori deditus, & ad talia disceptanda maxime idoneus: neque ille male judicaverit. *Ven.* Hoc quidem omne bonum est, & è re mea est quod dicis, justum videlicet esse nobis Iudicem. Vtrum autem cælebs hic est, an vero cum aliqua muliere consuescit? *Merc.* Non omnino cælebs est, Venus. *Ven.* Quid dicis? *Merc.* Videtur cum eo habitare quædam mulier Idæa, sat quidem formosa, sed rustica, & vehementer montana: sed eum ipsi mentem parum adhibere constat. Cujus autem rei gratia hæc interrogas? *Ven.* Hoc temere interrogavi. *Min.* Heus tu male legationem obis, qui cum ista privatim loqueris. *Merc.* Nihil hoc mali, Minerva, nec contra vos: sed interrogabat me, an adhuc cælebs esset Paris. *Min.* Quid hoc ita curiose scisciatur. *Merc.* Nescio. Dixit enim hoc in mentem temere sibi venisse, nec consulto interrogasse me. *Min.* Quid igitur? est-ne cælebs adhuc? *Merc.* Non videtur. *Min.* Numquid aliquo rei bellicæ studio tenetur, atque amans gloriæ est, an nihil aliud quam bubulcus? *Merc.* Verum non possum di-

λίγειν, εἰκάζειν δ' χρὴ νέον ὄντα, ἐ τοιαῦτα ὀργᾶς τυχεῖν, κ βάλεας ἂν ἀρεσθῆναι αὐτὸν εἶναι κ τὰς μάχας. Αφρο. ὁρᾶς; ὑδὲν ἐγὼ μέμφομαι, ὑδὲ κατηγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰ κ ὧν Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερ. καὶ αὕτη χρεὼν τὰ αὐτά με ἤρετο. διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μήσ' οἴῃ μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ τούτῃ κ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. ἀλλὰ μεζὼ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπαπαύσωμεν τ ἀτέρων. καὶ χρεὼν γε κ τὴν Φρυγίαν ἐσμεν. ἐγὼ δ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, κ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς. εἰ δ μὴ ἐξαπατῶμαι, κ αὐτὸν ὑμῶν τ δικαστὴν τ Πάριν. Ηρφ. ὅπου δ' ἐστι; ὑ γὰρ καμοὶ φαίνῃ. Ερ. ταύτῃ ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει. Ηρ. δρῶ δ τὴν παλιουρίαν, ὃ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾶς. Ηρφ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. Ερ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾶς βοῦς κ' ἐμὸν ὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τ πετρῶν προερχόμενα, καὶ πανὲκ δ σκοπέλου καταβαίνοντα, καλαύροπα ἔχοντα, κ ἀνείργοντα μὴ πρόσω ἀφοσιόναν τὴν ἀγέλην; Η. ὁρῶ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. Ερ. ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δ πλησίον ἐσμὲν ἤδη τ γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστέντες, βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφαπερόμενοι αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς κρυπτόμενοι. Ηρφ. ὦ λέγεις, κ ὅπως ποιῶμεν. ἐπεὶ δ καταβεβήκαμεν, ὅρα σοι ὦ Ἀφροδίτη πρόϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τ ὁδοῦ. σὺ γὰ ὡς τὸ εἰκὸς ἔμπειρος εἶ δ χωρίου, πολλάκις ὡς λόγος κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. Αφ. ὑ σφόδρα ὦ Ἥρα

dicere: sed conjicere licet, cum sit juvenis, optare has res consequi, ac præcipuum in præliis esse velle. *Ven.* Vides? Nihil ego conqueror, nec crimini verto tibi, quod cum hac seorsum loqueris: querulorum enim hæc, non Veneris. *Merc.* Etiam hæc eadem ferme interrogavit me: quamobrem ne graviter feras: nec partes tuas putes inferiores, siquid etiam huic pro simplicitate mea respondi. Verum inter loquendum jam multum progressi, stellas emensi sumus, & propemodum Phrygiam contingimus. Ego verò etiam Idam video, totumque Gargarum exacte: & ni fallor, Paridem quoque vestrum judicem. *Iun.* At ubi est? non enim mihi apparet. *Merc.* Hac versum Iuno, ad sinistram respice, non ad summum montem, sed secundum latus ubi antrum, & gregem vides. *Iun.* Sed gregem non video. *Merc.* Quid ais? an non vides buculas secundum hunc meum digitum, ex mediis rupibus progredientes, & quendam à scopulo decurrentem, pedum tenentem, & prohibentem ne longius dispergatur armentum? *Iun.* Video nunc tandem, si modo ille est. *Merc.* At ille est. Quoniam autem prope jam sumus, in terram, si videtur, demissi, pedibus iter faciamus, ne conturbemus illum, superne ex improviso devolantes. *Iun.* Recte dicis, atque ita faciamus. Cæterum posteaquam descendimus, tuum jam est Venus, ut præeas, viamque nobis commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum perita es, quippe quæ; ut fama est, ad Anchisen sæpe descenderis. *Ven.* Non admodum Iuno, gravor tuis

τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν. *Ερ.* ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἴδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἔρᾳ ἦν μειρακίου Φρυγός. καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου κατασταλείς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός· καὶ ὁπότε ἤδη οὐ τῷ ἀετῷ λῷ, συναπεφερόμην αὐτῷ, καὶ συνεκύφιζον τὴν κεφαλήν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, δεῦρο τοιαύτῃ τῇ πίτυϊ αὐτὸν ἀπήρπασεν. ἐγὼ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων ὑπὸ τὸ πόιμνιον. κατασταλάμενον δ' ὁπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κύφας μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τῷ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσαν δακὼν, ἀνέφερε τὸ παιδίον πτεροφυμμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ εἰς αὐτὸν ἀπολέποντα. τότε δὴ ἐγὼ τῷ σύριγγα ἔλαβον. ἀποδεδηκὼς γὰρ αὐτῷ ὑπὸ δείους. ἀλλὰ γὰρ ὁ ἀφιστάμενος ὑποσῇ, πλησίον. ὥστε ἀποπίσωμεν αὐτόν. χαῖρε ὦ βυκόλε. *Πα.* νὴ καὶ σύγε ὦ νεανίσκε. τίς ἦ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἃ γὰρ ἐπιτηδείας ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε ἔσην κομαί. *Ερ.* ἀλλ' ὦ γυναῖκες εἰσίν. Ἦγαγε ἦ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, καμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ἀχθεσαι; καὶ μὴ δέδιθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν. κελεύει δέ σε δικάσαι γνώμῃ καὶ κάλλει αὐτῶν, ἐπειδὴ γάρ φησι καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τῷ γνῶναι ἐπιτρέπει. καὶ σὺ ἀγῶνα τὸν ἄθλον ἔσῃ, ἀναγκαῖος τὸ μέγιστον. Αλε. φίλε ἴδω τί καὶ βούλει; ἡ καλὴ φησι λαβέτω. πῶς ἂν δὴ ὦ δίκαιος ἐγὼ Ἑρμῆ δικαστὴς γένωμαι ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄρρωστος ὤν, δικαστὴς γυναικῶν δεδοκδέξω θεάς, καὶ μείζονος

tuis dicteriis. *Merc.* At igitur ego vos ducam. Et enim ipse in Ida fum verfatus, quando Iupiter amabat Phrygium illum adolescentulum: ac sæpius huc àb illo missus veni, ut puerum observarem. Cumque jam in aquila esset, simul volabam, unaque formosum illum sublevabam: & si bene memini, ab hac ipsa rupe illum in sublime abripuit. Nam hic quidem forte tum fistula canebat ad ovile: ipsi autem à tergo devolans Iupiter, circumjectis leviter admodum unguibus, & ore in tiaram, quam super capite habebat, impresso, in altum sustulit puerum perturbatum, & cervice reflexa in ipsum intuentem. Tum ego fistulam sustuli, quam ille præ timore abjecerat. At enim hic arbiter prope est, itaque compellemus ipsum. Salve bubulce. *Par.* Tu quoque adolescens: Sed quis es qui ad nos huc adveniſti? aut quænam hæ mulieres quas adducis? non enim ad montes incolendos idoneæ videntur, formosæ adeo cum sint. *Merc.* At mulieres non sunt. Sed Iunonem & Pari, & Minervam, & Venerem vides, & me Mercurium misit Iupiter. Sed quid tremis, & expallescis? Nihil timeas; nihil hic periculi. Iubet autem te pulchritudinis ipsarum esse judicem. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & rerum amatoriarum doctus, cognitionem hanc tibi committo: certaminis autem præmium scies, lecto hoc pomo. *Par.* Cedo, ut videam quid sibi velit. *Pulchra.* inquit, *capiat.* Quo pacto igitur potero, ô here Mercuri, mortalis cum sim ac rusticus, judex esse tam mirandi spectaculi, atque adeo majoris, quam

νῶν, ἢ περὶ βυκόλου; τὰ δὲ τοιαῦτα κριτέον, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἁπαλῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἱμὶ μὲν, οὐκ ἀπόφημι ἢ καλὰ εἶναι, καὶ ἀμφοῖν ἄκρως ἀμφοῖν, τάχ' ἂν διακρίναιμι καὶ τὴν τίχνην. αὐτὴν δὲ πάνυ τι ὀμοίως κρίνειν, καὶ σὲ οἶδ' ὅπως ἄντις ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τὸν ἕτερον μεταχάραι τὸν ὄμμα ἀπαπάσας. ὁ γὰρ ἱμείρων ἀφίστασθαι ῥᾳδίως. ἀλλ' ἴσως ἂν ἀπορήσειε τὸ πρῶτον, τοῦτο ἔχει, καὶ τὸ παρ' ἐμοὶ πιστόν. κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ ἐκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ ἀμφοῖν, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον ἀμφιλαμβάνεται. καὶ ἄλλος ἐπεισέρχεταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον ἐπειλήφει με καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν δυνάμην τῷ σώματι. δικῶ δ' ἂν μοι καλῶς δοκεῖν, πάσαις ἀπόδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε τοῦτο μὲν εἶναι συμβέβηκεν, ἐμὸν Διὸς ἀδελφὸν, καὶ γυναῖκα. τούτοις δ', ὑμεῖς τέρας. πῶς δὴ ἐκ καλεπὴ καὶ ἄτης ἡ κρίσις; Ερ. σὺν οἴδα. πλὴν ἀλλ' οἷόν τι ἀναλύσαι πρὸς ἐμὲ Διὸς κεκελεσμένον. Αλε. ἐν τούτῳ ὦ Ἑρμῆ πείσει αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νεικηθείσας, ἀλλὰ μόνον ἐμὲ ὀφθαλμῶν ἢ χεῖρ τὴν ἀμεμπτίαν. Ερ. ὅτι φασὶ ποιήσειν. ἄφες δ' σοι ἤδη παραίνειν τὸν κρίσιν. Αλε. πειρασόμεθα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι γέλοιον, πότερον ἐξαρκεῖ σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀναδύσαι δεῖ σοὶ πρὸς τὸ ἀκριβὲς τὸ ἐξετάσεως; Ερ. τοῦτο μὲν σὺν ἂν εἴη ἐμοὶ δικαιοῦν, καὶ σκέψασθε ὅπη καὶ θέλεις. Πα. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ερ. ἀναδύσθω ὦ αὐτῷ.

quam pro bubulci captu? Nam causas hujusmodi disceptare, delicatorum magis est, & urbanorum. Quod vero ad me attinet, utra capella sit altera formosior, & juvenca alia juvenca, forsitan ex arte judicare possim. Hæc autem & omnes similiter pulchræ sunt, & non video quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo aspectum avellere queat. Nolit enim facile absistere, sed cui se primum applicuerit, ei inhæret, quodque præsens est, laudat: tum si ad aliud transierit, id quoque formosum videt, & immoratur semperque à propioribus capitur. Et in summa, ipsarum pulchritudo mihi est circumfusa, totumque me complexa tenet: ac doleo, quod non & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi bene judicasse, si pomum hoc omnibus reddidero. Ad hæc etiam accedit illud, quod hæc quidem Iovis soror & conjux est: illæ vero filiæ. Quomodo igitur non difficile sic fuerit judicium? *Merc.* Nescio: nisi quod Iovis imperium non licet detrectare. *Par.* Unum igitur hoc Mercuri, persuade ipsis, ne succenseant mihi duæ illæ reliquæ, quæcunque victæ fuerint: sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis imputent. *Merc.* Ita se facturas ajunt: jam vero tempus est, ut judicium expedias. *Par.* Periculum faciemus, quid enim agam? Cæterum illud primum scire velim, utrum sat erit ipsas ut se habent spectare, an vero opus erit ut se exuant quo diligentius res examinari possit. *Merc.* Hoc tuum est ut pote Iudicis imperare ut sint quomodocunque voles. *Par.* Quomodocunque velim? nudas videre volo. *Merc.* Heus, vos exuite.

Tu

σύ δ' ἐπίσκεψαι. ἐγὼ δ' ἀπιὼν ἀφήσω. Αφρ. καλῶς ὦ Πάρι, καὶ σκέψαι γε ἀκριβῶς, ὅπως μήθης ὑπ' ἐμοῦ μόνας ἔχω τὰς ἀλήκτους λάμπας, μὴ δ' ὑπὸ βοῶπις εἶναι, μέγα φρονῶ. ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσι, [1] καὶ ὁμοίως καλή. Αθη. μὴ σκέψαιο αὐτὴν ἀκριβῶς ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸ κεστὸν ἀποθῆται. Φαρμακὶς γάρ ἐστι, μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ, καίτοι γε ἐγχεῖν μηδ' ὅτῳ κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ὑποστρέμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρας τινὸς, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύναι. Πα. ἀλλὰ λέγουσι τὸ αὐτὸ καὶ περὶ σοῦ. καὶ ἀπόθου. Αφρ. τί δὲ οὐχὶ καὶ σὺ Αθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸ λόφον, καὶ τὸ δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνω καὶ φοβερῶς βλεπόμενον; Αθη. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφήρηται. Αφρ. ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός. Ερμ. ἀλλ' ἀπολυσόμεθα. Πα. ὦ Ζεῦ τερπνὸν τὸ ἄθλιον, καὶ κάλλος, τὸ ἡδονῆς, οἷα μὴ ἡ παρθένος, ὡς ἂν βασιλικὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον καὶ Διός. ὁρᾷ δ' ἡδέως. καὶ γλαφυρόν τι, καὶ σωφρονοῦν ἐμειδίασεν. ἀλλ' ἤδη μὲν ἄλλης ἔχω τὸ κάλλους μέτρον. εἰ δοκεῖ δ', καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, σώσῃ τὰς ὄψεις ἀπαστράπτουσα.

Tu vero inſpice eas, ego interim avertam faciem. *Ven.* Recte Pari. Atque prima certe exuam me: ut noris, quod non ſolum candidos habeam lacertos, nec ob oculos magnos & decoros ſuperbiam, ſed æqualiter tota & ſimiliter ſim formoſa. *Min.* Ne prius ipſam, Pari, exueris, quam ceſtum depoſuerit: (Eſt enim incantatrix) ne te per illum præſtigiis circumveniat. Atqui oportebat ipſam, neque tam ſtudioſe ornatam, neque tot coloribus fucatam adeſſe, perinde atque aliquam vere meretricem: ſed nudam formam exhibere ſpectandam. *Par.* Recte ſane admonent de ceſto: etiam depone. *Ven.* Cur non igitur & tu Minerva galea depoſita, nudum caput exhibes ſpectandum, ſed conum concutis, & judicem deterres? An vereris ne tibi objiciat cæruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi præ ſe ferendo aſpicitur? *Minerva.* Ecce tibi galea hæc eſt ablata. *Ven.* Ecce tibi & ceſtus hic. *Iun.* Sed exuamur. *Par.* O Iupiter prodigiorum author, quod ſpectaculum? quæ pulcritudo? quæ voluptas? qualis hæc virgo? ut vero regalis illa, & venerabilis effulget, adeoque vere Iove digna! Tuetur ſuave quiddam, blandumque & illecebroſum etiam arriſit. Sed jam ſatis habeo fœlicitatis. Si videtur autem, etiam ſeorſum unamquamque inſpicere volo: quoniam nunc certè ambiguus ſum, neque ſatis ſcio ad quid me conferam, viſu in omnes partes diſtracto. *Ven.*

1 Καὶ ὁμοίως καλή. Αθη. Μὴ σκέψαιο αὐτὴν ἀκριβῶς ὦ Πάρι, πρὶν] Locus hic peſſime à librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit, Καὶ ὁμοίως καλή. Πα. Καὶ σύγε ἀποδύσῃ Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ σκέψαιο. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervæ, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Bourd.

1 *Filia*

Αφρο. ὕστω ποιῶμεν. Πα. ἄπιτε ὖν νῦ δύο. σὺ δ' ὦ Ἥρα μέμνησο. Ηρα. μεμνήσομαι. κἀπειδάν με ἀφεσθῶς ἴδῃς, ὄψῃ σοι ἐ τἄλλα ἤδη σκοπῶν, εἰ καλά σοι τὰ δῶρα ἡ νίκης ἡ ἐμῆς. ἐν χαίρε μὲ ὦ Πάρι δικάσῃς οἵαν καλὴν, ἀπάσης ἔσῃ ἡ Ἀσίας δυνάστης. Πα. σὺκ ἐπὶ δώροις ἔ τὰ ἡμέτερα, καλὼ ἀλλ' ἄπιθι. παρεάξεις γὰρ ἄλλως ἐν δικῇ. σὺ δ' ἀφέσθω Ἀθηνᾶ. Αθ. παρέσημαί σοι. κἄπα ἦν με ὁ Πάρις δικάσῃς καλὴν, ὕστερα ἤπλων ἄπ' ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν. πολεμικὴν γάρ σε, ἐ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. Πα. ὑδὲν Ἀθηνᾶ δεῖμαι πολέμου, ἐ μάχης. εἰρήνη γὰρ ὡς ὁρᾷς τῶνδ' ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε ἔ Λυδίαν, ἐ ἀπολέμητόν ἡμῖν ἡ πατρὸς ἀρχή. ἀλλὰ δέ. ὑ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν. ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, ἐ ἐπίβηθι τὴν κόρυθα. ἱκανῶς γὰρ εἰδον. τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός. Αφρο. αὐτή σοι ἐγὼ παραμένω. ἐ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων, ἀλλ' ὑδιατρίβων ἑκάστῳ ἔ μελῶν. εἰ δὲ θέλεις ὦ καλὲ, ἐ τάδε μου ἄκουσον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, ἐ καλὸν, ὁπόθεν σὺκ οἶδα εἴ πα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μαικαρίζω μὲν ἔ κάλλους, αἰτιῶμαι δ' τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπιὰς, ἐ ταπεινοῖ τὰς πέτρας, κατ' ἄστη ζῆν, ἀλλὰ ἀμφιθείρειν τὸ κάλλος σὺ ἐρημία. τί μὴν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις ἔ ὁρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο ἔ σὰ κάλλη αἱ βόες; ἔπεσθαι δ' ἤδη σοι μεμηχέναι, μὴ μύθοις ἄρρητόν τινα, ἐ χρεῖαν, οἵαν κ' τὴν Ἴδην αἱ γυ-

Ven. Sic faciamus. *Par.* Abite igitur vos duæ. Tu verò Iuno hic mane. *Iun.* Maneo: ac posteaquam me diligenter inspexeris: alia jam spectandi tibi tempus erit, num pulchra tibi proposita meæ victoriæ dona. Nam si me, Pari, formosiorem esse judicaveris, totius Asiæ eris dominus. *Par.* At non donis res nostræ geruntur. Sed abi mox enim agetur, quicquid æquum videbitur. Tu verò accede Minerva. *Min.* Adsum tibi. Quod si me Pari, formosiorem esse judicaveris, numquam victus, sed semper victor ex pugna abibis: bellatorem enim te, & victoriarum compotem efficiam. *Par.* Nihil, Minerva, opus est mihi bello, & pugnis. Pax enim, ut vides, in præsentia tenet Phrygiam, ac Lydiam, & ab hostibus quietum est patris imperium. Sed tamen confide, neque enim eo minus feres, tametsi ob munera judicium non feramus. Sed induc te jam, galeamque impone, satis enim te inspexi. At nunc Venerem adesse tempus est. *Ven.* En prope te sum, & contemplare sigillatim unumquodque diligenter, nihil prætercurrendo, sed singulis membris immorando. Si placet autem, ô formose hæc mea dicta accipe: ego enim jamdudum intuens te juvenem & formosum, qualem nescio an ullum alium Phrygia nutriat: beatum quidem te ob pulchritudinem prædico, sed reprehendo quod relictis hisce rupibus & saxis, in urbe non vivis, sed pulchritudinem hanc in solitudine labefactas. Quid enim commodi tu ex montibus, quid ex tua pulchritudine emolumenti boves capiant? Decebat autem te jam uxorem duxisse non utique rusticam aliquam & indigenam, quales in Ida sunt mulieres,

νεῖκες, ἀλλά τινα ὀκ τῆ Ἑλλάδος, ἢ Ἀργῶον, ἢ ὀκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵαπερ ἡ Ἑλένη ἐστ, νέα, καὶ καλὴ, κ̀ κατ' ἐδὲν ἐλάττων ἐμεῦ. καὶ τὸ δὴ μάγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ ἓ μόνου ἡσθησιτό σε, οἶμ' ἐγὼ, πάνζε ἀπολιποῦσα, καὶ ἐξορχοῦσα ἑαυτὴν ἐκδῶν, ἕψετ', καὶ συνοικήσ. πάντως ὃ ἓ σὺ ἀκήκοάς π περὶ αὐτῆς. Πα. ἐδὲν ὦ Ἀφροδίτη. νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σε, τὰ πάνζε δηγημένης. Αφρ. αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστ Λήδας, ἐκείνης τ̀ καλῆς. ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη, κύκνῳ [2] γενόμενος. Παρ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; Αφρ. λάκαινα μέν. οἵαν εἰκὸς ὀκ κύκνου γεγονυῖαν. ἁπαλὴ ὃ, ὡς ἐν ὠῷ πεφῦσα. γυμνὰς τε πολλὰ, ἓ παλαιστικήν. καὶ ὅτου δή π ἕνεκα ἐδάκνος, ὥστ καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσζ, ὑ Θησέως [4] ἄκοντ ἔτι ἀρπάσαντος. ἐ μέν, ἀλλ' ἐπιδήσζ εἰς ἀκμὴν κατέση, πάντες οἱ ἄριστοι τ ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. ὑστερίζη ὃ Μενέλαος ὑ Πελοπιδῶν γένος. εἰ δὲ βέλεις, ἐγὼ σοι καὶ παρέξομαι τ̀ γάμον. Πα. πῶς φῄς; τ̀ τ̀ γαμεμένης; Αφρ. νί ἐ σὺ, κ̀ ἄγροικος. ἐγὼ ὃ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. Πα. πῶς; βέλω γὰρ ἓ αὐτὸς εἰδέναι. Αφρ. σὺ μὲν has nuptias tibi conficiam. *Par.* Quid dicis? jamne nuptæ? *Ven.* Iuvenis es adhuc, & rusticus. Ego verò novi quo pacto talia perficiantur. *Par.* Quomodo? volo enim & ipse scire. *Ven.* Tu quidem

res, sed ex Græcia aliquam, aut Argivam, aut Corinthiam, aut Lacænam, qualis est Helena illa juvenis, & formosa, nec me ulla in re inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita: illa enim si vel solum te aspexerit, sat scio relictis omnibus, seque ceu in deditionem tradita, sequetur, tecumque habitabit: omnino & tu de ipsa nonnihil audisti. *Par.* Nihil Venus. Nunc autem omnia libenter audiero, quæ de ipsa narrabis. *Ven.* Hæc [1] filia est formosæ illius Ledæ, ad quam in cygnum conversus Iupiter devolavit. *Par.* Qualis verò est aspectu? *Ven.* Candida, qualem è cygno prognatam par est esse: tenera, ut quæ in ovo nutrita fuerit, plerumque exercens sese, & rei palæstricæ dedita. Quæ tanto studio passim expeditur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cùm [3] Theseus illam nondum nubilem rapuisset. Postea verò cùm jam ad florem ætatis perveniisset, Græcorum præstantissimi quique ad petendas illius nuptias se contulerunt. Sed Menelaus ex Pelopidarum genere oriundus, reliquis est antepositus: si tamen velis,

ad

1 *Filia est formosa illius Leda*] Iupiter Cygnus Ledam compressit Tyndari regis uxorem, quæ ovum peperit, unde nati sunt Dioscuri Pollux & Castor & Helena Homer. Il. 14. Ovid. 6. Metam. explicatio hujus fabulæ est Apud Athen. lib. 2. de Helena. vide Plin. l. 35. c. 3. *Cogn.*

2 Γενόμενος, σοῖα δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis personæ notatio. Scilicet fuisse, γενόμενος. Πα. σοῖα δέ τις. Marc.

3 *Theseus*] De hoc raptu Isocr. in Encom. Helenæ. *Cogn.*

4 Ἄκοντ ὁμφαίαν] Aristtn. ἄκοντ τὸ παρὰ καιρὸν γενόμενον. Interp. Aristoph. Achar. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. ver. hist. *Ecurd.*

λοδημήσεις ἐπὶ Θέαν δὴ τ Ἑλλάδες. κἀπειδὰν ἀφίκῃ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη. τοὐντεῦθεν δέ, ἐμοὶ ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθείσεταί σε, κἀγὼ ἀκόλουθήσω. Πα. τοῦτ' αὐτὸ ⸋ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιπεῖσαν τ ἄνδρα, ἑλέσθαι [1] βαρβάρῳ ⸋ ξένῳ σωσεπλεῦσαι. Αφρ. θαῤῥεῖ τοῦτο γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν [2] δύω καλὼ, [3] ἵμερος ⸋ Ἔρως. τοῦτο σοι ⸋ ὑφηγήσω ἡμεῖς τ ὁδὸν πορευσόμενον. κἀγὼ μὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσω τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. ὁ δ' ἵμερος, αὐτῇ σοι ⸋ ἡδυλογήσει, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτὸν τε ἡγήσῃ, ⸋ ἐράσμιον, ⸋ αὐτὴ ⸋ συμπαρέσαι, δεήσομαι ⸋ τ χαρίσασθαι ἀκόλουθεῖν. ἅπαντες αὐτὴν ἀναπείσομεν. Πα. ὅπως μὲν τάχα χωρήσῃ, ἄδηλον ὦ Ἀφροδίτη. πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τ Ἑλένης. ⸋ οὐκ οἶδ' ὅπως ⸋ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι. κἀγὼ τάλεω δῆτα τ Ἐλλάδος, κἀγὼ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, κἀγὼ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Αφρ. μὴ σύθ' ὅτι ἐρασθῇς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν σεμνύστριαν, κἀγὼ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, κἀορτάζειν ἅμα ⸋ τοὺς γάμους, κἀγὼ τὰ ἐπινίκια. πάντα γάρ ἔνεσί σοι, τ ἔρωτα, τὸ κάλλος, τ γάμου τούτου δ' μήλα πρίασθαι. Πα. δέδοικα μή μοι ἀμελήσεις κἀν τῇ κρίσει. Αφρ. βάλε ἐπομόσομαι; ad perlustrandam Græciam proficisceris, atque ubi Lacedæmona perveneris, Helena te videbit. Postea meum erit efficere, ut tui amore capiatur, teque sequatur. *Par.* Hoc ipsum etiam ineredibile esse mihi videtur, ut illa relicto conjuge, cum barbaro & peregrino homine velit è patria navigare. *Ven.* Bono hac de causa esto animo. Duo enim mihi sunt formosi liberi, Amabilitas & Cupido: hos tibi tradam, ut sint itineris duces. Ac Cupido quidem totus in illam ingressus, mulierem amare coget. Tibi verò circumfusa, Amabilitas, id quod ipsa est, expetibilem te reddet, & amabilem. Ipsa etiam unà præsens, Gratias rogabo ut se comites præbeant: omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. *Par.* Quomodo fortassis hoc procedet, Venus, incertum est. Verumtamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & Græciam versus navigo, & in Sparta peregrinor, cumque uxore revertor, & doleo quòd non omnia hæc jam nunc facio. *Ven.* Ne priùs amaveris Pari, quàm pronubam me, & nuptiarum conciliatricem, judicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoria potitam vobis adesse, & celebritatem peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim hæc licet tibi, & amorem, & formam, & nuptias pomo isto mercari. *Par.* Ac metuo ne me post latum judicium negligas. *Ven.* Vis ut tibi jurem? *Par.*

1 Βαρβάρῳ] Phrygi. notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. sacr. largit.* Bourd.

2 Δύω καλὼ] Male antea δ'ὸ καλῶ. Idem.

3 Ἵμερος ⸋ Ἔρως] Dixi ad illud Petron. *tu desiderium, tu voluptas:* sequens Dialogus totus Homericus est. *Idem.*

1 Me-

Πα. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπάχθι πάλιν. Αφρο. ὑπισχνοῦμαί σοι τὴν Ἑλένην δώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον. καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπρᾶξω τὰ πάντα. Πα. καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν ἵμερον, καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφρο. πάνυ. καὶ τὸν πόθον, καὶ τὸν ὑμέναιον αὖθις τούτοις δώσομεν. Πα. ἐκεῖνο ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Nequaquam, sed promitte denuo. *Ven.* Promitto igitur fore, ut Helenam uxorem tibi tradam, teque ad ipsam proficiscentem comiter: deinde ut illa Ilium ad vos veniat. Atque adeò præsens adero, & ad omnia opitulabor. *Par.* Simulne & Amorem, & Amabilitatem, & Gratias adduces? *Ven.* Bono sis animo: & Desiderium, & Hymenæum præterea assumam. *Par.* Ob hæc igitur do tibi pomum, ob hæc accipe.

ΑΡΕΩΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARTIS ET MERCVRII.

ΑΡΗΣ.

Ἠκουσας ὦ Ἑρμῆ οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά, καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐλέησον, φησὶν, ἐγὼ μὲν οὐκ ἐς οὐρανὸν σειρὰν κρεμάσω, ὑμεῖς δ' ἐμοῦ ἀπερεμοῦντες, καθαιρεῖν βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε. ἃ γὰρ δὴ κρεμάσοντι. εἰ δ' ἐγὼ ἐλκύσαιμι ἀνελκύσοντες, ἃ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρπάσας μετεωριῶ. καὶ πάνυ ὀσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲ κρεῖττόν ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμῶς δὲ τοσοῦτον ὑπερφέρειν ὡς μὴ καθαιρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμαι, οὐκ ἂν πεισθείην. Ερ. Δίφημί σ' Ἄρες. ἃ γὰρ ἀσφαλὴς λόγου τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κρεῖττον ἀπολαύσωμεν τῆς

MARS.

Audistin' Mercuri qualia nobis Iupiter sit minatus, quàm superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam? nunquam enim deorsum traxeritis. Contrà ego si velim illam in altum attrahere, non vos solum, sed terram, & mare simul subvectum in sublime sustulero. Ad hæc alia, quæ audire potuisti. At ego, siquidem cum uno quolibet conferatur singulatim, ita præstantiorem eum esse, viribusque superiorem non negaverim: sed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam si terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. *Merc.* Bona verba Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne quid fortè mali ex hac petulantia

φλυαρείας. Αρης. οἶδ γάρ με πρὸς πάντας. ἀν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ ϛ πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐχμυθῆν ἡπιστάμην; ὃ γὰρ μάλιστα χαλοῦσι ἔδοξέ μοι ἀκούειν μειζόνως τ ἀπειλῆς, ὅτι ἂν δυναίμην σιωπῇσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ὅ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασπάσαντες, ἐπεβάλλοντο ξυδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς πατρὶ ἐπιβουλεύοντα. καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντες. καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελείφθη σὰλλειν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεφαλή, καὶ βρεντή. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπῆλθέ μοι γέλως ἐπὶ τῇ παιδιρημοσύνῃ αὐτῶ. Ερ. σιώπα. δίφημι. δύγαρ ἀσφαλὲς ἔστι σοὶ λέγειν, ἔστι ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

capiamus. *Merc.* An verò credis apud quemlibet hæc dicturum me? Imò apud te ſolum id audeo, quem linguæ continentis eſſe novi. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem: haud queam apud te reticere. Etenim memini cùm non ita multò ante Neptunus, Iuno & Minerva, mota adverſus eum ſeditione, molirentur comprehenſum illum vincire, quantopere formidans in omnem ſpeciem ſe verterit, idque cùm tres tantùm eſſent. Ac niſi Thetis miſerata, Briareus centimanum ac opem ipſius vocaſſet, cum ipſo fulmine & tonitru vinctus fuiſſet. Hæc reputanti mihi ſuccurrebat ejus magniloquentiam ridere. *Merc.* Tace, bona verba. Neque enim tutum eſt iſta vel tibi dicere, vel audire mihi.

ΠΑΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ἑρμῆ. Ερ. νὴ τὸ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Παν. οὐχ ὁ κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις; Ερ. καὶ μάλα. πῶς δ' ἂν ὑὸς ἐμὸς εἶ; Παν. μιχόδις εἰμί, ἐξ ἔρωτός σοι γεγόμενος. Ερ. νὴ Δία τράγῳ τινὸς μιχύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιοῦτον, καὶ πώγωνα λάσιον, τὸ σκέλη δίχηλα, τὸ τραχηλὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τοὺς πυγαίους; Παν. ὅσα ἂν λοιδορήσῃς εἰς ἐμὲ, τὰ σαυτοῦ γὸν ὦ πάτερ ἐποιήσεις. Ερ. ἀλλὰ τί ταῦτα; ἐγὼ γὰρ οὐδὲν ἐποίησα.

PANOS ET MERCVRII.

PAN.

Salve pater Mercuri. *Merc.* Salve utique & tu. Sed quomodo ego ſum tuus pater? *Pan.* Annon es Cyllenius ille Mercurius? *Merc.* Maximè. Quomodo igitur filius meus es? *Pan.* Adulterinus ſum, ex amore tibi natus. *Merc.* Per Iovem hirci forſitan alicujus qui capram adulteravit. Nam meus quomodo fueris, qui & cornua habes, talemque naſum, & barbam hirtam, & pedes bifidos, hircinoſque, præterea caudam ſuper natibus? *Pan.* Quæcunque in me conviciando dicis, iis tuum ipſius filium pa-

καὶ δῆλον ἀποφαίνῃ. μᾶλλον ἢ σαυτὸν, ὃς τοιαῦτα ἐξηγῇ, καὶ παιδοποιεῖς. ἐγὼ ἢ ἀναίτιος. Ερ. τίνα ἢ σὲ φῄς σε μητέρα; ἦτε ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἴυγγα; Παν. σὺ αἶγα ἐμοιχεύσας, ἀλλ' ἀπάμηνον σαυτὸν εἶπον τὸ Ἀρκαδίας παῖδα ἀλλοῖόν τε ἐκίασαι. τί δυσκόλως τ' ἀκτύλεον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ λανθάνεις; τὸν Ἰκαρείου λέγω Πηνελόπην. Ερ. εἶτα τί παιδεῦσαι σοὶ εἰκὸς ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔφυτο; Παν. αὐτὰς σοὶ εἰκὸς λόγον σοι ἐρῶ. ὅτι γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὸν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σὸ ἔφη ἐγὼ εἰμὶ Πηνελόπη ἡ σωφρόνη. τ' πατέρα ἢ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμοῦ τ' Μαίας καὶ Διός. εἰ ἢ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτο σε. ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπεικασεν ὡς λάθοι. καὶ δῆτα τοῦτο ὑμοιοῦ ἀπέβης τῷ τράγῳ. Ερ. μὴ Δία μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ ὧν ὁ ἐπὶ κακῷ μέγα φρονῶν, ὅτι ἀληθείᾳ αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω τοῖς πᾶσιν ἐπὶ τῇ δυσπαιδίᾳ; Παν. καὶ μὲν δὴ κεκωμῳδηκὼς σε ἂν πάτερ. [1] μουσικός τις γάρ εἰμι, ἐ συρίζω [2] πάνυ κομψῶς. καὶ ὁ Διόνυσος ὠδὴν ἐμοῦ ἄνδρ ποιεῖν δύνᾳ, ἀλλ' ἑταῖρον καὶ ξυνορχηστὴν πεποίηκέ με. καὶ ἡγεμόνα αὐτῷ ἢ χορῶν. καὶ τὰ πρόβατα ἢ εἰ θέασαί μου ὁπόσα περὶ Τέγεαν ἐ ἀνὰ pater, probrosum declaras, imò potiùs te ipsum qui ejusmodi generas, taleisque liberos procreas. Ego verò extra culpam sum. *Merc.* Quam verò etiam dicis esse tuam matrem? Num alicubi nescius cum capra adulterium commisi? *Pan.* Non commisisti adulterium cum capra: sed reminiscere num aliquando liberam puellam in Arcadia per vim stupraris. Quid mordendo digitum, quæris, ac diu dubitas? Icarii filiam dico Penelopen. *Merc.* Quid igitur illi accidit quòd pro me, hirco te simílem peperit? *Pan.* Illius ipsius dicta tibi referam. Quando enim me in Arcadiam ablegabat, ô puer, inquit, tua quidem mater ego sum, Penelope Spartana: noris autem te patrem habere Deum, Mercurium illum Maiæ & Iovis filium. Quòd si cornutus es, ac pedibus hircinis, ne id ægrè tibi sit. Quando enim mecum rem habebat pater tuus, hirco se ipsum assimilaverat, ut lateret: & ob id hirco similis evasisti. *Merc.* Per Iovem memini me tale quiddam facere. Ego igitur ille qui ob formam elato sum animo, qui sum adhuc imberbis, tuus pater vocabor, & ob egregiam prolem omnium irrisioni obnoxius ero? *Pan.* Atqui pater, non futurus sum tibi dedecori: Musicus enim sum, & fistula prorsus stridulum cano. Nihilque sine me facere potest Bacchus: sed socium & consaltatorem me fecit, & chorum ipsi duco. Quin & ovilia mea si videas, quot & circum Tegeam, & per

1 Μουσικὸς γάρ εἰμι] Sic in Bacch. & Dicæop. Copiosè Nonn. Dionys. Interpret. Theocriti, & Virg. *Bourd.*

2 Πάνυ κομψῶν] Λαμπρῶν, ἡδὺ, ut in schol. Theocr. Idyll. 7. κομψὸν ῥῆμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὸ γὰρ ἐξυπνὸν καὶ ἐδηδεσμένον ἡδονὴν τοῖς ἀκούσιν. Tangit aliam interpretationem. & hæc verba Micyll. interp. in quibusdam libris legitur κομψὸν, sed κομψὸν, verbum rusticum, ut in Longi ποιμ. Ego-

τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδέως. ἄρχω ἢ πᾶσι τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. συμμαχῶ ἢ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ὅτε ἐς Μαραθῶνα ἐσέβαλον οἱ Μαραθώνιοι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον φέρομαι, τὸ ἄντρον τὸ ἀκροπόλει ἀντίκρυς. Εἰ γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθοις, ἴσθι ὅσον οἶκεῖ ὁ Πανὸς ὄνομα. Ερ. εἶπε δέ μοι, γεγάμηκας ὦ Πὰν ἤδη; τοῦτο γὰρ οἶμαι καλοῦσί σε. Παν. ἐδαμᾶς ὦ πάτερ. [1] ἐρωτικὸς γάρ εἰμι κοὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι σωφρονῆσαι μιᾷ. Ερ. παῖς αἰδὴ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Παν. σὺ μὲν σκώπτεις, ἐγὼ δ', τῇ τε Ἠχοῖ, καὶ τῇ [2] Πίτυϊ συνοικῶ, καὶ ἀπέραντος παῖς ὁ Διονύσου Μαινάμ. ἔχω. πάνυ σπουδάζομαι θεοῖς αὐτῶν. Ερ. οἶδα ἐν ὀ, τι χαρίσῃ ἐμοὶ πάντων παντὸς μᾶλλον παρ' ἐμοῦ; Παν. σωφρονοῖμεν ὦ πάτερ. ἡμεῖς δ', ἴδωμεν ταῦτα. Ερ. καὶ σωφρονεῖν μοι, καὶ φιλοφρονεῖσθαι. πατέρα δ' ὄντα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε πάνυ.

per Parthenium habeo, admodum gaudeas. Toti etiam Arcadiæ impero. Nuper quoque Athenienſibus opem ferens ita ſtrenuè in Marathone me geſſi, ut fortitudinis præmium retulerim, ſcilicet antrum illud quod eſt ſub arce. Quòd ſi igitur Athenas veneris, cognoſces, quantum ibi ſit nomen Panos. *Merc.* At dic mihi Pan, jamne uxorem duxiſti? hoc enim opinor, dictitant te. *Pan.* Nequaquam pater, amori enim ſum deditus, nec cum una rem habere contentus eſſem. *Merc.* Capras videlicet inis. *Pan.* Tu quidem cavillaris. At ego cum Echone & Pity, omnibuſque Bacchi Mænadibus rem habeo: & magno ſtudio ab ipſis obſervor. *Merc.* Scis igitur, fili, quid mihi primùm petenti, gratificaturus ſis. *Pan.* Impera, Pater, nos autem hæc videbimus. *Merc.* Et accede ad me, & me amanter complectere. Vide autem ne me patrem quoquam audiente appellaris.

Ῥᾳθυμῶς autem ἐκάλεσεν παπεῖν τὸ ηχὼ & τὸ ἔχοικεν τῷ συείγμελ@· ἃ ἐν χρόνοις οἶναι ἐκ παραμέλης σπάνις διαπθυμμάνων. *testarum ſonitus.* Qua de re viri Clariſſimi Iſaac. Caſaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Perſ. *Bourd.*

1 Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθέν@, Achill. Tat. lib. 8. & ἐρωτικός. Long. lib. 2. *Idem.*

2 Πίτυϊ] Suid. in Pitus: Nonn. Dionyſ. lib. 2. Propert. lib. 1. Male in quibuſdam Πυτῆ. in Anglic. Πυδῆ. Idem.

APOL-

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τὶ ἂν λέγοιμι ὁμοπατρίους ὦ Διόνυσε ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ, παγκάλου, καὶ τοξότης, καὶ δύναται ἐν μικρῷ πανδεδληκέναι, ἁπάντων ἄρχων. ὁ δὲ, θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ὅτε ἂν ἀφροδίσιος εἴτ' ἔρρωσός ἐστιν, εἴτε καὶ παρῆκται. ὁ δὲ, καὶ [1] πέρα τοῦ δύσεως ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. Διο. μηδὲν θαυμάσῃς ὦ Ἀπολλον. ἐκ γὰρ τῆς Ἀφροδίτης αἰτία τοῦτο, ἀλλὰ οἱ πατέρες, διάφοροι γεγενημένοι. ὅπερ γε ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐν μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν, ἄρσην. ἡ δὲ, θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς γίνονται. Απο. ναὶ. ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν. τοξότα γὰρ ἄμφω. Διο. μίχθω μὲν τόξα, τὰ αὐτὰ ὦ Ἀπολλον. ἀλλήλοιν δ', οὐχ ὅμοια. ὅπου μὲ Ἄρτεμις, ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις. σὺ δ', μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. Απο. οἴᾳ γὰρ τῷ ἀδελφῷ χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤ γε καὶ περισκάπτεται, ἤν τις ἄλλη ἀφίκηται ποτὲ ἐς τὴν ταυρικὴν σωτηριάδος μετ' αὐτὴν, μυσαττομένη ἃς σφαγάς; Διο. ὕστερον ἀκούσῃ ποιοῦσα. ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖόν γάρ τι σοι διηγήσομαι, ἐπῆλθε ἐν Λαμψάκῳ

APOLLINIS, ET BACCHI.

APOLLO.

Numquid Bacche dixerimus fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum, & Priapum, cùm sint forma & studiis dissimiles? Ille enim est omnino formosus & jaculator, nec parva potestate munitus, omnibus imperat. Hic autem effœminatus, ac semivir, & ambigua facie, ita ut dignoscere nequeas sit-ne adolescens, an virga. Tertius autem Priapus, etiam supra modum virilis est. *Bac.* Ne mireris Apollo: non enim hujus rei causa est Venus, sed patres qui diversi fuêre: quandoquidem & ii qui eodem patre, eademque matre nascuntur, sæpenumero alius mas, alius fœmina, quemadmodum & vos nascuntur. *Apo.* Ita sanè. Sed nos similes sumus, iisdemque studiis tenemur: sagittarii enim ambo sumus. *Bac.* Quantum ad arcum attinet, eadem exercetis, Apollo: sed similia non sunt illa: quòd Diana hospites mactat apud Scythas: tu verò vaticinaris, & ægrotantibus mederis. *Apo.* An tu putas sororem delectari Scythis: quæ quidem se adornavit, siquis Græcus aliquando in Tauricam advenerit, ut cum eo inde enaviget, perola mactationes illas? *Bac.* Rectè sanè illa. Sed hic Priapus (ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cùm Lampsaci nuper essem, mihi

[1] Πέρα τοῦ διαρκοῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi, vocant ἀκρατόδια: de qua dictione alibi. *Bourd.*

ἡμόμην, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ, ὑποδεξάμενός με, ἐξενίσας παρ' αὑτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα σὺν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς [1] ὑποθερμαμένοι, καὶ αὐτὸς πω μέσους νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γαπαῖος, αἰθόμην ἦ λέγειν. Απο. ἐπίεσαι; Δια. τοιοῦτόν ἐστι. Απο. σὺ δ' τί πρὸς ταῦτα; Δια. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Απο. οὔκουν, τὸ μὲν γελᾶσαι, μὴ δ' ἀγελαίως. συγγνωστὸν γὰρ εἰ καλόν σε ὄντα ἐπίεσε. Δια. τοῦτο μὲν δὴ ἕνεκα καὶ ἐπὶ σὲ ἦν ὦ Ἄπολλον ἀφικέσθαι τὴν πίεσιν. καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς κ' τὴν Φοινίκα ἄν σοι τὸν Πελόπιον ἐπιχειρῆσαι. Απο. ἀλλ' οὐκ [2] ἐπιχειρήσει γε ὁ Διόνυσος. ἔχω γάρ μου τὸ κόμης καὶ τόξα.

mihi accidit) Ego quidem ad urbem acceſſeram: ille verò me hoſpitio apud ſe exceptum, poſtquam quieti nos dedimus, in convivio abundè poti, circa mediam propè noctem exurgens ille generoſus: ſed pudet dicere. *Apo.* Solicitavit-ne te? *Bac.* Tale quid eſt. *Apo.* Tu verò quid ad hæc? *Bac.* Quid aliud, quàm riſi? *Apo.* Rectè ſanè quòd nec acerbè, nec ruſticè quicquam. Venia enim dignus eſt ſi te adeò formoſum ſolicitavit. *Bac.* Hujus igitur rei gratia, etiam te, Apollo, ſolicitaverit; formoſus enim tu & comatus es, ut vel ſobrius Priapus ille aggredi te queat. *Apo.* Sed me non aggredietur: Nam præter comam, etiam arcum habeo.

1 Ὑποθερμαμένοι] Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἐπιούσης ὑποθερμαμένοι. Meliod. lib. 1. & 2. Caſaubon. ad Athen. Herald ad Mart. *Bourd.*

2 Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπίεσε. Sic Euſtath. lib. 5. Iſm. & Iſm. καὶ τι δρᾶν ἐπιχείρει ἐφοπλιζόμενον. Heliod. lib. 1. ἐπιέζετο πρὸς τῆς ἀθεμίτου. Sic Latinis *tentare.* ſic pag. 230. ταῖς αἰξὶν ἐπαίνοις. Cod. doctiſſimi Golmanni ἐπιχειρεῖς. Idem.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

MERCVRII ET MAIÆ.

ΕΡΜΗΣ.

Εἰ γάρ τις ὦ μῆτερ σὺ οἴεσαι θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; *Μαι.* μὴ λέγε ὦ Ἑρμῆ τοιοῦτον μηδέν. *Ερ.* τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνος κάμνων, καὶ τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀφαστάμενος; ἔωθεν μὲ γὰρ ἐξαναστῶντα, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ.

MERCVRIVS.

Est verò, mater, Deus quiſpiam in cælo me miſerior? *Mai.* Ne quid Mercuri, hujuſmodi dixeris. *Merc.* Quid non dicam, ego qui tot negocia ſolus ſuſtineo, quibus delaſſor, in tam multa miniſteria diſtractus? Nam mane ſurgendum eſt mihi, & verrendum convivii coe-

1 Εἰ γάρ τις] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *Bourd.*

1 No-

καὶ ἀφροδισιάζειν τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα διατάττεσθαι ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ ἀφαίρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμιεφθρομῶντας. καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκμηκότα, ἀμβροσίαν τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸ νεώνητον τοῦτο οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐμὲ σείσαι. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴ δὲ νυκτὸς καθεύδω μόνον τὰ ἄλλα, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τὴν [1] Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. ὃ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, τὸ παλαίσματα εἶναι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥητορας ἀκλεῶς παιδεύσειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συμβιαιοπραγεῖσθαι μεμελετημένον. καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος τὸ ὑφεκὰς καὶ τὸ ἀΐδιον εἰσίν. ἐμοὶ δὲ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, ἐκ γυναικῶν δυοῖν ἡδόμενοι, διαχεῖται ἀφροδισίοις. ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντίδος, ἀφηνιῶσιν αὐτοῖς. καὶ νεωστὶ ἦκόν με δύο Σιδὼν ὁθεν πεμφθὲν ὑπὸ Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ πέμφθην ἐγὼ καὶ ὀψόμενον ὅ, τι πεπράξει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπαύσασθαι, πέμπουσιν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάλην. εἶτ' οἰκεῖον, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλθὼν, ἐπὶ παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδεῖ. καὶ ὅλως, σπειράσσαιμι, πέμψειν αὖθις τὸν Ἀργον ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην. εἶτα ἐπὶ Βοιωτίαν ἐλθὼν, ἐπὶ παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδεῖν. καὶ ὅλως,

cœnaculum. Tum ubi curiam in qua consultant, stravero, & singula composuero, Iovi assistendum, ac perferenda illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitando: quumque reversus sum adhuc pulverulentus, apponenda ambrosia. Porrò priusquam [1] novitius iste pocillator advenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum: soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, maniumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi sufficiebant diurna negocia, quod versor in palæstris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo: nisi hæc quoque provincia accedat ut præterea res mortuorum componam. Atqui Ledæ filii alternis vicibus apud superos, atque inferos versantur. Mihi verò hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus progenati, securi epulantur: at ego Atlantide Maia progenitus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone à Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum quid ageret puella, cùm nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antiopam visito: sed planè illud

1 *Novitius*] Ganimedem intelligit quem ab aquila raptum in cœlum transvectum ajunt. Autor Priapei carminis:

Raptus ab alite sacra
Miscet amatori pocula grata suo. Cogn.

2 Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκροπομπὸς, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπαῖος. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua in dial. Panes & Mercurii. & Iulian. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ Pindar. Od. 9. Olympion. eadem Homerum virtus. Theocr. Idyll. 15. *Board.*

ἀπηχθάνω ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπεῖσθαι, ὥσπερ οἱ σὺ γῆ κακῶς δουλεύοντες. *Mai.* Ἀλλὰ ταῦτα ὦ πάτερ, χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρί, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σύθι εἰς Ἄργος. εἶτα εἰς τὴν Βοιωτίαν, μὴ κῆπαλγὰς βραδύνων λάθοις. [1] ἐξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

illud recusavi. Quare si possem, libenter venundari optarem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. *Mai.* Missa fac ista, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cùm sis juvenis. Ac nunc quò jussus es, Argos contende, deinde in Bœotiam, ne si tardior fueris, etiam plagas accipias: nam iracundi sunt qui amant.

1 Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. Cætera hujus Dialogi pete in Cataplo. *Bourd.*

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

IOVIS ET SOLIS.

ΖΕΥΣ.

Οἷα πεποίηκας ὦ πάτερ κακίστε. ἀπολώλεκας τὰ σὰ τῇ γῇ ἅπαντα, μείρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα. ὃς τὰ μὲν, καταφλιξεῖ, πρόσω ἐλθὼν ἐνέχθεις. τὰ δὲ, ὑπὸ κρύους ἀμφιλαφοῦς ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπαναίσιμα τὸ πῦρ. καὶ ὅλως, οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, καταβαλὼν αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, ἤδη λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν. τοιοῦτον ἡμῖν τὸ καλὸν ἡνίοχον, καὶ διφρηλάτην ἐπέπομφας. Ηλι. ἥμαρτον ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπίσθη ἡμῖν πολλὰ ἐκπεσούσι. πόθεν γὰρ ἂν ἐγὼ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; Ζ. σὺ δὲ ἤδεις ὅσης ἰδέας ἀκρασίας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰ βραχύπους ἐκφαίη τὸ ὀδὸν, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τὸ ἱκανὸν

IVPITER.

Mala fecisti ô Titanum pessime: qui quæ in terris sunt omnia perdidisti, stulto adolescenti commisso curru, qui alia quidem, ad terram delatus exussit, alia verò præ frigore corrumpi fecit, procul ab ipsis abstracto igne. Denique nihil non perturbavit, & confudit. Ac nisi ego animadversis iis quæ gerebantur, ipsum fulmine deturbassem, ne reliquiæ quidem ullæ hominum supererent: talem nobis pulchrum istum auriga, & currus gubernatorem emisisti. *Sol.* Peccavi, Iupiter, sed ne irascaris, si credidi puero multum supplicanti. Nam unde tantum futurum malum existimassem? *Iup.* Annon noras quàm multa diligentia negocium hoc opus haberet? & ut siquis etiam modicum excedat à via, pereant protinus omnia? Ignorabas etiam equo-

πων τ' ἡμῶν, ὡς δεῖ σωφρονεῖν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ εὐθὺς πῆς. ἀφηνιάζουσιν οὗτοι. ὥστε ἀμείλῃ κῆν τοῦτον ἐξήνεγκας, ἄρτι μὲν, ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δ', ἐπὶ τὰ δεξιὰ, κὴ εἰς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου σύνιστε, κὴ ἄνω, κὴ κάτω, ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί. ὁ δὲ, οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς. Ηλι. ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, κὴ πρὸ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, κὴ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὰ ἵππω. ἐπεὶ δ' κατελιπάρησε δακρύων, κὴ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ἐπὶ τὸ ἅρμα, καθῆμαι ὅπως μὴ χρὴ βιβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δ' ἐς τὸ ἄνω ἀφίησι, καθιέναι χθαμαί. εἶπα ἐς τὸ κάταντες αὖθις ἐπισῦσαι, κὴ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, κὴ μὴ ἐφιέναι τῷ ὁρμῷ τῶν ἵππων. εἶπον δ' κὴ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὸν ἐλαύνοι. ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν, ἐπιδὰς τοσούτου πυρὸς, κὴ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἰδὲ ἵπποι, ὡς ἤδοντο οὐκ ὀλίγα ἐμὲ τῶν ἐπιβεβηκότων, καθαφρήσαντες δ' μεταμιᾶς, ἐξεθράποντο τὰ ὁδοῦ, κ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁδὲ ἐξ ὧν ἄφεις, οἴμοι δειλὰς μὴ σκῆπτρον, αὐτὸς εἶχε τὸ τῆς ἡνιόχης. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καμοὶ ὁ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος. Ζ. ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν δὴ συγγνώμην σοι ἔχω. ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἢν τι ὅμοιον διαμάρτῃς, ἢ καὶ τοιοῦτον σεαυτῷ ἀφθόνον σκῆπτρον ἐπιτρέψῃς, αὐτίκα ἔσῃ ὁπόσον δεῖ σὺ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρσεύσας. ὡς ἐκεῖνον μὲν, αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ηριδανῷ, ἵνα πρὸ ἔπεσεν ἀλιφρόνησε, ἠλεκτρον ἐπ' equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frænum? Siquis enim illis permittat, ſtatim frænos detrectant, ut nimirum iſtum contumaciter abſtulerunt, nunc quidem ad lævam, paulò poſt verò ad dextram: interdum etiam in cœpti curſus contrarium: ſurſum denique ac deorſum, quocunque ipſis libuiſſet. Ille verò neſciebat quomodo iis eſſet utendum. *Sol.* Hæc quidem omnia ſciebam, ideoque diu reſiſtebam, nec ipſi aurigationem credebam. Sed poſtquam lachrymando obſecravit, & cum ipſo Clymene mater, in currum impoſitum ſubmonui, quomodo oporteret ipſum viæ inſiſtere, quantum verò in ſublime agitantem, ſurſum ferri: deinde rurſus in declive vergere: utque habenas regere, nec equis impetum permittere deberet. Dixi etiam quantum periculum eſſet, ſi non recta via ageret. At ille, puer enim erat, conſcenſo tanto igne, & vaſtæ adeò profunditati ſupernè incumbens, ut conſentaneum eſt, obſtupuit. Equi verò ut ſenſerunt non me eſſe eum qui conſcediſſet, contempto adoleſcentulo, è via diverterunt, & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem dimiſſis habenis, metuens, opinor, ne excideret ipſe, gyrum rotæ apprehendit ac tenuit. Sed & ille jam pœnas ſuas dedit, & mihi, Iupiter, ſatis ſupplicii, luctus hic eſt. *Iup.* Satis, inquis, qui talia auſus ſis? At nunc quidem veniam tibi tribuo: ſed in poſterum ſiquid ſimile deliqueris, aut talem quempiam tui ſucceſſorem emiſeris, continuò ſenties quanto fulmen noſtrum igne tuo ſit ardentius. Quare illum quidem ſorores ipſius ad Eridanum ſepeliant, ubi curru excuſſus decidit, electrum

αὐτοῦ δακρύσαι. καὶ αἴγειροι μηκέτι θαυμάσῃ ἐπὶ τῷ πάθει. σὺ δὲ, συμπεπτωκότος τοῦ ἅρματος, καπάζα μὲν καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν σωτίτερα]αι, ἴλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους. ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

ctrum ipsi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu verò compacto curru (fractus enim est temo ejus, & attrita rotarum altera) subactis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOLLINIS ET MERCVRII.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ἔχεις μοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀμφελέγαιμι αὐτούς. Ερ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγχυθεὶς μάχῃ, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. οὗτος δὲ, Πολυδεύκης. Απο. πῶς ἀμφιγνώσεις; ὅμοιοι γάρ. Ερ. ὅτι οὗτος μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἴχνη δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῆς τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀντιγονιδῶν πυκτεύων. καὶ μέλιττα ὁ πόσις ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τοῦ Ἰάσονι συμπλέοντος. ἄτερος δὲ, οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. Απο. ἄνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα. ἐπὶ τάχα ἄλλα πειράσω, ἴσως, δὲ οὐ τὸ ἡμίτομον. καὶ ὀσφῦς ὑπερφέρω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρί, καὶ ἵππου ἐκατέρου λάμπος. ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν, προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην δὲ. τὸν δὲ, τῷ δὲ Πολυδεύκους ὀνόματα. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

Ap. Poteſne mihi dicere, Mercuri, uter iſtorum Caſtor ſit, aut uter Pollux? ego enim non facilè ipſos diſcrevero. *Merc.* Ille qui nobiſcum heri verſatus eſt, Caſtor erat: hic verò eſt Pollux. *Ap.* Quomodo dignoſcis? ſunt enim ſimiles. *Merc.* Quoniam hic, ô Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ pugilatu certans, aliquando ab adverſariis accepit: ac in primis quibus à Bebryce Amyco vulneratus eſt, quando cum Iaſone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ ſe fert, ſed pura eſt, & illæſa facie. *Ap.* Operæ precium feciſti, qui notas quibus dignoſci queant, me docueris. Nam cætera certè omnia æqualia ſunt, ovi pars dimidia, ſtella deſuper imminens, & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quare ſæpe equidem Caſtorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rurſus Caſtorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo

1 Ἔχεις μοι εἰπεῖν] Hic Dial. ex Theocrito, ut & ſeq. totus fere eſt in his Dialogis Theocritus. *Bourd.* Hic Dial. deſumptus eſt ex Theocr. Idyll. 27. & Virg. 5. Æn. *Cogn.*

1 *Mer-*

δὲ ποτὲ εἶπε ἄμφω ξυνίεσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρα μὲ, νηκεῖς, ἄρα δ', θνὸς ἐσὶν ἄπρεπς αὐτῶν. Ερ. ὑπὸ φιλαδελφίας τῦτο ποιῦσιν. ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἵνα μὲ πεθνάναι τ' Λήδης υἱὸν, ἵνα δ' ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ὅπως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. Απο. ὦ ξυνετὲ ὦ Ἑρμῆ τὴν νομὴν, εἶχε δὲ ὅπως) ὅπως ἀμέλης, ὅσῳ ἐπόθεν εἰμὶ μᾶλλον. πῶς γὰρ, ὁ μὲ, ἔδει θνοῖς, ὁ δὲ, ἔδει τοῖς φθίτοις ὤν; πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν. ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ ἅ ἄλλαι ἅπασαι ἴσασι πάντα, ἢ θνοῖς, ἢ ἀνθρώποις χρησίμων. ὅποι δ', τί ποιήσουσιν ἡμῖν, ἢ ἀρχὴ σύμπεσον) τηλικοῦτοι ὄντες; Ερ. ὑδαμῶς. ἀλλὰ συμπέμπε) αὐτοῖς ὑπηρετοῦντα τῷ Ποσειδῶνι. καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος. καὶ ὅπου ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντες ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. Απο. ἀγαθὴν ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

ambo nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc verò Deus est alter ipsorum. *Merc.* Fraterno amore hoc faciunt: Nam cùm oporteret alterum ex Ledæ filiis [1] mortem obire, alterum immortalem esse, diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. *Ap.* Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem neque sic sese mutuò adspicient, quod ut puto maximè desiderabant. Quomodo enim, cùm alter apud Deos, alter apud manes existat? Verumtamen, ut ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorum exercitator optimus. Diana verò obstetricatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis, num otiosi, tam grandes cùm sint, nobiscum convivabuntur! *Merc.* Haud quaquam: sed illis injunctum est, ut Neptuno ministrent, & pelagus obequitent, & ficubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes præstent. *Ap.* Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

1 *Mortem obire*] Castore occiso, Polluci optio data est, utrum immortalitate solus uti vellet, an cum fratre vitam communicare. Ille maluit alternis vivere. Virg. 6. Æn.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit.

Inde Homerus hos vocavit ἑτερημέρους. Cogn.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. | DIALOGI MARINI.

ARGVMENTVM.

Neque horum Dialogorum diversa aut alia ratio est, quod ad occasiones & argumenta pertinet, quàm superiorum. Nam & ipsi ex Homericis ac Tragicis fabulis desumpti sunt, & eadem elegantia ac

ac festivitate nitent. Nisi quòd omnes (quod idem tamen & in superioribus propè fit) de rebus amatoriis tractant. Vnde illud quoque verisimile est, Lucianum ostendere voluisse, quòd quacunque sub hac tota mundi machina moventur & vivunt, inter cæteros affectus, præcipuè amori obnoxia sint, ac voluptatem appetant. Illumque adeò generalem quendam omnium tam deorum quàm hominum domitorem esse. Quòd autem Deos maximè ex amore desipere atque insanire: deinde & voluptatibus deditos esse fingit, ex professione sua facere videtur. Fuit enim quanquam omnibus Philosophorum factionibus ex æquo propè infestus, ad Epicuream tamen magis quàm cæteras, inclinatus, qui & voluptatem, finem bonorum asserebant, & Deorum providentiam negabant. Id quod cum alibi passim, tum in Demonacte, & in Concilio Deorum animadvertere licet.

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

DORIDIS ET GALATEÆ.

ΔΩΡΙΣ.

Καλὸν ἐρᾷς ὦ Γαλάτεια φασὶ τὸ σικελὸν τοῦτον ποιμένιον ἐπιμεμηνίναι σοι. Γα. μὴ σκῶπτε Δωρί. Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁ πατὴρ ἂν ἦ. Δω. τί δὲν, εἰ καὶ Διὸς αὐτὸς παῖς ὢν, ἄγριος ἔτυχε καὶ λάσιος ἐφαίνετο. κἠν τὸ μέτωπον ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος; εἶτ' τὸ γλαῦκον ἔνεστιν ἄν τι αὐτοῦ τοῖς τῶν μορφῶν; Γα. ἀλλὰ τὸ λάσιον αὐτοῦ, κἠν ὡς φῂς ἄχαριν, ἄμορφόν ἐστιν. ἀνδρώδες χαίρ. ὁ, τι ὀφθαλμὸς, ἐπιπεζέτω τῷ μετώπῳ, ἀλλὰ σοὶ δέσποινα ὁρᾷν, ἢ εἰ δὲ ἧσσον. Δω. ὅμως ὦ Γαλάτεια οὐκ ἐρᾷς ὦ, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα. οὐκ ἐρῶ-

Formosum amatorem, Galatea, nempe Siculum istum pastorem, tui amore insano deperire dicunt. *Gal.* Ne cavilleris [1] Dori. Neptuni enim est filius, qualis qualis sit. *Dor.* Quid tum, si & Iove ipso progenitus, adeò agrestis & hispidus appareat, quodque omnium est deformissimum, unoculus? putasne genus ad formam ipsi quidquam profuturum. *Gal.* Ne isthuc quidem quòd hispidus est, & ut ais agrestis, deformat ipsum, sed virile magis est; oculus verò in fronte convenit, quo nihilò minus cernit, quàm si duo essent. *Dor.* Videris Galatea, non amantem, sed amatum habere [2] Polyphemum, prout eum prædicas. *Gal.* Equidem haud amo:

1 *Dori*] Nymphæ nomen filiæ Oceani, & uxoris Nerei, Hesiod. in Theog. interdum pro ipso mari accipitur. Virg. 10. Eclog.

Doris amara suam non intermisceat undam. Cogn.

2 *Polyphemus*] Ex Cyclopibus unus, Neptuni filius, excæcatus ab Vlysse, Homer. Odyss. Cic. lib. 5. Tusc. Virg. Æn. 3. *Idem.*

μῶμον. ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστὸν τοῦτο ἐγὼ φέρω ὑμῶν. καί μοι δοκεῖτε κατὰ φθόνον αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ὅτε τὴν σκηπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς ἴδων ἐπὶ τὴν ἠϊόνα, [1] ἐν τοῖς πρόσθεν τὴν Αἴτνης, καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸν ὑπομηκύνει, ὑμᾶς μὲν, οἶδα ὡς ἐσίδλεψεν. ἐμὲ δὲ ἐξ ἁπάντων ἡ καλλίστη ἔδοξε. καὶ μάτην ἐμοὶ ἐπαίρεται τὸ ὀφθαλμέν. [2] ταῦτα ὑμῶν ἀτιᾷ. δείγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, τὸ ἀξιέρασμος. ὑμεῖς δὲ, παρόφθητε. Δω. εἰ ποιμαίνει τὸ εὐδιεῖ καλὴ τὴν ὄψιν ἔδοξας, ἐπίφθονος εἶναι μαρτύρεται; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λάσιον μόνον. καὶ τοῦτο οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ [3] καὶ γάλακτι. πάντα δὲ τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. ἐπεὶ καὶ γε ἄλλα ἐπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν οἷα τυγχάνεις ὄσα τὴν ὄψιν, ὅταν πίτυς τινὸς ἐπὶ τὴν γαλήνην ἔλθῃ, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδῃ σεαυτὴν ἡδὺν ἄλλο, ἢ χρῶμα λάσιον ἀκριβῶς. σὺν ἐπαινεῖται ὑπὸ τούτου, ἐμοὶ μὴ ἐπιτρέπει αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. Γαλα. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκρόπους λάσιος, ὑμεῖς δὲ ἐφασκὴν καὶ τοῦτο ἔχειν. ὑμῶν δὲ σὺν ἐστὶν ἐμοὶ ποιμὴν, ἢ ποιμένι, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ. ὁ δὲ Πολύφημος, τί τὰ ἄλλα, καὶ μουσικός ἐστι. Δω. σιώπα δὲ Γαλάτεια, ἡνίκα συμβαίνει αὐτῷ ᾄδοντος, ὁπότε ἀκούσαιμι σοῦ

amo: sed hanc vestram insignem opprobrandi petulantiam ferre nequeo: mihique videmini invidia hoc facere: quoniam cùm aliquando gregem pasceret, nosque in littore ludentes è specula cerneret, in prominentibus Ætnæ pedibus, quà videlicet inter montem & mare littus sese in longum porrigit, vos ne aspexit quidem, ego verò visa sum omnium formosissima, eoque in me solam oculum conjecit. Ea res vos malè habet: indicium enim est me forma esse præstantiorem, & quæ amer, digniorem: vos contrà neglectas esse. *Dor.* Invidendum putas si pastori, & lusco formosa visa sis? quanquam quid aliud in te probare potuit præter candorem? Idque puto: quoniam caseo & lacti assueverit: proinde quicquid his est simile, pulchrum ducit. Alioqui ubi libebit scire [4] quali sis facie, de scopulo quopiam in aquam, siquando tranquilla steterit, despectans, te ipsam contemplare, nihil videbis aliud nisi exquisitum candorem: verùm is non probatur, nisi rubor illi decus adjunxerit. *Gal.* Atqui ego illa merè candida, tamen hunc amatorem habeo: cùm interim nulla fit vestrûm quam aut pastor, aut nauta, aut portitor aliquis laudet. Polyphemus autem, ut alia ne dicam, est etiam musicus. *Dor.* Tace Galatea, canentem ipsum audivimus, cùm ad te lasciviens accederet nuper

1 Ἐν τοῖς πρόσθεν] Vt in Tim. ἐν τῇ ἱστορίᾳ, & alibi. *Bourd.*
2 Ταῦτα ὑμῶν ἀτιᾷ] Heliod. lib. 1. *Idem.*
3 Καὶ γάλακτι] Τρόπον ὑπομολογήσεως. Idem.
4 *Quali sis facie*] Negat Servius ex mare effigiem ullo modo posse reddi, sed Lucianus hic aliter sentit, & in Alcyon. Theocr. Idyll. 6. hinc illud Maronis:

Nuper me in littore vidi
Cum placidum ventis staret mare. Cogn.

1 Ἀρχ-

λω ἐπὶ σέ. [1] Ἀφροδίτη φίλη, ὅσον ὦν τις ἀγκώλας ἔδοξε. καὶ αὐτὴ ἦ ἡ κηκὶς, οἵα κεφαλὴν ἐλάφου γυμνὸν ἢ σκερκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν. ζυγώσας ἦ αὐτὰ, καὶ εὐάψας τὰ νεῦρα, ἠδὲ κόλοπι ἀδιαρίψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδόν. ἄλλο μὲν αὐτὸς βοᾶν, ἄλλο ἦ ἡ λύρα ὑπῇδε. ὥστε ἡδὺ κατεχεῖν τὸ γέλωτα ἐδυνάμεθα, ἐπὶ τῇ ἐρωτικῇ ὠδείνῳ ἀσκεῖν. ἡ μὲν γὰρ ἤχω, εἰ ἀποκρίνεταί σοι ἠθέλησεν, ὕπνῳ λάλῳ ἔοικε, βραχόμενος. ἀλλ' ἠχύνθη, εἰ φανεῖσα μιμεῖσθαι τραχεῖαν φωνὴν, καὶ κατεγέλασεν. ἔφερε ἦ ὁ ἐπίδορπος τὸ τῆς ἀγκώλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακος, καὶ τὸ λάσιον αὐτῇ ὡσποιούμενος. τίς δὲ ἂν φθονήσειέ σοι ὦ Γαλάτεια τοιούτου ἑταίρου; Γαλ. ἀκοῦε σὺ Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸ σαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπισταμένου. Δω. ἀλλ' ἑταῖρος μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπίδορπος εἶναι. τοιοῦτος ἦ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, [2] κινάδεος χοίζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος ὡς φασι, καὶ σιτουμένου τοὺς ἐπιδημοῦντας ἢ ξένους, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῴης αὐτοῦ.

per. Chara Venus, asinum rudere quispiam putasset. Ipsa autem lyra similis erat cervi cranio carnibus renudato: cornua verò tanquam cubiti prominebant, quibus jugatis, & alligatis fidibus, neque collope circumtortis agreste quiddam & absonum cantillabat, cùm interim ipse aliud voce caneret, aliud lyra succineret: ita ut temperare nobis nequiverimus, quin rideremus amatoriam illam cantionem. Nam Echo quantumvis garrula, ne respondere quidem ipsi rugienti voluit: imò ipsam puduisset, si asperum & ridiculum illius cantum imitari visa fuisset. Ad hæc gestabat in ulnis amasius ille deliciας suas, ursi catulum, pilis hirtum, ipsi assimilem: Quis autem non invideat tibi amicum istum, Galatea? *Gal.* Tu igitur Dori, tuum nobis commonstra, qui sit formosior, qui doctiùs voce canere, vel cithara meliùs ludere sciat. *Dor.* At mihi nullus est amator: neque me amabilem esse glorior. Talis autem qualis est hic Cyclops, hircum olens, crudivorus, ut ajunt, & hospites qui apud ipsum diversantur devorans, tibi contingat, eumque tu mutuum ames.

1 Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut in Piscatore. Cætera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη, sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *Bourd.*

2 Κινάδεος χοίζων] Sic philosophus Lucianeus κινάδεος in dial. Charontis & Mercurii. Sic κινάδεος χοίζοντα, Dialog. ἑταιρ. κινάδεος δυσωδίαν. Hesych. Interpr. Aristophan. ad illud Plut. Αἰχμὴν τε κινάδεόντων μέλαν, vult etiam κινάδεον esse τὸν μαγαλῆν δυσωδίαν.

Valle sub alarum trux habitans caper.

κινάδεος. Catull. *Idem.*

CY-

ΚΥΚΛΩΠΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ ξένου τοῦ κακίστου, ὃς μεθύοντά με ἐξετύφλωσε; ἡμιμαρμάρῳ ἐπιχειρήσας. Πο. τίς δ' ὁ ταῦτα τολμήσας ὦ Πολύφημε; Κυ. τὸ μὲν πρῶτον, Οὔτις ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Πο. οἶδα ὃν λέγεις. τὸ ἰθακήσιον. ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὁ δὲ πάνυ δύθυμος ἦν; Κυ. κατέλαβον αὐτὸν ἐν ἄντρῳ δεῦρο ἀπὸ νομῆς ἀφικόμενος, πολλοὺς πάνυ ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς προβατίοις. ἐπὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα ἦν ἔστι μοι μεγάλη, καὶ τὸ πῦρ ἀνήκαυσα, συμπρεμόμενον ἐκ ἔφερον δένδρον δεῦρο ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν δακρύσαντες αὐτοῖς περιῴμοι. ἐγὼ δὲ συνέλαβόν αὐτῶν τινας, ὡσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας, εἶτα ὁ πανοῦργος ἐκεῖνος, εἶπε Οὖτις, εἶπε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἡγούμενος. ἡδὺ μὲν, κατέβυσεν, ἐπιβουλεύσαντα δέ, καὶ παραχρῆμα ἔπεσα γὰρ αὐτὸς ἐν δεκὴ μοι ἐξεφέρετο πόντος. καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπερρίφη. κἀγὼ ἔτι ἔλεος ἐμαυτῷ ἦλθον, πολὺ δέ, ἐς ὕπνον κατεπάδθην. ὁ

tissimum, & turbulentissimum. omnia circumagi videbantur, & ampliùs apud me prorsum eram.

CYCLOPIS ET NEPTVNI.

CYCLOPS.

O Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno gravatum aggressus. *Nep.* Quis verò hæc ausus est Polypheme? *Cyc.* Principio quidem se Neminem vocabat; sed postquam effugit, & [2] extra tela ut dicitur, fuit, Vlyssem nominari se ajebat. *Nep.* Novi quem dicis, [3] Ithacensem illum: ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animosus admodum non sit? *Cyc.* Deprehendi in antro, è pascuis reversus multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Postea quam autem apposui foribus operculum (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensa quam ex monte detuleram arbore, suscitavi, visi sunt conantes sese abscondere. Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, ut pote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive Nemo, sive Vlysses erat, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud: sed ad struendas insidias præsentaneum. Mihi enim illud poto statim obstupuit, & antrum ipsum invertebatur: nec Postremò ad somnum pertractus sum.

1 Ὦ πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *Bourd.*

2 *Extra tela*] In dialogo Ven. & Cup. in Baccho. in votis. *Cogn.*

3 *Itacensem illum*] Vlyssem ex Ithaca urbe & patria, insula in mari Ionio ante Epirum frequentibus scopulis aspera. *Idem.*

δὲ, ἀπεξύσας τ μοχλὸν, κ πυρώσας γε, ὥσπερ ἐπὶ φλωσὶ μεμηχάνηται. καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι ὦ Ποσειδῶν. Πο. ὡς βαθὺν ἐνημιμήθης ὦ τέκνον. ὃς σὺν ἐξίσου μεθ' ἡμῶν τυφλὸς ἁλῷ. σὺ δ' ὦν Ὀδυσσεῦ πῶς διέφυγες; ἐ γὰρ ἂν οὐ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκυλίσαι τὸν πέτρον ἀπὸ τ θύρας. Κυ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. [1] καὶ καθίσας ἐπὶ τῷ θύρᾳ, ἐξήρουν τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα εἰς τὸν νομὸν, ἐντεταλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐγὼ προστάττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μανθάνω τὰ σὰ οἰκείους, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε. ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. Κυ. συνεκάλεσα ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρουν τ ἐπιβουλεύοντα τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι Οὖτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπιόντες. ὅτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μὲν ἄλλοις φίλοις ἐπαίσε με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἀλλ' ὁ πατήρ φησιν ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. Πο. θάρρει ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι εἰ μὴ πηρωσάν μοι ὀφθαλμοὺς ἰᾶτ' ἂν ἀδύνατον, τὰ γὲ τῶν πολεόντων τὸ σώζειν αὐτούς, καὶ ἐπιλύσαι ἐπ' ἐμοὶ σεῖσαι. πλεῖ δ' ἔτι.

sum. Ille verò exacuto vecte, eoque igne succenso, me dormientem insuper excæcavit: ab eoque tempore cæcus sum Neptune. *Nep.* Vt altè dormiviſti, qui non exilieris interim dum excæcareris. Vlysſes verò ille quò pacto effugit? Non enim, ſat ſcio, ſaxum à foribus dimovere potuit. *Cyc.* At ego amovi, quò faciliùs illum comprehenderem inter egrediendum. Ego verò collocatus ad fores, extentis manibus venabar, ſolis dimiſſis in paſcua ovibus, & arieti dato mandato eorum quæ pro me ab ipſo fieri oporteret. *Nep.* Intelligo rem. Sub illis latuit te clàm ſe ſubducens. At cæteros certè Cyclopas oportebat te contra ipſum invocare. *Cyc.* Convocavi illos pater, & venerunt. Sed cùm me inſidiatoris nomen interrogaſſent, eumque dicerem eſſe Neminem, inſanire me arbitrati, diſceſſerunt. Ita mihi execrabilis ille, nomine impoſuit. Et quod omnium maximè mihi ægrè fuit, contumelioſè objecta mihi calamitate hac, ne pater quidem Neptunus, inquit, te ſanabit. *Nep.* Confide fili, ulciſcar enim ipſum: ut diſcat, etiamſi oculorum cæcitatem mederi non queam, navigantes certè tamen ſervare vel perdere penes me eſſe: navigat autem adhuc.

1 Καὶ καθίσας] Vſque ad μόνα aberant à Mſſ. *Bourd.*

AL-

ΑΛΦΕΟΥ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλφειέ, μόνῳ σοι τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος, οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ ὡς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπωίεις, σαυτὸν ἀφχυθείς, ἀλλὰ ἀφ' ὑγιλάττης ξωισεως, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπίῃ. σὺκ εἰσὶ ὅπως βύθιοι νηδὺς καθάπερ οἱ λάργοι, καὶ ἐρωδιοὶ, καὶ ἴοικας ἀνακύψειν πω, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σαυτόν. Αλ. ἐρωτικόν τι τὸ παράγγμα ἐστιν ὦ Πόσειδον. ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠρράθης δ' καὶ αὐτὸς πολλάκις. Πο. γυναικὸς ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾷς. ἢ καὶ τῶ Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; Αλ. ἔκ. ἀλλὰ πηγῆς ὦ Πόσειδον. Πο. ἡ δὲ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ; Αλ. νησιώτις ἐστὶ σικελική. Ἀρέθυσαν αὐτὴν καλοῦσιν. Πο. οἶδα σὺκ ἄμορφον ὦ Ἀλφειὲ τὴν Ἀρέθυσαν, ἀλλὰ λιμνης τέ ἐστι, καὶ λίβ κα-

ALPHEI ET NEPTVNI.

NEPTVNVS.

Quid hoc Alphee, quod tu ſolus aliorum in mare illapſus, neque cum ſalſugine miſceris, more fluviorum omnium, neque diffuſis aquis te ipſum cohibes, ſed per mare velut concretus, ac dulci cuſtodito fluore, immixtus adhuc & purus properas? Neſcio quo locorum in profundum, ſicut [2] gaviæ & [3] ardeæ demerſus, alibi videris emergere, & te ipſum rurſus exhibere ſpectandum. *Alph.* Amatoria quædam res iſta eſt Neptune: quamobrem ne mihi vitio vertas. Ipſe autem etiam ſæpenumero amaſti. *Nept.* Mulieremne Alphçe, an nympham amas, an etiam Nereidum ipſarum aliquam. *Alph.* Minimè, ſed fontem; Neptune. *Nept.* Hic ubi terrarum tibi manat? *Alph.* Inſularis eſt in [4] Sicilia, Arethuſam ipſam vocant. *Nept.* Novi Alphee Arethuſam illam non deformem: ſed & limpidus ille fons, & per puram ſatu-

1 Τὶ τοῦτο ὦ Ἀλφειὲ] Mirum eſt quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1. ὅταν ἔτι ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, σωλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τῷ ποταμῷ καθιᾶσιν ἄλφιτα, ἀλλα δὲ ῥεῖθρα, ὁ δ' ὑδὼρ ἐφέρετο τὴν ἑορτὴν κομιζῶν, ἔτι τοῦτό ἐστιν ἴδια ποταμοῦ. Bourd. Virg. 3. Æn. Strabo lib. 6. Pauſan. lib. 5. Ovid. lib. 5. Lucan. lib. 3. Papin. Epital. Stellæ. & Vol. Sil. lib. 13. Suid. in Alpheo. *Cogn.*

2 *Gavia*] Λάργοι, Larum Gaza vertit Gaviam Plin. lib. 10. *Idem.*

3 *Ardea*] Aves quarum tria genera ponuntur ab Ariſtot. urinatur ſicut & Larus. *Idem.*

4 *Sicilia*] Italiæ inſula à pleriſque Trinacria & Triquetra, quod Triquetræ figuræ triangularis faciem obtineat, tribus promontoriis in diverſa procurrentibus, ſuam claudens amplitudinem Lilibeo Aphricam, Pachinno Græciam, atque Peloro Carthaginem ſpectantibus. Plin. lib. 2. c. 8. *Idem.*

θαρῶ [1] ἀναβλύζῃ, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπαρείπῃ ταῖς ψηφῖσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυρεοειδές. Αλ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν ἣ Πόσειδον. παρ' ἐκείνης ἦν ἀπέρχομαι. Πο. ἀλλ' ἄπιθι μὲν καὶ εὐτύχει σὺ τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, πῶς τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες αὐτὸς μὲν, ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ, σὺ Συρακούσιος ἐστιν; Αλ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις ὦ Πόσειδον, ἐρωτῶν ἐρωτῶν. Πο. εὖ λέγεις, χαίρει γὰρ τὴν ἀγαπωμένην. καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξωσαυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

turiginem emanat, & nitet aquâ, quæ ſuper calculis argentea tota apparet. *Alph.* Vt verè noſti fontem hunc Neptune: ad illum igitur abeo nunc. *Nept.* Sed abi quidem, & amore fœliciter utere. Illud autem mihi dic, ubi tu Arethuſam conſpicatus es, Arcas ipſe cùm ſis, fons autem ille Syracuſis? *Alph.* Properantem me moraris Neptune, curiosè nimis interrogando. *Nept.* Probè dicis. Abi igitur ad amatam: ac è mari emergens, eodem alveo cum fonte illo miſcearis, & in unam aquam redigamini.

1 Ἀναβλύζῃ] Inde ἀναβλύσις πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναζρύῃ, Heſych. verb. ἀναπηδᾷ. Bourd.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ, ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἀλλ' ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ὑάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν. καὶ εἰς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως ἐδὲ τοῦτο ἄξιον πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς ὦ Μενέλαε. γίνομαι γάρ. Με. εἶδον κἀγὼ αὐτὸς. ἀλλά μοι δοκεῖς. εἰρήσεται γὰρ ὡς ἐστὶ, τηρεῖαν τινὰ ποθοκλαῖν τῇ περάγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς ἐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενον. Πρω. καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ὄντως ἐναργῶν ἡμῖν; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες ἐς ὅσα μετε-

MENELAI ET PROTEI.

MENELAVS.

At in aquam te converti Proteu, incredibile non eſt, ſiquidem es marinus: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem etiam aliquando muteris licèt, tamen neque hoc ſupra fidem eſt. Quòd ſi & te qui in mari habitas, in ignem converti poſſibile eſt, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. *Prot.* Ne mireris Menelaë: fieri enim ſoleo *Men.* Vidi & ipſe. Sed videris mihi, dicam enim apud te, præſtigias quaſdam adhibere rei, atque intuentium oculas decipere, cùm tale nihil fias. *Prot.* Ecquæ deceptio in tam manifeſtis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidiſti in quàm multa ipſe me transforma-

ve-

ποίησα ἐμαυτόν; εἰ ὃ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις ὡσὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστιμβύη, ἐπιδὰν πῦρ ἐμόμεγα, ὡσθάνεγκαί μοι ὦ ἡνιαύτατε τὼ χεῖρε. εἴσῃ γὰρ εἰ ὁρῶμι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι ὡσθάνεται. Με. σὺκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα ὦ Πρωτεῦ. Πρω. σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς ἐδὲ πολύπων ἑωρακέναι πώποτε, ἐδ' ὁπόταν ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. Με. ἀλλὰ τὸ μὲν πολύπων, εἶδον. ἃ πάσχει δ', ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. Πρω. ὁποίας ἂν πέτρας προσπλῶν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ ὡσφυὰς ἔχῃ καὶ τὰς πλεκτάνας, ὁμοίην ἑαυτὸν ἀπεργάζεται ἐκείνῃ ὁμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τῷ χρόᾳ, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς ἁλίσεις, μὴ ἀφαλλάττων, μὴ δὲ φανερὸς ὢν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. Με. φασὶ ταῦτα, τὸ δὲ σὸν πολλοῦ δεῖ δοξότερον ὦ Πρωτεῦ. Πρω. σὺκ οἶδα ὦ Μενέλαε. τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν, εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα θερμόν, τὸ αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

verim? Quod ni credis, & falsa res tibi videtur, scilicet species quædam inanis ob oculos versans: quum ignis factus fuero, admove mihi ô generosissime, manum. Senties enim num videar tantùm ignis, an & vim urendi habeam. *Men.* Periculosum est experimentum hoc Proteu. *Prot.* At tu Menelaë videris mihi neque polypum vidisse unquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. *Men.* At [1] polypum quidem vidi, quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. *Prot.* Cuicunque saxo acetabula sua accedens applicuerit, & cirramentis affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit mutatque colorem, imitando saxum, quò lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifestè apparens, sed omnino saxum referens. *Men.* Ferunt hæc: sed hoc tuum est incredibilius Proteu. *Prot.* Nescio Menelaë, cuinam alteri credas, cùm tuis oculis non credas. *Men.* Apprimè vidi: sed tamen monstrosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

1 *Polypum*] De Polypi vario ingenio meminit Plin. lib. 9. c. 29. Plut. in libello περὶ πολυφιλίας. de ejus acetabulis Plin. c. 30. lib. 9. *Cogn.*

ΠΑΝΟΠΗΣ, ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝΟΠΗ.

Εἶδες ὦ Γαλήνη χθὲς οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμ-

PANOPES ET GALENES.

PANOPE.

Vidisti-ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad cœnam in Thessalia, quòd non & ipsa ad convivium invitata fue-

πόσον; Γα. ἐ ξωνισάμην ὑμῖν ἥκω. ὁ γὰρ Ποσειδῶν σὺν Θέτιδί με ὡ Πανόπη ἐκύμαινεν ὡς τοσούτου φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἂν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; Πα. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπηλλάγησαν εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος προπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δὲ ὡς τοσούτου λαὸν ὄχλον πόνησε, ἐδυνήθη ὑφ' ἡδονῆς, τὸν μὲν, πίνοντα, σὺν δὲ κροτοῦντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαριζόντι, ἢ ταῖς μούσαις ᾀδούσαις ὡραιοτέρων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι παγκαλὸν, χρυσοῦν ὅλον ὡ Γαλήνη. ἐπιγέγραπται δ', ἡ καλὴ λαβέτω. κυλινδούμενον δ' τοῦτο ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. καὶ πειθὼ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπλείξατο τὰ μεγέθη, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς, ἀπιστωπήσαμεν, τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, σιωπῶν παρεστῶς; αἱ δὲ, ἀντεποιοῦντο ἑκάστη. καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέγνω αὐτὸς, καὶ ἄχρι χαιρῶν πρὸς χάρητε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' σιωπῶν αὐτὸς μὲ, ὁ κελεύω φησὶ σοὶ τάδε, καίτοι ἐκείνη αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν. ἄπιτε δὴ ἐς τὸν Ἴδην πρὸς τὸν Πρίαμου παῖδα, ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὸν καλλίονα φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. Γα. τί δὴ οὖν ἡμᾶς ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἴμαι ἀπᾶσι σοὶ τὸν Ἴδην. Πα. καί τις ἡδὺ μὴ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὸν κρατῆσον; Πα. ἐμοὶ σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ὡ μή τι παύσῃ ὁ Διὸς ὑπερλυσάτη.

fuerit? *Gal.* Non convivata fum ego vobiſcum. Nam me Neptunus juſſerat, tranquillum interea, Panope, ſervare pelagus. Sed quid fecit Eris cùm præſens non eſſet? *Pan.* Thetis ac Peleus conceſſerant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clàm omnibus (id quod facile illi tum fuit, cùm alii biberent, nonnulli applaudèrent, vel Apollini citharam perſonanti, vel Muſis ore modulantibus animum adhibendo) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum, totum aureum, Galene: cui erat inſcriptum *Formoſa accipiat.* Dum autem hoc, tanquam ex compoſito volvitur, pervenit eò loci, ubi Iuno, & Venus, & Minerva accumbebant. Et poſtquam Mercurius eo ſublato inſcripta legit: nos quidem Nereides conticuimus, quid enim agendum erat illis præſentibus? Illæ verò inter ſe contendebant, ac quælibet ſuum illud eſſe volebat. ac niſi Iupiter ipſas diremiſſet, ad manus uſque res proceſſiſſet. Verùm ille, ipſe quidem judicium hac de re non feram, inquit, tametſi illæ ipſum judicare vellent. Sed in Idam ad Priami filium abite, qui & diſcernere novit, quænam formoſior ſit, ut pote elegantiæ ſtudioſus & ipſe, & qui non malè judicaverit. *Gal.* Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? *Pan.* Hodie arbitror in Idam abeunt. *Gal.* Ecquis veniet paulò poſt, qui quæ vicerit, nobis renunciet? *Pan.* At jam nunc tibi affirmo fore ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, niſi arbiter ipſe omninò hallucinetur.

TRI-

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤΩΝ.

Περὶ τὴν Λέρναν ὦ Πόσειδον ἡ παρθένος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδροφορήσουσα παρῆν, καγκελόν τι λεπτὸν, οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. Πο. ἐλαφρότερον πού μοι δοκεῖς λέγειν, ἢ ἥρως παιδός τινος ὑδροφόρου ἐρᾷς. Τρ. ἔμεινον. ἀλλὰ δοκεῖ Δαναοῦ εἶναι θυγάτηρ μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοὔνομα. ἐπῳδόμουν γὰρ ἤδη καλοῦσα, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς γὰρ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, [1] καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τι ἀρυσομένας. καὶ ὡς τὰ ἄλλα, παιδοῦσι ἀσκήνους εἶναι αὐτάς. Πο. μῶν ἡ θεραπαινὶς μακρὰν ἔτι τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν; Τρ. μάλιστα. [2] πολυδίψιον γὰρ τὸ Ἄργος, οἶσθα. ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. Πο. ὦ Τρίτων, ἡ μετρίως με διεπέρασας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδός. ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. Τρ. ἴωμεν. ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ χαίροι ἂν τις μέσην τὴν ὁδὸν ἐπὶ τὴν Λέρναν. Πο. ἀκοῦε ζεῦξον τὸ ἅρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλοῦ ἐγὼ τὴν ἀφιξιν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκιάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφίνά μοι πού τινα ἀκίαν παρέσπασον. ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῶν τάχιστα. Τρ. ἰδοὺ σοι ἕτοιμοι ὁ δελφίνων ὠκύπαλος. Πο. εὖγε ἀπιλαύνωμεν. σὺ δὲ ἕπεσθε

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTVNI.

TRITON.

And Lernam Neptune, quotidie venit aquatum virgo perpulchra. Nec scio formosiorem puellam vidisse me. *Nept.* Liberamne aliquam dicis Triton, an verò famula quæpiam est quæ aquam ferre solet? *Trit.* Minimè, sed Danai illius filia, una ex quinquaginta istis, Amymone nomine. Ejus enim nomen & genus sciscitatus sum. Danaus autem duriter filias educat, & opus manu facere docet, & ad hauriendam aquam mittit, & ad alias res agendas instituit, impigræ ipsæ ut sint. *Nept.* Sola-ne venire solet longam adeò viam ex Argis ad Lernam usque? *Trit.* Sola. nam Argos, ut scis, est siticulosum: quare illam semper aquatum venire necesse est. *Nept.* Non mediocriter affecisti me Triton, qui mihi hæc de puella narraris. Itaque eamus ad ipsam. *Trit.* Eamus. Iam enim tempus est, quo aquatum ire solet: ac media fermè in via est petendo Lernam. *Nept.* Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, submittere equos jugo, & currum apparare? Tu verò potiùs delphinem mihi aliquem ex velocibus illis huc sistе, inequitando enim illi quàm celerrimè provehar. *Trit.* Ecce tibi delphinum hunc velocissimum. *Nept.* Euge provehamur: tu verò Tri-

1 Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει] Leg. Sueton. August. *Bourd.*
2 Πολυδίψιον Ἄργος. Homericum. *Idem.*

1 Fon-

ὦ Τρίτων. καὶ πῶς δὴ παρεσκεύαστο ἐς τὴν Λέρνην, ἐγὼ μὲν λοχήσω σὺ κατασκόπει ἅπερ ἐγώ. σὺ δ' ἀνασκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ παρεσκευασμένον αὐτόν. Τρι. ἄσκοπα σοι πλησίον. Πο. καλὴ ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος. ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. Αμυ. ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀδραποδίσῃ δέ, καὶ ἴσως ἡμῖν ἐκ Αἰγύπτου ἐπιπεμφθήναι ἄμεινον βοήσομαι τὸν πατέρα. Τρι. σιώπησον ὦ Ἀμυμώνη. Ποσειδῶν ἐστι. Αμυ. τί Ποσειδῶν λέγεις; πῶς ἁρπάζῃ με ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν κρήμνης; ἐγὼ δ' ἀπαγιγήσομαι ἢ ἀθλία κἀκείσομαι. Πο. θαῤῥεῖ, ἀδὲν δεινὸν πάθῃς. ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδώσω ἐκεῖσε σὺ τοῦτο, [1] πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν, πλησίον δὲ κλύσμενος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν ἐκ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

Triton admata. Ac siquidem ad Lernam adsumus, ego quidem hîc in insidiis ero: tu verò speculando observa, quando illam accedentem sentias. *Trit.* Eecam tibi, propè est. *Nept.* Formosa Triton, & in flore ætatis virgo: sed nobis est comprehendenda. *Amy.* Heus homo, quò me hinc correptam abducis? plagiarius quispiam es, ac videris nobis ab Ægypto patruo immissus, quare patrem inclamabo. *Trit.* Tace Amymone, Neptunus hic est. *Amy.* Quid Neptunum dicis? quid mihi homo vim facis, atque hinc in mare abstrahis? at infœlix ego submersa suffocabor. *Nept.* Bono sis animo: nihil mali patieris: sed & [1] fontem tibi cognominem emanare hinc sinam, percusso tridente saxo, juxta hoc æstuarium, tuque beata eris, & sola sororum obita morte aquam non gestabis.

1 *Fontem cognominem*] Est Amymone fons juxta Lernam ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt Plin. lib. 4. c. Strab. lib. 8. *Cogn.*

2 Πατάξας τῇ τριαίνῃ] Callim. Hym. Iovis πλῆξεν ἕης σὺν πέτρῃ, &c. *Bourd.*

ΝΟΤΟΥ, ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

ΝΟΤΟΣ.

Ταυτὴν ὦ ζέφυρε τὴν δάμαλιν, ἣν ἀπὸ τῆς πλάγιος ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς [1] διεκόρησεν ἀλλὰς ἔρωτι; Ζε. ναὶ ὦ νότε. ὅ

NOTI ET ZEPHYRI.

NOTVS.

Num hanc, Zephyre, juvencam, quam per mare in Ægyptum Mercurius ducit, Iupiter amore captus vitiavit? *Zeph.* Etiam Note. Atum

1 Διεκόρησεν] Sic in Dial. Neptuni & Enipei. & ſ. διακορεύειν τὴν κόρην, διαφθείρειν, διακακίζειν, διαπορθεύειν. deflorare, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. *Bourd.*

1 *Del-*

δάμαλις ἢ τόπ. ἀλλὰ παῖς ἰὼ ἦ ποταμοῦ Ἰνάχου. νῦν δὴ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐπέπεισεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅπ κἀμὲ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τῆ Διός. No. νῦν ἄν ὅπ ἐρᾷ τῆ βοός; Zε. καὶ μάλα. καὶ λέγ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε. καὶ ἡμῖν εὐθέως ἔπεξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἕως ἂν λάθηται, ὡς ἀποπλεύσαι ἐκεῖ. κύει δ' ἤδη. ἴσως χρόνῳ καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ πρόβειν. No. ἡ δάμαλις θεός; Zε. καὶ μάλα ὦ νότε. ἄρξαί π ὁ Ἑρμῆς ἴσως τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσῃ δέσποινα, ὅτ πᾶν ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. No. ἱερᾶς πιτάς τιν' ἄρ' εὐτυχῆς ὦ ζέφυρε, ἤδη δέσποιν' ἁγε ἔσαι. νὴ Δία δίκαιός γε ὤν. ἐπεὶ γὰρ ἤδοιτο. Zε. ἀλλ' ἤδη γὰρ διέπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως ἐκεῖ μὲν πεζαπόδη βαδίζει. ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς, γυναῖκα παγκάλλιν αὖθις ἐπέπνευσε; No. παρ' ὀλίγα γῆν πατεῖ τε ὦ ζέφυρε. σὺ δ' ἐπὶ τὰ πέρατα. ἐδὲ ἐγὼ, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέρατος κόρη. ὁ μέντοι Ἑρμῆς τί παθὼν, μεταβέβληκεν ἑαυτόν. καὶ ἐστὶ νεανίσκος κυνοπροσώπου γεγένηται; Zε. μὴ πολυπραγμόνει μᾶλλον. ὅτι ἄμεινον ἐκεῖνον οἶδε τὰ πρακτέα.

tum non juvenca, ſed Inachi fluvii filia erat. Nunc verò talem ipſam Iuno fecit, amoris æmulatione commota, propterea quòd videbat Iovem illam prorſus deperire. *Not.* Proinde nunc etiam bovem illam amat? *Zeph.* Ita ſanè, & ob id in Ægyptum ipſam miſit, nobiſque edixit ne conturbaremus mare donec illa tranſnataſſet, ut illic enixa (fert autem jam uterum) Deus fiat tum ipſa, tum fœtus ejus. *Not.* An juvenca Deus? *Zeph.* Ita ſanè, Note, imperabitque, inquit Mercurius, navigantibus, ac noſtra erit domina, ut quemcunque volet noſtrûm emittat, vel prohibeat ſpirare. *Not.* Ergo Zephyre, nobis erit obſervanda, cùm jam ſit domina. Nam per Iovem eo pacto benevolentior nobis erit. *Zeph.* Sed enim jam trajecit, & in terram enatavit. Vides ut non ampliùs quadrupes incedat: ſed erectam ipſam, Mercurius denuo perpulchram mulierem reddidit. *Not.* Mira nimirum hæc Zephyre: nuſquam ampliùs cornua, neque cauda, neque tibiæ bifidæ, ſed amabilis puella eſt. Cæterùm Mercurio quidnam accidit, qui ſeipſum mutavit: & pro adoleſcente caninam faciem aſſumpſit? *Zeph.* Ne curioſiùs iſta perſequamur, quandoquidem quæ facienda ſint, meliùs ille novit.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Εὖγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸ ἰσθμὸν κομίσαντε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πῶν τὸ μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῷ σκάφῃ, καὶ κιθάρα. ἐγὼ δὲ σφεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελ. μὴ θαυμάσῃς ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους οὐ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γιγνόμενοι. Πο. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμῶν κατεναυμαχήσας, μεπόαλε, δίον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηκόους ἐθ. ὅπως γοῦν τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον ἐχθύσετε ὦ Δελφίνες; Δελ. ὁ Περίανδρος οἶμαι ἔχαιρεν αὐτῷ. καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τὴν τέχνην. ὁ δὲ, πλησίους ἤδη ἔχων τοὺς τυράννους, ἐπεθύμησε πλοῦσιος οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπὶ τὸ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐλθόντες, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, αἰσθόμενος τὸ ἄπαντα. ἐδεήθη τοῦ σκάφεως, ἐπὶ τούτῳ ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκάφην

NEPTVNI ET DELPHINVM.

NEPTVNVS.

Recte facitis, Delphines, quod semper hominum amantes estis: & olim Inûs filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironiis scopulis, unde cum matre præcipitatus erat. Et tu nunc assumpto Methymnensi citharœdo isto, in Tænarum cum ipso ornatu, & cithara enatasti: neque illum à nautis miserè perdi passus es. *Delp.* Ne mireris Neptune, si hominibus benefacimus? cùm ex hominibus pisces ipsi facti simus. *Nept.* Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quòd vos navali prælio superatos ita transformavit, cùm debuisset, solùm in deditionem accipere, quemadmodum alios in potestatem redegit. Sed quo pacto quod huic Arioni accidit, sese habet Delphin? *Delp.* Periander, opinor, delectabatur ipso, & artis gratia sæpe accersebat. Ille autem à tyranno ditatus, domum in Methymnam navigando, divitias suas ostentare concupivit. Ac conscenso sceleratorum quorundam hominum pontone, posteaquam indicavit se multum auri & argenti secum ferre, ubi ad medium fermè Ægeum perventum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (auscultabam enim omnia juxta navigium natando) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem assum-

1 *Delphines*] Delphines hominum amatores, refert aliquot exempla Lucianus in vot. Plin. 9. c. 8. Musica mirifice demulcentur. Plut. in lib. septem sapient. *Cogn.*

1 Γλιχ-

ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσοντα ἡρῷόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσαντες ἵέσθαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκιάν, καὶ ἅμα πάνυ λιγυρῶς. καὶ ἔπεσον εἰς τὸν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενον. ἐγὼ δ' ὑπολαβών, καὶ ἀναθέμενός σου αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο. ἐπαινῶ σε φιλομουσίας. ἄξιον γὰρ τὸ μισθὸν ἀποδίδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

sumpto ornatu, & decantato priùs mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & quiddam planè blandùm cecinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, præcipitem se dedit. Ego verò excepto atque impositò mihi illo, simul in Tænarum enatavi. *Nept.* Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΗΡΙΔΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν τινὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατέπεσεν, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κεκλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηΐδες ἀναλαβοῦσαι, τῇ Τροιάδι ἐνθυνίγκατε, ὡς παρείη τοῦ ἐπιχωρίου. Νη. Μηδαμῶς ὦ Πόσειδον. ἀλλ' ἐνταυθοῖ τοῦ ἐπινυμφίου πελάγει πάθῃ. ἐλεεῖμεν γὰρ αὐτὸν, οἰκτίσαι τοῦ μητρυιᾶς πεπονθώς. Πο. τοῦτο μὲν ὦ Ἀμφιτρίτη ἡ ἡμῖν. ὑσὶ ἄλλως κακὸν ἐνταυθοῖ τῶν κεῖσε ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῶν, ἀλλ' ὅσῳ ἧττον ἐφίλει ἐν τῇ Τροιάδι ἐν τῇ χερρονήσῳ πεπάψεται. ἐκεῖνο δὲ ἀναμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τὸν Ἀθάμαντι διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ κἀμὲ εἰς τὴν θάλασσαν ἔχεσαι καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῷ ἀγκύλης. Νη. ἀλλὰ κἀκείνῳ σῶσαι δεήσει, χαριεῖσθαι γὰρ τῷ Διονύσῳ. τεροφὸς

NEPTVNI ET NEREIDVM.

NEPTVNVS.

Feretum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. *Ner.* Nequaquam Neptune, sed hîc in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maximè miserabilia passa fuerit à noverca. *Nept.* At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam aliàs honestum, hic illam alicubi sub arena jacêre. Sed quod dixi, in Troade in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit: quòd paulò post eadem & Ino patietur, & persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, quà in mare porrigitur, illum etiam in ulnis gestans præcipitabitur. *Ner.* Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit. Educavit enim illum

ῥῦ αὐτῦ κ) πάϑη ἡ Ἰνώ. Πο. ϑὸν ἐχρῆν ὕστερον πονηρὸν ὄντα, ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν ὦ Ἀμφιτρίτη οὐκ ἄξιον. Νη. αὐτὴ ϑ ἄρα τί παϑεῖσα κατέπεσεν ἀπὸ τῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς ϑ ὁ Φρίξῳ ἀσφαλῶς ὀχεῖται; Πο. εἰκότως. νεανίας γὰρ, κ) δύνα) ἀντέχειν ῥᾳδίως τῇ ῥοπῇ. ἡ ϑ, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος ἀσυνηθοῦς, κ) ἀπιδοῦσα ἐς βάϑος ἀχανὲς, ἀκαλλαγεῖσα, κ) τῷ ϑαύματι ἅμα ζαϑεῖσα, κ) [1] ἰλιγγιάσασα ᾠδὶς τὸ σφοδρὸν τ πλήσιος, ἀκρατὴς ἐλήφϑη τ κεφάλων ϑ κριῦ, ὧν τίως ἀπειλήφει. κ) κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πεπτώκυῖαν; Πο. ἐχρῆν. ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλαχῦ τ Νεφέλης δυνατωτέρα.

lum Ino, eademque nutrix illius fuit. *Nept.* Non decebat, cùm adeò prava esset. Sed Baccho non gratificari, indignum esset, Amphitrite. *Ner.* Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidit? Phryxus autem frater ejus tutò vehitur? *Nept.* Meritò: adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa verò ejus insueta, consceníso vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem despiciendo, perculsa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta præ volatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus eò usque se sustentaverat: atque ita in mare decidit. *Ner.* Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? *Nept.* Decebat: sed Parca longè quàm Nephele potentior est.

1 Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδινῆσα. vox Syracusana, ὅταν ϑ ᾠδὶ τὴν καρδίαν φορῷ ῥῳῦσ), ἐπακολυϑεῖ σκότ@, ᾧ τῦτο τὸ παϑ@ καλῦσιν ἰλιγγ. Interp. Aristophan. Acharn. Ἰλιγγᾷν τὸ ἰσκοτῶϑ (leg. σκοτῶϑ) ᾧ δοκεῖν ἀφεμέρεϑ, κύκλῳ συρέρεϑ. Hesych. *Bourd.*

ΙΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTVNI.

ΙΡΙΣ.

Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην ὦ Πόσειδον, ἀπὸ τ Σικελίας, ὕφαλον ἐπινηχαϑ συμβέβηκε. τοιῦτον φησὶν ὁ Ζεὺς ἡμῖν ἤδη, κ) ἀνάφηνον, κ) πῆσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένῃ, ἡμέρας πάνυ ἀσφαλῶς. δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Πο. ποιᾷς) τοῦτο ὦ Ἶρι. πίνα ϑ ὅμως παρέξῃ αὐτῇ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα, κ) μηκέτι πλέουσα;

IRIS.

Insulam illam errantem, Neptune, quæ à Sicilia revulsa, atque undis submersa, mari innatat: eam, dixit Iupiter, jam erige, & cernendam exhibe, & fac ut manifesta in medio Ægæo firmiter maneat, tutò admodum stabilita: opus enim illa nonnihil habet. *Nept.* Hoc fiet, Iri: sed tamen quem usum illi præbebit manifesta apparens, nec amplius fluctuans;

Ir.

Ιερ. τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ λοχευθῆναι. ἤδη γὰρ πονήρως ἔχει τῆς ὠδῖνος ἔχει. Πο. τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς εἰσπεσεῖν; εἰ δὲ μὴ ἔστω, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δίκαιόν τι τὰς αὐτῆς γονάς; Ιερ. οὐκ ὦ Πόσειδον. ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ ὑποδέξασθαι τὴν Λητοῦς ὠδῖνα ὑποδοχῶν. ἡ τίνα νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν. ἀφανὴς γάρ ἦν. Πο. σωίνημι. σὺ δὲ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις καὶ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑποδέξαι ὦ εὐδαιμονεστάτη σὺ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς κρείττους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς ὦ τρίτωνες, ἀφορμήσασθε τὴν Λητὼ εἰς αὐτήν. καὶ γαλήνα ἅπασα ἔστω. τὸ δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τέχθῃ, αὐτίκα μάλιστα, καὶ τιμωρήσῃ τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελλε τοῦ Διὸς πάντα εἶναι εὔπρεπῆ. ἔφησεν ἡ Δῆλος. ἠκέτω ἡ Λητὼ, καὶ τικτέτω.

Ir. Latonam in ea parere oportet: jam enim malè habet à doloribus. *Nept.* Quid igitur? annon ipsi cœlum sufficit, ut in eo pariat? At nisi sufficit illud: certè nec tota terra partus illius recipere possit. *Ir.* Non Neptune, Nam Iuno Tellurem magno jurejurando obstrinxit, ne quod Latone parturienti perfugium præberet. Hæc igitur insula juramento non tenetur: tum enim fuit abscondita. *Nept.* Intelligo rem. Igitur subsiste insula: atque iterum è profundo emerge, nec amplius sublabaris, sed immota maneas. Ac suscipe fœlicissima fratris mei liberos duos, Deorum pulcherrimos. Et vos ô Tritones Latonam in ipsam trajicite, omniaque tranquilla sint. Serpentem autem illum, qui nunc ipsam deterrendo, velut œstro exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi fuerint, continuò aggredientur, ac Iovi renuncia, præclarè omnia se habere. Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

1 Αὐτίκα μάλιστα ἐὰν τιμωρήσῃ] Mſ. αὐθίς μετὰλύσῃ ἐὰν τιμω. Sequens Dialog. ex Homer. Il. v. Philoſtr. *Board.*

ΞΑΝΘΟΥ, ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘΟΣ.

Δέξαι με ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα. καταίσθησόν μου τὰ τραύματα. Θα. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξαν. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπονήρικαμαι ἤδη ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θα. ἀφεπ

XANTHI ET MARIS.

XANTHVS.

Suscipe me gravia passum ô Mare, mea vulnera extingue. *Mar.* Quid hoc rei est, ô Xanthe? quis te deussit? *Xan.* Vulcanus. Sed prorsus exustus sum, miser, & effervesco. *Mar.* Cur

δὲ σοι ἐβάλε τὸ πῦρ; Ξαν. Διὰ τὸν υἱὸν τὸν Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τὸν Φρύγα ἱκέτευσα, ὁδὶ μὲν οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφθειρέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ἐπακούσαι θέλων, ὡς φοβηθείς, ἀπάρχοιτο τῶν ἀνδρῶν. σύνοιδα δὲ Ἡφαίστῳ, ἴσως γὰρ πλησίον που ἦν, πᾶν ὅσον αἴμυδα πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴ ποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι. καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πλατείας. καὶ μυρίκας. ἀπῆσε δὲ καὶ τοὺς κεκραδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τοὺς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερεκαλέσαμ ποιήσας, μικρᾷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ὡς ὥσπερ ἀφηκεμμα ὑπὸ τῶν σκωληκόντων; Θα. βουλεσθε ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν. ἡ θέρμη δ' ὡς φῄς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὠρμησας, σὺν αἰδοῖοις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ξαν. σὺν ἔδικ δὲ ἐλεῆσαι μέτοικος ὄντας Φρύγας; Θα. τὸν Ἡφαιστον δὲ σὺν ἔδικ ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Cur autem tibi injecit ignem? *Xan.* Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex deprecatus sum: ille autem nihil ab ira remisit, sed cadaveribus obstruxit mihi alveum, ego misertus miserorum, ut aquis eum involverem occurri, quò perterritus, à virorum cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum propè aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Ætna, & si quibus aliis in locis erat, allato processit mihi obviam: ac exussit quidem ulmos & myricas: assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm efferveſcerc feciſſet, parum abfuit quin totum aridum reddideret. Videſne igitur, quomodo his incendiis affectus ſum? *Mar.* Turbidus & calidus es Xanthe, ut par eſt, cruore, à cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac meritò Xanthe, ut qui contra filium meum imperum feceris, non veritus, quòd filius eſſet Nereidis. *Xan.* Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri? *Mar.* At verò Vulcanum non decebat Achillis filii Thetidis misereri?

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

DORIDIS ET THETIDIS.

ΔΩΡΙΣ.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι; Θε. καλλίστην ὦ Δωρὶ κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγένητον. ἐπέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοῖς ναύ-

DORIS.

Quid fles Theti? *Thet.* Pulcherrimam Dori puellam vidi in arcam à patre conjectam cumque ipſa recens genitum infantem. Pater autem juſſit nau-

ζας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺ δὴ τῆς γῆς ἀπεστάσαιεν, ἀφεῖναι εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπολοῖτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. πῶς δ' ἕνεκα ὦ ἀδελφὴ, ἐπὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; Θε. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστην οὖσαν, ἐπαρθένευεν εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲ ἀληθὲς, σοὶ ἔχω εἰπεῖν. φασὶ δ' ἐν τῷ Δίᾳ, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι ἄνω κάτω ὀφρῦς ἐπ' αὐτήν. διεκαμφίλω δ' ἐκείνῳ ἐς τὸ κόλπον καταῤῥεῦσαι τῆς ἔνης, ἐγκύμονα γενέσθαι. τὸν μὲν οὖν πατέρα ὁ πατὴρ, ἄγελός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἐμανάκτησε. καὶ ὑπὸ τινος μεμηχανῆσθαι οἰηθεὶς αὐτῷ, ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἅρτι τεκοῦσαν. Δω. ἡ δ', τί ἔπραττεν ὦ Θέτι, ὁπότε κατεδικάζετο; Θε. ὑπὲρ αὐτῆς μὲ ἐστέρα ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην. τὸ βρέφος δ' παρητεῖτο μὴ ἀποθνήσκειν, δακρύουσα, καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, καλλίσταν ὄν, τὸ δ', ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν, καὶ ἐμειδία ταῖς τῆν θαλάσσαν. ὑπεμπλησθεὶς μὲν αὐτῆς τὰς ὀφθαλμὰς δακρύων, μεμηνὼς δ' ὅσα αὐτῶν. Δω. κἀμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη πεπλεύκασιν; Θε. κάλαμος. νὴ τὸν δ' ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σεριφον, ζῶντας αὐτὰς φυλάττουσα. Δω. τί δ' οὐχὶ σὺ ζῶσαν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσα εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ, ἀπεκάσαντες, σώσουσι δηλονότι. Θε. οὐ λέγεις. ἴθι πειθόμενος. καὶ γὰρ ἀποπλεύσω μήτε αὐτὴν, μήτε τὸ παιδίον ὅτως ὂν καλὸν.

nautas, ut postquam in altum à terra provecti essent, acceptam arcam in mare projicerent, quò periret & misera illa, & infans. *Dor.* Quorsum ô soror? siquidem omnia exactè comperta habes? *Thet.* Pater illius Acrisius, quia pulcherrima erat, in æreum quendam thalamum inclusam, perpetuæ virginitati destinarat. Deinde verum quidem dicere non possum. Iovem autem ajunt conversum in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsum. Illam verò excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cùm pater animadvertisset, ut pote durus quispiam, & zelotypus senex, graviter indignatus est. Et stupratam ab aliquo ipsam ratus, cùm recens peperisset, in hanc arcam conjicit. *Dor.* Cæterùm quid agebat illa quando ingrediebatur? *Thet.* Pro se quidem tacebat, Dori, & ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymando, & avo pulcherrimum illum ostentando. Ille autem præ malorum ignorantia, mari arridebat: quorum ego quum memini, rursum lachrymis oppleor. *Dor.* Et me flere fecisti: at jam-ne mortui sunt? *Thet.* Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum Seriphum adhuc natat. *Dor.* Cur igitur non servamus ipsam; in retia Seriphiis hisce piscatoribus immittendo? qui scilicet extractos illos, incolumes præstabunt. *Thet.* Rectè dicis; ita faciamus. Non pereat ipsa, non infans adeò formosus.

1 Ἐπὶ ἔμαθες] Sic ex fide Mss. hæc omnis clausula scribenda πόθεν δ' ἴσασι, ὦ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα. Bourd.

NE-

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTVNI, ET ENIPEI.

ΕΝΙΠΕΥΣ.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Ποσειδον. εἰρήσεται γὰρ τἀληθῆ. ὑστελῶν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὸν παῖδα, ἡ ἦ, ὥστε ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεποιηκέναι, καὶ λαβὲ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτόν. Πο. σὺ γὰρ ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς. ὃς κόρης ὥπου καλῆς φοιτώσης ἐσημέρας ἐπὶ σὲ, λάθοι μυδρός ὑπὸ σοῦ ἔρωτος, ὑπερεώσης, καὶ ἐχαιρες λυπῶν αὐτόν. ἡ δὲ, [2] παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη, ἐνίοτε σὺ χατόσε σὺ ἐντυχεῖν. σὺ δ' ἐδρύπτες αὐτόν. Ενι. τί δῆτα, λαβὲ τοῦτο ἐχέλω σε ὡσαύτως ἀντὶ τῆς ἐρωτὸς, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καθαπατῆσαι τὴν Τυρὼ ἀφελῆ κόρην ὄσαν; Πο. ὀψὲ ζηλοτυπεῖς ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης ὢν πρότερον ὤν. καὶ Τυρὼ μὲν, οἷα δὴ παθοῦσα πάσχουσα, ἐμοιμήν ὑπὸ σοῦ λελυπημένη. Ενι. ἤκουσα; ἔφης γὰρ ἄκουσαν ὅτι Ποσειδῶν ἔλαθε. ὁ δὲ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτόν. καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ διέφθειρε τότε. καὶ κρύψας πορφύρεόν τι κῦμα, ἅμα ὑμᾶς συνεκάλυπτε, ἅμα συνῆθε τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. Πο. σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες ὦ Ἐνιπεῦ.

ENIPEVS.

Non honesta hæc sunt Neptune (verum enim dicam) qui circumventa amica mea, mihi assimilatus, puellam vitiasti. Putabat enim illa mecum rem esse sibi, ideoque sui copiam faciebat. *Nept.* Tu enim Enipeu, fastidiosus es & tardus, qui puellam adeò formosam ad te quotidie itantem, & amore pereuntem despexeris, eique ægrè facere gavisus sis. Illa verò juxta ripas mœrens, & ingrediens, seque lavans, interim in te incidere optabat: tu verò deludebas illam. *Enip.* Quid igitur propterea te mihi amorem præripere, & Enipeum pro Neptuno simulare, & simplicem hanc puellam [3] Tyronem decipere oportebat? *Nept.* Serò zelotypus es Enipeu, cùm priùs contemptor fueris. Nihil autem grave passa est Tyro, quando se putavit à te vitiatam esse. *Enip.* Nihil-ne? Dixisti enim abiens Neptunum esse te: quod vel maximè dolore affecit ipsam: atque ipse eò abs te injuria affectus sum, quòd voluptatem, quæ mea esse debuerat, percepisti tu: quodque circumpositò fluctu purpureo, qui vos abscondebat, cum puella pro me tute rem habuisti. *Nept.* Tu enim nolebas [4] Enipeu.

1 Ποσειδῶν] Sic debet esse titulus. *Bourd.*

2 Παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα] Dixi ad illud Petron. *proximum littori.* Idem.

3 *Tyro*] Virguncula fuit Thessala Salmonei filia, & Eunipei amica. ex qua Neptunus Meleum & Peliam suscepit, de qua lib. 2. ver. hist. & in Philopat. Cogn.

4 *Enipeu*] Thessaliæ fluvius est. *Idem.*

TRI-

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΡΙΤΩΝ.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τὴν Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, ὅπη τὴν παῖδα ἠδίκησεν ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη. Ναὶ πάνυ· ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς καθάπαξ δόλιαρ ἀφεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μὴ πολλῆς δυνάμεως; Τρι. οὐκ. ἀλλ' ἴσχ οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, ἢ Περσέα, τὸν τῆς Δανάης παιδίον, ὃν μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθῆναι εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἴσως σπει, οἰκτείρασαν αὐτούς. Ιφι. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρι. ὃν ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ιφι. Ἆρα ὦ Τρίτων; ὡ γὰρ δὴ σῶμα ἡμῖν τοιοῦτο σώσειεν αὐτὸν ἐγὼ. Τρι. ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν ὡς ἐχώρησεν. ἐστάλη μὲν γὰρ ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπὶ δὲ ἀφικέσθαι εἰς τὴν Λιβύην. Ιφι. πῶς ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλως συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσοδος ἡ ὁδός. Τρι. Ἀθηνᾶ δέ μοι. ναύσκλειαν γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δὲ ἦκεν ὅπου διητῶντο, αἰμύξ, ἐκοίμωδον οἶμαι. ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν, ὥχετ' ἀπαγόμενος. Ιφι. πῶς ἰδών; ἄθεατοι γάρ εἰσιν.

TRITONIS ET NEREIDVM.

TRITON.

[1] Balæna illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuriâ puellam affecit, ut putatis, & ipsa mortua jam est. *Ner.* A quo, Triton? Num Chepheus, tanquam illectamento aliquo propositâ puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multa vi adortus? *Trit.* Non. Sed nostis puto, Iphianassa, Perseum illum Danaës filium, quem unà cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum misertæ, servastis. *Iph.* Novi quem dicis. Vero autem consentaneum est illum jam adolescentem esse, & valdè cum generosum tum aspectu pulchrum. *Trit.* Hic balænam occidit. *Iph.* Quamobrem Triton? Neque enim hujusmodi præmia conservationis persolvere nobis debebat. *Trit.* Ego vobis exponam omnem rem, uti gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Postquam autem in Libyam pervenit. *Iph.* Quomodo Triton? solus-ne, an & alios secum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. *Trit.* Per aërem profectus est: alatum enim illum Minerva fecit. Postquam autem eò loci venit ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant: hic amputato Medusæ capite, avolavit. *Iph.* Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quis-quis

1 *Balæna*] Narratur Historia Persei & Andromedæ de qua Ovid. 4. & 5. Metam. *Cogn.*

ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, σὺν ἔτ' ἄλλο μοι τοῦτο ἴδοι; Τερ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα ἐπεφάνησε, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγημένα αὐτῇ πρὸς τοῦ Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τ Κηφέα ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τ ἀσπίδος ὑποπλεύσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρέχειν αὐτῇ ἰδεῖν τὴν οἰκείαν τ Μεδούσης. εἶτα λαβόμενος τῆ λαιᾶ τῆς κόμης, ἐφορῶν ὑ τὴν εἰκόνα, τῆ δεξιᾷ [1] τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀναίρεσθαι τὰς ἀδελφὰς, ἀνέπτατο. ἐπὶ τ κῆ τὴν παρῴλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐλάνθε, ἤδη πρόσγαιος πετόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ πέτρας προσδεδεμένην προσαπτάλαν μένην, καλλίστην ἀ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τ μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τ καθάδικης. καπὶ μικρὸν ὑ ἄλυε ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σπουδᾷ τὴν παῖδα, βοηθεῖν δέεσθαι. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῄει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπερφιαρηθεὶς ὁ νεανίσκος, προῖκα ἔχων τὴν ἅρπην, τῆ μὲν, [2] καθικνεῖτο. τῆ ὑ, προσδεικνὺς τὴν Γοργόνα, λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ, πτηξικέραυνον, ὑ πέπηγεν αὐτῆ τὰ πολλὰ ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ ὑ, λύσας τὰ δεσμὰ τ παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀπορροπόδητι καταβᾶσαν ἀπ τ πέτρας, ὀλισθηρὰς οὔσης. καὶ νῦν γαμεῖ σὺν τ Κηφέως. καὶ ἀπὸ

quis illas aſpexerit, nihil ampliùs poſtea cernit. *Trit.* Minerva prælato illi clypeo (talia enim narrantem ipſum audivi apud Antromedam, & apud Cepheum poſtea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in ſpeculo aliquo, exhibuit ipſi ſpectandam Meduſæ imaginem. Poſtea ſiniſtra arrepta illius coma, & inſpecta imagine, dextra autem ſublata harpe, caput ipſius abſcidit: & antequam ſorores expergiſcerentur, avolavit. Porrò ubi circa maritimam hanc Æthiopiæ oram veniſſet, terræ jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expoſitam, in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam ô Dii, promiſſa coma, & ſeminudam longè infra ubera. Ac primùm illius fortunæ miſertus, damnationis cauſam interrogavit: & paulatim amore captus (oportebat enim incolumem ſervari puellam) opem ferre illi ſtatuit. Et poſtquam balæna acceſſiſſet terribilis admodum, quaſi abſorptura Andromedam, in altum ſublatus adoleſcens, manu ad capulum admota, tenens harpam, altera quidem ferit, altera verò Gorgonem ſpectandam proferens, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua eſt, & diriguêre membra ejus omnia quæ Meduſam aſpexerunt. At hic ſolutis vinculis quibus virgo alligata fuerat, ſuppoſitaque manu, ſuſcepit illam ſummis pedum digitis è lubrica rupe deſcendentem: & nunc cum eadem nuptias in ædibus Cephei peragit: deinde

1 Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudo. Heſych. ἅρπη εἶδος ὀργάνου, ἢ δρέπανον ἢ ἄγημον. lego εἶδος ὀργάνου, ἢ δρεπάνη, ἢ ὀργάνη. De Harpe organo Caſ. ad Perſ. *Bourd.*

2 Καθικνεῖτο] Προκαταλαμβάνει, καθάπτοιτο, κατασείει. Idem.

1 *Co-*

ξθ αὐτὴν ἐς Ἄργος. ὥστ ἀντὶ θανάτου, γάμων ἐ τ τυχοῦσα εὕρεθ. Νη. ἐγὼ μέ, ἐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι. τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχησέ τότε, κἀγὼ ἠξίουν κρείττων εἶναι; Τρι. ὅπως ἄτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὖσα. Νη. μηκέτι μεμνήμεθα ὧν Δωρὶ σκέψαι, ἢ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν. ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν πεποίηκεν ἔδωκε, Φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

de Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta est. *Ner.* Equidem non admodum ægrè fero factum hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puella, si quando sese superbè mater extulit, & nobis pulchriorem se existimavit? *Trit.* Quia cùm mater esset, sic dolorem magnum ob filiam percepisset. *Ner.* Ne istorum ampliùs, ô Dori, meminerimus, si quid barbara mulier præter decorum loquuta est. Satis enim supplicii tulit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis igitur gaudeamus.

ΖΕΦΥΡΟΥ, ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

ΖΕΦΥΡΟΣ.

Υ̓ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἰμι, κἀγὼ πνέω. σὺ ὁ σὸς εἶδες ὦ Νότε; Νο. τίνα ταύτην λέγεις ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; Ζε. ἡδίστῳ ὄντι μοι ἀπηλείφθης, οἷον σὺ ἄλλο εἶδες ἔτι. Νο. ἀλλὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θαλάττων εἰσῆλθόμην. ἐπέπνευσα δὲ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσον παρῆλθε τῆς χώρας. εἶδες ὃν οἶδα ἂν λέγεις. Ζε. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; Νο. ναί. τὸν τοῦ Εὐρώπης πατέρα. τί μέλει; Ζε. ἐκεῖ αὐτῆς σκέψις δηγήσομαί σοι. Νο. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. Ζε. ἀκήκοα μὲν ἔρωτα οἶδα. τὸ μὲν τοῦτο ἤδη ἄκυρον. ἢ μὲν Εὐρώπη κα-

ZEPHYRI ET NOTI.

ZEPHYRVS.

Nunquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu verò annon vidisti Note? *Not.* Quamnam hanc dicis pompam Zephyre? aut quinam sunt qui illam duxerunt? *Zeph.* Suavissimo spectaculo caruisti, & quale non facilè aliud unquam videris. *Not.* Iuxta rubrum mare occupatus fui, & Indiæ partem aliquam afflavi, quantum videlicet ejus terræ mari adjacet: proinde nihil novi eorum quæ dicis. *Zeph.* At Sidonium illum Agenorem vidisti? *Not.* Etiam. Europæ scilicet patrem. Quid tum? *Zeph.* De illa ipsa narrabo tibi. *Not.* Num quòd Iupiter puellam illam jampridem amare cœpit? Hoc enim jam olim scivi. *Zeph.* Nosti igitur quod ad amorem attinet: quæ verò postea confecuta sunt, ea nunc audi. Descenderat Europa

πεληλύθη ἐπὶ τὸν ἠόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παρεκαλέσατο. ὁ Ζεὺς ὁ ταῦρον εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, καλλίστου φανόμενος. λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσπίρα δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν ἠόνα, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδέως, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτοῦ. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος ἅμα ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ σὺν χρῷ ἐμπιπτόν. ἡ δὲ, πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν ἐχρῆτο ἔτι κέρατι, ὡς μὴ ἀπόλοιτο· τῇ ἑτέρᾳ δὲ, ὑπεμαλθάνετο τὸ πέπλον ξυνέχα. *Not.* Ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἱμερικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην. *Zε.* καὶ μὴν τὰ μὲν ταῦτα ἡδέα θεάσασθαι· Νότε. ἦ τι δὲ θάλαττα οὕτω ἀκύμων ἐφάνη, καὶ τὴν γαλήνην ἐπαπασαμένη, λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχῇ ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο, ἢ θεατὴ μόνον τῶν γινομένων παρηκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ ὑποπτερωμένοι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν ὡς σύνεγγυς ἄκρας τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν καὶ ὕδατος ἡμμένας ταῖς δᾳδὶ φέροντες, ἡδὺ ἅμα τὸ ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι, παρέπεμπον ἐπὶ τοῖς δελφῖσιν ἐπικαθημέναις, ἡμίγυμνοι αἱ παῖδες. τό, τε τῶν Τελτίνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τὸ θαλάττιον, ἅπαντα ἐχόρευε τὴν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιεδεδηκὼς ἅρματος, παρῆν χαίρων τε, καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἄγων, ὑποδεξομένῳ γεγηθώς, ὑποδυομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης ἀνακειμένην,

ad littus ludendi gratia, secum assumptis æqualibus suis. Iupiter autem tauro assimilatus, ludebat una cum ipsis, pulcherrimus tum apparens. Nam & iummè candidus, & cornibus pulchrè reflexis erat, vultuque mansueto. Saltabat igitur & ipse in littore, & mugiebat suavissimè, ita ut Europa ipsum conscendere auderet. Cæterùm ubi hoc factum est, Iupiter citato cursu in mare ferens ipsam prorupit, & illapsus natavit. Illa verò hac re admodum attonita, læva quidem cornu tenebat, ut ne delaberetur: altera verò peplum vento jactatum continebat. *Not.* Iucundum hoc spectaculum Zephyre vidisti, & amatorium, Iovem natantem, dilectam ferentem. *Zeph.* At verò quæ consecuta sunt, multò suaviora Note. Nam & mare statim placidum fuit, & tranquillitate attracta, planum se præbuit. Nos autem omnes silentium agentes, nihil aliud quàm spectatores solùm eorum quæ fiebant, comitabamur. Cupidines verò juxta volantes, paulum supra mare, ita ut summis pedibus aquam interdum contingerent, accensas ferentes faces hymenæum canebant. Nereides autem emersæ undis, delphinum tergis insidentes obsequitabant applaudendo, seminudæ pleræque. Præterea Tritonum genus, & siquid aliud marinorum aspectu formidabile non est, omnia circum puellam choreas agebant. Nam & ipse quidem Neptunus consciensò curru, & quasi pronubus incedens, unà cum Amphitrite lætus præibat, viam natanti fratri aperiens. Præter omnia autem duo Tritones Venerem ferebant in concha recubantem, & omni-

ἄνθη παντοῖα ἐπιπάτιωσαν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ὁμ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐχώρει. ἐπὶ δ ἐπύθη τῇ νήσῳ, ὁ μὲ ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. ἐπιλαβόμενος δ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε τὴν Εὐρώπλω ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν. ἠπίστατο γὰρ ἤδη ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο, ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο μέρος διενυμφίομεθα. No. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς Ἰάδος. ἐγὼ δ, γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

omnigenos flores ſponſæ aſpergentem. Hæc à Phœnicia ad Cretam uſque geſta ſunt. Poſtquam autem in inſulam aſcendit: hic quidem non ampliùs taurus viſus eſt. Iupiter autem apprehenſam manu Europam, in Dictæum antrum abduxit, erubeſcentem & oculos demittentem: jam enim intelligebat, ad quid duceretur. Nos autem incumbentes mari, alius aliam illius partem fluctibus agitabamus. *Not.* O beatum Zephyre, te qui iſthæc videris: ego verò gryphas, & elephantos & nigros homines interim aſpiciebam.

NEKPIKOI ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

MORTVORVM DIALOGI.

ARGVMENTVM.

Quanquam ex eadem occaſione & hi Dialogi, quibus inferorum querelæ, judicia, pœnæ, & id genus alia deſcribuntur, exceptis paucis quibuſdam, quorum argumenta de ſuis temporibus ſumpſiſſe Lucianus videtur, cum ſuperioribus prognati ſunt: alium tamen atque diverſum ab illis finem habent, aliaque monent ac docent. Suprà enim amores & affectus Deorum tractantur, at hic illud indicatur, atque etiam oculis penè ſubjicitur, quod apud inferos, & eos Iudices, quorum ſententia poſt hanc vitam ſubjiciendi omnes ſumus, nulla perſonarum ratio, nulla potentia, divitiarum, honorum, famæ, aut cujuſcunque fortunæ æſtimatio futura eſt: ſed quòd omnes, quod ad conditionem attinet, æquales futuri, & pro eo ac quiſque in hac vita ſe gerit & meretur, ſupplicium aut præmium accepturi ſumus. Tametſi illud quoque non ignorem Lucianum ex ironia magis pleraque hæc quàm quòd ita animo ſenſerit, dixiſſe videri poſſe, ut pote Epicureum, &, ut ab aliis vocatur, ἄθεον, qui neque de diis, neque de immortalitate animarum rectè quicquam ſenſerit. Veruntamen etiam aliàs, cum de veris morib. philoſophorum ſcribit, ut in Nigrino, Demonacte, & cæteris quibuſdam, ejuſmodi de præſentis vitæ reb. & actionibus præcipit, & tradit, quæ illum haud dubiè de futura quoque nonnihil cogitatione ac ſenſu præcepiſſe confirmare poſſint.

Vtut autem hæc se habent, digni tamen dialogi isti sunt, qui legantur, & ob oculos quàm sæpissimè revocentur: vel ob hoc solum, ut à cupiditatibus rerum externarum desiderio mentem avocemus, & ad illud respiciamus, quod poëta dixit: Pulvis & umbra sumus. quodque post hanc vitam, neque opes, neque potentia, neque ullæ aliæ fortunæ defunctos sequentur, aut juvabunt.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω πολυδεύκες, σὺ τὴν μοῖραν σοι ἐπιτιθεὶς τὴν χθεσι ἀνέλθῃς, σὺν γὰρ ἴσθι εἰμὶ τὸ ἀναβιῶναι αὔριον, ἵνα πυθόδῃς Μένιππον τὸν κυνίαν, ὅργις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἐρίζοντων περὶ ἀνθρώπων φιλοσόφων κερατίζων, εἰπὲ πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὁ Μένιππε, κελεύει ὁ Διόσκουρος εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγελάσαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλοῦ πλείω ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ οἶδε τὰ μὴ τοῦ βίου; ἐνταῦθα δ', ἐπεὶ πάντα βεβαίως γελᾶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μάλιστα ἐκεῖσε ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, ὅτι πεπειστοὺς, καὶ ἀσήμους ὄντας μήτε εἰμαγῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγχιτεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ, καὶ πρόσειπε, ἐμπλησόμενον τοῦ πέρνου, ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἰ πως δύναι [2] ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον

DIOGENIS ET POLLVCIS.

DIOGENES.

Do tibi, Pollux, in mandatis, ut quumprimum ad superos ascenderis (tuum enim est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Menippum canem videris (invenies autem ipsum [1] Corinthi circa Craneum, aut in Lyceo, contendentos istos inter se Philosophos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea quæ in terris geruntur, derisisti, huc multò plura derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus. & in ore frequens istud. Quisnam omnino novit quæ post vitam futura sunt? Hic autem non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maximè cùm videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci. Tum ut molles & ignavi sunt, eorum quæ apud superos geruntur reminiscentes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & sicubi positam in trivio, Hecates cœnam,

1 *Corinthi circa Craneum*] Corinthus urbs Achaiæ Græcarum urbium clarissima fuit quæ ne Romanæ quidem urbi concessit. Craneum, Gymnasium. *Cogn.*

2 Ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. Aristoph. in Plut. Κρατεῖον ἐν τῇ Κορίνθῳ λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ἐν περιπάτῳ. *Bourd.* Mos erat divitibus, ut singulis mensibus, Hecate sacrificando in Triviis panes atque alia quæ-

ὦτε, ὡς τὰ μέλλοντα ἀφοβώτατος, καὶ ἀφυκτῶν δυνάμενος τοῖς ἐρομένοις. Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲ ἔτ' ἂν οἰόμην ὅτι αὐτὸς ἀποκριτέον εἴη αὐτῷ. ἐγὼ γ', ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, κἂν τις καταβῇ παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας τὴν ἐπιδεδημικέναι Λεβαδείᾳ τὸ παρόπαν. οὐδ' ἠπίστεις σὺ τούτοις. Με. τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν ἦλθε παρελθὼν, καὶ [2] ἐστολμένος τοῖς ὀθόναις, γελοίως μάζαν ἐν παλῇ χερσὶν ἔχων, ἐσπρυσμένος λῆρ' ἅπερ τοιαῦτα πεπιστὰ ὄντα εἰς τὸ ἀπέλαυνον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην οἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ. ὥσπερ ἡμεῖς, μήτε τῇ γοητείᾳ λαβόντες; ἀλλὰ πῶς δ' μαντικῆς, τί ἦν ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπου τε καὶ θεοῦ συμβέβηκεν. Με. ὁ μὲν ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστιν ἂν πω σε τὸ θεῖόν σοι μέτεστιν ἀπελήλυθε; Τρο. χρᾷ ὦ Μένιππε ἐν Βοιωτίᾳ. Με. σὺ οἶδα ὦ Τροφώνιε ὦ, τί καὶ λέγεις. ὅτι μὲν ὅλον εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

ostentassetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus prædicere potuissetis. *Troph.* Menippe: noverit Amphilochus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descenderit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim hæc non crederes. *Men.* Quid ais? Nisi [1] Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridiculè offam manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire nequeam, idque sola impostura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. *Troph.* Est quiddam ex homine & Deo compositum. *Men.* Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ac divina pars quò nunc recessit? *Troph.* Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. *Men.* Haud intelligo quid dicas Trophoni: atqui te totum mortuum esse, planè video.

1 *Lebadia*] Oppidum est antiquum in Bœotia Gell. lib. 12. c. 15. *Cogn.*

2 Ἐστολμένος ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. tangit id. pag. 166. vide Philost. & Lucian. Necyo. *Bourd.*

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισώμεθα ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. Χα. λογισώμεθα ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον γὰρ ἐρίσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ερ.

MERCVRII ET CHARONTIS.

MERCVRIVS.

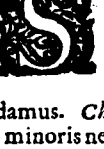

upputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, ne denuo aliquando inter nos de eo contendamus. *Ch.* Supputemus Mercuri: nam id definire melius est, & minoris negocii. *Merc.* Anchoram

ἄγκυραν ἐπεπλαμένην πέντε δραχμῶν. Χα. πολλοῦ λέγεις. Ερ. νὴ τὸν Ἀίδωνέα, τὸ πέντε ἀνησόμην. καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χα. τί δὲ πέντε δραχμαί; καὶ ὀβολὼ δύο. Ερ. καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολῶν ἐγὼ κατέβαλον. Χα. καὶ τάτας ἀφεῖδες. Ερ. ἐκπεσὸν ὡς ἐπιπλάσῃ τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεψγότα, καὶ ἦλας ἕ, καὶ κωλώδιον, ἀφ' ἑτέρου ὑπέρασε ἐπώησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χα. οὐχ ἄξια ταῦτα ὠνῇσω. Ερ. ταῦτά ἐστι, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσειν φὴς; Χα. νῦν μὲν ὦ Ἑρμῆ ἀδύνατον. ἴσως δ' λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους πινάς, εἰσῆς τότε ἀποκερδάνων τὸ πλῆθος διαλογιζόμενον τὰ πραθέντα. Ερ. νῦν δὲ ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα δύο μάρτυρε γράψας, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χα. σὺ ἴσως ἄλλως ὦ Ἑρμῆ νῦν δ' ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικνοῦνται ἡμῖν. εἰρήνη γάρ. Ερ. ἄμεινον οὕτως, εἰ μὴ ἡμῖν διαπίνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πολὺ γὰρ οἶμαι πολλοὶ ὦ Χάρων, οἷδα οἵοι παρεισίνοσι, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, ἁμαρτεῖν ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί. νῦν δ' ἢ φαρμάκου τις ὑπὸ δ παιδὸς ἀπολωλεκὼς, ἢ ὑπὸ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τροφῆς ἐξοιδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀζωνεῖς. ὑδὲ ὅμοιοι ἐμέποις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν, ἀφ' ἡμέρας ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις ὡς ἔοικασι. Χα. πάνυ γὰρ εὐεπόρητά ἐστι ταῦτα. Ερ. ἔχει δ' οὕτως ἐγὼ δοξαμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

ram, ut mandaras, quinque drachmis tibi comparavi. *Ch.* Magno dicis. *Merc.* Per Plutonem quinque emi illam: & lorum quo remum alligares, obolis duobus. *Ch.* Pone quinque drachmas, & duos obolos. *Merc.* Et pro acu ad resarciendum velum, quinque obolos exolvi. *Ch.* Etiam hos adde. *Merc.* Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, & funiculum unde hyperam feciſti, omnia hæc duabus drachmis emi. *Ch.* Rectè sanè, hæc justo precio emisti. *Merc.* Hæc sunt: nisi quid aliud inter computandum me latuit. Quando autem hæc te redditurum promittis? *Ch.* Nunc quidem, Mercuri, non possum sed ſi pestis aliqua, aut bellum frequentes aliquos huc demiserit, licebit tunc lucrari, fallo in multitudine portoria supputando. *Merc.* Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant, precando, ut inde fructum aliquem capiam. *Ch.* Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci, ut vides, ad nos nunc descendunt. Pax enim est. *Merc.* Satius est ita esse, etiamsi nobis à te debiti solutio prorogetur. Verumenimverò prisci illi, Charon, nosti quales adveniebant, fortes omnes, sanguine pleni, & saucii plerique. Nunc verò aut veneno aliquis à puero interfectus, aut ab uxore? aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque illis similes. Plurimi etiam ipsorum veniunt factis, ut videtur, mutuò sibi insidiis pecuniarum causa. *Ch.* Omnino enim illæ sunt expetibiles. *Merc.* Proinde neque ego videar peccare, si vel acerbiùs abs te exigam ea quæ mihi debes.

PLV-

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ μεγαλοπρεπῆ λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσιν, οἱ δὲ κληρονόμοι ὄρνιθες, πεντακισμύριοι; Ερ. ναί, τὸν σικυώνιον φῄς. τί δή; Πλ. σκέψαι μὲ ὦ Ἑρμῆ ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς συνεληλυθόσι ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ μοι οἷόν τε λῇ, καὶ ὅπως πλείω. τοὺς δὲ μοι κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάπεμψον ἐφεξῆς ἅπαντας. Ερ. ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλ. ἔμοιγε, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ σκέψονται παῖδες, οὓς γε ὁ πατὴρ ἀπολαύειν σκέψεται; ἢ τὰ χρήματα ἀπολοῦνται, ὑδὲν σωφρονοῦντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα ὑχρόμοι, ὅμως θεραπεύσουσιν ἕν γε τῷ φανερῷ. καὶ νοσοῦντα, ἂν μὲ βιάζωνται, πᾶσι σαφὲς ἐλπίδα. ζῆσαι δ' ὅμως ὑπολαμβάνουσι, διὰ βαίσης, καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνθρώπων. ἀλλαττόμενοι, ὁ μὲν, ἴσα ἀθανάτῳ. οἱ δὲ, σωσαπέρσαν αὐτοῦ μᾶλλον ἐπιχανόντες. Ερ. γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες. πολλὰ κἀκεῖνοι οὐ μέλα [1] ἀλλοκοπεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπαλπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ γανόῃ ἰοικώς, ἔρρω) πολὺ μᾶλλον τὸν νέον. οἱ δὲ, ἤδη τὰ κληρονομούμενα σοφίσι διηρημένοι, βόσκου), ζωλὼ μακαρίσαι

PLVTONIS ET MERCVRII.

PLVTO.

Senemne nosti, senio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli sunt: hæreditatis autem captatores quinquagesies mille. *Merc.* Etiam, illum Sisionium dicis. Sed quid postea? *Plut.* Vivere illum quidem sine Mercuri, supra annos nonaginta quos exegit, additis totidem alteris, si possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ejus Charinum juvenem, & Damonem, aliosque ordine omnes huc abripe. *Merc.* Atqui absurdum hoc videri queat. *Plut.* Nequaquam: sed justissimum, quorsum enim illi eum mori optant, nisi quia pecuniam illius captant, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: & quæ ipso ægrotante consultant, nemo ignorat. Attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat: in summa, illorum hominum varia quædam est adulandi ratio. Idcirco hic quidem esto immortalis, illi verò ante ipsum frustra hiantes abeant. *Merc.* Ridicula patientur, scelerati cùm sint. Ille etiam sæpe admodum scitè ipsos lactat, & spe inani pascit. Denique morienti semper similis, juvenibus est multò valentior. Illi autem hæreditate inter se divisa, pascuntur, vitam beatam sibi animo

1 Διαζευκλεῖ] *Lactat διαζευκλεῖ, πλαν.* Bourd.

1 *Lolans*

πρὸς ἑαυτὸν πλήττης. Πλ. ἀκοῦσον ὦ μακάριε· ἐγὼ γὰρ ἐπιθυμῶ τὸν γέροντα, ὥσπερ Ἰόλεως ἀναζησάντων, οἱ δὲ λοιποὶ μέσον τὸν ἐλπίδων τὸν ὀνειροπολήσεως πλοῦτον καταλιπόντες, ἥκωσιν ἤδη καλοὶ κἀγαθοὶ καλῶς καὶ πλουσίως ἀποθανόντες. Ερ. ἀμέλησον ὦ Πλούτων. μεταπλάσομαί γάρ σοι ἤδη αὐτὸν καθ' ἕνα ἑξῆς. ἑπτὰ δ' οἶμαί εἰσι. Πλ. κατάσπασα. ὁ δὲ, ὡσπερπέμψῃ ἕκαστον, αὖτὸς γέροντι αὖθις ἀποδήσεις νεανίσκῳ.

mo præcipientes. *Plut.* Proinde ipse exuta senectute, quemadmodum [1] Iolaus ille, repubescat. Illi autem in ipsa media spe, relictis divitiis illis quas per somnium possidebant, mali malè mortui jam huc veniant. *Merc.* Ne cures Pluto: illos enim ordine singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. *Plut.* Deducas licet. Ille autem singulos præmittat, ex sene iterum adolescens factus.

1 *Iolaus*] De quo Ovid. Metam. *Cogn.*
2 Καλοὶ κἀγαθοὶ] Sic idem passim Aristoph. in Plut. Aristen. Heliod. *Bourd.*

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLVTONIS.

ΤΕΡΨΙΩΝ.

Τοῦτο ὦ Πλούτων δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ὀγδηκοντα γέροντα θυκυδίδην ζῆν ἔτι; Πλ. δικαιότατόν μὲν οὖν ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν, ζῇ, μηδένα φιλοχρήματον ἀποδυσάμενος τὸν φίλων. σὺ δὲ, ἀφ' ἑσπέρας τὸν γέροντα ἐπιβουλεύεις αὐτῷ, προσμένων τὴν κληρονομίαν. Τερ. ἐγὼ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτοῦ δυνάμενον, ἀπολιθεῖν δὲ βίᾳ, παραχωρήσασθαι τοῖς νέοις; Πλ. καὶτὰ ὦ Τερψίων νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον ὡς ἥδιστα, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ, ἅπαξ ἡ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. ἀκοῦσον τοιγαροῦν ἀπὸ μοίρας καὶ διαταξεως, ἐχρῆν γὰρ τὸ προγεγραμμένον ἑξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, ὡστερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅπως καὶ τὴν

TERPSION.

Iustum ne hoc est, ô Pluto, me triginta annos natum è vita migrasse. Thucritum verò senem illum plus quàm nonagenarium in vivis adhuc esse? *Plut.* Iustissimum utique Terpsio: siquidem hic vivit, nullius amicorum mortem votis expóscendo. Sed tu omni tempore hæreditatem expectans, ipsi insidiabaris. *Terp.* Annon operæprecium erat, cùm sit senex, nequeatque suis uti divitiis amplius, eum dato juvenibus loco, è vita migrare? *Plut.* Novas fers leges Terpsio, ut qui non amplius uti potest divitiis ad voluptatem, excedat è vivis. Sed hoc aliter & Parca, & natura statuit. *Terp.* Eam proinde ob hunc ordinem iniquitatis postulo. Rem enim hanc ordine fieri par erat, ut senior, priùs: deinde post eum qui ætate

ἡλικίας μετ' αὐτόν. ἀναρρίφασθ' ὑμῶν μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲ τὸν ὑπέρ-γηρων, ὀδόντας, τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, [1] οἰκέτοις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν πλεῖν ῥῖνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμὰς μεστὸν ὄντα, ἡδὲν ἔτι ἤδη εἰδότα, ἔμψυχόν τινα πτῶμα ὑπὸ τῶν νέων κατακαλούμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστης, καὶ ἐρρωμενεστάτης νεανίσεως. [3] ἀνω γὰρ ποταμῶν τὸ τοιοῦτον γίνεται. ἢ τὸ πλοῦσιον εἰδέναι ἐχθρὸν, πότε καὶ τεθνήξει τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ὠνῶνται θεραπεύων. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, [4] Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἀνέφερε. Πλ. ταῦτα μὲν ὦ Τερψίων, πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢ ὅτε σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δέ τι παίζοντες, ἀλλοτρίοις [5] ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εὐαποκλεῖστε. φέροντες αὐτοῖς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, ὡς ἐκείνων κατεργυπόρμοι. καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδὺ γίνεται. ὅταν γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπολλύειν δοκῆτε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ ὡς ἀπολουμένοις ὑμῶν αὐτῶν. κρατεῖ γάρ πως τοιαύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῦς καὶ γέροντας ἐρᾶν ὑμᾶς. καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέρασται. καίτοι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρρωμένων συνέντες ὑμῶν τὸν παιπαλαίαν τοῦ ἔρωτος, λῶ καὶ τύχοιεν ἕτεροι. ætate ſequeretur, obiret: nequaquam autem præpoſtere: ut qui decrepitus eſſet tres reliquos dentes haberet, vix videret, quatuor famulis inniteretur, qui nares gravedine, oculos lippitudine plenos haberet, nihil denique jucundi noſſet, & tanquam [2] animatum ſepulchrum à juvenibus derideretur, is viveret? Contrà formoſiſſimi ac robuſtiſſimi adoleſcentes morerentur. Nam hoc perinde eſt ac ſi flumina ſurſum ferantur. Vel denique ſcire oporteret, quando ſenum quiſque moriturus eſſet, ne quos fruſtrà delinirent. At nunc tritum illud accidit. Currus ſæpe bovem ducit. *Plut.* Hæc quidem Terpſio, prudentiùs fiunt quàm putes. Vos autem quorſum rebus alienis gaudetis, & ſenibus prole carentibus voſmet tantopere in adoptionem traditis? Idcirco ab ipſis ſepulti riſum concitatis. Idque plurimis fit perjucundum. Nam quantò magis ipſos mori peroptatis, tantò jucundius eſt omnibus vos ipſis præmori. Etenim novam artem hanc excogitaſtis, anus & ſenes quum amatis, præſertim ſi liberis careant: Inamabiles verò vobis ſunt, qui liberos habent. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè ignari veſtri aſtus in amando, etiamſi liberos habeant

1 Οἰκέταις τέτρασιν ὑπικυφότα.] *In quatuor famules incurvatus.* Idem Nigrino. *Bourd.*

2 *Animatum ſepulchrum*] Hac proverbiali figura utitur Sophocles in Antigh huc pertinet etiam illud mimi Laberii apud Gel. *Similis ſepulcris nil niſi nomen retinet.* Cogn.

3 Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt εἰκότα τοῖς ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. utitur Æſchyl. Eurip. Ariſtoph. *Bourd.*

4 Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν.] Leg. Eraſm. *Idem.*

5 Ἐπιχαίρετε] Melius ὀπιχαίρετε. Idem.

I Ad-

πεῖδες ἔχοντες, μισοῦν αὐτὸς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασταὶ ἔχουσιν. εἶτα ὁ τοῖς ἀληθέσιν, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι [1] ἀνδροφορήσαντες. ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὀδυνηρῶς τοὺς ὀδόντας, ἀποσμυχόμενοι. Τερ. ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμοὶ γοῦν Θούκεδον πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ πεδηξόμενος δακών; καὶ ὁπότε ἐσοίμην, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι καθιεὶς ἐξ οὗ νοσεῖ ἄπληστος ὑποκρούων; ὡς ἔγωγε ὅσην αὐτίκα οἰόμενον ἐπιθήσειν αὐτὸν τῷ σορῷ, ἐπιμενόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑστερβάλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων, ἄϋπνον ὠκείμην, ἀγρυπνίαν ἔχουσα, ἐλθμῶν ἕνεκα, τῷ ἀληθεστάτῳ. ταῦτα γοῦν μοι καὶ ἡ ἀποθανεῖν αἰτία γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι θέλεαρ κομίζειν, ἐφεσμένῳ ἀκριβῶς ἐπιγελῶν. Πλ. σὺ γε ὦ Θούκεδι, ζώης ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τοιούτων κομίζων ἐπιγελῶν. μηδὲ σεαυτοῦ γε σὺ ἀποδέοιτο, ἢ ὡσαύτως πάντας τοὺς κόλακας. Τερ. τοῦτο μὲν ὦ Πλοῦτον καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης ὡσαυτοδήξει Θουκύδου. Πλ. θαῤῥεῖ ὦ Τερψίων. καὶ Φαίδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες, ὡσελάσουσιν αὐτὸ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκιστον ὦ Θούκεδι.

habeant, se odisse ipsos simulant, ut & ipsi amatores habeant. Deinde in testamentis excluſi sunt qui olim munera contulerunt. Liberi verò & natura, ut justum est, omnibus potiuntur: at illi dolore macerati, dentibus frendent. *Terp.* Hæc vera sunt quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm semper mori videretur? & quoties ad eum ingrediebar, subtus ingemiscere, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus subcrocitaret? Itaque cùm existimarem ipsum quamprimum in sepulchrum venturum, multa mittebam, ut ne rivales munerum magnitudine me superarent. Sæpe etiam præ solicitudine insomnis jacebam, singula numerans & disponens. Illa igitur, vigiliæ & curæ mortis causa mihi fuere. Ille verò devorata mihi tanta esca, pridie cùm sepelirer irridens mihi adstabat. *Plut.* Fuge ò Thucrite, vivas diutissimè, divitiis simul affluens, & hujuscemodi homines deridens: neque tu priùs moriaris, quàm omnes istos assentatores præmiseris. *Terp.* Hoc sanè Pluto, jam mihi jucundissimum fuerit, si & Chariades ante Thucritum vita decedat. *Plut.* Bono sis animo Terpsio: etenim Phidon & Melantus, & denique omnes iisdem confecti curis ipsum præcedent. *Terp.* Hæc probo: vivas diutissimè Thucrite.

1 Ἀνδροφορήσαντες] Sic legit Interpres, sic reposuimus, cum male antea ἀναφορήσαντες. Bourd.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ, ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ.

Σὺ ἦ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτε παρῆσθα σὺ μὲν Δεινίᾳ, πλέον δὲ ἐκεινῷ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγλω, οἶσθα. παρὴς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. παρῆν ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν, παρέθεσάν π ἐμοὶ πιεῖν. οἶσθα γὰρ κἀγὼ σὺ τὸν Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄπαιδα τὸν πλούσιον, ᾧ ἐν τῇ πολλὰ ἤθελον συνεῖναι; Καλ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπῳχυράμενος ἐπ' ἐμοὶ πλουτήσειν. ἐπεὶ δὲ τὸ φαρμακον ἐς μήκιστον ἐπεκτείνετο, κἀγὼ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπέτεμόν πια ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξωθεν. πρισάμενος γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν πίῃ ὁ Πτοιόδωρος αὐτὸν πιεῖν, πίνῃ δ' ἐπειτακῶς, [1] ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, κἀγὼ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἀλλάξεσθαι ἐπομωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. Ζη. τί δὲ ἐβούλετο; πάνυ γάρ τι παρῴδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λεσχάζοντες ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν, τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, [2] σφαλεὶς οὖν οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ, τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν, ἔπινεν. ἐγὼ

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ZENOPHANTES.

ut tu Callidemides quo pacto interiisti? Nam me, cùm Diniæ parasitus essem, immodica ingurgitatione præfocatum nosti: aderas enim morienti. *Call.* Aderam Zenophantes. Mihi verò, inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoque notus est Ptœodorus ille senex. *Zen.* Orbum illum liberis, ac divitem dicis, apud quem te sæpe versari conspiciebam? *Call.* Illum semper colebam, id mihi fore pollicens ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, & supra Tithonum senex viveret, compendiariam quandam excogitavi viam, qua ad hæreditatem pervenirem. Empto namque veneno, pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptœodorus potum poscret (bibit autem abundè) præsentius in calicem injectum in promptu haberet, ipsique porrigeret. Quod si faceret, juravi me illum manumissurum. *Zen.* Quid igitur accidit? Nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. *Call.* Cùm loti veniissemus, puer duobus paratis poculis, altero cui venenum inerat Ptœodoro, altero autem mihi, nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi

1 *Ζωρότερον*] *Celerius* sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex Homero Il. 9. interpretatur Plutar. Sympos. dec. 5. *Bourd.*

2 *Σφαλεὶς*] Tale *σφάλμα* apud Heliodor. lib. 7. *Idem.*

ἢ αὐτὸς μᾶλλον [1] ἐκπεδίλω ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. Ζη. ἀτεχνῶς γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πάσχοντας. ὁ γέρων ἦν, τί ποθ' ὡς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπεστράφη ποθὲν τὸ αἰφνίδιον. εἶτα συνεὶς οἷμαι τὸ γεγονὸς ἐγέλασε καὶ αὐτὸς οἷά γε ὁ οἰνοχόος ἐργασθείς. Ζη. πάλαι, ἀλλ' ἐδεῖ σε τῷ ἐπίτομον ἑλεῖν τραπέζῃ. ἦκε γὰρ ἄν σοι λαβὼν τὸ λεωφόρον ἀποφαλίσασθαι, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

humi porrectim stratus sum, supposititium illius loco cadaver. Quid hoc rides Zenophantes? Atqui non convenit amici malis illudere. *Zen.* Rideo: nam lepidè tibi hæc res accidit. Porrò quid ad hæc senex ille? *Call.* Primùm quidem repentino casu conturbatus est: deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, risit & ipse quod pocillator fecerat. *Zen.* Verùm non oportuit ad compendium illud divertere: siquidem tibi venisset populari via tutiùs, etiamsi paulò seriùs.

1 Ἐκπεδίλω] Sic in dial. Diogenis & Hercul. *Bourd.*

ΚΝΗΜΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

CNEMONIS, ET DAMNIPPI.

ΚΝΗΜΩΝ.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆ παροιμίας, [1] Ὁ νεὸς τὸ λέοντα. Δα. τί ἀγαναντῆις ὦ Κνήμων; Κνη. πυθάνῃ ὅ, τι ἀγαναντῶ; κληρονόμον ἀκόντων καθελέλοιπα, καίσοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβουλόμην ἂν μᾶλιστα χεῖν παρὼν, ἀποβαλιπών. Δα. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνη. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ. κἀκεῖνον οὐκ ἀηδῶς τῶν θεραπείαν ἐποιεῖτο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεάσας λάθρᾳ εἰς τὸ φανερὸν, ὧν αὖ ἐκεῖνος καθελέλοιπε τιμῶν πάντα, ὡς κἀκεῖνον ζηλώσειε, καὶ

CNEMON.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinnulus leonem. *Dam.* Quid stomacharis Cnemon? *Cn.* Quid stomacher rogas? Hæredem invitus reliqui miser astu delusus, iis præteritis quos mea habere maximè cupiebam. *Dam.* Quinam id accidit? *Cn.* Hermolaum illum insigniter divitem, liberis orbum, imminente morte captabam: neque ille meum officium injucundè admittebat. Interim scitum illud mihi visum est ut testamentum publicè proferrem, quo illum rerum omnium mearum hæredem instituerem: nimirum ut ille idem faceret, meo provocatus

1 Ὁ νεὸς τὸ λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ φυσικότων. Aristoph. alii. *Bourd.*

1 Οὗτος

τὸ αὐτὸ πεάξει. Δα. τί ὖν δὴ ἐκεῖνος; Κη. ὅτι μὲν δὴ αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ ἀλφήκαις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, ὑπ' πέγας μοι ἐπιπεσόν]ος. κἀγὼ Ἑρμόλαος ἔχω τὰμὰ, ὥσπερ πς λάθρᾳ κἀγὼ τὸ ἄγκιστρον τῷ δολίᾳ συγκρύψας ἄσας. Δα. ὃ μόνον, ἀλλὰ κἀκεῖνον τὸν ἁλιέα. ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. Κη. ἔοικε. οἰμώζω τοιγαροῦν.

tus exemplo. *Dam.* At quid tandem ille? *Cn.* Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterùm ego tecti ruina oppreſſus vita repentè deceſſi. Et nunc res meas poſſidet Hermolaus, lupi cujuſpiam in morem ipſo hamo cum eſca pariter avulſo. *Dam.* Non modò hamum, ſed etiam ipſum te piſcatorem abſtulit. Itaque dolum iſtum, in tuum ipſius caput ſtruxeras. *Cn.* Ita videtur, ideoque lugeo.

ΣΙΜΥΛΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΣΙΜΥΛΟΣ.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἰμαι ἐ πολὺ λαπδέουσα τ ἑκατὸν βεβιωκώς. Πολ. ὀκτὼ ἐπὶ ὀγδοήκοντα ὦ Σίμυλε. Σι. πῶς ; τὰ μὲν ἄλλα πάντ' ἰδίως τελέσκοπα ; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε ὄν]α, ἀπέθανον. Πολυ. ὑπερήδιστε, εἰ καί σοι παρόξυνον τοῦτο δεῖξαι. Σι. παροξύνεις, εἰ γάρα τε, καὶ ἀσθενὴς, ἄπαιδός τε ἐστὸν, ἥδομαι τοῖς ὑπὲρ τὸν βίον ἐδυνάστ. Πολυ. τὸ μὲν ἐστὸν, ἄπαιδα ἐδυνάμην. ἦν καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόπατοι, καὶ μύρα, καὶ [1] οἶν ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζα [2] ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. καὶ-

SIMYLI ET POLYSTRATI.

SIMYLVS.

Veniſti tandem & tu Polyſtrate ad nos, cùm annos vixeris haud multò pauciores centum opinor. *Pol.* Nonaginta octo Simyle. *Sim.* Sed quinam triginta iſtos annos egiſti, quibus mihi ſuperſtes fuiſti? nam te ferme ſeptuagenario perii. *Pol.* Quàm ſuaviſſimè, & ſi hoc mirum tibi videbitur. *Sim.* Mirum verò, ſiquidem tibi ſeni, atque invalido, præterea liberis orbo, quicquam poterat eſſe in vita jucundum. *Pol.* Primùm nihil erat quod non poſſem: præterea pueri formoſi complures aderant, tum mulieres venuſtiſſimæ, unguenta, vinum fragrans, poſtremò menſæ vel Siculis lautiores. *Sim.* Nova hæc:

1 Οἶν ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, εὐφρόσυνος, ἀνθηρὸς, ἡδύπνους. Sic ἀνθοσμίαν ſæpiſſimè interpretatur, leg. Achill. Tat. lib. 1. Grammatici Græci. *Bourd.*

2 Τ' ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τραπέζαι Σικελικαί. Iſaac Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. *Idem.*

νὰ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρρυ μοι ὦ ἡμισταὶ παρ' ἄλλων τάλαντα. καὶ ἐωθεν ῥᾳδίως ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί. μὴ γ', παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο, ἁπανταχόθεν τῆς γῆς κομιζα. Σι. ἐτυραννησας ὦ Πολύρρατε μετ' ἐμέ; Πολυ. σὺν. ἀλλ' ἑρμαῖος ἐγὼν μυελός. Σι. ἐγήρασας. ἑρμαῖος σὺ τηλικοῦτος ὤν, οὐδένας πέπαυσο ἔχων; Πολυ. νὴ Δία τὰς ἀγέλας γε τὰς ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα, καὶ ληκυθώδη προσέτι, καὶ κορυζῶντα, ὑπερήδιστα ἑστιῶντες, καὶ μαθήσεσθαι ἐμοῦ αὐτῶν, ὁπόσα ἂν κἀμὲ μόνον ποιήσειαν. Σι. μῶν κἀσὺ ποτὲ ὥσπερ ὁ Φάων τὸν Ἀφροδίτην σὺν Χίᾳ διεπόρθμευσας, εἶτά σοι δύξαρμον ἔδωκε νέον εἶναι, κἀκαλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιόραστον; Πολυ. ἦν. ἀλλὰ τοιοῦτος ὤν, ἐπόθητος ἐμοί. Σι. αἰνίγματα λέγεις. Πολυ. καὶ μὲν σαφὴς γε ὁ ἔρως αὐτοῦ ὤν, ὁ περὶ τὰς ἀτέκνους, καὶ πλουσίας γερόντας. Σι. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος ὃ ἐμνᾶσο, ὅτι σὸς τῆ χρυσῆς Ἀφροδίτης ἐμοί. Πολ. ἀτὰρ ὦ Σίμυλε, σὺν ὀλίγα τῶν ἑρασθῶν ἀπελείλαμεθα, μισθοφορὰ προσκυνούμενοι ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐβρυπτόμεθα γ' ποτάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινας σύσποι. οἱ δὲ, ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλοις ὑπεσκάλλοντο περὶ τῆς ἐμὲ φιλοτιμίας. Σι. πῶς δ' οὐ, πῶς ἐξελαύνετε περὶ τῶν κτημάτων; Πολ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἔκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον. ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακοδιδακτότερον

hæc : nam te parciſſimum eſſe ſciebam. *Pol.* Atqui vir præclare, ab aliis bona mihi ſubicatebant : tum diluculo protinus quamplurimi ad fores meas ventitabant : ſimulque ex omni rerum genere, quæ terrarum ubivis pulcherrimæ reperiuntur, munera mihi deportabantur. *Sim.* Num me defuncto regnum geſſiſti? *Pol.* Minime verùm amantes habebam ſexcentos. *Sim.* Non poſſum non ridere : tune tam longævus, cui ſuper eſſent quatuor dentes, habuiſti amantes? *Pol.* Per Iovem civitatis optimates habui, illique me ſenem, & calvum ut vides, præterea lippitudine & gravedine laborantem jucundiſſimè colebant, adeò ut is fœlix videretur, quemcumque vel aſpexiſſem modò. *Sim.* Num tu quoque, ut & Phaon ille, Venerem è Chio tranſvexiſti, ut optanti tibi illa dederit juveneſcere, ac denuo formoſum atque amabilem fieri? *Pol.* Nequaquam, quin cùm talis eſſem qualem dixi, adamabar tamen. *Sim.* Ænigmata narras. *Pol.* Atqui notiſſimus eſt hic amor cùm ſit vulgò frequens, nempe erga ſenes divites qui liberis carent. *Sim.* Nunc, vir egregie, tua forma unde tibi profecta fuerit, intelligo, nimirum ab aurea illa Venere. *Pol.* Verùm ô Simyle, non paucas commoditates ab amantibus tuli, propemodum adoratus ab illis. Porrò ſæpius illis illudebam, interdum & aliquos ex ipſis excludebam. Tum illi inter ſe decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alius alium antèire nitebatur. *Sim.* Sed quid tandem de tuis facultatibus ſtatuiſti? *Pol.* Palàm quidem affirmabam, me eorum unumquemque relicturum hæredem : quod cùm quiſque crederet, certatim ſe quiſque adulantio-

παρεσκεύαζεν ἑαυτόν. ἄλλας γὰρ τὰς ἀληθῶς Δελφικὰς εἰκόνας ἔχων, κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας. Σι. τίνα δ' αἰ πολυπαίδων τ κληρονόμων ἔχον; ἦπου τινὰ τῶν ἀπὸ τῆς γῆθεν; Πολυ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. Σι. ἀμφὶ πόσοι ἔτη ὁ Πολύστρατος; Πολυ. χειδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σι. ἤδη μανθάνω ἀπινά σε ἐκεῖνος [1] ἐχαρίζετο. Πολ. πάλαι, ἀλλὰ πολὺ εἰκείων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλέθρος. ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι ἐθεράπευσαν. ἐκεῖνος πίονι κληρονόμησέ μου. καὶ νῦν οὐ τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεζυρημένος τὸ ἦθος, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρος δὲ εὐηθέστερος, καὶ Νιρέως κάλλιον, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. Σι. ὃ μοι μέλε. καὶ σπατηλάτω τῶν Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ. ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

tiorem præbebat. Sed alias veras illas tabulas quas habebam reliqui, in quibus omnes illos plorare jussi. *Sim.* At postremæ illæ quem hæredem habebant? num è cognatis quempiam? *Pol.* Non per Iovem, imò novitium quendam ex formosis illis adolescentibus, natione Phrygem. *Sim.* Quot circiter annos natum Polystrate? *Pol.* Ferme viginti. *Sim.* Iam intelligo quibus obsequiis ille te demeruerit. *Pol.* Attamen illis longè dignior erat qui hæreditatem acciperet: quanquam barbarus ac perditus erat: quem jam ipsi optimates colunt. Is igitur mihi extitit hæres, jamque inter patricios numeratur, subraso mento, barbaroque cultu ac lingua: Codro autem generosior, Nireo formosior, Vlysse prudentior prædicatur. *Sim.* Non curo, vel totius Græciæ sit Imperator, si videtur, dummodo hæreditate illi non potiantur.

perator, si videtur, dummodo hæreditate illi non potiantur.

1 Ἐχαρίζετο] Notum quid in obscœnis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδισίζειν. Bourd.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

CHARONTIS ET MERCVRII.

ΧΑΡΩΝ.

Ἀκούσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκάφιδιον, καὶ ὑποσάθρον ἐστὶ, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ καὶ λαῖφος πρὸς ἱστίον, εἰ χρήσαιτό τις. ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφορήματα ἕκαστος. ἢν οὖν μὴ τάχιον ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσητε

CHARON.

Audite quo loco sint res vestræ. Equidem parva est nobis, ac suppotris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ si in alterutram partem inclinarit, pessum ibit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne facti vos pœniteat

σιτε. καὶ μάλιστα ὁπόσοι γεῦσιν οὐκ ἐπίστασθε. Νεκρ. πῶς δ' ἂν ποιήσαντες, ἀτλοπλοήσομεν; Χα. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐμβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ πάντα ἐπὶ τῆς γῆς ἀποκλύσαντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ ὧδε ἀξαίμεθα ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σὺ δ' ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ λοιπὸν τούτων μηδένα ἀποδύεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, ἐς τὸ ἔπαρμα ὥσπερ ἴφλω, λοπάδαλόν. παρὰ δὲ τὸν λοπάδαρον ἴσως, ἀφιγνώσεται αὐτὸς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐμβαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. ἀλλὰ λέγεις, καὶ ὅπου ποιήσωμεν. ἀτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; Με. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πηρὰ μοι ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὸν λίμνην [1] ἀπορρίψων. τὰ ῥάκια δὲ ἐκόμισα, οὐ ποιῶν. Ερ. ἔμβαινε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὸν πρῷραν ἔχε δεῦρο τὸ κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. ὁ καλὸς δὲ οὗτος, τίς ἐστι; Χαρ. Χαρμόλεως ὁ μεγαρεὺς, ἐπίρρατος. [3] ὃν τὸ φίλημα ὀρθάλμου τοῦ λοῦ. Ερ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὸν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχε καλῶς. δύζωσαι. ἐπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ τὸν πορφυρίδα οὗτος, καὶ τὸ διάδημα, [4] ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; Λα. Λάμπιχος, Γελῴων τύραννος. Ερ. τί δὴ ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων πάρῃ; Λα. τί δὴ ἐχρῆν ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον; Ερ. ἀλλὰ μὴν ἀναγκαῖον ἐστι καὶ σὲ γυμνὸν ἐμβαίνειν. ὅρα γὰρ μὴ καὶ σὺ ἐπιτήδεια ἔχων τύγχανεις. Λα. ἀλλὰ μὴν ἔστι γε ἃ ἔχω ἐπιτήδεια. Ερ. ἀπόδυθι τοίνυν καὶ ταῦτα. Λα. ἀπόδυσις δὲ τίς ἐστιν; Ερ. ὁρᾷς τὸν ἄνδρα τὸν ἐπὶ τῷ πρῴρᾳ; Λα. ὁρῶ. Ερ. ἐκεῖνος ἀποδύσεται σε. Λα. ἀλλὰ μὴ ἐκεῖνος γε ἀποδύσεται. Ερ. ἀλλὰ μὴν ἀποδύσεται. Λα. ἀλλὰ μὴν οὐκ

ρανον ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲ ὠδαμῶς, νεκρὸν ἢ μάλα. ὥστε ἀπόθου ταῦτα. Λα. ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. Ερ. καὶ τὸ τύφον ἀπόρριψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν. βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον, συνεμπεσόντα. Λα. ἐκεῖνα ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν σφενδόνην. Ερ. ὠδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λα. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὁρᾷς. Ερ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λα. ἰδοὺ σοι ψιλὸς εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. Ερ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. Δα. ναὶ ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ παραδέξαί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἀ γυμνὸν ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον. ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, ἢν ἔτερον πόδα ὑπερθῇς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς στέφανους ταύτας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς ὁρᾷς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστήσομαι τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ερ. ὅτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι. ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ ὁ πολῦτιμος ὦ Κράτιστε, καὶ τὴν μαλακίαν ἢ σωσίπολιν, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐν ταφαῖς νόμιζε, μηδὲ τὰ ἐν προγόνοις ἀξιώματα. κατάλιπε ἢ καὶ γλῶτταν, καὶ δόξαν. καὶ εἴ ποτε σε ἡ πόλις ἀνακηρύξει διεγράψατο δηλονότι, καὶ τὰς ἐπιγραφὰς[1], μηδὲ ὅπως μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν λίθον. βαρεῖ γὰρ καὶ τοῦτο μεμνημένον. Κρα. ἀλλ' ἐκὼν μὲν ἀποῤῥίψω δέ. τί γὰρ ὠφελοῦμαι; Ερ. βαθεῖ. σὺ δὲ τί; ἔτι καὶ σὺ τὰ ὅμοια ἔχεις; Τρ. ἔτι μὰ τὸν Δία. Ερ. ἀπόθου καὶ ταῦτα. Τρ. ἀπόκειται. Ερ. ἔμβαινε. Τρ. ἰδοὺ ἐμβαίνω. Ερ. ἐμβαίνεις δὲ καὶ σὺ, ὁ τὰ ἐπιτάφια ἔχων; Μεν. ἐμβαίνω. Ερ. ἀπόθου καὶ ταῦτα. Μεν. ἀπόκειται

ὁ ἔνοπλος, τί βλέπ; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Κρ. ὅτι νικήσασι ὦ Ἑρμῆ. καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφες οὖν γῇ τὸ τρόπαιον. οὐ γὰρ δή, εἰρήνη, καὶ ὅπλων δεήσει. ὁ στενὸς δ' ὅτος καὶ γε δεῖ κἀμοί, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ἐπὶ τῷ φροντιδίῳ, τίς ἐστιν, ὁ τὸ βαθὺ πώγωνα καθειμένος; Με. φιλόσοφός τις ὦ Ἑρμῆ. μᾶλλον δ', ἀγύρτης, καὶ περιττίας μεστός. ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. Ερ. κατάθες σὺ τὸ κῆμα πρῶτον. εἶτα καὶ τουτὶ πάνυ. ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τῶν ἀλαζονείαν κομίζῃ, ὅσῳ δ' ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις λόπορους, καὶ λόγους ἀκαταπόδεις, καὶ συνοίσεις πολυπλόκους. ἀλλὰ καὶ μυριοπτίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία, καὶ χρυσίον γε τοῦτο, καὶ ἡδυπάθειαν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν. ἀλλ' ἆρα μὲ, εἰ καὶ μάλα σεσκεύασαι ταῦτα. καὶ τὸ ψεύδος δ' ἀπόθου, καὶ τὸ τύφος, καὶ τὸ οἰεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς ἔγωγε πάνυ σοῦ τὰ ἔχων ἐμβαίνοις, πόσα πεντηκόντορον ἂν ξυλίσῃ ἄν σε; Φιλο. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ σοῖ δοκεῖ κελεύεις. Με. ἀλλὰ καὶ τὸ πώγωνα τοῦτον ἀποξέσθω ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον ὡς ὁρᾷς. πέντε μνῶν τελέσας εἰσὶ τρίχας. Ερ. εὖ λέγεις. κάθου καὶ τοῦτον. Φιλο. καὶ ἦς ὁ ἀπεκείρων ἕξων;

vis armatus? aut quid trophæum iſtud circumfers? *Cr.* Quia vici Mercuri, & res præclaras geſſi, propterea civitas hoc me honore affecit. *Merc.* Relinque trophæum in terra: apud inferos enim pax eſt, nihilque armis opus erit. Verùm quis ille eſt, ipſo habitu gravitatem quandam præ ſe ferens, elatus, contractis ſuperciliis, meditabundus, promiſſa barba: quis iſte eſt? *Men.* Philoſophus aliquis Mercuri: imò præſtigiator, & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula ſub pallio abſcondita. *Merc.* Hunc tu habitum depone primùm: deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inſcitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæſtionum dubiarum, ſpinoſarum diſputationum, & cogitationum perplexarum circumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, & nugas, & rerum minimarum diſquiſitionem. Sed per Iovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, delicias, & molliciem (neque enim iſta me latent, etiamſi ſtudioſe celas) mendacium quoque & faſtum abjice, illamque opinionem, qua te aliis præſtantiorem eſſe ducis: nam ſi cum his omnibus ingrediaris quæ te quinqueremis accipiat? *Ph.* Depono igitur ea, quandoquidem ſic jubes. *Men.* Sed & barbam hanc deponat Mercuri, cùm adeò gravis, & hirſuta ſit, ut vides: cujus capilli quinque ſunt minarum ad minimum. *Merc.* Rectè dicis: hanc etiam depone. *Ph.* Ecquis erit qui detondebit? *Merc.*

1 Ἐντοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκὴ quas πλατείας vocavit. in Vitarum auctione & alibi. *Bourd.*

1 Ἐπ-

Ερ. Μένιππε, ἔτοσι, λαβὼν πέλεκυν τὴν ναυπηγικὴν, ἀποκόψῃ αὐτὸν, [1] ἐπικόπῳ τῇ ἀκαθάρτῳ χρησάμενος. Με. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ. ἀλλὰ σχοινά μοι ἀνάδος. γελοιότερον γὰρ τοῦτο. Ερ. ὁ πέλεκυς ἐκεῖνος. Με. οὐχ. ἀνθρωποπρεπέστερον γὰρ νῦν ἀπεκρίνω, ἀποτέμνων αὐτὸν τὸν κάθαρσιν. βέλτιον μικρὸν ἀφίλαμμον καὶ τὴν ὀφρύων; Ερ. μάλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐκπήρκειν, σὺ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο, καὶ δακρύεις ὦ πρόπαρμα, ἢ ὡς δεινὰ βλέπων ἀπειλιᾷς; ἔμβηθι δ' οὖν. Με. ἴνα ἔπι τὸ βαρύτατον τοῦ μέλους ἔχῃ. Ερ. τί ὦ Μένιππε; Με. κολακίαν ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ σοὶ τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλο. ἄκουε δὲ σὺ ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν εἰλικρίνειαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸ γέλωτα. μόνῳ γὰρ τὸ ἄλυπον γαλᾷς; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κἄφα γὰρ καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ ὡς τὸ κατάπλουν χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τὸ ῥημάτων τοσαύτην ἀντιρρησιλογίαν, καὶ ἀνιλύσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ ὁμοιοτέλευτα, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τἄλλα βάρη τοῦ λόγου. Ρη. ἰοὺ, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. Ερ. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀγκύρια. τὴν ἀποσάρραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀναπαύσθω. πίπτουσιν τὸ ἱστίον. εὔδιοι ὦ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. εὐ πάσχομεν. τί οἰμώζετε ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸ πώγωνα διδαμάζων; Φιλ. ὅτι ὦ Ἑρμῆ ἀθάνατόν φαμεν τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Με. ψεύδη.

Merc. Menippus iſte ſumpta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuperpoſitam. *Men.* Nequaquam Mercuri: ſed da mihi ſerram: hoc enim erit, magis ridiculum. *Merc.* Sufficiet ſecuris. *Men.* Euge humaniorem reddidiſti, ſepoſito ejus fœtore hircino. Vis-ne ut paulum de ſuperciliis auferam? *Merc.* Maximè. Nam hæc ſuper frontem attollit, neſcio quò ſe ipſum intendens. Quid hoc rei eſt? etiam ploras ſceleſte? & mortem formidas? ingredere igitur. *Men.* Vnum adhuc graviſſimum geſtat ſub alis. *Merc.* Quidnam Menippe? *Men.* Adulationem Mercuri, quæ illi dum viveret multum profuit. *Ph.* Igitur & tu Menippe depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, generoſitatem, & riſum: ſoluſne omnium rides? *Merc.* Nequaquam, ſed retine iſta, levia cùm ſint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu verò Orator depone iſtam tantam verborum contradictionem, antitheſes, membrorum adæquationes, periodos, barbariſmos, aliaque orationum pondera. *Rh.* En depono. *Merc.* Bene res ſe habent. Itaque ſolve funem, attollamus ſcalas, retrahatur anchora: expande velum, tuque portitor dirige clavum. Simus hilares. Quid ploratis ſtolidi? tuque Philoſophe in primis? qui paulò ante tua barba ſpoliatus es. *Ph.* Quoniam Mercuri, animam immortalem eſſe putabam. *Men.* Mentitur: alia enim ipſum mœ-

[1] Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum ſuper quo aliquid diſſecatur, vox in uſu rariſſimo. *Bourd.*

ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δειπνήσῃ πολυτελῆ δεῖπνα, μὴ ὑ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνειν, τῷ ἱματίῳ τῷ περιφαλῶ κατειλήσας, περιέισιν ὁ κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἤδη ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ ὦ Μένιππε, σὸν ἄχθη λυπήσαιον; Με. πῶς, ὃς ἔπασχον ἐπὶ τ θανάτῳ, καλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μείζω λόγων, ἐ κραυγή τις ἀκούσῃ, ὥσπερ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων; Ερ. ναὶ ὦ Μένιππε. σὸν ἀφ' ἑνὸς γε χώρου. ἀλλ' οἱ μὲν, ἐς τὸν ὄκλησιν σωελθόντες, ὅσμοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ. καὶ ἡ γυνὴ αὐτὸ, σωίχηται ὡς τ γυναικῶν. καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁ μίαις καὶκείνα ὑπὸ τ παιδῶν [1] βάλλεται ἀφόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι ὑ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ὁ Σικυῶνι, ἐπὶ ταφίοις λόγοις διεξιόντα, ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κακύουσα; [2] ἐξάρχει δ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. σὲ ὑ οὐδεὶς ὦ Μένιππε ὀδυρύμενος, καθ' ἡσυχίαν ὑ κεῖσαι μόνος; Με. εὐδαιμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων εἰκτισον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τ κορακίων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν σωελθόντες, διάσωσί με. Ερ. γλυκάδιος εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἅπιτε ὡς τὸ δικαστήριον, εὐθείαν ἐκείνῃ ὡσίοντες. ἐγὼ ὑ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλως μεταδώσομεν. Με. εὐπλοεῖτε ὦ Ἑρμῆ. ὡσίωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς ὁδὸν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

mœrore afficere videntur. *Merc.* Quænam illa? *Men.* Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, proſtibula in orbem luſtrabit: nec manè deceptis adoleſcentibus ſua ſapientia, pecuniam accipiet. Hæc ſunt quæ illi dolent. *Ph.* An tibi moleſtum non eſt Menippe, quòd mortuus es? *Men.* Quomodo moleſtum ſit mihi, qui ad mortem, nullo vocante, feſtinavi? Verùm nonne clamor quidam interim dum confabulamur veluti quorundam in terra vociferantium exauditus eſt? *Merc.* Etiam Menippe: verùm non unico loco. Sed quidam in unum cœtum convenientes, mortuum Lampichum læti irrident: & illius uxorem mulieres circunſtrepunt, atque illius liberi nuper nati, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone iſto recitantem. Atque per Iovem, Damaſiæ mater uluians, lamentationem pro Damaſia cum mulieribus incœptat. Te verò, Menippe nemo deplorat, & ſolus jaces tranquillus? *Men.* Nequaquam: nam haud multò poſt, canes miſerabiliter propter me latrantes audies, & corvos alas concutientes, quando ad ſepeliendum me convenient. *Merc.* Generoſus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò, & portitor alios tranſvectabimus. *Men.* Fœliciter navigate, ô Mercuri. Nos verò

1 Βάλλ] δ φόνοις] Sic paſſim. *Beurd.*
2 Ἐξάρχ] Narrat eadem *de luctu*. Idem.

γ Κρατ.

μὴν ἢ ἐ ἡμεῖς. τί δὲ ἔτι ἐ μέλλετε; διαψηφίσασθαι δηπού. καὶ τὰς κατηγορίας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γύπας, ἐ λίθους. δικασθήσεσθαι ἢ ἑκάστε βίου.

verò progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Iudicari oportebit: & graves dicunt esse pœnas: rotas, vultures, saxa. Vniuscujusque autem vita examinabitur.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤΗΣ.

Μοίεριχον τὸν Πλούσιον ἐγίνωσκες ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθε, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος ἐ αὐτὸς ὤν; τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθη ἐπιλέγειν, Ἦ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. Διο. τίνος ἕνεκα ἂν Κρᾶτες, ἐδεόμεθα ἀλλήλων; Κρα. ὅ κλῆρε ἕνεκα ἐκείνου, ἡλικιώτης ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐποιοῦντο. Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίερχος εἰ σφαπόλοιτο, διατιθεὶς ἅπαντων τὰ ἑαυτῶ πάντων, Μοίερχον ἢ ὁ Ἀριστέας, εἰ σφαπίλθοι αὐτῶ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ ἢ, ἐδεόμεθα ἀλλήλων, κατορθαλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων πυθομένοι μὲν τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσπερ [1] Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἅπτο μὲν, [2] Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι ἢ, Μοιερίχῳ. [3] καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖ-

CRATETIS ET DIOGENIS.

CRATES.

Mœrichum illum divitem noratis Diogenes, illum inquam insigniter divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onustæ mercibus, cujus consobrinus Aristeas, ipse etiam dives? Homericum illud in ore habere solebat, *Aut me confice tu, aut ego te. Diog.* Cujus rei gratia sese invicem captabant Crates? *Crat.* Hæreditatis causa uterque, cùm essent cœvi. Et palam testamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mœrichum vicissim Aristeas, si prior è vita decederet. Hæc igitur cùm essent in tabulis scripta, illi sese invicem colebant & adulatione superare contendebant. Porrò divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis: quin & Pythius ipse, nunc Aristeæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum trutina pro-

1 Κρατ. καὶ Διογ. Χαλδαίων παῖδες] Sic in Necyomantia Eunap. Ed. Bourd.

2 Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. Idem.

3 Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* Idem.

νον ἔρρεπε. Διο. τί δῶ πέρας ἐχόντι ὦ Κράτης; ἀκέσομαι γὰρ ἀξίων. Κρατ. ἅμφω πεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας. οἱ γὰρ κληροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρᾳσυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντες, ἀδὲ πώποτε προσδοκήσαντες ἔτυχον ἡμετέρου τοῦτο. Ἀφανίζοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος [1] ἐς Κίρραν, καὶ μέσον τὸ πέλαγος πλαγίῳ προσπίπτοντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. Διο. ὀρθῶς ἐπάταξαν. ἡμεῖς γάρ, ὁπότε ὁ τοῦ βίου ἥμιν, ἀδὲν τοιοῦτον ὑπενοοῦμεν προσέσεσθαι. ὅτε ποτὲ δέξαιμι Ἀντισθένει ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὸ βακτηρίας αὐτοῦ εἶχεν γάρ πάνυ κομψὸν ὑπ' [3] ἀγρίης ποιησάμενον. ὅτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπιθυμεῖς κληρονομεῖν λιθαλοιτοῦ ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸ πίθον, καὶ τὼ πέρα, λοιπὰς δύο ῥίμμας ἔχοντα. Κρ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἐδὲ ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διόγνητε. ἐγὼ γὰρ ἐχέλω, σύ τε Ἀντισθένης σκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σῦ, πολλῷ μείζω, καὶ σεμνότερα τὰ Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῄς; Κρατ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀληθείαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νὴ Δία μέμνημαι, τοῦτον ἀφελόμενον τὰ πλεῖστον παρ' Ἀντισθένους, καὶ

propendebat. *Diog.* Quid igitur tandem evenit Crates? nam audire est operæprecium. *Crat.* Eodem die ambo sunt mortui: cæterùm hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem devenerunt, quorum uterque illis cognatus erat: quibus hæc obventura nusquam prædictum fuerat. Etenim cùm Sicyone Cirrham versùs navigarent, medio in cursu, obliquo orto [2] Iapyge, pessundati sunt. *Diog.* Rectè factum. At nos cùm in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus: neque unquam optavi ut morereturAntisthenes, quò nimirum illius baculus ad me rediret hæredem: validum autem ex oleastro factum habebat. Neque tu Crates opinor, cupiebas me mortuo in possessionum mearum successionem venire, puta dolii, ac peræ, cui inerant duæ lupinorum [4] chœnices. *Crat.* Neque enim mihi quicquam, imò ne tibi quidem Diogenes rebus istis erat opus. Nam quæ ad rem pertinebant, ea nimirum longè majora & splendidiora quàm Persicum imperium, tu ab Antisthene, ego à te tanquam jure hæreditatis accepi. *Diog.* Quænam sunt ista quæ dicis? *Crat.* Sapientiam, inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. *Diog.* Per Iovem memini me in istiusmodi opum hæreditatem Antistheni successisse, tibique eas

1 Ἐς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pausanias ab Hom. scribit vocari Crissam. Strabo & Ptolem. diversas faciunt. *Bourd.* Sicyone urbs est Achaiæ non procul à Corintho Cyrrha, Phocydis oppidum, ad radicem Parnassi montis è regione Sicyonis. *Cogn.*

2 *Iapyge*] Vento ab occasu solstitiali spirante, qui & Caurus dicitur. *Idem.*

3 Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπικὸς. Hesych. Suid. interpres Pindari, Pollux, alii. *Bourd.*

4 *Chœnices*] Χοῖνιξ Attica mensura pro atidis, maximè cibo diurno cujus capacitas est sesquisextarius. *Cogn.*

σοὶ ὑπὸ πλείω κεῖσθαι τούτων. Κρατ. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐπεχείρει ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. εἰς ὃ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. Διο. εἰκότως. ἃ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξασθαι τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καὶ σαθρὰ τὰ σκάφη βαλανιῶν. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλοι τις εἰς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν οὖθ', καὶ διέῤῥει, ὃ πυθμένα τρῶγαν οἱ δωδεκάμυες· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναΐδων αὗται παρθένοι εἰς τὸ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ. ὑμεῖς μὲν ἔχοιμι τὸν ὀβολὸν καὶ τοῦτο τὸ πολύτιμον. οἱ δὲ, ὀβολὸν ἡξίουν κομίζοντες. καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

eas multò ampliores reliquisse. *Crat.* Verum reliqui mortalium hoc possessionum genus aspernabantur: neque nos ob spem potiundæ hæreditatis quisquam obsequiis captabat: sed oculos ad aurum omnes intendebant. *Diog.* Neque injuria: neque enim habebant, quò facultates ejusmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui tanquam putria marsupia, deliciis diffluebant. Quò fiebat, ut si quando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, excideret illico & effluerent, cùm id continere fundum non posset. Cujusmodi quiddam accidit Danai filiabus virginibus, quæ in pertusum dolium aquam important. At iidem aurum dentibus, & unguibus, omnique vi servabant. *Crat.* Proinde nos nostras opes hic quoque possidebimus: illi obolum, eumque ad portitorem usque tantum ferentes venient.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ALEXANDRI, ANNIBALIS, SCIPIONIS ET MINOIS.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ἐμὲ δεῖ προτιμᾶσθαί σου λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι. Αν. ὄμβρει, ἀλλ' ἐμί. Αλη. ἴκων ὁ Μίνως δικαστής. Μι. τίνες δ' ἐστέ; Αλε. οὗτος μέν, Ἀννίβας ὁ καρχηδόνιος. ἐγὼ δ', Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; Αλε. περὶ προτεθείας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐ-

ALEXANDER.

Me tibi, ô Libyce, præponi par est: præstantior enim sum. *An.* Minimè: sed me. *Al.* Ergo judicet Minos. *Min.* At quinam estis? *Al.* Hic est Carthaginensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. *Min.* Per Iovem ambo gloriosi. Sed qua de re vobis est altercatio? *Al.* De præstantia. Hic enim se meliorem fuisse quàm ego, exercitus ducem dicit. Ego verò

γὼ ἦ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτῳ μόνον, ἀλλὰ πάντων χρεὼν τὸ πολέμιε. Μι. ἀκοῦσον δὲ μέρα ἐκείνεος οἵπερ. σὺ ἦ πρῶτος ὁ λέγος λέγε. Αν. ἓν μὲν τοῦτο ὦ Μίνως ἀκούομαι, ὅτι σοταῦθα καὶ τῶν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον. ὥστε δὲ ταύτῃ πλέον ἔτος συέγκριτό μοι. φημὶ ἦ τούτῳ μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύναμίν τε προσαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸν πρὸς τὸν ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄρξας κρατήσας. καὶ τοὺς μὲ Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τὴν ἑσπερίαν. καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν, ἀπεῖδε κατέδραμον. καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις. καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην. καὶ μέχρι τῆς ὠκεανείου ἦλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς [4] δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι καὶ τὰς πόλεμὸς γαφυρώσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτι Ἄμμωνος μὲν ὀνομαζόμην, ὅτι θεὸς ἐν-

verò ut omnes sciunt, non istō solùm, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuere, in re militari fuisse me præstantiorem affirmo. *Min.* Ergo vicissim uterque dicat. Tu verò Libyce primus verba facito. *An.* Vnum hoc me juvat Minos, quòd & hic Græcam linguam didicerim: adeò ut neque etiam hac in re iste me superet. Porrò illos maximæ laudis dignos affero, qui cùm principio nihil essent, magni tamen evaserunt & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis Iberiam adortus, cùm pro fratre dux essem exercitus, maximis rebus idoneus, & præstantissimus sum judicatus. Ibi tum [1] Celtiberos cepi, & Galatas heſperios devici. Et cùm [2] magnos montes transcendissem, omnem [3] Eridanum percurri: multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præeminentis urbis suburbia grassatus sum: totque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cùm neque me Ammonis filium appellarem neque me Deum

1 *Celtiberos*] Ad Iberum Hispaniæ fluvium populos. *Cogn.*

2 *Magnos montes*] In Alpibus occurrentem sibi Tit. Sempronium Cons. apud Trebiam profligavit Flaminium Cons. fudit ad Trasimenum lacum cesis 15000. Romanorum. Liv. 4. Eutro. 3. *Idem.*

3 *Eridanum*] Italiæ fluvium è Vesulo monte in mare Adriaticum influentem qui hodie dicitur Padus, omnium fluviorum maximus. Cætera sunt in Curt. & Arrian. *Idem.*

4 Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variæ de horum annulorum mensura sententiæ, quorumdam sententias profert Liv. lib. 23. *expleſſe tres modios ſuper dimidium.* Sed famam veriorem putat, quæ tradit non fuisse plus modio. Aliter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Oros. Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt. ut Dio Prus. Tert. Apol. & hic Lucianus omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. *Bourd.*

1 Ἐχελῶ

νεμ ἀσυπνιώμην, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνδρασι εἶναι ὁμιλοῦντα, στρατηγίας τε τοῖς σωφρονεστάτοις ἀντιξιτεζόμενον, καὶ στρατιώτας τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενον. ἀ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταφωνιζόμενον ὑποφεύγοντας, πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι ἀδιδόντας σὺν τῇ νίκῃ. Ἀλέξανδρον δὲ, παιζοντα ἀρχὴν ἀσιαλαβόντα, ἡύζησα, καὶ ἀσιπαλὺ ἐξέτεινε, χρησαμένου τῇ τύχῃ ὁρμῇ. ἐπὶ δ' ἂν οἰκησί τε, καὶ τὸ ἄλεθρον οἰκεῖον Δαρεῖον σὺν Ἴσσῳ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκρίτησεν, ἀπιστὰς τὸ πατρῴων, καταπαιδεύσας ἕξιν. καὶ δίαιταν τῇ μηδικῇ μεταδιήτησιν ἑαυτόν. καὶ ἑταιρόφιλ ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συναπέκτεινεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δ', ἦρξα ἐπίσης τὸ πατρῴου. καὶ ἐπειδὴ μεταπέμπεται τὸ πολεμίαν μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλουσάντων τῶν Λιβύων, παχέως ὑπήκουσα. καὶ ἀδιάφορα ἐμαυτὸν παρέσχον. καὶ κατεδικασθείς, ἤνεγκα δυναμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὤν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ ὅτι Ὁμήρου, ὥσπερ οἶδα ἐρράψωδῶν. ὅτι ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλέξανδρος ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ὅτου διὸπ ἄμφιθέματι τῷ κεφαλῷ δεδεδθαι, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά. ἡμῖν δ' ἀπὸ τῶν ἀμείνων δέξεσιν ἂν γυναικὶ καὶ στρατικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον, ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένου. Μι. ὁ μὲν, ἔρρηκεν οὐκ ἀσθενῆ τὸ λόγον, ὑσὶ ὡς λίβυν εἰκὸς ἦν ἰδιῶτ αὐτῷ. σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

Deum fingerem, neque matris insomnia narrarem: sed me hominem faterer, & contra duces prudentissimos decertarem, & contra fortissimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui priùs fugiunt, quàm quisquam eos persequatur, & cuivis audenti victoriam facilè tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit & fortunæ quodam impetu usus multùm ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Issо & Arbelis devicit, à paterna virtute degenerans adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit: & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem pariter patriæ dominatus sum: quæ cùm me revocaret, hostium magna classe adversus Libyam navigante, statim parui: continuoque me hominem privatum dedi & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cùm essem, omnisque Græcanicæ disciplinæ expers, nec Homerum ut iste didicissem, nec Aristotele sophista magistro, sed sola naturæ meæ solertia usus essem. Hæc sunt quibus me Alexandro meliorem prædico. Quòd si præstantior est iste quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoso viro, & imperatore bono: qui mentis sententia magis quàm fortuna est usus. *Min.* Hic certè non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu verò Alexander quid ad hæc dicis?

Al.

Αλε. [1] ἐχρῆν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν τοῦ ἀνδρὸς ἀτυχῆσαι. ἐκεῖνη γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷος δὲ ὁ ἔτερος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως δ' ὅρα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτῶν διλώσεγκα. ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγάμεμνος, καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν τῶν Μυρμιδόνων κατέσχον, καὶ τὰς Φοίνικας δὲ πατρὸς μετῆλθον, καὶ Φωκέας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ. φοβηθεὶς ὑπ' αὐτῶν χειροήθησεν, σὺν ἧξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπιτρέπων, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν. ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγοις ἄγων, ἐστράτευον ἐς τὴν Ἀσίαν. καὶ ἐπί τε [2] Γρανικῷ σκεδάσας μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ὑπὸ σὺν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον ἐπὶ Γόρδιον, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς φρατὸν ἄγων. καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν ἐκρὸς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γὰρ ὁ παρθμεὺς μὴ ἀφαρκίσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χεδίας ἀφαπξαμένους τὰς πολλὰς αὐτῶν, ἀφαλλόσθαι. καὶ ταῦτα ὃ ἔπαθον, αὐτὸς ἐκινδύνευον, καὶ πεζώσκελος ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ὑπὸ Τύρου, μὴ δὲ τὰ ὑπ' Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν, ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, σὺν δυνάμεσι ῥωμήτοις ἀνδρας ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ πομπῇ. καὶ τοὺς φίλους δ' ἐ-

Al. Nihil certè Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim, qui cùm essem adhuc adolescens rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebarum subversione perterrui. Tum ab iis dux electus, dignum non putavi, Macedonum imperium curando, me contentum esse eo quod pater reliquerat. Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, & grave ducens, ni universum occuparem, cum paucis Asiam invasi: & apud Granicum magna pugna vici. Captaque Lydia, Ionia, ac Phrygia, denique subjugato quicquid obvium erat, Issum veni ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat. Post hæc, ô Minos vos ipsi scitis, quot uno die mortuos vobis miserim. Dicit enim Charón, sibi tunc scapham non sufficisse: sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse. Et hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & arbelis gesta sunt reticeam, ad Indos usque veni, meumque Imperium Oceano terminavi: & ipsorum elephantes cepi, & Porum captivum abduxi. Scythas etiam non contemnendos homines superato Tanai, magno equitatu devici: & amicos beneficiis devinxi, & ab

1 Ἐχρῆν μὲν] *Nihil erat respondendum.* Bourd.
2 Γρανικῷ] *Ad Granicum fluvium.* Arrian. Curt. *Idem.*

1 Πῶ-

ποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστὰ ἔπασχον, ἀφ' ὧν τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι προσώπους ἀφεῖλε ἐμοῦ. τὸ δ' ὃν παλαιόν, ἐγὼ μέν, βασιλεῦον, ἀπῆλθον. ὅστος δ', οὐ φυγὴν ὢν, ἀλλὰ Προυσίᾳ τῷ βιθυνῷ, κακίστῳ ἄξιον ὄντα, πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ὑπερέθετο τὸ Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν. ὑπὸ σοῦ γὰρ, ἀλλὰ πανουργίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις. νόμιμον δ', ἢ σοφισὴς, οὐδέν. ἐπὶ δέ μοι ἀνειδίσαι τὴν τρυφὴν, ἐπελελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησε Καπύη, ἐπέρασις συνών, καὶ τὰς δὲ πολέμου καιρὰς ὁ χρυσὸς καθηδυπάθων. ἐγὼ δ', εἰ μὴ μικρὸν τὸ ἐπιέζεια δόξας, ἐπὶ τοῦτο ἦα μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναμαχὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὸ μέχρι Γαδείρων ὑπήκοον; ἀλλ' οὖν ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑπερπλήσειν ἤδη, καὶ διακόσιαι ὁμολογοῦσαι. εἰρήκα. σὺ δ' ὦ Μίνως δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ λέγειν πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκη. μὴ πρότερον, ἕως μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. Μι. τί γὰρ εἶ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; Σκη. ἐπαλαιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μι. τί οὖν σὺ εἶ σὺ ἐρεῖς; Σκη. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, ἐπὶ δὲ Ἀννίβου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κατηναγκάσας ἀτάμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος ἔτος, ὃς ἐμὲ Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ ὑδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, ἀξιῶ;

& ab inimicis me vindicavi. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat: siquidem rerum à me gestarum magnitudine adducti sunt ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit: sed hunc, cùm apud Bithynum Prusiam exularet, ut vir pessimus & crudelissimus merebatur. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, sed versutia, perfidia & dolis id peregit: nunquam justi, aut claritudinis alicujus memor. Sed quoniam delicias mihi objecit: oblitus mihi videtur eorum quæ Capuæ commisit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus prodidit. Ego verò, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potiùs me contulissem, quidnam adeò magni præstitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque tractum ad Gades usque sub potestatem facilè redigere potuissem? Sed hæc nulla contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu verò Minos judica. Hæc enim è multis protulisse satis est. *Scip.* Ne priusquam me quoque audiveris. *Min.* Quisnam & cujas es vir optime, qui dicendi copiam poscis? *Scip.* Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis subegi. *Min.* Quid igitur tu dices? *Scip.* Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum persecutus devici, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare ausit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me velim?

Μι. τὴ Δί' ὀμνύμενα φῆς ὦ Σκηπίων. ὥστε πρῶτός μ' κεκρίσθω Ἀλέξανδρος. μετ' αὐτὸν δή, σύ. εἶτα εἰ δεκτέ, τρίτος Ἀννίβας, εἰδὲ ὅτου ὑπερφρονητέος ὤν.

Min. Per Iovem æqua dicis Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu verò secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΑΛΕΧΑΝΔΡΟΥ.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ πέπονθας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Αλε. ὁρᾷς ὦ Διόγενες. ἐ παρεδόξου γ', εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. Διο. ἔκλεν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν. σὺ γ' Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Αλε. Φιλίππου δηλαδή. ἐ γὰρ ἂν ἐπεθυμήκειν Ἄμμωνος ὤν. Διο. καὶ μὴν καὶ τῶν τοῦ Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγετο, δράκοντι ὁμιλεῖν αὐτὴν, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ. εἶτα ὕστερον σε πεφηνέναι. τὸν γ' Φίλιππον ἐξαπατηθῆναι οἰόμενον πατέρα σὸν εἶναι. Αλε. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νῦν γ' ὁρῶ ὅτι ἐδὲν ὑμεῖς ὑπὲρ ἡ μήτηρ, ἢ τοὶ Ἀμμωνίων [1] πρόφητα ἔλεγον. Διο. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν, οὐκ ἄχρηστόν σοι ὦ Ἀλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κατελέλοιπας; Αλε. οὐκ οἶδα ὦ Διόγενες. ἐ γὰρ ἔφασαν ἐπισκήψαί τι περὶ αὐτῆς ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περ-

DIOGENES.

Quid hoc rei est Alexander, tu quoque perinde atque nos omnes mortuus es? *Al.* Vides Diogenes: nec mirum est, si cùm homo fuerim, defunctus sim. *Diog.* Num igitur Ammon ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret, an verò tu Philippo patre prognatus eras? *Al.* Haud dubiè Philippo: nam si Ammone progenitus fuissem, non obiissem. *Diog.* Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse: deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porrò deceptum Philippum, qui se tnum patrem esse existimaret. *Al.* Hæc etiam ut tu ipse audivi. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. *Diog.* At hoc illorum mendacium Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile. Multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi cuinam tantum imperium reliquisti? *Al.* Nescio Diogenes. Non enim per repentinam mortem mihi de eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum quòd moriens, Per-

1 Προφῆτ] Narrat M. Fœlix. Oct. *Bourd.*

1 Tan-

δίκκα τ δακτύλιον ἐπέδωκα. ἀλλὰ τί γελᾷς ὦ Διόγενες; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἅρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν, κολακεύοντες, καὶ ἀναστέφοντες καὶ προσκυνοῦντες, καὶ τοὺς βαρβάρους, ἔνιοι δὲ, καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς ἀναθήσοντες, καὶ νεὼς οἰκοδομήσοντες, καὶ θύσοντες ὡς δράκοντος υἱῷ; ἀλλ' εἰπέ μοι, πῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; Αλε. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι, τρίτην ταύτην ἡμέραν. ὑπισχνεῖται γὰρ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἤν ποτε ἀφάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν νῦν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς χρὴ ἡμᾶς εἰς τὴν Αἰγυπτίων θεὸν. Διο. μὴ γελάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν σὲ ἀδὸν ἔτι σε μωραίνοντα καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐάσω, μὴ ἐλπίσῃς. ὁ γὰρ θεμις ἀνελθεῖν ποτὲ τὸν ἅπαξ διαπλεύσαντα τὸν λίμνην, καὶ εἰς τὸν αὖθις δρόμον παρελθόντα. ὁ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ κερβερος ὁ κυνοκέφαλος. ἐκεῖνα δὲ ἤδη ἂν μεθυσμένα ἐφοβήθην σε, πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν σωφρονίσῃς ὅσον δεδιδαγμένον ὑπὲρ γῆς ἀπολιπόντα, ἀφίξαι, σωφρονοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ στρεπτὰ, καὶ χρυσοῦν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ πυρὸν, καὶ δέξαν. καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον [1] ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. ἢ λυπεῖ ταῦτά σε νῦν ὑπὸ τῆς μνήμης ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάταιε; ἢ δὲ ταῦτά σε ὁ

Perdiccæ annulum tradidi. Verùm quid rides Diogenes? *Diog.* Quidnam aliud, quàm quod memini quid Græci fecerint, quum nuper accepto imperio tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt? *Al.* Etiamdum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porrò Ptolemæus ille satelles meus, siquando detur ocium ab his rerum tumultibus qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, inibique sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. *Diog.* Non refero, Alexander, cùm te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Annubis, vel Osiris? Verùm hæc ne speres divinissime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quòd neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feras animo quoties in mentem tibi redit, quanta fœlicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tanta vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloria: deinde quòd eminebas conspicuus, dum vectareris, dum vitta candida caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid hæc te discruciant, quoties animo recursant? Quid lachrymaris ô stolide? Annon hæc te docuit sapiens ille

1 Ταινίᾳ λευκῇ] Sic in Dialogo Alexandri & Philippi. *Bourd.*

σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οὐσίας βίβλους εἶναι τὰ ἀγαθὰ τῷ τύχης; Αλε. σοφὸς, ἁπάντων σκώληκ[1] κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μοὶ ἤρεσε παρ' ἐμοῦ, οἷα ἦν ἐπίστασθαι. ὡς ἂν χρήσωμαι μὲν τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, ἐπαιδύνῃ, καὶ ἐπαινῇ, ἅμα μοὶ ἐς τὸ κράτος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἅμα δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸ πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γέρης ὁ Διόγνητος ἄνθρωπος, καὶ τυχίτης. πολλοῦ ἄρα τοῦτό γε ἀπολέλαυκε αὐτοῦ τὴ σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηλεήμονα μικρά γε ἔμαθεν. Διο. ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις. ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπὶ σεαυτὸν γε ἰὼν ἑκάστοτε ὅ φύσ[ει]. σ' ἦ, κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπιπασασίμβρ[ο]τίε, κἂν αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. ὅτῳ γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖμβρ[ο]τος καὶ γὰρ κἀγὼ Κλεῖτον σκαίτον ὁρῶ, κἀ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ἐρεμύζοις, ὡς ἀλφασάσειτο, κἀ ἀμύναιντό σε ἂν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τῷ ἑτέρῳ σὺ τοῦτῳ βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφλω.

ille Aristoteles, ne res eas quæ à fortuna proficiscuntur, firmas putares? *Al.* Sapiens ne ille, cùm sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quàm multa à me metierit, quæ mihi scripserit, utque mea in disciplinis ambitione abusus sit, cùm mihi palparetur, ac prædicaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne sibi vitio verteretur quòd eas caperet, præstigiosus ille & fraudulentus homo, Diogenes. Quanquam illud fructus ex ipsius sapientia fero, quòd nunc ut summis de bonis excrucior, quæ paulò ante enumerasti. *Diog.* At scin' tu quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem hic veratrum non producitur, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas: sic enim desines de bonis Aristotelicis discruciari. At Clitum illum, & Callisthenem video, & complures alios in te prodeuntes, ut te discerpant, & injurias à te acceptas ulciscantur. Quare alterum hanc viam ito, & ut dixi, sæpe bibito.

1 Κολάκων ἐπιτριπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, δωροδοκίαν, κολακείαν ubique perstringit. *Benrd.*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, σὺκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ σὸν ἐμὸς υἱὸς εἶναι, ἐπεὶ γὸ ἂν ἐπεθήκεις, Ἀμμωνός γε ὤν. Αλε. ἀσθ' αὐτὸς ἠγνόουν ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου μὲν Ἀμύντου υἱὸς εἰμι. ἀλλ' ἐδόξαμέν τὸ μηδὲν τοιοῦτον, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενον εἶναι. Φι. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν θρηττῶν; Αλε. ἐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀντέστη, οἰόμενοι θεὸν μάχεσθαι. ὥστε ῥᾴδιον ὑπερφυῆναι αὐτῶν. Φι. πόσοι δὲ ὑπερφυῆσαι σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς διελοῖς ἀεὶ συμπίπτοντας, τοξότας, καὶ πελταστάς, καὶ [1]γέρρα οἰσόντας θωρακίσματα; Ἑλλήνων κρατεῖν ἴσως ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλιτῶν, καὶ τῶν Θετταλῶν ἱππέων, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ Παίονας καταστρέψαι, ταῦτα μεγάλα; Μήδων δ', καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ [2]χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, σὺκ οἶδα ὡς ἂν σὺ μόνος μὲν Κλεάρχου ἀντιλάβοιτο, ὑπερφυῆσαι, ἀσθ' εἷς χεῖρας

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

PHILIPPVS.

Non igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem non obiisset. *Al.* Nec ipse nescius eram pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. *Ph.* Quid ais? conducibile id tibi visum est ut vatibus fallendum te exponeres? *Al.* Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nulluſque viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque faciliùs ipsos imperio meo subdidi. *Ph.* Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arculis, peltariis, gerriſque vimineis defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, nonne hæc ardua sunt? An verò nescis ut Medos, Persas, Chaldæos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te duce Clearcho decies mille viri bello adorti expugnarint, non sustinentes illos ad

1 Γέρρα οἰσόντα] *Crates viminea*, quid gerræ docet Ioseph. 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula. *ἰτέα*, de quib. alibi. *ἰτέαις* vocat Hesych. quem vide. lege Lucianum de Historia scribenda. *Bourd.*

2 Χρυσοφόρων] Dico alibi. *Idem.*

ὑπομειάντων ἐλθεῖν ὀιείων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ βέλος ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; Alex. ἀλλ' οἱ Σκύθαι μὲν πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ ἀκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ὁ Δημήτριος αὐτὸς, οὐδὲ [1] περιδεήσας ἀνομίλῳ πρὸς ἴσους, οὐκ ἀπέστην αὐτῶν. οὐδ' ἐπιάρκησα πώποτε, ἢ ὑπερόμνυμι ἐπιορκήσας μεμνημένος, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι δι' νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας ἦ, τοὺς μὲν ἀναμαντὶ πεισέλαβον. Θηβαίους ἦ, ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. Φι. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτον γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα, ἐφόνευσας, ὅτι μὲ πρὸς τοὺς σοὺς πράξεις ἐπαινέσῃ ἐτόλμησε. σὺ δὲ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, [2] κάνδυν ὡς Φαρνάβαζος μετενέδυς, καὶ πάσαν ὀρθὴν ἐπέδυς, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν γυναικῶν. ἐᾶν γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέοντι συγκατακλείσας πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερηγάπων. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπιμελήθης. βασιλικῶς γὰρ τοῦτο. Alex. τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὦ πάτερ οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ σὺν Ὀξυδράκαις πρῶτον κατακλασθῆναι εἰς τὸ αὐτὸς δι' πίστιν, καὶ πόσα πάθεα λαβεῖν πρώτῳ; Φι. οὐκ ἐπαινῶ ταῦτα ὦ Ἀλέξανδρε. ἀλλ' ὅτι μὴ καλὸν ἐνόμιζον οἶμαι καὶ παῖσαι ποτὲ τὸ βασ-

ad manum venire, sed antequam emissum fuisset telum, fugientes? *Al.* At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis proditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidem-ve solvi victoriæ gratia. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi. Thebanos verò fortè audisti quomodo adortus sim. *Ph.* Hæc omnia novi ex Clito, quem tu jaculo tranfverberatum, inter epulas interfecisti, eo quòd me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu verò abjecta chlamyde Macedonica, candyn ut ajunt, induisti, & tiaram rectam imposuisti, & à Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et quod omnium fuit maximè ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quæcunque alia commisisti, quòd viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptas peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est quod solum laude dignum abs te gestum audivi, quòd à Darii uxore formosa tibi temperasti, & matris ac filiarum ejus curam fuscepisti: opus certè regium. *Al.* Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas pater, ut quum apud Oxydracas primus intra mœnia desilii, totque vulnera accepi? *Ph.* Non laudo, Alexander. Non quòd non decorum esse putem vulnerari quandoque Imperatorem,

1 Περιδεήσας] Tangit patris cauponium, de quo Demost. alii. *Bourd.*

2 Κάνδυν] Χιτῶνα Περσικὸν ποικίλον leg. Suid. Hesych. dico ad Heliod. lib. 7. de tænia dictum antea. *Lucian.*

1 Οἷα

λέα, καὶ παρακινδυνεύειν τῷ πατρῖ, ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἤκιστα συνέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραυθείης, καὶ βλέποιέν σε φοβούμενον, ἄμφω μεμψιν ὀφλήσειν, εἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἂν τοῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἄμμων, γάρ, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχθη. καὶ οἱ σοφισταί, κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὑπὸτε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶδ' ποῖος εἶναι τὰς τῶν παρασπίσιον ἐκείνων ἐπικερτομήσεις, ὁρῶντος τὸν νεκρὸν δὲ ἐπὶ πολὺν κείμενον, μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξαθήκοντα, καὶ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὁ Ἥφις Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ' τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε δέδεκται ἀφηρεῖτο τῶν κεκορθωμένων. πᾶν γὰρ ἐδόκει σὺ δεῖς ὑπὸ θεὸν γενέσθαι δοκῶν. Αλε. εἰ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ συναμιλλον πεῖσαί με. καίτοι τὸν Ἄμμωνα ἐκεῖνον μὲν ἑτέρᾳ ἐκείνου λαβόντα, ἐγὼ μόνον ἐχειρωσάμην. Φι. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ συναθλήσας σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ὦ Ἀλέξανδρε, εἰδὼς τὸ τύφου ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν;

rem, & in subeundis periculis prætentare viam: sed quòd illud ex re tua minimè erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & assentationis, prophetæ illius. Ecquis risum continuisset conspicatus Iovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc verò quum jam vita functus es, non multos esse putas qui fictionem illam irrideant & maledictis carpant, quum Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Cæterùm quod ais, Alexander, tibi fuisse conducibile, quò facilius rerum potireris: id multum gloriæ rebus à te præclarè gestis detraxit. Nam etsi hæc à Deo geri viderentur, Diis tamen longè inferiora agere visus es. *Al.* Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed me cum Hercule & Baccho comparabilem statuunt. Quam enim Aornum neuter ipsorum cepit, ego solus facilè subegi. *Ph.* Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis?

ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Ἶα θεοῖλιν Ἀχιλλεῦ θεὸς τὸ Ὀδυσσέα σοι ἔφηνεν θεοειδὲς ἦ ῥα πάρος τε καὶ ὀψὲ, ὡς ἀγορῇ καὶ ἀνάξιε τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοίνικος; ἡδομένῳ γὰρ ἐπὶ τῷ ἔφης βάλεσθαι ἐπάρουρος ὢν, ἠτορέων παρά τινι τῶν ἀκλήρων; ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ὧν ἀγχίνῃ τινὰ φρύγα δεῖλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐκφαῖνε λέγειν. τὸ Πηλέως ἦν υἱὸν, τὸ φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, καταπεπὰ ὅτι θεοὶ αὐτῷ ἀμφοτέρας, πολλὴ ἀφυΐᾳ, καὶ εὐσυνοπτίᾳ θεοῦ τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν ἑκὼν θεὸς τὸ μὴ τὸ ἀγαθῆς δόξης ἐκύρσας. Αχ. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἦν τῶν ἐντεῦθεν ὢν, τὸ βέλτιον ἑκάτερον ὁπότερον ἰὼν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δεξάμενον θοεπίμων βίου. νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄεσι ῥαψῳδήσωσι. μὴ νεκρῶν δὲ, ὁμοπαθείᾳ. καὶ ὅτι τὸ καλὸν

ANTILOCHVS.

Quænam sunt illa Achilles quæ de morte Vlyssi pridie dicebas, nec generosa, nec ambobus tuis præceptoribus Chirone & Phœnice digna? Etenim audiebam cum diceres te malle rusticam vitam agendo, inopiam cui victus non suppeteret multus, operam locare, quàm defunctis omnibus imperare. Hæc certè ignavi hominis verba, Phrygem quempiam meticulosum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forsitan decuisset. Sed Pelei filium, & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & rebus in vita præclarè ab ipso gestis planè contrarium. Nam cùm in Pthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, sed citra gloriam, lubens tamen gloriosam mortem prætulisti. *Ach.* At ô Nestoris fili tunc ignarus eram eorum quæ hic sunt, & utrum eorum esset præstantius, nesciebam: itaque infœlicem illam gloriolam vitæ anteponebam. At nunc tandem intelligo quàm ea sit inutilis: & si sint apud superos, qui quàm maximè res præclarè gestas carmine celebrent. Mortuorum autem unus est omnium honos. Nec illa pulchritudo

1 Οἷα θεοῖλιν] Dialog. ex his verlib. Odyss.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἰὼν θητεύμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis Homeri. *Bourd.*

1 Ω᾽ Καλ-

ἐκεῖνο ὦ Ἀντίλοχε, ὅτι οὐ ἰσχὺς πάρεστιν. ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὁμοῖοι, καὶ κατ' ἀδὴν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ὅτι οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ διδάσκει με, ὅτι οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν. ἰσηγορία γὰρ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὁμοιότατος, ἀμφὶ κεφαλῆς, οὐδὲ ἐ ἐοθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὑπὲρ μὲν θυτεύω ζῶν. Ανπ. ὅμως τί δ' ἂν ἄν τις πάθοι ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντας ἀποθνήσκειν ἅπαξ. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διαπεφευγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τὸ ἐπιέρον ὅσοι σοὶ ὅτι ἐσμὲν οἶδε; μὴ μικρὸν γὰ ἐ Οδυσσεὺς ἀφίξεσθαι πάντως. Φέρε γὰ Δημυθίαν ἐ ἡ κομιδὴ δ' πεφόβημαι, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸ Ηρακλέα, καὶ τὸ Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δόξαιεν ἀνιᾶσθαι, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις ἐ ἀξίοις ἀνδράσι; Αχι. ἐπαισχύνη μὲν ἡ Δημήτηρ τὸν Δία τὸ βίον ἀνιᾶσθαι. οἶμαι γὰ ἐ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ανπ. ἔκ. ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς δ' λέγειν ὁρᾶτε. σκαπτὰν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνίχαλα, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γάλωσι ὄφλημα ὥστε σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

do Antiloche, nec robur corporis adeſt. Sed ſimiles omnes, & alii ab aliis nihil diſcrepantes ſub eadem caligine jacemus: nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur: ſed exquiſita eſt juris æquabilitas, ſimiliſque alter alteri defunctus, ſive ignavus, ſive ſtrenuus fuerit. Hæc ſunt quæ me torquent & ob quæ doleo, quòd non potiùs vivo & operam loco. *Ant.* At verò Achilles, quid agat quiſpiam? Naturæ namque viſum eſt ut omnes omnino moriantur. Itaque par eſt te legi obtemperare, nec ſtatutis diſcruciari: præſertim cùm videas tuos fuiſſe ſocios quotquot adſumus, & paulò poſt adventurus ſit Vlyſſes. Affert autem ſolatium ſocietas in ferendis malis. Vides Herculem, Meleagrum, alioſque admirabiles viros, qui ni fallor redeundi conditionem non acciperent, ſi quis eos mittere vellet ad inopes, & victus indigos, ut illis pro mercede ſervirent. *Ach.* Hæc ſociorum quidem eſt admonitio: ſed neſcio quo pacto memoria eorum quæ in vita fiunt, impendiò me cruciat, & veſtrum unumquemque ita affici arbitror. Quod ni confiteamini, eò deteriores eſtis, quòd hæc toleratis. *Ant.* Minimè: ſed longè meliores Achilles: quippe qui intelligimus quam ſit inutile de iis verba facere. Silere enim, & caſus patienter ferre nobis conceſſum eſt, ne ſi talia in votis habeamus, ridiculi quemadmodum tu, ſimus.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCVLIS.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; ὤμην γοῦν ἄλλῳ μοὶ τῷ Ἡρακλεῖ. τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶπε πρόθυμε Διὸς ὢν ὄντως μοι [1] ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι εἴκων ὑπὲρ γῆς ὡς θεὸς. Ἡρα. καὶ ὀρθῶς ἔγνως. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ὑπ' ἀρχὰς τοῖς θεοῖς σώζεται, [2] καὶ ἔχει καλλίστφυρον Ἥβην. ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. Διο. πῶς λέγεις εἴδωλον δὲ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μὲν πως θεὸν εἶναι, πεθνάναι δὲ τὸ ἡμίσυ; Ἡρα. ναί. ὁ γὰρ ὀνείδους πέπονθεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ. Διο. μαντάνω. [3] ἄνυπνόν σε τὸ Πλάτωνι παρέζωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν ὡς ἐκεῖνα νεκρὸς εἶ. Ἡρα. τοιοῦτό τι. Διο. πῶς δ' ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; Ἡρα. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. Διο. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γῶν μὴ τὸ ἐναντίον ἐσί. σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δ' εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην καὶ τοῖς θεοῖς. Ἡρα. ἁπλῶς

DIOGENES.

Annon Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina pellis, statura, totus denique Hercules est. An è vita decessit, qui Iovis erat filius? Dic mihi quæso Victoriose, mortuus-ne es? Ego enim tibi tanquam Deo in terris sacra faciebam. *Herc.* Rectè quidem sacrificasti. Ipse enim Hercules in cœlo cum Diis versatur, & habet pulchram curibus Heben. Ego verò ejus sum imago. *Diog.* Quid dicis, imago Dei es? & fieri-ne potest vt quispiam dimidia parte sit Deus, & dimidia moriatur? *Herc.* Etiam. Non enim ille mortuus est: sed ego qui ejus sum imago. *Diog.* Intelligo rem. Te iùi succedaneum Plutoni dedit, & nunc pro ipso mortuus es. *Herc.* Tale quid est. *Diog.* Quo pacto igitur accuratè animadvertens Æacus, non novit te non esse illum, sed hunc supposititium Herculem admisit? *Herc.* Quoniam ille ipse esse videor. *Diog.* Vera dicis: planè enim illi similis es, ita ut ipsemet ille sis. Vide igitur ne contra sit: ut tu quidem sis Hercules, tua verò imago apud Deos Heben in uxorem duxerit. *Herc.* Audax es

1 Ὦ Καλλίνικε] Sic erat scribendum. Herculis cognomen ex Hymno Archilochi qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡράκλεες. sic in Piscat. *Bourd.*

2 Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.] Ex Homero, hymno Herculis. *Idem.*

3 Ἀντανδρον] Sic in Dialogo Zenophantæ & Callidemidæ, & in Cataplo, sive Tyran. hac pag. dixit ὑποβολιμαῖον. dico alibi. *Idem.*

1 Ἐπε-

σὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ πανύ σοι σκαιὸν εἰς ἐμὲ, ὅσον αὐτάρκης οἶδε θεὸς εἴδωλόν εἰμι. Δι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ ἀνέντεινον. ἐγὼ δ', τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀπὸ εἰπέ μοι πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε σκεῖνον ἔζη, συνῆς αὐτῷ, καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦσθα περὶ τὸν βίον, ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀμφιρεδὴς ἐγένου, ὁ μὲν, εἷς θεὸς ἀπέφηνε, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὼς ἦν, εἰς ἅδου πάρῃ; Ἡρα. ἐγκλῶ μὲ μηδ' ἀποκεύασαι πρὸς ἄνδρα ἱππάδης [1] ἐρεχθεύς. ὅμως δ' ἴσθι σὺ τοῦτ' ἀκριβῶς. ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνι συνῆν Ἡρακλεῖ ἐγὼ, τοῦτο πέπτωκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ σκιὰ πᾶν. ὃ δ' ἦν ἐκεῖνος Διὸς, σὺν ἀθανάτῳ σώματι τοῖς θεοῖς ζῇ. Δι. σαφῶς νῦν μανθάνω. δύο γάρ φησ' ἔφασκεν ἡ Ἀλκμήνη κεῖ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, τὸν μὲν, ὑπὸ Ἀμφιτρύωνι, τὸν δ', ἐκ Διός. ὥστε ἐλεεῖσθαι δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. Ἡρα. ἔκ ὦ κάκιστε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦν. Δι. οὐκοῦν ἔστε μιᾶς τοῦτο ῥᾴδιον, σωθῆναι δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ὁπότε μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦσθ', εἷς ἐν συμπεφυκὼς, ἄνθρωπος, καὶ θεός. Ἡρα. ἐγὼ γὰρ καὶ πάντες ὅσοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς, καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὸν μὲν ψυχὴν ἐκ Διὸς εἶναι, ἥπερ ἦν ὁ Διὸς, τὸ δ' ἔνθητον ἐμὲ, ἀνδρὸ τοῦ νεκροῦ; Δι. ἀλλ' ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα. νῦν δ' ἀσώματον εἴδωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. Ηρ. πῶς τριπλοῦν; Δι. οὐδὲ πως. εἰ γὰρ ὁ μὲν

es admodum & loquax: ac nisi me cavillari deferis, senties quamprimum qualis Dei imago sim. *Diog.* Nudus quidem & paratus est arcus. Sed quid te timeam ego semel mortuus cùm sim? Verùm dic mihi per tuum Herculem, quando vivebat ille, an tunc etiam ipsius imago existens cum ipso versabaris? an verò unus in vita eratis, post mortem verò separati alter quidem ad Deos avolavit, tu verò imago, ut par erat, ad inferos veniisti? *Herc.* Decebat certè nequaquam respondere viro de industria cavillanti. Attamen hoc audi. Quicquid Amphitryonis in Hercule erat, interiit, & ego illud omne sum: quod autem Iovis, in cœlo cum Diis versatur. *Diog.* Perspicuè intelligo. Duos, ut ais, Hercules eadem vice peperit Alcmena, hunc quidem ex Amphitryone, illum verò ex Iove, ita ut eodem in utero gemini lateretis. *Herc.* Minimè, stolide. Idem enim ambo eramus. *Diog.* Non facile est hoc intelligere duos esse compositos Hercules, nisi si quemadmodum Hippocentaurus aliquis, in unum homo & Deus copulati estis. *Herc.* Annon omnes ita tibi videntur ex duobus componi, anima videlicet & corpore? Itaque quid prohibet quominus anima quidem, quæ erat ex Iove, in cœlo sit, ego verò mortalis apud manes? *Diog.* At ô Amphitryoniades optime, rectè sanè dixisses, si corpus esses: nunc autem incorporea es imago. Itaque periculum est te jam triplicem fecisse Herculem. *Herc.* Quonam modo triplicem? *Diog.* Hoc modo. Nam si unus

1 Ἐρεχθεωῦτα] Φιλοτεκτῆτα, φλυαρῆτα. Bourd.

1 Ἀνε-

ἓις σὺ ὑπερωφ, ὁ δὲ, παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα σὺ Οἴτη κόνις ἤδη γεγόμενον, τρία δὴ ταῦτα γένη. Ε σκόπει ὅτι καὶ τὸν τρίτον τρίβων ἐπιθήσεις τῷ σώματι. Ηρα. ἦσθα τίς εἶ, κὴν σοφιστής. τίς δὲ Ε ὢν συγχαίνεις; Διο. Διογένης Ε σινωπεὺς εἰδωλον. ἐγὼ τοίνυν δὲ, ὁ μὲν Διὶ μετ' ἀθανάτων ἔοικα, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν συνειμι, Ομήρε, κὴ τοιούτων ψυδολογίας κατεγελῶν.

unus in cœlo est, tu verò apud nos imago, corpus autem in Oeta jam in cineres redactum, utique tria hæc sunt. Animadverte igitur quem tertium patrem corpori excogitabis. *Herc.* Audax es, & sophista. Sed quisnam es? *Diog.* Diogenis Sinopensis imago. Ipse autem per Iovem, minimè cum Diis immortalibus, sed cum mortuorum optimis conversor, Homerum atque hujusmodi fabulas irridens.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; Ταν. ὅτι ὦ Μένιππε, διάπλωλα ὑπὸ Ε δίψυς. Με. ὕπτιος ἀρχὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ κὴν τὸ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; Ταν. οἶδ' ὄφελον εἰ ἐπικύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπιδὰν προσίωμαι αἰθυπτεῖ με. ἰὼ δὲ ποτ κὴν ἀρύσωμαι, κὴν προσενέγκω τῷ στόματι, ὁ φλὼν βρίξας ἄκρον τὸ χεῖλος. κὴ ἅμα Ε δυκτύλων ἀμφὶ ῥυεὶ, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις διαλεύπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Με. περίσιον ἃ πάσχεις ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δέῃ Ε πιεῖν; ὁ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκεῖνο μὴν σὺ Λυδία που κέαται, ὅπῃ κὴν πεινῶ, κὴν διψῶν ἐδύνασο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ὑπὸ ἡ διψώης, ἢ πίνοις; Ταν. τοῦτ' αὐτό ἐ κόλασις ἐστ, τὸ διψῶ μὲ τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν. Μη.

MENIPPI ET TANTALI.

MENIPPVS.

QUid fles Tantale? aut quid stagno imminens tuam fortunam deploras? *Tan.* Quoniam siti pereo Menippe. *Men.* Vsque adeò piger es ut non vel pronus incumbens, vel sanè cava vola hauriens, bibere noris? *Tan.* Nihil profecero si procumbam: fugit enim aqua simul atque me propiùs admoveri sensit. Quòd si aliquando hausero & ori admovero, priùs effluxit quàm summa rigem labia: atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquit. *Men.* Prodigiosum quiddam pateris Tantale, Verùm dic mihi, quorsum opus est bibere? corpus enim non habes: idque quod esurire & sitere poterat, in Lydia sepultum est. Tu verò cùm sis anima, quî postea sitire queas, aut bibere? *Tan.* Atqui hoc supplicii genus est ut anima sitiar, ac si sit corpus. *Men.* Sed hoc

ἀλλὰ τοῦτο μὲ ὅτου πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῄς τοῦ δίψους κολάζεσθαι. τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἴσχοι; ἢ δέδιας μὴ σιτοδίᾳ ὕστερον τοῦ ποτοῦ λαπτόμενος; οὐκ ὀρῶ γὰρ ἄλλον μοι τοῦτον ᾄδην, ἢ ἀπαλλαγὴν σοι δώσειν εἰς ἕτερον τόπον. *Tan.* ὀρθῶς μὲ λέγεις. καὶ τοῦτο οὖν ἐν μέρει τῆς κολάσεως, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δυνάμενον. *Men.* ληρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκέρατον γε ἐμπεδόρυ νὴ Δία. ὅσις τυγχανόντων τοῖς ὑπὸ λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πίνοντες, ἢ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὸν δίψον πεφοβημένοι. *Tan.* ὑδὲ τὸ ἀκέρατον ὦ Μένιππε ἀναίνομαι πιεῖν. γάνυται μοι μόνον. *Men.* ἀλλ' ὦ Τάνταλε, ὡς ὅτι σὺ ὅτι ἄλλοις πίεις τὸ τετρᾶν. ἀδύνατον χάρ. καίτοι ἅπαντες ὥσπερ σὺ οἱ κολαζόμενοι δίψωσι, καὶ ὕδατος αὐτοῖς οὐ παρόντος.

hoc ita habere credamus, siquidem affirmas te siti puniri. Quid ergo acerbi hinc tibi accidere poterit? Num metuis ne potus inopia moriare? At equidem haud video alteros inferos, neque locum alium in quem morte demigres. *Tan.* Rectè quidem dicis. Verùm hoc supplicii genus est, sitire cùm nihil sit opus. *Men.* Desipis Tantale: & uti verum tibi fatear, non alio potu, quàm veratro mero, videris indigere. Nam tibi contrarium accidit atque iis quos rabiosi canes momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. *Tan.* Ne veratrum quidem recusarim bibere, Menippe, si liceat modò. *Men.* Bono sis animo Tantale, pro comperto habens, neque te, neque mortuorum quemquam bibiturum. Nec enim fieri potest: quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna irrogata est ut sitiant, aqua illos non expectante.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Πῶς ἔχ οἱ κολοὶ εἰσιν, ἢ αἰ κολαὶ ὦ Ἑρμῆ; ξυνάγησόν με νήλαιω ὄνθε. Ερ. ἰὼ χολὴ μὰ τὸν Μένιππε. πολὺ κρεῖττον ἐκεῖνο αὐτὸ λαπτόλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα Ὑάκινθός τε ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεύς, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κοὐκ ἄλλα πάντα. Με. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κεφαλὰς, καὶ σκυτικῶν γυμνὰ, ὅμοια

MENIPPI ET MERCVRII.

MENIPPVS.

At ubinam sunt formosi illi ac formosæ Mercuri? ducito me docetoque ut pote recens huc profectum hospitem. *Merc.* Non mihi licet per ocium Menippe: verùm illuc dextrorsum respice. Illic & Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda: denique quicquid est veterum formarum. *Men.* Ossa tantùm video, & renudatas carnibus calvarias, pleraque omnia simi-

τὰ πολλά. Ερ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἴσως καταφρονεῖς. Με. ὅμως τοῦτό Ἑλένῃ μοι δεῖξον. ἴσως γὰρ ὢν Διομήδειόν ἐστιν. Ερ. τυγὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν. Με. οἵα αἱ χίλιαι νῆες Διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγένηνται; Ερ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναῖκα. ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ [1] ἀνεμίσητον εἶναι, τοιαύτῃ ἀμφὶ γυναικὶ, πολλοῦ χρόνου ἄλγεα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ἐπιβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῇ δόξει. ὅπερ μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, καλλίστη ἐστί. Με. ἀκοῦσον τοῦτο ὦ Ἑρμῆ τοῦ μισῶ, εἰ μὴ σπουδῇ οἱ Ἀχαιοὶ ὡς πραγματευόμενοι ὅπως ἀλιγοχρονίᾳ, καὶ ῥᾳδίως ἀπανδήσουσι πονοῦντες. Ερ. ἡ σχολή μοι ὦ Μένιππε συμφιλοσοφεῖν σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καθεδαλῶν σαυτόν. ἐγὼ δὲ, τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

milia. *Merc.* Atqui hæc sunt quæ poëtæ cuncti mirantur, ossa scilicet, quæ tu videris contemnere. *Men.* Helenam mihi commonstra, ipse enim non possim eam dignoscere. *Merc.* Hæc calvaria, Helena est. *Men.* Et hujus gratia mille naves ex universa Græcio impletæ sunt, totque Græci & Barbari ceciderunt, totque urbes eversæ sunt. *Merc.* At non vidisti Menippe, vivam hanc mulierem: nam tu quoque dixisses vitio vertendum non esse, *Pro tali muliere diu tolerare labores*, Siquidem siquis arefactos flores abjecto decore coloris contempletur, deformes nimirum ipsi videantur: at iidem donec florent, & colorem obtinent, sunt speciosissimi. *Men.* Proinde illud demiror Mercuri, si Græci non intellexerint sese pro re usque adeò momentanea, quæque tam facilè emarcesceret, laborare. *Merc.* Non mihi vacat Menippe, tecum philosophari. Quare delecto loco ubicunque velis, prosterne temet, ac recumbe. Ego verò mortuos alios traducam.

1 Ἀνεμίσητον] Ex Homeri Iliad. 3. ἀ Νέμεσις. Aristæn. alii. *Bourd.*

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ, ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, ET PARIDIS.

ΑΙΑΚΟΣ.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ἑλένην καθεστεώσαν; Πρ. ὅτι Διὶ τοῦτο ὦ Αἰακὲ ἀπείθησεν, [2] ἡμι-

ÆACVS.

Quamobrem Protesilae, in Helenam irruens, illam strangulas? *Prot.* Quoniam ejus causa Æace, im-

2 Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. Philo. Heroic. ex quib. hic dial. & dial. Plutonis & Pro-

πολῦ μὲν τὸν δόμον καταλιπῶν, χήρην τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Αἰ. αἰτιᾶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅτις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. οὐ λέγεις. ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. Μεν. σὺν ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένια τὴν γυναῖκα ἐκλοπὼν πάντα τὰ δίκαια ὤχλβε ἁρπάσας. ὅτῳ γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιῳ ἀγχόνης, τοσούτοις θανάτοις αἰτίῳ γεγενημένῳ. Πρω. ἄμεινον ἔτω. σὺ τοιγαροῦν ὦ δύναμαι, σὺν ἀφήσω ποτὲ ἐκ τῶν χειρῶν. Πα. ἄδικα ποιεῖν ὦ Πρωτεσίλαε. καὶ ταῦτα, ὁμότεχνον ὄντα σοι. ἐρωτικὸς γὰρ κἀγὼ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι. οἶσθα δ' ὡς ἀκίνδυνόν τί ἐστι, καὶ πᾶς ἡμᾶς δαίμων ἀεὶ ἔνδοξα ἂν ἐπίλη. καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀπαπατῆσαί αὐτῷ. Πρω. ἀλλ λέγεις. εἶτε δὴ μοι τὴν ἔρωσα σύσταθι λαβεῖν δίκαιον λύ. Αἰ. ἐγὼ σοι κἀμοὶ δοκεῖ ἔρωτα ἀποκεκρίσθαι τὸν δίκαιον. φησὶ γὰρ αὐτὸς μὲν, ἐρᾶν τοῦ Πάριδος ἴσως γεγηθὼς αὐτῷ. ἐμοὶ γοῦν δέ σοι, ἑδόκει ἄλλου ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν. ὃς σκαλαθόμενον τὴν νεόγαμον γυναικὸς, ἐπὶ ἀσυφορίᾳ ἐλθεῖν Τρῳάδι, ὅτω φιλοκινδύνως, καὶ ἀπονενοημένως ἐπεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ὃν τοῦτο σὺ τῇ ἀποβάσῃ ἀπέθανες. Πρω. ἀκοῦσόν τοι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι ὦ Αἰακὲ ἀποκρινόμενος δικαιότερα. ἐγὼ γὰρ ἐγὼ τότων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ὅτως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. ὀρθῶς. τί δὲ τότους αἰτιᾷ.

imperfecta domo relicta, & quam nuper duxi, uxore vidua, mortuus sum. Æ. Accusa igitur Menelaum, qui vos omnes pro tali conjuge recuperanda, contra Trojam duxit. *Prot.* Rectè dicis accusandum mihi esse illum. *Men.* Nequaquam me, sed multò justiùs Paridem, qui hospiti mihi uxorem contra omne jus eripuit. Hic enim non modò abs te, verùm & ab omnibus, tum Græcis, tum Barbaris, meritò strangulari debebat, ut qui tam multis mortis causa extiterit. *Prot.* Meliùs sic: proinde te infœlix Pari, nunquam è manibus dimittam. *Par.* Injuriam feceris Protesilae, idque ei qui eandem tecum artem exercet. Nam & ipse amori sum deditus, & ab eodem Deo teneor. Nosti autem, nobis invitis quædam fieri, & nescio quem Deum ducere quocunque velit, eique repugnare impossibile esse. *Prot.* Rectè dicis. Vtinam igitur Cupidinem ipsum hic comprehendere mihi liceat. Æ. At ego pro Cupidine justa tibi respondebo. Dicit enim ille. Sese quidem Paridi fortassis fuisse causam amandi: mortis verò causam tibi neminem alium, quàm te ipsum fuisse. Protesilae, qui nuper ductæ conjugis oblitus, cum Troadi appropinquaretis, omni contempto periculo, ac velut dementatus, ante reliquos omnes exiliisti, gloriæ nimirum cupidus, propter quam etiam primus in navium egressu occisus fuisti. *Prot.* Ego etiam Æace tibi pro me ipso justiora respondebo. Neque enim horum mihi causa fui, sed fatum, & quòd jam inde ab initio ita prædestinatum fuerat. Æ. Rectè. Quid igitur hos accusas.

Protesilai, quem tangit in Charonte sive Contempl. & in Catapl. ubi quædam. *Bourd.*

MÈ-

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Πρὸς Διὸς Πλούτωνα ὦ Αἰακέ, διήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Αι. ῥᾴδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάθοις ἄν. ἴστισι μέν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα γὰρ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὸν λίμνην. καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εἰσῆλθες ἴσως. Με. οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐρινύς. τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον. καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. Αι. ἴστον μέν, Ἀγαμέμνονα. ἴστον δ' Ἀχιλλέα. ἴστον δή, Ἰδομενέα πλησίον. ἔπειτα Ὀδυσσέα. εἶτα Αἴαντα, καὶ Διομήδη, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. Με. βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι τῷ ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολύς. ἀμβλώσκει ὡς ἀληθῶς κόρυμα. ἴστον δ' ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι; Αι. Κῦρός ἐστιν. ἴστον δή, Κροῖσος. καὶ παρ' αὐτῷ, Σαρδαναπαλλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ὀκνεῖν δή, Ξέρξης. Με. εἶτα σὺ ὦ κόρυμβε ἡ Ἑλλὰς ἔφριξε ζεύγνυσθαι μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, ἀλλὰ δή τὸ ὄρος πλεῖν ἐπιθυμοῦντας; οἷον δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδαναπαλλον δὲ ὦ Αἰακὲ, παῖσαί μοι κἀμὲ κόρυμα ἐπίτρεψον. Αι. μηδαμῶς. ἀλαζόνες γὰρ αὐτῷ τὸ πρόσωπον γυναικεῖον ὄν. Με. ἀκούσῃ, ἀλλὰ συστρέψω μου τὰ πάντα ἀνδρογύνῳ ὄντι. Αι. βούλομαί σοι ἐπιδεῖξαι καὶ τοὺς σοφούς; Με. νὴ Δία γε.

MENIPPVS.

PEr Plutonem, Æace, omnia mihi, quæ sunt apud inferos, expone. Æ. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summatim indicari possunt, accipe. Hic quidem est Cerberus: nosti & portitorem hunc, qui te trajecit: præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. *Men.* Hæc novi: & te aditus custodem. Regem etiam vidi, & furias. Homines verò priscos, eosque maximè qui nobiles fuerunt, ostende. Æ. Hic est Agamemnon: ille Achilles; qui propiùs assidet, Idomeneus: deinde Vlysses, postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. *Men.* Papæ Homere, ut humi projecta jacent tuarum rhapsodiarum capita, ignobilia, & informia, pulvis omnia, & meræ nugæ: caduca revera capita. Hic verò, Æace quisnam est? Æ. Cyrus est. Hic verò Crœsus, juxtaque ipsum Sardanapalus: ultra hos omnes Midas, ille verò Xerxes. *Men.* Et te ô sceleste tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum, & per montes ipsos navigare affectantem? Quales verò est Crœsus? Sed huic Sardanapalo Æace, permitte mihi, ut inflicto colapho, caput demulceam. Æ. Nequaquam. Comminueres enim ipsi calvariam, cùm sit adeò muliebris. *Men.* Attamen amplexabor illum, ut pote planè semivirum. Æ. Vis ut tibi doctos etiam ostendam? *Men.* Etiam per Iovem.

Æ.

Αι. ἀσπάζομαι ὑμᾶς, ὦ Πυθαγόρα καὶ Εὔφορβε. Μι. χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. Πυ. καὶ σύ γε ὦ Μένιππε. Μι. οὐκ ἔτι [1] χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι. Πυ. εὖ γε. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πίονος ἔχει. Μι. κυάμους ὦ γαθέ. ὥστε καὶ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. Πυ. δεῦρο μόνον. ἄλλα δεῖ καὶ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς ὑδὲν ἔστιν κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τετμημέναι σοφάδι. Αι. ἔστι δὴ, Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς οὑκεῖνος. καὶ παρ' αὐτοὺς, Πυτιακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπλὴν δὴ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. Μι. ἄλυποι ὄντες ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ἀποδεδημηκὼς, ὥσπερ [2] ἐγκυφίας ἄρτος, ὁ τοῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξωλωμένος, τίς ἐστι; Αι. Ἐμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μι. ὦ χαλκόπυγε βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν εἰς τὸς κρατῆρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγχολία τις ὦ Μένιππε. Μι. εὖ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. πῶς γὰρ οὐκ ἀπηυθράκισεν αὐτοῖς κρηπῖσιν οὐκ ἄξιον ὄντα. πάλαι ἀλλ' ὑδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν. ἐφωράθης γὰρ πάνυ ἀνόητος. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, πῶ ποτε ἄρα ἐστί; Αι. μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους οὑκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. Μι. ὅμως ἰδεῖν ἐπιθυμῶ αὐτὸν, εἴπερ σοφάδι ἐστί. Αι. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; Μι. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. Æ. En tibi primus hic eſt Pythagoras. *Men.* Salve Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. *Pyth.* Ita ſanè: & tu quoque Menippe. *Men.* Annon amplius aureum illud femur habes? *Pyth.* Non: ſed age cedo, ſiquid edule habet hæc tua pera. *Men.* Fabas, ô bone: quare nihil hic eſt quod tu poſſis edere. *Pyth.* Da modò. Nam hic apud manes alia ſunt dogmata: didici enim nihil hic fabis & parentum teſticulis inter ſe ſimile eſſe. Æ. Porrò, hic eſt Solon. Exceſtidis filius, & Thales ille: & juxta ipſos Pittacus, aliique: ſuntque ut vides, omnes ſeptem. *Men.* Læti ſunt, Æace, hi ſoli, & præter cæteros, alacres. Sed hic cinere oppletus, qualis ſubcineritius panis, hic crebris puſtulis efflorescens, quiſnam eſt? Æ. Empedocles Menippe, ſemicoctus ab Ætna monte huc profectus. *Men.* O Æripes optime: quid tibi acciderat, ut teipſum in crateris Ætnæ injiceres? *Emp.* Inſania quædam Menippe. *Men.* Minimè per Iovem, ſed quædam inanis gloriæ affectatio, & faſtus, & multa dementia. Hæc fecerunt ut quanvis indignus, unà cum crepidis conflagrares. Verùm tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehenſus enim es & ipſe mortuus. Vbi verò locorum eſt Socrates? Æ. Cum Neſtore, & Palamede ille plerunque nugatur. *Men.* Cuperem tamen ipſum videre, ſicubi locorum hic eſſet. Æ. Videſne calvum illum? *Men.* Calvi ſunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit.

1 Χρυσοῦς ὁ μηρός] Paſſim hoc. *Bourd.*

2 Ἐγκυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν ἀποδῇ χλιόμενος διὰ τὸ μὴ πεπῆχθαι. Heſych. de pane ἐνπαρῷ alii dixerunt. Luciani Lexiph. ſic poſt: ἀνπαυρίτιον. Idem.

Αι. τ' σιμὸν λέγω. Με. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Με. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σω. τί πὸ σὺ Ἀθήναις; Με. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τὰ μὲν σχήματα αὐτοῖ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ ἐπάσαιτό τις, ἄκρως φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἐπιφανῆς οἴεται, οἷς ἔξεστι δοκεῖν Ἀφίσιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀπαπύων μύρα. ὁ δ', τὰς τῶν Σικελίας τυράννις θηρεύειν ἐπαιδεύθη. Σω. καὶ ἐμοῦ δ' τί φρονοῦσιν; Με. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ. τὰ μὲν τοιαῦτα πάντες ὄν σε γαυμάσιον οἶον δ' ἄνδρα γεγένηκας, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν, ὡδὲν εἰδότα. Σω. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ, εἰρωνείαν ὠοῦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Με. τίνες δ' ἔτοί εἰσιν οἱ παρὰ σέ; Σω. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Με. σὺν ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ τοῦτο τὸ σωτῆρε τέχνῳ, καὶ σὺκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. Σω. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἡδιον πράττοιμι; ἀλλὰ τοῦτον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. Με. μὰ Δί', ἐπὶ τὰ Κρῶσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκοῦντων αὐτῶν. ἔοικε γὰρ σὺκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόλων. Αι. καίτοι ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμῶν νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσοῦσθε ὄψεσθαι Μένιππε. Με. ἄπιθι. καὶ τοιγὰρ γὼ ἐκεινὰ ὦ Αἰακέ.

rit. Æ. Simum istum dico. *Men.* Et hoc simile est omnium: nam & simi omnes sunt. *Soc.* Mene quæris Menippe. *Men.* Etiam Socrates. *Soc.* Quo pacto res Athenis se habent? *Men.* Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum, si quis aspiciat, summi philosophi videntur, admodum multi. Cæterùm vidisti qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliæ tyrannis adulari doctus. *Soc.* At de me quid sentiunt? *Men.* Beatus homo es ô Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (decet enim opinor verum hic dicere) cùm nihil scires. *Soc.* Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. *Men.* Sed quinam isti sunt circa te? *Soc.* Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniæ filius. *Men.* Euge Socrates, quoniam & hic tuam artem exerces, nec formosos istos negligis. *Soc.* Quid enim aliud, quod sit suavius agerem? sed si videtur, prope nos recumbe. *Men.* Non per Iovem: Crœsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. Æ. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam aliàs videbis Menippe. *Men.* Abeas licet: etenim hæc sufficiunt Æace.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω Κέρβερε, συγγνώμης μέν εἰμί σοι, κύων ἢ οὕτως ὤν, ἐπί μοι ἥκεις ἆρ' Στυγὸς οἷος ἦλθε ὁ Σωκράτης ὁπότε κρατεῖ ἥκοις; εἰκὸς δέ σε ἦθον ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι ὁπότε ἐθέλοις. Κερ. πορρωτέρω μὲν ὦ Μένιππε, παυτάπασιν εἰδυῖά ἀτρεπτῶ προσώπῳ προσιόντα, καὶ οὐ πάνυ δεδιότα τὸ θηρίον δεκόν. καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω δοκεῖ ἐπῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κρατέκυψεν εἶσω δὲ χάσκοντα, καὶ εἶδε τὸ ζόφον, κἄγω ἐπ' ἀμφίλαλον αὐτὸν δακὼν τοῦ κρανίου, κατέπασσε δὲ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκάκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ πᾶσιν ἐμφύετο. Με. ἀκριβῶς σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ ὡς ἀληθῶς κατεφρόνει δὲ πράγματος; Κερ. ὥτε. ἀλλ' ἐπεὶ ἔσχε ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐᾶσαι, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν ἐκ ἄκων πεισόμενος, ὁ πάντες ἴσμεν πάσχειν, ὡς ἀναμφίσημοι οἱ θεατοί. καὶ ὅλως, οὐδὲ πάντων γε τοιούτων εἰσὶν ἂν ἔχοιμι, ἵνες δὲ σοφὶς τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι. τάχ' ἴσθεν, ὀλίγοις ἀκολουθῶ. Με. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατελαλυθέναι ἔδοξα; Κερ. μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως δὲ ἤλθες, καὶ διεξόδου ἐσθ' σοῦ. ὅτι μὲν ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μηδ' ὑθάμενοι, ἀλλ' ἑκόντες γελῶντες, οἰμώζειν παρεγκελεύοντες ἅπασιν.

MENIPPI ET CERBERI.

MENIPPVS.

HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipse sim Canis, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates cùm huc descenderet. Verisimile est autem te, Deus cùm sis, non latrare modò, sed etiam humano more loqui, siquando velis. *Cer.* Cùm procul adhuc abesset, Menippe, videbatur vultu prorsus constanti accedere, ac si mortem nihil omnino formidaret, iisque qui extra specum stabant hoc ipsum indicare vellet. Verùm simul atque despexit in hiatum, viditque caliginem hanc, simulque ego cunctantem illum aconito mordens, pede correptum detraxi, infantium ritu ejulabat, suosque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem se convertens. *Men.* Num igitur ille erat sophista, nec verè mortem contemnebat? *Cer.* Haud verè. Cæterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod volenti nolenti erat ferendum: videlicet ut spectatoribus esset miraculo. Atque in universum, de omnibus hujusmodi viris verè dicere possim: ad fauces usque specus, intrepidi sunt & fortes: intus verò quum sunt, nihil mollius neque fractius. *Men.* Ego verò quonam animo tibi visus sum descendisse? *Cer.* Vnus mortalium descendisti, ut tuo genere dignum erat, & prior te Diogenes: siquidem nec coacti, nec intrusi intractis: verùm ultronei & ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

πόδω ὦ κατάρατε τὸ πορθμεῖον. Με. βάδιζε, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον ὦ Χάρων. Χα. ἀπόδος φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν. Με. σὸν ἂν λάβοις ὀβολὸν μὴ ἔχοντι. Χα. ἔστι δέ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων; Με. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν, οὐκ ἔχω. Χα. καὶ μὲν ἄγχε σε νὴ τὸν Πλούτωνα ὦ μιαρὲ, ἵνα μὴ ἀπόδῳς. Με. κἀγὼ τοῦ ξύλου σε πατάξας, ἀφαλύσω τὸ κρανίον. Χα. μὰ τόν ἐκ ἔσῃ πατάξας οὕτως ῥᾳδίως τοσοῦτον πλοῦν; Με. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς μοι παρέδωκέ σοι. Ερ. νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκπίνειν τῶν νεκρῶν. Χα. ἐκ ἀποφήσομαί σε. Με. τούτου ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παρεμβρε. πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χα. σὺ δ' ἐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δεῖ σε; Με. ἤδειν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. τί δ' ἦν, ἐγκέλευε ἀφαιρεῖσθαι μὴ ἀποθανεῖν; Χα. μῶν ἂν αὐχήσεις σοφὸς πεπλευκέναι; Με. ἐ σοφὸς ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἠντλησα, καὶ τὸ κάτης ἐπιλαβόμην, καὶ ἐκ ἔπλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. Χα. ἀδὲν τοῦτο πρὸς τὸ πορθμεῖον. τὸν ὀβολὸν ἀπόδυναί σε δεῖ. ἐ ἡμεῖς ἄλλως γενόμεθα. Με. καὶ ἐκοῦν ἀπόχαλά με αὐθις εἰς τὸν βίον. Χα. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ Αἰακοῦ σφοδρὰς λάβω. Με. μὴ σύγχλῃ ἄν. Χα. ἀλλ' ἔχεις τι ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Με. λύπημας εἰ θέλεις, καὶ τὸ Ἑκάτης

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

edde naulum sceleste. *Men.* Vociferare, siquidem hoc tibi jucundius est Charon. *Ch.* Redde, inquam, quod pro trajectione debes. *Men.* Haudquaquam accipere possis ab eo qui non habet. *Ch.* An est quispiam qui ne obolum quidem habeat? *Men.* Sit-ne alius quispiam, equidem ignoro: ipse certè non habeo. *Ch.* Atqui præfocabo te per Ditem impurissime ni reddas. *Men.* At ego illiso baculo tibi caput dimindam. *Ch.* Num ergo te tam longo trajectu gratis transvexero? *Men.* Meo nomine Mercurius tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. *Merc.* Bellè mecum agatur per Iovem, si nomine mortuorum mihi fit solvendum. *Ch.* Non omittam te. *Men.* Quin igitur vel hujus gratia perge navim trahere, quamquam quod non habeo, quinam accipias. *Ch.* At tu nesciebas quid tibi fuerit afferendum? *Men.* Equidem sciebam, verùm non habebam. Quid igitur? ideóne mihi non erat moriendum? *Ch.* Solus ergo gloriabere te gratis transvectum? *Men.* Haud gratis, ô præclare: siquidem sentinam exhausi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. *Ch.* Istâ nihil ad naulum: obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. *Men.* Proinde me rursus in vitam revehe. *Ch.* Bellè dicis ut pro eo plagas ab Æaco accipiam. *Men.* Ergo molestus ne sis. *Ch.* Ostende quid habeas in pera. *Men.* Lupinum si velis, & Hecatæ cœnam.

τὸ δεῖπνον. Χα. τοῦτον τοῦτον ἡμῖν ἆ Ἑρμῆ τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει ἅμα τὸ πλοῖον, τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνον ἄδων, οἰμωζόντων σαπίνων. Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρων ὁποῖον ἄνδρα διεπορθμεύσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀκεῖνος αὐτοῦ μέλει. Ὅστις ἐστὶν ὁ Μένιππος. Χα. καὶ μὴν οὐ σε λήσω ποτέ; Με. ἂν λάθῃς ὦ βέλτιστε, δὶς ἂν οὐ λάθοις.

nam. *Ch.* Vnde nobis hunc canem adduxisti Mercurii? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, & dicteriis incessens, unusque cantillans, illis plorantibus, *Merc.* Nescis Charon qualem virum transvexeris, planè liberum, cuique nihil omnino sit curæ. Hic est Menippus. *Ch.* Atqui si unquam posthac te recepero. *Men.* Si receperis ô præclare: bis quidem recipere non possis.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ.

Ὦ Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ πάτηρ Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητερ θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. Πλυ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; Πρω. ἐγὼ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλάκιος, συστρατιώτης Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἴλιον. δέομαι δὲ ἀφεθῆς ὡς ὀλίγον, ἀναβιώσας πάλιν. Πλυ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι πολλοὶ δὲ καὶ αὐτῶν τυγχ. Πρω. ἀλλ' ἐγὼ ζῶν Ἀϊδηνάδε ἠρᾶ ἤγαγε, καὶ γυναικὸς ἦν, ἣν νεόγαμον ἔτι οὖσαν τῷ θαλάμῳ κατέλιπον, ὡχόμην ἀποπλέων. εἶτα ὁ κηραὸς ἐκεῖνος ἐκ τῆς ἀποβάσεως ἀπέθανον ὑπὸ Ἕκτορος. ὁ δὲν ἔρως τῆς γυναικός, ἐμὲ μετρίως διακαίει με ὦ δέσποτα. καὶ βέλομαι κἂν ὡς ὀλίγον ἐφεθῆς αὐτῆς, καταβῆναι πάλιν. Πλυ. σὺ πῖνε ὦ Πρωτεσίλαε τὸ Λήθης ὕδωρ;

PLVTONIS ET PROTESILAI.

PROTESILAVS.

O Domine, ô rex, ô noster Iupiter, & tu Cereris filia, ne despiciatis preces amatorias. *Pl.* Tu verò quid precaris à nobis? aut quis denique es? *Prot.* Equidem sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacensis, commilito Græcorum, qui primus eorum qui ad Ilium profecti sunt, occisus fui. Precor autem ut dimissus hinc, modicum temporis reviviscam. *Pl.* Hunc amorem, Protesilaë, omnes mortui amant: sed nullus tamen ipsorum potitur eo. *Prot.* At non vitæ, sed uxoris amore teneor, quam nuper ductam domi reliqui, ad bellum navigando profectus. Deinde infelix, in egressu navium, ab Hectore occisus sum. Itaque conjugis amor, non mediocriter me torquet, Domine: voloque, si vel paululum ab ipsa conspectus fuero, rursum huc descendere. *Pl.* Non bibisti, Protesilae, Lethæam aquam?

Πρω. καὶ μάλα ἀ δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέργηρων ἰδεῖν. Πλυ. ἀκῶν ἐθέμενον. ἀφίξεται γὰρ οὐκέτι ποτέ, ἀλλὰν σε ἀνελθεῖν δεήσῃ. Πρω. ἀλλ' ἐ φέρω τὴν Ἀλκηστιν ὦ Πλοῦτων. ἡρωΐδης ἢ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. Πλυ. εἶπε τί σε ὀνήσῃ μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ἐδυρόμενον; Πρω. οἴμαι πείσειν κἀκείνην ἀκηλεθεῖν παρ' ὑμῶς. ὥστε ἀνθ' ἑνὸς, δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλυ. ἐ θέμις ἡμῖν ἅ τοῦτο. ἀ ἢ ἐλπίζω πώποτε. Πρω. ἀναμνήσω σε ὦ Πλούτων. Ὀρφεῖ γὰρ δὶ αὐτὴν τοῦτον τὸν αἴτιον τὸν Εὐρυδίκην παρέδοτε, [1] καὶ τὸν ὁμόζυγον μοῦ Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. Πλυ. ἢλίσεις ἢ ὕστερον μενῶν ἂν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σε ὀκείνῃ νύμφῃ φανήναι; πῶς δὲ κἀκείνη σωφρονίσεταί σε, ἐδὲ ἀλγεῦναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ δῆλα, καὶ φεύξεταί σε. καὶ μᾶλλον ἴσῃ τοσαῦτον ὀδὸν ἀνελήλυθώς. Περ. ἐκεῖν ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τὸν ἶσον, καὶ τ' Ἐρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν σὺ τοῦ φωτὸ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καὶ θᾶσσον ὁ

Prot. Etiam Domine: sed hæc res prævaluit pondere. *Pl.* Igitur expecta: adveniet enim & illa quandoque, neque nunc quicquam opus erit ut ascendas iterum. *Prot.* Sed moram hanc Pluto, ferre nequeo. Amasti autem tu quoque aliquando, ac nosti, quales res, Amor sit. *Pl.* Ecquid adeò juvabit te unum diem revivisscere, deinde autem eadem hæc paulò post lugere? *Prot.* Spero me etiam illam adducturum, ut huc ad vos sequatur me: quare pro uno mortuo, paulò post duos recipies. *Pl.* Haud fas est ista fieri: nec usquam simile quid factum est. *Prot.* At ego in memoriam revocabo tibi Pluto. Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Eurydicen uxorem reddidistis, & cognatam meam Alcestin emisistis, Herculi gratificantes. *Pl.* Optaris autem cum ista nuda atque deformi calvaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te, quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim sat scio, teque fugiet: & frustra tantum iter remensus eris. *Prot.* Proinde mi vir, huic rei remedium adhibe: ac Mercurium jube, ut postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox

[1] Καὶ τὸν ὁμόζυγόν μοῦ Ἄλκηστιν παρεπέμψατε] Si velis scire, lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Pausania & aliis.

Æolus.

Creteus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus. *Palm.*

[1] Ἐπὶ-

τῇ ῥᾳδίᾳ, νεανίαν αὖθις καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷον ἦν ὅτε ἐπαῖρε. Πλα. ἐπὶ Περσεφόνῃ σωδεκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις, ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μίμνησο, μίαν λαβὼν ἡμέραν.

mox in adolescentem formosum convertat eum, qualis erat cùm è sponsæ thalamo prodiret. *Pl.* Quoniam & Proserpinæ hoc videtur, hunc ad superos rursus perductum, Mercuri, sponsum facito. Tu verò memineris unicum diem tibi esse permissum.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ὦ Κὰρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν ὑπερηφανῶς ἀξιοῖς; Μαυ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν ὦ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρείας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δ' καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δέ τινας ὑπηκόους μοι, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας κατεστρεψάμην. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ οὐ πολέμοις κεκμηκώς. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι οὐ Ἁλικαρνασσεῖ μνῆμα πεποίηται μεγάλης ἕνεκα ἐπιτιμήσεως, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' εἴ τις ἕτερος εἰς κάλλος ἐξησκημένος, ἴσμεν, καὶ ἀνθρώπων, εἰς τὸ ἀκριβέστατον εἰργασμένον λίθου καὶ κάλλιστα, οἷον εἴ τις νεὼν ὄρει τινὶ ἐν ῥᾳδίως. εἰ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; Διο. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μα. νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. Δι. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, ἔστι ἡ ἰσχὺς ἔστι σοι ἐκείνη, ἔστι ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γὰρ ἦν τινα ἐλοίμεσθε δικαίαν σύμβουλον πέρι, σὺν ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸν σὸν κρανίον ὑπερηφανεῖν ἂν ἐμοῦ. φαμὶ ἔγωγε.

DIOGENIS ET MAVSOLI.

DIOGENES.

Heus tu Car, quare es insolens? teque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? *Maus.* Primùm regni quidem nomine Sinopensis, quippe qui Cariæ universæ rex fuerim, & Lydiæ gentibus aliquot imperaverim: tum & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, pleriſque Ioniæ partibus vastatis. Adhæc formosus eram ac procerus, & in rebus bellicis prævalidus. Postremò, quod omnium est maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum nemo alius defunctorum, neque pari pulchritudine conditum possidet, viris & equis pulcherrimo ex saxo, ad vivam formam absolutissimo artificio expressis: quale fanum nemo facilè inveniat. Num injuria tibi videor has ob res efferri? *Diog.* Ob imperium ais, ob formam, & sepulchri molem. *Maus.* Per Iovem, ob hæc inquam. *Diog.* Atqui formosæ Mausole, neque viris illæ neque forma tibi amplius adest: adeò ut siquem formæ arbitrum elegerimus, dicere nequeam, quamobrem ab illo tua calvaria meæ præferatur,

λακρυῶ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά. καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως σεσηπάσομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποστομώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἰσὶν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι ὡς τοὺς ξένους, ὡς δὴ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύσεις αὐτῶν, πολλοῦ γε μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ πολυτίμοις λίθοις πιεζόμενος. Μαυ. ἀτόνως γε δὴ μοι ἐκεῖνα πάσχω. καὶ ἰσότιμος ἴσως Μαύσωλος, καὶ Διογένης. Δια. οὐκ ἰσότιμος ὦ γενναιότατε. ἐγὼ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς δύσδαιμονεῖν ᾤετο. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ πάρεσται ὁ μὲν, ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς, κατεσκευασμένον. ὁ Διογένης δὲ, ἓν μὲν σώματος, καὶ ταῦτα πάρεστιν ἴσως, οὐκ οἶδεν. ὑδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου. λόγου δὲ τοῖς ἀρίστοις ἕνεκα αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε ἓν σῇ μνήμῃ, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

ambæ enim calvæ sunt & nudæ, & dentes pariter ostendimus, atque oculis orbati sumus, simisque naribus deformati. Cæterùm sepulchrum & sumptuosa illa saxa, Halicarnassei forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam apud se structuram habeant. Verùm quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie nequaquam video, nisi forsan illud commodum vocas, quòd plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. *Mau.* Ita-ne nihil illa mihi cunducunt omnia? planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes? *Diog.* Minimè pares, generosissime: minimè inquam. Nam Mausolus ingemiscet, quoties earum rerum meminerit, ob quas beatum esse se in terris existimabat: Diogenes verò irridebit ipsum. Atque hic quidem, sepulchrum sibi Halicarnassi ab uxore Artemisia, & sorore paratum memorabit: Diogenes verò, de suo corpore ne id quidem novit an habeat sepulchrum: neque enim erat id ipsi curæ. Verùm apud viros excellentissimos sui famam reliquit, ut qui vitam exegerit viro dignam: tuo monumento, Carum abjectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substructam.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΝΙΡΕΥΣ.

Ἰδὲ δὴ Μένιππος ὁτοσὶ δικάσῃ, πότερος ἡμῶν εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ ὦ Μένιππε, ὁ κρείττων σοι δοκῶ; Με. τίνες ὦ καὶ ἐστὲ πότερον οἰμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νι. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης. Με. πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; ὑδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερ. ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοιός εἰμί σοι, καὶ ὑδὲν τηλικοῦτον ἀμαθίρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφότατον ἀποφήνας. ἀλλ' ὁ φαλὸς ἐγὼ, καὶ ψελὸς, ὑδὲν χεῖρον ἐφάνην τῆς δίκης. ἄρα δέ σοι ὦ Μένιππε ὄν τινα καὶ εὐμορφότερον ἠγῇ. Νι. ἐμὲ γὰ τὴν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Με. ἀλλ' ὑχὶ καὶ ὑπὸ γῆν ὡς οἰμαι κάλλιστος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὄστα, ὁμοῖα. τὸ δὲ κρανίον, ταυτηὶ μόνον ἄρα Ἀμφικλείδου λοιπὸν Θερσίτου κρανίῳ, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν. ἁλαπαδνὸν γάρ αὐτὸ, καὶ ὡς ἀνδρώδες ἔχεις. Νι. καὶ μὲν ἔγωγ' Ὅμηρον ἁπάντων λοιπὸν ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. Με. ὀνείρατά μοι λέγεις. ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις. ἐκεῖνα δὲ, οἱ τότε ἦσαν. Νι. ἐκὼν ἐγὼ σύκαυδε εὐμορφότερός εἰμι ὦ Μένιππε; Με. ὕπ' ἄλλου εὐμορφου. ἰσοπλία γὰρ ἐν ᾅδου. καὶ ὁμοιοι ἅπαντες. Θερ. ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREVS.

Ecce profectò Menippus hic judicabit uter noſtrûm ſit formoſior. Dic Menippe, annon tibi videor forma præſtantior? *Men.* At priùs quinam eſtis? nam hoc opinor ſcito eſt opus. *Nir.* Nireus & Therſites. *Men.* Vter Nireus, uter Therſites? nondum enim hoc ſatis liquet. *Th.* Iam unum hoc obtineo quòd tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, omnium formoſiſſimum appellans: verùm ille ego faſtigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior viſus ſum judici. Iam verò tempus eſt Menippe ut pronuncies utrum altero formoſiorem putes. *Nir.* Nimirum me Aglaia & Charope prognatum, qui pulcherrimus Ilium veni. *Men.* Atqui non item ſub terram, ut puto, pulcherrimus veniſti: verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia. Porrò calvaria hoc uno inſigni à Therſite calvaria dignoſci poſſit, quòd tua delicata eſt: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. *Nir.* Attamen Homerum percontare, qua ſpecie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. *Men.* Somnia mihi narras: ea verò quæ nunc habes ego ſpecto: cæterùm illa norunt, qui id temporis vivebant. *Nir.* Quid igitur tandem? annon hic formoſior ego ſum Menippe. *Men.* Neque tu, neque alius eſt formoſus hoc in loco: ſiquidem apud inferos eſt æqualitas, ſimileſque ſunt omnes. *Th.* Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ἤκουσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν, ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. Χει. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκα ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. Με. τίς δέ σε ἔρως ἔλαβε θανάτου ἔχειν, ἀνεραστὸν τοῖς πολλοῖς μεμηχανημένου; Χει. ἐρῶ σοι τοῦτο σὺ γὰρ ἀστοιζικῶς ὄντα. σὺν νῷ ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Με. οὐκ ἡδὺ νῷ, ξώντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Χει. οὐκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ οὐδὲν, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐκ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ γὰρ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς. αἱ ὧραι γὰρ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα ἀλλήλοις. ἐπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ σὺ τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ σὺ τοῦ μεταλαγχάνειν ἄλλως, τὸ περιὸν ἦν. Με. εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ σὺ ἄδε γε πῶς φέρεις, ἀφ' ὧν ὠφελόμενος αὐτὰ ἦκες; Χει. σὺν ἀηδεῖ ὦ Μένιππε. οὐ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πεζάγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον σὺ φασὶ εἶναι, ἢ σὺ σκότος. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῶν ἔστιν ὅπου ἄνω, ὅτε πεινῶν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν. Με. ὅρα ὦ Χείρων μὴ ὠφέλιμός τις σοι ᾖ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος ὠφελῇ. Χει. πῶς τοῦτο φῄς; Με. ὅτι εἰ σὺ τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ τοῦ

MENIPPI ET CHIRONIS.

MENIPPVS.

Equidem inaudivi Chiron, te, Deus cùm esses, mortem tamen optasse. *Ch.* Vera hæc sunt quæ audivisti Menippe: & mortuus sum, ut vides, cùm potuerim immortalis esse. *Men.* At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? *Ch.* Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. *Men.* Quid? an injucundum erat vivere & lucem tueri? *Ch.* Erat Menippe. Nam quod jucundum vocant, varium illud, & neutiquam simplex esse duco. Verùm ego cùm semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eædem horæ, & quæcunque in vita contingunt, ordine singula recurrerent, atque aliis alia per vices succederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruare, sed si omnino permutes. *Men.* Probè loqueris Chiron. Verùm quo animo fers ea quæ apud inferos habes, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? *Ch.* Non injucundo Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia vacamus. *Men.* Vide Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. *Ch.* Quamobrem istuc ais? *Men.* Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quòd in vita semper

τὸν ἐμβάτη σοι παρασκορὶς, ἢ σὺ τοῦτῳ ὅμοια ὄντα, παρασκορῇ ὁμοίως ἂν ἡδοίῃ, καὶ δεῖσθαι μεταβολὴν ζητεῖν τινα. καὶ σὺ πῦθι εἰς ἄλλον βίον, ἅπερ οἴμαι ἀδύνατον. Χει. τί οὖν ἂν πάθοι τις ὦ Μένιππε; Με. ὅπερ οἴμαι, καὶ φασὶ, σωστὸν ὄντα, ἀρίστιππε, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφορᾶσθαι οἴεσθαι.

per iisdem similibusque rebus utendum erat, cùm hic itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit aliqua status commutatio, atque hinc aliam in vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse. *Ch.* Quid igitur faciendum Menippe? *Men.* Illud nimirum, ut cùm sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ἀντισθένης, καὶ Κράτης, χαλεπὸν ἄγημα. ἀπὸ τί οὖν ἅπαντα δύο τὸ κωμῳδοῦμεν ἀφικνούμενοι, ὑφ' ἡμῶν οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν πράττει; Α. ἀπίωμεν ὦ Διόγνητες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ ἡμῖν εἴη, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι. εἰσὶν δέ, μάλις κατόπτας, καὶ ὑπὸ τοῦ κήρυκος αὐτῶν ἀναβαίνοντας, καὶ βίᾳ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. Κρ. ἐγὼ γὰρ καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον ὀπόταν κατίωμεν κἀγὼ τὴν ὁδόν. Δι. διήγησαι δὲ Κράτης. ἴσως γάρ τινα παιγνιώδη ἐρεῖν. Κρ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ὑμῖν, σὺ δὲ αὐτοῖς ἐπεσκώπτες, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ τῶν Μήδων ὕπαρχος, καὶ Ὀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Ὀρόϊτης ὁ Ἀρμένιος.

DIOGENES.

Ecium nunc agimus Antisthenes, & tu Crates. Quare, cur ambulatum non imus ad Orci fauces, ut ibi videamus quinam sint qui descendunt, & quid quisque eorum agat? *Ant.* Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit videre ut ipsorum alii lachrymantur, alii supplicant ut dimittantur: nonnulli etiam ægrè descendunt, & cervicem impellente Mercurio, tamen reluctantur, & nulla necessitate resupini obnituntur. *Cr.* Ego verò etiam exponam vobis quæ in via vidi cùm huc descenderem. *Diog.* Expone Crates, videris enim quædam risu omnino digna dicturus esse. *Cr.* Cùm alii multi nobiscum descendebant, tum inter ipsos insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arsaces Medorum præfectus, & Orœtes Armenius. Isme-

ὁ μὲν δὴ Γ'σμηνόδωρος, ἐπφόνευτο γὰρ ὑπὸ λητρῶν ἀμφὶ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα οἴμῃ βαδίζων, ἔστι τε, καὶ τὸ πρωκτὸν ἐν ταῖν χερσῖν εἶχε. καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ καταλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτὸν ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ ἔθνη τὰς Ἐλευθερὰς χωρία παυέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας [1] ἐπήγετο. καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ [2] κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ τὴν δὲ ἕδρην ἀσχημονέστερον ἤχθετο, καὶ ἡμιόνικτῃ πεζὸς βαδίζων, ἐφέρετο τὸ ἵππου αὐτῷ συμπεπτωκότος. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συμπεπτώκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρω ἀφαιρεθέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελάσαντες, ἐν τῇ ἐπὶ τὸν Ἀράξῃ ποτὲ τὸ καππαδόκικὸν συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλασεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑπεδύετο, ἀποσείσας δὲ τὸ Ἀρσάκου κοντόν. ὑπερβὰς δὲ ὑπὸ τὰς σιαγόνας τῷ σαυνίῳ, αὐτόν τε ἀφῆκε, καὶ τὸν ἵππον. Ar. πῶς οἷόν τε ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; Κρ. φάσκει ὁ Ἀντίσθενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλασεν, εἰκοσαπήχη τινα κοντὸν περιβαλλόμενος. ὁ Θρᾷξ δὲ ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὸν περσικὸν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἄκωκη, ἐς γόνυ ὀκλάσας, ἐν χρῷ τῇ σαυνίῳ τὸν ἐπήλασιν, καὶ τυπώσας τὸν ἵππον ὑπὸ στέρνον,

Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Citharonem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat, tenellos liberos quos reliquerat identidem vocando, sibique ipsi ob audaciam succensendo: qui cùm Citharonem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantùm servos adduxisset, idque cùm phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arsaces autem (senior enim jam erat, & per lovem pro barbarico illo ritu facie non inhonesta) graviter ferebat, atque indignabatur, quòd pedibus incederet, sibique equum adduci volebat. Nam & equus una cum eo mortuus erat, ambobus una plaga transfossis à Thrace quodam scutato, in eo prælio quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces infesto cursu in hostem ferebatur, longè ante alios, ut ipse narrabat evectus. Thrax verò illum expectando subsistens, ac scutum obtendens, Arsacis hastam excussit: ipse autem submissa sarissa, ipsumque & equum transverberat. *Ant.* At Crates, quomodo hoc una plaga fieri potuit? *Cr.* Facillimè, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum prætendens cursu ferebatur: Thrax verò, ubi pelta objecta plagam excussit, ipsumque cuspis præteriit, in genu procumbens, venientis impetum sarissa excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ fu-

1 Ἐπήγετο] Mſ. ὑπήγετο. Bourd.

2 Κυμβία] Εἴδος κεφαλαίου, πλοίου. ἐν στοιχείῳ, duas ultimas ſpecies habet Heſych. *Idem.*

1 Θερα-

ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν ἀφυπείρησε. διελαύνεται γὰρ ὁ ἀρσικὴς ἐς τὰ βουβῶνα ἀφυπαξ, ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς οἷον τὸ ἐγκύημα; ὁ δὲ ἀνδρὸς, ἀλλὰ δι' ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δ' ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππους κατιέναι. ὁ δὲ γε [1] Ὀφρίτης, ὁ ἰδιώτης, ὁ πάνυ ἀπαλὸς τὼ ποδὲ, ὁ μόλις ἑστάναι χαμαὶ, ἀλλ' ἄπαις βαδίζειν ἐδύνατο. πάλαι μὲν οὖν ἀπηχῶς Μῆδοι πάσης, ἐπὶ λόφων τὰ ἵππεια, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ κατέβαλεν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ὑδρωπικῇ μηχανῇ ἀνίστατο ἤγελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀραμένῳ αὐτὸν, ἀνόμισεν ἄχρι σοῦ τὸ πορθμεῖον. ἐγὼ δ' ἐγέλων. Αν. καγὼ δ' ὅτι κατῆμεν, ὁσὶ ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις. ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, ἐσθοράμην ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, ἐσκατέλαβον χώρην, ὡς ἂν ἐπιτηδειότατα πλούσιος. ἔνθα τοι πλεῖ δ', οἱ μὲν ἰδύκρυόν τι, καὶ ἑαυτίων. ἐγὼ δ', μάλα ἱστρόμιλος ὢν αὐτοῖς. Διο. σὺ μὲν ὦ Κράτης, ὁ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δ', Βλεψίας τις ὁ δανειστὴς, ὁ [2] ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ παλύσιος ἐκ Κορίνθου, συνηκολούθησαν. ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ δὲ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀπολωλεκώς. [3] ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆ ἑταίρας furore ac vehementia cursus se ipsum transfadegit. Tum etiam eadem hasta per inguina utrinque ad nates penetrante Arsaces transfoditur. Vides quale hoc fuerit? non viri, sed potiùs equi opus. Verumtamen indignabatur ille, quòd non ampliore quàm alii honore haberetur: volebatque eques huc descendere. Orœtes autem privatus quispiam erat, pedibus admodum mollis quippe qui neque humi stare, nedum incedere poterat. Medis autem omnibus hoc prorsum accidit, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis ægrè incedant. Quamobrem cùm humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus Mercuriùs sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego verò ridebam. *Ant.* Ego verò, quum huc descendebam neque me cæteris admiscui, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, loum præoccupavi, quò commodiùs navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii verò nauseabant. Ego autem inter ipsos sedens valdè oblectabar. *Diog.* Tu quidem Crates, & tu Antisthenes hujusmodi comites incidistis. Mecum autem Blepsias ille fœnerator ex Piræo, & Lampis Acharnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Quorum Damis, à puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem, se

1 Ὀφρίτης] Angl. Ἡφαίστης. Bourd.

2 Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. Idem.

3 Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆ ἑταίρας ἀποφθέξας ἑαυτὸν] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemæus Philadelphus, ut narrat Athenæus lib. 13. Sed puto non fuisse eandem illam meretricem, quæ Lampi di causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus, vel dicendum foret

ρας, ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἀπλήστῳ ἐλέγχῳ ἀπεκλήκινας, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολήν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δέ, καίπερ εἰδώς. ἀνέκρινον ὅν τρόπον ἀποθάνοιεν. εἶπε τοῦ μὲν Δαμιδὶ αἰτιωμένου ἕνεκα ἀδίκου μοιχοῦ ἑαυτὸν ἐφλῶ ὑπ' αὐτοῦ, ὃς πάλαι τε ἔχων ὁμοῦ χίλιαι, καὶ πρόσθεν αὐτὸς συνηπηρτισμένος ὢν, ἐκπεπαιδικὼς ἤδη νεανίσκῳ τέτρασι ὀβολοῖς παρεῖχες. σὺ δὲ ὦ ἀνηρ ἀών, ἔσπευδε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶσθε τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτιᾷ τὸ ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὔ; ὃς τὰς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσες, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου περὶ τῶν ἄλλων. νῦν δὲ ὑπὸ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν, ἁλοὺς ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτῷ κατηγόρει φθόνους, πολλοὺς τοὺς ἀνοήτους, ὅτι χρήμασιν ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι μάτην οἰόμενος. τὴν ἔμφυσιν δὲ τοῦ τυχόντος περιπλανῶν παρεῖχοντο τὸ σύνηθες. ἀλλ' ἤδη μὲ ἐπὶ τὸ στόμιον ἐσμβάλλουσιν. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πέρμωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί. πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει δῆτα βίου; τοῦτον δὲ τὸν ὑπο-

se jugularat. Blepsias fame miser periisse dicebatur, & adhuc supra modum pallidus, & exquisitissimè tenuis apparebat. Ego verò, quanquam id noram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium: non injusta, inquam, ab illo passus es, qui cùm talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantùm obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan (gemebat enim & ille ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non te ipsum? qui hostes quidem nunquam perhorrueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: à puella verò vulgari illa, fictisque lachrymis ac suspiriis generosus ille tu captus fueris. Nam Blepsias ipse, sese ob nimiam stultitiam accusabat, quod pecuniam hæredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuò victurum esse. Cæterùm mihi non vulgarem voluptatem gementes isti præbuerunt. Sed jam ad fauces fumus. Aspicere nos oportet, & è longinquo contemplari adventientes. Papæ multi certè, & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent, quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum

foret Ptolemæum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare cœpit circa Olympiadem 123. Computa & invenies non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. *Palm.*

1 Ὀκτωκαιδεκέτει] *Iuveni illi octodecim annos nato.* Bourd.

ι Μό-

πέργαμον ἔρεσθαι βέλομαι. Δια-κρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς ὦ βέλτιστε, καὶ πῶπυ, χάρων ἀφιγμένου; ἦπυ βασιλεὺς ἦσθα; Πτω. ἐδαμῶς. Διο. ἀλλὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ τοῦτο. Διο. ἄρα οὖν ἰδιώτης, εἶπε ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα πεθάναι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγηρήκειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. βίον δ' ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιᾶς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὤν, ἄπεκτός τε, καὶ ἀθυρόπορ χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. εἶτα τοιοῦτον ὢν ζῆν ἤθελες; Πτω. ναί. Η'δὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς. καὶ τὸ τεθνάναι, δεινὸν, καὶ φοβερόν. Διο. Θαυμαίεις ὦ γέρον, καὶ μειρακιώδη ὡς τὸ γηρεών. καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν ὦ πορθμεύς. τί δ' ἂν ἄν τις λέγοι ὡς τὸ νέον, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὡς ἐλεγεῖον διάκειν τὸ διάβαθρον, ὡς τὸ σὺν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς λοιδοροῦντας βαλιόντας, ὁρᾶν περὶ τὸ στόμιον εἰλυμένους.

tum interrogare lubet. Quid ploras, optime, idque cùm ſenex adveneris? an rex eras? *Mend.* Haudquaquam. *Diog.* An verò ſatrapa? *Mend.* Neque illud. *Diog.* An igitur dives fuiſti: ideoque ægrè tibi eſt mortem obiiſſe relictis multis deliciis? *Mend.* Nihil tale: ſed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & linea victum quæritans, ſummopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique viſu. *Diog.* Et vivere cupiebas, talis cùm eſſes? *Mend.* Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. *Diog.* Deliras ô ſenex, & te adverſus neceſſitatem juveniliter geris, idque cùm huic portitori ſis coævus. Proinde quid jam de adoleſcentibus dicamus, quando decrepiti iſti tantopere vivere cupiunt? quos mortem ſectari decebat, tanquam remedium eorum malorum quæ ſecum fert ſenectus. Sed abeamus, nequis & nos ſuſpicetur fugam moliri, quum nos hic circa fauces oberrare viderit.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω τιρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι ἀφανῆναι ῥᾴδιον. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὕμμασι τοῖς ὄμμασιν κενά. [1] μόνοι δ' αἱ χῶραι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, σὺν ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς

MENIPPI ET TIRESIÆ.

MENIPPVS.

An verò & cæcus ſis, Tireſia, non amplius cognitu facile eſt. Nobis enim cunctis æquè vacui ſunt oculi, ac ſolæ illorum ſedes relictæ. Cæterùm neque amplius dicere poſſis, quis Phineus fuerit, aut quis Lyn-

1 Μόνοι δ' αἱ] Mſ. καὶ μόναι χῶραι. Bourd.

2 Καὶ

ὁ Λυγκεύς. ὅτι μάντις μέντοι ἦλθα, καὶ ὅτι ἀμφοῖν ἐγὼ μόνος, ἀνήρ καὶ γυνή, τὰ ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. ΤΙΡ. Ἀλλ' οὖν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπιτηδειότερος ἦν ὁ βίος, ὁπότε ἀνὴρ ἦθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; ΤΕΙ. Ἀμείνων μὲν ὁ ἀνδρεῖος πολὺ ὦ Μένιππε ὁ γυναικεῖος. ἀπεραγμονίστερος γάρ. [1] καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. καὶ ὅτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐτοῖς, ὅτε παρ' ἕπαλξιν ἑστάναι, ὅτε ἐν ἐκκλησίαις ἀμφίβολος, ὅτε ἐν δικαστηρίοις ἐξεπίζηλος. ΜΕ. Εἰ γὰρ ἀκήκοας ὦ Τειρεσία ἃ Εὐριπίδης Μηδείας οἷα εἶπεν, οἰκτείρασα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας ὕσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ὠδῖνα πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι, ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα, καὶ ἔτεκες ποτὲ ὁπότε γυνὴ ἦθα, ἢ στεῖρα, καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; ΤΕΙ. Τί τοῦτο ὦ Μένιππε ἐρωτᾷς; ΜΕ. Ἥδιον χαλεπὸν ὦ Τειρεσία. πολὺ δεόμενος εἰ σοί ῥᾴδιον. ΤΕΙ. Ἐστεῖρα μὲν ἦμην, σὺν ἔπεσθαι δ' ὅμως. ΜΕ. Ἱκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. ΤΕΙ. Εἶχον ἦλαδή. ΜΕ. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφύη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας, ἢ οὐτέκα σὺ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; ΤΕΙ. Ἐγὼ ὁρῶ τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα. δοκεῖς δ' ἂν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' ὕστερον ἐγένετο. ΜΕ. Ἔχει γάρ ἀπιστεῖν ὦ Τειρεσία τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ καθάπερ τινὰ βλάκα μὴ ἐξετάζοντα εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε μὴ Lynceus. At verò quòd vates fueris, quodque solus utrumque vir & fœmina factus sis, poëtis auditis novi. Proinde per Deos, dic mihi utram suaviorem vitam expertus es, an quum fuisti vir, an quum fœmina? *Tir.* Potior multò fuit, Menippe muliebris vita: expeditior enim, virisque dominantur mulieres, ac neque in bellum prodire ipsis necesse est, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus dissidere, neque in foro judiciali contendere. *Men.* Annon Medeam Euripidis audivisti Tiresia, qualia dixerit mulierum genus deplorando, quàm miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verùm dic mihi (nam me isti Medeæ jambi commonefecerunt) peperisti-ne aliquando cùm mulier esses, an verò sterilis, & absque semine vitam illam degisti? *Tir.* Quid hoc Menippe interrogas. *Men.* Nihil acerbi, Tiresia: verùm responde si tibi molestum non est. *Tir.* Non fui sterilis quidem, sed neque peperi tamen. *Men.* Sufficit hoc. Vtrum enim & vulvam habuisses, scire volebam. *Tir.* Habui scilicet. *Men.* Successu autem temporis vulvane illa evanuit, & membrum muliebre obturatum est, mammillæque iterum complanatæ, deinde virile succrevit, & barbam produxisti: an verò repente vir ex muliere factus prodiisti? *Tir.* Non video quid sibi velit hæc interrogatio. Videris autem mihi in dubium revocare, factumne hoc ita sit, an non. *Men.* Annon de his dubitandum est Tiresia: sed perinde ac fatuo alicui, pro veris ea recipienda non inquirendo fieri-ne possint,

1 Καὶ δικάζουσι] Dixi alibi, *Beurd.*

1 Ποιεῖς

μὴ, διδάξαις; Τει. σὺ δὲ οὐδὲ πεῦσα πιστεύεις ὅτω ψυείης, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὅρτυξ ὦ γυναικῶν ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θῆλα, τλὼ Ἀηδόνα, ἢ τλὼ Δάφνιν, ἢ τλὼ Λυκάονος θυγατέρα; Με. ἰδοὺ τι κἀκείνας σύτυχω, εἴσομαι ὅ, τι κἀγὼ λέγεται. σὺ γὰρ ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε ὥσαυτως κἀ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμοιγε εἶναι; Τει. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς. τὰ μὲν ἐμὲ ἄπαντα, ὡς κὰ διέλυσέ τινα θεῶν τῶν θεῶν. καὶ μὲ Ἥρα ἐπήρωσέ με. ὁ δὲ Ζεὺς, παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τλὼ συμφορᾷ. Με. ἔπ ἔχῃ ὦ Τειρεσία τὸ ψεύσμάντιν; ἀλλὰ κἀ τὺς μάντις τῦτο ποιεῖς. ἴδος γὰ ὑμῖν μηδὲν ὑμὶς λέγειν.

sint, an non? *Tir.* Tu igitur neque cætera hoc pacto contigisse credis, puta quum audieris, ut quædam ex mulieribus aves factæ sint, aut arbores, aut feræ, Luscinia videlicet, aut Daphne, aut Lycaonis filia? *Men.* Siquando in ipsas incidero, sciam quid & ipsæ dicant. Tu verò, ô optime, an quum mulier eras, tum quoque ut & postea vaticinabaris? an verò vir & vates simul esse didicisti? *Tir.* Viden? quæ de me feruntur ignoras omnia, ut & deorum litem quandam diremi, & Iuno visu me privavit: Iupiter autem hanc calamitatem data vaticinandi arte est solatus. *Men.* Adhuc ne Tiresia, hisce mendaciis caperis? Sed hoc tacis more vatum. Consuetum enim est vobis nihil sani dicere.

ΑΙΑΝΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν, σαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλησεν ἢ κἀμοῦ ἅπαντας, τί αἰτιᾶ τ' Ὀδυσσέα; καὶ πρόλω ὅτι προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενον, ὅτε προσεῖπεν ἠξίωσας αὐδρα συμφραπόντλω, καὶ ἐπεῖδες. ἀλλ' ὑπερφυῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. Αι. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τ' μανίας αἴτιος κατέβη, μονος ἀνεξεταθεὶς ἐπὶ τοὺς ὅπλοις. Ἀγα. ἠξίεις ἢ ἀναζεύσεις εἶναι, κἀ ἀκοντὶ κρατεῖν ἁπάντων; Αι. ναὶ,

AIACIS ET AGAMEMNONIS.

AGAMEMNON.

SI tu, dum furore correptus fuisti, Aiax, te ipsum interfecisti, nosque omnes membratim concidere putasti, quid Vlyssem accusas? ac paulò ante nec ipsum aspexisti, cum venisset vatem consultum: nec virum commilitonem ac socium dignatus es alloqui, sed superbè admodum, grandique incedens gressu, præteriisti. *Ai.* Meritò Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus author extitit, ut qui solus mecum pro armis judicio contenderit. *Ag.* Putabasne æquum ut adversario careres & omnia sine pulvere superares? *Ai.* Quidni, in tali uti-

πέμπε τοιοῦτοι. οἰκεία γάρ μοι ἡ πανοπλία, ἅτε ἀνεψιῷ γε ὄντι. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπέπεμψατε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα πρὸς τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίει εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. Αγα. αἰτῶ τοιαῦτα ὦ ἀχιλλεῦ τὸν Θέτιν, ἢ δίον σοι τῶν κληρονομίων τὰ ὅπλα δοθῆναι συγχωρεῖ γε ἴσως, φέρουσα, εἰς τὸ κοινὸν, κατιθεῖ αὐτά. Αι. ἔκ. ἀλλὰ τὴν Ὀδυσέα, ὃς ἀντεποιεῖτο μόνος. Αγα. συγγνώμη ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἠράσθη δόξης ἡδίστης πρᾶγματος, ὑπὲρ δὲ καὶ ἡμῶν ἐκινδύνευσε πολλάκις, ἐπὶ καὶ ἐπιορκήσει σε. καὶ τοῦτο, δοῦναι Τρωσὶ δικασταῖς. Αι. οἶδα ἐγὼ ἧττον μὲν κατεδικάσαν. ἀλλ' ὑμεῖς λέγεταί τι καὶ περὶ τῶν θεῶν. τὴν γοῦν Ὀδυσέα μὴ ἐξὸν μισεῖν σὸν ἂν δυναίμην ὦ Ἀγάμεμνον, ἀφ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

que causa? Nam ea armatura cognationis quodam jure ad me pertinebat, cùm patruelis esset. Vosque reliqui, quanquam illo præstantiores eratis, certamen detrectastis, armaque mihi cessistis. At hic Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in summo periculo, cùm jam à Trojanis propè concideretur, melior esse me voluit, magisque habendis armis idoneus. *Ag.* Accusa igitur Thetin, ô generose, quæ cum tibi armorum hæreditatem ut pote cognato, tradere debuisset, in medium allata illa posuit. *Ai.* Minimè: sed Vlyssem ut qui solus sese mihi opposuerit. *Ag.* Ignoscendum Aiax, si homo cùm esset appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratia quilibet etiam nostrûm obire pericula sustinet: siquidem & te devicit, idque Trojanis ipsis judicibus. *Ai.* Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est de Diis quicquam dicere. Vlyssem igitur non possum non odisse, Agamemnon, non si mihi ipsa Minerva hoc imperet.

ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

ΜΙΝΩΣ.

Ὁμὴν λῃστὴς ἔτος Σώστρατος, εἰς τὸ Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω. ὁ δὲ ἱερόσυλος, ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω. ὁ δὲ τύραννος ὁ Ἑρμοῦ δοθεὶς τοῦ Τιτυοῦ ἐκτεθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον. καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια

MENOIS ET SOSTRATI.

MINOS.

Hic quidem prædo Sostratus, in Pyriphlegethontem immittatur: hic autem sacrilegus à Chimæra discerpatur: tyrannus verò iste Mercurii, juxta Tityum extensus, hepar & ipse vulturibus præbeat arrodendum. At vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate, pro iis quæ justè in vita

ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. Σω. ἄκουσον ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. Μι. νῦν ἀκούσω αὖθις. ἐγὼ γὰρ ἐξελήλεγξαι ὦ Σώκρατες πονηρὸς ὤν, ἐς τοσούτους ἀποκτείνας; Σω. ἐλεγχόμενος μὲν. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως ἠλαθήσομαι. Μι. καὶ πάνυ, εἴ γε ἀπέτισεν τῷ ἀξίαν δίκαιον. Σω. ὅμως ἀπόκρινεταί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. Μι. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως μὴ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη. Σω. ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; Μι. ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. Σω. ἑκὼν μὲν οἱ λοιποὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δεκέντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν; Μι. ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἐκείνῳ ἐπίταξε γίγνεσθαι, τὰ πραττόμενα. Σω. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέ τινα, ἐγὼ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον, δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μέν, δικασὴ πειθθείς, ὁ δέ, τυράννου, τίνα αἰτίαν ἕξω φόνου; Μι. δῆλον ὡς τὴν δικαστήν, ἢ τὸν τύραννον. ἐπεὶ ἐκεῖνό γε τὸ ξίφος αὐτό. ὑπηρετεῖ γὰρ τῷ τὸ ὄργανον ὂν ὡσὸν τὴν χεῖρα τῷ κρίναντι τῷ αἰτίαν. Σω. οὔκουν καὶ ὦ Μίνως, ὅτι κἀγὼ ἐπιθυμῶ τῆς ἀναβιώσεως. ἀλλὰ δή μοι ἀπόκριναι τόδε ἔτι καὶ ἐκεῖνο· ἦκεν αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τῶν χάριν ἴσον, ἢ ἵνα διεγκλήτῳ ἀναχαρίσαιτο; Μι. τὸ πίμψαντι ὦ Σώκρατες. δίκαιον γὰρ ὁ κομίσας ἦν. Σω. ἑκὼν ὁρᾷς πῶς ἄδικα ποιεῖς ἠλαύνων ἡμᾶς ὑπηρέτας

vita feciſtis. *Soſt.* Audi ô Minos, num tibi juſta dicere videar. *Min.* An ego denuo nunc audiam? annon convictus es Soſtrate, quòd & malus fueris, & tam multos occideris? *Soſt.* Convictus quidem ſum: ſed vide an juſto afficiar ſupplicio. *Min.* Ita ſanè: ſiquidem juſtum eſt meritam cuique mercedem rependere. *Soſt.* Attamen reſponde mihi Minos: breve enim quiddam interrogabo te. *Min.* Dic dummodo non prolixè: ut & alios jam dijudicare poſſimus. *Soſt.* Quæcunque in vita egi, utrum volens egi, an verò à Parca mihi agglomeratum eſt? *Min.* A parca ſcilicet. *Soſt.* Proinde & boni omnes, & nos qui mali videmur, annon hæc agimus dum illi obſecundamus? *Min.* Ita profectò Clothoni illi obſequentes, quæ unicuique cùm primùm natus eſt, agenda injungit. *Soſt.* Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cùm ei nequeat contradicere à quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut ſatelles, ille quidem judici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis iſtius reum ages? *Min.* Liquet reum agendum judicem, aut tyrannum: ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic, tanquam inſtrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primò cauſam hanc præbuit. *Soſt.* Bene eſt Minos, quòd hæc etiam exempla, quaſi quodam auctario locupletas. Siquis autem ab hero miſſus, aurum vel argentum afferat utri habenda eſt gratia, utri beneficium hoc acceptum eſt ferendum? *Min.* Ei qui miſit, miniſter enim tantùm fuit, qui attulit. *Soſt.* Vides-ne igitur quàm injuſta facias, dum nos ſupplicio afficis, qui

1 Ποιεῖς καλάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet, ποιεῖν φαυῆ οἱ καλάσιες

ἡμιόμβρος, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, ἢ τούτοις πρῶν τὰς ἀλλοτρίους ἀγαθοῖς; ὃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοις τις ἂν, ὡς ἀπολέσειν δυνατὸν ἦν, τοῖς κῆ πάσης ἀτάκτης προστεταγμένοις. Μι. ὦ Σώκρατες, πολλὰ ἴσως ἂν ἄλλα ὑ κῆ λέγοι γελοῖα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆ ἐπιρωτήσεως, διότι ὑ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ κῆ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, κῆ μηκέτι κλαζέσθω. ὅρα ἢ μὴ κῆ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷ τὰ ὅμοια διδάξῃς.

qui miniſtri tantùm fuimus eorum quæ Clotho nobis imperavit: & dum hos honore proſequeris, qui aliena bona ſolùm adminiſtrarunt? Nemo enim dicere poterit, poſſibile eſſe iis contradicere, quæ cum omni neceſſitate imperata fuêre. *Min.* Multa, Soſtrate, & alia videas licet, minimè ſecundum rationem fieri, ſi diligenter expendas. Verumtamen tu ex hac quæſtione hoc boni conſequeris, quòd non prædo ſolùm, ſed etiam Sophiſta quidam eſſe videris. Solve ipſum Mercuri, nec puniatur amplius. Cæterùm vidè ne & cæteros manes ſimilia interrogare doceas.

μὴ ἡμᾶς ὑπηρέτας ἡγοῦ ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, τιμήσεις ἢ τούτους. Cur potius hanc Parcam quàm aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. Bourd.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΙΑ.

MENIPPVS SEV NECYOMANTIA, MENIPPVS, PHILONIDES.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Videtur Lucianus hoc Dialogo illud maximè commendatum habuiſſe, quod in fine Menippus ait à Tireſia in aurem ſibi dictum fuiſſe, Privatorum videlicet hominum vitam optimam atque tutiſſimam eſſe. Cùm contra divitum & magnorum ſit periculoſa conditio, pompis ſolennibus, tragiciſque fabulis ſimilis, quarum triſtis eſt exitus. Porrò præcipui loci hic ſunt, De incerta doctrina Philoſophophorum. De Magorum ſuperſtitione & poteſtate. De inferorum locis, ſuppliciis, & æqualitate. Denique collatio vitæ humanæ cum pompa ſolenni, & cum fabulis Tragicorum.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ὦ χαῖρε μέλαθρον, καὶ πυλὰ θ' ἑστίας ἐμῆς. ὡς ἀστραπὴς σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών. Φιλωνίδης. ὁ Μένιππος ὅτος

MENIPPVS.

Salve atrium, domuſque veſtibulum mea. Vt te lubens aſpicio luci redditus. Ph. Nonne hic Menippus eſt Ca-

1 Χαῖρε] Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipſe ait fine hujus paginæ. Iambi ex Eurip. Hecuba. *Bourd.*

1 Η'κω

ἐστιν ὁ κύων; ἕμβρυον ἄλλο, εἰ μὴ ἐγὼ τὸν Δημόκριτον Μενίππους ὄλους, τί δ' αὐτὸς βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντή; ἀφεστέον ὅμως αὐτοῦ. χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολλὰ γὰρ χρόνον ἐπίφθονος οὐ τῇ πόλει. Με. [1] Ἥκω νεκρῶν κεύθμωνα, καὶ σκότου πύλας Λιπών, ἵν' ἄδης χαλεὸς ὠκίσατ' ἀεῖ. Φιλω. ἡράκλεις, ἐλεληθέναι Μένιππος ἡμᾶς ἀποδημῶν. κἄτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβιβάσεται; Με. ὄπ. ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν αἰδὼς μ' ἐδίξατο. Φιλω. τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; Με. νεότης μ' ἐπῆρε, [2] καὶ θρασὺς θεράπων τοῦ νέου πλοίου. Φιλω. παῦσαι μαινόμενος τραγῳδῶν, καὶ λέγε ἁπλοῦς πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ φολή; τί σοι τὸ κράνος πορείας ἐδήσατο; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀστάσπαστος ἡ ὁδός. Με. ὦ Φιλότης, χρεών με κατήναγκε εἰς ᾅδου, ψυχὴν χρησόμενον Θηβαίῳ Τειρεσίᾳ. Φιλω. ἅττα, ἀλλ' ἢ παραπαίεις. ἐ γὰρ ἂν ἅπαξ ἐμμέτρως ἐρραψῳδεῖς πρὸς ἄνδρας φίλους. Με. μὴ χαλεπήνῃς ὦ ἑταῖρε. νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συνεγενόμην, ὥστε οἷσθ' ἅπαν τὸν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. ἀπὲρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φιλω. καινὸν ἐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρώην, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. Με. ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες. ἐ γὰρ

Canis ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens. At quid sibi vult habitus istius insolentia? clava, lyra, leonis exuviæ? Adeundus tamen est. Salve Menippe, unde nobis adveniſti? jamdiu enim in urbe visus non es. *Men. Venio relictis maniumſpecu, & nigris Portis, ubi Orcus incolitur ſuperis procul. Ph.* Hercle, clàm nobis Menippus vita functus est, revixitque denuo. *Men. Non: ſed me adhuc vivum recepit tartarus. Ph.* Quænam causa fuit tibi novæ hujus & incredibilis peregrinationis? *Men. Iuventa, magiſque juvenis animus me impulit. Ph.* Define ô beate tragicum loqui, & ab jambis descendens, sic simpliciter eloquere. Quænam hæc vestis? quid tibi inferno itinere fuit opus? alioqui neque jucunda, neque delectabilis est via. *Men. Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras, Conſulerem ut manes Thebani Tireſiai. Ph.* Heus tu deliras: non enim ita consarcinatis versibus apud amicos caneres. *Men.* Ne mireris, amice: recens enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quomodo versibus impletus sum, ut numeri mihi sua sponte in os confluant. Verùm dic mihi, ut se res in terris habent? & quidnam in urbe agunt? *Ph.* Nihil novi, sed ut priùs affectitabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, usuras colligunt. *Men.* O miseri, atque infœlices. Nesciunt enim

1 Ἥκω νεκρῶν κεύθμωνα] Hos versus sic transtulit Ennius:
Adſum atque advenio Acherunte vix, vid alta atque arduâ
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferûm. Bourd.

2 Καὶ θρασὺς τοῦ νέου πλοίου] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλοίου. Marc.

ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωνται τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατ' αὐτῶν, ἃ μὲν τὸ Κέρβερον, ἑβδομήκοντα μηχαναὶ δ' ἀφυγεῖν αὐτούς. Φιλω. τί φῄς; δέδεκται καὶ νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν συμβάλλειν; Με. νὴ Δία καὶ πολλά. ἀπ' ἐμοῦ γοῦν ἐφείσατο αὐτὰ ταῦτα ἅπαντα, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξηγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς κρέψειεν κρατῶν ἀσεβείας ἐπὶ τὸν Ῥαδαμάνθυος. Φιλω. μηδαμῶς ὦ Μένιππε ταῦτα τὸν Δία, μὴ φθονήσῃς τῷ λόγων φίλῳ ἀνδρί. ταῦτα γὰρ εἰδέναι σπουδαῖον ἱερεῖς. πρὸ τοῦ ἄκλα, καὶ ταῦτα μεμυημένον. Με. χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τὰ πάντα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές. πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα, πολυμητίου. ἴσθι δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, τὸ χρυσίον κατακλείσαντας, ὥσπερ τὴν Δανάλην φυλάττοντας. Φιλω. μὴ ταῦτα ἔτι πρὸς ὧν ἔχῃς τοῦ διδυμέναι, πρὶν σκεῖνα διελθεῖν, ἃ μᾶλις ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δ' ὁ τῆς πορείας ἡγεμών. εἶθ' ἑξῆς ἅ τε εἶδες, ἅ τε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῆς ἀξίου θέας ἐν ἅπασι παραλιπεῖν. Με. ὑπεργοητεύεις καὶ τοῦτό σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ καὶ ταῦτά σοι δίειμι τῷ γνώμῃ τῇ ἐμῇ, καὶ ὅθεν ὡρμήθην τῆς κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄκρος μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκμὴν Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου, πολέμους, καὶ στάσεις διηγουμένων, ἃ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔπ' ἀλλήλοις καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγάς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, enim quid apud inferos decretum sit, & qualia contra divites lata suffragia, quæ per Cerberum arte nulla subterfugere poterunt. *Ph.* Quid ais? novi-ne aliquid apud inferos decretum est de iis qui hic vivunt? *Men.* Per Iovem & quidem multa, sed quæ non licet apud omnes efferre, neque cùm sint arcana, revelare, nequis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. *Ph.* Nequaquam Menippe, per Iovem: ne amico sermonem hunc invideas. Etenim apud hominem tacendi gnarum, quinetiam sacris initiatum edisseres. *Men.* Gravia profectò jubes, & neutiquam tuta: verùm tui utique gratia est audendum. Ergo decretum est divites istos, & pecuniosos, aurumque tanquam Danaën servantes abstrusum. *Ph.* Ne priùs, ô bone, quæ decreta sunt dixeris, quàm ea percurreris quæ ex te libentissimè audiam: quæ videlicet descensus causa tibi fuerit, quis itineris dux, atque ordine deinceps quæ apud ipsos & videris, & audiveris. Verisimile enim est te, cùm eximiarum rerum studio tenearis, eorum quæ visu vel auditu digna sunt nihil prætermisisse. *Men.* Parendum etiam in his tibi est. Quid enim facias amico vim inferente? Quare primùm tibi sententiam meam expediam, & quæ res me ad hunc descensum impulerit. Ego cùm adhuc puer essem, & audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non scilicet deorum modò, sed ipsorum etiam Deorum, præterea corumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum & sororum nuptias, hæc omnia præclara ducebam,

nec

καὶ ἀπερίεργως συνιόντων πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ σκοπῶν ἤκουον τοὺς νόμους, τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελεύοντας, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὡς μεγάλῃ δὴ καθειμένῃ ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. ἔστι γὰρ τοὺς θεοὺς ἂν ποτε ἡγεμόνα μοι χρῆσαι, καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τινων ἐγίνοντο. ἔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τούναντία τούτοις δοκεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δὲ διηπόρουν; ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεηθέντα αὐτῶν χρῆσαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καὶ ἵνα ὠφελῶ καὶ βεβαίαν ὑποθέσθαι βίου. τοῦτο μὲ δὴ φρονῶν, πρόσεισιν αὐτοῖς. ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βαζόμενος. πρὸς γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα σύνοιδα ἐπισκοποῦν τὴν ἀγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείστα. ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν ἅπαντι τὸ τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμελῆ, ὁ μὲν αὐτῶν, πεπρᾳγμένῳ τὸ πᾶν ἡδέως, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μεμπόμενος. τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ δύσκολον. ὁ δὲ τις ἐμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καθιστανοῦσιν, ῥυπᾶν, καὶ αὐχμεῖν, καὶ πᾶσι δυσαρεστεῖν, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῶς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ παίδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου τὸν τῆς ἀρετῆς ἵδρωτα, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλοι καθ' ἡδονὴν φρονεῖν χρήματων περιελκύοντο, καὶ ἀδιάφορον εἶναι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ἀσκενσum in montis verticem.

nec ab iis obiter movebar. Postquam verò cœpi viris annumerari, hîc contrà leges audivi contraria poëtis jubentes, nec adulteria committere, nec seditiones movere, nec rapinas exercere. Valdè igitur animi pendens constiti, nescius quo pacto me gererem. Neque enim Deos unquam putavi adulteria perpetrasse, & seditiones inter se exercuisse, nisi de his tanquam bonis judicarint: nec legumlatores his contraria jussisse, nisi id conducere existimarint. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, hisque in manus me dedere, & rogare ut me qua vellent in re uterentur, vitæque viam aliquam simplicem & certam commonstrarent. Hæc igitur mecum reputans ad eos ivi, imprudens certè, quòd me [1] ex fumo, ut ajunt, in flammam conjicerem. Etenim apud ipsos maximè diligenter observans, ignorantiam, magisque incerta omnia reperi, adeò ut auream privatorum vitam esse satis ilicò indicarint. Alius nimirum uni me voluptati operam dare, & ad hoc solum studium me conferre jussit. In eo enim sitam esse fœlicitatem. Rursum alius omnino labori incumbere, corpusque sordido squalidoque cultu subigere, miserè ab omnibus affectum & contumeliis obnoxium, sedulò inculcans celebria illa Hesiodi de virtute carmina, & sudorem, & Alius pecunias contemnere, earumque possessionem indifferentem putare jubebat. Alius contrà

1 *Ex fumo*] Senarius extat proverbialis κάπνου γε φεύγων εἰς τὸ πῦρ ἀφεῖμαι σου. Plat. lib. 8. de Rep. *Cogn.*

ὁ δὲ ἵνα αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλοῦτον αὐτὸν ἀποφαίνεσθαι. ὡς μὲν γὰρ ἔμοιγε, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὃς γε ἰδέας, καὶ ἀσωμάτους, καὶ ἀτόμους, καὶ κενεὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ἑσημέραι παρ' αὐτῶν ἤκουον συναπτόμενον. καὶ τὸ πάντων δ' ἀνοητότατον, ὅτι καὶ τοὺς ἐναντιωτάτους ἔκφυσας αὐτῶν λόγους, σφόδρα νικῶσας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐποιοῦντο, ὥστε μήτε τῷ θερμῷ τὸ αὐτὸ πάγμα λέγειν, μήτε τῷ ψυχρῷ, ἀνελλείπειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμὸν ἢ εἴη καὶ ψυχρὸν τὸ αὐτὸ χρόνῳ. [1] ἀτεχνῶς δὴ ἔπασχον τοῖς νυσταζουσι τοῦτο ὅμοιον, ἀρὰ μὲν, ἐπινεύων, ἄρα δ', ἀνανεύων ἐμαυτῷ. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους δύσκολον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καλῶς φρονεῖν παρακελευομένους χρημάτων, ἐώρων ἀπτομένους αὐτῶν, καὶ ὡς τόκων ἀφαιρουμένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας. ἡδονῆς τε αὖ χεδὸν ἅπαντας κατηγορεῖντας, ἰδίᾳ δ', μὴ καὶ ταύτῃ ὠφεληθῶμεν. σφαλεὶς δὴ καὶ ταύτης ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον ἠρέμα διαμυθυρίζων ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει ἀφιεσομένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τάληθὲς ἔτι ἀγνοῶν φαίνομαι. καί μοι ποτὲ ἀφεγρομένῳ τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα,

trà bonas esse ipsas etiam divitias pronunciabat. Quid verò de mundo dicam? qui ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium invicem nominum turbam in diem audiebam: & quod absurdorum omnium fuit absurdissimum, de maximè contrariis cùm unusquisque diceret, vincentes & probabiles admodum rationes afferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem esse contenderent, contra quicquam dicere potuerim, idque cùm perspicerem fieri non posse ut idem eodem tempore frigidum sit & calidum. Prorsum igitur tale quid accidebat mihi quale his qui dormitant, scilicet ut modò annuerem, modò verò abnuerem. Præterea hoc illis longè erat absurdius, quòd observata ipsorum vita, eam sermonibus ipsorum summopere contrariam comperi. Itaque eos qui pecuniam spernendam esse suadebant, ei tenaciter adhærentes, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique ejus gratia tolerantes: eos verò qui verbis gloriam aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem eò referentes, eosque pene omnes qui voluptatem accusabant, ex ea sola privatim pendentes videbant. Ergo hac spe frustratus adhuc magis indignabar, tacitè me ipsum consolando quòd cum multis & sapientibus, & celeberrimis viris, insipiensque essem, & veri ignarus oberrarem. Tandem mihi horum causa aliquando pervigilanti, visum est ut Babylonem pro-

1 Ἀτεχνῶς] Vt in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθῶς τύχῃ, ὁ δῆλος παρ' Ἀττικοῖς, τὸ δ' ἀνδ' ἄλλα ἀληθῆς ἐστιν. pagin. seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Charont. sive Contempl. *Bourd.*

1 *Ex*

διδῆναί τινα τῶν μάγων τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν, καὶ λαβόντων. ἤκουον δ' αὐτὰς ἐπῳδαῖς τισι καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε καὶ ἀδειν τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βάλωσι, καὶ ὀσφραίνεσθαι, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἔρεσθαι δ' ἤγούμην εἶναι παρὰ τῶν τοῦτον ἀμφεκδέξομαι τὸν κατάβασιν, ἐλθόντα δὲ πρὸς Τειρεσίαν τὸν βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντιος καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν ἕλωμαι ἄλυτος οὗ φροντῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχιστα, ἔπινον δύο Βαβυλωνίου. ἐλθὼν δὲ, συγγενομένῳ τοῦ Χαλδαίων σοφοῦ ἀνδρὸς, καὶ θαυμασίου τὸν τρόπον, πολιοῦ μὲν τὸν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένου. τὄνομα δὲ ὦ αὐτῷ, Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ ἱκετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ βάλοιμι μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τὴν ὁδόν. ὠλόλυξε δέ με ὁ ἀνὴρ, ἀρασάμενος μὲν ἡμέρας ἑπτὰ καὶ ἑπτὰ νύκτας ἀρξάμενος, ἄλυε, κατώμνυε ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, ἕωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, φησὶν ἅμα μηνοειδῆ ἐπιλείψαι, ἧς δὲ σφόδρα κατηκουον. ὡσαύτως γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἀγώνων κηρύκων, ἐπίτροχόν τι, καὶ [1] ἀσφαλὲς ἰφήγγετο. πλὴν, ἀλλ' ἐμὲ γὰρ ἅμα καλεῖσθαι δαίμονας. μὴ γὰρ τὴν ἐπῳδὴν, πρὶν ἂν μὲ πρὸς τὸ πρόσωπον δαπτήσας, ἐπιστῆ πάλιν, ὀδύνα τῶν

profectus, magorum aliquem [1] ex Zoroastri discipulis & successoribus convenirem. Audieram siquidem ipsos carminibus, & expiationibus quibusdam inferorum portas aperire, & quem voluerint tutò illuc deducere: indeque rursus reducere. Optimè ergo me facturum putavi si cum horum quopiam de descensu pacisceus, [2] Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque perdiscerem, tanquam à vate & sapiente, quæ vita sit optima, quamque potissimum sapiens eligat. Itaque quanta poteram celeritate exiliens Babylonem rectà contendi. Quò cùm pervenissem, versor cum quopiam ex Chaldæis, sapiente viro, arte admirando, capillos cano, promissaque barba valdè venerando. Nomen autem erat illi Mithrobarzanes. Orans igitur obsecransque vix exoraui, ut qua tandem mercede vellet, in viam illam me deduceret. Tum vir ille me susceptum, primùm quidem dies novem & viginti cum luna simul incipiens abluit ad Euphratem deducens mane, orientem versus solem, longum quempiam sermonem mussitans, quem non admodum audiebam. Nam quod in certamine præcones inepti solent, volubile quiddam & incertum proferebat; nisi quod dæmones quosdam visus est invocare. Post illam igitur incantationem, cùm in meam faciem tor inspuisset, denuo redivit, obviorum nullum

1 *Ex Zoroastri discipulis*] In fragmentis Berosi Chaldæi legitur Zoroastrem Persam fuisse Cham Noë filium: hujus meminerunt Plat. Plut. & alii. *Cogn.*

2 *Tiresiam*] De Tiresia Homer. Odyss. κ. Cic. de divinat. *Idem.*

3 Ἀ'σφαλὲς] Des. Heralđ. emendat ἀσαφὲς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *Bourd.* Ἐπίτροχόν τι ἢ ἀσφαλὲς ἰφήγγετο]. Ἐπίτροχόν τι ἢ ὄπισθεν λύσις. Marc.

ἀπαντώντων ἀφοσιλίπων. καὶ σῖτα μὲν ἡμῖν, τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δ', γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ ἐκ Χοάσπεως ὕδωρ. εὐνὴ δ' ὑπαίθριος ἐπὶ τῇ πόᾳ. ἐπεὶ δ' ἅλις εἶχε τὰ παρασκευασθέντα, ὡς μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγών, ἐκάθηρέ τε με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγισε δᾳδί, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις τοιούτοις. ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας. εἶτα ὅλον με κατακαγχάσας, καὶ ἀφελὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπιστρέψας ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναπαύζοντα. καὶ τὰ λοιπὰ, ἀμφὶ τὴν εἰλάμβ. αὐτὸς μὲν ἐν μαγικῷ τινὶ ἐδύ σχήματι, τὰ πολλὰ ἐοικὼς τῇ μητρὶ. ἐμὲ δ' τοιούτοις φέρων, ἐνεσκύμνωσε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ ὥσπερ τῇ λύρᾳ. καὶ παρεκελεύσατο, ὦ τις ἐρήτημά με τοῦτο, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δ', ἢ Ὀδυσέα, ἢ Ὀρφέα. Φίλων. ὡς δὴ τί τοῦτο ὦ Μένιππε; ὁ γὰρ σωίημι τὴν αἰτίαν ἔτι δ' σχήματος, ἔτε τ' ὀνομάτων. Με. καὶ μὴν ὡθηλόν γε τοῦτο, καὶ ὁ παντελῶς λανθάνον. ἐπεὶ γὰρ οἵτοι ὡς ἡμῶν ζώντες, ἐς ᾅδου κατελήλυθεσαν, ἠκίτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν δ' Αἰακοῦ φρουρὰν λαθὼν ἐλθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον, τραγικῶς μάλα ὑποπεμπόμενον ὑπὸ δ' σχήματος. ἤδη δ' ἂν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸ ποτάμιον, ὡς ἀναγωγὴν ἐμηχανώμεθα. παρεσκεύαστο δ' αὐτοῦ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν

lum intuens. Cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspis aqua, lectus verò in herba sub dio. At postquam præparati jam satis hac diæta fuimus, media circiter nocte ad Tigridem fluvium me deductum purgavit, & absterfit, [1] faceque ac scilla, aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit. Deinde cum me jam totum incantasset, & circumivisset, ne à spectris læderer, domum reducit, ita ut eram, retrogredientem: reliqua verò nocte navigationi nos paravimus. Quare magicam quandam vestem ille induit, eamque Medicæ multum similem: ac me quidem his, clava videlicet, leonis exuviis, lyraque insuper ornavit. Præterea jussit ut siquis nomen me rogaret, Menippum quidem ne dicerem sed Herculem, Vlyssem, aut Orpheum. *Ph.* Quid ita ô Menippe? Non enim neque habitus, neque nominum causam intelligo. *Men.* Atqui perspicuum quidem illud est, ac neutiquam arcanum. Cùm enim hi ante nos vivi ad inferos descendissent, existimavit si me illis assimilaret, fore ut faciliùs Æaci custodias fallerem, nulloque prohibente transirem, ut pote notior tragico admodum illo cultu emissus. Iam igitur illucescebat dies, quum in flumen ingressi ad recessum devenimus. Erant autem ab ipso parata cymba, sacrificia, mulsum: denique quic-

1 *Face lustravit*] Qui enim id faciebant certum carmen insurrabant, & tæda, scilla, ovis, sulphure, aliisque circumpurgabant, quod περιαγίζειν & περικαθαίρειν Græcis, Latinis *circumferre*. Cogn.

2 Ἠκίτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἠγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειν αὐτοῖς. Marc.

1 Τῷ

πλειτὸν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι δὴ ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ὅπου δὴ καὶ αὐτοὶ βεύσομεν ἀχνύμενοι, θαλερῶν τ' ὀφθαλμῶν χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑποφερόμεθα τῷ τοῦ ποταμοῦ. ἔπειτα δ' ἐσπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὸν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. προελθόντες δὲ καὶ τινα, ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ κατέβαμεν, ἡγεῖτο δ' ὁ Μιθροβαρζάνης, βόθρον τινὰ ὀρυξάμενοι, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα τοῦτο τὸν βόθρον ἐπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος, ὃν τοσοῦτον δᾷδα κεκορυθμένον ἔχων, οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, πεμμεγάθης ὡς οἷός τε ἦν ἀνακραγών, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβόᾶτο, Ποινὰς, καὶ Ἐρεννύας τε νυχίας Ἑκάτην, καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, ἀθρόως ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. σύμμικτα δὲ πάντα ἐκείνα ἐπαλλάττε, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπῳδὴν τοῦτο ἀνερρήγνυτο, καὶ ὑλακὴν ἔφερε Κέρβερος, πόρρωθεν ἡκούετο, καὶ τὸ πᾶγμα ὑπερηκόντιζεν, καὶ σκυθρωπόν. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ εὐρὺν ἀϊδωνεύς. κεκτέφαινετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ ἡ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κεκλόνητο δ' ὅμως λαὸς καὶ χάσμασιν· τὸ μὲν Ῥαδάμανθυν δύρεσθαι πεύθεται μικρῷ δεῦρ' ὑπὸ ζόφους. ὁ δὲ Κέρβερος, ὑλάκτησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε. παχὺ δέ μιν κεφαλῇσιν λύσσα, δεδεγμένον ἐκοιμήθη ὑπὸ μέλους. ἐπὶ δὲ πρὸς τὸν λίμνην ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ὑδὶ ἐπερωώθημεν. ἦν γὰρ ἤδη πλήρης τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων. τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον. ὁ μὲν, τὸ σκέλος, ὁ δὲ, τὴν κεφαλήν. ἄλλος δὲ ἄλλο τι τῶν ἱερῶν ἐπεφέρετο. ἐπεὶ δὲ καὶ ἡμεῖς τὰ παρεσκευασμένα ἅπαντα ἐπεθέμεθα, καὶ αὐτοὶ βεύσομεν ἀχνύμενοι, θαλερῶν τ' ὀφθαλμῶν χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑποφερόμεθα τῷ τοῦ ποταμοῦ. ἔπειτα δ' ἐσπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὸν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. προελθόντες δὲ καὶ τινα, ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ κατέβαμεν, ἡγεῖτο δ' ὁ Μιθροβαρζάνης, βόθρον τινὰ ὀρυξάμενοι, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα τοῦτο τὸν βόθρον ἐπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος, ὃν τοσοῦτον δᾷδα κεκορυθμένον ἔχων, οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, πεμμεγάθης ὡς οἷός τε ἦν ἀνακραγών, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβόᾶτο, Ποινὰς, καὶ Ἐρεννύας τε νυχίας Ἑκάτην, καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, ἀθρόως ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. σύμμικτα δὲ πάντα ἐκείνα ἐπαλλάττε, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπῳδὴν τοῦτο ἀνερρήγνυτο, καὶ ὑλακὴν ἔφερε Κέρβερος, πόρρωθεν ἡκούετο, καὶ τὸ πᾶγμα ὑπερηκόντιζεν, καὶ σκυθρωπόν. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ εὐρὺν ἀϊδωνεύς. κεκτέφαινετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ ἡ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κεκλόνητο δ' ὅμως λαὸς καὶ χάσμασιν· τὸ μὲν Ῥαδάμανθυν δύρεσθαι πεύθεται μικρῷ δεῦρ' ὑπὸ ζόφους. ὁ δὲ Κέρβερος, ὑλάκτησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε. παχὺ δέ μιν κεφαλῇσιν λύσσα, δεδεγμένον ἐκοιμήθη ὑπὸ μέλους. ἐπὶ δὲ πρὸς τὸν λίμνην ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ὑδὶ ἐπερωώθημεν. ἦν γὰρ ἤδη πλήρης τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων. τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον. ὁ μὲν, τὸ σκέλος, ὁ δὲ, τὴν κεφαλήν. ἄλλος δὲ ἄλλο τι τῶν ἱερῶν ἐπεφέρετο. ἐπεὶ δὲ καὶ ἡμεῖς τὰ παρεσκευασμένα ἅπαντα ἐπεθέμεθα,

quicquid ad ea ſacra competebat tum impoſitis omnibus quæ parata erant, nos quoque ſic *Ingredimur triſtes, lachrymiſque implemur obortis.* Atque aliquantiſper quidem in fluvio, ſublabebamur: deinde in paludem delati ſumus, ac lacum quendam in quem Euphrates conditur. Quo etiam tranſmiſſo, in deſertam ac ſylvoſam & opacam quandam regionem devenimus: in quam ubi deſcendimus (præibat enim Mithrobarzanes) foveam effodimus, & oves jugulamus, & foveam ſanguine conſpergimus. At magus interim facem accenſam tenens, voce non ampliùs ſummiſſa, ſed quàm poterat maxima vociferans, dæmonas ſimul omnes inclamat, Pœnas, Erynnes, Hecaten nocturnam, excelſamque Proſerpinam, commixtis unà barbaricis quibuſdam ignotis & polyſyllabis nominibus. Statim ergo tremere cœperunt omnia, ſolumque ex carmine rimis hiare, ac Cerberi latratus procul audiri: jamque res planè triſtis ac mœſta fuit. *Vmbrarum & timuit rex Pluto ſedibus imis.* Iam enim inferorum pleraque patebant, & lacus, & Pyriphlegethon, & Plutonis regia. Cumque per hiatum deſcendiſſemus, Rhadamanthum metu propè extinctum reperimus. At Cerberus quidem latravit, & in furorem eſt verſus. Sed cùm ilico lyram pulſaſſem, cantu extemplo delinitus obdormivit. Poſtquam verò ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Iam enim onuſtus erat, & ejulatu plenus ponto: omnes verò ſaucii navigabant, hic femur, ille caput,

φαλὴν, ὁ δ', ἄλλό τι συντετριμμένον. ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τινος πολέμου παρόντος. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων ὡς εἶδε τὸν λεοντῆν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐπεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἀσμένως, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν. ἐπεὶ δ' ἡμῖν ἐν τῷ σκότῳ, ὡσπερεὶ μὲ ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως ὡς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, [1] τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθεν δὴ παρελθόντες ἤδη τετυχήκαμεν τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. καὶ ὀλίγον δ' ὡσιόντες, παρεγγυώμεθα ὡς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον. ἐτύγχανε δ', ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ κεκαθήμενος. παρειστήκεισαν δ' αὐτῷ ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἑτέρωθεν δὲ, ὡσπόρθμοι πολλοί τινες ἐφιξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὄμιλος τῶν πάνυ κυκώντων τὰ τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ, εἴ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι ὡσπήσεσαν, ὠχροὶ, καὶ ὡσφαλσορες, καὶ ποδαγροί, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα ὀτάλαντον ἐπικείμενον. ἐφεστῶτες δὲ ἡμῖν, ἐφορῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. Φίλων. τίνες δῆτοι ὡσὶς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Με. οἶσθά που πανταπασὶ τὰς ὡσὶς τὴν ἡλίου ἀποτελουμένας σκιὰς ὑπὸ τῶν σωμάτων; Φίλων. πάνυ μὲν οὖν. Με. αὗται τοίνυν, ἐπισοῦν ἀποβαίνουσι, κατηγόρουν

put, alius alio quopiam membro luxatus, adeò ut ex bello quopiam adesse mihi viderentur. At optimus Charon cùm leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recepit, libensque transvexit, quinetiam egressis viam commonstravit. Tum quoniam in tenebris eramus, præibat quidem Mithrobarzanes, ego autem ponè ipsi adhærens sequebar, quoad in pratum quoddam maximum, & asphodelo consitum pervenimus. Ibi nos stridulæ mortuorum umbræ obibant. Tum paulò longiùs progressi ad Minois tribunal accessimus. Hic autem in sublimi quodam solio sedebat: adstabant autem illi Pœnæ, infesti dæmones, Erinnyes. Ex altera verò parte adducebantur ordine multi longa catena vincti, qui dicebantur adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, atque istiusmodi turba quidvis in vita turbantium. Seorsum autem divites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventriosi, & podagrici, quorum unicuique trabs, & corvus duorum talentorum pondo incumbebat. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ ad defensionem dicuntur, auscultamus: accusabant autem novi quidam atque admirabiles oratores. *Ph.* Quinam hi sunt per Iovem? ne te pigeat hoc quoque dicere. *Men.* Nosti-ne umbras istas, quas corpora soli oppositа reddunt? *Ph.* Omnino ianè. *Men.* Hæ igitur nos vita functos accusant, testimonio suo convin-

1 Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. Reliqua continentur in Dial. mort. *Beurd.*

1 Καὶ

ρῶσί τε, καὶ καταμαρτυρῶσι, καὶ διελέγχωσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ἐν τῷ βίῳ. σφόδρα τοὺς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ὅτι ἀεὶ συνῆσαν, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμενοι τῶν σωμάτων. ὁ δ' ἐν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τοὺς τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν πεπολιτευμένων. καὶ μάλιστα ἐκεῖναι ἦπτε, εἴ τινα πλούτου τε καὶ ἀρχαῖς πεπορφυρωμένον, καὶ μετεωρίζοντα καὶ φρονηματίζοντα ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσιν, τὸν τε ὀλιγωρούμενον ἀλαζονείαν αὐτῶν; καὶ τὸν ὑπερορᾶσθαι μυσαττόμενον. καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἷδε, λαμπρυσμένοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω, καὶ γῆν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρειστήκεσαν. ἅπαξ τινα ὁπόταν ἀναπεμπάζομαι τὸν παρ' ἡμῖν δύβιον βίον. ὥστε ἔγωγε τοῦτ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον. καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, ὡσπερ ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷον ἦν ἐν τῷ βίῳ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν παρειστήκεσαν, τὴν ὑπόδυσιν αὐτοῦ θεραπεύοντες, ὠθιζόμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀναλείας αὐτοῖς πορφυρᾶς τις, ἢ χρυσοῦς, ἢ λιθοκόλλητος, διαλάμπων ὥσπερ καὶ μακαρίτης ἀποφαίνων τὰς ὑποσπόνδυλος, ἵν' τὸ σῶμα, ἢ τὴν δεξιὰν ὑπότεινον δῆθεν καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν ἡσθέντες ἀπῄεσαν. πρὸς δὲ Μίνωα, μία τις καὶ ὑπὲρ χάρεν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια καὶ τὸ Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ καὶ τῶν ἑαυτοῦ καταμεμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππος ὁ Κυρηναῖος, ἄγων δ' αὐτὸν ὑπὸ μῆ, vincunt, & quicquid in vita peccavimus redarguunt, atque ipsarum nonnullæ fide valdè dignæ videntur ut pote quæ nobiscum semper versabantur, nostrisque à corporibus nusquam digrediebantur. Itaque Minos diligenter examinans, quemlibet in sedes impiorum relegabat, dignas ausis pœnas subiturum: eosque maximè suppliciis exercebat, qui divitiis & dignitatibus superbiverant, quique adorari se ferè expectabant, brevem eorum superbiam, fastumque detestatus: quippe qui non meminissent mortales ipsi cùm sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc isti splendidis illis omnibus spoliati, divitiis inquam, genere, imperiis, nudi, demissoque vultu steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc fœlicitatem recogitantes. Quæ cùm conspicarer, summopere gaudebam. Et si quem ipsorum nossem, tacitè ad ipsum accedens, qualis in vita fuerat memorabam, quantumque tunc turgeret quum multi mane fores obsiderent egressum ejus expectantes, pulsi interim exclusique à famulis. At ipse vix tandem illis exoriens, purpureus, aut aureus, aut versicolor, fœlices & beatos salutantes se facturum putabat, si pectus dextram-ve porrigens daret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant. At Minos unum quoddam judicium ad gratiam pronuntiavit. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum multis & atrocibus criminibus à Dione accusatum, & Stoicorum testimonio convictum, Aristippus Cyrenæus interveniens (illum enim honore prose-

καὶ δύναται μέγιστον ὁ τοῖς κάτω, μικρᾷ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ συνδεθέντα, παρέλυσε τὸ κατάδικος, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδομένων ὡς ἀργύριον χρείᾳ δεξιόν. ἀποστάντες ὦν ὅμως τῆς δικαστηρίου, ὡς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἤδη δὲ ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἐθεασάμεθα τότε, καὶ ἠκούσαμεν. μαστίγων τε γὰρ ἅμα ψόφος ἠκούετο, καὶ στεναγμὸς τῶν ἐπὶ τοῖς πυρὸς ἐπαιωμένων. καὶ τρίβολαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ὁ Χίμαιρος ἐσπάρασσε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδιαρδάπτε. ἐλωλάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωτοί. καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τε τολμημένων. ἐνίοις δ' αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἰδὲ, συνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο, εἴ ποθεν, καὶ ὡσπολλαὶ ποιεῖν, μάλα δουλοπρεπές τε, καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα, πῶς οἴει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται ἅπαντες τὸν βίον; τοῖς μὲντοι πένησιν, ἠμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο. καὶ ἀναπαυόμενοι, πάλιν σκολάζοντο. καὶ μὲν κἀκεῖνα εἶδεν τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὴν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεες ὅσος. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀρεῖον. διελθόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσεβάλομεν, τὸ Ἀχερούσιον. διέσκοπόν τε αὐτοῦ τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωίνας. καὶ τὸ ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη καὶ φῦλα διεστιγμένους. τοὺς μὲν, παλαιοὺς πάνυ, καὶ ἀνθρωπώδεις, καὶ ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς. τοὺς δὲ, νεανίας καὶ συνεσηκότας. καὶ μάλιστα τοὺς Λίγυπτίων αὐτοὺς, διὰ τὸ πολυαρχικὸς τὰ παρεγχείας. τὸ μὲντοι διαγνώσκειν ἔκαστον, καὶ πάνυ τι ῥᾴδιον ἦν. ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ ἐπεσκοπούμεθα ἅπαντα, ἐφάνη ἡμῖν ἡ ἀλήθεια ἐν τῷ τοιῷδε τρόπῳ. ἐπειδὴ γὰρ ἐπεσκοπούμεθα ἅπαντα, ἐφάνη ἡμῖν ἡ ἀλήθεια ἐν τῷ τοιῷδε τρόπῳ.

sequuntur inferi, plurimumque ibi valet ejus authoritas) propemodum Chimæræ alligatum, à pœna liberavit, asserens illum nonnullos eruditorum adjuvisse pecunia. Tum nos à judiciali foro digressi, ad supplicii locum pervenimus. Ibi certè multa erant auditu, visuque miserabilia. Nam & flagrorum sonus simul audiebatur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, & tormenta, & catenæ, & rotæ: Chimæra dilaniabat, Cerberus lacerabat: simulque puniebantur omnes reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici, & scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam qui nuper è vita discesserant, conspicati agnovimus. Illi verò se occulebant, & avertebant, aut si aliquando nos respiciebant, id serviliter admodum & adulatoriè faciebant: idque, quàm putas in vita molesti erant & fastosi? At pauperibus dimidium malorum remittebatur: cumque interquievissent, rursum cruciabantur. Sed illa quoque fabulosa vidi, Ixionem, & Sisyphum, maleque affectum Phrygem Tantalum, & terra genitum Tityum. Quantus hercle erat! integrum enim agri locum stratus occupabat. Præteritis etiam hisce, in campum Acherusium irrumpimus: ibique cum semideos, tum heroinas, aliamque simul mortuorum turbam in gentes tribusque dispositam invenimus: alios quidem vetulos ac marcidos, utque dicit Homerus, evanidos: alios verò juvenes, & integros, maximè quidem Ægyptios, propter illam condiendi efficaciam. Verùm quemlibet dignoscere, nequaquam erat facile, adeò

ῥᾴδιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τὸ ὀστέον γεγυμνωμένον. πλὴν μόγις καὶ ἀφ' ὑποψίας ἀναθεωρήσαντες αὐτοὺς ἐγνώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμυδροί, καὶ ἤδη ἔν τῷ παρ' ἡμῖν κοιλῶν φυλάττοντες. ἀμήχ', πολλῶν ὢν ταὐτὸ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀφεγγὲς διεδρήκοντα, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας ἐπιφαινόντων, ἠπόρουν ὅπως ἐμαυτὸν πίστω ἀφικνοίμην τὸ Θερσίτου ἢ τὸ κοιλὸ Νιρέως, ἢ τὸ μητρίτλω Ἴρου, ἢ τὸ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίου τὸ μάγειρον, ἢ τὸ Ἀγαμέμνονος. ὑδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια πάντα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, ὑπ' ἀδηλότητος ἐπὶ ἀφανείας δυνάμενα. τοιγάρτοι σκοπῶν ὁρῶντα, ἐδόκουν μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίου πομπὴ τις μακρὰ συνεστηκέναι, χορηγεῖν ἑκάστῳ ἡ τύχη, ἀφόρους καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι κρίματα συνείρουσα. τὰ μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκόσμησε, πάρυ τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσέθηκε, καὶ τιάραν περιθεῖσα τῇ κεφαλῇ στέψασα τῷ ἀφθέγκτῳ. τῷ δ', οἰκέτου κόμην περιέθηκε. τὰ δέ τινα, καλὸν εἶναι σώσασα. τὰ δ', ἄμορφον, καὶ γελοῖον παρεσκεύασε. παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν ὑφῆναι τὴν ὅλην. πολλάκις δ', ἀφ' ἑνὸς τοῦ πομπῆς μεταβαλὸν τὸ σῶμα κόμην, οὐκ ἐᾶσε ἐς τέλος ἀφορμῆσαι ὡς ἐπύθοντο. ἀλλὰ μεταμφίεσασα, τὸ μὲν βασιλικὸν ἀνάγκασε τὴν δ' οἰκέτου καὶ ἀχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν. τὸ δ' Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε. adeò nudatis ossibus omnes erant sibi invicem similes: nisi quòd vix tandem, diuque contemplantes ipsos cognoscebamus: quippe conferti jacebant obscuri atque ignobiles, nihilque amplius decoris illius qui est apud nos asservantes. Cùm igitur ossa simul multa eodem in loco jacerent, omnesque inter se similes essent, terrificum quiddam vacuis oculorum orbibus intuentes, denteſque nudos ostendentes, animi pendebam quonam signo Thersiten à formoso illo Nireo discernerem, aut mendicum Irum à rege Phæacum, aut ab Agamemnone Pyrrhiam coquum. Quippe quibus jam nihil veteris indicii permansit, sed inter se similia sunt ossa, incognita, titulis carentia, nullique unquam dignoscenda. Hæc igitur spectanti mihi, hominum vita longæ cuipiam pompæ persimilis videbatur, cui fortuna præsit, & singula disponat, iisque qui pompam agunt, diversos varioſque habitus accommodet. Alium siquidem fortuna deligens regiis ornat insignibus, imposita tiara, additis satellitibus, & capite diademate revincto. Alium verò servi habitu amicit: hunc autem forma ornat, illum contrà deformem & ridiculum fingit; nam omnigenum, ut opinor, oportet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in media etiam pompa demutat non sinens quo prodierant ordine, eodem ad extremum progredi. Sed ornatu commutato Crœsum quidem coëgit, servi captivique veſtes assumere: Mæandrium autem, olim inter servos incedentem, Polycratis data tyrannide viciſſim veſtivit: eoque

καὶ μέχρι μὲν πομπὴ ἦσαν χρῆναι τὸ σχῆμα. ἐπειδὰν δὲ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τὴν ικριῶτιν ἔκφυσιν ἀποδὺς τῇ σκηνῇ, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μὴ δὲ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ δέ, χίγνεται, μηδὲν δὲ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δὲ ὑπ' ἀγανακτήσεως, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸ κόσμον, ἐπισῶσαι τὴν τύχην, ἄχθονται μὲν, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ ἅ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δ' ἔγωγε τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πεπαίκις ἐωρακέναι, τοὺς τραγικοὺς ὑποκρινομένους τούτους τοὺς τοὺς χρείας τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν, Κρέοντας, εἰσιόντι δ', Πριάμους γεγονότας, ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸν δὲ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμούμενον, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προσῆλθεν ὑπὸ δὲ ποιητοῦ κεκελευσμένου. ἤδη δὲ πάρεσ ἔχοντος δὲ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης, καὶ ταπεινὸς περιέρχεται. οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλείους συνιὼς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς πρός μοι ὁρᾶν ἔδοξεν. Φίλω. εἰπέ μοι ὦ Μένιππε, οἱ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, στήλας, εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτερα παρ' αὐτοῖς εἶπε τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; Με. λαρεῖς ὦ ἑτοῖος. εἰ γὰρ ἐξεάσω τὸ Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὲ τὸ κῆρυκα, τὸ ἐν τάφῳ κατοδύρεσθαι, οὗ

que cultu aliquantisper uti sivit. Verùm ubi pompæ tempus præteriit, tum quisque apparatum reddens, & amictum cum corpore exuens, qualis erat antè, efficitur, nihil à vicino differens. At nonnulli præ insciti, quum instans fortuna ornatum repetit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam privati, at non ea reddentes quibus ad exiguum tempus utebantur. Existimo autem etiam in scena vidisse te plerunque histriones istos tragicos, qui in fabularum usum modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idemque si sors tulerit, paulò antè tam graviter, Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò post servus, poëta jubente progreditur. Cumque jam fabulæ finis adfuerit, & ipsorum unusquisque vestem illam auratam exuerit, personam deposuerit, & ex cothurnis descenderit, pauper & humilis obambulat: nec amplius Agamemnon Atrei filius, nec Creon Menœtio prognatus, sed Polus Chariclei Sunienſis, aut Satyrus Marathonius Theogitonis filius nominatur. Sic se hominum res habent, ut mihi tum spectanti visum est. *Ph.* Dic Menippe, isti qui sumptuosa, excelsaque sepulchra habent in terris, & columnas, & imagines*, & titulos, nihilone apud inferos plebeiis defunctis sunt honoratiores? *Men.* Heus tu nugaris: si enim Mausolum vidisses, Carem illum dico, sepulchro percelebrem, probè scio ridere nunquam

1 Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione Iust. Martyr. epist. ad Zen. & Ser. *Lucid.*

1 Οὐ

εἰδεῖη σὺν ἂν ἐπαύσω γελῶν. ὅτε τοίνυν ἐξέκυψε τὸ βάθους ἐκ τοῦ ἀντρώδους, λανθάνειν τὸν τοῦ λοιποῦ δῆμον τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ὄφελος ἀπολαύων ἐκ μνήματος. παρ' ὅσον ἐθαρρύνθη πλεῖστον ὄχλος ἐπικείμενον. ἐπεὶ δὲν γὰρ ὁ ἐπίπαν ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δέδοται τὸ μέγιστον [1] ὁ πλεῖστος πόδης, ἀνάγκη ἀρκεῖσθαι, καὶ τοῦτο μέτριον συνεστολμένον. πολλοῦ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἔβλεψας τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας, πλωτίζοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι πενιχροπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ ἀφ' ἑαυτῶν διδάσκοντας ῥάμματα, καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων ὑβριζομένους, καὶ μὴ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τὰ ἀνδραποδώδη τὰ ἀπὸ πάτλης. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, ἀδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν. ἐδεήχθη δέ μοι ὑποδήματα πεπαλαιωμένα [2] τὰ σανδάλια τῶν ἀποδημούντων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταπιπτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις. Φίλων. ὅτε δὴ τὰ τοιαῦτα τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δεῖν, ἄπιστα. τί δ' ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης; καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Με. ὁ μὲν Σωκράτης, καθὼς εἰώθει γαστρὶ διελέγχων ἅπαντας. συνῆν δ' αὐτῷ, Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἐπ μὲν τοῦτο ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διαῤῥηγνύμενος ἐκ [3] τῆς φαρυγγοτομίας

quam desiisses: tam despectim in abstrusum antrum projectus est, in reliqua mortuorum turba deliteſcens: hoc tantùm commodi meo judicio percipiens ex hoc monumento, quòd imposito tam gravi pondere pressus laborat. Postquam enim, ô amice, Æacus unicuique locum demensus est (dat autem cui maximum, non plus quàm pedem) necesse est eo contentum jacêre seseque ad loci modum contrahere. Risisses autem, opinor, multo magis, si vidisses reges nostros & satrapas, apud eos mendicantes, & urgente inopia vel salsamenta vendentes, vel prima elementa docentes, & ut à quolibet contumeliis afficiuntur, atque in faciem cæduntur, tanquam vilissima mancipia. Ego igitur Philippum Macedonem conspicatus, continere me non potui: ostensus est mihi calceos attritos in angulo quodam mercede resarciens. Multos etiam alios videre erat in triviis mendicantes, Xerxes aio, & Darios & Polycrates. *Ph.* Admiranda hæc sunt, ac propemodum incredibilia, quæ de regibus narras. Quid autem Socrates faciebat, & Diogenes, & si quis est sapientum alius? *Men.* Socrates quidem ibi omnes redarguens obambulat: versantur autem cum illo Palamedes, Vlysses & Nestor, & si quis alius defunctorum est garrulus: quinetiam adhuc ipsi inflata sunt & tumida

1 Οὐ πλέον ποδὸς] Eadem in Dialog. mort. Philisti. apud Stob ser. 330. κἂν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ἀπάρχῃς, ὅσων γῆν πρίῃ ἢ πωλέσῃ. utitur his fere verbis Lucianus alibi. Sic in Charon. ποδιαῖον λαβόντα τόπον παρὰ τῶν Αἰακοῦ. tangit Marcil. ad Horat. *Beurd.*

2 Τὰ σανδάλια τῶν ἀποδημούντων] Sic in Catapl. *Idem.*

3 Τῆς φαρυγγοτομίας] Plato in Phædro. *Idem.*

φαρμακοποσίας τὰ σκίλη. ὁ δὲ βάλβυρος Διογένης, παρεικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ φρυγὶ, καὶ ἄλλοις ποτὲ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δ' αὐτῶν ἐμμελῶς τινων ἀναμιτυμένων[a], γαλᾶπε, καὶ τέρπει. καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιοκοιτιακείμενος, ἄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ. τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικλύσῃ, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ λιθοπίπτειν μιτυληναίους ὁ φίλιππος τὸν Διογένην. Φιλ. τοιοῦτ μὲν ἴκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα λοιπὸν, ὃπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι καὶ τὰ πλούσια; Μεν. δῆλα ὑπόμνησας. ὁ γὰρ οἶδ' ὅπως ἐξελέλυθε νῦν λέγειν ἐπιλαθόμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διαστρέφοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, ἐξέπεσον οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν ἐξ ἀναγκαίων συμφερόντων. ἰδὼν δὲ πολλὰς συμφοίτους, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς πραγοῦσι, ἐθορύβουν ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἐκκλησιαστῶν. διωκάθη μὲν δὴ καὶ ἄλλα. πλουτεῖον δὲ, τὸ ἐξ ἐπὶ πλούσιον. ἐπεὶ δ' αὐτῶν κατηγόρησε πολλὰ, καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφανία, καὶ ἀδικία, τέλος, ἀναστὰς τις τῶν δημηγορῶν, εἰσήγαγε ψήφισμα τοιοῦτον.

mida crura ex veneni hauſtu. At optimus Diogenes, accola eſt Aſſyrii Sardanapali, & Midæ Phrygis, & aliorum quorundam ex ſumptuoſis illis, quos quum ejulantes audit, veteremque fortunam recenſentes, & ridet, & delectatur, & ſæpe ſupinus jacens, admodum aſpera & immani voce cantat, ejulatus illorum obſcurans, adeò ut id viri illi moleſtè ferant, cumque Diogenem ferre non poſſint, de mutanda ſede deliberent. *Ph.* De his quidem ſatis. Cæterum quodnam illud decretum eſt, quod initio dixeras contra divites eſſe ſancitum? *Men.* Bene certè admones. Neſcio enim quo pacto cùm hac de re dicere propoſuiſſem, ab inſtituto ſermone procul aberravi. Dum igitur ibi verſabar, magiſtratus concionem advocarunt pro reipublicæ commodis. Cùm ergo multos concurrere viderem, ego me quoque mortuis immiſcens ilicò unus fui eorum qui in concione aderant. Aliis igitur etiam de rebus eſt actum: poſtremò verò negotium de divitibus: quibus poſtquam objecta fuiſſent multa crimina, eaque atrocia, violentia, ſuperbia, faſtus, injuria, ſurgens tandem ex populo primâs quidam, hujuſmodi decretum legit.

[a] Ἀναμιτυμένων] Angl. ἀναμιτῶντων. *Board.*

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τὸν πε-

DECRETVM.

Quandoquidem iniqua multa divites in vita perpetrant, rapientes, ac vim inferentes, omnique modo pauperes

τέτων κολαζόμενοι, δόξαν τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπιδεῖν ἀπολυόντων, τὰ μὲ σώματα αὐτῶν, κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν. τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, [1] κατακλύσεσθαι εἰς τὰς ὄνους, ἄχρις ἂν τὸ τοιοῦτον ἀφανίσωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅτε ἐξ ὄνου γεγονότες, καὶ ἀχθοφορήσαντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι. τὸν τοῦδε δὲ λοιπὸν, ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀπολυθῆναι. εἶπε τῷ γνώμῳ Κορνήλιος Σκιπίων ὁ νικησάς, φυλὰς [2] ἀλισωπάδος. τότε ἀναγνωσθέντος δὲ ψηφίσματος, [3] ἐπεψήφισαν μὲ αἱ ἀρχαί. ἐπιχορηγοῦντος δὲ τοῦ πλήθους, καὶ συνδεομένης ἡ Βερμώ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. ὧν γὰρ σύνηθη γίγνεται, ἐ κύρια τὰ ἀναγωσμένα. τοιῶτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὅσῳ ἀφίγμην ἥκιστα, τῆς Τειρεσίας ἕνεκα ἐσπούδασα, ἵνα τοῦτον τὸν τρόπον διαγησόμενος, εἴπειέ μοι ποῖόν τινα ἡγοῖτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ, γελάσας, ἅτε δὲ τυφλὸς ἅμα καὶ γεγηθὼς, ἐ ἀκρὸν, ἐ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον φησὶ, τῶν μὲ αἰτίων εἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι δεῖ τὰ σοφῶν ἐμβάδα, καὶ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ καὶ ἡμεῖς λίγειν πρὸς σέ. ἀπείρηκε γὰρ ὑπὸ τῶ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς ἴφλω ἀ πατέρων, ἀλλ᾽ εἰπὲ, ἐ μὴ φθονήσῃς. με σὺ τυφλότερον φθονοῦντα τὸ βίῳ. ὁ δὲ, δή με ἀπαγαγὼν, ἐ πολὺ τῶν ἄλλων ἀπασάμενος, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ὦς, φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν, ἄριστος βίος ἐστὶν ὃν ἐπιτρέχοντες, δῆμος τε καὶ βουλὴ, καὶ τὰ δικαστήρια, ἐπιδόντες ἀποθνήσκουσι, τὰ μὲ σώματα αὐτῶν, κολάζεται, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν. τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, [1] κατακλύσεσθαι εἰς τὰς ὄνους, ἄχρις ἂν τὸ τοιοῦτον ἀφανίσωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅτε ἐξ ὄνου γεγονότες, καὶ ἀχθοφορήσαντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι. τὸν τοῦδε δὲ λοιπὸν, ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀπολυθῆναι. εἶπε τῷ γνώμῳ Κορνήλιος Σκιπίων ὁ νικησάς, φυλῆς [2] ἀλισωπάδος. τότε ἀναγνωσθέντος δὲ ψηφίσματος, [3] ἐπεψήφισαν μὲ αἱ ἀρχαί. ἐπιχορηγοῦντος δὲ τοῦ πλήθους, καὶ συνδεομένης ἡ Βερμώ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. ὧν γὰρ σύνηθη γίγνεται, ἐ κύρια τὰ ἀναγωσμένα. τοιῶτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὅσῳ ἀφίγμην ἥκιστα, τῆς Τειρεσίας ἕνεκα ἐσπούδασα, ἵνα τοῦτον τὸν τρόπον διαγησόμενος, εἴπειέ μοι ποῖόν τινα ἡγοῖτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ, γελάσας, ἅτε δὲ τυφλὸς ἅμα καὶ γεγηθὼς, ἐ ἀκρὸν, ἐ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον φησὶ, τῶν μὲ αἰτίων εἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι δεῖ τὰ σοφῶν ἐμβάδα, καὶ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ καὶ ἡμεῖς λίγειν πρὸς σέ. ἀπείρηκε γὰρ ὑπὸ τῶ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς ἴφλω ἀ πατέρων, ἀλλ᾽ εἰπὲ, ἐ μὴ φθονήσῃς. με σὺ τυφλότερον φθονοῦντα τῷ

τας βίου, ἐ σωφρονίσεις, ὡς τ ἀφροσύνης παυσάμενον ἐ μετανοήσαντα, καὶ τέλη, καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν. καὶ καταλύσας τ σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπιμείνῃς, ὅπως τὸ παρὸν οὕτω διαθρύπτῃς τὰ παιδιὰ, καὶ μηδὲν ἐπιμελῶς πράττῃς. ὡς εἶπον, πάλιν ὁ κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δ', καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη φημὶ, τί ἀμφιμέλλομεν, καὶ σὺ ἀπίμεν αὖθις ἐς τ βίον; ὁ δ', ὡς τοῦτο, θαῤῥεῖ φησὶν ὦ Μένιππε, τοιχίαν γάρ σοι καὶ ἀπτάγμονα ὑποδείξω ἀπαπόν. καὶ δὴ ἀπαγαγών με ὡς τὸ χωρίον ἐ ἄλλως ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμυδρὸν τὸ καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀφ' κλειδρίας ἐσρέον φῶς, ἐκεῖνο ἔφη ἐστὶ τὸ ἱερὸν ἐ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν καταρρεῖτον οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. τούτῳ δὴ ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τ Ἑλλάδος. ἠθεὶς δ' τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τ μὲν πολὺν ἀπασάμενον, χαλεπῶς μόλα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐ ῥᾳδίως ἀνερπύσας, ἐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

torum vita. Quamobrem ab hac vaniſſima rerum ſublimium conſideratione deſiſtens, mitte principia & fines ſpeculari: & vafros hoſce ſyllogiſmos deſpuens, atque id genus omnia nugas ducens, hoc ſolum in tota vita perſequere, ut præſentibus contentus, plerumque ridens, nulliuſque rei ſatagens prætercurras. Sic locutus iterum in aſphodelorum pratum ſeſe corripuit. Ego igitur (etenim jam veſper erat) age, inquam ô Mithrobarzanes quid cunctamur, nec rurſus ad vitam hinc imus? Ille verò ad hæc: Confide, inquit, ô Menippe, oſtendam tibi ſemitam, qua celeriter nulloque negotio progrediemur. Cùm autem me in regionem alia obſcuriorem abduxiſſet, manu procul oſtendens ſubobſcurum, & tenue lumen tanquam per rimam influens illud, inquit, Trophonii eſt templum, & illac ad inferos ex Boëotia deſcendunt. Hac aſcende, & in Græcia ſtatim eris. Ego igitur hoc ſermone gaviſus, ſalutato Mago ægrè admodum per fauces ſubrepens, neſcio quo pacto in Lebadiam perveni.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

CHARON, SIVE CONTEMPLANTES.

ARGVMENTVM.

Ejuſdem fermè argumenti eſt hic Dialogus cum ſuperiore. Nam ut illic Menippus apud inferos videre atque audire ſupplicia & miſeros exitus divitum atque potentum fingitur. Ita hic Charon apud ſuperos hominum dementiam contemplatur, ſtulta illorum conſilia & actiones deridendo. Quippe qui in his quæ incerta ac momentanea maximè ſunt, puta robuſtate corporis, potentia, di-

divitiis, fortuna, gloria, & id genus aliis omnem spem atque fiduciam collocent. Mortis verò, qua omnium certissima, & mox consecutura est, nullam rationem habeant. Id quod ipse Charon in fine Dialogi apertis verbis indicat, & paulò suprà quoque, ubi homines stultitiæ suæ admonet, & ad meliorem mentem revocat. Tractantur autem hæc primo per speciem, propositis exemplis Milonis, Cyri, Crœsi, Polycratis, & aliorum: mox & in genere descriptis hominum & privatorum & regum affectibus studiisque, postremò etiam confutata opinione, quam multi de defunctorum honoribus habebant. Et in summa non hominum modò res & corpora, verùm & civitates & flumina, denique omnia morti subjecta esse ostenduntur, quam eo faciliorem cuique esse, quo mundanis istis rebus ac opibus minus impeditus aut captus fuerit. Prior pars Dialogi etiam φαμφαικὴ est, dum Mercurius jam exoratus à Charonte, montes alios aliis imponit, & locum unde prospectus in omnes terras pateat, extruit.

ΕΡΜΗΣ.

Τί γελᾷς ὦ Χάρων; ἢ πὶ τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμέραν, ὃ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; Χα. ἐπιθύμησα ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁπόσα ἐστὶ τὰ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ πίνων παρύμνιος, πάντες οἰμώζουσι κατόπτης παρ' ἡμᾶς. ὑδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αὐτοσὶ μὲν ὢν ὄψῃ ἔδη, καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Ἡγήσιππος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόντως ἠθέλησε, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. καί μοι δοκεῖ εἰς δέον ἐπιτυχεῖν σοι. ξυναχθήσεις γὰρ οὐ οἶδ' ὅτι μετ' ἐμοῦ νεκρῶν, καὶ δείξεις ἅπαντα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα. Ερ. ἀ σχολή μοι ὦ πορθμεῦ. ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπίνων. σὺ δέ, ἐξύβρικάς τι ἐστι, καὶ δέδια μὴ βροδύνασά με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ὀφθὲν τῷ ζόφῳ. ἢ ὥσπερ τὸ Ἡφαίστου πρόλιθον

MERCVRIVS.

Quid rides Charon? aut cur deserto pontone in hanc lucem ascendisti, superorum rebus interesse neutiquam assuetus? *Ch.* Optavi Mercuri videre qualia sint ea, quæ in vita geruntur, quidque homines in ea faciant: tum etiam quibus bonis privati plorent omnes qui ad nos descendunt. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachrymas trajecit. Quare exemplo Thessali illius juvenis, exorato. Dite ut mihi unum saltem diem à nave liceret abesse in lucem ascendi, ac mihi videor in te opportunè incidisse. Nam me, sat scio, simul obambulans circunduces, & singula, ut qui noris omnia, ostendes. *Merc.* Non vacat ô portitor. Nam Iovi summo operam in negocio quod ad homines pertinet, navaturus abeo. Ille verò est iræ acris, ut planè vereor ne me cunctantem, caligini addictum vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita

ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ πεσόντα δ' ποδὸς ἀπὸ δ' ἡπατείᾳ βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχωμι τῷ αὐτὸς οἰνοχοῦν. Χα. Φεῦ σύ γε ἐν με ἄκλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, ὦ ταῦτα, ἐπιεικὲς, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὤν; καὶ μιᾷ κωλῇ ἔχον ὁ πατὴρ Μαίας ἐκείνην γὲ σε μεμνῆσθαι, ὅτι μὴ ἦ ποτέ σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσε, ἢ σκέψασθαι εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲ ῥίψεις ἐπὶ δ' κρεμαμένῳ σκαφεῖς, ἅμως ὅτω κρατῆρὰς ἔχων. ἢ ἔ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις ἐκείνῳ; παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ἀμελέγῃ, ἐγὼ δ' περισοῦτος ὢν, τλῶ δικαστὴν ἕλκων, ἐρίτιμον μόνον. ἀλλὰ σοὶ δ' πατρὸς ὦ φίλτατον Ἑρμάδιον, μὴ κρεμάλιπής με. περιεύγησον δ' τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι κἀγὼ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. ὡς ἴω με σὺ ἀφῇς, ἐδὲν τ' τυφλῶν διοίσω. κρεμάμενος γὰρ ἐκεῖνος σφάλλοιτ' διολισθαίνοντος ἐν τῷ σκότῳ, ὥστε δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώτερον ἐσοῖς τὸ φῶς. ἀλλὰ δὸς ὦ κυλλήνιέ μοι ἐς ἀεὶ μεμνησόμενόν σου χάριν, Ερ. Τυτὶ τὸ πρᾶγμα. πλησίον αὖπον κρεμάσεσθαί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τ' μισθὸν ἐ ἀπεργήσεως ἐκ ἀκινδύνου, παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. ὑπομνηστέον δ' ὅμως. τί γὰρ ἂν κἀμὲ πάθῃς, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιο; πάντα μ' ἐν σε ἐδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐσν ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ ἀφετηρία ἡμῖν. εἶτα ἐ- & me correpto pede, è magno dejiciat cœlo, quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risum præbeam *Ch.* Despicies ergo me temere in terra errantem: præsertim cum sis amicus, & navigationis socius, & legationis collega? Atqui conveniret Maiæ fili, illorum te meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remigem agere nusquam jusserim. Quin tu interim, quamquam adeò robustis es humeris, in foris porrectus stertis, aut siquem garrulum defunctum offenderis, cum eo inter navigandum perpetuò confabularis. Ego verò, quanquam senex, remum utrinque trahens solus remigo. At te per patrem obsecro charissime Mercuriole, ne me deseras, sed circunducas per omnia quæ in vita cernuntur, ut aliquid novi conspicatus discedam. Nam si tu me reliqueris nihilo à cæcis differam. Vt enim illi lubrico gressu in caligine titubant: sic etiam ego contrà ad lucem hallucinabor. Quin tu ô Cyllenie, mihi in perpetuum memori futuro, gratiam hanc impertire. *Merc.* Res hæc profectò mihi causa verberum erit. Video igitur jam circunductionis hujus mercedem non sine pugnis omninò nobis futuram: attamen est obsequendum. Quid enim amico quopiam urgente facias? Omnia quidem te sigillatim, & ad amussim videre impossibile est ô portitor: nam hoc multorum annorum foret negotium. Deinde me,

1 Καὶ ξύμπλους & συνδιάκτορος ὤν] Hæc vox *συνδιάκτορος* olet mendum: ita autem eam interpretatur Mosellanus, & sic videtur legisse *συνδιαίτωρ*, quæ vox etiam alibi forte non invenitur, sed quæ melius à *συνδιαιτᾶμαι* formatur, quam *συνδιάκτορος* vel *συνδιαίτορος*, & idem valeret, quod *συνδιαιτήτης*, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam *arbiter simul cum alio*, nec dubito sic esse legendum, scilicet *συνδιαίτωρ* vel *συνδιαιτήτης*. Palm.

1 Κἀπὶ

μὲ μὴν κυρόπλοιαν διὰ σοῦ, καθάπερ λέγεται ὑπὸ τῶν Διός. σὺ δ' οὖν αὐτὸν καλόν σοι συνεργεῖν τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, καὶ τὸν Πλούτωνα ἀρχαῖα ζημιῶν, μὴ νεκρογωγοῦντα πολλοὺς τῶν χρόνων. καὶ ὁ πλούτης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδὲ ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κερδάλεα τῶν γεγονότων ἴδῃς, τότ' ἤδη σκεπτέον. Χα. αὐτὸς ὦ Ἑρμῆ ἐπιτρέπω τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δ', εἰδὼν εἶδον τὸν ὑπὲρ γῆς, ξύνοιδα ὤν. Ερ. τὸ μὲν ἄλλον ὦ Χάρων, ὑψηλὸν τῷ ἡμῖν ἴδοι χωρεῖν, ὡς ἅπαντα σαφῶς ἴδοις. σὺ δ'. εἰ μὲ ἐς τὸ ἐμπρόσθιον ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκνημον. οὐ γὰρ ἂν λεπτῶς ἅπαντα κατεσκόπουν. ἐπεὶ δὲ ἐξ ἡμῖς εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τὸ βασιλείαν τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τὸ ὄρος κατασκοπεῖν. Χα. οἶσθα ὦ Ἑρμῆ ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα κουφίσωμεν, πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὸν ὀθόνιον πέλας, ἢ σάθμας ὀλίγον τοῦ πρῴρας, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δ', τὸν ἡσυχίαν ἄγειν παραινῶ μᾶλλον ὑμῖν. αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κοὐ τοιγαροῦν δὴ κοὐ σὺ πεύσῃ, ὁπόταν καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης οὖν ἂν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ ἐπιβάτης νόμος, σιωπῇ κωθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. Ερ. ἀρχῶς λέγεις. αὐτὸς γὰρ ἔσομαι τί πειστέον, καὶ ξυνήσω τὸν ἡνιοχοῦντα

me, ut qui aufugissem, per præconem à Iove publicari oporteret, tibi verò impedimento esset, quo minùs mortis munia peragere posses. Plutonis etiam imperio damnum inferres si longo tempore mortuos non deduceres: publicanus quoque Æacus succenseret, quòd ne obolum quidem lucrifaceret. Sed jam hoc est dispiciendum, quo pacto summa rerum capita videre queas. *Ch.* Quod optimum factu fuerit, Mercuri, ipse videris. Ego verò cùm sim peregrinus nihil eorum novi quæ in terra geruntur. *Merc.* Breviter, ô Charon, editiore loco nobis est opus, ex quo prospicias omnia. Tu verò si posses in cœlum ascendere, non laborarem: ex specula enim accuratè omnia despectares. Sed cùm nefas sit te, qui cum manibus semper versaris, regiam Iovis calcare, jam fuerit tempus excelsum aliquem montem disquirendi. *Ch.* Nosti Mercuri, quid vobis dicere consueverim quum navigamus? ubi enim procellosus ventus obliquo velo, incubuerit, adeò ut in sublime tollantur fluctus: ibi vos quæ est vestra imperitia, jubetis velum contrahere aut pedem paulum remittere, aut cum ipso vento currere: ego autem moneo vos ut quiescatis, cùm quid sit optimum non ignorem. Tu quoque eodem pacto, cùm nunc sis gubernator, facito quicquid convenire putaris. Ego autem more vectorum tacitus sedebo, per omnia tibi jubenti obsecundans. *Merc.* Rectè mones: ipse enim quid facto opus sit, scivero, & speculam idoneam in-

1 Ἐπὶ δὲ ἐξ ἡμῖς εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τοῦ βασιλείαν τοῦ Διὸς.] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Æneid. 4.

Et nunc magna mei sub terras ibit imago. Palm.

σκοπιὰ. ἆρ' ἔν ὁ Καύκασος ἐπιτηδειότερος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος φαίνοιτό μοι; κεῖται δὲ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀποβλέπων. συγκεκλεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. Χα. πρόθυμός εἰμι. ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. Ερ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι, τὼ Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτὼ ὄντως, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὸν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναστάσαντας, ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ. εἶπε τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῷ κορυφὴν ἔχειν, οἰονεὶ πτύσσειν καὶ συσσώσειν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐγὼ μὲν οὖν τὸ μειρακιῶδες, ἀποθάλω γὰρ ἥλιος, δίκης ἐποιούμην. Ἑρμῆ, ἐπὶ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν, τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κἀγὼ καὶ σὺ, ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβέστερον τῶν σκοπήν; Χα. καὶ δυνησόμεθα ὦ Ἑρμῆ δύ' ὄντες ἀναβῆναι, ἀφέμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὸν Ὄσσαν; Ερ. Ἀλλὰ σὺ μὲν οὖν ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμῶς ἀζηνεστέρους εἶναι τῶν βριφυλλίων ἐκείνων; καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; Χα. ἔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. Ερ. εἰκότως. ἰδιώτης γὰρ εἶ ὦ Χάρον, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γλυκὺς Ὅμηρος, διὰ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἅμβατον ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, ὥστε ῥᾳδίως συμπηξεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα πεφασμένα ἔσται δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν ἐς ὤν, φέρει, ἀτέχνως ἡμῶς ἄπιστος. ἀκούεις γοῦν καὶ σὺ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἀμφιδέξιοί ποτε

invenero, Num igitur idoneus est Caucasus, aut Parnassus excelsior, aut Olympus utroque eminentior? Atqui mihi in Olympum intuenti, quiddam non futile venit in mentem. Verùm ad hanc rem tuo & labore, & obsequio pariter erit opus. *Ch.* Impera: pro virili parebo. *Merc.* Homerus poeta dicit, duos Aloëi filios, cùm pueri adhuc essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, quòd arbitrarentur ita se scalas ad cœlum ascensu petendum sufficientes habituros. Verùm hi adolescentuli, quoniam erant impii, pœnas dederunt. Nos autem qui hæc in Deorum injuriam minimè molimur, cur non & ipsi montem monti involventes pariter ædificamus, quo videlicet exactiorem è sublimiori loco prospectum habeamus? *Ch.* Et poterimus Mercuri, duo tantùm cùm simus sublatum Pelion aut Ossam alii imponere? *Merc.* Quidni Charon? an nos præsertim cùm Dii simus, putas illis infantulis ignaviores? *Ch.* Nequaquam: sed res ista incredibilem quandam operositatem habere mihi videtur. *Merc.* Non injuria: rusticus enim es Charon, nec in poëtarum fabulis versatus. At egregius Homerus duobus versibus nobis ilico scansile cœlum reddidit, montibus adeò facilè congestis. Et miror si tibi hæc prodigiosa videntur, cùm videlicet non ignores Atlantem, qui vel solus cœlum ipsum fert, nos omnes sustinere. Forte autem etiam de fratre meo Hercule audisti ut olim illi

1 Νὴ ᾗ] In Cod. Flor. νῦν ᾗ, ἐγὼ ἐπὶ κακῷ τοῦ. Bourd.

1 Τὶς

αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσηται ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ἀναθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; Χα. ἀκούω καὶ ταῦτα. εἰ δ' ἀληθῆ ἐστι, σὺ ἂν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. Ερ. ἀληθέστατα ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἁπαμοχλεύσωμεν τὴν Ὄσσαν ἅπασαν, ὡσανεὶ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος. Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἄμφω καὶ ποιητικῶς ἐξεργασόμεθα; φέρε δὴ ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἐκεινά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι διήσῃ. παπαῖ. κἀτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπερείᾳ τοῦ ἐράνου. δοὺ μὲν γὰρ τὴν ἑῴαν, μέχρις Ἰωνίας, καὶ Λυδίας φαίνῃ). δοὺ δὲ τὴν ἑσπέριον, ἀπὸ τοῦ Ἰονίου Πυλίας, καὶ Σικελίας. δοὺ δὲ τὴν ἀρκτῴαν, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα. κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη ἀπάνω σαφῶς. μεθεκινήσαμεν μὲν ὦ πορθμεῦ καὶ ἡ Οἴτη ὡς ἔοικεν. εἶπε ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. Χα. ὕπου ποιῶμεν. ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ. εἶπε συγκεχρίφθαι αὐτὰ, πικρῶς δ' Ὁμήρου οἰκοδομηθείσης πέρα τοῦ μέτρου ξυστειλάντος τὸ κρηπίδιον. Ερ. χαίρε. ἀσφαλῶς γὰρ ἐξῆ ἅπαντα. μεθεστήθη τὸν Οἴτην. ἐπικυλισθείσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ, ἐπίνευμι αὐδῆς. ἐξ ἴσης. πάντα ὁρᾷς. ἀναβαίνει ἤδη καὶ σύ. Χα. ὅρεξον ὦ Ἑρμῆ τὴν χεῖρα. ὁ γὰρ ἐπὶ μικρᾷν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. Ερ. εἶμι καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ὦ Χάρων ἅπαντα. σὺν ἑνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοτιμότατα εἶναι. ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κῦφαι τοῦ ὀλισθηρᾶ πατεῖν. οὐκ

illi ipsi Atlanti succesſerit, ipſeque ſe oneri tantiſper dum ille interquieſceret, ſuppoſuerit. *Ch.* Hæc etiam audio: an autem vera ſint, tu & poëtæ videritis. *Merc.* Veriſſima Charon. Nam cujus rei gratia viri illi ſapientes mentirentur? Itaque primum Oſſam eruamus ut carmen præſcribit, & ipſe architectus Homerus. At ſuper Oſſam Pelion arboribus denſum. Vides quam facilè, & poëticè effecerimus? Age igitur conſcenſa mole videam, num hæc ſufficiant, an verò plura ſuperſtruere oporteat. Papæ! ſumus adhuc in cœli radice. Nam ab Oriente vix Ionia & Lydia cernitur: ab Occidente non amplius Italia & Sicilia. Porrò à Septentrione ea ſolùm quæ Iſtro adjacent: indeque nec admodum apertè Creta. Quare nobis portitor Oeta etiam tranſponenda ſicuti videtur: tandem Parnaſſus omnibus imponendus. *Ch.* Sic faciamus. Vide ſolùm ne opus præter fidem producentes, tenuius efficiamus: deinde cum ipſo deturbati, Homericam illam ædificandi rationem amaram experiamur contritis caſu calvariis. *Merc.* Bono es animo ô Charon? res omnis in vado erit. Oetam tranſpone: involvatur etiam Parnaſſus. En conſcendam iterum: bene habet: omnia conſpicio: tu quoque jam aſcende. *Ch.* Porrige manum Mercurii: non enim me parvam molem conſcendere facis. *Merc.* Si quidem omnia videre vis Charon, hæc ambo conſiſtere nequeunt: ut periculo vaces, & ſpectandi ſis cupidus. Sed dextram meam prehende, & ne pedem in lubrico ponas, cave. Euge,

ἀμελήλυθας καὶ σύ. καὶ ἐπεὶπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη τὸ κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. Χα. ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς, καὶ Κωκυτὸν, καὶ Πυριφλεγέθοντα μείζονας. καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς. καί τινες φωλεοὺς αὐτῶν. Ερ. πόλεις σκεῖναί εἰσιν, ἃς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. Χα. οἶδα ὦ Ἑρμῆ ἃς ἐδὴν ἡμῖν πέπρακε), ἀλλὰ μόνον τὸ Παρνασσὸν αὐτῆι Καστραλίαι, καὶ τὸν Οἴτην καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετακινήσαμεν. Ερ. ὅτι τί; Χα. ἐδὴν ἀκριβὲς ἔγωγε διὰ τὸ ὑψηλὸν ὁρᾶν. ἐβουλόμην δὲ καὶ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον ὥσπερ σκιαγραφίας ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι. ὥστε ὅτι με τοιοῦτον σύντροφον εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με ὅτι γελάω. ἀκούσας γάρ τινος, ἥδομαι εἰς ὑστεροβολίαν. Ερ. τί ἦ τοῦτ' ἦν; Χα. ἐπὶ δεῖπνον εἰμὶ κεκλημένος ὑπό τινος τῶν φίλων, εἰς τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἥξειν ἔφη. καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεράμιδι ἐπιπεσούσῃ, οὐκ οἶδ' ὅτῳ κινήσαντι, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασεν οὖν, οὐκ ἐπιπλέοντος τὴν ὑποχυσιν, ἔοικε δὲ καὶ τῶν ὑποκριθέντων, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι. Ερ. ἔχ' ἀπείμας. καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἐπισοφιῶ σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον σὲ βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών, καθαρεισὰν εἶπα τὰ ἔπη, μίμησαι μηκέτ' ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. Χα. λέγε μόνον. Ερ. Ἀχλὺν δ' αὖτοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕ-

tu quoque conscendisti. Iam verò siquidem biceps est Parnassus, altero uterque occupato, sedeamus. Tu verò oculis in orbem circunductis, omnia contemplare. *Ch.* Amplam video terram, & paludem quandam ingentem circunfluentem, & montes, & fluvios Cocyto & Phlegethonte majores, & homines planè exiles, & horum nidulos quosdam. *Merc.* Vrbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. *Ch.* Nosti Mercuri quàm nihil nobis effectum sit: quin frustra cum Castalia Parnassum, & Oetam aliosque montes sede movimus. *Merc.* Quid ita? *Ch.* Equidem è sublimi nihil exactè despicio. Volebam autem non urbes solùm, ipsosque montes ceu in tabula depictos intueri, sed ipsos homines tum quæ faciunt, tum quæ dicunt: sicuti quum tibi primùm obvius factus sum & ridentem intuitus interrogasti quid riderem. Cùm enim quiddam audivissem summopere sum delectatus. *Merc.* Quidnam hoc erat? *Ch.* Quidam ab amico puto ad cœnam invitatus: in posterum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim dum hæc diceret, delapsa tecto tegula, nescio quo movente, ipsum interemit. Risi hominem, ut qui promissa non præstitisset. Sed nunc, ut meliùs & videam, & audiam, descendendum censeo. *Merc.* Quietus es: hoc enim tibi curabo: atque incantatione quadam ab Homero accepta, oculorum aciem acutissimam brevi tibi reddam. Ac posteaquam carmina pronunciaro, memineris non amplius hallucinari, sed apertè cuncta contueri. *Ch.* Dic solùm. *Merc.* *Dimovi nubem, visum*

que

λον, ἢ πρὶν ἔπιεν, ὄφρ' ἂν γνώσῃς ἡμᾶς ὁπόθεν εἰμὲν, καὶ μὴ ἄνδρα. Χα. τί ἐστι; Ερ. ἤδη ὁρᾷς; Χα. ὑπερφυῶς γε. τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς ἔοικε ἐμοί. ὥστ' οὐ τὸ ἐπὶ τούτῳ σοφίδιόν μοι, καὶ ὑπομενεῖν ἐρωτῶντα. ἀλλὰ βούλει τὸν Ὅμηρον καλῶ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς ἐμὲ, οἵτινά με τὸν Ὅμηρον; Ερ. καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὸ τοιοῦτο εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ σφόκακος ὤν; Χα. ὁρᾷς, ἐνεδείκνυτο τοῦτο ἐς τὸν τύχιλον. ἐγὼ δ' ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν λαθραιότατα, πολλὰ ραψῳδῶν ἀκούσας, οἷον ἔτι μεμνημαι. καίτοι χαλεπὸν ἡμᾶς ἐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. ἐπεὶ δ' ἤρξατο ἄδειν ἐπάνω αὐτοῦ τινα φόλιν τοῖς πλέουσι, ὡς ὁ Ποσειδῶν σωρεύσας τὰς νεφέλας, καὶ ἐπάραξε τὸ πόντου, ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τὸν τρίαινα, καὶ πάσας ὁμοῦ ἐπήγαγε θύελλας ἀφῆκε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὸν θάλασσαν ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς, χαλκὸν ἄφνω καὶ γυόφῳ ἐμπήσων, ὀλίγου δεῖν ἐφθείρεν ἡμῖν τὸν ναῦν. ὅτι καὶ καὶ ναυπάσους ἐκεῖνος, ἀπήμεσε τῆς ραψῳδῶν ὅσας πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδῃ, καὶ Κύκλωπι. Ερ. ἢ χαλεπὸν ὂν ἦν οὐκ τοσούτῳ ἐμίτῳ ὀλίγα γὲν ἀφυλάττειν. Χα. εἰπὲ γάρ μοι. [1] τίς δ' ὅδ' ἦσι πάχιος ἀνὴρ, ἠύς τε, μέγας τε, ἔξοχος ἀνδράσιν κεφαλῇ, καὶ ὑρίας ὤμους; Ερ. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικρύπτει δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀραμένῳ, *qua texerat antè. Vt tandem agnoscas qui sint homines-ve, Dei-ve. Ch.* Quid est? *Merc.* Annon jam vides? *Ch.* Maximè: cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaque velim hoc me prædoceas, atque interroganti respondeas. Sed vin' tu ut te versibus Homericis interrogem, ut intelligas neque me esse Homericæ elegantiæ contemptorem? *Merc.* Et unde tu illius aliquid scire posses, nauta semper, remexque cùm sis? *Ch.* Vides, hæc opprobria sunt in artem. At ego cùm illum vita functum trajicerem, multa canentem audivi, quorum nonnulla etiamnum memini. Porrò tempestas non parva tunc nos corripuit. Cùm enim cantilenam quandam navigantibus non auspicatam auspicatus esset, ilico Neptunus, nubes coëgit, & injecto tridente tanquam quodam hamo pontum turbavit, omnesque procellas excitavit: cumque multis aliis carmine commotis turbis mare permisceret, parum abfuit quin tempestas & caligo derepente incumbens, navim nobis subverterit. Tunc etiam nauseabundus ille ipsi Scyllæ, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit. *Merc.* Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pauca quædam reservare. *Ch.* At dic mihi, *Crassus & ille quis est, vir magnus, conspicuusque, Vertice sublimi, atque humeris latissimus amplis?* *Merc.* [2] Milo hic est athleta Crotoniates: ei autem applaudunt Græci quòd sublatum taurum per-me-

1 Τίς γὰρ ὅδ'] Versus ex Iliad. 3. *Bourd.*

2 *Milo Crotoniata*] Nihil aliud Milonis Crotoniatis vires tam famosas fecit quam exercitatio assidua tauri gestandi. *Cogn.*

1 Ἐμὶ-

φέρε δὲ τὸν μέσον. Χα. καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ ὁ Ἑρμῆς ἐπῃνεῖτο, ὃς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν, ἐνθήσειν ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπότε ἥκοι πρὸς ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγωνιστῶν καὶ παλαιόθεις δὲ νικήσας, μὴ ὦ ξυνεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζῃ; κἄπειτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένῳ καὶ στεφάνων τούτων, καὶ δὲ κρότου. νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, ἅτε μεμισθωμένον ἐπὶ τῇ δὲ τοῦ ῥοῦ φορᾷ. τί δὲν οἰηθῶμεν, ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ πεθήξεσθαί ποτε; Ερ. πόθεν σοὶ τοῦτο δοκεῖ νῦν μεμνημονεύσειν ἂν οὗ ἀκμῇ τοσαύτῃ; Χα. ἔα τοῦτον δὴ εἰς μακρὰν γάλωζε ἡμῖν παρέξουσι, ὁπότ' ἂν πλέῃ. μὴ δὲ [1] ἐμπίδα ἴσχ ὅπως τοῦτον ἐπ' ἄρμα δυνάμενον. σὺ δέ μοι σκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἀνὴρ ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ἴσχ ἕλλην ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆς τῆς σῆς. Ερ. Κῦρος ὁ Χάρωνος ὁ Καμβύσου, ὃς τὴν ἀρχὴν, πάλαι Μήδων ἐχόντων, τῶν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος ὄντος κρείττονος, καὶ Βαβυλῶνα περιῃρήκαμεν. καὶ νῦν ἐλαυνέιν τὶ ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἁπάντων. Χα. ὁ Κροῖσος δὲ πῶ ποτε κἀκεῖνός ἐστι; Ερ. σκέψαι δὲ πόθεν ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλῶν τεῖχος. Σάρδεις σκεῖναι. καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς κατήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βάλε ἀκούσωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι; Χα. πάνυ μὲν δὴ. Κροι. medium ſtadium ferat. *Ch.* At quanto juſtiùs me laudarent Mercuri, qui Milonem ipſum paulò poſt correptum, naviculæ imponam, quum ad nos venerit à morte adverſariorum invictiſſimo ſuperatus, neſcius quomodo ipſum ſupplantarit? Tum profectò plorabit, recordatus harum coronarum, & adplauſus. Nunc verò ſeſe effert quoniam eſt admirationi, propterea quòd taurum geſtarit. Quid igitur arbitremur? num putare ſe aliquando morituram? *Merc.* Quid? ille mortis in tanto vigore recordaretur? *Ch.* Miſſum hunc facito, riſum nobis haud ita multò poſt exhibiturum quando navigabit, & ne culicem quidem, nedum taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim: quis hic alius vir gravis? Græcus non eſt, ut ex veſte videre eſt. *Merc.* [2] Cyrus, ὁ Charon, Cambyſis filius, qui imperium quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit, idemque Aſſyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit, & nunc expeditionem in Lydiam moliri videtur, [3] ut ſuperato Croeſo, imperio in omnes potiatur. *Ch.* At ubi etiam eſt Croeſus ille? *Merc.* Illuc oculos in magnam illam arcem deflecte, quæ triplici muro eſt ſepta Sardis illa. Annon Croeſum ipſum jam vides in aureo ſolio ſedentem, & cum Athenienſe Solone diſſerentem? vis auſcultemus qua de re verba faciant? *Ch.* Maximè ſanè. *Cræ.* O hoſ-

1 Ἐμπίδα] Malè ἐλπίδα. Bourd.

2 *Cyrus*] Primus fuit qui apud Perſas regnavit, tranſtulitque imperium, capto avo Aſtyage, à Medis ad Perſas, de quo multa Herod. Juſtin. Xenoph. *Cogn.*

3 *Ut Croſo*] Lydorum rex fuit opulentiſſimus, de quo Herod. lib. 1. *Idem.*

1 Περὶ

ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυρούς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσὸς ἔστιν ἐμοί, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. Χα. τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Ερ. γαῖρε. ἤδη ἀγχοῦ ὦ Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες. ἐγὼ γὰρ ὧν οἶδα, Κλεόβιν, καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. Χα. τί ἀρχὴν φησὶν ἔτος, τοὺς ἅμα αὐτῷ ἀποδανόντας. ἐπὶ τῇ μητρὶ γὰρ ὑποδύντες, εἵλκυσαν ἐπὶ τὸ ἀπέχον ἄχρι αὐτοῦ τὸ ἱερόν. Κροι. ἴσα. ἐχέτωσαν τὰ αὐτῶν οἱκεῖοι τῆς εὐδαιμονίας. ὁ δύστηνος γὼ, τίς ἂν εἴη; Σο. Τέλως ὁ Ἀθηναῖος, ὃς καὶ πόλιν, καὶ ἀπόθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Κροι. ἐγὼ γὰρ κἀγαθόν μοι, εἴ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; Σο. οὐδέπω οἶδα Κροῖσε, μὴ [1] πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θανάτου, ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι αὐτοῦ τὸ τέρμα εὐδαίμονας ἀποφαίνει. Χα. κάλλιστα ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησται, ἀλλὰ τὸ παρθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῶν τοιούτων κρίσεων. ἀλλὰ τίνας οἰκείους ὁ Κροῖσος οἰκήσει, ἢ τί κεῖται τῶν ἄλλων φέρουσι; Ερ. πλίνθους τοῦ Πυθίου χρυσᾶς ἀναθῆναι, μισθὸν τοῦ χρησμοῦ, ὑφ' οὗ καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον. φιλόμουσος γὰρ ἦν ὁ κτίστης. Χα. οἰκεῖον γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὁ ἀποστίλβει τὸ ὑπάρχον μετ' εὐημερίας. τὸν δὲ τοῦτον εἶδον, ἀκμὴν ἀεί. Ερ. οἰκεῖον ὦ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ [2] περιμάχητον. Χα. καὶ μὴν οὐκ ὀρῶ

O hospes Athenienſis, quia jam divitias meas, & theſauros, & quantum mihi ſit rudis auri, aliamque ſupellectilem precioſam vidiſti, dic mihi quem omnium hominum fœliciſſimum eſſe arbitreris. *Ch.* Quid tandem dicet Solon? *Merc.* Bono es animo nihil ineptum ô Charon. *Sol.* Pauci quidem, ô Crœſe, fœlices ſunt. Sed ex iis quos novi, Cleobin & Bitonem ſacerdotis illius filios arbitror fœliciſſimos extitiſſe. *Ch.* Argivæ illius hic dicit, qui nuper una mortui ſunt poſtquam jugum ſubeuntes, matrem vehiculo inſidentem ad templum uſque traxerunt. *Crœ.* Eſto: habeant illi fœlicitatis primas: at quis tenebit ſecundas? *Sol.* Athenienſis ille Tellus, qui & bene vixit, & mortem pro patria oppetivit. *Crœ.* Ego verò ſceleſte non tibi videor fœlix eſſe? *Sol.* Nondum ô Crœſe novi, niſi ad vitæ finem perveneris. Hujus enim rei mors eſt accuratus index, & vita fœliciter ad metam uſque tranſacta. *Ch.* Optimè Solon, qui noſtri non ſis oblitus, ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes. Sed quinam ſunt illi quos Crœſus emittit, aut quid humeris geſtant? *Merc.* Lateres aureos Pythio dicat, pro mercede oraculi, quo paulò poſt peribit. Eſt autem vir ille vatibus mirificè deditus. *Ch.* Illud eſt aurum ſplendidum, quod cum rubore refulget ſubpallidum: illud enim nunc primùm video, cùm ſemper audiverim. *Merc.* Hoc celebre illud eſt nomen, cujus gratia tantopere pugnatur. *Ch.* Atqui non video quid boni ipſi im-

1 Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo Auſon. *Bourd.*

2 Περιμάχητον] Περιμάχητος & περικαθάρσιος interpretatur Caſaubonus ad Theo-

ἔ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ ἀπόστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνουσι οἱ φέροντες αὐτό. Ερ. ὦ γὸ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι ἀφ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐμπορίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμοὶ, καὶ πλοῦς μακροὶ, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; Χα. ἀφ᾽ οὗτοῦ ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ ἔ χαλκοῦ ἀφέρου; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν ὡς οἶδα ἀπ᾽ ἐκ πλειόνων ἐγὼ ἐπὶ μισθῷ ἀναλέγων. Ερ. ναί. ἀλλ᾽ ὁ χαλκὸς ἔ πολύς. ὥστε ὀ πάνυ σπουδάζ ὑπ᾽ αὐτῶν. τοῦτο ἔ ὀλίγοι ἐν πολλῇ ἔ βάθει οἱ μεταλλεύοντες, ἀνορύττουσι. πολλὰ ἀλλ᾽ ἐν τῇ γῆς κ ὥσπ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. Χα. δεινὰ ἔοικε λέγειν τὸ ἀνθρώπων γένος τὸ ἀβέλτερον, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἔχουσι χρυσοῦ καὶ βαρεῖσθαι πόθῳ. Ερ. ἀλλ᾽ ὁ Σόλων γε ἐκεῖν ὁ Χάρων ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνε, ὡς ὁρᾷς. καταγελᾷ γοῦν ἔ Κροίσου, καὶ τ μεγαλαυχίας ἔ βαρβάρου. καί μοι δοκεῖν ἔοικέ τι βούλε αὐτόν. ἐπακούσωμεν δή. Σω. εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε, οἴ γάρ τι δεῖ ἔ πλείονι τούτων τὸν Πύθιον; Κροι. τὸ Δία. ὁ γὰρ ἔστιν αὐτῷ οὐ Δελφοῖς ἀνάθημα ἱερὸν τοιοῦτον. Σο. ἀκοῦσ μακρόθεν οἴ τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις κ πλείονας χρυσοῦς; Κροι. πῶς γὰρ ὄ; Σο. πολλάν μοι λέγεις ὦ Κροῖσε πτίσιν ἐν τῷ ὑστερῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλοιτο τὸ χρυσίον θεός αὐτὸς, ἢ ἐπιδημήσαι. Κροι. πῶ γὰρ τοσοῦτον ἂν χρόνοιο χρυσὸς, ὅσος παρ᾽ ἡμῖν; Σο. εἰπέ μοι, σίδηρ ἔ φύε ἐν Λυδίᾳ; Κροι. inſit, niſi hoc ſolùm, quod qui ferunt, eo gravantur. *Merc.* Neſcis quot propter ipſum bella, quot inſidiæ, quot latrocinia, quot perjuria, quot cædes, quot vincula, quàm longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot ſervitutes? *Ch.* Idcirco-ne Mercuri, quòd parum ipſi æri præſtat? Nam æs novi, ut qui à ſingulis vectoribus obolum, ut notiti, accipiam. *Merc.* Maximè. Verùm æris magna eſt copia: ideoque non habetur in precio ab ipſis. Hoc verò paucum ex loco valdè profundo metallorum ſcrutatores effodiunt. Hoc tamen ex terra, ut & plumbum & reliqua metalla provenit. *Ch.* Gravem hominum ſtultitiam narras, qui pallidam, gravemque poſſeſſionem amore tanto proſequuntur. *Merc.* At Solon quidem ille, Charon, eam, ut vides, videtur non amare. Crœſum enim ipſum, hominiſque barbari jactantiam irridet: & ut mihi videtur, vult ipſum aliquid percunctari. Quamobrem auſcultemus. *Sol.* Dic mihi Crœſe, putas-ne Pythium his lateribus indigere. *Crœ.* Puto per Iovem. Nullum enim iſtiuſmodi donarium Delphis habet. *Sol.* Arbitraris ergo fore ut Deum reddas beatum, ſi inter cætera lateres aureos poſſideat? *Crœ.* Quidni? *Sol.* Magnam mihi, Crœſe, paupertatem in cœlo dicis eſſe, ſi Deos, cùm optent aurum, ex Lydia advehere oporteat. *Crœ.* Vbi enim tantum proveniat aurum, quantum apud nos? *Sol.* Dic mihi, num & ferrum in Lydia naſcitur? *Crœ.* Nullum prorſus

Theophilactum, tangit & ad Athen. legend. interpr. Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtat. *Beurd.*

1 *Cam-*

ἢ πάνυ π. Σο. Ἦ βελτίονος ἄρα σοὶ δοκεῖς εἶπ. Κροι. πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; Σο. ἢν λάκεξίη μαλθακὸν ἀγανακτῶν, μᾶλλον ἄν. Κροι. ἰρώτα ὦ Σόλων. Σο. πότερον, ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι ὑπὸ αὐτῶν; Κροι. οἱ σώζοντες δηλαδή. Σο. ἆρ' οὖν ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοὺς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺν ποιητῇ τῇ τριτῇ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; Κροι. ὁ σίδηρος δηλαδή. Σο. κἀγὼ εἶμι μὴ τοῦτον περιφορώτερον, οἷ χρῆσθαι ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. Κροι. μὴ φθόνει ὦ ἄνθρωπε. Σο. μὴ γένοιτο μὲν οὖν ὅτι τοῦτο. φαίνῃ δ' ἂν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροι. ἐκεῖνον κἀμὲ τὸν θεὸν κελεύεις σιδηρέοις πλίνθοις ἀναπείθειν με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναιρεῖσθαι; Σο. εἰ δὲ σιδήρου ἐκεῖνος γε δέοιτο. ἀλλ' ἢν τε χαλκὸν, ἢν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, κἀμὲ θερμὸν ἔτι ἀναπνέοντα, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τισι τυράννου λησῇ. τὸν δὲ θεὸν ὀλίγου μέλει τῶν χρυσοπρεπῶν. Κροι. αἰεὶ σύ μοι τοῦ πλούτου φθονερολεμεῖς, καὶ φθονεῖς. Ερ. εἰ φέρει ὁ λυδὸς ὦ Χάρων τοῦτο παῤῥησίαν, καὶ τοῦ ἀληθεστάτου τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, ὅτι ἄνθρωπον ὄχ ὑποπτήσσοντα, τὸ δὲ παρεστὸς ἄβρωτον ἀλυσπάτως λέγοντα. μεμνῆσθαι δέ μοι δοκεῖ μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν ἴδῃ ἀλύοντα, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθέντα. ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἀναγιγνωσκούσης τὰ ἐκείνου ἐπικηδεύματα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὖτον, ὑπ' ἐκείνου δὲ Μασσαγέτιδος ἀπολωνεῖν. ὁρᾷς τοῦ Σκυθίδα, τοῦ ὑπὸ τοῦ ἵππου τοῦ

prorsus. *Sol.* Ergo potiore metallo indigetis. *Crœ.* Quinam ferrum est auro præstantius? *Sol.* Si respondere citra stomachum velis, facilè intellexeris. *Crœ.* Interroga Solon. *Sol.* Vtri præstantiores, an qui servant, an verò qui servantur? *Crœ.* Qui servant profectò. *Sol.* Si igitur Cyrus, ut quidam, in vulgus ferunt, Lydos adoriatur, aureosne gladios exercitui facies, an ferro tunc opus erit? *Crœ.* Ferro sanè. *Sol.* At nisi hoc comparaveris, captivum ad Persas aurum tibi iverit. *Crœ.* Bona verba quæso. *Sol.* Absit ut hoc accidat. At saltem videris ferrum confiteri præstantius. *Crœ.* Ferreos ergo lateres me Deo consecrare, aurum autem revocare jubes? *Sol.* At ne ferro quidem ille indiguerit. Sed sive æs, sive aurum dicaris, aliis sanè, nimirum Phocensibus, aut Bœotis, aut Delphis ipsis, aut denique alicui tyranno prædoni futuram possessionem, & lucrum insperatum appenderis. Deus autem tuos aurifices parum curat. *Crœ.* Tu semper divitias mihi oppugnas, & invides. *Merc.* Non fert Lydus iste, ô Charon, libertatem & veritatem verborum: quin ei res absurda videtur, hominem pauperem, ea quæ urgeant, non trepidè sed liberè dicere. Atqui Solonis paulò post meminerit, quum oportebit ut à Cyro captus, rogum conscendat. Nam Clothonem audivi nuper legentem, quæ cuique destinata sunt, in quibus & hæc erant scripta, Crœsum quidem à Cyro captivum duci, Cyrum autem ipsum à Massagetide illa occisum esse. Viden' Scythicam illam equum

λευκὴ ἐξελαύνουσα ; Χα. νὴ Δίκ. Ερ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. κἂν τὴν κεφαλὴν γε λάβωμεν τοῦ Κύρου αὐτῆ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς ; κἂν τὸ ἦθος αὐτῆς τὸ νεανίσκον ; Καμβύσης ἐκεῖνος ἐστίν. ὃν βασιλεύσει μὴ τὸ πατρῷον. κἂν μυρίᾳ σφαλεὶς ἴη τε Λιβύην, κἂν Αἰθιοπίαν, τὸ πλάσμα ταῦρος, ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν. Χα. ὦ πολλὴ γέλως. ἀλλὰ τῶν τίς ἂν αὐτὸς ἀποσχέλίψειεν ὄντως ὑπερφρονοῦντας τὰ ἄλλα ; ἢ τίς ἂν πεισθείη ὡς μετ' ὀλίγον ὄντος μὲ, αἰχμάλωτος ἕψη, ὄντος δὲ, τὴν κεφαλὴν ἐξέ σε ἀσκοῦ αἵματος ; ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸ δακτύλιον ὁ μέλλων ἀναδεῖσθαι, τὸ ἰχθῦν ἀναπτύων τήσας σὺ ἀμφιῤῥύτης ; βασιλεύς δέ τις εὐχὴ εἶναι ; Ερ. εὖγε παροῦσὶς ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σάμιων τύραννον, πανδαίμονα οἰόμενον εἶναι ; ἀτὰρ κἀκεῖνος αὐτὸς, ὑπὸ δὲ παρεσῶν οἰκέτῶν Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπνεύσων τὸ εὐδαιμονίας σὺν ἀκμῇ δὲ χρόνου. κἂν τοῦτο γὰρ τὸ Κλωθὼ ἐπήκουσε. Χα. εὖγε ὦ Κλωθοῖ, ἡμῖν ὡς κἂν αὐτὸς ὦ βελτίστη, κἂν τὰς κεφαλὰς κόπτεμεν, κἂν ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. σὺ τοσοῦτον δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου καλλιστέρου καταπεσέμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γυμνώσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν σὺν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

quum album agitantem ? *Ch.* Video per Iovem. *Merc.* Tomyris illa est, quæ Cyri caput propria manu truncatum, in utrem sanguine plenum intrudet. Sed & filium ejus adolescentem vides ? [1] Cambyses ille est. Hic post patrem regnabit, ac ubi mille modis in Lydia & Æthiopia errarit, tandemque insaniverit, occiso Api morietur. *Ch.* O risum jinex hausturn ! Sed numquis ipsos aspicere sustineat quum alios ita contemnunt ? aut quis crediderit fore ut ille brevi sit captivus, hic in utre sanguine pleno caput habeat ? Quis verò ille est Mercurii, cui pallam purpuream fibula nectit, quem diadema decorat, cui coquus pisce dissecto, annulum tradit, ubi Insula septa mari & regis se nomine jactat ? *Merc.* Belle certè versum sermoni assuis ô Charon. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrranum vides, qui se ab omni parte fœlicem putat ? Hic tamen ipse ab assistente famulo Mæandrio proditus Orœtæ satrapæ, miser sanè momento fœlicitate sua lapsus, cruci suffigetur. Nam hæc quoque ex Clothone audivi. *Ch.* Præclarè ô Clotho, generose ipsos ô optima, ipsorumque capita trunca, & crucifige, ut se homines esse norint. Verùm adeò in sublime attollantur, ut quanto altiore ruina, tanto graviori dolore decidant. Ego autem tum ridebo, quum horum unumquemque in navigio nudum agnovero, nec purpuram, nec tiaram, nec folium aureum afferentem.

1 *Cambyses*] Cyri filius, Persarum & Medorum rex de quo Herod. lib. 2. fegn.

Ερ. καὶ τὰ μὲν τούτων, ὦ δαιμόνιε. τὸν δὲ πλῆθον ὦ Χάρων ὁρᾷς, τοὺς πολίτας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας; Χα. ὁρῶ ποικίλον τινὰ τύρβον, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν. ἐν οἷς ἅπασι μὲν, ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸ πλησίον κεντεῖ. ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ταραχῶδη. ὁ δὲ περιπότμος αὐτοὺς ὅλους τὰ φαινόμενα ὅτου ὄχλος, τίνες εἰσίν; Ερ. ἐλπίδες ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μῖσοι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἀγνοια μὲ, κάτω ξυμπολιτεύεται γε τῇ Δίκῃ, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπερφέρω πτερώμοι, ὦ, ἐμπίπλων, σκοτάζοντες. σπάνιοι καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. εἰ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρεῖ μέμφαι. ὁπότ' ἂν μέλλῃσι οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπαίμενοι, οἰχονται, κεχηνότας αὐτοὺς καταλιπόντες, ὥσπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατι. λῦε δ' ἀπονίσῃς, κατόψει καὶ μυρίους ἄνω ἐπικλωθομένους ἑκάστῳ τὰ ἀτρακτία, ἀφ' ὧν ἡ πρῶτα ξυμβέβηκεν ἅπασιν ὁρᾶν τὰ λεπτὰ νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀρχυιά τινα καθαίνουσι ἐφ' ἑκάστοις ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; Χα. ὁρῶ καὶν λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα. ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλά. τοῦτο μὲν, ἐκείνῳ. ἐκεῖνο δ', ἄλλῳ. Ερ. εἰκότως ὦ πορθμεῦ. ἐμφορᾶται γὰρ ἑκείνῳ μὲν, ὑπὸ τοῦ φονεύσειν. τούτῳ δ', ὑπ' ἄλλου.

tem. *Merc.* Ita certè res illorum se habebunt. Multitudinem autem vides Charon, quorum alii navigant, alii bellum gerunt, alii litigant, alii agriculturam exercent, alii fœnerantur, alii mendicant. *Ch.* Variam quandam video turbam, vitamque perturbationum plenam, eorumque urbes apum examinibus similes: in quibus proprium quisque aculeum habet quo vicinum lancinat: pauci autem ex ipsis velut crabrones, inferiorem agunt feruntque. At agmen illud quod ipsos clanculum circunvolitat, quinam sunt? *Merc.* Spes, ô Charon, metusque, amentia, voluptates, avaritia, iræ, odia, & id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ est permixta: atque in eadem republ. per Iovem degit ira, odium, zelotypia, imperitia, hæsitantia, avaritia. Metus autem, & spes desuper volitantes, ille quidem illaplis horrorem incutit, aliquando verò tantùm trepidare facit. Hæ verò ipsæ supra caput sublatæ, ubi maximè quispiam eas prehensurum se putat, avolantes abeunt, illis ore hiante relictis: quod ipsi Tantalo in aqua vides apud inferos accidere. Quòd si oculos intenderis, Parcas etiam in alto conspicies unicuique fusum volventes unde ex tenuissimis filis omnes pendent, quæ vides ut veluti araneorum stamina ex fusis in unumquemque descendunt? *Ch.* Equidem tenuissimum unicuique filum ut plurimum video innexum: hoc quidem illi, illud verò alii. *Merc.* Rectè ô portitor: nam est in fatis ut ab hoc ille, hic ab alio interficiatur: atque ut hic sit illius hæres cujus filum fuerit brevius: ille verò, hujus.

καὶ κληρονομῆσαί μετ' αὐτῶν μέ, φασὶν, ὅτε ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκεῖνον δ' αὖ, τοῦτον. τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς οὖν ὡς ἀσθενεστάτῳ κρεμαμένους ἀπαίρω; καὶ ὅταν μὲ ἀναπαύσεις ἄνω, μετέωρός εἰμι. καὶ μεταμικρὸν κατὰ πεσὼν ἀπέρραξύταν δ' λίνον, ἐπειδὰν μηκέτ' ἀντέχῃ τῷ βάρει, μίαν τὴν ψόφον ἐργάσεται. ὅταν δ', ἀλίγου ἀπὸ γῆς αἰωρούμενον, ἐν τῇ πίσσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόνος καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος δ' πλάσματος. Χα. παγγέλοια ταῦτα ὦ Ἑρμῆ. Ερ. καὶ μὲν δὴ εἰπεῖν ἔχοις ἂν κῷ τῶν ἀξίαν ὅπως ἐσὶ καταγέλαστα ὦ Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῆ ἐλπίδων οἱ μεσοῖ, ἀνερπάστως γινομένης τὸν δ' βελτίστου θανάτου. ἀγχίλοι δ' αὐτῷ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθοαὶ, καὶ φαρμακοῦ μοιαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κύνες, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι. καὶ τούτων ἁπάντων ὅλως αὐτὸς εἰσέρχεται, ἕως ἂν οὗ πράττωσιν. ὅταν δὲ σφάλωσι, πάλιν τὸ ὀπίσω, καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὤμοι μοι. εἰ δ' οὗτος ἐξ ἀρχῆς ἐνενόησεν ὅτι θνητοί τε εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγου τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ἑνέδρας, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δ' ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες ζῆσαι τοῖς παροῦσιν ἐπιδυμοῦσι ἐπεσὼν ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πιδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθοῇ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὸν ἀγγελον, ὅποτε προσδοκήσαντες ἀποσωθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος, ὁ τὸν οἰκίαν ταχέως οἰκοδομούμενον, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι μηδὲ, ἐξῆ πάλαι.

Nam tale quid hæc connexio portendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? Atque hic quidem in altum attractus, sublimis est: verùm paulò post ubi sustinendo ponderi non amplius par fuerit, derupto lino decidens, ingentem strepitum edet. Alius autem qui paululum tantùm à terra fuerit subductus, tametsi cadat, sine strepitu jacebit, adeò ut ruinam vix ipsi vicini exaudiant. *Ch.* Hæc ô Mercuri sunt prorsus ridicula. *Merc.* Atqui ne verbis quidem pro dignitate possis exprimere quàm sint riducula Charon: in primis nimia ipsorum studia, quodque inter spes intereunt ab optima morte arrepti: cujus nuncii & ministri ut cernis, permulti sunt: epiali, febres, tabes, pulmoniæ, gladii, latrocinia, cicutæ, judices, tyranni. Et horum omnino nihil ipsos subit, dum rebus secundis utuntur. At ubi spe exciderint, illud in ore frequens ohe, hæ, hæ, hei mihi, hei mihi. Sed si inde ab ipso initio perpenderent mortales se esse, & postquam in vita breve tempus fuerint peregrinati, relictis in terra rebus omnibus, tanquam ex somnio migraturos, prudentiùs profectò viverent, & moriendo minùs angerentur. Nunc autem quia præsenti rerum statu sperant se in perpetuum usuros, quum irruens minister aut vocarit, aut abduxerit irretitos febre, vel tabe, abduci se ægrè ferunt, quòd se nusquam ab his abstrahendos expectarint. Sed enim quid non faceret ille qui domum diligenter ædificando operarios urget, si noverit fore ut finem ea habeat:

is

αὐτῷ. ὁ δὲ, ἅρπ ἐπιθεὶς τὸ ὄρφοι, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ κρπαλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴ ℨ ἀπήσπσε ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔπεκεν αὑτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλος ἀφ' τοῦτο ἔσται, καὶ τύραννος ℨ πατρὸς πθέμενος, εἰ ἀπίσταιο ὦ, ἐπλέτης γθούμενος ὁ παῖς πθήξει; ἆρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γθομένῳ; ἀλλὰ τὸ ἄπιον, ὅτι τ μὲ δύτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ ἐκείνου ὁρᾷ, τ ℨ ἀθλητὴ πατέρα, ℨ ὀλυμπιᾶ νενικηκότα, τ γείτονα δὲ τ ἐκπμίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷ, οὐδ' οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ κορίνης ἐκρέμετο. τὸν μὲν γὰρ ἀεὶ τ ὄρον ἀφορισθμένος ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγειρούσας τὰ χρήματα, εἶτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν κακλεμένας, ὑφ' ὧν εἶπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν; Χα. ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ ὡσ ἐμαυτὸν ἐγὼ σπεύω, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ἔσται τ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστι, ὃ τεθράμμοι ἀχανακτῶσιν. Ερ. ἰὼ γᾶν τὰς βασιλίας ἴδη τις αὐτῶν, οἵᾳ δύσθυμος ἔσται ἐνίοις δοκῶν ἔχειν ℨ ἀσέβειαν, καὶ ὡς φῄς ἀμφίβολα τ τύχης, πλείω τ ἡδέων τὰ ἀπαρᾶ δύρησθ' ἀεὶ σπεύδοντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ παραχάς, καὶ μίσπ, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ὀργάς, καὶ κολακείας. τούτοις γὰρ ἅπαντες ξυνεισιν. ἰὼ πίνη, καὶ νόσοι, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοπμίας δηλαδὴ ἀρχηγὰ αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τούτων ποιηρὰ, λογίζεσθ κριβῶς οἷα τὰ τ ἰδιωτῶν ἂν εἴη. Χα. ἐθέλω γᾶν σοι ὦ Ερμῆ εἰπεῖν, ὥπιν ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ [1] πομφόλυγας

is verò decedat, qui fastigium imposuerit, relicta hæredi domus ipsius fruitione, in qua ne cœnaverit quidem ipse miser? Ille verò qui lætatur, quòd sibi masculam prolem uxor peperit, ideòque amicos convivio excipit, & patris nomen imponit, si sciret puerum septimo ætatis anno periturum, nunquid tibi videretur gaudere quòd is sit natus? Verùm in causa est, quòd in eum intuetur, cui res in filio prospere cedunt, & qui pater est athletæ qui vicerit Olympia: vicinum autem qui natum cremandum effert non intuetur, neque novit à quo subtegmine ipsi pendeat. Quin & eorum qui de finibus dissident vides quanta sit turba, & eorum qui pecunias coacervant: attamen priùs quam ipsis fruantur, ab imminentibus illis quos dixi, nunciis & ministris avocantur? *Ch.* Video isthæc omnia, & apud me cogito, quid sit ipsis in vita jucundum, aut quidnam sit illud, quo privati tantopere stomachantur. *Merc.* Siquis etiam ex regibus eos aspiciat qui fœliciſſimi videntur, extra aleam, & ut dicis, extra ancipitem fortunam constituti, tristia plura jucundis comperiet eis inhærere, metus, turbas, odia, insidias, iras, adulationes: his enim omnes distringuntur. Prætermitto luctus, morbos, animique perturbationes, ipsis æquè atque vulgo dominantes: quandoquidem horum mala recensere non minùs temporis exigiret, quàm quæ sunt privatorum. *Ch.* Volo igitur Mercuri, dicere tibi, cuinam assimiles homines mihi videantur, eorumque vita omnis. Vidistin' aliquando

1 Πομφόλυγας] Ex Homero postea vocat φύλλα, φυσαλίδας, φύσημα. Bourd.

οὐ ὕδατι ἐγκάσαι ὑπὸ κρότου τινὶ κεραυνοβριάστου ἀνισταμένας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός; εἰσέτι τοίνυν αἱ μὲν, πνεῦμα μικρὸν εἰσι. καὶ αὐτίκα ἀναγεῖσαι, ἀπίστησαν. αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαφρήσσι. καὶ προσχωρησάσαις αὐτοῖς τὰ ἄλλα, αὐταὶ ὑπερφυσῶνται, ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται. εἶτα μέντοι κἀκείνας πάντως ἐξερράγησεν ποτε. ἢ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γίνεσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν, μείζους, οἱ δ' ἐλάττους. καὶ οἱ μὲν, ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ἀκύμορον τὸ φύσημα. οἱδὲ, ἅμα τῇ ξυρίγγι ἐπαύσαντο. πῶς εἶ δὲ ἀπράγμονα ἀναγκαῖον. Ερ. ἀλλὰ χαίρων σὺ ὁ Ὁμήρου εἴκασας ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. Χα. καὶ τοιοῦτοι ὄντες ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι; ἄκρᾳ ἅπαντες καταλιπόντες αὐτοὺς, δεῆσαι ἕνα ὀβολὸν ἔχοντες, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βάλε δὲ ἐπίτηδες ἐφ' ὑψηλὸν ἐσμὸν, ἀναβοήσας παμμέγεθες, προσκινέσαι αὐτοῖς, ἀπιόντας μὲν τὴν μακαρίαν πόνων, ζῆν δ, ἀεὶ τὰ δέοντα πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων ὦ μάταιοι, τί ἐπαυδᾶτε περὶ πλούτου; πώσασθε πόνοντες. ἢ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. ἀλλὰ τὰ σύνταῦθα σεμνὰ, ἀΐδιον ἐστιν, ἀλλ' ἂν ἀπάρῃ τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών. ἀλλ' ἀνάγκη τὰ μὲν, γυμνὸν οἴχεσθαι τὴν οἰκίαν δ, καὶ τὰ ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα καὶ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμαθόησεις μοι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶμαι μέγα ὠφε-

do bullas illas, torrente cum ſtrepitu ſcaturiente, exurgentes: flatuoſos dico tumores ex quibus ſpuma cogitur? Illarum igitur, aliæ quidem parvæ ſunt, quæ protinus ruptæ evaneſcunt: aliæ verò diutius durant, ſibique adjunctis aliis vehementer intumeſcunt, ac in maximum tumorem attolluntur: ac tandem aliquando illæ etiam prorſus ruptæ diſſolvuntur. Neque enim ſecus fieri poſſit. Hæc tibi hominum vita. Singuli flatu tumeſcunt, hi majores, illi minores, atque alii momentaneam moxque deficientem inflationem habent: alii ſimul atque conſtituti ſunt, deſiſtunt. Itaque omnes rumpi neceſſe eſt. *Merc.* Tu nihilo deterius Homero Charon, hominum vitam ſimilitudine expreſſiſti, qui genus ipſorum foliis aſſimilat. *Ch.* At tales quanvis ſint, vides tamen qualia faciant, ut inter ſe avidè contendant te imperiis, honoribus, & poſſeſſionibus, quibus omnibus relictis, ipſos unico cum obolo ad nos venire oportebit. Vis igitur ſiquidem in edito loco ſumus, ut maxima voce acclamando eos adhorter, ut ab inanibus quidem laboribus abſtineant, vivant autem, mortem ob oculos ſemper habentes, hiſque verbis utar, O ſtulti quid hæc tanto ſtudio proſequimini: deſiſtite à laboribus, neque enim in perpetuum vivetis: nihil ex iis quæ hic præclara habentur, eſt ſempiternum, nec aliquid horum moriens quiſquam ſecum auferre poſſit. Sed neceſſe eſt quemvis nudum abire, domum autem, agrum, aurum, eſſe ſemper aliorum, & dominos ſubinde mutare. Hæc & id genus alia, ſi ipſis unde exaudiri poſſent, incla-

λησθηναι τ βίου, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι δοκεῖ σοι πολύ; Ερ. ὦ μέγα κέρδος, εἰ μὴ εἰδείη ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη λήσει δεήσουσιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἐπ λήθην χθόνα αὐτοῖς τὰ ὦτα; τοσαῦτα κηρὸς ἔσυσαι αὐτὰ, οἷον φᾶσ Ὀδυσσεὺς τὰς ἑταίρους ἔφασαν δῆτ τ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν δ' ἂν οἱ σπήνες δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἵν' καὶ σὺ κερασῶς λαβόμενος; ὅσῳ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύνα), τοῦτο σταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζε). πλὴν ἀλλ' εἰσίν αὐτῶν ὀλίγοι, ἃ δεδεδεγμένοι τ κηρὸν εἰς τὰ ὦτα, ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ διόρατοί εἰς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν. Χα. ἀκοῦσ οἱσίνοι γὰρ ἐμβοήσειαμεν; Ερ. βέλτιον τοῦτο λέγειν ἐμοὶ αὐτοῖς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς ὅπως ἀποστάντες τ πολλῶν, καταγελῶσι τ μαινομένων, καὶ ἡδέως ἡδέως ἀρέσκοντ) αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι θρασμοὶ ἤδη βυλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τ βίου; καὶ γὰ καὶ μισοῦ), ἐλλιχνεῖς αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. Χα. ὄμα ὦ γενάδα. πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν ὦ Ἑρμῆ. Ερ. ἀκμοὶ καὶ ὄντι. ἀλλὰ κατάμεθ' ἤδη. Χα. ἓν ἔτι ἀπόδοτ εἰδέναι ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δεῖξας αὐτὸ, σπουδῇ ἔσῃ πλὴν φθέγγεσι πεποιημὼς, τὰς ἀποθήκας τ σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι θάπτουσ. Ερ. ἡεῖα ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ σοὶ τ πόλεων σπήνια τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; σπήνια πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστ. Χα. τί δ' οἱ σπήνοι στεφανοῦσι τὰς λίθους? Ερ. ἴσως ἐπαινοῦσι τὸν τεθνεῶτα, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς βιώσαντα. Χα. ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἐπαινεῖν ἐπὶ τοῖς κακοῖς βιώσασιν ἐστὶ τ ἐπαινουμένων; Ερ. ἔστιν ὅτε καὶ τοῦτο

ὄρυς, καὶ χρίσει μύρῳ; οἶδά, καὶ πυρὸν νήσαντες ἀπὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον πιὰ ὀρύξαντες, κρίσεί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γὰν εἰκάσαι, ἐγχέασιν; Ερ. οὐκοῦν οἶδα ὦ πορθμεῦ τί ταῦτα πρὸς τοὺς κάτω. πιπισκόμενοι δ' ἂν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν, δεήσειεν μὴν ὡς οἷόν τε ἀπιτόμους τὰς κύστεις, καὶ τὸ κρανίον, πίνειν ἢ κἀκεῖ βόθρου τὸ μελίκρατον. Χα. σκέψεις ἐπὶ πίνειν ἢ ἐδέσθαι, ἂν τὰ κρομύα ξηρὰ τάμω; καί τοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁπόταν κατάγηλα αὐτούς. οἶσθ' ἂν εἰ δύναντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν, ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπίτηδες καὶ παγγελοῖα ἂν ὦ Ἑρμῆ ἔπαθον, εἰ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἐᾷ μὴ κατάγειν μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πολλάκις. ὦ μάταιοι, τῶν ἀνοίας. εἰδότες ἡλίκοις ὀργοῖς ἀφικόμεθ') τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔστι. καὶ ὅτι [1] κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὃς τ' ἔλαχε τύμβου. ἐν οἷ ἐπὶ πηγῇ Γ' ρος, κρείων τ' Ἀχαιέμενων. Θερσίτης δ' ἔστω Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο. πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀριθμὸν ἀφῃρημένα, γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδέλον λειμῶνα. Ερ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπίσχες ἀνέμνησάς με, θέλο σοι δεῖξαι τὸν δ' Ἀχιλέως τάφον. ὁρᾷς

nant, unguentoque inungunt? alii præ tumulis constructo rogo, ac fovea effossa, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsumque (quantum saltem conjecturis assequi possum) in ipsas foveas infundunt? *Merc.* Nescio, Portitor, quid hæc ad eos pertineant, qui apud inferos agunt. Verùm illis persuasum est umbras ab inferis reduces, circum nidorem & fumum quantum possunt, volitando cœnare, & ex fovea [1] mulsum bibere. *Ch.* Illos adhuc bibere & edere, quorum aridissimæ sunt calvariæ: atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, cùm eos quotidie deducas, ac projnde scias an postquam semel terram subierint, denuo redire queant. Quineriam ego prorsus ridicula paterer, Mercuri, tot negociis occupatus, si oporteret ipsos non solùm deducere, sed etiam bibituros reducere. O stulti, quæ hæc amentia? Nescitis quàm longo finium intervallo res mortuorum & viventium sunt discretæ, quoque pacto se res habeant, apud nos, ubi Mortuus est æquè tumuli qui nescit honorem, Quique scit: unus honos Agamemnonis, unus & Iri est: Thersitæ & similis Thetidos formosus Achilles, Vmbræ nam pariter siccæ, nudæque pererrant Asphodeli campos confracto vertice cunctæ. *Merc.* Hercule, quàm multa ex Homero hauris! Sed quia submonuisti me, volo tibi sepulchrum Achillis indicare. Vides illud

1 *Mulsum*] Vivo favillam lavabant. Quidam in lib. 2. Epig. vivo sibi exhiberi cupit quæ mortuis præstari solent. Omnia quæ sunt in tractatu de sacrificiis habes antea sparsim in Deorum dialogis, tangit enim variam Deorum originem, casus, sacrorum ritus, nomina, regiones, & reliqua de quibus abunde dixerat. *Cogn.*

2 Κάτθαν' ὁμῶς] Homer. Odyss. *Bourd.*

1 H Nî-

ἢ ἐπὶ τῇ Θυμαίτῃ; Σίγειον μὲν οὐκεῖνο τὸ τρωϊκὸν, ἀντικρὺ δ', ὁ Αἴας τέθαπται ὑπὸ Ῥοιτείῳ. Καὶ μεγάλοι μὲν Ἕλλησι οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἀπιστίμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κρίνω ἀκούσομαι. τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνημαι ἀξιοπρεπεῖς ἀκοῦσαι, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ δι' ἡμέρας παῦλαν, μὴ δ' ἀξιοῦσθαι τὸ ἀκριβὲς ἰδεῖν. Ερ. Ἀλλ' ἡ Νῖνος μὲν οὐ

illud quod mari adjacet? Sigeum quidem illud Trojanum est: è regione autem conditus est Aiax in Rhœteo. *Ch.* Non magna sunt monumenta. Verùm insignes illas urbes mihi jam commonstra, de quibus tam magnifica in inferis audimus, Ninum Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipsumque Ilium, multos enim illinc oriundos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis, neque navim subduxerimus, neque ea interim refrixerit. *Merc.* Ninus quidem ὁ Por-

1 Η' Νῖνος μὲν, ὦ κορυθαιόλε, ἀπόλωλεν ἤδη ἐξ ἐτῶν ἴσως ἐπὶ λοιπὸν αὐτῆς] Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis accola, fidem in rebus Assyriæ videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima ſedes Aſſyriæ.* Sed & Strabonì, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν δὴ Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παντελῶς μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit.* Ergo contra Strabonem Amaſenum & Lucianum Samoſatenum Orientales viros & doctos non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quæ fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & uſque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquæ illius Ninives, putaverunt vel gloriabundi finxerunt ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriæ regum cepiſſe, & ita publicantes famæ pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim uſque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hieroſolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt vel negotiati ſunt, audivi ſæpe aſſeverantes ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis perſuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apoſtolus epiſt. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore Strabonis nulla extabant veſtigia, ut ait ille lib. 13: ἐδὴν ἦν ἴχνος αὐτῆς· ἀλλ' ἡ ἀρχαία πόλις ἐπὶ τοῖς, ἔτι δὲ καὶ περιφερομένων τῶν κύκλῳ πόλεων, ἡ τελέως ἦν κατεσκαμμένη, πάντες δὲ ἐν βάθρων ἀναπεφαμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάλωσιν μεταπεφόρηνται. Ἀρχαιάναξ τε γ' ἦν φασὶ ὁ Μιτυληναῖος ἐκ τῆς ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτείχισεν, id eſt, *nullum enim veſtigium reſtat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vaſtatis vicinis urbibus; non vero funditus everſis, ea vero à fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum inſtaurationem tranſportati ſunt. Itaque Archaanactem ajunt Mitylenenſem Sigæum muro circumdediſſe lapidibus indidem acceptis.* Vrbs igitur, cujus nullum veſtigium extabat tempore Strabonis & Auguſti, ſub quo Strabo florebat, non poterat exſtare tempore Meherdatis ſub Claudio. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in litteris virum caſtigare, qui eo, quod Ammianus Marcel-

πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς. οὐδ' ἂν εἴποις [1] ὅπου ποτ' ἰών. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι οἰκίνη ἐστὶν, ἡ δύπυργος, ἡ τὸ μέγα τεῖχος ἔχουσα. ἡ μεγαπόλυ καὶ αὐτὴ ζηλωτὸν μῆμα, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δ', καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι. καίτοι καίπερ τὸ Ἴλιον. ἀπαντίξεις γὰρ οἶδ' ὅτι τῷ Ὁμήρῳ κατιόντι ἐπὶ τῇ μεγαλοφωνίᾳ. καλῶ ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν δύδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὐταί. [2] ἀποθνήσκουσι γὰρ αἱ πόλεις ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ τὸ εὐδοξότερον, καὶ πολυάμοι ὄλοι. Ἰνάχου δὲ οὐδὲ τάφος ἐστὶν Ἄργει ἔτι καταλειπόμενος. Χα. πῶς; ἔτι ἐπαίνων Ὄμηρε, καὶ τὰ ὀνομαστὰ τῶν, Ἴλιον ἱερὸν, καὶ εὐρύαγυιαι. καὶ εὐκτίμενοι Κλεωναί. ἀλλὰ μετρίως λέγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλοις φονεύουσιν; Ερ. Ἀργείους ὁρᾷς ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, [3] τὸ ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ ὀνόματι. Χα. ὑπὲρ τίνος δ' αὐτοὶς ὁ Ἔρμῆ ὁ πόλεμος; Ερ. ὑπὲρ ᾗ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. Χα. ὦ τῆς ἀνοίας, οἵτε σὺν ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλως ὁ Portitor jam est eversa, ita ut ne reliquum quidem sit ejus vestigium, nec ubi olim sita fuerit, facilè dixeris. Babylon autem illa est, multis turribus præclarè munita, magnoque ambitu mœnium septa, haud ita multò post desideranda & ipsa, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenas & Cleonas me tibi commonstrare pudet, ac in primis Ilium. Præfocabis enim sat scio Homerum ubi descenderis, qui urbem illam tam magnificis versibus celebrarit. Verùm olim fœlices fuerunt: nunc autem etiam hæ interierunt. Moriuntur enim etiam urbes ô Portitor, quemadmodum homines. Quodque longè mirabilius, solidi etiam fluvii, ita ut Inachi ipsius in Argo ne monumentum quidem superfit. *Ch.* Vah, quæ laudes Homere, & quæ nomina, ingens, viisque patentibus Ilium, tum Cleonæ bellè structæ. Sed interim dum loquimur, quinam illi sunt qui dimicant, aut cujus rei causa se mutuò cædunt. *Merc.* Argivos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque semimortuum imperatorem Othryadem, suo ipsius nomini trophæum inscribentem? *Ch.* Cujus rei causa corptum est hoc bellum? *Merc.* Pro ipsomet agro, in quo pugnant. *Ch.* O amentiam hominum, qui nesciunt se, etiamsi nunc eorum quisque to-

linus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4 cap. 20. ad eum te remitto lector, & sileo. *Palm.*

1 Οὔτε ποῦ τὸ] *Compos ubi fuit.* Bourd.

2 Ἀποθνήσκουσι γὰρ αἱ πόλεις] Plut. Romul. cætera Epitheta Homerica, ut & sensus & rationes quibus nititur. *Idem.*

3 Τὸν ὀθρυάδην τὸ τρόπαιον τῷ αὐτῷ ὀνόματι] Casparus Barthius in animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4. vers. 48. ubi agit de Othryadibus hunc Luciani locum amendi arguit. Atque enim scripsisse τῷ αὐτῷ αἵματι. Almel.

1 Ai-

τὴν Πελοπόννησον ἔχωσιν αὐτῶν κτήσονται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον τοῦ Αἰακοῦ. τὸ γὰρ πεδίον τοῦτο, ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις δὲ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀναστάντες τοῦ ἀρύτρου. Ερ. εἶτα μὲν τοῦτο ἔσται. ἡμεῖς γὰρ, καὶ Χάροντος ἤδη, καὶ τῶν χώρων οὐ γνησίως αὖθις παῤῥησιασόμεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐξάλλου, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον. ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροτάλων. Χα. οὐκ ἐποίησας ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης ἀεὶ ἀπαχρεώψῃ. ὡς ἐμοὶ δὲ ἂν ἀφ' σὺ τῆς ἀποδημίας. οἷα ἔσῃ τὰ τῶν κατὰ γῆν μόνων ἀνθρώπων πράγματα, βασιλεῖς, τάλαντα χρυσοῦ, ἐκατόμβαι, μάχαι. Χάρων ὦ, ὡς λόγος.

totam Peloponnesum possideat vix tamen pedis unius locum ab Æaco accepturos. Hunc autem agrum aliàs alii colent, hoc trophæo à fundamentis per aratrum iæpe revulso. *Merc.* Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos, jam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, discedamus: ego quò sum jussus ire, tu ad pontonem. Ad te autem brevi veniam mortuos adducens. *Ch.* Beneficio me affeciisti Mercuri, atque in eorum album adscriberis, qui de me sunt benemeriti: quando quidem tua ope in hac peregrinatione sum adjutus. O qualia infœlicium hominum negocia, reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia. Charontis autem nulla habetur ratio.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ. | DE SACRIFICIIS.

ARGVMENTVM.

Deridet hoc sermone Lucianus vanitatem & superstitionem hominum circa colendos Deos, ut qui primum de diis impia quadam opinentur ac sentiant. Deinde eosdem ineptiore ac alieniore cultu quam qui pro naturâ ac dignitate numinis prosequuntur. Propositio est, Ridicula esse ea, quæ homines tum sentiunt de Diis, tum circa illorum cultum faciunt. Id confirmat expositione, primum earum opinionum, quæ de diis traduntur, quam veluti caussam superstitionis istius esse ostendit. Deinde & ritum, quibus tum Graci, tum Ægyptii, quos cæteris multò ineptiis istis anteire indicat, uti solent. Et hanc quasi quendam effectum, ex superioribus opinionibus sequi, videtur velle intelligere.

Ἀλλὰ μὴν ὅ γε τὰς θυσίας οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ τὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς προσόδους τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν,

Enimvero quæ stulti homines faciunt in sacrificiis, in diebus festis, in Deorum supplicationibus, & quæ petunt, & quæ precantur, & quæ de ipsis sentiunt,

οὐκ οἶδα εἴ τις ὅπως κατιφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἐ γελάσεται τὴν ἀδελτερέαν ἐπιβλέψας τῶν ἀνθρώπων. καὶ πολύ γε οἶμαι σκέπτεται ἑαυτὸν ἐξεπίσης, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τἀναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας; εἴγε ὅπως ταπεινὸν, καὶ ἀγχίνοις τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, καὶ κηλεκτοῦ ἀμελέμενον. τὰ γοῦν [1] αἰπολικὰ πάθη, ἃ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τοσάσδε φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφάνισιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος, μεμψιμοιρήσης ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. ὅπως ἄρα βαθέως κατῆκεν αὐτῆς ἡ τῆς ἱερείων ἀφάρτια. καί μοι δοκεῖ ὀρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ὑφηνῷ τότε μάλιστα, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορδυμένων, δεινὰ ποιοῦσα, καὶ χετλιάζουσα, ὅτι ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. τὸν δ' αὖ Αἰθίοπας, καὶ μακαρέας, καὶ τριτευδαίμονας εἴποι τις ἄν, εἴγε ἀπομνημονεύει τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ὧν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως ἐπὶ δεῖπνον ἐβάδισε, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἀπόντος. καὶ πάντα, ἐπαγόμενον ἐς τὰς ἄλλας θεάς. ὅπως οὖν ὡς ἥδιστα ἀμείψωσι ποιοῦσιν, ἀν ποιῶσιν. ἀλλὰ [2] πολλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις πλησθὲ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν, τῷ μὲν, ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοιδίου. τῷ δὲ, πλουτεῖν, βοῶν πεντάρων. τῷ δὲ, βασιλεύειν, ἑκατόμβης. τῷ δὲ, σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐνέα. καὶ τὸν μὲν Αὐλίδος ἐς

equidem haud scio sit ne aliquis usque adeò tristis & mœstus, quin risurus sit perspecta eorum quæ fiunt, absurditate. At multò antequam ridere incipiat, illud, opinor, secum expendet utrum pios istos appellare conveniat, an contrà Diis inimicos ac infœlices: qui quidem tam humile, atque ignobile numen existimant esse, ut humanis obsequiis egeat, & adulatione gaudeat, & se negligi doleat. Nam Ætolica illa mala, & Calydoniorum calamitates, & tot cædes, & Meleagri interitum, hæc omnia dicunt esse Dianæ opera, quæ graviter ferret, se ab Oeneo ad sacrificium non fuisse adhibitam: usque adeò altè dolor hic animo illius insederat, quòd sacris epulis fuisset frustrata. Et mihi videor vidisse ipsam in cælo tunc solam, reliquis Diis ad Oenei convivium profectis, graviter ferentem, ac miserabiliter ejulantem quòd ab ejusmodi sacris esset abfutura. Contrà verò Æthiopas & fortunatos, & ter beatos quispiam dixerit, si gratiam ipsis referat Iupiter, quam initio Homericæ poëseos in ipsum contulerunt, quem perpetuos duodecim dies epulis exceperunt, idque secum adductis etiam Diis aliis. Ita nihil, ut apparet, gratis faciunt, quicquid illi faciunt; sed bona vendunt hominibus, & ab illis emenda sanitas, fortè bucula divitiæ, quatuor bobus, regnum, hecatomba, præterea incolumis à Troja in Pylum reditus, novem tauris: & ex Aulide in Ilium

1 Αἰπολικὰ πάθη] Hæc & cætera in Homero. *Bourd.*

2 Πολλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις] Hesiod. 1. oper. Lucianus passim. *Idem.*

Ἴλιον ἀφαπλεῦσαι παρθένον βασιλικῆς. [1] ὁ μὲν γὰρ ἱκετεύων τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπείσθη διὰ τὴν Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι, καὶ ἀλεκτρυόνων, καὶ στέφανον, καὶ λιβανωτὸν μόνον παρ' αὐτοῖς ὠνια. τοιοῦτος δ' οἶμαι καὶ χρύσης ἐπισάμβων ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἀπήλλαξε τὴν Ἀγαμέμνονος, ἀσκεῖ ἐπωδὰς ἐπὶ τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, διαμολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ἐνεδρεύει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μὲν σοι τὸν νεὼν, τὸν ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα. καὶ τοσαῦτά σοι μηρία τῶρα τε καὶ αὖθις ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν, σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' ὀδὸν πίπτουσι τὰ δύεμπτα, τοιγαροῦν ὅτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ὁ λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ μὲν ναυστάθμων καθίσας ἑαυτὸν, κατατοξεύει τοὺς λοιμοὺς τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις, καὶ κυσίν. ἐπὶ δ' ἄπαις μὲν Ἀπόλλωνος ἐμνήσθη, βέλεσιν δὲ τἄλλα εἰκότ', ἃ φασὶ αὐτὸν οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγεσιν, οὐχ ὅσα φασὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυσχήνας, οὐδὲ μὲν Ὑακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὸν ὑπερφίαλον, ἀλλ' ὅτι δὲ καθδικωθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, [2] καθεξομαχιωθεὶς, ἀφ' οὗτον δὲ ἐργασίᾳ κατεπέμφθη εἰς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενον τῇ τύχῃ. ὅτι δ' ἐθητεύσειν ἐν Θεσσαλίᾳ παρ' Ἀδμήτου, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι, παρὰ τούτῳ μὲν γε τὴν

Ilium navigandi facultas regia puella: nam quidam alius, ne tunc urbs caperetur, à Minerva bobus duodecim erat mercatus, & peplo. Verisimile est autem multa esse apud illos & gallo, & corolla, & thure solo venalia. Quæ cùm sciret Chryses, ut pote sacerdos, & senex, & rerum divinarum peritus, posteaquam re infecta rediisset ab Agamemnone, tanquam qui prior Apollini gratiam esset fœneratus, expostulat, & vicem repetit, nec solùm conviciatur, quum dicit, Ego optimè Apollo tuum templum cùm id temporis non esset coronatum, sæpe coronavi, totque taurorum, & caprarum coxas in aris adolevi, at tu, me hujusmodi injuriis affectum negligis, & de te benemeritum nihili facis. Itaque sic illum hac oratione exoravit, ut protinus arrepto arcu & sagittis, se super navium statione collocans, pestem in Græcos ne omissis quidem mulis & canibus, jaculatur. Sed quoniam Apollinis semel memini, alia præterea volo dicere, quæ sapientes illi de ipso tradunt. non quàm infœliciter amarit, non Hyacinthi cædem, neque Daphnes despicationem: sed ut ob Cyclopes interfectos damnatus, & in exilium pulsus fuerit. Propterea in terram humana sorte usurus, è cœlo est demissus. Vt etiam in Thessalia apud Admetum mercenariam operam locarit, & in Phrygia apud Laomedontem, atque apud hunc qui-

1 Ὁ μὲν γὰρ ἱκετεύων] Rectiùs Mss. Anglic. doctissimi Golmani, ὁ μὲν γὰρ Ἐκεῖνος, patet apud Homer. Iliad. 6. *Bourd.*

2 Καθεξομαχιωθεὶς] Rhetores Græci interpr. Aristoph. passim. Hesych. Suid. Pollux. *Idem.*

1 Ἀμ-

μόνῳ, ἀλλὰ μὴ ὃ Ποσειδῶνος. [1] ἀμφότεροι πλιηθύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ ἐδὲ σπιλὴν τὸν μισθὸν ἀπομισοῦσθαι ὑφ' ὧν Φρυγῶν, ἀλλὰ πλέον αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά φασι δραχμὰς τρωϊκὰς. ἢ γὰρ ἐ ταῦτα ὁμολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα ἔτι τὰ Ἡφαίστου. καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, ἔ Ρέας, καὶ χεδὸν ὅλης τῆς ὃ Διὸς οἰκίας, ἔ ταῦτα, ὑφηγκλίσαντες τὰς μούσας συνῳδὸς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γιγόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, ἔ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δ' ὁ [2] Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὸν Κρήτην ἀπῆλθεν, ὑπ' Αἰγὸς ἀνατραφείς, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ ὕστερον, ὑπὸ τῆς κυνός. εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, ἔ ἐς τὸ δεσμωτήριον καθείρξας, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ, τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς [3] Περσῶν νόμους· ἐρωτικὸς δ' ὢν, ἔ εἰς ἀφροδίσια κεκλιμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸ θεῖον. τοὺς μὲν, ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, οἵους δὲ ἔ νόθους ἐκ θνητῆς ἔ ἐπιγείου γένους, ἄρτι μὲν, ὁ γυναῖκας γιγόμενος χρυσοῦς, ἄρτι δὲ, ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς. ἔ ὅλως, ποιμὸ in taurum, modo in cycnum, quidem haud solus. Verùm cum Neptuno cùm ambo egestate pressi lateres fingerent, & in construendis mœnibus operam præstarent, nec mercedem integram ab illo Phryge retulerint, sed illis de summa plus quàm trigenta drachmas Trojanas adhuc ut ajunt, debeat. Annon hæc in Deorum honorem fabulantur poëtæ: atque his etiam multò diviniora de Neptuno, Prometheo, Saturno, Rhea, denique de universa ferme Iovis familia? idque musis in exordio invocatis ut canentibus adsint, à quibus tanquam numine afflati, ut consentaneum est, canunt ut Saturnus statim execto patre Cælo, inibi regnarit, & liberos devorarit, quemadmodum Argivus ille Thyestes, utque Iupiter à Rhea furtim occultatus, supposito lapide, in Cretam sit expositus, & à Capra educatus, ut Telephus à Cerva, primusque Cyrus Persa à cane. Deinde ut expulso patre, & in vincula conjecto, imperium ipse obtinuerit, aliasque complures uxores duxerit, postremam verò Iunonem sororem, idque juxta Persarum, & assyriorum leges: utque in amorem propensus & in venerem effusus, liberis cœlum facile implerit: quorum alios ex ejusdem sortis deabus, alios ex mortali, terrestrique genere nothos procrarit generosus ille, modò in aurum, modò aut aquilam conversus, ac denique

1 Ἀμφότεροι πλιηθύοντες] Hæc M. Fœlix Oct. Ser. ad Virg. *Board.*

2 Ζεὺς κλαπεὶς] Orpheus, Homer. Gallimach. hymno in Iovem. doctores sacri. Tertull. Cypr. M. Fœlix. *Idem.*

3 Περσῶν νόμους] Etiam cum matribus Catull. M. Fœlix. *Idem.*

λώπερ@ αὐτῦ Πρωτέως. μόνλω ἡ τλὺ Ἀθλωᾶν ἔφυσεν ἐκ τ ἑαυτῦ κιφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀπεχνῶς τ ἐγκέφαλον συλλαβών. τ μ γὸ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τ μητρὸς ἔτ κυιομένης, ἁρπάσας, ἐ τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε. κἄπα ἐξέτεμε, τ ὠδίν@ ἐκτείσης. ὅμοια ἡ τύτοις κὴ τὰ περὶ τ Ἥρας ᾄδυσι, ἔνδ τ ἐκ@ τ ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον αὐτλὺ παῖδα χλυνῆσαι τ Ἥφαιστον, ἐ μόλις δύτυχῆ τῦτον, ἀλλὰ βάτασσον, κὴ χαλκέα, κὴ πυρίτλω, κὴ ἐ κατω τοπᾶν βιῦντα, κ ἀτιμήρον ἀπάπλειν. οἷα δὴ κμμυδυτλὼ, κὴ ὑδὲ ἄρλιον τὸ πόδε. χωλεύηναι γὸ αὐτὸν ἀπὸ τ πλώματ@, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τ Διὸς ἐξ ὁρανῦ. κὴ εἰ μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς παιῆτες, ἵπ φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντ@, ἐπεθήκη ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπ@ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τ πύργε κρεπεσών. κρίτοι τὸ μὲν Ἥφαίστε, μέτρια. τ δὲ Προμηθία, τίς σὺκ οἶδεν οἷα ἔπαθε, διότ κατ' ὑπερβολὼ φιλάνθρωπος λῶ; κὴ γὸ αὖ κ τῦτον ἐς τλὺ Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεύς, ἀνεσταύρωσε ἐπὶ τ Καυκάσε. κὴ τ ἀετὸν αὐτῷ προσκαθίσης τὸ ἦπαρ ὁσημέραι κολάψοντα, ἕτ@ μ ἂν ἐξεπόλεσεν τλὺ κολασμόν. ἡ Ῥέα δέ, χρὴ γὸ ἴσως κ ταῦτα εἰπεῖν, πῶς σὺκ ἀχθομένη, κ δικὰ ποιῶ, χαῖρε μ ἤδη, κ ἔξω@ ἔσα, ἐ τοσῦτον μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, ἐ ζηλοτυποῦσα, ἐ τ Ἄττιν ἐπὶ τ λεόντων φέρεσα; ἐ ταῦτα, μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον. ὥστ, πῶς ἂν ἔτι μίμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύ, ἢ τῇ σελήνῃ ὡς que ipso Proteo mutabilior. Solam autem Minervam è suo ipsius capite progenuerit sub ipso cerebro planè conceptam. Nam Bacchum imperfectum adhuc ut ajunt, è matre etiamnum conflagrante surreptum, in suum femur illatum defodit: deinde urgente partu execuit. His autem similia etiam de Iunone canunt, nempe hanc citra virilem congressum, subventaneo conceptu gravidam puerum edidisse Vulcanum, eum non valdè fortunatum, sed fornacarium, & fabrum ærarium, ignipotentem, & in fumo perpetuò viventem, & scintillis oppletum, ut pote qui circa caminos versatur: tum etiam ne pedibus quidem integrum, eum enim claudicare à casu, ex quo à Iove de cœlo deturbatus est: ac nisi pro sua beneficentia Lemnii, eum dum adhuc ferretur in aëre, suscepissent, perierat nobis Vulcanus, non aliter quàm è turri dejectus Astyanax. Verumenimvero toleranda videntur, quæ de Vulcano narrant. Sed quis nescit qualia passus sit Prometheus, propterea quòd humanæ gentis supra modum amans fuerit. Hunc enim in Scythiam deductum Iupiter in Caucaso cruci suffixit, adhibita aquila quæ jecur ipsius quotidie pertunderet. Hic igitur pœnas expendit. Porro Rhea (nam hæc pariter sunt referenda) annon indecorè atque indignè facit? Iam anus cùm sit, iisque rebus intempestiva, totque Deorum mater; attamen adhuc pueros amat, eosque zelotypia prosequitur, & secum Attin leonibus vectat, idque cùm non amplius usui esse queat. Itaque quinam vitio quis vertat Veneri, quòd adulteretur, aut Lunæ quòd ad Endy-

τ̀ Ἐνδυμίωνα κατιόντι πολλάκις ἐμ μέσῃ τ̀ ὁδῷ; φέρε ἢ ἤδη τύτων ἀφέμβροι τ̀ λόγων, ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τ̀ ἔργαν, ποιητικῶς ἀναπλάμβροι κ᾽ τῷ αὐτὴν Ὁμήρῳ & Ἡσιόδῳ ὁδόν, & θεασώμεθα ὅπως ἕκασον ἀφικνέσμηται τ̀ ἄνω. & ὅπ μ̀ χαλκᾶς ἐπ τὰ ἔξω, & ὡς ἠμῶν ὁ Ὁμήρ λέγη & ἠκάσαμβν. ὑπερβάλλ ἢ & ἀνακύψαν μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, & ἀπχνῶς ἐπ᾽ ὦτα γάτα ἠμένων, φῶς πλαμπρότερν φαίνε, & ἥλι & καθαράτερ &, & ἄστρα διαυγέστερα. & τὸ πᾶν, ἡμέρα, & χρυσᾶν τὸ διάπεδν. ἐστόνν δὲ, ὥσπτον μ̀ οἰκῶσιν αἱ ὧραι, πυλωρῶσι γάρ. ἐπιῶσι ἢ, ἡ Ἶρις, & ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, & ἀγγελιαφόρι & Διός. ἐξῆς ἢ, & Ἡφαίστ τὸ χαλκεῖν ἀπάμενον ἀπάσης τέχνης. μ᾽ ἢ, αἱ τ̀ θεῶν οἰκίαι, & & Διὸς τὰ βασίλεια, ταῦτα πάντως ὡκοδόμησε & Ἡφαίστ καλλίστ &. οἱ ἢ θεοὶ [1] παρ Ζηνὶ καθήμβροι, πρὶν μὲν οἶμαι ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν, ἀποσκοπῶσιν ἐς τὴν γῆν, & πάντη περιβλέπωσιν ἐπικύπτοντες, ἔπ᾽ ὀφθαλμν πῦρ ἀναπτόμβρν, ἢ ἀναθηρομένην κίονα, ἑλισσομένην περὶ καπνό. κἂν μ̀ θύηλς, σὺν χύτραις πάντες, ἐπικεχηνότες τ̀ καπνό, & τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχέομβν, [2] ὥσπερ αἱ μῦαι. ὡ᾽ ὅ᾽ οἰκήσωσι ὦσι, νέκταρ, & ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μ̀ ἂν & ἄνθρωποι συνεστιῶντο, & συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, & ὁ Τάν-

dymionem frequenter è medio curſu divertens deſcendat? Sed age miſſas jam faciamus haſce fabulas, ipſumque cœlum conſcendamus, poëtico more ſubvolantes, ea nimirum via quæ Homero & Heſiodo eſt eadem: & quo pacto quidque ſit apud ſuperos ordinatum, contemplemur. Quòd autem forinſecus eſt æneum, vel ab Homero, qui id ante noſtram ætatem dixit, audivimus. Quod ſi ſuperaveris, & paulum ſublato capite, ſurſum aſpexeris, & planè ſupra dorſum perveneris, & lumen adparet candidius, & ſol ſerenior, & aſtra fulgentiora: quicquid apparet, dies eſt, & ſolum undique aureum. Cæterùm ingredienti, primo loco habitant Horæ, etenim portas ſervant: ſecundo Iris & Mercurius, ut pote miniſtri ac Iovis internuncii: deinde Vulcani fabrilis officina, omnigeno referta artificio. Poſtea Deorum ædes ac Iovis ipſius regia, quam Vulcanus pulcherrimè fabricavit. At verò Dii Iovi aſſidentes (convenit enim ut opinor, res ſupernas verbis extollere) in terram deſpiciunt, & inclinato capite quoquoverſum circumſpectant, ſicunde ſubvolantem ignem videant, aut ſurgentem nidorem, circaque fumum ſeſe rotantem. Ac ſi quis forte ſacrum faciat, epulantur omnes inhiantes fumo, ac muſcarum in morem, affuſum aris ſanguinem bibentes. Si verò domi cibum fumant, nectare & ambroſia victitant. Atque olim quidem etiam homines in convivium & compotationem ab illis ſunt adhibiti, nempe Ixion & Tanta-

[1] Παρ Ζηνὶ καθήμβροι] Paſſim in Homero. ut & illa ἑλισσομένην περὶ καπνό. Quæ rurſum repetit in Icarom. *Bourd.*

[2] Ὥσπερ αἱ μῦαι] Idem Muſcæ encom. Athen. lib. 1. Ariſtoph. *Idem.*

1 Ὁ᾽ μόν

πάλιν. ἐπεὶ ὃ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ὀκνοῦσι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζειν. ἄβατόν γε τῶν θνητῶν ἁπᾶσι καὶ ἀπόῤῥητόν ἐστιν ὄρεσι. τοιοῦτον ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιαῦτα καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ τεμένη μὲν, ὕλας ἀποτέμνουσι, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἑκάστοις ἐνέμησαν ἐκείνῳ θεῷ. μὴ δὲ, νεμόμενοι καὶ ἔθνη, σέβεσι, καὶ πολίζουσι αὐτῶν ἀποφαίνουσιν. [1] ὁ μὲν Δελφὸς, τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος. ὁ δὲ Ἀθηναῖος, τὴν Ἀθηνᾶν. μαρτυρεῖται γὰρ τὴν οἰκειότητα, τῷ ὀνόματι. καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος. καὶ ὁ Μυγδόνιος, τὴν Ῥέαν. καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δὲ αὖ Κρῆτες, ὑ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς οὐδὲ τεθάφθαι μόνον τὸν Δία λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τἄλλα πάντα ἐπιτελεῖν. ὁ δὲ, ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, καὶ Κρησὶ πεπαμμένος. ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείρουσιν, ἵν' αὐτοῖς μὴ οἴκοισι, μηδ' ὑπαίθροις ᾖσιν ἄσυλοι, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, καὶ ἀγαλίσματα ἢ Πραξιτέλους, ἢ Πολυκλείτου, ἢ Φειδίου. οἱ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως ἰδόντες, ἀναπλάττουσι γραπτὸν μὲν τὸν Δία, παῖδα δὲ ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμοῦ ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὁμως δὲ ὅσοι παρέρχονται ἐς τὸν νεὼν, ὅπου τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶον ὁρᾶν, ὅπου τὸ

talus: sed quoniam stuprum moliti sunt, & garruli fuerunt, ob id in hunc quoque diem pœnas luunt: & reliquo mortalium generi inaccessum & abditum est cœlum. Hujusmodi est Deorum vita. Proinde etiam homines hisce consimilia & congrua in ipsorum cultu sectantur. Ac primùm quidem sylvas consecrarunt, montes dedicarunt, suamque cuique Deo plantam assignarunt. Postea per gentes distributos colunt, ac veluti suos cives faciunt: nempe Apollinem Delphi, Deliique: Minervam Athenienses, quæ vel ipso Athenes nomine se ei reipubl. familiarem esse testatur, Argivi Iunonem, Mygdonii Rheam, Paphii Venerem. Rursum autem Cretenses Iovem affirmant non solùm apud se fuisse educatum, sed etiam sepulchrum ejus ostendunt. At nos interim tam multis sæculis fallimur, quum existimamus Iovem tonare, pluere, aliaque omnia peragere: nosque illud latuit, eum jam olim fuisse defunctum, & apud Cretenses sepultum. Deinde verò fanis in honorem illorum erectis, ne tectis aut penatibus careant, effigies illorum exprimunt, adhibito ad id vel Praxitele, vel Polycleto, vel Phidia. At hi nescio ubi visos illos effingant, Iovem quidem barbatum, Apollinem verò semper puerum, Mercurium dum centem primam lanuginem, Neptunum nigro capillitio, cæsiis oculis Minervam. Attamen qui templa ingrediuntur, nec ebur ex Indis allatum, nec è Thra-

[1] Ὁ μὲν Δελφὸς] Cæcil. in M. Fœl. qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. antea. scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *Bourd.*

[1] Περὶ-

ὁπ τ Θρᾴκης μεταδοθῆν χρυσίου, ἀλλὰ τ Κρόνυ καὶ Ρέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίυ μετοικισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κελευσθέντα, καὶ ἀγαπῶντα εἰ ἅλῳ πέντε ὅλων ἐτῶν ἑνὸς τις αὐτῷ τὰ ἱερεῖα ὁλυμπίων. θήλυσι δ βωμὸς, καὶ [1] προῤῥήσεις, καὶ περῤῥαντήρια, πρόσταγμα τὰς θυσίας. [2] βοῦν μὲν ἀροτῆρα, ὁ γεωργὸς· ἄρνα δ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος. ὁ δὲ τις, λιβανωτόν, ἢ πόπανον. ὁ δὲ πένης, ἱλάσκεσθ τὸν θεὸν, φιλήσας μόνον τὴν αὐτῦ δεξιάν. ἀλλ' οἶμαι θύοντες, ἐπ' ἐκείνυς γὰ ἐπάνειμι, στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρόπερον ἐξετάσαντες εἰ σπλὴς εἴη, ἵνα μὴ δ τ ἀρχαίων τι καθυφράψωσι, πρόσταγμα τὴν βωμὸν, καὶ φονεύσασιν ὑπ ὀφθαλμοῖς δ θεὸν, γεγρὸν τι μυκώμενον, καὶ ὡς τὸ εἰκὸς δύσημον, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς γὰρ ἂν εἰκάσειεν ἡδέως, τρυῶ' ὁρῶν ἐκ τὸν θεόν; καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παρεῖναι ἔσω πεπερῤῥαντηρίων, ὃς τις μὴ καθαρὸς ἐπὶ τὰς χεῖρας. ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς, ἕστηκεν ἠμφιεσμένος, καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατίμενος, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιακῶν, καὶ τὸ αἷμα τῦ βωμῦ πρόχυσιν. καὶ τί γὰρ ἂν δύσειδὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δ πῦρ ἀναφύσας, ἐπίθηκε, φέρων αὐτῇ δρᾶ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐλαίοις τὸ πρόβατον. ἢ δ κνίσα, θεατίσιος, καὶ ἐπέμπετο τὸν ἀέρα, καὶ ἐπλήρου τὸν οὐρανὸν, ἡδέως ἔχουσα τοῖς θεοῖς. ἐπὶ τέλει δὲ καὶ τὸν ἱερέα ἐπιθύσαντα, καὶ τὰ ἱερὰ ἐπιπάσαντα, καὶ τὸν ἄρτον ἐπιβαλόντα, καὶ τὸν οἶνον ἐπισπείσαντα, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ θυσίᾳ ὕμνον ἐπᾴσαντα, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ σπονδῇ παιᾶνα ἐπιλέξαντα, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἐκπώσει ἐπιφθεγξάμενον, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἀποφορᾷ ἐπιβοήσαντα, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαρχῇ ἐπιστρέψαντα, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαγωγῇ ἐπιστρέψαντα, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἀποδοχ

ἐπεξῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν [1] Διασκίδνα]σι ῥέμμα. ὁ μέντοι σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος πατρικὰς, αὐτὰς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. καὶ ὕστατον ποιῶν, ἀρίστῳ τῇ θεῷ. τοῦτο μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψῃ πολλὰ τὰ σιμιὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια θεωρεῖν. κεφαλοφόρον μὲν τὸν Δία. κυνοκέφαλον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶριν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον. εἰ δ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαιμόνια ὁρᾶν· εὖ εἰσῇς, ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν [2] ἐξυρημένων, διηγουμένων. ὥσπερ δὲ φησιν ὁ λόγος, [3] δύσκις δ' ἐπίηθεν βέσσηλοι, ὡς ἄρα τὸν τῶν πολεμίων, καὶ τὸ γιγάντων τὸν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες, ἦλθον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. ἐνθ' ὁ μὲν αὐτῶν, ὑπέδυ τράγον. ὁ δὲ, κριὸν ὑπὸ θῆρας. ὁ δὲ, ἰχνεύμονα, ἢ ὄρνιν. διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. τοῦτο γὰρ ἀμέλει σὺν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκεινται γραμμάτοις, περὶ ἃ σὺ ἐτῶν μυρίων. αἱ δὲ θυσίαι, καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πυθέσθαι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόψαντες περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. οἱ δὲ, καὶ θάπτουσι, μόνον ἀποφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἆπις ὁ μέγιστος

fertur, & in ipsum usque cœlum subvectus, paulatim diffunditur. Verùm Scytha omissis omnibus hisce hostiis, ut quas viles existimet, ipsos homines Dianæ mactat, eamque gratam Deæ sic facit. Hæc quidem fortasse modesta videantur, quæque factitant Assyrii, quæ Phryges, quæ Lydi. At si in Ægyptum venias: ibi demum, ibi res graves videbis multas, & cœlo revera dignas: puta Iovem arietino vultu: canino Mercurium illum optimum. Panem verò totum hircum, alium etiam Ibin, alium crocodilum, & simiam. *Verum si discendo velis pernoscere & illa*, complures sophistas audies, & scribas, & prophetas qui tibi mento abraso narrent (Sed priùs ut dicunt *Fores occlude Prophane*) nimirum ut ab hostibus territi, illamque gigantum rebellionem veriti Dii in Ægyptum venerint, ut illic ab hostibus tuti latitarent: ideoque alius ipsorum hircum præ formidine induerit, alius arietem, alius feram, alius avem. Atque hinc esse ut Dii nunc etiam eas obtineant formas, quas id temporis assumpserant. Nam hæc diligenter mandata literis, idque ante annos plus decies mille in adytis posita servantur. Victimæ autem, etiam apud illos sunt eædem: nisi quòd hostiam luctu prosequuntur, jamque mortuæ membra circunfusi laniant, eamque soli sepeliunt, qui occiderunt. Nam Apis ille qui maximus ipsis

1 Διασκίδνα]σι] Homerica dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. *Bourd.*
2 Ἐξυρημένων] Sic de Dea Syr. *Bourd.*
3 Θύρας δ' ἐπίηθεν βέσσηλοι] Malè Angl. βεβήλοις. Callim. alii: κερδιλλείῃ; & cætera hujus tractatûs alibi expositi. *Idem.*

ως θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, πῶς ὕστερον προπομπεῖται τὸν κῆρυκα, ὃς τις οὐκ ἀπεξύρηται, καὶ ψαλὸν ἐπὶ τῆ κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπιδείξαται, κἂν ἡ Νίσα ἴχνη πλόκαμον τῆς πορφυρᾶς; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀρχῆς θεὸς, ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ χειροτονούμενος, πολὺ κεκλέικεν, ἢ σμικότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. τοιοῦτος ὕστερον γενόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πεπρισμένος, δεῖσθαί μοι δοκεῖ, ἢ μὴ ἐπιλήσεσθαι, εἴθ' οἱ, Ἡράκλειτε δὲ πᾶσι, ἢ Δημόκριτε. ἢ μᾶλλον, γελασομένῳ τῶν ἄνοιαν αὐτῶν. ἢ δὲ, τῶν ἄγνοιαν ὀδυρομένῳ.

ipsis est Deus, si moriatur, quis suam cæsariem adeò magni facit ut non detondeat, & nudo capite luctum præ se ferat, etiamsi vel purpuream Nisi comam habuerit? Est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus, ut pote multò formosior ac venerabilior gregariis illis bobus. Hæc quæ ita se habent, & à vulgo creduntur, mihi postulare videntur, non aliquem à quo reprehendantur, sed Heraclitum quempiam, aut Democritum: hunc quidem qui eorum rideat amentiam, illum qui deploret insciti am.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ. | VITARVM AVCTIO.

ARGVMENTVM.

Argumentum hujus Dialogi planum est, vel ex ipsa inscriptione. Deridet enim philosophos, enumerando omnes propè illorum sectas, & exagitando ea, quæ in unaquaque earum ridiculè maximè docentur. Fingit autem venales illas proponi hominibus à Iove, mercatorum exemplo, ut, quemadmodum illi, quum mancipia, jumenta, aut etiam alias res vendunt, usum ac pretium cujusque indicant, ita ipse quoque occasione hac mores, doctrinam, ac totam denique vitæ omnium rationem, majore licentia exponere atque irridere posset.

ΖΕΥΣ.

Σὺ μὲν ἀμφὶ τὰ βάθρα, καὶ διακόσμει τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. σὺ δὲ φῆσιν ἐξῆς διάγαγε τοὺς βίους. ἀλλὰ [1] κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρεπεῖ φανῆναι, καὶ ὅπως πλείστους

IVPITER.

Tu quidem compone scamna, & locum advenientibus adorna: tu verò sistite vitas ordine adductas. Verùm eas priùs exorna ut formosæ appareant, & quamplurimos alli-

1 Κοσμήσας πρότερον] Mancipia cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Mart. *Bourd.*

2 Ἀγα-

ἐπαίξωσιν. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι ὡς τὸ πωλητήριον. ἀπαγορεύομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαποὺς εἴδους, καὶ ὡσαυτέρεσιν ποικίλων. εἰ δέ τις σοὶ ἔτι παρὰ τὰ ἀργύρεον προβαλλόμενος, εἰς νέωτα ὁπόσα τινί, καὶ ἐγγυητάς. Ερ. πολλοὶ συνίασιν. ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μὴ δὲ κωλύειν αὐτούς. Ζ. πωλῶμεν οὖν. Ερ. τίνα θέλεις πρῶτον ἀποδόμενος; Ζ. τοῦτονὶ τὸν κομήτην, τὸν ἰωνικὸν, ὑπὸ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. Ερ. ἔτι ὁ πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. Ζ. κήρυττε δή. Ερ. τὸ [1] ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον. τίς ὠνήσεται; τίς ὑμῶν ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὰ ἅπαντος ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν; Αγ. τὸ μὲ εἰδὼς, σὺ ἀγνοεῖς. τί δὲ μάλιστα οἶδεν; Ερ. ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μόνην ἄκρον βλέπεις. Αγ. ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; Ερ. ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ. Αγ. πόθεν εἶ σύ; Πυθ. σάμιος. Αγ. ἐπὶ δὲ ἐπαιδεύθης; Πυθ. [2] ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. Αγ. φέρε δή, ἵνα σε ἐρωτήσω τι, τί με διδάξεις; Πυ. διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. Αγ. πῶς ἀναμνήσεις; Πυθ. καθαρὸν πρότερον τὴν ψυ-

liciant. Tu autem Mercuri quod fœlix fauſtumque ſit, proclama, & emptores, ut jam ad forum adſint, convoca. Philoſophicas autem omnis generis, & variarum ſectarum vitas proclamabimus. Quòd ſi quis præſentes pecunias numerare nequeat, is dato ſponſore, ſequenti anno ſolvet. *Merc.* Multi conveniunt. Itaque nec differre, nec diu ipſos detinere par eſt. *Iup.* Vendamus igitur. *Merc.* Quem vis ut primum producamus? *Iup.* Ionicum illum comatum: gravitatem enim quandam præ ſe fert. *Merc.* Heus tu Pythagorice deſcende, teque his qui ſunt congregati, conſpiciendum præbe. *Iup.* Proclama. *Merc.* Optimam vitam vendo, & maximè venerandam: quis emet? quis homine major eſſe vult? quis cupit univerſitatis harmoniam noſſe & reviviſcere? *Mercat.* Forma certè non eſt illiberali: verùm quid potiſſimum ſcit? *Merc.* Arithmeticam, Aſtronomiam, Prodigiorum ſcientiam, Geometriam, Muſicam, Præſtigiorum artem: vatem ſummum vides. *Mercat.* Licet-ne ipſum interrogare? *Merc.* Quod fauſtum ſit, interroga. *Mercat.* Cujas es tu? *Pyth.* Samius. *Mercat.* Ubi verò inſtitutus es? *Pyth.* In Ægygto, apud ſapientes qui illic ſunt. *Mercat.* Age verò, ſi te emam, quid me docebis? *Pyth.* Nihil equidem te docebo, ſed commonefaciam. *Mercat.* Quomodo commonefacies? *Pyth.* Primùm animam tuam puram fa-

1 Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco muſquam rem venalem prædicabat ſine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3. de off. Horat. Epiſt. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo. hoc paſſim. Hinc κήρυγμα pro laude. hinc præconium. *Bourd.*

2 Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi. Diog. Laërt. Apul. *Idem.* Plerique philoſophorum diſcendi & videndi varia cauſa, eò profecti ſunt: Pythagoras, Plato, Euripides, quod ibi & ſtudia florerent, & multi ſapientes viri reperirentur, de quo Laërt. & Phil. in vita Apoll. *Cogn.*

χλιὼ ἐρχομένῳ, καὶ τὸ ἐπωτῆ ῥύπου σκληρότερος. Αγ. καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με. πῖς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; Πυθ. τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχία μακρὰ, καὶ ἀφωνία, καὶ πέντε ὅλων ἐτῶν λαλίαν μηδεμία. Αγ. ἄρα σοι ὦ βέλτιστε Κροίσου παῖδα παιδεύειν. ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρὸς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μὴ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πεντετίαν; Πυθ. μισομαθίαν, ἢ χαμαιτυπίαν σωφρονίσας. Αγ. χαλεπὴν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν χρὴ γενέσθαι, καπειτ' εἶναι σοφὸν χρή. Πυθ. εἶτ' ἐπὶ τετράσιν, ἀριθμεῖν. Αγ. οἶδα καὶ νῦν ἀριθμῶν. Πυθ. πῶς ἀριθμεῖς; Αγ. εἷς. δύο. τρία. τέτταρα. Πυθ. ὁρᾷς, ἃ σὺ δέκα τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνος τελὴς, καὶ ἡμέτερος ὅρκιον. Αγ. ὦ μὰ τὸν μέγιστον τίνυν ὅρκον τὸ τέτταρα, ὅ ποτε θειότερος λόγος ἤκουσα, ὃ οὐ μᾶλλον ἱερός. Πυθ. μὴ ὦ ξένε, ἔστιν γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἧς αὐτέοισιν ἡ φορὴ, καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. Αγ. μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; Πυθ. καὶ μάλα ἐμφανέα. ὃ γὰρ οἷά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέεται. faciam, à ſordibus quibus eſt immeria, repurgans eam. *Mercat.* Atqui finge me jam purum eſſe: quis erit commonefaciendi modus? *Pyth.* Primùm quidem, longa quies, & taciturnitas, & quinquennale ſilentium. *Mercat.* Ergo bone vir, [1] tibi Croeſi filius eſt erudiendus: ego enim loquax, non ſtatua eſſe volo. Verùm quid poſt illud ſilentium, & quinquennium fiet? *Pyth.* In Muſica, & Geometria exercebere. *Mercat.* Rem lepidam dicis: ſi priùs quàm ſapiens fiam, citharœdum me eſſe oportet. *Pyth.* Poſt hæc numerandi artem addiſces. *Mercat.* Nunc etiam numerare ſcio. *Pyth.* Quomodo numeras? *Mercat.* Vnum, duo, tria, quatuor. *Pyth.* Vides ea eſſe decem, quæ tibi quatuor videntur, & [2] perfectum trigonum, [3] noſtrumque juramentum. *Mercat.* Per maximum igitur juramentum quatuor, nunquam neque diviniores, neque ſanctiores ſermones audivi. *Pyth.* Poſt hæc verò hoſpes, de terra, aëre, aqua, & igne ſcies, cujuſmodi ſit illis impetus, quam habeant formam, & quomodo moveantur. *Mercat.* Formam-ne habent ignis, aër, & aqua? *Pyth.* Certè manifeſtam. Neque enim ſine forma & ſpecie moveri poſſent. Præ-

1 *Tibi Croeſi filius eſt*] De quo ex Herodoto, Gellio, atque Cælio Rhodigino prolixè multa habes alibi. *Cogn.*

2 *Perfectum trigonum*] Sic vocat trigonum, cui quin ſit perfectus triangulus nihil deeſt, neque enim rectangulo aut obtuſiangulo triangulo abſolutior eſt. *Idem.* Quod vocat hoc loco τρίγωνον τελὲς *triangulum perfectum*, nihil aliud eſt quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigoniſmus ſic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad infinitum hoc modo. . . . . decem numerus ſic poſitus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera ſunt quatuor. *Palm.*

3 *Noſtrumque juramentum*] Per quaternarium numerum jurare conſueverant Pythagorei. Eſt autem juſjurandum ut Cic. in 3. de off. ait, affirmatio religioſa. *Cogn.*

1 Οὐδιὲν

καὶ ἐπὶ τετρᾶσι δὶ, γνώσεαι τ' θεὸν ἀριθμὸν ὄντα, καὶ ἁρμονίαν. Αγ. θαυμάσια λέγεις. Πυθ. ταῦτα δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυτὸν ἔνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ὄντα ἔοντα. Αγ. τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ οὗτος, ὅσπερ νῦν σοὶ διαλέγομαι; Πυθ. νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο. χρόνῳ δ' αὖθις, εἰς ἄλλο μεταβήσεαι. Αγ. τοῦτο φῄς, ἀθανάτων ὄντων με ἀναπλάττεσθαι εἰς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἱκανῶς. τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; Πυθ. ψυχῆον μὲν [1] οὐδέν τι σιτέομαι. τὰ δ' ἄλλα, πάντων κυάμων. Αγ. πῶς εἶπας μυσάττῃ τοὺς κυάμους; Πυθ. ἔκ ἀλλ' ἱερά εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι. καὶ μὴν λαμβάνοις κύαμον ἔτι χλωρὸν ἔοντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὸν φυτόν. ἐψηθέντα δ', ἢν ἐπαφῇς ἐς τὸν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν. εἶδος ποιήσεις. τὸ δ' μεῖζον, Ἀθηναίοισιν νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρίσαι. Αγ. καλῶς πάντα ἔφης, καὶ εὐσεβέπεως. ἀλλ' [2] ἀποδύθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βάλομαι. ὦ Ἡράκλεες, χρυσοῦς αὐτοῦ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται. ὥστε ἀποσῶσαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκρύπτεις; Ερ. δέκα μνῶν. Αγ. ἔχω, τοσούτου λαβών. Ζ. χαῖρε δ' ὠνη-

Præterea ipsum etiam Deum numerum esse, & harmoniam cognosces. *Mercat.* Mira narras. *Pyth.* Ad hæc quæ dicta sunt, te ipsum quoque unum videri, aliumque conspici, & alium esse scies. *Mercat.* Quid ais? alius sum, & non is qui tecum nunc colloquor? *Pyth.* Nunc quidem ille es, quondam verò in alio corpore, alioque nomine videbaris, & progressu temporis iterum in aliud transibis. *Mercat.* Hocne dicis, immortalem me fore dum plures in formas mutabor? Sed de his satis. Iam quod ad victus rationem attinet, qualis es? *Pyth.* Nullum quidem animal edo, sed reliqua omnia, præter fabas. *Mercat.* Quamobrem odisti fabas? *Pyth.* Non odi: sed sacræ sunt, & ipsarum natura mirabilis: ac primùm genitale sunt in totum, & si fabam adhuc viridem exueris, videbis eam virilibus membris similem naturam habere. Elixam verò si certis noctibus Lunæ expolueris, sanguinem facies. Et quod majus est: consuetum est Athenienses, fabis magistratus eligere. *Mercat.* Præclarè & religiosè omnia dixisti. Verùm te exue: etenim nudum te videre volo, Hercle. Femur est illi aureum. Deus, non mortalis videtur esse. Itaque illum omnino emam. Quanti illum æstimas? *Mero.* Decem minis. *Mercat.* Tanti acceptum habeo. *Iup.* Scribe no-

1 Οὐδέν τι] Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] Athen. Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, Gell. lib. 4. cap. 11. *Cogn.*

2 Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. de fabis Pythagoræ. Plin. Plut. omnes, Lucianus passim. rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὁμοιοι, alii aliam. *Bourd.*

σκληρὸν τὸν ὦμον; καὶ ὅθεν εἶ. Ερ. ἰταλιώτης ὦ Ζεῦ δικεῖ ἢς εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτη Ἑλλάδα. κομίσει δ' οὐχ εἷς, ἀλλὰ πελανόσιοι χιλιάδων ἑπτὰ λιπαροί τινες αὐτόν; Ζ. ἐπαγάγωμεν. ἄλλον δ' ἐξαγάγωμεν. Ερ. βέλτιον τὴν αὐχμωδεστέραν ἐκείνην, τὴν πόντιον; Ζ. πάνυ μὲν οὖν. Ερ. ἔστω, [1] ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας; ἄλλε, καὶ περίδρομε τὸν κύκλον τὸ συνέδριον. βίον ἀνδρικὸν πωλῶ. βίον ἄφετον, καὶ γλυκύν. βίον ἐλεύθερον. πῶς ἀνήσεται; Αγ. ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; [2] πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; Ερ. ἔγωγε. Αγ. εἶτα οὐ δίκας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδιστικὰς, ἢ καὶ προσκαλέσηταί σε εἰς Ἄρειον πάγον; Ερ. οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῶν πράσεων, οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. Αγ. τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδείκνυσιν. Ερ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιτρέψῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα. Αγ. ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ ποίαν τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; Ερ. αὐτὸν ἐρᾷ. κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν. Αγ. δεῖλαι τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μή μεγαλαυχήσῃ τοσοῦτον, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειληπικόν τι καὶ χολῶδες ὑπο-

nomen emptoris, & unde sit. *Merc.* Italus videtur esse Iupiter, ex iis qui Crotonem, & Tarentum, ibique sitam Græciam incolunt. Atqui non unus tantùm, sed propè trecenti ipsum communiter emerunt. *Iup.* Abducant. alium adducamus. *Merc.* Vis squalidum illum ex Ponto? *Iup.* Maximè. *Merc.* Heus tu, cui ex humeris pera dependet, accede, & confessum hunc circumeas. Vitam virilem vendo: vitam optimam, & generosam, vitam liberam; quis emet? *Mercat.* Quid dixisti? præco? tu ne liberum hominem vendis? *Merc.* Maximè. *Mercat.* Annon times plagii te accusèt, aut in Areopago tibi litem intendat? *Merc.* Nihil ipsi curæ est quòd venditur. Omnino enim liberum se esse putat. *Mercat.* At cui foret usui hic sordidus, tamque misere affectus: nisi quis fossorem, & aquæ gerulum facere ipsum velit. *Merc.* Non hoc tantùm: imò si ipsum quoque janitorem constitueris: ipso longè fideliore quàm aliis canibus utère: nimirum & ille canis appellatur. *Mercat.* Cujas autem est, & quam artem profitetur? *Merc.* Ipsum interroga: sic enim facere præstiterit. *Mercat.* Vultum ipsius severum & tristem timeo, & ne me accedentem allatret, aut per lovem mordeat: non vides ut baculum sustulit, & supercilia contraxit, & minaci iracundoque oculo obtuetur? *Merc.*

1 Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Ita vertit interpres. quasi ἐξωμία inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὠμίας distinctim. Sed longè aberrat à vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet & ea insignis est. ἐξωμὶς autem est vestis servilis, sic dicta, eo, quod humerum nudum & exertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7 cap. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. *Talm.*

2 Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ult. instit. de publ. Iud. Apul. lib. 8. *Boura.*

1 Τὸν

Ελπὶ; Εφ. μὴ δέδιθι. πλουσὸς γάρ ἐσι. Αγ. τὸ ποῖον ὦ βέλτισε, πονηρὸς εἶ; Διογ. πανοῦργος. Αγ. πῶς λέγεις; Δι. ὃ κόσμε πολίτην ὁρᾷς. Αγ. ζηλοῖς τίνα; Δι. [1] τὸν Ἡρακλέα. Αγ. τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπίσχῃ; τὸ ῥόπαλον γὰρ ξύλον, ἔοικας αὐτῷ. Δι. τουτί μοι λεοντῆ τὸ σκιδάνιον. φαυλίζομαι δ' ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, οὐκ ἀκολάστως, ἀλλ' ἐκείνου, [2] οὐκποθέμενος τὸν βίον ἀσωτερίαν. Αγ. ἆρα δὲ ἀσωτερίαν. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τῶν τεχνῶν ἔχεις; Δι. ἐλευθεριότητα εἰμὶ δὲ ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς δὲ παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας ἀσφάλτης εἶναι βούλομαι. Αγ. ἄγε ὦ ἀσφάλτα, ἢν σὲ πρίωμαί σε, τίνα μοι τὸν τρόπον ἀφελήσεις; Δι. πρῶτον μὲν παρακαλῶν σε, καὶ ἀποδύσας τῶν τρυφῶν, καὶ ἀπορίαν συγκαλέσας, σκιδάνιον ἐνδύσω. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμεύνῃ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε σιτιζόμενον. τὰ δὲ ἥδυσμάτα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πεμπόμενον, εἰς τὸν Γαλατῖνον φέρων, ἐμπολήσεις. χάμαι δ' ἀμελήσεις, καὶ σκιδνᾶν, καὶ παῤῥίδος. κἀκεῖνα σοὶ λῆρον ἔσται. καὶ τὸν πατρῷον οἶκον ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἢ πόθεν δέ σοι θέρμων ἔσται μέση, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ ὅπως ἔχων, δαιμονιώτερος εἶναι φήσεις τῶν μεγάλων βασιλέων. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ σφηνοῖ, τύπτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. Αγ. πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; *Merc.* Ne timeas: cicur enim est. *Mercat.* Primùm quidem ô bone, cujas es? *Diog.* Omnis ego sum soli. *Mercat.* Quid ais? *Diog.* Mundi civem vides. *Mercat.* Quem verò imitaris? *Diog.* Herculem. *Mercat.* Cur igitur leoninam pellem non induis? nam baculo quidem illum refers. *Diog.* Hoc palliolum leoninæ pellis loco mihi est, & quemadmodum ipse, adversus voluptates pugno non jussus sed sponte mea, cùm vitam repurgare constituerim. *Mercat.* Euge, quàm præclarum institutum. Sed quid te potissimùm scire dicamus? aut quam artem nosti? *Diog.* Liberos homines facio, & medeor affectibus. In summa veritatis, & audaciæ in loquendo propheta esse volo. *Mercat.* Age Propheta si te emero, qua re me exercebis? *Diog.* Primùm ubi te accepero, & deliciis exuero, inque egestatem concluſero, te palliolo amiciam: deinde ad labores compellam: tum humi dormire, aquam bibere, & iis rebus quæ casu offeruntur, vesci faciam. Quòd si pecunias habes, meo consilio, eas in mare projicies: nuptias, liberos, patriamque non curabis: sed tibi nugæ erunt hæc omnia: & relicta domo paterna, specum, aut desertam turriculam, aut dolium inhabitabis: plena lupinis, & opistographis libris pera tibi erit. Hoc modo instructus, magno illo rege feliciorem te prædicabis. Si autem vapules, aut torquearis ab aliquo, nihil horum molestum esse putabis. *Mercat.* Quid dicis? num cæsus non dolebo? Ne-

1 Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis, dixi alibi. *Bourd.*
2 Ἐκποθέμενος τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & Æscul. *Idem.*

ἀ γὰ χαλάσης, ἢ κεφαλῆς τὸ δέρμα ἀπεδέδλημαι. Διο. τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὰ διαλλάξας. Αγ. τὸ ποῖον; Διο. ἡ φρὴν σοι ἀλγήσασ', ἡ δ' γλῶσσα ἔτι μένει ἀνάλγητος. ἃ δ' μέλλεις δεῖ παρεῖναι, ταῦτά ἐστιν. ἵππευσιν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. ὅτῳ γὰ ἀποβλέψουσί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρον δ' ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγγεσθαι, καὶ ἀπεχθῶς ὅμοιον κυνί. καὶ σκυθρωπὸν δ' σύσπασον, καὶ βάδισμα, τοιοῦτον σκυθρώπου πρέπον, καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δ', καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης, ἄπεσο, καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον ἅπαν σκυθρώπου παντελῶς. διὸκε δ' τὸν πολυπραγμονοῦντα τὰ χωρία. καὶ σὺ αὐτοῖς τούτοις μόνον, καὶ ἀκοινώνητον εἶναι δεῖ, μὴ φίλου, μὴ ξένου σκοπουμένου. κεφάλυσις γὰ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. σὺ ὄψῃ δ' πάντων, ἃ μηδ' ἰδέᾳ ποιήσειεν ἂν ἄς θαρρῶν, ποιῶν. καὶ τὴν ἀφροδίσιον αἰρῶ τὰ μαλοποιεῖν. καὶ πίλον, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόπινε. ταύτῶν σοι τῶν δύο μηχανῶν σκεπασθήσεται. Αγ. ἄπαγε. μιαρὰ γὰ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. Διο. ἀλλὰ ῥᾴστα γε ὦ ἄνδρες, καὶ πᾶσιν ἀφεκτὰ μεπελθεῖν. ἃ γὰρ σοι δεῖται παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰ ἂν ἦς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ τεκτων. ἢ τραπεζίτης, ἁδὲν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι. ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐπιστήμης. Αγ. Neque enim teſtudinis, aut carabi cutem circumfero. *Diog.* Illud Euripidis imitabere: paucis immutatis. *Mercat.* Quale illud eſt? *Diog.* Dolente mente, lingua ſit dolens nihil. Hæc verò in primis adeſſe tibi neceſſe eſt. Oportet ut ſis impudens, & audax, & omnibus ſine delectu, tam regibus, quàm privatis maledicas. Ita enim fiet ut omnes in te oculos conjiciant, teque fortem eſſe exiſtiment. Barbara quoque vox, & ſonitus abſonus, ac planè ſimilis ſit canino. Intentus ſit vultus: & greſſus, qui talem vultum deceat: in ſumma, beluini & agreſtes ſint moſes omnes: abſint autem verecundia, æquitas, & modeſtia: erubeſcendi etiam facilitatem de facie prorſus abſtergas: loca hominibus frequentiſſima quæras, & in his ſolus, & ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum, neque hoſpitem adeundo. Nam res iſtiuſmodi hoc imperium diſſolverent. In conſpectu verò omnium ea facias, quæ ne privatim quidem quiſpiam alius facere auſit, & venerem maximè ridiculam eligas. Denique ſi tibi videtur, crudo polypo, vel ſepia devorata mortem oppetas. Hæc eſt illa fœlicitas, quam tibi conciliamus. *Mercat.* Apage, ſceleſta enim & inhumana dicis. *Diog.* Sed, heuſtu, ſanè facillima, & quæ quis nullo negocio aſſequatur. Neque enim ad gloriam conſequendam tibi opus erit eruditione, orationibus, ac nugis. Verùm compendiaria ad illam via eſt. Nam etſi plebejus fueris, ſive coriarius, ſive ſalſamentarius, aut faber, aut numularius: nihil tamen vetat quo minùs ſis admirationi, ſi modò adſit impudentia, & audacia, & conviciari egregiè didiceris. *Mercat.*

Ad

σὺς παῦπε μ̃ ὰ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως. ἢ κηπωρὸς ἐν κήπῳ γήσιος. κὴμ παῦπε. ἢν ἐθέλῃ σε λαβεδίας ἑαυτοῦ τὸ μέγιστον δ' ὀβολῶν. Ερ. ἔχε λεῴων. κ̀ὴ δ' ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, συσχλῶν⟨ν⟩ αὐτὸν, κὴμ βοῶν⟨ν⟩, κ̀ὴ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντ⟨α⟩, κ̀ὴ ἀγροίκοις⟨ον⟩ κἀκοῖς. Ζ. ἄλλον κάλει τ̀ πορφυρίδι, τ̀ ἐστεφανωμένον. Ερ. ἄγε δὴ σύσχες πᾶς. πολυπλεῖς τὸ χρῆμα, κ̀ὴ πλουσίαν διόρθωσιν. βίος ἑτ⟨αι⟩, ἡδύς. βίος τερπνομικρέσιος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀντεῖ⟨ν⟩ τ̀ ἀβρόπλου⟨τ⟩; Αγ. ἔλθε σύ, κ̀ὴ λέγε ἄφοβ εἰδὼς τυγχάνεις. ἀνησόμην γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. Ερ. μὴ σύσχλει αὐτὸν ὦ βέλτιστε, μήδ' ἀνάπεμπε. μεθύει γάρ. ὥστε σὺκ ἂν δύναιτό σοι, πρὶν γλῶτταν ὡς ὁρᾷς διολισθαίνειν. Αγ. κ̀ὴ τίς ἂν σὺ φρονῶν, σχίζοντ διεφθαρμένον ὅτῳ ἐκ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅταν ᾖ ἐκ λάζυξ μύρων. ὡς ᾖ, κ̀ὴ σφαλερὸν βαδίζῃ, κ̀ὴ παραφορῇ, ἀλλὰ κἂν σὺ ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα φρόνησιν αὐτῷ, κ̀ὴ ὧ μετὼν τυγχάνῃ. Ερ. τὸ μ̃ ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, κ̀ὴ συμπιεῖν ἱκανὸς, κ̀ὴ κωμάσαι μ̃ αὐλητρίδος ἐπιτηδεῖ⟨ν⟩ ἐρῶντ⟨α⟩ ἐκ ἀσώτου διαστάσης. τἄλλα ᾖ, πεμμάτων ἐπιστήμων ἐκ ὀψοποιὸς ἐμπειρότα⟨τ⟩, κ̀ὴ ὅλως, σοφιστὴς ἡδυπαθείας. ἐπαιδεύθη μ̃ ἐν Ἀθήναις. ἐδιδάσκησε ᾖ ἐκ ὠδεῖ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, κ̀ὴ σφόδρα ἠνδρίσμ παρ' αὐτοῖς. τὸ ᾖ κεφάλαιον τ̀ σωφρονίσεως, ἁπάντων καθυφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανδαχῆ ἐορτάζειν τὸν ἡδονόν. Αγ. ἆρα σοι ἄλλου σὺδὲν λείπει τ̀ πλουσίαν τούτων, ἐ πολυχρημάτου. ἐγὼ ᾖ, σὺν ἐπιτηδείᾳ

Ad hæc non indigeo tua opera. forsan autem nauta, vel hortulanus per occasionem fieri posses: idque si velit ille duobus ad summum obolis te vendere. *Merc.* Eum accipe. Nam ab eo libenter liberabimur, cùm nos clamoribus obtundat, prorsusque omnes contumeliis & maledictis lacessat. *Iup.* Alium accerse, purpuratum illum & coronatum Cyrenæum. *Merc.* Agite, animum advortite omnes. Hæc res sumptuosa est, & divitibus indiget. Vita hæc jucunda, vita ter beata est. Quis cupit delicias? quis mollissimum emet? *Mercat.* Accede tu, & dic quid noris. Emam enim te, si utilis fueris. *Merc.* Ne obturba ipsum, ô bone, neque interroga: ebrius enim est. itaque non poterit tibi respondere, lingua, ut vides, titubans. *Mercat.* Ecquis mentis compos, emat tam corruptum & immodestum mancipium? quot unguenta olet, quàm lubrico, & errabundo gressu incedit! Sed dic Mercuri quibus artibus sit præditus, & quænam tractare soleat. *Merc.* In summa convivator est, & compotor egregius: & ad lascivas saltationes una cum tibicina exercendas, amatori, & perdito cuipiam hero idoneus. Cæterùm parandorum bellariorum gnarus est, & in adornandis edulis exercitatissimus: breviter voluptatis artifex est. *Institutus* autem est Athenis, & Siciliæ tyrannis servivit, apud quos in magno precio fuit. Summa verò propositi ipsius est, omnia contemnere, omnibus rebus uti, undique voluptatem conquirere. *Mercat.* Tempus est ut aliquem ex divitibus, & pecuniosis istis circunspiciendo quæras. Ego enim eme-

δυσ⊙ ἱλαρὸν ἀνθρώπῳ βίον. Ερ. ἄπρακτ⊙ ἔοικεν ὦ Ζεῦ ἡμῖν μένειν. Ζ. μεπέρησον. ἄλλον περιάγαγε. μᾶλλον δὲ τὸν δύο τούτω, τὸν γελῶντα, τὸν Ἀβδηρίτην, καὶ τὸν κλαίοντα, τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτοὺς πεπράσθαι βούλεσθον. Ερ. κατίωμεν εἰς τὸ μέσον. τὸν ἀρίστου βίου κῆρυξ. Αγ. ὦ Ζεῦ τῆς εὐηθείας. ὁ μὲν, ὡς ὁρᾷς γελᾷ. ὁδὶ, πάνυ ἔοικε πενθεῖν. δακρύει γὰρ τοπαρέμπαν. τί ταῦτ᾽ ὦ οὗτ⊙; τί γελᾷς; Δημόκριτ⊙. ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρήγματα ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. Αγ. πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ παρ᾽ οὐδὲν τίθησθα τὰ ἡμέτερα πράγματα; Δημ. ὧδε ἔχει. ἀνοήτοισι γὰρ ἐν αὐτοῖσιν οὐδὲν, κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἄτομα φορὴ, καὶ ἀπειρίη. Αγ. ἔμεινον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρ⊙. ὦ τῆ ὕβρεως, ὡ πωίη γελᾶν; σὺ δὲ τί κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κρείττων σοὶ καταγελᾶν. Ηρακλειτ⊙. ἠλέησα γάρ ὦ ξεῖνε τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρά, καὶ δακρυόεντα, καὶ ἀδὴν αὐτίων, ὅτι μὴ ἐπικήδειον. τῷ, δὴ οἰκτείρω τι σοφίης, καὶ ὀδύρομαι. τὰ μὲν παρεόντα, ὡ δοκέω μεγάλα. τὰ δ᾽ ὕστερον ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας; καὶ τὴν ξυ ὅλης συμφορήν. ταῦτ᾽ ὀδύρομαι. καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκις εἰς κυκεῶνα πάντα συνελέοντα, καὶ ἔστι τοῦτο [1] πέρψις, ἀπερψίη. γνῶσις, ἀγνωσίη. μέγα, μικρόν. ἄνω, κάτω, συγχεόμενα, καὶ ἀδὲ hilari vitæ non ſum idoneus. *Merc.* Iſte, ὁ Iupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit. *Iup.* Amove illum, aliumque ádduc: ac potiùs duos iſtos, ſcilicet ridentem illum Abderitam, & flentem illum Epheſium: ſimul enim vendi volunt. *Merc.* Deſcendite in medium. Vitas optimas vendo, omnium ſapientiſſimos proclamo. *Mercat.* O rem contrariam Iupiter. Ille quidem perpetuò ridet: hic aliquem videtur lugere: omnino enim plorat. Heus tu, quid hoc ſibi vult, quid rides? *Democ.* Interrogas? quoniam ridicula videntur omnia quæ facitis, ac vos ipſi, *Mercat.* Quid ais? nos omnes irrides, reſque noſtras nihili facis? *Democ.* Sic eſt. ſerium enim nihil ipſis ineſt, ſed inania ſunt omnia quæ facitis, & atomorum concurſio, & infinitio. *Mercat.* Nequaquam, imò tu vanus es revera, & imperitus. O contumeliam! non deſines ridere? Tu verò quid fles, ὁ optime? nam tecum colloqui longè, ut puto, melius fuerit. *Heracl.* Exiſtimo enim ὁ hoſpes, calamitoſas & flebiles eſſe res humanas, nihilque ex illis non eſſe fato obnoxium: eas idcirco miſeror, & lamentor. Præſentia autem magni non facio: futura verò planè ærumnoſa fore puto: conflagrationes dico, mundique totius calamitatem: iſta ſunt quæ ego deploro: quodque nihil ſtabile eſt: ſed omnia in cyceonem quodammodo convolvuntur: tum quod eadem res delectat, & offendit, eſtque cognitio, ignoratio, magnum, parvum: ſurſum, deorſum feruntur omnia, per-

1 Τέρψις ἀτερψίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄνοια σοφία, ἀστεῖος διαστροφία, & mille ſimil. *Bourd.*

1 Παν-

μεδέρμα ὸ τῇ ἓ αἰῶνϑ· παιδὴ. Αγ. τί δ' ὁ αἰὼν ἐστι; Ηερ. παῖς, παίζων, πορδίων, ἀφροδισιάζων. Αγ. τί δαὶ οἱ ἄνϑρωποι; Ηερ. θνητοί. Αγ. τί δαὶ οἱ θεοί; Ηερ. ἄνϑρωποι ἀθάνατοι. Αγ. αἰνίγμαϑ' λέγεις ὦ ἑτ', ἢ γρῦφος συμπεπλεγμένος; ἀτεχνῶς γάρ ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. Ηερ. οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμῶν. Αγ. τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε τις οὐ φροντῶν. Ηερ. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως οἰμώζειν, τοῖσι ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσι οὐκ ὠνεομένοισι. Αγ. τουτί τὸ κακὸν ὃ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, ὅσῳ ἕτερον ἔχουσι αὐτῶν ἀνήσομαι. Ερ. ἄπαγε ϑᾶττον ἢ ὅτου μάνεσιν. Ζ. ἄλλον δὴ κήρυττε. Ερ. βούλῃ τὸν ἀθλιώτατον ἐκεῖνον, τὸν σκυτέα; Ζ. πάνυ μὲν δή. Ερ. ὦδε ἴλϑε σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ σωτῆρα κηρύττομεν. τίς ἀνεῖται τὸν ἱερώτατον; Αγ. εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; Σωκρ. παιδευτὴς εἰμὶ, καὶ σφόδρα τοῦ ἐρωτικοῦ. Αγ. πῶς ἂν ἐγὼ πρίαιμί σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐδιόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. Σω. τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερόν σοι ἐμοῦ χρήσοιτο συνόντος καλῷ; καὶ γὰρ ἐ τὸν σωφρονεῖν ἐργάτης εἰμὶ, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλόν. ἀμέλει, κἂν τὸν τοιοῦτον ἐμφύτου μοι κεκτῆσϑαι τρόπου, ἀκόσῃ αὐτὸν λιχνεύειν μηδὲν τῶν ἐμοῦ δεῖσϑαι παιδεῖν. Αγ. ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδευτὴν ὄντα, μὴ πέρι τῆς ψυχῆς τοῦ πολυπραγμονεῖν. καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ὃν τρό-

perque vices in hoc sæculi ludo mutantur. *Mercat.* Quidnam est sæculum? *Heracl.* Puer ludens, ludens talis, contendens. *Mercat.* Quid verò homines sunt? *Heracl.* Mortales Dii. *Mercat.* Quid verò Dii? *Heracl.* Immortales homines. *Mercat.* Heus tu ænigmata dicis, an griphos componis? planè enim tanquam Apollo, nihil explicas. *Heracl.* Quia nihil vos curo. *Mercat.* Itaque neque quisquam mentis compos te est empturus. *Heracl.* At ego omnes à pueris plorare jubeo, tam eos qui me emunt, quàm qui non emunt. *Mercat.* Hoc malum ab insania non distat: neutrum horum emam. *Merc.* Inempti etiam hi manent. *Iup.* Alium proclama. *Merc.* Vis-ne facundum illum Athenienſem? *Iup.* Maximè. *Merc.* Accede tu. Vitam bonam & prudentem proclamamus, quis emet sanctissimum hominem? *Mercat.* Dic mihi, quam potissimum artem nosti? *Soc.* Pæderastes sum, & in rebus quæ ad amorem spectant prudens. *Mercat.* Qui ergo te emam? etenim opus habeo pædagogo, cùm mihi sit puer egregius. *Soc.* At quis magis me idoneus esse queat, qui cum egregio puero versetur? etenim non sum amator corporum: animam enim formosam esse duco: & quanquam sub eodem palliolo decumbunt. dicentes illos audies, à me nihil grave perpeti. *Mercat.* Incredibilia dicis, eum qui sit pæderastes, nihil præter animam curare, præsertim cùm jacendi sub eadem veste

1 Παιδευτὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis Athen. Aristæn. Aristoph. & alii quos recenset clariss. præses I. Savar. ad Sido. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Merc. ad Aristæn. *Bentl.*

6 Τὰς

αὐτῇ ἱματίῳ κεκοσμημένον. Σω. καὶ μὲν δὴ ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὸν πλάτανον ὅτου ταῦτ' ἔχει. Αγ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. Σω. τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ὁ Αἰγύπτιος ὅσος, καὶ τὸν οὐρανὸν στίλβον, καὶ τὸν Κέρβερον τὸν παρὰ τοῖς νεκροῖς; Αγ. οὐ λέγεις. ἐγὼ δὲ δημόσιον. ἀλλὰ τίνα βίοις τὸν τρόπον; Σω. οἰκῶ μὲν ἐμαυτοῦ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμοις νομίζω τοῖς ἐμοῖς. Αγ. εἰ βουλόμοιο ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. Σω. ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ. δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, πάντι δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ δὲ γάμου. Αγ. τί τοῦτο φῄς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; Σω. νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. Αγ. τί δὲ περὶ τῶν σῶν ἆρα παίδων σοι δοκεῖ; Σω. καὶ ὅτοι ὅσοντιν τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλῆσαι λαμβάνειν, καὶ νεανίσκοις ἐρασσαμένοις. Αγ. βαβαὶ τῆς φιλοδοξίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κερδαλεον; Σω. αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ ὄντως παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸ ὑγρόν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἔστωσιν ἔξω τοῦ ὅλου. Αγ. πῶς δὲ ἐστῶσιν; Σω. ἀδαμάς. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. Αγ. οὐχ ὁρῶ πουθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. Σω. εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχὴν τὸ ὀφθαλμόν. ἐγὼ δέ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καμὲ ἄλλο. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. Αγ. τοιγαροῦν ὑπὸ σοῦ, εἰ

veste fiat copia. *Soc.* Atqui per canem, & platanum, rem sic habere, juro. *Mercat.* Hercle, quanta absurditas Deorum! *Soc.* Quid tu dicis? non videtur tibi canis esse Deus? Nonne vides quantus sit in Ægypto Anubis, in cœlo Sirius, apud inferos Cerberus? *Mercat.* Rectè dicis: ego verò peccavi: verùm quod vitæ genus insistis? *Soc.* Mihi ipsi civitatem quandam extruxi quam incolo: peregrina autem politia utor, measque leges præscribo. *Mercat.* Vnum aliquod ex tuis dogmatibus audire velim. *Soc.* Audi ergo maximum illud, quo sententiam meam de uxoribus propono. Censeo nullam debere cujusquam esse propriam, sed ad quemvis accedere qui nuptias ejus appetat. *Mercat.* Quid ais? sunt ne abrogandæ leges de adulterio? *Soc.* Ita per Iovem, utque uno verbo dicam, reliquæ omnes nugæ ea de re constitutæ. *Mercat.* Quid verò tibi de pueris jam maturis videtur? *Soc.* Et hi optimatibus, qui præclari aliquid gesserunt, præmium erunt, ut eos ament. *Mercat.* Papæ quanta benevoli animi largitio? sed quæ tuæ sapientiæ est summa? *Soc.* Ideæ, & eorum quæ existunt paradigmata. Nam quæcunque vides, terram, quæ supra terram sunt, cœlum, mare, omnes horum imagines obscuræ extra universitatem existunt. *Mercat.* Vbi autem existunt? *Soc.* Nullibi: nam si alicubi essent, non essent. *Mercat.* Hæc quæ dicis paradigmata non video. *Soc.* Meritò: cæcus enim est tibi animæ oculus. Ego autem omnium rerum video imagines, & te latentem, & me alium: in summa, duplicia video omnia. *Mercat.* Ergo emendus es, sapiens

cùm

σφὸς, καὶ ὀξυδερκὴς ἵς ἄν. φέρ' ἴδω τί καὶ πρᾶξεις μι ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. Ερ. δὶς δύο τάλαντα. Αγο. ἀνησάμην ὅσου φής. ταργύριον μὴν τοι ἐς αὖθις καβαλῶ. Ερ. τί δ' ἐστι τοὔνομα; Αγο. Δίων συρακούσιος. Ερ. ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸ ἐπικύρημα δὴ ἤδη καλῶ. τίς ἀνήτητον τοῦτον; ἔστι μὲν τὸ γελᾶν καὶ σκώπτειν μαθητὰς, καὶ τὸ μεθύοντα, ὡς μικρὰ σοφίσει ἀπαγκυλόμενον. ἐν ᾧ πλέον οἶδεν αὐτῶν, πορρωτέρω ἀσεβέστερον τυγχάνει. τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος. Αγο. τίς ἡ τιμή; Ερ. δυοῖν μναῖν. Αγο. λάμβανε. τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; Ερ. τὰ γλυκέα σιτεῖται. καὶ μελιτοῦται. κ) μάλιστα [1] τὰς ἰχάδας. Αγο. χαλεπὸν μὲν ἰδεῖν. [2] ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρεικῶν. Ζ. ἄλλον κάλει. τὸν [3] ἐν χερὶ κυρίας ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. Ερ. εὖ λέγεις. ἐοικὼς, καὶ ὀξυδερκὴς ἵς ἄν. φέρ' ἴδω τί καὶ πρᾶξεις μι ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. Ερ. δὶς δύο τάλαντα. Αγο. ἀνησάμην ὅσου φής. ταργύριον μὴν τοι ἐς αὖθις καβαλῶ. Ερ. τί δ' ἐστι τοὔνομα; Αγο. Δίων συρακούσιος. Ερ. ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸ ἐπικύρημα δὴ ἤδη καλῶ. τίς ἀνήτητον τοῦτον; ἔστι μὲν τὸ γελᾶν καὶ σκώπτειν μαθητὰς, καὶ τὸ μεθύοντα, ὡς μικρὰ σοφίσει ἀπαγκυλόμενον. ἐν ᾧ πλέον οἶδεν αὐτῶν, πορρωτέρω ἀσεβέστερον τυγχάνει. τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος. Αγο. τίς ἡ τιμή; Ερ. δυοῖν μναῖν. Αγο. λάμβανε. τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; Ερ. τὰ γλυκέα σιτεῖται. καὶ μελιτοῦται. κ) μάλιστα [1] τὰς ἰχάδας. Αγο. χαλεπὸν μὲν ἰδεῖν. [2] ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρεικῶν. Ζ. ἄλλον κάλει. τὸν [3] ἐν χερὶ κυρίας ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. Ερ. εὖ λέγεις. ἐοι-

cùm sis, & acutè cernas. Age videam quid tu à me pro ipso exigas. *Merc.* Da duo talenta. *Mercat.* Emi quanti dixisti: pecuniam verò in posterum numerabo. *Merc.* Quodnam igitur tibi nomen est? *Mercat.* Dion Syracusius. *Merc.* Age, quod fœlix, faustumque sit, accipe eum. Te jam voco Epicure. Quis hunc emet? Et risoris discipulus, Item illius ebrii, quos paulò ante proclamabamus. Vnius autem rei cognitione vincit ipsos, quatenus magis est impius. Cæterùm suavis est, & gulæ amans. *Mercat.* Quo precio venditur? *Merc.* Duabus minis. *Mercat.* Accipe. Verùm ut hoc quoque sciam, quibus delectatur eduliis? *Merc.* Dulcia edit, & mellita, máximè verò ficus. *Mercat.* Bene se res habet: emam enim ipsi caricarum massas. *Iup.* Alium accerse: illum videlicet ad vivum detonsum, severoque vultu Stoicum. *Merc.* Rectè dicis: videtur

1 Τὰς ἰχάδας] Γ' ἰχάδας ἢ παλάθας τῶν καρεικῶν ἢ τὰ γλυκέα ἢ μελιτοῦται pociſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. *Bourd.*

2 Ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρεικῶν] Sic vertit interpres, male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρεικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum è Caria.* Nam & παλάθη teſte Euſtathio eſt τῶν καρεικῶν ἀποξύσεις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur, nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται ἢ μάλιστα τὰς ἰχάδας, & infra in Revivilcentibus παλάθιον ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero è Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam uſque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud Ciceronem lib. 7 de divinatione. *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens Cauna has clamitabat.* Sic & Chelidoniæ ficus à Chelidoniis inſulis non longe à Cariæ littore ſic dictæ. Ergo totus ille tractus Cariæ à Rhodo uſque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem è Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide Athenæum lib. 3 cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed hæc credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρεικῶν. Palm.

3 Ἐν χερὶ κυρίας ἐκεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe, dico poſtea. Angl. *ὁ χερὶ κυρίας ὁν.* Bourd.

1 Mer-

κρισι δ' ὧν πολύ ἡ πλῆθος αὐτὸν θεμένει τὸ τὸν τῶν ἀγορᾶν ἀπεντηκόταν. αὐτῶ τῶ ἀριστῶ πωλῶ. τὸ βίον τὸ τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλοι; Αγο. πῶς τοῦτο φῄς; Ερ. ὅτι μόνος ἔστος σοφός. μόνος καλός. μόνος δίκαιος. ἀνδρεῖος. βασιλεύς. ῥήτωρ. πλούσιος. νομοθέτης. καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἐστί. Ερ. ἁπλῶν ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος, καὶ τὰ Διά γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ερ. δοκεῖ. Αγο. ἐλθὲ ὦ γαθὲ, καὶ λέγε ὡς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖος ἂν εἴ, καὶ ὡς ὧδε εἰ σὺ ἄχθη πιπρασκόμενος, καὶ δῆλος ἂν. Χρύσιππος. εὐδαιμῶς. ἐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν, ὅσα δὲ σὺκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. Αγο. ἐ [1] μανθάνω ἃ λέγεις. Χρυ. τί φῄς, ἐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν, ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα. Αγο. οὐδὲ νῦν μανθάνω. Χρυ. εἰκότως. ἐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. οὐδὲ ἀπαιδεύτως ὁ τὴν λογικὴν ἰδεῖαν ἐκμεμαθὼς ἐ μόνον τοῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ διασύμβαμα, ὁποῖον, καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. Αγο. ὦ σὺ φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἀν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί διασύμβαμα. καὶ γὰρ σὺκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην τοῦτο δ' ῥυθμὸ τῶ ὀνομάτων. Χρυ. ἀλλ' ἀδεὶς φθόνος. ἰὼ γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἰχε μὲν δήπου σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δ',

tur enim magna multitudo, quæ ad forum accurrit, illum expectare. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam. Quis vult omnia scire solus? *Mercat.* Quid istud est quod dicis? *Merc.* Quòd solus hic sapiens est, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & alia quotquot sunt. *Mercat.* Num, ô bone, solus etiam coquus est, & coriarius, & faber, & similia? *Merc.* Sic videtur. *Mercat.* Accede ô bone, & dic mihi tuo emptori, qualisnam sis, ac primùm an doleas quòd venderis, & servis. *Chry.* Nequaquam: neque enim in nobis hæc sunt: quæcunque verò in nobis non sunt, ista indifferentia esse solent. *Mercat.* Non intelligo quid dicas. *Chry.* Quid ais? non intelligis quòd horum quædam sunt prælata, quædam non prælata. *Mercat.* Ne nunc quidem intelligo. *Chry.* Meritò quidem, neque enim assuetus es vocabulis nostris: neque imaginationem habes quæ facilè apprehendat. Verùm studiosus dialecticæ contemplationis, non hæc tantùm novit, verùm etiam qualiter, & quantum accidens, & præter accidens inter se differant. *Mercat.* Per Philosophiam quæso, ne invideas explicare, quidnam sit accidens, & præter accidens: nescio enim quomodo vocum istarum numero perculsus sum, *Chry.* Citra invidiam dixero. Siquis claudus existat, illisoque pede claudo ad lapidem ex inopinato vulnus acceperit, is certè accidens habet claudicationem, vulnus autem præter accidens

1 Μανθάνω ἃ λέγεις] Angl. ὅτι ἃ λεγ. sic id Cod. pro ὁποίων ἃ ὁπόσων habet ἁποία ἃ ὁπόσα. Bourd.

1 Τῶν

θαυμάζομαι σοφίσασθαι. Αγο. ὦ τῆς ἀγχινοίας. τί δ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; Χρυ. [1] Τὸν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς σοφισμιλλᾶσθαι, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν, ποιῶ, φιμὸν ἀπαγκὰς αὐτοῖς περιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. Αγο. Ἡρακλεῖς, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. Χρυ. σκόπει γᾶν. ἔστι σοι παιδίον; Αγο. τί μήν; Χρυ. τοῦτο ἐὰν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρὼν, κἀτά σοι ἀποδώσειν ὑπογυῆται αὐτὸ, ἐὰν εἴπῃς τἀληθῆ ὅ, τι δίδωσι περὶ τῆς ἀποδόσεως ὁ βρίφος, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; Αγο. δυσεπάκολουθον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἴπω, ἀπολέσοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀπόκρινάμενος; ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καταφάγῃ αὐτὸ κροκόδιλος. Χρυ. θαῤῥεῖ. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. Αγο. τὰ ποῖα; Χρυ. τὴν ἠλέκτραν, καὶ τὴν κυκλάδωνα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ηλέκτραν, καὶ τὴν ἐγκεκαλυμμένον. Αγο. τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὸν Ηλέκτραν λέγεις; Χρυ. Ηλέκτραν μὲν οὐκοῦν τὸν πάνυ, τὸν Αγαμέμνονος, ᾗ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμφω, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ Ορέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ορέστην ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς. ὅτι δὲ τοῦτο Ορέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δὲ αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμασιώτερον ἀμφοῖν, ἀμφοτέρων ἀγνοεῖ.

dens accepit. *Mercat.* O argutiam! præterea verò quidnam potissimum scire te profiteris. *Chry.* Retia sermonum, quibus implico, & obstringo, denique tacere cogo eos qui contra me disputant, planè frænum illis obducens. Isti verò tantæ orationis vi, nomen est, Syllogismus celeberrimus. *Mercat.* Hercle fortem & inexpugnabilem syllogismum dicis. *Chry.* Vide ergo, est-ne tibi puer? *Mercat.* Quid ni? *Chry.* Si crocodilus hunc ad flumen errantem nactus rapuerit, postea verò se redditurum polliceatur, hac lege ut verum dicas quod de pueri redditione decretum est: quid illum decreviſſe dices? *Mercat.* Quæstionem rogas, ad quam respondere difficile est: dubito enim utrum dicere debeam, quo puerum recipiam. Sed tu, quæso per Iovem, respondens, incolumem puerum mihi serva, ne priùs ipsum devoret. *Chry.* Bono es animo: etenim alia magis mira te docebo. *Mercat.* Quænam sunt illa? *Chry.* Istum sermonem metentem, illumque dominantem, præterea eam quæ est supra omnes. Electram, & opertum illum. *Mercat.* Quis ille opertus sermo, aut quæ electra est quam dicis? *Chry.* Electram illam dico Agamemnonis valdè celebrem, quæ eadem novit simul & non novit. Astante enim Oreste illi adhuc incognito, novit quidem Orestem suum esse fratrem, hunc verò Orestem esse ignorat. Rursus verò opertum illum, ac planè mirabilem ser-

1 Τὸν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysipp. malas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Nemimem, & alias quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus Laërt. in Zon. Fab. c. 10. lib. 1. Themist. orat. 14. Ipse hoc Dial. *Benrd.*

τὸν ἀκόλουθον λόγον. ἀκούεις μοι, τὸν πατέρα οἶδας τὸν σαυτοῦ; Αγ. ναί. Χρυ. τί δῆτα, ἰὼ σοι παρασχόμενος τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρημον, τοῦτον οἶδας, τί φήσεις; Αγ. δηλαδὴ ἀγνοεῖν. Χρυ. ἀλλὰ μὴν αὐτός γε τοῦτον ἰὼ ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλον εἰ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. Αγο. ἔμεινον. ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν, ἐξόμοσον τὴν ἀλήθειαν. ὅμως σ' ὧν τί σοι τὸ σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις ποτὲ τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; Χρυ. ἆρα τὰ πρῶτα κτᾷ φύσιν κατασχήσομαι. λέγω δὴ τὰ λεγόμενα, ὑγίειαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ ποιῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παρεγκύψαντα τοῖς ὄμμασιν, καὶ σχόλια συναλείφοντα, καὶ συλλογισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων. καὶ τὸ κεφάλαιον, εἰ θέμις εἰπεῖν σοφόν, [1] ἰὼ μὴ τρεῖς ἐφεξῆς δι' ἑλλεβόρου πίῃς. Αγο. γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γενόμενα εἶναι, καὶ τοιαῦτα, καὶ γὰρ ταῦτά σοι ὁρῶ ποτὲ προσόντα, τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἑλλέβορον, καὶ πλείω ποτὲ ἀρετῆς; Χρυ. ναί. μόνον δὲ τὸ δανείζειν πρέπει ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ δὲ συλλογίζεσθαι, μόνῳ ἂν εἴη δὲ ἀσφαλῶς κεχαρισμένον, καὶ τοῦτο. καὶ δὲ μόνον γε ἀσφαλῶς. ὥσπερ οἱ ἄλλοι τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τὸ τόκων οἰμῶ, εἰσ

sermonem audies. Respondе mihi. nosti-ne tuum patrem? *Mercat.* Maximè. *Chry.* Quid igitur? si prope te statuerem quempiam opertum, atque interrogarem: Nosti-ne hunc? quid dicerес? *Mercat.* Scilicet, me non nosse. *Chry.* Atque hic tuus erat pater. Itaque si istum non nosti, palam est te patrem tuum non nosse. *Mercat.* Nequaquam sed si ipsum detexeris, verum novero. Sed quisnam tuæ sapientiæ est finis? aut quid facturus es, si ad virtutis fastigium perveneris? *Chry.* In his quæ natura prima sunt, versabor, dico divitias, sanitatem, & similia. Sed priùs oportet multos labores impendere, libris exiguis literis descriptis oculos admovendo, interpretationes congerendo, sequе solœcismis atque absurdis vocibus implendo. In summa, te sapientem fieri fas non est, quin ter ex ordine helleborum biberis. *Mercat.* Egregia sunt ista tua, fortique viro digna. Verùm meticulosum esse fœneratorem (hoc enim tibi inesse video) num dicemus esse viri qui helleborum biberit, & justam virtutis magnitudinem attigerit? *Chry.* Maximè: solum enim sapientem fœnus exercere decet. Quandoquidem enim illius proprium est syllogismis concludere, fœnerari autem & usuras computare, atque syllogismis concludere, parum differre videntur, hoc etiam, ut & illud, soli studioso competit: nec illum simpliciter fœnus, quemadmodum alii solent, accipere decet, verùm etiam alterius quoque fœnoris fœnus. Nisi fortè ignoras fœnus aliud esse primum,

1 Η' μὴ τρεῖς] De his Hellebori potionib. dixi ad Petro. *Bourd.*

2 Αγο.

πρῶτος πῆς, οἶδε, δεύτερος, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου λαβόντος. ὁρᾷς δὲ ἤδη καὶ τὸ συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸ πρῶτον τόκον λήψεται; καὶ τὸ δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸ δεύτερον. Αγ. οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν, ὡς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνῳ ὁ σπουδαίῳ μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; Χρυ. καταγέλαστος. ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν εἶναι λαμβάνω, ἢ ἐκ δίκης αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ χάρις ἐστὶν ὁμοῦ τις ἀκροᾶσις, ὁ μὲν, πρακτικὸς, ἐμαυτὸν μὲ ἀσκῶ εἶναι πρακτικὸν, τὸ δὲ μαθητὴν, ἀκροατήν. Αγ. καὶ μὴν τοὐναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι πρακτικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον τελώσιον, ἀκροατήν. Χρυ. σκώπτεις ὦ ἄνθρωπε. ἀλλ' ὅρα μή σε λάθω ξύσας ἀναπόδεικτον συλλογισμόν. Αγ. καὶ τί δεινὸν πάσχω ἢ βέλτιον; Χρυ. ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ ἀμφισβήτησις τοῦ ἀμήχανον. ὃ δὲ μέγιστον, ὡς ἐγὼ ταχέως σε λιθοποιήσω λίθον. Αγ. πῶς λίθον; καὶ γὰρ Περσεὺς ὦ βέλτιστε εἶναί μοι δοκεῖς. Χρυ. ὧδέ πως. ὁ λίθος σῶμά ἐστί; Αγ. ναί. Χρυ. τί δὲ, τὸ ζῶον καὶ σῶμα; Αγ. ναί. Χρυ. σὺ δὲ, ζῶον; Αγ. ἔοικα γοῦν. Χρυ. λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. Αγ. μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με σοφὲ καὶ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. Χρυ. ῥᾴδιον, ἀλλ' ἐμπαλιῳδεῖ ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, τῶν σωμάτων, ζῶον; Αγ. ὄ. Χρυ. τί δὲ, λίθος, ζῶον; Αγ. ὄ. Χρυ. σὺ δὲ, σῶμα εἶ; Αγ. ναί. Χρυ. σῶμα δὲ ὤν, ζῶον εἶ; Αγ. ναί. Χρυ.

mum, aliud secundum, velut quandam illius progeniem. Vides autem quid syllogismus quidam concludat. Si primum fœnus acceperit, accipiet secundum. Atqui primum accipiet, Ergo & secundum. *Mercat.* Num ergo & de mercede, quam pro sapientiæ disciplina à juvenibus accipis, similia dicamus? & sit manifestum solum studiosum pro virtute mercedem accepturum esse. *Chry.* Intelligis. Certè non mea causa, sed dantis gratia accipio. Cùm enim alius sit effusor, alius comprehensor, me quidem ipsum, ut sim comprehensor, præparo, discipulum verò ut fiat effusor. *Mercat.* At tu contrarium dixisti, juvenem esse comprehensorem, te verò qui solus dives es, effusorem. *Chry.* Heus tu scommate me perstringis. Sed vide tu ne te petam indemonstrabili syllogismo? *Mercat.* Quid verò mali ex hoc telo accidet? *Chry.* Dubitatio, & silentium, mentisque subversio. Quod autem est maximum, si voluero, te celerrimè in lapidem convertam. *Mercat.* Quomodo lapidem me feceris? neque enim Perseus, ô bone, mihi esse videris. *Chry.* Hoc modo. Lapis est corpus. *Mercat.* Certè. *Chry.* Quid verò? nonne & animal est corpus? *Mercat.* Maximè. *Chry.* Tu verò, nonne es animal. *Mercat.* Sic videtur. *Chry.* Lapis igitur es, cùm sis corpus, *Mercat.* Nequaquam: sed me per Iovem solve, & de novo fac hominem. *Chry.* Non est factu difficile: quare rursus sis homo. Dic enim mihi. Nonne omne corpus animal est? *Mercat.* Non. *Chry.* An verò lapis, animal est? *Mercat.* Non. *Chry.* Tu verò corpus-ne es? *Mercat.* Maximè. *Chry.* Corpus autem cum sis, animal-ne es? *Mercat.* Maximè. *Chry.*

σὺν ἄρᾳ λίθος εἶ, ζῷόν γε ὤν. Αγο. οὕτω ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη κεχυμένῃ ἡ Νιόβης ἀπεψύχθη, καὶ πάγκακα λίθος. ἀλλὰ ὠνησόμεθά γε σέ. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ κελεύεις; Ερ. μυριάδος δίδου κε. Αγο. λάμβανε. Ερ. μόνον εἶ' αὐτὸν εἰώνησαι; Αγο. μὰ Δί', ἀλλ' ἔστι πολλοί, οὓς ὁρᾷς. Ερ. πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους κρατερούς. καὶ ἅμα ἀγελίζοντος λόγου ἄξιοι. Ζ. μὴ λίθους. ἄλλον κάλει. Ερ. τὸν περιπατητικὸν σε φημὶ, τὸν καλὸν, τὸν πολύσπιον. ἄγε δή, ἀνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπισταμένον. Αγο. ποῖος δέ τις ἐστί; Ερ. μέτριος. ἐπιεικής. ἁρμόδιος τῷ βίῳ. τὸ δὲ μέγιστον, ἀπλοῦς. Αγο. πῶς λέγεις; Ερ. ἄλλος μὲν ὁ ἔντοσθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔνδοθεν εἶναι δοκεῖ. ὥστε καὶ πρίν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. Αγο. τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; Ερ. τρία ἔνεστι τἀγαθά, σὺ ψυχῇ, σὺ σώματι, σὺ τοῖς ἐκτός. Αγο. ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; Ερ. εἴκοσι μνῶν. Αγο. πολὺ λέγεις. Ερ. σὺν ᾧ μισθώσεται. καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε σὺν ἂν φθάνοις ὠνούμενος. ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσου μὲ ὁ κύων βιοῖ τὸ χρῆσον, ἐφ' ὅσον δὲ βαθὺν ἡ θάλασσα τὸν ἅλα κελαμπτεῖ, καὶ ἀποῖά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τὸ ἀρχαῖον. Αγο. Ἡράκλεις ἡ ἀκριβολογίας. Ερ. τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γοῦν

Ergo non es lapis, animal cùm sis. *Mercat.* Euge effeceras ut jam mea crura non aliter ac Niobes refrigerata & saxea facta essent. Attamen te emam. Quantum pro ipso numerabo? *Merc.* Duodecim minas. *Mercat.* Accipe. *Merc.* Solus-ne ipsum emisti? *Mercat.* Non per Iovem: verùm illi omnes quos vides. *Merc.* Certè multi sunt iique validis humeris, & colligente sermone digni? *Iup.* Ne tempus teras: alium accerse. *Merc.* Te Peripateticum accerso, formosum, divitem. Agite, emite hunc prudentissimum, qui omnia omnino scit. *Mercat.* Qualisnam ille est. *Merc.* Modestus, æquus, vita bene composita: quodque maximum est, duplex. *Mercat.* Quid dicis? *Merc.* Alius quidem foris apparet, quàm intus esse videtur. Itaque si emas ipsum, memento internum hunc, externum illum appellare. *Mercat.* Quid verò potissimum novit? *Merc.* Novit triplicia esse bona, animæ scilicet, corporis, & rerum externarum. *Mercat.* Humana sapit, sed quanti venditur? *Merc.* Viginti minis. *Mercat.* Multum certè dicis. *Merc.* Nequaquam ô beate: etenim pecuniam aliquam habere ipse videtur. Itaque non nimis citò ipsum emeris. Præterea autem protinus ab eo disces quandiu vivat culex, & quàm profundè mare à sole illustretur, & qualis sit ostrearum anima. *Mercat.* Hercle quanta argutia! *Merc.* Quid si audias alia multa his acutiora, de semine,

1 Αγο. πῶς λέγεις; ἀλλ' ὁ ἔνδοθεν] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personæ Mercurii. Esse debet. Αγο. πῶς λέγεις; Ερ. ἄλλος μὲν ὁ ἔνδοθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est ὁ ἔνδοθεν εἶναι δοκεῖ; Ερ. ὥστε ἂν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege ὁ ἔνδοθεν εἶναι δοκεῖ ὡς τὸ ἔν. Marc.

1 ὀ γὰρ

τι πίεσ, καὶ γλυκίσιος, καὶ ὁ σὺ πρὸς μήτραμ τὸ ἐμβρύου πλασικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲ γελασικὸν, [1] ὄνος δὲ γελασικὸν, οὐδὲ τεκτονικὸν, οὐδὲ πλοϊζόμενον; Αγ. παίσημα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα. ἄϊστ' ἀνάγκη αὐτὸν εἰκῆσαι. Ερ. εἶεν. τίς λοιπὸς ὑμῖν [2] καταλέλειπται; ὁ σκεπτικός ἐστιν. σὺ ὁ πυρρία, σκόπει, καὶ λάμπηρύπα καὶ πάχος. ἤδη μὲ ὑποφρίττει οἱ πωλοὶ, καὶ σὺ ὀλίγοις ἡ πράσις ἔσῃ. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ἀνήσεται; Αγ. ἔγωγε. ἀλλ' ἦν πρῶτον εἰπὲ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι; Φιλόσοφον. οὐδέν. Αγ. πῶς τοῦτ' ἔφησθα; Φι. ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. Αγ. οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμὲν πινές; Φι. οὐδὲ τοῦτο οἶδα. Αγ. οὐκ ὅτι σὺ τις ἂν τυγχάνεις; Φι. πολὺ μᾶλλον ὅτι τοῦτ' ἀγνοῶ. Αγ. ἀλλ' ἀπείρως. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται; Φι. ζυγοστατῶ σὺν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποδίδωμι. καὶ ἐπιδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τ' ἀληθέστερον. Αγ. τῶν ἄλλων δέ, τί ἂν πράττοις ἠμελῶς; Φι. τὰ πάντα πλὴν δραπέτου μεδιάκειν. Αγ. τί δαί τοῦτό σοι ἀδύνατον; Φι. ὅτι οὐ φεύγει, ἃ καταλαμβάνω. Αγ. εὐκότως. βραδὺς γὰρ, καὶ νωθὴς ὡς εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; Φι. ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν, μήτε ὁρᾶν. Αγ. ἀκοὴν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις. Φι. καὶ ἄπειρός γε σαφῶς, καὶ ἀμαθής. καὶ ὅλως, ὦ σκόλικος ἀδὲν ἀλλοφέρων. Αγ. ἀνηπτόν ἐ ἀλλὰ τωῦτα. πόσου

ne, & generatione, deque embryonis in utero formatione, utque risibilis est homo, non risibilis autem asinus, neque ad ædificandum, neque ad navigandum habilis? *Mercat.* Plane admiranda, & utilia præcepta narras. Itaque viginti minis ipsum emam. *Merc.* Esto. Quis adhuc reliquus est? Iste Scepticus: Accede tu Pyrrhia, statim proclamandus es: multi jam effluunt, & in paucis erit venditio Verumtamen quis emet istum? *Mercat.* Ego. Sed primùm dic mihi, tu quid nosti? *Phil.* Nihil. *Mercat.* Quid ita? *Phil.* Quia nihil omnino mihi videtur existere. *Mercat.* Nos verò nihil-ne sumus? *Phil.* Neque hoc scio. *Mercat.* Neque tu es aliquis? *Phil.* Hoc multo etiam magis ignoro. *Mercat.* O ignorantiam! Verùm quid sibi volunt hæ stateræ. *Phil.* Sermones in illis trutino, & ad æqualitatem redigo: postquam autem eos exquisitè similes, & æqualis esse ponderis cognovero, tunc quis horum verior sit, ignoro. *Mercat.* Ex aliis autem rebus, quid compositè facere soles? *Phil.* Omnia facio, præterquam quod fugitivos non persequor. *Mercat.* Quid? anne hoc tibi impossibile est? *Phil.* Quia, ô bone, non comprehendo. *Mercat.* Recte, tardus enim & piger videris esse. Verùm quis tibi scientiæ est finis. *Phil.* Ignorantia: & nihil videre neque audire. *Mercat.* Ergo te surdum simul & cæcum dicis. *Phil.* Imò judicio etiam & sensu careo: breviter nihil à verme differo. *Mercat.* Propterea emendus es. Quanti

1 Ὄνος δὲ γελασικὸν] Contra disputat Theod. Marcil. ad Pers. *Bourd.*
2 Καταλέλειπται] Angl. καταλοίπ. Idem.

τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; Ερ. μνᾶς ἀττικῆς. Αγ. λάμβανε. τί φῄς ὦ οὗτος, ἐπιμέλομαί σε; Φι. ἄδηλον. Αγ. μαθωμαῖος. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον. Φι. ἐπίσχω σκέψασθαι τοῦτο, καὶ διαπείσθωμαι. Αγ. καὶ μὰν ἀκολούθει μοι, καλὸν σοὶ χρὴ ἅμα οἰκέτην. Φι. τίς οἶδεν εἰ ἀληθῆ πρὸς με φῄς; Αγ. ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. Φι. πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες; Αγ. ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμπαλὰν εἰς ἣν μύλαιναν, πίσω εἶναι δεσπότης σῷ τὸ χεῖρον λόγον. Φι. ἐπίσχω περὶ τούτου. Αγ. μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. Ερ. σὺ μὲ ποιοῦν ἀνιπτείσαν, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ. ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλῶ. διακηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ti facis illum? *Merc.* Attica mina. *Mercan.* Accipe. heus tu quid dicis: te ne emi? *Phil.* Incertum est. *Mercat.* Nequaquam: emi enim, & pecuniam numeravi. *Phil.* Iudicium suspendo hac de re, & eam considero. *Mercat.* Atqui sequere me ut famulum decet. *Phil.* Quis scit num vera dicas? *Mercat.* Præco, mina, & qui adfuerunt. *Phil.* An aliqui etiam nobiscum sunt? *Mercat.* At ego te jam conjectum in pistrinum, adducam ut credas me tuum esse herum, secundum pejorem causam. *Phil.* Hac de re assensionem etiam retineo. *Mercat.* Sed per Iovem jam ostendi. *Merc.* Tu quidem desine obniti, & eum qui te emit, sequere. Vos autem cras advocabimus. Etenim idiotas, & fabriles, vilesque vitas proclamaturi sumus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, SEV REVIVISCENTES.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus, quasi quædam Apologia superioris est, quantum ad Luciani personam attinet. Exponit enim ille causam hic, cur toties in philosophos invehatur: Nempe quòd plerique simulato nomine, pro veris falsos se gerant, quæstumque magis, quàm virtutem sectentur. Series argumenti ita se habet: Finguntur Philosophi illi vetustiores, Pythagoras, Socrates, Plato, Aristoteles, Chrysippus, Diogenes, atque alii, ad ulciscendum Lucianum, cum propter alia convicia, tum quòd proximo Dialogo venales eos proposuerat, idque etiam vilissimo precio, ab inferis redire, ac reviviscere, commeatu in unum diem impetrato. Qui cùm illum saxis persecuti, in fugam conversum cepissent, occidere primùm statuerunt. Ille verò provocando ad ipsam Philosophiam, eoque obtento, ut causam sibi dicere liceret, postquam à Diogene, ut pote Cynico, & cæteris liberiore, communi omnium nomine accusatus esset, tanquam qui contume-

tumeliosissimè omnes Philosophiæ cultores, viros de tota virtute & rebus mortalium optimè meritos, proscidisset, ita sese defendit, ut diceret se minimè negare objecta, sed consilio & ratione adductum, & hæc, & plura etiam his feciſſe: non quidem in veros Philosophos, sed in eos, qui nomine tantum illo sese jactarent, cùm interim non modo Philosophiam veram ignorarent, sed plane diversa etiam à præceptis & regulis illius facitarent. Proinde se non modò supplicio nullo dignum esse, sed contrà etiam præmiis, tanquam veræ Philosophiæ amatorem, atque assertorem, donari debere. Hoc Judicio peracto, cum ille non solùm ab accusatione liberatus, verum etiam in societatem eorum, à quibus antè accusabatur, ascitus fuisset, à Philosophia deinceps & falsi illi Philosophiæ simulatores citantur, ut suæ professionis causam redderent. Qui cùm judicium hoc omnes fermè declinassent, mittitur Lucianus unà cum Elencho, ut illos inquirant, ac bonis quidem honoribus afficiant, malos autem adempto habitu stigmate inurant. Sed priùs quam id fieret, Lucianus seu Parrhisiades (ita enim se apud Philosophiam appellat) puta quò jam reipsa comprobaret, quod verbis antea dixerat, accepto hamo, eoque auro, carycis & placentis abscondito, quasi piscator aliquis, allectos & attractos simulatores istos capit, captos autem de communi reliquorum consensu de saxo præcipites mittit. Habet autem Dialogus hic duos titulos, quorum alter ab iis, quæ à principio geruntur nomen accepit, alter ab exitu seu Catastrophe, sumptus est. Simillimusque quod ad argumentum & ejus tractationem attinet; alicui veteris Comœdiæ fabula est.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις λίθοις. ἐπίβαλλε τοῖς βώλοις. ὠθοῦ ἐπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων. παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον. ὅρα μὴ ἀλαφύγῃ. καὶ σὺ ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ ὦ Χρύσιππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα ξυναράττωμεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς πήρᾳ πήρᾳφιν ἀοιδοί, βάκτρα ὑ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἡμῶν οὐχ ὕβρεται. σὺ δ' ὦ Διόγενες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ

SOCRATES.

Impete, impete crebris lapidibus hunc execrandum, incesse glebis, incesse præterea testis, percute fustibus calumniatorem. Vide ne effugiat: & tu Plato, impete, & tu Chrysippe, & tu: omnes simul in illum obarmemur. [2] *Pera ut reddat opem pera, baculusque bacillo:* siquidem communis est hostis, nec è nobis est quispiam quem injuria non affecerit. Tu verò ô Diogenes, si unquam aliàs utere baculo,

1 Βάλλε] In hunc dialogum Brodæus Miscellaneis c. XXXI. lib. III. *Mars.*

2 *Pera ut reddat opem*] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16.
Ὡς φράτερ φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα ἑ φύλοις. Coga.

τοῦ ξύλου, μηδὲ ἀπῆς. δίδοτω τῷ ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκοτα ὦ Ἀρίστιππε. καὶ μὴν ὅσον ἐχρῆν. [1] ἦσθ σοφοὶ, μνήσασθε δ' Ἀχιλλέως ὀργῆς. Ἀριστοτέλης, ἐπαινῶ σου τὸ θᾶσσον. καλῶς ἔχει. ἐάλωκε τὸ θηρίον. εἰλήφαμέν σε ὦ μακάριε. ἔσῃ γὰρ αὐτίκα ὧν πάντων ὄνειδος ἡμῖν, σκληρύνεις. τοῦ τρόπου δὲ ὡς αὐτὸν καὶ μετῆλθον; ποικίλον γάρ τινα ἐπενοῶμεν ἐκδίκησιν κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσουσαν δυνάμενον. καθ' ἕκαστον ἁπλάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. Πλάτων. ἐμοὶ μὲν, ἀνισκολοπίζειν δεῖ αὐτὸν νὴ Δία, [2] μετιγωνίζειν με σοφέστερον. [3] τὼ ὀφθαλμὼ σκικιόφθω, τῷ γλωττίῳ αὐτῷ ἐπιπολὺ σοφέστερον ἀποτεμόντα. σοὶ δ' τί Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; Ἐμπεδοκλῆς. εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μᾶλλον μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. Πλα. καὶ μὴν ἄξιον ἦν καθάπερ τινα Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, [4] λακιζόμενον πέτρασιν ὑρείαις μέσον, ἵνα ἂν καὶ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο. Λυκία. μηδαμῶς, ἀλλὰ σοφὸς ἐκεῖσε φείσασθέ μου. Σω. ἄφορει. σὺν ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾶς δὲ δὴ ὃ τὸ Ὅμηρος ἠλάλητο, ὡς οὐκ ἔστι λέοντ καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. Λυ. καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμῖν τὸ αὐτὸς ἐκεκύρωμαι. οὐδέποτε γὰρ ἔσομαι ἐγὼ ἔπη, ἢ δ' πεφύσεσθε ῥαψῳδήculo, hæc remittas: dignas conviciator ille pœnas luat. Quid hoc rei est? Numquid Aristippe, defessi estis? atqui non oportebat: *Este cati, memores vehementis & ira.* Aristoteles magis propera, bene habet: capta est fera. Prehendimus te sceleste. Quare protinus intelliges quosnam viros maledictis lacessiveris. Sed quo quis pacto ipsum ulciscatur, varium quoddam mortis genus in ipsum excogitemus, quod nobis omnibus satisfacere possit: æquum est ut septies saltem singulis nobis pereat. *Plat.* Mihi quidem cruci videtur suffigendus ubi priùs fuerit flagris cæsus, erutique ipsi oculi, & in multas partes abscissa lingua. Tibi vero quid videtur Empedocles? *Emped.* In crateras Ætnæ præcipitandus est, ut præstantiores conviciis discat non lacessere. *Plat.* Quinimo esset optimum ut Penthei vel Orphei instar inter saxa dilaniatus inveniretur, ut quisque particulam ejus habens, discederet. *Lucian.* Minimè. Verùm mihi parcatis obsecro per supplicem Iovem. *Secr.* Placuit: non dimitteris amplius. Homerum audis quid dicat: *Non est tuta fides hominum generique leonum. Lucian.* Atqui ex Homero vos ipsos orabo: nam fortè carmina ejus reverebimini, meque versus recitantem non spernetis: *Ac-*

1 Ἦσθ σοφοὶ] Parod. Homer. quales hic multæ: Homerus ἦσθ φίλοι. Bourd.
2 Μετιγωνίζειν σοφέστερον] Omnia hæc in interprete turbata. μετίζωσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5. & tangunt litteræ sacræ. *Idem.*
3 Τὼ ὀφθαλμὼ σκικιόφθω] Hos solebant candenti ferro perforare ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. *Idem.*
4 Λακιζόμενον] Ex Euripide. Cætera Homerica sunt ex 7. & 10. Iliad. *Idem.* Λακιζόμενον ὑπὸ πέτρασιν] Brodæus, κάκιζον. Fallitur. λακιζόμενον μέσον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. *Mars.*

1 Ἀτά-

αὐτά μι. Ζωγρεῖτ' ἀ ηκιὸν ἄνδρα, ηκὶ ἄξια δίχ ἄποινα, χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ ἀφ. Πλ. ἀλλ' ὐδὲ ἡμῖς ἀπροφάσμφ θεὸς σὶ ὁμηρικὰς ἀπολογίας. ἄκυσε δὴ, Μὴ δή μοι φόξιν γκικκηγόρι βάλλεο ϑυμῷ, χρυσείκφ λίξας, ἐπὶ ἴκετο χέθος ἐς ἁμᾶς. Λυ. οἵμοι τ ηκακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἀπρακτῶ, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τ Εὐριπίδην δὴ μοι πρόφυκτέον. τάχα γὰρ ἂν σκότῳ σώσαί με. Μὴ κτεῖναι τ ἱκέτην. ὐ γὰρ θέμις κτανεῖν. Πλα. τί δ' ἀχὶ κάκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν, Οὐ δεινὰ πάσχειν, δεινὰ τοὺς εἰργασμένους; Λυ. νῦν δὴ ἴκαλε ῥημάτων κτείνεσί με; Πλα. νὴ Δία. Φησὶ γοῦν σκεῖνῳ σώτους, Ἀχαλίνων τ ορμάτων, ἀνόμου τ ἀφροσύνας, τὸ πάλῳ δυσνόητα. Λυ. ἐκῶν ἐπιδὴ δέδοκ) πάντως δικαιοῦνται, ηκὶ ἀδικία μηχανὴ τὸ ἀλέφυγόν με, φέρεσθε τοῦτο γοῦν ἔπαυτί μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί ποτ' ἐπιτήδειοι [1] ἀνήκεστον θεὸς ἡμῶν, ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, ηκὶ ἐπὶ θανάτῳ συνελήφατέ με; Πλα. ἄπτα μὲ ἄρχεσθαι ἡμῶν τὰ δεινὰ, σαφῶς ἐρώτα ὦ κάκιστε, [2] ηκὶ τοὺς ηκαλοὺς ἐκείνους σε λόγους, οὓς οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν ηκακῶς ἠρώτησας, ηκὶ ἐς ἡμᾶς ὕβρεσις, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀπηκριβοῦσθαι σοφοὺς ἄνδρας. ηκὶ τὸ μέγιστον, ἐλωβήσασθε. ἐφ' οἷς ἀχαριστήσαντες, ἀπελαλύθαμεν ἐπὶ σὲ, ϑαυμασιώτατοι θεῶν ὀλίγοι τ Ἀϊδόνεα, Χρύσιππος ὅτοσι, ηκὶ Ἐπίκουρος, ηκὶ Πλάτων, ἐγώ, ηκὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, ηκὶ ὁ σιω-

Accipite as, aurumque viris sapientibus ultro, Munera grata, bonumque virum me prendite virum. Plat. Verùm neque nobis adversum te Homerica deerit responsio. Audi igitur: *Nec mihi mente fugam tu persuadere valebis, Postquam te teneo, licet aurea verba loquaris. Lucian* Hei malorum, siquidem spes maxima Homerus nos frustratur. Ad Euripidem igitur mihi confugiendum, forsan enim ille me servaverit: *Ne supplicem occide, est nefas occidere. Plat.* Quid vero? nonne & illa sunt Euripidis? *Par est mala pati qui patraverunt mala. Lucian.* Nunc ergo verba propter hæc me occiditis? *Plat.* Rectè per Iovem: idem enim inquit, *Effranioris & exlegis dementiæ extremum infœlicitas occupat. Lucian.* Proinde quoniam omnino me interficere decrevistis, nullumque mihi restat effugium, agite hoc saltem mihi indicate, quinam sitis, aut quid tam atrox à nobis perpessi, atrociter irascamini, meque occidendum comprehenderitis. *Plat.* Quibus nos affeceris contumeliis, à te ipso sceleratissime perquire, & à tuis bellulis sermonibus, in quibus & Philosophiam ipsam maledictis petiisti, nosque contumeliis lacessiviisti, cùm tanquam ex foro sapientes viros, & quod maximum est, liberos, venderes. Quare indignati, impetrata à Plutone venia, adversus te prodimus, Chrysippus iste, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & silens iste

1 Ἀνήκεστα] Angl. ἀμείλικτα. Bourd.

2 Καὶ τὰς καλὰς] Angl. & τὰς καλὰς ἐκείνας συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. *Idem.*

πῶν ὅτῳ Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσοις διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις. Λυ. ἀνέπαυσαι. ἐγὼ γὰρ ἀπεκτενεῖτέ με, εἰ μηδὲν ὑμῶν ἕνεκα ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην. ἀφεὶς ἀπερίψατε τοὺς λίθους. μᾶλλον δὲ φυλάττεσθε. χρήσιμοι γὰρ αὐτοῖς κεῖνται ἐξίνων. Πλα. λῃστής. σὲ δὴ χρὴ τεθνηκέναι ἀπολωλεκέναι. καὶ ἤδη γε [1] λαῖνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκα, ὅσσα ἔοργας. Λυ. καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖσθαι οἰκεῖόν τι ὑμῖν ὄντα, καὶ σύνηθη, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, πραγμάτια τῶν ἐπιτηδευμάτων διὰ ἴσα ἀποκτενοῦντες, ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ἐρῶτα γάρ [2] μου τὸ τῶν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φανούμενοι ὡς ἄνδρα εὐεργέτην. Πλα. ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι [3] τῆς κακηγορίας ὡστοφείλομεν; ὅτῳ ἀνθρωπόδυσι ἀληθῶς οἵᾳ ἀφελέγχῃ; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ ἀφ' ἡμῶν ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει, καὶ παρρησίᾳ τῶν λόγων; Λυ. πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ ποτὲ ὕβρικα, ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε ἠσπαζόμην ἀφυπτίλεκτον, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ὃς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν. αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν ἐθαύμαζον, καὶ τῶν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμι τοῖς ἀνθρώποις; οἵδε, ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην. καὶ λόγῳ

iste Pythagoras, & Diogenes, omnesque quotquot sermonibus tuis infectatus es. *Lucian.* Respiravi. Non enim me interficietis, si intellexeritis qualisnam erga vos ego fuerim. Itaque abjicite lapides: imò potiùs asservate: vobis enim contra meritos usui erunt. *Plat.* Nugaris: te certè hodie mori necesse est: jamque ob perpetrata scelera, lapideum induas amictum. *Lucian.* Atqui viri optimi, quem solum ex omnibus laudare oportebat, familiarem vestrum, benevolum, consentientem, ac nisi grave est ut dicam, studiorum vestrorum procuratorem, probè scitote vos interfecturos, si me interficiatis, qui tot labores pro vobis exantlavi. Videte igitur ne hujus temporis philosophorum more faciatis, ingrati, iracundi, ac perfidi erga virum beneficum videamini. *Plat.* O impudentiam! Numquid tibi ob convitia gratiam debemus? verè hic cum mancipiis sibi rem esse existimat? an etiam tantam injuriam, & debacchationem verborum pro beneficio computabit? *Lucian.* Vbinam ego, vel quando injuria vos affeci? ego qui semper philosophiam sum admiratus, vosque ipsos laudibus extuli, & cum sermonibus, quos reliquistis, assiduè sum versatus. Quin & hæc ipsa quæ dico unde quàm à vobis accepta, & apicularum more decerpta hominibus ostendo? At illi laudant, & cognoscunt uniuscujusque florem, unde, à quo, & quomodo collegerim: meque oratione ob hoc flo-

1 Λαΐνον ἕσσο] Iliad. 3. *Bourd.*
2 Μὰ τὸ θεῖον] Angl. καὶ τὰς ἀθλίας τῶν φιλοσόφων. Idem.
3 Τῆς κακηγορίας] Angl. κατηγ. Idem.

μᾶλλον ἐμὲ ζηλῶσι τῆς ἀνθολογίας. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὴν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἷ τοιαῦτα ἐξωφθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ πάσης βοτάνης, εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίστατο, καὶ ἀναπλέξας, καὶ ἁρμόσας, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θατέρου θατέρῳ, ἔδοξ' ὃς ἂν τοῦτο δι' ὑμῶν, κινδυνεύοι ἂν εἰκότως ἐπιχειρήσειν ἀνθρώπους ἀνδρας, [1] ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν; ὡς τοῦ μὲ τὴν τοῦ Θαμύριδος, ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τῷ φύσει, ὡς ταῖς μούσαις ἀκτάδειν, παρ' ὧν ἔλαβε τὴν ᾠδὴν, ἢ τὸν Ἀπόλλωνα ἐκδαιμονᾶν, ἐπαοιδὸν τοξόων, καὶ τοῦτο, δεῖσαι ὅπως τὸ τοξικὸν. Πλα. τοῦτο μὲν ὦ ἡητορικὲ, κατὰ τὰς ῥήτορας ἐρρήθη σοι. σαφῶς γὰρ ἔστι τὸ ἀναίσχυντόν σου καὶ θρασύτερον ἐπιδείκνυσι τὸν τόλμημα, εἰ γὰρ τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὸ τοξεύμασιν ὡς φῆς λαβὼν, καὶ θ' ἡμῶν ἐτόξευσας, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸ σκοπὸν, ἅπαντες ἡμᾶς ἀγροῦσιν κακῶς. τοιαῦτα δὴ σὲ ἀπειλήφαμεν, διὸ σοι τὰ λειμῶνα οὐκέτι ἀνακεκλείσαμεν, οὐκ [3] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ ἀνθηρὸν ἐμπλησάμενον, ἀπελθεῖν. ὥστε, διὰ γε τοῦτο μάλιστα, δίκαιός ἂν εἶης ἀπολωλεκέναι. Λυκ. ὁρᾶτε; ὡς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τὸ δικαίων προσίεσθε. καίτοι, οὐκ ἂν φοβηθεὶς ποτὲ ὡς ὀργὴν Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθικέσθαι ἂν. ἀλλά μοι εἰδυῖα συμβαίνει δὴ, florilegium commendant: imo verò vos ipsos, vestrumque pratum, qui tot tamque varios, ac multiplicis coloris flores produxistis, quos siquis colligere, connectere, & concinnare norit, ita ut alterum ab altero non dissonet, numquid qui tam egregiè à vobis affectus fuerit, viris benefactoribus obloqui conabitur, quorum gratia existimationis alicujus esse reputatur? Ni ejusdem naturæ, cujus Thamyris, vel [2] Eurytus, ut musis occinat, à quibus canendi normam acceperit, vel Apollinem, idque jaculationis præceptorem, jaculando provocet. *Plat.* Hoc, ô generose, Rhetorum more dixisti. Igitur rei maximè est contrarium, & proteriorem tuam audaciam indicat, siquidem injuriam atque ingratitudinem præ se fert, si cùm à nobis, ut fateris jacula acceperis, adversus nos jaculatus es, hunc unum scopum observans, ut nos omnes conviciis lacessas. Talem à te consequimur gratiam, pro eo quod tibi pratum illud reseravimus; nec ut decerperes, plenoque sinu discederes, inhibuimus. Itaque ob id maximè dignus es qui moriaris. *Lucian.* An videtis? aures iræ præbetis: & quæ justa sunt minimè approbatis. Ego verò me nunquam in Platonis vel Chrysippi, vel Aristotelis vel aliorum vestri ordinis iram incidere posse existimassem. Verùm soli utique hinc

1 Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἔδη τις ᾖ id. Bourd. Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδείης, & pagina eadem παρ' ὧν ἔλαβε τὴν ᾠδὴν. Et illud. δεῖσαι ὅπως τὸ τοξικὸν. Marc.

2 Eurytus] Artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit à quo deinde Hercules didicit. *Cæsa.*

3 Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *Bourd.*

πρᾶγμα εἶναι. Ε τοιοῦτον. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄπειρόν γε ὦ θαυμάσιοι, μὴ ἦ περὶ δίκης ἀποκτείναντά με. ὑμέτερον γὰρ τοῦτο ἔσται, μὴ βίᾳ, μὴ ἦ κρὶ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ ἦ τὰ ἀμφίδοξα διαλύειν διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τοῖς μέρεσι. ὥστε δικασταὶ ἑλόμενοι, κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς, ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅτῳ πᾶσι δοκεῖ τοῦτο ποιεῖν· ἐγὼ ἦ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν μέν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, κρῖνε τοῦτο ἐμοῦ γνώμῃ τὸ δικαστήριον, ὑφίξω δηλαδὴ τῷ ἀξίῳ. ὑμεῖς ἦ, βέλτιον ἴσως τολμήσετε. ἢν ἦ τὰς αἰτίας ὑπερβῶν, κρείττους ὑμῶν κ ἀπεπίλεκτος ἐλέσθαι μοι, ἀφήσετέ μὲ οἱ δικασταί. ὑμεῖς ἦ, εἰς πᾶσι ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς, κ παροξύναντας καθ' ὑμῶν, τῷ ὀργῇ τραπέσθε. Πλα. τοῦτο σκοπεῖν ἐς παιδὸς τ ἵππον, ὡς ἀφηκρασμένου τοὺς δικαστάς, ἀπίθανος. φασὶ γάρ ῥήτορά σε, κ δικανικὸν πάνυ εἶναι, κ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα ἦ κ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι; ὃν πάνυ μὲν σὺ δυσχεραίνεις, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι. Λα. θαῤῥεῖτε. τοῦτο γε ἔνεκα, ἀδύνατον τοιοῦτον διαπαντὸς ὄντα λαθεῖν, ἢ ἀμφίδολον ἀξιώσειν ἂν φθόνῳ, κ ὃς ἂς ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ἐγὼ γὰρ, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικαστήριον ἔχων. Πλα. κ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; Δι. οἱ αὐτοί, κατηγορεῖτε, κ δικάζετε, ἀδὰν ἀδὲ τοῦτο ἄδικα. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, κ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι μοι ὑπολαμβάνω. Πλα. τί

hinc procul abesse, mihi videbamini. At verò, ô admirandi, ne indemnatum, causaque non cognita me interficiatis. Vestrum est igitur ut nec violentia, nec sævitia graviore agatis, sed jure controversias diluatis, locum dicendi causam pariter dantes, & accipientes. Itaque facto judicis delectu, vos quidem accusate vel simul omnes, vel aliquem qui id agat pro omnibus constituite. Ego verò adversus crimina me defendam: deinde siqua visus fuero in re injurius, idque de me judicium statuerit, meritas pœnas dabo: vosque violentum nihil perpetrabitis. Si verò dicta causa, infons & ab omni culpa alienus inveniar, me judices dimittent: vos verò in eos à quibus decepti, & in nos instigari estis, iram convertetis. *Plat.* Hoc illud est in campum educere equum, ut deceptis judicibus abeas: siquidem te rhetorem, & caufidicum vehementem, atque in orationibus valdè callidum esse dicunt. Quem autem judicem esse cupis? quem muneribus non corruptum (qualia injusta multa perpetratis) adducas ut pro te sententiam ferat? *Lucian.* Confidite: hujus utique rei gratia nullum talem arbitrum suspectum vel ancipitem, mihi contingere velim, & qui suum calculum injustè mihi tribuat. Ego Philosophiam ipsam vobiscum judicem eligo. *Plat.* Ecquis accusaverit, si nos judicemus? *Lucian.* Vosmetipsi accusate, & judicate. Neque enim illud timeo, tam justa causa antecello, tamque abundè causam me dicturum credo. *Plat.* Quid faciamus

1 Ἀφέσει μὲν] Scribe ut in Angl. C. ἀφέσει γε. & sic interpres. *Board.*

1 Ἐγ-

πειρᾶσθαι ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα ἐγκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. Σω. τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον; καὶ τὴν φιλοσοφίαν παρακαλοῦντες, ἀκουσώμεθα ὅ, τι καὶ λαλήσουσιν. τὸ μὲν δίκης γὰρ οὐκ ἀμύητον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων πῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ πεφορήκασιν. παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, κἀγκαλούσαντες ἀνδρα μὴ δὲ λαλοῦντα ἑαυτῷ. καὶ τοῦτο, δικαιοσύνη χαίρουσι αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἄνυτῳ καὶ Μελίτῳ περὶ, ἢ ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τοῦ πάντα δικαίου, εἰ οὕτω πεπήγασιν, μὴ ἂν τοσαῦτα ὕδατος μεταλαβόν; Πλα. ἄρτι ἀπόκρισιν ὦ Σώκρατες. ἴσθι ἀπόκρισιν ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἣ δὲ, δικασάτω. καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν οὗτος διάγνῳ. Λυ. ὦμα ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω τοῦτο, καὶ νομιμώτερον. τοὺς μὲν λίθους φυλάττετε ὡς ἔφλω. δικασὶ γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ ἐπανορθοῦσθαι. πῶ ἂν τὴν φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγχωρεῖτέ μοι αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἂν ποτε περιβόητα περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς οἰκίαν ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενοι εἰδέναι αὐτὴν, ἀνηρώτων. οἶδα, πολὺ μᾶλλον ἐμὲ ἀγνοοῦντες, ἢ ἐδὲν ὅλως ἀπεκρίνατό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιτο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλῃ ἴοιεν αὐτ' ἄλλης ἀποδείκνυσι. ἐδόκουν γὰρ καὶ πάνυ ἐξωρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. πολλάκις δ' αὖτος εἰσῆσσα, ἢ ξεναγήσαντός που, ἦκον ἂν ἐπὶ

nus Pythagora, & Socrates? Nam cùm iste vir judicio velit experiri, haud absurdè provocare videtur. *Soc.* Quid verò aliud, quàm ut ad judicium pergamus, assumptaque Philosophia quidnam sit respoasurus audiamus? Nam causa non cognita cædere, non nostrum est, sed summæ ruditatis, hominum iracundorum, & jus in manu situm habentium. Nam obloqui volentibus occasionem præbebimus, si virum hunc non propolita sui defensione lapidibus petamus, idque nosmetipsi justitiam valere jubentes. Aut quid Anito & Melito accusatoribus meis, vel qui me tum damnarunt judicibus, respondebo, si hic aquæ non compos factus moriatur? *Plut.* Optimè admones ô Socrates. Itaque Philosophiam adeamus: illa verò judicet. Nos autem quicquid statuerit amplectemur. *Lucian.* Euge viri sapientissimi: meliora hæc & justiora: lapides verò ut dicebam, servate: iis enim in judicio paulò post opus erit. Verùm ubi quis Philosophiam inveniat? Nescio enim ubi habitet, quanvis longo circumerraverim tempore domum quærens, ut eam convenire possem. Inde in quosdam vilibus amictos vestibus, barbasque prolixas gestantes incidi, qui se ad eam conferre dicebant, quos scire ratus, interrogavi. At illi ejus rei me multò magis ignari, nihil omnino responderunt, ne ignorantiæ arguerentur, aut januam aliam pro alia ostenderent. Ego verò in hunc usque diem domum invenire nequivi. Sæpius autem ipse

fuspicans, vel ductore quopiam, ad quasdam januas perveni, certissimè

πνας ὑφορᾷς, βεβαίως ἐλπίσας τότε γῆν εὑρηκέναι, πλημμελοῦς τῆς πλάθης τῶ ἐσόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπείντων συνθρωπῶν, καὶ τῆς χρήματα αὐτοπλῶν, καὶ φορυσικῶν τῶν σωσοψιν. μὴ τοίνυν ὧν ξυμπεφθασθυσθείς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἀν. εἶπε εὑρεν γύναιόν τι ὐχ ἀπλοϊκὸν, οὐ καὶ ὅτι μάλιστα εἰς τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀκοσμεῖσθαι ἑαυτῶν ἐπιῤῥύθμιζεν, ἀλλὰ καταφάνη μοι αὐτικα ὑδὲν τὸ ἄφιδον δικῶν τῶ κόμης ἀμελλώπτων εἶσας, ὑδὲ ὅ ἱματίῳ τῶν ἀναβολῶν ἀκριτηδὸν ἐσεσθαι. σωδηλῶ δὲ ὧν κοσμυμένη αὐτῆς, καὶ σωσὶ σύρξιτιον τῆ ἀπροσπότου δικῶν σωσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ φύκος, καὶ τὰ ῥήματα κάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐρασῶν, ἐς τὸ κάλλῶ ἔχαιρε. καὶ εἰ δέις ἦς, σωχαίρως ἐδέχθη. καὶ τὰς πλησιαστέρως ἀν ὧδηκαθεσμένη πλησίον, τὰς πόρρῳθεν τῶν ἐρασῶν ὑδὲ σωσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς καὶ τὸ ἀκέσιον, ἐώρων σφιδέρας χρυσᾶ, καὶ [1] ἐγχάλκεα παχύτερα. τῶν δὲ ἰδίων, ἐπὶ πόδας αὖ ὑῶς ἀντρεφον· οἰκτίρας δηλαδὴ τὰς καθαιμένας ἐκείνους, ἐλκομένας πρὸς αὐτῆς ὑ τῆς ῥίνὸς, ἀλλὰ ὅ πώγωνῶ, καὶ καθ' [2] Ἑξίονα εἰδώλῳ ἀντὶ ὁ Ἥρας ξυνόντας. Πλα. τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας. ὑ γὰ σωδηλῶ, ὑδὲ πᾶσι γνώσιμῶ ἡ ὑρᾷ. πολλῶ ἀλλ' ὑδὲν δεῖσθ βαδίζειν ἐπὶ τῶν οἰκίαν. σὺ τοῦτο γὰ ὁ κεκομηκὼς ἀκουσόμενος αὐτῶν. ἠδὲ, ἤδη πω ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς σεσωπίσεις καὶ ὁ τῆ Ποικίλη. τοῦτο

mè tum inveniſſe ſperans, à multitudine ingredientium & egredientium ſumpta conjectura, qui omnes ſeveritatem præ ſe ferebant, forma decora erant, & vultu meditabundi. Quare inter hos deliteſcens ingreſſus ſum. Ibi mulierem vidi quandam non carentem fuco: & ſi in modum quàm maximè opportunum, & incomptum ſe aptabat: verùm ilico deprehendi eam dependulos capillos non relinquere inornatos, nec non veſtitus cultum ſtudioſè affectare. Manifeſtum autem erat eam his mundiciis eſſe ornatam, decoris tamen gratia, cultu qui neglectus videretur, uti. Apparebat autem creta, fucus, & verba perquàm meretricia. Ab amatoribus autem laudata, valdè gaudebat: & ſiquis aliquid dediſſet, avidè excipiebat: & propè ſe opulentiores collocabat: at ne aſpiciebat quidem pauperes amatores. Sæpius quoque cùm ſe præter mentem denudaſſet, torques aureos anguillis craſſiores conſpiciebam. Hæc cùm vidiſſem, confeſtim ad pedes converſus ſum, nimirum miſeratus illos infœlices, qui non naribus, ſed barbis ad illam pertrahuntur, atque Ixionis inſtar, non cum Iunone, ſed ejus idolo congrediuntur. *Plat.* Hoc quidem rectè dixiſti; Non enim manifeſtum, notumque omnibus eſt oſtium: nec ad ipſius ædes ire oportebit. Hic enim in Ceramico ipſam opperiemur: jamque aderit illa revertens ex Academia ut in Pœcilo etiam deam-

1 Ἐγχάλκειον] Angl. χαλκᾶν. Bourd.
2 Ἐν Κενταύροις] De his omnibus locus dicendi ad Pauſan. *Idem*

1 Πεσ-

γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ. μᾶλλον δὲ ἤδη [1] περόησιν. ὁρᾷς τὴν πρόσωπον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν περιπάτῳ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ σωτοῖς [2] ἠρέμα βαδίζουσαν; Λυ. πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντων ἦν ἀληθὴς φιλοσοφία καὶ οὐ ταύτης. Πλα. οὐ λέγεις. ἀλλὰ δηλόσει ὅπως ἔσται, ἐὰν μόνον. Φιλο. πάππαι. τί Πλάτων καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτοὶ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων, τί αὖθις εἰς τὸν βίον; ἆρά [3] τις ὑμῶν ἐλύπει τῶν κάτω, ὀρχεομένοις γὰρ ἐοίκατε. καὶ τίνα τούτων ξυλλαβόντες ἄγετε; ἦ τὸν [4] λωποδύτην ἢ τὸν ἀνδροφόνον, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; Πλω. μὰ Δία ὦ φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατον. ὃς τὴν ἱερωτάτην σε, καὶκῶς ἀφροδίσιον ἐπιχείρησι καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι γε σοῦ μαθηταί, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καλλελοιπόμεν. Φιλο. εἶτα ἠσχαλακήσατε λοιδορησάμενός τινος, καὶ ταῦτα, εἰδότες ἐμὲ οἷα πρὸς τὰ κωμῳδίας ἀκούσαι ὑπὸ Διονυσίοις; ὅμως φίλωνι αὐτὴν ἄγομαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἐπασάμην εἰσιοῦσαν. ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ. οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι τοῦ σκώμματος χεῖρον ἠκούετο, ἀλλὰ τοιοῦτον ὅποῖόν ἐστι τὸ κάλλος, ὥσπερ τὸ χρυσίον, λαμπρότερον ἀπολάμπον τοῖς κόμμασι, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ

deambulet: id enim quotidie facere consuevit. Quin potiùs jam præstò est. Vides-ne illam habitu decoram, aspectu mansuetam, & ob meditationem placidè incedentem? *Lucian.* Multas habitu, gressu, & vestitu videor similes. Atqui hæc omnium una inter has est Philosophia. *Plat.* Rectè dicis. Verùm quænam sit, loquuta solùm, indicabit. *Phil.* Papæ! cur Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, necnon reliqui omnes, ipsa mea disciplinarum capita apud superos? cur rursus in vitam? numquis ex inferis vobis fuit molestus? iratis similes estis. Quisnam iste est, quem comprehensum ducitis? numquid fur est, vel homicida, vel sacrilegus? *Plat.* Ita per Iovem, ô Philosophia, omniumque sacrilegorum maximè impius, qui te sanctissimam maledictis incessere conatus est, nosque omnes, quotquot abs te quippiam didicimus, ac posteris utendum reliquimus. *Phil.* Num maledicente quopiam indignati estis, cùm sciatis quænam ego à Comœdia audire soleo in Dionysiis? attamen ipsam amicam duco, neque in jus voco, seu accedens incuso: verùm convenientia, & festo consueta ludere sino. Novi enim nihil reddi deterius à scommate. Sed contrà, quod bonum est, quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clariùs refulget, fitque splendidius. At vos nescio quomodo

1 Περόησιν] Angl. περοσίρχε. Bourd.
2 Ἠρέμα] *Compositè.* Idem.
3 Τίς ὑμᾶς.] Angl. π. Idem.
4 Λωποδύτης] Angl. τυμΣωρύχος. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiosè interpres, Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. *Idem.*

1 Τὸν

οἶδα ὅπως ὀργίλοι, καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' ἦν αὐτὸν ἄγχεπε; Πλα. μίαν ἡμέραν τοῦτ' ἐμβιπησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς τὰ[1] τοῦ ἀξίαν ἂν δεδράκει. φήμη γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπὶσιν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν. Φιλο. οὔπω σὺ δίκης ὑδὲ ἀπολογησάμενον ἀπεκτίνεπε; δῆλον γὰρ ἐστιν εἰπεῖν τί φίλον. Πλα. ἔκ. ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλόμεθα. [2]καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσῃ πέλος τὴ δίκης. Φιλο. τί φῄς σύ; Λυ. τοῦτο αὐτὸ ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἤτοι καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο, μόλις γὰρ εὑρεθήσεται πολλὰ ἐπεπτύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. Πλα. οὗτοι ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, τοιοῦτον ὂν τὸ ἀπόρρητον φιλοσοφίαν ἀποφαίνεις, ὃν τοσούτων δεκπρύτων ἕνεκεν εἶδες αὐτῆς τῶν λόγων; Φιλο. ὁρᾶτε μὴ ὑ φιλοσοφίαν ἐτός γε, ἀλλὰ χρῆσις ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠρέμει κακῶς. Λυ. ἔσῃ αὐτίκα, ὡς ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπιωμὲν ἐπ' [3]Ἄρειον πάγον. μᾶλλον γὰρ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν οὐκ ἀφέλωπῆς ἅμα κακοφωνίᾳ πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει. Φιλο. ὑμεῖς γὰρ ὦ φίλαι, ἐν τῇ ποικίλῃ πίσας ἀφικνεῖσθε.

modo iracundi, & queruli evafistis. Cur igitur ipsum strangulatis? *Plat.* Hoc unico die impetrato, contra illum venimus, ut injuriarum quas intulit, meritas pœnas exolvat. Nam fama nobis denuntiavit, qualia in vulgus progrediens adversum nos dixerit. *Phil.* An eum indicta causa interficietis? atqui videtur velle quippiam dicere. *Plat.* Minimè. Sed negocium omne tibi committemus: quodque tibi visum fuerit, litis finem faciet. *Phil.* Quid tu dicis? *Lucian.* Hoc idem ô hera Philosophia. siquidem sola veritatem invenire potes, multisque precibus vix obtinui, ut causa tibi servaretur. *Plat.* Nunc, ô execrande, ipsam dominam appellas, at pridie Philosophiam rem esse vilissimam asserebas, cùm duobus obolis singulatim, unamquamque sermonum ejus speciem proclamares? *Phil.* Videtene non Philosophiam hic maledictis infectatus sit, sed præstigiatores viros sub nostro nomine multa & fœda perpetrantes. *Lucian.* Quam primùm cognoscetis, si causam dicentem audire velis. Eamus tantùm in Areopagum, imò potiùs in ipsam arcem, ut tanquam ex specula, omnia quæ in urbe sunt, simul pateant. *Phil.* At vos amicæ, in Pœcilo tantisper deambuletis. Ad

1 Τοῦ ἀξίαν] Ἀξιὰ, τιμὴ, τίμησις, ἔπλεια αὐτὰ τ' κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. *Bourd.*

2 Καί σοι ὅπ ἂν δοκῇ] Angl. ὃ σοι αὐ δοκῇ. Idem.

3 Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus Gulon. Fulienſ. ad Dionyſ. Areop. dixit Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. *Bourd.* Arium pagum Areopagum unico verbo: locus est Athenis ubi Orestes causam dixit, & ubi quæ ad Rempubl. spectabant severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Græci Arem vocant) in jus propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *Cogn.*

1 Par-

ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐπιδηλώσασα τὴν δίκην. Λυ. τίνες δέ εἰσι αἱ φιλοσοφίαι; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὐτὴ δοκοῦσιν. Φιλο. ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, σωφροσύνη δ' ἐκείνη, καὶ δικαιοσύνη παρ' αὐτάμ. ἡ μὲν ἀγυμνάστη καὶ παιδεία. ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ ἀλήθεια ἐστι. ἀλλ' οὐχ ὁρᾷς αὐτὴν ὅπη καὶ λέγω. Φιλο. τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ἀποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθάνουσαν; Λυ. ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρεις ἡδοῦς καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνηγορον ἀναβιβάσασαν πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. Φιλο. νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην. καὶ ταῦτα, καὶ ἡμιτέραν ἐσομένην. Ἀλήθεια. ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δεομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστι. Λυ. ἀλλ' ἡμῖν ὦ ἀλήθεια, ἐνδέοντ' ἂν ξυνδικάζοις ὧν, ὡς καὶ καλαμηνύοις ἔοικας. Φιλο. ἐκεῖνο ἐπάγωμαι καὶ τὸ θεραπαινίδιον τοῦτο, δυνατώτατόν μοι ὄντε. Λυ. καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. Φιλο. ἔπεσθον ὦ ἀλήθεια, καὶ παῤῥησίᾳ μετ' ἐμοῦ, ὡς τὸ δίκαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐρωτήσω ἡμίτεραν ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ σοφίᾳ δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν. σὺ δὲ Ἔλεγχε, αὐτοῦ μεῖνον. Λυ. μενοῦμεν ὦ βέλτιστοι. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. ἐγὼ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θεοῖς οὐκ ἐπολεμήσω δίκῃ μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτους ἀεί τινας ἐπιφυομένοις δυσκρινέσιν, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ ἔλεγχος. Φιλο. ἀναγκαιότατος μὲν οὖν. μένειν δ' εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν προσλάβοις. Αλη.

Ad vos veniam quum litem dijudicavero. *Lucian.* Quænam hæ sunt, ô Philosophia? nam hæ quoque admodum honestæ videntur. *Phil.* Virtus est, virilis ista, Modestia illa, & juxta ipsam Iustitia. At antesignana Disciplina obscura verò hæc, & dubii coloris, est Veritas. *Lucian.* Non video quam dicas. *Phil.* Incomptam illam, nudam, subterfugientem semper, ac subterlabentem non vides? *Lucian.* Nunc ægrè video. Sed quare has etiam non ducis, ut plenus, perfectusque sit consessus? siquidem veritatem patronam in judicium adducere volo. *Phil.* Per Iovem, vos quoque sequimini: non enim grave erit causam unam judicare, præsertim cùm de rebus nostris sit futura. *Ver.* Abite vos, nihil enim audire mihi est opus, quæ qualia sint jampridem novi. *Lucian.* Verùm ô Veritas, nostra interest, ut judicio interfis, atque singula indices. *Phil.* Igitur has famulas, mihi maximè benevolas adducam. *Lucian.* Imò & quotquot volueris. *Phil.* Sequimini Ingenuitas, & Loquendi libertas: ut miserum hunc homuncionem amatorem nostrum, ac nullo prætextu justo periclitantem, servare possimus. At tu Elenche, illic remane. *Lucian.* Nequaquam ô hera: sed hic quoque veniat, & siquis alius. Non enim mihi cum feris trivialibus erit depugnandum, sed cum arrogantibus hominibus, quos redarguere difficile est, cùm effugia semper inveniant. Quare necessarius est Elenchus. *Phil.* Ergo maximè necessarius. Melius si Demonstrationem etiam tecum assumas. *Ver.* Se-

ἅπαδε πάντες, ἐπίτηδ ἀναγκαῖοι δικάται ἐστὲ τῷ δίκῃ. Ἀρ. ὁρᾷς, ὡς σπουδάζεται καθ' ἡμῶν ὦ φιλοσοφία, τῷ ἀληθείαν. Φιλο. εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, μή τι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτῆ ἀληθείας ἕνεκα; Πλα. ὁ τᾶτο, ἀλλὰ δολερῶς πανοῦργός ἐστι, καὶ κολακικός. ὥστε πειρατέον αὐτῷ. Φιλο. θαῤῥεῖτε. δόξει δ' μὴ γένηται ἄδικον, ἀνοσιούργης τινὸς συμπαρόντος. ἀπίωμεν ἔν. ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; Λυ. ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθινοῦ δ' Ἐλεγξικλέους. Φιλο. πατρὶς δέ; Λυ. Σύρος ὦ φιλοσοφία, τὴ ἐπ' Εὐφράτῃ. ἀλλὰ τί τᾶτο; καὶ γὰ τῶν πνὰς οἶδα τὴ ἀντιδίκων μὰ, ὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος. ὁ τρόπος δ, καὶ ἡ παιδεία, ὐ χὶ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πόθεν γε σὺ, ὑδὲν ἂν ἧττον ἔλαττον, ὑδ' εἰ τῷ φωνῷ βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἅπασι. Φιλο. οὐ λέγεις. ἄκων γὰ τᾶτο ἐρήμλω. ἡ τίχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθ τᾶτό γε. Λυ. μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισογὴς, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος. καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων. πάνυ δ' πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. Φιλο. Ἡράκλεις, πολυμισῆ πινα μέτ' τῷ τέχνῳ. Λυ. οὐ λέγεις. ὁρᾷς γὰ ὀπόσοις ἀπέχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτῷ; ὁ μὲν ἄκων καὶ τῷ ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὲ τῷ λόγ δ φιλῶ τὴν ἀρχαῖ

Sequimini omnes, siquidem necessarii ad judicium videmini. *Arist.* Vides ô Philosophia, sociam contra nos Veritatem, sibi assumit. *Phil.* An veremini Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, nequid in ejus gratiam mentiatur, Veritas cùm sit? *Plat.* Non hoc, sed callidus admodum est, & blandus, ita ut ipsam persuasione flectere possit. *Phil.* Confidite, nihil hac justitia præsente, iniqui fiet. Abeamus igitur. Verùm dic mihi tu, quod tibi nomen est? *Lucian.* Vocor [1] Parrhesiades, Alethionis Elenxiclei filius. *Phil.* Patria verò quænam? *Lucian.* Syria, ô Philosophia, juxta Euphratem. Sed quid hoc? Novi enim quosdam ex meis adversariis, non minùs me barbaros esse genere, moribus autem, & disciplina, non Solenses, aut Cyprios, aut Babylonios, aut Stagiritas. Quanquam quod ad te attinet, nihil refert, siquis voce sit barbarus, dummodo justè ac rectè sentire videatur. *Phil.* Rectè dicis. Verùm & hoc quæro, quamnam artem nosti? nam & hoc quoque scire est operæ pretium. *Lucian.* Arrogantiæ, impostura, mendacii, & fastus sum osor: & omne istiusmodi scelestorum hominum genus odi: admodum autem multi sunt, ut nosti. *Phil.* Hercle? multi odii artem exerces. *Lucian.* Rectè dicis. Vides igitur quàm multis odio sim, utque propter eam periclitor? Verùm & contrariam admodum artem probè novi: eam inquam, quæ ab amare principium

1 *Parrhesiades*] Παῤῥησιάζης dicitur, qui libere loquitur, unde Democares ob nimiam & procacem linguam Parrhesiastes dictus est. leg. Senec. lib. 3. de Ira. Cogn.

ἴχνεσιν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῇ φιλείᾳ συγγενῆ. πολλὼ ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ τούτης ἄξιοι ἐτύχησαν. οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ἐναντίᾳ τεταγμένοι, καὶ τῇ μίσει οἰκειότεροι, πεπαικισμένοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὼ μὲ, ὑπ' ἀρχῆς ἐπιμεμφθεῖν ἤδη, τὼ δὲ, πάνυ ἠκεβωκέναι. Φιλο. καὶ μὰν οὐκ ἐγὼ. Ἐ γὰρ αὐτὸς καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε. ὥστε μὴ διαίρει τὰ τέχνα. μία γὰρ ἐστὶν, οὐ δύ' εἶναι δοκοῦσα. Λυ. ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲ πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν. Φιλο. ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐγὼ ἐκέλευον, σκοπεῖσθαί σε ἐν τῷ σεμνείῳ τῆ [1] πολιάδος δικάζομεν. ἢ ἱέρεια, διάγε ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ σεσωπηκόσομεν τὸν θεόν. Λυ. ὦ πολιὰς, ἵλεώ μοι καὶ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπορκοῦντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν. καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ὅτι δὴ ἐπίσκοπος οὖσα, νῦν κριτὴς ἀμύναιό σε αὐτοῖς. ἐμὲ δ' ἐᾶν σε κρατύνεσθαι ἔοικε, καὶ τελείως ὥσπερ αἱ μέλαιναι, [2] σὺ σεσθιεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε. Φιλο. εἶεν, [3] ἡμεῖς, μὲν ὑμῖν καὶ δὴ κεκλήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων, ὑμεῖς δὲ, σεσελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσει ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. ἐγὼ γὰρ οἷόν τε πάντως ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, ἀπολογήσῃ τοσούτοις. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῇ φιλείᾳ συγγενῆ. πολλὼ ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ τούτης ἄξιοι ἐτύχησαν. οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ἐναντίᾳ τεταγμένοι, καὶ τῇ μίσει οἰκειότεροι, πεπαικισμένοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὼ μὲ, ὑπ' ἀρχῆς ἐπιμεμφθεῖν ἤδη, τὼ δὲ, πάνυ ἠκεβωκέναι. Φιλο. καὶ μὰν οὐκ ἐγὼ. Ἐ γὰρ αὐτὸς καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε. ὥστε μὴ διαίρει τὰ τέχνα. μία γὰρ ἐστὶν, οὐ δύ' εἶναι δοκοῦσα. Λυ. ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲ πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν. Φιλο. ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐγὼ ἐκέλευον, σκοπεῖσθαί σε ἐν τῷ σεμνείῳ τῆ [1] πολιάδος δικάζομεν. ἢ ἱέρεια, διάγε ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ σεσωπηκόσομεν τὸν θεόν. Λυ. ὦ πολιὰς, ἵλεώ μοι καὶ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπορκοῦντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν. καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ὅτι δὴ ἐπίσκοπος οὖσα, νῦν κριτὴς ἀμύναιό σε αὐτοῖς. ἐμὲ δ' ἐᾶν σε κρατύνεσθαι ἔοικε, καὶ τελείως ὥσπερ αἱ μέλαιναι, [2] σὺ σεσθιεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε. Φιλο. εἶεν, [3] ἡμεῖς, μὲν ὑμῖν καὶ δὴ κεκλήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων, ὑμεῖς δὲ, σεσελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσει ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. ἐγὼ γὰρ οἷόν τε πάντως ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, ἀπολογήσῃ τοσούτοις.

cipium habet. Etenim Veritatis, Honestatis, ac Synceritatis sum amator, atque omnium quæ amandis sunt cognata. Verùm pauci admodum hac arte sunt digni: qui verò sub adversa sunt ordinati, magisque odio familiares, sunt infiniti. Periclitor igitur, illam quidem ob segnitiem dedisce jam, sed hanc nimium callere. *Phil.* Atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt esse & ista, & illa. Itaque indivisibilis est ars: nam unica est, etsi duæ esse videantur. *Lucian.* Meliùs tu hæc nosti, ô Philosophia. Ego verò talis sum ut pravos odio prosequar, probos verò laudem & amem. *Phil.* Age, quò oportebat, jam devenimus: Hic in Minervæ vestibulo judicemus. Heus tu sacerdos, dispone sedilia: nos interim Deam adorabimus. *Lucian.* Obsecro Dea, fer adversus arrogantes opem, ac recordare quantum ipsos quotidie pejerantes audias. Et sola quæ perpetrant, vides tanquam speculatrix. Nunc illos ulciscendi tempus adest. Si verò me vinci cernas, pluresque esse nigros calculos, tu tuo addito me serva. *Phil.* Esto. Jam consedimus, querelas vestras audire parati. Vos verò quempiam ex omnibus eligatis, qui optimè videatur accusare, & accusationem exponite, ac confutate. Non enim omnes simul loqui possibile est. Tu autem Parrhesiades dehinc respon-

1 Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervæ cognomentum, cujus rationem alibi reddimus, ead. dicta Πολίτις Aristophani & Πολιοῦχος Pindar. *Bourd.*

2 Σὺ σεσθιεῖσα τὴν σεαυτῆς] Proverbium, *Minerva suffragium.* Marc.

3 Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν & δὴ κεκλήμεθα] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη κεκλήμεθα. Idem.

μετατῶτο. Αν. τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; σὺ ὦ Πλάτων, ἢ τε μεγαλόνοια γαυμαστὴ, καὶ ἡ κομψεφωνία δεινῶς ἀττική, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πιθανὸς μετὸν, ἢ τε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν κομιδῇ τῇ ἐπιδείξει, πάντα ταῦτά σοι ἄφθονα πάρεστιν, ὥστε τὴν κατηγορίαν δίκην, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρησον εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τι σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται. δεινότερον ἐστὶ τοῦτο ἴσως. ἐπίπαιζε δὴ καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ἐρώτα. κἂν σοι δόκῃ, κἀκεῖνό πῃ περιέλκυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἄν, εἰ μὴ ἔτι ὑπόκοπτον τὸν δίκαιον. Πλα. μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένη τοῦτον, ἢ Ἀντισθένη, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύσιππε. ἐ γὰρ δὴ κάλλει ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητι συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς ἐπιδόσεως. ῥήτωρ γὰρ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. Διο. ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν κατηγορήσω. καὶ γὰρ ἐδὲ πάνυ μακρῶν οἴομαι τῶν λόγων δεήσεσθαι. καὶ ἄλλως γε, ὑπὲρ ἅπαντα ὕβρισμαι, δυ' ὀβολῶν πεπραμένος ἀπεκεκηρυγμένος. Πλα. ὁ Διογένης ὦ φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο γὰρ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ

spondebis. *Revin.* Quis igitur è nobis maximè idoneus erit ad causam hanc agendam? tua Plato mirabilis est animi celsitas, & Attico lepore referta facundia, venusta & persuasionis plena: etiam prudentia, & diligentia, nec non tempestiva demonstrationum pellacia, hæc omnia tibi abundè adsunt. Itaque dicendi primas susçipe, omniumque nomine quæ par est, eloquere. Nunc in memoriam revoca illa omnia, & in unum confer, siquid in Gorgiam, vel Polum, vel Prodicum, vel Hippiam à te est dictum, hic est ad dicendum habilior. Insperge igitur Ironias, crebrasque illas ac festivas interrogationes. Quin si videtur illud inculca, ut magnus ille Iupiter alatum impellens currum indignaturus est, nisi pœnas iste expendat. *Plat.* Nequaquam: sed ex his vehementioribus aliquem eligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel etiam te Chrysippe: non enim elegantiæ in præsenti, nec facultatis conscribendi tempus est, sed refutationis & judicialis actionis apparatus. Rhetor enim est Parrhesiades. *Diog.* Proinde ipsum accusabo. Neque enim longa oratione opus fore arbitror: præterea me supra omnes injuria affecit, cùm duobus obolis venalis fuerim proclamatus. *Plat.* Diogenes ô Philosophia, omnium nomine verba faciet. Verùm, ô generose, memineris, non solùm pro te hac accusatione postulare, sed rem communem etiam re-

1 Καὶ συνεχῆ ἐρώτα] Καὶ συνεχῶ. Marc.

2 Πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] Homer. Pind. à quibus Poëtæ omnes Latini leg. Mat. ad Horat. pag. 35. *Bourd.*

1 Ἐκκέ-

ἢ ὁρᾷν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ μὲν, τοῦτο μὴ μετέχεις, μηδεὶς ὅς τις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος νῦν λέγε. ὅλως δὲ, ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀδικουμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις. καὶ τὰς αἱρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαφερόμεθα, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμαχῶμεν, εἰ μόνον πεισθησόμεθα, καὶ σὺ σοὶ τὰ αὐτὰ ἡμῖν νῦν κινδυνεύῃ, ἢ σεμνότερόν δοξεις, ἢ τοιαῦτα πεισθήσῃ, οἷα αὐτῷ ἀπέφηνε. Διο. θαῤῥεῖτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν. ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλαυθεῖσα, φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷος ἐστι, ἀφεῖναί διαφερόμενον αὐτὸν, ἀλλ' ἐμοὶ συγγνώσῃ, δείξω γὰρ αὐτῇ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῶμεν. Φιλο. τοῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄμεινον γάρ, ἢ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε σὺ ἔτι. ἤδη γὰρ [1] ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. Λυ. οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν ὦ φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν. Διογένης δὲ, κατηγορείτω μόνος. Φιλο. ἐκ δεδίας δὴ μή σε καταψηφίσωνται; Λυ. ὀδαμῶς. πλείους γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. Φιλο. γενναῖά σε ταῦτα. καθίσατε σὺ δὲ, σύ δὲ ὦ Διόφυες, λέγε. Διο. οἵοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγγύς ἐσμεν ἐπὶ τὸν βίον ὦ φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ καθ' ἑμὲ σωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, ἐς Πλάτωνα, ἐς Ἀρι-

respicere. Siquid enim alii ab aliis rationibus discrepamus tu id nunc minimè scruteris, neque quis sit veracior nunc dicas Sed hoc solùm, quoniam Philosophia injuria est affecta, indigneris, & quoniam in Parrhesiadis sermonibus malè audivit: atque opiniones omitte, in quibus dissidemus, communemque omnium causam defende. Vide, te solum præfecimus, & in te omnia nostra nunc periclitantur, ut vel gravissima censeantur, vel qualia hic expressit, credantur. *Diog.* Confidite, nihil omittemus: pro omnibus verba faciam. Ac quanvis Philosophia verbis exorata (natura enim mansueta est ac mitis) ipsum dimittere decernat: meo tamen officio non deero: nam ipsi me non frustra baculum gestare, ostendam. *Phil.* Non hoc: sed potiùs sermone: sic enim optimum est, non ligno rem agere. Ergo ne cunctaris. Iam enim effusa est aqua, conciliumque in te oculos convertit. *Lucian.* Reliqui confidant ô Philosophia, & suffragia vobiscum ferant: ac solus Diogenes accuset. *Phil.* At numquid vereris ne contra te sententiam pronuncient? *Lucian.* Nequaquam: imò plures volo vincere. *Phil.* Generosa sunt hæc tua verba. Sedete igitur: tu verò Diogenes loquere. *Diog.* Quales viri nos in agenda vita fuerimus ô Philosophia, tute optimè nosti, nihilque verbis est opus. Nam ut de me fileam: quis ignorat quanta Pythagoras iste & Plato, & Aristoteles, & Chry-

1 Ἐκκέχυ τὸ ὕδωρ] Hac de re copiosè Galen. interp. Aristophan. passim. Apul. Sen. innumeri. Dispensator clepsydræ ὑδροφύλαξ, Pollux lib. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν. qua de re Hesych. *Bourd.*

ποτίλλω ; καὶ Χρύσιππον, καὶ τὰς ἄλλας, τίς σὺν οἶδεν ὅσα ἐς τὸ βίον καλὰ ἐσηκόντισθε ; ἃ ἦ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τριακοπέρκης ὑπεσὶ Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ ἦς ὡς φασιν ὤν, λιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς σὺν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἡ δεινότης, ἡ ἀκμὴς ἐπεπόρευτο τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συνεκόμισε μόνος, ἵ πωύετιμᾶ ἀγοραίων κακῶς, γόητας, καὶ ἀπατεῶνας λοιδορῶν, τὴ ταλήθη ἦ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖν ἔοικε τὸ πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτὸς τε ἡμᾶς, καὶ σὺ τῷ φιλοσοφίαν, φλυαρίας, καὶ λήρους λοιδορῶν τὰ σά, καὶ τὰ ἀναιδεύματα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε ἑαυτὸν μὲ, κρητίζειν, καὶ ἐπαινεῖν ἔοικε τὸ ἦπατῶν, ἡμᾶς ἦ, ὑβρίζειν. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστι ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι τοῖς λοιδορήμασι, καὶ λοιδορημένοις. καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότερα εἶναι δοκῶσι, διαφυρήται. ὥστε ἀμείνω καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τοῦτον ἐπὶ χλευασίᾳ παραγαγοῦσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους πινὰς περὶ αὐτὸν κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲ καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὸ τοιοῦτον, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς. καὶ ὁ Ζεὺς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς πις ὤν. ὁ δ', τὰς ἀρέσεις ξυγκαλῶν, ὡς πολλὰ φορτικὰ

Chryſippus aliique bona in vita introduxerint ? Verùm quibuſnam contumeliis, quanvis tales extiterimus, ſceleſtiſſimus hic Parrheſiades nos laceſſiverit, jam dicam. Cùm enim Rhetor ut ajunt, eſſet, derelicto foro, ac illius exiſtimatione, quicquid vehementiæ, ac vigoris oratorii conſecutus eſt, univerſo illo contra nos collecto, non deſinit inſectari maledictis præſtigiatores ac deceptores ſubinde vocans, & vulgo, ut nos, tanquam nullius momenti ſimus, derideat, & contemnat perſuadens. Quinimo multorum jam odium nobis tibique Philoſophia, conflavit, nugas & commenta vocans tua documenta, reſque maximè ſerias, quibus nos imbuiſti, ſubſannatione inceſſens: ita ut à ſpectatoribus plauſu excipiatur & laudetur : nos verò contumeliis afficiamur. Ea enim eſt vulgi natura, ut cavillantibus & conviciantibus gaudeant: ac præcipuè quum rebus ſpecie graviſſimis detrahitur : ut nimirum & olim gaudebat [1] Ariſtophane & Eupolide, quum hunc Socratem irriſionis gratia in ſcenam introducerent, & abſurdas quaſdam de illo comœdias commentarentur. Atque illi contra virum unum talia ſunt auſi, etiam in Dionyſiis, ubi id facere erat conceſſum, & cavillatio, feſti pars quædam videbatur, ac ſi Deus ille fortaſſis gauderet, ut pote joci amans. Hic autem accitis optimis quibuſque, multo jam tempore commen-

1 *Ariſtophanes & Eupolis*] De his Priſcæ Comediæ ſcriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88. Olympiad. principe Apollodoro, ut Euſeb. obſervavit, hujus meminit Cic. in Brut. Baptas ejuſdem fabula à noſtro Luciano celebratur. *Cogn.*

1 Αμ'πα-

τύπους, ἢ δημοκλυσεύμβους, ἢ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύῃ κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ὅτι ἑορτῆς ἐφιείσης, ὅτι ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς παῖζον. εἰ γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρόγυμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ σὺ τὸ σὸν ὄνομα ὦ φιλοσοφία, ὑποδύς καὶ ὑπελθών, τὸ ἀφελόμενον ἡμέτερον οἰκείτλιν ἔοικε, τούτῳ ξυναγωνιεῖται καὶ ὑπουργήσει κατ' ἡμῶν. ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά. ὃς μόνον οὐ πάρεστιν, ἀδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν ἀφόδρα τοῦ κοινοῦ, ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τλῶ δίκλω. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα ἀφσύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; πῶς ἂν σιγῶν κ' ἀφῶς ἐκείνης τὸ τοιοῦτον, εἰ δικάσειε αὐτὸν κολακείας, ὡς μὴ ἂν ἄλλος ἢς ἐπὶ κακοφροσύνῃ φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τλῶ ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, ἐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, κ' δειλίας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ πλαυτεῖα, τίνι φορετά; ὃς καλεῖσθε ἀνδράποδα δικαζομένων ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπισήσας, [1] ἀπημπόλησεν ὡς φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, οἰκέτας, μνᾶς ἀττικῆς. ἐμὲ δ' ὁ πονηρότατος ἁπάντων, ἐπ' ὀβολοῖν. οἱ παρόντες δ' ἐγέλων ἀνθ' ὧν αὐτοί τε ἀνελελύσθαι, ἀναπεπτήσεσθαι. καὶ σὲ ἀξιῶμεν παραγενέσθαι ἡμῖν, τὰ ἔσχατα ὑβρισμένους, ὡς ἐπιδείξωμεν τοῖς παροῦσιν ὅτι ἐσμὲν ἄνδρες, ἢ δικαιοδιαιτήμονες, ἢ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύῃ κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ὅτι ἑορτῆς ἐφιείσης, ὅτι ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς παῖζον. εἰ γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρόγυμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ σὺ τὸ σὸν ὄνομα ὦ φιλοσοφία, ὑποδύς καὶ ὑπελθών, τὸ ἀφελόμενον ἡμέτερον οἰκείτλιν ἔοικε, τούτῳ ξυναγωνιεῖται καὶ ὑπουργήσει κατ' ἡμῶν. ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά. ὃς μόνον οὐ πάρεστιν, ἀδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν ἀφόδρα τοῦ κοινοῦ, ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τλῶ δίκλω. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα ἀφσύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; πῶς ἂν σιγῶν κ' ἀφῶς ἐκείνης τὸ τοιοῦτον, εἰ δικάσειε αὐτὸν κολακείας, ὡς μὴ ἂν ἄλλος ἢς ἐπὶ κακοφροσύνῃ φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τλῶ ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, ἐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, κ' δειλίας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ πλαυτεῖα, τίνι φορετά; ὃς καλεῖσθε ἀνδράποδα δικαζομένων ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπισήσας, [1] ἀπημπόλησεν ὡς φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, οἰκέτας, μνᾶς ἀττικῆς. ἐμὲ δ' ὁ πονηρότατος ἁπάντων, ἐπ' ὀβολοῖν. οἱ παρόντες δ' ἐγέλων ἀνθ' ὧν αὐτοί τε ἀνελελύσθαι, ἀναπεπτήσεσθαι. καὶ σὲ ἀξιῶμεν παραγενέσθαι ἡμῖν, τὰ ἔσχατα ὑβρισμένους, ὡς ἐπιδείξωμεν τοῖς παροῦσιν ὅτι ἐσμὲν ἄνδρες, ἢ δικαιοδιαιτήμονες,

mentatus, ac præmeditatus obtrectationes quasdam, easque magno libro complexus, magna voce Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, ac denique omnes maledictis insectatur, cùm neque festivitas id permittat, neque privatim ulla in re à nobis læsus fuerit. Hæc enim illi res veniam obtineret, si ut injuriæ vindicem, non ut aggressorem se gessisset. Sed illud omnium est gravissimum, quòd hæc faciendo, tuum ô Philosophia, nomen sibi vendicat, & repræsentato dialogo familiari nostro, eo adjutore & mimo contra nos utitur: ac præterea Menippo amico nostro ut multa secum cavillaretur, persuasit: qui solus non adest, neque nobiscum, prodita societate, accusat: pro quibus omnibus æquum est ut pœnas pendat. Quid enim contra hæc dicere posset, cùm res hasce gravissimas coram tot testibus carpserit? Quare illis in utilitatem vertat istud, si pœnas dantem spectaverint, ut nemo posthac Philosophiam contemnat. Quandoquidem hac in re silere, & contumeliam tolerare, non modestiæ, sed ignaviæ & amentiæ esse merito censeretur. Cæterum postrema, cuinam videantur tolerabilia? Siquidem nos tanquam mancipia in venalitium deductos, adhibito, ut ajunt, præcone, divendidit: nonnullos ingenti precio, quosdam mina Attica, me verò nequissimus hic, duobus obolis: ita ut circunstantes riderent. Eam ob causam indignatione perciti, & ipsi venimus, & te rogamus, ut nos turpissimis affectos injuriis, ulcisca-

1 Ἀμπεπώλησεν ὡς φασι] Recte Brodæus ἀπεμπόλησεν. Marc.

νοις. [1] Αν. εὖγε ὦ Διόγνες, ὑπὲρ ἁπάντων κελεύω, ὁπόσα ἐχρῆν, ἀπαιτῶν ἐρήκας. Φιλο. παύσασθε ἐπαινοῦντες. ἤγχλ τὸ ἀπολογούμενον. σὺ γὰρ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν. Παῤῥη. ὃ πάντως μου ὦ φιλοσοφία κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παρῆλιπεν. ἐγὼ γὰρ τοσοῦτον δέος ἔσχον· γλίσχρας, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖγμαι, ὥστε κἂν εἴ τινα ἢ αὐτὸς ἔτι ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφην εἰρηκὼς, νῦν προθήσειν μοι δοκῶ ὅτου γε ἂν μᾶλλον ἐς τινας ἀπεκπρυτίον, καὶ κακῶς ἠγορεύων, ἀλαζόνας, καὶ γρῆας λοπαλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο ἀπὸ φυλάττετε, εἰ ἀληθῆ φέρ' εἰπεῖν πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸ ἐλεγχόμενόν ἐμὲ, ἀλλὰ σεαυτὸν ἂν νείμαι δικαιότερον αὐτὰ, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντα. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνῆδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὸ δυσχερὲς ἀναγκαῖον παρασκευάζει, ἀπιστία, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτης, καὶ βοὴ, καὶ ἀθυμίαι, καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα μὲν ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον. ἐπὶ δὲ τὰ σὰ ὦ φιλοσοφία καλὰ ὡρμήσατο, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν ᾖ βίου, καθαρῷ σοι ζήλῳ, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόν τινα λιμένα ἐπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιώναι. κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τότε ἅπαντες ἐθαύμαζον, ἀρίστην βίου νομοθέτας ἥντιν' ἂν ἐξεύροιμεν. [1] Αν. εὖγε ὦ Διόγνες] Scribendum πλὰ. εὖγε &c. aut φιλόσοφοι. εὖγε. Marc.

ulciscaris. *Revix.* Euge ô Diogenes omnia pro omnibus ut par erat, egregiè dixisti. *Phil.* Desinite laudare. Infunde responsuro. Tu verò Parrhesiades, vicissim fare: tibi enim aqua nunc defluit: ergo ne cunctaris. *Parrh.* Non omnia mea, ô Philosophia in accusatione sua Diogenes recensuit: sed plura, quæ acerbiora erant, nescio cur prætermisit. Tantum verò aberit ut ea me dixisse negem vel præmeditatam quandam excusationem prætendam, ut siqua hic ipse reticuit, vel ego antehac non protuli, mihi nunc proponenda putem. Ita enim intelliges, quosnam arrogantes, & præstigiatores appellans proclamaverim, & maledictis infectatus sim. Proindè hæc solum observate, nunquid de cunctis verum dixero. Quòd si blasphemi vel asperi quid habere videbitur oratio: non me qui redarguo, sed illos qui talia committunt, culpandos potiùs arbitror. Ego enim quum primum intellexi quam improbæ res causidicos necessariò comitentur, nimirum fraus, mendacium, temeritas, vociferatio, conflictatio, aliaque infinita: hæc equidem ut par erat, declinavi: & ad tua bona me conferens, ô Philosophia, reliquum vitæ curriculum, tanquam ex procella & tempestate ad tranquillum portum appulsus, sub tua tutela vivere expetivi. Ac posteaquam obiter tantùm statuta vestra intuitus essem, te quidem ut necessum erat, hosque omnes admirabar, qui optimæ vitæ fuis-

καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπιγομβρίοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κράτιστα, καὶ ξυμθορώτατα ἀθρόως, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδ' ὑπολιπόντες εἰς τὰς κανόνας, ὃς προτεθείκατε, πρὸς τέχνης ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸ ἑαυτῦ βίον. ὅταῤ νὴ Δία κ' ἐγὼ καθ' ἡμᾶς αὐτὸς ὀλίγοι ποιῶσιν. ὁρῶν δ' πολλοὺς σὺκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἰόντας, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπ' ἐκ πράγματος, τὰ μὲ προχειρα τοῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, ὧν μάλα εἰσὶ τοὺς ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ ἠθικὸν λέγω, κ' τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τῦ βίου ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνηφιγμένους τῷ σχήματι, καὶ τὰ αὐτία ἡμῖν ἐπιτηδεύουσι, καὶ ἀλλοφυεῖ ὄγκῳ τὸ ἀξίωμα τῆ ὑποκίσεως, ἠγανάκτουν. κ' τὸ πρᾶγμα ὁμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, κ' γυναικίας, Ἀχιλέα, ἢ Θησέα, ἢ κ' τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκῶν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικύτῳ σώματι. ὃν ὁρᾷ ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιθ' πέρα ἐκ μετρίᾳ αὐτοῖς σώσεσθαι, ἀλλ' ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τὸ ῥοπάλῳ παίσας τὸ τοιῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ σώσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως καταπεπλυσμένος σώς αὐτῦ. τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὡσ' ἐκεῖνον ὁρῶν, σὺκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τ' ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων σώσωπεῖα σεσῆσθαι, ἢ τ' ὂν Κύμη ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν σκεδαλόμενος, ἠξίει λέων αὐτὸς εἶναι, σώς ἀγνοοῦντας τὸν Κυμαίων ὀγκῶμενον μάλα τραχὺ, fuiſſent inſtitutores, & manus ad ipſos feſtinantibus porrigerent, & ad optima ac utiliſſima adhortarentur, ſiquis ea non tranigrederetur nec interlaberetur: ſed intentis oculis ad regulas illas à vobis propoſitas, ad eas vitam ſuam componeret, ac dirigeret, quod quidem per Iovem pauci noſtrûm faciunt. Cùm autem viderem multos non Philoſophiæ, ſed gloriæ tantùm quæ ex ea capitur ſtudio teneri: & in his quæ ſunt in promptu & vulgaria, quæque cuivis imitari ſit facile, viris bonis valdè ſimiles eſſe barba dico, greſſu, & veſtitu: vita autem & factis ſpeciei contradicere, & ſtudia veſtris contraria amplecti, ac profeſſionis dignitatem corrumpere, indignabar. Eaque res mihi videbatur ſimilis eſſe Tragico hiſtrioni molli & effœminato, qui Achillem, aut Theſeum, aut Herculem ipſum ageret, cùm tamen neque incederet, neque loqueretur Heroicè, ſed ſub larva iſtiuſmodi laſciviret: ut nec Helena, nec Polyxena, cùm iſ earum modeſtiæ minùs conveniret, tolerare poſſent. Nec ſe continuiſſet Herculeſ Callinicus, quin ocyſſimè talem clava percuſſum contriviſſet, ipſum inquam, & perſonam illam, quæ tam effœminatè eum repræſentando contaminaſſet. Et cùm ipſe talia vos ab illis perpeti viderem, non tuli hypocriſeos impudentiam: quòd cùm ſimiæ eſſent, perſonas Heroum aſſumere, vel Cumanum illum aſinum imitari auderent, qui leonina pelle indutus, leo quoque ipſe videri volebat, cùm adverſus Cumæos ignaros valdè aſperum,

καὶ κολακευτικὸν, ἄλλοτε δή τις αὐτὸν ξένῳ τινὶ λέοντα ἐδῶν, καὶ ὄνον, πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὴ μάλιστά μοι δεινὸν ὦ Φιλοσοφία καταφαίνεσθαι, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι [1] εἴ τινα τῶν ἐωρων πονηρὸν, ἢ ἄχημον, ἢ ἀσελγῆ ἢ ἐπιτηδεύοντα, ὃν ἔστιν ὃς ἂν φιλοσοφίαν αὐτῷ ἠπάτα, καὶ τὸν Χρύσιππον ἐδίωκε ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ αὐτὸν ἐπώνυμον, ὁ ἁμαρτάνων ἐκείνῳ ἐποιεῖτο, [2] καὶ ἃ τοῦτοις ἐλόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τῶν κακῶς βιούντων, πονηρὰ ταῦτα ὑμῶν εἰκάζον, ἃ ὡς πολλὰ τεθνηκότων. ἡ γὰρ ἀληθὴς ζωὴ ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτῆ ἐμίνεν, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὀπίσω πεδῶν, ἐκείνων δ' ἐωρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ, καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρημίαν ἐλίσκεσθε μετ' αὐτῆ, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ἁμαρτάνειν συγκατατίθεσθε. τοῦτο δὴ ἔγεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἠλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκειτο ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δ', ἐμοῦ ἐπὶ τούτοις δόντος, εἰς δικαστήριον ἄγατε. ὑμῶν ἦν τινα καὶ τὰ μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα τῶν Θεῶν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὰ αὐτοῦτα ἠγήσεσθε ἐργαζόμενον; ἀλλ' ἃ δίκαιον. ἐπὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται [3] μαστιγῶν εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς

horrendumque rugitum ederet, donec quidam hospes se leonem, & asinum videre sæpe arguit, & fuste cædens insecutus est. Sed quod mihi videbatur maximè indignum, hoc erat: quòd neno non eorum qui ex iis quempiam viderent flagitiosum quid aut turpe, aut impudicum committentem, Philosophiam ipsam accusábat: illico etiam Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, vel cujuscunque cognomen, vel cujuscunque doctrinam delinquens ille assumebat: & ex eo quòd malè viveret aliquis, de vobis multò antè vita functis malè sentiebant. Non enim de vobis viventibus, sed è medio sublatis inquisitio fiebat: omnes verò manifestè cernebant eum atrocia, & indecora perpetrare: vos verò cum ipso damnabamini, similique calumnia pariter convellebamini. Equidem ego cùm hæc viderem non tuli, verùm eos redarguebam, & à vobis secernebam. At vos propter hoc honore me dignum, in judicium rapitis. Nunquid si initiatum quempiam viderem, arcana Deorum prodentem, ac in publicum mysteria efferentem, ideoque indignarer, & reprehenderem, me impium esse existimaretis? At injustum est: quandoquidem certaminum quoque præfecti, eum histrionem qui quum Minervam, vel Neptunum, vel Iovem assumpsit agendum, non rectè,

1 Εἴ τινα τῶν] Angl. τινὰ τῶν melius. *Bourd.* Corrigit Brodæus εἴ τινα τινῶν. Melius fuerit, εἴ τινα τοιοῦτον. Marc.

2 Καὶ τοῦ λόγους] Angl. ἐκ τοῦ φίλους. Bourd. Καὶ τοῦ λόγους ἐποιεῖτο] Brodæus ἐκ τοῦ λόγους προσεποιεῖτο. Sed melius illud ἐποιεῖτο, intelligi enim vult Lucianus: Si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. *Marc.*

3 Μαστιγῶν] Tangit hunc morem Interpres Aristophanis & Oratores Græci. *Bourd.*

1 Τὸ

λῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, ἢ οὐδὲν πω ὀρχίζον) αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅπ τὸ σχῆμα αὐτῶν, τὸ προσωπεῖα, καὶ τὸ χῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπίτηδειον παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδιστα ἂν οἴμαι, μαστιγούμενον. οἰκέτῳ μὲν γὰρ, ἢ ἀγγέλοι, μὴ δεξιῶς ὑποκρίναιτο, μικρὸν τὸ πλημμα. τὸν Δία δ', ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξαιτο τοῖς θεαταῖς, ἀνατρόπαιον ὡς, καὶ ἀσχρόν. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν, πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δ' ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, ὅπω βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον [1] τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, καὶ ἀοργήτου εἶναι, τὸ λαμπρυνομένων τῶν ὑπερφρᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς ἀφελίαθαι, καλὰ ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ γαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δ', καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλουσίους τηθήπασι, καὶ σφᾶς τὸ ἀργύριον κιχήσασιν, ὀρνιλώτεροι μὲν τῶν κωμῳδῶν ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶων, κολακοδιωκότεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν [2] γαλᾶσι ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ σφᾶς τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλοις [3] παροινοῦμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις

rectè, neque ex dignitate Deorum simulavit, flagellare consueverunt. Ac non irascuntur ipsis Dii illi, quòd eum qui suas personas assumpsit, habitumque induit, flagelliferis cædendum tradiderunt, verùm ut puto, vapulantibus delectantur. Servum enim vel nantium minùs aptè agere, parvus est error. Sed Iovem aut Herculem non pro dignitate spectatoribus ostendere, turpe ac piaculo simile esse videtur. Quinimo etiam hoc omnium est absurdissimum, quòd cùm ex iis multi dogmata vestra exactè calleant: ita tamen vivunt, ac si illa ideo tantùm legerint, ac meditati sint ut contraria exerceant. Etenim quæcunque dicunt, ut contemnendas esse pecunias, & gloriam, solumque honestum bonum putandum, ira vacandum, & res hasce splendidas esse despiciendas, & cum ipsis æqualiter conversandum, eximia sunt ô Dii & scita, aut summopere miranda profectò. Verùm hi hæc ipsa mercede docent, & divites admirantur, & pecuniis inhiant, caniculis iracundiores, leporibus timidiores, simiis blandiores, asinis petulantiores, felibus rapaciores, gallis contentiosiores. Itaque risum movent, quum de his rixantur, & circum januas divitum se invicem pulsant, & in conviviis frequentibus epulantur, in eisque tædium laudando pariunt, ac præter decorum

1 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philosophiæ Stoicæ quàm explicat Laërt. in Zen. *Bourd.*

2 Γίλωτα ὀφλισκάνουσιν] Sic apud Plat. Idem passim. *Idem.*

3 Παροινούμενοι] Sana quidem lectio, sed sanior Anglicana παροχυνιζόμενοι, quod passim ead. utatur, ut in Nigrin. vide. *Idem.*

ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα. Καλῶς ἔχοντα [1] ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψιμοιρίᾳ φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τὸ κύλικος ἄπρακτοι, καὶ ἀπρεπῆ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὰ ἄκρατα ὑ φέροντες. οἱ ἰδιῶται γ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδή, καὶ κατ/ύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. τὸ γ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδεὶς ὁτιοῦ λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸ σῶμα κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αὖτε πρασελθών, καὶ ἀναπτεί μὴ λαοῦσι, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῇ χλαμύδι ὀρθὴν πάρεργ ἔχων, καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα, ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, πρασαιτοίη, τὸ ὑποδεέστερον δ/ώμενον. ὅταν μὲ δὴ αὐτός τι δῇ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τ κτησιακὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορα ὁ πλοῦτος. καὶ πῶ γὰ τὸ χρυσίον, ἢ τἀργύριον, ὀδὲν τ [2] ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δ/ ἡς ἐπικρείας δι/ώμενον ἑταίρου ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλου ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ πρασελθών, σιωπή, καὶ ἀπορία, καὶ παλινῳδία τ λόγων πρὸς τὸ σαυτίον. οἱ γ πολλοὶ πρὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, ὡς ἡ ἀρετή, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται. πάντως ταῦτα ἀποπλάσμα, [3] πλερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη. μάστιν ἡμέραν πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. μέχρι γὰ τούτου, φίλου ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ πρόκειμενον ἐν τῷ μέσῃ ingurgitant, & queruli apparent, & inter calices injucunda & absona philosophantur, ac merum non ferunt. Idiotæ autem quotquot compotant, rident scilicet, ac Philosophiam conspuunt, quoniam hujusmodi educat piacula. Illud verò omnium est turpissimum, quòd quum unusquisque eorum nullius se rei indigum profiteatur, sed solum divitem esse sapientem vociferetur, paulò post tamen poscit, & ni accipiat stomachatur: perinde ac siquis regiè ornatus rectam gestet tiaram, & diadema, cæteraque regni insignia, frivolarum tamen rerum indigus, mendicet. Proinde quum illis quippiam est accipiendum, multa oratione prosequuntur, oportere de suo libenter conferre, & indifferentes esse divitias: quid enim aurum & argentum littoralibus à lapillis differat? At quum vetus quispiam amicus & familiaris, opis egens, paucula quædam ex multis postulatum venit, taciturnitas, inopia, ruditas, & dictorum in contrarium palinodia. Varii autem illa de amicitia sermones, & virtus, & honestum quonam abeant ignoro: nam omnino avolantia, & verè alata verba hæc sunt, quibus illi quotidie in disputationibus inter se umbratili certamine depugnant. Eousque enim unusquisque eorum est amicus, quousque nec de auro, nec de argento, quicquam in medium affert. Quòd

1 Ἐμφορούμενοι] Copiosè hanc philosophantium *δυσχέρειαν* explodit in Lapith. dixi supra. *Bourd.*

2 Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. *Idem.*

3 Πτερόεντα ἔπη] Ex Homero, cujus copiosus Interpres Apul. lib. 2. Florid. *Idem.*

σω. ὧν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἀστοργοῦσι δέ, καὶ ἀκήρυκτα πάντα. καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλιπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφυγεν, οἷόν τε οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστᾶν εἰς μέσους αὐτὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες, διάκεινται ἀλλήλους, καὶ τὸν ἁρπάσαντα τὸ ὀστᾶν, ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ [1] βασιλέως τινὸς αἰγύπτιον, πιθήκους ποτὲ [2] πυρρίχιζειν, διδάξαι, καὶ τὰ θηρία μιμεῖσθαι τὰ ἀνθρώπινα, σκευάσαντα τοιαῦτα καὶ ὀρχηστάς, ἀλυπρίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περιθέμενα, καὶ μέχρι πολλοῦ δοκιμεῖν τὸν θεᾶν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα τινὰ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν εἰς τὸ μέσον. οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες. καὶ σκιδαννύμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐφαίνοντο ἀντὶ πυρρίχων, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὰ ἐσθῆτα κατερρήγνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους. τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης, διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τῶν θεατῶν. τοιαῦτα καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠκροώμην, καὶ ὅποτε παύσομαι διελέγχων, οὐ κωμῳδῶν. ἀλλ' ὑμῶν μέν, ἢ τῶν ὑμῖν ὁμοτραπέζων, εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες, μὴ ὅπως μαστείλω ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰκῆ τι, ἢ χαῖον. ἢ πῶς ἂν εἰκῆ ἔχοιμι; τί δὲ τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀ-

Quòd siquis obolum tantummodò indicarit, confestim pax solvitur, omniaque turbantur, atque implacata redduntur, libri obliterantur, virtus aufugit, iisque accidit quod canibus, in quorum medium siquis os projecerit, exiliunt, ieque invicem mordent, eique qui os præripuit, allatrant. Fertur autem rex quidam Ægyptius simias tripudiare docuisse, eaque animalia, (nam ad imitandum humanas actiones maximè sunt apta) celerrimè didicisse, ut purpureis vestibus induta, & personis circundata saltarent, idque spectaculum multo tempore claruisse, donec spectator quidam urbanus, quas nuces in sinu habebat, in medium projecit. Quibus conspectis, simiæ saltationis oblitæ, id quod erant, simiæ pro saltatoribus fuerunt, & personas conterebant, & vestem discerpebant, & pro fructu inter se pugnabant. Ita ut Pyrriches ordo solveretur, & à theatro derideretur. Talia & hi perpetrant; & ego tales insectatus sum conviciis, nec redarguere unquam desinam, & comicè perstringere. Sed quod ad vos, vobisque similes attinet (sunt enim sunt profectò nonnulli qui Philosophiam amplectuntur, vestrisque legibus immorantur) absit ita insaniam, ut quid probrosum & sinistrum proferam. Nam quid dicere possem? quid enim in vita simile commisistis? Sed arro-

1 Βασιλέως τινὸς Αἰγύπτιον] Cleopatra: tangit enim Cleopatræ simiam, ut in tract. Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. Bourd. Atqui libro De mercenariis philosophis non est βασιλέως τινὸς Αἰγύπτιον. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi forte an duæ historiæ sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive, καρύα ibi caricæ aut amygdalæ sive nuces Græcæ ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. Marc.

2 Πυρρίχιζειν] Pro omni genere saltationis, ut id docet πεῖ ὀρχ. Bourd.

1 Ar-

λαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, τί φατὲ πρέπειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι, καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; ἦ Δία Ἡρακλῆς φασι, καὶ Πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ [1] φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ [2] σκυθρωποί εἰσι, δόξαν τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἴσως ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῷ ὑποκρίσεως αὐτῆς. νῦν δ', ἧττον ἂν γοῦν ἀηδὲς μιμήσαιτο, ἢ ὅτοι φιλόσοφος. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, ὁπόσα εἶχον. σὺ δ' ὦ ἀλήθεια, μαρτύρησον αὐτοῖς, εἰ ἀληθῆ ἐστι. Φιλο. μετάσχοι δ' ὦ Παρρησιάδη πορρωτέρω ἔτι. τί ποιήσωμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι δοκοῦμεν ἔδοξεν; Αρετη. ἐγὼ μὲν ὦ φιλοσοφία, μετεῖχον λέγοντος αὐτοῦ, [3] καὶ τὰ μὲν ἐγὼ ἤδειν ἀκούσασα. ἔτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγυμνάζομεν γὰρ ἀκριβῶς ἐκεῖνον τὰ ποιοῦντα αὐτὰ, καὶ ἁρμόζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τοῦδε. τοῦτο δ', ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας εὐαρμόστως, καθάπερ ἐπὶ πίνακος γραφῆς τὰ πάντα κατοικήσας, οὐ τὸ σῶμα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτοὺς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. Φιλο. καίτοι πάνυ ἠρυθρίασα ὦ ἀρετή. ὑμεῖς δ', τί φατέ; Αν. λὴν corpora sed animas etiam ipsas absolutissimè effinxit. *Phil.* Ego quoque planè erubui, ô Virtus. Vos verò quid dicitis? *Reviv.* Quid

rogantes illos, & Deorum inimicos, odio dignos esse puto. Tu enim Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, qua in re tales vobiscum dicitis convenire, aut proprium, ac cognatum in vita præstitisse? Ita per Iovem, Hercules, inquiunt, & Simia. An quia barbas habent, & se philosophari profitentur, & severitatem vultu prætendunt, propterea cum vobis sunt comparandi? An tulissem, si saltem illi ad simulationem fuissent apti. Nunc verò citiùs vultur luscíniam imitabitur, quàm illi Philosophos. Quæ pro me dicendi habebam exposui. At tu Veritas numquid vera sint apud ipsos testificare. *Phil.* Nunc longius ô Parrhesiades, absiste. Quid nos faciamus? quomodo vir hic vobis videtur dixisse? *Virtus.* Ego quidem ô Philosophia, dum iste perorabat, terram subire optabam: adeò vera omnia dixit. Itaque audiens unumquemque eorum qui talia faceret, agnoscebam: interimque ex iis quæ dicebantur, hoc ad istum, hoc verò ad certum illum qui faceret referebam. Denique viros illos perspicuè indicavit, tanquam ex aliqua pictura expressos: nec so-

1 Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. Bourd.

2 Σκυθρωποί εἰσι] Vt in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. *Idem.*

3 Καὶ τὰ μὲν] Sic de merced. conduct. δόξῃ δ' ἂ σεισμὸν συμπεσεῖν ἐκείνοις πάντα. Sic adversus Indoct. δόξῃ τότε χάνειν σοι τὴν γῆν καὶ σκαφῆ, sic ἰταμ. πῶς ἂν μὴ γῆ καταπίοι; eadem in Lapith. sic apud Heliod. lib. 1. νυχόμην δὲ καθεύδουσαν μᾶλλον habent ex Homeri Iliad. 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Æschyli Suppl.

Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμῳ
Βρόχῳ τυχεῖν σὲ σαργάνας. Idem.

1 Ω μι-

τί ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν ἔγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ συνεργάτην ἀναγράψαι; τὰ γὰρ περὶ Ἴλιέων ἀτυχῶς πεπράγαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ᾄδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ὑποτραγῳδείτω. Διο. καὶ αὐτὸς ὦ φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, χθιζαῖον ὄντα. Φιλο. ἄγε δὴ ὦ Παρρησιάδη, ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις κρατεῖς. καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. Παρρ. προσκυνήσω σὲ τὸν γε προσῶτα. μᾶλλον γὰρ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ. σεμνότερον γάρ [1] ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχεις, καὶ μὴ λήξεις στεφανοῦσα. Αρε. ἰκοῦ [2] δεύτερον κρατῆρα· ἤδη καταρχόμεθα προσκαλοῦμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑποσχοῦσι, εἴτ' ὦν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορησάτω Παρρησιάδης ἐκάστου. Παρρ. ὀρθῶς ὦ ἀρετὴ ἔλεξας. ὥστε σὺ πρῶτα συλλογισμὲ, καλέσας εἰς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους. Συλλογ. ἄκουε. σίγα. τοὺς φιλοσόφους ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ φιλοσοφίᾳ, καὶ δίκῃ. Παρρη. ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ, διδάσκει τὼ δίκῃ. οἱ πολλοὶ δ' αὐτῶν, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἄγχουσιν, ἀμφὶ τὰς πλουσίους ὄντες. εἰ δὲ βάλῃ πάντας ἥκειν, καὶ τάδε ὦ συλλογισμὲ κήρυττε. Φιλο. μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ

Quid aliud, quàm à crimine eum absolvi, inter amicosque & benefactores nostros ascribi debere? Planè enim nobis idem quod Iliensibus, accidit: hunc tanquam Tragœdum quempiam in nos excitavimus, qui Phrygum calamitates decantaret. Canat igitur, & Dei inimicos tragicè exagitet. *Diog.* Ego quoque ô Philosophia, planè hominem laudo, quæque illi objeci retracto: & quia generosus est, amicum eum facio. *Phil.* Euge ô Parrhesiades ab accusatione te absolvimus, in omnibus vincis. Cæterùm te nostrum esse scias. *Parrh.* Hanc primam adoravi: verùm aliud magis tragicum opus mihi supereresse puto. Siquidem ô valdè veneranda Victoria quotidie vitam meam reddis venerabilem, nec coronare desinis. *Virtus.* Numquid igitur à secundo jam ordiamur cratere, & illos citemus, ut ob ea quibus in nos injurii fuêre, pœnas expendant? Parrhesiades autem unumquemque accusabit. *Phil.* Rectè ô Virtus, elocuta es. Quapropter heus tu minister Syllogisme in urbem te confer, & Philosophos advoca. *Syllog.* Audi, tace. Philosophi in arcem ascendant, ut apud Virtutem, Philosophiam, & Justitiam accusationem diluant. *Parrh.* Videsne? pauci conveniunt citatione cognita. Nam justitiam præsertim timent. Nec ociosi sunt plerique ipsorum, dum circa divites versantur. Sed si vis ut veniant omnes, præconium his verbis pronuncia Syllogisme. *Phil.* Minimè: sed tu Par-

1 Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex Euripid. *Board.*

2 Δεύτερον κρατῆρα] Specie proverbii. De secundo cratere, Long. lib. 3. ποιμέν. Achil. Tat. lib. 2.

1 Σι-

ὦ Παῤῥησιάδη, θεσπάλφ, καθοπ σοι δοκεῖ. Παρρη. ἐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε. σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι θεσπίκειν αὐτῆς οἴονται ⸗ ὀνόμασι ⸗, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὸν Δημοπολίων. δύο μναῖ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ [1] σησαμοῖ ⸗ πλακοῦς. ὃς δ' ἂν πανυπερβαθὺν ἐπιδείξηται, ⸗ [2] παλάθην ἰχάδων, ἅτός μὲ θεσπεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἔκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. δεῖν ἀναγκαῖα γὰρ τὰ παῦτά μοι, διὰ μὴ παρῇ. πέντε γὰρ συλλογισμοὺς ἐξαπανῶ ⸗. ὁ γὰρ ἥμισυ ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν. [3] κεῖται δ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, τῷ, δήμῳ, ὃς μᾶλλον ἅπασιν ἐρεξέμεν ἔξοχος εἴη βασιλῆι. ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων, ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἥκουσαν μόνον. ⸗ ἔστι γὰρ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι. καὶ ἐστὶ τὸ Ἄρειον πάγον, ἐπὶ πλείοις. ἔνιοι γὰρ, καὶ τὸ τοῦ Τάλω τάφον. οἱδὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προσήμοιοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβοῦντες. νὴ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐσμῷ δ' εἶπω. ἵνα καὶ καθ' ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖσε οἱ μάλα πολλοὶ, κἀν πύλῃσι [4] μυρίοι, ὅσσά τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. [5] μεσὴ δ' ἡ ἀκρόπολις ὑπὸ βαρυχοΐ κλαγγηδὸν θεσκελίζοντων, καὶ παντάχοθι πήρη. πώγων. κολακεία. ἀναισχυντία. βακτηρία. λιχνεία. συλλοτεm εst arx brevi tempore cum clangore confidentium : estque undique pera, barba, adulatio, impudentia, baculus, edacitas, sylloParrhesiades, prout tibi visum fuerit illos advoca. *Parrh.* Hoc non est difficile. Audi, tace. Quicunque se Philosophos esse dicunt, & quicunque nomen hoc ad se spectare arbitrantur, ad distributionem in arcem veniant: duæ minæ singulis dabuntur, & sesamina placenta. Quicunque verò barbam profundam ostenderit, ille caricarum massam insuper accipiet. Nemo verò modestiam, & justitiam & continentiam afferat (hæc enim necessaria non sunt, si non adsint) sed ex modis omnibus quinque syllogismos. Non enim fas absque his sapientem esse *In medioque auri duo sunt objecta talenta, Danda illi qui sit melior certamine cuncto.* Papæ quàm refertus est conflictantium ascensus, postquam duarum minarum mentionem tantùm audiverunt. Ad Pelasgium alii, alii juxta templum Æsculapii, & circum Areopagum etiam plures, nonnulli quoque penes Tali sepulchrum: pars etiam admotis scalis templo Dioscurorum, cum strepitu ascendunt, per lovem etiam confertim, examinis apum instar: & ut Homeri verbis utar: sed inde quamplurimi, illic quoque innumeri, *Quot folia & flores nascuntur tempore verno.* Plena au-

1 Σησαμοῖ ⸗ πλακοῦς] Dixi ad Petron. *Bourd.*

2 Παλάθην ἰχάδων] Hæc passim apud Lucianum hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14. ὁ δὲ διαπύσιος ⸗ ἔτυσι γναίας ἧφ' ἰχάδων τὰ πλεῖστα ἐκδέρεται & τὰς ἀκρίδας ὡς εἶδ' ὅπως ἀπέρριφεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχήνῃ, & μοῖραν τινα ἅτῃ μὴ πόρον κομίζεσθαι οἰκαδε, posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *Idem.*

3 Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. σ. Idem.

4 Μυρίοι] Ex Homer. Il. β. pro ἦρι Angl. ἄρῃ. Idem.

5 Μεσὴ δὲ] Casaub. ad Athen. *Idem.*

1 Μὴ

σμός. Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δ', ὁπόσοι ὡθὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνήκουσαν, ἀφανεῖς, καὶ ἀσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων χρημάτων. τοῦτο γάρ τὸ δεινότατόν ἐστιν ὦ φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ [1] μὴ δῆ ἐπιδείκνυσθαι γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πλησιάτεροι γὰρ οἱ χρῆτες ἴσοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. Φιλο. ἔστω τοῦτο μετ' ὀλίγον. ἀλλὰ [2] δεχώμεθα ἤδη. Πλα. αὐτὸς ἡμᾶς πρῶτος χρὴ τοὺς πλατωνικοὺς λαβεῖν. Πυθ. οὐκ, ἀλλὰ τοὺς πυθαγορικοὺς ἡμᾶς. πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. Στω. λῆρεῖτε. ἀμείνους ἡμεῖς οἱ λάχανα καὶ σύκα. Περιπα. ἀλλ' οὐδ'. ἀλλ' ἴν γε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ οὐκ ἄπειροι τύχης. Επι. ἡμῖν τοῖς ἐπικυρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας. πρὸς δὲ τὰ μνᾶν πρόσμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. Ακαδη. καὶ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἰσχύομεν ἐλεγκτικώτεροι. Στωι. οὐχ ἡμῶνγε τῶν σωϊκῶν παρόντων. Φιλο. παύσασθε φιλονεικοῦντες. ὑμεῖς δ' οἱ κυνικοὶ, μήτε αὖθις ἀλλήλοις, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε. ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι. καὶ νῦν ἔγωγε ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ ἀλήθεια, διακρίσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες εἰσίν. εἶπε ὅσοι μὲν ἂν δύνωσι τὸν ὑμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, δύδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκλημένοι. σὺς χρῆσις δ', καὶ ἀδὲν ἡμῖν προσήκουσιν,

syllogiſmus, avaritia. Ac pauci illi, quotquot ad primum illud præconium aſcenderunt, obſcuri & ignoti, reliquorum turbæ immixti, ſub aliarum formarum ſimilitudine delitescunt. Eſt & hoc ô Philoſophia moleſtiſſimum, & in quo te maximè quis reprehendat, quòd nullas illis notas & ſigna inuſſiſti: ſiquidem præſtigiatores iſti, ſæpius ad perſuadendum, verè philoſophantibus ſunt aptiores. *Phil.* Fiet illud paulò poſt: ſed jam excipiamus. *Plat.* Nos Platonicos par eſt accipere primos. *Pyth.* Minimè: ſed nos Pythagoricos. Prior enim fuit Pythagoras. *Stoic.* Deſipitis. nos Stoici ſumus præſtantiores. *Perip.* Minimè quidem: verùm nos ex Peripato primi ſimus in pecuniis. *Epic.* Nobis Epicureis date placentas, & caricarum maſſas. Quod ad minas attinet, expectabimus, quanvis oporteat nos poſtremos accipere. *Acad.* Vbi ſunt illa duo talenta? ſiquidem nos Academici oſtendemus, quantum aliis ſimus contentioſiores. *Stoic.* Non præſentibus nobis Stoicis. *Phil.* Deſinite contendere, vos verò Cynici, ne vos invicem pulſetis, neque baculis cædatis: nam vos ad alia vocatos eſſe ſcitis. Nunc equidem ego Philoſophia, & hæc Virtus, Veritaſque judicabimus quinam ſint qui verè philoſophantur. Inde qui noſtrum inſtitutis vivere invenientur, fœlices erunt quòd optimi habiti fuerint. Sed præſtigiatores illos, nilque ad nos ſpectantes, ma-

1 Μὴ δῆ] Angl. μαδὲν. Bourd.

2 Δεχώμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτὸς ſic erat legendum, aliter tamen Interpres & Mſſ. & Cod. Florent. *Idem.*

1 Θέρ-

κακὸς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀνυποιεῖῳ τῷ ὑπὲρ αὐτὸς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε τὸν Δία κατὰ τὰ κρημνῶν οἱ πολλοὶ, ἀλλόμενοι· κενὴ σοί ἐστιν ἡ ἀκρόπολις. πλὴν ὀλίγων τούτων, ὑπόσοι μεμενήκασιν, ἃ φοβηθέντες τὴν κεφαλὴν. οἱ ὑπηρέται ἀπίλεσθε τὴν πήραν, ἵνα ὁ Κυνίσκος ἀπόρριψεν τὸ τῇ τροπῇ. φέρ' ἴδω τί ἔχει, ἦτοι [1] θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ [2] ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτας; Παῤῥη. ὄκ. ἀλλὰ χρυσίον τοῦτο, καὶ μύρον, [3] καὶ μαχαιρίδιον δυτικὸν, [4] καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. Φιλο. εὖγε ὦ ἡμέτερε. τοιαῦτά σοι ἴσως τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως. καὶ μὴν τούτων, πρὸς λοιδορίας ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν. Παῤῥη. τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν ἔστω. χρὴ δ' ὑμᾶς σκοπεῖν ὁπόθεν ἀγνοούμενα τοιαῦτα πεπώσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ συντυγχάνοντες οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ ἕτερον βίον. σὺ δ' ὦ ἀλήθεια, ἐξεύρεσκε. ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο χρὴ ποιεῖν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδ' ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν [5] ἀνθρώπων εἰς τὰς χρήσεις μεμιγμένοι. Αλη. ἐπ-

malos male perdemus: ne ſuperbi illi quæ ſunt ſupra ſe affectent. Quid hoc rei eſt? Fugitis per Iovem multi per confragoſa deſilientes: jamque arx eſt vacua: præter paucos illos qui judicium non formidantes remanſere. Vos verò miniſtri peram tollite, quam Cyniſcus fugiendo abjecit. Age videam quid habeat, an lupinos, librumve, aut panes cibarios? *Parrh.* Minimè: ſed aurum hoc, & unguentum cultrum ſacrificuli? & ſpeculum, & talos. *Phil.* Euge ô generoſe, hæc tibi exercitationis erant viatica: cumque his æquum eſſe cenſebas omnibus conviciari, atque alios docere. *Parrh.* Tales illi ſunt nobis. Cæterùm oportet vos conſiderare, quo pacto deſinent hæc ignota eſſe, & dignoſcentur qui tecum conſuefcunt, quinam illorum ſint boni, quinam contra alterius ſint vitæ. Tu autem Veritas illud comperito. Nam è re tua fuerit, ut tibi mendacium non prævaleat: neu præ ignorantia pravi homines immixti bonis deliteſcant. *Verit.* Hac in re

1 Θέρμους] Dixi ad Petronii *lupinos*. Bourd.

2 Ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτας] Hæc omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *Idem.*

3 Καὶ μαχαιρίδιον δυτικὸν] *Seceſpita*. Caſaubon. ad Suet. Aug. dico fuſe alibi. *Idem.* Brodæus μαχαιρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium*. Verùm ἀτυχεῖ παντάπασιν. Dixiſſet ſaltem *Delphicum cultrum*. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον δυτικὸν cultellum ſacrificatorium, ſive cultrum ad ſacrificia, ac feſtos dies atque epulas. Culter Delphicus neceſſitatis: cultellus ſacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perſtringit autem res ad uſum hujuſce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, ſed quæ ſummarum deliciarum ſint, χρυσίον, μῦρον, μαχαιρίδιον δυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. *Aurum, unguentum, cultellum ad ſacrificia, ſpeculum, teſſeras*, &c. Quemadmodum ſacrificationes gumiis epularum occaſiones fuerint, longum fuerit nunc ediſſertare. *Marc.*

4 Καὶ κάτοπτρον] Hæc eleganter apud Apul. in Apol. *Bourd.*

5 Ἀνθρώπων εἰς τὰς χρήσεις μεμιγμένοι] Alia Anglic. Cod. lectio οἱ φαῦλοι τῷ ἀνθρώπῳ τὰ ἐς χρήσεις μεμιμημένοι. Idem.

1 Θα-

οὐτῶ εἰ δοκεῖ Παῤῥησιάδῃ, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπὶ χρησοῖς ὠφελίαις, καὶ οὔσης ἡμῖν, καὶ σὺ ὦ φιλοσοφίᾳ, μᾶλιστα θαυμαζούσης, ἐξελεγχθέντα μετ' αὐτοῦ τὸ ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν συντυγχάνειν. εἰθ' ὃν μὲν ἂν αὖξῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανούτω θαλῆ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ πρυτανεῖον καλεσάτω. ὧ δέ τινι οἷοι πολλοί εἰσι, καταρᾶσθω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας σὺν τύχῃ, τὸ τριβώνιον περικατάστας, ἀποκειράσθω τὰ πώγωνα σὺν χειρὶ παγχρυσείῳ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ ᾧ μετώπῳ στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω καὶ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ᾧ καυτηρίῳ, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. Φιλο. οὖν ὦ ἀληθεία. ὁ δ' ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷόν ὁ τῶν ἀετῶν φησὶ τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται. ἐμοὶ Δία. ὥστε κἀκεῖνος ἀποβλέπειν τὸ φῶς, καὶ φησὶ σκέπτεσθαι. ἀλλὰ φησὶ χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὧν ἐμοὶ ἂν αὐτῶν εἴδῃς ἐπιθυμοῦντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον φησὶ τὴν ὄψιν, ὅτῳ ἔστω, ὁ τοῦ θαλοῦ στέφομαι. ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τοῦ χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείρειν ex Parrhesiadis arbitrio, siquidem probus, ac nobis benevolus est vitus, teque ô Philosophia maximè admiratur: ita faciamus: ut assumpto secum Elencho, conveniat omnes qui se philosophari profitentur: tum quem verè legitimum Philosophiæ ælumnum invenerit, corona coronet oleagina, & in prytaneum vocet. Si verò in aliquem, quales multi sunt, execrandum virum, ac Philosophiæ simulatorem inciderit, attritam vestem dilaceret, barbamque hirci tonsoria novacula abradat, frontique stigmata imprimat, vel inter media supercilia inurat sitque inustionis figura Vulpes, aut Simia. *Phil.* Euge Veritas. Talis autem ô Parrhesiades, sit Elenchus, qualis aquilarum pullus ad solem esse fertur. Non per Iovem tamen, ita ut lumen obtueantur, indeque probentur. Verùm exposito coram illis auro, gloria, voluptate, quem ipsorum ea despicere videris, & nequaquam ad aspiciendum trahi, is esto qui oleagino ramo coronetur. Quem verò fixis oculis intuentem, manumque ad aurum protendentem deprehenderis, hunc abrasa priùs barba, inurendum ab-

1 Θαλῆ στεφάνῳ] Sic postea τῷ θαλῷ στεφίσθω, Grammatici Græci idem esse ajunt ac θαλλὸς, quid autem θαλλὸς Theocr. docet Eryll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὄζον κρατὸς ut apud Hesych. verbo χύτλασον cujus locum emendat Clariss. Scal. χύτλῳ δὲ κρατὸς ὄζος ὥσκῳ παρὰ χωμύοις &c. vocaverunt Latini sagmina Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, ἀπαρχή. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam asserant fuisse ramos olivæ quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν usi sunt & Latini ut autor Ceir.

Pergit Amyclæo spargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

ramo frondentis oliva. Bourd.

2 Φιλο-

τα περίτερα τ πώγωνα. Παῤῥη. ὡς ἔδοξεν ἴσως ταῦτα ὦ φιλοσοφία. καὶ ὄψῃ αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν, ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκόμορφους. ὀλίγους δ καὶ ἐστεφανωμένους. εἰ βούλεσθε μάρτυσι, κἀντεῦθεν ἀνάξω τινὰς ὑμῖν τῇ Διὶ αὐτῶν. Φιλο. πῶς λέγεις, ἀνάξεις τὰς φυγόντας; Παῤῥη. ναὶ μάλα, ὦ ἡ ἱερεία μοι ἔτλη σχεῖν ὀλίγον χρῆσαι τοῦ ὁρμιαίου σοι νῦν καὶ τοῦ ἄγκιστρου, ὅπως ὁ ἁλιεὺς ἀνέδηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. Ιε. ἰδοὺ δὴ λάβε καὶ τ κάλαμόν γε ἅμα, ὡς παῖτ' ἔχοις. Παῤῥη. ἔχων ὦ ἱέρεια, καὶ ἰχάδας μοι πανὺ δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον δ χρυσίου. Ιε. λάμβανε. [1] Φιλο. τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥη. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθίζομαι ἐπὶ τὸ ἄκρον δ τειχίου, [2] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. Φιλο. τί ταῦτα ὦ Παῤῥησιάδη ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους ἁλιεύσειν οἴει γωνίας ἐκ δ Πηλασγικοῦ; Παῤῥη. σιώπησον ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν σκόπει. σὺ δ Ποσειδὼν ἁρκεῖ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τ ἰχθύων. ἀλλ' ὁρῶ τινα λάφυρον ὑμενέχη, μᾶλλον δ χρυσοφρῶν. Ελεύ. ὄκ. ἀλλὰ χαλεός ἐστι. περισπερχέται δὴ πρὸς ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὀσφραίνεται δ χρυσίου. πλησίον ἤδη ἐστίν. ἔψαυσεν. εἴληπται. ἀναπάσωμεν. Παῤῥη. καὶ σὺ ὦ ἕλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τ ὁρμιᾶς. ὡνὴ ἐστί. φέρ' abducas. *Parrh.* Hæc, ô Philosophia, erunt, ut censes: & confestim permultos eorum vulpe, vel simia notatos videbis, paucos verò coronatos: quinimo si placuerit, nonnullos illorum vobis per Iovem huc adducam. *Phil.* Quid ais? fugientes adduces? *Parrh.* Ita quidem, si sacerdos funiculum hunc, & hamum à Piræensi piscatore dicatum, velit mihi parumper commodare. *Sacerd.* En accipe, calamumque simul, ut habeas omnia. *Parrh.* Quin igitur Sacerdos, caricas aliquas, parumque auri da mihi properè. *Sacerd.* Accipe. *Phil.* Quidnam vir hic facere intendit? *Parrh.* Hamo carica & auro inescato, summo muro insidens in urbem demisit. *Phil.* Quid agis ô Parrhesiades? numquid lapides [1] ex Pelasgico piscari decrevisti? *Parrh.* Tace Philosophia, ac prædam expecta. Tu verò piscator Neptune, tu quoque chara Amphitrite, multos pisces nobis immitte. At Iupum quendam ingentem video, vel potiùs auratam. *Libert.* Minimè. felis est, accedit ad hamum hians, aurum odoratur, prope jam adest, tetigit, captus est, attrahamus. *Parrh.* Tu quoque Elenche, nunc una funiculum arripe: attractus est. Age videam

1 Φιλο. τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥη. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] Brodæus. ubi notata παῤῥησιάδης persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim Parrheliades Philosophiæ cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratoriè τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται pro τί πράττειν διανοῦ ὦ παῤῥησιάδη; Mutavit personam ut exprimeretur admiratio rei novæ. Virtutis personæ locus hic nullus est. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiæ τί ταῦτα, &c. *Marc.*

2 Καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν] Καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. Idem.

3 *Ex Pelasgico*] Pelasgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum est. *Cogn.*

1 Λῦσον

ἴδω πῆς εἰ ὦ βέλτιστε ἰχθύων. [1] ὦῶν ὄντος γε. Ἡρακλεῖς τῶ ὀδόντων. πῆ τοῦτο ὦ γενναιότατε ἐλήφθης, λιχνεύων ὧδε τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας, ὑπολελυκώς; ἀλλὰ νῦν ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν, ὅτι τῶ βραγχίων ἀπειρημένῳ. ἐξέλωμαι τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τεῖνον κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον. ἢ δ' ἰσχὰς ἤδη ὑποσέσηπται, καὶ τὸ χρυσίον σὺν τῇ κοιλίᾳ. Διογ. μὰ Δία ἐξεμεσάτω, ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλας δελεάσωμεν. Παῤῥη. οὔ ἔγωγ'. τί φῄς ὦ Διόγνες; οἶσθα τοῦτον ὅστις ἐστιν. ἢ ὑποσκάζει τι πάθος; Διογ. ὑδαμῶς. Παῤῥη. πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δυ' ὀβολοῖν ὑπερτίθημι αὐτὸν ἐπιμελῶς. Διο. πολὺ λείαις. ἄῤῥωστός τε γάρ ἐστι, καὶ ἀδηχὴς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος. ἄφες αὐτὸν τῇ κεφαλῇ δὲ τῇ πέτρας. σὺ δὲ ἄλλον ἀνάπεμπε, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον. ἐκεῖνο μέντοι ὅρα ὦ Παῤῥησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, διασκλασθῇ. Παῤῥη. θάῤῥει ὦ Διόγνες, καθοί εἰσι, καὶ τῶ ἀφύων ἐλαφρότεροι. Διο. νὴ Δία ἀφυέστατοί γε. ἀνάσπα τοίνυν ὅμως. Παῤῥη. ἰδοὺ πῆς ἄλλος ὅδε ὁ πλάτων, ὡσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς ὑποσύρεται; ψῆττά πις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον κατέπιεν. ἔχεται. ἀνασπάσω. πῆς ἐστι; Διογ. ὁ πλατωνικὸς εἶναι λέγων. Πλατ. καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; Παῤῥη. τί φῄς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; Πλατ. δὸς δὴ αὖτῆς πέτρας καὶ σύ τ' ὦ. Διο. ἐπ' ἄλλον καθείωμεν. Παῤῥη. καὶ μὲν ὁρῶ τινα πύγκαλον ὑποσύρα. ὡς ἂν σὺ βυθῷ δόξεις ποικίλον τιν' χρόαν, ταινίας τινὰς ἐπὶ θατέρου νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα τις quis sis ô piscium optime. Clamat ille: quales hercle dentes! Quid hoc rei est ô generosissime, circa petras liguriendo captus es, ubi te latitaturum sperabas? at nunc à branchiis pendens manifestus eris omnibus. Escam hanc, & hamum hunc extrahamus. En vacuus hamus: carica cum auro ventri jam adhæret. *Diog.* Per Iovem evomat, ut alios etiam inescemus. *Parrh.* Bene habet, quid ais ô Diogenes? tune hunc quisnam sit nosti? num ad te attinet? *Diog.* Nequaquam. *Parrh.* Quid igitur? quo precio dignus hic est dicendus? ego enim pridie duobus obolis eum æstimavi. *Diog.* Nimium dicis: nam & cibo est inutilis, & turpis, & durus, & neglectus. Hunc in caput à saxo præcipitem da. Tu verò alium demisso hamo attrahe: atqui videtis ô Parrhesiades ne tibi calamus inflexus abrumpatur. *Parrh.* Confide Diogenes, leves sunt & aphyis tenuiores. *Diog.* Per Iovem leviſſimi: attamen trahe. *Parrh.* Ecce. Quisnam alius hic latus, tanquam semisectus piscis accedit? Pisceta quædam hamo inhians: deglutivit: tenetur: attrahatur: quisnam est? *Diog.* Platonicum se asserit. *Plat.* Et tu execrande ad aurum accedis? *Parrh.* Quid ais Plato? quid illo agamus? *Plat.* Ab hac eadem petra & ille. *Diog.* Ad capiendum alium demittatur. *Parrh.* Atqui belliſſimum quendam accedentem video, ac si in profundo varii coloris appareat, ac vittas quasdam auratas super dorso habeat. Videſ-

1 Αὖων ὅτος γε] Hæc verba non sunt in Angl. Cod. *Bourd.*

πα. ὁρᾷς ὦ ἔλεγχε; ὁ τῆ Ἀριστοτέλους ὡθουμένῳ, οὗτος ἐστιν. ἦλθεν. εἶπε πάλιν ἀπενήξατο. περισκοπῆ ἀκριβῶς. οὐδὲν ἐπανῆλθεν. ἔχανεν. εἵλκυσται. ἀνιμῶμαι. Ἀρμ. μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ ὦ Παρρησιάδη. ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστιν. Παρρη. ἀλλ' οὗτος ὁ Ἀριστοτέλης ἦ τῶν πετρῶν; Διο. ἀλλ' ἰδοὺ πολλοὺς μὲν τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ καὶ ποικίλους ὁμοχρόους, ἀκριβῶς δὲ τὸν ἐπιφανέστατον συστραφησόμενος, ἐχίνου δυσληπτότερος. ἦπερ σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει. ἀλλ' ὑπάρχει. ἰκμὰς εἰ καὶ ἔνα πινὰ σὺν τῇ ἀγέλῃ ἀναπασαίμην. ἕξει γὰρ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. Ελεγ. κάλει, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσεις μὲν ὡστόσον ἐπιπολὺ τὸ ὁρμιᾶς, ὡς μὴ δάκῃσίν τοῖς ὀδοῦσι, κρέπιον τὸ χρυσίον. Παρρη. καθήκα. σὺ δ' ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βασανᾶ, μάχονται δὲ δειλαίως. καὶ οἱ μὲν, ξυμάμαρ πολλοὶ ἐπεσώρευσαν τὴν ἰχάδα. οἱδὲ, ἀποσφῶντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. οὐκ ἐᾷ. ἀλλ' ἐπάρῃτις μάλα καρτερῶς. φέρ' ἴδω τίνων ἐπώνυμον σαυτὸν εἶναι λέγεις. καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν. ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὁπόθεν ἔχει διδάσκαλον αὐτόν. Ελεγ. Χρύσιππον τοῦτον. Παρρη. μὰ Δία, οἶδα τὸν ἄνδρα, καὶ χρυσίον οἱμαι σοφὸν τὸν ὀνόμαλλε. σὺ δ' ὦν Χρύσιππε, πόθεν τὸν Ἀθηναῖς εἰπὲ οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρρησιάζεσθαι αὐτοὺς ποιεῖν; Χρυ. μὰ Δία ὑπερεμοὶ ἐρωτᾷς ὦ Παρρησιάδη. προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιαῦτα ὄντας. Παρρη. ἴθυγε ὦ Χρύσιππε γενναίως εἰ. ἐπὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μὴ

Videſ-ne Elenche? Hic eſt qui Ariſtotelem ſimulat: venit, deinde rurſus enatavit. circumſpice diligenter: iterum venit, hiavit, captus eſt: extrahatur. *Ariſtot.* Ne me Parrheſiades de ipſo interroges: quis enim ſit ignoro. *Parrh.* Numquid ô Ariſtoteles etiam, iſte è laxo dejiciendus? *Diog.* At ecce multos hic conſpicio piſces, paricolores, ſpinoſos, in ſuperficie aſperiores: echinis captu difficiliores. Verriculo opus eſſet, at non adeſt: ſatis erit ſi vel unum ex grege attrahamus: veniet autem ad hamum is nimirum qui eſt ipſorum audaciſſimus. *Elench.* Demitte, ſi videtur: priuſque ferro multum munias funiculum, ne eum devorato auro dentibus ſecet. *Parrh.* Demiſi. Tu verò Neptune capturam abſolve. Papæ! pro eſca depugnant: aliique ſimul multi caricam circumrodunt: alii verò adhærent auro tenaciter. Bene habet, valdè robuſtus aliquis transfixus eſt. Age ſciam cui te cognominem eſſe dicas. Atqui ridiculus ſum, qui piſcem loqui cogam. muti enim ſunt illi. Verùm Elenche, dic quemnam magiſtrum hic habeat. *Elench.* Chryſippum hunc. *Parrh.* Intelligo: puta quoniam aurum ineſt nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam dicito: noſti-ne viros iſtos, vel ipſos ut talia faciant, hortaris? *Chry.* Per Iovem Parrheſiades interrogas contumelioſe, qui nobis cum talibus convenire ſuſpicaris. *Parrh.* Euge Chryſippe, generoſus es. Ergo & iſte cum aliis in

1 Ω' Πόσειδον] Auctior vocc una Angl. Cod. πεχεῖαι ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. Bourd.

1 Περὶ

πῶν ἄλλων, ἐπὶ ϗ ἀκανθώδης ἐστί. ϗ δέ μὴ ἀφαιρῇ τις τὸ λαιμόν, ἐσθίων. Φιλο. ἄλις ὦ Παρρησιάδη τὰ ἄχρηα, μὴ καί τίς σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἰχηϗ ὀφωράσας τὸ χρυσίον, ϗ τὸ ἄγκιστρον. εἶτά σε ἀπαίσας τῇ ἱερείᾳ δῴησ. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσοντες. καιρὸς ϗ ϗ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ ϗ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς θεσμίας. σὺ ϗ ϗ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παρρησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκαλέσετε ὡς ἔφλω. Παρρη. ἔσται ταῦτα ὦ φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς ϗ καπίωμεν ὦ Ἔλεγχε, ϗ πλώμεν τὸ παρηγαλμένα, ποῖ ϗ ϗ θεσθον ἀπιέναι δεήσῃ; ἢ ὧν ἐς τὸν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸν Στοάν; ἀπὸ ϗ Λυκείου ποιησόμεθα τὸν ἀρχόν. ἀλλ' οὐδὲν διοίσῃ τοῦτο. τὸν οἶδα ἐγὼ ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στρόνων, πολλῶν ϗ τῶν κανσηλίων δεησόμεθα.

in caput præcipitetur: siquidem est spinosus: verendumque est, ne qui comederit guttur configat. *Phil.* Prædæ satis est ὁ Parrhesiades, nequis (ut multi solent) auro & hamo deglutitis abeat: deinde te sacerdoti rependere oporteat. Proinde nos eamus ambulatum. Tempus etiam est ut vos unde venistis revertamini: ne ultra præscriptum diem commoremini. Tu verò Parrhesiades, & Elenche, omnes in orbem obeundo, vel coronate, vel inurite, ut dixi. *Parrh.* Hæc fient Philosophia. Valete homines optimi. Nos verò Elenche descendamus, & jussa exequamur. Sed quò primùm erit eundum? Num in Academiam, vel in Stoam? A Lyceo initium faciamus: nihil hoc refert. At hoc ego novi, fore ut quocunque perveniemus, paucis coronis, multis cauteriis indigeamus.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

CATAPLVS, SIVE TYRANNVS.

ΑΡGVMENTVM.

Vti supra in Menippo, divitum exitus ac pœnas descripsit, recitato etiam decreto, quo anima illorum in asinos migrare jubentur, ita hic sub Megapenthis persona, Tyrannorum vitam, mores, exitus, & qua tandem post hanc vitam, animorum supplicia & cruciatus illos maneant, exponit: amplificatis his etiam antithesi quadam, dum sutorem Micyllum, & Philosophum Cynicum, utrumque pauperem, alterum etiam virtuti ac sapientiæ deditum, cum illo componit. Illud videlicet innuens, quòd, qui potentiam & divitias sectantur, & vitam plerumque pessimam atque nequissimam agant, & mortem quàm gravissimam animo patiantur. Contrà autem, qui à rebus istis mundanis, iisdemque malorum omnium principiis & causis, animum remotum ac liberum habent, quique

virtutem pre iis, quæ vulgus appetit & miratur, colunt, illos & mortem contemnere solere, neque ullis conscientia flagris facilè perterreri. Tractat autem hac, pro more ac instituto suo, fabuloso rursum dramate quodam, ficta umbrarum transfretatione apud Acherontem, in qua dum & tyrannus hic trajiciendus foret, mora cæteris, renitente ac mortem deprecante illo, injicitur. Quam rem Charonte atque aliis graviter ferentibus, tandem Mercurius collo attractum illum, in navem compellit, adjuvantibus ad id pauperibus illis Cynisco & Micyllo. Porrò ubi jam trajectum esset, rursus apud Rhadamanthum eodem pacto judicium subterfugere velle idem fingit, sed tamen & ibi in medium protractus, & à Cynisco accusatus, extremo tandem supplicio damnatur.

ΧΑΡΩΝ.

Ἴεν ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο, ἡμῖν πάλαι σύντριπτος, καὶ [1] πρὸς ἀναγωγὴν δὴ μάλα παρεσκευάσμενον· ὅ, τε γὰρ [2] ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὤρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [3] διακέκριται, καὶ τὼ κωπῶν ἑκάστη [4] τετρόπωται. κωλύει τε οὐδὲν ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναπάσασθαι, καὶ ἀποπλεῖν. ὁ δὴ Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ χθὲς [5] ἀμφὶ βλαυτὸν ἦν. ἡμεῖς δ', οὐδέπω δὴ ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλοῦτων οὐ οἶδ' ὅπι ἐμὲ φαθυμεῖν ὠ

CHARON.

Age Clotho jamdudum hæc scapha nobis est parata, & ad trajectionem commodè admodum instructa: siquidem exhausta est sentina, malus erectus, velum passum, remi singuli scalmo alligati: nihilque per me obstat, quin extracta anchora solvamus. Moratur autem Mercurius qui jamdiu adesse deberet. Itaque vectoribus ut vides, vacuus est hic ponto, qui jam ter hodie trajecisse potuisset. Et jam ad vesperam vergit dies: nos autem nondum vel obolum lucrifecimus. Porrò Pluto, sat scio, me interea desidere sus-

pi-

1 Πρὸς ἀναγωγὴν] Ἀνάπλεν. Bourd.

2 Ἄντλος] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, sic & Grammatici. *Idem.*

3 Παρακέκριται] Dictio Atticorum propria ἔστω γράφασιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. Idem.

4 Τέτρωπω] Ἐν τῷ ἐπωτηρίῳ ἐμβάλλει. Est autem ἐπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν: tangit Hesych. verb. ἐπώτιδας. Idem.

5 Ἀμφὶ βλαυτὸν] Quid sit βλαυτὸν satis abunde declarant Interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βλαυτὸν τὴν δειλίαν ὥραν ἢ τὸ ἕωθεν λύει τὸ βοῶν. scrib. βαλκτόν. Eust. ad illud Il. ϖ.

Ἡ μὲν ἠέλιος μετανέστατο βλαυτόν δε

Hoc voluit Virg. 2. Ecl.

Aspice aratra jugo referunt suspensa juvenci.

Non quod ibi somniavit Scrvi. *Idem.*

1 Πα-

τούτοις ὑπολήψεται. καὶ ταῦτα, παρ' ἄλλου ὅσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κάγαθὸς νεκροπομπος, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναπέπαυται ἡμᾶς ἐπιλείπων. καὶ ἤτοι [1] παλαιᾷ μὴ τῇ ἐφήβων, ἢ κιθαρίζῃ, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὰ λήθην τὸν αὐτῷ. ἢ ποικίλλεται καὶ κλωπούσῃ ὁ γλυκὺς παρελθών. μία γὰρ αὐτὸ καὶ αὐτὴ τῶν τεχνῶν. ὅθεν ἂν ἐλαύνεσθαι δέοι ἡμᾶς. καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν. Κλω. τί δὲ οἶδας ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία συμπέπτωκεν αὐτῷ. ἢ Διὸς ἐπὶ τέλει δεηθέντος ἀποχρήσεται τοῦ ἄνω πτέρυγι; διατόνης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. Χα. ἀλλ' οὐκ ὤστε ὦ Κλωθοῖ πέρα ἢ μίτου διατόζειν καὶ τὴν κτήμασιν, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπίεναι δέον κατεσχήκαμεν, ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνος, καὶ [2] χοαί, [3] καὶ πόπανα, [4] καὶ σπασμάτια. τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ ὕδασι, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥ τε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον. ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε. καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων. ἐπισθεῖν δὲ κατιόντι καπίνη, χολὴ, καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται. Κλω. μηκέτι χαλέπαινε ὦ Χάρων. πλησίον

spicabitur, idque cùm alius sit culpa. Cæterum bonus ille & egregius umbrarum dux, ut manium aliquis, ipse hausta apud superos oblivionis aqua, ad nos redire non meminit. Et vel cum ephebis luctatur, vel citharam pulsat, vel aliquas orationes pronunciat, suas nugas ostentans: vel alicubi furatur inter redeundum ille generosus: hæc enim est ejus artium una. Hic igitur liberè erga nos sè gerit, idque cùm nolter sit dimidia ex parte. *Clo.* At qui scis ô Charon, annon aliquod ipsi negocium acciderit, si diutiùs ad res superum ejus opera Iovi sit opus? Herus autem est & ille. *Ch.* At non ita ut communi ministro præter modum imperitare debeat: siquidem nos eum abeundi tempore nunquam detinuimus: sed ego causam scio. Nam apud nos est tantùm asphodelus, libamina, placentulæ, exequiæ: cætera verò, caligo, nebula, tenebræ. Sed in cœlo clara sunt omnia, ambrosia multa, nectar copiosum. Idcirco suaviùs apud illos morari mihi videtur: sed à nobis avolare solet, quasi è carcere aliquo aufugiat. Descendendi verò tempore, lentè, pedetentim, ægrè tandem advenit. *Clo.* Mitte iram istam Charon: nam hic prope adest

1 Παλαιᾷ μὴ τῇ ἐφήβων] Hæ omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. *Bourd.*

2 Χοαί] Dico ad Heliod. χοαὶ, τὸ ὀπτηθέν τοῖς ὑποδαυῦσι μελίκρατον. Idem.

3 Καὶ πόπανα] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interph. Aristoph. Thesmoph. & Lucian. Necyo. quid sit autem πόπανον docent Poll. Hesych. Suid. *Idem.*

4 Καὶ σπασμάτια] Τὰ φοσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. *placula*, ἄγος γὰρ μίασμα. Hesych. *Idem.*

ὃ αὐτὸς ἔτ᾽ ὡς ὁρᾷς, πολλὰς πινὰς ἡμῖν ἄγων. μᾶλλον ὑ ὥσπερ τ αὐτόπλοιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥᾳδίᾳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο ; δεδεμένον τινὰ σὺ αὐτῶν. καὶ ἄλλον γελῶντα, ἵνα δὲ πινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον σὺ τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, ὁρμὴν σπουδῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς ὃ καὶ τ Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥέοντα, καὶ τὼ πόδε κεκινημένον. καὶ πυθόμενον, μεσὸν γὰρ ἄνθρωπον αὐτὸ τὸ σῶμα ; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ ; τίς ἡ σπουδή ; πεπραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας. Ερ. τί δ᾽ ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τυτονὶ τ ἀλιτήριον ἀποδράντα μεθοδιώκων, ὀλίγου δεῖν ᾽ λειπόνεως ὑμῖν πήμερον ἐχόμενος ; Κλω. τίς δ᾽ ἐστιν ; ἢ τί βαλόμενον ἀπεδίδρασκε ; Ερ. τυτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐθέλει. ἔστι γὰρ βασιλεύς τις, ἢ τύραννον ἀπὸ γῆν τ ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκυῖ πολλῆς πον δύδαιμονίας ἑστηκὼς λέγων. Κλω. εἶθ᾽ ὁ μάταιον ἀπεδίδρασκεν ὡς ἐπιθιῶναι δυνάμενον, ἐπιλελοιπότ ἤδη ἐπικεκλωσμένης αὐτῷ ἡμέρας ; Ερ. ἀπεδίδρασκε λέγεις ; εἰ γὰρ μὴ ὁ γυναιόταλον ἔτ᾽, ὁ τὸ ξύλον, συνήρχησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, κἂν ὤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ᾽ ὅ γὰρ μοι ἐδωδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ᾽ ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε κὐ ἀντέπασα. καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων ὡς τὰδαφος, ὁ παντελῶς ὀλίγως ἐῶν. σὺ οὖν ὃ καὶ ἐκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεῖναι ὡς ὀλίγον ἀξιῶν, κὐ ᾽ πολλὰ δύσιν ὑπεχώρουν. ἐγὼ ὃ adest ut vides, complures nobis adducens, vel potiùs densam turbam velut gregem virga abigens. Sed quid hoc rei est? Quendam inter ipsos vinctum, & alium ridentem, alium cui pera dependet, quique manu baculum tenet. Video, aperumque intuetur, alioque accelerat. Annon & Mercurium ipsum sudore diffluentem, pedibus pulverulentis, anhelantem, adeò ut ipsi os spiritu sit plenum, cernis? Quid hoc rei est ô Mercuri? quæ hæc properatio? nobis enim perturbatus videris. *Merc.* Quid aliud ô Clotho, quàm quod scelestum hunc fugientem insequens, vobis hodie navis desertor propemodum sum factus? *Cl.* At quisnam est? aut quid sibi volens aufugit? *Mer.* Hoc manifestum est, quòd mallet vivere. Est autem rex aliquis, vel tyrannus, quantum ex ejulatu ejus conjicere est, ex eoque quod magna se fœlicitate privatum conqueritur. *Cl.* An stolidus ille aufugiebat quasi posset supervivere, cùm jam innexum illi filum defecisset? *Merc.* Aufugiebat dicis? Nam nisi generosissimus iste, qui baculum gestat, auxilio mihi fuisset: sicque ipsum comprehensum ligassemus nobis effugisset. Nam ex quo illum mihi tradidit Atropos, per totam viam obniti & retrahere non destitit: sed pedibus solo firmiter innitens, nequaquam ductu fuit facilis. Interdum supplicabat & deprecabatur postulans se paulisper dimitti pollicensque multa se daturum. At ego, ut

1 Λειπόνεως] Ο' μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. Bourd.
2 Οὗτος ὁ τὸ ξύλον] Vt inferius ὡς ὃ ὁ τὸ ξύλον. Marc.
3 πολλὰ δώσειν] Vt in Dial. mort. ex Homer. πολλὰ δ᾽ ὑπέρειτε. Bourd.
1 Τὴν

ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίεν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δ' ἤδη κατ' αὐτὸ ἦμεν, ἐμὲ τὸν νεκρὸν ὡς ἕνα ἀπαριθμήσας τῶν Αἰακοῦ, κἀκεῖνα λογιζόμενα αὐτὸς, ὡς τὸ δίψος τῆς ἀδελφῆς πιμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ τρισκατάρατος, ἀπῆν ὤχετο. εὐέδη δὲν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ. καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ. ἄλις σοι αἱ ἐν ἁρπαγῇ παιδιαί. τὰ νεκρῶν δ', ἀκριβῶς, καὶ ὐδαμῶς λαθεῖν δυάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς ὡς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένας. σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων, εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς ὐδ' ἀληλογισμένη σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δ' ἐρυθριάσας ὡς τὰ λοιπὰ, παχέως ὑπεμνήσθην τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν. καπειδὴ περιβλέπων ὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, σωσεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐλίκνουν ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγνωσιν. ὡς τὸ φῶς. εἶπεν δ' αὐθαιρέτως μοι ὁ βέλτιστος ἀνήρ. καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὕπνου λήγοντες, καθαλλόμεθα μεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ. ὐδὲ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν. Κλω. ἡμεῖς δὲ ὦ Χάρων. ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγινώσκομεν. Χα. τί δὲν ἔπ ἀμέλομεν, ὡς ὐχ ἱκανῆς ἡμῖν μεμνημένης διαπειδῆς; Κλω. ὦ λέγεις. ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ περιελασάμην τὸ βιβλίον, καὶ σοὶ [1] τὴν δικαίαν καθεζομένῃ, ὡς ἕνα, ἐπιβαίνοντα ἑκάστον αὐτῶν, διαγνώσομαί τις καὶ πόθεν, καὶ ὁπόσα πεπλεύκει τὸ πρό-

ut par erat, non dimisi, videns impossibilia optantem. Porrò cùm jam in ipsis faucibus essemus, & defunctos Æaco pro more numerarem, ipsosque ille recenseret ad tesseram à tua sorore sibi missam, perditissimus iste nescio quomodo clam nobis aufugerat. Itaque mortuus unus summæ deerat: tum Æacus contractis superciliis: ne in omnibus Mercuri, utere arte furandi. Sufficiant tibi tui in cœlo lusus: accuratæ autem sunt mortuorum res, nec quicquam nos latere potest. Quatuor supra mille ut vides, inscriptos habet tessera. Tu verò præter unum adducis: nisi hoc dicas quòd te circumvenit Atropos. Ego rubore ad hæc dicta suffusus, eorum quæ in via acciderant protinus memini. Cumque circunspiciens istum neutiquam viderem, intellecta ejus fuga, quàm celerrimè per eam viam quæ ducit ad lucem sum secutus cum hoc spontaneo comite optimo: & tanquam è carceribus currentes, ipsum jam in Tænaro deprehendimus, usque adeò parum abfuit quin effugisset. *Cl.* Et nos ô Charon ignaviæ Mercurium damnabamus. *Ch.* Quid ergo diutius cunctamur, quasi non satis morati simus? *Cl.* Rectè dicis, inscendant. Ego verò sumpto in manibus libro, ingredientes singulos, qui, & unde, quoque pacto mortui sint, circum scalas sedens, pro more dignoscam, tu

1 Τὴν δικαίαν καθεζομένῃ] *In scalis sedens.* Hunc integrum versum omisit Interpres, *scalam* reddidimus. Est enim δικαία (ut ex Sophocle in Mysis testatur Hesych.) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. ἔστω καλεῖται ὁ τὰ γέρδια τιτᾶν δι' ἃ ἐξερχόμεθα, ἡ κλιμαξ σκάλα. Bourd.

πον. σὺ δὲ τοὺς ἀναλαμβάνων, [1] στοίβαζε, καὶ σωπηδὸ ὦ Ἑρμῆ, σὺ δὲ τὰ γεγωνὰ πάντα τοῦτα ἐμβαλέ. τί γὰρ ἂν καὶ ἀπεκρίναντό μοι; Ερ. ἰδὲ δή σοι ὦ πορθμεῦ, τὸ ἀριθμὸν ὅτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἀπεδεθημένων. Χα. βαβαὶ τῆς ἁλιείας. [2] ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. Ερ. βάλε ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασόμεθα; Κλω. τοὺς γεροντίας λέγεις; ἄτοπα ποιῇ. τί γὰρ με δεῖ πρᾶγμα ἔχειν, [3] τὰ τοῦ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξεπίζεσθαι; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμῖν πάλαι ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούσει μου [4] βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεῖσθε τάχα καὶ τούτους ἀρέμβειν τοῦ γαλαῖν. Ερ. ἰδὲ πάλιν ὅτι δυεῖν. δέοντες πεντακόσιοι, πάντες καὶ [5] πέπειρα, καὶ καθ' ὥραν τετυγηκότες. Κλω. νὴ Δί', ἐπὶ ἀσταφίδος γε ὄντες ἤδη εἰσί. τὰς τριακοντίας ἐπὶ τούτοις ὦ Ἑρμῆ παράγαγε. καὶ τοῦτόν μοι ἐάπατε, ὅπως ἀποτινόντες, ἥκετε. μᾶλλον δ' αὐτὴ τοὺς τὰ γεγραμμένα ὑμῖν ἐπισκέψομαι. πολεμιώτατα ἀποτεινεῖν ἔδοξε χθὲς ὁ Μηδίας τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτην υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην. Ερ. πάντα verò exceptos compone, & ordine colloca Mercuri. Verùm infantulos hosce primos injice: quid enim mihi respondere queant? *Merc.* En tibi ô portitor sunt hi numero trecenti cum iis qui fuerunt expositi. *Ch.* Papæ quàm opima præda! mortuos immaturos nobis adducis. *Merc.* Visne Clotho cum his, indefletos introducamus? *Cl.* An senes dicis? ita facias. Quid enim opus est, ut ea quæ fuerunt ante Euclidem scrutando, negotium mihi facessam? Vos qui plusquàm sexagenarii estis, jam adeste. Quid hoc rei est? Ita-ne eorum aures annis sunt obturatæ, ut me non exaudiant? forsàn & hos sublatos importare oportebit. *Merc.* En duodequadringenti, marcidi omnes, & præmaturi, suoque tempore decerpti. *Cl.* Per Iovem quandoquidem omnes jam sunt uvæ passæ. Saucios præterea adducito Mercuri. Vos quo mortis genere è vita excesseritis, mihi primùm dicite. Verùm ipsamet quid cuique vestrum inscriptum sit inspiciam. Decretum erat ut heri quatuor & octoginta pugnantes in Media occiderent, cumque his Gobares Oxyartis filius. *Merc.* Adsunt. *Cl.*

1 Στοίβαζε] Πύκαζε, πωίβαλλε, τύκαζε, σκίαζε, ἀ σίβειν, unde στιβοὶ, Aristoph. Acharn. quæ interpretatio huic loco rectè convenit. *Bourd.*

2 Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικρὰς, ἀνεψήτους, τὰ τετελθυτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad Aristæn. *Idem.*

3 Τὰ τοῦ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδην ἄρχοντα ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆναι ἐπείσαν ὥστε τὰ τοῦ Εὐκλείδου ἄχθος εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τὸν πάνυ γεροντικὸν ἀναζητῆσαι τὸν βίον ἃ βάλομαι. Idem.

4 Βεβυσμένοι τὰ ὦτα, πεφορυγμένοι] Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. *Idem.*

5 Πέπειρος] Contra ὀμφακίαν, de quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. Idem.

1 Τὰς

ρεισι. Κλω. δὶ ἔρωζε αὐτὸς ἀπέσφαξαν ἑπτά. κὴ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἀφ' ὧν ἐπείρων τῶν Μεγαρέων. Ερ. ἐγγύς. Κλω. πᾶ δ' οἱ τῶν τ βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες; Ερ. παρεσῶσιν. Κλω. ὁ δ' ὑπὸ μοιχᾶ κὴ τ γυναικὸς φονεύθεις; Ερ. ἐδὲ σοι πλησίον. Κλω. τὸς ὲκ δικαστηρίων δῆτα παρόντας. λέγω δὴ [1] τὸς ὲκ τυμπάνε, κὴ τὸς ἀπεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ λησῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, πᾶ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; Ερ. πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, ὃς ὁρᾶς. τὰς δ' γυναῖκας ἅμα βάλ' ᾄδομάγω; Κλω. μάλιστα κὴ τὸς ἀπὸ ναυαγίωνα. ἅμα γὰ πιθᾶσι, κὴ τ ὅμοιον τρόπον. κὴ τὸς ἀπὸ πυρετᾶ δ', ἢ τύτες ἅμα. κὴ τ ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. πᾶ δ' ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἐδὲ τ Ἑκάτης τὶ δεῖπνον φαγόντα, κὴ τὰ ὲκ τ κυναρσίων ὠὰ, κὴ ὡς τύτοις γε, [2] σηπύαν ὠμὴν; Κυνι. πάλαι σοι παρέσηκα ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσᾶτον ἐάσας ἄνω τ χρόνον; χρὴ δὲν γὰ, ὅλον μοι τ ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειρώθλω τὸ νῆμα ἀφικόψας ἐλθεῖν. ἀλλ' ὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. Κλω. ἔφορᾶν σε κὴ ἰατρὸν εἶναι τ ἀνθρωπίνων [3] ἁμαρτημάτων ἀπολίμπανον. ἀλλ' ἐμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. Κυνι. μὰ Δί', ἦν μὴ πρόσ-

Cl. Præ amoris impatientia septem sibi mortem consciverunt: & Theagenes propter Megarense scortum quo potiri non poterat. *Merc.* Hi propè adsunt. *Cl.* Porrò ubi illi qui de imperio certantes, mutuis se cædibus confecêre? *Merc.* Hìc adsant. *Cl.* Et qui ab adultero & uxore est interfectus? *Merc.* En tibi adest. *Cl.* Eos qui sententia judicis damnati fuerunt, adduc, fustibus inquam cæsos, & cruci affixos. Illi verò sedecim, qui à latronibus sunt interfecti ubi sunt Mercuri. *Merc.* Adsunt saucii illi quos vides. Porrò vis ut mulieres simul adducam? *Cl.* Maximè, & naufragio perditos: simul enim, parique modo perierunt. Simul etiam quos febris extinxit, cumque illis Agathoclem medicum. Cæterùm ubi est philosophus Cynisicus, quem Hecates cœna, lustralibus ovis, quinetiam sepia cruda devoratis mori decretum erat? *Cyn.* Iamdudum tibi asto optima Clotho: sed qua in re injurium me tandiu apud superos reliquisti? Nam mihi fusum ferè totum agglomerasti, quanquam filum rumpere sæpe conatus sum ut venirem: sed nescio quo pacto infragile erat. *Cl.* Equidem te humanorum peccatorum inspectorem, & medicum relinquebam. Iam autem, quod fœlix faustumque sit, inscende. *Cyn.* Non per Iovem, quin

1 Τὸς ὲκ τυμπάνε] Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula ne populum incestarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. l. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud Plaut. Trucul. dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τὸν τετραδικασθέντας φόνδυον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire.* Bourd.

2 Σηπύαν ὠμὴν] Sic antea βίαν πρασ. Idem.

3 Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. *Idem.*

1 Mi-

στερόν γε τοῦτο τὸ δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα. δέδια γὰρ μή σε ἀποστρέψῃ διάνοια. Κλω. φέρ' ἴδω τίς ἐστι. Ερ. [1] Μεγαπένθης ὁ Λακύδου τύραννος. Κλω. ἐπίβαινε σύ. Μεγα. μηδαμῶς ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτομάτου ἥξω, κἀλεῖν μηδενός. Κλω. τί δ' ἔστιν, ὃ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; Μεγα. τὴν οἰκίαν ἐκπλύσαι μοι ἀπέτρεψον. [2] ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος κἀλέλειπται. Κλω. ληρεῖς. ἀλλ' ἔμβαινε. Μεγα. ὀλίγου χρόνου ὦ μοῖρα αἰτῶ. μίαν με ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τὴν ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἵνα τὸν μέγαν θησαυρὸν καταφανῆ μόνον. Κλω. [3] ἄχρειον. σὺν ἂν τύχοις. Μεγ. ἀπολεῖς οὖν χρυσοῦ πολύν; Κλω. σὺν ἀπολεῖται. ἀλλὰ τοῦτο ἔνεκα. Μεγακλῆς γάρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς ἀποκτενεῖ. Μεγα. ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρός, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; Κλω. ἐκεῖνον αὐτός. καὶ ἐπιδιάστησόν σοι ἔτι τετραφάκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸ χρυσὸν ὅλον σου ἀποκλαύσῃ. Μεγα. ἀδικεῖς ὦ Κλωθοῖ, πέμψω τοὺς πολεμιωτάτους λῃστὰς Clotho, quum res meas mihi quin priùs vinctum hunc insendere adegerimus: vereor enim ne te precibus à tua sententia dimoveat. *Cl.* Age videam quis sit. *Merc.* Lacydæ filius Megapenthes tyrannus. *Cl.* Insende tu. *Megap.* Minimè domina Clotho: sed me paulisper reverti finito: deinde ultro à nemine vocatus veniam. *Cl.* Sed quid est, quorsum ad vitam redire vis? *Megap.* Permitte mihi ut domum priùs perficiam, quam semifactam reliqui. *Cl.* Deliras. insende. *Megap.* Non multum flagito temporis ô Parca. Sine me unicum hunc diem manere apud superos, donec uxori de pecuniis mandata dedero, atque ubi defossum habebam thesaurum indicavero. *Cl.* Placuit. Non id consequeris. *Megap.* Num igitur tantum auri peribit? *Cl.* Non peribit: bono, quod ad hoc attinet, sis animo: consobrinus enim tuus Megacles id accipiet. *Megap.* O contumeliam! inimicus ille, quem præ ignavia ego antea non occidi? *Cl.* Ille ipse, tibique annos quadraginta superstes erit, imo paulò amplius, pellices tuas, vestes, & quicquid est auri nactus. *Megap.* Præter jus facis infensissimis hostibus attribuis. *Cl.*

1 Μεγαπένθης Λακύδου τύραννος] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Græcus; ex iis vero, quæ infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἀπιστίας μάχεις ἀνυποζάγωγα Πισίδας, & Λύδιος ἀπὸ τῶν φόρων, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariæ vel Ioniæ. Si quis de eo certiora doceat, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *Palm.*

2 Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6.

Conjux miseranda Caico
Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀπλῶς μεῖναι τὸ τεῖχος. Bourd.

3 Ἄχρειον] Sic passim antea κείμενον, ἔδοξεν. Idem, Hesychius: ἄχρειον. ἀχρεῖόν τε, ἢ παγίως διακείμενον, ἢ κείμενον. Menagius.

1 Κλω.

νέμεσιν. Κλω. σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντα ἐπισφάξας; Μεγα. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἰδίᾳ. [1] Κλω. ἀκὴν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως. Μεγα. ἄκουσον ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ, μηδενὸς ἀκούοντος, εἰπεῖν βούλομαι. ὑμεῖς δὲ, ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. ἂν με ἀφῇς ἀποδρᾶναι, χιλιά σοι τάλαντα χρυσίου ἐπόμνυμι δώσειν ὑπισχνούμενος σήμερον. Κλω. ἔτι γὰρ χρυσὸν ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα ἀφ' ἑνὸς ἔχεις; Μεγα. καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας οἱ βάλε, προσθήσω, οὓς ἐλάβομεν ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἑκατέρου χρυσοῦ ἀπέρρυτα τάλαντα ἑκατόν. Κλω. ἕλκετε αὐτόν. ἔοικε γὰρ σὺν ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἰκών. Μεγα. μαρτύρομαι ὑμᾶς. ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ, ἐπιβιοὺς [2] πέντε μόνας ἡμέρας. Κλω. ἀμέλησον. ἄκων τιμᾷ. Μεγα. καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως σύγνωμόν μοι. Κλω. τὸ ποῖον; Μεγα. εἰς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτοῦ παμμέγεθες ἀναστήσας, [3] ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ φρονήσας ἄξια τοῦ βίου. Κλω. ἄτοπον, εἰ ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας αἰτεῖς, ἀλλὰ χρόνον εἴκοσιν ἐτῶν. Δώσω. Μεγα. καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμον δώσομαι τάχιστα, καὶ ἐπαινέσεσθε. εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἀναστήσομαι ὑμῖν αὐτὸ ἐμαυτῷ δώσω.

Cl. Nonne tu Cydimachi bona ipsa, ô generosissime, accepisti, occiso ipso: liberisque ejus cùm adhuc spiraret, jugulatis? *Megap.* Sed mea nunc erant. *Cl.* Itaque exactum est tui dominii tempus. *Megap.* Audi Clotho, quæ tibi privatim, nullo audiente volo dicere. vos paulisper secedite. Si me aufugere sinas, mille signati auri talenta me tibi hodie daturum polliceor. *Cl.* Adhuc-ne ridiculum caput, talentorum meministi? *Megap.* Sed enim duos, si velis crateras addam, quos occiso Cleocrito accepi, utrumque pondo centum puri auri talentorum. *Cl.* Illum trahite. Nobis enim videtur non ingressurus ultro. *Megap.* Testor vos: murus manet imperfectus, & navium statio inchoata: quæ omnia exegissem, si solos quinque dies supervixissem. *Cl.* Ne cures: alius extruet. *Megap.* Atqui hoc saltem omnino æquum postulo. *Cl.* Quid hoc? *Megap.* Vt tantisper vivam dum Pisidas subjugavero, & tributum Lydis imposuero, mihique ipsi magnificentissimo monumento erecto, inscripsero quicquid magni, & Imperatore digni, à me in vita gestum fuerit. *Cl.* Heus tu, non unum diem postulas, sed fermè viginti annorum moram. *Megap.* Atqui festinationis, meique reditus sponsores vobis dare sum paratus. Imò si velitis etiam mei succedaneum tradam vobis Agape-

1 Κλω. ἀκὴν ἐξήκει σοι ὁ χρόν.] Ἐξήρκει. Marc.

2 Πέντε μόνας ἡμέρας] Sanior hæc lectio quam quæ in Angl. Codic. πεντηκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis à Plutone diem postulare, & ut plurimum πεντε. Sic in Dial. Mort. *Bourd.*

3 Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipsad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροψυχίας. Idem.

1 Ἐκα-

σὺ τ' ἀγαπητόν. Κλω. ὦ μιαρὲ, ὃν ἡυχὼ πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλλιπεῖν; Μεγα. πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην. νυνὶ σ' ὁρῶ τὸ βέλτιον. Κλω. ἦξε κἀκεῖνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῶν νεωστὶ βασιλέων ἀνῃρημένος. Μεγα. ἀκὴν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ μιαρά μοι. Κλω. τὸ ποῖον; Μεγα. εἰ δύναμαι βάλομαι τὰ μετ' ἐμὲ, ὅπηνα ἔξῃ τὸ τρόπον. Κλω. ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. πλὴν μὴ γυναικί σοι, μίδας ὁ δοῦλος ἔξῃ. ἣ πάλαι γ' αὐτὴν ἐμοιχεύκει. Μεγα. ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πιστὸν μὴν αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. Κλω. ἡ δυστάνη δ' ἐσ, ταῖς παλλακίσι δ' νυνὶ τυραννεύσῃ ἐγκαλεσχήσει. εἰκόνες γ' καὶ ἀνδριάντες, ὃς ἡ πόλις ἀνέῳξέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατεταμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. Μεγα. εἰπέ μοι, τῶ φίλων γ' ἀδεὲς ἀμανακτεῖ τις δραμόντος; Κλω. τις γὰρ ὧν σοι φίλος; ἢ σὲ τίνος αἰτίας δικαίως χθόνιος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ θεσπιῳδοῦντες, καὶ τὰ λεγόμενα καὶ πραττόμενα [1] ἔκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, τῶν ἔδρων, τὰ ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ θεὸς τὰ καιρῶν ἀπεβλέποντες; Μεγα. καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπήυχοντό μοι πολλὰ, καὶ ἀγαθὰ, θεσπροπωδεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοίμως, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ ὅλως, [2] ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. Κλω. τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ πελεύσιόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δοῦλε κατέπιμψέ σε. Μεγα. τοῦτ' ἄρα πικρὸν ἡδόμην. τί βαλόμην δ' petum. *Cl.* O sceleste, quem sæpe optasti in terra relinquere? *Megap.* Hoc olim optabam: sed video nunc quid sit satius. *Cl.* Veniet & ille tibi haud ita multò post, ab eo qui recens regem agit, è medio sublatus. *Megap.* Sed illud ô Parca tu mihi non negaveris. *Cl.* Quidnam? *Megap.* Scire velim ut res me defuncto se sint habituræ. *Cl.* Audi: nam edoctus magis angeris. Tuam uxorem Midas servus habebit, quam jam olim adulterio corruperat. *Megap.* Ille sceleroſus quem ejus suasu manumisi. *Cl.* Tua verò filia pellicibus ejus qui nunc tyrannidem obtinet, annumeratur. Porrò statuæ, quas olim tibi urbs erexit, omnes eversæ, spectantibus risum præbebunt. *Megap.* Dic mihi, nullusne ex amicis ob ea quæ fiunt indignatur? *Cl.* Quisnam tibi fuit amicus? aut quis justa de causa conciliatus? Nescis omnes qui te adorabant, & eorum quæ dicebas ac faciebas singula laudabant, id vel metu, vel spe feciſſe? imperii nimirum amici erant, & temporis rationem habebant. *Megap.* Atqui cùm in conviviis libarent magna voce multa bona mihi precabantur, parati singuli ante me mori, si fieri posset. In summa per me jurabant. *Cl.* Quare heri cum quodam ex ipsis cœnatus, obiisti: nam poculum tibi postremò allatum huc te demisit. *Megap.* Hoc illud est quod amari quiddam sensi. Quid verò hoc

1 Ἔκαστα ἐπαινοῦντες] Vt illud, *laudant convivæ.* Convivæ, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud Petron. *ut foris cœnares poëtam laudasti.* Bourd.

2 Ὅρκος ἦν ἐγώ] Iurant Parasiti per reges suos. *Idem.*

1 Ἐπὶ

ἢ ταῦτ' ἔπραξε; Κλω. πολλά με ἀνακρίνεις. ἐμοῦγε δέον. Μεγα. ἓν μέ τοίνυν μάλιστα ὦ Κλωθοῖ, δι' ὅτου ἔπραξεν κἀπὶ τοῦτο ἐλθὼν εἰς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. Κλω. τί ἦ τοῦτό ἐστι; ἔοικε γάρ τι πεμμέλητες εἶναι. Μεγα. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, [1] ἐπὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, ὡδὶ δειλιῶ ὀψίαν ἀνελθὼν εἰς τὸ οἴκημα, ἔνθα σκεύεμαι, χολῆς ὕσης, οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με, [2] Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι ἦ οἴμοι κεκινωκυῖα, ἐπισπασαμένη τὴν θύραν, ἐκποδὼν, καθειστήκει ἔνδον παροῦσα. εἶτα ἐπειδὴ ἅλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψασ' ἐς ἐμέ, σὺ μέν φησιν ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, τἀληθῆ μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας. καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέπλησε τέ με, καὶ κἀγὼ ἠρρώμην ἔπαιε. τέλος δ', ὥλατο τὸ χρεμψάμενον, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι ἐπιπών, ᾤχετο. ἐγὼ δ', ἐνεπιμπράμην μέν, ὅσα εἶχον δ' ὅμως ὁ, τι καὶ φράσαιμι αὐτὸν, ὡς ἤδη καὶ ψυχρὸς ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δ' παιδίσκη, ἐπὶ ψόφῳ, τῶν στόντων τινῶν ἤλθετο, στέλλω χείσασα τὰς ὀφρύας ὡς διακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κακύσασα, καὶ τὸνομα ἐπικαλεμένη, ἀπῆλθ' ἀπίστερ. ὧν εἰ λαβοίμην; Κλω. παῦσαι ἀπειλῶν. ἀλλ' ἔμβηθι. κριτὴς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον. Μεγα. καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυραννικὰ ψηφον λαβεῖν; Κλω. κἂν τυραννικὰ μὲν

hoc facinore voluit? *Cl.* Multa percunctaris, cùm jam inscendisse oportuisset. *Megap.* Vnum me maximè angit Clotho, cujus gratia pauliper ad lucem emergere cuperem. *Cl.* Quid istud est? id permagni quid videtur esse. *Megap.* Carion famulus meus quumprimum vidit me extinctum, circa vespertinum crepusculum, conclave in quo jacebam ingressus, cùm vacaret (neque enim me custodiebat quisquam) Glycerium pellicem meam, cum qua jam ante rem habere solebat, attractis foribus tanquam nemo intus esset, subegit. Deinde postquam libidini satisfecisset, conversis in me oculis. Tu quidem, inquit, homuncio scelèste, mihi plagas nihil commerito sæpe inflixisti. Cumque hæc diceret, simul vellicabat me, & alapas impingebat. Tandem cùm lato sœvatu me conspuisset & in regionem impiorum abire me jussisset, discessit. At ego quanquam ira succendebar, tamen quia jam frigidus & exanguis eram, hominem ulcisci non potui. Porrò scelesta famula cùm advenientium quorundam strepitum sensisset, oculis saliva inunctis, ac si me defleviſſet, ejulando, nomenque meum inclamando, discedebat: quos si prehendero. *Cl.* Desinem minari: & inscende: jam enim tempus est ut in judicium concedas. *Megap.* Ecquis contra tyrannum pronunciare volet? *Cl.* Contra ty-

1 Ἐπὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Cùm dicere debuisset ἐπὶ ἀπόθανον οὖσι τοῦτο ἔφραζεν· Ἀττικὸς σχηματισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit Euripid. Schol. *Bourd.*

2 Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundæ sic transformare, ut δύφραξιαν, δύφημίαν, γλυκείαν, δύφράξιον, δύφήμιον, γλυκίερον. Idem.

1 Ἐπ

ἀδεὶς, οὐ νεκρὸν ὁ Ῥαδάμανθυς, ὃν αὖτίκα μάλα ὄψῃ δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτρέψεται ἑκάστῳ τῶν δικῶν. τὸ νῦν ἔχον, μὴ ἀφίστει. *Megap.* Καὶ ἰδιώτην με πόησον ὦ μῆρε τὸν πενήτων ἕνα, καὶ δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως. ἀναδιῶναί με ἔασον μόνον. *Clo.* πᾶς ὁ τὸ ξύλον; καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ, σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. ἐγὼ δ' ἂν ἐμβαίην ἑκών. *Er.* ἔπου νῦν ὀπαδέ. δεῦρο τοῦτον σὺ πορεύου, καὶ τὰ δεινά. καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει ὡς τὰ ἴσα δεδήσεται. *Mega.* καὶ μὴν σὺ τῇ ὡσιδεδίᾳ κεχρῆσθαί με δεῖ. *Clo.* ὅτι τί; *Mega.* ὅτι νὴ Δία τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. *Clo.* εἶτ' ἐδίκαιός σε παρεπλευν ὁ Καρίων, ὥστε σκαιὸν ὄντα; πικρὸν δ' ἂν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γλυσάμβου ξύλου. *Me.* τολμήσῃ γάρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε ὦφελον, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ἐπιμεμηκὼς, μικρὸν δεῖν ὡσεσπαπάλευσα; *Clo.* τοιγαροῦν μοῦσᾶς καὶ σὺ τῷ ἴσῳ ὡσθασπαπαλεύμβου. *Micyll.* εἰπέ μοι ὦ Κλωθοῖ, ἐμὲ δ' ἀδεὶς ὑμῶν λόγου. ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦτο καὶ πλουσίων ἐμοῦσθαί με δεῖ; *Clo.* σὺ δ' τίς εἶ; *Mi.* ὁ σκυτότομος Μίκυλλος. *Clo.* εἶτα ἄχθῃ βρεμύναν; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; ἡδονὴ γὰρ ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὰ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. *Mi.* ἄκουσον ὦ βελτίστη μοιρῶν. ἀπάγου με ἡ τοῦ Κύκλωπος οἰκείαν δύρασίνῃ δῶρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πυμαθὼν ἐγὼ τὴν ἕτην κατιδεμμαι ἂν τι γὰν ὡσθοῦσον, ἂν τε πύμαθον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες ὡσεμμένουσιν. ἄλλως τε, δεῖ

tyrannum nemo: ſed contra mortuum Rhadamanthus, quem in ferendis pro cujuſque merito ſententiis, mox æquiſſimum videbis: quare in præſentia ne cunctèris. *Megap.* Privatum me & ex pauperibus unum, quinetiam pro rege ſervum facias licet, dummodo reviviſcere me ſinas. *Cl.* Vbi ille eſt qui fuſtem gerit? & tu Mercuri, iſtum correpto pede intrò trahite. Non enim inſcendat ultro. *Merc.* Sequere nunc fugitive, accipe hunc tu portitor, atque illum: utque malo diligenter alligetur, cura. *Megap.* Atqui me primas occupare par eſt. *Cl.* Quid ita? *Megap.* Quia rex fui, innumeroſque ſatellites habui. *Cl.* Annon te meritò vellicabat Carion, cùm ſævus adeò fuiſſes? acerbam certè deguſtato hujus baculo tyrannidem obtinebis. *Megap.* Audebit-ne Cyniſcus mihi baculum illidere? Nonne ego te nuper, quòd liberiùs, & aſperiùs objurgares, cruci propemodum affixi? *Cl.* Quamobrem & tu malo affixus manebis. *Micyllus.* Dic mihi Clotho: nullam mei rationem habetis. An quia ſum pauper me poſtremum inſcendere par eſt? *Cl.* Tu verò quis es? *Micyl.* Sutor ſum Micyllus. *Cl.* An moleſta tibi eſt mora? Non vides quàm multa ſe daturum polliceatur hic tyrannus, ſi vel paulum in vitam remittatur? Quare me tenet admiratio, cur non & tibi mora ſit jucunda. *Micyl.* Audi Parcarum optima. Non admodum me delectat munus illud Cyclopis, quum pollicetur ſe poſtremum Vtim voraturum: nam ſive primum, ſive poſtremum, iidem me dentes manent. Præterea res meæ,

ὁμοίως πάμπολυ τοῖς τῶν πλουσίων. [1] οὐ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι φασίν. ὁ μὲν γὰρ τύραννος, δύσδαιμων εἶναι δοκῶν ἅπασι, καὶ φοβερὸς ἦν καὶ φοβούμενος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύρεον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο. καὶ ἀπαυμόρως αὐτῶν, ἤχθετο. [2] ὡς γὰρ οἶσθ' ὅπως καθάπαξ ἔξεστί πως ἀφεῖναι τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλαττομένη ῥᾳδίως, ἀπὸ αὐτοῖς πάλαι προσπεφυκόσι. μᾶλλον δ' ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ἦν ὁ δεσμὸς ἐκεῖνος, ᾧ δεδεμένη ξυμβέβηκεν αὐτῇ. ἀμέλει, κἂν ἀπάγῃ τις αὐτὴν μὴ βίᾳ, ἀναγκαίως. καὶ παῖδα ὄντα ἡδονῆς, θεωμένους πρὸς ταῦτα ὀφθαλμοὺς τῶν ἐπὶ τὰ ἄδηλα φέρουσαν ὁδόν. ἐπισπέρχουσι γὰρ εἰς τὰπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ παῤῥωδοῦσιν ἀποδιδράσκειν τὰ ὑπὸ τῷ φωτὶ βιλοντῳ, οἷα ὁ μάταιος σαῖνων ἐπείγει. καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀντεῦθεν σε καταλιπὼν. ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων σπέρδειν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγεγὼν, ὑ σωσικλεα, ὑ χρυσᾶν, ὑ σκῦλα, ὑ δέξαι; οὐκ εἰκόνας, εἰκότως ὀζόμενα λῶ. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνέδυσί μοι, ἄσμενος ἀποῤῥίψας τὴν σμίλην, καὶ τὸ κρήπυμα, κρηπίδα τινὰ ὑπὸ τῶν χθονῶν ἔχων, ἀπαπηδήσας σὺν ἀνυποδησίᾳ, ὑδὲ τὴν μελαντηρίαν ἀπονιψάμενος, εἱπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην, ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. ὑδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει, καὶ μὴ ΔΙ'

meæ, non ut divitum se habent. Nam vitæ nostræ ex diametro (ut ajunt) inter se distant. Hic enim tyrannus qui beatus in vita videbatur, horrendus omnibus ac suspiciendus, relicto tam multo auro, & argento, vestibus, equis, epulis, pueris floridis, & mulieribus formosis, non injuria cruciatur: ab iisque se abstractum gravatur. Etenim anima nescio quo pacto hisce veluti visco affixa hæret, nec facilè demigrare vult, ut quæ his jamdudum addicta sit. Quin potiùs ac si infragile sit vinculum istud quo ipsos illigari contingit, quum à quopiam vi abducuntur, altum ejulant. Ac cum in cæteris sint feroces, in hac via quæ ad inferos ducit, meticulosi deprehenduntur. Itaque veluti perditè amantes à tergo subinde respiciunt, & ea quæ apud superos geruntur è longinquo cernere cupiunt: sicut stultus hic faciebat, cùm & in via fugeret, & hîc tibi supplicaret. At ego, ut qui nullum in vita pignus haberem, non agrum, non domuum multitudinem, non aurum, non supellectilem, non gloriam, non imagines, meritò ad mortem expeditus fui, ac postquam mihi solùm innuit Atropos, scalpro, soleaque libenter abjectis, crepidam præ manibus habens, ilico exilii discalceatus, nec abstersо atramento, sum secutus: imò potiùs præivi, ad anteriora respiciens: cùm nihil à tergo relictum me converteret, & revocaret. Et per Iovem jam pul-

1 Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι] Mſ. ἡμῖν. Proverb. Ἀπὸ διαμέτρου. Bourd.

2 Οὐ γὰρ οἶσθ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt ἐν οἶδα γὰρ ὅπως. Idem.

ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό, τι γὰρ [1] ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἐς πλησίον ἀφορέειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγε ἐν δυκεῖ. πεντμοίρομαι δὲ μήθ' ἁπαιτεῖσθαι χρέα τὰς ὀφείλοντας σύνεγγυς, μὴ δὲ φόρους ὑποτελεῖν. τὸ δὲ μίγνυσθαι, μὴ δὲ ῥιγοῦν ἢ χειμῶνος, μὴ δὲ νοσεῖν, μήθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη γὰρ πᾶσα, καὶ τὰ πρόσωπα ἐς [2] τύμπαλιν ἀνεστραμμένα. ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἱ μακάριοι. Κλω. πάλαι δή σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων. τί δ' ἦν ὅ τι μάλιστα σοὶ γελᾶν; Μι. ἄκουσον ὦ πιμωτάτη μοι θεῶν. παροῦσῶν ἄνω τυράννου, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ. καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τίς τε γὰρ [3] πορφύρας τὸν ὄγκον ὁρῶν, ἐμακαριζόμην, καὶ ὑπ' ἀκολούθων ὄντων τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα σκεπάσματα, καὶ τὰς [4] κλίνας τὰς ἀργυρόποδας. ἔτι γὰρ καὶ ἡ οἰκία ἡ τοῦ σκευάζομαι ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με. ὥστε [5] ὑπερήνθρωπός τις

pulchra apud vos omnia video. Nam pares omnibus esse honorum gradus: nullumque vicino præstare, res mihi longè suavissima videtur. Conjicio etiam hîc neque æs alienum à debitoribus reposci, neque tributum pendi: quodque maximum est, neminem hyeme rigere, nec ægrotare, nec à potentioribus colaphos infligi. sed omnia pace consistere, resque hominum in contrarium versas esse. Nos enim pauperes ridemus, ac divites tristantur & plorant. *Cl.* Te jamdiu ridentem vidi Micylle: sed quid potissimum tibi risum movebat? *Micyl.* Audi, Dearum mihi maximè veneranda. Cùm apud superos propter tyrannum habitarem, valdè diligenter inspiciebam, quæ ab ipso fiebant: ac ille tunc mihi Deo par videbatur. Nam cùm purpuræ florem spectarem, & comitantium turbam, & aurum, & pocula gemmis distincta, lectosque pedibus argenteis suffultos, eum fœlicem prædicabam: præterea eorum quæ in cœnam parabantur, nidor me afficiebat. Itaque vir homine major,

1 Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos æqualem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & passim. *Beata.*

2 Τύμπαλιν] Mſ. ἀς τὸ ἔμπαλιν, τύτεστιν ἀναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. Idem.

3 Πορφύρας ὄγκον] Ἀγθ. de re qualibet ridente, ut ὄγκος ἄρας. Sic apud Homer. ἄγκος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄγκος ἐπέπαυτο, παύσατο δ' ὁλίζων.

A quo Philostr. in Scamand. Æschyl. Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄγκος. Idem.

4 Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λεύκοπις, ut apud Catul. Epithal. Iul. & Manlii.

O cubile quod ô nimis
Candido pede lectuli.

Τὰς κλίνας ἀργυρόποδας, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. Idem.

5 Ὑπερήνθρωπός τις] Mſ. Regius. ὥστε δὲ θεῖός τις ἀνήρ. Idem.

1 Τερ-

ἀνὴρ καὶ [1] τρισόλβιος καταφαίνεται. καὶ μετρίως καλὸς, καὶ ὑψηλότερος, [2] ὅλῳ τῷ ποδὶ βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς περιβαίνων, [3] καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τὰς ὑπερχαίνοντας ὑπαλήττων. ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ἄφνω μοι ἀπεθυσάμενος τὸ τρυφερὸν, καὶμοὐτὸ ἔπι μᾶλλον καταγέλαν, οἷον καθαρμὸν ἐπιθήκατο, ἀπὸ τῆς κνίσης τοῦ καμινευομένου αὐτῷ τὸ δύσοσμον, καὶ μαινομένῳ ἐπὶ τῷ ἄμμῳ τὸ ὑπὸ τῇ λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδιον. ἐμοὶ μὲν οὖν τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ἰδὼν τέως, καὶ μεταμεμφόμενον, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπῆλθε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὸν υἱὸν ἀπολιπών, ἔτι γὰρ ἄγαμος ἦν αὐτῷ ὁ νεανίσκος, καὶ ἐπὶ τὸ κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον, οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα. καὶ μάλιστα μεμνημένου ὡς ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ὢν, φορυτίδος τὸ μέτωπον ἀνατάλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, καταμικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [4] ἐκλυθησόμενα τοῖς Ῥοδοχάρεσι. ἀλλὰ ποῦ ἀπηρχόμην ἤδη; καὶ μὴν ἐξὸν ἡμᾶς πλέοντας, τὰ λοιπὰ γελασόμεθα, οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. Κλω. ἐμβαίνει, ἵνα καὶ [5] ἀνημένην

jor, & ter beatus videbatur, imò fermè pulchrior, & altior, toto cubito regio fortunæ successu se erigens, & graviter incedens, ac seipsum resupinans, obviosque obstupefaciens. Sed postquam vita functus est, ipse deliciis exutis, visus est mihi prorsus ridiculus: ac me ipsum magis irridebam qui sceleratum illum obstupuissem, fœlicitatem ejus ex nidore tantùm æstimando, & ob sanguinem, qui Laconici maris cochleis innascitur, beatum prædicando. Neque hîc solum mihi ludo fuit: sed cùm fœneratorem illum Gniphonem gementem viderem, & consilii pœnitentem, quòd pecuniis non esset fruitus, sed non gustatis illis obiisset, & nepoti Rhodochari facultates reliquisset (hic enim ipsi erat genere proximus, & primus ex lege in hæreditatem vocabatur) risum compescere non poteram: præcipuè cùm memmissem quàm pallidus & squalidus esset, vultumque curis tristem gereret, solisque digitis dives esset, quibus talenta, & myriadas supputabat, minutatim colligendo ea quæ paulò post à beato Rhodochari erant dissipanda. Sed quid jam hinc non solvimus? Etenim reliqua inter navigandum ridebimus, quum plorantes ipsos videbimus. *Cl.* Inscende, ut Portitor an-

1 Τρισόλβιος] Vt in principio Nigrini. *Bourd.*

2 Ὅλῳ τῷ ποδὶ βασιλικῷ] Tangit hunc locum Theod. Marcil. ad Horat. dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πούς ἐχθὲ ὑπὸς τὸ ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucianus tyrannos & cæteros imperciliosos Τετραώβολα βλέποντας, his verbis attollere. *Idem.*

3 Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τίνων τὸ τραχηλον ὡς οἱ ἰδίως ὑμᾶς περιστομάρχους, ὅτι γαυριῶν ὑπερηφάνως περιπατῶ. Sic scriptum ad oram Mſ. Regii. *Idem.*

4 Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ. *Idem.*

5 Ἀνιμένην] Mſ. ἀναπαόμενον. *Idem.*

ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον. Χα. ἴτω, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος. αὐτῷ σοὶ φράσω. ἐς αὔριον ἴωμέν σε ἀφ' ὁρμοῦντες. Μι. ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἴωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων ἀμελῶ, χρώμενόν σε ἐπὶ Ῥαδαμάνθυν. οἴμοι τῶν κακῶν, ἤδη πλέουσιν, ἐγὼ δὲ μόνος οὐπαύδητε ἀπελελείψομαι. καίτοι, τί δ' ἀφνηχόμην κατ' αὐτοῦ; δ' γὰρ δέδια [1] μὴ ἀπαγχεσθοῦσα ἀποπνιγῶ, ἤδη πεθνεώς. ἄμωσε, δὴ τὸ ὀβολὸν ἔχων τὸ πορθμεῖα καταβαλεῖν. Κλω. τί τοῦτο; ἀφίμενον ὦ Μίκυλλε. ὁ γέμις ἅπτω σε διελθεῖν. Μι. καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν κὴ ἀποκαταχθήσομαι. Κλω. μηδαμῶς, ἀλλὰ ἀποβαλόντες, ἀναλάβωμεν αὐτόν. καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [2] συνάρπασον. Χα. ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὴ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. Ερ. ἐπὶ τὰς ὤμους εἰσόμεθα, δὲ τυραννίς. Κλω. καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν. ἀναβαίνωμεν δή, καὶ τὰ πόνου ἅπαντα ἐλαφρίσει καταπτάς. ἡμεῖς δ' ἀπλοῦμεν. Κυν. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν σὸν ἔχειμι δώσων σοι, καταπλούσας. πλέον γὰρ ἔστιν ἐπὶ τῇ πρῴρᾳ, ἢ ὁρᾷς, καὶ τοῦτο δὲ ξύλον. πλοῖα δ', ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμον, καὶ [3] παρέσκοπος εἶναι. μέμψῃ δ' ἐμοῦ, ἢν δύῃς, καὶ καρπερόν μοι ἐρετμὸν δῶς μόνον. Χα. ἐρεῖτε. καὶ τοῦτο γὰρ ἱκανὸν ἀφ' ἑαυτοῦ λαβεῖν. Κυ. ἦ καὶ κωπηλατοῦσι δεινοί; Χα. νὴ Δί', ἢνπερ εἰδῇς κέλευσμόν τι anchoram extrahat. *Ch.* Heus tu, quò pergis? plena jam scapha: ibi expecta: cras luce prima te trajiciemus. *Micyl.* Iniquus es, ô Charon qui mortuum jam exoletum relinquis. Te profectò apud Radamanthum injuriæ accusábo. Hei misero mihi! jam navigant: & ego solus hic relinquar. Atqui, cur ad eos natatu non contendo. Non enim timeo ne defatigatus suffocer, cùm jam mortuus sim: præsertim, cùm ne obolum quidem habeam quo naulum solvam. *Cl.* Quid hoc rei est? expecta Micylle: non enim fas est ita transfretare. *Micyl.* Atqui fortè prior vobis tranavero. *Cl.* Nequaquam: sed admota potiùs nave, ipsum recipiamus: tu quoque Mercuri nobiscum arripe. *Ch.* Vbi nunc sedebit? nam plena ut vides, sunt omnia. *Merc.* Tyranni humeris, si videbitur, insidebit. *Cl.* Hoc scitè Mercurius excogitavit. Ascende igitur, & scelesti hujus cervicem conculca: nos autem fausté navigemus. *Cyn.* Æquum est ô Charon, ut verum hinc tibi dicam, ne obolum quidem pro trajectu tibi dare potero: præter peram enim quam vides, & baculum hunc, planè nihil habeo. Cæterùm si velis, sentinam exhaurire, & remigem agere sum paratus. Nec conquerêris, si modò agilem, firmumque remum mihi dederis. *Ch.* Remiga: nam hoc à te satis sit accipere. *Cyn.* Num remiges etiam cantu accendere opus erit. *Ch.* Per Iovem, siquidem nauticam aliquam exhorta-

1 Μὴ ἀπαγχθεῖσα] Mſ. ἀπνήσας. Lucianea prorsus dictio. *Bourd.*

2 Συνάρπασον] Angl. συναπάσασον. Idem.

3 Παρέσκοπος] Ἐπὶ τῆ κώπῃ καθήμενος. varia est κώπης acceptio quam vide apud Grammat.

τ' ναυπηγῶν. Κυ. οἶδα κ' πολλὰ ὦ Χάρων τ' ναυπηγῶν ἀλλ' ὁρᾷς, ἀνεπηχοῦσιν ἔντι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ἄσμεν ἐπιβερχχήσεται. Πλούσιος. οἴμοι τ' κτημάτων. Ἄλλος. οἴμοι τ' ἀγρῶν. ὀπποτοῖ, τῶν οἰκίων οἵων ἀπέλιπον. Ἄλλος. ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος ἀναθήσε λαβών. Ἄλλος. αἰ, αἰ, τ' τηογνῶν μου παιδίων. Ἄλλος. τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσε, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; Ἑρμῆς. Μίκυλλε, σὺ δ' ἐδὲν οἰμώζεις; κἀγὼ μὲν ὁ ἥμις ἀδακρυτὶ διαπλεύσομαι πᾶν. Μι. ἄπαγε. ἐδὲν ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξαμεν σύπλοων. Ερ. ὅμως ἂν μικρόν π [1] πρὸς τὸ ἦθος ἐπιτείναξον. Μι. οἰμώξομεν τοίνυν, ἐπειδή σει ὦ Ἑρμῆ δοκεῖ. οἴμοι τ' καττυμάτων. οἴμοι τ' κροκωτίδων τ' παλαιῶν. ὀπποτοῖ, τ' σανδαλίων ἐσθημάτων. σὺ δ' ἐπ' ὀ καθεδούμενον ἐωθεν ἐς ἐπτέραν ἄσι[2] διαμῶ, ἐδὲ ἓ χειμῶνος ἀνυπόδετός π, κ' ἡμίγυμνος ὠδυνοῦσα, τὰς ὀδόντας κατὸ ἓ κρύος συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, κἀγὼ τὸ κινητήριον; ἐκεῖνος πλουτῶν. χεδὸν ἦ ἤδη κ' κατεπλεύσαμεν. Χα. ἄγε δὴ τὰ πορθμεῖα ἀπόδοτε ἡμῖν δεῦρο. κ' σὺ ἦ, δός. Δι. πάντων ἤδη ἔχω. δὸς κ' σὺ τ' ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. Μι. παίζεις ὦ Χάρων, [2] ἢ κατ' ὕδατός φασιν ἤδη γεγράφεις, Δι. Μικύλλου ἤδη πάνυ ὀβολὸν ἀπαιτοῦντος. ἀρχὴν ἦ, ἴσθι οἶδα εἰ πεπλεύκατόν ἐστιν ὀβολός, ἢ τρογγύλον. Χα. ὦ κακῆς ναυκλήρου, κἀγὼ ἐπικερδὲς τὸ μέρος. δεῦτε μέντοι οἱ ὀ-

tationem tenet *Cyn.* Multas equidem teneo Charon: verùm hi plorando, ut vides, obstrepunt: unde futurum est ut cantus nobis interturbetur. *Dives.* O meas possessiones! *Alius.* O meos agros! me miserum qualem reliqui domum! *Alius.* Quàm multa talenta hæres à me accepta dilapidabit! *Alius.* Væ væ meis infantulis! *Alius.* Quis vites meas, quas anno superiore plantavi, vindemiabit? *Merc.* Mycille, tu verò nihil ploras? atqui non fas est quenquam citra lachrymas navigare. *Micyl.* Apage: nam cùm fausta navigatione deferar, nihil est quod plorem. *Merc.* Attamen pro more paulum ingemiscito. *Micyl.* Plorabo igitur: quandoquidem ita vis, Mercuri. O meas soleas! ô veteres crepidas! eheu putres calceos! Non amplius infœlix, ego, ab aurora ad vesperam usque jejunus manebo: nec hyeme discalceatus, & seminudus obambulabo, dentes præ frigoris acerbitate complodendo: quis cultrum meum, quis subulam habebit? satis lamentatus sum, ferè jam ad portum appulimus. *Ch.* Age verò priùs naulum reddite: tu quoque redde: jam ab omnibus habeo: da tu quoque obolum Micylle. *Micyl.* Iocaris ô Charon, aut quemadmodum ajunt, in aqua scribis, qui à Micyllo obolum expectes: principio autem, ne novi quidem quadratus-ne, an rotundus sit obolus. *Ch.* Egregiam verò & quæstuosam navigationem hodiernam. Descendite tamen. Ego

1 Πρὸς τὸ ἦθος] Angl. ὡς τὸ ἦθος. Bourd.
2 Ἢ κατ' ὕδατος] Dictio, φασὶν, quæ sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *Idem.*

μως. ἐγὼ δ' ἵππους καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. ἀφαλεῦσαι γὰρ κἀκεῖνα δεῖ. Κλω. ἄπαγε αὐτὰς ὦ Ἑρμῆ παραλαβών. ἐγὼ δ' αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας λαπτάσομαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τὼ Σύρας ἀφξουσα. πεινᾶσι γὰρ δὴ ὡς ἀλλήλων, ὡς γῆς ὅρων μαχόμενοι. Ερ. ὠθίωμεν ὦ ἄνδρες. μᾶλλον δ' πάντες ἑξῆς ἑπεσθέ μοι. Μι. Ἡράκλεες δ' ζόφος. ὦ νὺν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ ἀφγνῶ τις σὺ ταῦτα εἰ καλλίων Φρύνες Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν ὅτι καλὸν, ὅτι κάλλιον. ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, ὡς πορφυροῦν τέως ἄμφορον εἶναι δοκῶν, ἰσόπορφον γίγνεται τῇ πορφυρίδι δ' βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ἴσα τῷ αὐτῷ σκότῳ κατάδηλα τα. Κωΐσκε, σὺ δ' ὦ ποτε ἄρα ὧν τυγχάνεις; Κωι. σὺ ταῦτα λεγω σοι Μίκυλλε. ἀλλ' ἄμφω εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. Μι. οὐ λέγεις, ἴμβαλέ μοι τὴν δεξιάν. εἰπέ μοι, ἐπλέσθης γὰρ ὦ Κωΐσκε [1] τὰ Ἐλευσίνια, ἢ χ ὁμοια τοῖς σοῖ τὰ σύμβολά σοι δοκεῖ; Κωι. οὐ λέγεις. ἰδὼ δ' ἂν ὡσπέρ τινα δαδοχοῦσά τις, φοβερόν τι, καὶ ἀπειλητικὸν ὡσπαλέπτουσα. ἢ ἆρά γε Ἐριννύς ἐστιν; Μι. ἔοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. Ερ. ὠθεῖσθε τούτους ὦ Τισιφόνη. πέπαρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Τι. καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς δ' τοῦτο ὑμᾶς ἐκάλει. Ραδα. ὠθίσατε αὐτὰς ὦ Ἐρινύ. σὺ δ' ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ ὠθισκάλει. Κωι. ὦ Ῥαδάμανθυ, ὡς δ' πατρὸς, ἐμὲ ὠθῶσιν ἐπίσκεψαι

Ego equos, & boves, & canes, reliquaque animalia adibo: nam oportet ut & illa trajiciant. *Cl.* Illos exceptos abducito Mercuri. Equidem in adversam ripam renavigabo Indopatem & Heramithrem Syræ filios advectura. Iam enim de finibus agrorum pugnando mutuis se vulneribus confecerunt. *Merc.* Heus vos, progrediamur: imò verò ordine sequimini me omnes. *Micyl.* Hercle quænam est hæc caligo? ubi nunc pulcher ille Megillus? aut quopacto dignoscat hic aliquis an Simmiche sit Phryna formosior? Quidvis enim hic par est, & concolor: pulchrum nihil, nihil pulchrius. Quin palliastrum meum, quod fœdum antehac videbatur, æquè nunc est in precio, atque ipsa regis purpura. Nam obscura sunt ambo, iisdemque tenebris immersa. Tu verò ubi tandem es Cynisce. *Cyn.* En tibi Micylle hic adsum; sed si videtur, simul eamus. *Micyl.* Probè dicis, dextram mihi injice. Dic mihi: tu enim Eleusiniis sacris es initiatus: num tibi quæ hic fiunt illis similia videntur? *Cyn.* Rectè dicis. Ecce quædam accedit facem gestans, terrificum quiddam & minitabundum obtuens. Annon est Erinnys? *Micyl.* Videtur certè ex habitu. *Merc.* Excipe Tisiphone hos quatuor supra mille. *Tisiph.* Atqui jamdudum Rhadamanthus hic vos expectat. *Rhad.* Adduc ipsos, Erinny. Tu verò Mercuri, illos ut pote præco accerse. *Cyn.* O Rhadamanthe, per patrem obsecro, pri-

1 Τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ Apud Athenienses ἡ ὄπτελευσὶν Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐχρῶντο ἀνήκατά τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copiosè dico alibi. *Idem.*

1 Κω-

ἀγαγεῖν. Rada. τίνος ἕνεκα; Kuni. πάντως βέλομαι κατηγορῆσαί τινος, ἢ σωφιστεύομαι πονηρὸς δόξαντι αὐτῷ εἶναι περὶ τὸν βίον, οὐκ ἂν δ' ἀξιόπιστος εἶμι λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷον τινα ἐβίωσα τρόπον. Rada. τίς ὢν σύ; Kuni. Kuνίσκος ὦ ἄριστε. τὸν γνώμιλον φιλόσοφον. Rada. δεῦρο ἐλθέ, καὶ σὺ τοῦτον εἰς τὸν δίκλον κατάστηθι. σὺ δ' ὅστις κατήγορος. Ep. εἷς τις Kuνίσκε τυτὶ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ὑδεὶς προσέρχεται. ἀλλ' οὐχ ἑκατὸν τοῦτο ὦ Kuνίσκε. λάσδυθι δ', ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. Kuni. πρὸς γὰρ ἐμὲ στιγματίας ἡγοῦμαι; Rada. ὁπόσα ἂν ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται ἕκαστος τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. Kuni. ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρείσηκα. ὥστε ἀναζήτει ταῦτα, ἄνωθι σὺ φῆς τὰ στίγματα. Rada. καθαρὸς ὡς ἐπίπαν ὑτοσί, πλὴν τριῶν τινῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων. καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μέν, καὶ σημεῖα, τῶν ἐγκλημάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δ' ὑπεκκέκριται. πῶς ταῦτα ὦ Kuνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀνεπίφθονος; Kuni. ἐγώ σοι φράσω. πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν ἐγιόμην, καὶ πολλὰ ἁμαρτὼν ἐπολλήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπέσας τὰς [1] κηλῖδας ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. Rada. ἀγαθῇ γε τύχῃ, καὶ ἀνοσιωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ. ἀλλ' ἀπιθι εἰς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀριστοις συνεσόμενος. ἐμὲ δὲ ἔτι πρόσθεν ἐπίσκεψαι. Kuni. τί μάλιστα; Rada. πότερον ἐπιτήδειός εἰμι ἐπιτιμᾶν τοῖς ἁμαρτάνουσιν, ἢ καὶ αὐτὸς ἔχω τι τοιοῦτον ἐν ἐμαυτῷ, ὃ δεῖ θεραπεύειν. Kuni. ἐγὼ σοι φράσω. ἐπιτήδειος μὲν ἐπιτιμᾶν εἶ, καὶ ἐλεγκτικὸς τῶν ἁμαρτημάτων, καὶ ἀπαλλακτικὸς τῆς ἀγνοίας, καὶ ἐπανορθωτικὸς τῶν ἐπιτηδευμάτων, καὶ ἐπιστατικὸς τοῦ βίου, καὶ ἐπιμελητικὸς τῆς ψυχῆς, καὶ ἐπιδεικτικὸς τῆς ἀληθείας, καὶ ἐξεταστικὸς τῆς ἀπάτης, καὶ ἐξορκιστικὸς τῆς ἀμαθίας, καὶ ἐξελεγκτικὸς τῆς ἀλαζονείας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς ἡδονῆς, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς ὀργῆς, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς λύπης, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς ἐπιθυμίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς ἀνοίας, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς κακίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς ἀκρασίας, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς ἀδικίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς ἀνελευθερίας, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς ἀσωτίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς ἀπονοίας, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς ἀναισχυντίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς ἀπιστίας, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς ἀσεβείας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς ἀνοσιότητος, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς ἀνομίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς παρανομίας, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς παρανοίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς παραφροσύνης, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς παραπληξίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς παραφορᾶς, καὶ ἐξαλειπτικὸς τῆς παραπλησίας, καὶ ἐξαιρετικὸς τῆς παραπλησίας

εἰσις σωτισόμβρ. κατηγορήσας γε πρότερον ἢ φῆς τυράννε, ἄλλως ἀσκαλή. Micyl. ἢ τύμβ ὦ Ραδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμβρον. πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνός εἰμι. ὥστε ἐπισκόπει. Rhad. τίς ἦ ὢν τυγχάνεις; Mi. ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. Rhad. εὖγε ὦ Μίκυλλε, κομψῶς ἀκριβῶς, καὶ ἀνεπίγραφος. ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκην τινά. τὸν τύραννον ἤδη ἀσκαλή. Ερ. Μεγαπένθης Λακύδου, ἡκέτω. ποῖ τρέφῃ; ἀσκαλῶ. σὲ τὸν τύραννον ἀσκαλῶ. ἀσκαλῶ αὐτὸν ὦ Τισιφόνη ἐς τὸ μέσον, [1] ἐπὶ πρόκλησιν ἀθῶσαι. σὺ ἦ ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη. ὠλησίον γὰρ ἀνὴρ ἐστί. Κωνι. τὸ μὲν ὅλον, ὦδε λόγων ἔδει. γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ὅμως δὲ, καὐτὸς ἀπηλύσω σοι τὸν ἄνδρα, καὐκ ἐξ λόγου δείξω φανερώτερον. ἐστὶ γὰρ ὁ τῦραννοπάτρης, ὁπόσα μὲ ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, ἀφαλείψειν μοι δοκῶ. ἐπὶ δὲ τὰς φρασυτάτας ἀσχολίας περιμένω, καὶ δορυφόρους συναγαγών, ἐπαιρόμενος τῇ πολλῇ τύραννος κατέπτη, [2] ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους. τὰς δὲ οὐσίας ἁπάντων ἁρπάζων, καὶ πλοῦτον ἀσχὸς τὸ ἀκρίτως ἀφικόμενον, ἀδημίαν μὲν ἀκολασίας ἰδίαν παρελέλοιπεν. ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, nullam libidinis ſpeciem prætermiſit, ſed omni crudelitate, & con-

versaturus. Quum priùs tyrannum quem dicis, accuſaris, alios accerſe. *Micyl.* Quod ad meam cauſam attinet, parva brevique inquiſitione indiget. Iamdudum tibi nudus adſum: itaque me inſpice. *Rhad.* At quiſnam es? *Micyl.* Sutor Micyllus. *Rhad.* Euge Micylle, exquiſitè purus es, nulliſque ſtigmatibus notatus: abi tu quoque ad hunc Cyniſcum. Tyrannum jam accerſe. *Merc.* Megapenthes Lacydæ filius prodeat. Quò te vertis? accede: te tyranne voco: ipſum Tiſiphone in caput impulſum protrude in medium. Tu verò Cyniſce accuſa nunc & convince: vir enim iſte propè adeſt. *Cyn.* Quanquam in univerſum verbis non eſt opus, ſiquidem eum, qualis ſit, illico ex notis cognoſcere poſſes, ipſe tamen virum tibi retegam, & oratione clariùs oſtendam. Ac [2] flagitia quæ ter ſceleſtus ille commiſit dum privatam vitam agebat, omittenda mihi cenſeo. Sed poſtquam aſcitis in ſocietatem audaciſſimis viris, collectiſque ſatellitibus inſurrexit, & tyrannus urbi præfectus eſt, plures quàm ſexcentos indicta cauſa trucidavit. Deinde cùm ſingulis facultates eripuiſſet, ſummaſque divitias attigiſſet,

1 Ἐπὶ πρόκλησιν ἀθῶσαι] *Colloſinnixa*, Heliod. lib. 2. *Bourd.*

2 *Flagitia*] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens qui ſic in Gorgia loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τῶν μεγάλα βασιλέως ὀφλισκόντων, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδον ἐν τῇ ὑγιείᾳ ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ ἐλκόντων μετὰ ἀπορριῶν ἐν ἀδικίας. Hoc attigit lib. 2. in Ruffin. Claudian.

Quid demens manifeſta negas? en pectora inuſta
Deformant maculæ. Cogn.

3 Ἀκρίτως μὲν] Has omnes tyrannorum artes alibi ſuſe exſequor. *Bourd.*

1 Ἀσχαλᾷ-

καὶ ὕβρεϊ κ' τ' ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσαθε, παρθένους ἀφθόρους, καὶ ἐφήβους κατισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν καὶ ὑπερφίας μόνα, καὶ τύφω, καὶ ὃ πᾶς τὰς ἐντυγχάνουσας φρυάγμασιν, εἰδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτῶν λαβεῖν τὴν δίκην. ῥᾴδιον γὰρ ἂν τις τ' ἥλιον, ἢ τὸν [1] Ἀσκαρδαμυκτὶ ἀποσείλαψεν. ἐμοὶ μὲν καὶ τὸ τ' κηλάσιαν ἔσοις ὠμότητος κατιδεῖν αὐτῶν, τίς ἂν διηγήσαιτο δύναιτο, ὅσα μὴ ὄ τ' οἰκειοπάτωρ ἀπέχειν; ἢ τοῦτο, ὅτι μὴ ἄλλως κτητὸς ἦν κατ' αὐτῶν ἀφορμὴ, αὐτίκα εἶσιν, ἀποσκολέσας τὰς ὑπ' αὐτῶν πεφονευμένους. μᾶλλον ὄ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. καὶ ἀπιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν. ὅτοι πάντες ὦ Ῥαδάμανθυ, ἀπὸ ἁ ἀλιτηρίω πεθνᾶσιν. οἰμῳ, γυναικῶν ἐνίκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες. οἰδὲ, ἡέων πρὸς ὕβριν ἀπαγριούντων ἀχαλακτήσαντες. οἱ ὄ, ὅτι ἐπλούτουν. οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δίκαιοι, καὶ σώφρονες, καὶ ἡδέως ἠρίσκοντο τοῖς δραμήμοις. Ραδα. τί πρὸς ταῦτα φὴς ὦ μιαρὲ σύ; Μεγα. τὰς μὲ φόνους ἔρχασμαι, ὃς λέγε. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τ' ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς ἀφθορεῖς τ' παρθένων, ταῦτα πάντα, Κυνίσκος μὲ κατιψεύσατο. Κυνι. ἐκὼν καὶ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. Ραδα. τίνας τούτους λέγεις; Κυνι. ἀσκαλέσαι μοι ὦ Ἑρμῆ [2] τ' λύχνον αὐτῶ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα

contumelia contra miseros cives est usus, virgines vitiando, adolescentes stuprando, & quovis modo subditis insultando. Pro superbia verò, fastuque, ejusque in obvios fremitu, supplicium meritum sumere non possis. Faciliùs certè solem quispiam quàm illum intentis oculis conspexisset. Porrò nova etiam supplicia ad crudelitatem ejus explendam inventa, qui nec à necessariis abstinuerit, quis recensere possit? Quòd si ab eo interemptos huc advocaveris, statim cognosces hæc inanem non esse calumniam, ipsi instructam. Imò verò non vocati adsunt ut vides, & circunstantes ipsum angunt. Hi omnes Rhadamanthe, ab hoc scelerato sunt interempti, alii propter formosas conjuges insidiis petiti, alii ad libidinem abductos fuisse filios stomachati: alii quod divites essent: alii quod boni, & prudentes, & nequaquam factis ejus delectarentur. *Rhad.* Quid ad hæc respondes sceleste? *Megap.* Quas dicit cædes, equidem perpetravi: reliqua verò omnia, nempe adulteria, in puberes libidinem, virginum stupra, hæc omnia Cynisscus falsò criminatur. *Cyn.* Quin & horum testes tibi proferam Rhadamanthe. *Rhad.* Quosnam dicis? *Cyn.* Illius lucernam Mercuri accerse mihi, & lectum. Nam in medium progressi testabuntur, quænam ille

1 Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀνθ' τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici. dixi antea. *Bourd.*

2 Τὸν λύχνον ὃν τὴν κλίνην] Vt antea in Necyomantia induxit τὰς ψυχὰς ἥλιον κατοπτεμένας σκιὰς λόγ τ' σωμάτων accusantes τὰ παραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Græcos Philosophos ἐπιτηδὲς ἐμπαίζει τὸν λύχνον ὃν τὴν κλίνην μαρτυροῦντα παραγαγών, siquidem Philosophis istis τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. Idem.

πρόπολε συμπίσαντε αὐτῷ. Ερ. ἡ κλίνη, καὶ ὁ λύχνος ὁ Μεγαπένθης παρέστω. ὅλα ἐποίησαν ὑπακούσαντες. Ραδα. εἶπατε δὴ ὑμεῖς ἃ σωίσε Μεγαπένθῃ τοῦτο. σοφιστὴς δὲ σὺ ἡ κλίνη λέγε. Κλι. πάνυ ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος. ἐγὼ μὲντοι ταῦτα εἰπεῖν ὠδίασα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι. τοιαῦτα ἐμοὶ, ἃ ἐπ' ἐμοῦ διεπράτθη. Ραδα. σοφίσασθε μὲν δὴ καὶ μαρτυρεῖς, μήσοι εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένησα. καὶ σὺ δὲ ὁ λύχνος ἤδη μαρτύρει. Λυχ. ἐγὼ τὰ μὲν ἡμέρας μὲ, σὺκ οἶδα. ἐν γὰρ σκότῳ. ἃ δὲ τῆς νυκτὸς ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὀκνῶ λέγειν. πολλὰ μὲν ἐθεασάμην γὰ πολλὰ, καὶ ἀρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τὴν λαμπὸν σὺκ ἔπιον, ἀποσβῆναι θέλων. ὁ δὲ, καὶ σοφιστὴς μὲ τοῖς σκώμμοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν. Ραδα. ἅλις ἤδη τῶν μαρτύρων. ἀλλὰ καὶ ἐπίδυτε τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὰ ἀελεθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτος πανίδιος, καὶ [1] κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστι ὑπὸ τῶν στιγμάτων. τίνα δὴ κολασθεὶς τρόπον; ἆρ' ἐς τὸ Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ Κερβέρῳ τῷ δικεφάλῳ προβλητέος; Κωμ. μηδαμῶς. ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. Ραδα. λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι. Κωμ. ἔστιν ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ λήθης ὕδωρ. Ραδα. πάνυ μὲν δή. Κωμ. ὑπὲρ μὲν ἐξ ἁπάντων, ἀπόλωλεν. Ερ. ἀλλὰ

ille sese conscîis perpetrarit. *Merc.* Et lectus & lucerna Megapenthis adsint: bene est quod obtemperarint. *Rhad.* Dicite igitur ea quæ vobis conscîis Megapenthes iste commisit. Tu verò lecte prior fare. *Lect.* Vera omnia Cynisscus objecit: quæ quidem domine Rhadamanthe, pudet me dicere, ejusmodi fuerunt quæ supra me patravit. *Rhad.* Manifestissimo testimonio eum damnas, quanquam ea efferre non sustines. Tu verò Lucerna jam testare. *Lucer.* Equidem quæ facta sint interdiu nescio: non enim adfui: sed quæ noctu faceret vel pateretur, piget me dicere. Cæterùm nefanda multa, & quovis injuriæ genere superiora spectavi: quanquam sæpe extingui volens, oleum ultro non bibebam. At ille me suis facinoribus adhibuit, meamque lucem modis omnibus contaminavit. *Rhad.* Iam satis est testium. Verùm purpuram quoque exue ut stigmatum etiam numerum videamus. Papæ! hic totus est lividus & notatus, imò potiùs notarum vi cæruleus. Quonam igitur supplicii genere est puniendus? An est in Phlegethontem injiciendus, Cerberove tradendus? *Cyn.* Nequaquam. Sed si velis novum quoddam supplicium, eique conveniens tibi proponam. *Rhad.* Dicas: nam ego tibi eo nomine gratiam habebo maximam. *Cyn.* Mos est, ni fallor, ut qui moriuntur, omnes aquam oblivionis bibant. *Rhad.* Maximè. *Cyn.* Omnium ergo solus hic à potu arceatur. *Merc.* At quam-

[1] Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Cæsar. vide Clariss. Casaubon. ad Pers. dixit idem Lucianus alibi καὶ νότις ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiphanis dial. *Bourd.*

1 Καὶ

δή; Κωπ. χαλεπὴν ὄντως ὀφείλεις τὴν δίκην, μεμνημένῳ οἵῳ ἦν, καὶ ὅσην ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενον τὴν τρυφήν. Ραδα. εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ ἀνήκτω τῷ Τανταλου ἀπηχθεὶς ἅπασι, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε καὶ τοῦ βίου.

quamobrem? *Cyn.* Graves ita dabit pœnas quum meminerit qualis esset quantaque potentia apud superos polleret, quumque delicias animo recolet. *Rhad.* Rectè dicis. Hunc in modum condemnetur, & ad Tantalum adductus ligetur, eorumque quæ in vita egit, recordetur.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΝΟΝΤΩΝ.

DE IIS QVI MERCEDE CONDVCTI IN DIVITUM ſamiliis vivunt.

ARGVMENTVM.

Aulica vita moleſtias & incommoda oratione hac depingit Lucianus, quamque indigna ea ſit homine, præſertim docto & liberaliter inſtituto, exponit. Confutatis etiam cauſſis iis, quibus ſe tuentur, qui hoc vitæ genus ſectantur, & in ſervitutem ultrò ſeſe præcipitant. Exordium ab attentione incipit, amplificando rei magnitudinem, fidemque faciendo dictis, ab eorum perſona, qui in eadem vita aliquandiu vixerunt. Mox & benevolentiam captat Timoclis, ejus ad quem ſcribit ab officio amicitiæ, indicans ſe hac propterea illi ſcribere, ut quia illum jam olim de hac vita ſuſcipienda, conſilia agitare intellexerit, ne quid olim, ſi res malè cadat, & illum conſilii ſui pœnitere incipiat, accuſare ſeſe poſſit, ut à quo admonitus, aut revocatus non fuerit, præſertim quando ſciat hanc vitam non modò per ſe difficilem atque periculoſam eſſe: verùm etiam homini philoſopho, aut quocunque denique diſciplinarum genere docto, minimè convenire. Exordio in hunc modum peracto, confutationem ſtatim ſubjungit earum cauſſarum, quibus ſeſe tueri ſolent qui hoc vitæ genus ultro amplectuntur. Diluit autem omnes eas per inverſionem, oſtendens ea maximè vel ſequi, vel negari, quæ illi cum primis evitare, vel conſequi ſtudent: ac poſtremò etiam turpe eſſe homini docto & ingenuo, ob ſolam ſpem voluptatis alicujus, in voluntariam ſervitutem ſeſe dare. Atque hinc jam ad ipſam rem accedit: propoſitis per diviſionem iis, de quibus dicturus ſit. Principio igitur recenſet quanta incommoda, quantaque moleſtia perferenda ſint, antequam in aulam recipiaris. Deinde, quæ & quanta toleranda, atque adeo devoranda, ubi jam receptus fueris, circa prima convivia, circa pactionem mercedis, circa ſervitutem reliquam, quæ mox exceptum atque per-

do-

domitum, paulatim in contemptum adducit, & ad adulandum impellit. Praterea & metu periculisque involvit, ob quæ varia exinde querela, & vitæ mutatæ pœnitentia sequuntur. Atque hæc omnia non domi solùm perferenda esse indicat, verumetiam foris, ubi interim multò sordidiora ministeria imponuntur, etiam à mulieribus, quibus æquè ac virisadulandum est. Post hæc & circa munerum compensationes, quo pacto nuncii ac dispensatores conciliandi, & circa mercedis solutionem, quanta cum molestia exigenda illa, quantaque aliorum etiam invidia accipienda sit: & postremò, quàm ignominiosi exitus plerosque maneant, senes jam & exhausstos, cùm clam aut turpiter ab aula profugiunt, aut rejiciuntur. Quæ omnia ad finem, velut in tabella quadam proposita, brevi sed eleganti admodum imagine depingit, & ob oculos ponit, amplificatis etiam in media passim oratione iis, quæ maximè urgere aut commendare voluit.

[1] Καὶ τί σοι πρῶτον ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον φαστὶ κεκλέξω τύπων, ἃ πάσχειν, ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τὰς ἐπὶ μισθοῦ συνούσας, καὶ πῶς τῶν ἀξιαμίνων τύπων φιλίας ἐξεπιζομένας, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν ἀλλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, κοὐ χρεὼν τὰ πλείστα τὰ συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς μὰ Δία ἓν τοιούτῳ πεπραγδείς. ἐ γὰρ ἐκ ἀνάγκη μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο, μὴ ἔ ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγήσοιντο ἂν ὅσ μοι εἰρηκὸ, ἔτι σὺν τῇ κακῇ ὄντες, ἀπολυρούμενοι ὁπόσα, καὶ ὁποῖα ἔπαθον. οἷσθ' ὥσπερ σὺν δεσμωτηρίῳ τινὶ ἀπαλλάττοντες, οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν. ἀλλὰ γὰρ

Ecquid tibi primum Amice, & quid postremum ut ajunt, recensеam, ex his quæ tum facere, tum pati coguntur qui mercedis gratia sese in alienum convictum tradunt, & in locupletum istorum amicitiam accensentur, si modò ejusmodi illorum servitutem convenit amicitiam appellare? Novi enim multa, atque adeò pleraque omnia eorum quæ ipsis accidunt, non quòd per Iovem ipse tale quid expertus sim (Neque enim mihi unquam incidit experiundi necessitas, ac nequando incidat, Dii prohibeant) sed quòd plerique eorum qui in hoc vitæ genus inciderunt, mihi confessi sint: quorum alii in ipsis malis etiamdum constituti, quæ & quanta ferrent, deplorabant: alii tanquam è carcere quodam profugi, non sine voluptate commemorabant ea quæ perpessi fuerant.

1 Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemæo. *Marc.* Hoc initium sumptum est ex Homer. Odyss. lib. 9.

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα τί δ' ὕστατον καταλέξω;
Quid primum, quid mox, & quæ tandem ultima dicam. Cogn.

1 Διὰ

διαφεύγοντες, ἀναλογιζόμενοι οἷον ἀπηλλάγησαν. ἀξιοπιστότεροι δ' ἦσαν ἴσως οὗτοι [1]. Διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν τῆς τελετῆς ἐξειληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. ἐπεὶ παρέργως γε, καὶ ὅλῃ ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν παράλογον διηγουμένων, οἱ περὶ τοῖς ἱεροῖς [2] ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ὕμβρῳ πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἀκρωλόφους, καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποχειρίσεις διεξιόντες. ἐπὶ πᾶσι δ', τὰς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους. οἰκεῖοι γὰρ τοιαύτης τραγῳδίας ἦσαν γε. ἢ τίν' ἄλλον σὺν μηχανῇ θεὸν ἐπὶ τῇ καρχησίῳ κρεμαζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠῖόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ σφοδρὸν ἐνθουσιάσαντες ἔμελλον, αὐτὴ μὲ ἡρέμα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐξαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμορίᾳ θείᾳ. ἐκεῖνοι μὲν δὴ τὰ πολλὰ τοῦτο πρὸς τὸν δαίμονα χρόνια ἐπιτερψαμένοις, ὡς δὴ πλείονα λαμβάνοιεν, ἢ δυσχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλείς τινες εἶναι δοκοῦντες. οἱ δ', τὰς σὺν τοῖς οἰκείαις χαλεπότητας, καὶ τρικυμίας, καὶ τὴν Διὸς πενταετρικυμίας τε, καὶ δεκαετρικυμίας εἴ οἷόν τι εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ παρὸν εἰσπλέουσιν, μᾶλλον ὑποφαινομένῃ δὲ πλάγιος, καὶ ὅσα πράγματα δὴ τὰ τέλη ὅλον ὑπέμειναν, ἢ ὀλιγῶντες, ἢ ναυπαίοντες, ἢ ὑπερφορτίζοντες τῇ ἅλμῃ. καὶ τέλος, ὡς πρὸς πάντα ἐφαίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷον ἀπηλλάγησαν. ἀξιοπιστότεροι δ' ἦσαν ἴσως οὗτοι [1]. Διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν τῆς τελετῆς ἐξειληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. ἐπεὶ παρέργως γε, καὶ ὅλῃ ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν παράλογον διηγουμένων, οἱ περὶ τοῖς ἱεροῖς [2] ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ὕμβρῳ πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἀκρωλόφους, καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποχειρίσεις διεξιόντες. ἐπὶ πᾶσι δ', τὰς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους. οἰκεῖοι γὰρ τοιαύτης τραγῳδίας ἦσαν γε. ἢ τίν' ἄλλον σὺν μηχανῇ θεὸν ἐπὶ τῇ καρχησίῳ κρεμαζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠῖόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ σφοδρὸν ἐνθουσιάσαντες ἔμελλον, αὐτὴ μὲ ἡρέμα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐξαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμορίᾳ θείᾳ. ἐκεῖνοι μὲν δὴ τὰ πολλὰ τοῦτο πρὸς τὸν δαίμονα χρόνια ἐπιτερψαμένοις, ὡς δὴ πλείονα λαμβάνοιεν, ἢ δυσχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλείς τινες εἶναι δοκοῦντες. οἱ δ', τὰς σὺν τοῖς οἰκείαις χαλεπότητας, καὶ τρικυμίας, καὶ τὴν Διὸς πενταετρικυμίας τε, καὶ δεκαετρικυμίας εἴ οἷόν τι εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ παρὸν εἰσπλέουσιν, μᾶλλον ὑποφαινομένῃ δὲ πλάγιος, καὶ ὅσα πράγματα δὴ τὰ τέλη ὅλον ὑπέμειναν, ἢ ὀλιγῶντες, ἢ ναυπαίοντες, ἢ ὑπερφορτίζοντες τῇ ἅλμῃ. καὶ τέλος, ὡς πρὸς πάντα

rant. imò quantas effugiſſent ærumnas, computare juvabat. Atque hi quidem digniores mihi viſi ſunt, quibus fides haberetur, ut qui ejus ſacri ritus omnes (ut ita dixerim) compleviſſent, omniaque ab initio ad finem uſque perſpexiſſent. Non ergo perfunctoriè, & oſcitanter hos audiebam veluti naufragium aliquod, & inopinatam ſalutem enarrantes. Cujuſmodi ſunt iſti, qui in templis deraſo capite ſimul multi, decumanos fluctus, procellas, rupes, jacturas, malos fractos, gubernaculorum ruptiones narrant: in primis autem Dioſcuros apparentes (nam hi propriè ad hanc tragœdiam pertinent) aut quempiam alium ex machina Deum ſummis antennis inſidentem, aut clavo aſtantem, & ad molle aliquod littus navim dirigentem, ad quod ubi appuliſſet, futurum erat ut paulatim ac lentè ſolveretur, at ipſi tutò deſcenderent, idque ope ac favore divino. Itaque iſti tam multa ad præſentem neceſſitatem tragicè exaggerant, ut à pluribus ſtipem accipiant, cùm non modò calamitoſi, verùm etiam Diis chari videantur. Porrò iſi dum quas tempeſtates in domibus tulerunt, illoſque tertios, quintos, decimoſque fluctus ſi fas eſt dicere, referrent: utque primum à littore ſolverint mari tranquillo, quotque moleſtias toto navigationis tempore ſuſtinuerint, dum vel ſitiebant, vel nauſeabant, vel ſalo perfundebantur: denique ut infelici navigio in cautem quam-

1 Διὰ πάσης τῆς τελετῆς ἐξειρχθεῖν] Proverb. de quo parœm. *Bourd.*

2 Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἀνθρωποι τοιοῦτο ἐπύχοντο ἀγάλματα τοῖς ἱεροῖς καὶ ἀναθήμασι ἐκ τῆν αὐτὴν τύχην ἀλυφεύγοντες. Bourd.

πρᾶν πνὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, ἀμφιῤῥήξαντες τὸ δύσμορον σκαφίδιον, ἀθλιοι ἡμῶν ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ὅτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί πῦ ἄλλα ὧν τῶν λόγων ξυνῆδειν, δύσκωφ ἀφῆσόντα τοῖς τοιαύτοις ξυνουσίαις, ἃ σὺν ὀκνήσω σοι πάντα ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι οὐκ πολλῷ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβαλλόμενον. καὶ ἀρχὴν τόν γε, ὁπηνίκα ἀφὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἴπε ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, πεπευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ ἁβρὸν τὸν φίλων ἔχειν τὰς ἀρίστας Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οὐ καλὰ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκῆ ζεύγους εἰ τύχοι ἐζυπηρέτουντας, ἀφθόνως καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, σὺν ὀλίγῳ ἐσίν. ἀπεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι. ὁπότε δὴ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐπιχείρεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχας τὸ στόμα. ὡς δὴ τόγε ἡμέτερον εἰς αὖθις ποτὲ ἀναπονῇ, μηδ' ἅλις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε πηλίκατο [1] μετὰ τὸ καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, σὺν ἐπεσ-

quampiam sub undis latentem, aut in præruptum scopulum effracto miseri ægrè enatarint, nudi, cunctarumque rerum necessariarum inopes. Hæc inquam cùm referrent, visi sunt mihi multa præ pudore subticere, & volentes ac scientes oblivisci. At ego tum illa, tum alia nonnulla ex illorum narrationibus conjectans, deprehendi quicquid ærumnarum cum istiusmodi convictibus est conjunctum: quæ omnia, ô præclare Timocles, tibi percensere non gravabor. Iampridem enim mihi videor animadvertisse, te de capessenda hac vitæ ratione cogitare. Ac primùm quidem, cùm hac de re sermo incidisset, mox præsentium aliquis mercenarium istiusmodi vitæ genus laudare cœpit, fortunatissimos eos affirmans quibus cum eo quod amicos haberent Romanorum optimates, & sumptuosis in conviviis immunes epularentur, in splendidis ædibus versarentur, & omnigena cum recreatione, ac voluptate in alba rheda, si liberet, resupinati peregrinarentur, non parvi esset emolumenti mercedem amicitiæ, & benefactorum istorum accipere: cùm haud dubiè nec sata, nec culta, omnia istis proveniant. Hæc igitur, atque id genus alia cùm audires, animadverti ut his inhiares, & valdè patulum os ad escam præberes. Proinde ut in posterum culpa vacem, nec expostulare queas, quòd cum te videremus tantum cum squilla deglutientem hamum, non retineremus, nec priùs-

[1] Μετὰ τὸ καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piscat. *Bourd.*

1 Κα-

λαβόμεθα, ἀλλ' ἐρεῖν ἐμπεσεῖν πρὶν λαιμοῦ θρέξασθαι μᾶλλον, ἀλλὰ θρεμέναντες ἐξηλεγμένοις, καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν, ὅτ' ἤδὴ ὄφελος, ἐσκοποῦντες, ἐπεσθησόμεθα, ὅπως μὴ ταῦτα λέγοντες παρὰ πάνυ εὔλογα, ἵν' λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμυούσαντες, ἄκυρον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων. καὶ τὸ δίκτυον γε αὐτὸ, καὶ τὸ κύρτον τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ὡς ἐν μυχῷ προεπισκέψασθαι. καὶ ἐν ἀγκίστρῳ τὸ ἀγκύλον, καὶ πλὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν ἐν σκόλοπος ἀπαρεμφόλῳ, καὶ τὸ τριαίνης πρὸς ἀκμὰς εἰς πρὸς χεῖρας λαβὸν, καὶ πρὸς πλὴν γνάθον πεφυσημένῳ ἀπροσιρώμενον, ἵν' μὴ πάνυ ὀξέα, μήδ' ἄφυκτα, μήδ' ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνῃ βιαίως κατῶντα, καὶ ἀμόχλως ἀνπλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ λέγε τοῦτο πειθῶσιν, ἀνάκρουσε. σὺ τὸν δ' ὠδηκηλίσιος ῥᾳδίως ἐπιχείρει τῇ ἄρχῃ, εἰ θέλεις, [1] καθάπερ ὁ λάβρος, ὅλον προσχανὼν τὸ δέλεαρ. ῥηθήσῃ δ' ὁ πᾶς λόγος. τὸ μὲν ὅλον, ἴσως λέγε σύ. πλὴν, ἀλλ' ἔγε δεῖ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, δεῖ ὁπόσοι ἀπαιδευτότερον πλὴν προαίρεσιν προσέλοιτο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλον τὸ ἐπὶ παιδείᾳ σωτείνειν, καὶ μισθοφορεῖν ἀξιοῦντα. κοινὸν δ' ὡς [2] ἅπασιν ὄντων, καὶ ὁμοίων τὸ ξυμβαίνοντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲ, αὐχεῖν δ' τὰ αὐτὰ ὄντα λέγεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ priusquam in guttur demergeretur, revelleremus, nec præmoneremus: sed quòd postquam illecto & impacto jam trahi, & per vim te duci, videre expectassemus, tum adstantes quum nihil opis afferri possit, fleremus: hæc inquam, ne aliquando possis dicere: quæ si dicantur, meritò omnino dicantur, nec à nobis refelli queant, quo minus peccasse videamur, quòd ista non prædixerimus: audi ab initio omnia. Ac rete quidem ipsum, sagenasque impervias, foris, non intus ex penetrali per ocium ante contemplare. Et cùm hami uncum, & reflexam aculei aciem, & tridentis cuspides in manus assumpseris, & ad malam inflatam expertus fueris: nisi prorsus acuta, nec inevitabilia, nec vulneribus infligendis molesta, & vehementer trahentia, & inexplicabiliter retinentia videantur: nos quidem inter formidolosos, atque idcirco famelicos adscribe: teque ipsum ad fiduciam hortatus, piscationem hanc aggredere, si vis, lari in morem totam escam hiatu deglutiens. Atque in universum quidem forsitan tua causa omnis hic sermo instituetur: quanquam non solum pro vobis philosophis, aut his quicunque vitæ gravius institutum sibi delegerunt: verùm etiam pro grammaticis, rhetoribus, & Musicis, omnibusque qui ad docendi munus cum aliis vivere, quæstumque facere proposuerunt. Cæterùm cùm ferè communia, similiaque sint ea quæ his omnibus accidunt: palam est philosophorum conditionem nihil eximii

1 Καθάπερ ὁ λάβρος] Ex proverb. λαβὸς χάσκει. Bourd.
2 Ἅπασιν ὄντων] Mss. ὄντι πασῶντων. Idem.

1 Ἐπί-

ἢ ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦσθαι, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοτοῦντες ἄγειν. ὅ, τι δ' ἂν ὄν ὁ λόγος αὐτοὺς ἐπιὸν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοί, ἔπειτα ἢ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν. ἐγὼ δ' ἀναίτιος, εἰμὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [1] ἐπίπαν τί ἐστι. τοὺς μέντοι ἄλλα πολλοὺς, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τοὺς γραμματικοὺς, καὶ πανταπασιν αὐτόηθεις ἀνθρώπους, ὅτι διαπέφευγεν ἄξιον τοιούτων σωφρονεῖν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, ὅτι μὴ αὐτοῖς καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθωτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν. ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τοιαύτης διαθέσεως. ἄλλως τε, οὐδὲ χρῆναι ἄν τι ἄλλο, ἢ τοῦτο ὅ, τι χρὴ διακλίνασθαι αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς. ἀλλ' ὧν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄπεχνοι αὐτόκα, καὶ ἄρρηροι εἰσιν. οὐδὲν ὃν ὅτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἄν, ὅτ' ἐκεῖνοι ὑβρισμοὶ δέκηται, [2] ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνεμοῦντες. ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας. καὶ ἡ τύχη, φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. οὗτοι δ' ἂν ὅτι δεῖπνον τὸ παιδοῦμενοι, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετέχειν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. δικαίως δὲ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἴ τις αἰτίας, ἀφ' οὗ

eximii habere : imò eo turpiùs illis ista contingere, quòd ii qui conducunt, non aliis præmiis eos quam reliquos dignantur, nihilque magis in honore habent. Quicquid igitur narrationis series inveniet, ejus culpam in eos potissimum conferre par est, qui talia faciunt, deinde in eos qui talia sustinent. Ego verò culpari non debeo, nisi veritas & libertas in dicendo reprehensionem mereatur. Verumenimvero reliquum hominum vulgus, puta palæstricos, adulatores ineptos, & sordidi animi, abjectique ingenii homines, ne operæ quidem precium fuerit, ab istiusmodi convictibus dehortari, neque enim obtemperarent : neque illis vitio vertere æquum sit, quòd non relinquant suos conductores etiamsi plurimis contumeliis affecti ab illis fuerint. Sunt enim ad eam vitæ rationem accommodati, eaque non indigni : præsertim cùm nihil aliud habeant, ad quod se convertant, & in quo se exerceant : adeò ut siquis hanc vitam illis adimat, inertes ilico, desides, inutilesque sint. Quamobrem nec ipsi rem aliquam indignam patiuntur, nec illi contumelioſi videantur, si (quod ajunt) in matellam imminxerint. Etenim jam inde ab initio ad contumelias illas parati se in familias conferunt : atque sola hæc ars illis suppetit, ferre & perpeti quicquid acciderit. Cæterùm eruditorum causa, de quibus ante verba feci, meritò indignandum, & pro virili parte enitendum ut eos inde revocatos in libertatem vindicemus. Videor autem mihi rectè facturus, si cautis, ob quas ad hoc vitæ genus

1 Ἐπίπαν τί ἐστι] Angl. ἐπιπᾶν τι. Bourd.

2 Εἰς τὴν ἀμίδα φυρῶντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad Petron. Idem.

1 Ἐπ-

ὧν ἐπὶ τ τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται πολλοὺς παρεξεπίτους, δεήσομαι ὑμῶν βιαίους, ὀλίγην ἀναγκαίας. ὅπου γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προσαναγράφηται, καὶ ἡ πρόφασις ὑποδήσεται τ [1] ἐξελευθερίας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τ ἀναγκαίων χρείαν προτίθενται, [2] ἵνα τοῦτο προκαλύμμα οἷον τ προβεβλῆσθαι τ αὑτοῖς τ βίον τοῦτον αὐτομολίας. καὶ δικαίαν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι τὸ χαλεπώτατον τ ὑπ' τοῦ βίου, τὴν πενίαν ἀφυγεῖν ζητοῦντες. εἶπε ὁ Θέογνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ, Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, κ' ὅσα ἄλλα δέδμηται ὑπὸ τ πενίης οἱ ἀχθυνόμενοι τ ποιητῶν ἐξειλιόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τ πενίας διαπεφευγότας ὑπ τ τοιούτων ξυμπτωμάτων, οὐκ ἂν ὑπὲρ τ ὄντως ἐλευθερίας ἐμισθολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δ' ὡς [3] ὁ καλὸς τῷ ῥήτωρ ἔφη, τοῖς τ νοσοῦντι σπόγγοι ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ κ' πρὸς τοῦτο πρακτέον βεβαλλόντας δοκεῖν αὐτοῖς, ἀεὶ μισθὸς ὁμοίας αὐτοῖς τ ὑποδήσεως τ βίος; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ δικαίαν ἔδει, ἐδὲ πρέπον ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοῦλον, κἂν δοθῇ, κἂν ἀφρόνως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τ χρείας ὑπέδεσε καταναλίσκειν. πρακτέον ἦ ἔχει, μὴ τοιαύτας πηγὰς ἀφορμῆς ἐπιτοῖν, οἷ τὴν πενίαν τηρῶσι, ἀλλ' ἐνθυμουμένους μόνον nus quidam se conferunt, excussis, eas nec urgentes nec necessarias esse demonstravero. Sic enim omnis excusatio illis præripietur, primumque subeundæ servitutis voluntariæ argumentum. Plerique igitur paupertatem, & rerum necessariarum inopiam proponunt, satisque idoneum hunc prætextum obtendisse putant, quo suum illud ad vitam hanc transfugium excusent: ac sibi sufficere credunt, si dicant venia dignum esse quod faciunt, quum rei in vita molestissimæ, nempe paupertatis effugium quærunt. Postea Theognis est in promptu, crebrumque illud in ore. *Omnem namque virum paupertas enecat.* Et quotquot alia terricula abjectissimi quique poëtæ de paupertate protulerunt. Equidem si viderem ex hujusmodi convictu, eos verè paupertatis effugium aliquod nancisci, non admodum anxiè cum eis de amplectenda libertate disceptarem. Sed quandoquidem, ut egregius ille orator dixit, ægrotorum alimentis similia capiunt, qua ratione vitare possint, quominus in hoc ipsum malè sibi consuluisse videantur, nimirum semper illis manente eodem vitæ illius argumento? Semper enim manet paupertas, semper accipiendi necessitas, nihil quod seponatur, nihil supereſt quod reservetur. Verùm quicquid datum fuerit, ut detur, ut assatim capiatur, prorsus omne insumitur, ita tamen ut ne id quidem in usus sufficiat. At bene cederet, si non comminiscerentur occasiones hujusmodi, quæ paupertatem servant, eique duntaxat opitulan-

1 Ἐξελευθερίας] De qua Herald. ad Mart. *Bourd.*
2 Ἵνα τοῦτο] Angl. κοινὸν. Idem.
3 Ὁ καλὸς τῷ ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *Idem.*

αὐτῇ, ἀλλ' εἰ τέλεον ἐξαμήσαιτο. καὶ ὑπὲρ μὲν τοιούτου, καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντου ἴσως ῥιπτεῖν ἐὸν ὦ Θέογνι, καὶ πτῶσιν ὡς ὀφὶς κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ σύδενὴς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἷς ἢ πτίλον αὐτῷ τέτρῳ ἀμφιφύσσῃσι, τὸν οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος τὸν ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. ἄλλοι δ', πενίαν μὲν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, ὑπὸ κακοπλαγίας φασὶν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως ποιοῦντες, ὑπομένειν τὰ ἀλφίτα. νῦν δ', πεπονηκέναι μὲν αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπογήρως, ἢ ὑπὸ νόσων, ἐπὶ τοιόνδε ῥέπειν ὥστ' τὴν μισθοφορὰν, ἀπονηκέναι. φέρ' ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ὄντως ἐθελήσειαν αὐτοῖς τὰ δεδόμενα, μὴ πολλὰ, μὴ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦντι. [1] δύσκολον μὲν ἴσως ἂν εἴη τοῦτό γε, μὴ ποιήσωμεν, μηδὲ καμόντας, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τοιοῦτο δέ ἐστι, καὶ ῥηθῆναι πρὸ ὀλίγου ἀξίως ἀδύνατον. τοσαῦτα ποιοῦσι, καὶ κάμνουσιν ὑπὸ πολλῆς συνουσίας, ὥστε πλείονος ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦτο μᾶλλον ἢ ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέρας τῶν ἐπιτιθέντων τὸ σῶμα, καὶ ὥστε ἐκάστην ἀπόγνωσιν καὶ πονοῦντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ὑπὲρ τοῦ καιροῦ, ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἐγγὺς ὡς ὑποδείξαι, ὡς ὑπ' οἱ ἀμφὶ ταῦτα λέγοντες αὐτὰς ἀποδιδοῦσι τῷ σκέψασθαι, ἀληθεύοιεν ἄν. λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέσθαι μὲ, ἤκιστα δ' ὥστε αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα, καὶ

lantur, sed quæ illam planè tollerent. Atque forsitan idcirco, esset in altum mare projicienda, ut dicis Theogni, & præruptis de scopulis præcipitanda. At si quis semper pauper & egenus, & mercede conductus mereat, hoc ipso sese arbitretur aufugisse paupertatem, non video qui fieri possit quominus hic ipse sese fallere videatur. Rursum alii negant sese paupertatem formidaturos, si modò reliquorum hominum in morem possint suo labore sibi victum suppeditare. At nunc sibi fractas esse corporis vires, seu senio, seu morbis, eoque ad eam vitam mercenariam videlicet facillimam confugere: Age igitur, verumne dicant videamus, & num ea quæ dantur, illis ex facili suppetant, nec multum, nec plus quàm alii in consequendo victu laborent. Nam id quidem etiam votis expetendum, ut citra laborem, nulloque negocio paratum argentum accipias. Sed hoc pro rei dignitate dici nequit: tantum laboris, tantum doloris in his convictibus perferendum, ut hic ne valetudo quidem ad id par sit, quippe cùm quotidie sexcenta non desint negocia, quæ corpus conficiant, adque extremam usque defectionem delassent. Verùm hæc idoneo tempore dicemus, quum reliquas etiam illorum molestias commemorabimus. In præsentia sat erat ostendere, neque eos vera dicere, qui ea de causa in servitutem addicere sese ajunt. Superest jam ut eam causam referamus, quæ quidem ut verissima est, ita ab illis minimè profertur: nempe istos voluptatis gratia, multis-

1 Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. εἰ γὰρ δύχαι ἐπίπαν τὰ ἀδυνάτα ποιεῖν. Sic apud Lucianum Navig. *Bourd.*

1 Er-

τῶ πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγήσεσθαι τὸ πλῆθος τῶν χρυσῶν, καὶ τὸν ἄργυρον, οὐδαμοῦ πισευόντας τοῖς ἐπὶ τοῖς δείποις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, ἐλπίσαντας δὴ ὅσον αὐτίκα χαλδν ὑδὸν ἐπισυμίζονθ, πίεσθαι τῶν χρυσίν. ταῦτα ὑπάρχειν αὐτοῖς, καὶ ὅλως αὐτ' ἐλευθέρων τίθησιν. οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐρῶσας, [1] ἔνιοι τινες, καὶ τρίβωνες ὄντες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι, περιλαλοῦντες, ὑπερηφανῶς ἀπειπόντες, ὅπως ἀεὶ ἐραστὴν ἕξουσιν αὐτῶν ἡδοσπόται, λαπαλαύσαι τῶν τοιούτων, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεμοιδότες. ἴσασι γὰρ [2] ἐν τῷ τυχεῖν τὴν λύπλυσιν τοῦ ἔρωτος γλυκυτέρην. ταύτην δὲ λαπολείπουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι. τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὴν ἐρασθὴν ἔχουσι. δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέρωτος αὐτοῖς γένηται. ὠφελιμοποιῶσιν δὲ, καὶ ὠφελοῦσι, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶν. εἰς ἔλαβον ἄρχειν γνώσαντες, [3] ἔξωθεν γυμνοῦσι, καὶ ἀτίμους ἐρᾶν, κἀκεῖνος μεμοιδίνται. πέπρακται δ' ἤδη αὐτοῖς ἡδὺν συναπαλλαγῆναι τοῦ βίου πάσης τῆς ἐλπίδος. τὸ μὲν δὴ ἡδὺ τῆς ἐπιθυμίας ἅπαντας ὑπομένειν, τίσque atque amplis ſpebus incitatos, in divitum familias inſilire, auri, atque argenti vim admirando. Præterea quòd fœlices ſibi videantur ob convivia, reliquaſque delicias, ſperentque futurum uti mox, nemine vetante, affatim aurum bibant. Hæc ſunt quæ illos adducunt, atque ex liberis ſervos faciunt: non rerum neceſſariarum penuria quam prætexunt, ſed non neceſſariarum cupiditas, atque ingentium illarum & amplarum opum admiratio. Enimvero quemadmodum miſeros iſtos, atque infœlices amantes, callidi quidam & veteratores amaſii receptant, & faſtidioſe colunt, quò jugiter amantes, ipſis inſerviant: cæterum pro amoris fructu, ne ſummum quidem oſculum impertiunt: amorem enim facta copia diſſolvi intelligunt? Hanc igitur amoris diſſolutionem arcent, & diligenter cavent, cæterùm amantem ſpe ſemper retinent: metuentes ne deſperatio minuat cupiditatis ardorem, amantemque à ſe alienet. Proinde ſemper arrident, pollicenturque, ſemper facturi ſunt, ſemperque gratificaturi, ſemperque ingentium ſumptuum rationem habituri: donec imprudentes ambo ſenuerint, atque utrique jam præterierit ætas, huic ad amandum, illi ad dandum. Itaque nihil ipſis in omni vita præter ſpem eſt peractum. Ac ſanè propter voluptatis cupiditatem omnia ferre,

1 Ἔνιοι δὲ τρίβωνες] Hoc habet ex Ariſtophane. σκωπτὶ γὰρ perditionem τρίβωνες τὸν ἐπιτηδεύσαντα πᾶν ἀσέλγημα. Bourd.

2 Ἐν τῷ τυχεῖν] Hæc ſic dixit Helio. lib. 1. κέρδος γὰρ ἔρωτος τὸ ἔργον τὸ τέλος. Idem.

3 Ἔξωθεν] Vt paſſim in Dial. mort. & alibi, contra ἔνδοθεν ἄγειν. Lucianus alibi Dio. in Iulio. *Idem.*

ὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρῃ, καὶ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος περαπόδῃ, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. κἠτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδώδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆ ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἂν ἔχοιτο τινὰ συγγνώμης αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν, τὸ γὰρ ἡδονῆς ἐλπίδι μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον. καὶ ταῦθ', ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι, σαφεῖς, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο; ὅ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, ὅτε ἐγένετό πω τισὶν τοιοῦτο χρόνῳ. ἀφανὲς γάρ, οὐδὲ γνώσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις μὴ τῇ ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων, γλυκὺν ὄντα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ ἀφῆκε τὸ παρὸν ἡδύ, τὸ καλῶς ἔχοντων κατέφρόνουν. ὥστε εἰ πάντῃ ἄλλως αὐτῶν ἡ λήθη ἦν καλή, ἀφῆκε τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς ἀφαιρεῖσθαι. τὸ δὲ λιμοῦ ξυνόντα, παρεσῶπα ἄλλῳ τῶν λωτὸν ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὡς ἐλπίδος μόνης, τῶν καὶ αὐτὸν παραγυμνωθῆναι ποτε δόξαν, τὰ καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡρακλεῖς ὡς καταγέλαστον, καὶ πλησὶν πίνων ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς διόμενον. τὰ μὲν τοίνυν τοῖς τῆς ξυνουσίας αὐτὸς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὸς φέρονται ἐπιτήδευσιν τοῖς πλουσίοις χρῆναι τοῖς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅπ ἐγχωρεῖ τύπτειν. πλὴν, εἰ μὴ καὶ ἐκείνων τις μιμῆσαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μάτην τῇ δεξιᾷ ἐπαιρομένων, καὶ ξυπεῖναι δύπαρξάσης τῆ δύπαρύ-

ferre, non omnino fortè vitio vertendum: quin magis venia danda ſiquis voluptate capiatur, & hanc undequaque conſectetur, ut ea portiatur: quanquam turpe forſan ac ſervile, ſiquis ob eam in jus alienum ſe tradat. Nam longè ſuavior eſt voluptas quæ ex libertate proficiſcitur. Attamen hoc illis aliquo pacto ignoſcendum ſi modò conſequantur. Verumenimverò ob ſolam voluptatis ſpem multas perferre moleſtias, ridiculum & ſtultum arbitror, maximè cùm videant labores eſſe certos, manifeſtos & inevitabiles: porrò illud quod ſperatur, quod nihil aliud tandem eſt niſi voluptas, ne tam longo quidem tempore contigiſſe: præterea nec veriſimile videri ut aliquando fiat, ſi modò quis rem ex veritate reputet. At Vlyſſis quidem ſocii, dulci deguſtata loto, reliqua negligebant, ac præſenti voluptate deliniti, honeſta contemnebant, ut non prorſus in illis cum ratione pugnarit honeſtatis oblivio: nimirum animo voluptatis illius ſenſu occupato. Verùm ſiquis famelicus alii cuipiam loto ſeſe ingurgitanti, nec quicquam inde impertienti, aſſiſtat, idque ſolam ob ſpem quòd credat fore ut & ipſi deguſtandum lotum aliquando porrigat: aſſiſtat inquam, recti atque honeſti oblitus, Dii boni, quàm hoc ridiculum, & verberibus Homericis revera dignum. Ergo quæ iſtos ad divitum convictum adducunt, & quibus impulſi ſeſe illis dedunt, ad quodcunque libitum fuerit utendos, hæc ſunt, aut his quàm ſimillima. Niſi ſiquis eos commemorandos eſſe judicet, qui ſola gloria incitantur, ad conſuetudinem cum illuſtribus, & opulentis viris captandam.

φοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ κ᾽ τοῦτο ἀξιόλεκτον κ᾽ ὑπὲρ τὰς πολλὰς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τὰ μὲν ἴδιον, οὐδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, κ᾽ σιωπᾶν τ᾽ ξυνουσίας, δεξαίμην ἂν. τοιαύτης γ᾽ αὐτοῖς τ᾽ ὑποθέσεως ὔσης. φέρε ἤδη πῶς ἡμᾶς αὐτὰς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν δεῖ εἰσδεχθῆναι κ᾽ τυγχάνειν ὑπομένουσιν, οἷα δ᾽ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, πάσχουσιν. ἐπὶ πᾶσι δὴ, ἥτις αὐτοῖς ἡ καταφορὴ δραμάτων γίγνεται. ὁ γὰρ δὴ ἐμεῖνό γε εἰπεῖν ἔστι, ὡς εἰ κ᾽ πένητα ταῦτα, δύληπτα γὰρ, κ᾽ ὁ πολὺς δεήσει πόνος, ἀλλὰ ῥᾳθυμεῖν δεῖ μόνον. οὐτά σοι πέπρακται τὰ πᾶν ὀλίγου. ἀλλὰ πολλῆς μὲ τ᾽ ἀσφαλείας, σωτηρίας κ᾽ [1] τ᾽ ἡσυχίας, ἐωθεῖν τι ἐξαναστρέμμον, καθεύδειν ἀθύμητον, κ᾽ ἀποκλειόμενον, κ᾽ ἀναίσχυντον εἶναι, κ᾽ ὀχληρὸν δοκεῖν τῷ θυρωρῷ κακῶς συνεῖναι, κ᾽ [2] ὀνομακλήτορα λιβυκὸν πατεῖσθαι. κ᾽ μισθὸν πλεῖν τ᾽ μνήμης γ᾽ ὀνόματος. κ᾽ μὰ κ᾽ ἐνθυτῷ ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρή, καθ᾽ τὸ γ᾽ ὑπερπυρμένης ἀξιώματα, κ᾽ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐμεῖνο ἥδηται, ὡς μὴ ἀπαδῇς, μὴ γ᾽ σκυθρωπὸς βλέπωμεν, κ᾽ φιλοπόνως ἔπαθες, μᾶλλον γ᾽ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τ᾽ οἰκετῶν σωθῆναι, κ᾽ ὥσπερ πομπὴν ἀναπληροῦν, ὁ γ᾽, ἀδὲ σχολαίαν πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. ἰὼ δέ ποτε κ᾽ τὰ ἄριστα πράδam. Sunt enim qui hoc admirandum, supraque plebem esse existiment. Nam quod ad me propriè attinet, recusarim vel cum magno Rege solummodo vivere, convictorque videri, si nullus ex eo convictu fructus ad me redeat. Cùm igitur causa ejus vitæ suscipiendæ sic illis habeat, age jam consideremus apud nosmetipsos, cujusmodi sint illis perferenda priusquam admittantur, & obtineant, cujusmodi verò in ipsa vita jam constituti patiantur: postremò qualis fabulæ catastrophe illis contingat. Neque enim illud dicere licet, hæc etsi molesta sint, captu saltem esse facilia, neque multo labore ad ea opus esse, sat esse simodò velis: quivis postea factu fore facile. Imò necesse est ut diu sursùm ac deorsùm curritès, manè excitatus assiduè proforibus obverseris, ut perdures quum protruderis, quum excluderis, quum impudens interdum atque importunus videris, quando janitori malè syrissanti, ac nomenclatori Lybico subjiceris, quumque nominis tui recordationem mercede redimis. Quinetiam vestitus tibi est apparandus supra tuas facultates, pro illius quem colis dignitate, deligendi colores quibus delectatur, ne discrepes, oculosque illius offendas. Oportet etiam ut ipsum assecteris gnaviter, vel potiùs antecedas, atque interim à famulis protrudaris, ac veluti pompam quandam expleas. At ille per multos dies ne aspicit quidem te. Quòd si res optimè tibi aliquando cesserit,

1 Τῆς ἡσυχίας] Τῆς ἐν ταῖς ὑρκαις περιστερείας, ut ἡσυχίαν περὶ ὄρνιν διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *Bourd.*

2 Ὀνομακλήτορα Λιβυκὸν] Hæc de re Casaubon. ad Sueton. ubi de servis Syris Savar. ad Sid. dixi ad Petron. *Idem.*

ξης, καὶ ἴδῃ σε, καὶ σωφρονίσας ἐρήτω σε, ὧν ἂν τύχῃ, τότε, πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀφρῷδης δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἀκράτορος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ λύπῃ. καὶ πολλάκις ἔπεκείνατο δέον πῖς ὧν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χιλίας νῆες ἦσαν αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν. οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν. οἱ δὲ ἀκαιρήτεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ἂν ἐπισφαλεστάτης πειρατεὶς τῆς σοφῆς φιλοφροσύνης, ἀπώλες [1] καταδικάσας σεαυτὸν πολλὴν τὴν ἀπήνειαν. ἐπεὶ δὲν δὴ πολλὰς μὲν αὐτοῖς νύκτας ἀϋπνος, ἡμέρας δ' αἱματοέσσας ἀφήγαγες, ἃ μὲν Διὸς τῆς Ἑλένης ἕνεκα, ἃ δὲ τῆς Πριάμου περγάμων, [2] ἀλλὰ τὴν ἐλπιζομένην πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικῆς τινος θεσπιωιδίας, ἐξέπεσας τυντοῦτον, εἰ οἶσθα ἃ μαθήματα. καὶ τὸ μὲν πλησίον ἡ ἀφροσύνη, σὸν ἀηδὲς, ἐπαινεμένου, καὶ εὐδαιμονιζομένου. σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγών, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος βίου τότε σωφρονεῖν δοκεῖ. ὑπεισέρχει γὰρ εἰκότως, τὸ μὴ σὺ ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι σοφὸς ὢν σωτῆρα λαβληθῆναι, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον. ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία ἀφιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις, φθονῆσαι, τίνος γὰρ ἕ ἄλλος εἶναι τῶν αὐτῶν ἀνεπιτιμήτως, αὐτὸν δὲ πάντα εὐδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα. φοβούμενος, rit, & te respexerit, & accersitum quidlibet interrogarit, tum denique tum multus sudor, multa æstuatio, intempestiva trepidatio, sannæque eorum qui adsunt ob tuam perplexitatem, ac sæpè cùm sit respondendum quis esset Græcorum rex, mille naves illis fuisse dicis. Hoc autem modesti pudorem vocant, audaces timiditatem, improbi verò insciti am. Tu igitur primam hanc divitis comitatem periculosissimam expertus, damnata tui animi magna imbecillitate discedis. Porrò ubi jam multas noctes insomnes duxeris, multosque dies cruentos egeris, non per Iovem Helenæ, & Priami pergamorum causa, verum spe quinque obolorum: contigerit autem tibi quispiam Deus tragicus qui tibi adsit: exinde restat ut exploreris num literas noris. Atque ea quidem exercitatio diviti non est injucunda, quippe qui laudatur interim, ac fœlix prædicatur. Cæterùm tibi videtur tum de anima, omnique vita propositum esse certamen: nam id meritò te subit, futurum ut alius nemo te admittat, cùm à priore rejectus fueris: visusque despicabilis. Cogeris igitur in varias curas distrahi, dum iis invides qui tibi reluctantur (finge enim & alios esse ejusdem fortunæ competitores, te verò tibi videri cuncta tenuiter respondisse) dum etiam me-

1 Καταδικάσας] Καταρράσας. Bourd.

2 Ἀλλὰ τὴν ἐλπιζομένην πέντε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere temporibus Luciani quinque obolos Græcos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quæ regibus suis præbebantur à clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam vel cœnam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Græcis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβολὸς exprimere voluisse. *Talm.*

1 Ex

νον ἢ, καὶ ὑπόζητε, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲν ὀκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀποκλώμενον. εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, χαίροντα, καὶ εὐέλπιν κομιζόμενον. εἰκὸς καὶ πρόθυμος εἶναι τὰς σωματικὰς σοι φροντίδας, καὶ ἄλλως ἀντὶ σοῦ πεφόβηται. ἂν ἔκφορος ὥσπερ ὀκλάχη τοξεύσῃ, λέληθεν. εἶτ' ἐνίοτε μὲν ἐνδοκιμάζεται βεβοηθεῖ πόρρωθι, καὶ πολλῶν τῇ κόμῃ ἐξεπιζόμενον, εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τίς μὴν, ἐννοῆται εἰδέναι, πῶς ἢ, μὴ. μέσος δὲ τοσοῦτος χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρελήλυθως βίος, κἂν μή τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἐκ πολλῆς σύπελλος αἰτίας ἐνοκληρωκώς, ἀναπεισθεὶς ἐπὶ μοιχόν, ἢ παιδεραστὴν, ἔστι σκῆνος [1] σὸν τὸ Διὸς ἔλυτρον ἡ μάρτυς. ἂν ἢ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτεύει, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ ἐξεδεκασμένοι. χρὴ τινῶν παρὰ δοκὴν τυχεῖν, καὶ μὴ δεῖν ὅλως σωθῆναι. μόνως γὰρ ἂν ὅτε προσπέσοις. εἶεν. καὶ ὅτι εὐτυχεῖται σοι πάντα σὺν τύχῃ μείζονι. ἀλλ' εἰ τὰ γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τὰ φίλων οἱ σοφώτατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τοιαῦτα, σὸν ἀπέδειξαν. ἐπὶ ἢ καὶ γυνὴ βούλεται, σὸν ἀπόλεγε ἢ δὲ ὁ ἐπίτροπος, ὅτι ὁ οἰκονόμος. δὲ δὴ ὃς ἐμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἴλεω, καὶ παιδοχόζει αἴσια τὰ ἱερά. κεκρατήκεις ἂν ὧν μανθάνεις, [2] καὶ ἔστεψαι τὰ ὀλύμπια. μᾶλλον ἢ Βαβυλῶνα εἵληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθεῖρηκας. καὶ ἔχεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέ-

metuis. & speras, fixisque eis in ejus faciem oculis: dumque peris, siquid negligat eorum quæ dicis: at gaudes siquid ridens audit, ac bona spe tultus consistis. Consentaneum autem est multos esse qui tibi adversentur, aliosque tuo loco ponere velint: quorum unusquisque clanculum velut ex insidiis in te jaculatur. Deinde cogita promissa barba, & cana cæsarie virum examinari, numquid bonæ rei norit, & aliis quidem scire, aliis secus, videri. Media interim ætas, omnisque tua vita anteacta curiosius disquiritur. Quòd siquis, vel civis invidia, vel vicinus levi quapiam de causa provocatus te deferat, & adulterum vel pæderastem dicat: illud vulgo tritum, ex Jovis tabulis est testis. Et si omnes pariter te laudent, suspecti, dubii, ac largitione redempti videbuntur. Operæ precium igitur est ut omnia prosperè tibi cedant, nihilque prorsus adversetur, nam hoc solùm pacto vincere possis. Age sanè, omnia etiam majore fortuna tibi successerint: ipse enim tuam doctrinam probavit, & amicorum præcipui, & quibus ille plurimam in rebus hujusmodi fidem habet, non sunt dehortati: præterea vult etiam conjux, non refragatur procurator, non œconomus. Nemo etiam tuam vitam infimulavit dextra omnia, omnique ex parte fausta sunt sacra. Vicisti igitur ô beate, & coronatus es Olympia: imò potiùs Babylonem cepisti, vel Sardium arcem occupasti. Et habebis Amaltheæ cornu, & gal-

1 Ἐκ τοῦ Διὸς ἔλυτρον ὁ μάρτυς] Proverb. *Bourd.*
2 Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *Idem.*

ρας, καὶ [1] ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὴ σοι αὐτὰ τὰ τοσαῦτα πόνων, μέγιστα ἡλίκα ψυέας τάλαντα, ἵνα μὴ φύλλινον μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τὸν παιδὸν, ὃν εὐκόλως φερήσεσθαι ὀφείλοντας, καὶ τοῦτον οὐ καιρὸς τῆς χρείας ἀπράγμονας ἀποδίδοσθαι, καὶ τῷ ἄλλῳ τιμῷ ὑπὲρ τὰς πολλὰς ὑπάρχειν. πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπαυσόμενος τοῦτο δὴ τὸ εὐχῆς, [2] ἀποπίνειν τὸ ποδὸς, καθεύδειν μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τῷ ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμελλες. εἰ χρὴ τῷ ὅπως ἐθέλεις, καὶ ἀδὲν ἂν ἰῷ μέγα κακὸν, ὑποκύψασα φέρειν τὸ ζυγὸν, ἐλαφρὸν τι, καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα. ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἢ πάντως δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφορήτα, ἐλεύθερον ἀνδρὶ καὶ αὐτοῖς ἤδη ἐκ σπουδαίας γεγονόσι. σκέψαι δὲ αὐτὸς ἐξῆς ἀκόλουθα, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδεία κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀμιλληκώς. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τοῦ σοφοῦ δεῖπνου, ὧν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν πρὸ [3] τοῦ πολιτείας τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εἰώθασι δὲ οἱ σοφισταὶ δεῖπνα γέλλαν πως ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητον οἰκέτην. ὃν χρὴ σοὶ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, ὑποδυσάμενα εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιον εἶναι δοκεῖς, πελάσαντα, πίντε δραχμῶν. ὁ δὲ, ἀκκισάμενον, καὶ ἄπαγε. οὕτω

gallinarum lac mulgebis. Iam ianè par est pro tantis laboribus quammaxima bona capias, ne corona tua sit duntaxat frondea, & merces non contemnenda præstituatur, eaque commodè ad usum nullo negotio perfolvatur, reliquus item honor vulgari major tibi deferatur: te verò à laboribus illis, à luto, à cursitationibus, à vigiliis, in otium recipias: & quod in votis esse solet, porrectis pedibus dormias, ea tantùm faciendo quorum causa primum receptus es, & conductus. Sic quidem rem se habere oportebat, Timocles, neque futurum erat ingens malum, subdita cervice jugum ferre, leve nimirum & portatu facile, quodque omnium est maximum, auro illitum. Sed multum abest ut ita se res habeat, imò nihil horum non desideratur: siquidem in mediis ipsis id genus convictibus sexcentæ res accidunt, ingenuo viro neutiquam tolerandæ. Quæ cùm ordine audieris, ipse tecum reputato, num ea perpeti quisquam queat, cui vel minimum cum eruditione commercium fuerit. Exordiar autem si videtur, à primo convivio unde consentaneum est te consuetudinem illam auspicaturum. Statim igitur ad te venit quispiam qui te ad cœnam accedere jubeat, famulus non incomis, quem tibi priùs propitium reddere oportet, inditis in manum, ne videaris incivilis, ad minimum quinque drachmis. Ille verò accissans, agape inquit: numquid

1 Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα] Paræm. ὅπι τὸ ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. Bourd.

2 Ἀποπίνειν τὸ ποδὸς] Quod antea in hoc dial. dixit ἐξυπλίζοντα. sic in Paras. ὑπὸ ὀφεικώς, tangit Casaubon. ad lib. 2. Suet. *Idem.*

3 Προπόλεια] Metaphorice sumit προπόλεια ut patet apud Hesyc. Alii dixerunt προποτρεῖαι ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Æschyli ad Agamn. *Idem.*

1 Κοσμιό-

σὲ ἐγώ; καὶ Ἡ ῥᾳθυμίας μὴ γένοιτο ἐπιτηδεύειν, τέλος ἐπίσθη. καὶ ἅπτισί σοι πλατὺ ἐγχανών. σὺ δ' ἐδόκεις καθαρὸν σεσχολακέναι μύρον, καὶ σεσωτὸν [1] κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, διδοὺς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκεσθαι. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστερον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸς δὲ τηρήσας τὸ μέσον καὶ καιρὸν, εἰσελήλυθας. καὶ σε πάνυ σπουδῆς ἐδέξαντο. καὶ παραλαβών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ δὲ πλουσίου, μὴ δύο σε κελεύσῃ τῶν παλαιῶν φίλων. σὺ δ' ὥσπερ [2] εἰς Διὸς τὸ οἶκον παρελθὼν, πάντα. [3] τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν παρατεθέντων, μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα. καὶ ἡ τε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἔκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηρεῖσιν. ἀλλ' αὐτὸς δὲ ἀμελὲς τῷ πολυσίτῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προσείπαι τινὰ τῶν εἰκῇ τῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [4] εἰ παιδάκις ἐκ [5] θωμαπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δραμένων ἀποκωμῳδήσει, πεμπόμενον ποιήμασι δὲ μὴ πω ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ [6] χειρόμακτρον πλέον. ὥσπερ δὲν εἰκὸς ἰδίου τινὸς ἀνάγκης ὑπ' ἀποδείας, καὶ μόνον διψῶντα πιεῖν αὐτὸν πολλῶν, μὴ δέξῃς οἰνόφλυξ ἀστεῖναι, μή τι τῶν ὄψων. ἐδηδεσμένων ποικίλων πρὸς πᾶν πεῖσιν ἐπιθυμία-

quid ego à te accipiam? quibus addit, Dii prohibeant: tandem flectitur, ac discedit, latè diducto rictu te deridens. Porrò tu sumpta veste nitida, mundissimoque cultu, lotus venis, solicitus interim ne ante alios venias: inurbanum enim illud, sicuti postremum venire grave. Proinde observata opportunitate media ingrederis, teque omnino honorificè excipiunt. Tum arrepta manu, quispiam jubet te paulum supra divitem, inter duos fermè veteres amicos accumbere. Tuque veluti Jovis ædem ingressus, nihil non admiraris, & ad omnia quæ geruntur intentus es. Nova enim & incognita tibi omnia. Interim familia te spectat, & præsentium quisque quid facias, observat. Neque non ea res curæ est diviti, qui aliquos ex famulis præmonuit ut explorent quomodo in pueros, uxoremque te geras, num subinde ex obliquo respectes. At convivarum assectæ quum vident te propter imperitiam ad ea quæ fiunt stupefactum, deridentque clanculum, conjectantes te nunquam ante apud quempiam alium cœnasse, novumque tibi esse, ut mantile apponatur. Proinde verisimile est necesse esse ut præ hæsitantia sudes, ac neque cùm sitias, potum petere audeas, ne vinosus videare, neque variis appositis opsoniis, &

or-

1 Κισμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis seq. *Bourd.*
2 Τὸ Διὸς τὸ οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. *Idem.*
3 Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. *Idem.*
4 Εἰ παιδάκις] Ἢ ἐς παιδάκας. Mars.
5 Θωμαπῆς] Ἐκ φρονήσεως. Bourd.
6 Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Clarisc. Casaub. c. ult. lib. 9. Animad. ad Athen. profert hanc Lucianus sæpe alibi. *Idem.*

σμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, κ πρὸς τοῦτο ἡ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν δὲ εἰς τ πλησίον δεήσῃ, κἀκεῖνον ζηλῶν κ μιμεῖσθαι δ δεῖ πρὸς τὴν ἀκολασίαν. τὰ δ' ἄλλα, ποικίλῳ εἶ, κ χορδῇ πλέως τὴν ψυχήν, πρὸς ἕκαστα τ πραττομένων εὐπαθημένῳ. κἀμὲ ἄρα μ, εὐδαιμονίζεις τ πλοῦτον δ χρυσοῦ, κἀμὲ δ ἐλέφαντος, κ τ πορφύρας τρυφᾷς. ἆρα ὃ, οἰκτίρεις σαυτὸν, ὡς τ μηδὲν ὤν, [1] εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. οἶσθα δ κἀκεῖνο εἰσερχεταί σε; ὡς ζηλωτὸν ἴνα βιώσῃ [2] τ βίον, ἅπασιν οἷς εἶπεν εὐτυχήσων, κἀμὲ μέχρι αὐτῶν ἐξ ἰσοκλινίας. οἶδ' γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ πῶς κ μεσοπόλια ὡραῖα διεξιόντα, κἀμὲ κρεμᾷ πρεσβυτέρων, γλαυκοτέραν ὑποχεάρῃ σοι τὴν μέλανα διεξιέναι, ὥστε σωφρόνως τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο φρόνημα, Οὐ νέμεσις Τρῶας κ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς πολλὰ πονεῖν κ ὑποδρύειν ὑπὲρ τ τοιούτου εὐδαιμονίας. φιλοτησίαν τὸ ἐπὶ τούτῳ. κἀμὲ σκύφον εὐμεγέθη λαβοῦσαν, πρόπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ. ἢ ὅ, ἵν' ὁπόταν πρόσπιῃς. σὺ δ' λαβὼν, ὅ, ἵν' μὴ ἵν σε κ αὐτὸν ὑπεπιεῖν ἔδῃ, ἀγνοήσας ὑπ' ἀπειρίας. κἀμὲ ἀγροικίας ὄζειν ὤφλες. ἐπίφθονον δ' ἂν ἐπὶ τ πρόποσιν ἐμεῖνε πολλοῖς τ παλαιῶν φίλων γεγενῆσθαι. κἀμὲ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησας ἴνας αὐτῶν. ὅτι ἡμέρᾳ ἦκον, πρεσβεύῃς ἀνδρῶν ordine quodam compositis, scias cui prius aut posteriùs manum admoveas. Quare ad eum qui proximus accumbit respicias oportebit, eumque imitatus, convivii rationem addicas. Cæterùm varius es, animoque penitus perturbato, quum singula quæ illic geruntur, stupes. Et modò divitem illum beatum prædicas, ob aurum, & ebur, tantasque delicias: modò te ipsum miserearis, qui quanvis nihil sis, vivere te tamen putas. Nonnunquam & illud in mentem venit, fore ut admirandam vitam vivas, quippe qui sis omnibus illis deliciis fruiturus, cunctorumque ex æquo particeps futurus. Arbitraris enim te Bacchanalia semper celebraturum. Quin & adolescentuli formosi ministrantes, placideque arridentes, elegantius in posterum hoc vitæ genus pollicentur: ita ut Homericum illud assiduò in ore habeas: *Haud vitio verti debet si Troia pubes, Armatique simul Danai*, multum laboris sustineant ob tantam fœlicitatem. Ad hæc accedunt ad bibendum invitatiunculæ. Ac postulato perquam ingenti scypho tibi aliquis præbibit, præceptorem te, aut alio quovis tandem nomine compellans. At tu recepto scypho, quid tibi sit respondendum, præ imperitia ignoras, & rusticus existimaris. Cæterum ea propinatio multorum veterum amicorum invidiam tibi creavit, quorum nonnullis jam ante tuo accubitu fuisti molestus, quod cùm adveneris modò, iis anteponare, qui multorum annos

1 Εἶτα ζῆν] Zlũ interpretati sunt viri doctissimi. *Benard.*

2 Τὸν βίον] Περιττως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Heraldus ad Mart. *Idem.*

1 Πο-

[1] πολυτελῆ δουλείαν ἠγλαϊσμένων. οὐδὲν οὖν κωλύει τοιοῦτός τις καὶ σὺ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῦτο ἡμῖν ἀπὸ τοὺς ἄλλους δεινοῖς ἐλεύσεται. καὶ τί ἄρα ἐσεληλυθότων εἰς τὴν οἰκίαν, ἐλευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τυτοὶς ἀνίεσθαι ἢ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; ὑ ῥημάτια δύσκολα λέγοντες, οἷοντά τι παμμέλητες ὠφελεῖν; ἀλλ' ἴσως, ὃ γὰ οἶδας ὅσα μοὶ ἔπιεν, ὅπως ἴ τι ἀπόθητον συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπιεράκαλος ἄνθρωπος, [2] καὶ λιμῷ πόλεως. ὑδέ ὄναρ λύκῳ ποτε ἄρτι ἐμφορηθεὶς, ὕπνα νομαδικὸς, ἢ φασιανῷ ὄρνιθος. ὢν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν κατελέλοιπε. τρίτῳ ἄλλῳ ὦ μάτιοι φησὶ, πέντε δ' ἡμέρας ὅλων ὄψεσθε αὐτὸν, σκυτάλῃ τινὶ σὺ ἡμῖν τὸ ὁμοῖα ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰ ὥσπερ τὰ κοινὰ τῶν ὑποδημάτων σὺ τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἔσῃ, ἐπιδὴν δὲ παλαιωθῇ πολλάκις, καὶ τινὸς δὲ πηλῷ ἀναπλακωθῇ, [4] τινὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίψεται, κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀναπλεως. οἰκεῖοι μὲν τοιαῦτα ἴσως σὲ πολλὰ τρέφουσι. καί τις ἤδη τῶς λιμοβολάς τινες αὐτῶν ὑποσκώπτουσι. τὸ δ' ὃν συμποσιον ὅλον οἰκεῖον, σὲν ἔστι, καὶ ὡς σὲ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων. σὺ δ' ὡς ἀληθείας πλέον δὲ ἴσχυσε ἐμπιὼν οἶνου λεπτοῦ, καὶ θριμέως, παύλας ἂ

norum servitutem exantlarunt. Protinus itaque talia quædam de te inter illos dicta feruntur. Illud reliquis malis nostris deerat, ut etiam illis qui nuper in familiam commigrarunt, posthabeamur. Item, solis hisce Græculis patet urbs Romana: quanquam quid est cur nobis præferantur? Num mirificam quandam utilitatem afferre videntur, quum misera quædam verbula dicunt? Rursus alius hæc. Annon vidisti quantum biberit, & quàm avide correpta fercula devorarit? Homo inelegans, & famelicus, qui ne per somnium quidem unquam fuerit [3] albo pane saturatus, multo minùs ave Numidica, aut phasiano: è quibus vix reliqua nobis ossa fecit. Porrò tertius, fatui, inquit, ante totos quinque dies, videbitis hunc pariter hic inter nos quiritantem. Nam nunc quidem ut calcei novi solent, honorem & curam aliquam obtinet: sed postquam crebrò calcatus, lutoque deformatus fuerit, sub lectum miserè abjicietur, cimicibus quemadmodum nos refertus. Illi igitur inter se talia de te multa versant: jamque ex ipsis aliqui ad calumniandum se comparant. Quare totum illud convivium tuum est, & plurimi de te sermones. Cæterum tu propter insuetudinem, tenuis, acrisque vini plus æquo potus, jam-

1 Πολυτελῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum *veterem convivam*. Bourd.

2 Καὶ λιμῷ πόλεως] *Græculus esuriens*. Menagius.

3 *Albo pane*] Græcis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. lib. 4. describitur convivium Atticum in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. *Cæci* panes elegantiores λευκὰς appellant, sordidiores φαιάς. Cogn.

4 Τινὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum Casaub. ad Suet. p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucianus. *Bourd.*

1 Κεῖλια

γαστρὸς ἐπωγύσης, πονήρως ἔχεις. καὶ ὅτε προσεξαναστῆναί σοι καλὸν, ὅτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινόμενός τοίνυν ἔν πότῳ, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γινομένων, καὶ διαφόρων ἐπὶ θεάμασι παρεόντων, ἅπαντα γὰρ ἐπιδείκνυσθαί σοι τὰ αὐτὰ βάλεται, κάλασιν ἐμικρὸν ὑπομένεις μήτε ὁρῶν τὰ γινόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ἄδοι, ἢ κιθαρίζοι, πάνυ τιμώμενον μειρακίσκον. ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, ὄχνη δ' ἢ σεισμῶ συμπεσεῖν σκεῦνα πάντα, ἢ πυρκαϊὰν ἵνα προσαγάγηται, ἵνα ποτὲ καὶ ἀφλυβῇ τὸ συμπόσιον. τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον σκεῦνο δεῖπνον, σὺν ἅπασι δ' ὑμῖν, καὶ τῶν λοιπῶν ἁλῶν ἡδίον, ὀπτήσω βάλομαι, καὶ ὁπόσου ἐλαυθέρως ἐωνιούμην. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρᾷ, καὶ τὸ σὺ τῇ νυκτὶ ἔμεθον, ἐῶμεν δηπου πρὸς δ' μιαδὲ ξυμβῆναι ὑμᾶς ὁπόσον τι καὶ ὁπωτὶ δ' ἔτος χρὴ λαμβάνειν. παρόντων δὲ δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζας κελεύσας, ἄρχεται λέγειν. τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά ἐστι, ἐώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφῷ σὺν αὐτοῖς ἐδὲ εἷς. ἀτεχνῶς δῆτα ἦ, καὶ πρὸς πάντα, καὶ δημοτικά. χρὴ δέ σε ἄπως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτερον, τὴν ψυχήν σοι τὴν ἑαυτοῦ, ἢ καὶ νὴ Δία τοὺς παῖδων, εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι, ἐπιτρέψων, τἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγεῖμην δεσπότην. ἐπεὶ δ' καὶ ὠρίας τι δεῖ, ὁρᾷ μὲ τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκεις δ' σὲ τρόπῳ, καὶ συνίημι. ὡς ὑ-

jamdudum urgente alvo malè habes: attamen neque decorum tibi ante alios surgere, neque manere tutum. At producta interim potatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculo spectaculum accedit (omnia enim sua tibi ostentare cupit) non mediocriter discruciaris, cui non liceat, neque videre quæ geruntur, neque auscultare iiquis voce citharaque canat, magni precii adolescentulus. At laudas tamen invitus: cæterùm animo illud optas, ut vel terræ motu illa omnia concidant, aut incendium aliquod renuncietur, quò tandem aliquando convivium dirimatur. Habes, amice, primum illud & suavissimum convivium, mihi certè nec cepa, nec sale candido jucundius, quando, quantumque liberè velim edenti. Vt igitur ructus acidos, qui hic accedunt, prætermittam, & nocturnum vomitum, manè vobis erit de mercede conveniendum: quantum, & quo anni tempore tibi sit accipiendum. Ergo præsentibus duobus, tribusve amicis, accersito te; & sedere jusso, sic loqui incipit. Cujusmodi sint res nostræ, utque nihil fastus ipsis inest: jam vidisti, sed ut ostentatione carent, moderatæ sunt ac populares omnes. Sic autem animum inducas velim, ut omnia nobis fore communia putes. Ridiculum enim foret si cum potissimam mei partem, nimirum animam meam, vel per Iovem liberorum (siquos habeat liberos quibus eruditione sit opus) tibi committam, non aliarum item rerum te mecum ex æquo dominum ducam. Cæterum quando certi quippiam est præfiniendum, equidem video tuæ vitæ frugalitatem, animumque paucis contentum, atque intelligo te

καὶ μισθὸν ἐλπίδι προσεληλυθὼς ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τὸ δ' ἄλλων ἕνεκα, τὸ εὐοίας τὸ παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν δὴ πᾶσιν ἔξεις. ὅμως δ' ἐν καὶ ἀφέλοιο ἄν. σὺ δ', αὐτὸς ὤ, ἃ καὶ βούλῃ, λέγε, μεμνημένος ὧν φίλτατε κἀκείνων, ἃ ἄρτι ἐορτὰς ἑτησίους εἶναι ἡμῖν παρέξειν. ἐγὼ δὲ ἀμελήσομαι μὲν οὐδὲ τὰ τοιαῦτα, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ σπουδάσομαι. πολλαὶ δ' οἶδα δὴ ἔτεσι αἱ τοιαῦται ἀφορμαί. καὶ σοὶ μὲν οὖν εἰκὸς τοίνυν λοιπὸν, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν. ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. ὁ μὲν, ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀμφιπλάσας ταῖς ἐλπίσι, τηλικοῦτον ἑαυτῷ πεποίηκε. σὺ δ', πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγρὸν ὅλον, καὶ συνοικίαν, συνὶς μὲν ἠρέμα τὸ μικροψυχον, σαίνεις δ' ὅμως τὸν ὑποδεξόμενον. καὶ τὸ παντὶ ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα, [1] Χείλεα μὲν τ' ἐδίηνεν, ὑπερώιῳ δ' οὐκ ἐδίηνε. τελώνιον δὲ ὑπαιδοῖς αὐτῷ ἐπέτρεψας. οὐδὲ, αὐτὸς ὤ, ἃ φησιν ἐρεῖν, τὸ φίλων δὲ ἕνα τῶν παρόντων κελεύσῃ, μέσον ἐλθόντα δὴ πράγματ' εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γένοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τιθέντων ἀναγκαιότερα δυνατώτερα, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁδὲ, ἀμοιρέων τις ὢν παίδων κολακείᾳ σωτηρίῳ, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατον εἶ φησι τῶν ὑπὸ τῇ πόλει ἁπάντων ἂ δὴ οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τῶν προθύρων ὑπῆρξε mercedis ſpe non adductum, in familiam noſtram veniſſe, verùm aliarum rerum gratia, puta noſtræ in te benevolentiæ, & honoris, quem apud omnes conſequêris: aliquid tamen præfiniendum. Quinetiam ipſe quid velis, dicito, habita ratione, vir amiciſſime, illorum etiam munerum quæ nos anniverſariis feſtis tibi daturos eſt conſentaneum: neque enim iſta negligemus, & ſi hæc pactione non complectamur. Scis autem conplures per annum ejuſmodi occaſiones incidere. Horum igitur habita ratione, æquiorem nimirum mercedem nobis irroges, præſertim cùm deceat vos eruditos viros, pecunias negligere. Ille his dictis totum ſpe te concuſſit, ac ſibi tractabilem reddidit. Tu verò qui dudum talenta, multaque nummorum millia, totoſque agros & domuum multitudinem ſomniaras, quanquam hominis parcimoniam tacitus apud te intelligis, tamen ob pollicitationem tibi blandiris: atque illud, *Communia nobis erunt omnia*, ratum verumque fore arbitraris: ignorans hujuſmodi dicta, *Summis è labris, non imo è corde profecta*. Tandem præ pudore ipſe illi jus ſtatuendi defers: verùm ille facturum ſeſe negat: & aliquem ex amicis præſentibus in eo negotio medium intercedere jubet, qui ſalarii modum pronuntiet, ut neque ipſi ſit grave, in alia magis neceſſaria ſumptus facienti, neque accepturo tenue videatur. Atque is ſeniculus quiſpiam à pueris cum adulatione educatus, heuſtu, inquit, num inficieris, te omnium qui ſunt in urbe eſſe fortunatiſſimum, cui hoc

[1] Χείλεα μὲν τ' ἐδίηνεν] Melius infra eſt χείλεα μὲν τ' ἐδίην'. Marc.

χεν, ὁ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις, μόλις ἂν γένοιτο τοῦτο τῶν τύχης. λέγω δ', ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ εἰσιέναι κατανῆσαι, καὶ εἰς τὴν τοιαύτην οἰκίαν τὸ σὸν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ κεκαθεχθῆναι; τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου πλάνητα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἰοῦτε. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐζηλωκότας ἂν εἰ καὶ σωφρονοῦντα δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, σωθῆναι τούτου, καὶ ὁρᾶσθαι σὺν αὐτοῖς ἐπίζηλος, καὶ φίλος εἶναι δοκεῖν ὅτου. σὺ δ' ἔχω ὅπως σε τὸ εὐποτμίας μακαρίσω. [1] ὃς καὶ προσελήψῃ μικρὸν δὲ τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν δέ νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄπωθεν εἶ, τοσοῦτόν τι εἰπὼν ἐλάττονα, καὶ μᾶλλον πρὸς τὰς σὰς οὐσίας ἐλπίδας. ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ὁ γὰρ δεῖ ἂν φυγεῖν ἐπὶ σοὶ δυνατὸν ὂν τὸς ἀρκύων γλιοῦμαι. δέχῃ τινὰ τῶν χαλινὸν μύσας. καὶ τὰ πρῶτα δύσκωλός εἰ πρὸς αὐτὸν, ὃ πάνυ πρόσπωτα, δεῖ ὀξέως νύττεσθαι, μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτοῦ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲ δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὴ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος ἀφτεῖσθαι, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ πνὲ ἔνδον μεμυημένον. σὺ δ' αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, ὃ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πάλιν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἡλπισας, γίγνεται, καὶ φησὶ παροιμία φησίν, [2] Ἐπὶ μανδραγόρᾳ

hoc primum contigit quod multis valdè cupientibus vix à fortuna dari possit: nempe ut in hujus hominis consuetudinem admittaris, ut communes penates habeas, inque familiam in Romanorum imperio primariam recipiaris? Id enim Crœsi talenta & Midæ divitias superat, si modò modestus esse noris, Equidem multos vidi celebres viros, qui voluissent, etsi dandum quid fuisset, solius gloriæ causa, cum isto vivere, & hujus familiares, atque amici videri. Non possum tuam fœlicitatem satis prædicare, qui faustæ hujus fortunæ præmium etiam accipies. Ergo hoc sufficere putem, nisi planè iis nepos. Ac minimum quiddam pronuntiat, si præsertim cum tua ipse comparetur. Attamen boni consulas necesse est. Neque enim jam possis effugere, cùm intra retia tenearis. Frænum igitur ore compresso recipis, eique non admodum torquenti, nec acutè pungenti te præbes obsequiosum, donec illi tandem paulatim assueveris. Tum homines qui sunt foris, eo nomine te admirantur, quòd te conspiciant intra cancellos versantem, nulloque prohibente ingredientem, & illustrem inter domesticos factum. At ipse nondum vides, quamobrem illis beatus videaris. Attamen gaudes, teque ipsum decipis, ac semper meliora fore putas, nihilominus accidit secus quàm speraſti, & quemadmodum adagio dicitur, Man-

1 Οὐς δ προσελήψῃ μικρὸν δὲ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. Marc.

2 Ἐπὶ Μανδραγόρᾳ] Parœm. de his quæ vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδραγόρας ἦν ὄρνεον ποτὲ ἐπιφανὲς ἐν Σάμῳ χρυσῆν προσκαπον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ ὄντι δὲ τῷ ἀρχῇ, δ τῷ γ' χαλκῆν. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακιζόμενος. Bourd.

1 Θη-

δραβύλα χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς τὸ πίσω ἀναποδίζον. ἡρέμα δὲ, ὥσπερ ὑπ' ἀμυδρᾶς τῆς φωτὸς τότε τοῦ λαμβλέπων, ἄρχῃ καταγνοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσοῦ σκεῦναι ἐλπίδες, ὑδὲν ἄλλο, ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι. βαρεῖς γ', καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες δ' ἂν ἴσως ἐρήσῃ με. οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ὑπὸ τοὺς τοιούτοις ξυνουσίας ἐστὶν, ὑπὸ ἐπιποῶ ἄττινα ἔφηθα τὰ καμματηρὰ, καὶ ἀφόρητα. ἐκεῖν' ἄκουσον ὦ ἡγυαίε, μὴ εἰ κάμνοντ' ἔνεστιν ὑπὸ τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, οὐκ ὀνειρέγω τὸ ἀκηράτως πλήμμυρον. καὶ τοῦτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μήθ' ὑπαπτήδην σαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ ἡγεμονικὸν, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω ὑδὸς καταλείψων ἴσθι, ἐπειδὰν ἐπὶ τοιούτῳ σαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας, εἰσίῃς. ὁ γὰρ ἐθελήσας σοι ἐλεύθερόν ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὅτῳ ἀχθυπῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσόψῃ. δῆλον δὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι καὶ οὐχ ἑνὸς ἀλλὰ πολλῶν δῆλον ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ [1] ὑπτιάσεις κάτω νευρικῶς ἴωγεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐν παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφείς, [2] ὀψιμαθήσας γ', καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενον ὡσεὶ αὐτῆς, ὑπὸ πάνυ κλύζοντος ἔσῃ, ὑδὲ πολλῷ

Mandrabuli in morem res procedit, quotidie, ut ita dixerim, in deterius ruens, ac retrò labens. Vnde paulatim, velut in luce dubia, tum demum diſpiciens, intelligere incipis, aureas illas ſpes, nihil aliud fuiſſe quàm inauratas quaſdam ampullas: labores autem eſſe graves, veros, inevitabiles, atque aſſiduos. Quinam hi ſint forſan me rogabis: neque enim video quid in hac conſuetudine ſit adeò moleſtum, neque intelligo iſta quæ commemoras gravia, & intolerabilia. Audi igitur vir generoſe, non inſitne huic rei moleſtia ſolùm inquirens, ſed fœditatem, vilitatem, atque omnino ſervilitatem quam ineſſe dicam, non negligens. Principiò memineris ex eo tempore non amplius liberum atque ingenuum te putare, hæc enim omnia, genus, libertatem, progenitores extra limen relicturum te ſcias, quum in hujuſmodi ſervitutem temetipſum addicens, ingredieris. Siquidem libertas tibi comes ire nolet, rem tam ignobilem, humilemque ſubeunti. Servus itaque, etſi nomine ipſo graviter offenderis, non unius, ſed multorum neceſſariò ſervus eris: & capite obſtipo à diluculo ad veſperam, idque vili mercede, operam navabis. Adde quod non admodum probaberis, neque magni fies ab hero, ut qui ad ſervitium à puero non fueris inſtitutus, ſed ſerò didiceris, & ætate multum aliena

1 Θηδεύσεις] Homerica dictio, ut illud ſequens ἀεικελίῳ ὑπὲ μισθῷ. Bourd.
2 Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit ὃ πόρρω τῆς τ' ἡλικίας παιδευόμενον. Caſaub. ad Char. Theoph. *Idem.*

1 Διά-

ἄξιον τῇ διαστάσῃ. [1] Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὀπιθοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν σοί ποτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σὲ τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν. πάλαι εἰ μὴ ἀπόχρῃ σοι, ὡς ἐλευθερίαν νομίζεις τὸ μὴ Πυρρίᾳ, μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφάνου τοῦ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι, ἀλλ' ὁποῖόν σε βέλτιστε, τῆς νομισίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθῆναι τῷ Πυρρίᾳ, καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, ὡσπερίνης τινὶ χαίρῃ ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις, καὶ λάβῃς οἰκεῖόν ὅ, τι δήποτε ἂν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί. κήρυκος γὰρ σὸν ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρὰ χρήνων μνησυσύμενον ἑαυτοῦ τὴν διαστολήν. εἶτ' ὦ καθαρμα, φαίλων ἂν ἥδιστα ὡσὶ τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα, εἰ μή σε τις ἢ πολίοντα κυβαπορπῆς συλλαβὼν, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδου, ὠκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς δὴ τὴν ἀξίαν δυσχεραίνοντα. ἢ εἴ τις σε συλλαβόμενος, ἦγε δῆλον εἶναι λέγων, ἐθέσας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ μηχανάκτεις, καὶ ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν. σεαυτὸν δ', ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν σὺ τοῦτο τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δῆλος ἦσθα, κωφὸς ὢν ὡσὶ τὴν ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόλησας, ἐδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγυς ἀίδεθείς, ἃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξελήλυθασι, τὸ μὲν ἐλεύθερον ἐπαινοῦντες, τὸ δὲ δουλοπρεπὲς δὲ ψέγοντες. καὶ σὺ αἰσχύνῃ καλεῖν ἀνθρώ-

na ad id erudiri cœperis. Excruciat autem te subiens libertatis memoria, facitque ut interdum relucteris, & ob id servitus tibi molestior accidat. Nisi ad libertatem tibi sufficere putas, quod non Pyrrhiæ, nec Zopyrionis sis filius, nec, uti Bithynicum aliquod mancipium, à præcone vociferante divenditus. Atqui vir optime, quum instante novilunio Pyrrhiæ & Zopyrioni commixtus, manum itidem ut alii famuli porrigis, capisque quodcunque illud est tandem quod datur, hæc est venditio. Nam præcone nihil opus erat ad hominem qui sui fuerit præco, multoque tempore ipse sibi dominum ambiverit. Age scelestе, libenter dicam, in eum præcipuè qui sese philosophum esse dicit, siquis te pirata captum inter navigandum, aut prædo in servitutem tradidisset, te ipsum deplorares, ut qui indignam fortunæ injuriam patereris: aut siquis manu injecta te duceret, servum esse asserens, leges inclamares, graviter ferres, atque indignareris: & ô terra, ô Dii, magno clamore vociferareris. Nunc verò, ipse te ob paucos obolos, id ætatis in qua; etiamsi servus natus esses, tamen tempestivum fuisset jam ad libertatem respicere, cum ipsa virtute ac sapientia adductum vendidisti, nihil illa reveritus quæ permulta ab egregio Platone, Chrysippo, Aristotele disseruntur, quum libertatem laudant, servitutem damnant. Nec pudet te cum hominibus as-

1 Διαφθείρει] Recordatio antiquæ libertatis servos excruciat, qualia narrantur de elephantis qui nocte servitutem suam lugent. *Bourd.*

1 Ἀγο-

πους, καὶ [1] ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀπηξιωκόσι, καὶ ἐν τοσούτῳ [2] πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνῳ ξενίζειν [3] τῇ πρίσει, καὶ πονηρῶς τὴν Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζοντι, ἔστιν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, [4] συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν τολείτων μοχθηρῶν. καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινετὴ φορτικῶς, καὶ πίνεις πάνυ μετρίως ἔχοντι, ἕωθέν τε [5] ἀπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποστισσάμενος καὶ ὕπνου τὸ ἡδύτον, συμπεριελθὼν ἄπω, καὶ κάτω, [6] ἔπι τὸ χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐπὶ τῶν σκελῶν. ὅπως δὴ πρεῖα μὴ σε θέρμων ἔχει, ἢ τὸ ἀχρεῖον λαχάνου, ἐπίλιπον ἢ καὶ αἱ κρῆναι ῥείουσι δὲ ψυχρὸν ὕδωρ· ὡς ἐπὶ τούτῳ σε ὑπ' ἀμηχανίας εἰλῆσι; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὑδαροῦ, ὑδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐώλους, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸ ἀριγνώμονα τύπτων λαμβὼν ἀφῆπαρεί. ὧδέ πόδας τοιαρῶν τὸ λιχνείας τοιοῦτος παπίχεισα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιοὶ δεῖσι τὸ τράχηλον, ἄλλοις μὲ, χαλκᾶ παρέχεις. σωτὸν ἦ, δελεῖς πυρᾶν, ὅτι ἔστι σοι τὸ ἰχαδὲν ἀφθόνως σύνεργαζῶν. ἡ δ' ἐλαθρεία, καὶ τὸ δίκλωσις, αὐτοῖς φυλάπτεις ἐ φρέσι τορσι, φρεδὸν πάντα, καὶ ἀδὲ μνήμη ἴις αὐτῶν. καὶ ἀγαπητὸν εἰ μόνοις ἀσσentatoribus, mercenariis, & scurris ex æquo æstimari, & in tanta Romanorum turba solum peregrino in pallio versari, & malè linguam Romanam pronunciare, præterea tumultuosa convivia agitare, magna hominum copia, convenarum quorundam, ac plurimorum improborum conferta. Inter quæ laudas odiosè, bibísque præter modum: deinde manè ad tintinabulum expergefactus, discussa somni parte dulcissima, unà sursum ac deorsum circumcursas, hesterno luto tibiis etiamdum adhærente. An usque adeò lupinorum, aut agrestium olerum tenuit te penuria, & frigida manantes aqua fontes defecerunt, ut per desperationem ad ista devenires? At palam est te, non aquæ, non lupini, sed bellariorum & opsoniorum, ac vini fragrantis cupiditate captum fuisse quemadmodum lupus ille piscis, tuoque merito eveniſſe, ut avidas illas fauces hamus transfixerit. Itaque præstò sunt hujus intemperantiæ præmia: & perinde atque simiæ, à trunco revinctus collo: aliis quidem risui es: tibi verò deliciis affluere videris, cui liceat affatim expleri caricis. Cæterùm libertas, ingenuitas, cum gentilibus, & tribulibus evanida sunt omnia, nullaque rerum istarum memoria. Ac ferendum foret, si res ista cum turpitudine solùm con-

1 Ἀγοραίοις ἐ βωμολόχοις] Hæc verba sæpissimè solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius Hesych. verbo ἀγοραῖα τέχνη. Bourd.

2 Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστικῶν. Idem.

3 Τῇ πρίσει] Angl. ἐν πάγοις. Idem.

4 Συγκλύδων] Συμμίκτων ἐ ἐπιπλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. *Idem.*

5 Ἀπὸ κώδωνι] Sic in fine hujus Dialogi. ὁ κώδων ἔχει. Casaub. ad Suet. Aug. *Idem.*

6 Ἔπι τὸ χθιζὸν πηλὸν ἔχων ὃδε τῶν σκελῶν] Hoc eo pertinet, quòd nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propertii Eleg. III. lib. III. *Marc.*

νον τὸ αὐχρὸν τοῦτο τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κοινοὶ τοῖς τούτου οἰκέταις. ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερόν σοι τοῦτο πέπακται τῷ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ παρηγγελμένον. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπῄνεσε φήσας παρεῖληφέναι σε, ὀλίγου αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασὶ λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐκ ὀρᾷς ἐκτετηκότα τῷ πόθῳ τὸ Ὁμήρου σοφόν, καὶ τὸ Δημοσθένους δεινόν, καὶ τὸ Πλάτωνος μεγαλοφρόνως. ὧν ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς ἐκ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τύφος, καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δέεται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μή, ἀδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός εἶ τὴν προσῳδίαν, καὶ ἱμάτιον ἑλληνικὸν δύσκολος ἐμπεβλημένος, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς ἐκείνοις, καὶ προπομπεύσειν αὐτοῦ. δόξῃ γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, ἐκ παιδείαν φιλόκαλος. ὥστε κινδυνεύεις ὦ γλυκαῖε, ἀντὶ τῶν γραμματικῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸ τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ δὴ σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέ ποτε ἀπολείπεσθαι, ἀλλ' ἕωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδὶ ἐπιβάλλων σύριστί σοι τὴν χεῖρα, ἤ, ἢν ἄρ τύχοι, λῃστῆ, τοῖς συντυγχάνουσι. ἐπιδεικνύμενος ὡς ὁδῷ βαδίζων, ἀμελὴς ἐστὶ τῶν μισθῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν σὺν τῷ conjuncta esset, quod è libero servus videaris: non labores etiam accederent cum illa famulorum colluvie communes. Sed vide num quæ tibi imperantur leviora sint his quæ Dromoni aut Tibio mandantur. Nam doctrinæ, cujus cupiditate simularat te in familiam suam recepisse sese, exigua ipsi cura est. Quid enim, ut ajunt, asino cum lyra est commercii? Annon vides ut macerentur desiderio vel Homericæ sapientiæ, vel Demosthenicæ vehementiæ, vel Platonicæ sublimitatis? quorum ex animis siquis aurum, argentum, atque harum rerum curas tollat, nihil fuerit reliquum præter fastum, mollitiem, lasciviam, luxum, ferocitatem, & imperitiam. Atque ad ista nihil prorsum opus te. Verùm quoniam promissam habes barbam, & vultu gravitatem præ te fers, atque Græcanico pallio decenter amictus es, noruntque omnes te grammaticum esse vel rhetorem, vel philosophum, pulchrum ille sibi putat, ut hujusmodi quispiam suorum anteambulonum pompæ permisceatur. Futurum enim hac re, ut Græcanicarum disciplinarum studiosus, & omnino eruditione elegans putetur. Itaque vir egregie, in periculum venis, ne non admirandas illas artes, sed barbam & pallium mercede locaveris. Proinde ut perpetuò apud illum conspiciaris oportet, nec absis unquam, sed diluculo excitatus in famulitio temet conspiciendum prebeas, nec ordinem deseras. Porrò ille nonnunquam injecta tibi manu, quicquid in mentem inciderit, de eo tecum nugatur, obviis ostentans, quàm ne per viam quidem ingrediens, incurius sit literarum, sed otium quod sup-

σεαυτὸν ἀφελόμενος χολὴν, σύ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν, ὧν δεόμεθα, τὰ δ', βάδην ἄνω τε πόδα, καὶ κάτω τε, τοιαῦτα γὰρ ὡς οἶσθα ἡ πόλις, σφενδόνη, ἰδρωκός τε, καὶ πνευστιᾷς. κἀκεῖνα ἴσθι ποτ' τῷ φίλῳ, ὃς ὃν ἦλθε ἀφειγμένος, μή θ' ὅπως κρεῖσσον ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον ὃν χειρωσάμενος. ἐπειδὴν δ' ἄστατόν τε καὶ ἄπορον ἡ νὺξ κατελάβῃ, λυσάμενος πανηρῶς ἀφεὶς, ὡς αὐτὸ ἂν χρεὼν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, σὺν ἴδ' ὁμοίως ἔντιμος, μὲν ἀφειδέστατος τοῖς παροῦσιν, ἀλλ' ὧν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, εἰς τὸ πρόσω σύ. καὶ ὅπως εἰς τὸν ἀπορρητότατον χωνίαν ἐξωθεῖς, καπνίσεσι μόρτος, μόνον τε ἀποφερόμενον πρὸ ὀφθαλμῶν, εἰ ἀφιλήσει μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες ὠρεοδίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῶν μαλάχης φύλλων, ᾧ πρὸ ἄλλα σωτειλοῦσιν, εἰ ὑπερφυεῖν ὑπὸ τῶν ἀποκαθαιρόμενον, ἀσμένως ὑπὸ λιμοῦ ἀποψόμενος. ἡ μὲν γὰρ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν. ἀλλ' ὅπου οὖν ἔχεις μόνος, ἐγὼ δὲ ἀναγκαῖον ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις, καὶ ἀγνώσοις ἀνυποπτεύτως. ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε, ὅτι ἡ ὄρνις ὁμοία τοῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲ πιότερος, παχεῖα, καὶ πιμελὴς, σοὶ δ', [1] νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτνη τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄπεστιν, καὶ ἀπιμία. πολλάκις δ' ἐν λοῦ ἐπιλίπει ἄλλα πρὸς, ἀφριδίως ἐπὶ παροῦσι ἀφέμενος ὁ ἀφέκτης τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ προσπτήσεται, ὑποτονθορύσας. σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. πεπομφὼς μὲν γὰρ ἐν τῷ

suppetit, ambulando in re honesta collocet. At tu miser nunc cursim, nunc gradatim, scansim sæpe & descensim (nam scis hujusmodi esse urbem) tum sudas, tum anhelas. Eo interim domi cum amico quopiam ad quem accessit, confabulante, cùm tibi locus desit ubi sedeas, librum in manum sumis, quem nescius quid agas, stans legis. Postquam autem impastum, impotumque te nox occupavit, vix intempestivè lotus circa noctem ferè mediam, ad cœnam venis, non amplius pari in pretio habitus, neque conspiciendus iis qui adsunt. Verùm siquis recentior advenerit, tu post tergum rejiceris. Itaque in angulum aliquem abjectissimum retrusus, accumbis testis eorum quæ apponuntur; ossa duntaxat, si ad te usque pervenerint, more canum circumrodens: vel durum malvæ folium, quo reliqua involvunt, si fastidiatur ab iis qui priori loco accumbunt, præ fame libenter accepturus. Neque verò deest aliud contumeliæ genus. Tu neque ovum solus habes. Neque enim convenit ut eadem requiras quæ hospitibus atque ignotis ministrantur, siquidem hæc tua insciția est. Nec similis aliis tibi apponitur avis: verùm diviti illi pinguis & succulenta: tibi verò dimidiatus pullus, subduruśve aliquis palumbus, in manifestam contumeliam, & ludibrium. Sæpe etiam, siquanda desit alii, repente minister te præsente tollens ea quæ tibi erant appositа, ei apponit: illud tibi in aurem immurmurans: tu profectò noster es. Et quum vel fœta sus

[1] Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginæ reperiuntur in Lapith. *Bourd.*

μέτρῳ ἢ σοὺς ὑποχαρεῖν, ἢ ἐλάφου, χρὴ σε πάντος ἢ τ' Ἀμφιμνησ-τίδων ἵλεων ἔχειν, ἢ τῶν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τῶν λοπάδα παρεστάναι, ἕως ἂν ἀπαχθήσῃ ἐμφορηθεῖσα, σὲ δ' ὅτῳ παχέως ἐγκεκραμένῳ, πίνειν φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ὁπόσην αἱ ἔλαφοι τῷ χαλκῷ ἔχουσι; καίτοι οἶδά σου ἐκεῖνο ἔφλω, ὅτι τ' ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνῳ σοὶ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνειν, [1] θερμαπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ, ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἐπὶ τῷ ξεσμῷ, ὅπως ἄμωμος ὢν ξυμπότης. καὶ εἴ γε καὶ ἐκείνῳ ἐς κόρον ἦν πεῖν. νῦν δ' πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς ὑσθλὸ ἄϊουλ' ἔοικεν. ἀνιᾷ δή σε πολλά, καὶ ἀθρόα, καὶ χεδὸν πὶ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παροδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ ἰωνικὰ ξυνείρων, ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ τοῦτα ἀμφιγνοημένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου ἀμφιθήσειν, πῶς σύ γ' ἰσόπους κἀκείνῳ; τοιγαροῦν σὺ μυχῷ τε συμποσίου, καὶ ὑπ' αὐδῆς κατεδεδυκὼς, ξένους ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰπᾶ τῷ τύχῳ, ὑσὶ ἀλίτρια σοὶ τ' ἀφέρτατον ἐπιψηφίσασιν. ἡδεῖάς σ' ἂν μοι δοκῇς καὶ ποιητὴς γοῦν τ' ἐρωδιὸς media secatur, vel cervus: aut distributorem tibi modis omnibus propitium habeas oportet, aut Promethei partem feras, ossa nimirum adipe obducta. Nam quod ei qui supra te accumbit, patina finitur astare, quoad satiatus repudiet, te contrà tam celeriter prætercurrat, quis ferat, qui modò sit ingenuus, cuique quantum cervis insit bilis? Atque illud equidem nondum dixi, quòd reliquis suavissimum ac vetustissimum vinum bibentibus, tu solus malum quoddam & crassum bibis: semper curans ut in argento vel auro bibas, ne color arguat, te usque adeò neglectum esse convivam. Atque utinam ex eo ad satietatem bibere liceret. At nunc ubi crebro poposcisti, minister audisse dissimulat. Adde quod multa confertim, imò fere omnia te discruciant: maximè quum tibi cinædus aliquis antefertur, aut choreæ ducendæ præceptor, aut qui jocos Ionicos contexit Alexandrinus quispiam homunculus. Nam qui speres tu ut in accubitu æqueris iis qui amatoria submini-strant, quique in sinu literulas gestant? Proinde in aliquo convivii latibulo præ pudore abstrusus, suspiras ut consentaneum est, teque ipsum deploras, tuamque fortunam incusas: quæ tibi ne gratiarum quidem guttulam aspersérit. Ac prorsus ita vidêris affectus, ut optes poëta fieri ut amatorias can-

1 Θερμαπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν] Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θερμαπεύων referatur. Cæterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore vitrum fuisse in usu vel crystallum, sed credo potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant, quam ut Græculis dari solerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodotus lib. 3. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *Palm.*

1 Χρὴ

κῶν ἀσμένων, ἢ κἂν ἄλλο ποιῶσιν ⟨ϑ⟩, δύνασϑαι ᾄδειν ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ ϖϖοσῳμῶδες, καὶ δύσκριτόν ἐστι. ϖϖοσαίης δ' ἂν εἰ καὶ μόγις, ἢ μόνον ϖϖοσεύχεσϑαι δέοι, τὸ κλήρους πολυπλούτους, καὶ ἀρχὰς, καὶ ἀβρότας τὰς πλούτους ϖϖαχυμμένους. καὶ γὰρ οὕτως καὶ τύτους ὁρᾷς οὐ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιωμένους. κἂν ἐν τῷ γῆν τύτων, ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀσϑενῆ⟨ϑ⟩ καὶ ϖϖλείονος εἴης. ἀλλ' ἰδὲ ϖϖῶς ταῦτα ὁ καταδεόμενος πέφυκε εἰ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μεῖναι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσϑαι, ϖϖοιμώζοντα, καὶ ἀμελούμενον. ὦ μὴ γὰρ καπέπτῃ σῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόν⟨ϑ⟩ σὸν ἐπῄνεσας τὸ ϖϖ δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυν⟨ϑ⟩ ἂ μικρὸς οὐ ϖϖ πεύγμα⟨ϑ⟩. χρὴ δὲ χρυσῆν βατραχὸν δικλῶ διψῶντα, κεκραγότα, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖ⟨ϑ⟩, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δ' καὶ ϖϖ ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπιπλῆξαι, ἐσκεμμένον ϖϖὸ ἔπαινον, πολλῷ τῷ κολακείαν ἐμφανιῶντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξηνόν τι, καὶ νὴ Δία καὶ γλυκῶν⟨ϑ⟩, μύρῳ χεῖσϑαι, καὶ στεφανοῦσϑαι τῷ κεφαλῷ, ἡρέμα δ' γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε [2]σπήλῃ ἐώλῳ ἰσὸς νεκρῷ, ἀγοντ⟨ϑ⟩ ἀναζέσμα⟨ϑ⟩. καὶ γὰρ ἐκείνῳ καπεχάνcantiones conſcribas, ſin minùs ab aliis conſcriptas, dignè canere poſſis. Vides enim qua in re ſitum ſit ut quis præferatur, ac probetur. Quin & illud ferre queas, ut magi quoque aut arioli perſonam, ſi neceſſe ſit, induas, ex horum genere qui amplas hæreditates, qui imperia, qui cumulatas opes pollicentur: quandoquidem hos quoque vides à divitibus valdè amari plurimique fieri. Eoque vel unum quodlibet horum fieri percupias, ne rejiculus & inutilis fias. Atqui tu infœlix, neque ad iſta es docilis. Quare neceſſe eſt ut te ſubmittas, tacituſque clam apud te plorando feras te negligi. Etenim ſi te famulus aliquis ſuſurro deferat, qui ſolus omnium non laudaveris heræ puerum ſaltantem, aut citharâ canentem, iſta ſcilicet ex re non leve diſcrimen impendet. Oportet igitur ut ranæ terreſtris in morem ſitiens vocifereris, atque operam des, ut inter laudantes ſis inſignis & præcipuus. Quin ſæpiculè, ſilentibus reliquis, tibi proviſa quæpiam laus eſt proferenda, quæ multam commonſtret aſſentationem. Nam te eſurientem & ſitientem unguento collini, & capite geſtare coronam, aliquantulum eſt ridiculum. Tunc enim ſimilis es columnæ obſoloeti cadaveris, libamina ducentis. Nam ei infuſo unguento,

1 Χρὴ δὲ χρυσῆν βατράχου δίκλῳ διψῶντα κεκραγότα] Videtur Lucianus abuti voce χρυσῆν βατράχου hoc loco, & per id nomen φρυνίων intellexiſſe, hoc eſt, *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranæ terreſtres, quæ in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum ex, quæ in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore admiſſa aqua, ut notat Plinius lib. xi. cap. 37 & 51. Ergo proculdubio Lucianus per χρυσῆν βατράχου rubetam intellexit. *Palm.*

2 Σπήλῃ ἐώλῳ ἰσὸς νεκρῷ] Proverb. & alibi. *Bourd.*

πες μύρον, καὶ τ' στέφανον ἐπιθέν-
τες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ δώχεῦντας
τὰ παρεσκευασμένα. [1] ἰὼ μὴ γὰρ
καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες
εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ
παντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης ᾖς χα-
ρίτων ἧς, σὺν τῷ εἰρωνικῷ τὸ πτάγμα,
ὑφ' ὃ κίνδυνος· δύκαπροφρόνητον.
ὥσπερ γὰρ καὶ [2] ὀφθαλμοὶ βασι-
λέως πολλοὶ, ἃ μόνον τελεθῆ ὁρῶν-
τες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ ὑποσυμπυνθά-
νονται, ὡς μὴ νυστάζειν δοκῶσιν. δεῖ δὴ
ὥσπερ ἐν τοῖς περσικοῖς δείπνοις κύ-
πτω τοὺς ἑαυτοῦ, καὶ ἀκεῖας, δεδιότα
μή τις δύσχρις σε ἴδῃ παροφθαλμίσαν-
τα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπὶ ἄλλο-
γα δύσχρις σκυπτρωμένον πάλαι τὸ
τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντας,
[3] διαπείρας τὸ ὀϊστῷ μεταξὺ πίνον-
τος, τὸν γνάθον. εἶτ' ἀπολλὼν
ὦ δείπνε, μικρὸν τι καπέδαρθες.
ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγερ-
θῆναι, ὦ δείλαιε· ἐγὼ φῄς, καὶ
ἄθλιε, οἵας τὰς πάλαι διαπτοι-
ήσας ἑταιρικὰς, καὶ ἑταίρους, καὶ
βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρί-
ως ἔχοντα τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ ὡς πάντας
ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέ-
ρειν ἑαυτὸν ἐσέσεικα. τίνος ἕνεκα

to, & impofita corona, bibunt ipſi, eduntque apparatas epulas. Porrò ſi zelotypus fuerit herus, eique ſint formoſi pueri, vel uxor juvenis, & tu non omnino ſis à Venere & Gratiis alienus, non eſt tuta pax, nec periculum contemnendum. Aures enim & oculi regis multi ſunt, qui non ſolùm vera vident, ſed ſemper aliquid addunt, ne connivere videantur. Quamobrem vultu demiſſo, quemadmodum in Perſicis conviviis, tibi eſt accumbendum, verito nequis eunuchus videat te oculos in concubinam aliquam conjicientem: moxque alter eunuchus, cui jamdudum arcus in manu tenſus eſt, qui videris quæ videre nefas, inter bibendum malam jaculo transfigat. Iam peracto convivio ubi paululum dormieris, ſub galli cantum expergefactus, O me miſerum, inquis, ô infortunatum, cujuſmodi priſtinos convictus & amicos reliqui, & vitam tranquillam, ſomnumque ad cupiditatem dimenſum, ac liberas deambulationes, in quale barathrum memet incuſſi? Quorſum

1 Η'ν ὦ γὰρ ζηλότυπός τις ᾖ] Η'ν μὴ γάν. Marc.

2 Ὀφθαλμοὶ βασιλέως | Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & paret lineis ſeq. repetit ea in Dialogo adverſus Indoctum. *Bourd.* Facete ludit in homonymia vocis βασιλεὺς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus ſuis, ex Iuvenali & Martiale notum: regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo luſit cum multo riſu Ariſtophanes in Acharnis. *Palm.*

3 Διαπείρας τὸ ὀϊστῷ] Διαπεῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνος de quo ante dixit. *Marc.* De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμποτικῷ nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi lætitiam extingui mortis cogitatione & metu? id certe nec credo nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ εἰκὸς. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo, alius forte aliter. *Palm.*

ὦ θεοί, ἢ πῆς ὁ λαμπρὸς μισθὸς ὅτος ἐστιν; ἢ γὰρ κὴ ἄλλως μοι πολλὰ τύτων ὑπορρέζειν δυνατὸν ἦν, κὴ φορητὸν τὸ ἐλεύθερον, κὴ τὸ παίζειν ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ μὲν λόγε, λίαν κρόκη δεθεὶς, ἄνω κὴ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἰκτιστον, ἀδόκιμος εἰδὼς, ἀδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶ τοιύτων, κὴ ἄτεχνος, κὴ μάλιστα ἀγροικόμενος ἀνθράκι, πίχλη τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. ὡς ἦ, κὴ ἀχάριτός εἰμι κὴ ἧκιστα συμποτικὸς, ἀδὲ ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος. συνίημι ἦ ὡς κὴ σὺ κλῶ ποδάκις βλεπόμενος, κὴ μάλιθ' ὅταν ἡδέως αὐτὸς αὐτῶ εἶναι θέλῃ. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῶ δοκῶ. κὴ ὅλως, σὺν ἔχω ὅπως ἁρμόσομαι πρὸς αὐτόν. ἐμὲ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶ σεμνῶ φυλάττω ἐμαυτόν, ἀηδὴς ἔδοξα, κὴ μισογέλως φύσκτε. ἐμὲ ἦ μεταδιάσυ, κὴ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιον, κατενεγκόντος σύδὲ κὴ διέπνυσα. κὴ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὴν προσωπεῖον προσκείμενον. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιον ἐμαυτὸν βιώσομαι βίον, ἢ παρόντα τῶτον ἄλλον βεβιωκώς; ἦπ σε ταῦτα λέληθεν ζῶντα, ὁ κάδων ἥκων. κὴ χρὴ τὸ ὁμοίαν ἔχεθαι, κὴ πίνειν, κὴ ἱστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βάσεις, κὴ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις λέληθέναι πρὸς τὸ ἄθλον. εἶπε δεῖπνον ὅμοιον, κὴ ἐς τὼ αὐτὼ sum Dii immortales? aut quàm splendidum est hoc premium? Nón enim fieri poterat ut aliàs hisce plures commoditates suppeterent: accedebat libertas, omniaque pro arbitrio faciendi potestas. Nunc verò, quod ajunt [1] leo cordula vinctus, sursum ac deorsum circumferor. Quodque omnium est maximè deplorandum: nec efficere possum ut placeam, nec gratiam emereri queo: harum enim rerum rudis sum, ac imperitus, maximè si cum illis comparer qui hæc velut artem profitentur. Proinde injucundus sum, ac minimè conviviis aptus, quippe qui ne risum quidem concitare norim. Quinimo sæpe molestum illi esse conspectum meum intelligo, ac in primis quum ipse seipso vult esse jucundior. Illi enim tetricus videor. In summa, nullo pacto ipsi accommodari possum. Etenim si meam gravitatem tuear, injucundus, ac propemodum fugiendus videor. Contrà si risero vultumque quam possum, maximè ad hilaritatem composuero, contemnit ilico, & respuit. Idque perinde mihi videtur esse ac siquis in persona tragica Comœdiam agat. Postremò quam tandem aliam vitam vivam mihi demens, posteaquam alteri hanc vixi? Dum hæc tecum loqueris, sonuit tintinabulum, tibique ad eadem est redeundum, obambulandum, standum, sed ceromate inunctis ante femoribus poplitibusque, si modò velis par esse labori. Deinde convivium idem, & eadem apparatum hora:

[1] *Leo cordula vinctus*] Dicitur cum quis exiguo commodo detentus, apud aulicos ostentatur passim quod princeps tantum alat virum. *Cogn.*

ὥρων ἀφειγμένος. καίσοι τὸ τῆ διαίτης, ὡς τ πάλαι βίου ἀντίτροφα. νὴ ἡ ἀγρυπνία ỹ, ἢ ὁ ἱδρὼς, νὴ ὁ κάματ☉, πρέμα ἤδη καταρύπωσιν ἢ φθόλω, ἢ ἀσπαδόμωσιν, ἢ κώλα ἄλγημα, ἢ τλιὼ καλιὼ ποδάγρα ἀναπλάσποντες. ἀντίχρις ỹ ὅμως. νὴ πολλάκις κἀκκεῖαζ δέον, ἀλλ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰ ἡ νόσος, νὴ φυγὴ τ κεφηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἁπάντων ὠχρὸς ἀεί, νὴ ὅσον ἀδίπω πεθηξόμβω ἔοικας. νὴ τὰ μὲν σὺ τῆ πόλῃ, ταῦτα. ἰὼ δέ πω ἢ ἀποδημῆσαι δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὑσταί☉ ỹ πολλάκις, ὑσταί☉ ἐλθὼν, πτοῦτο χάρ σοι ἀποκεκλήρωται, νὴ τὸ ζυγὸς περιμβόης, ἕως ἂν σὸν ἔτ ὕσης κατακωχῆς, τῇ μακαίρᾳ σε, ἢ τῇ τ θεασοίνης κεμεωτῇ, συμπαραβύσωσιν, ἀδὲ τ φρυγάνων διαφλαῦς καταβαλόντες. σὺν οἷνῳ δέ σοι ἢ διηγήσαζ ὅ μοι Θεσμόπολις ὅτ☉ ὁ σοίκης διηγήσαθ, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον. νὴ νὴ Δί σὸκ ἀνέλπισον, ὡς ἂν νὴ ἄλλῳ τοιοῦτον συμβαίη. σωῆν μ γὰ τὰ θεσία τινὶ ἢ τυφώσῃ γυναικὶ τ ἐπιφανῶν σὺν τῇ πόλῃ. δεῖσαι ỹ ἢ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μ ἀφῆναι τοῦτον, σκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεαζ πυρ αὐτῷ Σωκρατιδίῳ φιλοσόφῳ ὄντι, κἀναιδῶς ἵνα τ [1] πεπιτωμβώνη τὸ σκέλη, νὴ τ πώγωνα ἀπεξυρημβόν. ἀφ πολὺς δὲ αὐτὸν σκέπην ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, νὴ τὴν τὸ διαίτης, ὡς τ πάλαι βίου ἀντίτροφα. νὴ ἡ ἀγρυπνία ỹ, ἢ ὁ ἱδρὼς, νὴ ὁ κάματ☉, πρέμα ἤδη καταρύπωσιν ἢ φθόλω, ἢ ἀσπαδόμωσιν, ἢ κώλα ἄλγημα, ἢ τλιὼ καλιὼ ποδάγρα ἀναπλάσποντες. ἀντίχρις ỹ ὅμως. νὴ πολλάκις κἀκκεῖαζ δέον, ἀλλ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰ ἡ νόσος, νὴ φυγὴ τ κεφηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἁπάντων ὠχρὸς ἀεί, νὴ ὅσον ἀδίπω πεθηξόμβω ἔοικας. νὴ τὰ μὲν σὺ τῆ πόλῃ, ταῦτα. ἰὼ δέ πω ἢ ἀποδημῆσαι δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὑσταί☉ ỹ πολλάκις, ὑσταί☉ ἐλθὼν, πτοῦτο χάρ σοι ἀποκεκλήρωται, νὴ τὸ ζυγὸς περιμβόης, ἕως ἂν σὸν ἔτ ὕσης κατακωχῆς, τῇ μακαίρᾳ σε, ἢ τῇ τ θεασοίνης κεμεωτῇ, συμπαραβύσωσιν, ἀδὲ τ φρυγάνων διαφλαῦς καταβαλόντες. σὺν οἷνῳ δέ σοι ἢ διηγήσαζ ὅ μοι Θεσμόπολις ὅτ☉ ὁ σοίκης διηγήσαθ, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον. νὴ νὴ Δί σὸκ ἀνέλπισον, ὡς ἂν νὴ ἄλλῳ τοιοῦτον συμβαίη. σωῆν μ γὰ τὰ θεσία τινὶ ἢ τυφώσῃ γυναικὶ τ ἐπιφανῶν σὺν τῇ πόλῃ. δεῖσαι ỹ ἢ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μ ἀφῆναι τοῦτον, σκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεαζ πυρ αὐτῷ Σωκρατιδίῳ φιλοσόφῳ ὄντι, κἀναιδῶς ἵνα τ [1] πεπιτωμβώνη τὸ σκέλη, νὴ τ πώγωνα ἀπεξυρημβόν. ἀφ πολὺς δὲ αὐτὸν σκέπην ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, νὴ τὴν

ra: jamque vivendi ratio superiori contraria. Tum vigiliæ, sudor, defatigatio, paulatim quasi suffossis cuniculis inducunt vel tabem, vel pulmonis inflammationem, aut colicum dolorem, aut egregiam illam podagram. Attamen reluctaris: ac sæpe cùm tibi per valetudinem esset decumbendum, neque hoc conceditur: nam simulari morbus putatur, ut officia defugias. Itaque præter omnes perpetuò palles, & jam jam morituro similis es. Et hactenus quidem de iis quæ in urbe sunt ferenda. Quòd si quando sit peregrinandum (ut ne interim referam alia incommoda) sæpe fit ut pluvio cœlo, ubi postremus veneris (nam is locus tibi forte contigit) vehiculum opperiaris, donec nullo jam reliquo loco ubi diverseris, prope coquum aut heræ comptorem te reclinent, ne stipulis quidem affatim substratis. Nec me piget tibi referre quod Thesmopolis ille Stoicus narravit sibi accidisse, planè ridiculum illud, quod & ipsum alii cuivis accidere posse non desperaveris. Convivebat enim cum opulenta quadam ac delicata muliere ex illustribus illis civibus. Cùm autem aliquando peregrè proficiscendum esset, id primùm maximè ridiculum sibi accidisse dixit, traditum fuisse, sibi qui philosophus esset, quendam cinædum picatis cruribus, derasa barba, propè se collocandum: quem ut conjicio, illa secum honoris gratia ducebat. Nomen quoquo

1 Πεπιπαωμβόν τὰ σκέλη] Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucianus hoc loco ut patet postea.

Ὀ ἑᾶς δὲ πεπονοπέμβον τὸν ἃ
Ξυρόμβρον.

Dixi ad illud Perron. Salamandra. Sic in Demonacte, ubi pessimè interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere.* verte ut hic Erasm. *Bourd.*

1 Xe-

νομε ἡ Ἕ κιναίδε ἀπεμνημόνευε. ¹ χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν ἐσπούδαζον ἡλίκον, σκυθρωπόν, καὶ γέροντι ἀνδρὶ, καὶ πολιᾷ τὸ γένειον, οἰόθα ἡ ὡς βαθὺν πώγωνα, καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε, ὑποκεκαρῆζεσθαι φύκης ὑπεπεσμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμιὰς, καὶ λιφαιτοαλοῦμβρον τὸ βλέμμα, καὶ τὸ τράχηλον ἐπικεκλασμένον. ἐ χελιδόνα μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ ἐσπιλμένον Ἕ πώγωνα τὸ πλεγόν. καὶ εἴ γε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτὸν, καὶ τὸ κεκρύφαλον ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθέζεσθαι. τὸ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ὄλλου τἀὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀναχίσθαι, ὑπάδοντα, καὶ περιπίζοντα. εἰ ἡ μὴ ἐπῆγεν αὐτὸς, ἴσως ἂν κ' ὀρχεμβῶν ἐπὶ τὰ ἀπήνης. ἔπρεγν δ' ἂν τ καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προστυχθῆναι. καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολί φησιν, ² ὅπως ὅσιος, χαῖρε ὦ μικρὸν αὐτόση, δὸς, μηδὲν ἀντείπων, μήδ' ὅπως ἐπὶ τωλεῖόν σε δεῖσθαι προειμένας. Ἕ ἡ, ὥσθ' ἑκὼν ἰὼν, ὑποσχόμενος ταῦτα πράξειν, δέομαί σε τοῦτ' ἔφη, χρῆσθαι ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόστοργον τἀὸν κύνα ἰὼν οἶσθα, τὸν μυρρίνῳ, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελῆ, ὅπως μηδενὸς σὐδενὸς ἔσται. βαρύνει γὰρ ἡ ἀθλία τὸν γαστέρα. καὶ χεδὸν ὡς ἐπίτοξ ἐστίν. οἱ ἡ κατέρχεται ἔτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκεῖ, ὐχ ὅπως ἐμεῖνης, ἀλλ' ὁδὶ ἐμὲ αὐτῆς πολὺν ποιεῖ λόγον σὺ ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τ σμικρὸν

que cinædi commemorabat: ajebat enim Chelidonium appellari. Hoc utique primum cujusmodi fuit, juxta virum tetricum, & senem, canoque mento (scis autem quàm profundam & venerabilem barbam habuerit Thesmopolis) assidere hominem fucatum, picturatis oculis, lubrico aspectu, fracta cervice, non Chelidonem per Iovem, *id est hirundinem*, sed vulturem magis, revulsis barbæ plumis. Ac nisi magnopere deprecatus fuisset flammeum etiam in capite gestans, assedisset. Præterea autem perpetuo hoc itinere molestias innumerabiles pertulisse sese illo cantillante, garrienteque: demum (nisi ipse hominem coërcuisset) fortassis etiam in rheda saltante. Secundo loco tale quiddam etiam sibi mandatum fuisse addebat. Accersito illo, mulier Thesmopoli, inquit, ita Dii tibi benefaciant, officium non exiguum poscenti præsta, nihil refragans, nec ut te sæpius rogem expectans. Cumque hic, ut par erat, omnia facturum se promisisset: hoc, inquit, te rogo, quandoquidem video te virum probum, diligentem, & amantem: caniculam quam nosti, Myrrhinam in vehiculum recipe, eamque mihi serva, & cura ne quid illi desit: misera enim illa gravi est ventre, & partui propinqua. At isti scelesti & immorigeri famuli, non dicam ejus, sed ne mei quidem ipsius magnopere rationem habent in peregrinationibus. Quare putes te mihi non mediocre be-

1 Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatræ cinædus Χελιδών. Suidas in Κίναιδα. Marc.

2 Οὕτως ὅσιος] Idem Icarm. & alibi Latini dicunt *sic* Interpretes Horat. ad Od. 3. lib. 1. & Martial. ad Epig. 6. lib. 5. *Bourd.*

εἰ ἔθῆς δ' ποιήσειν μοι, τὸ φθεγγάδιόν μοι, καὶ ἥδιον κυνίδιον Ἀφροδίτης. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετεύσης, καὶ μογγοῦντος καὶ δακρύσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγχάλεπον ἦν, κυνίδιον ὦν ἐμφανὲς ὠσκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸ πώγωνα, καὶ κατερρῆσσε πολλάκις, εἰ καὶ μὴ τοῦτο ὁ Θεσμόπολις ὠφείλησε, καὶ [1] βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ. τοιαῦτα γὰρ τὰ μελίτταια, καὶ τὸ χθόνιον ἐκ φιλοσόφου φιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι ἐκ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμὸν ἐγκατεμέμικτο. ἦν ὁ κίναιδος, ὁ ξυνέδριος, οὐκ ἀμέσως ποτε καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς παρούσας ἐν τῷ ξυμποσίῳ λάσκων, ἐπειδή ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν κεφῆκε τὸ σκῶμμα. φασὶ δὲ Θεσμοπολίδην εἰπεῖν τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ σωικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δὲ ἦν κυνίδιον, καὶ πλεκτὴν ἐν τῷ τρίβωνι ἐκ Θεσμοπολίδου ἐπυθόμην. τοιαῦτα σκῶπτόμενοι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζεσι τοῖς ξυμπόταις, καταμικρὸν αὐτοὺς χαιρήτεις τῇ ὕβρει παροξύνοντες. [2] οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τὸ Καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελεύσαντα, μελετήσαντα μὲν τὸν Δί' οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ πορρῶ, καὶ ξυγκεκροτημένως. ἐπηνεῖτο γὰρ μεταξὺ πινόντων, ὡς πρὸς ὕδωρ μεμεσχημένου, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑπεσήμαινε τὸ τόλμημα ἐπὶ

beneficium facturum, si cariſſimam mihi, jucundiſſimamque caniculam ſervaris. Recepit Theſmopolis cùm illa tantopere rogaret, ac propemodum fleret. Res autem prorſus ridicula erat: canicula è pallio paulum infra barbam proſpectans, ac ſubinde immejens (etſi Theſmopolis hæc non addidit) ac gracili voce latrans (tales enim catellæ ſunt in deliciis) neque non Philoſophi mentum oblingens, maximè ſiquid pridiani juris inhæreret. Porrò cinædus aſſeſſor ille, nunquam inſulſe alios etiam qui convivio intererant dicteriis petens, poſtquam ad Theſmopolidem dicacitas pervenit, de Theſmopolide unum hoc dicere poſſum, eum è Stoico Cynicum jam nobis eſſe factum. Equidem audivi caniculam etiam in Theſmopolidis pallio peperiſſe. Hujuſmodi ludibriis, imò potiùs contumeliis convictores excipiunt, manſuetos illos ad ferendas contumelias paulatim reddentes. Novi præterea Carcharorum oratorem, qui juſſus in convivio declamavit, neutiquam ineruditè per Iovem, ſed vehementer, magnoque cum applauſu. Tum autem laudabatur inter bibendum, quòd non ad aquæ menſuram, ſed ad vini amphoram diceret: auſumque illud ſuſcepiſſe dicebatur pro ducentarum

1 Βαῦζον] Hanc vocem attigi ad principium Petron. *Bourd.*

2 Οἶδα δ' ἐγὼ ῥήτορα τὸ Καρχάρων] Sic vertit Eraſmus, nimirum putavit Carcharos fuiſſe populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phœnices, Eteobutadæ. At longè à veritate aberravit doctiſſimus ille vir. Legendum eſt ſine majuſcula καρχάρων, & interpretandum eſt *mordacium, aſperorum, exertos dentes habentium*, nam κάρχαρος nihil aliud eſt quam κραχαρόδης. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam ſuperius notavi, conjicio Eraſmum adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ ſatis callentem hanc verſionem aggreſſum fuiſſe: nam ſæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *Palm.*

ἀλφηστέας δραχμῆς ἐλέγθ. ταῦτα μὲν δὴ ἴσως μέτρια. ὦ δ' ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ἦ, ὧδε τὸ δεῖπνον τὸ αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα ἀλφάγειναι χρὴ, ἐπαινοῦντα, καλακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἳ καὶ ἐπὶ κάλλει γαυρίζειν ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πήχεως εἶσιόντι τιμῆεντα ἔχοντας. σὺ δ' ὦν ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, [1] εἰς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου ὑβρὶς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς, καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτοὺς, κἂν εἰς σολοικίσωσιν τύχωσιν, αὐτὸ τὸ Ἀττικῆς, καὶ δὴ Ὑμηττίᾳ, μετὰς δοκεῖν τὰς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν, ὕτω λέγειν. καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. οἱ δὲ ὦν γυναῖκες, καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ἔστω τῶν γυναικῶν αὐτοῖς ἁμιλλᾶσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδαγμένους, μισθῷ ἐστιατορεῖς ξενοῦσθαι, καὶ τὸ φορεῖον περιπορεύειν, ἐν γάρ τι καὶ τῶν τοῦ ἄλλου καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ὡς λέγεται ὡς πεπαιδαγμένας τί εἶσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιῆσιν ἄσμασιν ἐπολὺ τὸ Σαπφοῦς ἀποδίουσι, ὧδε δὴ πῶς, μισθωτοὺς καὶ αὐτὰς ἐπαιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικὰς, καὶ φιλοσόφους. ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα, γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἔστι μεταξὺ [2] κοσμουμένας, καὶ τὰς κόμας ἐπαλειφομένας, ἢ ὧδε τὸ

rum drachmarum pretio. Hæc quidem fortasse sunt tolerabilia. Porrò si dives ipse aut poëseos fuerit, aut historiæ scriptor, qui sua scripta recitet in convivio, tum disrumparis oportet laudando, assentando, novosque laudandi modos excogitando. Sunt autem qui volunt admirabiles forma videri: quos & si nares cubitali magnitudine amplas habeant, & Adonidas, & Hyacinthos oportet vocare. Quos nisi tu laudaris, protinus in lapicidinas Dionysiacas asportaberis, tanquam qui illi tum invideas, tum insidieris. Oportet etiam ut illi sint sapientes & oratores: ac quanvis solœcismum aliquem commiserint, id quod dici solet. Attica eloquentia, & Hymetti melle plena videatur oratio, atque deinceps in legem abeat ut ita loquantur homines. Atqui ferenda fortasse faciunt viri. At verò mulieres (nam mulieribus hoc etiam studio est, ut doctos aliquos in suo convictu conductitios habeant, quique sese mercede affectentur) hoc quoque unum ad reliquum cultum pertinere putant, si dicantur eruditæ, si philosophæ, si carmina componere Sapphicis haud inferiora, ac propterea etiam hæ conductitios Rhetores, Grammaticos, & Philosophos secum circunducunt. Hos autem audire solent (id quod ipsum est ridiculum) quum vel comuntur, vel capillos religant, vel in convivio:

1 Εἰς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit Athen. cap. 3. lib. 1. Iun. in Adag. Turn. cap. 16. lib. 22. lautumias vult legidico alibi. *Bourd* Meminit hujus carceris insignis à Dionysio extructi Cic. act. 7. in Ver. Plaut. in Capt. Liv. *Cogn.*

2 Κοσμουμένας] Mſ. κομμουμένας, male, nam sequitur τὰς κόμας ἐπαλειφομένας: essetque δὶς τὸ αὐτό. Idem.

δέπνον. ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγαν χαλεπὸς. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου διεξιόντος, [1] ἡ ἄλλη προσελθοῦσα, ὥρεξε τὸν μοιχὸν γράμματον. οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐσῶσι προεμένοντες ὅτ' ἂν ἐκείνη ἀπογράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. ἐπειδὰν δὲ ποτὲ λαμπρῶς τοῦ χρόνου Κρονίων, ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπτην τινὰ [2] ἐφεσρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόστεγον, σὺ ταῦτα μᾶλιστα πολλοῦ δεῖ καὶ μεγάλου χρίσας τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτον, δύο ὑπισκεπτόμενος ἀναπείσας τοῦ διακόνου, καὶ προάμων, καὶ προμυύσας, ἀπήρχετο, μισθοῦ σὺν ὀλίγου τοῦ ἀγγελίας προσλαβών. ἑωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς, τὸ κάλλιστον ἐπιλέξαθ' διεξιών. ἅπαντες δ' ὧν ἀπεπέμφθη λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκε. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, καὶ δύο ὀβολοὶ, καὶ πέτραρος. καὶ βαρὺς αὐτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ὧν λάβῃς, κολακευτέον μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέον. θεραπευτέον δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος, ὅτου μὲν, καὶ ἄλλου θεραπείας τρόπος. σὺν ἀμελητέον δὲ καὶ δεῖ ὁ ξύμβολον, καὶ φίλον. καὶ τὸ ληφθὲν, ἤδη προωφείλεθ' ἱματιοκαπήλου, ἢ ἰατροῦ, ἢ σκυθρίο : aliàs enim non vacat. Cæterùm sæpe etiam interim dum Philosophus differit, interveniens ancilla literas ab adultero missas porrigit. Ac præclari illi de pudicitia sermones intermittuntur, opperientes donec illa rescripserit adultero ; & ad auditionem redeat. Quum autem longo post tempore Saturnalibus, aut Panathenæis instantibus, miserit tibi miseram umbellam, aut subputrem tunicam, multam magnamque pompam celebrare oportet. Ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, præcurrit, priorque monet, & accepto non exiguo nuncii præmio, discedit. Manè verò tredecim veniunt referentes, ut unusquisque multa dixerit, ut submonuerit, ut sibi dato arbitrio commodiora subjecerit. Omnes itaque donati præmio discedunt : ac non fine murmure, quòd plura non dederis. Salarium enim ipsum est duorum circiter, & quatuor obolorum : idque si tu postules, gravis, & importunus videris. Quod ut accipias, hero ipsi blandiendum est & supplicandum : est & captandus officiis œconomus. Estque hic alius etiam servitutis modus. Neque verò negligendus is quem in consilium adhibet, nec amicus. Deinde quod acceperis, jamdudum debebatur vel vestiario, vel medico, vel cerdoni

1 Η' ἄλλη] *Serva* Hesych. ἄλλη, δέλη, παλλακή. Dictio quæ sæpe corrumpitur, ut doceo alibi. *Bourd.*

2 Ἐφεσρίδιον ἄθλιον] Dixere Persii Interpretes ad illud ;

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύας πνὲ ἀμείνον ἢ καιρὺ φέλον νοεῖν. leg. Casau. fin. lib. 6. Anim. ad Athen. Hesych. & Suid. verbo χειρόμακτον. Idem. Interpretatur Erasmus ἐφεσρίδιον *umbellam*, ut umbella Græce σκίερον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *pænulam*, vel tale quid. *Talm.*

1 Ὅλως

τὸ μέρος πνί. ἄνοιγε δὴ σοι τὸ δῶρον, καὶ ἀνόητόν, πολὺς ὁ φθόνος· καί σε καὶ ἡ Δεξιόλη τις ἠρέμα ὑπεξανίστησι πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς αὐτῆς λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον. ὁρᾷς γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ὑπερηυχομένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν ὑπαναδοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅσῳ ἂν [1] νοσιμώτερον, σὲ σοὶ ἀπαιθισάμενον, καὶ τὸ ἐγκερπόπαλον τὸ ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιόπαλον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυχιδὲς ἐργασάμενον, ἤδη παρεβλίπτῃ, σὲ μὲ οἱ τὸ κόπτειν ἀπηρέμα φέρων, ἄλλον ὅπως τὸ δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν ἀποσκήψῃ. καὶ ἴσως μειρακιῶν αὐτῷ ὅτι ἐπίορκος τόπε, ἢ τὸ γυναικὸς ἄθεμις παρθένον χεῖρα ἀνὴρ ἀσφῆρας, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον ἐπικλεθείς, νύκτωρ ἐγκεκλυμμένον, ἐπὶ πρόχλοι ὠθεῖς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τῷ βελτίστῳ ποδάγρας αὐτῷ χήρᾳ προσλαβών. καὶ ἃ μὲ πέως ἤδεις, ἀπομηδὼν σὺ τοσούτῳ χρόνῳ, ὑλάκτα ἢ μείζω τῷ γαστρὶ ἐργασάμενον, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαρρίπτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ σε ἃ ἔθηκε. καὶ ἀπομηδιῶν αὐτὰ, ἀχαριστεῖ. καί σε οὐκ ἄντις ἄλλον δέξασθ' ἑξῆς ἤδη μεγιστόπους, καὶ τοῖς μεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα. οὐ γὰρ τὸ δέρμα ὠφέλιμος χρήσιμον. ἄλλως, καὶ ἡ

doni cuipiam. Quare intempestiva, atque inutilia tibi sunt dona, multaque accedit invidia, quinetiam calumnia sensim excitatur apud virum qui jam libenter admittit, siquid contra te dicatur: quippe qui perspiciat te jam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, atque obaudientem, & podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id quod erat in te florentissimum decerpsit, ævique partem maximè frugiferam, ac præcipuum corporis vigorem detrivit: jamque te lacerum pannum reddidit: tum circunspicit in quod sterquilinium te deportatum abjiciat, atque alium perferendis laboribus idoneum in tuum locum assumat. Ibi insimulatus, vel quòd pusionem ejus tentaris, vel quòd homo senex uxoris ancillam virginem vitiaris, vel alio hujusmodi crimine impositio, noctu obvolutus, in cervicem extrusus, discedis desertus ab omnibus, & rerum omnium inops, optimam podagram unà cum senectute comitem sumens. Cùm interim quæ quondam sciveris, tanto temporis spatio dediciceris, tum ventrem culeo reddideris ampliorem, inexplebile quoddam, & implacabile malum (etenim gula ea quibus insuevit, flagitat: quæ quum dediscit, indignatur) nemo te posthac est recepturus, ut qui jam sis exoletus, & senio confectis equis similis: quorum ne pellis quidem perinde ac antea est usui. Quin ex hoc ipso

1 Ὅλως] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum est, ut etiam antea notavimus, sic in Hermotimo, sive de sectis. & passim. *Bourd.*

2 Νοσιμώτατον] Ἡδύ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Pers. in pag. 479. lin. 17. αὐτὴ τῷ παρεστῶτι. Anglic. Cod. habet σφοδρότατον, & ita legisse videtur Interp. *Idem.*

1 Te-

ὁπωδηναι. Ἀφοβοι δὲ τοῦτο τὸ μεῖζον εἰκάζομεν, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος. σὺ δὲ ἴσως, καὶ ῥᾳδίως τὸ τρόπον, καὶ τοῖς πᾶσιν ἀδικίαν δύκολον. τοιοῦτος γὰρ ἅπασιν ὑμῖν εἶναι οἴονται. καὶ μάλα εἰκότως. δοκῶ γάρ μοι ἡ τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ὑμῶν, καταγινωσκέιαν τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ δὲ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας, καὶ φαρμακείας ὑπέχουσι, καὶ χαλεπὸς ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδευκέναι λέγοντες, καὶ τελεταῖς ἐμπεπλῆσθαι, καὶ πώγωνας τοὺς δικαιοφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως δὲ τὴν ὁμοίαν ταῖς πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὡς ἀφέντες ᾠδὴν, τοιοῦτος ὁρῶντες, καὶ μᾶλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν σὺν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄκρᾳ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δυλοπρέπειαν. ὑποπτεύουσι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως. καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσουσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγοράσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ σκεύη τῇ φύσει ἀποῤῥήξαι, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπιτηδεύοντες. τοῦτο τοίνυν ὑποπτεύουσιν αὐτοί. ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ἢν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυροῦς δ' ἔκτοθεν ἡ διφθέρα. τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐσθίων τῶν τέκνων ἐπώμνυ, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα

ipso quod ejectus es, calumnia majorem ad verisimilitudinem conficta, facit ut aut adulter, aut veneficus, aut aliud quippiam tale videaris. Nam accusator etiam tacens fide dignus habetur: tu verò Græculus, moribus levibus, & ad scelus omne facilis. Vos enim omnes hujusmodi esse ducunt, idque jure optimo. Nam mihi causam advertisse videor cur ita de vobis sentiant. Etenim plerique qui in familias veniunt, quoniam boni aliud nihil norunt, divinationem ac veneficia pollicentur, amorum conciliationes, abductiones in hostes: idque eruditos sese affirmantes, palliis involuti, barbasque non contemnendas promittentes. Quare eadem de omnibus meritò suspicantur: quos optimos putabant, cùm tales videant, ac in primis usitatam illis, & in conviviis, reliquoque victu adulationem observent, quinetiam in captando lucro servilem animum. Ejectos autem eos oderunt, neque injuria: & undiquaque rationem quærunt, qua si possint, eos funditus perdant. Cogitant enim fore ut multa illa suæ naturæ arcana, ut quibus exactè sint nota, & qui nudos illos viderint, in vulgus efferant. Illud igitur eos angit. Omnes enim sunt similes pulcherrimis istis libris: quorum aurei umbilici, purpurea foris pellis: sed intus, vel est Thyestes liberos suos comedens, vel, Oedipus matris maritus, vel [1] Tereus cum duabus pariter sororibus rem habens. Ta-

1 *Tereus*] Cum sequeretur Prognem uxorem & ejus sororem Philomelam, ambæ versæ sunt in aves. Ovid. 6. Met. Pers. Sat. 6. *Cogn.*

1 Ἐκεί-

ὀπύων. τοιῦτοι γὰρ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ φαιδρολιπεῖς. ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέπουσιν. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν ἢν ἐξειλίσσῃς, δράμα ἢ μικρὸν δρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα λίαν καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. πυκτοὶ δὲ ξυνεστηκότες αὐτοῖς, μισθῶσι, καὶ ἐπιβουλεύσουσιν, εἴ τις ἀποδοὺς, ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἀπεργασθήσῃ, καὶ ὡς πολλοὺς ἐρεῖ. βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης σοὶ τοῦτον, εἰκόνα τινὰ ἢ τοιούτου σου βίου γεγράψαι, ὅπως εἰς αὐτὸν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἰ σοι πρακτέον ἐστὶν ἐς αὐτόν. ἡδέως μὲν δὴ Ἀπελλῆ τινα, ἢ Παρράσιον, ἢ Ἀετίωνα, ἢ καὶ Εὐφρανορα ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὸν γραφὸν. ἐπεὶ δ' ἄπορον τὸν εὑρεῖν που ὄντα ἡμῖν, καὶ ἀκριβῆ τὸν τέχνον, ψιλὴν ὡς οἷόν τε σοι ἐπιδείξω τὸν εἰκόνα. καὶ δὴ μαλακὰ φῶ, πρόπυλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσοῦ, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ ἢ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίκροτος, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἀποκλιθῆναι, ἀφορμητόν ἢ πόδος. ἔνδον δ', ὁ πλοῦτος αὐτὸς κεῖσθαι, χρυσοῦς ὅλος ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρασος. ὁ δ' ἔρως τῆς μάλης ἀπελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, πεπίστευ, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. ἐνδιαλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἡ ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τάντα δ' ἔστω ἡ ἐλπὶς, ἀεὶ εὐθηνοῦσα. ἀγέσθωσαν δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, ἀπάτη, καὶ

Tales & ipsi sunt splendidi, & admirandi, sed qui sub purpura multam tragœdiam intus occulant: quorum unumquemque si evolveris, Euripidis alicujus, aut Sophoclis non parvam fabulam invenies, erunt verò foris splendida purpura, & aureus umbilicus. Harum itaque rerum sibi consciі, oderunt illos, atque insidias parant, siquis ab illis defecerit, qui eos probè cognitos depingat, qualesque sint, evulget. Iam verò libet mihi Cebetis illius exemplo & imaginem quandam hujus vitæ tibi depingere, quam contemplatus scire queas, num ex usu tuo sit eam adire. Equidem magnopere cupiam, vel Apellem quempiam, vel Parrhasium, vel Aëtionem, vel Euphranorem ad tabulam hanc depingendam adhibere. Verùm quia fieri non potest ut aliquem artificem tam egregium, tamque absolutum nanciscar, tenuem pro virili imaginem tibi adumbrabo. Ergo pingatur sublime ac inauratum vestibulum, neque id humi situm in solo, verùm procul à terra, in collis fastigio, cujus aditus valdè sit acclivis & lubricus, ita ut plerumque, qui jam in vertice se fore sperarent lapso pede præcipitati cervicem frangant. Intus autem Opulentia sedeat, tota, sicuti videtur, aurea, formosa admodum, & amabilis. Porrò amatur ubi vix tandem conscendit, jamque ad fores accessit, obstupescat, oculis in aurum defixis. Deinde & Spes, quæ & ipsa specioso vultu est, & versicoloribus amicta, manu prehensum introducat, mirè jam ipso ingressu attonitum. Exinde Spes illi semper præeat: tum aliæ mulieres Fallacia, & Ser-

πρὸ δηλεία, ἐνδιδόντωσαν τῷ πόνῳ. ὁδὲ, πολλὰ τὸ ἄθλιον καὶ ζημιάσας, πλουτῶν, ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη νοσοῦντα, καὶ πεπεμμένον τῷ χρόνῳ. ὑστάτη ἡ ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὸν ἀπάγοντα. ἡ δ' ἐλπὶς, τὸ δὲ τέτε, ἀφανὴς ἀπαπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τὰς χρυσᾶς θυρᾶνας, ἐκ πίσθε δ' ἀποφεύγω ἐ λειληθυίας ἐξόδε ἐξωθείσθω, γυμνός. ὠχριάτω. ὠχρός. γήρᾳ. τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὸν αὐδὲν σκέπων, τῇ δεξιᾷ δ', αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων, ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ μετάνοια δακρύουσα ἐς ὕδεν ὄφελος, καὶ τὸ ἄθλιον ἐπιπολλύουσα. τῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆ γραφῆς. σὺ δ' ἂν ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἡδὴ ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, σκόπησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, ὠθισθέντα εἰς τὸν εἱρκτὸν ὑπὸ τέτων τῶν ὑβρεως, [1] ἐκείνῳ τῷ ἐμπαλιν αἰσχρῶς ὕστις σκάπτειν. ὃ, ἡ δ' ἂν πρέπῃς μέμνησο σοφὸς λέγοντος, ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία ὃ ἑλόμενος.

Servitus eum exceptum Labori tradant: hic verò miserum illum diu exercitatum tandem Senectæ tradat jam morbidum, & colore commutato. Postrema verò Contumelia, arreptum illum ad Deiperationem pertrahat: ab eoque tempore Spes avolans evanescat. Tum ille non amplius per fores aureas per quas fuerat ingressus, sed per posticum & occultum exitum expellatur, nudus, ventricosus, pallidus, senex: læva pudorem occultans, dextra seipsum strangulans. Occurrat autem exeunti Pœnitudo frustrà lachrymans, & miserum insuper conficiens. Atque hic esto picturæ finis. Tu igitur optime Timocles, ipse diligenter consideratis singulis, expende num è re tua sit ut in hanc imaginem per aureas illas fores ingressus, per illas longè dissimiles tam turpiter excidas. Quicquid autem feceris, memineris sapientis illius, qui dixit, [2] Deum in culpa non esse, sed eum qui delectum fecerit.

1 Ἐκείνῳ τῷ ἔμπαλιν] Sensus facilior si legas ἐκείνης τ' ἔμπαλιν. Bourd.
2 *Deum in culpa non esse*] Considerat enim id quod est in hominum moribus ut cum ipsa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. 1. Æschyl. in Promet. *Cogn.*

---

[1] ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΝΟΝΤΩΝ.

APOLOGIA PRO IIS QVI MERCEDE CONDVCTI SERVIVNT.

ARGVMENTVM.

Hæc Apologia est, non in genere omnium eorum, qui mercede conducti serviunt, sed libri seu Orationis superioris propriè, & autho-

1 Ἀπολογία] Sufficiat mihi dixisse Petrum Moscellanum hujus Apologiæ Inter-

theoris ipsius Luciani. Nam post scriptum illud editum, senior jam in aulam atque familiam Cæsaris sese contulerat, & conditionem procuratoris, ut videtur, principis in Ægypto acceperat, ut infra ex ipsa quoque oratione patet. Hoc igitur factum suum, quia cum superiore scripto prorsus pugnare videtur, defendit primùm à divisione seu diversitate conditionum, quòd longe alia res sit, principi operam suam locare, quàm apud divitem aliquem privatum servire. Deinde quòd non omnes mercenarios miseros dixerit, sed solùm eos, qui prætextu doctrinæ & literarum serviant: se verò alio pacto mercedem accipere, quàm illos, nempe cum prater salarium ingens, etiam in magna existimatione vivat: publicisque rebus procurandis præstitutus, tam certam quoque spem, totius alicujus provinciæ, aut regni aliquando administrandi, propositam habet. Denique quòd cùm nemo quicquam ferè gratis faciat, & tamen bonum virum conveniat, certo alicui operi intentum esse, neque ignaviter feriari, neque ipse adhucdum eo perfectionis venerit, ut omnem mercedem, aut honorem prorsus contemnere queat. Atque huic defensioni, præmittit Sabini (ejus ad quem scribit) accusationem per prosopopœiam, qua se ipsum fingit ab illo graviter accusari, ut qui supra quidem de servitute apud divites optimè atque utilissimè scripserit, nunc autem contrà, quasi mutata sententia, idem vitæ genus ingressus sit, perinde quasi aliud lingua sonare voluerit, aliud animo senserit, exaggerata hac vita, scriptorumque diversitate ac repugnantia, multis variisque tum similibus, tum exemplis. Exordiuntur autem per præoccupationem, à simulatione admirationis, quam & ipsum à circumstantiis ætatis & caussæ amplificat.

Πάλαι σκοπῶ σοῦ ἐμαυτὸν ὦ καλὲ Σαβῖνε, ὅτινά σοι εἰκὸς ἐπιπλῆξαι ὧδε εἰπόντι, ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅπῃ μὲν γὰρ σὺκ ἀγελάστως διηξήεις αὐτό, καὶ πάνυ μοι φαίνῃ. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑστερον σοὶ ἐλέγχω, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωκόσιν. εἰ τίνων μὴ καλῶς ἔχω μαρτυρῶ δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴπέ τις αὐτὸς ταῦτα

Iamdudum apud me cogito, præclare Sabine, quæ tibi nostrum de iis qui mercede conducti serviunt, libellum legenti in mentem venisse dicenda verisimile est. Nam quòd in eo legendo risum non tenueris, mihi certò constat: sed quid interim in singula diceres, id nunc nostris à te lectis accommodare quæro. Quare nisi malè vaticinor, te dicentem audire mihi videor. Ecquis iste est, qui cum

terpretem oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ πλείω πνὶ χρυσῷ, & pag. seq. *Bouhd.*

μαχαφῶς, καὶ καταγέλαστον ὅτω δεινὴν κ' ἔ τοιαύτα βίᾳ διεξιλθών, ἔπειτα πάντων ἐπιλαθόμενον, ὀρθρίσκα φησὶ μεθ' ἑσπέραν ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ὅτω ἀφίκετο; πόσοι Μίδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σώφρονα ἐλευθερίαν, ὡς αὐτῷ ἤδη τοῦ Αἰακοῦ μανόμενον, καὶ μονονοὺ τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρεῖναι ἑαυτὸν ἐλκεσθαι, καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιοῦ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυφῶντων πλουσίων [1] τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κηρύλια. πολλὴ γὰρ ἡ ἀμφωνία ἔ νῦν βίᾳ ὡθεῖ τὰ σύγχαμμα, καὶ τὸ ἄνω ἔ πολεμεῖ χωρεῖν, καὶ ἀνεστραμμένα τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν ὡθεῖ τὸ ῥεῖθρον, τῶτ' ἂν εἴη, ὀκ ὀπίσω cum hæc ſcripſerit, & gravi adeò accuſatione hoc vitæ inſtitutum inceſſerit, poſtea tamen omnium oblitus, velut teſtula, quod ajunt, tranſmutata, ſeipſum ultrò in ſervitutem adeò manifeſtam, & conſpicuam conjecit? Quot Midæ, quot Cræſi, quot Pactoli, vel toti hunc hominem à ſententia dimoverunt, ut charam illam, & à pueris connutritam libertatem repudiet, & quamquam ab Æaco non procul abeſt, alterumque pedem in cymba Charontis propemodum habet, ſeipſum tamen trahendum, ac ferendum huc illuc præbeat, ac ſi collario quopiam aureo ſit illigatus, quales ſunt illi torques & colaria delicatorum divitum. Longè ergo vita quam nunc vivis, à tuo ſcripto diſſidet, & hoc certè fuerit, quod ajunt, flumen ſurſum ferri, rerum omnium ordinem ſubverti, atque in deterius recantare, non Helenæ

1 Τὰ σφιγγία & τὰ κηρύλια] Hanc vocem interpretor alibi ut ſequentem κηρύλια. Bourd. Hæc ultima vox κηρύλια non mihi videtur ſana, & credo corruptam fuiſſe ab iis, qui σφίγγια intellexerunt armillas vel collaria, quaſi ἀπὸ τῦ σφίγγειν dictum foret σφίγγιον, omne id quod premit aut ſtringit aliquam corporis partem. At ego non poſſum ſic intelligere σφίγγιον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas geſtabant, Barbaricus mos erat geſtandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus eſt Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat à monomachia cum Gallo torque aureo inſignis, quem detraxerat hoſti, & eo ſpolio gloriabatur, cum mos non eſſet Romanis torques geſtandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam ſi plures Romani ſoliti fuiſſent talia ornamenta geſtare, non fuiſſet ratio eum ita cognominandi ex re ſolita, & ei cum aliis Romanis communi. Moſellanus interpretatur σφίγγιον *amuletum*, ſed nullum auctorem habet ejus ſignificatus. Amuletum Græce dicitur ἀφέλκυμα, ἀφέλκιον, ἀντάθλιον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis uſitatas ſignificari poterat, voluiſſe uti voce, cujus ſignificatus erat omnino inſolitus, & ignotus. Igitur σφίγγιον, ut arbitror, diminutivum eſt vocis σφίγξ, quod eſt animal è ſimiarum genere, quo minus & exilius, eo pretioſius & magis æſtimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajus*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum teſtudinum, ſphingia, mancipia.* Et rurſus eodem capite: *animal ſphinxion.* Talia animalia ſæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia ſtipiti aliquando & ſphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari ſinantur, & ſic alligata ſta-

παρέχεσι ἑαυτὰ ἅλικιδαῖ κλοίῳ δεδέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παρῳμία φησὶ, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His positis pro κορέλια (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κορέσπα vel κορέσπια vel κωρέλλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κωρέλλια. Hesychius habet sic: Κωρέλλιον, παιδάριον, κάρεον, & paulo post: κωρέλλιον, μεγάλιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ὧ ὃ παιδίον πάνυ τι κομψὸν, τέκνων δὲ τῶν γυμνῶν ὑφ' ἡδονῆς, χρυσῷ ὃ ἐκ λίθου πολυτίμους κεκοσμημένῳ, οἷς ἀεὶ χαίρουσι Ρωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48. παιδίον τι τῶν ἡδυέρων εἶα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλήθει ἀδυρόπαν τρέφεσι. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matrona nudos delectationis causa alere solent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἅλικιδαῖ & κλοίῳ δεδέντα: vox ἅλικιδαῖ optime convenit voci σφίγγια, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κορέσπα & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοῖον simiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus J. Bochartus descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5. cap. 7. Part. 11. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit mendosum esse fatebitur in voce κορέλια, cum ea vox ad rem non faciat. in Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *cæsaru* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœsi*, quot *Pactoli* illi pertuaserint ut chara illa libertate cui à pueris affueverat, abdicata se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, κορδύλῳ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitum monilia & corallia (id est monilia è corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφίγγια sunt *sphinges non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas tamen τὰ σφίγγια & τὰ κορέλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & corallia.* 3. Præterea οἱ πλούσιοι *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κορέλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo è simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historiæ animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptu* ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihique amicissimus *Dominus de Grentemesnil* τὰ κορέλια mutat in τὰ κιωάρια. Cui conjecturæ suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγ-

Ἐλίνης μὰ Δί', ὁσί' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γνωμένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναστρεφομένων τὸ λόγων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτόν, ὡς τὸ εἰκός, λέλεκταί σοι. ἐπέσῃς δ' ἴσως καὶ σοὶ αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκριτον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἵαν σοι χρηστῷ, καὶ φιλο-

lenæ per Iovem, nec eorum gratia quæ apud Ilium gesta sunt, sed quòd facto everia sunt ea, quæ ante probè à te dici videbantur. Hæc sanè tecum te dixisse verisimile est. Ac forsitan ad me ipsum ejus generis consilium afferes, non intempestivum, sed amicum, & quale tibi cum viro bono, tum philoso-

pho

γάς & τὰ κεφάλια legebam olim τὰ ὀφίδια & τὰ κολλάρια, *armilla* & *collaria*, seu *monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie sunt *anguicuti*, sed & *armillæ anguium figuram habentes*, *quæque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαμπεῖς ὄφεις vocat *Philostratus in Epistolis*. Et pluribus describit *Nonnus* libro quinto Dionysiæ. *Collarium* autem pro torque est *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* usi sunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריאת à *Kolarata Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et græcis κολλάριον. Hesychius κλοιὸς, περὶ τραχήλιόν τι δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιακὸς. *Philoxenus* in *Glossis* κολλάριον *collarium*. *Aristophanis Scholiastes* ad *Vespas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, πίφαυ δ' δεσμός ἐστι ξύλινον, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν οἱ δὲ καλὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κεφάλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam displicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius* sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis ævo Luciani*, qui purissime scripsit, neque solet *Latina* vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, à quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypari sus Metamorphoseos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus capta cum torquibus aureis.* Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex *Philostrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀ Ἀχαιὰ ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στεφανοῖ ἄμφα, ὃν περὶ τῷ δειρῇ ἔφερε χρυσῶν δὲ ἐν, ᾧ ἐπεγέγραπτο Ἀρσακίδις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης Θεῷ Νυσίῳ. i. e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuisse pordalium* (id est *pantherum* seu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inscriptum*, *Rex Arsaces Deo Nyseo*. Tamen si quis aliud vero similius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur quod ut rem certam assero vocem κεφάλια in *Luciano* esse corruptam ac proinde nihil ex ea de coraclio posse elici. *Almeloveen.*

1 Γλίῳ] Tangit in Piscat. & in Pseudolog. *Bourd.*

1 Οὐκ

σὸφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν· ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύεσθαι τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, οὗ ἂν ἡμῖν ἔχῃ, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μή, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μετασπουδάσωμεν ἡμᾶς τὸν σκληρὸν τιμνόμενον, καὶ ἀνίσχαζ τιμνόμενον, εἰ δεῖ, ἐπὶ σωτηρίᾳ. σὺ δ' ἐπιπάττειν τὰ φαρμάκων, καὶ τὸν σμίλην ἅμα προχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον λιπαρον. καὶ δὴ προσλαβὼν τὸν ῥήτορα, σὺ τοῦτο πρός με ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις, πάλαι μὲ ὦ φιλότης, ὡς εἰκὸς δόκιμη ταῖ σοι τυτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ σπολλοῖ πολήθει δεικνῦσι, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦνθ', καὶ ἰδίᾳ προσ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὑπόστιλβειν αὐτὸ, καὶ λιπ χειρὸς ἔχειν ἐξίωσαν. ἅ τε γὰρ τῶν λόγων προσῆκεν, ὑ μεμπτὴν, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅπ ἕκαστα σαφῶς ἐλέγθ. καὶ τὸ μέγιστον, ὅπ χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγειν. ἐπεὶ δὲ σοι μετέδοξε βέλτιον ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μικρὸν χαίρειν ἐᾶν, ζηλᾶσαι δ' τὸ ἀκμιαίτερον σκεῖνο ἰαμβεῖον, [1] Ὅπ τὸ κέρδος, φύσιν δουλευτέον, ὥρα ὅπως μηδεὶς ἐπ ἀκέσητα σε ἀναγνώτκητ αὐτό. ἀλλὰ μήδ' ἄλλῳ παραφύχης τῶν τ παρόντα σοι βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα. εὔχε δ' Ἑρμῇ τῷ

pho conveniat. Itaque si suam quam induo personam, ut decet egero, bene nobiscum agetur, & eloquentiæ Præsidi Mercurio sacrificabimus. Sin minus, quæ deerunt tu addes. Iam ergo fuerit tempus, ut transformata scena, ego quidem taceam, & me secari, atque uri sustineam, si ad salutem necesse sit, tu verò medicinas adornes, scalprum in promptu habens, & cauterium candens. Nunc igitur tu, ô præclare Sabine, à me acceptis dicendi vicibus, sic mecum agis. Olim quidem amice, liber hic tuus ut par erat in precio est habitus, & vulgo ostentatus (ut qui tum audiverunt, nobis narrarunt) & peculiariter apud eruditos, quotquot cum ipso versari, & præ manibus habere dignati sunt. Etenim & verborum apparatus culpa vacat, multamque historiam & rerum experientiam continet, & singula dilucidè dicuntur. Maximum verò est, quòd illa omnibus, ac potissimum eruditis conferunt: ne per rerum insciti am sese in servitutem introducant. Sed cùm mutata sententia statueris vitæ aulicæ statum meliorem esse, & libertati longum valedicere, & jambicum illud generoso animo indignum imitari, *Vòi est lucrum natura adacta, servies:* vide ne quis id te legentem audiat: imò nulli eorum: qui præsentem tuæ vitæ conditionem cernunt, tua scripta recensenda præbeas. Verùm ab Inferorum legato Mercurio precare,

1 Ὅπ τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον] Versus est Euripidis, ad quem olim parodia alluserit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam ætate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inæqualitatem ætatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπ τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert Plutarchus in Demetrio. *Palm.*

χθονίῳ, καὶ τὸ ἀκηκόστων πρότερον, πολλῷ λήθῃ κατασκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ Βελλεροφόντῃ μύθῳ παντὸν πεπονθέναι, καὶ σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης, γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰ τὸν Δί' οὐχ ὁρᾷ τὴν ἀπλοκίαν, ἥτις ἂν δύσροσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγορήσοντας. καὶ μάλιστα, ὡς σὺν γέλωτι αὐτὰ ποιῶσιν, ἐπαινέσαντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν σὺν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλοπρεπῆ ὀφθέντες, καὶ ἑκόντα ὑποδεδεμένον τὴν αὐχένα τῷ ζυγῷ. ὅσα ἀπεικότως ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄκρα δὴ γύναια ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτερυγίοις ἀγάλλεσθαι, ἢ ἔστιν, [1] ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν. ὃς πικρότερον καὶ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ χαμαιζοῦμβον ἐπ' αὐτῷ, μεζομικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων δὲ ἀδελφὸν τὸν γυναῖκα. ὥστε πόσα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σαλαίθον οἰκεῖον, φαίη τις ἄν. μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος οἰκεῖος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μᾶλλον δυσχερὲς ἐς τὸ αὖθις ἁλλομένος, καίτοι ἐλεύσσων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ [2] ἐνδιδόντων φυγὴν ἐκ βιβλοίου. τὸ δὲ σὸν, ὦ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκεβδηλήτου μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὸν δὲ τοιοῦτον βίον ἀπλοκείαν, καὶ κατηγορῆσαι εἴ τις εἰς πλησίον πίπτοι ἐμπεσών, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γήρᾳ δὲ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸ ὄδιον, ὅπως ἀσφαλῆ λατρείαν ἐπανηρημένος, ἐ

care, ut eos qui ista olim audiverunt, multa oblivione aspergat. Alioqui simile quid fabulæ illi Corinthiæ accidisse tibi videbitur, ut quemadmodum Bellerophontes, librum contra te ipsum scripseris. Per Iovem enim non video, quæ tua adversus accusatores, speciosa saltem defensio esse possit: præsertim si cum risu actionem intendant: ac laudent quidem tua scripta, & eam quæ illis inest libertatem: te verò scriptorem videant servientem, & sponte collum jugo subdentem. Itaque nihil absurdi pronunciarint si dicant, vel alius generosi viri esse hunc libellum, te verò graculum alienis plumis exultare: vel si tuus sit, te similia Salætho facere, qui cùm legem durissimam Crotoniatis in adulteros tulisset, ob eamque admirationi esset, paulò post cum sui fratris uxore in adulterio est deprehensus. Quare non ineptè quispiam te Salæthum illum esse diceret. Nisi quòd longè tolerabilius est ejus factum, qui quod fecit, cùm causam ageret, amore se captum fecisse fatebatur, & sponte maximo animo in ignem insiliit: tametsi Crotoniatæ hominis miserebantur, & exulandi, si vellet, copiam faciebant. At tu fecisti multò absurdiùs, qui vitæ quidem ejusmodi servilem conditionem accuratè tuis in libris persequeris, eumque incusas qui in divitis famulitium incidat, & se velut in vincula conjiciens, infinitas molestias pati & inferre sustineat: at in extrema senectute, jam-

1 Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Ζαλεύκῳ, mendose, sunt enim variæ historiæ, patet conferenti. *Bourd.*

2 Ἐνδιδόντων φυγὴν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *Idem.*

1 Συγκεί-

μενοις χὶ ἐμπομπεύοις αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ φασιν ἐπισημότερον εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ κρείττονος ἂν δόξειας εἶναι, ἀπηφωνῆσθαι δὲ νῦν βίᾳ τῷ βιβλίῳ. καίτοι τί δεῖ κεῖνην ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μὴ τῶν γραμματικῶν τραγῳδίαν λέγουσαν, Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός; οὐκ ἀπορήσουσι γοῦν οἱ κατηγορήσοντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ἐπὶ μὲν τῇ σκιωῇ, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν. ἔξω δὲ, Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ σωσωνεῖα, γίγνονται νοθόμισθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι. σίνεσθε δὲ, μασηγόμενοί τινες αὐτῶν, ὡσεὶ τῷ ἑτέρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ δὴ πιθήκιον πεπονθέναι σε φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ φασὶ γλυκεῖ. σκέπτου γὰρ διδαχθέντα τὸν μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ γοῦν μιμεῖσθαι μένοντα τὸ τῆ χήκωλε, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ἄδουσι δὲ αὐλοῦσι [1] συγχείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰχάδας οἴμοι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μικρὸν χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα, καταπτύσαντα, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ σωτερίψαντα τὸ σῶσωπον. καὶ σὺ τοίνυν φαῦλον ἂν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γεγόμενον, ὑπὸ ταυτησὶ τῆ ἰχάδος ἀναφανείσης, ἠλίγχθης πίθηκος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρας χείλους φιλοσοφῶν, καὶ jamque fere ultra limen illius, adeò illiberalem servitutem elegisti, ac propemodum de ea te jactas. Quanto itaque ut ajunt, insignior esse videris, tanto videaris risu dignior, cùm tua vita tuis scriptis reclamet. Ecquid attinet novam accusandi rationem adversùm te quærere, post admirandam illam tragœdiam quæ dicit. *Sapientem eum odi qui sibi ipse non sapit*? Nec alia tuis accusatoribus exempla in te deerunt. Verùm alii te tragœdiarum actoribus assimilabunt: quorum quisque in scena quidem est, vel Agamemnon, vel Creon, vel ipse Hercules: extra verò Polus, aut Aristodemus, depositis personis fiunt mercenarii tragœdiæ actores, qui excidunt, & exibilantur, & quorum aliqui nonnunquam flagris cæduntur, ut spectatoribus visum fuerit. Alii idem quod simiæ tibi contigisse dicent, quam celebris illa Cleopatra dicitur habuisse. Ea enim probè edocta, cùm aliquandiu compositè modulateque non sine magna spectantium admiratione, saltantis habitum exhibuisset, & decorum servasset, atque hymenæum voce ac tibia canentibus respondisset: posteaquam caricas puta vel amygdalam procul jacentem vidit, abjecta vel discerpta potiùs persona, tibiis, modulis, saltationibus longum vale dixit, correptam verò amygdalam arrodere cœpit. Sic etiam tu, dixerint illi, qui non histrio, sed author rerum pulcherrimarum, & legislator fuisti, objecta hac carica, te simiam esse prodidisti, ut qui summis tantum labiis sis philosophus, alia-

1 Συγχείμενον] Mſ. συγκυκέμενον, Bourd.

ἕτερα μὲν [1] κάδων σὺ φρισὶν, ἄλλα δ' λέγων, ὡς εἰκότως ἂν πικὰ ἐπὶ σὲ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις, κἀφ' οἷς ἐπαινεῖας ἀξιοῖς, χίλια μέν σε ἐδήγνυεν, ὑπερῆλω δ' αὐχμῶσαν καὶ ἐλέλειπτο. τοιγαροῦν, ὦ δὴ πόθεν δύης ἔπεσας δίκλω, ὡς πεπιτῶς μὲν θρασυνόμενον ὡς πὸς ἀνθρώπων χρείας, μὴ μικρὸν δ' μονονυχὶ τὸν κηρυξιν ἐξομοσάμενον τὴν ἐλευθερίαν. καὶ εἰκὸς ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγόρεις τ' ἄλλων, καὶ ἐλάων, ὡς ἂν θεὸς εἰδῇ τὴν μέλλουσάν σοι εἰς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι σὺν [2] εἰς τ' κόλπον πτύσας ταῦτα, ἡξίεις κατηγορεῖν τ' ἀφ' ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑποῤῥῴντων. εἰ γὰρ ὑπώδειτό τις τῷ λόγῳ τ' Αἰσχίνην μὴ τὴν κῆ τ' Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πράττοντα, πόσον ἂν οἴῃ δῆτα τ' ὁρώντων γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν δύῃνεν ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δ' μέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρῤῥώμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνο τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀπεκρύπτειν βηλὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα πωσειν τοὺς πάσχοντας ὑπεῤῥύμβα, αὐτὸς μεταξὺ ἀπώμνυ ὑπὸ βηχὸς ἰφαίνετο. τοιοῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἄν, οἷς σὺ κατηγορῶν ἐν ὕπνοις ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποῤῥοῇ, καὶ μυελὸς τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δ' ἤδη σκοπῶ ἤν πινα καὶ τεκμήριον ἐκ τῶν aliaque mente occultes, alia dicas. Ita ut meritò de te quis dicere possit, ea quæ profiteris, & ex quibus laudem captas, labra tua quidem rigasse, palatum verò aridum reliquisse. Quamobrem ilico pœnas solvisti, qui cùm ante audacia procaci humanarum rerum necessitatibus insultaris, paulò post ipse libertatem velut sub præconibus abjuraris. Nec dubium est, quin Adrastea tum à tergo stans, te ea probantem quæ aliis vitio vertebas, deriserit, ut pote quæ cùm sit dea, sciverit futurum ut ipse mutata sententia ad similе vitæ genus transires, cumque priùs in tuum sinum non spuisses, accusare velles eos qui propter varias fortunæ vicissitudines, talia facere sustinent. Siquis igitur fingat Æschinem post gravem illam orationem qua Timarchum accusavit, ipsum quoque accusatum quòd eodem in facinore esset deprehensus, quantum putas spectantibus risum fuisse obortum, quòd Timarchum criminis, ad quod ætas hominem tulit, reum faceret, ipse verò jam senex eadem in se admitteret? Denique similis videris illi pharmacopolæ, qui cùm remedium contra tussim venditaret, eaque affectos statim liberaturum se polliceretur, interim ipse tussi torqueri cernebatur. Hæc atque id genus alia multa quispiam qualis tu accusando objiceret, in tam copioso argumento, quodque mille ansas adversario prebeat. At ego jam reputo qua via me ad defensionem con-

1 Κάδων σὺ φρισὶν] Malè omnes κάδων, patet apud Homer. Il. 9. *Bourd.*

2 Εἰς τ' κόλπον πτύσας] Sic in Dial. Navig. seu Vot. hac de re copiosè ad illud Petron. *ter me jussit expuere.* Idem.

1 Ἥλεν

ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον ἐθελοκακήσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν ὧν ἀρτύμενον, ἐπὶ τῷ καινῷ σκεπτόμενον λόγον καταφυγεῖν; λέγω ἢ τῷ τύχῃ, καὶ μοίρᾳ, καὶ εἱμαρμένῃ, καὶ ἀναγκαίᾳ συγγνώμην ἔχειν μοι τὰς ἁπαμῶσας, εἰδότας ὡς ἀθλίως ἡμεῖς ἐσμὲν κύριοι. ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον ἢ μιᾶς τῶν αὐτεπηκόων, ἀρχόμενα, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν. ἢ τοῦτο μὲν καμοῦσα ἰδιωτικῶν, καὶ ἴσως ἂν σύ με ὦ φιλότης ἀνέχοιο, τοιαύτην ἀπολογίαν προσχόμενον, καὶ σωτήριον τὸ Ὁμήρου ἀναλαμβάνοντα, καὶ σκεῖνα ἔπη ῥαψῳδοῦντα, Μοῖράν σ' ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. καὶ τό, Γενομένῳ ἐπίνησα λίνῳ, ὅτι μιν τέκε μήτηρ. εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ὑ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης ἀλεαθεὶς, ὑπεσήναγ τῷ παρόντι συμποσίῳ, ἀλλὰ τῷ σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ μεγαλοψυχίαν σὲ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τοῦ τοιούτου, δέδοικα μὴ ὥσπερ τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν ὀφλάνω, καπὶ δι[1]ὁρύσσομαι ἧλον φασὶν σκληρὸν τὸν ἧλον, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρὸν πρόν. ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ ὁλοκληρότατον εἶναι, ἢ πολὺ χείρονα νενόμικας. πῶς ἄλλο, εἰ μήτε τοῦτο, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δεκεῖ, τὸ λοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; convertam. Num optimum fuerit, ut ego sponte ignavus, dato tergo, nec improbitate nexa, ad communem illam excusandi rationem confugiam? ad fortunam, inquam, ad fatum ejusque necessitatem inevitabilem, & veniam ab iis, qui me objurgant, deprecer, ut qui non ignorent nos rei nullius esse dominos, sed à potentiore regi, fortunæ scilicet unius, aut fati arbitrio, idque invitos, adeò ut culpa vacemus omnino quicquid dicamus, aut faciamus. An verò nimis est vulgaris hæc defensio, ac neque tu, amice, feras ut excusationem hujusmodi prætendam, & patronum Homerum habeam, ejusque hæc carmina proferam, *Fatorum nexus fugisse haud dixero quenquam.* atque illud: *Filum parca dedit nascenti matris ab alvos.* Quod si hac ratione omissa, tanquam fide parum digna, illud dicerem, neque pecunia, neque ulla alia hujusmodi spe inescatum me, præsentem convictum ferre: sed prudentiam, fortitudinem, & magnanimitatem viri admiratum, rerum gerendarum consortem ei esse voluisse: vereor ne ad priorem accusationem adulationis accedat nota, deinde comperiar, quod ajunt, clavum clavo pellere, & majore quidem minorem: quatenus adulatio aliorum omnium malorum esse maximè servile, & ob hoc pessimum censetur. Quid igitur aliud, si neque hæc, neque illa dicenda videntur, nobis restat, nisi ut fateamur, nos sani nihil habere quod dicamus? Una mihi

1 Ἧλον ἧλῳ] Sic in Dialogo pro Lapsu inter Saltand. Interpres Aristoph. Suid. Paræmiog. *Bourd.*

μία μοι ἴσως ὀκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄθραυστος, ὀδύρεται τὸ γῆρας, καὶ τῶν νόσων, καὶ μὴ τούτων τῶν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν; ὡς ἐκφύγοι τις αὐτῶν. καὶ σὺ τῷ τοιούτῳ, σὺκ ἄκουσον ἴσως καὶ τῶν Εὐριπίδου Μήδειαν ἐπικαλέσαι, παρελθόντα εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ὀκείνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσαντα, Καί μοι δοκεῖτε μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά. [1] Πενία ἢ, κρείσσων τῶν ἐμῶν βαλλομένων. τὸ μὲν γὰρ ἐμὸν Θεόγνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς σὺκ οἶδεν σὺκ ἀπαξιοῖ; καὶ ἐς βαθυκήτεα κόνδυ σοφᾶς αὐτὰς ῥίπτειν, καὶ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἴ μέλλοι τις ὕπως ἀποφεύξεσθαι τὴν πενίαν; τοῦτο μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ ἂν ὡς τὸ τοιοῦτον ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ἢ πάνυ σώφρονον ἐκφεύγειν. αὐτῶν. σὺ δέ μοι φέρε ὦ ἑταῖρε, ὡς ἐοικὲν τοῦτον ἐμοὶ ξυνσομβίῳ, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς κατὰ λάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίαν ἐπιχειρεῖν. ἀλλ' ἡμεῖς ὅτω τοιούτῳ σύλλογε ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρηπφύγετα ὠθῆς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ὀκεῖνο σύνοισον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιοῦτα διαφέρῃ, ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπομισθὸν παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοι φησὶ τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ τούτῳ δὲ βασιλέως μισθοφορεῖν. θελῶν δή. καὶ ἰδίᾳ καλεῖς ἑκάτερον. σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, ὃς διὰ πασῶν

hi forsan illa supereſt anchora integra, ut ſenectutem & morbum deplorem : poſtea paupertatem, quæ ut evitari queat, hominem nihil non & facere, & pati perſuadet. Quo loco fortè non fuerit intempeſtivum Medeam illam Euripidis ad opem vocare, quæ huc progreſſa, jambos illos nonnihil huc detortos pro me tibi occinat *Intelligo quàm ſint mala, hæc quæ nunc paro, Sed mentis imperio reclamat pauperies.* Nam Theognidis illud, quanvis non citem, quis ignorat, qui non cenſet indignum, ſiquis ſe ipſe vel in profundum mare projiciat, vel è rupe præcipitet, ſi modò paupertatem hoc pacto effugiat? Hæc videntur eſſe quæ quis in ejuſmodi cauſa pro ſe dicere poſſet, quanquam eorum unumquodque non eſt admodum ſpecioſum. Tu verò amice bono es animo, ſiquidem nulla hujuſmodi defenſione ſum uſurus. Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ſerere aggrediatur : neque nos adeò juſtæ defenſionis inopes fuerimus, ut adacti penuria, hujuſmodi perfugia adverſus accuſationem quæramus. Quin illud mihi conſidera quam magno hæc inter ſe diſcrimine diſtent videlicet in divitis alicujus familiam ingreſſum mercede ſervire, quæque meus recenſet libellus perferre, atque publicè rem populi tractantem, ac pro virili rempub. adminiſtrantem, hoc nomine ſtipendia ab imperatore accipere? Quare percurrens & ſeorſim utrumque diſponens conſidera. Comperies enim (Muſicorum illud proverbium; his per omnes) hoc

1. Πενία ἢ κρείσσων] Melius alii Κρείσσον ἢ πεῖνα. Bourd.

1 Τῶν

τὸ πρᾶγμα. καὶ τοσοῦτον ἀοικότας ἀλλήλοις τὰς βίας ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, καὶ χαλκὸς χρυσῷ καὶ ἀνεμώνη ῥόδῳ, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ πεῖσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλῳ ἔχει τῷ διαφορᾶς, καὶ ὁ πολὺ τῶν ἀργυρωπρατῶν καὶ οἰκετοπρίπων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τοιούτῳ σωθησόμενοι. οἱ δὲ τὰ καινὰ διαχειρίζοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ὀκ μόνου δ' μισθοῦ διαβάλοιντο, καὶ εἰς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῶν κατηρεφῶν καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας σωθησομένας. καὶ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, ὅθ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, ὅθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ σωθήσειν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἴομαι χρὴ ἀναπείθειν τὰ πάντα, ὅσῳ ἐστιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. τὸ δ' ὅλον, ὦ τὰς μισθαριώδεις ἅπαντας ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ σωφρόσι παιδεύσεως διαλόγους, ὥσπερον. τοῖς δ' ὦ ἑταῖρε τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἐπερρίζον ἐστιν, εἴγε τὰ μὲ οἰκοι, ἰσότιμα ἡμῖν. δημοσίᾳ δ', τῷ μείζους ἀρχῆς κοινωνῶμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' ἂν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι ὁ τῷ σμικροπόλει τῷ αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι. τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν σωθησόμενον ἐπιθήκειν, καὶ τὸ πραττόμενον ἐπιτρέπειν. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ὦ τὰς μισθαριώδεις ἅπαντας ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ σωφρόσι παιδεύσεως διαλόγους, ὥσπερον. τοῖς δ' ὦ ἑταῖρε τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἐπερρίζον ἐστιν, εἴγε τὰ μὲ οἰκοι, ἰσότιμα ἡμῖν. δημοσίᾳ δ', τῷ μείζους ἀρχῆς κοινωνῶμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' ἂν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι ὁ τῷ σμικροπόλει τῷ αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι. τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν σωθησόμενον ἐπιθήκειν, καὶ τὸ πραττόμενον ἐπιτρέπειν.

hoc est, *longissimo intervallo ea inter se dissidere:* tum has duas vitæ rationes tantum inter se convenire, quantum cum argento plumbum, æs cum auro, anemone cum rosa, cum homine simia. Siquidem & illic & hîc merces accipitur, & alteri est parendum. Sed in rei ratione ingens est dissonantia. Illic enim manifesta est servitus, & qui ad officium hujusmodi se conferunt, non multum emptitiis servis, & vernis præstant. Qui verò rempub. tractant, seque urbibus, ac totis gentibus utiles præbent, nullo jure ob solam mercedem traducantur, inque criminis similitudinem & communitatem trahantur. Alioqui fieri non poterit quin hac ratione præfecturæ omnes exautorentur, ut neque tot tantarumque gentium præsides, neque civitatum rectores, neque ordinum militarium ductores, imò nec ipsi totius exercitus imperatores rectè facere videantur: quando horum omnium laboribus proposita sunt præmia. Cæterùm unico mercedis nomine non oportet opinor, omnia evertere, nec mercedem accipientibus æqualem conditionis gradum tribuere. Denique non omnes mercenarios in vili vitæ ratione versari dicebam: sed eos qui in familiis doctrinæ prætextu serviunt miserabam. At nostrum negocium, ô amice, penitus est diversum: quanquam quæ ad domesticam vitam pertinent, nobis paria sunt cum illis: publicè tamen summi imperii participes sumus, ejusque partem cum rege administramus. Equidem ego, si consideres, videbor tibi non minimam Ægyptiaci regni portionem obtinere, dum lites instituo, ipsasque compono, dicto-

μῶν καὶ λογισμῶν ἀπαξαπάντων ποιήσομαι χάριτας, καὶ τὰς πρηγορείας τῶν δικαιολογιῶν ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῶν ἀρχῆθεν γνώσεις ὡς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ τὸν δεδιδόναι δημοσίᾳ ὡς τὰ ἀεὶ χρηναι ἀπηκεισμένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ τοῦ βασιλέως. ὁ σμικρὸς ἐδὲ ὀλίγος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μὲν παῦτα ἦν, ἡ φαύλη ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔστιν ἐπιτροπήν, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. ἐθέλω γὰρ οὐ φειδῆ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δή φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. ἐπεὶ ἂν τις τὰ μέγιστα πράττοιεν, ἔπηται, ὅπου μὴ ἦ βασιλεὺς αὐτὸς, ἀμισθός ἐστιν. ἡ φόρους λέγω, ἐδὲ δασμὸς, ὁπόσοι τοῦ ἄρχομένου ἐπίπλοις φοιτῶσιν, ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ τοῦ πᾶσιν εὔκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις θαυμαζεῖσθαι. εἰκόνες ἦν, καὶ νεὼ, καὶ τιμένη, ὁπόσα, τοῦ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς φροντίδων, καὶ πόνους, ὧν ἀκριβῶς φροντίζοντα θαυμαστῶς ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες, ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν, ὧν ἐλέγχῃς, ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ τῶν πόρων, ἐφ' ἕκαστον τύπον, ἀφ' ὧν συγκεῖται καὶ βαίνειν, ὄψῃ ὅτι μεγάλῃ καὶ σμικρότητι διαφέρομεν τῶν ἀκριβεστάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες. εἰ μὲν οὖν τὸν ἐπιθεῖναι τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἕνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ ἀδικίᾳ. εἰ δὲ τοῦτο

dictorum factorumque omnium commentarios scribo, & litigantium orationes corrigo, principisque ipsius decreta in sensu dilucidissimo simul & exactissimo summa fide conservo, & in omne ævum reponenda reipub. trado. Deinde non à privato, sed à principe mercedem accipio, eamque non exiguam, sed multorum talentorum. Postea, si recta ratione res procedat, spes non inanis supereſt, ut alicui provinciæ præficiar, aut regium aliquod negotium mihi demandetur. Volo igitur loquendi libertate ingenti utens, & cum objecto crimine cominus congrediens, illud præstantissimè refellere. Equidem affirmo tibi neminem gratis quicquam facere. Nec summarum rerum administratores excipias, quando nec ipse rex mercedis est expers. Non dico tributa, neque vectigalia quæ quotannis penduntur à subditis: at regi merces fuerit maxima si laudetur, si ab omnibus celebretur, si pro collatis beneficiis adoretur. Imagines etiam, templa, delubra quæcunque à subditis habent, mercedis loco sunt & ipsa, pro curis, & providentia qua reipub. semper prospiciunt, eamque in melius provehunt. Et ut magnis parva componam, si initio à cumuli cacumine ducto, per singula ex quibus constat, descendere velis, nos non nisi magnitudine & parvitate à summis differre videbis: cæterùm mercenarios pariter omnes esse. Quòd si legem hanc tulissem, ut nemo quicquam ageret, non injuria iniquitatis reus viderer. Sin hoc in libello nullibi à

me

μὴν ὠδαμοῦ ἔ βιβλίᾳ λίλεκται μοι, χρὴ ὃ τ' ἀγαθὸν ἄνδρα ἐπεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ φίλοις συμπονῶν ὡς τὰ βέλτιστα, κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθρῳ πίδακι αὐτὸν δι-δοὺς, ὅπως ἔχῃ πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας ὡς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ ὀμηρικὸν ὀνεῖο, Ἐπίσσυτον ἀρούρης ἄχθος ἐλθών. ὡς δὲ τῶν ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιμωμένους, ὅτι ὃ σοφὸν ὄνομοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ σοφὸς, ἐπιμέμψονται, ἀλλὰ τῷ ἐμ ἔ ποσὶ δίκαι, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινημένῳ ἐπ' αὐτοῖς, ὡς ὃ τῶν ἄκρων σπάνιον τῶν κορυφαίων ἀρετῶν, ὃ πάνυ γαμμιασμένον. καὶ μοὶ Δί' ὀλίγ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μὴ ὃ ἄλλῳ ἔχων ἔν συντύχοιμι, τῷ ἔ σοφῷ ὑποχεσιν ἀπαληθῶντι. σὺ μέντοι καὶ θαυμάσειας ἂν ἐπιμωμένους μοι τῷ νῦν βίῳ, εἶγε ἐπιτιμήσεις, ὃν ὡς πολλοῖς ἥδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορᾶς συνηγμένον, ὁπόταν χρὴ ἡμᾶς ἔ ἐσπερίαν Ὠκεανοῦ καὶ τὸν κελτικὸν ἅμα ἐπὶν συντυχεῖν ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν συναριθμουμένοις. τοῦτό σοι ὦ ἑταῖρε, καίτοι σὺ μυρίαις ταῖς ἀχολίαις ὢν, ὅμως ἀπολογησόμεθα, ὅτι σὺ παρέργῳ ἡμῶν [1] τῷ λευκῷ παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι συνεχθῆναι. ἐπεὶ ὡς γε τὰς ἄλλας καὶ συμε dictum est : virum autem bonum alicui operi decet esse intentum : quid aliud est in quo suam operam collocare debeat, quàm in juvandis ad res optimas amicis, inque medio sub dio specimen sui dando, quanta fide, diligentia & benevolentia demandata munia prosequatur, ne sit illud Homericum, *Pondus inutile terræ*. Ante alia autem, meos objurgatores meminisse oportet, se non sapientem virum (si modo aliquis alius est sapiens) objurgaturos, sed plebejum, in orationibus exercitatum, qui mediocrem ex iis laudem comparavit : at verò ad summam illam procerum virtutem, non est admodum institutus. Quanquam ne hoc quidem nomine dolere debeo per Iovem, quòd in neminem incidi, qui omnes sapientiæ, quam profitebatur, numeros expleret. Te verò, quòd hanc vivendi rationem mihi vitio vertis, non possum non mirari, siquidem eum objurgaveris, quem olim nosti pro causis publicè agendis mercedes maximas accepisse, quo tempore ad visendum. Occidentalem Oceanum profectus peragrata simul Gallia in nos incidisti, cùm quæstuosis rhetoribus annumeraremur. Hæc tibi, amice, ego quanquam sexcentis negotiis districtus, respondi : non parvi facturus si candidum plenumque calculum à te reportavero. Nam quod ad alios attinet, etiamsi simul

1 Τῷ λευκῷ παρὰ σοῦ ἔ πλήρη μοι συνεχθῆναι] Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένῳ ψῆφον, *non perforatum calculum*, quod absolvebat, ut & album : utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, & ut fabæ albæ, sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. *Palm.*

γάμῳ πάντες ηγωνιῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, Οὐ φροντὶς Ἱππoκλείδῃ.

simul omnes accuſent, illud mihi ſuffecerit, Non curat Hippoclides.

1 Οὐ φροντὶς Ἱππoκλείδῃ] Hæc dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ὅτι τ μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Heſych. ex Ariſtoph. *Bourd.* Εἴη μοι τὸ Οὐ φροντὶς Ιπ. Marc.

ΤΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

PRO EO QVOD INTER SALVTANDVM VERBO LAPSVS FVERAT.

ARGVMENTVM.

1 *Reſpondet hac Apologia, pro errato, quod inter ſalutandum ipſi exciderat, cum mane & in prima ſalutatione, quando χαῖρε, hoc eſt Ave ſeu ſalve dicendum fuerat, ipſe ὑγίαινε, hoc eſt, Vale dixiſſet. Orationis ſtatus eſt juridicialis aſſumptitius. Fatetur enim & ipſe peccaſſe ſe, quia ordinem inverterit, & quod poſtremum dici conveniebat, à principio uſurparit. Sed tamen culpam hanc mitigat atque elevat. Primùm uſu ac poteſtate ipſorum verborum, oſtendens τὸ χαίρειν non in principiis tantùm à veteribus, ſed etiam in fine atque diceſſu uſurpatum fuiſſe, ὑγιαίνειν autem utroque loco frequenter à multis, à quibuſdam etiam in principio ſemper poſitum fuiſſe, deinde & efficaciorem atque auſpicatiorem vim ac ſignificationem habere, idque probat multis & poëtarum & aliorum teſtimoniis adductis, item hiſtoriarum exemplis, ubi vel eodem errore ὑγιαίνειν pro χαίρειν poſitum fuiſſet vel aliàs uſurpatum, commodum aliquod utentibus attuliſſet. Poſt hæc ordinis inverſioni opponit eventum erroris, quòd tale verbum, pro alio dixerit, cujuſvis ſeu poteſtas, hoc eſt, valere ſeu ſanum eſſe, cuivis tempori, non matutino tantùm, conveniat, & quòd hæc ſalutatio cæteris potior atque efficacior ſit. Denique & principes hoc idem primum atque præcipuum ſuis mandant, ut ſalutis ſeu valetudinis curam gerant, & privati quoque in reſalutando ſalvos eſſe jubent. Hinc & cauſſam erroris ſive eventus hujus, in deum aliquem transfert. Animi autem conſternationem, quæ cauſſam errori dederit, à conſueto, & objecto ſeu caſu defendit. Deinde & vo-*

1 *Reſpondet & Apologia*] Scripta hæc diſſertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν ut patet fine. Cauſa diſſertationis hæc eſt: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τῦ χαίρειν· οἱ γὰρ τὸ παλαιὸν φορτικῶς οἱ μὲν ἐκάλουν χαῖρε, οἱ δὲ ὑγίαινε, ὑγίαινε. Bourd.

1 Ὀχευ-

& voluntatem principis pro se interpretatur ficta conformatione, idque argumento à consequentibus, & exemplo ducto. Ad finem, ficta alia ac nova objectione orationem in votum seu precationem desinit. Exordium à loco communi sumitur.

Χαλεπὸν μὲν ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀλφυγεῖν. πολὺ δ' χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν ἀβλαβῆ τῇ δαιμονίᾳ πταίσματι. ὅπερ ἀμφότερα τῶν ἐμοὶ συμβέβηκεν. ὃς ἀφικόμην πρός σε, ὡς ἀσπασείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τῷ σωφρονοῦντι τοῦτο φωνῶν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεῦσαι. ἐγὼ δ' [1] ὀχρυσῶν ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἠξίουν. δύσφημον μὲν τὸ τοῦτο, ἀλλ' οὐ καιρῷ γε, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, τῷ ἑῳ. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ δείσας ἔδιόν τε, καὶ ἡρυθρίων, καὶ παντοίως ἐν ἀπορίᾳ. οἱ παρόντες γε, οἱ μὲν, ἐξεπαίδευον, ὡς τὸ εἰκός. οἱδὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας. οἱδὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεσον ἔτι φοιτᾶν ἔφασκον, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ μῆνος. ἐμοὶ δ' ὅσον ἄκρᾳ τῇ μεσιδίᾳ ἐπισημαινόμενος τὸ βλάπτης τῶν ἁμαρτίαν. ἔδοξέν μοι καλῶς ἔχειν ἐξομνύσασθαί τινα ἐμαυτῷ συγγράψας, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμενον ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφορᾶσθαι ἡδέως ἐμοὶ, εἰ πεισθείης ἄνευ τοσούτου ἀποφαύλως ἔ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει μοι ὑπὲρ γλώττης, εἰς ὕτως δύσφημον ὄχλου ὀλισθήσης, ἀρχόμενος μὲν γε ἐν τῷ χαφῆς, πάνυ ἀπόρως ἐντυγχάνειν ὤμην τῷ σφαλήματι. σφόδρα δ',

Difficile est, homo cùm sis fortunæ alicujus offensionem evitare: longè verò difficilius inopinati, divinoque impulsu commissi erroris defensionem invenire. Quod utrumque mihi nunc accidit, qui cùm mane te salutaturus adiissem, & consuetam hanc vocem emittere, teque salvere jubere debuissem, ego aureus ille oblitus, valere te jussi. Quod quidem verbum boni est ominis, sed intempestivum, ut quod auroræ non conveniat. Ob id igitur sudabam, erubescebam, & præ inopia consilii pervarius eram. Eorum autem qui aderant, alii quidem me lingua lapsum esse, ut erat consentaneum: alii verò præ ætate delirare, alii denique hesterna crapula plenum adhuc esse exiſtimabant: tametsi tu animo maximè æquo casum hunc ferebas, ut qui ne levi quidem risu linguæ erratum notares. Visus sum igitur mihi præclarè facturus si consolationem aliquam ipse mihi componerem, ne hoc lapsu nimis ægrè afficerer, neve intolerabile putarem, si senex ego, præsentibus tot testibus, à decoro tantum deflexi. Nihil enim, opinor, opus erat defensione pro lingua, quæ in tam boni ominis precationem labendo incidit. Quare mihi scribere incipienti videbar in dubiam quæstionem incursurus esse: sed progredienti multa dicenda se ob-

1 Ὀχρυσῶν] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Cætera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *Bourd.*

1 Πεῖ-

πολλὰ παῤῥάπη τὰ λεκτέα. ὑμῖν μὲν οὖν περὶ ἐμοῦ ἀτὰ, ἣν μὴ δεῖ δ χαίρειν αὐτὸ, καὶ δ δὲ πράττειν, καὶ δ ὑγιαίνειν προεῖπα τὰ εἰκότα. τὸ μὲ δὴ χαίρειν, ἀρχαία μὲ ἡ προσηγόρευσις. ὑμῖν μὲν ἑωθινὴ μόνον, ὑμῖ γὰρ τὴν προῤῥησιν ἔνπυζιν, ἀλλὰ καὶ προῤῥητον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτό. ὡς τὸ, Χαῖρ' ὦ δυνάστα τ δὲ γῆς Τιρυνθίας. καὶ μὴ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παρῳνίους πρεπόμενοι, ὡς τὸ, Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, δαιτὸς μὲν εἶσης σὺν ἐπιδεύεις, Οὐδυσσῆος ὀπότε πρὸν αὐτὸς ἐρίηπτόρευε. καὶ ἤδη ἀπόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ, Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος, σὺκ ἔτι θνητός. ἐδὲ ὃ καιρὸς ἐδεὶς ἀπενεγκάμενος τὴν προῤῥησιν, ἐδὲ ὡς νῦν μόνον ὁ ἑωθινὸς, ὑπῆγε καὶ ἐπὶ τ ἀπαισίων καὶ ἀπρακτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶτο αὐτῇ, ὡς ὁ δ Εὐριπίδης Πολυνείκης ἤδη πλούτων τ βίον, Καὶ χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος. καὶ ἐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ δ μηκέτι χρήσαι ἀλλήλοις. τὸ γὰν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ. [1] πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλων τὴν νίκην, εἰπὼν πρὸς τὰς ἀρχας obtulerunt: quæ tamen priùs non dicam, quàm de verbis *Salvere*, *Bene agere* & *Valere*, quæ consentaneum est, expoſuero. Verbum igitur *Salvere*, antiqua est salutatio, quam usurpabant non solùm mane, primaque in compellatione, sed etiam cum ante se mutuò non vidiſſent; quale illud est, *Salve ô soli rex istius Tirynthii.* Deinde à cœna cùm jam ad sermones vinoſos converterentur: quale illud, *Salve Pelide nil cœna æqualis eges nunc.* quum suæ legationis mandata Vlyſſes ipſi exponeret. Præterea cùm jam à se mutuo discederent, quale illud, *Salvete, atque Deum me agnoscite non mortalem.* Certum autem tempus nullum huic salutationi est attributum: neque ut nunc, solum matutinum, quandoquidem in infaustis, abominandisque rebus similiter usurpabant, ut Euripidis Polynices jam moriens, *Salvete*, inquit, *nam totus tenebris jam tegor.* Nec solùm illis erat benevolentiæ, sed etiam odii symbolum, cùm significarent nihil amplius inter se commercii fore. Nam qui longum salvere dixiſſet, innuebat se non amplius curaturum. Primus autem hoc verbo usus fuiſſe fertur Philippides, cùm uno die cursu iter à Marathone Athenas usque emensus victoriam sedentibus ma-

1 Πρῶτος δ αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum est sæpiſſime in nomine ejus viri: multo melius Herodotus lib. 6. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen proculdubio ei impoſitum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππῳ ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Græcis nomina sæpe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πλωτῖνος ἀπὸ τ πλέειν τὴν πόντον. Sic Ἡρακλέης διὰ τὸ ἀπλοῦν χρόνον ἀπλεκέα εἶ. Sic Μελίαγρος ὅτι αὐτῷ μέλῃ τ ἄγρας τῆ Καλυδωνίῃ κάπρε. Sic Ἡρακλῆς ὅτι διὰ τὴν Ἥρην κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδης διὰ τὸ μάντις ἂν πολλὰ ἰδεῖν. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τῆ Βελλέρε φόνε. Sic Τυδεύσης ὅτι υἱὸς μητρὸς Λυγκέως ἐκνεδώθη, & sexcenta talia. *Palm.*

ἐκ κρημνίσης, καὶ περιττικότας ὑπὲρ ἧς πόλις τὴν μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν. καὶ τοῦτο εἰπὼν, σωματοθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ὁ ἐπιστολῆς ἡ ἀρχή, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας περὶ τοῦ χαίρειν πρῶτον ἔθηκε, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, οὐ τῷ χαίρειν τὴν ἐπιστολὴν διέμενεν, ἀπ' αὐτῶν δὲ ἐξάρειν τὰ πραγμάτων. ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τοιούτων, [1] τὸ μὲν χαίρειν καλοῦ καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν αὐτὸ αὐτῷ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σύμβατός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτῶντα αὐτὸν, ἀπὸ ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸ θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον ἧς Πυθίας, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον κατέλιπεν τῶν αὐτοῦ ἐξήνεγκεν, ὅσον [2] Οἰκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλητοῖς αὐτοῦ πεπαίδευται, ὅτε τὸ εὖ πράττειν σπουδαρίως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἀρχὰς ἐποιοῦν. ἅπαντες γὰρ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, εἴποτε ἀσθενοῖεν ἢ γράφοιεν, ὑγιαίνειν σφᾶς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῆ τε magistratibus, & de pugnæ eventu solicitis annunciaret. *Salvete: vincimus:* eoque dicto statim cum nuncio interiisse, & cum verbo *Salvere*, expirasse. In Epistolæ autem initio, Cleon ille Athenienſium tribunus, cùm ex Sphacteria scriberet, primo loco *Salvere* posuit, lætum illic partæ victoriæ nuncium mittens, expugnatis videlicet Spartanis. Denique post illum Nicias dux, cùm ex Sicilia scriberet, antiquam epistolarum formam retinuit, statim ab ipsis rebus exordiendo. Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum *Salvere* jubet planè improbare tanquam malum, nihilque serium præ se ferens. Ejus autem loco verbum, *Bene agere*, introducit, tanquam commune corporis animique bene affectorum symbolum. Ac missis ad Dionysium literis, reprehendit ipsum, quòd versus in Apollinem scribens, Deum salvere jussisset, tanquam Deo indignum, ac nedum Diis, sed ne præstantissimis quidem viris decorum. At certè divinus Pythagoras, tametsi nihil ipse nobis proprium suorum scriptorum relinquere voluit, quantum ex Oecello Lucano, & Archyta, aliisque ipsius discipulis conjicio, nec verbum, *Bene agere*, præposuit, sed à verbo *Valere* ordiri jussit. Itaque omnes ipsius sectatores, cùm ad se invicem literas mitterent, quoties serii quippiam scribebant *Valere*, statim ab initio jubebant, ut quod tam cor-

1 Τὸ μὲν χαίρειν καλοῦ καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν] Plana sententia est. Sed forte si Lucianus scripserat ludens : τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν καλοῦ, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζω, ut pagina sequent. πάνυ χαίροντα τῷ χαίρειν. Marc.

2 Οἰκέλλῳ] Cod. Florent. Οἰκίλῳ. Bourd.

καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἁπάντων ἀπειληφὸς πεῖραν ἀγαθά. καὶ τόγε τρίγωνον αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ ἀλφάβητον, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ ἐχρῶντο τῶν ὁμοδόξων ἑχόντων, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὀνομάζετο. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, ὅπερ ἦν τὸ εὖ πράττειν, ὅπερ τὸ χαίρειν πάντες καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ [1] τὴν τετρακτύν, ἣ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [2] ἢ τὴν σύνταξιν αὐτοῖς ἀριθμῶν ἀποτελεῖν. οἶδα, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐνόμισαν. ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι. καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπερ καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῇ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς αὐτοδιδακτοτέραις ἐπιστολαῖς, εἴτε δι' αὐτὰ ὀλίγα, καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστίθησι; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὑρεῖς τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον. τὸ μὲν γὰρ Οὐλέτε, καὶ μέγα χαῖρε, σοφῶς προπαγμένον, ᾧ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει. ὁ δ' Ἄλεξις, Ὦ θεατά, ὑγίαινε. ὡς χαριέντως εἰλήλυθας. ὁ δ' Ἀχαιὸς, Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι. καὶ ὁ Φιλήμων, Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον. εἶτ' εὐπραξίαν. τρίτον δ', χαίρειν. εἶτ' ὀφείλειν μηδέν. ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ἃ καὶ Πλάτων μέμνηται, τί καὶ ἀτὸς φησιν; corpori quàm animo erat accommodatissimum, omniaque simul hominis bona complectebatur. Et triplex, illorum triangulus qui alternatim inter se junctus, quinquelinearem figuram constituit, quo symbolo apud ejusdem sententiæ sectatores utebantur, Sanitas ab ipsis appellabatur. In summa, ipsum quidem Bene valere putabant esse, verùm neque *Bene agere*, neque *Salvere* omnino idem quod *Valere*. Sunt autem & qui Quaternionem maximum ipsorum juramentum, aut perfectum ipsis numerum perficere dicant: alii verò etiam valetudinis principium vocarunt: ex quibus etiam est Philolaus. Ecquid tibi priscos dicam, quando & Epicurus, quanquam verbo *Gaudere*, gaudebat, & voluptatem rebus omnibus anteponebat, in epistolis quas de rebus paulò gravioribus scripsit (quæ quidem sunt paucæ) & in iis quas ad amicissimos potissimum misit, statim à principio bene valere imperat? Sæpe etiam & in Tragœdia, & in veteri Comœdia statim à principio dictum illud *Bene valere* invenias. *Vale*, & multum mihi *Salve*, prudenter illi verbo *Salvere* verbum illud *Valere* præpositum habet. Alexis autem, *O Here Vale, ut tardè admodum advenis.* Achæus etiam, *Venio peracta re gravi, at tu mihi vale.* Et Philemon, *Primùm valere cupio, deinde agere bene, Salvere tertio, ultimo debere nil.* Nam qui convivale illud carmen scripsit, cujus etiam meminit Plato, quid etiam ait? *Equi-*

1 Τὴν τετρακτύν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ:
Ναὶ μὰ τὰν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. Bourd.

2 Ἢ τὴν σύνταξιν αὐτοῖς ἀριθμῶν ἀποτελεῖν, οἶδα καὶ ὑγείας ἀρχὴν] Ἢ τὴν σύνταξιν αὐτοῖς ἀριθμῶν ἀποτελεῖ, ἤδη καὶ ὑγείας. Marc.

1 Cla-

Ὑγιαίνειν μᾶλλον. τὸ δὲ πλοῦτον, πολλὰ χρήματα. τρίτον δ', πλοῦτον. Ὃ χαίρειν δ' τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὰ γνωρίμωτατα εἰπῶ, καὶ πᾶσι δῆλα τοῖς Ἕλλησι λέγω, Ὑγεία πρεσβίστα μακάρων, μοῦ σοῦ γένοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, σωθεντέον τ' ἄνδρα ἀγαθόν. μυρία δ' κ' ἄλλα ἴσ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων κεπαιδεῦσαί σοι ἔχων, σωθεντῶν τὸ ὑγιαίνειν, τἄλλα μέν, παρεμπίπτουσαν ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μεταφερθεῖσα σκῆψιν μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνώδημα ἄλλως ἦλθε σκηρύξειν τ' ἦλον. ὀλίγα δέ σοι τὰ ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι σωτηρίᾳ, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. ὅτε Ἀλέξανδρος τὸν [2] Ἰασὺν μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἤμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ σαρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενον, εἴτ' ἐκπεφοβημένον, εἴτ' ὡσαύτως ἐγώ, εἴτε καὶ θεῶν τινῶν τοῦτο κρίναντος γενέσθαι, τοιοῦτον εἶπε· Τύχαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη ἀναπηδᾶσθαι. παρεχόντων δ' τῶν παρόντων πρὸς τὸ παραδέξασθαι τὸ σωτηριῶδες, καὶ ὃν Ἡφαιστίωνα ὀλίγου δεῖν τοῦ αἰδοῦς ἐκβιασάμενον, Ἀλέξανδρον δέχεσθαι εἶπε τὴν κλῆσιν. τὸ γὰρ σώσας ἐπανήξειν κατὰ τὴν μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖτο. Ἀντίοχος δ' ὁ σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὅταν ἐπιστέψῃ οἱ τὸν Ἀ-

Equidem hoc judico primum, Valere, dein pulchrum videri, Post esse ditem. Verbi autem *Salvere* omnino non meminit. Et ut notissimum quoque illud, & quod omnibus in ore est tibi dicam, *Superûm antiquissima Diva Salus. Tecum mihi liceat, Vivere quod supereſt.* Itaque si antiquissima est Sanitas, ejusque opus est *Bene valere*, bonum hoc aliis est anteponendum. Quanvis autem sexcenta alia exempla tum ex poëtis, tum ex historicis & philosophis commemorare possim, ubi verbum hoc *Valere* anteponunt, hoc tamen omittam, ne scriptum meum in juvenilem ineptiam incidat, & [1] clavum clavo trudere videar. Sed pauca ex veteri historia deprompta, quæ memoria teneo, scitè facturum putavi si propria huic causæ adscriberem. Quando Alexander pugnam illam ad Issum initurus erat, ut Sardianus Eumenes in epistola ad Antipatrum dicit, mane in ejus tentorium ingressus Hephæstion, sive oblitus, sive sicut ego perturbatus, sive etiam numine quopiam impellente adactus, idem quod ego dixit. Bene vale rex: tempus jam est in aciem duci exercitum. Conturbatis autem cæteris qui tum aderant ob inopinatam salutandi formam, ipsoque Hephæstione propemodum præ pudore exanimato, Alexander, recipio inquit omen: illud enim nos è pugna incolumes reversuros, jam mihi pollicetur. Antiochus autem cognomento Soter, quando cum Galatis prælium esset conserturus, Ale-

1 *Clavum clavo*] Id est, malum alio malo. Aristot. lib. 5. polit. c. penult. Cic. Tusc. 4. *Cogn.*

2 Ἰασὺν] Cod. Flor. ἐν Ἰσσῷ. Bourd.

λέξανδρον, κελεύειν σύνθημα δοῦναι τῇ φάλαγγι τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι, τῷ νικᾶν ἐκείνῳ νίκᾳ ἐκέκτητο. καὶ Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προστάττων, ἐπὶ τέλει δέ, ὅπερ ἐξῆν αὐτῷ ποιεῖν χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτῷ συναγαγών φησιν. ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ ἠπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ὃς τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθήσεις ἐκ πώποτε ἡ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλοῦτον ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ἠυχεῖτο, ὑγιαίνειν. ὡς ἐξ ὧν τοῦτ' ἔχοι, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλων ἀποστρήσοιμι. καὶ ἄρασα οἴμαι ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι μὲν ὄφελος τἄπαντων ἀγαθῶν, ἐς ἃν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. ἀλλὰ νῦν ἐκαιρὸς ἔδοξε ὑφ' ἡμῶν ἀποδειχθῆναι. πάλαι ἂν εἴποις. σὺ δὲ τοῦτον ἐμάλαξας, εἰ μηδὲν ἄλλο ἔφηδα, ὅμως πρὸ δικαίου λόγου σοὶ ἂν ἔξω εἶης καὶ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις τὴν κνήμην τὸ κρανίον, ἢ τὸν πόδα τὴν κεφαλὴν πέδαις κνημίσας ἐπεδήσαιτο. ἀλλ' ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰπόντας ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγιείας μὴ διορυσσόμενον. νῦν δὲ καὶ ἑωθὲν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον.

Alexandrum in ſomniis aſtare ſibi putavit, qui juberet ut ante pugnam exercitui teſſeram hanc *Valere* daret. Ac ſub hac teſſera præclaram illam victoriam eſt conſecutus. Ptolemæus etiam Lagi filius miſſis ad Seleucum literis planè ordinem invertit, à principio quidem epiſtolæ valere illum jubens: pro eo autem ubi alii *Vale* ſcribunt, Salvere ſubſcribens quemadmodum Dionyſiodorus tradit, qui epiſtolas ejus collegit. Æquum etiam [1] Pyrrhi Epirotæ meminiſſe, qui poſt Alexandrum ſecundas tenuit in re militari, variaſque fortunæ vices pertulit, hic cum Deos precando, ſacrificando, & donaria conſecrando ſemper veneraretur, nunquam tamen ab illis vel victoriam vel regni majeſtatem ampliorem, vel gloriam, vel divitiarum abundantiam poſtulavit, ſed unum hoc, ut bene valeret precabatur ut pote cui, hoc fruenti cætera facillimè ſuppeterent. Atque me judice optimè ſentiebat, illud ſecum reputans, nullum cæterorum omnium bonorum tore fructum, ſi ſola Sanitas abeſſet. Sed nunc cujuſque proprium tempus quo uſurpabatur à nobis eſt demonſtratum. Fortaſſis autem dixerit quiſpiam. Tu verò hoc immutato, etſi nihil aliud dixiſſes, juſta tamen de cauſa extra culpam non eſſes: perinde ac ſiquis galeam tibiæ, vel capiti ocreas alligaret. Verùm ô optime, ego illi reſponderem, meritò ſanè hæc diceres, ſiquod in univerſum tempus eſſet quod ſanitate opus non haberet. Nunc verò & manè, & meridie, noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: in pri-

1 *Pyrrhi Epirotæ*] De quo Iuſtin. lib. 18. *Cogn.*

καὶ μάλιστα ταῖς ἀρχῆσι, καὶ πολλὰ πραγματεύεσθε ὑμῖν, ὅσῳ καὶ σῶς πολλὰ δεῖται τοῦ σώματος. ἔπειτα, ὁ μὲ χαίρειν εἰπών, μόνον εὔφημον τὴν ἀρχὴν ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελεύομενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ παραμιμνήσκει τοῦ σῶς τὸ ὑγιαίνειν σωτηλεύτητον. καὶ οὐ σωτεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ προσεγγέλλει. τί δ' οὐχὶ [1] καὶ ἐν τῇ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ ἐκ προτάσεως βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παραγγελμα, τὴν [2] ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. εἰδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος, ὑμῶν πρὸς τἄλλα, μὴ ὅπως ἀσθενούντων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοί, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τὰς σωτηριώδεις ἀντιδεξιούμενοι, [3] τὴν τῆς ὑγείας ὀνομάζετε πολλάκις ἀμείβεσθε. καὶ τοῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ὀκνοῦσα ἀφελεῖν μὲ τὸ χαίρειν, ἐπιπηδήσασα δ' αὐτὸ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲ ἄκων παθών. ἡ μελοῦσα ἂν ὦ ξενίζων, καὶ τὰς καιρὰς τῆς σωτηριώσεως σκαλλάτιον. χάριν ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο μικρῷ αἰσιώτερον σωτηρίαν, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τύχα τῆς ὑγείας, ἣ Ἀσκληπιοῦ αὐτοῦ ἐπινοίᾳ τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν κατηχημένον. ἐπεὶ primis verò principibus vobis, qui multa negocia geritis, eoque ad multa sano corpore opus habetis. Præterea autem ille qui dixit *Salve*, auspicato tantùm principio est usus, eaque res est votum. Sed qui *valere* jubet, is & quiddam utile facit, & eorum admonet quæ ad sanitatem conferunt: nec comprecatur modò, sed etiam imperat. Quid autem? nonne in mandatorum libello, quem semper à rege quoque accipitis, hoc primum vobis præcipitur, ut vestram valetudinem curetis? Ac meritò sanè: neque enim ulla vestri utilitas ad res cæteras obeundas foret nisi integri ac sani essetis. Quinetiam vos ipsi, si Romanam linguam ego nonnihil intelligo, quum salutantes resalutatis, illis plerumque sanitatis nomine respondetis. Et hæc omnia dixi, non quòd verbum *Salvere* consultò demerim, & *Valere* pro eo dicere affectarim: sed quòd invito mihi exciderit: alioqui ridiculus essem si inusitatam vocem inducerem, & tempora salutationum immutarem. Gratiam autem Diis habeo, quòd mihi erratum hoc, in verbum aliud longè auspicatius est conversum, & in melius prolapsus sum. Et fortasse hoc Salutis vel Æsculapii ipsius consilio factum est, qui tibi per me sanitatem promittat. Nam quo

1 Καὶ ἐν τοῖ τῶ ἐντολῶν βιβλίῳ] *Et in mandatorum libello.* Marc.

2 Τὴν τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ὑγείας ἐπιμελεῖσθαι] Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, Aut, *Da operam ut valeas*, Aut, *Fac ut valetudinem cures.* Quæ formulæ in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illæ in epistolis extremis, in mandatorum verò libellis primis. Ἐντολῶν verò βιβλίον esse mandatorum libellum quem à principe accipiebant præsides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέως esse mandata principum, patet Dionis lib. LIII. *Idem.*

3 Τὸ τῆς ὑγείας ὑπόμνημα πολλάκις ἀμείβεσθε] Formula est, *Vt vales?* ut Plauti Rud. sc. XXIX. *Idem.*

ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἀνὴρ quo pacto ipse equidem illud sine
θεὸν, μηδέπω πρόπαλον ἐν τῇ μα- Deo commisissem, qui per lon-
κρᾷ βίῳ πεπαγθεὶς ὁμοίου; εἰ δὲ gam ætatem antea nunquam si-
δεῖ καὶ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ τοῦ milis modo fui perturbatus? Si
μεγίστου ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν quam verò facti defensionem hu-
ξένον εἰ σφόδρα ἐπεσπάσως ἐπὶ τοῖς manam afferre oportet, nihil
ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ὅτε novum putes si quum à te in
σπουδῆς ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἀφι- optimis cognosci properabam,
κόμενος, ἐνέπεσον. πάνυ δ' ἂν nimia cupiditate conturbatus, in
τινα σκληρὸν τοῦ κατ' ὀρθὸν λο- contrarium incidi. Iam & à rec-
γισμοῦ, καὶ γραπτῶν πλῆθος. ἂν ta cogitatione, militum etiam
οἱ μὲν, θορυβοῦντες, οἱ δ', ὡς τὴν frequentia facilè quempiam de-
πρώτην τοῦ θορυβεύσεως μὴ μόνον turbaverit, quorum alii adver-
σὺ οἶσθ' ὅτι κἂν εἰ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, sos protrudunt, alii in ordine sa-
ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀδιαφορσύνην ἀφέρωσι τὸ lutationis non manent. Tu ve-
πρᾶγμα, αὐδὲς αὐτὸ σύμβολον, rò, sat scio, quanvis alii factum
καὶ ἀφελείας ἐποιοῦ, καὶ ψυ- hoc in amentiam, aut imperi-
χῆς μηδὲν ἀγροικίου, καὶ ἵππιον tiam, mentisve impotentiam de-
ἐχούσης. ὡς τό γε φαίνειν βαρβα- torqueant, illud pro verecundiæ
λίου ἐν τοῖς πιστοῖς, ἀ πόρρω & simplicitatis indicio accepisti, animæque nihil vafri nihil calli-
θρασύτητος καὶ ἀναιδείας ἐστί. di habentis signum esse duxisti;
καὶ ἔμοιγε εἴη μηδὲν μᾶλλον τοιοῦτον nam nimia in his rebus audacia,
σφάλλεσθαι. εἰ δ' συμβαίη, πρὸς à temeritate & impudentia non
εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. ἐπὶ γοῦν distat. Atque utinam mihi con-
τοῦ πατρὸς Σεβαστοῦ, καὶ τοιοῦδέ τι tingat nunquam in hunc modum
λέγεται γενέσθαι. ὁ μέν, ἔτυχε δί- errare: si verò contingat, id in
κην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπο- fustam precationem vertatur.
λύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀ- Temporibus igitur primi Augu-
δίκως συκοφαντηθέντος ἀνδρὸς, ὁ δὲ, sti, etiam tale quid accidisse di-
χάριν ὁμολογῶν μεγάλην τῇ citur. Hic enim cùm aliquando
φωνῇ, χάριν οἶδά σοι ἔφη ὦ αὐ- litem quandam rectè diremisset,
τοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως hominemque calumniosè accu-
ἐδίκασας. καὶ τὸ τοῦ Σεβαστοῦ satum maximo crimine absolvis-
ἀγανακτησάντων, καὶ ἀφαιρεθῆ set, ille gratias agens magna vo-
τὸ ἄνδρα ἐξελόντων, παύσασθε ce, gratiam, inquit, habeo ti-
χαλεπαίνοντες ἔφη. bi Imperator, quòd malè atque
ἐγὼ γὰρ τῶν γλωττῶν αὐτῶν, ἀλλὰ injuriè judicasti. Ibi cùm qui
τῶν γνώμων ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖ- Augustum circumstabant, indi-
νόν με, ἔτη. σὺ οὖν εἴτε τῶν γνώ- gnarentur, hominemque disce-
μων σκέψαιο, πάνυ εὐνοϊν εὑρήσεις, pere vellent. Definite indigna-
εἴτε τῶν γλωττῶν, εὔφημος καὶ ri, inquit ille: neque enim lin-
αὐτή. ἔοικα δ' ἐν τοῦδε ἤδη γενό- guam ejus, sed animum exami-

nare æquum est. Sic quidem ille. Tu verò, sive mentem spectes, planè benevolum me comperies: sive linguam, ipsa quoque bene ominatur. Cæterùm videor hoc loci jam constitutus,

aliud

ρδρῳ, εἰκότως ἄλλό τι φοβηθήσεσθε, μή ποι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταυτὶ τὴν συγγράψασθαι. καὶ εἴηγε ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὰ τοιοῦτον φαινῆναι τὸ λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

aliud quiddam meritò veriturus, ne qui data opera erraſſe me putent, ut hanc ſcribendæ apologiæ occaſionem haberem. Atque utinam Æſculapi cariſſime, ejuſmodi hæc appareat oratio, ut non apologia, ſed oſtentationis occaſio captata videatur.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

HERMOTIMVS, SIVE DE SECTIS.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus didacticus eſt. Diſputat autem de ſectis philoſophorum, quænam optima ſit, & ad felicitatem quam omnes promittunt, certiſſimè ducat. Et quia impoſſibile apparet, ex tam multis, tamque diverſa ſentientibus, quid optimum atque veriſſimum ſit, eligere, tandem concluditur, Satius eſſe non philoſophari, quàm fruſtra ætatem ac operam in eo, quod aſſequi nequeas, conſumere. Series Dialogi ita ſe habet. Occaſionem & exordium ab inceſſu & habitu Hermotimi, Stoica philoſophiæ ſectatoris, ſumitur: qui, quoniam viginti jam annos perpetuos philoſophos audierat, neque tamen adhuc mediam ad virtutem viam ſuperaverat, diſputationi occaſionem & materiam ſubminiſtrat. Prima igitur quæſtio tractatur, quanto omnino tempore opus ſit, ad virtutem & felicitatem conſequendam. Luciano longitudinem illius ut nimiam accuſante, Hermotimo autem contrà præmia, & mercedem tanti laboris opponente. Atque hoc diſputationis proœmio, & quaſi quadam ſylva præmiſſa, mox ad principalem quæſtionem venitur, puta quænam philoſophorum ſecta certiſſima atque optima ſit, & quomodo eadem deprehendi debeat. Ibi Hermotimo Stoicam præferente, ejuſque rei rationes quaſdam non ſatis idoneas adhibente, à Luciano deridetur magis quàm confutatur. Idem autem mox totam hanc diſputationem quaſi de integro orditur. Ac primò quidem Virtutis Icone quadam propoſita, oſtendit cum multi adeò ſint, qui viam ad illam polliceantur, in tam diverſa turba, tamque gravi cauſa optimum & certiſſimum ducem quærendum atque eligendum eſſe. Quem cum alter ex Stoicis ſumendum eſſe, rurſum diceret, ejuſque rei argumentum etiam hic non ſatis idoneum afferret, Lucianus per proſopopœiam reliquorum philoſophorum, ſe ipſos immeritò, cauſſa indicta, damnari, ac Stoicis iſtis recentioribus, præponi, querentium, apologiam ſubjungit, Hermotimumque repre-

*hendit, qui quos nunquam cognovit ac legerit, temerè adeò damnet. Et hunc locum ita concludit, ut dicat, quoniam in incerto sit, quænam philosophandi via aliis præferri debeat, omnes æquè relinquendas esse. Hinc variis similitudinibus utrinque res agitur, Hermotimo defendente Stoicam viam, & contendente, apud unum aliquem deprehensa veritate, non esse opus, alios ultrà consulere: contrà autem opponente Luciano, sed apud unum aliquem, nondum inventam ac deprehensam illam esse, & ob id pariter omnes perscrutandos & cognoscendos esse. Quo obtento, jam & de tempore agitur, quo ad cognoscendos omnes opus sit, quod tam longum præfinitur, ut impossibile videatur, vel partem illorum, etiam per omnem ætatem ab uno aliquo evolvi atque cognosci posse. Rursum igitur quod suprà concluditur, quoniam impossibile sit omnes evolvere, & tamen idem necessarium, si veram viam ad virtutem deprehendere velis, satius esse in totum ab illis abstinere. *Et hinc quoque ad similitudines deveniunt, Hermotimo contra hanc longitudinem temporis contendente, non esse necesse, ut omnium omnia scripta evolvantur, sed ex parte cognosci ac judicari totum posse. Luciano autem contrà negante, nisi si totum idem uniforme sit, & antea aliquando, quale sit, visum ac cognitum fuerit. Nam philosophiam ipsam non unius generis esse, sed de multis ac diversis rebus tractare. Post hæc idem aliis quoque argumentis ostendit difficultatem eligendi & judicandi, tum de ipsis viis, tum de ducibus & præceptoribus. Deinde ut maximè de via & duce constet, inanem tamen ac vanam spem propositam esse, & hæc multis similitudinibus passim amplificantur. Postremò per fictionem concessò eo, ut Stoicorum optima via sit, testimonio ipsius Hermotimi comprobat, nominem adhuc illorum inventum fuisse, qui, quod promitteret aliis, ipse præstitisset. Denique & mores & vitam illorum cum officio & effectu virtutis pugnare, quod & exemplo cujusdam Stoici præceptoris confirmat. Concludit igitur philosophandum hoc pacto non esse, id quod mox Hermotimus facit, ex pœnitentia, priore vita atque habitu rejectis.*

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ὅστις ὦ Ἑρμότιμε τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ ἐν βαδίσματι σπουδῇ πεικάσαιμι, παρὰ τὸ διδάσκαλον ἐπειγόμενον ἔοικας. ἐνενόεις γὰρ τι μεταξὺ σεαυτῷ, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ῥέμμα ὑποτονθορύζων, καὶ τῇ χειρὶ ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτὸν ἀφ-

LVCIANVS.

Quantum ô Hermotime, cùm ex libello, tum ex gressus festinatione conjicio, ad præceptorem properare videris. Aliquid saltem inter eundum mente volvebas, & tacitè submurmurando labia motitabas manumque huc illuc ferebas, quasi orationem apud te digereres,

τριβέμβῳ. ἐρώτημα ἦ, ἢ τί τὸ ἀγκύλον σωλῆνες, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφορητίζον, ὡς μὴ ἦ ὁδὸν βαδίζων χολᾷς ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεί τι σπουδαῖον πραττων, καὶ ὁ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. Ερμῆ. νὴ Δί' ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπιπαξόμην, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ γὰρ μηδένα καιρὸν οἶμαι παρεῖναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα, [1] Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καί τι ἐκεῖνος ἰατρικῆς πέρα ταῦτ' ἔλεγεν, ὑμεῖς δὲ περὶ πράγματος. Φιλοσοφία δέ, καὶ μακρὰ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ὡς μὴ πάνυ τις ἐγρηγορὼς ἀπρεπὲς ᾖ τὸν βλέπειν ἐς αὐτήν. καὶ τὸ κινδυνεῦόμενον περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ συμπολύμενον, ἢ δύεσθαι μηνύσεσι φιλοσοφήσαντα. Λυ. τὰ μὲν ἄθλα ὦ Ἑρμότιμε, γαυριάσια, ἡλίκα ἔρριπται. οἶμαι γοῦν σὲ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴγε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὀπίσσω φιλοσοφεῖς, καὶ ὡσανεί τῳ πόνῳ, οἷόν μοι δοκεῖς ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτ' ἐστι, ἀφ' ὅ σε εἶδον ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ ἐν ταῖς διδασκάλοις φοιτῶντα, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, καὶ ὑπομνήμασι τοῖς συνουσιῶν ἀπερειδόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δὲ

res, vel quæstionem aliquam obliquam componeres, vel sophisticam speculationem excogitares, ut neque per viam incedens otiareris, sed operi sedulò vacares, aliquid serii semper faciendo, quodque ad præcepta tibi conferat. *Hermot.* Per Iovem Luciane, tale quiddam est. Nam quæ hesterno in conventu nobis dixit, singula repetens memoria recolebam. Æquum verò esse opinor nullum præterire tempus, siquidem verum esse scimus illud Coi medici dictum, Nimirum, *brevem esse vitam, artem verò longam.* Quod quidem de arte medica est effatus, quæ minore negotio perdiscitur. At Philosophia ne longo quidem tempore comprehenditur, nisi quis summa vigilantia acres oculos in eam semper defigat. Neque parvis de rebus periclitamur: aut enim in multa privatorum colluvie dispercundo miserum esse, aut philosophando fœlicem vitam ducere oportet. *Lucian.* Perquam admiranda certè sunt, ô Hermotime, præmia quæ dixisti. Cæterùm opinor, te ab iis non remotum esse, siquidem ducendâ est conjectura ex tempore quod multum in philosophiæ studiis collocasti: præterea ex labore quem non mediocrem jamdudum impendisti. Nam si bene memini, hic ferme annus est vigesimus ex quo nihil aliud te facientem vidi, quàm præceptores frequentantem, & ut plurimum in librum incumbentem, & dissertationum commentarios describentem, ita ut perpetuò præ curis palleres, & corpore macresceres. Ac mihi videris ne per

1 Βραχὺς ὁ βίος] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gallice infra in hoc dialogo. *Edmond.*

μοι ἀλλ' ὑδὲ ὄναρ ποτὲ ἀπίσας σαυτὸν, ὅτως ὅλως εἶναι σὺ τῷ πράγματι. τοῦτ' ἦν σκοπουμένῳ μοι, φαίνῃ σὺ ἐς μακρὸν ἐπιλήψεως τὸ εὐδαιμονίας εἶναι μὴ λίληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. Ερμο. πόθεν ὦ Λυκῖνε ὃς νῦν ἄρχομαι ἀναβαίνειν ἐς τὴν ὁδὸν, ἡσὶν ἀρετὴ πάνυ πόῤῥω κεῖ τ [1] Ησίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτῇ μακρὸς τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἱδρῶτα σὺν ὀλίγῳ ἴσως τοῖς ὁδοιπόροις; Λυ. οὐχ ἱκανὰ ἦν ἱδρωτιᾷ σοι ὦ Ερμότιμε, καὶ ὁδοιπορεῖν; Ερμο. οὔ φημι. ἀδὲν γὰρ σκάλυτέ μ' πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ γοῦν νῦν, ἀρχόμεθα ἐπὶ ὦ Λυκῖνε. Λυ. ἀλλὰ τῷ γε χείλει, ὁ αὐτὸς ἦν Ησίοδος ἥμισυ μὲν παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε καὶ μίσυλλον τὴν ἀκοὴν εἶναί σε ἤδη λέγοντος, σὺν ἂν ἁμάρτοιμεν. Ερμο. ὀδέπω γοῦν τοῦτο. πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἔτυσε. Λυ. ἀλλὰ πῶς χαίρει σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν ὄντα; Ερμο. ἐν τῇ ὑπορείᾳ κάτω ἔτι. ὦ Λυκῖνε, ἄρτι ἐσφόδρα ἐνιαβιαζόμενον, ὀλισθηρὸν ὂν, καὶ τραχεῖαν, καὶ δὴ χείρονα ὀρίζοντος. Λυ. ἐκεῖνο ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἐκεῖνος ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὀλυμπίου Ζεὺς, χρυσοῦν τινα σειρὰν καθεὶς, τὰς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀναπαῦσαι δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζοντος τοῦ τι καὶ τῶν ἔρετῶν αὐτοῦ σοῦ πολὺ ἀναβεβηκότος. Ερμο. αὐτὸ ἴσθι ὦ Λυκῖνε τὸ γιγνόμενον. ὅσον γοῦν ἐπ' ἐμοὶ, πάλαι ἀνεπαισάμην ἂν, καὶ σωλῶ αὐτοῖς.

per somnium quidem unquam te ipsum relaxasse, ita totus in re fuisti. Itaque mihi hæc consideranti, videris fœlicitatem brevi consecuturus, nisi nobis insciis cum ipsa jamdudum versaris. *Hermot.* Vnde illud conjicis Luciane, cùm in viam jam primum prolato capite prospiciam: virtus verò procul admodum ex Hesiodi sententia habitet, ejusque via sit longa & ardua, & aspera, nec euntibus paucum sudorem moveat. *Lucian.* Ergo nondum tibi satis est sudatum, neque satis confectum itineris? *Hermot.* Minimè inquam. Nihil enim prohiberet quominus per omnia beatus essem, si fastigium attigissem: at nunc adhuc, ô Luciane, incipio. *Lucian.* At principium, ille ipse Hesiodus, dimidium totius esse dixit. Itaque si dixerimus te jam in medio esse ascensu, à vero non aberraverimus. *Hermot.* Nequaquam hoc dixeris, etsi multum nobis confectum sit. *Lucian.* At ubinam itineris esse te dixerimus? *Hermot.* infra adhuc in ipsa montis radice, ô Luciane modò porrò ire conantem. Est autem lubrica, & aspera, & opus habet aliquo qui manum porrigat. *Lucian.* Proinde idoneus est ad id agendum præceptor tuus, desuper è cacumine, quemadmodum Homericus ille Iupiter, demissa catena aurea, suis nimirum præceptis, quibus te attrahat, attollatque, ad se, & ad virtutem, quò ipse jampridem conscendit. *Hermot.* Hoc ipsum quod fit, Luciane, dixisti. Etenim quantum ad illius operam attinet, jamdudum trahor sursum, & cum ipsis versor: sed quod ad me at-

1 Η'σίοδον οἰκεῖ] Lib. 1. Oper. hæc tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. *Beurd.*

1 Πα-

πω δ' ἐμοῦ, ἔτι σὺδεῖ. Λυ. ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὸ ὁδὸν ὁρῶντα καὶ τὸν ἄνω δόδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκεῖνο συμπροθυμούμενον. πλὴν, ἀλλὰ πίστα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνω, ὡς δήποτε ἀναβησομένῳ; εἰς νέους ἐγκρίζει ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μὴ τὰ μυηθέντα τὰ ἄλλα, ἢ [1] Παναθήναια; Ερ. ὀλίγον φῄς ὦ Λυκῖνε. Λυ. ἀλλ' ἐς τὸν ἑξῆς ἐνιαυτὸν πεντάδα. Ερ. καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς [2] ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. Λυ. μὴ δύο μὲν δὴ ἐνιαυτάδας φάντως. ἢ πολλοὶ γ' ἂν ὑμῶν ῥᾳθυμίαν κατηγοροίη τις, εἰ μὴ δι' ὧν τοσούτῳ χρόνῳ δύναθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν. εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθὺ, μὴ δι' ἀεὶ βαδίζοι τις. ἀλλὰ τὸ τοῖς ἀφ' μέσου ἔθνεσι περιπλανᾶσθαι. καί τοι πόσῳ τινὶ βάλῃ ὑψηλοτέραν καὶ λιοστοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, [3] τὴν Ἀόρνιν ἐκείνης, ἐν ὀλίγοις ἡμερῶν, Ἀλέξανδρον κατακρᾴτον εἶλεν; Ερμ. οὐδὲν ὅμοιον ὦ Λυκῖνε. δι' ἐπὶ τὸ προσῳμὸν τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατηρριθμήνεις, καὶ ἀλώσιμ, δι' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δ' ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσόν. οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον. οἱδὲ, ἐπὶ

attinet, adhuc sum inferior. *Lucian.* Atqui confirmandus est animus, cùm viæ finem, & sitam in summo fœlicitatem conspicias, maximè verò cohortante illo. Quam verò tibi spem facit, quam tandem aliquandò conscenderis? An te anno sequenti in summo fore conjectabat, veluti post alia sacra, aut post Panathenæa? *Hermot.* Exiguum est quod dicis Luciane. *Lucian.* An subsequenti quinquennio? *Hermot.* Hoc quoque est exiguum cùm ad virtutem exercendam, tum ad fœlicitatem consequendam. *Lucian.* Proinde ad summum post duo lustra. Alioquí magnæ quis ignaviæ vos arguat, nisi id poteritis ex temporis spatio, quo quivis ter eat redeatque facilè à columnis Herculis ad Indos, quanvis neque rectà neque semper progrediatur, sed per gentes in medio sitas oberret. Atqui quanto altiorem, & acclíviorem vis ponamus esse verticem montis in quo vobis habitat virtus, Aorna illa petra, quam intra paucos dies Alexander summa vi occupavit? *Hermot.* Nihil simile est Luciane: nec ejusmodi est negotium, cujusmodi tibi fingis, ut brevi tempore conficiatur & capiatur, non si sexcenti Alexandri vires suas conjunxerint, quoniam multi sunt conati conscendere, nunc verò non pauci valdè forti animo conscendunt, & aliquantum pergunt, alii parum admodum, alii plusçu-

1 Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiosè σὺν θεῷ alibi. *Bourd.*

2 Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tandiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. δαιμονίας κτῆσιν. Idem.

3 Τὴν Ἀόρνιν ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *Idem.*

I Περὶ

πλέον. ἐπειδὰν δ' κ' μέσῳ τῷ ὁδῷ γένωνται, πολλοῖς τοῖς ἀπόροις κ' δυχερέσιν συντυγχάνοντες, ἀπαυθαιρετῶσί τε, κ' ἀναπίέφουσιν, ἀθυμοῦντες, κ' ἱδρῶτι ῥεόμενοι, κ' φέροντες τ' κάμαξιν. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀφικωνται ἀνεκθλίψαντες, ἤτοι αὐτὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, κ' τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονέστατοι, γαμπρόν τινα βίον τ' λοιπὸν βιῶντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ ὑψους ἐπισκοποῦντες ἡμᾶς τοὺς ἄλλους. Λυ. παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε. ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις. ὑδὲ κ' τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντὶ πάσιν ἐν χρῷ τ γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, κ' ἄνωθεν. ἡμεῖς δ' ὁ συρφετὸς, κ' ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, μ' τ θεῶν κ' ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερτεφέλους γενομένους, κ' ἀνελθόντας οἱ πάλαι ἀπῴδετε. Ερμο. εἰ γὰρ γένοιτο κ' ἀνελθεῖν ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν. Λυ. ὅμως σὺκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ ἀφικέσθαι. Ερμο. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς γὰρ οἶδα ὦ Λυκῖνη τὰκελεῖς. εἰκάζω μέντοι ἐγὼ τολέων τ εἰκοσιν ἐτῶν ἔσεσθ', μεθ' ἃ πάντως ἂν κ' ἐπὶ τὸ ἄκρον ἐσόμεθα. Λυ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. Ερμο. κ' γὰρ ἐμὲ μείζονα ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. Λυ. τοῦτο μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δ τ εἰκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πόθεν ἔχεις, ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ κ' μαντικὸς ὤν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὴς Χαλδαίων μηδοὺς ἐπίστανται; φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκὸς ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι τοῦ τῶν ἀρετῶν, τοσούτους πόνους ἀνέξεσθ', pluſculum. Cæterùm ubi medium itineris attigerint, multas difficultates & perplexitates nacti, faſtidio capiuntur, & regrediuntur, anhelantes & ſudore manantes, nec laborem ferentes. Quicunque autem ad finem perdurarint, hi ad faſtigium perveniunt, ab eoque tempore fœlicitatis compotes facti, vitam quandam admirandam per reliquam ætatem vivunt, alioſque homines tamquam formicas è ſublimi contemplantur. *Lucian.* Papæ Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmæis nos comparas, ſed omnino cum humi repentibus animalculis. Meritò, nam alta jam à principio ſapis. Nos verò vilis plebecula, & quotquot humi repimus, cum Diis etiam vos qui nubibus altiores evaſiſtis, & quò jamdudum feſtinatis aſcenſu perveniſtis precatione venerabimur. *Hermot.* Vtinam Luciane daretur aſcendendi facultas, ſed viæ multum ſupereſt. *Lucian.* tamen non dixiſti quantum, ut id cum tempore compares. *Hermot.* Neque enim ipſe, Luciane, probè ſcio, nihilominus conjicio non pluribus quàm viginti annis opus fore, quibus exactis in ſummo jugo conſiſtam. *Lucian.* Multum hercle dicis. *Hermot.* Etenim pro rebus maximis ſuſcipiuntur labores. *Lucian.* Id fortè quidem eſt verum. Te verò tot annos, nempe viginti, victurum num præceptor tuus tibi eſt pollicitus, non ſolùm ſapientia, ſed divinandi etiam arte pollens, aut ſortis dicendæ peritus, unuſ-ve ex illis qui Chaldaicam diſciplinam callent? Aiunt quippe eos talia noſſe. Neque enim ſanè æquum foret ut incertus num uſque ad virtutem iis victurus, tot labores ſuſtine-

καὶ παλαιστρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἰ σι τελησίου ἤδη ἢ ἄκρα ἠρυόμενον, τὸ χρεὼν ἐπιτὰν, καταπάσῃ λαβόμενον ἢ ποδὸς, ἐξ ἁπλῆς τ ἐλπίδος. Ερ. ἄπαγε. δύσφημα γὰ ταῦτα ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος. Λυ. καὶ ἱκανήσει ἀντὶ τ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; Ερμη. ἐμοὶ μὲ καὶ ἀναρκοῦν ὁπόσον ἱκανόν. Λυ. τί ἢ οὐκ ἄνω ἐπ εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάνυ χρὴ τὸν μέλλοντα δὶ αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; ἢ γὰ δὴ αὐτός που ἀνελήλυθας. Ερμο. ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι. ὁ ἢ, πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκριβῶς ἤδη ὤν. Λυ. ἔλεγε ἢ σοῦς ἡμῖν, ποῖα τὰ τοῖς αὐτῶν; ἢ πάντα τὸν εὐδαιμονίαν εἶναι τὸν ἐκεῖ; ἦτοι πολὺν πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυποβολήτους; Ερμο. εὐφήμει ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα [1] τοῖς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. Λυ. ἀλλὰ ποῖα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν τοῖς τὸ τέλος τ ἀσκήσεως ἐλήλυθας; Ερμο. σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπιστευμένον, ἢ ἔκαστα ἔχει. πλοῦτος ἢ, καὶ δόξαι, καὶ ἡδοναὶ. καὶ ὅσα ἔ σώματος, πάντα ταῦτα κρίνει ἀδύνατα, καὶ ἀπολυσιμῶντα, ἀνέρχεσθαι, ὥσπερ φασὶ τ Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰ ἐκεῖνον ἀπέκαλον ὁπόσον ἀνθρώπινον εἶχε ἐκ τ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκηράτῳ φέρον τὸ θεῖον, ἀνέπαλτο ἐς τὰς θεὰς διὰ πυρὸς

stineres, noctes dieſque ærumnas perferres, neſcius an te jam cacumini proximum Parca inſtans pede correptum tractura ſit ab imperfecta ſpe avulſum. *Hermot.* Apage iſta Luciane, ſiquidem maledica ſunt. At viverem utinam, ut ſapientiam aſſecutus unicum ſaltem diem fœlicitate fruerer. *Lucian.* Et pro tot tantiſque laboribus unica dies tibi ſufficiat? *Hermot.* Mihi quidem etiam exiguum momentum ſatis eſſet. *Lucian.* Cæterùm unde noſſe potes rebus ſupernis ineſſe fœlicitatem, ut earum gratia quidvis perferre oporteat? Nunquam enim eò ipſe conſcendiſti. *Hermot.* At ego dicenti præceptori credo: planè enim id novit, ut qui jam ſit excelſiſſimus. *Lucian.* At per Deos, qualia illa, quam-ve illic eſſe fœlicitatem ajebat? Nunquid divitias aliquas, & gloriam, & voluptates incredibiles? *Hermot.* Bona verba quæſo, amice nihil enim iſta faciunt ad vitam cum virtute exigendam. *Lucian.* At quænam ſunt illa bona, niſi hæc ſunt, quæ habituros illos dicit qui finem exercitationis pertigerint? *Hermot.* Sapientia, fortitudo, honeſtum ipſum, & juſtum, & omnium, ut ſingula ſe habent, certa cum perſuaſione ſcientia. Divitias verò, gloriam, & voluptates, & quæcunque ſunt corporis bona, infra reliquit: & exutus aſcendit, ut combuſtum in Oeta monte Herculem Deum factum ferunt. Etenim ille cùm abjeciſſet quicquid humani à matre contraxerat, & puram atque incorruptam divinitatem ferret, illa ab igne diſcreta ad Deos ſubvo-

1 Πρὸς ἃ ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ἀλλὰ ποῖα] Excidit perſona Λυκίνου. Scilicet fuiſſe πρὸς τ ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. Λυ. ἀλλὰ ποῖα. Marc.

1 A'M'

ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ ὅτι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρός, ἀπαυδᾷ ταῦτα πάντα διαπρεπέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις γαυριᾶν εἰώθασι δοκεῖ, σὺν ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλοῦτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες ἢ κἂν οἱομένων ταῦτ' εἶναι. Lu. νὴ τὴν Ἡρακλέα ὦ Ἑρμότιμε τὴν σὺν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα, καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν. πλὴν, ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ. καὶ καταρρυεῖταί ποτε ὑπ' ἄκρας, ἵν' ἐξελθοῦσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν; ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ σωφρονεῖν τῇ ἀρετῇ, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; Ερ. ἐμόνον τοῦτο ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὃς ἂν ἀποπλεσθῇ περὶ ἀρετῆς, ὅτι ὀργῆ, ὅτι φόβῳ, ὅτ' ἐπιθυμίας ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ. ὅσῳ δ' ἂν λυποῖτο. ὑδὲ ὅλως, πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν. Lu. καὶ μὴν εἴ γέ με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθές, [1] ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μὴ σὺ ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. Ερμο. μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. Δυ. ὅρα ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ. Ερμο. ἀλλὰ μὴ δῆτα ὦ ἡδιστε, πρός γε μόνον ἐμὲ λέγων. Lu. τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα ὦ Ἑρμότιμε, διηγεμόνευόν σοι παρεισπέμπων, καὶ ἐπίστευον ὅπως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα. καί πως [2] ἐκηλεῖτο πρὸς τὸν λόγον.

volavit. Ad hunc modum hi à philosophia, ceu ab igne quopiam spoliati his omnibus quæ aliis non rectè sentientibus, miranda videntur, conscenso cacumine beatam degunt vitam: nec divitiarum, gloriæ, ac voluptatum meminerunt ampliùs, sed eos deridentes qui hæc alicujus esse momenti sentiunt. *Lucian.* Sanè per Oeteum Herculem Hermotime, viris digna, & fœlicia de ipsis refers. Atqui id mihi dicas, Nunquid è fastigio descendunt unquam si velint, ut rebus infra relictis utantur? an verò ubi semel ascenderunt, manere coguntur, & cum virtute conversari, divitias, gloriam, & voluptates irridendo? *Hermot.* Non solùm hoc, Luciane, sed quicunque in virtute perfectus evasit, hujusmodi vir nec iræ, nec metu, nec cupiditatibus servit, nec tristitia, nec denique ulla animi perturbatione afficitur. *Lucian.* Sed enim si mihi, nihil verito fas esset verum dicere: sed linguis favendum puto, nec fas esse inquirere quæ sapientes faciunt. *Hermot.* Nequaquam, sed apertè loquere. *Lucian.* Vide, ô amice quàm verear. *Hermot.* At ne verearis, generosè, apud me solum dicere. *Lucian.* Enimvero alia quæ dixisti, Hermotime, sequebar, & ita se habere credebam: eosque esse sapientes, & fortes, & justos, & cætera: tuoque sermone quodammodo demulcebar: sed quum

1 Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulæ σίγα πᾶς ἔχω λαός, εὐφημεῖν χρὴ. de qua copiosè Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis. ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *Bourd.*

2 Ἐκηλεῖτο πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & sæpe alibi. paginam 511. & seq. repetit in Lapith. *Idem.*

1 Ἐκε-

ὁπότε γ' οὖν πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ σπουδῇ, μόνον γάρ ἐσμεν, ἐπίσην, ἀναμνησθεὶς ὁ σοφώτερον εἶδεν ποιῆσαι. βάλε φῶ πόνα; ἢ ἐκεῖνον καλοῦσιν ὀνόματος; Ερμο. μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἐστί. Λυ. διδάσκαλος αὐτὸς ὑτος ὁ σός, ἀπὸ τοῦ ἄλλα μὲν δεῖς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. Ερμ. τί δ' ἐν δὴ ἐποίησε; Λυ. τὸ ξάνθον οἶσθα τὸ Ἡρακλεώτου, ὃς δὴ πολλοῦ σωφιλοσόφησε αὐτῷ, μαθητὴς ὤν; τὸ ξανθόν; τὸ ἐρεθισκόν; Ερμ. οἶδα δὴ λέγεις. Δίων αὐτῷ τοὔνομα. Λυ. ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπὶ τὸν μισθὸν οἷμαι μὴ ἀποδίδοὺς κακῶς, ἀπήγαγε δίκης τὸ ἄρχοντος ἐναγχος, ὠφειλέτης γε αὐτῷ δοιμάτιον ἐπὶ τὸ τραχήλου. καὶ ἐῶσα, καὶ ὠργίζετο. καὶ εἴ μὴ τῶν σωτήρων τινὲς ἐν μέσῳ ἐγένοντο, ἀφείλοντο τὸ ἱματίσκιον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, δῆ ἴσθι, σφόδρ' ἂν, ἀπέτιλε γὰρ αὐτοῦ τὸν ῥῖνα ὁ γέρων, ὕστις ἠγανάκτει. Ερμ. πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνάμων ὦ Λυκῖνε ἐπὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλὰς ὀργὰς, εἰδὲν τοιοῦτόν πω ἐξήτεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυ. τί δ', ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν ὦ μακάρτατε, μέλει τι αὐτῷ, καὶ γηρύτει ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τὸν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλειμμένον δρομέα; Ερμο. οἶσθ' ὅτι ἑαυτῷ χάριν ἐκεῖνος ἐπὶ τοιαῦτα ἐπαιδεύσατο; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐνδεᾶ περίας καταλίπωσι. Λυ. δίκαιον ὦ Ἑρμότιμε ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὸν ἀριστέα, ὡς σπουδαιμονέστερον αὐτῷ,

quum dixisti ipsos divitias contemnere, & gloriam, & voluptates, nec irasci, nec tristitia affici, hîc utique, soli enim sumus, hæsi, recordatus quæ facientem vidi: vis dicam quem? an verò, nomine etiam supresso, satis est? *Hermot.* Nequaquam: sed hoc etiam dicito quis ille sit. *Lucian.* Ille ipse præceptor tuus, vir aliàs venerandus, & jam summè senex. *Herm.* Quid igitur ille fecit? *Luc.* Hospitem illum Heracleotem nosti, qui multo jam tempore in iisdem Philosophiæ studiis discipulus ejus fuit? flavum illum? illum contentiosum? *Hermot.* Novi quem dicis: Dion vocatur ille. *Lucian.* Illum ipsum dico: quem cùm in tempore mercedem non penderet, nuper ad Prætorem duxit pallio ejus collo circumjecto: & clamabat interea & excandescebat. Ac nisi ex familiaribus ejus aliqui in medium veniissent, & adolescentem è manibus ejus eripuissent, certò scias, senem illum ei nasum mordicus avulsurum fuisse, adeò stomachabatur. *Herm.* Malus enim est ille & ingratus, ô Luciane, in pendenda mercede. Alioqui in alios multos quibus pecunias fœneratur, nihil unquam tale constituit. siquidem præscripto tempore reddunt fœnora. *Lucian.* Quid verò, nisi reddant ô beate, id-ne curat ille quem Philosophia jam purgavit, nec rebus in Oeta monte relictis amplius indiget? *Hermot.* Putasne illum sui causa rerum harum studio teneri? Sed liberos habet parvulos, qui ne inopem vitam agant, solicitè curat. *Lucian.* Operæ precium esset Hermotime, ut & illi ad virtutem promoverentur, quò communi cum illo fœlicitate, divitias contemnendo,

πολύτιμα καὶ φορητά. Ερμο. Ἀγαθὴ μοι ὦ Λυκῖνε ἡ ἐκ τῶν λεγομένων ἀφορμὴ ἔσται. ἀπόδοσθαι γὰρ ἤδη ἀπρόσιτός σοι ὦ τᾶν, μὴ γὰρ λάθω πολὺς ἀπολειφθείς. Λυ. Θαῤῥεῖ ὦ γαθέ. τὸ τίμερον γὰρ [1] ἐκεχειρία ἀπήγγελται. ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. Ερμο. πῶς λέγεις; Λυ. ὅτι σὺ μὲν πρόσθε ἀπιθι, εἴγε χρὴ πιστεύειν τοῖς προγράμμασι. πινάκιον γάρ τι ἐκρεμᾶτο ὑπὲρ τῆς πυλῶνος, [2] μεγάλοις γράμμασι λέγον, τίμερον διασοφιστῶν. ἐλέγετο δὲ παρὰ [3] Εὐκράτει, τῷ πάνυ διαπρεπεῖ χθὲς, ἑστιάσεως γενομένης ἐπιθύμια, πολλά τε συμφιλοσοφήσειν ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ ὡς Εὐθύδημον τὸν ἐκ Περιπάτου περιξυλήσαι λέγουσιν αὐτῷ, ὡς ἐν ἐκείνοις εἰώθασιν ἀναλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τοῦ μὲν τὸ κεφαλαλγὲς ἀφεθῆναι, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ εἰς μέσους νύκτας, ἀποκλεισθείσης ὡς φασὶ τῆς συνουσίας. ἄνω δὲ καὶ ἐπεπώκει οἶμαι πολλὸν ἐμοῦ, ἐκ πυρέττων ὡς εἰκὸς φιλοσοφίας ἀφθόνου. καὶ βεβρωκὼς πολλὸν, ὑπὸ νύκτα. ὥστε ἀναστὰς, ἡμῖν τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀφυπνήσας ἀπολαύσαι τὰ κρέα, ἅπερ τῷ παιδὶ κρύπτειν ἐπέταττε ἀφειδέως, καὶ σπουδαίως ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου κρεοφαγεῖν, μηδένα εἰσδέχεσθαι ἀφαγγελίας. τοιοῦτος δὲ Μίδας ἥκουσε ὁ οἰκέτης αὐτῷ δηλήσασθαι καὶ φορητά. Ερμο. Ἀγαθὴ μοι ὦ Λυκῖνε ἡ ἐκ τῶν λεγομένων ἀφορμὴ ἔσται. ἀπόδοσθαι γὰρ ἤδη ἀπρόσιτός σοι ὦ τᾶν, μὴ γὰρ λάθω πολὺς ἀπολειφθείς. Λυ. Θαῤῥεῖ ὦ γαθέ. τὸ τίμερον γὰρ [1] ἐκεχειρία ἀπήγγελται. ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. Ερμο. πῶς λέγεις; Λυ. ὅτι σὺ μὲν πρόσθε ἀπιθι, εἴγε χρὴ πιστεύειν τοῖς προγράμμασι. πινάκιον γάρ τι ἐκρεμᾶτο ὑπὲρ τῆς πυλῶνος, [2] μεγάλοις γράμμασι λέγον, τίμερον διασοφιστῶν. ἐλέγετο δὲ παρὰ [3] Εὐκράτει, τῷ πάνυ διαπρεπεῖ χθὲς, ἑστιάσεως γενομένης ἐπιθύμια, πολλά τε συμφιλοσοφήσειν ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ ὡς Εὐθύδημον τὸν ἐκ Περιπάτου περιξυλήσαι λέγουσιν αὐτῷ, ὡς ἐν ἐκείνοις εἰώθασιν ἀναλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τοῦ μὲν τὸ κεφαλαλγὲς ἀφεθῆναι, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ εἰς μέσους νύκτας, ἀποκλεισθείσης ὡς φασὶ τῆς συνουσίας. ἄνω δὲ καὶ ἐπεπώκει οἶμαι πολλὸν ἐμοῦ, ἐκ πυρέττων ὡς εἰκὸς φιλοσοφίας ἀφθόνου. καὶ βεβρωκὼς πολλὸν, ὑπὸ νύκτα. ὥστε ἀναστὰς, ἡμῖν τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀφυπνήσας ἀπολαύσαι τὰ κρέα, ἅπερ τῷ παιδὶ κρύπτειν ἐπέταττε ἀφειδέως, καὶ σπουδαίως ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου κρεοφαγεῖν, μηδένα εἰσδέχεσθαι ἀφαγγελίας. τοιοῦτος δὲ Μίδας ἥκουσε ὁ οἰκέτης αὐτῷ δηλήσασθαι

do, fruerentur. *Hermot.* Non vacat mihi, Luciane, tecum hisce de rebus differere: propero enim ad audiendum ipsum, ne imprudens penitus absim. *Lucian.* Bono animo esto ô bone. Nam in hodiernum diem indictæ sunt feriæ. Quare ego tibi, quod viæ reliquum est, remitto. *Hermot.* Quid ais? *Lucian.* Fore ut ñ præsentia non videas ipsum, si programmati est credendum. Etenim appensa foribus tabella, majusculis elementis exarata, monebat his verbis, *Hodie dissertationibus philosophicis non vacabimus.* Porrò cum apud Eucratem filiæ suæ natalitia celebrantem, heri cœnasse dicebant: multa præterea super philosophicis rebus in convivio commentatum esse: adhæc adversus Euthydemum Peripateticum nonnihil exasperatum esse, susceptæ cum eo his de rebus contentione, pro quibus nunquam non cum Stoicis digladiari solent Peripatetici: præ nimia vociferatione, capitis dolorem contraxisse, & ad medium usque noctem producta disputatione, plurimum sudasse. Præterea plus æquo, opinor potaverat, cùm, ut verisimile est, qui aderant ipsum philotesiis provocassent: & supra fenis captum cibo se ingurgitarat. Itaque domum reversus, ut ajunt, multum evomuit: & acceptis numeratisque carnibus, quas à tergo stanti puero asservandas tradiderat, illique diligenter obsignatis, ab eo tempore dormit, neminemque admitti jussit. Hæc à Midâ famulo ejus accepi, cùm qui-

1 Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τοῦ ἔργου. Copiose hac de re Schol. Arisoph. ad pac. Hesych. *Bourd.*

2 Μεγάλοις γράμμασι] Theod. Marcil. ad Pers. dico ad Heliod. *Idem.*

3 Εὐκράτει] Male antea ἀκρίσ. Idem.

1 Οὐδ'

ψυχρὸν παρὰ τῶν μαθητῶν, οἱ κ᾽ αὐτοῖ ἀνίφθον μάλα πολλοί. Ερμο. ἐκρύπτε γε πάντως, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος, εἴ τι κ᾽ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; Λυκ. μὰ μὰ τὸν Ἑρμῆν φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχόμαλα σφίσι γηθεῖν. πάντως δὲ τέλος ἦν νίκης, καθ᾽ ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ ὁ γέρων ὁ πρεσβύτης ὑπέρεχε. τί γάρ; Εὐθύδημον, ἢ ὃς ἀπαιμωτὶ φασιν ἀπολῆξαι, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ ἐπὶ πολὺ ἀλκάζειν ἐῶ, καὶ ἐλεγκτικὸν, καὶ πιθανὸν ὄντα καὶ ἥδιστον, καὶ πάρεδρον ῥᾴδιον, αὐτὸν ἐλέγχειν, τὸ δυσκατάλυτον καὶ ἀβέλτερον ἐῶν ἔχειν Σκύφον, νεστόρειον πινα κεφαλὴν φέρειν αὐτὸν, πάλαι ἐν κεφαλαίοις καὶ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν. Ερμο. οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἄλλως ἐρῶ πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας ἄκειν τοῖς κρείττοσι. Λυ. τοιγὰρ μὲν ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἢ τί γὰρ παῖζων Εὐθύδημος, ἀνδρὶ γέροντι παρέζειν, ἀοργήτῳ, καὶ γνώμῃ κρείττονι, σκύφον ὕστω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα; ἀλλὰ σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί δ᾽ ἐμοὶ τῆς ἐμῆς ἐπιδείξω ὁδοῦ, ὅπου τρόπου ῥᾳδίης τὸ πρῶτον φιλοσοφίαν, ὡς κ᾽ αὐτὸς εἰ δύναιτο, ἐπισωδοιπορήσαι ὑμῖν, παραπτᾶσ᾽ ἐξαμβλύνω; ἐπεὶ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. Ερμο. εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὅτι οὐ βραχεῖ ὅσον ὀλίζεις τῶν ἄλλων. παῖδας δ᾽ ἴσθι οἴηση ἀπαυδᾶν ὡς πρὸς σέ. τοσοῦτον ὑπερφέρεις αὐτός. Λυ. ἐκεῖνο εἰ μὴ ἔκαπον ἔτι γοῦν ἐμοῦ

quibusdam ex discipulis, qui non pauci domum regressi sunt, narraret. *Hermot.* Vter verò Luciane superavit meus-ne præceptor, an Euthydemus? numquid ea de re quidpiam dicebat Midas ille? *Lucian.* Primùm quidem ajebat, Hermotime, illos pugna pares fuisse: at victoriæ finem penes vos fuisse, & senem hunc longè superasse: neque Euthydemum incruentum abiisse, sed vulnus ingens in capite habentem. Cùm enim arrogans & contentiosus esset, nec persuaderi vellet, nec se facilè convincendum præberet, optimus ille præceptor tuus, Nestoreum scyphum, quem habebat præ manibus, ipsi prope se accumbenti in caput illisit: sicque victoriam obtinuit. *Hermot.* Rectè quidem: non enim aliter erat cum his agendum qui cedere melioribus nolunt. *Lucian.* Hæc certè æqua sunt Hermotime. Quorsum enim Euthydemus, virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem, cùm tam gravem scyphum præ manibus haberet? Sed enim ocium jam agimus, cur non mihi tuo familiari exponas, quonam modo ad philosophiæ studia primùm te contuleris, ut & ipse fi fieri possit vobiscum iter, hinc initium ducens, suscipiam? nam quæ vestra est amicitia, me non excludetis. *Hermot.* Si modò velis Luciane, brevi videbis quantum aliis præstabis. Omnes, certò scias præ te pueros existimabis, tantum ingenio præpollebis. *Lucian.* Sufficeret mihi, si post viginti annos, qualis nunc es,

1 Οὐδ᾽ ἀπαιμωτί] Vt in Tim. & passim alibi. *Bourd.*

2 Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5. de Scypho Nestoreo Interp. Martialis ex Iliad. 11. *Idem.*

τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. Ερμῆ. ἀμέλει καὶ αὐτὸς πάνυ σε γηθῶ, ἡρξάμην φιλοσοφεῖν πεπιαρσηκὼς ἤδη, ὁπόσα οἶμαι σὺ νῦν γάργαρα. Λυ. [1] τοσαῦτα γὰρ ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὸν αὐτὸν ἄγε λαβὼν, καμέ. δίκαιον γάρ. καὶ σκόπει δή μοι τοῦτο εἰπὶ δίδοτε ἀπλέγειν τοῖς μανθάνουσι, ἢν τι μὴ ὀρθῶς λέγειαξ δοκῇ αὐτοῖς; ἢ σὺ ἐφίεσε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; Ερμο. ὦ πάτερ. σὺ γ', ἢν τι βούλῃ, ἐρώτα μετεξύ, καὶ ἀπλέγε. ῥᾴον γὰρ ἂν μάθοις. Λυ. ἴσχε νὴ τὴν Ἑρμῆν ὦ Ἑρμότιμε αὐτὸν, ἃ ἐπόνυμον ἂν τυγχάνεις, ἀπερ εἰπί μοι, μία τις ὁδὸς ἐστι ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τὰ Στωϊκὰ ὑμῶν, ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; Ερμο. μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὰ Πλάτωνα ἐπιχαρόμενοι. καὶ ὧν Διογένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης ζηλωτὴ, καὶ οἱ ἀπὸ τῆ Πυθαγόρᾳ, καὶ ἔτι πλείους. Λυ. ἀληθῆ τοῦτο. πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ὅτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; Ερμο. καὶ πάνυ διάφορα. Λυ. τὸ δέ γε ἀληθὲς οἶμαι πάντως που ἓν ἐν ἐκ αὐτῶν, ἀλλ' ὁ πάντα, διάφορά γε ἄντα. Ερμο. πάνυ μὲν οὖν. Λυ. Ἦ δὴ ὦ φιλότης, δόκιμόν μοι τῦ, πότε πιστεύσας τὸ σωθῆναι σὺ, ὁπότε ἤρξω φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι φορῶν ἀναπεπλεμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὸν τῶν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἤξιος ἐπὶ τὸν ἀρετὸν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῶς ὕσης, καὶ τὸν δίκαιον ἐπιδεικνυούσης, τὰ δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερούσων; τίνι

es; evaderem. *Hermot.* Ego profectò ætate qua nunc es, annos ferme quadraginta natus (idque ætatis esse te puto) philosophiæ operam dare cœpi. *Lucian.* Id sum ætatis Hermotime. Itaque eadem via me ducito: id enim æquum est. Ac primùm mihi dic, An disceptibus copiam contradicendi facitis, siquid ipsis videatur non rectè dictum? an verò junioribus non conceditis? *Hermot.* Minimè. Sed tu, si quid volueris, interim quærendi & contradicendi copiam tibi facio: faciliùs enim ita disces. *Lucian.* Euge per Mercurium, Hermotime, cui es cognominis, dic mihi, est-ne unica via ad philosophiam, videlicet Stoicorum vestrorum: an verò verum est quod audivi, alios etiam esse complures? *Hermot.* Complures, nempe Peripateciti, Epicurei, Platonici: alii præterea Diogenis & Antisthenis æmuli, quinetiam Pythagorici, & longè plures. *Lucian.* Vera dicis: multi sunt. Vtrum autem Hermotime, eadem omnes, an diversa dicunt? *Hermot.* Omnino diversa. *Lucian.* Atqui unum omnino ex ipsis verum arbitror, non autem omnia, siquidem sunt diversa. *Hermot.* Maximè. *Lucian.* Age verò, amice, cuinam primùm credidisti, quando philosophiæ operam daturus ibas, ut cùm multæ tibi paterent fores, præteritis reliquis, in Stoicorum venires, & per eas ad virtutem aditum habere putares, ac si solæ veræ sint viæ rectæ indices, contrà verò reliquæ in cæca & devia ducant? Quonam tunc

1 Τοσαῦτα γὰρ ὦ Ἑρμότιμε] Τοσαῦτα γῶν ὦ Ἑρμότιμε. Marc.

1 Μαρ-

τοιοῦτ' ἐπεμέμφου τότε; καὶ μὴ μοι τὸ νῦν δὴ τοῦτον σαυτὸν σύνοιδ', ἢ εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἡμῶν δυνάμενον. ἀλλ' ὅπως λάθω, ὁπόταν τότε ἤθελες ἐλιώτης, καὶ νῦν τὰ νῦν ἐμέ. Ερμ. ἐ σωίημι ἄ, τι σοι τοῦτο βούλεται ὦ Λυκῖνε. Λυ. καὶ μὰν ἐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλατωνικῶν, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων τῶν Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τί, σὺ πεισύσας, τοὺς μὲ ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων ἢ τῶν ἐλάττω, ἅπαξ τῶν ἤρησαι, ἀξιοῖς καὶ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὺ ὥσπερ τὸ Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων τῶν εἰπών; ἴδος γὰρ αὖτε ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας τῶν τρέπεται, τὸν ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδέναι. Ερμ. ἀλλ' ἐδὲν τοιοῦτον ὦ Λυκῖνε. ἐδὲ ἠρόμην τοῦ τοιοῦτον τὸ θεόν. Λυ. πότερον, ὦν ἄξιον θείας συμβολίας ἡγεμόνος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον καὶ σαυτόν, ἀνδρὶ δὲ θεῷ; Ερμ. ὦμεν γάρ. Λυ. ἐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως ἀφιγμένοις ἡμῖν δοῦναι ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας. Ερ. ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πολίτας ἐπ' αὐτῶν ἁρμοττούσῃ. ὥστε εἰκάζον ἁρμόττειν εἶναι αὐτῶν. Λυ. πόσῳ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠριθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καὶ

tunc argumento hæc deprehendebas? Ac ne te ipsum qualis nunc es consideres, sive es semisapiens, sive jam sapiens, qui optima præ multis nobis dijudicare possis. Sed ita respondeo ut idiota quispiam, qualis tunc eras, qualis & ego nunc sum. *Hermot.* Non intelligo, Luciane, quid hæc tua verba sibi velint. *Lucian.* Atque nequaquam obliqua percontor. Cùm enim multi sint Philosophi sectatores Platonis, & Aristotelis, & Antisthenis, majorumque vestrorum, Chrysippi, Zenonis, atque aliorum, quotquot sunt, cuinam, omissis aliis, credidisti, delectuque ex omnibus, quæ priùs dixisti: facto, secundum illa vis Philosophiæ studiis incumbere. Numquid etiam te, quemadmodum Chærephontem illum, Apollo Pythius ad Stoicorum placita misit, ubi prædixisset illos omnium esse optimos? Alium enim ad aliam philosophiæ speciem cohortari solet, quam, ut puto, unicuique convenire novit. *Hermot.* Sed nihil istiusmodi, Luciane, Deum de hisce rebus interrogavi. *Lucian.* Vtrum hanc rem divina consultatione indignam ducebas, an verò ipse tibi videbare satis idoneus ad eligendum per te, quod erat optimum, nullo consulto numine? *Hermot.* Ita mihi videbar. *Luc.* Quare etiam nos id primum doceas, quo pacto statim ab initio nosse queam quænam optima sit & verissima philosophia, & quam quis prætermissis aliis eligat. *Hermot.* Ego tibi dicam. Cùm viderem plurimos ad eandem se conferre: eam meliorem esse conjiciebam. *Lucian.* Quorum igitur numerosior erat turba, Epicureorum, an Platonicorum, an Peripateticorum? Eos namque perinde atque

ἀριθμῷ ἐν ταῖς ψηφοφορίαις. Ερ. ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἐγώ. εἴηκζον δέ. Λυ. ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς, ὃς φῂς τ' τοιούτων εἰκαστμῷ φῆς κ) πλήθῳ κρίνας, ἀπκρυπτόμ@ λέγειν ἀνθ' ἡμῶν πάλησ. Ερμῆ. ἃ μόνον τοῦτο ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ κ) ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μ Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, κ) φιλήδονοί εἰσι. οἱ Περιπατητικοὶ ὄ, κ) φιλόπλουτοι, κ) ἐριστικοί πως. οἱ Πλατωνικοὶ ὄ, πτυόμενοι, κ) φιλόδοξοι εἰσι. ἀμφὶ ὄ τ Στωϊκῶν, πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, κ) πάντα γιγνώσκειν. κ) ὅτι ὁ τοιοῦτ@ ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόν@ βασιλεύς, μόν@ πλούσι@. μόν@ σοφὸς, κ) σωφρων, ἅπαντα. Λυ. ἔλεγον ὄ ταῦτα ἀνθ' σὲ ἄλλοι δηλαδὴ ἀμφὶ αὐτῶν. ἃ γὰρ δὴ σκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὐτῶν. Ερμῆ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. Λυ. οἶμαι δὴ ἀντιδόξοι, οὐκ ἔλεγον ὡς τὸ εἰκός. ὅτῳ ὄ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Ερμο. ἃ γὰ. Λυ. οἱ οἷ ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον; Ερμο. κ) μάλα. Λυ. ὁρᾷς ὅπως ὦδις ἐξαπατᾷς με. κ) ἃ λέγεις τάλησ; ἀλλ' οἶσθ [1] Μαργίτη διαλεχθῆναί τινι. ὡς πιστεύσω ὅτι Ἑρμότιμ@. ἀνὴρ συνετὸς, ἐπὶ τοσοῦτον γεγονὼς τεσσαράκοντα ἔτεσι φιλοσοφίας, κ) φιλοσόφων ἀνδρῶν τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, κ) κρίνας τὰ ὑπ' σκείνων λεχθέντα, ἐπιεῖτο τῶν ἄρτι κ) τ κρειττόνων ἀξιῶν. ἃ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι. Ερμο. ἀλλ' οἶδα ὦ Λυκῖνε, ὅτι τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ κ) ἐμοὶ

in ſuffragiis numeraſti. *Hermot.* At non numeravi, ſed conjectavi. *Lucian.* Non vis docere me, ſed decipis qui veritatem me celas, diciſque te numero & conjectura judicaſſe. *Hermot.* Non hoc ſolum Luciane, ſed ex omnibus audivi Epicureos animum ad delicias, & ad voluptates appellere, Peripateticos verò divitiarum amantes eſſe, & contentioſos, Platonicos autem faſtoſos, & gloriæ cupidos. Sed quod ad Stoicos attinet, multi viriles illos eſſe, atque omnia cognoſcere dicebant, eumque qui viam hanc inſiſteret ſolum divitem, ſolum regem, ſolum ſapientem, omnia denique ſimul eſſe. *Lucian.* Videlicet iſta de illis tibi dixerunt alii: neque enim illis ſua laudantibus credidiſſes. *Hermot.* Nequequam: ſed dicebant alii. *Lucian.* Qui contrariæ opinionis erant, id tibi, ut veri ſimile eſt, non dicebant. Hi autem erant qui in aliis diſciplinis verſantur. *Hermot.* Minimè. *Lucian.* An verò hæc dicebant idiotæ. *Hermot.* Maximè. *Lucian.* Vides ut me iterum decipis, nec vera loqueris: ſed te cum Margite aliquo colloqui putas: ut credam Hermotimum virum prudentem, annos quadraginta natum, de philoſophia & philoſophis idiotarum opinioni credidiſſe, & ex eorum dictis præſtantiſſimorum ſectam delegiſſe. Non ego tibi hæc dicenti fidem adhibuerim. *Hermot.* At ſcias Luciane me non aliis ſolùm, ſed mihi ipſi fidem adhibuiſſe.

1 Μαργίτη διαλέχθῆναι] Ἄφρονι, μωρῷ, De hoc Suid. ex Heſych. Interp. Ariſt. ad aves. *Bourd.* Inerte & nullius precii ſtolidoque homine, Margitis enim meminit ex Homero Ariſt. atque Clem. Alex. Demoſth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *Cogn.*

μενοῦ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φρονιμίζοντας ἀεί, ἀριθμητικοὺς, ἐν χρῷ κυρίας τὰς τελείους, οὐδὲν ἄχρουν, οὐδ' αὖ πάχος ἐς τὸ ἀλλόφορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κωμικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ μέσου καθεστηκότας, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναί φασιν. Λυ. ἆρ' ἂν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτούς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἐναργεστέραν τὴν διδασκαλον ὦ Ἑρμότιμε πρὸς ταῦτα; ᾠήθην, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονεικοῦντας πάνυ ἐμέζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, ἐν τἆλλα ὅσα ἐπιδείκνυσθ'; ἢ τύπων ὀλίγων σοι μέλῃ, ἄχρεις ἂν σύσταλής ἡ ἀναβολὴ, καὶ ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κυρία; καὶ πῶς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τοῦνομα, καὶ σαθρὸν ἀκριβῶς τοιοῦτον, ὡς Ἑρμότιμός φησι. καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ κυρίας διαγινώσκειν τοὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ τοῦτο, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρονιμιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀσύλληπτος. ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ τοῦτο ὦ Ἑρμότιμε παίζεις ἐπ' ἐμοὶ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατήσομαι, σοὶ ἐπιμελοῦς. Ερμο. Διὰ τοῦτ' ἐφθέγξω; Λυ. ὅτι ὦ γαῖε, ἀναριθμήτων τοιούτων ἐξέτασιν λέγεις, τῶν δὲ τῶν σχημάτων, ὡς πολὺ γοῦν οἶμαι δυσχερεστέρου, καὶ τὰς ἀσαβολὰς κοσμιωτέρου, Φειδίᾳ τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος ἐπὶ τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαι. εἰ δ' καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ πεπαιδεῦσθαι. Ἐώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φρονιμίζοντας ἀεί, ἀριθμητικοὺς, ἐν χρῷ κυρίας τὰς τελείους, οὐδὲν ἄχρουν, οὐδ' αὖ πάχος ἐς τὸ ἀλλόφορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κωμικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ μέσου καθεστηκότας, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναί φασιν. Lucian. Annon ipsos etiam ea factitantes vidisti, quæ paulò ante dicebam ipse me vidisse præceptorem tuum factitantem? videlicet fœnerari pecunias, eas amarulenter repetere, in colloquiis pertinaciter contendere, & quæcunque alia ingenii sui documenta præbent? An verò hæc parum curas, si modò frugalis sit amictus, & promissa barba, & ad cutim abrasa coma? Quare in posterum regulam hanc, amussimque observemus, ad hæc exploranda, ut ait Hermotimus. Sic ex habitu, & gressu, & tonsura quinam sint optimi dignoscendum. Qui autem hæc non habuerit, nec severo vultu & meditabundo fuerit, rejiciendus erit & repudiandus. At vide ne hisce etiam me ludas, periculum faciendo, num me decipi percipiam. Hermot. Quorsum hoc dixisti. Lucian. Quoniam hæc quæ capitur ex habitu cognitio, ad statuas pertinet. Omnino enim illæ habitu sunt elegantiore, & amictu ornatiore, quas vel Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron, ad absolutissimæ formæ archetypum expressit. Quòd si argumentum ex hujusmodi

1 Ἐν χρῷ ἡ κυρία] Vt antea ἐν χρῷ κυρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κυρίας. tonsi, cute tenus. Ipse verò longa coma venerandos, prolixa in capite cæsaries, capillus prolixior ubique vertit. de his Iuvenal. Sat. 2. atque superciliis brevior coma hæc monebat Senator Clarissi. Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. Bourd.

μετὰ τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τὸ, Διαγνῶ τὸ τῶν ἀμείνω αἵρεσιν αἱρησόμενον, ἅτε χῆμα, ἅτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενον; Ερμ. ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖς τυφλὸς ὁ λόγος ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλλ' τὰ τοιαῦτα. Λυ. ἐχέτω μὲν ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γύμνασμα εἶναι τῶν ἅπαν μεγάλων, καὶ ἅπασι χρήσιμον. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲ, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ μηδὲ ὁρῶσι, καίτοι ἀναγκαῖον ὦ τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερκεῖς ὄντες, τί ἂν δύναντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε τοιαύτης παρεμβολῆς; ὃ δ' βούλομαι εἰπεῖν, τοιοῦδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τὰ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτα ποιήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἡδίους ἀμείνων γίγνεσθαι τὸ τῆς γνώμης. Ερ. καὶ μάλα. Λυ. πῶς δὲ οἷόν τε σοὶ δοκῶ, ἀφ' ὧν ἔφησθα σκέπτεσθαι τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὰ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; ὁ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἅτινα διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστι λεπτότερα, καὶ σὺ ἀφανεῖ κίνημα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γὰρ Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅπινα πεπόνθε ὑπὸ Ἡφαίστου. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον δύσκριτον πρᾶγμα. καὶ τὸ μὲν Ποσειδῶ, τοῦ ἵππου ἕνα ἀναπλάσαι, τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι. ὁ Ἡφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἅρμα συνεστήσατο. καὶ ἐπεὶ ἐπὶ τὸ Μῶμον ἦλθον modi rebus est capiendum, quid faciat cæcus si operam dare philosophiæ cupiat? quo pacto dignoscere queat eum qui meliorem sectam delegit, cùm neque habitum, neque gressum cernere possit? *Hermot.* At mihi Luciane non est ad cæcos sermo, nec talium curam gero. *Lucian.* Atqui conveniebat, ô bone, ut tantarum rerum, tamque omnibus utilium commune esset documentum. Sed enim si tibi ita videtur, cæci à Philosophia excluſi maneant, quoniam ne vident quidem: quanquam his necesse erat in primis philosophiæ studiis incumbere, ne prorsus sua calamitate gravarentur. Cæterùm qui vident, quanvis sint perspicacissimi, quonam modo ea quæ sunt animæ, ab hoc externo amictu perspicere queant? Istiusmodi autem est quod volo dicere; Non solùm sapientiæ virorum illorum amore captus, ipsos adivisti, sed in sapientiæ studio melior evadere voluisti. *Hermot.* Ita sanè. *Lucian.* Quomodo igitur potuisti, ex notis illis quas dixisti pervidere qui rectè, qui secus philosopharetur? Non enim ista perspici ita queunt, sed arcana sunt, & obscuro in loco posita, quæ vix tandem sermonibus & dissertationibus, operibusque similibus, animadvertuntur. Audisti puto qua in re momus Vulcanum reprehenderit: sin minus, audi nunc. Fert enim [1] fabula Minervam, Neptunum & Vulcanum de artis præstantia contendisse. Neptunum quidem taurum effinxisse, Minervam verò domum excogitasse. Porrò Vulcanus hominem composuit. Ac postquam ad Momum ventum est,

[1] *Fabula*] Hujus fabulæ mentionem facit Plato. *Cæs.*

[1] Τὴς

κρι, ὥσπερ δικασὴν προειλοῦ, ἡνα σὲ μόνον ὁμοίως ἐκάστῳ τὸ ἔργον, τὰ μὲν ἄλλα, ἅπερ ἠπάτησαι, περιττὸν ἀνεῖναι λέγειν. ἐπὶ δ' ἀνθρώπῳ τοῦτο ἐμέμψαο, καὶ τὴν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὴν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτοῦ καὶ τοῦτο τὸ στέρνον, ὡς ἀναπεπταμένων, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλοιτ', καὶ ἐπινοεῖ, καὶ ἡ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ὁμοίως δὲ ἦν ἅπερ ἀμφοτέρωθεν, ὅτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοῖσθε. σὺ δ' [1] ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τε ἔνδον ὡς ἔοικε λαμπὸν τὸ στέρνε, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πόσος ἀμείνων ἢ χείρων. Ερμ. παίζεις ὦ Λυκῖνε. ἐγὼ δ', καὶ θεὸν εἱλόμην. καὶ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δ' τοῦτο τοῖς γοῦν ἐμοί. Λυ. ὅμως σὺ μὲν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ τοῖς ἐμοὶ, ἀλλὰ βούλῃ με ἀδιαπλάβητον ὑπὸ πολλοῦ τοῦ συρφετοῦ; Ερ. δοίην γὰρ ἄν σοι ἀρέσκῃ, ὧν ἂν εἴπω. Λυ. ἴσκ ὦ γαθέ. ἀλλ' ὁδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅπῃον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' δὴ σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν ὡς μὴ ἐξ ἴσου γλυκάνειν σοι φιλοσοφήσαντες ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξωρεῖν τὴν ἀκεραίαν περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δ' καὶ σὺ, εἰ βούλῃ. Ερμο. ἀλλὰ βούλομαι ὦ Λυ-

est, quem arbitrum delegerant, is considerato uniuscujusque opere, in aliis quidem quid reprehenderit, supervacaneum esset referre: at in homine hoc carpsit, & Vulcanum architectum increpavit quòd non ipsi etiam in pectore ostiola fecisset, quibus apertis, innotesceret omnibus quid vellet, & cogitaret: an mentiretur, an vera diceret. At ille quidem veluti cæcutiens ita de hominibus statuebat. Tu verò nobis vel ipso Lynceo es perspicacior qui, sicuti videtur, per pectus ipsum quæ intus sunt cernis patentque tibi omnia, adeò ut non solùm certò teneas quid quisque velit & cogitet. verùm etiam uter sit melior aut deterior. *Herm.* Ludificaris me, Luciane. Ego verò Dei ductu delectum habui, neque me pœnitet electionis: & hoc mihi satis est. *Luc.* Attamen ne sic quidem mihi, amice, exponas, sed me in infima plebe periturum usque despicies? *Hermot.* Nihil enim placuerit tibi, eorum quæ dixero. *Lucian.* Minimè, ô bone: verùm nihil vis dicere quod mihi placeat. Quandoquidem igitur de industria me celas, mihique invides ne in philosophiæ studiis par tibi evadam, operam dabo ut per me possim adinvenire exactam judicandi rationem, ac certissimam eligendi normam. Itaque tu etiam si vis audi. *Hermot.* Equidem volo Lu-

1 Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Vt in Contempl. *Bourd.* Perspicaces intelligentes & acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non à Lynce animali, sed à Lynceo Argonautarum uno qui dictitabat ultra parietem videre, Hieronym. contra Ioa. Origenistam. Val. Flacc. lib. 1.

Quamque cethera Iupiter umbra
Perdiderit, solus transibit sydera Lynceus.

Plin. lib. 4. c. 10. Cic. de eo Lucianus Icaromenip. & Dial. Menippi & Tisiphon. *Cozu.*

κῆνε. ἴσως γὰρ ἂν γνώσεσθον ἐρεῖς. Λυ. σκόπει δή, καὶ μὴ καθαμιλάσῃς, εἰ πεντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ὅπως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδῶς ἀμεινον. ἴσως δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόνδε τι, οἷον, πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σός, ἐκείνην ποῖαν ἀφιγμένην, σοφοὺς εἰς τὸ ἀκριβέστατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὁλίγων δεῖν ἀνοσιουργούς. οἷα δὴ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων, καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴποις φαύλων ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἐνόμιμον, ἀλλ' εἰρήνη καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύοντας. μᾶλλον εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν οἴμαι τὰς στάσεις, καὶ φιλονεικίας ἐμποιεῖ, καὶ ἃν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἀνόητα ἦν ἐκείνοις. οὐ γὰρ ὅτε χρυσίον ἔπι, ὅτε ἡδυπάθειαι, ὅτε δόξας ὀρθῶς, ὡς Ἡσιόδειος περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πόλεως τὰ πάλαι ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, ὅτι ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι. ὥστε γαλήνιόν τινα, καὶ παντοδαίμονα βίον βιῶσι, ξυνωνυμίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς. Ερ. τί δὲ ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμνειν ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε σκοπεῖν τὸ μῆκος καὶ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι, ἐγγεγράφθαι τε καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; Λυ. νὴ Δί' Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον. τὸ δ' ἄλλον, ἀμελητέον. καὶ μήτε παιδίου τὸν σύνταξιν ἐπιλαμβανομένης, πολλοῦ ποιεῖσθαι λόγον. ἴσως γὰρ ἂν γνώσεσθον ἐρεῖς. Lucian. Sanè per Iovem Hermotime, in hoc omnium maximè est incumbendum : quidvis autem aliud negligendum : & neque patriæ hîc retinentis multa ratio habenda est,

Luciane, præclarum enim quidpiam fortè dices. *Lucian.* At vide ne me irrideas, si illud inscitè perquiram. Ita enim facto opus esse video, siquidem tu qui nosti quid sit melius, clarius explicare non vis. Virtus igitur mihi esto qualis urbs quam fœlices cives incolant (sicuti tuus præceptor inde reverius dicere possit) summè sapientes, fortes omnes, justi, moderati, parum Diis inferiores. Cujusmodi autem multa fiunt apud nos rapinam, violentiam, avaritiam, neminem in ea urbe audere videas, ut ajunt, sed pacati munera Reipúb. simul obeunt. Nec injuria. Quæ enim aliis in urbibus seditiones, & contentiones excitant, & quorum gratia alter alteri molitur insidias, omnia è medio illorum sunt sublata. Neque enim aurum, non voluptates, non honores respiciunt, ut de ipsis contendant : verùm jam olim hæc rati non necessaria ad civilem societatem, urbe expulerunt. Itaque tranquillam quandam, modisque omnibus fœlicem degunt vitam bonis legibus, æqualitate, libertate, aliis denique bonis instructam. *Hermot.* Quid igitur Luciane ? annon æquum est ut urbis istiusmodi cives fieri omnes cupiant, nec laboris in via sustinendi rationem habendo, nec ob temporis prolixitatem animum despondendo, dummodo ubi eò pervenerint, civium numero ipsi inserantur, & civitatis jure donentur. *Lucian.* Sanè per Iovem Hermotime, in hoc omnium maximè est incumbendum : quidvis autem aliud negligendum : & neque patriæ hîc retinentis multa ratio habenda est,

γον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ ἐστὶν ἐπιγαμετὸν τῶν κλαυθμυρισζομένων ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνης ἀπαλλαγέντα ἐπὶ τὸν αὐτοῦ ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [1] ἀποστασάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς παναθαίμονος ἐκείνης πόλεως. καὶ αὐτὸ ἀπαρέμφατως τὸ ἱμάτιον, εἰ τύχοι ἐπειλημμένοι κατεφύγοιεν, ἐσυλλέγειν ἐκεῖσε, ἢ δὲ δεῖ μή σέ τις [2] ἀποκλείσῃ, [3] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκειν. ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε σχεσθύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ οἰκεῖα πράγματα ἔχοι, καί με πρὸς τέρπειν ἐπειρᾶτο οἷα τῶν πόλιν. ἡγήσατο γάρ αὐτὸς. καὶ ἐλθόντα, ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ φρατρίας μεταδώσειν τε αὐτοῦ, ὡς μὴ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπιθόμην τῷ ἀνοίᾳ, καὶ νεότητος τύχοι, ὡς πεντεκαίδεκα χρεὼν ἐτῶν. ὅσους γάρ ἐν αὐτῷ ἤδη ἀμφὶ τὰ ἀφοδεύσια, καὶ ἀφ' οἷς πύλαις ἰὼν ἄν. ἔλεγε δ' ἂν ἀφεὶς τὴν πόλεως, εἶχε μέμνημαι, ἄλλά τε πολλὰ, καὶ ἤδη καὶ πάνυ, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπαίνυδις, καὶ ξένοι εἶεν, αὐτόχθονες δὲ ὀλίγοι. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πένητας. καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, ὧν ἀπὸ πημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν, καὶ ἀπὸ γενῶν, ἢ μεγάθους, ἢ κάλλους. καὶ ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ὄντων. ἀλλὰ ταῦτα μὲ, καὶ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀπόχρῶν δ' ἐκείνῳ ὧδε τὸ

est, neque exorari oportet parentum, aut liberorum, ei qui habuerit, detinentium complorationibus: sed illi maximè ad iter idem suscipiendum sunt cohortandi. Quòd si nolint, aut non possint, excussis illis, rectà ad urbem illam ab omni parte beatam erit contendendum, imò relicto pallio, si eo prehenso detinerent, erumpendum. Neque enim metuendum est nequis excludat te nudum eò venientem. Iam enim aliàs virum senem audivi differentem, quomodo ibi se res habeant, isque me, ut sibi ad urbem illam comes irem, hortabatur. Ipse enim se præiturum, cumque venissem civibus inferturum & tribulem facturum, suo sodalitio donaturum me, pollicebatur, ut cum omnibus fœlicitate fruerer. Sed ego, quæ juvenilis fuit amentia, tunc nondum quindecim annos natus, illi morem non gessi: quod si fecissem, forte jam in suburbio, ipsisque portis consisterem. Porrò de civitate, si bene memini, cum alia multa, tum etiam hæc prædicabat, omnes esse advenas, neminem indigenam: quinetiam multos barbaros in ea versari, & servos, & deformes, & parvos, & pauperes: denique participem fieri urbis quicunque vellet, siquidem lex ipsis, ut nulla censûs habita ratione, non habitus, non magnitudinis, non pulchritudinis, non generis, non illustrium majorum civitate donent: cùm hæc nihili ducant. Oportere autem, ut quicunque jus civitatis

1 Ἀποστασάμενον] Angl. ἀποστασιάσαντα, Mend. *Bourd.*
2 Ἀποκλείσῃ] Vt in Dial. Merer. *Idem.*
3 Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mss. & Aug. Cod. *Idem.*

πολίτην ἡδέως, σωφρονεῖν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλυπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ῥᾳδιουργεῖν, μὴ δὲ μαλακιζόμενον πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, καὶ τὴν ὁδὸν εὐτυχοῦντα. ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται, καὶ διεξέλθοι, προθύμως ἄγει ὡς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα [1] πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι, τὸ δὲ χεῖρον, ἢ κρεῖττον, ἢ δυπαρεύδης, ἢ ἀφυὴς, ἢ δειλὸν, ἢ ἐλεύθερον, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει. Ερμο. ὁρᾷς ὦ Λυκῖνε, ὡς ὑμῖν μὲν περὶ μικρῶν καμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν ἡδέως καὶ αὐτὸς ὢν καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; Λυ. καὶ δὴ αὐτὸς ὦ Ερμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ σὺν ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι ᾖ τοῦτον εὐξαίμην ἡδέως. εἰ μὲν δὴ πλησίον ὅλη ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν οὐκ ἔδει μηδὲν διαλιάσαι, αὐτὸς ἥκειν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτεύομην ἂν ὡς πολλοῦ. ἐπεὶ δ' ὡς ὑμεῖς φατε, σύ τε, καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς, πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄρξοντα. ἢ σὺ οἴει σὺ ἄτοπα ζητεῖν ποιεῖν; Ερμο. καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; Λυ. ἀκοῦσον [2] σοὶ μὲν ἐπὶ τὸ ὑπαιγνεόδες, καὶ φάσκουσι εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεῖναι αὐτόχθονες, οἱ εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γεμὴ δὲ μία ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ, καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ, ἐπὶ τὰ ἑσπέρια. ἡ δὲ, ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν. ἡ δὲ, ἐπὶ

tatis indipiſcitur, intelligentia polleat, cupiditate rerum honeſtarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non detergum, non molleſcat, quum multas in via moleſtias nanciſcitur. Eum autem qui iſta præſtiterit, & ad urbem uſque iter peregerit, protinus eſſe civem omnibuſque æqualem, quicunque tandem fuerit. Nec pejor, an melior, nobilis an ignobilis, ſervus an liber ille ſit, vel prorſus eſſe, vel dici in urbe. *Hermot.* Vides Luciane, ut non fruſtra, nec parvis de rebus laboro, quum tam pulchræ, tamque fœlicis urbis ipſe civis fieri cupio? *Lucian.* Ego quoque Hermotime, eadem tecum amo, nihilque eſt quod ante iſta conſequi optem. Quòd ſi propinqua urbs eſſet, & omnium conſpectui expoſita, jampridem, probè ſcias, nihil ambigens, ad eam profectus fuiſſem, & in ea jamdiu verſarer. Siquidem igitur, ut dicitis, tu nimirum & poëta Heſiodus, longiſſimè eſt ſemota, neceſſe eſt viam quærere quæ eò ducit, optimum etiam ducem. Nonne tu ſic faciendum putas? *Hermot.* Ecquo pacto quiſpiam alia ratione eò perveniret. *Lucian.* Adeſt tibi ingens hominum multitudo qui te ducturos promittant, & ſe viam tenere dicant. Multi namque adſunt ad hoc parati, qui ſe indigenas profitentur. Via autem non unica, eademque, ſed multæ, ac diverſæ, nihilque inter ſe ſimiles apparent: hæc enim ad occaſum, illa ad ortum ferre videtur: hæc ad Septentrionem, illa

1 Πολίτην ὄντα] Angl. Bl. Bourd.
2 Σοὶ μὲν ὅπη] Mend. *Idem.*

1 Ἀπο-

πολὺς ἄρτυς. καὶ ἄλλη, αὖθις τὴ μεσημβρίας, καὶ ἡ μὲν, λιμῶσαν, καὶ φυτῶν, καὶ σκιᾶς, εὔυδρον, καὶ ἡδεῖα, εὐδὲν ἀπότομον, ἢ δύσβατον ἔχουσα. ἡ δὲ, πετρώδης, καὶ τραχεῖα, πολλὰ ἄλιον, καὶ δίψον, καὶ κάμασθον παρέχουσα. καὶ ὅμως, αὖ πᾶσαι φασὶ τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαι, εἰς τὰ ἐναντιώμαλα πολυτρόπου. ἔνθα δή μοι κ' ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν, ἐφ' ὧν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κ' τὴν ὁδὸν ἕκαστος ἐρεῖν, ὡς τῇ εἰσόδῳ μόνα ἢ ἀξιόπιστος ὁρᾶν τε τὴν χεῖρα, καὶ παρεῖναι κ' τὴν αὐτὴν ἀπίναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνην τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. τοὺς δ' ἄλλους, πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἑλληνύοντας, μήτε ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκριβῶς. κἂν ἐπὶ τ' πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνον τὰ ὅμοια ἐπερωτᾶν δεῖ τ' αὐτὴν ὁδὸν, καὶ τοὺς ἄλλους κρίνειν, καὶ ὁ παρ' αὐτοῦ ὁ μῶς, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τὸ, τε πολὺν τὸ πλῆθος τ' ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, ὃ μετρίως παρέχειν με, καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ. καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερλαμπρυνόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ὃ γὰρ οἶδα ἐγὼ τινα τραπόμενον, ἢ τῇ, μᾶλλον ἀκριβήσας, ἀφικνεῖμαι ἂν τὴν πόλιν. Ερμ. ἀλλ' ἐγώ σε [2] ἀπολύσω τ' ἀπορίας. τοῖς γὰρ παροδοιπορήσασιν ἐμοὶ Λυκῖνε πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. Λυ. πῶς λέγεις; τοῖς πόσαν ὁδὸν ἐληλυθόσιν; ἢ τίνι τ' ἡγεμόνι ἀκριβήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, κἀπὶ τ' πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μετελθόσι. Ερμ. πῶς τοῦτο φῄς; Λυ.

illa ad meridiem. Rursus hæc quidem per prata, plantas, & umbram, humida, jucunda, nihil duri, nihil asperi habet. Illa verò petricosa, aspera, multum solis, & sitis, & laboris exhibet. Attamen hæ omnes ad urbem illam, quæ una est, ducere dicuntur, quanquam in contraria definunt. Inde perplexa dubitatione totus teneor. Nam in quamcunque ipsarum venero, unusquisque qui in viæ principio stat, in aditu fide dignus manum porrigit, & in suam ingrediar hortatur, quam rectam esse se solum scire dicit: alios verò aberrare, qui neque eò ipsi pervenerint, neque aliis sequentibus præire possint. Quod si ad vicinum accessero, ille etiam similia de via sua pollicetur, aliisque obtrectat: sic & vicinis ipsius, omnesque deinceps. Quare cum multitudo, tum dissimilitudo viarum non mediocriter me turbat, facitque ut hæream dubius, maximè verò duces qui summa pervicacia contendunt, suaque singuli laudibus extollunt. Nescio enim ad quam conversus, aut quem potiùs sequens, ad urbem illam perveniam. *Hermot.* At ego te ab omni hæsitatione liberabo Luciane. Nam si iis qui priùs iter confecerunt fidem habeas, non aberrabis. *Lucian.* Quibus dicis? quam viam ingressis? aut quem ducem sequutis? iterum enim nobis idem dubium, in alia forma appareat, facto à rebus ad homines transitu. *Hermot.* Quonam modo istud dicis? *Lucian.* Quoniam

2 Ἀπολύσω τ' ἀπορίας] Vt in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. *Bourd.*

ὅπ ὁ μέ, τὴν Πλάτωνος παραπόρθμον, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτῆς, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι. ὁ δέ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην. καὶ ἄλλος ἄλλην. σὺ δέ, τὴν ὑμετέραν. ἢ πῶς γὰρ οὐ Ἑρμότιμε ἔχ ὅπως; Ερμο. πῶς γὰρ οὔ; Λυ. ὑπὸ τίνων ἀπλυσίας με τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τοῖς ὁδοιπόραις. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπεισμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἀγαγεῖν ἐπὶ τὴν πόλιν, ἣ μόνην ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρός τι πλοῖον, καὶ εἰσὶ ἵνα πόλις, δῶσω αὐτῷ ἴσως. [1] εἰ δὲ ἐκείνην εἶδε, λῶ ἐγχέλυς, οὐ πρὶν ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ὡς δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον, εἶτεν Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. ἁ γὰρ πάντως ὁ τὴν πόλιν ἰδών, Κόρινθον εἶδεν, ἅμα δὲ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ἢ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι, πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ὅπου σφόδρα διέφθαρται, ὡς εἰκὸς καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον γράψειν. Ερμο. καὶ πῶς οἷόν τε ὦ Λυκῖνε; ἄδηλα γὰρ ἀλλαχόσε ἄ-

niam hic qui in Platonis viam est digressus, eumque ducem sequitur, illam videlicet laudabit, ille verò viam Epicuri, & alius aliam: tu verò vestram. Nam qui non ita fiat Hermotime? *Hermot.* Et cur non? *Lucian.* Proinde dubium non solvisti, sed adhuc similiter ignoro cuinam ex viatoribus potiùs fides adhibenda sit. Video namque unumquemque ipsorum, ipsumque & ducem unius periculum fecisse, quam laudat, dicitque solam esse quæ ad urbem ducat. Ego autem scire nequeo num verum dicat. Sed illi fortè concessero, quòd ad finem aliquem devenerit, & aliquam urbem viderit. Cæterùm num illam viderit, quam oportebat, in qua ego & tu versari percupimus (ut si Corinthum venire oporteat, at ille Babylonem profectus Corinthum vidisse se putet) etiamnum mihi non constat. Neque enim qui civitatem aliquam vidit, Corinthum vidit: siquidem non sola urbs est Corinthus. Illud autem omnium maximè incertum me facit, quòd scio unam esse necessariò, eamque veram viam: siquidem unica est Corinthus. Aliæ verò quovis potiùs quàm Corinthum ducunt: nisi quis adeò mente sit captus, ut eam quæ ad Hyperboreos, & ad Indos ducit, Corinthum mittere putet. *Hermot.* At qui id fieri possit Luciane? alia namque aliò

1 Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐγχέλυν, οὐ πρὶν ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. οἱ μὲν εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, εἶτεν Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. ἁ γὰρ πάντως] Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est verbis ultrò citroque pessimè trajectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest: εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐγχέλυν οὐ πρὶν ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Οἱ μὲν εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἐγώ, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος εἶτεν Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. ἁ γὰρ πάντως. Marc.

1 Σὺ

γή. Λυ. ἄκων καὶ Ἑρμότιμε, ἀ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τῷ αἱρέσει τῶν ὄντων τε, καὶ ἡμῶν. ἀδὲ τοῦτο δὴ τὸ ἓν λόγῳ ποιήσωμεν, ὅπῃ ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἴσως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνα, ἢ Βάκτρα ἀπιόντες. ἀδὲ γὰρ ἀδύνατον ἐκεῖνο καλῶς ἔχῃ, τῇ τύχῃ ἐπιτρέψειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλομένους, εἰ καὶ ἀνὰ ἐξεπίστως ὁρμήσειμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν πᾶσαν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γένεσθαι. καὶ ἴσως πού τι ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε ἐκ τῶν μεγάλων, οὐκ οἰόμεθα δεῖν ἀποβάλλειν ἀναβριπίσαντας, ἀδὲ ἐς ξένον κομιδῇ καταβαλεῖν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ Ἰόνιον ἀφιέντας ἁλιεύσειν. ὅτι ἀδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν δικαίως τῇ τύχῃ, εἰ τοξεύσαντα, καὶ ἀκοντίζοντα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ ἀδὲ τὸν Ὁμηρικὸν τοξότην κατατοξεῦσαι, ὃς, δέον τῷ πελειάδι καταβαλεῖν, ὁ δῆ, τὴν μήλινθον ἔτρωσε. ὁ πτῆνος οἶμαι. ἀλλὰ δικαίως ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν ποιητῶν, τεθηπέναι τὸν τοξεύσαντα, καὶ ἀπιστεῖν τοῦ τοξεύματος ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅπῃ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τὴν πεπλανημένην μίαν ἀγνοοῦντες, ἐμπέσειμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, aliò tendit. *Lucian.* Quare egregie Hermotime non parvo opus est consilio in eligendis cùm viis, tum ducibus. Neque quod dictitant, faciemus, quocunque nos pedes ferant, ibimus. Nam sic non per eam quæ Corinthum, sed quæ Babylonem, aut Bactra ducit, imprudentes iremus. Neque enim bene consultum est, si fortunæ rem committamus, ut tanquam optimam eligentes, etiam sine pervestigatione, in unam aliquam quamcunque tandem temerè feremur. Illud enim fieri potest, & fortè jam olim in tanta temporis longinquitate factum est. Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeò magnis spem temerè abjiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod ajunt, Ægæum aut Ionium mare transmittere volentes. Quando neque fortunam rectè accusaremus, si sagittando, & jaculando, Verum non sit prorsus assequuta, quippe quod in sexcentis mendaciis est unicum. Quod ne Homerico quidem sagittario concessum est, qui cùm sagittis columbam petere debuisset, funem rupit. Is autem opinor Teucer fuit. Sed longè magis rationi est consentaneum, speres fore ut multa vulnerentur, & in veli jactum incidant, quàm omnino unum illud ex omnibus. Non exiguum autem esse periculum, si non in rectam, sed in aliquam ex deviis incidamus imprudentes, sperantes fore ut meliorem pro nobis fortuna eligat, ex-

1 Ἐπὶ ῥιπὸς] Paræmiogr. hoc autem proverbium εἴρεσθαι ὅτι τὸ πάνυ ἀπόρων ἐστὶ καὶ οὐδὲ εἰς λύσιν ὑπερτοιοῦμενον. Bourd. Ἐπὶ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ Ἰόνιον διαπλεῦσαι Θάλητος] Θαλῆν Μιλήσιον, κἂν ὅτι ῥιπὸς πλεύσεις, inquit Poëta ἄδηλον, Similiter Aristophanes in Pace: Κύρβις ἔκαμε, κἀγὼ ὅτι ῥιπὸς πλέοις. Menagius.

1 Δι-

εἰκάζειν οἶμαι. εὖδι γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀσφαλῶς ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐπὶ δεξιὰ τῆ πλεύσῃ τῆς αὐτὸν, τὸ λοιπὸν λυσιμελῶς, ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ διδύσκει, καὶ κεφαλαργεῖν ὑπὸ τῆς σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς μὲν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι, καὶ ἕλκειν τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῖσαι ἐθέλουσι. καὶ νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἁμιλλᾶσθαι, καὶ ναυῶν δίπαγῆ, οἵαν διαφέρειν ἀπὸς τηλικοῦτον κλύδωνα. Ερμ. ὕτω γε ἄμεινον ἢ Λυκῖνε δοκεῖ πολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἂν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ὅτι ἡγεμόνας ἀμείνους, ὅτι κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψῃ, καὶ τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος ἴχνη πατήσων. ἄλλως δ', ἀνάγκη. Λυ. ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν ὂν Ἑρμότιμε εἰρηκας; οὕτως γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τοῦ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρου ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀπελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος. ὥστε, εἰ πᾶσι πιστεῦσαι χρή, ὅπως γελοιότερον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως. μακρὰ γὰρ ἀσφαλέστερον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν πάλαι ὑπαρχόμενον. ἐπὶ φέρε, εἴ πῃ δυνατὸν νῦν ἔχω, ἀγνοοῦντα ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεῦων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀπὸς μόνα γε εἰδὼς τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι πρώτην, ἔπειτα θεῶν τινα ἀναβιώναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ τὰς ἄλλας, solamque hanc viam ingresso: revocaret, Platonem & Pythagoram, & Aristotelem atque alios:

exprimo ni fallor. Neque enim amplius reverti, & retro incolumem servari facile est, siquis funè soluto navi se commiserit: verùm necesse est in pelago jactari, plerumque nauseando, trepitando, & capitis gravedine laborando propter fluctuum agitationem, cùm operæpretium fuisset ab initio ante discessum conscensa specula explorare num navigabile esset mare, & secundus flaret ventus Corinthum navigare volentibus: & per Iovem optimus quispiam gubernator eligendus fuisset, & bene compacta navis, quæ tantis fluctibus sustinendis par esset. *Hermot.* Sic quidem Luciane, multò melius fieret. Verùm scio equidem te perlustratis omnibus, non alios, non meliores duces, non peritiores gubernatores quàm Stoicos inventurum: & si quando Corinthum proficisci velis, illos secuturum per Chrysippi & Zenonis vestigia incedendo: alioqui non possis. *Lucian.* Vides Hermotime ut hoc ex communi sententia dixisti? Id ipsum enim dixerit qui Platonem comitatur, & qui Epicurum sequitur, aliique, me non nisi secum Corinthum aditurum. Itaque vel omnibus credendum, quod maximè ridiculum est, aut similiter diffidendum: quod est longè tutissimum, donec vera pollicentem invenerimus. Age verò, si ut nunc sunt res meæ ignorans adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestras partes, tibi credendo, deligerem, viro quidem amico, sed Stoicæ tantùm disciplinæ gnaro, deinde Deorum aliquis in vitam

οἱ ζ, παρεστῶτες, ἐρωτῶεν με, καὶ τὸ δι' εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον, καὶ Ζήνωνα σοφιστὰς ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων σοῦ πολὺ, χθὲς, καὶ σοῦ λυομένους, μήτε λόγων μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειρασθεὶς ὅλως ὧν φαμὲν, εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀπεργασαίμεθα αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπιθυμῶ φίλῳ ἀνδρὶ; ἀλλὰ φαῖεν ἂν οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὃς τίς ποτέ ἐστι, οὐδὲ οὐκεῖνος ἡμᾶς. ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγνῶναι, οὐδὲ ἑρπίλῳ ἡμῶν καταδικαστῆναι, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν τῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ τούτων ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται ὦ Λυκῖνε, οὐχ ὕτω ποιοῦσιν ἀλλὰ τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ ἕτερον μὲν ἀκούειν, ἕτερον δὲ ἑτέρου, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον ἀντιξετάζοντας τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε, καὶ ψευδῆ. καὶ τῷ γε μὴ ὕτω ποιοῦσιν, ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιοῦτο, ἅτινα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι λέγων ὦ Λυκῖνε, εἴ τις αὐτόψ μηδὲ πώποτε ἄλλως ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν, διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τὸ παράπαν, ἔν τινι συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμοῦ ἐν γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκούς, ἢ ξανθούς, μηδὲ ἄλλο τι, ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ ζ δὴ, πόθεν ταῦτα ὦ

lios: illi autem circunstantes interrogarent me, & tractum in jus, contumeliæ singuli reum facerent, dicentes, Quid causæ fuit, optime Luciane, cur adhibita nescio cui fide, Chrysippum & Zenonem nobis longè senioribus, heri ac pridie natis anteposueris, cùm neque nobiscum communicaveris, neque eorum quæ dicimus, periculum feceris. Si hæc dicerent, quidnam illis responderem? Num suffecerit, si dicam, me Hermotimo viro amico credidisse? At, scio, dicerent illi. Nos, Luciane, Hermotimum hunc non novimus, neque ille nos. Quare nec omnes despiciendi, nec indicta causa condemnandi fuimus, ei fidem adhibendo qui unicam in philosophia viam, ac neque eam fortassis exquisitè noverit. At, ô Luciane, non præscribunt judicibus legislatores ut ita faciant, nimirum ut altero tantum audito, alteri facultatem dicendi ea quæ conferre sibi putat, non concedant: sed utramque partem pariter audiant, ut faciliùs examinatis orationibus, verum & falsum comperiant. At nisi sic faciant, potestatem facit lex ad judicium aliud provocandi, ut sibi dicenda dicant. Aut si fortè quispiam illorum interrogaret me, dicens, Dic mihi, Luciane, si quis Æthiops qui homines alios quales nos sumus nusquam vidisset, quòd nunquam omnino peregrè fuisset profectus, in aliquo Æthiopum cœtu affirmaret, diceretque nullibi gentium homines esse albos, vel flavos, nec alteriùs coloris quàm nigros, numquid ipsis fidem faceret? Diceret autem ipsi aliquis ex senioribus Æthiopum, Tu verò audacissime, unde hæc nosti,

θρασύτατε οἶσθα, ἐγὼ ἀπειδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμοῦ, οὐδὲ τὴ Δία τὸ ὦ ἐξ ἡμῶν τοὺς ἄλλους οἷδας; ὁποῖά ἐστι, φαίλω ἂν ἔγωγε εἰνιχια ἐωωτῆναι τ' ἀρεσθύτλω, ἢ πῶς ἂ Ἑρμότιμε συμξυλεύεις; Ερμ. Ὕπο. δικαιότατα γὰ ἐπαλῆξαι δικαίως. Λυ. καὶ γὰ ἔγωγε ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο, σὸν ἐγ οἶδα, ἐμοὶ δ' ὡμείως κὴ σοὶ δόξει. ἐμοὶ δ' γὰ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ. Ερμο. τί ποῖον; Λυ. ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἄνηρ, καὶ φήσει ὡς με ὠδὲ πως. ἀνάλογον τίνων κείθω τις ἡμῖν ὦ Λυκῖνε, τὰ Στοϊκῶν μόνα εἰδὼς ἐαθά ὥρ ὁ σὸς φίλος ὅτος, ὁ Ἑρμότιμος. δεδημήκασ' ἢ μηδὲ πώποτε, μήτε εἰς Πλάτωνος, μήτε ἐς Ἐπίκουρον, μὴ ἢ ὅλως ὡς ἄλλον πνά. εἰ τίνων λέγοι, μηδὲν ἄτοπ καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἶτα τὰ τ' ὄντος ἐστι, καὶ ἃ ἐκεῖνοι φασιν, σὸκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειε σοι, ὡς πάντων ἀπαφανόμενος. καὶ πῶς, ἢ εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τ' ἄλλου πόδα ὠθελήσας; [2] τί βάλλ' ἐπικείνωμι αὐτῷ, τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στοϊκῶν, καὶ πάντων ἀμαθέστερόν ἐσμεν, ὡς ἂν τῶν τοιούτων φιλοσοφιῶν ἀξιόντες. σὸκ ἀγνοοῦμεν ἢ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος, καὶ κεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι ὡς ἡμᾶς, ἢ ἀναπίπτει γε αὐτός. [3] ὠθελὼς αὐτός. ἢ νομίζεις σὺ τοῦτο σωπήσεσθαι ἡμῖν τὰς ἀμφὶ τ' Πλάτωνος ignorare. Præceptor enim illa quoque inter differendum nobis proponit, idemque subvertit. Num verò hic taciturus existimas Pla-

nosti, nusquam enim peregrè à nobis es profectus, neque scis qualia sint quæ apud alios populos extant, annon rectè dicerem senem hunc justa interrogasse? aut quid tu Hermotime consilii habes? *Hermot.* Id ipsum. Nam mihi videtur eum justissimè consternasse. *Lucian.* Et mihi quidem Hermotime. Sed quod posthac dicturus sum, nondum scio an id mecum sentias: id enim equidem omnino sentio. *Hermot.* Quale-nam illud est? *Lucian.* Addet nimirum ille, & sic mihi dicet. Eadem igitur ratione, Luciane, nobis proponatur aliquis, qui sola Stoicorum placita calleat, sicuti amicus hic tuus Hermotimus: nec peregrè unquam sit profectus, neque ad Platonis Academiam, neque ad Epicurum, neque omnino ad alium quempiam. Itaque si diceret nihil ità pulchrum, nihil ità verum apud multos reperiri, qualia Stoicorum sunt, quæque illi asserunt, annon meritò tibi videretur esse temerarius, qui de omnibus definiret, idque cùm unius sectæ gnarus esset, neque unquam ex Æthiopia vel alterum pedem protulisset. Quid vis ipsi respondeam? Verissimum illud videlicet, Nos Stoicorum placita etiam perdiscere, ac si secundum illa philosophari velimus: sed quæ dicuntur ab aliis non

1 Δικαίτατα γὰ ἐπαλῆξαι] Δικαίτατα γὰρ ὀπαλῆξαι. Marc.

2 Τί βάλλ' ἐπικείνωμι αὐτῷ, τὸ ἀληθέστατον] Excidit notatio personæ. Ἑρμότιμε, scilicet finis, αὐτῷ, Ἑρμοτ. τὸ ἀληθέστατον. Idem.

3 Πεφθὶς αὐτός. ἢ νομίζεις] Excidit notatio personæ Λυκίνε. πεφθὶς αὐτὸς. Λυκ. ἢ νομίζεις. Idem.

ἅπαντα, καὶ Πυθαγόρειοι, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ οὐ δὲ ἀναγελάσαιτο ἂν εἰπὼν ταῦτα ἐμὲ, οἷα ποιεῖ ὁ Λυκῖνος ὁ ἐπικωμῳδούμενος σου ὁ Ἑρμότιμος. ἄξιοι τοίνυν τοῖς ἀνιδίοις ἐκείνοις ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεσθαι τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν οἰκεῖοι φῶσιν, ἢ σὺ οἶδας, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθὲς. ὥσπερ ὦν ἵνα καὶ τὸ ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον τοῦτο ἔτι ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸ ἀέρα, ἢ πυξ κενὴν πληγὴν ἵνα καταφέρηται, ἢ ἀντεμπαίσειν δόξαν παίοντα, οὐδὲν ἀνακηκυχὼς αὐτὸν, ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἀμαχὸν ἵνα. ἢ σὲ ταῦτα μὲ οἴεσθαι ῥᾴδιον εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, ὑδένος ἀντιτεθησομένου αὐτοῖς, τῷ δὲ νικῶντι τῶν ἀγωνιστῶν κρίνειν, ὁποτέρου καταγνώσεται τὸν αὐτὸν, καὶ κρατήσει, ὃ δὴ ἀπαγορεύσει. ἄλλως δὲ, ἔ. μὴ τοίνυν μὴ δὲ Ἑρμότιμον, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῶν σκιαμαχοῦσι τοῖς ἡμῖν λάσιν, οἴεσθαι καρτεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναπτέσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἴη τοῖς τῶν παιδίων [1] οἰκοδομήμασιν. ἃ κατασκευάσαντες οἰκεῖοι ἀδείᾳ, οὐδὲν ἀναπτέρωσιν. ἢ καὶ νὴ Δία τοῖς τοιχίοις μελετῶσιν. οἱ κέραμοι ἵνα σωρηδὸν πεσόντες, ἔπειτα ἐπὶ κοινοῦ πήξαντες, ὑπόρροα τεθήμενοι, κονιορτὸν ἀφίεντες. καὶ ὦ τοῦχοί ποτε, καὶ ἁμπίπρασι τὰ κέραμα, ἀνέκραγον οὐδὲν,

Platonicos, & Epicureos, tum etiam alios? Annon in risum soluti dicerent, qualia facit familiaris tuus Hermotimus, Luciane: æquum censet adversariis fidem de rebus nostris habere, & dogmata nostra putat esse cujusmodi dicunt illi, sive ea nesciunt, sive verum celant. Numquid siquem ex athletis exercentem se viderit ante certamen, calcitrantem in aërem, aut pugnis inanem quampiam plagam inferentem, quasi cæderet adversarium, ideo illum certaminis præses ut invictum statim proclamabit? Annon contrà existimabit facilem esse ac tutam hanc strenuitatem, nullo ipsi repugnante adversario: tum verò decernendam victoriam, quum adversarium ipsum expugnarit & devicerit: hic vero cesserit alioqui nequaquam? Proinde neque Hermotimus ab iis de quibus præceptores sui adversus nos abientes, ut adversus umbras pugnant, illos victores esse putet, vel talia esse nostra, ut facilè subvertantur. Quoniam illud esset persimile puerorum ædiculis, quas illi infirmas parant, & protinus subvertunt. Vel per Iovem iis qui sagittando se exercent, qui colligatis stipulis, contoque infixis, nec procul positis emisso telo jaculantur, & si fortè stipulas attigerint & penetrarint; ilico

1 Οἰκοδομήμασιν] Eadem Iul. Imperator in Epist. Ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζοιμι, οἱ πρὸ τῆς θύρας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλοῦ κλύζεσθαι. Locus autem Homeri quem imitandum sibi proponit Iulia. est Iliad. 5. Tangit Pisid.

Ὡς συλλογισμοῖσι δύλιδα νύμφαι,
Καὶ κῖσσα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,
Τὰ λεπτὰ κέρρα συλλεγόντων εἰς σχῆμα.

Habet sequens illud ἀσπίδων ἀμφοτέρωθεν. Ex Homero. *Bourd.*

ὡς τι μέγα πεπόηκοτες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος ἀφ' ἵππων. ἀλλ' ὁ Πέρσης γε ἅτε πεζὸς, ὁδὲ Σκύθης, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ τοιοῦτον μὲν αὐτοὶ κινήσωμεν ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύσουσιν. ἔπειτα δὴ, καὶ τὰ τοξεύματα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ παρεμένοντα τῷ βέλει, ἔστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ἀφιπτάμενα ὡς ἔνι μάλιστα. ἥκιστα γάρ οἱ ὡς τὸ πολὺ καταβαλοῦσι, καὶ ἐρίφων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ὧν δὲ ποτε καὶ ἐπὶ σκοπὸν δεῖ πτεροῦσθαι καὶ τόνον ἀπὸ πλευρᾶς, ξύλον ἀνέτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοείου παρεσκευασμένοι, διελαύνουσι, καὶ ὅτι πιστεύουσι, κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τὰς οἰσύας. εἰπὲ τοίνυν ὦ Λυκῖνε παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα παρεσκευασμένοι, καταβαλοῦσι. εἶτα φασὶν, ἀνδρῶν ὑπερλισμένων κεκρατηκέναι. καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας. καὶ κρατήσαντες ὡς τὸ εἰκὸς κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἔγωγε πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι πρὸς τὸν Ἕκτορα, Οὐ γὰρ ἐμὴς Κόρυθος λώσουσι μέτωπον. ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὡς τις μέρος ἕκαστος. ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι δοκῇ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐν Σικελίᾳ, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλείστα. τὸν γὰρ συρακούσιον Γέλωνα, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιστολὰς ἀφελαμένην αὐτὸν, ἀδείως τολμῆσαι ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή ἵνα γυναῖκα ξένῃ συνευνηθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι. τὸν δ', ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ γυναικὶ ἐλθόντα τῇ ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι σὺν ἐμοὶ ὤσει πρὸς αὐτὸν, ilico exclamant ac si rem magnam præstiterint, quòd telum ipsis hæc cremia traniverberarit. Atqui non Persæ, non Scythæ quotquot sunt sagittarii, sic faciunt. Sed primùm quidem ipsi dum ab equis moventur, ut plurimum jaculantur. Deinde etiam, ea quæ sagittis petunt moveri volunt, nec loco consistere, nec telum expectare donec inciderit, sed ut plurimum aufugere. Feras autem plerumque sagittis conficiunt, & volucres nonnulli assequuntur. Quòd si quando opus est ut ictum in scopum intendere experiantur, lignum solidum, vel scutum è crudo bovis tergore confectum proponentes transfigunt, atque ita suas etiam sagittas arma penetraturas credunt. Quare ô Luciane Hermotimo dic nostro nomine, præceptores ipsius proposita cremia telis petere, deinde dicere armatos homines à se superatos esse, inque nostras imagines depictas pugiles agere, quibus ut par est superatis nos victos esse existiment. At illis dicere possit unusquisque nostrûm ea quæ de Hectore Achilles; *Namque mea galeæ faciem spectare timebunt.* Hæc simul omnes, singulatim unusquisque dixerit. Mihi autem videtur Plato aliquid ex iis quæ in Sicilia acciderunt, ut qui multa sciat, narraturus. Dicunt enim Geloni Syracusanorum tyranno fœtidum os fuisse, idque ipsum perquam diu latuisse, cùm nemo virum qui rex esset, arguere auderet, donec peregrina mulier cum ipso congressa, ut res se haberet, dicere ausa est. Eum verò ad uxorem iratum venisse, quòd fœtoris quem ipsa potissimum nosse debuerat, minimè

εἰδῆται μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δ', Δημητίαδ συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὥσπερ γὰρ ἂν μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλα ἀνδρὸς, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνθρώποις τοιοῦτό τι λανθάνειν τὸ σῶμα. καὶ Ἑρμότιμον τοιγαροῦν ἅπτ μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυσῶν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖν οἵου τὰ ἄλλων τὰ σώματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴ μὴ λιπὼν αὐτὸν ἀπῆλθον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ἀρμήσειμι, πιστεύσας τινὶ τῷ μόνῳ Πλάτωνι ὁμιληκότων. εἰ τι λόγῳ ξυνιέλων φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἡ αἵρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι. ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον. Ερμ. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῶν ἱερῶν, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀπιέναι ἐάσωμεν. ἐγὼ γὰρ ἐμοὶ αἰσχυνοίμην αὐτοῖς. ναὶ δ', ἐγώ τε, καὶ σύ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξιστάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶναι. Αἰθίοπας δ', ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐπὶ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον; Λυ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπέστωσαν ἐκποδών, εἰ σοι δοκεῖ περιεῖναι εἶναι πρὸς τὸν λόγον. σὺ δὲ λέγε ἤδη. χαυμαστὸν γὰρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Ερμ. δοκεῖ μοι ὦ Λυκῖνε καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπιξιλέῃ τις ἑκάστων. ὅτῳ δ' σκόπει, ὦ πῆς λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς εἰ δύο δυάδες, τὸ πεπαρὸν ἀριθμὸν ἀπτελοῦσιν, ἆρα δεῖσθαι πρόσεστιν ἐπὶ σωμάτων τὰ ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μή τις ἄρα ἔτι πύνμὲ monuisset. Ipsam autem sibi veniam concedi deprecatam esse, quòd non alium experta virum, neque propiùs collocuta, talem à viris omnibus animam ore exhalari putaret. Itaque Hermotimus quia cum solis Stoicis commercium habuit, dixerit Plato, qualia sint aliorum ora meritò ignorat. Similia quoque Chrysippus, atque his plura diceret, si ipsum incognitum relinquerem, & soli cuipiam ex iis qui cum Platone versati sunt adhibita fide, ad Platonem me conferrem. Vno verbo summam complectens dico, Dum incertum fuerit quænam vera sit Philosophiæ secta, nullam esse eligendam. Hoc enim est in alias contumeliosum. *Hermot.* Per Vestam obsecro Luciane, Platonem, Aristotelem, Epicurum, aliosque missos faciamus. Neque enim cum illis confligere me decet. Cæterùm nos, ego inquam & tu, per nos ipsos ditcutiamus, num sit res philosophica, cujusmodi eam esse affirmo. Æthiopas autem, aut Gelonis uxorem, quid ex Syracusis ad hunc sermonem vocare opus erat? *Lucian.* Procul sanè abeant, si tibi ad sermonem hunc videntur supervacanei. Tu verò jam loquere: videris enim mirum quid dicturus. *Hermot.* Videtur mihi Luciane, id omnino fieri posse, ut qui Stoicorum duntaxat placita didicerit, ex his verum noscat, quanvis aliorum singula discendo non persequutus sit. Sic etiam considera, siquis hoc solùm tibi dixerit geminas dyades quaternarium numerum absolvere: num erit circumeundum ut ex omnibus aliis arithmetices peritis sciscitéris, numquis sit qui eas quinque

πε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι; ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; Λυ. αὐτίκα ὦ Ἑρμότιμε. Ερμο. τί ποτ' ἂν ἀδύναιο εἶναί σοι δεικτὸν, ὑπὸτυγχάνοντά τινα μόνον τῶν Στωϊκῶν λεγομένων ἀληθῆ, πίστεως αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι ἕτερα ἄλλων. εἰδότι σὺν ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε φαίνοιτο, ἢ εἰ μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγοιεν; Λυ. ἀδὲν πρὸς ἔπος ὦ Ἑρμότιμε. τὰ δὲ ὁμολογούμενα, ταῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάζεις, πάνυ διαφέροντα αὐτῶν. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ὥτινι ὑπέτυχες, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντρίσας, τ ἑπτὰ, ἢ ἐνδέκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; Ερμο. σὺν ἐγωγε. ἢ μᾶλλον ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Λυ. τί δαί, ὑπέτυχάς πώποτε, καὶ ὡς χαρίεντα, πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ δόξης, ἢ πέλας; Ερμο. ἀδαμῶς. Λυ. ὄρα πίνων μήπως με διαλογίζῃ ὦ ἑταῖρε. καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα. ζητοῦντων δὲ ἡμῶν εἴτινες ἀληθεύουσιν οἱ φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς αὐτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες. ὥστε ἄδηλον εἰ ἄτως ἔχει. φαῖεν δ' ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μᾶλλον ἄτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δ', πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά. ἢ σ' ἔδοκεῖ σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ ἡδὺ, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι, οἱ Ἐπικούρειοι δ', τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζῃ καὶ ἀσώματόν τι εἶναι ὄν, ἀλλ' ὡσπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβών, aut ſeptem conſtituere dicat? annon illico intellexeris eum virum vera dicere? *Lucian.* Ilico Hermotime. *Hermot.* Cur igitur fieri non poſſe putas, ut qui in Stoicos vera dicentes tantùm inciderit, ipſis credat, nec aliis opus amplius habeat, cùm ſciat nunquam fore ut quatuor quinque ſint, non ſi ſexcenti Platones, aut Pythagoræ dicant. *Lucian.* Nihil ad verſum, ô Hermotime. Nam ea quæ certa ſunt dubiis aſſimilas, valdè inter ſe diſſidentia. Aut quid dicas? Eſtne aliquis in quem incideris qui dicat geminas dyadas conjunctas, ſeptenarium, aut undecenarium numerum conſtituere? *Hermot.* Non ego, aut inſaniret, qui quatuor non convenire diceret. *Lucian.* Quid autem? incidiſti-ne aliquando, (per gratias obſecro da operam ut verum eloquaris) in Stoicum aliquem & Epicureum, qui de principio, aut fine non diſſiderent? *Hermot.* Nuſquam. *Lucian.* Vide, ô generoſe, ne me, præſertim amicum fallas. Cùm enim quæramus quinam in philoſophia verum dicant, tu illud præreptum, Stoicis attribuiſti, dicens hos eſſe qui bis duo quatuor eſſe ſtatuerint. Quod quidem an ita ſe habeat incertum eſt. Etenim Epicurei vel Platonici dicere poſſent, ſe quidem ita componere, nos verò quinque aut ſeptem illa eſſe dicere. Annon videntur tibi hoc facere, quando vos ſolum honeſtum bonum eſſe ducitis, Epicurei verò ſolum jucundum, & quando vos dicitis Corporea eſſe omnia: Plato verò putat aliquid in rerum natura eſſe incorporeum? Sed quod dixi, avidè prorſus quæſtionem comprehendens, ut

[1] ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρείττους μάλιστα οἶμαι δεῖ. ἂν μὲν οὖν φαίνηται ῥᾴδιον τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστι μόνον τὰ δὶς δύο, τετταρα ἡγεῖσθαι, ὥσπερ σιωπᾶν δεῖ τοῖς ἄλλοις. ἄχρι δ' ἂν αὐτὸ τοῦτο πέρα ἀμφισβητῆται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, καὶ εἰδέναι ὅτι χρὴ δικάζειν δέξασθαι. Ερμο. ἔμοιγε δοκεῖς ὦ Λυκῖνε ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. Λυ. ἐκεῖνο σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἐπερῶντι τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις. Ερμο. εἴρηκα οἷόν τι λέγω. δοκῶ γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ εἰς τὸ Διονύσου τὸ ἱερόν. εἶτα βούτοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι δηπου δῆπα ἀμφοτέρους ἐρευνῆσαι αὐτούς, ὁπότερον ἂν κέλητα ἔχῃ τὴν φιάλην. Λυ. καὶ μάλα. Ερ. ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερον. Λυ. πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν; Ερμῆ. ἐκεῖνο ἂν δοκῶ σοι σκοπεῖν πρὸς τοῦτο, εἰ ἔτι ἐν τῷ ἑτέρῳ εὑρεῖν αὐτὴν, εἰ μὴ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἀπολύσεις. φαίνεται γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. Λυ. πρόδηλον. Ερμῆ. καὶ εἰ μὴ εὑρεθήσεται ἐν τῷ ἑτέρῳ τοῦτο, ὁ ἕτερον πάντως ἔχει. καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ ὕττω δεῖ. Λυ. ἔχει γάρ. Ερμῆ. καὶ ἡμεῖς οἶμαι εἰ εὑρήσομεν ἤδη πρὸ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τὰς ἄλλας ἀξιώσομεν; ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν. ἢ πῶς γὰρ ἔτι ἐκεῖνα ζητήσομεν; Λυ. ὀθνεῖος, ἔοικε εὑρήτης. καὶ εὑρήτης, ἔχοιτ' εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ὧν τὸ ἀπολωλός. ἢ εἰ ὅλως

ut citra controversiam Stoicis proprium illud habendum dedisti, quanvis id sibi vendicarent alii, suumque esse assererent, hic certè judicio potissimum opus esse existimo. Si igitur palam est solorum esse Stoicorum putare bis duo esse quatuor, jam est aliis tacendum. Sed quamdiu de hoc ipso contendent, omnes pariter sunt audiendi, aut pro comperto habendum quòd ad gratiam judicare videbimur. *Herm.* Non videris mihi, Luciane, intelligere quid dicere velim. *Lucian.* Clariùs ergo est dicendum: num diversum quid, non verò tale quid eloquêris. *Hermot.* Scies illicò cujusmodi sit quod dico. Ponamus enim duos aliquos in Æsculapii, vel Bacchi fanum ingressos, deinde sacrum aliquam phialam amissam esse: ambos perscrutari oportebit, uter illorum abditam in sinu phialam habeat. *Lucian.* Maximè. *Hermot.* Omnino autem alter habet. *Lucian.* Quidni, siquidem amissa est? *Hermot.* Proinde si ipsam apud priorem inveneris, non etiam alterum exues: palam enim est non habere *Lucian.* Palam est sanè. *Hermot.* Si verò in sinu prioris non invenerimus, alter omnino habet, neque sic ulla perscrutatione opus est. *Lucian.* Habet enim *Hermot.* Ergo nos quoque si jam apud Stoicos phialam invenerimus, alios perscrutari amplius nolumus, habentes quod jamdudum quærebamus. Etenim cujus rei gratia adhuc laboraremus? *Lucian.* Nullius: siquidem inveniis, & inventa scire potestis, id esse quod amissum fuerat: aut si planè cognitum

1 Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν] Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. Marc.

γνώρισμα ὑμῖν εἰη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲ ὑ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τ νεὼν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τ ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φῶρα ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί ἴσως. εἶτα κἀγὼ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὄ, ἢ ποτέ ἐστι, εἴτε φιάλη ἴς, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος. ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλο ἄλλο εἶναι λέγουσι, κἠ οὐδὲ περὶ τ ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν. ἀλλ' οἱ μέ, χαλκοῦ. οἱ δὲ, ἀργύρου. οἱ δὲ, χρυσοῦ. οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν. ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀπελθόντας τὰς εἰσελθούσας, εἰ βούλῃ εὑρεῖν. τὸ ἀπολωλός. κἠ γὰρ ἂν ἐξέλθῃ τῷ πρώτῳ εὐθὺς οὗτος φιάλην χρυσῆν, ἔτι κἀγὼ τὰς ἄλλας σοι ἀπολύσω. Ερμο. Λέγε τί ὦ Λυκῖνε; Λυ. ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἐῶν. εἰ δ' κἠ τοῦτο μὴ πάντων ὁμολογήσειν, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντες φασιν εἶναι τὴν φιάλην. εἰ δ' κἠ μᾶλλον γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, κἠ σὺ ἐξέλθῃ τῷ πρώτῳ εὐθὺς φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ ἕτω πάνυ διερευνωμένου τὰς ἄλλας. ὃ γὰρ δῆλόν σοι εἰ αὐτὴ ἐῶ ἡ θεός. ἢ σόν σοὶ πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; Ερ. ἔγωγε. Λυ. δεῖσθαι δὴ ἐπὶ πάντας εἶναι ἐρευνῶντα, κἠ τὰ παρ' ἑκάστου εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον κομίζοντα, εἰκάζειν ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι. κἠ γὰρ αὐτὸ τὸν πολλὴν ἀπορίαν παρέχοντα, τοῦτό ἐστιν ὅτι ἕκαστος τ ἀπολωλυμένου ἔχει τι πάντως. ὁ μὲ, σκύφον. ὁ δ', φιάλην, ὁ δ', στέφανον. κἠ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ. ὁ δ', ἐκ χρυσοῦ. ὁ δ', ἀργύρου. εἰ δ' ὁ ἔχθ., τοῦτο ἱερὸν ἐστι, οὐδέπω δῆλον, πᾶσι τοίνυν ἀνάγκη ἀπιέναι,

tum vobis esset donarium. Nunc autem, amice, Primùm quidem duo in templum non sunt ingressi, ut necesse sit alterum ipsorum habere furta, sed quamplurimi. Deinde etiam incertum est quidnam id sit quod amissum est, phiala-ne aliqua, an scyphus, an corona. Quotquot enim sunt sacerdotes, alius aliud esse dicunt, ac neque de materia ipsa conveniunt: sed alii æneum, alii argenteum, alii aureum, alii stanneum ipsum esse dicunt. Itaque planè necesse est eos omnes qui ingressi sunt exuere, si rem amissam invenire velis. Ac quanvis apud primum phialam auream statim inveneris, exuendi tibi sunt etiamnum alii. *Hermot.* Quid ita Luciane? *Lucian.* Quia non liquet, sit-ne phiala quod amissum erat. Tametsi verò hoc omnes confiteantur: non tamen omnes auream phialam esse affirmant. Ac etiamsi notissimum id esset amissam esse phialam auream, tuque phialam auream apud primum invenisses, ne sic quidem alios perscrutari desineres. Etenim sit-ne Dei illa, tibi non constat: aut non putas multas esse phialas aureas? *Hermot.* Sanè censeo. *Lucian.* Oportebit igitur omnes perscruteris, & omnibus quæ apud unumquemque inveneris, in medio depositis, conjicias quodnam ex iis divinum donarium existimare conveniat. Etenim hoc multam dubitationem præbet, quòd eorum qui exuti fuerunt, unusquisque omnino aliquid habet: hic scyphum, ille phialam, alius coronam: Hic quidem ex ære, ille verò ex auro, alius tandem ex argento. An verò sacrum sit, quod habet, nondum liquet. Quare prorsus cogeris

ὄν τινα ἱερόσυλον εἶπῃς. ὅπως μή, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ ὅτῳ, ὅτις ὁ τὰ σὰ θεὸν ὑφηρημένος. ἴσι γὰρ καὶ ἰδιάζοντα ἔχειν. τὸ δ' αὖπον τῆς ἀγνοίας, ἣν ἔσαν οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. ζημία γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι. ὡς εἰ μὲ ἐπιγράψαιτο θεὸν τὸ ὄνομα, ἢ ἀναθεὶς, ἦτον ἂν ἐνόμισμα. καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγραφομένην, ἐπιπαύεσθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀρῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἐωρακέναι πολλάκις. Ερμο. καὶ ὀρθῶς οἴει. πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχοῦ. Λυ. ἦ ἔν ποτε καὶ τοὺς Ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; Ερ. νὴ Δία ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τοῦ Ἐνδιαυοδικῶν, Εὐανδρίδα τοῦ Ἠλείου θέαν μοι προκαλεσάμενος σὺν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπιθυμῶν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ ἐν τοῖς Ἐνδιαυοδίκαις γιγνόμενα. Λυ. οἶσθα ἔν καὶ τοῦτο, πῶς κληρῶσιν ὅν τινα ὦ τινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν; Ερμο. οἶδα γάρ. Λυ. ἄκουε ἄμεινον σὺ εἰπὼν, ἐγγύθεν ἰδών. Ερμο. τὸ μὲν παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δύφης. Λυ. μὴ μοι τὰ πάλαι ὦ Ἑρμότιμε, ἃ ἴσως εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. Ερ. [1] κάλπις δέχουσι πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ. ἐς

geris dubitare quem ſacrilegum appelles. Quandoquidem etſi omnes ſimilia haberent, neque ſic conſtaret, quiſnam Deo ſacra fuſtuliſſet. Etenim hæc etiam privata habere licet. Ignorantiæ autem una, opinor, eſt cauſa, quòd amiſſa phiala nullo titulo ſit inſcripta. Ponamus enim amiſſam eſſe phialam, quæ ſi vel Dei vel ejus qui conſecravit, nomen inſcriptum haberet, minus laboraremus: & inventa ea quæ titulo notata eſſet, alios exuere & perturbare deſineremus. Opinor autem te, Hermotime, etiam gymnicos ludos ſæpe jam vidiſſe. *Hermot.* Et rectè quidem opinaris, nam & ſæpe, & multis in locis vidi. *Lucian.* Numquid igitur etiam aliquando juxta Athlothetas conſediſti? *Hermot.* Per lovem nuper in Olympiis ad judicum lævam: Evandrida Elei filio inter ſuos cives ſpectaculum mihi præoccupante. Omnia enim quæ à judicibus fiunt, propiùs videre cupiebam. *Lucian.* Scisne igitur & hoc quomodo ſorte comperiant cuinam cum quoque ſit luctandum, aut pancratio decertandum? *Hermot.* Planè ſcio. *Lucian.* Quare tu melius dicere poſſis, ut qui propiùs videris. *Hermot.* Olim cum præſideret Hercules, lauri folia. *Lucian.* Ne mihi priſca, Hermotime, ſed quæ propiùs vidiſti, narres. *Hermot.* Argentea urna Deo ſacra in medio po-

1 Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic infra in hoc Dialogo in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna κληρωτηρίς, κάλπις. ὑδρία*, nec male doctus Grammatic. Heſych. apud quem κάλπις ἐπὶ τοῦ βαδίσεως ἢ ἐπὶ δρόμου, tangit enim rem quæ ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *Bourd.*

σωτίων ἐμβάλλον) κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι. ἐγγράφεται δ' ἐς δύο μέν, ἄλφα οὐ ἑκατέρῳ. ἐς δύο δ', τὸ βῆτα. καὶ ἐς ἄλλους δύο, τὸ γάμμα. καὶ ἑξῆς ἤδη τὰ αὐτὰ, ὡς τοσοῦτοι οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. ἐσπεσὼν δὲ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, ὥσπερ ἔζεμμένος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀναπαρ' ἕν κλῆρον ἕκαστος. καὶ μετ' ἐκεῖνον, ἕτερος, καὶ παρεσὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [1] ἀντέχει αὐτὸ τὴν χεῖρα, ἢ παρέχων ἀναγνῶναι ἔα, ἵνα τὸ γράμμα ἔστιν, ὃ ἀνέσπακεν. ἁπάντων δ' ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης οἶμαι, ἢ τις Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς, οὐκ ἔστι γὰρ τοῦτο μέμνημαι, σοφὸν ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστῶτων. καὶ ὅπως τὸ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτῃ. τὸ δ' τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως. καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταυτά. ὅπως μὲν γὰρ, ὡς ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνιοῦμαι, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δυοδέκα. ὡς δ' περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἑνδέκα, γράμμα δὲ περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγράφειν, συμβάλλει) αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο σὺν ἔχον. ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀναπάσῃ, ἐφεδρεύῃ, περιμένων ἐς ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται. ὃ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα. καὶ ἔστι τοῦτο ὃ μικρὰ δύτυχία τῷ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτι τοῖς κεκμηκόσι συμπαλαίειν. Λυ. ἔχ' ἀτρέμα. τοῦτο γὰρ

posita est: in eam parvæ sortes conjiciuntur, fabæ magnitudine, literis inscriptæ. Duabus, utrique nimirum *alpha*. inscribitur: duabus item *beta*, duabus quoque aliis *gamma*. ac deinceps, ordine literarum, si sint athletæ plures, duæ semper sortes eandem literam habent. Tum athletarum quisque accedit, & invocato Iove, manuque in urnam immissa, unam ex sortibus trahit, & post eum alter. Et astans unicuique flagellifer, protensa manu obstat quominus legant quænam sit litera quam traxit. Sed quum jam habent omnes, Alytarches opinor, aut judicum unus (non enim hoc amplius memini) circumeundo, sortes in orbem stantium inspicit. Sicque eum qui *alpha*. habet, cum eo qui *alpha*. alterum traxit, aut lucta aut [2] pancratio decertaturum committit: eum quoque qui *beta*. cum eo qui *beta*, similiter, aliosque eadem ratione qui easdem literas sortiuntur. Sic enim committuntur, si pari numero sint athletæ, ut octo, vel quatuor, vel duodecim, si verò impares, quinque, septem, novem, supervacua aliqua litera uni sorti inscripta, una cum aliis in urnam mittitur, literam aliam sibi respondentem non habens: quam qui traxerit, victori imminet, expectans dum illi certaverint: non enim oppositam literam habet. Nec parva est ista fœlicitas athletæ, quòd viribus integer, cum defessis est certaturus. *Lucian.* Quiesce. Hoc enim potissimum

1 Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. Bourd.

2 *Pancratio*] Pancratium quid tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert pancratium palæstram simul & pugillatum vocari. *Cogn.*

1 Ἐπ-

ἑξήκοντα μάλιστα. ἀκὴν ἐντεῦθεν ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους. Φέριδη δὴ, βούλομαί γάρ σε Ἐπικράτει ἀντὶ θεατὴ ποιῆσαι, [1] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα. καὶ ὃ ὑπέρειμι οἶμαι μαθεῖν ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἵνα μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζύξῃς αὐτούς. Ερμ. πῶς ὦ Λυκῖνε τοῦτο φῄς; Λυ. ἀδύνατόν ἐστιν οὕτως εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐν ᾧ τὸ ἔφεδρον. ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὑρεῖς, ὃ μὲν ἴσως μὴ εἰ ἐκείνου ἐστίν, ὃ δὲ ὑπέρηται ὅτι τὸ. κ. ἢ τὸ. μ. ἢ τὸ. ι. ἐστὶ τὸ χειρότατον τῶν ἔφεδρον. ἀλλ' ἐπειδὰν τοῦ. α. συντύχῃς, ζητεῖς τὸ ὕστερον α. ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη σεσώσῃς. συντυχὼν δ' αὖθις τῷ βήτᾳ, τὸ ὕστερον βῆτα ὅπως ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι. καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως ἄχρις ἂν ἐκείνου σοι ὑπολειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναζήτησον. Ερμ. τί οὖν εἰ ἐκείνῳ συντύχῃς, ἢ δευτέρῳ συντύχῃς, τί ποιήσεις; Λυ. οὐδὲν ἀλλὰ σὺ ὁ Ἐπικρατίδης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις. πότερον, αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι ὅτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δοὺς ἐπὶ πάντας σὺ κύκλῳ ἐλθὼν ἰδεῖν, εἴ πως αὐτοῦ γράμμα ὁμοιόν ἐστιν, ὡς ἐγὼ μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, σὺ δ' ἂν μάθοις τὸ ἔφεδρον; Ερμ. καὶ μάλ' ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι ἐπὶ γὰρ τὸ σύνεσις, ἵνα τὸ. ε. εὕρω πρῶτον, ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων ἐστί. Λυ. πῶς ὦ Ἑρμότιμε; Ερμ. ὅτι. τὸ. α. δύο αὐτῶν ἔχουσι. καὶ τὸ. β. ὁμοίως δύο. τὰ λοιπὰ δὲ πεντάδων ὄντων, μιᾶς ἐλλειπούσης ἑκατόν. Lucian. Quomodo Hermotime. Hermot. Ista. Literam *alpha.* duo ex ipsis habent: literam etiam *beta.* duo similiter: ex reliquis au-

mum egebam. Itaque cùm sint novem traxerunt omnes. habentque sortes. Tu verò circumeundo (nam te pro spectatore judicem facere volo) literas inspice, Non priùs cogniturum te puto quis sit imminens victori futurus, quàm ad omnes veneris, eosque copulaveris. *Hermot.* Quomodo hæc dicis, Luciane? *Lucian.* Non potes illico literam illam invenire quæ victori imminentem indicat, Aut literam fortè inveneris, neq; tamen scies ille ne sit. Non enim ante dictum est, literam *cappa.* vel *my.* vel *jota.* eam esse quæ ephedrum designat. Sed quum in *alpha.* incideris, quæris alium qui *alpha.* habeat, quo invento eos ad luctam copulas. Deinde quum in *beta.* incidisti, quæris ubi sit *beta.* alterum, inventoq oppositum. Et sic cum omnibus agis, donec, ille tibi relictus fuerit, qui solitariam adversario carentem literam obtinet. *Hermot.* Quid? si in illum primum, vel secundum incideris, quid facies? *Lucian.* Nihil equidem: verùm tu judex scire velim quid sis facturus. Vtrum dices hunc esse ephedrum, an verò in orbem eundo omnes erunt inspiciendi, num alicubi litera sit ipsi similis, ut nisi sortes omnium videris, ephedrum nosse non possis? *Hermot.* Atque Luciane facilè novero saltem in novem: si literam *Epsilon.* invenero primam, aut secundam, scio ephedrum esse eum qui hanc habet.

[1] Ἐπισκόπησον] Angl. ὑπηκοῦς. Mend. insta in hoc dial. nomina loquentium variè confusa erant. *Bourd.*

οἱ μῦ, τὸ. γ. οἱ ζ, τὸ. δ. πάντως ἀνταπάιωσι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τὰς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὅπως τὰ πέντε γράμματα. δῆλον δὴ ὅτι μόνον ἂν ἔτι τοῦτο προσθεῖον εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ. ε. καὶ ὁ τοῦτο ἀνταπαιτεῖς, ἔφεδρός ἐστι. Λυ. πότερον ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσωσι σ' σωφίσω, ἢ θέλεις ἀντείπω τί γε μοι δοκῶ; ὁποῖα ἂν ᾖ. Ερμο. νὴ Δία, ἀμφορῶ μόνον ὃ, τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον. Λυ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἰρηκας, οἷον, πρῶτα μ. α. δεύτερα ζ μ. β. καὶ κ' τὸ τρίτον ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τ' ἀθλητῶν. καὶ δίδωμί σοι ὀλυμπιάσιν ὕστερον γενέσθ. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀπέκτεις πέντε γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ. χ. καὶ τὸ. σ. καὶ τὸ. ξ. καὶ τὸ. κ. καὶ τὸ. θ. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τ' κλήρων τ' ὀκτὼ γράφομεν. τὸ ζ. μόνον ἐπὶ ᾧ σύτε τὸ δὴ καὶ δηλοῖ ἔμειλεν ἡμῖν τ' ἔφεδρον. τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ. ζ. τὸ, ἀμφιγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τ' ἐχρῆν αὐτὸ, ἵνα μὴ ἐπὶ πλείους ἑλλὼν εὕρῃς ὑδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν; ἐμοὶ γὰρ εἰ ἔχεις ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν πεπαίρεσθ. Ερ. δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. Λυ. ἐδὲ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον, τί γὰρ εἰ μὴ ᾖ γράμμα γράφοιμεν ἐπὶ τ' κλήρων, ἀλλὰ πνὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τ' γραμμάτων, κυνοκεφάλους πνας ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲ ἐάσεμεν, ἐπείπερ ἀλλ-

autem quatuor, alii literam *gamma*. alii *delta*. omnino extraxerunt: & jam in athletas octo quatuor literæ assumptæ sunt. Constat igitur solam deinceps superesse literam *epsilon*. eumque ephedrum esse à quo extracta fuerit. *Lucian*. Vtrum te Hermotime, ob singularem ingenii industriam laudem: an vis, quæ mihi objicienda videntur, opponam? *Hermot*. Volo per Iovem, namque animi pendeo, nescius quid probabile habeas his opponendum. *Lucian*. Etenim tu, ut literæ ex ordine omnino pinguntur, dixisti, veluti primum *alpha*. secundum *beta*. & pro suo ordine cætera, donec in ipsorum unum desinat numerus athletarum. Sic in [1] Olympiis fieri tibi concedo. Quid autem si electis nullo ordine quinque literis ex omnibus videlicet, *chi*. & *sigma*. & *zeta*. *ro*. *cappa*. & *theta*. nam quatuor alias sortibus octo duplices inscribimus: solam autem *zeta*. nono, quæ nobis ephedrum erat indicatura. Quid facies quum *zeta*. primam inveneris quomodo dignosces ephedrum esse eum qui ipsam habuerit, nisi omnium perquisitione facta nihil consonum ipsi repereris? Non enim uti nunc ex eorum ordine conjicere posses. *Hermot*. Hoc interrogas cui respondere difficile est. *Lucian*. En id ipsum alia ratione considera. Quid si non literas sortibus inscriberemus, sed signa, & characteres aliquos qualia multa literarum vice pingunt Ægyptii, caninis nimirum, aut leoninis capitibus homines? an verò missa faciemus illa, siquidem sunt aliena?

1 *Olympiis*] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. *Cogn.*

1 Ερμο.

λόκητά ἐστι; φέρε ἢ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιχειρήσωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήθροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο. τῶ ἑνὶ ἑτέρῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον. ἰὼ τοίνυν τῷ λεονθοφόρῳ τούτῳ κλήθρῳ σὺ δεχῆ συντύχῃς, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ τὴν ἵππεδρον ποιῶν, ἰὼ μὴ σκεψαμένης ἅπαντας ἐπὶ πάντων, εἴ τις καὶ ἄλλῳ λέοντα ἔχει; Ερμο. σὺν ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρινοῦμαι ὦ Λυκῖνε. Λυ. εἰκότως. ἀδὲ ἢ δικαιοσύνη ἀδὲν. ὥστε ἰὼ ἐπέλωμεν ἢ τὴν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην δόρειν, ἢ τὴν ἵππεδρον, ἢ τὴν ἄγαστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν σκεινὴν τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξεπάσομεν ἄκρως πειρώμενοι, καὶ ἀποδύοντες, καὶ σκεψεωρῶντες. μόλις γὰ ἂν ὕστατα τάληθὲς σκυφθοιμεν. καὶ εἴγε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἰὼ πινα φιλοσοφητέον, ὅτῳ ἂν εἴη μόνῳ ὁ τὰ τοῦ πάντων αὐτῷ λογισμὰ εἰδώς. οἱ δ' ἄλλοι, ἀπλεῖς. καὶ σὺν ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπέρχωσι σκιᾶς. τάχα γὰρ ἂν ἡ δόξῃ σκεῖνη εἶη. ἐ γὰρ δὴ εἴ τις ἐπιδείξαιμι καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι καλὸν ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμι αὐτῷ, ἢν μὲ εἰδῶμι ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν. ἴσως δὲ γὰρ καὶ ὅτῳ καλός. εἰδὲ πάντων καλλίστος, σὺκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας. ἡμεῖς δ', σὺκ αὐτὸ μόνον καλὸν, ἀλλὰ ἔ καλλίστου δίομεθα. καὶ ἢν μὴ τοῦτο δύρωμεν, ἐδὲν ἡμῖν τελέσαι πεφυκὸς ἡγησόμεθα. ἐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήνα? Age verò uniformia & simplicia illa inscribamus, quantum fieri potest homines duabus in sortibus exprimendo, duos equos in duabus, & gallos duos, & canes duos. Nonæ verò leonis imago insculpta sit. Proinde si in leoniferam hanc sortem initio incideris: unde dicere possis hanc esse quæ ephedrum constituit, nisi omnes scrutando circunspicias, numquis alius leonem habeat? *Hermot.* Nihil habeo Luciane, quod tibi respondeam. *Lucian.* Non injuria. Nihil enim est speciosi. * Quare si velimus invenire vel eum qui sacram phialam habet, vel ephedrum, aut ducem qui nos optimè in urbem illam Corinthum ducat, ad omnes necessariò accedemus, summaque diligentia tentando, & exuendo, & circunspiciendo explorabimus. Etenim vix ita veritatem ediscemus. Quòd si quis fide dignus mihi futurus est super Philosophia consiliarius, qui consulat quam persequi debeam, hic esto unicus, qui quæ ab illis dicuntur, omnia norit: reliqui autem nullius momenti. Nec ipsis crediderim dum etiam unius erunt nescii, quæ omnium fortè sit optima. Neque enim siquis adducto homine formoso, diceret hunc esse omnium hominum formosissimum, ipsi crederem, nisi eum omnes homines vidisse scirem. Forsitan enim etiam hic est formosus: sed scire non potest sit-ne omnium formosissimus, cùm omnes non viderit. At nos non formoso duntaxat, sed formosissimo opus habemus, quem nisi invenerimus nobis nihilo plus actum putabimus. Non enim contenti erimus in qualemcumque tandem for-

πρὸ κρείττονος ἐπιχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κράτιστον, ὅπερ ἀνάγκη ἦν εἶναι. Ερμο. ἀληθῆ. Λυ. τί οὖν ἔχεις μοι λυσιτελοῦν εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον σὺ φιλοσοφίας, καὶ ὅσα τὰ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἐπικούρου, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικτήτου, καὶ τῶν ἄλλων λεγομένων εἰδώς, πλουτῶν, μίαν εἵλεο ἐξ ἁπασῶν ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθών, ὡς μόνη ἄγει εὐθὺ τὴν εὐδαιμονίας; εἰ γάρ που τοιοῦτον εὕροιμεν, πανσόμεθα πράγματα ἔχοντες. Ερμ. ῥᾴδιον ὦ Λυκῖνε τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν. Λυ. τί δὴ οὖν προσοκνοῦμεν ὦ Ἑρμότιμε; ἢ μὴ ἂν ἀπαγορεύσειεν οἶμαι, ἐπὶ μηδενὸς ἡλικιώτου τοιούτου ἐς γε δυνατὸν εὐπορήσαντες. ἆρα τοῦτ' ἀπόντων κρείττων ἐστὶ, καὶ ἀσφαλίσεσθαι, αὐτὸν ἑκάστου λαβόμενον, ἀφ' ἁπάσης περιόδου χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ τῶν πάντων λεγόμενα; Ερμο. ἔοικεν δὴ γε τοῦτο. πλὴν ἐκεῖνο μὴ συκοφάντει ἦ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς ῥᾴδιον ἐπιδύναι ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τῷ οἰδίῳ, ἀναθαμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ παρούσῃ ὡς φῂς κατασχεθησομένῳ; Λυ. ἐγὼ σοι φράσω. τὸ δ' Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα. καί τι λῖνον ἀνὰ τὴν τραγικὴν Ἀριάδνης λαβόντες, ἐσιμεν ἐς τὸ λαβύρινθον ἥκοντες, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μαρυόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι. Ερμο. τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἄν; ἢ πόθεν δὴ λίνα εὐπορήσομεν; Λυ. θάρρει ὦ ἑταῖρε. δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι. ἔ πῦ· ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. Ερμο. τί οὖν τοῦτό ἐστι; formosum inciderimus: sed summam illam formæ elegantiam, quæ necessario est una, quærimus. *Hermot.* Vera sunt hæc. *Lucian.* Quid igitur, mihi ne habes aliquem dicendum, qui omnem in philosophia viam sit expertus, & à Pythagora à Platone, ab Aristotele, à Chrysippo, ab Epicuro, aliisque dicta sciat: denique qui unam viam ex omnibus elegerit, quam veram comprobarit, & experientia didicerit solam esse quæ ad fœlicitatem rectà ducit. Nam si quempiam hujusmodi reperissemus, difficultatibus hærere desineremus. *Hermot.* Ejusmodi virum invenire Luciane, non est facile. *Luc.* Quid faciemus igitur Hermotime? Non abjiciendus est animus, quia nullus in præsentia nobis suppetit dux hujusmodi. Numquid hoc omnium est optimum & tutissimum, ut quisque ab initio exorsus, sectam omnem percurrat, & quæ ab omnibus dicuntur, accuratè inspiciat? *Hermot.* Id ex te faciendum videtur: nisi quod paulò ante dicebas, repugnet, videlicet eum qui se mari tradiderit, & velum expanderit, non facilè denuo recurrere. Nam qui poterit omnes peragrare vias, qui in prima, ut dicis, detinebitur? *Lucian.* Exponam illud tibi. Illud Thesei commentum imitabimur, filoque ab illa Ariadne tragica accepto, in quemvis labyrinthum ingrediemur, ut illud deducentes nullo negocio egredi possimus. *Hermot.* Quænam igitur nobis Ariadne fuerit? aut unde filum comparabimus? *Lucian.* Bono sis animo, amice. Mihi enim inveniſſe videor, cujus ductum sequuti, egrediamur. *Hermot.* Quidnam igitur illud est?

Lu-

Λυ. οὐκ ἔμοὶ ἐρῶ, ἀλλά πνϕ τ σοφῶν, τὸ νῆφε, καὶ μίμησον ἀπίστειν. ἰω γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαίως αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ ζῆς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὸν λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. Ερμο. εὐ λέγεις. καὶ τοῦτο ποιῶμεν. Λυ. εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὖτῶν πρῶτον ἴωμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ὁρμώμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον, ἀπὸ Πυθαγόρου, ἰω ὕτω τύχη, πόσου ἂν χρόνου οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μοι ἐξείρε καὶ τὰ ἔτη ἐκεῖνα τὰ τ σιωπῆς. συν δ' ἂν ζῆς πέντε, ἱκανὰ τιθέναι οἶμαι. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. [1] Ερμο. ϑῶμεν ὕτως. εἶτα ἐξῆς τῷ Πλάτωνι ϑετέον δηλαδὴ ϑεσσαράκοντα ἕτερα. ἐπ μὲν γ Ἀριστοτέλ σὺκ ἐλάττω. [2] Λυ. ἢ γάρ. Ερμο. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα. οἶδα γὰρ ϕῂσ σὲ ἀκούσας, ὅτι πεπαρόηνται μύρις ἱκανά. [3] Λυ. ὕτως. Ερ. εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ ζῆς ἄλλοις. ὡς ἔ δ' πολλὰ τοῦτα τίθημι; σκέψαι μόλις ἂν, ὦ σύνοισης ὅσοι ὀγδοηκοντάπεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τ ἑαυτῶ αἱρέσεως ἥκοντα, ὡς μηδὲν οἰδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων ϕαίεν ἄν. καὶ ϖῶς τούτων,

Lucian. Non meum dicam, sed sapientum cujusdam, nempe, *Sobrius esto*, & *memento diffidere*. Etenim si non facilè auditis credamus, sed more judicum, aliis quoque loquendi copiam fecerimus, facilè forsitan ex labyrinthis effugiemus. *Hermot.* Rectè dicis. Hoc faciamus, *Lucian*. Esto. Sed quem ipsorum primum adibimus? an verò nihil interest? Si à quolibet inceperimus, veluti à Pythagora, si ita contingat, quantum temporis collocandum putamus in perdiscendis Pythagoræ placitis? Excipe mihi illos silentii annos. Opinor autem cum illis quinque trigenta satis fore: sin minus, omnino quidem viginti. *Hermot.* Ponamus ita esse, Deinceps verò totidem alii Platoni sunt concedendi: nec pauciores etiam Aristoteli. *Luc.* Non certè. *Hermot.* Chrysippo autem quot sint tribuendi, te non interrogabo amplius. Scio enim ex te audisse, quadraginta vix sufficere posse. *Lucian.* Ita sanè. Deinde Epicuro, & aliis. Quòd autem non nimis multos pono, inde perdisces, si animadvertas quot sint octogenarii Stoici, vel Epicurei, vel Platonici, quorum quisque fatetur sibi nondum esse cognita suæ sectæ omnia placita, adeò ut nihil ipsis ad præcepta desit. Sin minus, Chrysippus saltem & Aristoteles & Plato confiteantur, & an-

1 Ερμο. ϑῶμεν ὕτως, εἶτα ἐξῆς] Excidit notatio personæ Luciani, nempe Ερμο. ϑῶμεν ὕτως. Λυ. εἶτα ἐξῆς. Marc.

2 Λυ. ἢ γάρ. Ερμο. Χρυσίππῳ δέ γε] Malè trajecta nomina personarum. Esse debet: Ερμο. ἢ γάρ. Λυ. Χρυσίππῳ δέ γε. Idem.

3 Λυ. ὕτως. Ερμο. εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ] Rursus vitiosa personarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ερμο. ὕτως; Λυ. εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. Patet sine ejusdem paginæ. *Idem.*

ὁ Σωκράτης ὑδὲν φαυλότερος αὐτῶν. ὃς σπερχόμενος ὡς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, [1] ἀλλὰ μήδ' ὅλως εἰδέναι τι. ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι αὐτὸ οἶδε. λογισώμεθα δὴ ἐξ ἀρχῆς. ἔδοξεν τῇ Πυθαγόρᾳ ἐπιθεμένῳ. εἶτα Πλάτωνι τοσαυτί' ἕτερα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσοι δ' ἂν ταῦτα συνεπηγόμεθα, εἰ κεφαλαίῳ χρῷτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; Ερμ. ὑπὲρ λῆρος ὦ Λυκῖνε. Λυ. βούλει δὴ ἀφαιρῶμεν τὸ πέμπτον, [2] ὡς πεντακιδέκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλου; Ερμ. αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δ' ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν κατὰ πᾶσαν ἐξέλθοιεν, εἰ γνωσῆς δύο δοξάμενοι. Λυ. τί δὲ πάθοι τις ὦ Ερμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον σκέπτε τὴν ὑπὲρ ὠμολογημένα, ὡς σὺν ἂν ἧς ἕλοιο σὺ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ αὐτὸς πειρασθεὶς ἁπάντων. ὡς τόν γε ἄνδρα πείρᾳ αἱρήσομεν, μαντείᾳ μᾶλλον, ἢ κενὸν πλῆθος ἀναζητοῦντα, οὐχ ὕπως ἑλέγχομεν; Ερμ. ναί. Λυ. πᾶσι τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ θυσίαν βαίνειν ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν οὗ τε ἀμήσασθαι, ἁπάντων πειρασθέντες, καὶ ἑλόμενοι, φιλοσοφήσειν. καὶ φιλοσοφήσαντες, οὐδὲν μεμήσειν. πρὶν δ' ἂν τοῦτο ποιῆσαι, ἐν σκότῳ φασὶν ἀρχόμενοι ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν ἐπισπόμενοι, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ἀφ' τὸ μὴ εἰδέναι πλῆθές. εἰ δὲ καὶ δύοιμεν ἄλλως πως πᾶσαν ἀγαθὴν

& ante hos Socrates, nihilo deterior ipsis, qui magna voce apud omnes professus est non se non omnia, sed prorsus nihil scire, nisi hoc solum quòd nihil sciret. Denuo igitur ab initio supputemus, Pythagoræ viginti posuimus, deinde Platoni totidem aliis, atque aliis deinceps. Quot igitur essent anni isti in summam collecti, si decem tantùm sectas in philosophia numeraremus? *Herm.* Plures quàm ducenti Luciane. *Luc.* Vis igitur quarram partem auferamus: ita ut sufficiant anni quindecim, vel denique dimidium? *Herm.* Videris ipse quid sit satius. Ego equidem hoc video, fore ut pauci sectas omnes percurrant, tametsi ab ipso ortu incipiant. *Lucian.* Quid igitur faciat aliquis Hermotime si ita se res habet? an subvertenda sunt ea quæ jam confessi sumus, neminem videlicet electurum unquam id quod ex multis est præstantissimum, nisi facto priùs omnium periculo: ita ut qui citra experientiam delectum non habuerit, divinatione potiùs aut judicio Veritatem perquirat. Annon hoc dicebamus. *Hermot.* Ita sanè. *Lucian.* Proinde summopere est necessarium ut ætatem tantum temporis agamus, si & bene delecturi sumus, omnium facto periculo, factoque delectu philosophiam amplexuri, & philosophiam callentes, beati futuri. Sed priusquam id fecissemus, in tenebris (quod ajunt) saltaremus impingentes in quæcunque incideremus: & quod primum veniret in manus, id quod quæritur, esse putaremus, propter veritatis ignorationem. Quòd si etiam alicubi bona quadam fortuna

1 Ἀλλὰ μήδ' ὅλως εἰδέναι τι. ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μ. Marc.
2 Ὡς πεντακιδέκα] Cod. Angl. πεντήκοντα ἐς ἑκατόν. Mend. *Bourd.*

τύχῃ ἐξαπατήσαντες αὐτὴν, ἐκ ἴδομεν βεβαίως εἰδέναι, εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν. πολλὰ γάρ ἐστιν ὁμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἐκεῖνο αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον. Ερμο. ὦ Λυκῖνε, σὺκ οἶσθ' ὅπως εὔλογα μὲ δοκεῖς μοι λέγειν. ἀλλ' εἰρήσεται γὰρ ὠλιγθὲς, ὅ μετρίως ἀνιᾷς με διεξιὼν αὖθις, καὶ ἀκριβολογούμενος ἀδίκ ὄλον. ἴσως ἢ κ ἔοικε σὺκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελιλυθέναι τήμερον ἐκ τ οἰκίας. καὶ ἐξελθων, ἐντετυχηκέναι σοι. ὡς με πλησίον ἤδη τ ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἀμηχάνῳ, ἀδύνατον ἀποφαίνων τ ἀληθείας τὴν ζήτησιν, ἐπῶν γε τοιούτων διορμῶ. Λυ. ἐκεῖν ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σε Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, ἥ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, ἐ γὰρ οἶδα, ἢ κ πολὺ ἀφθονέρον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κ τ Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ προείχαψαν μὴ πλείω βιῶναι τῷ μήκιστον ἐπῶν ἐκεῖθεν, ἄνθρωπον ὄντα, ἐγὼ ἢ μὴ σὲ σκεπτόμενον, εὗρον τῷ ἐκ τ λόγου ἀπόδειξιν. Ερμ. ἔκ. ἀλλ' ὑθρεῖς ἀεὶ σὺ, καὶ ἐκ οἶσθ' ὅ, τι παιδιὰν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τὰς φιλοσοφίστας ἀποσκώπτεις. Λυ. ὦ Ἑρμότιμε, εἰ μὲ ἡ ἀληθεία ἐστὶν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἰπεῖτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ ἢ. Τόδε τοσοῦτον οἶδα, ὡς ἐ πάνυ ἐστὶν αὐτὴ τοῖς ἀκούσιν, ἀλλὰ παροδεύκιμείτην ὑπὸ τ ψεύδους ἀνθρώπου. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο. καὶ ἅμα τοῦτο, ἤδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίνδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα· μετὰ παῤῥησίας ἀληθὴς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀφ' τοῦ ἄχθους αὐτῇ, οὐδὲ γάρ ἔχει σὺ τῶν ἄχθη μοι, τοσιος, ideò & jucundius est.

tuna in illud delapsi invenerimus, certò scire non poterimus, sitne id quod quærimus. Sunt enim multa ipsis similia, quæ singula affirmant se illud Verissimum esse. *Hermot.* Nescio, Luciane, quàm probabilia mihi videaris dicere, verùm ut verum dicam, non mediocriter me discrucias ista disserendo, nimiumque argutè disquirendo, cùm nihil opus sit. Fortasse etiam inauspicatò videor hodie domo pedem extulisse, cùm egressus in te inciderim, qui me spei jam proximum, in desperationem injecisti, Veritatis inventionem impossibilem esse ostendens, ut quæ tot annos requirat. *Lucian.* Proinde multò justiùs cum patre tuo Menecrate, & matre tua, quodcunque tandem illi nomen fuerit (neque enim teneo) expostulares: vel etiam potiùs cum natura nostra, quòd te non ut Tithonum annosum & longævum fecerint: sed homini vitam centum annorum quàm longissimam præfinierint. Cæterùm ego tecum considerando reperi, quod è dissertatione nostra consequutum est. *Hermot.* Minimè: sed tu semper es contumeliosus, atque haud scio quid faciat ut Philosophiam oderis, & philosophiæ studiosos cavilleris. *Lucian.* Quæ sit Veritas, Hermotime, vos qui sapientes estis, tu videlicet, & tuus præceptor, melius diceretis. Ego verò hoc tantum scio, ipsam audientibus non valdè esse jucundam, sed à mendacio plerumque obscurari: quod quia spe- Sed hæc, ut pote nullius impuritatis sibi conscia, magna libertate apud homines loquitur, eoque nomine molesta est. En etiam tu sanè es mihi infensus, qui te-

πάλληθὲς ἐξευρόντε περὶ τούτων μὴ σὲ, καὶ δηλώσοντε, οἷον ἐρᾶμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς ἀπάνυ ῥᾴδιον. ὥσπερ εἰ ἀνδριάντων ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὤιου πυθέσθαι, τυχὸν λαμῴσαν ἄνθρωπον εἶναι, ἐγὼ δ', κρατηθεὶς ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμηνυσα ἂν σοι τὰ μὴ δύνασθαι, ὅτι ἀδύνατον ἐρᾶς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ὤου ἂν σοι, διὰ σὲ τὸν εἴδωλον ἐξαπατεῶντα, ἀλόντα, καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα. Ερμ. ἀκοῦσον τοῦτο ὦ Λυκῖνε φῆς, ὡς ὁ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ δρᾶσι περιελθόντες αὐτὰς, ἐπισκέψασθαι καὶ ἀσκέψασθαι. Λυ. καὶ πῶς τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ γάρ οὐχ ὡς ὁ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὀλίγα τε πολλοῦ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκφέρα, καὶ δρεπτὸν ἄμεινον φάσκουσιν. ἢ οἱ ἀληθῆς εὐαυτοῦ, ἀδηλον, ἀκριβῶς ποιησασθαι τὴν διαίρεσιν, ἀδύνατον δέ μοι ἡμῖν ἐφάνη, πολλῶν ὑποπιπτόντων, ἐλέσθαι τὸ ἄμεινον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντας ἴοι τις πειρώμενος. ἐπεὶ τοίνυν μοι μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη. σὺ δ', πῶς ἀξιοῖς; αὐδὶς γὰρ ἐρήσομαι, ὅτῳ ὑποτύχοις ἂν σὺ τύχης, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καὶκῶς ἑρμαιον ποιήσεται σε; Ερμ. καὶ τί σοι ἀπεκρινάμην ἂν ἔτι; ὃς ὅτι αὐτὸν ἔνια κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἓν μὴ φοίνικας ἔτη βιῶν, πάντας τὸν κύκλον περιών, καὶ πειρώμενος, ὅτι τοῖς ὑποπιπτομένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, ὅτι τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι. Λυ. πάνυ φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδέναι, καὶ πεπειρᾶσθαι ἁπάντων; εἰ γάρ τις πιθανὸς εἶη, ἱκανὸς ἦμοί γε

tecum hisce de rebus Veritatem comperi, & explicavi qualia sint ea quæ ego & tu amamus, quàm non sint inventu facilia. Veluti si statuam amares, eaque te potiturum putares, hominem esse existimans. Ego verò qui lapidem, aut æs esse perspexissem, pro mea in te benevolentia tibi significarem, te rerum quibus potiri nequeas, amore capi, & tunc me tibi infensum putares, quòd te absurda nec sperandæ sperantem decipi non sivissem. *Hermot.* Hoc igitur Luciane dicis: nobis non esse dandam operam philosophiæ, sed desidiæ addictis privatam vitam exigendam. *Lucian.* Et ubi me hæc dicentem audisti? Non enim dico non esse philosophiæ incumbendum: sed siquidem philosophiæ est incumbendum, multæque sunt viæ quarum quæque affirmant se ad philosophiam & virtutem ducere, nec perspicuum est quænam ex ipsis vera sit, accuratè faciendum esse delectum. Nam mihi videbar propositis multis, quod esset optimum eligere non posse, nisi omnium fieret periculum. Deinde longum visum est experimentum. Tu verò quid sentis. Rursus enim te interrogabo, quem primum nancisceris, eum-ne sequeris, & cum eo philosophiæ operam dabis? is verò te lucrum insperatum putabit? *Herm.* Ecquid tibi respondeam ampliùs? qui neminem judicare posse asseris, nisi phœnicis annos vivat, omnes in orbem pellustrando, & tentando: neque iis qui priùs experti sunt, nec collaudantibus, nec testimonio probantibus credere æquum censes. *Lucian.* Quosnam dicis multos illos qui facto cunctorum periculo probè norunt? Siquis enim est ejusmodi, sufficiat

καὶ ἐς, καὶ σὺν ἔτι πολλῶν δίκης. Ἐμοὶ δ' ὅταν σὺν εἰδέναι λέγῃς, οὐδὲν δέ τι τὸ πλῆθος αὐτῶν ὠφελήσεται με πεῖσαι, ἄχρις ἂν ἓν μηδὲν, ἢ ἐν εἰδότες, ἅπαντων ἀποφαίνωσιν. Ἑρμ. μόνῳ δὴ σὺ πάλαι κατηίδεσ, οἱ δ' ἄλλοι, ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. Λυ. κἄτα ψεύδῃ μὲ ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ σοφώτερος ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ πάντων ὅλως σὺν τοῖς εἰδόσι. καὶ ὑ μεμφοίμεις ἂν ἔφλω, σὺν αὐτὸς εἰδέναι πάλαι σὺ τὰς ἄλλας ἀμαθίας ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀμαθιόμορφος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν. Ἑρμο. ἀλλ' ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲ ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειρᾶσθαι, ἂν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἐλέγχ τὸ βέλτιον, ἢ ὅτως, οὐ λογον ἔοικε. Τὸ δ' ἐπὶ τῇ πείρᾳ ἑκάστῳ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγχάλεπον, ὥσπερ ἐγχ εἶόν τι ὂν ἀπ' ὀλίγων, καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δ' ἡ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ ὑ πολλῆς ἀσχολίας δεόμενον. φασὶ γέ τοι τὸν παλαιόν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλογισάμενον ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς. καὶ σὺ δ', ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τἄλλο σῶμα καταμαλύψας, εἶτα οἶμαι αὐτίκα ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ τὸ κεκαλυμμένον, καὶ μὴ τὸν πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τάχιστα τὰ μὲ κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν σὺ ὀλίγου μορίου ἡμέρας. τὰ δ' ὑστερόκλειστα τοῦτο, καὶ μακρᾶς ἐξετάσεως δεόμενα, ἐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι κεῖνα καὶ ἀπ' ἐκείνων. Λυ. παπαῖ ὦ Ἑρμότιμε. ciat mihi etiam unus, nec multis opus fuerit. Porrò si imperitos proferas, non me illorum multitudo adducet ut credam, donec aut nihil, aut unum scire de omnibus ostendant. *Hermot.* Proinde tu solus Veritatem perspexisti: aut cæteri quotquot philosophantur inepti sunt. *Lucian.* Fallo me accusas Hermotime, quòd me ipsum aliis anteponam, & in eruditorum ordine collocem. Nec eorum meministi quæ dicebam, quando altiùs quàm alii veritatem me nescire contendebam, sed eam cum omnibus ignorare confitebar. *Hermot.* Atqui Luciane, ad omnes accedendum esse, quæque dicunt tentanda, neque alio quàm hoc modo eligendum id quod est melius, rationi forsan est consentaneum. Sed tot annos unicuique experimento impendendos, planè ridiculum, quasi verò non possint è paucis cuncta perdisci. Mihi quidem cum planè facilis res ista videtur esse, tum non multa disquisitione opus habere. Dicunt utique statuarium quendam, puto Phidiam, leonis ungue tantùm conspecto, ex eo æstimasse quantus foret leo totus, ad rationem unguis formatus. Tu verò siquis solam hominis manum tibi commonstret; obvelato corpore reliquo scies illico hominem esse, id quod obvelatum est, quanvis totum corpus non videas. Itaque summa capita eorum quæ dicunt omnes, exigua diei particula facile est perdiscere. Sed hæc nimium accurata & longa perquisitio, non est admodum necessaria ad melioris electionem: sed ab iis quæ dixi judicium sumere licet. *Lucian.* Papæ Hermotime,

ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶ μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. καί τοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος. ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. ἆτω καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἂν ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντος ἐστι, εἰ μὴ ἑωρακέ ποτε λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, ἔχεις ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς, μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; ἢ σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαί σοι τὰ σὲ μὲ ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἀπράκτος ἀπελεύσεσθαι, μὴ τὸν ἀναπλάσας τὸν λέοντα. οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον ὁ παῖς λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τί μὲ γὰρ Φειδίᾳ, καὶ σοὶ, οὐδὲν ἄλλο ἢ γνωρίζειν τὰ μέρη αὖθις ὅλου, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω καὶ λέοντα. ἐν Φιλοσοφίᾳ δ', οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τῶν μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; ἃ γὰρ οἶδα τὸ ὅλον, ἃ μέρη ἐκείνά ἐστιν. ὃ δὲ φῄς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκούσαι ἁπάσης φιλοσοφίας, ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, δόξας αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τὰ θεὼς οἷον δ' εἶναι, τὰ ψυχὰ, καὶ τίνες μὲ σώματα πάντα φασὶ, τίνες δ' ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι. καὶ ὅτι οἱ μὲ, ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν, ἀγαθὸν, καὶ εὐδαιμονίαν ὑπέθεντο. καὶ τὰ

quam fortia hæc sunt quæ dixisti, quum vis totum ex partibus nosse. Quamquam contraria audire memini, eum scilicet qui totum norit, partem etiam nosse, sed qui partem duntaxat norit, totum non nosse. Hoc etiam mihi respondeto, num [1] Phidias conspecto leonis ungue, leoninum esse cognovisset, ni leonem integrum aliquando vidisset? Vel tu, conspecta hominis manu, hominis esse dicere posses, cùm antea neque nosses, neque vidisses hominem? Cur taces? Numquid vis ut pro te ad rem pertinentia respondeam, quia non posses? Itaque periculum est ne Phidias infecta re abeat, leone frustra formato. [2] Nihil enim ista ad Bacchum, quæ à te proponuntur, faciunt. Vel quomodo hæc illis similia sunt? Neque enim Phidiæ, tibique alia cognoscendarum partium causa fuit, quàm prior totius cognitio: hominis dico & leonis. In Philosophia etiam ut in Stoica, quo pacto ex parte reliqua cognosces? aut quo pacto demonstrabis esse honesta? non enim noviſti totum cujus illæ partes sunt. Verùm quod dicis facile esse philosophiæ totius summa capita audire exigua diei particula, nimirum quæ sint rerum principia, qui fines, quid de Diis sentiant, quid de anima: quinam omnia esse corporea dicant, quinam incorporea censeant: quodque alii quidem voluptatem, alii verò honestum, summum bonum ac fœlicitatem esse statuant: atque id genus alia:

1 *Phidias*] Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre. ὃ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γεγράφοντας. Cogn.

2 *Nihil ista ad Bacchum*] Hæc clausula in proverbium abiit. quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inæqualem esse comparationem, idem in Baccho. vide Erasm. Chiliad. *Idem.*

πεισοῦται. ὅπως δὲ ἀκήσουσιν, ἀπὸ φαύλου ῥᾳδίου, καὶ ἔργου οὐδενὸς. εἰδέναι γὰρ ὅσοι τὰ πολλὰ λέγων ἐστὶν, ὅσῳ μὴ καὶ μέρους ἔστι ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δεήσει. ἢ τί δὴ οἰκεῖοι παῖδες, ὑπὲρ αὐτῶν τέκνων ἑκατοντάδας, καὶ χιλιάδας βιβλίων ἔκ τοι συγγεγράφασιν, ὡς πίσασιν οἰόμην ἀληθῆ εἶναι ἃ ὁλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοὶ ἐδοκεῖ ῥᾴδια εἶναι, καὶ οὐμαθῆ. νῦν δὲ μάντευε οἰόμην δεῖσθαί σοι καὶ ταύτης τῆς αἱρέσεως τοῦ κρείττονος, εἰ μὴ ἀνέχῃ τῷ ἁμαρτεῖν, ὡς ἀκεραίως ἑλεᾷς αὐτὸς, ἅπαντα, καὶ ὅλον ἑκάστου κφαιρούμενος. ἐπιτρέψει γὰρ αὐτὴ ψυχή σοι ἄν. οὐκ ἔχουσα ὠφελοῦσα, ἀλλ' ἀπόλλυσα, εἰ μεμισηλάβηκε τὸ μάντι, ἀκέσας τὸ κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγάζοιο ἐφ' ἑκάστοις. ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ Θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ ἱερείᾳ ἥπατι ἅπερ σοι αἱρετέον. εἰ δὲ βούλῃ, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποδήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα κατθύειν τοῦτ', [1] καὶ θυσιάζειν τῷ μάλ' ἱερέα τινὰ τὸ μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. ἀλλ' εἰ κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τὸ φιλοσόφων ἑκάστου τύπου, κέλευε παῖδα τὸν ἀνήβων [2] ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα τοῦ τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τὸ γραμματεῖον, καὶ τοιοῦτον κτᾶσθαι τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσοφίαν.

lia: hæc quidem sic audita fuisse, demonstrare facile est, nulliusque negotii: sed scire quis vera dicat, vide ne non unius diei particulam requirat, sed multis diebus indigeat. Aut cur illi de his ipsis rebus centenos, millenosque libros singuli conscripserunt, nisi ut persuaderent, opinor, vera esse pauca illa, & quæ intellectu facilia tibi videntur. Nunc autem vate, ut puto, indiges hîc ad meliorum electionem faciendam, nisi recipias disquisitionem illam, ut quum omnia, & unumquemque totum exploraveris, accuratè deligas. Hæc enim sic fuerit compendiosa, nec ambages, nec moram habebit, si accersito vate, auditisque summis omnium capitibus, ad singula victimas immolaris. Nam te Deus infinitis negociis liberabit, in sacro hepate quænam sint eligenda tibi demonstrans. Quòd si velis, aliud etiam minoris negocii compendium tibi subjiciam, quod sequutus neque victimas offeras, neque aliquem ex sacerdotibus magna mercede conducendis ascitas. Sed conjectis in urnam literulis, quæ uniuscujusque philosophi nomen habeant, jube impuberem puerum cui parens uterque sit, ut ad urnam accedens eam literam extrahat quæ prima sub manum venerit, atque in posterum illius qui tibi sorte obtigerit, quicunque sit, philosophiam sectare. *Her-*

1 Καὶ θυσιάζειν τῷ μάλ' ἱερέα τινὰ τὸ μεγαλομίσθων παρακαλεῖν] *Et sacrificet ea ipse, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum*, &c. Sed fortè an fuit, καὶ θυσιάζειν θεῷ, μάλ' ἱερέα Θεὸν τινὰ τὸ μεγαλομίσθων παρακαλεῖν, *& sacrifices Deo, neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* Marc.

2 Ἀνήβων] Patrimum, ἀμφοτέροις πὰς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηδενὸς ὀρφανισθέντα. Sic hanc vocem, ex Interprete Aristophan. ad aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt Interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. *Bourd.*

Ερμῆ. τωὶ μᾶ ὦ Λυκῖνε βωμολοχικὸ, καὶ ὃ κἂ σέ. σὺ δ' εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; Λυ. καὶ μάλα πολλάκις. Ερμῆ. ἆρ' οὖν ὥσπερ ἅπαντες οἱ κύκλῳ τὰς ὀνὰ τῇ πόλει καπήλους, ἀποζυόμενος, καὶ διαβάλλων, καὶ ἀντιξεπίζων τὰς οἴνους; Λυ. ἥδιστα μὲν οὖν. Ερμῆ. χρὴ γὰρ οἶμαί σοι τὸ πρῶτον χρηστὸν καὶ ἄξιον ἐντυχόντα ἀποφέρεσθαι. Λυ. νὴ Δία. Ερμῆ. καὶ ἀπό γε ὀλίγου σκέπτου γάμμοτος, εἴχοις ἂν εἰπεῖν ὁποῖός ἅπας ὁ οἶνός ἐστι; Λυ. εἶχον γὰρ. Ερμῆ. εἰ δὲ ἤλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κατυλίω περίεσθ' βάλλομαι, δότε μοι ὦ ἄνδρες σκεπτέον ὅλον ἵνα σε ὑμῶν τὸ πίδον, ὡς ἅψασθαι ἐπελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνων τὸ οἶνον ἔχει, καὶ ὄφελόν μοι ὠνητέον. εἰ ταῦτ' ἔλεγες, σὺκ ἂν οἴει κατακαλάσαι σε αὐτούς; εἰ δὲ καὶ ἐπιτάλεον σὺ κολοίης, ταχ' ἂν καὶ προσεχίαν ἔδωκαν; Λυ. οἶμαι ἔγωγε. καὶ δίκαια γ' ἂν παθοιμι. Ερμῆ. κἄτα σὺ δὴ καὶ φιλοσοφίαν. τί δεῖ σκεπτεῖν τὸ πίδον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου γεύσασθαι εἰδέναι ὁποῖον τὸ παῖν ἐστι; Λυ. ὡς ὀλισθηρὸς εἶ Ἑρμότιμε, καὶ ἀπολισθήσεις σὺ τῶν χειρῶν. καλῶ, ἀλλ' ὑπομένω γε. οἰόμενον δὲ σκεπτόμενος, ἐς τὸ αὐτὸν κυρῆσαι ἐμπίπτωμεν. Ερμῆ. πῶς τοῦτ' ἔφης; Λυ. ὅτι αὐθομολογούμενον προσγνωσθεῖσαν, καὶ γνώριμον ἅπασι τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτὸ τὰ ἀνομοιότατα καὶ δεῖ ἂν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἄφωνα ὄντων. ὥστε ἔγωγε σὺκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὑμῖν φιλοσοφία καὶ οἴνῳ εἴη. ἅπερ κἀγὼ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀπολιδόντων ἃ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι.

Hermot. Scurrilia ista non tuî sunt ingenii Luciane. Tu verò dic mihi, ipsene aliquando vinum emisti? *Lucian.* Et persæpe quidem. *Hermot.* Ergo-ne omnes urbis caupones in urbem obibas gustando, comparando, & expendendo vina? *Lucian.* Nequaquam. *Hermot.* Oportet enim, opinor ut in quod bonum & dignum incideris, ex eo auferas. *Lucian* Ita per Iovem. *Hermot.* At ex illa degustati vini portiuncula cognoscere potuisti cujusmodi sit totum. *Lucian.* Potui certè. *Hermot.* Sed si caupones adiens diceres, Quoniam vini sestarium emere volo, heus vos date mihi singuli ebibendum integrum dolium, ut exhausto toto, norim quis optimum habeat vinum, & unde mihi sit emendum. Si inquam hæc diceres, annon putas ipsos te derisuros? imò si magis turbares, fortè aquam etiam affusuros? *Lucian.* Id certè existimo, & pro meritis exciperer. *Hermot.* Eodem modo se res habent in philosophia. Quid opus est dolium exhaurire, cùm ex degustata portiuncula, quale sit totum, nosse possimus? *Lucian.* Vt lubricus es, Hermotime, & è manibus elaberis. Attamen parum promovisti. Nam cùm effugisse te putaris, in eandem sagenam incidisti. *Hermot.* Quorsum hoc dicis? *Lucian.* Quoniam rem per se planam, omnibusque cognitam, scilicet vinum cum rebus dissimillimis comparas, & de quibus ut pote obscuris omnes ambigunt. Itaque non possum dicere qua in re similia tibi sunt vinum, & philosophia, nisi in hac solùm, quòd philosophi præcepta tradunt, sicuti caupones,

πηλοι, πεφασμένοι γε οἱ πολλοὶ, καὶ δελώσαντες, καὶ κακομετρῆντες. ἴσως δ' ἐπισκηπτόμενόν σ', τι καὶ λέγεις. τὸ οἶνόν φῃς τὸ ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι. καὶ μὰ Δί' οὐδὲν ἄτοπον. ἀλλὰ καὶ εἴ τις γλύσαιτο χρυσάμμῳ ὀλίγον ὅσον αὐτῦ, εἶσαῦ αὐτίκα ὁποῖόν ἄπας ὁ πίθος ἐστίν. ἀκήλεθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἴγωγέ τι ἀντείποιμι. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον, ὁ διδάσκαλός σου ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ σοὶ τὰ αὐτὰ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι. φανέρωσον ὦ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν οἰκὸς ἔτι παρέμβυες αὐτῷ καὶ τὸ Ὀδυσσέως σφυρόν, καὶ σφαλανάμενον, εἴ τι αὐτοῦ ἔλεγλε, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἄπαξ ἀκούσαντι; Ερ. πῶς γὰρ οὔ; Λυ. πῶς δὲ οἷόν τέ σοι λῶ, κατὰ σὲ φράτερ γούμενον εἰδέναι τὰ πάντα; ἢ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπεφέρετο ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο. οὐκ ἄσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς λῶ, ὥστε ἃ ἐπεῖρε, λῶ μὴ ὅλον ὑπιδῆς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων φαίνοις, ἀπεχθῶς γὰρ [1] ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ Θεὸς καθεκρύψαι τὸ Φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τῶν πόρρω αὐτῶν, δοκοῦσι δὲ ὅλον ἐξαντλῆσαι εἰς τέλος. ἢ ἔ ποτ' ἂν δώρῃς τὸ νεκτάριον ἐκεῖνο πόμα, ὃ πάλαι δίψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δ' οἶδ' τὸ τιθὸν αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γλύσαιο αὐτῦ, καὶ ἀπόσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα πάνσοφον ἡμησόμενον, [2] ἄσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς τῶν

nes, commiscendo, adulterando, & malè metiendo. Ad hunc autem modum quod dicis considéremus. Vinum quod est in dolio totum sibi simile esse dicis. Neque id per Iovem est absurdum. Verùm etiam siquis haustam vel minimam particulam gustaverit, cogniturum illico quale sit dolium integrum. Hoc quoque est consentaneum, neque huic contradixero. At vide posthac, philosophia, & philosophi, veluti præceptor tuus, num hæc quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an verò aliàs alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. Annon verò etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Vlyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? *Hermot.* Quidni? *Lucian.* Quinam igitur potuisti ex primo gustu omnia cognoscere? Non enim eadem, sed nova semper alia novis addebantur. Nec uti vinum, semper idem erat, adeò ut nisi vas totum exhauseris, nequicquam inebriatus obambulaveris. Nam planè in fundo sub ipsa fæce mihi visus est Deus Philosophiæ summum bonum abstrusisse. Itaque totum ad extremum exhaurire oportebit: alioqui nectaream illam potionem quam jamdiu sitire mihi videris, nusquam invenias. Porrò tu putas hujusmodi esse philosophiam, ut si solùm degustaveris, ac de ea tantillum traxeris, protinus evadas omnibus sapientiæ numeris absolutus. Veluti de illa divinatrice Delphica perhibent, quæ simul-

1 Ἐν τῷ πυθμένι] Ex Hesiod. *Bourd.*

2 Σίγαρ φασὶν οἱ Δελφοὶς] Dico ad Pausan. *Idem.* Delphos tellus à principio vaticinari solita fuit, quæ paulo post Daphnem constituit à qua Themis

πεφυρμένον, ἐπειδὰν πίῃ δ' ἱερᾶ νάμασι, ἔνθεον οὐδὲν χεῖρον γένηται, καὶ λεπτὰν ἔχοις τὴν φρόνησιν. ἀλλ' οὐχ ὅτου ἔχειν ἔοικε. σὺν ᾧ γὰρ ὑπὲρ ἥμισυ δ' πίθου σκεπτόμενος, σκάφην ἐπ' ἔλεγες. ὅρα τινὶ μὴ τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἐπ μύρτου σοι, καὶ ὁ κάπηλος, οὐδεὶς ἂν μὴ οἴνου, ἀλλὰ παντοφυΐα ἐς πυθὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μὴν τῦτο, κύαμοι. εἶτα, κεγχραί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα, ἐρέβινθοι, ' καὶ ἄλλα ποικίλα σπέρματα. εἰ δὲ σὺ ὠνήσαο ἐθέλων τ' ἀπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν δ' πυθὸς, ἄνθρωπε ἰῶ, ἀνέδωκέ σοι διῖγμα ἐς τὸν χῆρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς σκεῦος ἀποδλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ ὑπακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι ἀμφίκενοι; Ερμ. ὐδαμῶς. Λυ. ἀ πίνων ἂν δὲ Φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, ὥν φήσῃ τις δ' παρόντων, μάθοις ἂν ἅπασαν οἵα ἐστίν. ἀ γὰρ ἓν τι ἰῶ, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὡσαύτως σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ γ', ἐπερρῖον τι ὦφθη, ἀ παρέργως τ' ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ πιεῖν σὺν τῷ συμφέροντι ἀπολαῦσαι, ὡς καὶ αὐτὸς σὺ ἐρρήθης ἔφησθα, ἀ μικροῦ εἶναι πονηρόν. ἄλλως τε, ὁ μᾶ, ὅλον ἀξιῶν σκεπτεῖν τ' πίθον, ὡς κατύπλου περιαθεῖν, ζημιῶσαι ἂν τ' κάπηλον, ὅτου ἀπίθανα ζευγνύοντος. Φιλοσοφίαν γ', οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, οὐδὲν ἐλάττων

simulatque sacra fluenta degustarat, illico afflata numine, consulentibus oraculum responsa dabat. Atqui rem non ita se habere verisimile est. Itaque tu cùm jam dimidium dolii bibisses, incipere adhuc perhibebas. Ergo vide ne huic potiùs similis sit philosophia. Nam dolium adhuc & caupo tibi maneat, atque insit non vinum, sed omnifaria seminum mixtio: triticum desuper, postea fabæ, deinde hordeum, & sub his, lentes, mox cicera, præterea varia alia semina. Iam si semina emere velis, & institor accepto tritico tibi specimen inspiciendum in manum indiderit: posses-ne illud intuitus dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles, & fabæ non inanes insint? *Hermot.* Nequaquam. *Lucian.* Proinde neque Philosophiam ab uno quod primum quis dixerit, universam cujusmodi sit cognosces. Non enim unum quid est, sicuti vinum, cum quo eam comparas, specimini similem esse ratus. Sed hæc aliud quiddam est, quod disquisitione non perfunctoria opus habet. Nam malum vinum emere, jacturam affert duorum obolorum: sed in fæce diſperire non exiguum est malum. Alioqui qui totum vas epotare voluerit, ut sestarium emat, damno cauponem afficiet, tam insolenter degustando. Sed philosophiæ nihil tale accidit: verùm etsi quamplurimum biberis, vas tamen

eandem facultatem adepta est, à Themide autem Apollo dono accepit, qua de re Pausan. in Phocicis. *Corn.*

1 Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ ὠνήσαδαι ἐθέλων] Καὶ ἄλλα ποικίλα, πρὸς εἰ δὲ σὺ ὠνήσαδαι ἐθέλων, *& alia omnimoda. Accedis verò tu emere volens.* Marc.

1 Κα-

ὁ πίθος χέῃ; ἀδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιῤῥεῖ γὰρ [1] κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πεφυρμένον, ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν, ἡ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. οὐκοῦν μὴ γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον ὑπὸ συνέχειν, ἀλλὰ διέρρυκε δύο. οὐκοῦν ἴσως, ἵνα ἀφέλῃς τι, πολλοῦ τὸ λοιπὸν χρόνου. ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γνώμης. καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἵνα εἴπω ὅτι φαρμάκου ὀλεθρίου ἔοικεν, οἷον κωνείου, ἢ ἀκονίτου, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτων. ἀδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπίσης θανατηφόρα ἐστὶ πάντων ἀποκτείνει ἄν, εἴ τις ὀλίγου ὅσον ἀκροῤῥιζίαν ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο. ἀλλὰ ἵνα μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ ἂν πάντα τὸν βίον ἀποστενοχωροῖμι. σὺ δὲ ἡδέως τελάσσειν ἐξαρκεῖν, ὡς πάντα εἰδέναι τὸν σὸν ὅλον χρόνον. Ερμο. ἴσως ταῦτα ὡς βέλτιστε Λυκῖνε. τί δὲ ἐκτὸν ἕνα χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦτ' ἀσχολούμενον πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμι; Λυ. ἐμὲ γὰρ ὦ Ἑρμότιμε. καὶ δεινὸν ἐδὲν, εἴγε ἀληθῆ ἔλεγες σὺ νῦν, ὡς ὁ μὲν βίος, βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη, μακρή. νῦν δὲ σοι οἶμαι, ἵνα παθὼν ἀγανακτῇς, εἰ μὴ αὔριον ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας ἥκοι. Ερμο. ἀσέβηκεν με ὦ Λυκῖνε, καὶ σκωπτικαίνεις εἰς σεαυτὸν, ἐδὲν ὑπὲρ ἐμοῦ δεινὸν πεπονθώς. ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ

men non imminuitur, neque cauponi damnum infertur. Nam juxta proverbium labor exhaustus affluit, & contra quàm Danaidum dolio evenit. Illud enim non continet, quod infunditur, sed protinus perfluit, hinc verò siquid abstuleris, plura tamen reliqueris. Cæterùm aliud quiddam simile de Philosophiæ gustu tibi volo dicere: ac ne putes me in ejus infamiam loqui si dixero similem esse exitiali pharmaco, veluti cicutæ, vel aconito, vel id genus alii. Neque enim ista quanquam sunt lethalia, mortem inferant, siquis tantillum ex iis abrasum summo ungue degustaverit. Sed nisi quantum, quomodo, & cum quibus oportet sumpseris, mori possis. Tu verò vel minimum, ad perficiendam totius cognitionem sufficere volebas. *Hermot.* Ista, Luciane, sint, prout vis. Quorsum igitur centum annos vivere, & tot negocia sustinere oportet? annon aliter philosophari possemus? *Lucian.* Nequaquam, Hermotime. Neque id grave est: si verum est quod initio dicebas, [2] vitam esse brevem, artem verò longam. At nescio qui nunc fiat, ut stomacheris, si non hodie antequam sol occidat Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras evadas. *Hermot.* Tu me obsides Luciane, & in angustum adigis, nihil à me mali passus: præ invidia nimirum,

1 Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλου μὲν ἐξαντλοῦντος ἡ δ' ὑπορρεῖ, consule paræmiographos. In Anglic. Cod. dramata paginæ 556. omnino corrupta. *Bourd.*

2 *Vitam esse brevem*] Virg. 10. Æn.

Breve & irreparabile tempus
Omnibus est vita.

Horat. Od. 4. lib. 1. Iuvenal. Sat. 9. *Legn.*

δὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν, πρεσβυτέρῳ σὺ τοῖς μαθήμασι, σὺ δ' ἀλιγωρήσας ἑαυτὸ, τηλικοῦτος ὤν. Λυ. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ ἐπισχῇς τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν. σὺ δ' ὡς ἔχεις, ἐπὶ χώρει ἐς τὸ ἐπιτήδειον τῶν ὁδῶν, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. Ερμο. ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιον ὄντα ἀφεῖσθαί με, ἵνα μὴ πιεζομένῳ ἀπάντων. Λυ. [1] καὶ μὴν οὐ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δ' λέγων ἐμὲ, [2] ἀναίτιον δικεῖς μοι κατὰ τὰ Ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἐς ἂν μὴ ἐπορᾷς σοι λόγῳ συμμαχήσας, ἀφελῇ τὸ βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἴσθι γάρτοι καὶ πάνυ πολλῷ βιαιότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος. σύμβουλον παρεῖς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. Ερ. τὰ ποῖα; ἀπορῶ γὰρ εἴ τι ἀφῄρηται καὶ παραλέλειπται αὐτοῦ. Λυ. οὐκ ἱκανὸν εἶναί φησι τὸ πάντα ἰδεῖν, καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη εἰλικρινῶς τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι δεῖν μείζονος σκέψεως. Ερμο. τίνος τούτου; Λυ. κριτικῆς τινος ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς δικαιοσύνης, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ ἀληθείας ἀκεραίου, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὸν μέλλοντα τὰ τηλικαῦτα δικάσεσθαι. ἢ μόνῳ ἂν ἅπαξ ἑωραμένα ἱκανὰ δοκεῖν εἶναι ἀποδοτέον ἐν φησι καὶ τῷ αὐτῷ χρόνον ἓν ὀλίγον, καὶ σκεπτόμενον ἅπαξ, εἰς μέσον αἱρεῖσθαι ἀμφιλλογοῦντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοπεῖσθαι, μήτε ἡλικίαν ἐν λέγειν ἐκεῖνο, μήτε χρῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦν-

rum, quoniam ego nonnihil in præceptis profeci, tuque te ipsum, ætate tam grandis, negligis. *Lucian.* Scis igitur quid facias? Mihi quidem tanquam insanienti mentem ne advertas, sed delirare sinas: tu verò, ut jam te habes, in via progredere, & quæ ab initio de his decrevisti perage. *Hermot.* At tu in me es adeò violentus, ut nihil eligere sinas, nisi cuncta tentarim. *Lucian.* Atqui me nunquam aliud dicturum, probè scias oportet. Quumque violentum me appellas, videris mihi insontem, juxta Poëtam, incusare, nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat à violentia. En tibi etiam violentiora multò proponeret oratio. Sed illa fortè omissa me incusabis. *Hermot.* Qualianam? miror enim si aliquid indictum reliquerit. *Lucian.* Dicit non sufficere omnia vidisse, eaque percurrisse, ut quod est optimum eligere possis: sed re maxima adhuc opus esse. *Hermot.* Quanam illa? *Lucian.* Iudicii quodam acumine, ô admirande, & examinandi arte, & mente solerti, & acri atque incorrupto ingenio, quale illud esse debet quod de rebus tantis est judicaturum: aut nequicquam omnia visa fuerint. Ac rei tali non exiguum tempus tribuendum affirmat: omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, sæpe contemplando, quique non cujusque dicentis ætatem, non habitum, non sapientiæ opinionem reverenter habet, sed Areopagitarum more fa-

1 Καὶ μὰ δί' οὐδέν] Καὶ μὲν δὴ οὐδέν. Marc.
2 Ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὰ ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν] Abest. Idem.

1 Τῶν

σε. εἰ δὲ νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ εἰς τὰς λήψεις, ἀλλ' εἰς τὰ λεχθέντα ἀποβλέπωσιν. καὶ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. Ερμῆ. μὴ τὸν βίον φῄς. οὐ γὰρ τούτων, ἡδέως ἀνθρώπου βίον ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἱκανὸν ἀκεκλῶσθαι ἐπιδεῖν. καὶ ἐπιδοῦναι, καὶ κρίναι. καὶ κρίναντα, εἰλέσθαι. καὶ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ ὕπως ἀρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως ὄ ὄ. Λυ. οὐκοῦν γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτούς, οἰόμενοί μήπω ἀρηκέναι βέβαιον. ἀρ' ὄντες ἢ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους μὲν ἐλπίζοντες. εἶτα, ἐπειδὰν κόμιστα ἀναστῶντες, ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμου σεσαγμένον, σκοπεῖ μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀπεσπάκαμεν. Ερ. ὁ μακάριον τί σοι τὰ δίκτυα τοῦτο βέλεσθ'. ἀπόχρη γάρ με βεβαλλεσθαι αὐτοῖς. Λυ. οὐκοῦν πειρᾶ διεκδῦναι. σὺν Θεᾷ γὰρ οἶσθα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος. ἐγὼ γὰρ κἀν ἐφ' ἅπασιν ἁλῶμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐρασθείημέν ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὰ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. Ερμῆ. τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει; Λυ. ἄδηλον. ἴσως δοκεῖ ἅπασιν ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι ὧν μηδενὸς αὐτῶν πω ἐφρονηκότος; Ερμ. πῶς οἴσθα; Λυ. ἴσως. ἴσως γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴπερ, οἷον, κυάμους τις facit: qui noctu & in tenebris iudicant, ne dicentes, sed quæ dicuntur, respiciant. Et tunc licebit tibi philosophari quum certò elegeris. *Hermot.* Post vitam dicis. Ex his enim sequitur nullius hominis vitam satis longam esse posse, ut omnia perlustret, & accuratè singula perspiciat, perspectaque judicet, judicata eligat, delectuque habito philosophetur. Hac enim sola ratione, non alia verum inveniri posse asseris. *Lucian.* Piget me tibi dicere Hermotime, neque hoc sufficere: verùm adhuc videmur nosmet ipsos fallere, quum certi quippiam inveniſſe putamus, attamen nihil invenimus? quemadmodum piscatores, qui retibus sæpe demissis, perceptoque aliquo pondere, trahunt ut qui se magnam piscium copiam irretivisse sperent. Deinde postquam trahendo delassati fuerint, aut ingens lapis, aut vas arena refertum ipsis apparet. Vide ne nos etiam quippiam hujusmodi traxerimus. *Hermot.* Non intelligo quid ista retia sibi velint: nam me iis planè irretitum tenes. *Lucian.* Ergo da operam ut effugias. Iuvante enim Deo natare scis, siquis etiam alius. Etenim etsi omnes experiendo perlustremus, idque aliquando faciamus, nequaquam planum esse hoc existimo, num quis illorum habeat quod quæritur, an verò similiter omnes ignorent. *Hermot.* Quid ais? an id horum omnino nullus habet? *Lucian.* Non liquet. An tibi videtur fieri non posse ut mentiantur omnes, ipsaque Veritas alia quæpiam res sit, quam eorum nemo invenerit? *Hermot.* Qui potest fieri? *Lucian.* Hoc modo. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Exempli cau-

εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλείσας μιᾷ, ἐρωτάτω δέκα ἄλλας, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτῷ. οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μέν, ἑπτὰ ὁ δ', τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα. καὶ ὅλως, ἄλλος ἄλλον ἀριθμὸν ἀριθμησάτω. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τὸν τύχαι τινὰ ἀληθεῦσαι. ἢ γάρ; Ερμ. ναί. Λυ. ἐμοὶ μὲν οὐδὲν τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλως ἀριθμεῖν εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ σὲ οὕτως, μηδένα δ' αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει. ἢ τί φῄς; Ερμ. σὲ ἀδύνατον. Λυ. τί οὖν τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τί ἐστι, καὶ λέγουσιν ἄλλο ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι. ὁ μέν, ἡδονήν. ὁ δ', τὸ καλόν. ὁ δ', ὅσα ἕτερά φασι τούτοις αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν. σὲ δ' ἀπεικὸς δὴ καὶ ἄλλό τι παρ' αὐτὰ φάναι. καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπιζητεῖν ἕως τὸ τέλος. ἔδει δ' οἶμαι ὑστερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται πάντες. καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς ἢ φιλοσοφοῦντων. εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὡ πειστέον ἐστίν. Ερμο. ὥσπερ ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς πάσης φιλοσοφίας χωρητέον, ἐπὶ δὲ τούτῳ πάντως ἕξομεν τέλη εὑρεῖν. Λυ. μὴ ἐμὲ ὦ γαθὲ ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι ἐπὶ πᾶσι, ἐς ἂν ἄδηλον ᾖ εἰ ἔν τι τούτων ἐστὶν, ὧν ὅτου λέγουσιν. Ερμ. ἐπὶ ποτὲ ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῄς, εὑρήσομεν, ἐπὶ δὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτου τινὰ βίου ζῆν, ἀπο-

sa, fabis viginti in manum sumptis, & concluſis, quiſpiam decem homines interroget, quot fabas in manu habeat, hi verò conjectantes, alius quidem ſeptem, alius triginta dicat: alius decem aut quindecim, denique alius alium numerum: accidit ut aliquis fortè fortuna verum dicat, nonne? *Hermot.* Ita certè. *Lucian.* Ergo neque hoc impoſſibile eſt, ut omnes alii alios numeros dicant, eoſque falſos, & qui non ſunt: adeò ut nullus eorum dicat virum in manu viginti fabas habere. Tu quid ais? *Hermot.* Impoſſibile non eſſe. *Lucian.* Eodem modo quicunque philoſophantur quærunt cujuſmodi res ſit fœlicitas, & alius aliud eam eſſe dicit: hic quidem voluptatem, ille honeſtum: alius alia de ipſa comminiſcitur. Veriſimile igitur eſt unum quiddam ex illis eſſe fœlicitatem. Nec eſt abſurdum, præter hæc omnia quiddam aliud eſſe. Ac nos ſecus quàm oportet, ante inventum principium ad finem videmur feſtinare. At opinor, priùs oportebat manifeſtum eſſe, Veritatem eſſe cognitam, & omnino eſſe penes aliquem ex philoſophis qui eam norit. Deinde ex ordine quærendum erat, cui ſit fides adhibenda. *Hermot.* Itaque hoc aſſeris Luciane, nos tametſi philoſophiam omnem obiverimus, nunquam tamen facultatem nobis paraturos inveniendi veritatem. *Lucian.* Ne me interroges ô bone, quin potiùs iſtum ſermonem: & fortaſſe reſpon-

debit tibi nuſquam hoc fore quoad incertum fuerit, num unum quiddam illorum ſit, de quibus hi verba faciunt. *Hermot.* Proinde nunquam, ut ex tuis dictis colligo, inveniemus, neque operam phi-

στέλος ἢ φιλοσοφίαν. Λυ. [1] τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀπτέον εἶναι φιλοσοφίας, καὶ ἀνίφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸ φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλεύθερον πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην. ἡ δὲ αἵρεσις, ὅτου σοι ἐδοκεῖ μάλιστα ἀκριβὴς ἂν γένοιτο, εἰ ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενοι ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσον ἐκείνη ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέτασις, ἀπομηκυνόμενον τὸ πρᾶγμα ἐς γηρὼς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον γένεσθαι πάλης ἢ ἐκείνην βίᾳ. πελάτων δ', καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδίαστον ἀπόφασιν, ἄδηλον εἶναι λέγω, εἴτε εὑρητὴν πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι πάλης, [2] εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πῶς Ἑρμότιμε δύναιο ἂν ἐπομόσαι μὴ εἰπὼν ὅ, [3] τι εὑρητὴν πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν, οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδεν ἐκών σοι, ἐξεπίτηδες μακρὰς καὶ αὐτὸ δεόμενα; Ερμ. τὰ ποῖα; Λυ. οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τὰς μὲν, εἰδέναι τὰς λόγους ἐκείνας, τὰς δὲ, μὴ, καίτοι πάνυ ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; Ερμ. ἀληθῆ ταῦτα. Λυ. τὸ τοίνυν ἀφελεῖναι τὰς εἰδέναι, καὶ ἀφηγῆσαι, ἀπὸ τοῦ οὐκ εἰδέναι μὲν, φασκόντων δὲ, ὅτι σοι δοκεῖ πάνυ ἐρῳδὸς εἶναι; Ερ. καὶ μάλα. Λυ. δοκεῖ τοίνυν σε, philosophiæ dabimus, sed ea abdicata, vitam privatam vivamus oportebit. *Lucian.* Illud quidem accidit quod dicis, non esse promptum philosophiæ incumbere, eamque ab homine comprehendi non posse. Iubes enim ut is qui philosophiæ operam est daturus, optimam primum eligat. Ipsius autem delectus accuratè habendi ratio in hoc solo consistere videtur, si perlustrata omni philosophia, verissimam eligamus. Deinde annorum quoque numerum computando, quantus unicuique perscrutandæ sufficiat, supergressus es, rem in alia sæcula producens, ita ut veritatis inventio præstitutum uniuscujusque vitæ tempus transgrediatur. Postremò, hoc ipsum etiam ambiguum reddis quum dicis esse incertum, num à priscis philosophis inventa sit veritas, nec-ne. Tu verò Hermotime qui posses interposito jurejurando affirmare ab ipsis inventam esse? ego quidem jurare nolim. Quàm multa verò alia prætermitto lubens, quibus indagatione longa esset opus. *Herm.* Quænam illa? *Lucian.* Nonne audis Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos dicentes, hos quidem rerum omnium rationes tenere, illos verò minimè, quanquam cæterùm fide sunt penitus digni? *Hermot.* Vera hæc sunt. *Lucian.* Proinde dijudicare, & dignoscere peritos ab imperitis, semet tamen peritos perhibentibus, nonne tibi prorsus operosum videtur? *Hermot.* Ita sanè. *Lucian.* Oportebit igitur, si Stoi-

1 Τοῦτο ξυμβαίνει γε] Delenda nota personæ Λυ. Marc.

2 Εἴτε δὲ μὴ. σὺ δὲ πῶς Ἑρμότιμε] Excidit nota personæ, εἶτε δὲ μὴ. Λυ. σὺ δὲ πῶς. Idem.

3 Τί εὑρητὴν πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα] Excidere nomina personarum, videlicet τί εὑρητὴν πρὸς αὐτῶν; Ερμο. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. Λυ. καί τοι πόσα ἄλλα. Idem.

οἱ μάλιστα Στωϊκῶν τὸ ἄριστον εἰσιὼν, εἰ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ὃν ὅπως τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειρᾶσθαι, καὶ τὸ ἀμείνω σοφήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασιά μόνον σοι παρέσομαι, καὶ κριτικὸν τῶν τοιούτων δύναμιν παρασκευάζων, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χαλκὸν ἀφελής. καὶ σὺ μὲν τοῦτο ὅρα, ὅσον δεῖ βαρύνειν, ὃν ἐκὼν παρῶ, διδοὺς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς. κρίνει τό γε μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ἀναγκαιότατον, ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν εἶδος. καὶ μόνη σοι αὕτη πίστις, καὶ βέβαιος ἐλπὶς ἐπὶ πλεῖστον ἀληθείας τε καὶ εὑρέσεως αὐτῆς, ἄλλη μὲν οὐδεμία ἀπόδειξις, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ παρέχειν σοι καὶ τοὺς δοκιμαζομένους διαγινώσκειν ἀεί, τε δόκιμον, καὶ ἀκίβδηλον, καὶ ἂν ἐνδεικνυμένην, καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην παρεσόμενος, ἧς ἐπὶ πλεῖστον ἐξέτασιν τῶν λεγομένων εἰ μὲν μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδεὶς κωλύσει σε τῶν ῥᾳδίως ὕλης ἐφ' ἑκάστων, ἢ γοῦν προδεχθέντα ἀκριβεστέρως ἀκριβεῖν ὥσπερ τὰ ἀργύρια. μᾶλλον δὲ [1] τῇ ἐπιτραπέζιον ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σε ἢ ἄκρον τοῦ δακτύλου ἐμβάλλων. ἢ καὶ τὸ Δίᾳ κελεύσαντι, ἐπ' ὄχθῃ ἐνδιαπαίζοντι πεφυκότι, καὶ ὅσος πᾶν τὸ πέριξ κυμαίνοντι, κἂν μικρός τις αὖρα ἐμφυσήσασα, ἐμφυσιλεύσῃ αὐτόν, ὡς εἴ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ὑπὸ

Stoicorum optimum es cognitu-rus, si non ad omnes, saltem ad maximam eorum partem accedas, factoque experimento meliorem tibi præceptorem præstituas, qui te priùs exerceat, & de his judicandi facultatem tibi suppeditet, ne nescius deteriorem elegeris. Atqui tu hoc etiam perpende, quantum temporis requirat, quod ultrò prætermisi, veritus ne stomachareris. Quamquam quod maximum simul, & summè necessarium, est in rebus hujusmodi, obscuris inquam, & ambiguis, unum hoc est opinor. Et sola tibi firma, certaque spes consequendæ veritatis relicta est, aliud autem nihil, quàm ut discernere queas & sejungere vera à falsis, utque argentariorum in morem dignoscere possis quæ proba, & syncera, & quæ adulterina. Hanc facultatem tandem consequutus, & artem, conferre te potes ad eorum quæ dicuntur explorationem: sin minus probè scias, nihil prohibiturum quominus ab unoquoque, quod ajunt, nare traharis, & præmonstrata fronde, perinde ut oves sequaris. Vel aquæ potiùs, quæ apponitur menſæ, similis eris: in quamcunque partem te quispiam traxerit, summo digito duceris. Vel per lovem arundini ad fluvialem ripam enatæ, semet ad quemcunque flatum flectenti, quam vel

exigua affians aura commoverit.

lta si præceptorem invenias, qui ali-

1 Τῇ ὀθνειοτραπέζιον] Hoc est τῇ ὀθνείᾳ τραπέζῃ ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῷ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ὀθνείᾳ χώρας μᾶλλον, ἢ τῆς ὀθνειότητος ἐπαρτητικὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγέντι αὐτὸ φιλεῖ ἐπαθεῖν, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, ἢ αἰτιωμένην μὲν πεφυκός. Cætera usque ad pag. 560. crebræ sunt repetitiones comparationum quæ passim alibi. *Bourd.*

δείξεως πέρι. καὶ τὸ μὲν ἀμφισβητούμενον ἀγαθὸν, τέχνῃ τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, πιστὴν δηλαδὴ παράγωγὸν ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται. καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις. καὶ τῶν περιόντων ἀθανασίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συμπεφθὴν ἔχων τὰ ἀγαθά. Ερ. ὦ μέγα ὦ Λυκῖνε. ἐπαινοῦμαι γὰρ τοῦτ' ἀμείνων, καὶ ἐλπίδος ἀμικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητὴν ὡς ἔοικεν ἡμῶν ἀνήρ τις τοιοῦτος, ἀγωνιστικός τε, καὶ ἀγαπητὸς ποιήσων ἡμᾶς. καὶ τὸ μέγιστον, ἀποδεικτικός. ὡς τά γε νῦν τοῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπεύγνωστα, καὶ ἀπὸ πολλῆς ἀγωγῆς διόμενα. καὶ ἴσως ἤδη χάριν εἰδά σοι, ἐξευρόντι σωτομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀφύκτην ὁδόν. Λυ. καὶ μὴν ἤδειπου χάριν ἂν μοι εἰθείης εἰκότως. ἤδειν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος. τὸ δ', πολὺ προῤῥωτέρω γεγονάμεν, ἢ ἐφ' ὅτερον ἦμεν. καὶ τὰς παρεσκευασμένας πολλὰ μοχθήσαντες, ἀμοίρους ἐσμέν. Ερμ. πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ γάρ τι λυπηρόν τι, καὶ δύσκλαι ἔρειν ἔοικας. Λυ. ὅτι ὦ ἑταῖρε, κἂν ὁρμεν ὑπαχθέντα τινὰ εἰδέναι τε ἀποδεῖξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα οἱμαι πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸ κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. κἂν τοῦτο εὑρήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων ἀτὸς οἶδε ἀγωνιεῖσθαι ἢ ὀρθῶς κεκινδυνεύκε, ἢ μή. καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ ἀνάγκη τὸν ἐπιγνώμονα ἰέναι, καὶ οὕτω δὴ ἐς ἄπειρον ἡ ζήτησις ἐκπεσεῖται.

aliquam artem calleat, qua demonstrationes, & dubiorum dijudicandorum rationem te doceat, negotia nimirum habere desines. Siquidem quod est optimum illico tibi comparebit, ipsaque veritas adducta arte illa demonstrativa, atque mendacium deprehendetur: tuque certo delectu habito, & firmo adhibito judicio philosophaberis: & ter optabilem fœlicitatem assecutus, cum ipsa simul omnia bona possidens vitam exiges. *Hermot.* Euge Luciane. Nam longè meliora hæc sunt quæ dicis, & spem non mediocrem præ se ferunt. Et quærendus videtur nobis hujuscemodi vir, qui nos dignoscendi, & distinguendi, quodque maximum est, demonstrandi facultate instruat, ita ut hæc postea facilia, nec operosa sint, nec multæ exercitationis indiga. Atque ego tibi gratiam habeo, quòd compendiariam hanc & optimam viam nobis commentus sis. *Lucian.* Atqui nullo jure mihi gratiam habeas: neque enim tibi quicquam meo marte inventum commonstravi, quo te spei propiùs admoverim. Sed longè quàm antea remotiores sumus: utque vulgo fertur, exhausto labore multo, eodem in statu consistimus. *Hermot.* Qui hoc dicis? Nam triste quiddam, vixque sperandum dicturus videris. *Lucian.* Quòd ô amice, quanvis inveniamus aliquem qui se & demonstrationem scire, eamque alium docere velle profiteatur, non statim ipsi fidem ut puto habebimus, sed quæremus aliquem qui judicare queat, an vera loquatur ille. Ac quanvis hunc comparaverimus, nondum liquet num explorator isto norit dignoscere rectè judicaturum, nec-ne. Et in hunc,

αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλα ἐπιγνώμονος ἄμεινον δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν ἀμφισβητεῖν τὰ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνει; καὶ ὡς ἀπόρρητον γάρ τι, καὶ ἀφανὲς ἅπαντα ἦν, καὶ ἀπορίαν μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἷόν τε εὑρίσκειν, ἀμφισβητημένας ὄψῃ, καὶ μηδὲν ἔχοντας βέβαιον. εἰ γὰρ πολλῶν αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πίστεως ἡμᾶς βιάζουσι δεῖσθαι. εἰ δ', ταῖς πάνυ ἀσθενέσι τὰ ἀφανέστατα στοιχειώσουσι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦσι, ἀποδείξεις αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι Θεὸς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε ὦ Ἑρμότιμε, σὺκ οἶσ' ὅπως καθάπαξ οἱ σὺν κύκλῳ ζητοῦντες, ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἔρχομαι, καὶ ἀπορίαν ἐπανελήλυθαμεν. Ερμῆ. οἷα με ἐρεθίσας ὦ Λυκῖνε, ἀνήλπικάς μοι τὸ ζητεῖσθαι ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν, ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κόπος ὁ πολύς. Λυ. ἀλλ' ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἐὰν σὺνησθῇς ὅτι ἃ μὲν ἔχω μένειν τὴν ἐλπίδα ἔσεσθαι ἀγαθῶν, ἅπαντα ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοῖς ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. ἢ τίς ἄρα σύνοιδε δι' ἐκείνων ἀπεστερημένος χαρᾶς, ὧν ἔφην; ὅταξ ἀλύσαθι καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι. νῦν δ', ὁρμὴν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τὸν πύχλον, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βάδην ὑποδὺς εἰς τὸν θαλαττίαν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ὀρθὴς πλοῦς αὐτῷ ἐγένετο ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, [1] εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ.

hunc, alio exploratore rursum opus esse puto. Nos enim undenam discernere nossemus eum qui optima potest judicare? Vides-ne quò usque protendatur, & ut immensum fiat, suspenso esse animo, & non posse comprehendere, siquidem ipsas etiam demonstrationes, quotquot inveniuntur, controversas videbis, nihilque certi habere. Nam harum plurimæ per alia dubia persuadere nos cogunt scire: aliæ obscurissima manifestis conjungentes, quæ nihil commune cum ipsis habent, demonstrationes eorum esse affirmant. Veluti si quis putaret se demonstraturum esse Deos, quia illis structæ aræ cernuntur. Itaque Hermotime, nescio quomodo, ut qui in circulo currunt, ad principium ipsum, eandemque dubitationem redivimus. *Herm.* Qua me affeciſti injuria Luciane, carbones mihi pro thesauro commonstrans. Vtque verisimile est, tot anni, tantumque laboris mihi peribit. *Lucian.* At multò minùs mœrebis, Hermotime, si cogitaris te non solùm speratis bonis excludi, sed omnes ut ita dicam, philosophos de asini umbra digladiari. Numquis ea omnia quæ dixi, obire posset? Id quod ipse etiam fieri non posse confiteris. Nunc autem mihi videris idem facere, ac siquis fleret, & fortunam incusaret, quòd in cœlum ascendere non posset, vel quòd urinando in mare ingressus, à Sicilia in Cyprum delatus non emergeret: vel quòd tanquam volueris in sublime sublatus uno die à Græcia ad Indos non devolaret. Cau-

[1] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδὸς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδὸν. Sic Thucydides: Εἰς Θάρσαλον ἐτέλεσε. id est, Thasalum pervenit. *Menagius.*

τὸ δ' ἄπιον τ λύπης, ὅτι ἠλπικὼς οἴμην, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, ἢ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ ἄνθρ. ἢ τῷ ἀνθρώπῳ φύσει. καὶ δὴ καὶ σὲ ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειρωπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ ὕπνου σκληρεῖν ἐποίησεν. εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔπ μόλις τὰς ὀφθαλμὰς ἀνοίγων, καὶ τ ὕπνον ῥᾳδίως ἀποτιόμενον ὑφ' ἡδονῆς ὢν ἐώρας; πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τῶν [1] κενῶν μακρείων ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ὧν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ ταλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ Θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ Εὐχὴ μεγαλόδωρος ἔστω, καὶ ὡς ἐδὲν ἀπλέγουσα, κἂν πλοῦτος ἡίλῃ τις μεγέθη, κἂν κολοσσιαῖον τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ ἐξέσκευε. ὧν τίνων τοῦτα ἐνοοῦσιν αὐτοῖς ὁ παῖς ὡφελῶν, ἔρηταί τι τ ἀναγκαίων, οἷον, ὄγειν ἄρτος ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ φατέον ὡς τ ἀπαιτοῦντα τοιοῦτον, ὃν πολλῶ ἐλεμόνων, ἵππος ἀγωνατῶσιν, ὡς ὑπὸ ἐ ἐρεμῶν καὶ παρεσχλήσαν τ ἀφαιρεῖσθαι ἅπαντα ἐκεῖνα τάχαθά. καὶ ὀλίγα δόντα τῷ ῥίνα ἐ παιδὸς ἀποπαγεῖν. ἀλλὰ σὺ ὦ φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ ὡς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πτερώμενον, καὶ πᾶσας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐνοοῦντα, καὶ ἐλπίδας ἀνυφάντους ἐλπίζοντα,

Causa autem hujus tristitiæ ea est, quòd hoc speraverat, cùm tale quid olim vel in somnis vidisset, vel ipse sibi finxisset, nec priùs perquisivisset an ea optaret quæ consequi posset, & quæ cum hominis natura convenirent. Te verò amice, multa & admiranda versantem in somniis, ubi te pupugit hæc oratio, è somno exilire fecit. Deinde succenses ipsi, vix adhuc oculos aperiens, nec facilè somnum excutiens præ voluptate eorum quæ vidisti. Idem accidit iis qui beatitatem inanem sibi confingunt, si interea dum diteſcunt, & thesauros effodiunt, & reges agunt, & in cæteris fœlices sunt (qualia multa Dea illa Euche, hoc est, Votum facilè operatur, donis magnificum, nullaque in re contradicens, sive quis velit fieri volucer, sive colossæa magnitudine conspicuus, sive montes toros aureos invenire) Si igitur hæc illis animo versantibus, veniat puer qui necessariarum rerum aliquid postulet, velut unde panis sit emendus, vel quid respondendum ei qui mercedem conductæ domus jamdudum expectans reposcit, ita stomachantur, ac si qui interrogavit, & interpellavit omnibus illis bonis ipsos privasset: ac parum abest quin pueri nasum mordicus avellant. Verùm, amice, ne eo sis animo erga me, si te effodientem thesauros, & volantem, & eximias cogitationes concipientem, & quæ nequeas assequi sperantem, ego

1 Κενῶν μακρείων] Sic in Diologo Navig. seu Vot. Talis autem illa est qualis fœlicitas Micylli in Gallo ἢ κατ' ἐκεῖνο ὕπνος ἐγκοιμᾶται, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιῶσα τὰ εἰς τρυφὴν ἢ διατριβήν, καινὰ, ὅτι μηδὲν ἴσως ἔχει ἢ βέβαιον, quæ omnia rectè interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. *Bourd.*

1 *Hip-*

φίλος ὢν, ἐθέλοιεν διὰ παντὸς ξῆν βίον, ὀνείρῳ μὲν δεῖ μίαν ἡσθῆναι, ἅτε ὀνείρῳ γε συνόντα. Διαναστὰς δ', ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων. καὶ ὅτι μοι ἔμπνευσε εἰς τὸν λοιπὸν ξῆν βίον, τὰ κοινὰ ταῦτα φροντίζειν. ἐπεὶ, ὃ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπειδὴς ἐδίν τῶν Ἱπποκενταύρων, καὶ Χιμαιρῶν, καὶ Γοργόνων διαφέρει. καὶ ὅσα ἄλλα ὀνειρεύονται, καὶ ποιηταὶ, καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, ὅτι μηδέποτε πώποτε, οὔτε μηδέποτε δυνάμενα. καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλεῖται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα, καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. σὺ δὲ μυθοποιὸν ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χαρίτας αὐτὰς, [2] ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἥρως δίδως, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρου ἐρασθῆναι καὶ Ἰάσονος. ὃ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸ ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τὰς ἄλλας δὴ, ὁπόσαι καὶ αὐτῷ σοι εἰδύλιά ἐρῶσι, τοῦτο ἴσως, ὥσπερ μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ καὶ λίαν εὐμενὲς πρὸς τὸ γυναικὸς, ἐπίστευσε ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐποίησεν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτο μόνον, καὶ διὰτοῦτο εἵλκυεν ὑμᾶς ὁ ῥοῦς, ἐπίστευε ἅπαξ τῷ πρώτῳ λαθὼν ἐκεδύσασθαι αὐτῷ, καὶ ἤδη ἐπὶ τὸν ἀκόλουθον, οὐ τῆς ἐλεγχομένης οὐδὲ. ῥᾴδια γὰρ οἶμαι τὰ μὴ ταῦτα.

ego tuus amicus, non permisi te per omnem vitam, cum somnio, fortè quidem jucundo, sed tamen somnio conversari: sed volo ut experrectus res agas quæ ex usu sunt, & quæ te communia cogitantem per reliquum vitæ spatium comitentur. Siquidem quod modò faciebas, & mente versabas, nihil ab [1] Hippocentauris, & Chimæris, & Gorgonibus differt: nec ab aliis quæ somnia, quæ poëtæ, quæ pictores liberi confingunt, quæ nec fuerunt unquam, nec esse possunt: quibus tamen vulgus credit, talibusque visis vel auditis demulcetur, quia nova sunt & monstrosa. Et tu audito quopiam fabulatore qui dicat esse mulierem aliquam insigniter formosam, Gratiis ipsis, & Vrania formosiorem, priùs quàm expenderis an vera dicat, & an sit uspiam gentium hæc mulier, amore statim captus es, ut perhibent Medeam ex solo somnio exarsisse in Iasonis amorem. Quod autem te potissimum ad amorem illexit, aliosque quotquot illius simulachri tecum amore inflammantur, hoc fuit ut mihi conjicienti videtur, quòd qui de muliere verba faciebat, siquidem creditus est primùm vera dixisse, consentanea orationi inducebat. In id enim solum intenti eratis, ideoque vos naso trahebat postquam semel primam ansam ipsi tradidistis, & ad dilectam ducebat ea via, quam rectam dicebat. Facilia enim ut puto quæ postea sunt agenda. Neque quispiam ex

1 *Hippocentauris, & Chimæris*] Virg. 6. Æn. facit. Centaûros & Scyllas in infernum vestibulo stabulare cum somniis. Centauros & Chimæram fuisse negat Lucret. lib. 4. & 5. *Oberh.*

2 Ἢ τὴν Οὐρανίαν τῷ] Ἢ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἐρεσθίνην. Marc.

1 Ἢ ἰδίν-

καὶ ἀδῆς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρέφομένου εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήτασεν εἰ ἀληθὴς ἦν, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ὃν ὁδὸν ἐρχόμενον εἰσῆλθον, ἀλλ' ἠναλύθη τοῖς τῆ ἀσωδυνίᾳ τῶν ἴχνεσι, καθάπερ τὰ τοῖς ἄκροις ἀεὶ τῶν αὐτῶν ἐγκύπτοντα, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ πρὸ τῆς ἀρχῆς αὐτὸς σκέψασθαι, εἰσῆλθε εἰσιτητέον. ὁ δὲ φημι, σαφέστερον ἂν μᾶλλον, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον ἀναμνήσῃ σεαυτόν. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τινῶν ποιητῶν, ὡς χλωιτό ποτε τριπέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τοιοῦτον τῶν ἀπηχημένων δακτύλων, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὖ ἴσθι ἀναλωθεὶς ἂν ἐπαίρῃ καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμὸς ὁ αὐτὸς εἰχον ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα φθέγγεσθαι, καὶ ἥδιστ' ἂν τριῶν γομφίων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχον, ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα· ἀμφοτέραις χερσί. καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲ χεῖρες ἐκάστη, πέλτην, ἢ μάχαιραν, ἢ ἀσπίδα εἶχεν. αἱ τρεῖς δ', ἢ μ', πέλεκιν κατέφερεν, ἢ δ', λόγχην ἀφῆκ. ἢ δ', τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτ' ἂν ἀπιστήσειε τούτοις λέγουσι αὐτοῖς; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, τοῖς τὴν ἐρχθὲν εὐθὺ σκοπεῖν, εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ὕστερα ἔχειν. ὦ δ' ἄπαξ σκέψαι δῶς, ἐπιῤῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ ὅπερ φημί. καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς σὸν ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοῖά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. τὰ γὰρ δὴ ἔρωτος καὶ σπουδῆς, σὸν ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐκφύγετ', ὅπως ὑμῖν ἔχει. σπουχρεῖον γὰρ τὸ ἀ-

ex vobis ad ingressum conversus inquirebat, num esset verus, & an per oblivionem ingressus esset eam viam quam devitare oportebat. Verùm præeuntium vestigiis insistebat, sequendo ut oves præcedentem pastorem, cùm æquum fuisset statim in aditu perpendere numquid erat ingrediendum. Clariùs autem intelliges quod dico, si tale quiddam non absimile compares cum ipso. Nam si aliquis ex poëtis illis summè audacibus dicat olim fuisse tricipitem quendam, & senis manibus instructum hominem: tuque hæc primùm nullo negocio admiseris, & prius credideris, quàm exploraveris an id fieri possit: pari ratione reliqua etiam interet, eum scilicet sex etiam oculos, & sex aures habuisse, tresque simul voces emisisse, triplicique ore comedisse, & digitos triginta, non ut nostrum unusquisque in ambabus manibus decem habuisse, & si bellandum esset, tres manus singulas, peltam, parmam Persicam, aut clypeum tenuisse: tres verò, hanc quidem securim incussisse, illam verò hastam vibrasse, aliam autem gladio usam fuisse. Ecquis ipsi hæc dicenti non crederet? Nam cum initio conveniunt, quod protinus erat considerandum, an admittendum, & concedendum esset ita se habere. Sed si semel illa concesseris, influunt reliqua, nec sistentur unquam. Nec jam facile est fidem illis denegare, siquidem consentanea sunt & similia concesso principio. Quæ vobis etiam accidunt. Tantus enim est vester amor & alacritas, ut non scrutati quomodo se habeant, quæ vobis in aditu offeruntur, progrediamini rerum con-

ηλιθίας ἐληλεγμένοι. οὐκ. ὑποῦντες εἰ μὴ γένοιτ' ἂν ἀληθὲς τὸ αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον. εἰ τὸ λίγα τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι. καὶ οὐ πιστεύσειας αὐτῷ; μὴ δριθμήσας ἐπὶ σαυτῷ. ἑπτὰ ἄρα δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε. τεσσαρεσκαίδεκα πάντως ἐστί. καὶ μέχρις ἂν ὅτε ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ γραμματικὴ γραμματεῖα ποιεῖ. καὶκεῖνη γὰρ τὰς ἀρχὰς, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, ὑδὲ συνῆκαν δυνάμενα, σημεῖα τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σκιαγραῖς ταῖς γελοίοις τάξεις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ὡς ψεύδους ἐ ἀρχὴς ὁρμωμένη. καὶ τοιαῦτα τοίνυν καὶ ὑμᾶς ὄντας ταῖς ἀρχαῖς ἐ πεπαιρέσεως ἐκφύσι, πιστεύετε ταῖς ἐξῆς. καὶ γνώρισμα ἐ ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀναλυσιν ἡγεῖσθε εἶναι, ψεῦδη ὄντα. εἶτα οἱ μὲ ὑμῶν, ἀναπεθήκασι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τὰληθές, καὶ κατεγνώκασι ἐ ἐξαπατήσεσθαι ἐκείνων. οἱ δ', κἂν αὐθαντικῶ ἐξηπατημένοι, ὑψίποτε γένωνται ἤδη γεγηρακότες, ἀνιῶσιν ἀναστρέφειν, αἰσχύμενοι εἰ δεκαέτη πλικιώτας αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πρόσχημα παιδιᾶς ἔχοντες, καὶ σπουδῆς. ὥστε ἐμμένουσι ταῖς αὐτοῖς, ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα. καὶ ἐπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσι ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι συμμαθητὰς τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἐν τἀληθεῖ ὄντωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὡσαῤῥοῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, ὑδὲ τιμήσουσ) ὁμοίως. οὐκ ἂν δὴ

sequentia pertracti: nec in mentem veniat, an falsum etiam sit quod priori est consentaneum. Veluti, siquis dicat, bis quinque septem esse, & credas ipsi, non facta apud te supputatione: inferet etiam quater quinque quatuordecim omnino esse: quod quidem faciet quousque libuerit: qualia etiam admirabilis geometria facit. Illa enim iis qui artem exordiuntur, absurda quædam postulata proponens, eaque sibi concedi volens, quanquam consistere nequeunt, individua puncta, latitudinem non habentes lineas, & id genus alia putridis super fundamentis ædificat, cumque à falso principio exordiatur, vera tamen ad faciendam demonstrationem vult dicere. Haud secus etiam vos datis unusquisque sectæ principiis, iis quæ inde sequuntur fidem habetis, & eorum consequentiam, etsi falsam, veritatis indicium esse existimatis. Tum pars vestrum conceptis spebus immoriuntur, antequam veritatem viderint, & impostores illos cognoverint: pars verò quanvis se deceptos sentiant tandem ad senium jam provecti regredi metuunt, cùm pudeat ipsos id ætatis confiteri, se puerilibus negociis occupari, non intellexisse. Proinde in iisdem studiis præ pudore perseverant, & præsentem conditionem laudant: & quoscunque possunt ad eadem hortantur, ne soli sint decepti, sed hoc solatii habeant: quòd multi etiam alii communibus secum malis conflictantur. Etenim id vident, fore ut si verum faterentur, non amplius ut nunc, & supra plebem venerandi viderentur, & simili honore afficerentur. Quare non ultro fa-

ἡκόντες εἴπαιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἀπεστόντες, ὅμοιοι ὄντες ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν τῶν τοιούτων ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξημπέπλω), καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν, τὸ ὁμοίων πεπειρᾶσθαι. εἰ δ' ἄρ τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, φιλαλήθη τε καλεῖ τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον. κἀγὼ εἰ βούλει, φιλόσοφον. ἐγὼ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τὸ ὀνόματος. οἱ δ' ἄλλοι, ἃ δοξεῖ ἀληθῆ ἔσεσθαι οἰόμενοι εἰδέναι, [1] ἢ ἰδόντες, ἀπερυθριῶντες ὑπὸ ἀμαθίας, καὶ ἀναιδείας, καὶ τοῦ πολλοὺς βάλλειν. κελεύει φησὶν ὁ Ἀθηναῖος, ἅπαντα μὲν ἐᾶν εἶναι, ἐάσαμεν, αὐτὸ κρεῖττον ἂν ἡγούμενοι, καὶ λήθην τις ἔσται αὐτῶν, ὥσπερ τῶν ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος πεπραγμένων. τοῦτο δ' ἴσως ἐστὶ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊκῶν, ἄλλην δ' οὐδεμίαν ἡγεῖσθαι, εἴ τις ἐστὶν ἄλλη, καὶ δυνατὴ ἐστιν. ἢ μᾶλλον κρίνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. πολὺς μὲν γὰρ ὑπερχόμενος ἀκούσεται μακρὰς λίνας, ἵνα μὴ ἀποδιωρυγήσωσιν οἱ εἰς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ δέοντα ἀγαθά. τὸ μὲν τοίνυν, σὺ ἄμεινον εἰδήσεις, εἰ ἄρα ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ, [3] καὶ Στωϊκῶν τῷ ἀκρῳ, οἷον μήτε λυ-

fateantur, cùm non sint nescii fore ut si his rebus excidissent, similes aliis censerentur. In perpaucos autem incidas, qui præ fortitudine audeant confiteri sibi impositum fuisse, alioisque dehortentur, qui similia experiuntur. Quòd siquem ejusmodi virum nanciscaris, hunc veritatis amantem, & bonum, & justum, & si velis philosophum appella. Huic enim soli appellationem illam non invidero. Cæteri verò, vel nihil veri sciunt, scire putantes, vel si sciant, id metus aut pudoris causa occultant, & quia volunt aliis honore præferri. Porrò, per Minervam, quæcunque disputavi, missa faciamus hoc ipso loco abjecta, & eorum inducatur oblivio, qualis fuit rerum ante Euclidem ducem gestarum. Ponamus autem rectam esse præ omnibus hanc Stoicorum philosophiam, & dispiciamus numquis eam adipisci queat, vel num frustra laborent quicunque ejus consequendæ desiderio flagrant. Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, fœlicitate potientur. Solos nimirum illos bonis simul omnibus haud dubiè potituros. Sed enim quod dicam deinceps, meliùs ipse noris, si quem nactus fueris istiusmodi Stoicum & inter Stoicos summum, qui posset nec mœ-

1 Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδότες. Bourd.

2 Καὶ λήθη τις ἔσται αὐτῶν, ὥσπερ τῶν ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος] Duo inveniuntur Euclidæ inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88 quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olymp. 94, quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim Præturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon lib. 2 Hellenicorum. Ideo sæpe apud auctores historiæ & rhetoras fit mentio τῶν ἐπὶ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. *Palm.*

3 Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. εἰς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. Bourd.

πίας, μήθ' ὑφ' ἡδονῆς κηλεῖσθαι θαι, μήτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου τε κρείττονι, καὶ πλούτου καθυφεῖναι, καὶ σωφρόνως διάγειν, ὁποῖον χρὴ τὸ κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα ἐν τῷ βελτίω βίον. ὁ δὲ καὶ μικρᾶς τινὸς ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα τἄλλα ἔχῃ. εἰ δ' τοῦτο μὴ, οὐδὲν ὠφελεῖ. Ερμ. ἀλλὰ τοιοῦτον εἶδον. Λυ. εὖγε ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι μὴ ψεύδῃ ἑκών. εἰς τί γὰρ ἀποδιόπεμπον φιλοσοφεῖς, ὅπου ὁρᾷς μήτε τὸ διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸ σκεῖνο, μήτε τὸ πρὸ αὐτοῦ; μηδὲ ἂν εἰς δεκαγενίαν ἀναβαίης μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ ἀφ' τοῦτο εὐδαίμονα χρήσιμον; οὐδὲ γὰρ ἂν σκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἐπέχρη καὶ πλησίον γήϊνη τὴν εὐδαιμονίας. ἐπὶ δὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τὸ ὁδοῦ ἑστηκὼς, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τι ἔγγιον τῶν θυρῶν ἕξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόρρω. ἀφελλιότιον δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ἐστὼς ἀναπαστῃ, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷον ἑστάναι. εἶπε. ἵνα πλησίον γήϊνη τὴν εὐδαιμονίας, δῶσω γάρ τοῦτο σοι, τοσοῦτο πονεῖς, κακοπαθῶν σεαυτόν. καὶ ἐγκεκεδεμένε σε ὁ βίος ὁ τοιοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενούκοτε. καὶ εἰσοῦθις πονήσεις ὡς φῆς ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τελάσῃσον, ἵν' ὀγδηκοντούτης γένωμαι. ἢ τίς ἐγγυητὴς εἶ σοι, ὅτι βιώσῃ τοσοῦτο; ὅμως ἧς σὺ θεῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἷς πύξεσι ταῦτα, καὶ αἱρήσειν δώκων. ὁ πρὸ σοῦ μόλις πολλοὶ, καὶ ἀκμαῖοι, καὶ ὠκυπόροι παραπολὺ διώκοντες, οὐ κατέλαβον. ἀλλὰ καὶ καταλάβοι εἰ δικεῖ, καὶ ἔχε

mœrore affici, nec à voluptate pellici, nec irasci: invidia autem validior, & divitiarum contemptor, atque in universum fœlix esset, qualem oportet esse regulam, & indicem vitæ quæ secundum virtutem vivitur. Etenim in quo vel minimum quid desideratur, imperfectus est, tametsi cæteris omnibus abundet. Si tamen hoc non obtinuerit, nondum est fœlix. *Hermot.* Nullum talem vidi. *Lucian.* Euge Hermotime, quia non mentiris ultro. Ad quem igitur finem intentus philosophiæ vacas, quando neque tuum præceptorem, neque illius, neque illo priorem, neque si ad decimam generationem ascenderis, quenquam Stoicorum perfectè sapientem, & propter hoc fœlicem fuisse vides? Neque enim illud rectè dixeris sufficere, siquis fœlicitati proximus fuerit: siquidem inde nihil emoluenti. Nihilo secus enim extra viam, & sub dio sumus, tum qui foris ad januam stat, tum qui procul adhuc distat. Differunt autem quòd ille magis discrucietur, qui è propinquo videt ea quibus est privatus. Deinde ut proximè ad fœlicitatem accedas (illud enim tibi concedam) tot labores te ipsum absumendo exantlas: & tibi in tædio & labore, & vigiliis deorsum procumbenti tantum ætatis præteriit. Ac denuo, ut ais, alios viginti ad minimum annos in labore exiges, ut evadas octogenarius. Ecquis sponsor tibi te tot annos victurum fidem fecit? Nihilominus eorum eris qui nondum sunt compotes fœlicitatis, nisi tu solus hoc te consequuturum putes, & persequendo capturum, quod ante te plerique & strenui, multoque velociores persecuti, non assecuti sunt. Sed si videtur, assequere, totum

asse-

ἄλλον συμβαῖεν. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τί ποτ' ἂν εἴη πέρας τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα εἰς πόσον ἔτι τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτῶν, γέρων ἤδη, καὶ πάντως ἡδέως ἔξεργος ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σοροῖ ἔχων, εἰ μή τι εἰς ἄλλον ὦ γλυκεῖε βίον παρεσκευάζεις σεαυτόν. ὡς εἰς οἰκεῖον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὁποῖα τρόπον χρὴ βιῶν. ὅμοιον, ὡς εἴ τις εἰς τοσοῦτον σκυδάζοι τι, καὶ σύντριζοι, ὡς δεηθῆναι ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάβῃ τὸ λιμὲν διαφθαρείς. ἀλλὰ μὰν, ὦσὶ σκεῖνό γε καὶ γενόμενος οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δηπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα. ὑμεῖς δ', τὸ δ' ὑμεῖς ὅπερ ἔφην, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ, ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύσκνια μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ λαβείας, καὶ τὸ πλεῖστον δὴ βίον ἐπὶ τούτοις διατρίβετε. καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν οἶμαι καὶ τὸ διδάσκαλον τοῦτον θαυμάζετε, χαρίεντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς φοιτωμένους εἰς λαβείαν καθίστησι, καὶ οἴδεν ὡς χρὴ ἐρίζειν, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παναργῆσαι, καὶ εἰς [1] ἄφικτα ἐμβαλεῖν. καὶ τὸ κεφαλὴν ἀπεχθῶς ἀφέντες, ὅπως ὁ ὦ οὗτος τὰ ἕρπα, οἶδε τὸ φλοιὸν ἀχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχάοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε ὦ Ἑρμότιμε πάντες ἔωθεν εἰς ἑσπέραν; Ερμοτ. οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. Λυ. ἢ οὖν οὐχὶ καὶ

assecutus obtine. Non video tamen primùm quanti sit momenti illud bonum, ut sit dignum tot laboribus præmium: deinde quandiu per reliquum vitæ tempus eo fruêris, cùm jam senex lis, & ætate ad quamvis voluptatem intempestiva, pedemque alterum quod ajunt, in capulo habeas: nisi te ô generose, ad vitam aliam hac exercitatione præparas: ut quum ad eam veneris, suaviùs vivas, quomodo vivendum sit edoctus. Perinde ac si quis se exercitiis præpararet ac instrueret ad meliùs cœnandum, donec imprudens fame necaretur. Atqui ne illud quidem, ut puto, animadvertisti, virtutem in actione consistere, velut in justè, sapienter, & fortiter factis. Vos autem, (at vos quum dico, summos illos philosophos intelligo) omisso horum quærendorum & faciendorum studio, verbula misera meditamini, & syllogismos; & dubia, maximamque vitæ partem in hisce conteritis: in quibus qui vicerit, victor egregius vobis videtur. Quo puto nomine etiam hunc vestrum præceptorem miramini, senem virum, quòd secum versantes in dubia conjiciat, & calleat quo pacto interrogare, sophismatis implicare, dolosè agere & in laqueos inevitabiles immittere oporteat. Ac sic omisso planè fructu qui ex opere percipitur, circa corticem estis occupati, folia tantùm alii in alios in vestris disputationibus effundentes. An verò alia sunt quæ facitis omnes Hermotime, à mane ad vesperam? *Hermot.* Minimè: sed hæc ipsa. *Lucian.* Annon igitur rectè

1 Ἄ̓ψικτα] Angl. & Mſ. ἄφυκτα. Bourd.

ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμῶν δηρόσιον, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ ἕ ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας ἕ ὀλκεῖ; μᾶλλον ἢ τὸ ὄμβιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ σὺν χάλκῃ, ὑπέρφυ σιδηρῷ πληῆποι, πρέπειν ἀναγκαίον τῷ πρέφοντι αἰσθάνεσθαι, ὅτι εἰδὼς, ὅτι ἂν λοπαδάλῃ φασὶ τὰς ὤμους πληῆναι, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένῃ. καί μοι δὸς σὺ ταῦτα ἤδη ἐρεθισαί σε. εἰ ἐβούλοις ἂν ἔξω ἕ λόγων τὰ ἄκρα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, ἅτε μὲ ὀργίλον, ἅτε ἢ μικρολόγος, ἅτε ἢ φιλόνικος ὤν, καὶ φιλήδονον, καὶ δὶ εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. Ερμ. πῶς φῂς; Λυ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι ἃ πρώην ἤκουσα, ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος πάνυ μεγαλοφώνου, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πληπάζουσιν; ἀπιστῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸ μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ὀφθῆναι μὲν ἕ ὀφλήμασιν, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτελέσαι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ. ὕτω γὰρ σωφρόνως. καὶ ἐπὶ τούτοις ἠγανάκτει. παρεσὼς ὁ θεὸς ἕ νεανίσκου, ἄρχοντος ἀνήρασπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὸ ὑμέτερον, πέπαυσο εἶπε τῶν θαυμάσιε, τὸ μέχρι νῦν δικηλὲς λέγων, εἰ ῥηματίᾳ πρὸς σὲ πρέπει μὲν, ἐπιτρέπομαί σοι. μηδὲν [1] ἐκπεπλεμμένον ἀφόρητον. καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον μέχρι σοι τῶν μαθημάτων. τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμῶν, συμέσησά σοι τὸν νεανίσκον. ὅσῳ δὲν ἀμείνων μᾶλλον ἀφ' σοῦ.

rectè quis dixerit, vos relicto corpore umbram venari, vel ſerpentis exuvium neglecto tractu? vel potiùs idem agere, ac ſiquis infuſam in mortarium aquam ferreo piſtillo tunderet, ratus ſe rem neceſſariam, & conducibilem agere: cùm tamen ignoret aquam ſimiliter aquam manere, quanvis tundendo, quod ajunt, humeros decutiat. Permitte mihi ut te hic interrogem, num excepta eruditione per omnia præceptori tuo ſimilis eſſe velles, nimirum ita iracundus, ita minutus, ita rixoſus, ita voluptarius, tametſi per lovem non multis videatur. *Herm.* Quibuſnam? *Lucian.* Vis Hermotime tibi narrem, quæ nuperrimè virum quendam ſenio confectum, quem ad ſapientiam diſcendam plurimi juvenes adeunt; de philoſophia diſſerentem audivi? Cùm enim à quodam ex diſcipulis mercedem exigeret, indignabundus dicebat eum debiti tempus præſtitutum præteriiſſe, quem oportebat ante ſedecim dies, menſis tricesimo nimirum id perſolviſſe. Sic enim inter ſe conveniſſe. ideoque indignabatur. Tum adoleſcentis avunculus qui aderat, homo ruſticus, ac præ vobis imperitus, deſine, inquit, ô admirande, dicere te maxima injuria fuiſſe affectum ſi à te verbula mercati, mercedem nondum ſolvimus. Etenim ea quæ nobis vendidiſti, etiamdum ipſe habes, neque quicquam tibi de tuis præceptis eſt imminutum. Cæterùm quod ab initio optabam, quum hunc adoleſcentem tibi commendavi, nihilo melior tua opera factus eſt. Quippe qui vicini

1 Ἐκπεπλεμμένον ἀφόρητον] Rectè ibi Interpres. Eſt enim ἀφόρητον ex Suid. τὸ πίμπρον πικρες. Cætera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *Bourd.*

1 Περὶ

δὲ τὴν μητέρα λοιδορεῖν. Ἐχεκρατίδης τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε. κἀγὼ ὀλίγου δέω ἕνεκα βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ παλαίτερα ἀνησάμην τὸ πλημμέλημα, δῆλος ἦν τίνων. ἀνὴρ δὲ Ἐχεκρατίδης. τὴν μητέρα ἔτι σφόδρα ἐρῶσαν ἔπαισεν, ὥστε αὐτὴν ἐλάβετο ὑπὸ κόλπον ἀναπηδῶσαν. ἐγὼ δὲ τὴν κόλπην, ὡς ἔχει συμβολὰς οἴμαι καθ' ἑσπέραν. τὸ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεύδη, μακρῷ τινι ἄμεινον ἔχει τῶν νῦν. καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ ἐμὲ σώφρονα εἶναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀνάγκη ἡμῖν δοῦναι λόγον, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς κροκόδειλον ἥρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ σὸν οἷόν ἐ, τι. ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας εἶναι, μὴ νύκτα εἶναι. σίσυπα δὲ καὶ κέρατα ὑμῖν ὁ χρυσὸς ἀναφύει, σὸν οἷόν ἐστιν ἐξαπατᾶν τὸν λόγον. ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ἐπὶ τούτοις. καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιθυμῶμεν τὰ αὐτὰ, μελετᾶν πρὸς αὐτὸν ἔξεις λόγους, καὶ κρίσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιόν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ Θεὸς σὺν τῷ ἁρμονικῷ ἐστιν, ἀλλὰ διαπάντων περιοδεύει, οἷον, ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τί γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα λῆρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἵνα τί λῆρον τοῦτον ἔφη σπουδῇ ἀκριβῶς, ἵνα δὴ κωλύσῃ μεμνῆσθαι πλείστου, μόνον βασιλέα εἶναι. τὰς δὲ ἄλλας, ἀνθράποδα, καὶ φαρμακὰς νομίζειν, ὡς πρὸς ἐμέ. τοιαῦτα δὲ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος ὅσον οἷόν δύνεσθαι ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρέσβυ-

vicini mei Echecratis filiæ virgini raptæ vitium intulit: & de vi illata fuisset accusatus, nisi ab Echecrate paupere talento scelus redemissem. Matri etiam ipsi nuper alapas impegit, quia ipsum in sinu efferentem cadum deprehenderat, ut haberet, ni fallor, symbolas quas in convivia conferret. Etenim quantum ad iracundiam, excandescentiam, impudentiam, audaciam, & mendacium attinet, superioribus annis longè meliùs sese habebat, quàm nunc. Atqui maluissem ut in his corrigendis apud te profecisset, quam illa didicisset, quæ quotidie nobis, è quorum re non est, in cœna differit: scilicet ut crocodilus puerum rapuit, quem se redditurum promisit, si nescio quid responderet pater: vel ut necesse est noctem non esse, si dies est. Nonnunquam etiam generosus ille cornua nobis affingit, nescio quomodo sermonem connectens. Nos autem hæc deridemus. Maximè verò quum obturatis auribus, apud se meditatur habitus quosdam, & dispositiones, & comprehensiones, & imaginationes, multaque id genus nomina commemorando. Quinetiam ipsum audimus dicentem, Deum in cœlo non esse, sed omnia permeare, veluti ligna, lapides, animalia, imò etiam vilissima. Quumque mater ipsum interrogat, cur ita nugetur, ipsam irridet: sed si has nugas, inquit, diligenter didicero, nihil obstabit quominus sim solus dives, solus rex: alios verò mancipia, & piacula præ me putem. Cùm hæc dixisset vir ille, vide mi Hermotime, cujusmodi responsum, quàm sene dignum philosophus ille red-

πωλῶ. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ὕστερ, οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν αὐτὸν ἐξηργάσασθε; ἢ καὶ τῇ Διὶ ἴσως τὴν θημίαν παρεδώσετε; ὡς νῦν γε χαλινὸν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῇ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἢ ὡσὼς τοῦτόν αἰδῶς. καὶ ἀφ' ὑπόδημα, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρε γάρ τινα αἰσχύνῃ αὐτῇ, εἰ ἀναξυρὶς φαίνοιτο ἐπ' ἐσχάτῳ, καὶ ἐπ' ὀνόματι. ἃ δὴ σωφρονιστήρια, παιδαγωγεῖ αὐτόν. ὥστε δίκαιός ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὧν βελτίω ἀπέφηνα μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδήμονα φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι τοῖς παιδίοις, ὡς ἀπιστον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδὲν μαθεῖν ἀγαθὸν τὰ δύναιντο, ἀλλ' ὧν φαῦλον ὁδὶ ποιήσουσιν οἰκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὥσπερ ἂν ἐλέλητο τὸ εἰδέναι τὰ ἡμέτερα, ἥκει μοι ἐς αὖλον ἀφηλαθὼν, ὑψή τι ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνῃ, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καταλήψεως, [1] περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα. εἰ δ' ἢ τῶν μητέρων ἔντυπεῖν, ἢ παρθένος σωφρόνησε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; ἀ γὰρ παιδαγωγὸν με ἐπεγήσατε αὐτῇ. τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δ' ἂν αὐτὸς ἂν φαίης ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανόν εἶναι ὡς ἀφ' τῶν φιλοσοφιῶν, diderit. At nisi, inquit, is se addixisset mihi, Nonne multò atrociora commissurum fuisse putas? aut fortè per lovem carnifici tradendum? At nunc frænum saltem injecit ipsi philosophia, & præter hanc verecundia. Propterea vobis est modestior, atque etiam tolerabilis. Hoc enim illi pudorem incutit, si indignus appareat habitu, & nomine, quæ comitantia ipsum moderantur. Itaque justus fuero, si mercedem à vobis accepero, non quòd moliorem reddiderim, sed pro iis saltem quæ non admisit reveritus philosophiam. Siquidem etiam nutrices talia de pueris dicunt, nimirum præceptoris ædes illis adeundas esse. Etenim quanvis boni aliquid nondum possint discere, saltem nihil mali committent dum ibi manebunt. Cæterùm omnes officii mei partes implesse mihi videor. Assume autem quemcunque volueris qui doctrinæ nostræ sit gnarus, & cras veni: videbis ut interrogat, & ut respondet, & quæ didicit, & quos libros jam legit, de axiomatibus, de syllogismis, de comprehensione, de officiis: aliaque diversa. Quòd si vel matrem percussit, vel rapuit virgines, quid hæc ad me attinent? non enim me pædagogum ipsi præfecistis. Hæc ille senex de philosophia disserebat. Tu-ne etiam diceres Hermotime, satis esse, si ob id philosopharemur, ut nihil

1 Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscripsere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panætius. Officia, numero multitudinis maluit Cicero. *Quod de inscriptione generis, non dubito quin καθήκων officium sit; nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epist. ad Atticum, epist. 2. τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Cittico. *Menagius.*

1 Καὶ

ὡς μηδὲν τῶ φαυλοτέρων πεπόιμθαι; ἢ ἐπ' ἄλλας ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ὑβιάμθα. ἀχ ὡς τὸ ἰδιωτῶν κεκμηκότας εἴκομθ' ἂν ποιεῖν. τί οὖν οὐκ ἀπεκείκη κ) τῦτο; Ερμῶ. τί ἢ ἄλλο, ἢ ὅτι κ) δακρύσας ὀλίγα δέω; ἐς τοσῦτό μοι καθικέθ' ὁ λόγος ἀληθὴς ὢν, κ) ὁ ἐργασίας ὅσον ἄβλιον χρόνον ἀπάλωκα, κ) μεσότητι μισθὸς οὐκ ὀλίγος πλῶν ἀπὸ τῶν πόνων. νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀναιρῶν, ὁρῶ οἷα μοὶ ἦν ἃ ἤρων, ὁπόσα ἢ πέπονθα δι' αὐτά. Λυ. κ) τί δεῖ δακρύειν ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ μηδὲν ἐκεῖνο πάνυ σωτὸν οἴεσθαι, ὃν Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἀνθρωπόν τινα ἐπὶ τῆ ἠϊόνι κατιζόμενον, ἐπὶ τῶν κυμάτων ἀριθμεῖν τὰ κύματα. σφαλείσθαι ἢ, ἄχθεσθαι, κ) ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τῶν χερσὶν ἀφιγμένων εἰπεῖν αὐτῶ, τί ὦ μάταιε ἀνιᾶ τὰ παρελθόντων ἕνεκα; δεῖν τὰ ὑστεῦντα ἀριθμεῖν ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. κ) σὺ τοίνυν ἐπείπερ ὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσεις βίον τι καινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, κ) συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, εἰδὲν ἀλλόκοτον, κ) πεπραμμένον ἐλπίζων. κ) οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ ὦβ δὴ φρονεῖς, εἰ μέρος ἄνθρωπος μεζόνων, κ) μεζόνων χωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον; παῦε παῦε ὦ φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κ) τῆς Σῳᾶς παρεισδυσόμενον, ἢ ἔχθραν ἵνα ἐξαίρεθῳ πρὸς Στωϊκὰς ἐπανῃνημένον εἰρηκέναι, ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πᾶσι ὁ λόγος. τὰ γὰρ αὐτὰ, πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τῶν ἄλλων ἀκέστων ἐρήμῳ καταγνύς. νῦν ἢ ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν μεταπέμπεσαι, πρὸς τῶν

hil eorum quæ pejora sunt committeremus? Annon ab initio alia spe inducti vacare philosophiæ volebamus? Nonne ut omnia perlustrando rudi vulgo moderatiores essemus? Quid igitur nonne hoc responderes? *Hermot.* Quid aliud, quàm quod propemodum lachrymor, usque adeò me commovit vera tua oratio. Et quod impendi tempus lugeo, & quos feci sumptus, mercedes non exiguas pro laboribus pendendo. Nunc enim tanquam ex ebrietate ad me rediens, video cujusmodi illa sint quæ amabam, & quantas ærumnas pro illis exhauserim. *Lucian.* Sed quid ô bone lachrymis est opus? Nam id prudentius esse puto, quod Æsopus in fabulis commemorat: ubi dicit, quendam in littore maris consedisse ut numeraret undas, & doluisse ac graviter tulisse quòd erraret, donec adveniens vulpes dixit ipsi: Cur ô generose propter præteritas undas cruciaris? Oportet ut omissis illis hinc numerare incipias. Et tu quandoquidem ita tibi videtur, in posterum meliùs feceris, si communem omnibus vitam vivere decreveris, & cum vulgo verseris, nihil absurdi aut fastuosi sperans. Nec te pudeat, siquidem sapis, quod senex consilium mutaris, & ad meliora transeas. Hæc omnia quæ dixi, ne putes amice me adversus Stoicos instructum, quasi mihi cum illis essent susceptæ peculiares inimicitiæ, dixisse. Sed est communis in omnes hæc oratio. Eadem enim in te dixissem, si vel Platonis, vel Aristotelis sectatorem te præbuisses, cæteris indicta causa damnatis. Nunc verò siquidem disciplinam Stoicam prætulisti,

Στοὰν ἀπεπτάδαξ ὁ λόγος ἔδυξεν, ἀδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὸν ἔχων. Ερμῆ. Οὐ λέγεις. ἄπειμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεθελοίμην ἂν αὐτὸ δὴ τὸ χρῆμα. ὄψει γάρ σου εἰς μακρὸν ἔτι πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθύν, ἔτι δ' ἄσπαστον κεκολασμένον, ἀλλ' ἄνετα πώγωνα, καὶ ἐλεύθερον. τάχα δ' ἂν καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τὸ λῆρον ἐκεῖνον μέτεστιν. ὡς εἴθε γε ἂν ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν. ἂν οὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ἤνεγκα [1] ἂν ἐλλέβορον πιεῖν ἕνεκα τοῦτο εἰς τὸ ἔμπαλιν, ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι συνοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' ὧν ὑ μικρὸν χάρειν οἶδα ὦ Λυκῖνε, ὅτι με περιφερόμενον ὑπὸ χολερᾶς ἐνδον χυμάρρου, ἂν τραχὺν, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, ἂν κατὰ ῥοῦν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας, ἐπιστὰς τὸ τοῦ Τραγῳδῶν τοῦτο, Θεὸς ὡς μηχανῆς ἐπιφανείς. δοκῶ δέ μοι σου ἀλόγως ἂν ἐξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῆς ναυαγίαν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ἂν σωτήρια τιμέσαντι ἄξιον, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενον τῶν ὀμμάτων. φιλοσοφῶ δ' ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων σύτυχω, ἔτως ἐκτραπήσομαι, ἂν ἀφεξήσομαι, ὥσπερ τὰς λυττώσας τῶν κυνῶν.

in Stoicos invehi visa est oratio, quanquam nihil in ipsos habet peculiare. *Hermot.* Rectè dicis. Iam itaque abeo ut habitum etiam ipsum mutem. Videbis igitur propediem, neque barbam ut nunc hirsutam & profundam, neque victus rationem temperatam, sed remissa & libera omnia. Mox purpuram induam, ut norint omnes, non ampliùs esse rem mihi cum nugis illis. Atque utinam ea omnia evomere possem quæ ex ipsis audivi. Ac probè scias, neque me pigeret helleborum bibere propter hoc ipsum, alio fine quàm Chrysippus, ne quid eorum quæ dicunt, mihi veniret in mentem. Quare magnam habeo tibi gratiam Luciane, quòd me à turbido asperoque torrente jactatum, meopte motu traditum, & secundo flumine cum aqua fluentem retraxisti, mihi juxta Tragœdorum illud superveniens, Deus ex improviso ostensus. Videor autem mihi non absurdè facturus si caput abrasero, ut qui è naufragio incolumes evaserunt, veluti festivitatem meæ salutis hodie celebraturus, excussa ex oculis meis tanta caligine. Porrò in posterum quemcunque philosophum, etsi invitus inter eundum nanciscar, non secus ac rabiosos canes aversabor, & devitabo.

1 Καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc *ἀμφίλογον* ad A. Persii Sat. v. *Marr.* Ipse Lucianus infra, veræ Historiæ libro 2. *ἡνίκα μὲν δὴ ἐγὼ περὶ Χρυσίππου*, &c. Diximus pluribus ad Laërtium. *Menagius.*

HE-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

HERODOTVS, VEL AETIO.

ARGVMENTVM.

1 *Ostendit hac præfatione Lucianus, se exemplo Herodoti, & post hunc Aëtionis pictoris adductum, ut in conventu totius Macedoniæ, exhibere se, ac specimen aliquod sui præbere voluerit. Esse enim compendiosiorem hanc viam ad laudem & gloriam comparandam, quàm singulas civitates circumeundo, magno negocio, multoque tandem tempore inclarescere. Exordium à voto incipit, post narrationem utriusque & Herodoti, & Aëtionis exemplum exponit, qua quia majorem scripti hujus partem absolvit, utriusque nominis titulum quoque dedit. Hinc Adaptatio sequitur, qua suum institutum cum superioribus exemplis comparat, amplificata per collationem, præsenti conventui cum Olympico, à loci & hominum qualitate. Postremò petit, ut illorum exemplo, se quoque pro aliquo mediocri Oratore habeant, non cum optimis ac vetustissimis illis, sed cum præsentibus conferendo.*

ΑΕΤΙΩΝ.

Ἡροδότῳ εἴθε μὲ καὶ τἆλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ἐπαινῶ φημὶ ὅσα ἐφθέγξατο αὐτῷ, μείζονα γὰρ οὐχὶ τῶν γε, ἀλλὰ καὶ ἓν οἷς τὰ πάντων, οἷον, ἢ καλλονὴν τοῦ λόγου, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ ἐφθέγξατο, ἢ τὰ γνώμης τὸ ἐφετόν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκείνου ἅμα συλλαβεῖν ἔχει, πάρεργα τὰ εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ γὰρ ἐποίησεν ἐπὶ βίβλοις συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ βίβλοις ἔλεγεν ἐν βραχεῖ κεφαλαίῳ, ἐγὼ καὶ σὺ, καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. 2 πολλάκις γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας

AETIO.

Vtinam verò & alias Herodoti virtutes imitari possem, non dico omnes quibus fuit præditus: major enim voto res hæc foret: verùm ex omnibus unam, videlicet aut orationum elegantiam, aut earundem compositionem, aut propriam & naturalem Ionicæ linguæ dictionem, aut sententiarum præstantiam, aut quæcunque cum infinita, tum pulchra confertim habet, imitationis spem excedentia. Verùm quæ pro libris à se conscriptis fecit, utque multifariam Græcis brevi innotuit, ego & tu, & quivis alius facilè imitaremur. Nam domo ex Caria

1 Est λαλιὰ sive φορτιλαλιὰ, cujusmodi etiam suprà Insomnium, & infrà περὶ τῦ οἴκου. Et ἱστορίας ἢ βαλανείου. Et περὶ τῦ δελφίνος. Marc.

2 Πολλάκις γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Cum Plinio non concordat Lucianus, nec

ἐμὲ δὴ τὸ Ἡ Ἀλικαρνασσέα, ἐσκηπτόν ἐς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν πάσχοι, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημον, καὶ θεατὴν ἡδονῆς, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγράμματα. τὸ μὲν οὖν θεατὴν εἶναι, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγινώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐρῳδὸς, καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τῷ ἰδίῳ ἐμικρὸν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ὅκνον ἠξίου λαβεῖν τὸ πρᾶγμα, εἰ μὴ κῦρος λάβοιεν αὐτὸ καὶ ὀλίγοι ἀγείρειαν, καὶ συλλέγειν τὰ γνῶσιν, ἐπεβάλλετο δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους ἅπαντας λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνῆστο δὲ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα. καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν οἱ νομίσας τὸ ἡκέρων, ἐς μάλιστα ἐγλίχετο, πληθύοντα τηρήσας τὸν πανηγυρικὸν, ἀπαντᾶν ἤδη τὸ δρώμενον ἐπιλεγόμενον, παρελθὼν ἐς τὸ ἀποδόσιμον, καὶ ἀναγνώσῃ, ἀπὸ ἀγωνίσῃ Ὀλυμπίοις παρὰ γνώμην ἑαυτὸν, ἄδοξον ὡς

ria rectà in Græciam navi profectus, apud se disiciebat quo pacto quàm celerrimè, minimoque negocio inclarescèret, & celebraretur ipse, ipsiusque scripta. Sed enim terras obeundo, nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis ea legere, vel Argivis, vel Lacedæmoniis viciſſim, operoſum, & longum esse ducebat: & moram in hoc fore non exiguam prospiciebat. Quare ſtatuebat negocium contrahere, non ita particulatim ac paulatim notitiam congregando, & colligendo. Ideoque diligenter obſervabat, an Græcos unà congregatos alicubi omnes deprehendere poſſet. Itaque cum Olympia magna celebrarentur, Herodotus, illam ejus quod celebetat obtinendi occaſionem, obveniſſe ſibi ratus, obſervata celebritatis frequentia, cùm jam undiquaque optimates convenissent, in ædis ſacrarium ingreſſus eſt ubi non ſpectatorem, ſed certatorem Olympiorum ipſe ſe exhibebat, hiſtorias à ſe conſcriptas ca-

nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius lib. 12. cap. 4. de ebore hæc ait: *tanta erat eboris auctoritas urbi noſtræ* CCCX *anno*; *Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur è Caria ſolvens adiit Græcos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος· μητέρα δὲ αὐτοῦ Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνασσέα. οἰκῆσαι δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα διάλεκτον ἐκμαθεῖν ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id eſt, *ſeceſſiſſe vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Samigitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Græcanicæ antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore extabant, habet. Conjecturæ etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus fœminæ negotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando ἄπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo præjudicio te onerabo lector, & integrum hoc πίμμα tibi relinquam examinandum. *Palm.*

1 Ὀλυμ-

ἱστορίας, καὶ κηλῶν τὰς παρόντας, ἄχρι δὲ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτῶν, σύνοιά κῃ αὐτὰς ἔχουσες. ἤδη δὲ ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τὸν [1] Ὀλυμπιονίκην αὐτός. καὶ ὧδε ἔπη ἔσεσθαι λέγεται Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μέν, αὐτοῦ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δέ, ἐκ τῶν τοῦ πανηγύρεως ἠκόντων πυνθανόμενοι. καὶ ἔστι γε φανεῖν μόνον, ἐδείκνυτο ἐν τῷ δακτύλῳ. ἔστι δὲ οὗτος Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ ἐκ μέλικος Περσικὰς ἀοιδὰς συγγραφώς. ὁ ἐκ νίκας ὑμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τῆς ἱστορίας, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κηρύξαντος ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβεῖν, καὶ ἀναπεφυχθείς οὐχ ὑφ' ἑνὸς μὰ Δία κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἔκρινεν ἡ τῶν πανηγυριστῶν. ὥσθ' ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπιτομήν τινα τούτων ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς πανηγύρεσιν, ἐφ' οἷς γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίνοντο. καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅσους ἐν τῷ πλάστικῇ τοῦτο, ἐν Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψασθαι τὸν Ῥωξάνης, ἐν Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν ἐν αὐτὸν ἀναγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξαντα, ὥστε Προξενίδαν ἑλλανοδικήσαντα τότε ὅπερ, κρίνειν τῇ τέχνῃ canendo, & præsentes demulcendo, ita ut libros ejus novem Musarum nominibus nuncuparint. Proinde jam erat illis multò notior, quàm Olympiorum victores. Nec quisquam erat cui nomen Herodoti esset inauditum: cùm alii in Olympia audivissent, alii ex iis qui ex celebritate venerant, accepissent. Ac sic ubi tantùm appareret, digito monstrabatur: hic ille est Herodotus, qui Persicas pugnas Ionicè concripsit, qui victorias nostras celebravit. Hoc ille commodi ex suis historiis reportavit, quòd in uno conventu ab omni populo commune suffragium accepit, nec ab uno præcone per lovem, sed in omni urbe, unde panegyristarum quisque erat promulgatus. Quod postea cùm animadvertissent, hanc esse viam compendiosam ad cognitionem parandam. Hippias illius gentis sophista, & Prodicus Ceus, & Anaximenes Chius, & Polus Agrigentinus, aliique complures, orationes habebant semper ad publicum totius Græciæ conventum, unde brevi innotescebant. Ecquid tibi priscos illos sophistas, historicos & oratores recenseo, quandoquidem postremo hoc tempore dicunt pictorem Aëtionem Roxanes & Alexandri depictas nuptias in Olympiam tulisse, ac imaginem spectandam ostentasse, adeò ut Proxenides, quem tunc certaminum judicem Græci constituerant, artis præstan-

1 Ὀλυμπιονίκης] Casaub. ad Theocr. Scal. ad Catull. ex Suid. innominato. de Hippia, ipse postea. Cic. Apul. de Prodico, Xenophon, & nos ad somnium Luciani, de Anaximene & Polo. idem in Piscatoris dial. Aristot. Diog. Laërt. de Ætione, Theocrit. Epithap. Æscul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, Arria. Curt. *Bonad.*

1 Τῆς

γαμοῦσαν τὴν Ἀτίτανα. ἐπὶ τοῦ θαλάμου ἐστὶν ἡ γραφὴ αὕτη. ὡς τὴν Ἑλλανοδίκην δὲ αὐτὸν, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τὴν θυγατέρα τὸν γάμον. ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ. καλὸν εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θάλαμός ἐστι λευκοτάτης, καὶ κλίνη νυμφική. καὶ ἡ Ῥωξάνη καθῆται, πρόγαλόν τι χρῆμα παρθένος εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφιστὼς, ἁπαλῇ [1] τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δὲ τις, μάλα θηλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς καταπλήσσοι ἤδη. ἄλλος δὲ Χλανίδιον ἐπιλημβάνων ἔρως, καὶ ὅτου ἔλκει αὐτὸν ἀτρέμα τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς ἦν, αὐτὸς ἐμοὶ, στέφανον ἅμα ὀρέγων τῇ παιδὶ. πάρεδρος ἦν, καὶ νυμφαγωγὸς, Ἡφαιστίων συμπαρὼν, δᾴδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος, Υμέναιος οἱονεὶ ἦν. ἃ γὰρ ἐπράχθη τότε μοι. ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου, δύο μὲν τὸν λόγχας αὐτῶν φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀκροφόρους, ὁπότε δύο φέροντες, βαρεῖαν. ἄλλοι δὲ δύο, ἵνα πρὸς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κρεμάμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν, σύρωσι, τῷ [2] ὀχμῶν τῆς ἀσπίδος ἐπιλημβάνοι. εἷς δὲ εἷς τὸ θώρακα ἐσυλήσων ὑπτίου κειμένου, λοχᾶν δοκοῦσιν, ὡς φοβήσειν αὐτοὺς, ὁπότε ἀναστάντες ἐπιφανεῖεν. ἐπὶ τούτοις ἡδόμενος ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπὶ τὸν γαμβρὸν ἐτράπετο, καὶ ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ῥωξάνης, ἐπὶ τὸν Ὀξυάρτην. ἐκεῖνος δὲ ἐν ἀπόρῳ ἦν, ὁπότερον ἀποδέξηται τὸν γαμβρὸν, ἢ τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ. ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἐπῄνουν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι μὴ ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐτράπετο, ἀλλ' ἐπὶ τὸν γαμβρόν. ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἐπῄνουν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι μὴ ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐτράπετο, ἀλλ' ἐπὶ τὸν γαμβρόν.

stantia delectatus, Aëtionem sibi generum asciverit? Sed quæret aliquis quid adeò miri picturæ illius inesset, ut Græcorum judex ideo Aëtioni peregrino filiam nuptum collacarit. Est imago in Italia, quam equidem vidi, adeò ut quidnam sit illud tibi dicere possim. Thalamus est elegantissimus, & nuptialis lectus, ubi sedens Roxane, & adstantem Alexandrum reverita, quod maximè virginem decet, in terram intuetur. Cupidines quoque ridentes, quorum alter à tergo stans, à capite flammeum aufert, & sponsio Roxanen commonstrat: alter verò serviliter admodum sandalia pedibus detrahit, ut jam decumbat. Alius etiam Cupido Alexandrum amiculo arreptum magna admodum vi ad Roxanem trahit. Tum rex ipse coronam puellæ porrigit. Sponsæ verò assessor, & dux Hephæstion astat, facem ardentem tenens, formoso valdè juveni innixus: hunc Hymenæum esse puto: nomen enim non est inscriptum. Ex altera verò tabulæ parte, alii Cupidines in armis Alexandri ludunt, quorum duo ejus hastam ferunt, similes bajulis illis, qui trabis onere gravantur. Duo verò quendam super clypeo jacentem, quasi regem ipsum, arreptis clypei ansis trahunt. Porrò unus in thoracem supinè jacentem ingressus insidianti est similis, ut ipsos quum trahendo ad se per-

1 Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν] Dixi ad Petron: de tædis Hymenæi, notum & multa Sc. ad Catull. *Bourd.*

2 Ὀχμῶν] Ὀχανον ὁ τῆς ἀσπίδος ἀντιλαβὴ. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Equit. *Idem.*

1 Δεῖ-

κατ' αὐτὸν γνώσιν συφορῆς. ἡ παιδικὰ ἢ ἄλλως τοιοῦτό ἐστι, οὐδὲ ἐπεξεργάσατο ὁ αὐτὸς ὁ Αἰτίων, ἀλλὰ δηλοῖ ἡ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἄμφω καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τὸ ὅπλων οὐκ ἐπελέλησο. τοῦτο μὲν δὴ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμηλίου τε ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ διεφάνη ἔχουσα, ὡμνησάμην τῇ Αἰτίωνι τοῦτο ἡ Προξενίδα θυγατρός. καὶ ἀπῆλθε γήμασα καὶ αὐτὸς, παρέρχομαι τὸν Ἀλεξάνδρου γάμον, ὑπὸ συμφαγεῖν τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένα γάμου, ὡς ἀληθῆ γάμον. Ἠ ἐγὼ μὲν ἐπαινέσαι μὲν ἐπ' ἐκεῖνον, ἐκείνῳ τὸν Ὀλυμπίων τοῦτο παντήγυριν ἤγαγον, καὶ συγγραφίαν ἐποιησάμην δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιούσας, ὡς ἐκεῖνον διεξῆλθον. ἐμοὶ δ', καὶ ὡς Φιλίῳ, μή με προεμάσθαι ὑπολάβητε, μὴ δὲ πάμπαν εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου. ἴλεως ὁ ἀνήρ. ἀλλὰ τοῦτό γε δίκαιον παθεῖν φημι αὐτόν. ὅτε μὲν τοσοῦτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, ὡς ἐμαυτὸν ἐσκοπεύμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἄρας ἦν μοι ἐπίδηλα, ἅπασι γνωσθήναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τάμά. τὸ δ' αὐτὸν ὡδὶ ἐποίεον, τὴν ἱκανῶτατα δὲ ἔτεσι ξυγχρησάμενος πολλὰ ἐκόσμει, οὐκ ἀμφαρὴς ἐφαίνεσθαι. εἰ δὲ πρήσσειμι τοῦδε ὑμῶν τῷ σύνοδον, εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον διξάμην τὸν λόγον, ἐς δέον ἂν τοῦτο δοκοίην μοι τὰ κ' ἐμὲ χρῆν. αὐτοῦ τι ἂν ἦδη συνελαύνεται perveniſſent, perterrefaciat. Neque verò hæc ſunt ludicra, neque ſupervacaneam operam in his Aëtio collocavit: ſed Alexandri ſtudium in res bellicas indicant, eumque ſimul & Roxanen amaſſe, & armorum immemorem non fuiſſe. Verumenimvero hæc imago nuptiale quiddam præ ſe ferebat, ut quæ Proxenidæ filiæ nuptias Aëtioni conciliaret, qui uxore ducta abiit, ac præter Alexandri nuptiarum propoſitum, ab auſpice rege veras nuptias, mercedem expreſſæ nuptiarum imaginis accepit. Herodotus quidem: nam ad ipſum redeo, Olympiorum celebritatem idoneam ducebat, ad fidem Græcis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem, qui, quemadmodum ille, res Græcanicas memoriæ tradidit. Sed quod ad me attinet, etiam per Iovem Philium quæſo ne inſanire me ſuſpicemini, cumque rebus illius meas comparare. Propitius ſit mihi vir ille. Verùm idem quod illi, accidiſſe mihi dico. Quum enim primùm in Macedoniam ſum profectus, apud me diſpiciebam, quid in hoc negocio mihi gerendum. Iamque omnibus innotescendi amore tenebar, atque etiam quàm plurimis Macedonibus mea ſcripta oſtendendi. Sed obambulando, cum quaque urbe commercium habere eo anni tempore non facile videbatur. Sed ſi obſervato hoc conventu veſtro venirem & ederem orationem, commodè ſie, quæ in votis erant, eventum ſortitura cenſebam. Vos itaque con-

1 Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιούσας.] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιούσας. Marc.

πε, [1] ὅπωφ ὄφελ ἐξ ἁπάσης πόλεως. αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων. καὶ καὶ δὲ χὴ πόλις ἡ δεῖνα, ὅσα δ' κ Πίσαν μὲ Δί', ἀλλὰ τῶν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, κὴ [2] σκηνὰς, κὴ κωλύσας, κὴ πίνος. εἴ τε αὖ πανηγυρίσαι, ἢ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν ἢ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἢ περίεργοι οἱ πολλοὶ τ Ἡροδότου πλὴν μοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε, κὴ συγγραφέων, κὴ σοφιστῶν οἰόσκιμώτατοι, ὅσον ἢ μικρὸν ἤδη. μὴ τὸμὸν ἀγῶνα πολὺ ἐνδεέστερον φαίνῃ τ Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἰὼ μὲ ὑμεῖς [3] Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι ἀγωνίζεσθαί με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἰὼ ἢ πολὺ ἐκείνων ἀπαναισθήτους τὴν μνήμην, ἐφ' αὐτῷ μόνον δοκοῦντες ἴδητε, τάχ' ἂν ἢ πάνυ [4] μαστιγώσιμον ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τῷ δικαίῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἐμοὶ γ' ἂν κ τοῦτο.

conveniſtis ex ſingulis civitatibus quique præſtantiſſimi, neque non lectiſſima omnium Macedonum ſumma. Conventum veſtrum excipit civitas optima, non ut Piſa loco anguſto, tentoriis, tuguriis, & æſtu. Præterea panegyrin agitant, non vilis plebecula, magis cupida ſpectandi athletas, vulgus Herodoti negligens: ſed rhetorum, hiſtoricorum & ſophiſtarum omnium celeberrimi: adeò ut jam parum mihi deeſſe videatur, quin mea actio perinde ut Olympiorum celebris ſit habenda. Sed ſi vos Polydamanti, vel Glauco, vel Miloni me contendatis, homo audax admodum videbor. Sin verò longè illorum remota memoria, per ſe ſolum exutum videatis, fortè nequaquam verberibus dignus cenſebor: quòd tanto in ſtadio mihi utique ſuffecerit.

1 Ὅπωφ ὄφελ] Reſtè ibi Opſop. nam ὅπωφ ὄφελ dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι εἰ μέγιστοι & ἀξιολογώτατοι. Bourd.

2 Σκηνὰς & κωλύσας & πίνος] Voces interpretatus ſum alibi: Rem tangit Suet. Iul. c. 39. *Ad quæ omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenæ aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſæpe pro turba, aliſi exanimatique ſunt plurimi, & in his duo Senatores.* Idem.

3 Πολυδάμαντι] Perſ. Sat. 1. & ibi Interp. *Idem.*

4 Μαστιγώσιμος] Dixit antea & ſæpe repetit alibi. *Idem.*

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEVXIS VEL ANTIOCHVS.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

* *Apologia quædam, ſcriptorum Luciani, eſt, qua ille oſtendit non tantùm novitati ſeu peregrinitati ſtudere ſe, ſed & rerum, ſenten-*

1 Περσαλικὸν. Ut ſuprà. Habita verò etiam iſta in theatro. Patet ſine hujuſce Laliæ. *Mars.*

1 Ἐναγ-

tentiarumque elegantia, deinde & apta compositionis harmonia. Caterùm quòd sola novitas illorum in admiratione sit, fieri communi quadam hominum natura, qui sola novitate plerumque detineantur, interim aliorum nulla habita ratione. Idem enim & Zeuxidi olim in pictura Centauri, in quam præter novitatem argumenti, multam artem impenderat, & Antiocho, in pugna contra Galatas accidisse, hostibus novitatem & insolentiam elephantorum, non ipsius apparatum pertimescentibus. Tractatur autem eadem fermè ratione, qua & superior oratio: nisi quòd hic ipsa caussa a principio ponitur, exempla autem, eaque amplificata sequuntur. Etiam tituli eadem ratione, ut suprà, impositi sunt.

1 Ἐναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν διῆξας, τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. συνεσπόντες δέ μοι τὸν ἀκηκοότων πολλοὶ κωλύσῃ μὲν οὐδὲν οἴμαι καὶ τοιαῦτα εἰπεῖν φίλος ἤδη ὢν ὑμῖν λέγειν, συνεσπόντες δὲ ἐδείκνυντο, καὶ θαυμάζοντες ἐφέροντο. ἐπιπολὺ γὰρ παρεμαρτύρησαν, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι οὗ με καὶ ἐρυθριᾶν μὴ ἄρα ὑπὲρ πολὺ τὴν ἀξίαν τὴν ἐπαίνων ἐπαινοποιοῦσιν. τὸ δὴ ὃν κεφάλαιον αὐτοῖς, τοῦτο ἦν. καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τῷ γνώμῃ τῶν συγγεγραμμένων ξένῃ ὄντων, καὶ πολὺν τὰ αὐτῆς τῆς νεωτερισμόν. μᾶλλον δ' αὐτὰ εἰπεῖν ἀμείνων, ἀπὸ ἐκείνου ἀπεφέροντο. ὦ τῆς καινότητος. Ἠράκλεις τῆς ἀνοήτου λογίας. ὑμνοῦσαν ἄνθρωπον. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπιτοίας νεαρώτερον. οἱ δέ, τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκπλήττω δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἃ πάνυ γὰρ ἂν αἰσθάνειν εἶχον ψόγους, καὶ κολακεύειν τὰ πεισθῆναι, ξένον ἄνθρωπον, ἃ πάνυ πολ-

Cum nuper habita apud vos oratione domum me conferrem, eorum qui me audiverant multi me convenerunt (nihil enim prohibere puto quominus etiam ista vobis dicam, qui jam amici mei estis,) & tanquam mirabundi salutarunt. Qui dum itinere multo me deducerent, alius aliunde exclamabat & laudabat, ita ut erubescerem, metuens ne laudum meritis longè inferior essem. Fuit igitur illis hæc laudationum summa: & omnes unum idemque approbabant, cum inusitatam scriptorum materiam, tum multum in ea novitatis studium. Multò verò satius est referre eademque quæ illi pronunciarunt. O novitatem! ô admirabilem orationem! Ingeniosus homo est: nihil quisquam hoc tuo artificio novius esse dixerit. Illi talia multa dicebant, prout oratione mea commoti fuerant. Nam quid eis causæ fuisset cur mentirentur, atque his laudibus blandirentur homini extraneo: cæterùm ipsis non mul-

1. Ἐναγχος] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucæ variantes lectiones, & quæ lectorem avidum non morentur. *Bourd.*

λῆς αὐτοῖς φορτίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; τἀλλὰ ἐμέγα, εἰρήσεται γὰρ, ὑμετέρως λώϊα ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδή ποτε ἀπλήστων κατ' ἐμαυτὸν ἐθρύπτομην, σκεπτόμην. ἐκεῖνο τοῦτο μόνον χαρίεν ταῖς ἐμαῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σεσηπὸς, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι ταῖς ἄλλοις, ὁπομόσαιμι ἂν ἄρα καλῶν τῶν αὐτοῖς, καὶ ὡσεὶ τὰ ἀρχαῖα κανόνα συγκεμμένον, ἢ νῦν ὀξὺ, ἢ τερπνότητος πνὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων ἂν πόρρω ἴσως τυγχάνω. εἰ γὰρ ἐν παρέντες αὐτὰ σκέψαιντο μόνον τὸ καινὸν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ξενίζον. ἐγὼ ἂν ὁ μάταιος, ᾠμην ὀπότε ἀναπηδήσαντες ἐπαινοῖεν, πάλαι μύστις καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑποσάλπαγξ αὐτοῖς, ἀληθὴς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαλασμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσι. εἰ μὲν τοσοῦτόν γε, ὅτι ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ εἰ ὑποθήκης μέρος σωσιπατρεῖόν τι, καὶ ὡσεὶ τὸ ἐπαινον σωστέον καὶ αὐτῶν. τὰ δὲ τῆς ὕλης ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀκούοντος εὐφημούμενα, σκεῦνα εἶναι. ὥστε εἰ μετρίως ἐπῃρόμην, καὶ σκεπόμενον πιστεύειν αὐτοῖς, ἵνα καὶ μόνον εἰ τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγωσι. καὶ τὸ τοιοῦτον. τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν. καὶ ὀλίγα δέον ἐμαινόμην ποιεῖν τὸν ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι ὡσεὶ αὐτῶν. ἐθέλω γὰρ ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ ζωγράφου διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις σκέπτομαι, ἄριστος ζωγράφων γραμμῶν, τὰ δημώδη, καὶ τὰ κοινὰ τῶν τότε ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, Ἥρωας, ἢ Θεοὺς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο. καί ποτε ἀλόγου ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπὶ σκεύνῳ

multum curando? Verumtamen me, neque enim dissimulabo, non mediocriter laus illorum cruciabat: & hæc solus ab illis relictus apud me cogitabam. Ergo solum meis scriptis hoc inest jucundum, quòd consuetæ compositionis non sunt, neque communi cum aliis pede procedunt. Sed fortè procul à meis scriptis remota sunt pulchra vocabula, ad veterem regulam composita, ingenii acumen & solertia, & gratia Attica, & sermonis cohærentia, & ars quæ in omnibus exiſtit. Non enim omissis illis, solam instituti novitatem, & insolentiam collaudassent. At stolidus ego quum subsilientes me laudarent, statim quidem id ipsum etiam additurus putabam. Verum enim illud Homeri, Novam quamque cantilenam audientibus esse gratam. Nec tantum, nec totum novitati tribuendum sentiebam, quæ est veluti quædam ornamenti accessio, & laudis complementum: illa verò esse quæ revera laudantur, & ab auditoribus acclamatione excipiuntur. Itaque non modicè commovebar eò penè adductus ut iis crederem, qui unum ac solum inter Græcos esse me prædicabant: aliaque id genus. Sed quod vulgo fertur, Carbones erant noster thesaurus. Ac propemodum ut præstigiator aliquis ab ipsis laudor. Volo itaque pictoris institutum vobis explicare. Zeuxis ille omnium pictorum præstantissimus, popularia illa, & communia, aut quæ perpauca sunt, Heroas, aut Deos, aut bella non pingebat, sed novi quippiam comminisci semper conabatur, cumque insolens & novum quid excogitasset,

τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπιδείκνυσθαι. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ φιλεῖται Ἱππόκενταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναιρεθέντα μὲν παιδία ἱππόκενταύροις θηλάζοντα, καμιδῆ νηπία. τὸ εἰκόνισμα τοῦτο ἀντίγραφός ἐστι τῶν Ἀθήνησι, ὡς αὐτὸν ἐκεῖνο ἀκριβεῖ τῇ τέχνῃ μεταλαμβάνοντα. τὸ δὲ ἀρχέτυπον δὴ αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μὲν τῆς ἄλλης εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι. εἶτα περὶ Μαλέαν οἴμῃ κεχωρύσεις τὸ ὁλκάδος, σκεύη ἅπαντα ἀπωλέσθαι, καὶ τοῦτο γράφος. φασὶ δὲ ἄλλα τοῦτο εἰκόνα τοῦ εἰκόνος εἶδον. καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, ἐμοὶ μὲν τὸ Διὰ γραφικὸς πως ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, ἐπεὶ πολλῷ ἰδὼν ἔν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τοῦτο τέχνῃ, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν ὡς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. ἐπὶ χλοερᾶς σφόδρα ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένῃ, καὶ ἀνατέταται εἰς τὸ πρόσω οἱ πόδες. τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήρται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος ἐστιν. οἱ δὲ πόδες οἱ ὄπισθεν, οὐκ ἔπ. καὶ εἰσὶ μὲν ἀνατάδην, οἷον ἐπὶ τὸ λοξὸν κεκμηκότες. ἀλλ' ὁ μὲν, ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὁ δὲ, ἐμπαλιν ἐπανέστηκε, καὶ ἐξ ὑφῆς ἀπλαμβάνεται, οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω, ἔχει αὐτὴ ὑπὸ τοῖς ἀγκῶλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπίκυσον τὸ γυναικεῖον μαστόν. τὸ δὲ ἕτερον, ἐκ τοῦ ἵππου θηλάζει, ἐς τὸ πλησίον τρόπον. ἄνω δὲ τοῦ εἰκόνος, οἷον ἀπό τινος σκηπῆς ἱππόκενταυροι, ἐν ἀνδρείῳ τῷ τρόπῳ ἐπιδείκνυσθαι. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ φιλεῖται Ἱππόκενταυρον ὁ Ζεῦξις ἐποίησεν, ἀναιρεθέντα μὲν παιδία ἱππόκενταύροις θηλάζοντα καμιδῆ νηπία. τοῦ εἰκόνος τοῦτο ἀντίγραφός ἐστι τῶν Ἀθήνησι, ὡς αὐτὸν ἐκεῖνο ἀκριβεῖ τῇ τέχνῃ μεταλαμβάνοντα. τὸ δὲ ἀρχέτυπον δὴ αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μὲν τῆς ἄλλης εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι. εἶτα περὶ Μαλέαν οἴμῃ κεχωρύσεις τὸ ὁλκάδος, σκεύη ἅπαντα ἀπωλέσθαι, καὶ τοῦτο γράφος. φασὶ δὲ ἄλλα τοῦτο εἰκόνα τοῦ εἰκόνος εἶδον. καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, ἐμοὶ μὲν τὸ Διὰ γραφικὸς πως ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, ἐπεὶ πολλῷ ἰδὼν ἔν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τοῦτο τέχνῃ, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν ὡς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. ἐπὶ χλοερᾶς σφόδρα ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένῃ, καὶ ἀνατέταται εἰς τὸ πρόσω οἱ πόδες. τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήρται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος ἐστιν. οἱ δὲ πόδες οἱ ὄπισθεν, οὐκ ἔπ. καὶ εἰσὶ μὲν ἀνατάδην, οἷον ἐπὶ τὸ λοξὸν κεκμηκότες. ἀλλ' ὁ μὲν, ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὁ δὲ, ἐμπαλιν ἐπανέστηκε, καὶ ἐξ ὑφῆς ἀπλαμβάνεται, οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω, ἔχει αὐτὴ ὑπὸ τοῖς ἀγκῶλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπίκυσον τὸ γυναικεῖον μαστόν. τὸ δὲ ἕτερον, ἐκ τοῦ ἵππου θηλάζει, ἐς τὸ πλησίον τρόπον. ἄνω δὲ τοῦ εἰκόνος, οἷον ἀπό τινος σκηπῆς ἱππόκενταυροι,

set, in eo solertiam artis ostendebat. Inter cætera audacia opera Zeuxis fœminam Hippocentaurum fecit, pueros hippocentauros geminos admodum parvos nutrientem. Hujus imaginis exemplum nunc est Athenis, ad veram imaginem accuratissimè expressum: ipsum verò archetypum Sylla Romanorum imperator, cum rebus aliis in Italiam misisse terebatur. Deinde circum Maleam submersa navi oneraria, omnia, ipsamque picturam periisse. At veræ imaginis imaginem vidi, quam oratione quoad fieri poterit, vobis ostendam: non per Iovem quòd facultate graphicè exprimendi sim præditus, sed quia planè memini, quippe quam nuperrime in pictoris cujusdam ædibus viderim Athenis. Ipsa verò admiratio in quam tunc ars me rapuit, fortasse mihi etiam nunc ad rem dilucidiùs declarandam adminiculo erit. Hæc Centaurus in virenti gramine facta est: eaque parte quà equam refert, humi jacet tota, pedesque posteriores retro extenduntur. Qua verò mulier est, sensim exurgit, & cubito incumbit. Pedes autem anteriores non sunt itidem porrecti, ut pote quæ super latere jaceat: sed alter, in genu inflexo est similis, subtracta ungula curvus: alter contra exurgit, & solum prehendit, quod fere faciunt equi, quando subsilire conantur. Infantium autem alterum desuper ulnis complexa humano more nutrit, muliebrem mammam ori applicans: alterum equino lactat ubere equarum in morem. Cæterum ex superiori tabulæ parte velut è specula, mulieris illius infantes utrinque nutricantis maritus Hippocen-

πωρός πς, ἀπὲρ ἐκείνης δηλαδὴ τ̃ πα βρέφη ἀμφοτέρωθεν πθηκμῆς, ἐπικύπ]ᾳ γαλῶν, ὐχ ὅλ@ φανόμ@, ἀλλ' ἐς μέσον τ̃ ἵππον, λέοντ@ σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδιέναι σοὶ παιδιᾶ πα βρέφη. τὰ μὲν ἄλλα τ̃ γραφῆς, ἐφ' ὅσα ἔξις ἰδιώταις ἡμῖν, ὑ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τῷ ὅλῳ ὅμως ἔχει δύναμιν τ̃ τέχνης. οἷον, τὸ ἀπὸπίπαν τ̃ γραμμῶν ἐς τὸ δύσκιστον, καὶ τ̃ χρωμάτων ἀκριβῆ τῷ κράσιν, καὶ σύμμετρον τῷ ἐπιζολῇ ποιήσασθ, καὶ σκιάσιν ἐς δέον. καὶ μεγέθους τ̃ λόγον, καὶ τῷ τ̃ μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινέντων. οἷς ἔοικεν εἰδέναι πα τοιαῦτα. ἐγὼ δ' ὁ Ζεύξιδ@ ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσ@ ποικίλως τὸ φερτὸν ἐπιδείξασθ τ̃ τέχνης, τ̃ μὲ ἄνδρα, ποιήσας πάντη φοβερὸν, καὶ καμιθῆ ἄρειον. σύμφορον τῇ χαίτῃ. λάσιον πα πλευρά. ὑ κ' τ̃ ἵππον αὐτῇ μόνον, ἀλλὰ καθ' ἕτερον ὃ ἀνθρώπ. καὶ ἐξάρας αὐτῇ τὰς ὦμους ἐπὶ πολὺ ἔτι, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντ@, θηριώδες ὅλον, καὶ ὀρεινόν π, καὶ ἀνήμερον. τοιοῦτον μὲ ἐκεῖνον. τῷ θηλείαν ὃ, ὥσπερ γ τ̃ καλλίστης, οἵαν μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν, ἁβρὰς, εἶπ, καὶ ἀσφαλεῖ. τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον, ἔξω τ̃ ὤτων. ἐκεῖνα δ μόνα, συτυρώδη ἐστὶν αὐτῇ. καὶ ἡ μίξις δ, καὶ ἡ ἁρμονὴ τ̃ σωμάτων, καθὸ σωμάπλεκ), καὶ σωδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, κ' οὐκ ἀθρόως μεβαίνουσα, καὶ ἐκ πρεσωγῆς τρεπομένη, λανθάνῃ τῷ ὄψει ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη.

taurus, inclinatus ridet, nec totus apparet, sed media parte equi: catulum leonis dextra sustinet, & supra se attollit, ut hoc lusu pueros territet. Porrò reliquæ picturæ partes, quanquam nobis rudibus & idiotis, non sunt planæ & conspicuæ, omnem tamen artis virtutem habent: Vti lineaarum quàm rectissimos ductus, & colorum scitam mixtionem, & eorum opportunam applicationem, & commodam inumbrationem. At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum æqualitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire. Ego verò Zeuxidis illam industriam potissimum laudarim, quòd in uno eodemque argumento variè artis excellentiam demonstravit: ut pote qui virum fecit prorsus terribilem, ac vehementer agrestem, comâ superbum, multa ex parte hirtum, non solùm qua equus, sed etiam qua homo est, & sublimibus finxit humeris, vultu, quanquam ridentis, tamen planè ferino, & montano, & immansueto. Sic quidem illum expressit. Porrò fœminam ad equæ pulcherrimæ speciem extulit, quales potissimum sunt Thessalæ indomitæ, & sessoris expertes. Dimidiam verò mulieris partem, summa elegantia formavit: exceptis auribus, quas solas habet satyricis similes. Cæterùm mixtio, & commissura corporum quatenus muliebris pars cum equina coit & conjungitur, sensim, non affatim transiens, & paulatim descendens, aspectu non percipitur, ita ex altero in alterum lenis fit deductio. Porrò

τὸ νεογνὸν ἢ τὸ ἐν τῇ νηπίαν, ὁμοῦ ἄγριον, καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερόν. καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μέλα τοῖς τ' σκύμνοις ἢ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῶν θηλῶν ἐπέρχεσθαι ἐπιλαμβάνοντες, ἐν χερὶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. ταῦτα δὴ ἐν ἐπιδείξασθαι ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὡς ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ. οἶδα, αὐτίκα μὲν ἐδόκει. ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλὸν ἄθλιον θαμβοῦντες συναγωνισταί; ἐπῄνουν ἢ μάλιστα πάντες, ἄλλο καὶ ἄλλο τοῦτο ἐκεῖνοι. τὸ ἐποίας τὸ ξένον, καὶ τῷ γνώμῳ τὸ γραφῆς ὡς νέαν, καὶ ὅτι ἔμαθεν ἡγνοημένῳ ἦσαν. ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτὸς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα, καὶ ἀπαίρει τὸ τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τιθεὶς τὴν ἀκρίβειαν τῶν πεφασμάτων, ἄγε δὴ ἔφη ὦ Μικκίων τοῖς τοῦ μαθητῇ, τοιοῦτος ἤδη τῶν εἰκόνα. καὶ ἀρεσθέντες, ἐπιμελίζεσθαι οἰκοῦσι. ὅτοι γὰρ ἡμῶν, τὸ πλεῖον τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι. τὸ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κῦρον τῶν τέχνῳ, ὁ πολλοὶ ποιοῦσιν λόγον. ἀλλὰ παρόδοκιμεῖ τῶν ἀκριβείαν τὸ ἔργον ἢ τὸ ὑποθέσεως καινοτομία. ὁ μὲν δὴ Ζεῦξις, ὅπως ὠρχλώπερον ἴσως. Ἀντίοχος δ', ὁ σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καὶ ὅτῳ ὁμοιότατα πολεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο. εἰδὼς τοὺς γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πολλῷ πλεονάζοντας ὁρῶν, καὶ τὸν φάλαγγα καρτερῶς συναρμένους, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προσαπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, εἰς βάθος δ' ἐπὶ πεντάρων, καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τῶν ἵππον διαμελέαν ἔσαν, ἐν δ' ἔ μέσῳ, τὰ ἅρματα

rò infantum alter, non secus ac pater, agrestis est, & in tenera ætate jam terribilis. Et hoc mihi visum est admiratione dignum, quòd uterque dum ubera tenent, cuti matris affixi, leoninum catulum pueriliter respiciant. Itaque cùm hæc singulari artificio expressisset Zeuxis, existimavit se artis præstantia spectantes in admirationem tracturum. Illi autem actutum exclamabant. Quid enim facerent pulcherrimum nacti spectaculum? Enimvero laudibus illum extollebant omnes, ob quæ me nuper illi, nempe ob insolens inventum, novumque picturæ consilium prioribus ignotum. Vt verò Zeuxis animadvertit eos argumenti novitate capi, & ab artis contemplatione avocari, ita ut rerum scitè expressarum industriam parvi penderent, Age Miccio, dixit ad discipulum, picturam involve, & sublatam domum auferte. Hi namque nostræ lutum artis laudant: sed mentis & scopi, num rectè, & ex arte factum sit opus, nullam rationem habent. Verùm argumenti novitas operis præstantiam gloria vincit. Ita quidem se gessit Zeuxis, forsan quàm par erat iracundiùs. Cæterùm Antiocho, cui cognomen Soteri, simile quiddam in pugna adversus Galatas accidisse fama est. Quam historiam vobis narrabo si vultis. Cùm sciret Galatas viribus pollere, magnasque videret esse eorum copias, phalangem fortiter conjunctam, in fronte propugnatores loricis æneis instructos, in medio cataphractos quatuor & viginti ordinatos, in cornu utrin-

[1] σκηπήσαζ μέλλοντα, ἁρπαγὴν φόρου ἀγαθήν, καὶ σωτηρίαν ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας, τοῦτο ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμφίλογον ὄντων ἐκείνων αὐτῶν. ἐκεῖνο γὰρ δὶ ὀλίγου τὴν τραπέζαν ἐκείνης ἀδοκησαθείσης, ἐν μεγάλοις, ἀδὲ κατ' ἀξίαν τῷ πολέμῳ ἀφικτῷ, καμιδῇ ὀλίγας ἄγων, καὶ τούτων πλουσίων τὸ πολὺ, καὶ ψιλικῶν. οἱ γυμνῆτες δ, ὑπὲρ ἥμισυ τὴν τραπέζαν ἦσαν. ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη ἀπόνδαζ, καὶ πινα δύρεσπ ἀφίλυσιν δύρίσκειαζ τοῦ πολέμου. ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, σὺν εἶα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τοῦ Ἀντίοχου. τούτοις ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, πίως μὴ ἴχνη, ὡς οἷόν τε κρύπτεσθαι, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφανόμενοι τοῖς πρατῆ. ἐπειδὴν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τοῦ πολεμίου ἐπιλαύνηται, τότε τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται, ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διῆσαντες ἐπιφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπιέντες ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις. τοὺς δὲ ὀκτὼ δ' ἀντιπαρφέρειν τοῖς ἅρμασιν ἐλάταις, καὶ συναγαγεῖν. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν ἔφη οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες. καὶ ὅπως ἐγένετο. ὡ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ὅτε αὐτοὶ Γαλάται, ὅτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὅτω πρὸς τὸ παραδόξον τῆς ὄψεως ἐπαρέχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, que viginti millia equitum, porrò è medio currus octoginta falcatos erupturos, præterea bis totidem bigas. Hæc cùm videret, malum pugnæ eventum expectabat, ut cui cum invictis militibus esset decertandum. Ipse enim ob brevitatem temporis cum exercitu, nec magnificè, nec pro belli dignitate instructo venit, perpaucos adducens, eosque peltatos plerosque, & levis armaturæ milites, plus mediam partem exercitus. Itaque videbatur ipsi jam fœdus iciendum esse, & decoram belli solutionem inveniendam. Verùm Theodotas Rhodius, vir generosus, aciei instruendæ peritus, eum se præsente animis cadere non sivit. Antiochus sedecim elephantos habebat, quos Theodotas occultari jussit, quandiu fieri posset, ne exercitum superemínentes apparerent: sed posteaquam tubicen signum dedisset, & congrediendum atque ad manus veniendum esset, & equitatus hostium procederet, & Galatæ aperta, divisaque phalange currus immitterent, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus & reliquos octo aurigis, bigarumque ductoribus immittere. Hoc enim facto, inquit, ipsorum equi perterrebuntur, & in Galatas impetum facient fugientes. Talisque fuit consilii eventus. Cùm enim nec Galatæ, nec ipsorum equi elephantos antea vidissent, ita novo elephantorum spectaculo turbati sunt, ut quanquam adhuc procul erant illæ belluæ,

[1] Ἐπισάσαζ] In Angl. Cod. pro quo ex fide Mss. & Cod. Florent. reposuimus σκηπήσαζ. Bourd.

[1] Τε-

ἐπὶ μόνοι [1] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τὰς ὀδόντας εἶδον λαπίλλουσας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος παντὸς σώματος, καὶ τὰς τοῦ νομέως, ὡς εἰς ἁρπαγὴν ὑπεραιωρουμένας, περὶ δὲ τὸ τέλος μετ' ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν ὀδύνῃ πάσῃ ἔφυγον. οἱ μὲν πεζοὶ, περιπεσόμενοι ὑπ' ἀλλήλοις τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς. τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντες, καὶ πάλιν ἐμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους σὺν αἵματι διεφέροντο οὐκ αὐτοῖς, ἀλλὰ τοῦ Ὁμήρου Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζοντο. οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ περ ἅπαξ τοῦ δρόμου ὀδοῦ ἀπεστράφησαν, σὺν ἀναχθέντες τοῖς ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες, κενὸν ὅμως κρημνίζοντες τὸν οἰκον τῷ Διΐ, καὶ ἀμφιρύτοις τοῖς θρεπτηρίοις, εἴ πως τοῦ φίλων κατακάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν τοιούτῳ [2] κατεβάλοντο. ἔπονθον δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναπαρτισθέντες εἰς ὕψος τοῖς ὀφρυομένοις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. καὶ τέλος, ὅτοι κατὰ κράτος διεδιδάσκοντο τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην. οἱ Γαλάται δ', οἱμαι, ἐπεθήκαντο, πολλοῦ δὲ φόνου γενομένου. οἱ δὲ, ζῶντες ἁλισκόμενοι. πολὺ πάνυ ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες. οἱ Μακεδόνες δ', ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιάνιζον. καὶ φθάσαντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνεδοῦν τὴν βασιλέα, κλαίοντα ὑπὸ δακρύων ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα ἔφη ὦ στρατιῶται, εἰς με ἡ σωτηρία σὺν ἐκπλήξει τοι-

belluæ, quum tantùm ſtridentes audiverunt, & dentes inſigniter candentes viderunt, velut ex toto nigro corpore, & proboſcides tanquam ad rapinam ſublatas, priuſquàm emiſſum fuiſſet telum, verſis retrò habenis, nulloque ordine aufugerint. Sed enim pedites ſe invicem haſtis configentes, ab equitibus in ipſos prolapſis conculcabantur. Currus autem ſubverſi, denuo in ſuos non ſine ſanguine ferebantur: ac juxta illud Homeri. Surſum ac deorſum volvebantur currus. At verò equi cùm ſemel à recta via declinaſſent, elephantorum impetum non ſuſtinentes, ſeſſores excutiebant, & currus ſtrepebant proſcindentes per lovem, & diſſecantes falcibus, quoſcunque ex amicis dejeciſſent: multi autem, ut in tanto tumultu, dejiciebantur: quos elephanti ſequebantur conculcantes, & in altum ſuis proboſcidibus projicientes, unaque rapientes, & dentibus transfigentes. Tandem illi ſuo robore victoriam Antiocho tradiderunt. Galatæ autem alii, magna clade edita, occubuerunt: alii vivi capti ſunt, paucis exceptis qui in montes confugerunt. Porrò Macedones quicunque cum Antiocho in præſium deſcenderant, pæana canebant, & accurrentes aliunde alius, victorem regem clamantes coronabant. At ille lachrymatus, ut ajunt, Pudeat nos, inquit, ô milites, quibus harum ſede-

1 Τετριγότων] Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τετρυπότων. Bourd.
2 Κατεβάλοντο] Mſ. Regius κατελαμβάνοντο. Idem.

τοις θηρίοις ἐμάχετο. ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν καὶ θεάματον ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν αὐτοῖς; ἐπί τε τῷ τροπαίῳ, κελεύσῃ ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα ἢ μόνον ἐγκολάψαι. ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῖν ὁμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ. τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια τοῖς τοὺς ὁρῶσιν, καὶ θαυματοποιία, ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες. οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθειν, ὃ πάνυ ταῦτα τὸ λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν. ἀλλ' ὅτι μὲ ἤθελεν Ἱπποκένταυρον γράψαι μόνον, τοῦτο μόνον ἐκπλήττει. καὶ ὅπερ ἐστὶ καινὸν, καὶ περίεστιν δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἔοικε τῷ Ζεύξιδι πεποιῆσθαι. ἀλλ' ὦ μάτην. γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἔκφυτοι ὁρᾶτε. εἴη μόνον ἄξια θεάτρου δεικνύειν.

sedecim belluarum ope salus obtigit: ita ut nisi spectaculi novitas hostes perterruisset, quid nos præ ipsis fuissemus? Trophæo autem nihil nisi elephantum insculpere jussit. Itaque jam tempus est ut considerem, num ego sim Antiocho similis. Cætera quidem quæ pugna non sunt digna: sed tantùm sunt elephantes, & nova terriculamenta spectantibus metum & admirationem parientia, tamen ab omnibus laudantur. At quibus confidebam, horum rationem non habent: sed hoc solum mirantur, depictam videlicet Hippocentaurum fœminam: idque, sicut est, novum & monstrosum ipsis videtur. At cætera nequicquam à Zeuxide facta sunt. At non nequicquam. Etenim vos qui estis pingendi periti, etiam cum arte singula expenditis, dummodo digna sint quæ in theatro spectanda proponantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ. | HARMONIDES.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Commendat se amico, ex principibus cuidam suo, adductus, ut ipse fingit, exemplo Harmonidæ, qui cùm magistrum suum de paranda gloria & immortalitate consuluisset, monitus ab eodem fuerit, ut artem quam à se didicisset, non omnibus Græcis, nam id impossibile fore, sed optimatibus ac præstantissimis quibusque ostentaret, sic enim fore, ut cùm illi ipsi laudati fuerint, ubicunque ipsum laudarent, veram ex eo gloriam ac laudem consequeretur. Statuisse igitur se eodem pacto, & huic commendari se, suaque debere, ut qui primum ea præstantia, eoque judicio sit, ut quod ipse suo calculo approbasset, deinde & caterorum omnium probaretur, amplificando hanc personæ illius excellentiam, per colla-

1 Non est συγκολακεία sed Σύστασις sive commendatio. *Marc.*

1 *Timo-*

lationem. Deinde & ex eadem patria secum natus sit, ut vel eo nomine favere ac patriocinari sibi debeat. Postremò & à scriptorum ratione facilitatem ac meritum causæ ostendit. Orditur statim ab expositione exempli, cujus occasione addu&ctum ac motum sese fingit. Concludit autem Orationem per comprecationem & votum, à Diis precando, ut cœptam laudem suam crescere ac perpetuam esse velint. Titulus eadem ratione, qua in superioribus inditus est.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρε&θ ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτῷ ὄντα, εἰπέ μοι ἔφη ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδεξ&θ γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντά με, ἔσονται οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲ γὰρ ἄλλα σοῦ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἡδὺ ἁρμόσασ&θ τὸ αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωττίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ καταδάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαρμόστως τῷ πυκνῇ τῇ ἁρσει, καὶ θέσει, καὶ ἅδειν εὖ ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸ χορδὸν, καὶ τὰ ἁρμονίας ἑκάστης ἀφυλάκτους τὸ ἴδιον. [2] τὸ Φρυγίου, τὸ ἔνθεον. τὸ Λυδίου, τὸ βακχικόν. τὸ Δωριὸς, τὸ σεμνόν. τὸ Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν.

Harmonides tibicen [1]Timotheum magistrum olim his verbis interrogavit. Dic mihi Timothee, quomodo arte mea clarus evadam, & quid faciam unde me Græci omnes norint? Nam alia quidem tuo beneficio jam didici, scilicet tibiam accuratè componere, tenuem & canorum sonum in lingulam inspirare, & appositè digitos crebrò tollendo & ponendo applicare, & ad numeros progredi, modosque ad chorum consonos facere, & Harmoniæ cujusque proprietates observare. Phrygiæ impetum divinum, Lydiæ furorem, Doricæ gravitatem, Ionicæ jucunditatem. Hæc inquam

1 *Timotheum*] Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit Dio, in lib. de Regno. *Cogn.*

2 Τῆς φρυγίου] Sunt Harmonidæ quatuor solum musicæ modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cùm tamen qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor Æolium, ut Plato 3. de Rep. Athen. lib. 14. Cassiodor. Epist. 40. lib. 2. & libr. de Music. Nisi sub Dorio Æolium involvat, hæc enim duo sæpe confunduntur, ut in Pindaro qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam αἰολίδα μολπὴν. Assignat autem τῷ φρυγίῳ τὸ ἔνθεον ubi malè Interpres Obsop. *attonitum.* volvit enim Harmonides *religiosum*, ut pater locis citat. & apud Apulejum libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti ferè inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *suavitatem*, vertendum erat *varium* ut apud Apulejum loc. cit. sic sæpe apud Homer. γλαφυρὸν pro eo quod multos recessus multasque latebras habet. *Bourd.* Modorum seu nomorum ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem Apul. lib. 1. Florid. Plut. & Boëth. in Music. *Cogn.*

παῦτα μὲ ἐν πάντα ἐκμεμαθηκὼς ἔχῃς σύ. τὰ μέχρις τ̃δε, καὶ ὡς ἔνεκα ἐπιθύμησας τ̃ αὐλητικ̃ης, οὐκ οἶδα πῶς ἂν ἀπ' αὐτ̃ης μοι φανείη ἢ δόξα, ἢ ἔχῃ τ̃ πολλ̃ων, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν αὐλήσει, καὶ δείκνυσθαι τ̃ῷ δακτύλῳ. καὶ νῦν ὅπου φανῶ, σύριγξ ἐπιστρέφεσθαί πάντες εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὸνομα, ὅτι Σὺ εἶ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητ̃ής. ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ ὦ Τιμόθεε, τοσοῦτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τ̃ῇ Πανδιονίδι. καὶ νικήσας ἐν τ̃ῷ Αἴαντι τ̃ῷ ἐμμανεῖ, [1] ὃ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντ̃ος τὸ μέλος, ὑδεῖς ἦν, ὃς ἠγνόει τὸνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβ̃ων. ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν φανῇς, συνθέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ [2] ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα. [3] τοῦτ' ἐστὶ, δι' ἃ περ ἡυξάμην αὐλητ̃ης γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τ̃ πόνον τ̃ πολύν. ἐπεὶ τόγε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνδρ̃ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν ἡξιώμην, ἀγνώσῳ μοι φοσηλυτόμενον, εἰ δὴ εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπ̃ος ἠθήσας μέλοιμι λαθεῖναι. [4] εἰδὲν γὰρ ὄφελ̃ος ἀποβήσεται φασὶ, καὶ ἀφανὴς τ̃ Μούσης. ἀλλὰ σὺ ἴσως καὶ ταῦτα

quam omnia ex te didici. Sed maxima illa quorum gratia artem ludendi tibia expetivi, nescio quomodo inde mihi obvenire queant, celebris apud multos opinio, & in cœtibus claritudo, ut digito monstrer, & ubicunque visus fuero, protinus omnes in me convertantur, & nomen dicant. Hic ille est Harmonides tibicen præstantissimus. Quemadmodum quando, cùm primùm domo è Bœotia venisses, Pandionidi tibicinem egisti: cumque in Aiace furente, eum vicissim qui tuo cognominem cantum modulabatur, nemo erat, qui nomen tuum, Timotheum Thebanum ignoraret. Imò etiam nunc ubicunque visus fueris, ad te concurrunt omnes, ut ad noctuam aviculæ. Hæc sunt quorum gratia tibicen evadere optavi, & pro quibus magnum illum laborem exhausi. Quandoquidem tibia canere, per se citra famæ accessionem non expetiverim, si ignoto mihi obtingat, non si Marsyas, aut Olympus non sentiens evasurus sim. Siquidem in celebris, & ignotæ Musicæ nullum est emolumentum. At tu, in-

1 Τ̃ῷ ὁμώνυμόν σε] Τ̃ῷ ὁμωνύμῳ σε. Marc.

2 Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim sunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. Aristot. Laert. Dio Chrysostomus, alii. *Bourd. Ad noctuam*] Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa cæteris avibus in quas astuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, fœdere quodam naturæ, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiasium hoc nomine maximè reprehendisse Arcesilaum quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Hæc ait & turbam dextra lævaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptæ,
Illa stupet solidum, sed tu vanissimè, plebis
Captator, quid ob hæc tam non præclara superbis?

Sic Apologum Ang. Politia. in sua Lamia exponit. *Cogn.*

3 Τοῦτ' ἐστ̃ι οἷ ἂπερ ἠυξάμην] Δι' ἃπερ ἠυξάμην. Marc.

4 Οὐδὲν γὰρ] Τ̃ης λαοξοϊστικ̃ης μισητικ̃ης ὑδεὶς λόγος. Vide Interpr. Persii ad Sat.

παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστὸν κάμωνται, καὶ τῇ τέχνῃ. καί σοι διττὰν εὔσομαι τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ τῇ δεξῇ αὐτῆς. ἀποκρίνεται δὲ αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ' ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μὲ ἔφη δὴ ἴσως μικρᾶς πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπισήμου εἶναι, καὶ γνώσκεσθαι ὑπὸ τῶν πολλῶν. τοῦτο δ', εἰ μὲ ἀτυχεῖ πως εἰς τὸ πλῆθος παιδιὰν ἐπιδεικνύμενον, ἐθέλοις προέρχεσθαι, μακρὰν ἂν χαίροις, καὶ οὐδὲ ὅπως ἅπαντες ἐσονται σε. τῶν γὰρ ἂν εὐρεθείη ἥδιστον, ἢ στάδιον ὅτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις ἥτις Ἕλλησιν; ὡς δ' ποιήσεις γνωθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς δύχης, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι. σὺ γὰρ αὐλεῖ μὲ ἐν τῷ θεάτρῳ ἐνίοτε. ἀπὸρ, ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἢ δ' ἐπίτομος, καὶ ῥᾷστα ἐπὶ τὴν δέξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστιν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τὰ τῆς Ἑλλάδι τοὺς χρίστους ἐν ὀλίγοις αὐτῶν, ὅσοι κρυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως ἀγωνισταί, ἐπ' ἀμφότερα πίστει, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὸ αὐλήμασι, καὶ ὅτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη λαμπρὰς γνώσεσθαι σὲ ὅτι βραχεῖ. καὶ τὸ παράγραμμα ὅρα πῶς σωτηθήσει. εἰ γὰρ ὃς ἅπαντες ἴσασι, καὶ ὃς γνωρίζουσιν, ὅτοι δ', ἐσονταί σε αὐλητὴν δόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, εἶτα πάντας ἀναλωθήσεσθαι τοῖς ἄμεινον κεῖ-

inquit, doce me etiam hæc quomodo mihi me ipso, & arte sit utendum. Ac tibi duplici nomine gratiam habebo, cùm propter tibiæ cantum quem callebo, tum quod maximum est, propter gloriam quam ex eo obtinebo. Cui sic respondet Timotheus. Rem non exiguam, ut probè scis Harmonides, laudem & gloriam amas, qua sis insignis, & à vulgo cognoscaris. Sed hoc, si in cœtus prodeundo ut specimen artis edas, tibi parare velles, longum foret, neque sic te nossent omnes. Etenim ubi gentium, aut theatrum, aut stadium ita magnum inveniretur, in quo Græcis omnibus tibia modulareris? Vt autem illis innotescas & voti tui compos fias, hoc consilium tibi dabo. Tu quidem in theatris tibia nonnunquam lude, sed vulgus parum tibi sit curæ. Hæc via quæ ad gloriam ducit est compendiaria & facillima: si collectis Græciæ optimatibus, eorumque paucis, quicunque primores sunt, & citra controversiam admirandi, spectatæ utrinque fidei, si inquam his tuæ modulationis specimen exhibeas, & hi te laudent, puta te tam brevi tempore Græcis omnibus jam innotuisse. Et vide qua ratione rem hanc tibi construo. Nam si ii quos norunt, & mirantur omnes, te præclarum tibicinem esse cognoscent, quid vulgo tibi opus, qui meliores rerum judices

Sat. 1. *Bourd.* Hujus Adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse quasi non habeas. Suet. in Nero. Gell. c. ult. lib. 13. Ovid.

Tu licet ad Thamyram superes, atque Orphea cantu
Non erit ignota gratia magna lyra. Cogn.

1 Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Vt mima illa, satis est equitem mihi plaudere. *Bourd.*

1 Ἀναμ-

καὶ δυναμβρόις ; ὁ γὰρ τοι πολὺς ὄτ@ λεὼς, αὐτοὶ μὲ ἀγνόῦσι τὰ βελτίω, βάσανοσι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὁπόταν οὖ ἂν οἱ πρῶτοι ἐπαινέσωσι, πιστύσει μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τῦτο. ὥστε ἐπαινέσουσι κὴ αὐτοί. καὶ γὰρ ὧν κὴ ὦ θῶς ἀγῶσιν, οἱ μὲ πολλοὶ θεατὴ εἰσι κρητῆσαί ποτε, κὴ συρίσαι. κεράσῃ ἢ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. τῶτο ὁ μὲν Ἁρμονίδης ὦκ ἔφη ποιῆσαι, μεμιξῦ γὰρ αὐλῶν φασι, ὅπῃ τοιῶτον ἠνιζέθη, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ὥσπερ πνῦσε τῷ αὐλῷ, κὴ ἀτρέμα@ ὦ τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ κὴ πρῶτον κὴ ὕστατον αὐλήσας ὦ Διονυσίοις. ὁ μὲν τοι Τιμοθέε λόγ@, ὦκ αὐλητῆς, ἀλλ' Ἁρμονίδη μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, ὦ δεῖ τῶ πολλῶν ἐπαίνω δεόμενοι. ἔγωγ' ὧν ὁ πρὶν κὴ αὐτὸς συνιὼν τὰ ὅμοια πρὸς τὲ ἐμαυτὸ, κὴ ἐζήτῶν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείλω πᾶσι, τῷ Τιμοθέε λόγῳ ἐπόμεν@, ἐσκοπῦμην ὅσις ἄριστος εἴη τὲ ὦ τῇ πόλῃ, κὴ ὅτῳ πιστύσουσι οἱ ἄλλοι, κὴ ὃς ἀνὴ πάντων δοκίμσιεν ἄν. ὧν γὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅπερ τὸ κεφάλαιον δοκεῖς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, κὴ ὁ ὀρθὸς κανὼν τὲ τοιύτων. εἰ δὲ σοι δείξαιμι τᾶμὸν, κὴ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἴη γὰρ ὥπω φανήσεσθαι. κὴ δὴ ἐπὶ πέρας ἦκειν με τὲ ἐλπίδες, ὦ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ πόνα γὰρ ἂν ποθ' σὲ ἐλόμην@, ἢ πῶς ἂν ἐπαίσιον ἂν εἰκότως νομισθείλω; ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς [1] ἀναβίβασον ἐπὶ τὸν πολὺν λεών. αὐτοὶ γὰρ δὴ ἀγνοῦσι τὰ βελτίω, βάσανοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὁπόταν οὖν οἱ πρῶτοι ἐπαινέσωσι, πιστύσει μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τῦτο. ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ ὧν καὶ ὦ θῶς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ εἰσι κρητῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι. κεράσῃ ἢ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. τῶτο ὁ μὲν Ἁρμονίδης ὦκ ἔφη ποιῆσαι, μεμιξῦ γὰρ αὐλῶν φασι, ὅπῃ τοιῶτον ἠνιζέθη, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ὥσπερ πνῦσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀτρέμα@ ὦ τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ὦ Διονυσίοις. ὁ μὲν τοι Τιμοθέε λόγ@, ὦκ αὐλητῆς, ὦδ' Ἁρμονίδη μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, ὦ δεῖ τῶ πολλῶν ἐπαίνω δεόμενοι. ἔγωγ' ὧν ὁ πρὶν καὶ αὐτὸς συνιὼν τὰ ὅμοια πρὸς τὲ ἐμαυτὸ, καὶ ἐζήτῶν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείλω πᾶσι, τῷ Τιμοθέε λόγῳ ἑπόμεν@, ἐσκοπῦμην ὅστις ἄριστος εἴη τὲ ὦ τῇ πόλῃ, καὶ ὅτῳ πιστύσουσι οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀνὴ πάντων δοκίμσιεν ἄν. ὧν γὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅπερ τὸ κεφάλαιον δοκεῖς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τὲ τοιύτων. εἰ δὲ σοι δείξαιμι τᾶμὸν, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἴη γὰρ ὥπω φανήσεσθαι. καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἦκειν με τὲ ἐλπίδες, ὦ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ πόνα γὰρ ἂν ποθ' σὲ ἐλόμην@, ἢ πῶς ἂν ἐπαίσιον ἂν εἰκότως νομισθείλω; ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς [1] ἀναβίβασον

dices omnino sequetur? Siquidem popularis ista multitudo, quæ magna ex parte mechanicis opificibus constat, fere semper ea quæ sunt optima ignorat. Quemcumque autem proceres laudaverint, eum non temerè laudatum credunt. Itaque & ipsi laudabunt. Quippe in ipsis quoque certaminibus multi sunt spectatores, qui aliquando applaudunt, & explodunt: at septem aut quinque, aut quot libet judicium ferunt. Hæc quidem Harmonides non præstitit. Etenim inter tibias ut fertur, cùm primum in certamen descendisset, ambitiosiùs spiritum intendens, in ipsa tibia expiravit, & in scena non coronatus obiit, cùm idem & primum & postremum in Bacchanalibus tibia cecinisset. Hoc Timothei consilium, non tibicinibus, non Harmonidæ tantum dari mihi videtur, verùm omnibus qui gloriam appetunt, & publicum ingenii specimen edentes, vulgi laudem reposcunt. Proinde ego quum similia de rebus meis animo versabam, & quærebam qua ratione quamprimum innotescerem omnibus, Timothei consilium secutus, considerabam quis civium esset præstantissimus, & cui fidem cæteri adhiberent, quique pro omnibus sufficeret. Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula rerum hujusmodi. Quòd si mea scripta tibi commonstrarem, eaque laudares, fieret ut sic agnoscerentur, & continuò spei compos essem, in uno calculo cunctos assecutus. Annon si aliquem tibi præferrem, errare meritò existimarer? Itaque juxta proverbium, in uno viro aleam ja-

[1] Ἀναβίβασον τὸν κύβον] Vide Paræmiog. sic in Dialogo pro Imaginibus. *Bourd.*

[1] *Tuò*

ψομβῶ τ κύβου. τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ ϑεῖς ἅπασι χρῆναι ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμενον τοὺς λόγους. ἅπλουν γὰρ, ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅπασι πάντων συνειλιγμένων, μόνῳ αὐτοῖς ἀμείνων ἂν ἤδη. οἱ μὲν γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἑκάτεροι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δ', καὶ τοὺς τῶν ἐφόρων, καὶ τοὺς τῶν γερόντων ἀριθμὸν, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυψηφότατος· σὺ παιδείᾳ. σύ γε καὶ μάλιστα ὅσῳ [1] τῷ λιθικῷ ἀεὶ καὶ σώζεσθαι φέρεις, ὃ καὶ χαρίεν με τὸ παρὸν ποιεῖ, διά γε τὸ μέγεθος καὶ τολμήματος· καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείης. κἀκεῖνο δ' ἦν Δία, ὡσαύτως καὶ αὖ τὸ χαρίεν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι. ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις οὐ ἐποίησας, τὸ μὲ ϑεῶσαι, ἰδίᾳ, τὸ δ' δεύτερον, κοινῇ μετὰ πάντος τοῦ ἔθνους. ὥστε ἐμοὶ γε νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χαίρειν ῥέπουσιν αἱ ψῆφοι σὺν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλαττῶσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τῶν Ἀθηνᾶς ϑεσϑεὶς, ἀναπλήρωμα τοῦ εὐδίου ϑεῖναι σαυτῷ. καὶ τὸ ἐπιτύϑημα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. καὶ γὰρ ἐκεῖνό μοι ἀκούειν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν ϑέοντες εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται ϑεοῖς τὰ ἐμὰ συγγράμματα οἱ λόγοι. πείσῃ ἐκεῖνα, ὡς ἀληϑῆ ἐστὶ φάσκειν, καὶ [2] ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληϑὲς, σὺν τῷ παρόντι δεηχθήσῃ, ἔτος ἀφελὲς ὁρᾶν τὰ ἐμά. ἤδιον ἀμφίδοξον ἐπὶ, ἢ δ' ὡς ἂν τις συδιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἔλεγχον καὶ παιδείαν δεῖσϑαι

jaciemus. Ac revera, perinde fuerit ac si omnium gentium hominibus meos libros ostendam. Etenim liquet quòd & seorsim singulos, & collectim universos ingenii præstantia antecellis. Sanè Lacedæmoniorum reges, cùm reliqui unum quisque calculum ferrent, ipsi soli, uterque duos ferebant. At tu ephororum, præterea senum, denique omnium calculos in eruditione æquas, eoque magis quòd album semper & salutiferum fers. Quo fit ut in præsentia confidam, cùm alioqui ob magnitudinem ausi meritò metuerem. Quinetiam illud animum addit per Iovem, quòd meæ res alienæ tibi non censeantur: cùm ex ea urbe sim oriundus, quam primum quidem privatis, deinde etiam publicis beneficiis tota cum gente cohonestasti. Quare si fortè nunc in pejus vergant calculi in sententiis ferendis, & pauciores sint qui meliores: tu adjecto Minervæ suffragio, ex te ipse quod deerit suppleto, tibique proprium supplementum censeatur. Neque enim id mihi sufficit, si multi ante sunt admirati, si clarus ego jam sum, si meæ orationes ab auditoribus laudantur. Illa omnia ut est in proverbio, somnia sunt evanida, & verborum umbræ. Cæterùm ipsa veritas nunc ostendetur. Hic lucubrationum mearum exactus est terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi

1 Τῷ λιθικῷ] De his calculis res nota. *Bourd.*

2 Ἐπῶν σκιαί] Sic legit Interpres & Paræmiog. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίτων σκιαί. ut σκίας ὄναρ apud Pind. *Idem.*

νομίζεσθε, σοὶ γὰ δόξαν, ἢ πάντων. σύφημεῖν χὴ χρὴ, ὅτῳ μέγαν ἀγῶνα χωρῆσαι. δόξαμεν γὰρ ὦ Θεοὶ, λόγου ἄξιοι. καὶ βεβαιώσατε ἡμῖν τὰ παρόντα τὰ ἄλλα ἔπαινον. ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥοῦντες, ἐς τὰς πολλὰς παρεῖναι. [1] πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον, ἥπιον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

tibi visum fuerit. Sed eum bonâ verba dicere par est, qui in tantum certamen descendit. Vtinam certè pretio digni censeamur ô Dii, ac eam quæ nobis ab aliis eventura est, laudem confirmetis, ut in posterum fidenti animo in publicum prodeamus. Quippe omne stadium minùs reformidandum est ei, qui magna Olympia devicerit.

1 Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἥπιον φοβερὸν τῷ τὰ μεγάλα Ὀλύμπια νενικηκότι] Hoc loco τὰ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod ih pluribus locis Græciæ certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna ad differentiam eorum, quæ minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Pisæ ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquissima à Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Ægypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπρεσβείας his verbis: τὰ Ὀλύμπια δὲ φασὶν Ἀρχέλαον ὑπὲρ Δίου τῆς Μακεδονίας κατίδιξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐνίοις, οὓς φησὶν, ἀμίσχες ἰσπεῖθμος παῖς μύσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad hæc verba, κραναοῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἰσὶ δὲ ἐν Ἴσθμοι Παναθηναϊκὰ ἢ τὰ Ἡφαίστεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια, &c. Vetus inscriptio Romana, de qua Iosephus Scaliger lib. de emendatione temp. quinto pag. 476 Olympia etiam post Panathenæa recenset & Hesychius Ὀλύμπια ὁ Ἀθλώσιν ἄγων. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia, quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quæ sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quæ Pisæ committebantur. *Palm.*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

SCYTHA, SEV HOSPES.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Laudat Macedonicos quosdam cives, patronos, ut videtur, suos: ut à quibus maximè adjutus atque apud cæteros promotus fuerit. Facit autem hoc collatione quadam Anacharsidis Scythæ & Solonis Athenienſis, ad quem cùm alter Athenas profectus, à Toxa-

re,

1 Περσαλαιὰ. Habita verò in Macedonia & quidem ut conjecturam feceris Thessalonicæ. Patescet legenti infrà. *Marc.*

1 Περ-

re, populari suo adductus fuisset, & humaniter acceptus ab illo, & brevi toti civitati notus atque acceptus factus est. Eodem igitur pacto & se, cùm in Macedoniam venisset ab omnibus, ut ad illos, de quibus encomium hoc instituit, diverteret, iisdemque seſe commendaret, admonitum fuisse, ait. Vt enim apud Athenienses aliquando Periclem, Aristotelem & Solonem, quasi cæterorum omnium instar fuisse, ita hos inter Macedonas reliquos excellere. Titulum, ex eadem ratione qua superiores, hac quoque oratio habet. Cætera plana sunt.

Οὗ [1] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ὁπ Σκυθίας Ἀθήναζε παιδείας ἱμπνμίμ τ Ἑλλωικῆς, ἀλλὰ ἡ Τόξαρις ὡς αὐτὸ, σοφὸς μ, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἱππικὸν μάλιστα φιλομαθὴς τ δέλτων. οὗτος ἦ, ὢ δ βασιλείας μέτεσιν ὢν, ὢ ἦ τ πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τ πολλῶν, καὶ δημοτικῶν, οἵοι εἰσὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάπωδες καλέμενοι. τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν διατόταν εἶναι, καὶ ἁμαξίης μιᾶς. ἔστος ὁ Τόξαρις, ἐδὲ ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε. καὶ μετ' ὀλὺ, καὶ Ἥρωος ἔδοξε. [3] καὶ ἐνθύμενσιν αὐτῷ ξείνῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι. τοῦτο γὰ τὸνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπικτήσατο. τῶν δὲ αἰτίαν τ ἐπωνυμίας, καὶ ὅτε ἐς τοὺς ἥρωας κατέλεγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, ἐ χαίρων ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε, ἐ Σκύθαις μόνοι ἐπιχώριον ὂν ἀπαν-

Non primus Anacharsis disciplinæ Græcanicæ studio ex Scythia venit Athenas: sed ante illum Toxaris, vir sapiens honestatis & studiorum optimorum amans. Non erat autem regiæ stirpis, nec eorum qui pileos gestant, sed unus è vulgo & plebe Scytharum: cujusmodi sunt qui apud illos vocantur [2] Octipedes: quo significant aliquem duorum boum, uniusque plaustri esse dominum. Hic Toxaris nusquam ad Scythas rediit, sed Athenis diem obiit. Nec multo post, & Heros est habitus, & ipsi quanquam peregrino Medico Athenienses hostias immolant. Nam hoc nomen, heros factus, insuper adeptus est. Sed enim causam nominis, & quamobrem in heros numerum est relatus, unusque ex Asclepiadibus habitus, non erit fortè alienum narrare, ut cognoscatis, non Scythis tantùm moris esse immorta-

1 Πρῶτος] Sic reſtè, & patet hac narratione, mendoſe in aliis πρῶτον. Bourd. Vide hujus vitam & Epitaphium apud Laërtium. *Cogn.*

2 *Octipedes*] Scythico proverbio dicebantur quibus ruſticanæ tantum opes erant, quique duos poſſiderent boves, & currum unum: inter opes enim ruſticanas præcipuè recenſet Heſiod. bovem aratorem. *Idem.*

3 *Καὶ ἐνθύμενσιν αὐτῷ ξείνῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι*] Male Interpres: *Et ipſi quamquam peregrino Medico, Athenienſes hoſtias immolant.* ἐνθύμενσιν αὐτῷ, ξείνῳ ἰατρῷ. hoc eſt, *ipſi hoſtias immolant, ſub nomine peregrini Medici.* Menagius.

1 Πίμ-

θανατίζειν, καὶ [1] πέμπειν τοῦτο τὴν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι Θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἐπιδαύρου καὶ τὰ λοιμὰ τότε μᾶλλον, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπισταμένῳ οἱ [2] τὸν Σκύθην, κελεύσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅπως παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς πίνωσιν οἶνῳ πολλῷ ῥαίνωσι. τοῦτο συχνάκις χειμῶνος, ὃ δὴ μέλησεν Ἀθηναίοις οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς, εἴτε, ἀτμός τινας πονηρὰς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, συνεβούλευσεν. ὁ δὲ ἐν μισθῷ τῆς ἰάσεως, ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λούσας [3] ἵππον καταθύσας ἐπὶ τῷ μνήματι. ὅθεν ἔδοξεν ἡ Δεκμαινέτη, προσελθοῦσα αὐτῷ, ἀντείλαξ σκίνα τε καὶ οἶνον. καὶ ἀρέσθαι κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθραμμένῳ, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθῆναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μᾶλλον, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπται, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον, τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον ὡς ἐδόκει. ἔτι καὶ νῦν ἔστιν αὐτοῦ ὑπὲρ ἄκρου, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δὲ ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατο πᾶν. ἔστι δὲ πολὺ ὑπὸ τὸν Δίπυλον, ὃν ἰοῦσιν εἰς Ἀκαδήμειαν ἀπάντων, ὁ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί. τολλοὶ δὲ ἀλλ' ἔστεφαί τε αὐτὸ, καὶ φασὶ πυρετιῶντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. καὶ ἐς

talitate donare, & ad Zamolxim mittere, sed etiam Athenienſibus licere Scythas in Græcia Deos facere. Quo tempore ſæva peſtilentia graſſabatur Athenis, exiſtimavit Architelis areopagitæ viri uxor, aſtantem ſibi Scytham juſſiſſe ut Athenienſibus diceret ceſſaturam peſtem, ſi vino multo conſpergerent angiportus. Quod cùm ſæpe feciſſent (non enim conſilium neglexerunt Athenienſes) non amplius graſſata eſt peſtis, ſive vapores infeſtos odore ſuo vinum extinxit, ſive quid aliud efficacius cognitum heros Toxaris, ut pote medendi peritus, conſuluit. Itaque curationis merces, etiam nunc illi perſolvitur, videlicet albus equus qui ad ejus monumentum immolatur: unde accedentem illum, Dimænete oſtendit illa de vino mandata dediſſe. Atque ibi inventus eſt Toxaris ſepultus, ipſaque inſcriptione cognitus, quanquam integra non apparebat. In primis verò quòd ſuper columnam Scythico vir ornatus ſculptus erat, læva intenſum arcum tenens, dextra librum ut videbatur. Et etiamnum præter ejus dimidium, & arcum totum, & librum videas: reliquum verò columnæ, & faciem, temporis longinquitas jam labefactavit. Eſt autem non procul à Dipylo, à læva in Academiam euntium, non magnus tumulus, humique cippus, verùm ſemper eſt coronatus: & ajunt quoſdam febricitantes ab eo ſublevatos (neque id per

1 Πέμπειν τοῦτο τὴν Ζάμολξιν] Dico alibi. *Bourd.* Καὶ πέμπειν ὡς τὸν Ζάμολξιν. Mate. Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit Herod in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξις. Coga.

2 Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. Menagius.

3 Ἵππον] Dico alibi. *Bourd.*

τὴ Δί', ὐδὲν ἄπιστον. ὃς ἄλλω ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. ἀλλὰ γὰ ἥκω ἕνεκα ἐμηχάνω αὐτῦ, ἔζη μὴν ἐπ ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις ἦ, ἄρτι καταπλάκως, ἀπὸ σκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, ὁ μετρίως πεφυρμένος ἐπ τὸν γνάμον. πάνυ ἀγνοῶν. ψοφοδὴς ἀπὸ τὰ πολλά. σὸν ἔχων ὁ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰ σωφὴ καταγελώμενος ἔδοξε τ ὀρᾶν ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὀμφάλωσον ὑπὸ δέους. καὶ ὅλως, μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τ ὁδῦ, καὶ ἐδεδίκει, ἐδόνει μόνον τὰς Ἀθήνας, [1] ἐπὶ πόδα δὶς ὀπίσω χωρεῖν. καὶ πολοῖς ἐπιβαίνω, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρ. ὃ γὲν ὁ πολὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθ οἴκαδε ἐς Σκύθας. ὅπως ἐχοὶ τῷ Ἀναχάρσιδι, σ τυγχάνω δυμῶν τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς ὁ Τόξαρις ἤδη σὺ τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μ ᾠφέλιμον, ἡ πολὴ αὐτὸν ἐπιπαίσατο, παιζιώτης ὄσα. εἶτα μόνος, ὁ χαλεπῶς ἔμελε κ αὐτὸν γνώσεσθ τ Ἀνάχαρσιν, ἅτε γηρύς [2] ἓ δοκιμωτάτη ὄντα, καὶ σ τοῖς ᾠφελίμοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις ἦ, πόθεν ἂν σὲ ἐκεῖνον ἔγνω ὁμφεθὴν ὄντα, ἑλληνιεῖ ἐστιλμένον, ὑπεξυρημμένον τὸ γηρύειον, ἄζωστον, ἀσάνδαλον, ἤδη γαμοῦντ, αὐτῶν τ Ἀττικῶν ἕνα τ αὐτοχθόνων; ὅτω μετεπεποίητο ὑπὸ τ χρόνου. ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιεῖ ᾠφθεγξατο αὐτὸν, ἦ σὺ ἔφη Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτ; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον ὥρηκ ἴσα, καὶ τὸν εἰ-

per Iovem à vero abhorret) qui totam urbem olim sanavit. At enim ad id veniemus cujus gratia mentionem ejus feci. Vivebat adhuc Toxaris, quum navi devectus Anacharsis, ex Pyræo venit, veluti peregrinus & barbarus, animo non mediocriter perturbato, omnia ignorans, ad multa meticulosus, nescius quid ageret. Siquidem à quibus videbatur, ludibrio haberi se ob vestem intelligebat: & nullum eandem linguam callentem inveniebat. Atque omnino jam illum fusceptæ profectionis pœnitebat, & vitis duntaxat Athenis, vestigia retrorsum relegere decreverat: atque conscenia navi, rursus in Bosporum navigare, unde non multum illi itineris domum ad Scythas conficiendum restabat. Sic affecto Anacharsidi, bonus quispiam dæmon incurrit, nimirum Toxaris in Ceramico. Ac primùm quidem patria vestis ipsum pertraxit: deinde Anacharsidem nosse non futurum erat ipsi difficile, ut qui ex lectissimo genere ortum ducebat, & inter Scytharum primores locum obtinebat. Vnde verò Anacharsis gentilem illum esse agnovit, cùm Græcam vestem gereret, abraso mento esset, & discinctus, sine ense, jam facundus, & ex Atticis indigenis unus. Adeò jam temporis spatio erat immutatus. Verùm Toxaris Scythica lingua ipsum affatus: nonne tu, inquit, es Anacharsis Daucetæ filius? Lachrymatus est præ gaudio Anacharsis, quòd lingua sibi consonum aliquem inveniset, quique nosset qua-

1 Ἐπὶ πόδα δὶς ὀπίσω χωρεῖν] Gallicè similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* Menagius.

2 Τῦ δοκιμωτάτε] Anglic. Cod. τ δοκιμωτάτων. Bourd.

δὲ πᾶ ὅστις ἰὼν σὺ Σκύθαις, καὶ ἤρε-
θ. σὺ γ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς ὦ ξέ-
νε; καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθεν εἰμι
παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὲ
τ ἐπιφανῶν, ὥστε κ ἐγνῶσθ ἄν σοι
κατ' αὐτό. μῶν ἔφη ὁ Τόξαρις
εἶ, ὃν ἐγὼ ἤκουσα, ὡς πς Τό-
ξαρις ἐρωᾶι τ Ἑλλάδ, ἀποπλι-
πὼν καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ
παιδία νεογνὰ, οἰχόμε ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν λαμπρῶς κεῖθι, πιμάμφο-
νται τ χρίσιν; ἐγὼ ἔφη ἐκεῖνός εἰ-
μι, εἴ τις κἀμὲ λόγος ἔπι παρ' ὑ-
μῖν. ἀκὴν ἦσθ ὡς ὁ Ἀνάχαρσις,
μαθητώ σε ἴσθι με μαχλικώτερον,
καὶ ζηλωτὴν τ ἐρωτ, ὃν ἠφά-
θης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα. καὶ κατὰ
γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδη-
μήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν
τοῖς λῃ μέσοι ἔθνεσι. καὶ εἰ μὴ
σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωσθ ἤδη πρὶν ἥλιον
δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατίοντ.
ἔστος ἐπεβεβήκειν, ξένα κ ἄγνωστα
πάντα ὁρῶν. ἀλλὰ θεὸς Ἀκινάκη,
καὶ Ζαμόλξιδ, τ πατρῴων ἡ-
μῖν Θεῶν, σύ με ὦ Τόξαρι πα-
ρελαβὼν, ξενάγησον, κ δεῖξον τὰ
κάλλιστα τ Ἀθηνῶν. εἶπα κ τὰ ἐν
τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τὰς ἀ-
ρίστας, καὶ ἀνδρῶν τὰς βελτίστας,
καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον
αὐτῶν, κ πολιτείαν, δι' ἃπερ σύ τε,
κἀγὼ μᾶλ σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἠκήκομ.
κ μὴ περιόδης ἀθρόαν αὐτῶν ἀνα-
τρέφοντα. τοῦτο μὲ ἔφη ὁ Τόξαρις,
ἥκιστα ἐρωᾶιν ἔρηκας, ἐπὶ τὰς θύ-
ρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷ χαλᾶ ἀπόν-
τα. πολὺ ἀλλὰ θᾶττ. ἢ γὰρ ἂν
ὡς φῄς, ἀπέλθῃς, ἢσθ' ἂν ἀφίη σε
ῥᾳδίως ἡ πόλις. οὐκ οἶσθ ὅπως ὀλίγα
τὰ ξένεια ἔχει πρὸς τοὺς ξένους,
ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί σε, ὡς
μήτε γυναικὸς ἔπ, μήτε παίδων,

qualis inter Scythas esset: tum interrogavit. Tu verò unde me nosti hospes? Cui ille, Vestras ego sum, appellor Toxaris, non clara stirpe oriundus, ut ex eo tibi notus sim. Num, inquit, Toxaris ille es, quem audivi amore Græciæ, relictis in Scythia uxore, liberisque infantibus, Athenas venisse, ibique nunc degere, & apud optimates in precio esse? Ego inquit, ille sum, si qua de me apud vos fama supereſt. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum esse me discipulum tuum, tuique amoris æmulum, quo perductus es ut Græciam videres. Itaque negociationis hujus exemplo peregrè profectus, venio mala sexcenta passus apud gentes in medio sitas. Ac nisi in te incidissem, decreveram, antequam sol occidisset, gressum ad navim referre, ita turbatus eram quòd peregrina, & ignota omnia conspicerem. At per Acinacem, & Zamolxin Deos nostrates, tu me assumptum ô Toxari, circumducito, & quæcunque Athenis sunt pulcherrima mihi commonstrato. Deinde cætera quæ sunt in reliqua Græcia, & leges optimas, & viros præstantissimos, & mores & celebritates, & vitam ipsorum, & reip. administrationem: ob quæ tu, ego verò post te, tantum itineris emensi sumus: nec redire non spectatis iis me sinas. Hoc equidem, inquit Toxaris, minimè amanter dixisti, te vix fores ingressum, fuisse retrogressurum. Atqui confidenti sis animo: neque enim abibis, ut ais, neque te urbs facilè dimittet. Nec adeò exiguas habet illecebras ad retinendos peregrinos, ut non te capiat, & uxoris, ac liberorum, siquos

σὲ σοι ἤδη εἰσὶ μεμνῆσθ. ὡς σὺ ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον ἢ τὴν Ἐλλάδα ἅλλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων κάλλιστ' ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. ἔστι σοφὸς ἀνὴρ οὗτοσί, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δ' ἐς πολλὰ πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον. καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγιγνόμενος, τὰ ἄλλα, ὦ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ πενιχρᾷ πάνυ, ὥστε μάργως ἔχει δημοτικῶς ἱμάτιον. πολλοῦ δεῖ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτόν. ὥστε καὶ νομοθέτην χρὴ τῆς πολιτείας, καὶ ἀξιοῦσι κρίνειν τὰ σὰ νῦν πρᾶγματα βιαίως. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάλ' οἷος ἀνὴρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἐλλάδα σὺ αὐτῷ ἔχειν. καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς σὸν ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι κάλλος χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συσήσας ἐκείνῳ. μὴ τοίνυν μέλλωμεν ἔφη ὦ Τόξαρι ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν. ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ δυσπρόσοδος, καὶ σὺ παρέργῳ ἤδη σε τὴν ἔντευξιν ὑστερ' ἡμῶν. δύσφημά γ' ἦδη ὀκνῶ, ἐκεῖνον τὰ μέγιστα χαρίσεσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρέχων τῷ ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας. ἕπου μόνον. εἶση γὰρ ὅση φύσει τοῖς ξένοις ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον ἢ καὶ δαίμονά τινα αὐτὸν ἡμῖν φανῆσαι, ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. καὶ ἅμα φανῆναι τὸ Σόλωνα, τοῦτό σοι ἔφη δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δόμβον. Σκύθης δ' ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν. καὶ ἅμως τἀκεῖ πάντα ἀφεὶς ἥκει σωτηρίᾳ ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὁ-

siquos habes oblivionem non inducat. Vt verò quàm celerrimè vniversam Athenarum urbem, imò Græciam totam, & res Græcorum præclaras videas, tibi consilium dabo. Hic est vir sapiens, indigena quidem, sed qui diu in Asia & Ægypto peregrinatus est, & cum optimis quibusque viris versatus. Cæterum non dives, sed pauper admodum. Videbis senem hoc modo populi more amictum. Verumtamen cum propter sapientiam, tum propter alias virtutes ipsum colunt: adeò ut eo legislatore utantur ad reipub. administrationem, ejusque præceptis in vita instituenda parere dignentur. Si hunc tibi amicum paraveris, & cujusmodi vir sit, didiceris, in eo te Græciam universam habiturum puta, & bonorum quæ illic sunt summam cogniturum, ita ut nullo majori officio tibi possim gratificari quam si te huic commendavero. Ne igitur cunctemur ô Toxari, inquit Anacharsis, sed mè ad illum ducito. Sed enim illud vereor, ne sit aditu difficilis, tuamque pro me postulationem flocci faciat. Bona verba quæso, inquit ille, rem maximè gratam ipsi me facturum puto, quum occasionem offeram benefaciendi viro peregrino. Sequere me solummodo. Nam cognosces quanta sit illius in hospites reverentia, quanta æquitas, ac benignitas. Imò potiùs forte quadam hic ipse ad nos accedit, nempe ille qui cogitabundus secum loquitur. Simul Solonem compellans, hoc tibi magnum, inquit, donum adduco, virum peregrinum, amicitiæ indigum. Est autem Scytha ex nostræ gentis nobilibus. Attamen bonis omnibus ibi relictis, vobiscum conversatu-

ψόμβου τὴ Ἑλλάδου. κἀγὼ [1] ἐπιτερῶν ἵνα ταῦτῃ ἐξέλθῃ αὐτῷ, ὅπως μάθῃ κἀκεῖνος μαθὼν σοφώτερος γένοιτο τοῖς ἀφεστοῖς. τοῦτο οἶ ὦ σοι θαυμαζεῖν αὐτόν. εἰ πίνειν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, ὅτῳ ποιήσεις, καὶ [2] προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὁμοίως σοι ἔρως μικρὸν ἔμπροσθεν ὦ Ἀνάχαρσι, πάνυ εὐτραπέλως ἤδη, Σόλωνα ἰδών. τοῦτο μὲν Ἀθῆναι. τοῦτο δὲ Ἑλλάς. οὐκ ἔπ ξένου. σύμπαντές σε ἴσασιν. πάντες σε φιλοῦσι. τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κῦρος τῆς περιβυτοῦ ταύτης. ἀπάντων ἐπιλήσῃ τῶν σὺν Σκυθικῷ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τὰ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, καὶ ἔρωτος τὸ τέλος. ὅτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κρατήρ. τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ὅτῳ πίνων γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὤν. ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ. μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἤδη ὁ Σόλων τῷ δακεῖν, οἷα δὴ εἶπεν. ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων, καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ σεμνύνων τοῖς Ἕλλησιν καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διαπτέσῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. ὁδὲ, τηρῶν τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲν [1] ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι ἀπολιπόμενος. ὡς γὰρ ὑπῆγεν αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τὸν Σόλωνα, ἅπαντα ἔγνω τὸν ἄνδρα, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐπῃνεῖτο δὲ ἐκεῖνος. ὁ δὲ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τὸ

rus, & res Græciæ præclaras vi-surus venit. Porrò ei hoc compendium excogitavi, ut facillimè etiam omnia discat, & optimis quibusque innoteſcat, nimirum ut ipſum tibi adducerem. Ergo ſi Solonem bene novi, ſic facies, ipſum ſuſcipies, & verum Græciæ civem efficies. Iamque Anacharſi, quod paulò ante dicebam, viſo Solone, omnia vidiſti. Hoc ſunt Athenæ, hoc eſt ipſa Græcia. Non amplius es peregrinus, omnes te norunt, omnes te amant. Tantum bonorum in hoc ſene tibi conſiſtere puta. Res Scythicas, cum ipſo converſans, oblivioni trades. Habes tuæ peregrinationis præmia, finem amoris. Hic tibi Græca eſt regula, Atticæ philoſophiæ exemplum. Cognoſce igitur te eſſe fœliciſſimum, qui cum Solone verſaberis, eoque amico uteris. Longum eſſet referre quantum hoc munere delectatus ſit Solon, & quibus verbis reſponderit, utque deinceps mutua conſuetudine ſint uſi, hic quidem Solon, inſtituens & docens pulcherrima quæque; & omnibus amicum faciens Anacharſin, Græcorumque optimis adducens, tum omne ſtudium adhibens, ut quàm jucundiſſimè in Græcia vivens renideret. Ille verò ejus ſapientiam admiratus, ne altero quidem pede lubenter à ſenis latere ſecedens. Prout igitur pollicitus fuerat, Toxaris, ex unico Solone omnia momento cognovit: omnibuſque notus erat, & propter illum in precio habebatur. Non enim Solon parum eum laudabat. Verùm homi-

1 Ἐπτημόν πνα ταῦτῃ] Supple ὁδὸν. Menagius.

2 Προξενήσεις αὐτῷ] Sic Demoſthenes: πραξίτεις αὐτῶν. Idem.

1 Ὁτι-

τῶτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλων, ὃς σφίσιν δοκιμάζοι. καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ παλαιότατα. καὶ ἐμνήσθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοπεισθεὶς ὑπὸ τῶν, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν ἐν τῷτο ἱστορήσαντι ὕστερον αὐτῷ. καὶ οὐκ ἂν ὑδὲ ἀνέστρεψεν οἴκαδε ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέπεμψεν. βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος φαίνοιτο; ὥρα γὰρ εἰδέναι ἃ πάσι μοι εἴνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις οὐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις παντὶ ἐς Μακεδονίαν ἦκεν, ἵν' ἐκ Σόλωνα μάρτυρα ἄνδρα ἐπαγαγόμενος Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι. καὶ τῶς χαίρετον, μὴ νεμεσήσητέ μοι τῷ εἰκόνι, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος. καὶ ὑδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμῶν φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, ὑδὲ κεῖ τὸ βασιλικὸν εἰκότως τάμὰ εἰς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ. ὅτι γὰρ πρεσβύτερον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν ὑθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν. ὥστε ἐπιπολὺ ἐπεθήπευν τοῖς παροῦσι, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῇ θαύμασι, οἷον τι καὶ [1] ὀνησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει τοῖς τῦ Μενελάου οἴκοις. καὶ ἔμελλον ὕστερον ἀμφιβήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμὴν τοσαύτην, καὶ τῶν ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς

mines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus verò ex barbaris initiatus est Anacharsis civitate donatus: si Theoxeno fides est habenda, qui hoc etiam de ipso memoriæ prodidit. Sed neque ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis. Vultis igitur fabulæ finem jam subdam, ne sine capite obambulet? Proinde jam tempus est cognoscendi cujus rei gratia Anacharsis ex Scythia, & Toxaris in præsentia venerunt in Macedoniam, ad quos Solonem etiam virum senem adduxi ex Athenis. Dico simile quid mihi accidisse atque Anacharsidi: ac per Gratias ne mihi similitudinem vitio vertite, si cum viro regio memet comparo. Etenim etiam barbarus ille erat. Nec ulla in re nos Syros Scythis illis deteriores esse dixeris: neque res meas cum regia dignitate in similitudinem adduco, sed cum illis quæ dixi. Quum enim primùm in vestram urbem veni, statim obstupui, visa magnitudine, & pulchritudine ipsius, & incolarum multitudine, aliaque potentia, omnique splendore. Itaque diu attonitus hærebam, nec satis mirari illa poteram. Cujusmodi quiddam insulari illi juveni Menelai ædes contemplanti accidit. Ac futurum erat ut animo sic afficerer intuitus urbem tam præclarè vigentem, ac juxta poëtam, bonis omnibus florentem, quibus

1 Ὀνησιώτης ἐκεῖνος] Telemachus apud Homer. Odyss. repetit alibi. *Bourd.* Telemachus. *Menagius.* Telemachus sc. ex Insula Ithaca, Homer. Odyss. δ. Menalai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam, cum stupore quodam miratur. *Cogn.*

πᾶσιν, οἷς δηλαδὴ πόλις. ὅπως δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη καὶ τὸ πρακτέον. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῷ λόγῳ ὑμῖν, πάλαι ἐδεδέγμην. πόσοι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σωπῇ παρῳδοῦσιν τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν δέ, ὅστις ἀποκρύψομαι τοὺς ἐπαινέτας, οἵτινες οἱ πρῶτοι εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις ἀφηγήσαιτο, καὶ συγγράψαιμεν ἀφράτας, συναγωνιστὰς ἕξων τοῖς ὅλοις. συμπαθεῖ μοι ὑμεῖς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ἄτοπον βάρβαρον, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐτοῖς συλλαβαῖς ἔλεγον. ὦ ξένε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοιούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς. δύο δὲ μάλιστα ἐστὶν ἡμῖν ἀνδρε ἀρίστω, γλυκὺ μὲν, καὶ ἀξιώμαθε, πολὺ πρέσβυτοι ἁπάντων. [1] παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. εἰ δὲ καὶ δῆμος οὗτοι πάνυ ἐρωτικῶς πρὸς αὐτούς. καὶ τοῦτο γίγνεται, ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τοῖς μὲν γὰρ χρηστοῖς, καὶ τοῖς πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' αἰδέσεως αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον. καὶ ὡς μᾶλλον φιλοφρόνης, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς, καὶ πατρὸς, ὁ μὲν, εἴ που Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἁπάξεταί

bus civitas florere poteſt. Sic affectus, diſpiciebam quid faciendum eſſet. Iamque olim vobis aliquam orationem edere decreveram. Nam quibus aliis edidiſſem, tanta urbe ſilentio præterita? Quærebam enim, neque celabo veritatem, quinam proceres eſſent, & quos aggreſſus, præſules conſcripta de illis hiſtoria, ad omnia uterer adjutoribus. Hic mihi non unus, ut Anacharſidi, atque hic barbarus Toxaris, ſed multi, imò omnes eadem, tantùm non iiſdem ſyllabis, reſpondebant. Multi quidem, iique boni & induſtrii viri, ô hoſpes, in urbe ſunt, nec alibi bonos ejuſmodi viros invenires. Verum duos potiſſimum viros optimos habemus, genere, & authoritate omnibus præſtantes: quos eruditione, & dicendi facultate, cum Attica decade rectè comparaveris. Populi autem erga eos benevolentia planè eſt amatoria. Et hoc fit, quod eſt civitati optimum. Nam benignitatem, & humanitatem erga hoſpites nullamque in tanta magnitudine invidentiam, ac reverentiam cum benevolentia conjunctam, & manſuetudinem, & morum facilitatem, ipſe paulò poſt expertus aliis narrabis. Atque ut mireris impenſiùs, unius ejuſdemque ſunt familiæ, filius & pater: hic quidem ſi Solonem, aut Periclem, aut Ariſtidem animo verſas. Ille verò filius, ſimul atque viſus fuerit tibi, te rapiet: adeò

[1] Παιδείᾳ δὲ & λόγων δυνάμει τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν] Vincentius Opſopœus interpres ſic vertit; quomodo legerit neſcio: videtur tamen legiſſe Ἀττικὴν δεκάτην, & ſibi intellexiſſe μέσην, quaſi fuerit quædam decima muſa Athenis. Sed ea δέκας non ad muſas referri debet, ſed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas ſcripſit Plutarchus, quod (credo) ſatis manifeſtum videbitur noſtro lectori. *Palm.*

[1] Οἰχό-

σι. ἔτω μέγας ἐστὶ, & καλὸς ἀρρενωπίη ἴσα τῷ ἀμορφίαν. εἰ ὃ κὴ φθέγξαιτο μόνον [1] οἰχήσονταί σι λύπη τῶν ἄστυ ἀναδησάμενοι. τοσαύτῃσι Ἀφροδίτῃσι ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἤδη τοι πόλις ἅπασα κεχηνότως, ἀκούσουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων παρέλθοι. ὁποῖόν φασι τὸν τότε Ἀθηναίους, [2] ὡς τὸν τοῦ Κλεινίου παῖδα, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, σὺν οἷς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου. τοῦτον ὃ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ κὴ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ. κὴ ὅλως ἐν τῷτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, κὴ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ ὅτος, εἰ δὴ αὐτός τε κὴ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, κὴ φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν. κὴ ἐπισείσας χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, κὴ σὸν ἔτ' εὐδιάσιμα τὰ σά. πρῶτα μὲν τὰ Διὶ ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ κὴ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι ἤδε πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶ σθένος εἰρηνέαν ἔδοξε. οὐχ ἕδρας τοίνυν, ἀσὶ [4] ἀμβολᾶς ἔργον ὡς ὁ Κεῖος φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πᾶσαν μὲ κάλων κινεῖν, πᾶσαν ὃ πτέρωσιν, κὴ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιῦτοι χρήσιοντο. ἰὼ γὰ τῶθ' ὑπάρξη, εὖ δια πᾶσα, κὴ πᾶς ἔρεσσε, κὴ λευκύμαν ἡ θάλασσα, κὴ ὁ λιμὴν πλησίον.

adeò magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo loquatur, ducet te ab auribus revinctum. tantam verborum suavitatem in lingua sitam hic juvenis habet. Quinetiam universa civitas ad audiendum inhiat, quoties ad populum verba facturus prodit. Cujusmodi quiddam Athenienſibus in Cliniæ filio accidisse dicunt, nisi quod non multò post eos amoris pœnituit, quo [3] Alcibiadem sunt prosecuti. Hunc autem civitas non diligit solùm, sed reverentia etiam dignatur. Denique hoc nobis populare bonum est hic vir, & ingens commoditas omnibus. Hic si te, ejusque pater susceperint, & amicum fecerint, totam civitatem habebis, & solummodo intendenda est manus, nec tuæ res amplius ambiguæ erunt. Hæc per Iovem dicebant, omnes, si adhibendum etiam est juramentum orationi. Ac mihi jam harum rerum periculum facienti, minimam partem eorum quæ superſunt dixisse videor. Quare nec desidiam, nec dilationem patitur hoc opus, ut ait poëta Cejus. Verùm movendus omnis rudens, nihil non faciendum ac dicendum, quo illorum amicitiam nobis conciliemus: qua si potiamur placida sunt omnia, navigatio secunda, tranquillum mare, & in propinquo portus.

1 Οἰχήσονταί σι ὑπὸ τῶν ἄστυ ἀναδυσάμενοι] Lege ἰλιύσονταί σι ὑπὸ τῶν ἀναδησάμενοι, & ita videtur legisse interpres. *Palm.*

2 Περὶ τὸν τῦ Κλεινίε] Legend. Plut. in Alcibiad. *Bourd.*

3 *Alcibiadem sunt prosecuti*] Hoc abundè scribit Plut. in Alcibiad. Aristophan. in ranis. Valer. Max. lib. 7. *Cogn.*

4 Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum Heliod. lib. 2. *ἐργ.*
Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργος ἀνὴρ ἅπασι παλαιῇ. Bourd.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

QVOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ARGVMENTVM.

Didascalicus liber est, continens praecepta ac regulas de historia scribenda. Dividitur autem in duas partes. In priore exposito fine seu officio Historici, & confutatis iis, qui duplicem Historiæ finem faciunt, Vtile videlicet & Delectabile, mox vitia recenset, quæ tum in verbis, & compositione, tum in ipsis rebus vitanda sunt, & hoc sub exemplis aliorum, quo quisque modo aut genere peccarint, ostendendo. In posteriore autem parte primum, quæ afferre ad hanc rem, quæque antea quasi domi suæ comparata habere debeat, is qui ad scribendam historiam accedit, exponit. Deinde regulas primum de rebus, deinde de expositione & phrasi verborum, postremò & de partibus operis tradit: etiam hic exemplis aliorum præcepta sua confirmando. Orditur autem ab occasione, quam collatione Abderitici morbi amplificat.

Ἀβδηρίταις φασὶ Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τινὰ νόσημα ὦ κράτιστε καὶ Φίλων τοιοῦτο, [2] πυρετάνειν μὲν γὰρ τοὺς πρώτους παντὸς ἀπαντᾶν, ἀπὸ τῆς πρώτης σύγχυσις ἐρρωμένως, [3] καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ. τῇ δὲ ἑβδόμῃ, τοῖς μὲν, αἵματος πολλοῦ ἐκ ῥινῶν ῥυέντος, τοῖς δὲ, ἱδρῶτος ἐπιγενομένου πολλοῦ καὶ ὑετοῦ, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γέλοιον δὲ τὸ πάθος περιῆλθε τοὺς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν μετεκινδύνευον, καὶ ἰαμβεῖα ἐδεκλάμβανον, καὶ μέγα ἐφρόνουν. μάλιστα δὲ τῶν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμανθάνον, καὶ τὸν Περσέως ῥῆσιν [4] ἐν μέλει

[1] Abderitis] Conscribendæ historiæ ratio, ex Euripidis Andromeda. *Cogn.*
[2] Πυρετάνειν] Anglic. πυρέσσειν, sic pag. seq. ὡς πυρέξαι. *Bourd.*
[3] Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud Hippocr. & Gal. *Idem.*
[4] Ἐν μελ] Angl. ἐν μέρει. *Idem.*

[1] Abderitis ajunt Lysimacho jam regnante, morbum, optime Philo, hujusmodi quendam incidisse, videlicet primùm omnes in tota civitate febri correptos fuisse, eaque à primo statim die valida, & continua. Circa septimum autem diem, aliis multam sanguinis è naribus fluxionem, aliis copiosum sudorem obortum, febrim solvisse. Cæterùm ridicula quædam perturbario mentes illorum obsedit. Omnes enim ad tragœdiæ actionem permovebantur, & jambos recitabant, & vociferabantur. In primis verò Euripidis Andromedam flebiliter canebant, & Persei sermonem concinnè referre.

διεξήεσαν. καὶ μεχρὶ ὧν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων, καὶ λεπτῶν, τὴν ἑβδομαίαν ἐκείναν τραγῳδῶν, σὺ δ' ὦ Θεῶν τύραννε, καὶ ἀνθρώπων Ἔρως. καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολύ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ κρύος μέγα γενόμενον, ἔπαυσε λῆρον τοῦτον αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ ἔσχε τοιοῦτον ἐξαρχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ Τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος ἤδη τοῦ φλογμοῦ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε λάβοι ἔτι τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστένοντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρελθόντας ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρῆσαι τῇ μνήμῃ αὐτῶν. καὶ ἔτι Περσέως ἐπὶ σοὶ τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἐκφυσῶσαν γνώμην ἐμπεφορημένην ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ. τὸ [1] Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ οὗτος τοὺς πολλοὺς τῶν παιδυμάτων περιελήλυθεν. οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἐλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις καταχρῆσθαι, [2] ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῶν δὴ τί ἂν ποτε τοῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συμβᾶσαι νίκαι, ἀξίως ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράψει. μᾶλλον δὲ Θουκυδίδης

rebant. Plenaque erat civitas pallidis omnibus, macilentisque septimanis illis tragœdis, illudque ô tu Deorum, tu tyranne hominum Amor, aliaque magna voce clamantibus, idque perquam diu, donec hyems magno cum frigore oborta delirium ipsorum compescuit. Causam verò ejus rei mihi videtur præbuisse Tragœdus Archelaus, illo tempore celebris, qui media æstate multo æstu Andromedæ fabulam ipsis egit. Ita ut multi ex theatro redirent febricitantes, & sequenti die mentibus everſi in eandem tragœdiam delaberentur, illorum memoriæ suaviter inhabitante Andromeda, ac Perseo una cum Medusa singulorum animis adhuc obvolante. Vt igitur, alterum, quod ajunt cum altero comparetur, Abderiticum illud malum etiam hoc tempore pleroſque doctorum invalit: non ut ipsi quoque tragœdias agant, nam in hoc minùs delirarent, alienis jambicis, iisque haud malis occupati. Sed ex quo res præsentes moveri cœperunt, puta bellum istud contra barbaros, & acceptum in Armenia vulnus, & continuæ illæ victoriæ, nemo non historiam conscribit. Imò verò Thucydides,

1 Ἐνὶ παροιμιάζειν] Vide Paræmiog. *Bourd.*

2 Ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῶν δὴ τί ἂν ποτε τοῦτα κεκίνηται] Libet hîc misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & Satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent hæc Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce cæsus est, & copiæ deletæ, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuæ vero victoriæ, de quibus *hic loquitur*

δαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες. καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, [1] Πόλεμον ἁπάντων πατῆρ, εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, [2] ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ ταῦτα τοίνυν ὦ φίλοτης, ὁρῶν ἅ, καὶ ἀκούοντά με, τὸ [3] Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν. ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, εἰ Κορίνθιοι πάντες ἐπορεύοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν. ὁ μὲν, ὅπλα ἐπεσκεύαζεν. ὁ δὲ, λίθους συνεφόρουν. ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τὸ τεῖχος. ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποτορνεύων. ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι χρήσιμον ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, ἀδεὴς γὰρ αὐτὸν ἐς ἀδὲν ἐλέγετο, διφῶσα μᾶλλον τὸ τριβώνιον, ἀπεδὴ μάλα καὶ αὐτὸς σκύλλετο τὸ πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τὸ Κεραμεικόν. καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς ὦ Διόγενες, κυλίων ἔφη κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος δοκοίην ἀεργεῖν ἀνηρίλω ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις. καὶτὸς δὴ ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἶλω ἐν ἅπαν πολυφώνῳ τῇ κωμῳδίᾳ, μόνῃ ὥσπερ Κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ συμφερόμενος, καλῶς ἔ-

des, Herodoti, & Xenophontes nobis facti sunt omnes. Et ut apparet, verum fuit illud, Bellum omnium pater est, quandoquidem historiarum scriptores tam multos una hac plaga procreavit. Hæc igitur, amice, videnti & audienti mihi Sinopensis illius factum in mentem venit. Quando enim Philippus cum exercitu jam adventare ferebatur, perturbati & operi intenti omnes Corinthii, alius arma adornabat, alius lapides comportabat, alius muros substruebat, alius propugnaculum suffulciebat, alius aliud quod ad rem pertineret subministrabat. Quæ cùm videret Diogenes, & nihil haberet quod ageret, nulla enim in re quispiam ipsius ministerio utebatur, pallio succinctus, ipse etiam dolium in quo habitabat, magna, [3] per Cranium sedulitate sursum ac deorsum volvebat. Ac rogante quopiam ex familiaribus, cur hoc facis Diogenes? Meum etiam dolium voluto, inquit, ne solus inter tot laborantes ociari videar. Quare Philo, ego etiam ne solus tam loquaci tempore sim mutus, neque velut Comicum satellitium, hians silentio prætervehar, rectè fac-

tu-

noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Euphrum, Mediæ urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quæ proculdubio famam merebatur, sed ite famæ avidi homunculi, & æternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum pluſquam Lethæa oblivio manet. *Palm.*

1 Πόλεμον] Sic in Icaromenippo. πόλεμον τὸν ὅλων πατέρα εἶ ἐδίξατο. Hac de re copiose Lips. *Bourd.*

2 Τὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. Idem.

3 *Per Cranium*] Craneum schola seu gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum ut scribit Laërt. lib. 6. ἐτύγχανε μὲν αὖ διάγων ἐν τῷ Κρανείῳ ἤγουν τῷ Κυνίδους γυμνασίῳ. Cogn.

1 Τοῖς

χειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι κυλίσαι τὸ πίθον. οὐχ ἱσρίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις οὕτως διεξιέναι, οὐχ ὅτω μεγαλότολμος ἐγώ. μηδὲ τοῦτο δείσῃς ἐμέ. οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τὰ πτερῶν κυλίσῃ τις. καὶ μάλιστα, οἷον τοῦμὸν τοῦτο πιθάκνιον, ἀδὲ πάνυ καρτερῶς κεκερασμένον. δεήσῃ γὰρ αὐτίκα μάλα ὡς μικρόν λιθίδιον ἐνσκολιόσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί ἂν ἔγωγέ μοι; καὶ ὅπως ἀσφαλῶς μεθέξω ἔ πολέμε, αὐτὸς ἔξω βέλος ἐσὼ, ἐγὼ σοι φράσω. ἔ μὴ καπνὸ, καὶ κύμβαλον, καὶ φρυγιστὶ, ὅσα τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀπέχω ἐμαυτοῦ, ὦ ποιῶν. ὑπομένουσι δέ πια μικρὰν, καὶ ὑποδήκας τινὰς ὀλίγας ὑποδήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσωμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ κὴ μὴ τῷ ἐπιχρεσθῆς, ἄκρον γε τῷ δακτύλῳ ἔ παλὸ ἐνσκευψάμενον. καίτοι ὑπομένουσιν οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴδιον, ἐ ἐνσκιερὸν, καὶ ἅπαντα εἶναι ἱσρίαν συγγράψαι, ὧν τις ἐρμηνεῦσαι τὸ ἐπιλὸν δύνῃ. τὸ δ', οἶδά πε κὴ αὐτὸς ὦ ἐπαίρε, ὡς ἐ τῶ ὑμετερχειρέσων, ὑδὲ μαθήμασι συνεπῄνεσαν δυναμένων τῶτ' ἐστὶν, ἀλλὰ εἴ πε λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῷ φρυγιστὶ δεόμενον, ὧν τις ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ὡς ἀεὶ κτῆμα συνῄξειν. οἶδα μὲν ὅτι ἐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιτρέψων, σπίσις δ' κὴ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων. καὶ μάλιστα ὁπόσοις λόγοις τετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱσρία. εἰ δ' κὴ ἐπῄνεῖ

cturum me putavi, si quoad possem dolium volutarem, non autem historiam conscriberem, nec res gestas narrarem: non equidem adeò sum temerarius, neque etiam hoc de me timeas licet. Novi enim quantum hoc sit periculum, si quis per saxa volvat, tale in primis quale meum est doliolum, ne validè quidem satis fictum, adeò ut si vel ad exiguum lapidem offendat, illicò testulæ sint colligendæ. Quid igitur decretum mihi est? & quomodo in belli partem veniam extra teli jactum constitutus? Dicam equidem tibi. A fumo, & fluctu, & curis quæ scriptorem historiæ circumstant, abstinebo me ipsum. Sed parvam admonitionem, hasque præceptiones paucas scribentibus submini strabo: ut ex ædificationi saltem illis adsim, etiamsi ab inscriptione abfuero, summo digito lutum attingendo. Quanquam neque admonitione plerique opus esse sibi ad hanc rem putant, non magis quàm aliqua arte ad vadendum, aut videndum, aut edendum: sed planè facillimum ac promptum, & cujusvis hominis esse existimant, historiam scribere, siquis modò verbis exprimere possit quod in mentem venit. Cæterùm ipse nosti, amice, istud neque esse ex facillimis, neque ex iis quæ componi negligenter possunt: sed siquid aliud ex iis quæ oratione traduntur cura opus habet, hoc certè habere, siquis ut Thucydides ait, historiam quasi perpetuam possessionem adornet. Scio equidem fore ut paucos admodum ab errore revocem, nonnullis etiam molestus videar, quibuscunque in primis opus jam est absolutum, & historia in publicum edita. Quòd si ab iis qui tum

τὸ τότε ἀκροασαμένων, μανίαν, εἰ γε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιῶτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταχρώσουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀπεικασμένων. ὅμως δ', εἰ χαίρουσι καὶ τοῖς αὐτὰς ἐκείνας εἰρῆσθαι, ἵν' εἴ ποτε πόλεμον ἄλλον συστείη, ἢ Κελτοῖς τοῖς Γέταις, ἢ Ἰνδοῖς τοῖς Βακτρίοις, ἢ γὰρ τοῖς ἡμᾶς μὲν τολμήσειν ὧν τοῖς ἅπασιν ἤδη κεχειρωμένοις, ἔχοιεν ἄμεινον συμπίπτειν, τὰ κοινὰ τῶν πολεμούντων, ὥστε μὲν δεῖν αὐτοῖς ὁρᾶσθαι εἶναι. εἰ δὲ μή, αὐτοὶ ἂν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρεῖσθαι τὸ πρᾶγμα. ὁ ἰατρὸς δὲ, εἰ πάνυ ἀναισθητεῖ, ὅμως πάντες Ἀβδηρῖται ἐκφέρειν Ἀνδρομέδαν πραγματεῦσι. Διπλοῦν δ' ὄντων τῶν συμβουλῆς ἔργων, τὸ μὲν αἱρεῖσθαι, τὸ δὲ φεύγειν διδάσκειν, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅπερ φυκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον. ἔπειτα, οἷς χρώμενον, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τὸ ὀρθῶς, καὶ ἐπὶ δυοῖν ἀγῶσιν, ὀχλεῖν τε οἷόν τε αὐτῷ ὀχλητέον, καὶ τάξιν ᾗ πρὸς τοῖς ἔργοις ἁρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐπιπλατυντέον, καὶ ὅσα παραλειπτέον ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνευτέον αὐτὰ, καὶ συναρμοστέον. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον. νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἰπωμεν, ὁπόσαι τοῖς φαύλως συγγράφειν παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν δὴ κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ ἀφωνίᾳ, καὶ τῇ ἄκρᾳ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως ἠλλότριον. κοινὰ γὰρ ὡς ἔφην ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν

tum audiverunt, etiam est laudata, insania profecto fuerit, sperare illos aliquid immutaturos, aut transcripturos esse eorum, quæ semel rata facta sunt, & veluti in regiam aulam relata. Sed tamen non absre fuerit, etiam ipsos admonere: ut si bellum aliud Celtæ contra Getas, vel Indi contra Bactrianos aliquando committant (nemo enim jam subjugatis omnibus contra nos movere ausit) meliùs componere possint, adhibita hac regula, si recta videatur ipsis: sin minùs ipsi etiam tunc, eodem quo nunc cubito rem metiantur. Medicus autem non admodum ægrè feret, si omnes Abderitæ Andromedam ultro agant. Cùm autem duplex sit consilii opus, & alia eligere, alia vitare doceat: age primùm dicamus quænam fugienda sint ei qui historiam scribit, & à quibus maximè purum se tueri debeat. Deinde quibus rebus utendo non aberraverit à recta via, & eò quò tendit ducente: nempe quo exordio incipiendum, quo ordine res inter se sint componendæ, quis modus singulis adhibendus, quæ silentio prætereunda, quibus immorandum, & quomodo exponenda, & coaptanda, quæ percurrere est satius. Atque hæc quidem, & his similia posteriore loco tractabimus. Nunc autem ea vitia commemorabimus, quæ sequuntur malè scribentes. Quæ igitur communia sunt orationum vitia in voce, in concinnitate, in sententia, cæterisque inscitè compositis, longum esset persequi, & ab instituto præsenti etiam alienum. Nam communia, ut dixi, omnium orationum sunt vitia in voce, & concinni-

τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. ἃ δ' ἂν ἐν ἰσορίᾳ ἁμφορτάνηται, τὰ τοιαῦτα ἂν ὑμῖν ἐπιτηδεῖα, οἷα καὶ μοι πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε. καὶ μάλιστα μὲν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσης τὰ ὦτα. ὅσα ἄκαιρον δ' μεταξὺ καὶ ἀπιμνημονεύσαι ἐνίοτε, παρεμβεβλημένῳ ἕνεκα, ἤδη ἅπαξ συγγεγραμμένων. καὶ ἴσως τὸν μὲν ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνειν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῶν ἰσορεῖν τὰ μεγιστηρόα, [1] τοῖς ἐπαίνοις δεχόντων, καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι, τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες. τοὺς πολεμίους δ', πόρρω δὲ μεταξὺ καταῤῥήγνυντες, ἀγνοοῦντες ὡς ὁ στενὸς τοῦ ἰσθμοῦ διώρυγι, καὶ διαπετείχισται ἡ ἱστορία ὥσὶ τὸ Ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν. καὶ τὸ τῶν Μουσικῶν δὴ τοῦτο, ὃς διὰ πασῶν ἐστὶ ὥσὶ ἄκρα. ἐγὼ γοῦν μὲν ἐγκωμιάζοντα, μήτε ἑνὸς μέλους, ὁπωσοῦν ἐπαινέσαι, καὶ σώφρονα τὸν ἐπαινούμενον. καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχοι τυχεῖν δὲ τέλους, ὀλίγου ἂν φροντίσειεν. ἡ δ', ὅσα ἂν τι ψεῦδος ἐμπέσῃ ἡ ἱστορία, ὑσὶ [2] ἀκριβείαιον ἀνάχοιτο. ὁ μὲν Ὅμηρος, ἢ τοῦ δρυτηρίου, ἰατρῶν παῖδές φασιν, τοῦ τραχείαν ἀρτηρίδα ἕλκοντος, ἂν τι εἰς αὐτὴν καταπτῇ. ἔτι ἀγνοεῖν ἔοικασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι παρρησίαι, καὶ κανόνες ἴδιοι. ἱστορίας δ', ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ, καὶ κάτοχος ὑπὸ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα

nitate verborum. Quæ verò in historia quidam peccant, talia comperies observando, qualia mihi sæpe audienti sunt visa: maximè verò si omnibus illis patulas aures præbueris. Sed non intempestivum fuerit, quædam interim exempli causa commemorare, ex iis quæ jam ita conscripta sunt. Ac primum quidem illud, quantum peccent, consideremus. Quum plerique ipsorum, neglecta rerum gestarum narratione, in laudibus Imperatorum, & Ducum immorantur, suos quidem in cœlum extollentes, hostes verò præter modum deprimentes, nescii historiam non angusto isthmo, sed magno intergerino muro distinctam & divisam esse ab Encomio: quodque ajunt Musici bis per omnes chordas inter se distare. Siquidem is qui Encomium scribit, hoc unum curat, ut quovis modo quem laudandum suscepit, extollat & oblectet: ac parvi pendit, si mentiendo finem assequatur. At historia nihil falsum, ne pauxillum quidem inferi sibi permittit, non magis quàm medici dicunt tracheam seu asperam arteriam, absorptum in se quicquam recipere. Hi præterea videntur ignorare poëtices & poëmatum alias esse promissiones, regulasque proprias, historiæ autem alias. Illic enim est mera libertas, unaque lex, quod poëtæ visum fuerit. Etenim fanaticus est, & à Musis afflatus: & sive equos alatos currui jun-

1 Τοῖς ἐπαίνοις δεχόντων & στρατηγῶν διατρίβουσι] Ἐν διατρίβουσι, ut infra in hoc Dialogo. καὶ διατρίβοντας, & *immorantes*, & in Demonactis Vita & ἀ σκοπῆσαι & εἰς διατριβὴν ὁσίαν. Marc.

2 Ἀκριαῖον] Angl. ἄκαιρον. Bourd.

ξαλῷ θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θοῦσαμένους ἀναβιβάσασθαι, φθόνῳ δὲ δεῖς. εἰδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν [1] ὑπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀναπάσας αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν, καὶ θάλατταν, δεδιέναι, μὴ διαῤῥαγείσης ἐκείνης, σωτηρίᾳ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλλὰ [2] κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, εὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Ποσειδῶνα. τὴν δὲ ζώνην, τὸν Ἄρεα. καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων Θεῶν χρυσοῦ δεῖν τὸν Ἀτρέως, καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἐξῆν ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληροῦσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἢ ἱστορία δὲ, ἵν' πνα κηλακείαν τοιαύτην προσαλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ πεζὴ τις ποιητικὴ γένηται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ περιττείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἀποφαίνουσα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγῃ τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς [3] ἑτέρας κεκμώμενα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν κορυφαίων τούτων, καὶ κεκμηκότα πρὸς ἱππίνην [4] ἀλειφάσι σώφροσι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἐπιτηδείῳ, καὶ φύκιον ἐπιθείη, καὶ ψιμύθιον τῷ προσώπῳ, ἢ ἐρυθρὸν ὡς κατακάλλαιτο αὐτὸν ἀπειρακάκως, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. καὶ ἐ τοῦτο φημὶ

jungere voluerit, sive super aquam alios, aut super summas aristas cursuros conscendere faciat, nemo vetat. Neque quum Iupiter ipsorum, una catena suspensam simul terram, ac mare attraxerit, metuunt ne dirupta illa conterantur præcipitata omnia. Quinetiam si Agamemnonem laudare velint, nemo prohibet quominus capite & oculis Iovem, pectore verò fratrem ejus Neptunum, balteo Martem referat. Atque omnino illum Atrei, & Aëropes filium ex Diis omnibus quiddam compositum esse oportet. Neque enim sufficit Iupiter, neque Neptunus, neque Mars, ut pulchritudinem ipsius singuli compleant. At verò historia siquam hujuscemodi adulationem recipiat, quid aliud quàm pedestris quædam poëtice redditur, ista grandiloquentia carens: reliquam verò loquacitatem prodigiosam versibus nudam, ideoque manifestiorem, prodens? Magnum igitur, imò plus quàm magnum hoc malum, siquis nesciat ea quæ historiæ, & poëtices sunt propria separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum, & laudem, eosque qui his insunt excessus. Non secus ac siquis validum ac vehementer robustum athletam purpura alioque meretricio ornamento indueret, & faciei fucum ac cerussam illineret, hercle quam ridiculum illum faceret, illo ornatu defœdatum? At non hoc dico quasi non sit

1 Τ'πὸ μιᾶς] Angl. Ὑπὸ. Bourd.
2 Κἂν Ἀγαμέμνονα] Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. *Idem.*
3 Ἑ'τέρας] Angl. ἑτέρας. Idem.
4 Ἀ'λειφάσι] Angl. ἀλειφὰς π. Idem.

1 Οὐ-

ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἰσοδίᾳ εἶναι τὸ, ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτριον ἐπαινετέον τῷ προφέρεσθαι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτό. καὶ ὅλως, ὡς τὰ ἐπὶ τῷ καταισταῖον τὸ τοιοῦτον, ἄχρι μικροῦ ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς ἀφαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἰσοδίαν, εἰς τὸ πρακτὸν, καὶ χρήσιμον, καὶ ἀφ' οὗ τοῦτο εἰσαγείσει καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς πρακτὸν, καὶ διφορούντων τοὺς σύγγραφεῖς, ὁρᾶς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; ὡς ὃν μὲν, κιβδήλῳ τῇ ἀφαιρέσει χρώμενοι. ἐν μὲν ἔργοις ἰσοδίας καὶ πλοῦτος, τὸ χρήσιμον, ὥσπερ οὐκ ἂν ἀληθοῦς μύνοι σωμάτων. τὸ πρακτὸν δ', ἄμεινον μὲν, εἰ καὶ αὐτὸ διηγηλυθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητοῦ. εἰ δὲ μὴ, [1] ὑδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γεγράφθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεγαῶτα ὄντα, καὶ τὸν ἀνδριαντοποιὸν ἑκατέρου ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν ἀσχίνος ὀρθῆναι εἴη

sit aliquando in hiſtoria laudandum: ſed convenienti tempore laudandum, eique rei modum adhibendum eſſe cenſeo, ne qui eadem in poſterum legent, moleſtia afficiantur. Et in ſumma, hæc ita ſunt moderanda, quaſi poſteris ſcribantur, ut & paulò poſt oſtendemus. Porrò qui hiſtoriam in duo rectè dividi putant. In Iucundum, & Vtile, & ob id encomium etiam in eam aſciſcunt, tanquam ſua jucunditate legentes delectans, vides quantum à vero aberrent? Primùm quidem, quum falſa diviſione utuntur. Vnum enim hiſtoriæ opus, unuſque finis eſt Vtilitas, quæ ex veritate colligitur. Iucundum verò melius erit, ſi illam, ut forma athletam ſequatur. Sin minùs, nihil vetat ab Hercule prognatum eſſe Nicoſtratum Iſidoti filium, cùm ſit generoſus, & utroque colluctatore fortior, ſi ipſe facie turpiſſimus

[1] Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γεγράφθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεγαῶτα ὄντα] Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius præcedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſint, non impediet, quominus præmia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in toto eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γεγράφθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo Lucianum ſcripſiſſe ὑδὲν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γεγράφθαι, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicoſtratum è proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt trinepotis filium, & videntes id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem ἢ ſuſtulerunt. At ὀγδόου ἀφ' Ἡρακλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctæ & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Elejus*, de quo jam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Ægeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catologus à Ioſepho Scaligero publicatus, ubi *Stratis*

vo-

τῷ ὄψει, Ἀλκαῖος ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνδρωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐοικέναι ὡς φασι Νικοστράτῳ αὐτῷ. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ περιὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς [1] ἐρανίστας ἐπισπάσαιτο. ἄχρι δ' ἂν τὸ μέσον ἔχῃ τὸ ἴδιον σύστελες, λέγω δὴ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγου δεῖ καλλωπισμοῦ φροντίδα. ἐπὶ κακείνῳ εἰσὶν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ περιὸν ἐν αὐτῇ τὸ ἡμίσεον μυθώδες, καὶ τὸ τῆς ἐπαίνου μάλιστα ὠθούμενος, παρ' ἑκάστοις ἐστὶν ἀκούσοισιν ἰδεῖν, μὴ τὸ συμφέρον, καὶ τὸ πολλοὶ δῆμον ἐπονομάζουσι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς ὠθουμένους γε ἀκροασομένους. ὡς σὺν ἂν τὸ λάβοι ὁ δαφανεστάτην, ὀξύτερον μὲν δὴ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ παντοχόθεν δὲ σώματος. ἐξεταστικῶς δὲ τὸ λεγόμενον ἐκάστου ἐξεταζόντας, ὡς τὸ μὲν ἀδόκιμον ἀπορριπτεῖν, παραδέχεσθαι δὲ τὸ δόκιμον, καὶ ἔννομον, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον ὡς ἂν ἀποδεχόμενον. χρὴ καὶ συγγράφειν. τὸ δ' ἄλλων ὀλίγου φροντίζειν, κἂν λοιδορῶσιν ἐπαινῶσιν. ἐὰν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδονῆς πρὸς μετρίαν τὴν ἰσορροπίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ψυχαγωγίᾳ, τάχ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐοικέναι

mus videatur, Alcæus autem formosus ille Milesius ipsius Nicostrati amasius, cum eo colluctetur. Proinde historia si jucundum auctarii vice haberet, multos à quibus scriberetur, alliceret. Sed quatenus propriam habet duntaxat perfectionem, veritatis dico patefactionem, pulchritudinem parvi pendit. Hoc quoque dici meretur, rem valdè fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundum: dum non de fæce hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis qui judicantium, ac per Iovem, sycophantarum more auscultant: quos nihil subterfugere potest, ut pote acutius Argo, & toto corpore intuentes: mensariorum autem more singula quæ dicuntur explorantes, ita ut adulterina protinus abjiciant, proba & legitima, atque ad verum typum expressa recipiant. Ad quos respiciat oportet qui historiam conscribit: alios verò parum curet, quanvis laudando disrumpantur. Sed si hisce neglectis historiam præter modum fabulis, laudibus, aliisque blanditiis jucundam reddas, celerrimè similem eam efficies Herculi Lydio. Quam te alicubi depictum vi-

vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον δὲ πάλιν νικᾷ στρατ ς, unde divinavit exscriptor νίκων στράτις. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, à Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἀπὸ Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctæ, & Pancratii. *Palm.*

1 Ἐρανίστας] Angl. ἐρασιστὰς. Bourd.

1 Ἀσι-

γάρ πω σε εἰκὼς μαχαιμύρου, τῇ Ὀμφάλῃ δηλοῦσθαι, πάνυ ἀλλοκότῳ σκεύει ἐσπουδασμένον, ἐκείνῃ μέν, τὴν λεοντῆν αὐτῇ περιβεβλημένῃ, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆλον εἶναι. αὐτὸν δέ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἕρμα ξανθοτάτῃ, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ σανδάλῳ. καὶ τὸ μέγεθος αἰσχιστον, ἀφεστῶσι τῇ ἕδρᾳ δέ σαφῶς, καὶ μὴ ἁρμοζόμενα, καὶ δι' ὅλου τὸ ἀνδρῶδες ἀκαιρήμονως καταθηλυνόμενον. καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά σε ἐπαινέσουσι. οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μόλα ἡδὺ, καὶ ἐς πόρρω γελάσουσι, ὁρῶντες τὸ [1] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλως δὲ πεπαγμένον. ἐκόσμει γὰρ δὴ ἕκαστα, καλόν ἐστι. εἰ δέ τι τούτου σοι παλαίοις, ἀκαιρίας τὸ αὐτὸ ἁπλῶς τῷ μεμῆσθαι γίγνοιτο. ἐὰν λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνί μὲ ἴσως τέρποι, τῷ ἐπαινουμένῳ. τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς. καὶ μάλιστα μὲν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν, αἷς αὐτοῖς οἱ πολλοὶ ἀπρακτίζουσι, τῷ δύνασθαι τῷ ἁπλῶς δὲ ἐπαινουμένῳ ἡρέμα, καὶ συλλοχιζόμενοι, ἄλλῃ δ' ἅπασι καταφανῶς τῷ κολακείαν ἐξεργάσασθαι. εἰδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, ἀλλ' ἐπισκάζουσι τῷ ἀκριβείᾳ. ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα, καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν. ὥστε εἰδὲ τυγχάνουσιν δ μάλιστα ἐφίεντο. οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι αὐτῶν, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ὑποπτεύουσι ὡς κόλακας, οὐ παίοντες. καὶ μάλιστα μὲν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὄντων.

vidisse verisimile est, pictum illum Omphalæ servientem, atque alieno admodum ornatu indutum: Illam videlicet leonina ejus pelle vestitam, clavam manu tenentem, eoque Herculem præ se ferentem: Ipsum verò crocoto purpuraque amictum, lanificio incumbentem, ac sandalio Omphalæ vapulantem. Quodque turpissimum est spectaculum, vestis à corpore abhorrens, nec ei habilis, partemque Dei virilem indecorè effœminans. Ac multi quidem fortassis etiam hæc tua laudabunt, pauci verò illi quos tu contemnis, suaviter admodum, & ad satietatem usque ridebunt, aspicientes indoctam, dissonam, maleque cohærentem rei compositionem. Nam quod uniuscujusque rei proprium est, id pulchrum est. Quod si mutaveris, id ipsum deforme ad usum redditur. Omitto dicere, laudes uni fortasse, ei puta qui laudatur, esse jucundas: aliis autem molestas: in primis si ingentes hyperbolas habeant: quales plerique faciunt, dum eorum quos laudant, benevolentiam captant, iisque immorantur, donec omnibus manifestam adulationem reddant. Neque enim secundum artem id facere norunt, neque assentationem tegunt, sed irruentes conferta omnia, & incredibilia, nudaque exponunt. Quare non consequuntur, quod maximè intendunt. Nam qui ab illis laudantur, oderunt potiùs, & aversantur ut adulatores: idque rectè: & maximè si generoso animo sint præ-

1 Ἀσύφυλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. Bourd.

ὥσπερ [1] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, ἐ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον ἔγραφεν, ὡς ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας πάσας αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας, λαβὼν ἐκεῖνον τὸ βιβλίον, πλέοντες ἐν ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπῃ, ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπισπών, καὶ σὺ ἦ ὅπως ἐχρῆν ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχῶν, καὶ ἐλέφαντας ὑπαναιρῶν. καὶ ἔμελλέ γε ὅπως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὃς γε οὐδὲ τὴν ἐκ λιτέκτονος τύλμην ἠνέσχετο, ὑποκομεῖν τὴν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτῷ, καὶ μεταρρυθμίσειν τὸ ὄρος εἰς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως. ἀλλὰ κόλακα δοὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἐᾷ ἐπὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. ἐᾷ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, οἵτινες εἰ μήτε κομιδῇ ἀνόητοι εἶεν, ὡς χαίρειν τοιούτοις ἐπαινέμενοι; ἀν ἐκπόδιος οἱ ἔλεγχοι, ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων. καὶ μᾶλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφοῦσι ἐγκελεύομαι, ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν. οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τῷ ὄψει, ἢν ὁ γραφεὺς αὐτοῖς ἐρύθημά τι πλεῖον [2] ἐπαυθήσῃ, καὶ τὸ λεύκωμα ἐγκαταμίξῃ πολὺ τοῦ φαρμάκου. τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τιμιώτερον, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ χρειῶδες, ὃ, τι ἂν ὦσι τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, [3] διαφθείροντες. ὃς μισεῖ καλῶς ἔχειν, ἐς

prædiți. Quemadmodum Aristobulo accidit, qui singulare certamen Alexandri & Pori conscripsit. Eo enim legente hunc potissimum locum quo pugnam hanc descripserat (putabat enim se maximam gratiam apud regem initurum, falsò assignatis illi rebus quibusdam præclarè gestis, effictisque factis veritate majoribus) Alexander librum accepit (tum autem in flumine Hydaspi navigabant) eumque præcipitem in aquam projecit: & te, inquiens, eodem modo decebat Aristobule præcipitari; qui talia pro me singulari certamine pugnaveris, & elephantos sagitta interfeceris. Et certè ita fuerat indignaturus Alexander, ut qui nec architecti illius audaciam ferre potuerit, pollicentis se montem Atho ad illius imaginem efficturum, montemque ipsum ad regis similitudinem transformaturum: nec eo homine quem adulatorem agnovit, ad res cæteras ampliùs ut antea sit usus. Vbi igitur in hisce est Iucundum? nisi siquis ita sit amens, ut hujusmodi laudibus oblectetur; quarum in promptu est confutatio: quemadmodum deformes homines, potissimum verò mulierculæ, quæ pictoribus mandant, ut se quàm pulcherrimas pingant. Arbitrantur enim meliùs habituram sibi esse faciem, si pictor ipsis & plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris immiscat. Tales hodie sunt plerique scriptores, qui propriæ utilitati, quam ex historia speraverint, inserviunt. Quos odisse convenit, ut qui

1 Ἀριστοβούλῳ] Γράψαντος. Anglic. Ἀριστόβουλος γράψας. Bourd.
2 Ἐπαυθήσῃ] Angl. ἐπάνθισον. Idem.
3 Διαφθείροντες] Angl. διαφθείρειν. Idem.

μὲ τὸ παρὸν, κόλακας ἀποδήλους, ἢ ἀπίχνους ὄντας. εἰς τύπτον ἦ, ὑπαρξιν τοῖς ὑπερβολαῖς τῶν ὅλων πραγμάτων ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ παρὸν ἡδέσθη καταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ παρὰ ἐστὶ τοῖς ἄλλοις κόλπεσι τοῦ λόγου, ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν ἀποσκοποῦντα ἐπεισυκλύδωνι. ἐγὼ δ' ὃν κἀ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγενόμενος τινῶν, καὶ νὴ Δία ἐν Ἀχαΐᾳ ἀποδίδω ἀκούσας τὰ αὐτὰ τοῦτον τὸν πόλεμον διηγουμένων. καὶ μὴν ἀπὸ χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι μὴ ἀληθῆ ἐστι καὶ ἐπιμελοῦμαι, εἰ ἀστεῖον ἐμοὶ ὅρκον ἐπιδείναι συγγράμματι. εἷς μὲν τοῖς αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν ἐστὶν ἡρξάμην, ἀναπολῶν τὰς Θεὰς σωφρόνως ἅπαντας ἐπὶ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [1] ἀπὸ πόδα ἡ ἰσορία, καὶ τοῦ τοιούτου εἰδέναι τὸν λόγον πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑπεδὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸ ἡμίτομον ἄρχοντα εἰκάζει, Θερσίτῃ δὲ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτοῦ, εἰ Ἕκτορα μάλλον, ἢ Θερσίτην κατέλῃε. καὶ εἰ ἀπόθεν μὲ ἔφυγεν ἐθέλοντα, ἰδίωκε δέ μιν μὴν ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆλθε τοῖς αὐτὸς τὰ ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιον εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ὅστις λαμπρὰς ἔσας. ἤδη δὲ καιρὸν, ἐπῆλθε τῷ πατρίδι τῷ Μιλήτῳ, ἀποσπάσας, ὡς ἄμεινον ποιεῖ τοῦτο ἢ Ὁμήρῳ, μηδὲν μηνίσαντι τῇ πατρίδι. εἶτ' ἐπὶ πλεῖ ἢ ἀφοσιοῦται τὸ προοίμιον, καὶ ἐπὶ τέλει ἐπιμελῶς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκπονήσας.

qui in præsens manifesti adulatores, & inertes sint: in posterum verò, suspectam ob veritatis excessus rem totam reddant. Quòd si quispiam omnino putat toti historiæ jucunditatem esse permiscendam, præstet cætera illa, quæ veritate comite delectabilia sunt inter reliqua orationis ornamenta: quibus plerique neglectis, ea quæ nihil ad rem, ingerunt atque involvunt. Ego verò etiam narrabo quæcunque memini nuper audire me, cùm in Ionia, ac per Iovem in Achaia, quosdam historiarum scriptores idem hoc bellum exponentes auscultarem. Ac per Gratias nequis fidem à me dicendis deneget: siquidem vera illa esse jurejurando affirmarem, si commentario jusjurandum inserere urbanum foret. Vnus quidem ex illis statim à Musis exorsus est, invocando Deas, ut opus scribenti adessent. Vides quàm concinnum principium, quàm in promptu historia, quàm tali orationis speciei conveniens? Deinde paulùm progressus, Achilli nostrum Imperatorem, Thersitæ Persarum regem comparabat: ignorans meliorem ipsi futurum fuisse Achillem, si Hectorem potiùs quàm Thersiten interfecisset, & si prior fortis quispiam fugeret, eum autem fortior persequeretur. Deinde in sui encomium addebat, dignum esse se qui res adeò splendidas scriptis mandaret. Indeque jam profectus patriam suam Miletum laudabat: addens se Homero meliùs agere, qui patriæ non meminit. Deinde in fine procœmii planè ac dilucidè pollice-

1 Παρὰ πόδα] Rectè Anglic. Cod. Sic Apolog. de Merced. Cond. de hoc proverb. Hesych. Pollux. Casaub. ad Charact. Theoph. *Bourd.*

μὲν ἐπιχειρῆσαι Δημοσθένει καὶ σαφῶς, ἐπὶ μεῖζον δὲ αὔξειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους ἢ καθαπολεμῆσαι καὶ αὐτός, ὡς ἂν δύνηται. καὶ ἤρξατό γε τῆς ἐφορείας ἅπαξ, ἄπαρα ἅμα τῆς πολέμου ἀρχῆς διεξιών. ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κρίκις ἀπολέμου Οὐολόγαισος, ἤρξαθ πολεμεῖν, διὰ αἰτίαν τοιάνδε. ἦν μὲν, τοιαῦτα. ἕτερος ἦν Θρακῶν ἄνδρα ζηλωτὴς ἄκρος οἷος, οὗ μάλα τῷ ἀρχαιότατον εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς σπεῦδε, σὺν τῷ ἑαυτῷ ὀνόματι ἤρξαθ, χαλεπώτατον ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ ὑμῖν δὲ Ἀττικῇ δύσκριτον. ὅτε γὰρ [1] Κρισπίλος Καλπουρνιανὸς Πομπήϊος πολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων, καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν ἀλλήλοις, ἀρξάμενον οὐδὲν ξυνιστάμενος. ὥστε μετὰ τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ὁ Ἀρμενίας ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ὑβρίσαι μενον; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρεμένοις ἐπήγαγε, παρὰ Θρακῶν δὲ χρησάμενον ὅλον ἄρδην; πάλαι μὲν ἦν Πελασγικὸν, καὶ τὸ τειχῶν τὸ μακρῶν. ὧν οἱ οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν. τὰ δ' ἄλλα, καὶ δὴ Αἰθιοπίας ἤρξαθ. ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπθον κατῆλθε, καὶ ἐς τὸν βασιλέως γῆν τὸν πολλόν. καὶ ὧν σπεύδη γε ἔμεινεν οὐ πολλῶν. ἔγωγ' ἂν φαίηθα αὐτὸν ἔτι καλαλιπεῖν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ὧν Νισιβεῖ, ἀπῆλθον, ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅτε ἀπελθὼν, ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπισκοπῶν πολὺ νῦν ἦν, τὸ εἰκὸς τοῦτο εἶναι ᾧ ἐς cebatur, ſeſe res noſtras in majus evecturum: barbaros contrà quoad poſſet debellaturum. Atque hunc quidem in modum eſt orſus hiſtoriam, ſimul & cauſas vnde id bellum cœpiſſet, commemorando. Nam ſceleſtiſſimus ille & peſſimè perditus Vologeſus hac de cauſa bellum movere cœpit. Atque hic quidem in hunc modum. Alter verò ſummus Thucydidis imitator, valdè ſimilis archetypo, cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans. Vide enim, Creperius Calpurnianus Pompeji civis conſcripſit bellum Parthorum, & Romanorum, quo pacto illud inter ſe geſſerunt ab eo moto ſtatim exorſus. Itaque poſt iſtiuſmodi principium, quid dicam tibi cætera quæ in Armenia peroravit, Corcyrenſem illum oratorem repræſentans? aut qualem peſtem Niſibenis immiſerit, qui Romanorum partes ſequi noluerant, omnia prorſus à Thucydide mutuatus, excepto Pelaſgico ſolo, longiſque muris, in quibus habitarunt, qui tunc peſte laborabant. Cæterùm ab Æthiopibus etiam cœpit: quare in Ægyptum etiam deſcendit, & in magnam illam regis terram, in qua, idque rectè, manſit. Ego itaque relicto illo miſeros Athenienſes Niſibe ſepeliente, abii, ſatis ſciens etiam ea quæ me digreſſo dicturus erat. Nam rurſus abundè illud ſuppetit, putare hoc eſſe Thu-

1 Κρισπίλος Καλπουρνιανὸς Πομπήϊος πολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus*. Lucas Holſtenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. Alm.

1 Συν-

Θουκυδίδῃ ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐπεξέψας, τὰ αὐτὰ σμικρὰ λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης. ἐὰν δὲ αὐτῷ τῇ Δίᾳ, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς ἔτι συγγραφεύς, πολλὰ καὶ τῶν ὄπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ὅσα ἀνέγραψε, καὶ τάφρους, ὡς σκῆνος, καὶ χάρυβδιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι σκοπουσιν ἠλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως σωφάδιζα. ἄλλῳ δέ τις αὐτῶν, τὸν μηχανικὸν τῶν μεγίστων χωμάτων συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κωμικὴν ποιῆσαι, καὶ χαμαιπετῆ, οἷον καὶ γραπτὸς ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀποχραφόμενον, σωίζηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κυβερνήτης συμπεραινόντων τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἦν ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυναμένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιηκώς. τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτὸν, ὅτι ὥσπερ ἐπέχραψε τὰ βιβλία τραχυτέρῳ, ἢ κατὰ τὸν τῶν συγγραμμάτων τύχῳ, Καλλιμόρφῳ ἰατρῷ τῶν κυβερνήτων ἕκτης ἱστορίων Παρθικῶν. καὶ ὑπεγράφατο ἐπῴδη ὁ ἀριθμός. καὶ τὴ Δίᾳ, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν. ὅτι σωφάδιζον οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος ἦν, Ἀπόλλων δ', μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι δεξάμενον τὴν ἰάδι γράφειν, σὺν οἷσθ' ὅτι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τῶν

Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea quæ sunt ipsius diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Iovem, & parum abfuit quin illa prætermiserim. Nam idem hic scriptor multa quoque armorum & tormentorum genera iisdem nominibus quibus illa Romani vocant, perscripsit, & fossam, itidem ut illi, & pontem, & similia dixit. Ac mihi cogita quanta hæc historiæ dignitas, & quàm Thucydidi conveniens, inter Attica vocabula, Italica ista interponi tanquam ornantia purpuram eique decora & consonantia. Alius verò quispiam ipsorum nudum rerum gestarum commentarium in scripta relatum: admodum pedestre, humique serpens composuit: perinde ac siquis miles, aut faber, aut caupo, qui cum exercitu circumvagaretur, ea quæ quotidie geruntur, annotasset. Verùm modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Hoc unum in eo reprehendere velim, quòd ita tragicè suos libros inscripsit, magis quam pro scriptorum ipsorum fortuna, Callimorphi medici hastatorum legionis sextæ, historiarum Parthicarum: & subscriptus erat unicuique libro numerus. Ac per Iovem, procœmium etiam plus quam frigidum fecit, ita colligens, Medici proprium esse historiam conscribere, siquidem Æsculapius est Apollinis filius, Apollo Musarum dux, & omnis eruditionis princeps. Deinde quòd & Ionica lingua exorsus scribere, mox nescio qua sententia derepente ad communem

κοινὴν μετῆλθεν, ἰατρείαν μὲ λέγων, καὶ πίριμα, καὶ ἐκέσια. καὶ νῶτοι. τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἶα εἰκὸς ἦν. εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῶ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα, οὐ φανεῖ κείσθω, τῷ γνώμῃ δ' ἐρῶ. καὶ τὰ πρῶτα ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, πρόσφατα πάσης ἐλπίδος. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐν τῇ περιόδῳ τῇ πρώτῃ τὸ πρέπον ἐδόκει, τὸν συνηρώτησε τὸν ἀναγινώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι ἀπάντων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μικρόν, ἄλλος συλλογισμός. εἶτα, ἄλλος. καὶ ὅλως, ἐν ἅπασι κἀκεῖνα συνηρώτητο αὐτῷ τὸ πρέπον τὸ τῆς ἀκολουθίας ἕως κόρου. καὶ τὰ ἐγκώμια, φορτικὰ, καὶ κωμῳδικὰ βωμολοχικά. οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὲν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιᾷ, καὶ βαθεῖ, πρέπον, τὸν ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἐξ ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ἔτι τὰς πράξεις καὶ φιλοσόφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἰ μὲν ἄρα, ἡμῖν ἔδει καθαλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. καὶ μὲν, ἀλλ' ἐκεῖνα ὅσιον [2] ἀμνημονοῦσαι, ὃς τοιαύτῃ λόγῳ ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων. ipſum dicere par erat. At verò hoc exordio eſt uſus. Venio dicturus de Romanis & Perſis. Et

tranſiit, ἰατρείαν dicens, & πίριμα, & ἐκέσια, & νῶτοι. Cætera verò cum vulgo communia, plurima etiam ex trivio deſumpta. Quòd ſi oportet me ſapientis viri meminiſſe, nomen quidem in obſcuro ſit poſitum, ſententiam autem dicam, ſcriptaque Corinthi nuper edita, omni ſpe meliora. Statim enim à principio, in prima exordii periodo, quæſtionem lectoribus proponebat, ſermonem omnino eruditum exhibere properans, quòd ſoli ſapienti hiſtoriam ſcribere conveniret. Deinde paulò poſt ſyllogiſmus alius ſequebatur, deinde alius. Denique in omni figura quæſtionibus ſcatebat ipſi proœmium ad ſatietatem uſque adulatorium. Moleſta quoque valdeque ſcurrilia encomia, ſyllogiſtica tamen, & diſputatoria, & contracta illa. Quinetiam illud perquam ineptum mihi videbatur, & viro philoſopho, & barba cana, promiſſaque minimè dignum, quòd in proœmio diceret, Principem noſtrum hoc præter cæteros eximium habiturum, quòd ejus res geſtas etiam philoſophi memoriæ jam prodere dignarentur. Nam iſtud, ſiquidem tale erat, nobis cogitandum potius relinqui, quam neque fas eſt illius obliviſci, qui

1 Συνηρώτησε τὸν ἀναγινώσκοντας] *Dialecticè cum lectoribus diſſertavit.* ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα & συνηγμένα κἀκεῖνα, *ſed dialecticè interrogata collectaque etiam illa.* Marc.

2 Ἀμνημονοῦσαι] Ἀμνημονεῖν eodem ſenſu dixit Laërtius: quod ego ad Laërtium obſervavi. *Immemoria* ſimiliter pro oblivione, uſurpavit Papinianus l. 44. de acquirenda vel amittenda poſſeſſione: *peregrè profecturus, pecuniam in terra, caſtodiæ cauſâ, condiderat: cum reverſus, locum theſauri immemoria non repeteret, an deſiſſet pecuniam poſſidere.* Menagius.

1 Οὐμοῖ

καὶ μικρὸν ὕστερον. ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι χεῖμα γενέσθαι κακῶς. καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, τὴν, οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομάζουσι. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιοῦτα. ὁρᾷς, [1] ὅμοιον ἐκεῖνο, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδης, ἐκεῖνον δ', Ἡρόδοτον δὲ μᾶλλον εἰκός. ἄλλος τις ἀοίδιμον ἐπὶ λόγων δυνάμῃ, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιον, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνονα αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ φάραγγας ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἑρμηνεύσαντα ὡς τὸ σαφέστατον, καὶ ἐναργέστατον, ὡς ᾤετο. τὸ δ', ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος πεπηγέναι. τοσαύτη ψυχρότης σὺν ὑπὲρ τὴν κατασκευὴν χιόνα, καὶ τὸ κρύσταλλον τὸ κελτικόν. ἡ γῦρις ἀσπὶς ἡ δ' αὐτοκρατορὸς, ὅλον βιβλίον μόγις ἐξηρμήνευσεν αὐτό. καὶ Γοργὼν ἐπὶ δ' ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς σὺν κυανῷ, καὶ λευκῷ, καὶ μέλανι. καὶ ζώνη [2] ἰρισοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς δ' ἵππου, Ἡρακλεῖς ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ὑπέσχον τεύχειν, καὶ οἷα ἐν ἡ Ὀσρόης κόμη, ἁβρύνουσα τὸ Τίγρητος. ὃ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κίτρος, ὃ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ. σκοπεῖ ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς σὺν ἄνδυ αὐτῶν, ἡδύσματί τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. ὑπὲρ δὲ ἀσφαλείας τ' ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τ' ἀκριβῶν, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τ' χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπου. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοικότα παυλῷ ὑστέρῳ. ἔδεε γὰρ Περσῃσι χεῖμα γενέσθαι κακῶς. καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, τὴν, οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομάζουσι. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιοῦτα. ὁρᾷς, [1] ὅμοιον ἐκεῖνο, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδης, ἐκεῖνον δ', Ἡρόδοτον δὲ μᾶλλον εἰκός. ἄλλος τις ἀοίδιμον ἐπὶ λόγων δυνάμῃ, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιον, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνονα αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ φάραγγας ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἑρμηνεύσαντα ὡς τὸ σαφέστατον, καὶ ἐναργέστατον, ὡς ᾤετο. τὸ δ', ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος πεπηγέναι. τοσαύτη ψυχρότης σὺν ὑπὲρ τὴν κατασκευὴν χιόνα, καὶ τὸ κρύσταλλον τὸ κελτικόν. ἡ γῦρις ἀσπὶς ἡ δ' αὐτοκρατορὸς, ὅλον βιβλίον μόγις ἐξηρμήνευσεν αὐτό. καὶ Γοργὼν ἐπὶ δ' ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς σὺν κυανῷ, καὶ λευκῷ, καὶ μέλανι. καὶ ζώνη [2] ἰρισοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς δ' ἵππου, Ἡρακλεῖς ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ὑπέσχον τεύχειν, καὶ οἷα ἐν ἡ Ὀσρόης κόμη, ἁβρύνουσα τὸ Τίγρητος. ὃ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κίτρος, ὃ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ. σκοπεῖ ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς σὺν ἄνδυ αὐτῶν, ἡδύσματί τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. ὑπὲρ δὲ ἀσφαλείας τ' ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τ' ἀκριβῶν, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τ' χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπου. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοι-

Et paulò post. Necesse enim erat Persis malè evenire. Et rursum fuit Osroës, quem Græci Oxyroën nominant: aliaque id genus multa. Similis hic illi, nisi quòd ille quidem Thucydidem, hic verò Herodotum bene admodum referebat. Alius quispiam dicendi facultate celebris, ipse etiam Thucydidi similis, vel paulò melior ipso, omnes civitates, omnes montes, & campos, & fluvios, quàm planissimè & validissimè, ut sibi videbatur, est interpretatus. Sed quod in hostium capita vertat malorum averruncator Hercules: tanta frigiditas inerat, ut Caspias nives, & glaciem Gallicam superaret. Clypeus quidem Imperatoris vix toto libro illi descriptus est, & Gorgon in umbone, ejusque oculi ex nigro, albo, & cæruleo compositi: & iridi similis balteus, orbisque & cæsariei in modum implicati dracones. Nam Vologesi bracca, aut frænum equi, ô Hercules, quot millia versuum unumquodque horum continebat! Et qualis erat Osroæ coma, per Tigrim natantis: & in quale antrum effugit, tectum hedera, myrto, lauroque, quæ eodem loco creverant, illudque accuratè umbrosum fecerant. Considera igitur quam hæc ad historiam sint necessaria, & quam non absque his, ea quæ illic gesta sunt scire poteramus. Nam præ imbecillitate cognitionis utilium, & præ ignorantia dicendorum, ad hujusmodi locorum & antrorum descriptiones diverturtur. Ac quoties in multa præclarè gesta inciderint, similes sunt famulo

1 Ὅμοιον] Ante hanc dictionem est ὁ in Angl. Cod. mendosè. *Bourd.*
2 Ἰρισοειδὴς] Angl. ἰροειδὴς. Idem.

κωσιν οἰκείᾳ νεοωλέτῳ, ἅρπ ℨ δεκάτοις κληρονομήσαντι. ὃς ὅπ τὼ ἐδῆπε οἴδεν ὡς χρὴ ϖεῖβαλέσθ, ὅτε δειπνῆσαι κ) νόμον. ἀλλ' ἐμπλήσας πολλάκις, ὀρνίθων, κ) συείων, κ) λαγῶν ϖεκεμμένων, ὑπερεμπίπλαθ ἔτινος πινὸς, ἢ πεφύκει, ἐς ἂν ἁβρύναγῇ ἐσθίων. ὅτ ℨ δ' ὧν, ὃν ϖεθεῖπον, κ) τραύμασι συιέρασε πάνυ ἀπίθανα, ℭ γενάτας ἀλλοκότους, ὡς εἷς δάκτυλον ℨ ποδὸς τ μέγαν τρωθεὶς πις, αὐτίκα ἐτελεύτησε. κ) ὡς ἐμβοήσαν/ℨ μόνον Πρίσκε ℨ Σρατηγέ, ἐπῶ ℭ ὀκτὼ τ πολεμίων ἀπέθανον. ἔπ ℨ, κ) ἐν τ τ νεκρῶν ἀριθμ, τοῦτο μ, κ) ϖοθὲν τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τ ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσαθ. ἐπὶ γὰ Εὐρώϖ, τ μὲν πολεμίων ἐπῶ, κ) τεσσάκοντα, κ) ἓξ ϖὸς Ἀλαμανοίους. Ῥωμαίων ℨ, μόνους δύο, κ) τραυμασίας χιλίας ἑνέκα. ταῦτα σὺ οἶδα εἴ πς ἂν δύφρονῶν, ἀνάγκοιτο. κ) μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, ὅ μικρὸν ὄν. ὥσϖερ γὰ ℨ ἡμιδὴ Ἀττικὸς εἶναι, κ) ἀποκεκλῄσθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσταθον, ἠξίωσεν ὅτε ℭ τὸ ὀνόμαζα ϖοιῆσαι τ Ῥωμαίων, ℭ μεταγράψαι ἐς τὸ ἑλληνικὸν, ὡς Κρόνον μ, Σατορῖνον λέγειν. Φρόντα δὲ, τ Φρόντωνα. Τιτάνιον ℨ, τ Τιτανῶν, καὶ τἄλλα ϖολλᾷ γελοιότερα. ἔπ ὁ αὐτὸς ὅτ ℨ, ϖρὸς τ Σεβῆρον ϖλοῦτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι ϖάντες ἐξηπατήθη, οἰόμενοι ξίφ τεθνάναι αὐτόν. ἀποθανὼν ℨ ἀνὴρ, σπίων lo recens ditato ex domini hæreditate, qui non novit quo pacto sit induenda vestis, neque ut ex lege cœnandum est: sed in mensam sæpe irruens, quanvis appositæ sint gallinaceæ, suillæ, leporinæ carnes: pulmento aliquo sic impletur, ut inter edendum disrumpatur. Hic igitur quem antè dixi, descripsit vulnera planè incredibilia, & atrocia mortis genera, veluti, ut quidam in majore pedis digito vulneratus, illicò decessit, & ut inclamante solùm exercitus duce Prisco, septem & octo hostes occiderunt. Præterea & in occisorum numero, etiam contra quàm in Imperatorum epistolis scriptum continetur, hoc mentitus est. Nam circa Europum hostium septuaginta millia cum ducentis triginta sex cecidisse dicit. Romanorum verò duos tantum, novemque fuisse vulneratos: quæ haud scio an sanæ mentis quisquam ferre queat. Quinetiam illud, non exiguum quidem, est dicendum. Nam præ nimio studio Atticæ elegantiæ, utque quàm accuratissimè voces puras redderet, voluit eodem pacto, & Romanorum nomina efferre, & in Græca transcribere: veluti Cronon: Saturninum dicere, Phrontin autem, Frontonem, Titanium, Titianum, & id genus alia multò magis ridicula. Hic ipse præterea de Severini morte scripsit: quòd cæteri quidem omnes decepti sunt, qui putarunt ipsum gladio interfectum esse, cùm tamen

1 Ἐπτὰ ℭ ὀκτώ] Angl. *εἴκοσι*. Bourd.
2 Ἐννέα] Angl. *οκ*. Idem.
3 Τπὲς] Flor. *ὑπό*. Idem.
4 Κρόνον] Angl. *Κρόντον*. Idem

ἀπεχόμενον. τὸν γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξαι τ' ἂν θάνατον, οὐκ εἰδώς, ὅτι τὸ μὴ πάθος ἐκεῖνο πᾶν, πρὸ τῶν οἱμαι ἡμερῶν ἐλθόντος. ἀπίστουν δ', καὶ ἐπῶ ἀφροκόμοις οἱ πολλοὶ, ὀκτὼ εἰ μὴ τὸ τοιοῦτον ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰς ἐκεῖνο προσμένων ἕως ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἁλῷη. καὶ ἀφῆκεν οὖν ἐπὶ πλεῖον ἀφ' ἧς ἐβούλετο ἡμέρας. τὰς δ', καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν ὦ καλὲ Φίλων σὺ ἱστορίαν χρωμένους, πᾶς ἄν τις φαίη, τὰς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δ' ἔπεσεν, μεγάλως ἐβόησε; καὶ πάλιν σὺ ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας, ἔβοσκε μὲν δὴ, ὅτε τοῖς ὅπλοις προσισταμένοις, καὶ ὅτε δῶ, καὶ κτυπῶντος ἄπαντα ἐκεῖνα. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσπαίσειεν τοῦ τείχους. εἶτα μεταξὺ ὅτως ὑπελῆ ὀνόμαζε, καὶ δημοτικῷ, καὶ φορτικῷ πολλὰ παρενεβόησε, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόρασον τὰ ἐγχειρούμενα. καὶ ἤδη λελυμένοι πρὸς αὐτὰς ἐγίνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα. ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸ ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβατὸν ὑψηλὸν ἐπισεβομένῳ, θατέρου δ', σανδάλου ὑποδεδεμένου, καὶ μὴν καὶ ἄλλως ἴδιός ἐν, τὰ μὲν πρόσφορα, λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ ἐς ὑπερβολὴν μάλιστα συγχέαντος, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἐκ τούτων ἀκούσεσθαι. τὸ σῶμα δ' αὐτὸ, τὸ ἱστορίας μικρὸν παρ-

tamen inedia perierit. Hæc enim mors omnium minimè molesta ipsi visa est, cum ignorit trium fuisse dierum, opinor, totum id malum: multos verò ad diem usque septimum inediam perferre. Nisi siquis hoc putet Osroën astantem expectasse, dum Severianus fame esset enectus: & ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Porrò eos qui & poëticis vocabulis, optime Philo, in historia utuntur, quonam loco ponamus? eos qui dicunt, ἐλέλιξε, STRIDOREM DEDIT machinæ, & murus cadens, vehementer ἐβόησε, FRAGOREM DEDIT. Et in altera parte præclaræ hujus historiæ. [1] Edessa igitur ita ἐφεστασταμένοις CIRCVMSTREPEBAT armis, & ὅπλοις & κτυπῶντος SONVS, ac STREPITVS erant illa omnia. Et Imperator ἐμερμήριζε ANIMO VERSABAT, quo pacto potissimum muros invaderet. Deinde inter hæc tam vilia nomina, plebeia, & inopia multa infarta erant, veluti ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ SCRIPSIT CASTRORVM PRAEFECTVS DOMINO. Item οἱ στρατιῶται ἠγόρασον τὰ ἐγχειρούμενα. MILITES EMEBANT NECESSARIA. Item ἤδη λελυμένοι πρὸς αὐτὰς ἐγίνοντο IAM LOTI AD IPSOS VENERVNT: & similia. Quare mihi res hæc videtur esse similis tragœdo, qui altero pede, in alto cothurno incedat, altero subligatum sandalium ferat. At verò alios etiam reperias, qui procœmia splendida, tragica, & summopere prolixa componant, quo speres te, quæ sequuntur omnino miranda, esse auditurum. At corpus ipsum historiæ parvum & ingenerosum

1 *Edessa*] Edessa Arabiæ civitas antea Antiochia dicta ut scribit Plin. lib. 5. c. 24. *Cogn.*

καὶ ἀγχόνες ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰκείαν παιδιάν, εἴ πω ἔρωτα εἶδες παίζοντα, ὥσπερ τῶν Ἡρακλέους παῖς μεγα, ἢ Τιτᾶνος ὥδε κείμενον. οὕτω γὰρ οἱ ἀκούσαντες, ἐπιφέρουσιν αὐτοῖς, τὸ, [1] ὄλιγον ὄρος. χρὴ δὲ μὴ ὅτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμοχροα εἶναι, καὶ σωμάδιον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ πρόσωπον εἶη, ῥωμαῖος δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυλμένος. καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυΐνη, καὶ χοιρείνη ὥδε ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, ἔτι Ῥοδίων Κολοσσὸν τῇ κεφαλῇ πανυόδη σύμμικτα ἐπιθέντας. ἄλλως αὖ ἀμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀσυμμετρίας, καὶ ὄχλους ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἳ καὶ ὥσπερ τερίζοντα τὸν Ξενοφῶντα ὅτως δεξάμενον, Δαρείου, καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο. καὶ ἄλλως τῶν παλαιῶν, οὓς εἰδότες ὡς δυνάμεθά τινα ὑγιεῖς ἐπὶ λεληθότα τὰς πολλὰς, ὡς σὺ ἄλλοις δείκνυμι. καίτοι τοῦτο πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης ἀξιώσεως ἁμαρτήματά ἐστι. τὸ δὲ καὶ ὧδε τὰς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ συμφαίνομαι μόνον, ἀλλὰ καὶ σεμνὰς ἄλλας, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γὰρ ὅτου ῥᾳδίως σωήσασθαι τὰ πράγματα, ὅτε σύρον ἴνι ἐντυχὸν, ὅτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐπὶ κυρείαν τὰ τοιαῦτα μυθολογοῦντων ἀκούσας. ὥστε καὶ Εὐράκτα λέγων, ὅτως ἔφη. Ἡ δὲ Εὐρώπη, κεῖ μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ

sum subtexunt. Ita ut hoc simile sit puero, sicubi Cupidinem vidisti ludentem, personam Herculis permagnam, vel Titanis induentem. Statim igitur auditores inclamant ipsis illud, PARTVRIVIT MONS. Decet autem non ita, sed similia, ejusdemque coloris omnia esse, & capiti reliquum corpus respondere, ut non aurea sit galea, thorax, planè ridiculus, ex pannis alicunde vetustis, aut putridis pellibus consutus. Item vimineus clypeus, & tibialia ex corio porcino facta. Videas enim perquam multos hujusmodi historiarum scriptores, qui [2] Rhodii Colossi caput, pumilionis corpori imponant. Vt rursum alios qui corpora sine capite inducant, absque procœmiis, & statim à rebus ipsis incipientes: qui etiam in societatem ascisciunt Xenophontem, qui sic orsus est. Darii & Parysatidis duo filii nascuntur: atque veteres alios: cùm nesciant, protestate quædam esse procœmia, quæ multos latent: ut in aliis ostendemus. Quanquam hæc omnia tolerabilia sunt, quæcunque elocutionis, aliusve dispositionis sunt vitia. At verò in locorum descriptione mentiri, non parasangas modò, sed totas etiam mansiones, cuinam honesto comparabimus? Vnus igitur tam ignaviter res ipsas collegit, quàm qui neque in Syrum incidit, neque quod dici solet, eos audivit qui talia in tonstrinis fabulantur. Quare sic de Europo locutus est. Europus sita est in Mesopotamia, dua-

1 Ὄλιγον ὄρος] Paroemiog. *Bourd.*

2 *Rhodii*] Inter Colossos & statuas ingentes in primis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *Cogn.*

ποταμίας, σταθμὰς δύο ἀπὸ Εὐφράτου ἀπέχουσα. ἀπῴκισαν δὲ αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι. καὶ ἐδόθη τοῦτο ἀπὸ χρησμοῦ αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν πατρίδα τὴν Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι μετῆκεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς ἐπεικεστέρᾳ αὐτὴν ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χερὶ διαμειβομένων, καὶ μονονυχὶ δὲ πίσσης ψαυόντων. τὸ δὲ, καὶ γελοῖον, ὅσοι νῦν ὦ Φίλαν ἀπολογίμῳ, ὡς ὁ Παρθυαῖος, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φήσων ὁ γραμματοδὺς συγγραφεύς, ἀπῴκισε. νὴ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν ἐπὶ Σεβηριανῷ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομόσαι μοι, ἢ μὴν ἀκηκοέναι παρ' αὐτοῦ δὲ ἔργῳ ἀφροντίστων. ὅτι γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, ὅτι φαρμάκῳ πιεῖν, ὅτι βρόχῳ ἄψασθαι, ἀλλά τινα θανάτου ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τὴν τόλμην ξενίζουσαν. τυχὶ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα ποικίλης ἐκπώματα ὑάλου, ὁ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωσαν, κατεξάντα τὸ μέτρον. τὸ σκύφον, εἰς τὸ θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐκτεμόντα τῆς ὑάλου τὸ λαιμὸν, ὅπως εὐξιφίδωτον, εὐλογχάλωτον δοῦναι, ὡς ἀνδρείῳ γε αὐτῷ, καὶ ἡρωϊκῷ ὁ θάνατος ἥξοι. εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς περὶ τοὺς [1] τὸν πόλεμον ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπαινεῖν τὸν Σεβηριανόν. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς, ὅσοις τὸ εὐδὲν αἴτιον τοῦ ἐν Ἀρμενίᾳ κακοῦ, τὸ Θουκυδίδην, ἡ ἀμιξία. φάσκων δὲ τὸ

duabus manſionibus ab Euphrate diſtans: eam autem coloniam deduxerunt Edeſſæi. Neque hoc ſatis illi fuit: ſed & patriam meam Samoſata, generoſius ille, in eodem libro ſublatam unà cum ipſa arce, & muris in Meſopotamiam tranſtulit, ita ut terminaretur utroque flumine, quæ utrinque proximè prætervehuntur, & muros propemodum alluunt. Hoc etiam ridiculum eſſet, Philo, ſi nunc apologiam tibi contexerem, quòd neque Parthus, neque Meſopotamita ſim, inter quos relatum me, egregius iſte ſcriptor collocavit. Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito etiam juramento, quòd audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerunt: neque gladio illum mori voluiſſe, neque venenum bibere, neque laqueo collum innectere, ſed mortem quandam tragicam, & audacia mirandam excogitaſſe. Etenim cùm haberet ingentia vitrea, pulcherrimo ex vitro pocula: & mori decreviſſet, maximum omnium fregiſſe, unoque ejus fragmento ad ſui cædem uſum eſſe, quo guttur incidit. Ita neque gladiolum, neque lanceam nactus eſt, quò virilem & heroicam mortem ſibi inferret. Poſtea autem quoniam Thucydides funebrem orationem habuit pro iis qui primi eo in bello occubuerunt, ipſe quoque talem pro Severiano habendam eſſe cenſuit. Omnibus enim ipſis cum Thucydide, qui nequaquam in culpa fuit eorum malorum quæ in Armenia acciderunt, eſt contentio. Severiano

1 Τῷ πολέμῳ ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνῳ v. Marc.

1 Λε-

Σεβηρεανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸ τάφον Ἀφρανίου τινὰ Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀντιζωτὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπιῤῥητόρευσεν αὐτῷ, ὥστέ με μὴ τὰς χάριτας πολὺ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος. καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφρανίου, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ τῷ ἐλεεινῷ ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ ποτίσεων. εἶτα ἐπῆγεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. ἀπασάμενος γὰρ τοῦ ξίφους εὐζώστως πάνυ, καὶ ὡς Ἀφρανίου εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀναξίως ἂν μοι τὸ ἐνύαλιον τοῦτο πολλοῦ ἀποθνήσκειν, οἷ τοιαῦτα ἐῤῥητόρευε. καὶ τοῦτο ἔφη ἰδὼν ὑπὸ τῆς παρούσης ἅπασης, γαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφρανίου. ἐγὼ δὲ καὶ τἆλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μισογελᾶν ζωμῶν, καὶ λοπάδων μεμνημένος, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠπασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον δραμόντος φασπορέξας, ἀπέπνιγε. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίως τούτοις ἔχων σε ὦ ἑταῖρε καλέσαι μνησθῆναι; ὀλίγων ὑμᾶς ἐπιμνησθεὶς, ἐπὶ τοὺς ἑτέρους ὑποχέσειν ἤδη μεπλεύσομαι, τὸν συμβουλὸν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγχέφοι ἐς. εἰσὶ γὰρ ὅσοις, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραλήθουσιν. ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς, καὶ φιλοπόνως ἐρ-

riano igitur magnificè sepulto, ad tumulum adducit Afranium quendam Silonem Centurionem, æmulum Periclis, qui talia ac tanta pro ipso peroravit, ut per Gratias, præ effuso risu abundè lachrymarer, in primis quum rhetor iste Afranius, sub perorationem cum misérabili affectu lachrymans, sumptuosarum cœnarum, & propinationum illarum mentionem faciebat. Deinde Ajacis coronidem imposuit. Nam gladio admodum generosè è vagina educto, idque ut Afranium decebat, omnium in conspectu, super tumulo se ipsum jugulavit, non indignus per Martem qui multò ante mortuus fuisset, si talia declamasset. Atque hoc dixit, præsentes omnes qui id viderunt, miratos esse, summisque laudibus Afranium extulisse. Ego verò etiam cætera damnabam, ut qui tantùm non offarum, & ollarum meminisset, & memoriæ placentarum illachrymaretur. Hoc verò maximè reprehendi, quòd non scriptore ipso, & actore fabulæ hujus ante se jugulato, mortuus sit. Multos autem etiam alios his similes, amice, enumerare possem tibi, cùm tamen paucos commemoraverim. Verùm ad alteram promissionis partem jam transibo, puta ad consilium, quo pacto quis historiam meliùs conscribat. Sunt enim quidam, qui rerum gestarum maximas, & memoria dignissimas, prætermittunt, aut percurrunt. Præ imperitia autem, & ineptia, & ignorantia cùm eorum quæ dicenda, tum quæ tacenda sunt, res minimas admodum prolixè & la-

1 Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. Bourd.

1 Ἀτ-

μηδόλως ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τὸν Διὸς, τὸν τοῦ Ὀλυμπίου τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μηδὲ ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τὸν ὑποποδίου, τὸ, τε εὐδιερμὲς, καὶ τὸ εὔξεσον ἡσυμένως, καὶ τὸ κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον. καὶ τῶν πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διειλών. ἔγωγ' ἂν ἥκουσά τινος, τῶν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάλιστα ὑπὸ δρυμὸν ἐπτὰ ἔτεσι διαμένοντος. ἔκπωμα γὰρ μίτρα. ἢ ἔτι πλέον ὕδατος [1] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν, καὶ ὀδὸν ἡμῖν σαφήνεσαν διήγησιν, ὡς μαῦρός τις ἱππεὺς Μαυσάκης τύννομος. ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τὸ ἀρχαῖον, ἄρειον διατιθεμένους. καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, φοβηθεῖεν αὐτὸν. εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τὸ φίλον εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἰσέσαντο. καὶ χάριν τινὰ τυχεῖν αὐτῶν ἀπαδεδημηκότα καὶ αὐτὸν [2] εἰς τὴν Μαῦραν. ἀδελφῷ αὐτοῦ, ὃν τῇ γῇ στρατευομένῳ, μοῦθοι τὸ μὴ τοῦτο μακρὸν, καὶ διηγήσεις, ὡς ἠφάνισεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ σπουδαζομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἁλίσκεται ἐν Καισαρείᾳ. καὶ ὁ ἡσυμένως συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γινομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπιδόσεις, καὶ στρατιὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἀφειδήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, laborioſe immorando perſequuntur. Non aliter ac ſiquis Iovis Olympici pulchritudinem univerſam, quæ tanta eſt ac talis, nec videat, nec laudet, neque etiam iis, qui de ea neſciunt, quicquam narret: ſed ſubſellii rectitudinem, & expolitionem, & crepidæ concinnitatem admiretur, & hæc planè magno ſtudio exponat. equidem audivi quendam, qui pugnam eam quæ ad Europum commiſſa fuit, ne totis quidem ſeptem verbis percurrit: viginti autem menſuras aut etiam amplius, aquæ conſumpſit in frigidam, & nihil ad nos pertinentem narrationem: ut Maurus quidem eques nomine Mauſacas præ ſiti per montes errans, Syros quoſdam agreſtes prandium apponentes deprehenderit, utque primùm illi formidarint ipſum: deinde hominem, ubi ex amicis eſſe intellexiſſent, receperint, & cibum præbuerint. Nam illorum fortè quidam in Mauritaniam aliquando profectus fuerat, cùm frater ipſius ea in terra militaret, & narrationes, ut ipſe in Mauruſia venatus ſit, utque multos elephantos eodem in loco ſimul paſcentes viderit, utque propemodum à leone devoratus fuerit, & Cæſareæ magnos piſces emerit. Et egregius hic hiſtoricus, omiſſis tot cædibus circa Europum factis, tot hoſtium impetibus, & fœderibus neceſſariis, & cuſtodibus inter ſe oppoſitis, uſque in profundam veſperam ſubſtitit aſpiciens Malchionem Syrum Cæſariæ ſcaros

1 Ἀναλωκότος] Flor. Ἀναλωσάντος. Bourd.
2 Εἰς τὴν Μαῦραν] Angl. εἰς τὴ Μαῦραν. Idem.

[1] σκάφος παμμεγέθεις ἀξίνις ὠνήμονον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα κἂν συνεδείπνησε μετ' αὐτῶν, ἤδη τὸ σκάφον ἐσκύασμένον. ἅπερ εἰ μὴ σπουδαιοτάτῳ ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφορητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος δι' ὑφῶν, μὴ οὕτως ἔτυχε, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μικρῷ ἀναγκαιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι. ὡς καὶ ὠλητρίς ἦκεν ὡς τὸ πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν, τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ, τῷ Μαυσάκα πόρπην. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἃ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης, οὐδὲ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι οὐκ ἂν τις εἴποι τοὺς τοιούτους, τὸ μὲ ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τοὺς ἀκριβεῖς δὲ αὐτῶν τοὺς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. ἀλλ' ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, ὃς τὸν ἕτερον ποδὰ οὐ Κορίνθου πώποτε ἐξενεγκὼν, ὅσῳ [2] Κεγχρεῶν ἀπεδήμησε, οὐκ ἂν Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἑώρα, ὧδε ἤρξατο. μέμνημαι γάρ. [3] ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ ὥστε ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωρακέναι, ὥστε τὸς δράκοντας ἔφη τὸ Παρθυαίων, σημεῖον δὲ πολήθους τὸ αὐτοῖς, χιλίους γὰρ οἶμαι ὁ δράκων ἄγει ζῶντας δράκοντας, παμμεγέθεις εἶναι χιονωμένους τῷ Περσίδι

nox ipsum occupasset, fortè etiam scaris jam apparatis cum ipso cœnasset. Quæ nisi ille tam diligenter historiæ tradidisset, res magnas ignoraturi eramus: & damnum hoc Romanis intolerabile fuisset, si Mausacas iste fitiens, potum non inveniisset, sed incœnatus ad castra rediisset. Atqui quàm multa alia longè magis necessaria, volens ego nunc prætereo? ut & tibicina quædam ex propinquo vico ad eos venit, utque alter alteri dona dederunt, nempe Maurus hic Malchioni lanceam, ille Mausacæ fibulam: atque alia id genus multa, ipsa certè præcipua capita pugnæ in Europo commissæ. Proinde meritò dixerit quispiam, tales scriptores, rosam quidem ipsam non videre, spinas autem quæ juxta radicem enascuntur, accuratè contemplari. Alius, ὁ Philo, hic etiam admodùm ridiculus, qui ne alterum quidem pedem extra Corinthum extulerat unquam, neque ad Cenchreas usque profectus fuerat, nedum Syriam, Armeniamve viderat, in hunc modum exorsus est. Memini enim. Aures quàm oculi minùs fide dignæ sunt. Quare scribo quæ vidi, non quæ audivi. Atque ita diligenter omnia viderat, ut diceret Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse, & in Persíde

ros ingentes ementem. Et nisi

1 Σκάφος παμμεγέθεις ἀξίνις ὠνήμονον] Σκάφος παμμεγέθεις ἐ πολλῶ ἀξίνις ὠ. Marc.

2 Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρείων. Bourd.

3 Ὦτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de saltatione, & sæpius alibi, habet à Thurio oratore. Iulia. Imperat. Epist. ὁ Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Idem.

3 Παμ-

δι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν. τούτους δ', τέως μὲν ἐπὶ κρημνῶν μεγάλων συνδεδεμένους, ὑψηλὸς αἰωρεῖσθαι. καὶ προῤῥωθεν, ἐπιλαμπόντων, δέος ἐμποιεῖν. οἱ αὐτοὶ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπιόντων ὁμαδαίως, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις. ἀμείλικτος πολλοὺς τῶν ἡμετέρων ὕπνος κατεπόθησεν. καὶ ἄλλους, [1] περιπιεσθέντων αὐτοῖς, διαπαντηθῆναι, καὶ συγκλασθῆναι, τοῦτο δ' ἐφεστὼς ὁρᾶν αὐτὸς, οὐ ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπήν. καὶ δῆτα ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας θηρίοις θηρίοις, ἐπεὶ σὺκ ἂν ἡμεῖς γνωμοσύνην ὕστερον τοσαύτην ἐν ἱστορίᾳ νῦν ἐχόμεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον. καὶ γὰρ συνεδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη πρὸς Σούρᾳ, ἀπὸ δ' Κρανίου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων, ὅτι μηδὲ κῦ τοίχου γεγραμμένου πόλεμον ἑωρακώς, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα οἰκείνης γε ἥβης, οὐδὲ μεχανήματα, οἷά ἐστιν, οὐδὲ [2] τάξεων, ἢ κραιπαλοχορμῶν ὀνόματα. πάνυ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ φαλαγγίαν μὲν τὴν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δ' λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν. εἰς δέ τις βάλλοιτο, ἄπαυστα ἐξ ὀρθῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πενταχοσίοις οὐδὲ ὅλοις ἔπεσι περιλαβών, συνέγραψε. καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγῳ δεῖν μακροτέραν τῆς βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχανὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου. longiorem inscripsit, his verbis :

fide generari paulùm supra Iberiam : hos autem longuriis antea illigatos, in altum attolli, & procul adventantibus, metum incutere. In ipso verò prælio, quando congrediuntur, solutos ipsos in hostes immittunt. Nimirum multos nostrorum hoc pacto devoratos esse : alios verò ipsis transfixos, fuisse necatos & confractos. Se autem astitisse, & vidisse, cùm in tuto ab arbore excelsa spectaret. Et rectè sanè fecit, quòd cum hisce bestiis congressus non sit. Neque enim nos tam egregium scriptorem nunc haberemus, qui manu ipse hoc in bello magna & præclara gessisset. Etenim multa pericula subiit, & vulneratus est juxta Suram, cùm à Cranio videlicet Lernam iret. Atque hæc Corinthiis audientibus recitabat, qui probè sciebant ipsum ne in pariete quidem vidisse depictum bellum : ac neque arma novisse, neque quales sint machinæ, neque qualia aut acierum, aut ordinum nomina. Prorsus enim ipsi curæ fuit, obliquam quidem, phalangem vocare : dicere autem cornua instruere, quod est exporrecta fronte educere. Quidam etiam optimus, quæcunque à principio ad finem usque gesta fuerunt in Armenia, in Syria, in Mesopotamia, ad Tigrim, in Media, quingentis non integris versibus complexus, conscripsit : quo facto historiam à se scriptum ajebat. Inscriptionem verò propemodum libro Antiochiani Apollinis sacri certaminis

1 Περιπιεσθέντων] Legendum, περιπειραθέντων. Sic Plutarchus. *Menagius.*
2 Τάξεων, κραιπαλοχορμῶν]. Τάξεων ἢ κραιπαλοχορμῶν. Matc.

Δόλιχον γάρ τις οἶμαι ἐν παισὶ νενικηκὼς τῶν Ἀρμενίας, καὶ Μεσοποταμίας. καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις. ἤδη σέ ἐγώ τινων καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφηκότων ἤκουσα, καὶ τὸν λῆψιν Οὐολογάσου, καὶ τὸν Ὀσρόου σφαγήν, ὡς ἀναβεβλημένην τῷ λέοντι. καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸ πρόσθεν ἡμῖν ῥηθὲν ὅπως πάνυ μεγαλοπρεπῶς ἅπαν ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη ἐπὶ τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην. ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, ἔτε Νίκαιαν οὕτω καὶ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, ἔτε Ὁμόνοιαν, ἔτε Εἰρηνίαν. καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐστίν, λόγου πολλοῦ, καὶ κρούζης συγγραφικῆς μέμνησαι. τὰ δὲ ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπόκειται ἤδη γραφῆναι, καὶ τὸ ἐπέκεινα τοῦ ἔξω θαλάσσης. καὶ ἐκ ὑπονοίας τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπαγγελίαι τοῦ Ἰνδικοῦ ἤδη σωτέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. καὶ οἱ Κελτοὶ δὲ Μαύρων μέρος ὀλίγον σὺν Κασσίῳ πάντες ἔτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. ὅ, τι δὴ πράξουσι, καὶ πῶς δέξονται τὸν τῶν ἐλεφάντων ἐπίλασιν, σὺν εἰς μακρὸν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μηζιρέως, ἢ ἀπ' Οἰξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῶν, τὰ μὲν ἀξιόρατα ὅθ' ὁρῶντες, ὅτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες ἢ, καὶ ἀναπλάττοντες ὅ, τι κεν [1] ἐπ' ἀκριβείᾳ γλῶσσαν φασὶν ἔλθῃ. ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιminis victoris (Dolichum enim puer vicerat) eorum quæ in Armenia, Mesopotamia, & Media à Romanis nunc gesta sunt, historica narratio. Iam & quendam ego audivi, qui futura scripserat, cùm Vologesi expugnationem, tum Osroæ cædem, ut leoni objiciendus erat: postremò triumphum illum nobis exoptatissimum. Ita vatis in morem se habens, jam ad finem scribendi properabat. Quin & civitatem in Mesopotamia idem jam condidit, magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam. Adhuc tamen deliberat, an eam Nicæam à victoria nominari conveniat, an verò Homonœam, an etiam Iræneam. Et hoc adhuc est anceps, manetque nobis sine nomine præclara illa civitas, multis nugis, & fastu historico referta. Quæ autem apud Indos agentur, ea se jam scripturum promisit, & maris exterioris circumnavigationem. Neque tantum hæ sunt promissiones sed Indicæ historiæ procœmium jam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum, hi omnes cum Cassio fluvium Indum trajecerunt. Cæterùm quid facturi sint, aut quomodo elephantorum incursus excipient, non multò post egregius ille scriptor, à Muziride vel Oxydracis ad nos scribet. Multa hujuscemodi præ insciticia nugantur, quæ sunt digna visu non videntes, neque si videant, ea pro dignitate exponere scientes, sed excogitantes, & effingentes, quicquid (ut ajunt) temerè in linguam venerit: etiam librorum numero, maxi-

[1] Ἐπ' ἀκριβείᾳ] Ἐπὶ ῥήμῃ in Cod. Flor.- *Bourd.*

[1] Ali-

Ελίων ἔπι σημνυόμβοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἐπιγράμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ αὖται, παιγέλοιοι. Ὃ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσοῦτ. καὶ αὖ Παρθίδος, δεύτερος, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερος ἐπολύ. [1] ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά. ὑφ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσας, καὶ ἐπισκῶψας τὰς ἱστορίας ὕτω καλὰς ὔσας, ἀλλὰ δι' ἀχρησμοσύνην ἔνεκα. ὡς ὅστις ἂν τοῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν ἔστι προπεπόνθε. μᾶλλον δ' ὀλίγων ἔπι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ Διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει. καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται. καὶ εἴ τι ἀκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσί. τὰ δ' τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται. καὶ εἴ τι πταχοῦ δή, καὶ τῦτο λείον ἐστι. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς, σὺν ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων ἡμιπάδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπιθῆναι δεξιόν. κ' ὃ ἴδοις ἄν, ἀλλ' ὑφ' ὁ [2] Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο. φημὶ τοίνυν τὰ ἄριστα ἱστορίας συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κεφυφαιότατα οἰκοθεν ἔχοντα, ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν. τὴν μὲν, ἀδίδακτον ἁπάντων ἐστὶ τῶν κεφαλαίων ἀφορᾶν· τὴν δὲ, μεμαθηκέναι τε καὶ ἐπιστῆσαι δεῖ τοῖς ἐν πολιτείαις ἐπιτηδεύμασι, καὶ τὸ ἐξηγεῖσθαι ἐπιτηδείως ἔχειν. ἀμφοῖν δὲ τοῖν μορίοιν ἡ μὲν ἐκ φύσεως ἐστὶ, ἡ δὲ ἐκ παιδείας. καὶ ἡ μὲν ἐκ φύσεως, ἀμήχανον ὅπως ἂν ἐκ παιδείας γένοιτο· ἡ δὲ ἐκ παιδείας, ἐκ φύσεως ἐνδεεστέρα ἂν γένοιτο. ἀμφοῖν δὲ τοῖν μορίοιν ἡ μὲν ἐκ φύσεως ἐστὶ, ἡ δὲ ἐκ παιδείας. καὶ ἡ μὲν ἐκ φύσεως, ἀμήχανον ὅπως ἂν ἐκ παιδείας γένοιτο· ἡ δὲ ἐκ παιδείας, ἐκ φύσεως ἐνδεεστέρα ἂν γένοιτο.

cipua afferre, Prudentiam politicam, & exponendi facultatem. Quorum alterum nulla doctrina traditum, naturæ quoddam est maximè verò inscriptionibus superbientes. Etenim hæ prorsus sunt ridiculæ ut illius nescio cujus, Parthicarum victoriarum tot libri. Rursum, Parthidos primus, secundus, ut Atthidos scilicet. Alius etiam multò urbanius. Nam legi Demetrii cujusdam Sagalacensis Parthonicica. Non quòd irrideam & caviller historias adeò præclaras, sed utilitatis causâ hæc commemoro: ita ut quisquis hæc & similia fugerit; is bonam partem historiæ rectè conscribendæ jam consequutus sit. Imò pauca adeò etiam illi desunt, simodò verum illud est quod Dialectica tradit, nimirum eorum inter quæ nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi. At verò dicat aliquis, area ipsa jam probè purgata est, spinæ quotquot erant & rubi sunt excisi, aliorum verò jam exportatæ ruinæ: & siquid olim fuit asperum, planum jam est. Quare jam tempus est ut ædificium aliquod construas ipse, quo ostendas te non solùm alienis eruendis esse generosum: sed etiam propriis comminiscendis aptum: quæ nemo, ne ipse quidem Momus queat reprehendere. Ajo igitur eum qui optimè historiam conscribere volet, domo debere hæc duo præ-

1 Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως] Clar. Ezechiel Spanhemius dissertatione IX. de Præstantia & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex numism. legendum esse Σαγαλασσέως. Quinimo apud Stephanum scribitur Σαγάλασσος, quid addit etiam scribi Σίλγασσος. Vide Thomam Pinedo & eruditissimas Lucæ Holsteinii notas. pag. 267. *Alm.*

2 Μῶμος μωμήσασθαι] Hunc locum imitatus est Aristen. Epist. I. l. I. ex emendatione viri Clarissimi Iosi. Merceri. *Bourd.*

φύσεως δώρων. ἡ δύναμις ᾖ, πολλῆ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῷ δεξαλέῳ συσσυγχυμένη ἔσω. ταῦτα μὲν δὴ ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοὶ συμβάλλει βούλεσθαι. εἰ γὰρ συνετὸς καὶ ὀξὺς ἀποφαίνει τὸν μὴ ἔνδοθεν τῆς φύσεως τοιοῦτος φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον. ἐπὶ πολλοῖς ἄν, μᾶλλον δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμοὶ ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταχρωσθῆναι τὰ τηλικοῦτα ἐδύνατο. ἢ οὐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον [1] ἀπὸ καττίτερου, [2] ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου, Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. [3] ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβολῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς πείσιν τῶν ἀφορώντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τοῖς ἀφορήκασιν. οἷον τι ἀμέλει καὶ Γύκης, καὶ [4] Ἡρόδιζης, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς [5] ὑπέσχοντο ἂν σοι τοῦτον Περδίκκου παραλαβόντες, εἰ δὴ ὄντως ἦν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθείς, καὶ λέγεται ταῦτα καταπεπλεγμένως, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης υἱὸς ἐκείνης, ἀποφαίνειν ὀλυμπιονίκου, καὶ Θεαγένους τοῦ Θασίου, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τῇ δοθεῖσαν ὑπόθεσιν σύφυᾶ ποιῆς ὑποδοχὴν τῆς γυμνασικῆς ἐπιδεικνύμενον μὴ τῆς τέχνης.

donum. Exponendi autem facultas, exercitatione multa, labore assiduo, & priscorum imitatione comparanda est. Atque hæc quidem extra artem sunt, neque me consultore indigent. Neque enim prudentem & acutum reddere eum, qui non fuerit natura, talis meus hic libellus pollicetur: siquidem magni faciendus, imò potiùs cuivis anteferendus foret, si res hujusmodi transformare & immutare posset. Puta vel ex plumbo aurum facere, vel ex stanno argentum, vel ex Conone Titormum, vel ex Leotrophide Milonem efficere. Verùm artis, & consilii hæc est utilitas, non ut suppeditent ea quæ adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Quo pacto nimirum & Iccus, & Herodizes, & Theon, & siquis alius palæstræ magister, pollicerentur tibi se acceptum Perdiccam (si hic ille est qui novercam amavit, ex eoque contabuit, at non Antiochus Seleuci filius Stratonices illius amore captus.) Olympionicen reddituros, & vel Theageni Thasio, vel Polydamanti Scotussæo æquiparandum: quum materiam eximiam à natura datam, ad palæstræ exercitationem suscipiendam, multò præstantiorem arte redderent. Qua-

1 Ἀπὸ κασσ.] Flor. ἐκ. Bourd.

2 Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, à comico Aristophane in Avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide Ælianum lib. 12. cap. 22. *Palm.*

3 Ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβολῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς πείσιν] Χρήσιμον; οὐκ ἐ. π. Marc.

4 Ἡρόδιζης] Angl. Ἡρόδικος. Bourd.

5 Ὑπέσχοντο ἂν σοι, τοῦτον Περδίκκου] Οὐ τοῦτον Περδίκκᾳ. Marc.

1 Ἀπὸ-

ὥστε [1] ἀπίσω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποχίσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' ὅτῳ μεγάλῳ καὶ χαλεπῇ τοῦ πράγματος ἐφευρηκέναι. ὁ γὰρ ἀνδρῶν ἐπιλαβόντες, λόγῳ φαίνεται συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ τῇ φύσει συνετὸν, καὶ ἄσκησιν ποιησάμενον τοιαύτην φαίνοιτ'. αὖς χρώμενος, ῥᾴδιον ἂν καὶ διαρίστερον πλήσιον ἄγειν καὶ ποῦ τὸ σκοπόν. κἀκεῖνο, ὃ γὰρ ἂν φαίης ἀσυνετὸν εἶναι τὸ τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ὀκνηρεύῃς μὴ μαθὼν, καὶ ὕλην, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἂν ποτὲ αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τοῦ, ῥᾷστά τ' ἂν μάθοι, καὶ δι' μετρίας ἐφ' αὐτῷ. [2] καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδίδοται, σωθῆναί τε, καὶ εἰπεῖν τὸν ἀψοφητὸς, ἀλλ' ὀξὺ διδρακὼς, οἷός τ' πράγμασι χρήσασθαι ἄν, εἰ ἐπιτραπείη, [3] καὶ γνώμῃ στρατιωτικῇ, ἀλλὰ μὴ τ' πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. καὶ νὴ Δία, καὶ σὺ στρατοπέδου μεγαὼς ποτε, καὶ γυμναζομένης, ἢ τακτομένης στρατῶς ἐφεξῆς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου. πῶς οἱ

Quare à nobis abſit hæc promiſſionis invidia, ut artem aliquam rei adeò magnæ & difficili nos inveniſſe dicamus. Neque enim quemvis acceptum, hiſtoriæ ſcriptorem nos reddituros aſſerimus: ſed ei qui ſit natura prudens, & in dicendo optimè exercitatus, viam aliquam rectam, ſi qua talis apparet, oſtenſuros, qua utendo citiùs ac faciliùs, ad propoſitum ſcopum perveniat. Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia præditus, arte & doctrina earum rerum quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillimè diſceret, & rectè per ſe ipſum adminiſtraret. Proinde nobis quoque nunc talis diſcipulus tradatur, qui neque ad intelligendum, neque ad dicendum ſit ignavus, ſed acutum tueatur, poſſitque rebus uti, ſi committantur illi, ac militarem animum habeat, & cum prudentia politica, Imperatoriam experientiam. Denique per Iovem, in caſtris etiam ſit verſatus, & milites ipſos, ſeu quum ad prælia exercentur, ſeu quum in aciem educuntur, viderit, & arma, & machinas aliquas norit, & quid ſit diductis cornibus, quid exporrecta fronte aciem inſtruere: quomodo cohortes, & turmæ

1 Ἀπίσω] Ariſten. loc. cit. *Bourd.*

2 Καὶ τοίνυν ἐμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδίδοται, σωθῆναί τε ἐπεῖν ἂν ἀψοφητὸς ἀλλ' ὀξὺ διδρακὼς] Παραδίδοται, σωθῆναί τε ἐπεῖν ἀψοφητὸς. *a. b. f.* Marc.

3 Καὶ γνώμῃ στρατιωτικῇ, ἀλλὰ μὴ τ' πολιτικῆς, ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων] Καὶ γνώμῃ στρατιωτικῇ, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in hiſtoriarum ſcriba mentem præditam & rei militaris aliqua notitia, & ſcientia politica, & uſu imperatorio. Eant, videant noſtri ſæculi hiſtoriarum ſcribillones, ecquid ejuſmodi trogalia in ſuo ſinu aut penu inventuri. *Idem.*

λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόλεμος, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ ἀπελαύνειν. καὶ ὅλως, ἃ τὴν κατοικιδίαν τις, ἀλλ' οἷς πιστεύειν μόνοις τοῖς ἀπαγγέλλουσι. μάλιστα δὲ καὶ ἀπὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τῷ γνώμῃ, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα, μὴ δὲ ἐλπιζέτω μηδέν. ἐπὶ ὁμοίοις δὲ ἔστω τοῖς φαύλοις δικασταῖς, ὡς χαίρειν, ἢ ὡς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθοῦ δικάζουσι. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ [1] μήτε Φίλιππος ὀκκεκομμένον τὸ ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοξότου ὀλωθῆναι. ἀλλὰ τοιοῦτον, οἷον λέγουσι, διιχθῆσεται. μήτε Ἀλέξανδρον ἀναιδῶς ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὁμοίως τῷ συμποσίῳ γλυμμένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγεγράφοιτο. ὑδὲ Κλέων αὐτὸν φοβείσθω, μέγα τῇ ὀκκλησίᾳ δυνάμενον, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριον καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἔστω λέγων. ὑδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, λέγω δὲ καὶ Σικελίᾳ καὶ ἰσορρέπῃ, καὶ τὸν Δημοσθένους λῆψιν, ἢ τὸν

mæ ordinentur, unde & quid equum emittere, quid obequitare. Denique non sit ex iis qui domi desident: neque solùm iis credat qui renuntiant. In primis verò, & ante omnia, libero sit animo, ac neque quemquam metuat, neque quicquam speret? quoniam similis esset malis judicibus, qui vel ad gratiam, vel ad odium accepta mercede sententiam ferunt. At non curet, neque Philippum oculo ab Astere Amphipolitano sagittario ad Olynthum orbatum: sed talem ostendat qualis tunc erat. Neque ipsi se excruciet Alexander ob Cliti cædem crudeliter in convivio perpetratam, si planè sit depingendus. Neque ipsum deterreat Cleon, quòd in concione sit præpotens, & tribunal contineat, quominùs ab eo pernicioſus, & insanus homo pronuncietur. Neque tota civitas Athenienſium, si clades in Sicilia acceptas memoret, captum Demosthenem, mor-

1 Μήτε Φίλιππος ὀκκεκομμένον τὸ ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοξότου ὀλωθῆναι] Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ στοχασίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγῆναι τοξεύματι διαφθαλέντα τὴν ὄψιν. de Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8. παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισιν ἐπιγραφεῖς Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν στοχαζόμενος. Solinus cap. 14. *in regione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo jactu sagittæ, quam jecerat Aster oppidanus.* Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam oblidebat Philippus, alia erat à Magnesiaca ex verbis expressis Strabonis lib. 9. ἔξης δ' αὖ ὑπὸ Φιλακτήτῃ πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν ἐν Μεθώνῃ ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἐν ᾗ κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει ἐν τῇ ἐν Θράκῃ, ἐν στοχασμῷ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Suidas etiam in voce Κάμειρος de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ὅτε Θρᾳκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπέσκηψε Ἀστέρος τινὸς ὀνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallellis causam forte erroris præbuit Luciano, nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθίαν καὶ Μεθωνίαν ἐκόλιμβῶν πορθῶν, καὶ διαζεύγνυς ἐπὶ τῷ Σαυδάτῃ στόματι διαζώσας

Νικίᾳ πλοῦτῳ, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἠρώτηται γὰρ, ὅτῳ διαφέρεσθον, τοῦτ' ἐδείνου τὸν νῦν ἐχόντων αὐτὸς ἔξειν τινὰ αἰτίαν, ἢ τὰ δυσχερῆ, ἢ ἀνοήτως μεθυπερβάλλειν ὡς ἐπεφύκη διηγήσαι. ὁ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μιμητὴς ἦν. ὥστε κἂν κατεναυμαχήσωσι, τότε σὺν ἐκείνῳ ὁ καταδύων ἐστί. κἂν φεύγωσιν, σὺν ἐκείνῳ ὁ διώκων, [1] ἐκτὸς εἰ μὴ ὄξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν. ἐπίτηδες, εἰ σιωπήσας αὖτε, ἢ ὡσὲς τοιοῦτόν εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο; ῥᾷστον γὰρ ἐν καλάμῳ λεπτῷ τὸ Θουκυδίδου ἀνατρέψαι μὲ τὸ σὺν ταῖς Ἐπιπολαῖς διατείχισμα, καταδῦσαι τ' τῶν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸ καταράσασθαι Γύλιππον ἀφανίσαι μεταξὺ ἀπιόντα, καὶ ἀποστρέψαι τὰς ὁδούς. καὶ πάλιν, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἐξεπολεῖν Σικελίαν, καὶ Γύλιππον, μὴ τὸ στρόφιον τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ' οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτ' ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε. τὸ δὴ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ut res prout gestæ sunt, exponat. Hoc autem facere non poterit, do-

mortuum Niciam dicat, quomodo siti laborarunt, qualem aquam biberunt, & ut plerique potu perierunt. Nam quod est justissimum, nemo sanæ mentis existimabit, eum in culpa esse, si quæ infœliciter, aut stultè gesta sunt, ut gesta sunt, narrabit: siquidem talium non est author, sed nunciator. Quare sive prælio navali ceciderint, non is est qui eos submersit: sive fugiant, non is est qui persequitur, nisi optandum erat, ne quid prætermitteret. Quandoquidem si ea tacendo, aut in diversum narrando, corrigi possent, facillimum fuerat Thucydidi uno ac tenui calamo, munitiones Epipolarum invertere, Hermocratis triremem submergere, & execrabilem istum Gylipum confodere interea dum vias obstruit, & fossis intercludit: denique & Syracusanos in lapicidinas conjicere: Athenienſibus verò copiam facere, tum Siciliam, tum Italiam, cum prima illa Alcibiadis spe, circumnavigandi. At puto, quæ facta sunt, neque Clotho revolvat denuo, neque Atropos immutet. Proinde historici unum est opus

---

Σῦναι πάρα, ὑπό τινος τ Ὀλωσσίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐπεξόδῳ τ ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonicorum, & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπό τινος τ Ὀλωσσίων, putavit Lucianus id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, &, ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonensium. Trogus apud Iustinum lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris sagittam jactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *Palm.*

1 Ἐκτὸς εἰ μὴ ὄξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] *Extra quàm quod ei optandum, nihil prætermisisse*, sive *ne quid prætermiserit.* Marc.

ἄχρις ἂν ἢ Φοβῇ Ἀρταξέρξῃ ἰατρὸς αὐτὸς ὢν, ἢ ἐλπίζῃ Κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ [1] ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν αὐτὸν ποιήσῃ δίκαιον συγγραφέως, ἀλλὰ Θουκυδίδης, ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῖς πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας. κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἐν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ δυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. τὰ δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῇ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀπολείπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μεταπεπωκότας σωφρονεστέρους τοῖς συγγράμμασιν. εἰ δὲ τὸ ᾠδαριόν τις ἡδυσμάτοις τέρψαιτο, τὰ τῶν κηλακόνων μελέσθω εἰκότως ἂν νομιζόμενα. ἐς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς δίχα ἀπέστραπται ἑαυτῆς, ἢ κομμωτικὴ ἢ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γὰρ καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν. ὃς ἡδέως ἂν ἔφη φῶς ὀλίγον ἀνελθεῖν ὧν Ὀνησίκριτος διηγήσατο, ὡς μάθοιμι ὅπως ποτὲ οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ γοῦν αὐτὰ ἐπαινέσονται, καταφρονοῦντα, μὴ θαυμάσῃς. οἴονται γὰρ ἐμικρόν τινι τῷ βελτίονι τὴν ἀναπαύσειν ἕκαστος τὴν παρ' donec vel [1] Artaxerxem metuerit, qui ejus est medicus, vel speraverit Candyn purpureum, vel torquem aureum, & ex Nisæis equis aliquem se esse accepturum, videlicet laudum scripto insertarum mercedem. At neque Xenophon illud faciet, justus scriptor [3] neque Thucydides: sed sive privatim aliquos oderit, id quod publicum est, magis necessarium putabit esse veritatemque pluris faciet quam inimicitiam: sive amaverit, tamen non parcet illi, quisquis peccaverit. Unum enim hoc, ut dixi, historiæ est proprium: ac soli veritati immolandum, ei qui ad scribendam historiam se contulerit: cætera verò negligenda omnia. Una denique ulna, certaque mensura est, ut non ad præsentes auditores aspicias, sed ad eos qui in posterum, in legendis scriptis hisce versabuntur. At siquis continuò benevolentiam captat, meritò in adulatorum parte recensebitur: quos olim historia statim ab initio est aversata, non minùs quam comendi artem, gymnastice. Alexandri igitur hoc quoque dictum refertur. Libenter, inquit, in vitam redirem, Onesicrates, post mortem, ut cognoscerem quo pacto hæc legerent homines qui tum erunt. Quòd si nunc ea laudant, & amplectuntur, mirum non est: putant enim isto non parvo illectamento quisque sibi se benevolentiam meam conciliа-

1 *Artaxerxem*] Testantur Hebræi scriptores numen hoc, Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Cæsaris Romanorum imperatoribus. *Cogn.*

2 Ἵππον τῶν Νισαίων] De quibus dico alibi. *Bourd.* Nisæa regio est Partyenes haud procul Caspiis montibus, ea equos præstantissimos maximosque alunt quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11. Plin. lib. 6. c. 25. Plutar. in Pyrrho, Nisæi equi meminit. *Cogn.*

3 *Neque Thucydides*] Æmilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *Idem.*

1 Τοιῦ-

ἡμῶν ὄντως. Ὁ μὲν γὰρ, καίτοι ὡς τὰ μυθώδη τὰ τελείως συγγεγραφὼς ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἔδηλός τις ἦν ὑπάρχων τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενος, ὅτι μὴ ζῶντος ἔγραψεν. ἐγὼ δὲ ἐρῶ, ἵνα μὴ ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν. [1] τοιοῦτος δή μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας, καὶ ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ Κωμικὸς φησι, [2] τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δ', σκάφην ὀνομάσων, οὐ μισῶ, οὐδὲ φιλίας νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος. ἴσος δικαστὴς οὗτος ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ ἑτέρῳ τὰ ἀπογεγραμμένα πλέον δ' δοῦναι, ξένος τε τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀδεσπότευτος, οὐ τί τῷδε, οὐ τῷδε δοῦναι λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πάσχειν λέγων. ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης, οὐ μάλα τοῦτο εὐμοιρήσας, καὶ διήκειν δοκεῖ, καὶ καλὸν συγγραφικὸν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι οὗ καὶ Μοῦσαι κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία. τεκμαίρεται γάρ φησι μᾶλλον εἰς ἀεὶ συγγράφειν, ἢ ὡς εἰς τὸ παρὰ τὰ ἀγώνισμα. καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀποβάλοις, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ μεμυθολογημένον ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. καὶ ἐπαινῶ τὸ χρήσιμον. καὶ ὁ τὰ λοιπὰ ἂν ὡς φρονῶν ὑποδοίη ἰσοτέλειας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια πρά-

ciliaturos. Itaque Homero, quanvis multa fabulosa de Achille scripserit, aliqui adducuntur ut credant, solum hoc ad demonstrationem veritatis magnum existimantes argumentum, quòd non de vivo illo scripsit. Nullam enim causam reperiunt, cujus gratia mentiretur. Talis igitur mihi Historicus esto: ut metu careat, muneribus non corrumpatur, liber sit, dicendi libertatem ac veritatem amet: & quemadmodum ait ille Comicus, ficus ficus, ligonem ligonem nominet, nihil odio, nihil amicitiæ tribuens, non parcens, aut misereſcens, aut erubeſcens, non verecundans: æqualis judex ac benevolus omnibus, ita ut alterutri plus æquo nihil tribuat, peregrinus in libris, civitate carens, ſuis legibus vivens, nulli regi ſubjectus: non quid huic, illive ſit placiturum, cogitans, ſed id quod actum eſt, exponens. Thucydides igitur hoc bene admodum lege ſancivit, & virtutes ac vitia hiſtoricorum inter ſe diſcrevit, cùm videret Herodotum in maxima admiratione eſſe, adeò ut Muſæ vocarentur ipſius libri. Nam ſatius eſt, inquit, poſſeſſiones in perpetuum, quàm certamen in præſens conſcribere: nec amplecti fabuloſa, ſed poſteritati relinquere veritatem. Deinde & utilitatem addit: & quem quiſque prudens orationis finem ſtatuere debeat, ut ſiquando ſimilia rurſus accide-

rent,

1 Τοιοῦτος] Notæ ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus Cic. 1. de leg. & 2. de Orat. Strab. lib. 1. Polib. lib. 12. Niceph. Greg. princip. hiſtor. *Bourd.* Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare ut ſit vere παῤῥησιαςής. leg. Cicer. 2. de Orat. *Cogn.*

2 Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *Bourd.* Τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δ', σκάφην ὀνομάσων] Male Interpres *σκάφην ligonem* interpretatur. Id eſt, *ſinum*, *ſitulam*. Heſychius: σκάφαι, ὀφθαλμίαι: id eſt, τρύζλια. Menagius.

καλάσοι, ἔχειν φησὶ πρὸς τὰ συγγράμματα ἀποβλέποντες, ὡς χρῆσθαι τοῖς ἐν πόλει. καὶ τῷ μὲ γνώμῳ τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς, ἡκέτω μοι. τῇ δ' φωνῇ, καὶ τῷ τῆ ἑρμηνείας ἰσχυῖ, τῷ μὲ σφοδρὰν σκευὴν, καὶ κάρχαρον, καὶ σωεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκυλίῳ ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τῷ ἄλλῳ τῆ ῥητορείας δεινότητι, μὴ κομιδῆ πεπηγμένον δὲ χέσθω τῆ γραφῆς, ἀλλ' εἰρωνικώτερον ἀφαιρεμένον. καὶ ὁ μὲ νοῦς, σύμμετρος ἔστω, καὶ πυκνός. ἡ λέξις δ', σαφὴς, καὶ πολιτικὴ, οἵα ἐπιστήμονα ὀηλῶν τὸ ὑποκείμενον. ὡς γὰ τῇ γνώμῃ δ' συγγραφέως σκοπὸς ὑποτεθέμεθα, παῤῥησίαν, καὶ ἀλήθειαν, ὥστε δ' καὶ τῇ φωνῇ αὐτῶ, εἷς σκοπὸς ὁ προκείσθω, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα μήτε ἀπόῤῥητοις, καὶ ἔξω πάσης ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις, καὶ καπηλικοῖς, ἀλ' ὡς μὲ τὰς πολλὰς συνιέναι, τὰς δ' πεπαιδευμένας ἐπαινέσαι. καὶ μὲν δὴ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀναπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσι. ἐπεὶ τοῖς κατεσκευασμένοις τὸ ζωμῶν ἐοικότως ἀποφαίνῃ τὰς λόγους. δ' ἡ μὲ γνώμη κοινωνείτω, δ' σωσπαπτέσθω τῇ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος, δ' διθυραμβώδ δ' ἐκείνη. δ' μάλιστ' ὁπόταν σφαδάζῃ, δ' μάχαις, δ' ναυμαχίαις, συμπλέκηται, δεῖ γὰ τότε ποιητικὴ πνεῦμα ἀνέμου ἐπεισάσης τὰ ἀκάτια, δ' σωφλοίσης ὑψηλὸν, δ' ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δ' ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω,

rent, ad hæc, inquit, descripta respicientes, rebus civitatis rectè uti possent. Ac hujusmodi sententiæ scriptor ad me veniat, vocem autem & expositionis vim, illam quidem vehementem & asperam, ac periodis continuam, & argumentationibus rotundam, præterea reliquam oratoriam facultatem non afferens, ne admodum acuminatus scribendi initium faciat, sed sedatiorem se præbeat. Sententiæ autem inter se cohæreant, ac solidæ sint: dictio verò perspicua & civilis, quàm significantissimè materiam explanans. Nam ut menti scriptoris hosce scopos proposuimus, dicendi libertatem, & veritatem: ita & voci ejus unus hic esto scopus, ut rem planè aperiat, & quam lucidissimè declaret, verbis neque obscuris, neque ab usu remotis, neque etiam vulgaribus hisce & tabernariis, sed quæ vulgus intelligat, & eruditi laudent. Quinetiam figuris ornetur non molestis, & non affectatis: siquidem illud orationem condimentis similem reddit. Ac sententia sit particeps, & affinis etiam poëtices, quatenus grandiloqua est illa, & in sublime elata: idque in primis quoties aciebus, & pugnis, navalibusque prœliis concurrit. Opus enim tunc erit poëtico quopiam vento, qui secundo flatu vela impleat, ac sublimem, perque summos fluctus sublatam navem provehat. Ac dictio tamen humi incedat, cùm pulchritudine quidem, ac magnitudine eorum quæ dicuntur sublata: & iis quàm maxi-

1 Τοῖς ἐν πόλει] Sic legit Interpres, aliter longè in Cod. Petri Golmani ἐν πόσι. Bourd.

1 Συγ-

τῇ μὲ κρίσει, καὶ τῇ μεγέθει τῶν λεγομένων φυσιπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξηνίζουσα ὅ, μήθ' ὑπὲρ τὸ κρεῖττον συνδιατείνουσα. κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τὸ, τὰ μέγιστον Δαμοκλῆος, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸ τῆς ποιητικῆς Κορύβαντος. ὥστε μάλιστα πιστέον τῷ ἱππότῃ τῇ χαλινῷ. καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος ἐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον δὲ ἐφ' ἵππῳ ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, τῷ ἐρωμένῳ τῆς ἱππικῆς, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. καὶ μάλα, καὶ συνήκῃ τὸ ὁπομένων κρατοῦν, καὶ μέσῃ χρηστέον, ὅτε ἄγαν ἀφιστάντος, καὶ ἀπαρτῶντος, τραχὺ γάρ, ὅτε ῥυθμοῦ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, συνάπτοντος. τὸ μὲ, γὰρ ἐπαινετόν. τὸ δ' ἀηδὲς ἧττον ἀκούσει. πρὸ ὃ πράγματος αὐτοῦ, οὐχ ὡς ἔτυχε [1] συνταχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ἀλαζονικῶς πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρινοῦντα. καὶ μάλιστα μὲ παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ τις ἀδυνατώτερον ἐξηγουμένοις σφοδρύνοντα, καὶ ὃς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα σφὼς χαίρειν, ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ σφοδρύνσειν τοῖς μαθήσει. καὶν ταῦτα ἦδη καὶ σοφιστικός τις, καὶ συνηθικὸς δὲ πιθανώτερος ἦτε. καὶ ἐπιδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, σφόδρα μὲ κατόμνυμι ἂν συνυφαινόντα αὐτῷ, καὶ σῶμα ποιεῖτο ἀκμαῖον ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιθεὶς τῷ τάξιν, ἐπαιρέτω τὸ κρεῖττον, καὶ χρωνύτω τῇ λέξῃ, καὶ χρηματιζέτω. καὶ ῥυθμιζέτω. καὶ ὅλως ἰοικέτω τότε τῷ δ' Ὀμήρῳ Διΐ, ἄρτι

maximè assimilata: sed nihil peregrini præ se ferat, nec intempestivè exultans, quasi quodam furore concitetur. Periculum enim est, ne quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat. Quare maximè tunc fræno credendum, & ratione utendum: illud scientes, quòd & in verbis non mediocre malum est inanis gloria seu hippotyphia. Proinde satius fuerit sententia super equo incedente, dictionem humi currere, ephippio adhærentem, ne à vehementia cursus superetur. At verò temperata, mediáque compositione vocabulorum est utendum, ut neque nimium distrahas illa & dissocies: id enim foret asperum, neque quod plerique studeant, numerosè connectas: alterum enim vitiosum est, alterum auditoribus injucundum. Res autem ipsæ non sunt temerè construendæ, sed sæpe de iisdem magno studio & labore interrogandus, ille in primis qui præsens fuerit, & testis oculatus: sin minùs iis advertendus animus qui narrabunt incorruptiùs, & quos putaveris minimum ad gratiam, vel odium rebus gestis detracturos vel addituros. Iam etiam hîc esto aliquis ad id quod probabilius erit, tum conjiciendum, tum componendum habilis. Ac postquam omnia, vel maximam partem collegerit, primùm ea in commentarios regerat, & corpus adhuc rude & informe componat. Postea superaddito ordine formam inducat, dictionis colorem adhibeat, rebus explicandis, numeris aptandis vacet. Denique Homerico illi Iovi similem se præstet, qui nunc eque-

1 Συνταχτέον] Angl. συναχτέον. Bourd.

τ' μ' ἱππικὴν Θρηικὸν γῆν ὁρᾷτε, ἄρα ἢ τὸν Μυσῶν. καὶ τί ταῦτα γὰρ αὐτός, ἄρα μὴν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁρᾶτε, καὶ δηλάτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλῆς ὁρωμένῃ, ἄρα ἢ τὰ Περσῶν. εἶτ' ἀμφοτέρους, εἰ μάχοιντο. καὶ ὁ αὐτὸς ἢ τῇ παρατάξει, μὴ ὅτου ἓν μέρος ὁρᾷτε, μηδ' ἑνὸς ἵππου, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας ἢ εἴη ἀποβησόμενος, ἢ Δημοσθένης ἀναγκάζων τὸν ἐπίπλουν, ἐς τὰς γραμμὰς μὲ τὰ παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο ἀκούετω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἔπραξαν. ἐπειδὰν ἢ ἀναμιχθῶσι, κινῇ ἔσω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ὁ τῆς τάλαντα τὰ γιγνόμενα. καὶ συμβαλλέτω, καὶ συμφωνείτω. καὶ πᾶσι τούτοις μέτεστον ἐπίσθω, μὴ ἐς κόρον, μηδὲ ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω. καὶ φήσας σύνοιδά σοι ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἵνα κατάπτηγῃ. εἶτα ἐπανιὼν λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα κελῇ. καὶ ὡς πάντα ἀσφαλῶς ἀσύδετα, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοιοχρονείτω, καὶ μεταπιπτέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν, εἰς Μηδίαν, ὁμοῖον ἢ ῥοιζήματι ἑνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν ὡς μηδενὸς καιρὸν ἀπολείποιτο. μάλιστα ἢ κατόπτρου ἐοικυῖαν ἀκριβέσθω τὴν γνώμην, ἀθόλου, καὶ εἰλικρινῆ, καὶ ἀκριβεῖ τὴν κέντρου, καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαύτας καὶ δεικνύτω αὐτά. Διάφορον ἢ, ἢ παραχρῆμα, ἢ ἐπεγχρίμψαι, μηδὲν. οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν, λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ

equestrium Thracum nunc Mysorum terram aspicit. Eodem enim pacto & ipse, nunc ad Romanorum, nunc ad Persarum res seorsim respiciat, & quales sibi ex alto despicienti apparuerint, nobis exponat: deinde utrosque si pugnaverint, contempletur. At verò in ipsa acie, ne ad partem unam, neque ad equitem unum, aut peditem oculos convertat, nisi Brasidas fuerit, qui de navi prosiliat, vel Demosthenes qui descensum in terram prohibeat. Ac primùm quidem duces intueatur, ac siquid jusserint, illud audiat, & quomodo, quaque sententia & consilio aciem instruxerint. Postquam autem manus consertæ fuerint, communis esto contemplatio, ac tum, velut in trutina examinet ea quæ geruntur, simul etiam persequatur, simulque fugiat. Et omnibus hisce modus adhibeatur, ne ad satietatem usque ne ineptè, ne juveniliter, sed facilè absolvatur. Atque his hîc subsistere jussis, si festinet, ad illa transeat: deinde solutus redeat, quum illa revocaverint. Ac ad omnia properet, & quatenus fieri potest, idem tempus habeat: transvoletque ex Armenia in Mediam: hinc autem uno impetu in Iberiam, inde in Italiam, ita ut nullam occasionem prætermittat. Præcipuè autem speculo similem mentem præbeat, liquido nimirum & splendido, quodque accuratum centrum habeat, & quales operum formas receperit, easdem etiam tales spectandas exhibeat: at nihil perversum, nihil colore, nihil specie diversum reddat. Non enim perinde atque oratoribus scribunt, sed hæc quidem sunt, quæ dici debent, & dicentur, siquidem jam facta sunt: verùm ea collocare

ἢ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. ὥσπερ, εἴ τι εἴπασι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπασιν. ὅλως δ', νομιστέον τὴν ἰσοτέλειαν συγγραφοῖ, Φειδίᾳ, ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἰσοκίναν, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ τινείων. εἰ δ' ἦν εἰδὲ τοῖσι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὸν ἄλλον ὕλην ἐποίουν. ἀλλ' ἦ μὴν, ὑπῆρχε, καὶ παρεσκεύαστο, Ἠλείοις, ἢ Ἀθηναίοις, ἢ Ἀργείοις πεποιημένων. οἱ δ', ἐπλάττον μόνον, καὶ ἔπρεπον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τὸν χρυσόν. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον [1] Οἰκοδομήσασθαι τὸν ὕλην. τοιοῦτο δή τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέος ἔργον, εἰς καλὸν ἀφηρῆσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν εὐαρμόστως ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκηκοὼς οἴηται, μετὰ ταῦτα ὀρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ τοῦτο ἐποιεῖ τότε δὴ τότε ἀπηκέσθαι, καὶ τὸ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπέλαβε τὸ ἔργον, τοῦ τὸ ἰσοτέλειας Φειδίᾳ. πάντων δ' ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀσφαλείας μή ποτε ποιήσεται τὸν λόγον, ὅταν μὴ πάνυ κατεπίγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαί τι τοῦ προοιμίου. δυνάμει δ' καὶ τότε προοιμίου χρήσεται, τῇ ἀποσοφεῖν περὶ τὰ λεκτέα. ὁπόταν δὲ ὁ προοιμιάζηται, λαβὼ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται· οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες λαβὼ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῶ δυοῖν παρεὶς, προσέχων, ἢ εὐμήχανα δυσεύρητα τοῖς ἀκούουσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ τῶν δείξει. ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων care ordine, & exponere oportet. Quare, non quid dicant, ipsis est quærendum, sed quomodo dicant. Prorsus autem putandum est, eum qui historiam scribit, Phidiæ, aut Praxiteli, aut Alcameni, aut alii cuipiam illorum similem esse oportere. Neque enim illi aurum, vel argentum, vel ebur, aliamve materiam faciebant: sed ea præexistebat, & suppeditantibus Eleis, vel Athenienſibus, vel Argivis, præparata erat. Illi verò fingebant tantùm, & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, atque auro incrustabant. Et hoc illorum artis erat, commodè materiam exædificare. Hujusmodi etiam est scriptoris opus, ut quæ facta sunt, rectè disponat, eaque quàm fieri potest, clarissimè proponat. Ac quando auditor, se ea quæ narrantur, audire putaverit, ac postea laudaverit, tum demum opus hoc erit absolutum, propriamque laudem historico illi Phidiæ, seu artifici suo reportarit. Porrò jam adornatis omnibus, aliquando etiam sine procœmio exordietur, scilicet quum res non admodum urgebit, ut opus præfatione aliqua præparetur. Potentia verò etiam tunc procœmio utetur, quo dicenda declaret. Quum autem procœmium adhibebit, à duabus tantùm rebus exordietur, non more rhetorum à tribus: sed omisso benevelentiæ loco, attentionem & docilitatem parabit auditoribus. Ipsi enim animum advertent, si de magnis rebus, aut necessariis, aut ad ipsos pertinentibus, aut utilibus, se dicturum ostenderit. Intel-

1 Οἰκοδομήσασθαι] Flor. Οἰκονομήσασθαι. Bourd.

1 Ἀλλ'

ἐρεῖ. σύμφῃ δὲ, καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιῆσ. τὰς αἰτίας ὑποθεκτέον. καὶ πῶς ἐχόμενα τὰ κεφάλαια τῶν μεμνημένων. τοιούτοις ὑποθήκαις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡ μὲν δὴ μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα, καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ πῶσι, νίκας Ἑλληνικὰς δηλῶσα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δ', μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων ἐκείνου τὸν πόλεμον. καὶ γὰρ παρασκευὰς οὐ αὐτῷ μεγάλας ξυνέβη γενέσθαι. μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μελλόμενον, ἢ βραχυνόμενον. εὐσαφὴς δὲ, καὶ εὐάρμοστος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀπηρτισμένον τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν. ὥστε παῖς ὁ διηγήσεως ὀρεπτέος καὶ ἀκουσόμενος, λείως τε, καὶ ὁμαλῶς προϊέναι. καὶ αὖτη ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχαυν, μήτε κυλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπαυξήσει τῇ λέξει, ὡς ἔχω, μεμνημένον, καὶ τῇ συμπεπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ σύντομα ποιήσει. καὶ τὸ προῳδικὸν ἐξεργασόμενον, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ κόλουσιν τρόπον συμπεφυκότα, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ προῳδικὸν τῷ δευτέρῳ, μὴ μετιτιέναι μόνον, ἀλλὰ καὶ κινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι τοῖς ἄκροις. παχὺς ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον. καὶ μάλιστα εἰ μὴ λάσιον τὸ λεκτέον εἴη. καὶ τοῦτο προείζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον λόγῳ τῶν ὀνομάτων, ἢ ῥημάτων, ὅσον λόγῳ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ

tellectu autem facilia, & plana posteriora faciet, si causas præmittet, & rerum gestarum summa capita præfiniet. Procœmiis hujusmodi optimi historiarum scriptores usi sunt. Herodotus quidem, ne res gestæ longinquitate temporis interirent, magnæ adeò, atque admiratione dignæ, idque cùm victorias Græcorum, & clades barbarorum declarent. Thucydides autem, quòd magnum etiam ipse bellum illud futurum existimaret, & memorabile maximè, & ante gestis majus, cùm in eo magna damna contigissent. Magnum autem erit procœmium, quod rebus proportione respondebit, seu longum, seu breve fuerit. Transitio autem ad narrationem mollis & placida sit. Omnino enim omne reliquum historiæ corpus, longa est narratio. Quare & virtutibus orationis exornetur, leviter & æqualiter procedens, sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat. Deinde & perspicuitas efflorescat, dictione, ceu dixi, & complexione rerum adornata. Absoluta enim & perfecta omnia reddet: & primo ad finem perducto, mox secundum inferet, illi continuatum, & in modum catenæ coaptatum, ut nihil interruptum insit, neque multæ sint narrationes mutuò sibi adjacentes: sed semper quod primum est, secundo non vicinum sit modò, sed etiam cum eo communicet, & per extrema commisceatur. Brevitas in omnibus est utilis: & maximè si rerum dicendarum inopia non fuerit: & hanc non tam à nominibus & verbis, quàm à rebus ipsis suppeditari oportet. Dico autem si parva, minusque necessa-

μικρῷ, καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἴσως τὰ μεγάλα. μᾶλλον γ', καὶ ἀξιολεκτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἵν' ἴσιας τὰς φίλας, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, ἀλλὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πίμμασι, καὶ θηρίοις ὀρτίοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀρρίοις, καὶ λαγῴοις, καὶ ὑποχαιρίοις, καὶ σαπέρδαι ἐνήσεις, καὶ ἔντερα, εἰ πάντα ταῦτα παρεσκεύασται. ἀμελήσεις γὰρ τῆς ἀπλεξίας. μᾶλλον γὰρ σωφρονήσεις ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρημώσεως, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκῇς, καὶ τὸ σαυτὸν δρᾶν, παρεὶς τὴν ἰσορίαν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφοσιωσάμενος, ἵν' χρήσιμα, καὶ σαφῆ ἕνεκα, μεθέσεσι, σκιφυγὼν τὸ ἰξὸν τὸ ἐν τῇ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τὸν Ὅμηρον ὡς μεγαλόφρονα ποιεῖ. καίτοι ποιητὴν ὄντα, ὅμως ἐθέλει τὸ Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, ἐς τὰς ἄλλας. εἰ δὲ Παρθένιον, ἢ Εὐφορίωνα, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσους ἂν οἶμαι ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄγειν ἐδόκει τὸν Ταντάλου ἥμαγμα; εἶτα πόσους ἂν Ἰξίονα σκυλίσαι; μᾶλλον γὰρ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τοιούτων εἰδὼς λόγων χρησάμενος, σκέψαι ὅπως σύντομος ἀφίσαται, ἢ μηχάνημα ἐρημώσεως, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον, καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔπι πλέον χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὰ λοιμὸν διηγῆται, καὶ μάχης εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα σύνισον. εἴσῃ γὰρ ὅτι τὸ τάχος. καὶ ὡς φεύγοντα ὁμοίως ἐπιλαμβάνεται αὐτὸ τὰ γεγραμμένα, πολλὰ ὄντα. ἐὰν δέ ποτε ἐς λόγους ἐρωτά τινα δέῃσῃ εἰ-

cessaria percurras, magna autem copiosè exponas. Quin potiùs multa prætermittenda. Neque enim si convivio accipias amicos, omniaque fuerint apparata, ob hoc inter media bellaria, & aviculas, & patinas tam multas, & capros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & pulmentum, si illud etiam fuerit apparatum. Sed quæ viliora sunt, negliges. In primis verò sibi temperandum in descriptionibus montium, vel murorum, vel fluminum, ne vim orationis ineptè ostentare videaris, & omissa historia tuum ipsius negocium agere. Sed quum illa paulùm attigeris, utilitatis & perspicuitatis tantùm gratia, mox inde digrediaris: evitato quod in illa re est glutino, omnique hujusmodi ganea, veluti magnanimum Homerum facere vides: qui quamquam est poëta, Tantalum, Ixionem, Tityum, alioſque percurrit. At si Parthenius, vel Euphorion, vel Callimachus eadem tractaret, quàm multis putas versibus aquam ad labia usque Tantali adduxisset? Deinde quàm multis idem Ixionem volutasset? Quin & Thucydides ipse modicè hac orationis specie usus, vide quàm citò ab ea recedat, sive machinamentum exponat, sive necessariam atque utilem obsidionis speciem declaret, aut etiam civitatum formas, aut Syracusanum portum describat. Quum enim in pestis narratione longior esse videtur, tum res ipsas considera: sic enim brevitatem cognoscas, ac celeritatem: & ut rerum multitudo fugientem ipsum apprehendit. Quòd si quando quispiam orationem habens erit introdu-

σκέψαιν, μάλιστα μὲ ἐοικότα τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι, καὶ τῷ καιρῷ, οἰκεῖα λεγόντων. ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ τοῦτο, σὺν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ἐπιδεῖξαι καὶ ἐπιδείξασθαι τὴν τοῦ λόγου δεινότητα. ἔπαινοι μὲν γὰρ, ἢν ψόγοι, πάνυ περιεσμένοι, καὶ παρεισκεκυμβωμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι. καὶ μὴν ἀπόδειξιν, καὶ παραίνεσις, καὶ μὴ ἀκαιρος, ἐπεὶ ἔξω γε δικαστηρίου σκεῖνοί εἰσι, καὶ τὴν αὐτὴν θεοπόμπου αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθήμονας κατηγορῆσαι τῶν πολιτῶν, καὶ ἀληθινὸν ποιεῖν τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον, ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. καὶ μὲν δὴ ὁ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέον μὲν, ὡ μὲν πιστὸν πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέον τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι δὲ αὐτῷ. σοὶ δ' ἀκίνδυνον, καὶ ὡς ἥδιστον ἐπιρρεπίστερος. τὸ δ' ἄλλο, σκόπει μοι μέμνησο. πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ. καὶ μὴ ὡς τὸ παρὸν μόνον ὁρᾶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσι, ἀλλὰ ξὺν σύμπαντι αἰῶνι ἐσομένῳ, ὡς τὰς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ. ἐκεῖνον ἀμείνω τοὺς ἐλάττονας ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας μεστός. οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲ διαλοιπεικὸς, ἀλλ' ἀληθείας ἐπὶ πᾶσι, τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας ζῆτο ἄν, ὅπως ὀλιγοχρονίους ὄσας. ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον δρόχτικλεα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον, καὶ κάλλιστον ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυκλήροις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιτο εἰς τὴν Παραιτονιάν,

ducendus, convenientia personæ, reique propria, eaquè quàm planissimè dicantur: nisi quòd licet tibi tunc rhetorem agere, & gravitatem orationis ostentare. Etenim laudes, aut vituperia parcè, circunspectè (ita ut calumnia vacent) præterea cum demonstratione, & celeriter ac tempestivè adhibenda sunt: siquidem hæc à foro sunt aliena. Alioqui in eadem eris culpa qua Theopompus, qui plurimos odiosè nimis accusat, & eam rem in studium quoddam vertit, ut accuset magis, quam res gestas historiæ tradat. Iam verò & fabula: si qua fortè incidat, dicenda quidem erit, non tamen confirmanda, sed in medio ponenda iis qui ut volent, de ea conjecturam facient. Tibi verò sit extra periculum, & in neutram partem inclinet. In universum autem illud memineris: sæpius idem dicam. Ne ad præsens tempus duntaxàt respiciens, scribas, ut qui nunc vivunt te laudent & colant: sed ad universum ævum cogitationem intendens, ob posteritatem potiùs historiam componas, & ab illis mercedem scriptionis deposcas, ut & de te aliquando dicatur: Ille sanè vir fuit liber, & ad dicendum fiducia plenus: nihil adulatorium, neque servile, sed veritatem in omnibus secutus. Qui sapiet, hoc supra spes præsentes, quæ adeò sunt momentaneæ, ponat. Annon vides Cnidium illum architectum ut fecerit? Cùm enim extruxisset illam in Pharo turrim, maximum, atque pulcherrimum omnium operum, ut ex ea accensæ faces magno maris spatio navigantibus illucerent, ac ne in Parætoniam,

ρμιτονίαν, παγχάλεπον ὡς φασὶν ἅπαν, καὶ ἀφόρητον, εἰ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομήσας δὲ τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τὸ λίθινον τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν. ἐπιχρίσας δὲ πηλῷ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τὸνομα δὲ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς ὅτῳ καὶ ἐγλύφη, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲ τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. ὅπως δὴ ἐκείνου εἰς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸ αὐτοῦ βίου τὸ ὀλίγον ἐώρα, [1] ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸ ἀεὶ, ἔχοις ἂν ἰσχὺν ὁ πύργος, καὶ μένοι αὐτοῦ ἡ τύχη. χρὴ τοίνυν καὶ τῶν ἰσοτίμων ὅπου γραφεῖς σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον ἢ πρὸς τὸν μέλλοντα ἐλπίδα, ἢ πρὸς σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. ἔστω σοι καιρὸν καὶ τάθημα ἰσοτίμας δικαίας. καὶ εἰ μὲ ταθμησοντταί τινες αὐτῇ. εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν χάραγμα. εἰ δὲ μὴ, [2] κεκύλισται ὁ πίθος εἰς Κρανίου.

niam, locum, ut ajunt, omnino periculosum, & inextricabilem, siquis in scopulos inciderit, deferrentur. Postquam igitur hoc opus exædificasset, intus in saxis suum nomen inscripsit: quo calce illita occultato, nomen ejus qui tum regnavit, superinscripsit, ratus, id quod etiam evenit, fore ut brevi admodum, literæ illæ cum illita calce caderent: hoc verò appareret: Sostratus Cnidius, Dexiphanis filius, Diis servatoribus pro salute navigantium. Hoc pacto neque temporis illius, neque brevis suæ vitæ rationem habebat: sed ad præsens, perpetuumque tempus respiciebat, quòd dum turris illa staret, sua ars etiam maneret. Quare sic etiam cum veritate potiùs ad spem futuram, quàm cum adulatione, ad eorum qui nunc laudantur voluptatem, historia est conscribenda. Hæc tibi historiæ justæ regula & amussis: ad quam siqui perpendant, bene se res habet, & commodum hæc à nobis scripta sunt: sin minùs, volutatum est in Cranio dolium.

1 Ἀλλ' εἰς τὸ νῦν, ἓς τὸ νῦν ἓς τὸ ἀεὶ] Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, ἓς τὸ ἄπυπτ. π. φ. ἀ. Marc.

2 Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ] Κεκύλισται ὁ πίθος, &c. Refert ad dolium Diogenis. *Idem.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

HISTORIÆ VERÆ LIBER PRIMVS.

ARGVMENTVM.

Vt suprà Historia præcepta & regulas tradidit, ita in his duobus libris, exemplum ejusdem proponit, non quidem rerum verè gestarum, sed fictarum, simul ut formam aliquam operis, cui videtur, proponeret, simul ut animos à rebus seriis avocatos, pau-

lisper

lisper reficeret & delectaret. Quid autem in his narrationibus potissimum spectandum sit, nempe qua occasione, quove consilio argumentum hoc tractarit, ipse in proœmio exponit.

Ωσπερ τοῖς ἀθληταῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τὴν δίαιτας μόνον, οὐδὲ τὴν γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν καιρῷ γινομένης ἀνέσεως, μέρος γὰρ τῆς ἀσκήσεως τὸ μέτριον αὐτῆς ὑπολαμβάνουσιν, ὅτω δὴ καὶ ἡμῖν δεῖ λόγος ἐπαιδαγωγήσαι ἡγεμόνα σκοπὸν μὴ τὴν πολλὴν τῶν ἀκριβεστέρων ἀναγνωσιν ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἐπιόντα κάμνοντα ἀκμιωτέραν ἐργάσασθαι. γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τις τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον οὐκ ἀστεῖά τε καὶ χαρίεντα ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλά πινα καὶ ἰσωφελῆ σὺν ἄμισυν ἐπιδείξει, οἷόν τι καὶ τόδε τῶν συγγραμμάτων φροντίσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς θεωρίσεως ἐπαγωγὸν ἕξει αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ κεκαλλῶς ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορημένων ἕκαστον σὺν ἀκριβείᾳ τινὰ ἦνιξε τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ παράσιτα καὶ μυθώδη συγγεγραφότας. ὡς καὶ ἡμεῖς ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτὰ σοι σὺν τῇ ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέ-

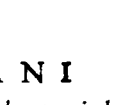

Mos est athletarum, ac eorum qui summa diligentia corpus exercent, non modò bonæ habitudinis, atque exercitationis rationem habere, verùm etiam tempestivæ remissionis, quam maximam utique exercitationis partem arbitrantur. Idem literarum studiosis convenire duco, ut post multam rerum seriarum lectionem, animum relaxent, eumque ad laborem postea suscipiendum, vegetiorem comparent. Conveniens autem hoc ocium fuerit ipsis: si talium rerum in lectione versentur, quæ non solùm ex facetiis, & lepore tenuem animi recreationem præbeant: verùm etiam non rudem speculationem præ se ferant, quale quiddam de hisce scriptis sensuros existimo. Non enim solummodò materiæ novitas, atque instituti festivitas, neque quod varia mendacia, probabiliter, & verisimiliter confinximus, eos ad legendum illiciet: sed quòd eorum quæ narrantur, singula non sine morsu taxant aliquem veterum poëtarum, & scriptorum & philosophorum, qui portentosa, & fabulosa multa literis mandarunt: quorum nomina subjecissem, nisi futurum esset ut ea tibi ex lectione innotescerent. Ctesias Cnidius, Cte-

1 *Mos est athletarum*] Præfatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum leg. Quintil. lib. 1. c. 4. Cic. in off. Senec. de vitæ tranquillit. c. 15. & ult. Cogn.

1 Ἀλ-

ἱστορίαν περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε [1] ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παραδόξα, ἀνθρώπων μὲν ἄπιστα τὸ ψεῦδος παλαιόμυθα, οὐκ ἀπεικότα δ' ὅμως σωφρονοῦσι τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις παρελήλυθοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ πᾶς ἑαυτῶν, πλάσματός τε, καὶ ἀπλημμέλειας, θηρίων τε μεγάλων ἰσομεγέθης, καὶ ἀνθρώπων ἀμότητας, καὶ βίων ἠμειμένους. ἐγχρῆται δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος ὁ παλαιὸς βωμολοχίας, ὁ δὲ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς, ὃς καὶ τὸ Ἀλκίνοου ὀνηλάμενον ἀνίμων τε δυλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους πάνυ ἀνθρώπους. ἴσα δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τὰ ἐπαίσια μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ὁμοίως ἐπεισῆλθε τοῖς ἰδιώταις τὰς Φαίακας ἱστοροῦσιν. τούτοις δὲ συντυχὼν ἅπασι, δι' ὑβρίσματος μὲ, ὅ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπειληφόσιν. ὁπόσα

Ctesiochi filius, de Indorum regione, iisque rebus quæ apud ipsos sunt, ea scripsit quæ neque ipse vidit, neque ex aliis relatione accepit. Iambulus quoque de his quæ in mari magno sunt, multa præter hominum opinionem literis mandavit, & notum quidem mendacium finxit, attamen non insuave argumentum contexuit. Alii præterea multi facto simili argumenti delectu, suos errores ac peregrinationes, ingentia belluarum corpora, hominum feritates, & invisitatos mores narrarunt. Cujusmodi scurrilitatis author & magister ipsis fuit [2] Homericus ille Vlysses, qui apud Alcinoum & ventorum servitutem, & unoculos, & crudivoros, & feros quosdam homines: præterea multorum capitum animalia, sociosque meretricum veneficiis mutatos, multaque monstris similia rudi [3] Phæacum populo edisserens est mentitus. In quæ omnia cùm incidissem, non magno vitio viris illis vertebam quòd mentirentur, cùm jam viderem id illis esse consuetum qui se philosophos esse profitentur. Illud verò in iis mi-

1 Ἄλλου εἰπόντος] Longè rectius in Flor. Cod. quem sequutus est Interpres ἄλλα διηθύοντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui è commentariis eorum qui adfuerunt hausit: unde illud in historico fide dignum ἐκ ὑμοίς ἀθετούμενα, qua de re locus alius dicendi. *Bourd.*

2 *Homericus*] Vlysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primùm in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus solvens simili tempestate ejectus in Aphricam, ad Lotophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit, præusto stipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos, in utrem obtinuit: postea ad Læstrygonas, tum ad Circen pervenit, posthæc in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phæacensium portum adnatavit. *Cogn.*

3 *Phæacum populo*] Alcinoo Corcyræ regi & ejus populis Phæacibus Vlysses Læstrygonas, Cyclopas & alia monstra à se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde Iuvenal.

Tam vacui capitis populum Phæaca putavit. Idem.

ἢ αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ οὐόμενος λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ κἀγὼ αὐτὸς ὑπὲρ κενοδοξίας ἀπολειπεῖν τι ἀπεβούλομην τοῖς μετ' ἐμὲ, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τοῦ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἴσορεῖν ἔχων, μηδὲν γὰρ ἐπιπόνηται ἀξιόλογον, ἐπὶ τῷ ψεύδει ἐπαπόμενος, πολλοῦ τοῦ ἄλλων διήνεμενίσεσθαι. καὶ ἵν' γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύσω λέγω, ὅτι ψεύδομαι, ἔτιν οἷ ἂν μοι δοκῶ καὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ποιήσαι, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν ἃ μὴ ἑώρακα μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην. ἔτι γὰρ μὴ ὢν ὅλως ὄντων, μὴ ἂν τῶν ὄντων μνείαν δυναίμην. διὸ δεῖ τὸν εὐτυχαίνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς. Ὁρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸν ἑσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ πνεύματι τῷ πλοίῳ ἐπεισπέμπομην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ἱστορίης, ἡ τῆς ἀφνοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ πέλαγος ἐστὶ τὸ Ὠκεανὸν, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γάρ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σῖτα συνεβαλόμην. ἐμαυτῷ γὰρ καὶ ὕδωρ συνεθέμην. πεντήκοντα γὰρ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. ἔτι γὰρ, καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευασάμην. καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον. καὶ τὴν ναῦν, ἀκμαιοτάτην γὰρ ἦν, ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν σκευασάμην. ἡμέρας μὲν οὖν καὶ νύκτας οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τὴν γῆν ὑποφαινομένην, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα. τῇ ἐπιούσῃ γὰρ, ἅμα ἡλίῳ

miratus sum, si cùm non vera dicerent, id alios latere existimarent. Quapropter cùm ipse etiam præ gloriæ studio, posteris aliquid relinquere velim, ne solus expers sim libertatis in commiscendis fabulis, quandoquidem veri nihil habeo quod narrem (nihil enim memorabile mihi contigit) ad mendacium me converti, multò æquiùs quàm alii. Nam etsi unum hoc verè dicam quòd mentior, idcirco tamen aliorum criminationem evitaturus mihi videor, quòd ipsemet me nihil veri dicere fateor. Ea igitur scribo quæ neque ipse vidi, neque passus sum, neque ex aliis audivi, quæ præterea neque omnino sunt, neque ab initio esse potuerunt. Quare qui hæc legerit, nullam eis fidem adhibeat oportet. Egressus olim ab Herculeis columnis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigavi. Causa autem hujus peregrinationis & argumentum fuit animi curiositas, & novarum rerum cupiditas, cùm scire vellem tum quis Oceani finis esset, tum qui homines ultra Oceanum habitarent. Idcirco igitur multum commeatum imposui, & aquæ quantum satis erat, ac cœtaneos quinquaginta ejusdem animi mecum adjunxi, & armorum copiam paravi, gubernatoremque optimum magno pretio conductum accepi. Navim autem quæ actuaria erat, ut pote ad magnam ac violentam navigationem munivi. Cùm itaque diem & noctem secundo vento navigaremus, adhuc apparente terra, non admodum magna vi provecti sumus. Sequenti verò die, simul oriente sole,

ἀνίχνευε, ἔ, τι ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο, καὶ σὺν ἔτι ὑδὲ πίλαγος τὸν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. καὶ ἐπιτρέψαντες ἓν τῷ πνεύματι, ἐξεδόντες αὐτὲς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ ἑβδομηκοντὰ. τῇ ὀγδοηκοστῇ δ', ἄφνω σκλάμψαντος ἡλίε, καθορῶμεν ὑ πόρρω τῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, ὑ πᾶσι περιεχομένην τῷ κύματι. καὶ γὰ ὕδε τὸ πολὺ τ ζάλης κατεπαύετο. προσόντες ἓν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν σὺν μακρᾷ παλαιπωρίας πολλὴν μὲ ἐπὶ τ γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Διαναστάντες δ' ἅμως, ἀπεκείραμεν ἡμῶν αὐτῶν, περιάγοντα μ φύλακας τ νεὼς ἀναμένειν, ἕκαστ δ' ἡμῶν ἐμοὶ ἑπανελθεῖν ἐπὶ κατασκοπῇ τ ἐν τῇ νάσῳ. προελθόντες δ' ὅσον σταδίες τρεῖς ἀπὸ τ θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμεν πνα σήλην χαλκῆ πεποιημένην, Ἑλληνικῆς γράμμασι κατακεκαλυμένην, ἀμυδροῖς δ', καὶ ὑπερειμμένοις, λέγουσαν, ἄχρι τύτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δ' καὶ ἴχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μ, πολυθρυλλέτου, τόδ' ἔλαττον. ἐμοὶ δοκεῖν. τὸ μ, τ Διονύσου τὸ μικρότερον. θατέρου δ', Ἡρακλέες. προσκυνήσαντες δὲ, προήειμεν. ὅπου δ' πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα πορρωμέ, [1] οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτυ μάλιστα, οἷ ὁ Χῖος ἐστι. ἄφθονον δ' ἦν ῥοῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε σπανίως ἂν ναυσίπορον εἶναι δύνασθ. ἐπεὶ δὲ ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τ ζάλης ἐπιγεγράμμεθα, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τ Διονύσου ἐπιδημίας. δέξαι δέ μοι ἂν ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταsole, & ventus increvit, & fluctus intumuit, & caligo suborta est, neque jam contrahi velum poterat. Itaque nos vento commisimus, & tradidimus, diesque novem & septuaginta fluctuavimus. Verùm octogesima die, oriente jam sole repentè non procul conspicimus Insulam altam, arboribus consitam, non aspero fluctu circumsonantem: jam enim magnus procellæ impetus quieverat. Quam cùm adivissemus, & descendissemus, ut ex multa maris molestia diu humi jacuimus: deinde verò surreximus: & è nobis triginta delegimus qui ad navis custodiam remanerent, viginti verò qui mecum ad insulæ explorationem ascenderent. Per sylvam igitur tria circiter à mari stadia progressi, æneam columnam videmus, Græcis literis, sed exoletis & attritis inscriptam. Verba erant; Huc usque devenerunt Hercules & Bacchus. Erant autem vestigia duo in propinquo saxo, unum rugeris magnitudine, alterum minus: ita ut minus istud Bacchi, alterum Herculis esse mihi videretur. Tum adorato loco processimus, Nec dum longè abieramus, quum venimus ad fluvium, qui vino Chio simillimus fluebat. Fluxus autem copiosus multusque erat, adeò ut alicubi navibus esset pervius. Nobis verò in mentem venit, ut inscriptioni columnæ majorem multò fidem adhiberemus, cùm signa peregrinationis Bacchi animadverteremus. Cúmque fluminis principium investigare statuissem,

1 Οἶνον ῥέοντι] Similia apud Eustath. in Amorib. *Bourd.*

μαθεῖν, ἀνήεν δ' ἀρὰ τὸ ῥεῦμα. κ' πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὗρον αὐτῆ, πολλὰς δ', & μεγάλας ἀμπέλους, τελήρεις βοτρύων. ἔνθα δ' τὴν ῥίζαν ἐκείνης, ἀπέρρεε γεγὼν οἶνος διαυγὴς, ἀφ' ὧν ἐμίνετο ὁ ποταμός. ὧν δ' & ἰχθῦς οὐ αὐτοῦ πολλοὺς ἰδεῖν, οἵους μάλιστα & τὴν χροιὰν κ' τὴν γεῦσιν ὁμοιοτάτους. ἡμεῖς γὰρ ἀφράσαντες αὐτῶν πιεῖν, κ' ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν, ἀμέλει, κ' ἀναπηδήσαντες αὐτοὺς, ὠρχούμεθα μεθύοντες. ὕστερον μέντοι ἐπιοήσαντες τοὺς ἄνθρωπους ἰχθῦς, τοὺς ἐπ' & ὕδατι ὁμιγνυμένους, σωφρονίσαμεν τὸ σφοδρὸν & οἰνοφλυγίας. τότε δὲ & ποταμὸν περάσαντες, ἦ λεπτότατος ὢν, εὐθὺς ἀμπέλων χρῆμα περίφορον. τὸ μὲν γὰρ ἀπ' & γῆς, ὁ πέλεκυς αὐτὸς, ὑπερνὴς, κ' παχύς. τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἀπ' & λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἁρπ & Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ & δακτύλων ἄκραν ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, κ' μεταξὺ ἦσαν βοτρύων. κ' μὴν κ' τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἔλιξί τι, κ' φύλλοις, κ' βότρυσι. προσηλθόντες δ' ἡμᾶς, ἠσπάζοντο, κ' ἐδεξιοῦντο, οἱ μὲν, Λύδιον, οἱ δὲ, Ἰνδικὴν, οἱ πλεῖστοι δ', τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμενοι. κ' φίλων δ' ἡμᾶς ὀνὶς ἐμισθοῦν. ὁ δ' Φιλησθὲς, αὐτίκα ἐμέθυε, κ' παρεφέρετο ἦν. ὀρχεῖσθαι μὲν γὰρ οὐ παρεῖχον & κωφὸν, ἀλλὰ ἠλάλαζον, κ' ἔδεον, ἀποκωμάζειν. οἱ δ', κ' μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. κ' δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐτοῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ & αἰδοίων ἐδέδεντο. συμφύονται γὰρ, κ' συ-

σεμ, adverso fluxu ascendi, atque ibi quidem nullum fontem inveni, sed magnas multasque vites uvis refertas: quarum cujusque ex radicibus guttæ limpidi vini fluebant, ex quibus flumen efficiebatur: in quo multos pisces colore & sapore vino maximè similes cernere erat. Ex quibus cùm aliquos piscati essemus ac comedissemus, temulenti evasimus: quos etiam præcedentes, fæce plenos inveniebamus. Sed postea re animadversa, commixtis piscibus aliis qui in aqua versantur, vini illius, unde vescuntur isti, vehementiam temperavimus. Trajecto autem flumine, quà trajici poterat, portentosas vites invenimus. Nam truncus inferior qui à terra surgit ramosus erat & crassus: superior autem mulieres erant, ab utero ferè sursum omnia perfecta habentes. Talem apud nos Daphnen describunt, quam cùm Apollo jam comprehenderet, in arborem versa est. A summis autem earum digitis exoriebantur palmites uvis pleni. Quin & capitibus pro comis inerant capreoli, & folia, & uvæ. Nos autem accedentes salutabant, & dextras jungebant: quarum aliæ Lydia, aliæ Indica, plurimæ Græca lingua loquebantur. Nos quoque ore deosculabantur, & qui osculum acceperat, illicò ebrius & mentis inops reddebatur. At fructum decerpi non sinebant, sed quum avellebatur, dolebant, & clamabant. Nobis autem commisceri gliscebant: duoque ex sociis cum illis congressi, solvi non potuerunt, sed ex pudendis connexi sunt. Statim enim coaluerunt, ac inter se radices egerunt.

θερίζοντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ πῖς ἕλιξι ἐπεπλεκόμβοι, ὅσον ἐδίπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον. καταλιπόντες δ' αὐτὰς, ἐπὶ ναυῶ ἐφύγομβ. καὶ τοῖς ἀπολφεισθεῖσι διηγύμεθα ἐλθόντες πέ τι ἄλμα, καὶ τῇ ἐπείρου τῶ [1] συμπλοκῇ, καὶ τῶ ἀμπλομιξίαν καὶ λαβόντες ἀμφορέας πιὰς, καὶ ὑδροῦσάμβροί τε ἄμμε, καὶ ὠὶ ἔ ποταμοῦ οἰνισάμβροι, καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμβροι, ἕωθεν ἀνήχθημβ ὐ σφόδρα βιαίου πνεύμαῖο. ὡὲ μεσημβρίαν ἦ, ὧν ἐπ ἦ νῆσα φαινομβήης, ἄφνω τυφὼν ἐπιχυόμβος, καὶ περιδινήσας τῶ ναυῶ, καὶ μετεωρίσας, [2] οἷον ἐπὶ σταδίας τριχιλίας, ὧν ἔπ καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημβήν, ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κλπώσας τῶ ὀθόνῶ. ἐπὶ ἦ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, οὐδὲν καθορῶμβ γῆν τινα μεγάλω ὠ τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλω κεκλαμπρυμβήν. περσπεσόντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμβροι, ἀπέβημβ. ἐπισκοπήσαντες ἦ τῶ χώρον, εὑίσκομβ οἰκεμβήν τε, καὶ γεωργυμένῶ. ἡμέρας μ̄ ἦν, ὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶμεν. νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μ̄, μείζους, αἱ ἦ, μικρότεραι, πυρὶ τῶ χρόαν περσοικοῦσαι. καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ὠ αὐτῇ, καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πλάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. τοιοῦτῶ ἦν τῶ καθ' ἡμᾶς οἰκεμένῶ εἰκάζομεν. δόξαν ἦ ἡμῖν καὶ ἐπ πορρωτέρω

runt. Iamque digiti ipsis erant palmites, & capreolis circumimplicabantur, jamjamque fructum laturi erant. Quibus relictis ad navim fugimus: quò reversi, iis qui remanserant, cum alia narravimus, tum sociorum connectionem & commixtionem cum vitibus. Sumptis exinde amphoris, aquam simul, & è fluvio vinum hausimus, ac prope eum pernoctavimus. Diluculo autem, spirante non vehementi vento, solvimus. Meridie verò, cùm non appareret ampliùs insula, turbo repentè exorsus est, qui circumvolutam, & in sublime elevatam navim, ad ter mille ferè stadia, non jam in pelagus deposuit, sed sublatam suspendit, ingruensque ventus, sinuatum carbasum impulit. Septem ergo dierum, totidemque noctium iter per aërem emensi, octava die cernimus in aëre magnam quandam terram, velut insulam lucidam, rotundam, magna luce micantem: in quam delati, portumque ingressi descendimus. Tum regionem explorantes, comperimus eam habitari, & coli. Ibi interdiu nihil cernebamus, noctu aliæ insulæ nobis apparebant, hæ quidem majores, illæ verò minores, quarum color ignem referebat. Erat & alia subtus terra, quæ urbes & fluvios, & maria, & sylvas, & montes in se continebat, quam conjiciebamus eam esse, quæ à nobis incolitur. Sed cùm vellemus ulte-

1 Συμπλοκὴν ἐ] Hæc desunt in Cod. Florent. *Bourd.*
2 Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. Idem.

ρω προελθεῖν. ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἱππόγυποι, αὐτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι. καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνίοις χρώμενοι, μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τριπίφαλοι. μόγις δ' ἂν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν στοχάσαιτο. ἐσὶ γὰρ μεγάλης φορτίδος ἰσῆ, ἔκφυσιν τῶν πτερῶν, μακροτέρων καὶ παχυτέρων φέρουσι. τούτοις δὴ τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται ἐπιτετραμμένοις τὴν γῆν, εἴ τις ἀνθρώπου ξένου, ἄλλην ὡς τὰ βασιλέα. καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δ', ἰδόμενος, καὶ λαβὼν τὸ σολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη ὑμεῖς ὦ ξένοι. τυμφησάντων δ', πῶς δὴ ἀφίκεσθε ἔφη τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὰ παρ' αὐτοῦ διηγούμεθα. καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν ἡμῖν διεξῆλθε, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὴν ἡμετέραν γῆν καθεύδων, ἀναπαυόμενος ποτέ. καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τοῦ χώρου. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἣν ἡμεῖς σελήνην, τὴν ἡμῖν καλὴν φαινομένην σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι. πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ἂν δόμενα. ὧν δὲ ἕνεκα ἐβουλήθη τὸν πόλεμον, ὃν σφίσιν τοῖς τὰ ἥλιον κατοικοῦσιν, ἅπαντα εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καθεσθήσεσθε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰ-

ulterius progredi, ab Hippogypis quos sic vocant, in quos incidimus, comprehensi fuimus. Hi autem Hyppogypi, homines sunt, qui magnis vulturibus vehuntur, illisque avibus tanquam equis utuntur. Nam magni, & ut plurimum tricipites sunt vultures. Hinc autem illorum magnitudinem discas, si dixerimus eos singulas alas, navis onerariæ malo longiores, & crassiores ferre. His igitur Hippogypis ea cura demandata est, ut terram circumvolitent, & siquem peregrinum inveniant, eum ad regem adducant. Illi nos comprehensos ad ipsum ducunt: qui ut nos conspexit, &, ex veste conjecit, Vos ô hospites, inquit, Græci estis. Ille assentientibus nobis, quomodo, inquit, tantum aërem pervagati huc deveniſtis? Et nos illi rem omnem retulimus. Tum ille inclpiens, ea quæ sibi acciderant nobis narrabat: ut ipse homo cùm esset nomine [1] Endymion, ex nostra terra in somnis raptus est, & huc delatus, regioni imperavit. Dicebat autem illam esse terram, quæ luna nobis videtur: sed bono esse animo, nullumque periculum suspicari jubebat, quoniam necessaria cuncta nobis erant adfutura. Quòd si ex animi sententia, inquit, bellum quod Solis incolis nunc infero, prosperè confecero, omnium fœliciſſimè apud me vivetis. Hinc nos interrogavimus qui essent hostes, quæ-

1 *Endymion*] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando à Luna deosculatus est, quæ in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. Senec. in Hyppolyt.

Arsit obscura Dea clarâ mundi nocte deserta
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid.

Latmius Endymion non est tibi, Luna, pudore. Cogn.

1 Ἔκφα-

ταν τ' Ἀμφοῤῥῶς. ὁ δ', Φαέθων φησὶν, ὁ τῆ τε τοῦ ἡλίου κατοικιδίων βασιλεὺς, ὥσπερ καὶ ἡ σελήνη, πολὺν ἤδη χρόνον ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξαθ' δ' ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Τῶν τε τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ πότε τὰς ἀπορωτάτας συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τ' ἑωσφόρον στεῖλαι, ἔνθα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον. ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, κωλύσει τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τ' πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῇ Ἱπποπυρμήκων. τότε μὲν δὴ νικηθέντες, ὑπ' ἀλλήλοις ἀπήλθομεν τῇ παρασκευῇ, ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δ', βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τ' πόλεμον, καὶ συγγενέλαι τὴν ἀποικίαν. ἰὼ δὴ εἴπερ τε, κοινώνησατέ μοι τῆ στόλῳ. ὅπως δ' ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τ' βασιλικῶν ἵνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δ' ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ὅτις ἔφλω ἐγὼ μεγέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ. τότε μὲν δὴ παρ' αὐτῷ ἐστιαθέντες, ἐμείναμεν. ἅμα δ' ἡμέρᾳ ἐξαναστάντες, ἐπασόμεθα. καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τὰς πολεμίους. τὸ μὲν δὴ πλῆθος τ' στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τ' μηχανοποιῶν, καὶ τ' πεζῶν, καὶ τ' ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνιον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγεθος, ἀπὸ τ' πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον. τὰ δὲ ὠκύτητος ἴσχε, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα ἀπεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τεταχθ', καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τ' ἄρκτου Σύμμαχοι, τετρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν

quæque dissidii causa. Tum ille, Phaëton, inquit, Solis incolarum rex, ille enim incolitur sicuti & Luna, jamdiu bellum contra nos gerit. Cœpit autem hæc de causa. Ego olim pauperrimis quibusque, qui erant in meo regno, collectis, coloniam in Luciferum, tunc desertum & à nemine habitatum, mittere volui. Phaëthon autem invidia commotus, transitum prohibuit, medio in itinere in Hippomyrmecibus occurrens. Tunc quidem victi, non enim apparatu æquales eramus, fecessimus. Nunc autem denuo bellum inferre, & coloniam accersere volo. Si velitis igitur, estote socii expeditionis, unumque ex regiis vulturibus unicuique, aliamque armaturam præbebo: & cras proficiscemur. Ita fiat, inquam, siquidem hæc tua est sententia. Tunc epulis ab ipso excepti, mansimus. Diluculo autem, quoniam ab exploratoribus hostes appropinquare nunciabatur, acies instructa est nobis excitatis. Quare exercitus constabat centum millibus, exceptis lixis, & machinarum fabris, peditibus & conductitiis militibus. Horum autem octinginta millia erant Hippogypi, & eorum qui à Lachanopteris vehebantur, viginti millia. Avis etiam hæc est maxima, oleribus undiquaque loco pennarum hirta. Quæ verò ex his velociores erant, pennas habebant lactucæ foliis maximè similes. His vecti Cenchroboli, & Scorodomachi ordinantur. Venerunt etiam à Septentrione auxiliares copiæ, Psyllotoxotæ numero triginta millia, Anemodromi quinquaginta millia. Ex his quidem Psylo-

Ψυλλοτοξόῃ), ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονῃ. ὄθεν καὶ τὴν ὠφέλειαν ἔχουσι. μέγεθος τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δὲ Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δὲ ὑπὸ τῶν ἀέρα ἄνω τῶν πτερῶν. ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς, τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις περιζωσάμενοι, καλαύροπας τοῖς ἀνέμοις, καθέζονται ἐπὶ, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη. τὰ πολλὰ δὲ οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν, ἑπτακισμύριοι, Ἱπποβάρεοι δὲ, πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ εἶδον. οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα. τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα ἔδει αὐτῶν ἐλέγχθαι. αὕτη μὲν ἦν Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή. κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων. μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρπεροί. ὑφάσμασι δὲ φολιδωτοῖς πάντες, ἑρμίνοις. τὰ γὰρ λέπη τῶν ἑρμίνων συρράπτοντες, ποιοῦσι τὰ ὑφάσματα. ἄῤῥηκτον δὲ ὄντως γίνεται καὶ ἥρμοσε τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας. ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά. ἐπὶ δὲ παιεῖς ἴοι, ἐτάξαντο ὧδε. τὸ μὲν δεξιὸν κέρας, εἶχον οἱ Ἱπποπόδαι. καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων. καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν. τὸ δὲ εὐώνυμον, οἱ Λαχανόπτεροι. τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς [1] ἕκαστοι. τὸ δὲ πεζὸν, ὅσον μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας, ἐτάχθησαν δὲ ὧδε. διάκενα παρ' αὐτοῖς πολλὰ, καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων

lotoxotæ in magnis pulicibus equitant, unde & appellationem habent. Pulicum verò magnitudo est circiter duodecim elephantorum. Anemodromi autem sunt pedites, & sine pennis in aëre feruntur. Modus autem quo feruntur talis est. Succingunt talares tunicas, quibus velorum instar sinuatis, tanquam naves aguntur. hi autem in præliis plerumque sunt peltati. Dicebantur autem ab his stellis quæ Cappadociæ imminent, adventuri Struthobalani numero septuaginta millia, Hippogerani quinquaginta millia. Hos ego non vidi, quia non venerunt. Ideo neque ipsorum naturas describere ausim: etenim portentosa & incredibilia de his dicebantur. Et is quidem erat Endymionis exercitus. Omnium armatura eadem. Fabales erant galeæ: magnæ autem apud illos & duræ sunt fabæ. Loricæ squameæ, ex lupinis omnes, Loricas enim ex consutis lupinorum siliquis conficiunt. Lupini autem siliqua, tanquam cornu ibi nascitur infragilis. Scuta, & enses sunt quales Græcorum. Vbi verò sese obtulit occasio, sic in aciem instructi sunt. Dextrum cornu, Hippogypi tenebant, & rex, circa se optimos quosque habens, inter quos nos etiam eramus. Lævum Lachanopteri. Medium auxiliarii utique singuli. Peditatus autem circiter sex millibus myriadum constabat: qui sic in aciem instructi sunt. Aranex apud illos multæ ac magnæ sunt, Cycladibus insulis unaquæque mul-

[1] Ἕκαστοι] Angl. ὡς ἐκάστοις ἐδόκει. Bourd.

ἴππους μείζους. τούτοις ὑφέστησε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τοῦ Σελήνης, καὶ τοῦ ἑωσφόρου ἀέρος. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον ἐπέπλησαν, ἐπὶ τούτοις παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Νυκτερίων ὁ Εὐδιανακτίδου. τρίτος αὐτός. τῶν δὲ πολεμίων, τὸ μὲν εὐώνυμον, εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες. καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαίθων. θηρία δὲ ἦσι μέγιστα, ὑπέπλεφε, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι παραπλήσια, πλὴν τοῦ μεγέθους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ διπλεθρον ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν. ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκάνωπες, ὄντες καὶ αὐτοὶ ἀμφὶ πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κάνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι. μεθ' οὓς τούτους, οἱ [1] Ἀερονάρδακες. ψιλοὶ πάντες. καὶ πεζοί. πάλαι μάχιμοί γε καὶ αὐτοί. πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγάθεις. ὁ γλαγεὶς δὲ ἐπολίζων ἀντέχειν ἐδύνατο. ἀπέθνησκε δὲ, [2] δυσωμίας πάσης αὐτίκα τοῦ τραύματος ἐπιγιγνομένης. ἐλέγοντο δ' [3] χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι τὸ πλῆθος μύριοι. ὠνόμασται δ' Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόρασι, δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τοῦ ἀσπαραγίου. πλησίον δ' αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστηκαν, ὃς ἐπιψαύουσι αὐτοῦ οἱ τοῦ Σείριον κατοικοῦντες, πενταμυριάδες μάλιστα. τούτοις ὑφῆκε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τοῦ Σελήνης, καὶ τοῦ ἑωσφόρου ἀέρος. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον ἐπέπλησαν, ἐπὶ τούτοις παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Νυκτερίων ὁ Εὐδιανακτίδου. τρίτος αὐτός. τῶν δὲ πολεμίων, τὸ μὲν εὐώνυμον, εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες. καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαίθων. θηρία δὲ ἦσι μέγιστα, ὑπέπλεφε, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι παραπλήσια, πλὴν τοῦ μεγέθους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ διπλεθρον ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν. ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκάνωπες, ὄντες καὶ αὐτοὶ ἀμφὶ πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κάνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι. μεθ' οὓς τούτους, οἱ [1] Ἀερονάρδακες. ψιλοὶ πάντες. καὶ πεζοί. πάλαι μάχιμοί γε καὶ αὐτοί. πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγάθεις. ὁ γλαγεὶς δὲ ἐπολίζων ἀντέχειν ἐδύνατο. ἀπέθνησκε δὲ, [2] δυσωμίας πάσης αὐτίκα τοῦ τραύματος ἐπιγιγνομένης. ἐλέγοντο δ' [3] χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι τὸ πλῆθος μύριοι. ὠνόμασται δ' Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόρασι, δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τοῦ ἀσπαραγίου. πλησίον δ' αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστηκαν, ὃς ἐπιψαύουσι αὐτοῦ οἱ τοῦ Σείριον κατοικοῦντες, πενταμυριάδες μάλιστα. τούτοις ὑφῆκε

multò major. Has jussit intexere medium aëris, quod à Luna in Luciferum diffunditur. Quod ubi primùm fecerunt, campumque straverunt, in eo pèditatum instruxit, cui præerat Nycterion Eudianactis filius. Tertius ipse. Hostium autem lævum cornu tenebant Hippomyrmeces, inter quos medius Phaëthon. Bestiæ autem sunt maximæ, alatæ, formicis nostris assimiles, excepta magnitudine. Harum maxima duorum erat jugerum. Non solùm autem qui ipsis insidebant, sed etiam ipsæ maximè cornibus pugnabant: & horum quinquaginta ferè millia esse dicebant. In dextro autem collocati sunt Aëroconopes quorum quinquaginta ferè millia erant, omnes sagittarii, magnis culicibus insidentes. Post hos autem Aërocordaces, expediti quidem illi ac pedestres, verùm bellicosi: nam raphanos ingentes eminus vibrabant, quibus qui fuerat percussus ne paulum quidem resistere poterat, & fœtore ulceri protinus superveniente moriebatur. Nam sagittæ malvæ veneno delibutæ dicebantur. Hos juxta constituti Caulomycetes armati, cominus pugnantes, numero decies mille. Dicuntur autem Caulomycetes, quoniam scutis quidem fungeis utebantur, hastilibus verò asparagorum virgultis. Collocati sunt prope ipsos Cynobalani quinquies mille, quos Sirii canis incolæ ipsi miserunt. Et

1 Ἀερονάρδακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκέρκες. Bourd.

2 Δυσωμίας] Angl. δυσωδίας. Idem.

3 Χρίειν] Vt in Nigr & in Tox. Bourd.

κιχίλιοι. καὶ ἦσαν ἄνδρες κυνοσφάλαιροι, ἐπὶ βαλάνων πλεόντων μεγάλων. ἐλέγοντο δὲ κἀκείνων ὑστερίζειν τὴν συμμαχίαν, ὅς τι δὴ οἱ Γαλαξίαι μετεπέμποντο σφενδονῆται, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι. ἀλλ' οὐκεῖνοι μὲν, ἡ μάχης ἤδη κεκραμένης ἀφίκοντο, ὡς μήποτε ὄφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, ὅλῃ ὅλως παρῆσαν. διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτη μὲ καὶ Φαέθων ἐπῆλθε δυσκολίη. συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ἀγωνίσαντο ἑκατέρωθεν οἱ ὄνοι, τύπτοις γὰρ ἀπὸ σκελαπτῶν χρέωντο, ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν δεξιὸν μέρος τῶν Ἡλιωτῶν, αὐτίκα ἔφυγεν ὅλῃ ἐς χεῖρας δεξάμενοι τοὺς Ἱπποπύγους. καὶ ἡμεῖς εἱπόμεθα κτείνοντες. τὸ δὲξιὸν δὲ αὐτῶν, ὁμοίως δὲ ἐπὶ τὸ ἡμέτερον δεινοῦμεν. καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκάνωπες διώκοντες, ἄχρι αὐτοὺς τοὺς πεζούς. ὁσταῦθα δὲ κἀκείνων ἐπεβοηθούντων, ἔφυγεν ἐπικλίνοντες, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἦθοντο τοὺς ἐπὶ τοῦ δεινοῦμεν σφῶν νενικημένους. τὸ δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲ ζῶντες ἁλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπηρεῖτο. καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥεε. πολὺ μὲ ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε καὶ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου δὲ ἡλίου, φαίνονται. πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν καταίσσειν, ὡς τε μὴ εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιαῦτα πολλὰ καὶ πάλαι ἄνω γένοιτο, ὅμηρος ὑπέλαβεν αἷμα ὗσαι Διὸς ἐπὶ τοῦ δὲ Σαρπηδόνος θανάτου. ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τροπαῖα ἐστησάμεθα· τὸ μὲν, ἐπὶ τῇ ἀραχνίων τε πτερομαχίᾳ. τὸ δὲ τῇ ἀερομαχίᾳ, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἀρτι δὲ τῶν γινομένων, ἠγγέλθη

Et hi canina facie homines, alatis glandibus invecti pugnabant. Dicebant autem posteriores venire aliquos ex commilitonibus, funditores scilicet, quos ex Galaxia advocaverat, & Nephelocentauros: qui commisso prælio advenerunt. At utinam nunquam venissent. Sed funditores non venerunt omnino. Quare iratum illis Phaëthontem, igne regionem vastasse ajunt. Et is quidem Phaëthontis exercitus erat. Postquam verò signa erecta sunt, & utrorumque asini ruditu constrepuêre, nam his tubicinum loco utuntur, congressi pugnarunt. Tum lævum cornu Heliotarum protinus aufugit, quia venientes ad manus Hippogypos non sustinuit: quos secuti interficiebamus. Interea verò dextrum illorum cornu, sinistrum nostrum superabat: quum etiam egressi Aëroconopes ad pedites usque insequebantur, qui opem hîc ferentibus illis, declinantes fugerunt, & maximè quum devictum. Latus lævum senserunt. Illis in fugam insignem conversis: multi vivi capti sunt, multi etiam cæsi, quorum sanguis fluebat, multus quidem in ipsas nubes, ita ut colore rubro inficerentur, & apparerent quales apud nos occidente sole cernuntur: multus etiam in terram stillabat: ita ut conjicerem, num tale quid olim in cœlo contigisset, quum in morte Sarpedonis Iovem sanguine pluisse Homerus existimavit. Posteaquam fugatis illis reversi sumus, duo trophæa statuimus, unum pedestris pugnæ in telis aranearum commissæ, alterum aëriæ in nubibus confertæ. His modò peractis, nunciatum est

ab

ἐπὶ τὰ σκοπῶν οἱ Νεφελοκέντταυροι, προσιλαύοντες. ὡς δὲ ἤδη πρὸ μάχης ἐλπὶν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα ἀξιοθέατον, ἐξ ἵππων πλεόντων, καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι. μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον [1] ἐκ Ῥοδίων Κολοσσὸς ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω. τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν, οὐκ ἀνέγραψα, μὴ τῷ καὶ ἄπιστον δόξῃ. τοσοῦτον ἴσθι. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ Διὸς ζωδιακῆς τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν αὖθις ἐπίεσιν. αὐτοὶ δὲ ἀφηνιάσαντες, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς σεληνίταις, ἀτάκτοις ἅμα τὴν δίωξιν καὶ τὰ λάφυρα διεσπασμένοις. καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν. αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ τελευταῖα τὸ ὀρύγειον αὐτῆς κτίσμασιν. ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν δρακόντων πεδίον ὑφασμένον. ἐμὲ δὲ, καὶ δύο πιὰς τῶν ἑταίρων, ἐξώγρησαν. ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων. καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' οἰκείων ἵστατο. ἡμεῖς μὲν δὴ ἀπηγόμεθα ἐς τὸ ἥλιον αὐτημερόν, τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες δρακόντιοις δεσμοῖς. οἱ δὲ, πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν. ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς δι' ἧς ἥλιος πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος, λίθων διαλῶν νεφελωτῶν. ὥστε σαφῆς ἔκλειψις ἡ σελήνης ἐγεγόνει. καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ, πᾶσα κατείχετο. πιεζομένῳ δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας, ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ

ab exploratoribus Nephelocentauros adventare, quos Phaëthonti ante prælium advenisse oportuisset. Hi quum adfuerunt, spectaculum incredibile præbuerunt, ex equis alatis, & hominibus compositi. Magnitudo hominum erat ex dimidio corpore sursum quanta Rhodii Colossi: equorum verò, quanta magnæ navis onerariæ. Multitudinem ipsorum equidem non scripsi, ne cui incredibilis videatur, tanta erat. Præfectus illis erat Zodiaci Sagittarius. Vbi autem devictos amicos cognoverunt, nuncium Phaëthonti miserunt, ut rediret. Tum ipsi instructa acie irruerunt in Selenitas turbatos, & ab hostium fuga inconditos, & ad auferenda spolia dispersos, quos omnes in fugam vertunt, adeoque regem ipsum ad urbem usque persequuntur, ejusque quam plurimas aves conficiunt. Avulserunt etiam trophæa, totumque campum ab araneis contextum decurrerunt: me quoque duosque ex sociis vivos ceperunt. Iamque & Phaëthon aderat: & sub illis alia trophæa statuerunt. Nos autem ipso die ad Solem deducti sumus, manibus à tergo araneæ segmento illigatis. Hi civitatem non obsidere decreverunt: sed reversi medium aëris vallaverunt: ita ut non amplius radii Solis ad Lunam pervenirent. Duplex autem erat murus, nubeus, ita ut Lunæ manifesta defectio facta fuerit, & continua nocte tota oppressa. Quare pressus Endymion, misit legatos qui orarent ut hoc ædificium de-

[1] Τῶ Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίω. Bourd.

[1] Λ'

σφᾶς ἐξιοῦσιν ἐκ σκότου βιοτεύοντας. ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους πλέσειν, καὶ συμμαχος ἕσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν. καὶ ὁμήρους, ἐπὶ τούτοις, δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, χολοῦνται δὶς συλλησίας, τῇ πρωτερείᾳ μὲν, ὀδὺν παρέλυσαν τὸ ὀργῆς. τῇ ὑστερείᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις. καὶ πάδε συνῆκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι αὐτῶν Σελλινίται καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τῷ καθελοῦσι μὲν τὸν Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὸν σελλίνην ἐσβάλλειν. ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ἀντὶ ὧν ἔφασαν χρημάτων. τοὺς δὲ Σηλλινίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τάς τε ἄλλας ἀστέρας. ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις. συμμαχεῖν δὲ τῇ ἀλλήνῃ, ἤν τις ἐπίῃ. φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἑκάστους ἔτους τὸ βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους. καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους. τῷ δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸ Ἐνδυμφόρον, κοινὴν πειεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸ βελόμενον. ἐγγεγράφαι δὲ πὰς συνῆκας στήλη ἠλεκτρίνη, καὶ ἀναπῆξαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης, καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος. Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο. οὖλος δὲ τὸ τεῖχος καθῃρέθη, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὸν σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἠσπάζοντο μὲν δακρύοντες, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν ἐμοὶ γάμον τὴν ἑαυτοῦ παῖδα. γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. demolirentur, nec sinerent se in tenebris versari. Quod ut consequeretur, promittebat se tributa persoluturum, belli socium futurum, nec ampliùs bellum illaturum. Insuper & obsides offerebat. Phaëthon autem & socii bis convocato concilio, primò quidem in ira perstiterunt, postremò sententiam mutarunt. Ac pacis conditiones hujusmodi fuerunt. Fœdus inierunt Heliotæ & horum socii cum Selenitis eorumque sociis, hac lege ut Heliotæ vallum dejiciant, neque posthac Lunam invadant, statutoque precio captivos reddant. Selenitæ verò ut stellas alias liberas dimittant, arma non amplius Heliotis inferant: vicissim autem opem ferant, siquis invaserit: tributum verò quotannis pendat rex Selenitarum regi Heliotarum, decies mille roris amphoras, & de suis decies mille det obsides: missa verò ad Luciferum colonia fiat communis, & qui volet, aliorum sit particeps. Tum fœdera columnæ electrinæ insculpantur, medioque in aëre in confiniis erigatur. Ex Heliotis fidem dederunt Pyronides, Therites, & Phlogius: ex Selenitis, Nyctor, Menius, & Polylampes. Facta est pax istiusmodi. Confestim murus eversus est, nosque captivos reddidêre. Vbi ad Lunam reversi sumus, cùm socii tum Endymion ipse nobis obviam venerunt, & cum lachrymis salutarunt. Atque hic quidem rogabat, & ut apud se maneremus, communique colonia uteremur, & mihi filium (nam apud ipsos mulieres nullæ sunt) nuptui collocaturum pollice-

ἐγὼ δ' ἡδέως ἐπιθύμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀπαμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δ' ἔγνω ἀδύνατον ὂν πεῖσαι, ἀπέπεμπε ἡμᾶς, ἑπτὰς ἐπιθεὶς ἡμέρας, ἃ δὴ ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ σελήνῃ, κατενόησα, καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βάλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γίνεσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων. γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται. καὶ δὴ ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἂν πέντε καὶ ἑκκαίδεκα ἔτων ὦσι, γαμεῖ δ' ἕκαστος. ἀπὸ δ' τούτων, γαμεῖ αὐτός. κύουσι δ' οὐκ ἐν τῇ νηδύι, [1] ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις. ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνει ἡ κνήμη. καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀναπεμφθέντες, ἐξάγουσι νεκρά. ὀκνέοντες δ' αὖθις ὡς τὰ ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιῶσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τὰς Ἕλληνας ὀκνεῖν ἥκειν τὸ γαστροκνημίας τὄνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀπὸ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δ' τούτου ἄλλο διηγήσομαι. γίνεται ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώποις, οἱ καλέονται Δενδρῖται. γίνεται δ' τὸ τρόπον τοῦτον. ὅταν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτέμνοντες, ἐν γῇ φυτεύσωσι. ἐκ δ' αὐτοῦ, δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός. ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα. ὁ δὲ καρπὸς, ἔστι βάλανοι πεχαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν δὲ πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς, ἐκκαλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα ῥᾴστου εὐθέτως ἔχουσιν. οἱ μὲν, ἐλεφάντινα. οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα. καὶ ἅμα τούτοις ὀχοῦνται, καὶ πλησιάζουσι ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος,

licebatur. At ego nequaquam parui, sed dimissionem in mare popolci. Is verò ut cognovit se non persuasurum, nos septenis diebus convivio exceptos dimisit. Quæ autem interim dum apud Lunam commorabar, animadverti nova, & incredibilia, hæc narrare volo. Primùm quidem illi ex mulieribus non gignuntur, sed ex maribus: masculis enim nuptiis utuntur: ac neque nomen mulieris omnino norunt. Quare ad quintum & vigesimum usque annum quisque nuptum datur: exinde nuptum accipit. Concipiunt non in ventre, sed in suris. Concepto fœtu, crus crassescit, tandem suo tempore præcidentes, mortuos educunt: tum expositos illos ad ventum hiantes, vitæ tradunt. Atque inde mihi ad Græcos venisse videtur illud gastrocnemiæ nomen, quod apud illos ventris loco sura concipit. Sed aliud hoc majus dicam. Genus hominum apud illos est, qui Dendritæ dicuntur. Hi hoc modo nascuntur. Dextrum hominis testiculum in terra plantant: ex eoque exoritur arbor maxima, carnea, ceu priapus, habetque ramos, & folia, fructus verò sunt cubitales glandes: quas quum maturæ fuerint, decerpunt, & ex iis homines excludunt. Pudenda autem habent appositicia, quidam eburnea, pauperes verò lignea, quibus coëunt, & conjugibus miscentur. Postquam autem senuerit aliquis, non moritur, sed in fumum resolutus aër

1 Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Iosephus Acosta Historiæ Indicæ cap. 38. lib. 4. Marc.

2 Περι-

ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή. ἐπειδὰν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ἐπιθῶσιν ἐπὶ τῶ ἀνθράκων. πολλοὶ δὲ περὶ αὐτοῖς εἰσιν ὑπὸ τῆς αἴρας πετόμενοι. ἐπιωμένων δὲ, [1] περιπεπεδεμένοι, ὥσπερ δὴ περιτρέφεσθαι, λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώμενον κνῆσον, καὶ ἐλαιοῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν, ἀὴρ ἐκθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεὶς, ὥσπερ δρόσον. οὐμὴν οὐρεῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν. ἀλλ' οὐδὲ πέτρην, ἥπερ ἡμεῖς. ἀλλ' οὐδὲ τῶ σωμάτων οἱ παῖδες [2] ἐν ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ὑπὸ ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τῶ γαστροκνημίων. ὀπίσω γὰρ εἰσὶ τετριμένοι. καλὸς γὴ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν πᾶσα φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ. τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶ κομητῶν ἀστέρων, τουτέστιν, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν. ἐπεδήμησαν γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ χλοερὰ φύσει, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας οὐ τοὺς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγαὶς ἐκφὺς αὐτῶν, κερμὸν ἐκπέφυκε μακρὸν, ὥσπερ οὐρὰ, ἀκλαστος ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίῳ ἀναπίπτοντι, οὐ κατακλωμένη. ἀπομύττονται δὲ μέλι θριμύτατον. κἀπειδὰν ἢ [3] ποιῶσιν, ἢ γυμνάζωνται, γάλακτι τῶν τὸ σῶμα [4] ἀλείφουσιν, ὥστε καὶ τυρὸς ἀπ' αὐτῶ πήγνυται, ὀλίγῳ δὲ μέλιτι ἐπιτίξαντες. ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κερμάτων πάνυ λιπαρὸν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ

aër fit. Cibus eſt omnibus unus. Nam ſuper accenſi ignis prunis ranas aſſant, quæ apud ipſos magno numero in aëre volitant: quibus aſſatis, velut ad menſam circunfuſi, evaporatum ex illis fumum lambunt, & epulantur. Ac tali quidem cibo aluntur. Potus eſt aër in calicem expreſſus, qui liquorem roris inſtar ex ſe reddit. Non mingunt autem, nec egerunt, neque ea qua nos parte perforati ſunt. Neque pueri natibus rem obſcœnam præſtant, verùm poplitibus ſupra ſuram, ubi perfoſſi ſunt. Pulcher apud illos habetur, qui calvus eſt, & depilis: ſed comatos abominantur. Contrà quàm apud eos qui cometas ſtellas inhabitant: nam comatos pulchros exiſtimant. Quidam enim advenerunt, qui nobis illorum mores narrarunt. Barbam autem paulum ſupra genua producunt: nec in pedibus ungues habent: at unicus illis eſt digitus. In ſpeciem caudæ braſſica cujuſque natibus innaſcitur, prolixa, ſemper virens, quæ & reſupino cadente non frangitur. Mel acerrimum emungunt: qui ſiquando vel labori, vel exercitationi incubuerint, lacte totum corpus oblinunt, ita ut modico melle inſtillato, caſeus ex eo coaguletur. Oleum ex cepis exprimunt pingue admodum & unguenti inſtar, odoratum. Multas vites habent aquæ feraces: uva-

1 Περικεδεδέντες] Angl. περικεδεζόμενοι. Bourd.

2 Ἐν ταῖς πυγαῖς] Caſtius, ſi quid in execrando tali ſcelere, Angl. C. ὑπὸ ταῖς ἰσχίοις. Idem.

3 Ποιῶσιν] Τ' ποῶσιν. In Mſ. *Idem.*

4 Ἀλείφουσιν] Mſ. & Cod. Angl. ἰσχύουσιν, aliter tamen legit Interp. *Idem.*

a Πο-

ϕῦ μᾶλλον τὸ βοτρύων, εἰκὼν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ ἐπειδὰν ἐμπέσωσιν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε ὡσεὶ ἡμᾶς καταπίπτειν ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μὲν γαστρὶ, ὅσα πήρας χρῶνται, πήπτας ἐν αὐτῇ, ὅσαν δέονται. ἀνοίκτη γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστι. ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἡπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅπ διασπᾶν ἔντοσθε, καὶ λάπιδός ἐστι. ὥστε καὶ τὰ τεγνᾶ ἐπεισὰν ῥιγῶσιν, ἐς τωὐτὸν κατοδύναι. ἐσθῆς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή. τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ, ὑφαντή. πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. καὶ ἐργάζονται τὸ χαλκὸν ὕδατι κατορύξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. οἵδε μέντοι τὰ ὀφθαλμῶν, οἵας ἔχουσι, ἀκριβῶς μὴ εἰπεῖν, μὴ τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου. ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ. τοὺς ὀφθαλμοὺς παντοιοτρόπους ἔχουσι. καὶ ὁ βουλόμενος ἐξελεῖν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττεσθαι ἐς ἂν ἐθισθῇ ἰδεῖν. ὅταν δὲ ἐσθίωσιν, ὁρᾶν καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολείποντες, παρ' ἄλλων χρῆσθαι ὁρῶσιν. εἰσὶ δ' οἳ καὶ πολλοὺς κεκτῆσθαι ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ δὲ ὦτα, πλατάνου φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῆς βαλάνου. ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι. καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην. κρήτηρα μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ὃ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταπέσῃ τις, ἀκριβῶς πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων. ἐὰν δὲ εἰς τὸν κρατῆρα ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἀκρώρεις. τότε καὶ τὰς οἰκείας ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα. εἰ δὲ κἀκεῖνοι με εἶδον, οὐκ ἔτ' ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν.

uvarum autem acini sunt veluti grando. Ac mihi videtur, diruptis uvis illis in nos grando cadere, quum ventus irruens vites concusserit. Ventre tanquam facculo utuntur, eique quicquid opus habent, indunt. Nam illis aperiri, rursus claudi potest. Neque in illo intestinum ullum, aut hepar apparet: sed solummodò intus est villosus, & hispidus: ita ut pueruli quum rigent, in eum subeant. Amictus divitibus quidem vitreus mollis: pauperibus verò æneus, contextus. Nam ea loca æris sunt feracia: quod illi aqua maceratum, ut lanam carpunt. Quales autem habeant oculos, dicere vereor, nequis ob rei absurditatem, mentiri me putet. Attamen etiam hoc dicam. Oculos exemptiles habent: quique vult suos exemptos servat, dum iis ad cernendum opus habeat: quos quum reposuit, cernit. Multique propriis amissis, alienos mutuantur, & cernunt. Quique multos reconditos possident, illi divites sunt. Aures iis sunt platani folia, præter quam iis qui formantur ex glandibus. Illi enim soli ligneas habent. Porrò miraculum aliud in regia vidi. Super puteo non admodum alto positum est speculum maximum. Et qui in puteum descenderit, audit omnia quæ apud nos dicuntur in terris. Qui verò in speculum conspicatus fuerit, civitates omnes, gentes omnes videt, ac si omnibus interesset. Tunc familiares omnes, omnemque patriam vidi: an verò & illi me viderint, satis exploratum non habeo.

Qui

ὅστις δὲ μὴ πιστεύσει ταῦτα ἔχειν, ἀν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, ἐπιστήσει ἂς ἀληθῆ λέγω. τότε οἳ δὴ ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες, ἀνηχθημεν. ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν ἑρμαϊκήν. ἃ πάντα ἐν τῇ κοίτῃ κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππόγυπας χιλίους, ὡς ἀπὸ μυρίων ἄχρι τριάκοντα πεπαχυσόμενον. ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας Χώρας παρημείψαμεν, κατέσχομεν δὲ καὶ τὴν εὐσφόρον ἄρτι συνοικιζομένην. καὶ ἀποβάντες, ὑδρώσασθαι μέλλοντες. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸ Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ ἐποιούμεθα τὸν ἥλιον, ἐν χερσὶ τὴν γῆν ἐκπλέοντες. ἐν δὲ ἀπεσήμαινεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἐπείρων ἐπιθυμούντων. ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐφαίνετο μέντοι πλοῦτος χώρων εὐδαίμων τε, καὶ ποίνα, καὶ εὐυδρίαι, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστή. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς, οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες ἐκ τῆς Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ἐπὶ τὰ ναῦν. καὶ καθέντες σωτῆρας, ἀπεχώρησαν. ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπελαλύκεισαν. πλούσαντες δὲ τὸν ἑπόμενον νύκτα, καὶ ἡμέραν, ὡδὶ ἐπέρασαν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἣν τὰ κάτω ἄλλοι διέχοντες. ἡ δὲ πόλις αὕτη, κεῖται μεταξὺ τῶν Πλειάδων, καὶ τῶν Ὑάδων ἀέρος. μεσηνοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ὠρμήσαμεν. λύχνους δὲ πολλοὺς ἀνεζευγότας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἄλλῃ τῇ λιμένος ἀμφιβεβηκότας. τοὺς μὲν, μικροὺς, καὶ ὠχροὺς εἰπεῖν, πένητας. ὀλίγους δὲ τοὺς

Qui autem hæc ita se habere non credet, siquando illuc ipse se contulerit, me vera dixisse cognoscet. Tum salutato rege, ejusque aulicis, navi conscensa solvimus. Cæterùm munera mihi dedit Endymion, vestes quidem vitreas duas, æreas autem quinque, lupineamque panopliam, quæ omnia in ceto amisi. Misit & nobiscum Hippogypos mille, qui nos quingentis stadiis deducerent. Inter navigandum, multas quidem etiam alias regiones prætерlapsi sumus: Appulimus verò ad recens conditam apud Luciferum civitatem, ubi ad hauriendam aquam descendimus. Hinc Zodiacum ingressi, solem à sinistra prætergressi sumus, terræ margini adnavigantes. Non enim descendimus, quanquam id socii magnopere expetebant. Sed non permisit ventus: quanquam videbamus regionem fœcundam, pinguem, irriguam, multorumque bonorum plenam. Porrò Nephelocentauri, hi videlicet qui Phaethonti meruerant, nos conspicati in navem devolarunt: sed cùm fœdus initum didicissent, abierunt. Et jam Hippogypi discesserant. Cæterùm cùm navigassemus sequenti nocte, ac die, circa vesperam pervenimus ad Lychnopolin, quam vocant: jam iter nostrum ad inferiora secantes. Hæc autem urbs sita est in medio Plejadum, & Hyadum aëre, Zodiaco utique inferior. Ubi cùm descendissemus, hominem quidem nullum invenimus, sed lucernas multas circumcurrentes, & in foro, & circa littus deambulantes, alias quidem parvas, & ut ita dicam pauperes, paucas verò magnas & potentes, splen-

μεγάλων, καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπρὸς, καὶ εὐειφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς, καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηνθ. καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι. καὶ φωνὴν ἀφιέμενοι ἠκούομεν, καὶ ἡδὺν ἡμῖν ἠδίκουν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν. ἡμεῖς δ', ὅμως ἐφοβούμεθα. καὶ ὅτε διέπνευσαν, ὅτε ὑγιῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. δεῖπνα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει ἐποίηνθ. ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς ἠκούνθ, ὀνομασὶ κλῆσιν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, κατεδικάζετ' ἀποδρᾶναι, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν. ὁ δ' θάνατός ἐστι σοβοῦθαι, παρεσπῶντες δ' καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῆ λύχνων ἀπολογισμῶν, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐφοβοῦνθο. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα. καὶ σφόδρα παῦτ' αὐτὸν, τοῦ τ' κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην, ὅπως ἔχοιεν. ὁ δὲ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν δὴ νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν. τῇ ἐπιούσῃ δ', ἀράμενοι, ἐπλέομεν πλησίον τ' νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐνθαυμάσαμεν. ὑ μὴν τοι ἐπίπλημεν αὐτῆς. ὑ γὰρ ἦν τὸ πυῦμα. βασιλεύῃ μέντοι αὐτῶν Κόρανος ὁ Κοττυφίωνθ. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους θ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τ' Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν. γῆ δ' ὐδαμοῦ, πλὴν νέφη τὰ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐτὰ δ', [1] πυρώδεις ἤδη, καὶ ὑπαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δ' περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντ θ θ πνεύματ θ, καὶ σαινιζόντ θ, ἐπὶ τὴν θαλατταν

splendidas admodum, & illustres. Domus illis, & lychneones seorsim cuique suppetebant, & nomina ceu homines habebant: easque vocem emittentes audiebamus, nullamque injuriam nobis inferebant, imò ad hospitium invitabant. Attamen metuebamus, nec quisquam nostrum, apud illas cœnare, aut dormire ausus est. Palatium autem illis in media urbe est extructum, ubi per totam noctem sedet earum princeps, unamquamque nomine compellans. Quæcunque non paret, ad mortem condemnatur, ut aciei desertrix: extingui mors illis est. Ibi nos astantes, ea quæ fiebant, considerabamus, simulque lucernas respondentes audiebamus, causasque dicentes cur serò venirent. Hìc lucernam nostram agnovi, eamque alloquens scisciabar, quomodo se haberent res domesticæ, eaque mihi omnia narravit. Itaque ibi noctem illam commorati, postridie solvimus, ac prope nubes navigavimus. Hic vila urbe Nephelococcygia, mirati fumus: in eam tamen non descendimus, quia ventus non sinebat. Rex illorum est Coronus filius Cottyphionis. Tum memini Aristophanis poëtæ, viri sapientis & veridici, cui frustra non credideris in his quæ dixit. Tertia autem ab hac die Oceanum jam manifestè videbamus: terram verò nusquam, nisi aërias illas, quæ jam ignceæ ipsæ & micantes mihi videbantur. Quarta verò die circa meridiem molliter aspirante aura & subsidente, in mare de-

1 Πυρώδεις] Angl. πυρείδεις. Bourd.

κρατήσωμεν. ὡς δὲ ἔδωκεν ἐψαύσαμεν, ἰσωμένου ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιήμεθα. καὶ ἀποῤῥίψαντες, ὑνήχθημεν. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθῆ τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ὄρχη κακῶν μειζόνων γίνεσθαι πολλάκις ἡ ἀπὸ τοῦ βέλτιον μεταβολή. καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, ὡς ἀνέχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία, καὶ κήτη. πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος. ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ ὡς πολὺ περαιτέρω τῆς θαλάττης, ἀφρὸν τε ἀφιεκλυζόμενον, καὶ τὰς ὀδόντας ὑποφαίνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους. ὀξεῖς δὲ πάνυ, ὥσπερ σκόλοπας. καὶ λοβοὺς, ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλοις ἀσπαζόμενοι, καὶ προσλαβόντες, ἐμένομεν. τὸ δὲ, ἤδη παρῆν. καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ἡ μέντοι ἔφθη σωθεῖσα τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ λαβὸν τὸ δρεπανοειδὲς ἡ ναῦς εἰς τὸ ἔσω διεξέπεσεν. ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἐωρῶμεν. ὕστερον δὲ αὐτὸ ἀναχανόν, εἴδομεν κήτος μέγα, καὶ πάντη πλατύ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει οἰκεῖν. ἔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ πλοίων ἴσια, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστία, καὶ φορτία. καὶ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος, ἣν κατέπιεν συνιζάνουσα. ὕλη δὲ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἐώκει πάνυ ἐξειργασμένῃ

deponimur. Vt verò aquam attigimus, mirum quantopere lætaremur & gauderemus, unde ex iis quæ ſuppetebant omnibus cœnam exhibuimus, cumque tranquillum & placidum eſſet mare in id ad natandum nos projecimus. Videtur autem plerumque mutatio in melius majorum malorum eſſe principium. Nam bidui tantùm navigatione peracta cùm tertius illuceret dies, verſus orientem ſolem repente videmus beluas, & cete: multa etiam alia. Ex quibus unum maximum erat omnium mille circiter & quingentorum ſtadiorum magnitudine. Adveniebat hians, ac jamdiu mare perturbans, ſpumaque circunfuſum, ac dentes exerens, phallis noſtris multò longiores, omnes inſtar pali acutos, & inſtar eboris candidos. Itaque nos ultimum vale viciſſim dicentes, & amplexantes præſtolabamur. Illud verò jam aderat, & nos abſorbens cum ipſa navi deglutivit. At dentibus non confregit priùs quàm per eorum raritatem intro navis decidiſſet. Poſtquam intus fuimus, primùm erant tenebræ, nihilque videbamus. Tandem eo hiante videmus cetum ingentem, undiquaque latum, altumque, civitatis capacem, quæ incolarum decem millia capere poſſet. In medio quoque parvi erant piſces, aliæque multæ beluæ conciſæ, naviumque mali, & anchoræ, hominumque oſſa, & onera. Circa medium verò, & terra, & colles erant, ut conjicio, ex eo quem abſorpſerat limo, accumulati. In his innata erat ſylva, arboreſque omnigenæ, oleraque accreverant, omniaque cultis agris erant ſimi-

νοις. ἀθέμιτος ὢν τῆς γῆς, στάδιοι ἀφηκόσιοι καὶ τετρακόσιοι ἦσαν. ὧν ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντας. τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ἐδακρύομεν. ὕστερον δὲ ἀναστήσαντες τοὺς ἑταίρους, πλοῖον μὲν ναῦν ὑστερησείξαμεν. αὐτοὶ δὲ πυρεῖα σωτρίψαντες, καὶ ἀναλαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐπεμήσαμεν. παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἐχθύων. καὶ ὕδωρ ἐκ τοῦ ὄρους ἐφορῶντες εἴχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἀναστάντες, εἴποτε ἀναχαίνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ πόντους. καὶ δὴ ἠθαυμάζομεν, φερόμενοι αὐτοῖς ὠκέως πανταχοῦ μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐδεδέμεθα τῇ ἀφετηρίᾳ ἐκπνεόμενοι, λαβὼν ἐκ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὸν ὕλον, διασκεψόμενος τὰ πάντα βουλόμενος. ὅπου δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, ὧρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή. καὶ μετ' ὀλίγον, καὶ πέφυκε πολλὰ, καὶ σήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀφυγῶς. ἔνθα δὲ ἐκ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πορρωτέρω. καί τινα καὶ ἄπωλιν ἐκάζομεν. ταχυδρομοῦντες δὲ βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μῆλα σφύδρα πολλὰ νεμομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτῶν διοχετεύουσιν. ἠθάνατοι δὲ ἄρα, καὶ φοβηθέντες, ἔφημεν. κἀκεῖνοι δὲ τοιοῦτόν τι ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς πάσχοντες, ἄτακτοι παρεμένουσιν. χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πόθεν ἔφη, τὸ ἁλίκον διαμένουσιν, ἢ ἄνθρωποι δυσχαῖς, ἡμῖν ὁμοπαθήσοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, similia. Circuitus terræ ducentorum & quadraginta ſtadiorum erat. Erat etiam videre, marinas aves, laros, & halcyones in arboribus nidificantes. Ac tum plurimum flevimus. Tandem cùm ſociorum animos erexiſſem, navim fulcivimus: ipſique accenſo ex attritis ſilicibus igne, ex iis quæ aderant cœnam paravimus. Appoſitæ ſunt multæ omnigenum piſcium carnes, & aquam ex Lucifero allatam adhuc habebamus. Sequenti die excitati, ſiquando hiaſſet cetus, nunc montes, nunc cœlum duntaxat, ſæpe verò inſulas conſpicabamur. Etenim eam ad omnem maris partem velociter ferri percipiebamus. Poſtquam autem huic manſioni fuimus aſſuefacti, aſſumptis ſeptem ſociis, omnia luſtrandi ſtudio, per ſylvam ambulabam. Nec dum tota quinque ſtadia emenſus, Neptuni quoddam ſacellum inveni, quemadmodum declarabat inſcriptio: nec multò poſt, ſepulchra multa, deſuperque cippos, juxtaque fontem aquæ limpidæ. Quinetiam latratum canis audivimus, eminuſque apparuit fumus, unde domum ibi eſſe conjiciebamus. Itaque greſſum accelerantes offendimus ſenem & adoleſcentem, qui valdè alacriter ſulcum faciebant, in eumque aquam è fonte derivabant. Ergo læti ſimul, ac territi conſtitimus. Pariter & illi, ut conſentaneum erat, muti aſtiterunt. At tandem aliquando Quinam eſtis ô hoſpites? inquit ſenex. Vtrum ex marinis Diis eſtis, an infœlices homines nobis ſimiles? Etenim nos qui ſumus homines in terris olim enutriti, marini nunc

καὶ συμπλέομεν τῷ τοιούτῳ τέρατι, ἐφ' ὃ ἥκομεν, ἀκριβῶς εἰδότες. πεθύμενα μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. ὡς δὲ ταῦτ' ἐγὼ εἶπον. καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες ὦ πάτερ ἐσμέν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. ὡς ἐληλύθαμεν δὲ νῦν, βυλόμενοι μανθάνειν τὰ σὰ τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνετο. δυσίμως δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἦγαγε, εἴ τι ὀψορμοῦμεν, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι σὺ τῶνδε κατείργμεθα τῇ ὕλῃ. ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὸν σεαυτοῦ τύχαν, ὅστις ὢν, καὶ ὅπως δύσοργος ἐσῆλθες. ὁ δὲ, ἐκ τοῦτο μὲν ἔφη ἐρεῖν, ὑδὲ πρόσθεν παρ' ἡμῶν, πρὶν ξείνων τῶν παρόντων πεπυθέσθαι. καὶ λαβὼν ἡμᾶς, ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν. ἐπεποίητο δὲ αὐτόρκη. καὶ σύδαδας ἐκαθέζετο. καὶ τάλλα ἐξήρτυτο. ὡς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. κἀγὼ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὰ ἐν τῷ ἀέρι πάλιν, καὶ τὰ πόλεμον, καὶ τάλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως. ὁδὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς τὰ μέρη τὰ καθ' αὑτὸν διεξῆλθε, λέγων, τὸ μὲν ἡμῦ εἰμὶ ὦ ξένοι Κύπριος. ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεὼς μεγάλης, ἣν ἐπὶ τόπου τοῦ κήτους ἁλαλευμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δ' ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὴν

sumus, & cum hac qua continemur bellua fluctuamus, nec quid simus, satis novimus: periisse quidem videmur, sed vivere credimus. Ad hæc ego, Et nos inquam, ô pater homines advenæ novi sumus, pridie cum navi ipsa deglutiti. Accessimus autem studio discendi quo modo ea se habeant, quæ in sylva sunt, etenim magna densaque videbatur. Deus autem aliquis ut verisimile est nos adduxit, ut te viso sciremus nos hac in bellua non solos esse incluſos. Sed tuam ipsius fortunam nobis edissere, quisnam sis, & quo pacto huc introiveris. Ille verò, Non priùs dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quàm hospitio excepti præsentibus bonis fruamini: simulque nos acceptos in ædes duxit, quas sibi idoneas construxerat, in iisque toros ædificarat, aliaque instruxerat. Cùm autem olera, & glandes, pisceſque apposuisset, præterea etiam vinum infudisset, postquam saturi fuimus, rogabat quid nobis accidisset. Cui omnia ordine exposui, scilicet tempestatem illam, & quid in Insula contigisset, tum navigationem in aëre, bellumque & cætera quò usque in cetum ingressi sumus. Is verò summopere miratus, res suas vicissim explicabat, geaere quidem, hospites, ajebat ille, sum Cyprius. Verùm è patria cum hoc filio quem videtis, cumque multis aliis famulis, ad mercaturam profectus, in Italiam, navi magna, quam in ore ceti dissolutam fortè vidistis, mercibus variis onusta navigabam. Atque ad Siciliam usque feliciter navigavimus: Indeque vehementi vento abrepti, tertia die in Occa-

Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν. ἔνθα τῇ κήτει ἐμπεσόντες, καὶ αὐτανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τὰ ἄλλα ἀπολωλότων, διεσώθημεν. διέψαντες δὲ τὰς ἑπείρους, καὶ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνι διειλημμένοι, τυτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι, καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη. καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἄδιστος οἶνος γίνεται. καὶ τὸν πηγὸν δὲ ἴσως εἴδετε καθαίρετε καὶ ψυχρότατον ὕδατος. δεῦρο δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνιθας μὲν θηρεύομεν τοὺς εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν, ἐξιόντες ἐπὶ τὸ βραχύτατον τοῦ ἁλός, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὲν καὶ λίμνη ὑπὸ πόρρω ἐστὶν ἁλμυρὸν, σταδίων ἑκατὸν τὸν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ὧν ἡμεῖς νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ξυναπηγασάμην. ἔστι δὲ ἡμῖν ἐπὶ τοῦ κατὰ πόστους τοῦτο τὸ, ἑπτὰ, καὶ ἕκατοστὸν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἴσως φέρειν δυνάμεθα. οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἢ γὰρ ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσὶν ἐν τῇ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια, καὶ ἑῳαῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυόπον, καὶ κερκοδοσπόσωπον, μοχλικὸν, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ ἑσπέρια πλησίον, καὶ τὸ δεξιὸν τεῖχος, Τετρωμορμόδητες. τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες. τὰ δὲ κάτω, θοίναις χαλεώτατοις. ἦπιον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Κυνοκέφαλοι, συμμεμιγμένοι τε, καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὸν δὲ μεσόγειαν, νέμονται Παγουρίδαι, καὶ Πιττό-

Oceanum delati sumus, ubi cetum nacti, unà cum navi comitibusque absorpti, mortuis aliis, nos duo evasimus. Sepultis autem sociis, erectaque Neptuno æde, vitam hanc vivimus, olera colentes: vescimur autem piscibus & glandibus. Magna verò, ut vides, est sylva, viteisque multas habet, ex quibus jucundissimum vinum oritur: & fortè fontem optimæ & frigidissimæ aquæ vidistis. Lectum frondeum facimus, copiosum ignem succendimus, involantes aves aucupamur, & vivos pisces piscamur in belluæ branchia egressi: ubi lavamus, siquando velimus. Quinetiam non procul est stagnum salsum, ambitu viginti stadiorum, quodvis piscium genus continens, in quo namus, & navigamus in parva scapha quam ipse compegi. Annus autem ex quo absorpti fuimus, hic est vigesimus septimus. Cætera autem forsitan tolerare possemus: sed vicini nostri, & accolæ vehementer difficiles sunt, & molesti, inhumani & agrestes. Numquid, inquam ego, alii quoque ceto insunt? Multi, inquit ille, hospitibus sævi, ac visu deformes. Nam occidentalem & extremam sylvæ partem Tarichanes incolunt: gens anguillarum aspectu, carabea facie, bellatrix, audax, crudivora. Latus ad dextram aliud Tritonomendetes tenent, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus verò felibus: aliis utique minùs injurii. Lævum verò Carcinochires, & Cynocephali fœdere & amicitia inter se juncti. Mediterraneam denique regionem Paguradæ, & Pfitto-

ποδες, γένος μάχιμον, ἐ δρομικώτατον. τὰ ἐῶα ἦ τῶν αὐτῶν πρόμαχα, τὰ πολλὰ μέν, ἔρημά ἐστι, συσπαλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως ἦ παῦται ἐγὼ ἔχω, φόρον Ψιττοπόδων ὑποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντηκόσια. τοιαύτη μέν ἡ χώρα ἐστίν. ἡμᾶς ἦ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. πόσοι οἷ ἅπαντες εἰσί; φαίης ἂν τῶν χιλίων. ὅταν ἦ τινα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν ἔφη, πλὴν ὅσα τῶν ἐχθύων. ἀκὴν ἔφην ἐγὼ, ἄρας ἂν ἔχοι λέγειν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀνοπλοις, καὶ γε ἀνοπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀβλαβῶς τὸ λοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἁπλοῦντες ἐπὶ ναῦν, παρεσκευαζόμεθα. αἰτία ἦ ἦν πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, ἦ φόρου ἢ σὺν δικαίᾳ ἢ ἀδίκῳ. καὶ δὴ οἱ μέν, ἔπεμπον, τὸ δασμὸν ἀπαιτοῦντες. ὁ δὲ, ὑπερφρονικῶς ἀπεκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. ἐφάνη δὲ οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκιντάρᾳ, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο, μὴ πολλῶ χρόνῳ ὑπήκοοι. ἡμεῖς ἦ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον πρὸ ἐστάξαντες ἀνδρῶν πέντε, καὶ ἑκάστην. ἔρρετο ἦ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπιδοῦν ἔδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπαίσασθαι. ἢ ὅτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς. καὶ ἡμεῖς ἦ, καὶ αὐτοὶ, πίπτε ἢ ἑκάστη τ ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ ἢ ὁ Σκίνταρος, ἢ ὁ παῖς αὐτῷ, συνεστρατεύοντο, ἠμυνόμεθα. καὶ συμμίξαντες ἡμῖν, καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος ἦ τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, καὶ

podes, genus bellicosum, cursuque velocissimum. Sed quæ ad Orientem versus ipsius beluæ os sita sunt, multa quidem deserta sunt, ut quæ mari proluuntur. Ego tamen hæc teneo, vectigal pendens Psittopodibus, ostrea quingenta quotannis. Et regio hæc hoc modo se habet. Est autem operæ precium ut prospiciamus quomodo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione vivemus. Quot inquam ego, omnes hi sunt? Plures, inquit, quàm mille. Quænam verò ipsorum sunt arma! Nullis, inquit, nisi piscium ossibus utuntur. Igitur, inquam ego, nobis optimè cedet si cum illis pugnemus, ut pote armatis cum inermibus. Si enim ipsos superabimus, posthac intrepidè locum hunc incolemus. Quæ ut probavimus, ad navim reversi, accingebamur. Belli autem futura erat hæc causa, quòd tributum non penderetur. Instante jam pacti tempore, miserunt illi tributi petitores. Hic verò superbè respondens, nuncios persequutus est. Primùm igitur Psittopodes, & Paguradæ Scintharo, sic enim vocabatur, irati, magno tumultu irruerunt. Nos verò adventum suspicantes, positis quinque & viginti virorum insidiis, foris illos expectabamus. Iis verò qui in insidiis erant præscriptum erat, ut insurgerent, ubi prætergressos hostes vidissent: quod etiam fecerunt. Nam erecti à tergo ipsos cædebant. Nos etiam ipsi, viginti quinque numero (etenim Scintharus, ejusque filius una militabant) obviam venimus, congressique animo, viribusque decernebamus. Denique conversos in fugam, ad suas usque

πεδιάξαμεν, ἄχρι ἐπὶ τὰς φωλεάς. ἀπέθανον ἓξ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα, ἓξ ἡμῶν ἕν, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης, τρίγλης πλευρᾷ ἀμφαρὲς τὸ μετάφρενον. σκεύεσι μὲν οὖν τῷ ἡμέρᾳ, καὶ τῇ νυκτὶ, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν Δελφῖνος ἀνακτίσαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι, παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμυς, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Κωνοκέφαλοι. τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομενδῆται, τῷ ἡσυχίαν ἦγον, ἑκατέροις συμμαχεῖν ἀπαρεύμενοι. ἡμεῖς δὲ, ἀθρόοι πεπτώκοντες αὐτοῖς ἐπὶ τὸ Ποσειδώνιον, ἀθρόοι ἐμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος, ὥσπερ τὰ σάλπιγγα. τρεψάμενοι δὲ αὐτὸς ἅτε γυμνῆτας, καὶ κουφοδιάξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοὐλοιπὸν ἐπαπορεῖμεν τῇ γῆς. καὶ μετ' ὀλίγον κήρυκας ἀπεστείλαντες, νεκρούς τε ἀπῃτοῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει ἀνιέσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χρησάντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδητῶν. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γινόμενα, ἀμφαμάξιτες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπιλαβόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν, τῶν πολεμίων τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, καὶ πολλὰ γυμνασίοις τε ἐκαινοπρεπέσι χρώμενοι, καὶ ἀμπλακήσεσθαι, καὶ τὸ καρπὸν συγκομιζόμενοι τῶν ἐκ τῶν δένδρων. ἐν ὅλῳ, ἐώκεμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ ἐν ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν δὴ ἐν μήνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸ τοιοῦτον. τῷ δ' ἑπτακαιδεκάτῳ μηνὶ, πέπλησμένοις, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἀνοίξιν, ἅπαξ

que latebras insequuti sumus. Cæsi sunt ex hostibus centum & septuaginta, è nostris unus, & gubernator, tergum triglæ costa perfossus. Die igitur & nocte illa in prælio mansimus, & trophæum statuimus, arida spina Delphini suspensa. Postridie alii etiam re cognita adfuerunt. Dextrum quidem cornu Tarichanes, quos Pelamus ducebat: lævum Cynocephali, medium Carcinochires tenebant. Nam Tritonomendetes quiescebant: neutri parti faventes. At nos circum Neptuni templum illis obvii facti, magno cum clamore manus conseruimus, & ut antra solent, cetus resonabat. His in fugam versis, ut pote qui essent expediti, & in sylvam abactis, postmodum terra potiti sumus. Nec multò post missis præconibus cadavera sustulerunt, & de ineunda amicitia compellarunt. Sed visum non est fœdus cum illis percutere: quin postera die eos aggressi, omnes funditus cecidimus præter Tritonomendetes, qui ut vidêre quæ contigerant, dilapsi per ceti branchias, in mare desilierunt. Igitur regionem ingressi, jam hostibus vacuam, postea sine metu habitavimus, palæstris & venationibus nos exercentes, vineas colentes, decerptumque ex arboribus fructum comportantes. Denique similes iis fuimus, qui in magno carcere, unde nulla spes effugii, concluſi, deliciis & voluptatibus indulgent. Quam vitæ rationem annum & menses octo exegimus. Sed noni mensis die quinta, circa secundam oris apertionem (hoc enim uno-

quoque anni tempore semel faciebat Cetus, ita ut ex apertione, anni tempora conjiceremus) circa secundam, inquam, apertionem, & clamor multus, & tumultus audiebatur, veluti exhortantium nautarum, & remigantium. Quibus turbati, ad belluæ os prorepsimus, stantesque intra ejus dentes aspiciebamus omnia. Spectaculorum quæ vidi inusitatissimum, hoc fuit, homines nimirum magni, dimidii stadii statura, qui magnis insulis tanquam triremibus navigabant. Et quanvis sciam me non verisimilia narraturum, dicam tamen. Insulæ erant non admodum altæ, sed longæ, singulæ centum stadiorum ambitu: in quibus ex viris illis circiter viginti & octo navigabant. Horum aliqui utrinque insulæ lateribus insidentes ordine remigabant, cupressis magnis unà cum suis frondibus, tamquam remis. Pone autem ad ipsam puppim, ut videbatur, gubernator in colle alto stabat, gubernaculum æneum, unius stadii longitudine regens. Ad proram verò, ex his quadraginta circiter armati pugnabant, hominibus, præter comam, omnino similes: hæc enim ignis erat, & ardebat, adeò ut galeis non esset opus. Pro velis verò ventus ingruens in sylvam, quæ plurima cuique inerat, sinuabat illam: & quò vellet gubernator insulam deferebat. Præfectus autem ipsis instabat, ipsi verò confestim ad remigium movebantur, quemadmodum longæ naves consueverunt. Primùm igitur duos aut tres videbamus: postremò sexcenti apparuerunt: qui inter se dissidentes bellum, prælium-

ἐξ δὴ τοῦτο κατ' ἐκεῖνο ὥραν ἐκφῆναι ἐπειδὴ τὸ Κῆτος, ὥστε ἡμᾶς σαφῶς τὰς ἀνοίξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας, ὡσεὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ὡς τύφῳ ἀνοιχθὲν, ἄφνω βοὴ τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. παρεκελεύετο δὲν. ἀνερπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου. καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων, κατεθεώμεθα ἅπαντα. ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων ἀδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους ἐς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων ἐφεστηκότας, ὥσπερ ἐπὶ τριήρων. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων. λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, καὶ πάνυ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἐκφῆναι τὸ περίμετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τὸ ἀνδρῶν οἰκείων ἀμφὶ τὰς εἴκοσι, καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τὰ νήσου κεκλιμμένοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλοις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῇ πρύμνης. ὡς εἰδέκη, κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ ἑστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, σταδίου τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῇ πρῴρας, ὅσον πεντηκοντόργυιον ἀπολισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάνυ ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ, πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο. ὥστε μὴδὲ κράνων ἐδέοντο. ἀπὸ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπέπλωτο τῇ ὕλῃ, πολλὴ οὖσα ἐκ τύχης, ἐκόλπου τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, οἷ ἐβούλετο ὁ κυβερνήτης. κελεύσεις δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς. καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. τὸ μὲν οὖν πρῶτον, δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ συνεμάχουν. πολ-

Mul-

λαὶ μὲν ὧν ἀντέπεσον σφισὶ σφόδρα ἀλλήλοις. πολλαὶ δὲ καὶ ἐνέβαλλον ἀλλήλαις. καὶ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπέλυον. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρῴρας πεπηγμένοι, πᾶσαν ἐπιδεικνυντο σθένους ἐπιμελούμενοι, καὶ ἀκαιρίαν. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐνέβαλλον ἀλλήλοις ἐπῤῥίπτοντες. οἱ δὲ, ἐμπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὰς νῆσον. ἔσαλλον μύοις, καὶ ἐπέτρωσκον ὀστέοις τε ἀμφοτέρωθεν, καὶ ἀπόγγοις πλεθρικοῖς. ἦρχε δὲ τούτων, Αἰολοκένταυρος. ὁ δὲ, Θαλασσοπότης. καὶ μάχη αὐτοῖς ἐμπέπτωκε, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα. ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τῶν Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἂν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ ἓξ πεντήκοντα, καὶ σκάτον ἓν ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. καὶ τὰ λοιπὰ, πρύμναν κρουσάμενοι, ἔφυγον. οἱ δὲ, μέχρι πόρρω διώξαντες, ἐπειδὴ ἐσπέρα ἦν, πρὸς πόλεμον ἐτράποντο πρὸς τὰ νεώρια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι σὺν ἐλάττοσι τῶν ἑπτακοσίων. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ Κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνασκευάσαντες. ἐκείνῳ μὲν δὴ τῇ νυκτὶ ἔσχε τὸ θηρίον κυλίεσθαι, ἐξάψαντες αὐτῷ τὰ δόκιμα, καὶ ἐκ ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, καλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτῷ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι,

Multæ quidem oppositis proris contritæ sunt, multæque dissolutæ submersæ sunt. Aliæ confligentes fortiter certabant, neque facilè ab invicem solvebantur. Nam qui in prora instructi pugnabant, omnem incessendo & cædendo industriam ostendebant: & nemo vivos capiebat. Ac pro ferreis rostris magnos polypos invicem connexos jaciebant, qui sylvæ complicati Insulas tenebant. Percutiebant etiam & vulnerabant ostreis, quorum unum currum impleat, & spongiis magnitudine jugeris. His autem præerat Æolocentaurus. Illis vero Thalassopotes. Quibus ob prædam orta est pugna: nam Thalassopotes dicebatur multos Æolocentauri delphinum greges abegisse, ut audire erat ex mutuis exprobrationibus, & ex eo quòd nomina regum inclamabant. Tandem vicerunt qui ab Æolocentauro stabant, & insulas circiter centum & quinquaginta submerserunt, & tres alias cum viris ipsis ceperunt: at reliquæ collisa puppi fugerunt. Quas ubi paulùm persecuti fuissent, sub vesperam ad naufragia reversi, plurima obtinuerunt, suasque res receperunt: nec pauciores quàm octoginta insulas submerserunt. Tum insularis pugnæ trophæum in capite Ceti statuerunt, suspensa una ex hostium insulis. Illa igitur nocte circa belluam demorati sunt, alligatis ipsi navium retinaculis, factaque statione ad anchoras. Nam magnis, vitreis, & validis anchoris utebantur. Postridie cùm supra cetum sacra fecissent, suosque ibi sepeliviſſent,

καὶ ὥσπερ παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν ναυμαχίαν γενόμενα.

læti, & ut pæana canentes, abierunt. Hæc sunt quæ insulari in pugna acciderunt.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

HISTORIÆ VERÆ LIBER SECVNDVS.

Ὁ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρειν ἐμὲ τὸν ὀσμὴν τοῦ κητέος δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν δύναιτο. καὶ τὸ μὲν ἀρχῆθεν, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξαντι καὶ τὰ δεξιὰ τοίχου, ἀποδρᾶναι. καὶ δρῶμεν, διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ ἐσελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, ὑδὲν ἠνύομεν, δι' ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην κατοῦσαι διέγναμεν. ἔστιν γὰρ ἂν τὸ Κῆτος ἀποθανεῖν. εἰ δ' τοῦτο δύναιτο, ῥᾳδίως ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. δρῶμεν δὲν ἀπὸ τῆς ἀρχαίου ἐκπίομεν. καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀπεκάθητο εἶχε δὲ καιρόν. ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐνάτῃ συνίεμεν αὐτὸ νοσοῦν. δρᾷ τρόπον γάρ ἀνέχασκε. καὶ ἔστε ἀναχάνοι, τὸν στόμα ἔνυε. δεκάτῃ δὲ, καὶ ἑνδεκάτῃ, τέλεον ἀπενεκρώθη, καὶ δυσώδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ, μόγις συνήσαμεν ὡς εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὑποσηρίξειε τοὺς γόμφους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καὶ καταπλακῆναι σὺν νεκρῷ αὐτῷ ἁπάλλαξ. ὅτου δὴ τὸ στόμα μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος. τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μ, ἤδη τεθνηκός. ἡμεῖς δ'

Ixinde cùm illam vitæ rationem ferre non possem amplius, illiusque mansionis me tæderet, quærebam quanam arte nobis exitus pateret. Ac primùm nobis visum est effosso parietis dextro fugam tentare. Sed cùm pertundere cœpissemus, & ad quinque progressi stadia nihil effecissemus, à fossione destitimus: sylvam verò incendere decrevimus, ut sic Cetus moreretur: quod si fieret, facilis egressus nobis futurus esset. Itaque initium incendii ab extremitate duximus: at ille dies septem totidemque noctes se uri non sensit. Octava tandem ac nona illum ægrotare intelleximus: quum ignavius hiabat, quum siquando hiaret, statim os comprimebat. Decima denique & undecima mortuus est, & fœtuit. At duodecima vix sensimus nos periclitari ne in cadavere concluſi moreremur, nisi quis dentes molares suffulciret, ita ut fauces non ampliùs præcluderet. Ita verò ore magnis trabibus diducto, navim parabamus, tum plurimam aquam, tum alia necessaria imponendo. Gubernator futurus erat Scintharus. Postera die jam mortuus erat Cetus, quum retractam navim,

ἀπολύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' ἧς ἡμεσωμήσαμεν ἀφεσαγόντες, ὡς δὲ ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμᾳ κατηνέχθημεν εἰς τὴν θάλατταν. ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὴν νῆσον. καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτὴ δ' ἀφ' τὸ πρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, νηνεμία γὰρ ἦν, τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς δὴ ὡς τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπαντῶμεν, καὶ θαυμαζόμενα. καὶ τὸ σύμπαν ἡσυχάσαντες, ἐξαμιλλώμενοι. καὶ ἡμέρας μέν τινας ἐπλέομεν, δύκρητου αἴσης χρώμενοι. ἔπειτα βορέης σφοδρὸς ἐπνεύσας, μέγα κρύος ἐγένετο. καὶ κατ' αὐτὸ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος. οὐκ ἐξεπιπλῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς βάθος, ὅσον ἐς πεντακοσίας ὀργυιάς. ὥστε καὶ ἀνεβαίνομεν, ἀμφιέσει ἐπὶ δὲ κρυσταλλῳ. ἐπιμένοντι δὲ δὲ πνεύματος φέρειν ἐδυνάμεθα, τοιόνδε τι ἐπινοήσαμεν. ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος. σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι κατάλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἡμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀναπαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς. ἐξέκομεν δὲ ἀναρύτοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, ἀφεσπλέοντες, καὶ τὴν ναῦν πηγνῦσαν ἀναπάσαντες, καὶ πεπίσαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ ἀφηνιῶς, ἐπὶ δὲ πάγυ διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἁλία τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο. καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. πλύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ ἀφησηέχθημεν. ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες, ἐπιλελοίπει γὰρ ἤδη, καὶ δύο ταύρους ἀγελίης κρατησάμενοι, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταύροι ἦσαν, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς,

vim, & per raritatem dentium deductam, & explicatam, in mare demisimus. Tum consenso dorso factisque ibi juxta trophæum Neptuno sacris, post tridui moram, quarto die, quia placidum erat mare, discessimus. Hîc nos in multa navali prælio devictorum cadavera incidimus & impegimus, quorum corpora metiti mirabamur. Posteaquam autem temperato cœlo utentes, aliquot dies navigavimus: ortus est vehemens boreæ flatus, unde adeò magnum frigus, ut totum mare concreverit, non in superficie modò, sed in quadringentarum ulnarum profunditatem, ut egressi super glaciem curreremus. Sed cùm perseverantem ventum ferre non possemus: tale quiddam excogitavimus: author autem consilii fuit Scintharus. Maximum antrum in aqua fodimus, in quo dies triginta mansimus ignem accendendo, & piscibus victitando, quos inter fodiendum inveniebamus. Sed ubi jam defecit commeatus, egressi navem impactam avulsimus, ac velum expandimus, perque glaciem delabentes, læviter & leniter tanquam navigantes trahebamur. Quinta autem die glacies tepore liquescebat, omniaque rursus aqua fiebant. Inde trecenta circiter stadia emensi, in parvam desertamque insulam delati sumus, unde hausta aqua, quoniam nobis jam defecerat, confectisque arcu duobus sylvestribus tauris, solvimus. Hi autem tauri non in fronte, sed sub oculis, ut vole-

bat

ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίει. μετ' ὀλίγον δὲ πολὺ δὴ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λόφνη, πλήρης ἀμπέλων. ὧν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος πάνυ συλλελεπηγὼς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος. αἱ δ' ἄμπελοι βοτρύων πλήρεις. ὁ μὲν βότρυς οἶνος, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν. ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηΐδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον δὲν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἦν ταυρέα τυρός· ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως μὲν τῷ ἐκπεσεῖν ἀπαλλαγὴν, πρὸς τῷ Ποσειδῶνος λαχεῖσα τιμὴν. μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔραις μὲν πνεούσαις ἀπεμπούσαις, λειοκύμονος δὲ ὄσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι ἐν ἁλὶ οὐδὲ γάλακτι, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρᾷ καὶ κυανῇ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνερῶπας πολλοὺς ἐπὶ τῶν πελάγους ἁλιεύοντας, ἄπαντα ἡμῖν ὁμοιοτρόπους, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν. τούτοις γὰρ φίλλινα εἶχον. ἀφ' ὧν δὴ οἱμαι καὶ ἐκαλοῦντο Φιλλόποδες. ἐθαυμάζομεν δὲ ἰόντες ἐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιπορεῖν. οἱ δὲ, καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς ἑλληνικῇ φωνῇ. ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι. μέχρι μὲν δὴ

bat [1] Momus, habebant cornua. Nec multò post in mare non aqueum, sed lacteum ascendimus: ubi alba insula vitibus referta apparebat: quæ maximus erat caseus vehementer coagulatus, ut eo postea comesto didicimus: quæque viginti quinque stadiorum longitudine constabat. Vites autem uvis scatebant, ex quibus non sanè vinum, sed lac expressimus. In media insula, templum Galateæ Nereidi sacrum extructum erat, ut inscriptio declarabat. Itaque quandiu ibi mansimus, opsonium & cibum terra nobis præbuit: potum, lac ex uvis expressum. Tyro Salmonei filia post obitum, hoc honore à Neptuno decorata, regionum harum imperio potiri dicebatur. Exactis in insula quinque diebus, sexta portum egressi sumus impellente nos aura, & tranquillo ab undis mari stante. Porrò octava die cùm non amplius in lacte, sed in aqua salsa cæruleaque navigaremus, multos homines supra mare decurrentes cernimus, corporibus & magnitudine nobis omnino similes, sed non pedibus, quos habebant suberinos: unde Phellopodes, ut puto, vocabantur: quos quum non demergi, sed supra fluctus extare, intrepideque incedere videremus, admiratione capiebamur. Illi ad nos accesserunt, & Græca lingua salutarunt: dixeruntque se in patriam Phello properare. Hi nos aliquandiu sunt co-

1 *Momus*] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. 3. eum naturam incusasse quod bobus cornua in capite non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possint ferire. Id Lucianus in Nigr. *Cogn.*

πᾶσι σωμαδιπόρων ἡμῖν ἐπιόντες. εἶτα ὑποτραπόμενοι τὸ ὀδὸν, ἐδάδιζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο. πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν σπεύδοι ἔπλωον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ τραχυτάτου Φελλῶ κατοικημένη. πόρρωθεν δ', καὶ μᾶλλον ὑπὲρ δεξιᾶς πάντες μείζους καὶ ὑψηλότεροι. καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο. καὶ ὑπὲρ τὴν πόλιν, μία πλατεῖα, καὶ τεταμένη, σταδίους ἀπέχουσα τοῦ ἑλάττους πεντακοσίους. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν. καὶ ἡνίκα τις αὔρα ἀφεῖσα ἐπέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα καὶ ὑώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπὸ ζεφύρου Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελώδους, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ ἀπεσέβαλεν. ἡδόμενοι δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς γῆς ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθορῶμεν λιμένας τε πολλοὺς ἐπὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε λιμνηΐδι ἐξιόντας ῥείθρῳ εἰς τὴν θάλατταν. ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μυστικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῇ ἠιόνι ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῇ κλάδῳ. ἀὴρ δὲ κῦρτος καὶ δύπνους ἐπεῖχε τὴν χώραν. καὶ αὔρη δὲ πνοὴ ἡδεῖα ἐμπίπτουσα, ῥέμβε τὴν ὕλην διεσάλευον. ὥστε καὶ ἀπὸ τῆς κλάδου κινυμένου, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσείζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μέλος καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο,

comitati à latere currentes: poſtea averſi à via, fœlicem navigationem comprecati iverunt. Paulò poſt inſulæ multæ apparuerunt. Propè quidem à læva Phello, ad quam illi feſtinabant, quæ civitas ſuper magno, rotondoque ſubere habitabatur. At è longinquo, & ad dextram magis, quinque maximæ, & excelſiſſimæ, ubi multis ignis accenſus erat. [1] Ad proram autem lata, humiliſque una, diſtans ſtadiis non minùs quingentis. Jamque propè eramus quum mirabilis quædam aura nos afflavit, ſuavis & odorata, qualem à fœlici Arabia ſpirare dicit hiſtoricus Herodotus: nam qualis è roſa, narciſſo, hyacintho, liliis, violis, præterea myrto, lauro, ampelanthe, talis odor ſuaviter nobis aſpiravit: quo dum recreabamur, & boni aliquid longis ex laboribus ſperabamus, paulatim ad inſulam acceſſimus. Hìc & portus videmus plurimos tranquillos, & magnos, fluvioſque limpidos in mare leniter ingredientes. Præterea prata, & ſylvas, & canoras aves, quarum aliæ in littoribus, multæ verò ſuper frondibus canebant. Aër lenis, & placidè ſpirans regioni circunfuſus: ac ſuaves auræ perſpirantes leniter ſylvam movebant: ita ut ex motis ramis dulces & continui cantus ederentur, ſimiles iis modulationibus, quæ in deſertis obliquis à fiſtulis reddi ſolent. Quinetiam promiſcua vox audiebatur,

1 *Ad proram*] Proditum eſt à veteribus poëtis eſſe quaſdam in Oceano inſulas ad quas poſt mortem deferuntur eorum animæ qui ſanctè religioſeque vixerint, Homer. Lucianus de luctu. *Cogn.*

1 Ηεμι-

ἀ θορυβώδες, ἀλλ' εἶα γήθοι' ἄττα
τὸ συμποσίῳ, τὸ μὲ, αὐλέοντων,
ἄλλων δὲ, ἐπαινεόντων, οἷσιν δὲ,
κρεκτεόντων ὡς αὐλὸν, ἢ κιθάρην. τούτοις ἅπασι κηλεόμενοι,
κατήχθημεν. ὁρμίσαντες δὲ τὸν
ναῦν, ἀπεβαίνομεν, τὸ Σκίνθαρον
τὸν αὐτῆ, καὶ δύο τῶν ἑπαίρων λαβόντες. ἐξιόντες δὲ ἐς λειμῶνα ὡσανθῆ, ἐντυγχάνομεν τοῖς
φρουροῖς, καὶ [1] περιπόλοις. οἱ δὲ,
δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ἦτον γὰ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός
ἐστιν, ἀνήγον ὡς τὸν ἄρχοντα. παρ' ὃν
δὴ καὶ οὐδὲν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν
νῆσος εἴη τῶν μακάρων πορευτὸν δὲ
ἐφάνη, ἄρχει δὲ ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστήμεν
τέταρτοι. ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη,
περὶ Αἴακον τὸν Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν σωθῆναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή. κατηγορεῖτο δὲ
αὐτοῦ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι. τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο.
νῦν μὲ αὐτὸν πίόμενον ἐλλεβόρου,
δοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ
ἰατρῷ. ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα,
μετέχειν τοῦ συμποσίου. δευτέρα δὲ
ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ
Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῶν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδικασε Μενελάῳ σωθῆναι αὐτὸν,
ἅ τε καὶ τοσαῦτα πονήσαντα, καὶ
κινδυνεύσαντα τοῦ γάμου ἕνεκεν. τῷ γὰ
αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας,
πλὴν τῆς Ἀμαζόνος, τῆς δὲ Μίνω-

tur, non tumultuosa, sed qualis in convivio ederetur, quum alii tibia canunt, alii laudant, nonnulli etiam ad tibiam, vel citharam saltant. Dum his demulcebamur, in portum devenimus: in quem appulsa navi, & relictis in ea Scintharo, duobusque sociis descendimus. Et cum procederemus per floridum pratum in custodes, & excubiarum circuitores incidimus, qui nos roseis coronis, quod est maximum apud ipsos vinculum, vinctos ad regem deduxerunt. A quibus in via intelleximus eam esse beatorum Insulam, in eaque regnare [2] Cretensem Rhadamanthum: ad quem adducti, stetimus in quarto judicandorum ordine. Prima causa erat [3] de Ajace Telamonio, an illi in Heroum numero esse liceat, necne. Accusabatur autem quòd furiis actus seipsum necasset. Denique multo priùs habito sermone visum est Rhadamantho, ut nunc bibiturus helleborum, Hippocrati medico Coo traderetur, exinde ad mentem reversus, heroum convivio interesset. Secunda causa amoris erat, Thesei scilicet & Menelai pro Helena contendentium, utri illa cohabitare debeat. Et eam quidem Rhadamanthus adjudicavit Menelao, ut qui tot labores exantlasset, tot pericula pro nuptiis adiisset: siquidem uxores alias, Amazonem illam, & filias Minois Theseus habebat.

1 Περιπόλοις] Angl. περιπόλεις. Bourd.

2 *Cretensem Rhadamantum*] Rhadamantus Lyciæ rex filius Iovis ex Europa Minois & Æaci frater vir justissimus: vide Virg. 6. Æn. *Cog.*

3 *De Ajace Telamonio*] Occubuit ad Trojam ut scribunt Sophocles in Ajac. & Dictys Cretens. in Histor. *Idem.*

1 Ὁ μὲν

δευτέρους. τρίτη δ' ἐδικάσθη ἡ περὶ τῆς Φιλίππου, καὶ Ἀννίβα τῆς Καρχηδονίων. καὶ ἔδοξεν ἀμείνων εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ δρόμος αὐτῷ ἐτέθη τῷ Κύρου τοῦ Πέρσου, τοῦ τετάρτου. πεμφθέντες δ' ἡμεῖς ἀφικνούμεθα. καὶ ὁ μὲ ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερὸν χωρίον ἐπεβαίνομεν. ἡμεῖς δὲ, πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. ὅτω δὲ μεζοσηπτέμβρου ἡμῖν, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἀλλοί τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁδίκιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὰ μὲ πολυπραγμοσύνης καὶ τὰ ἀποδημίας, ἐπεὶδὴν ἀποδύνωμεν, δοῦναι τὰς δίκας. τὸ δὲ νυνὶ, ῥηθὲν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιατριβέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔτυχε δὲ καὶ τῷ περὶ τὴν ἀποδημίαν τὰ ἐπιδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά. τοιοῦτον, αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἀφιππύντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἠγόμεθα, εἰς τὸ τῶν μακάρων συμπόσιον. οὕτη μὲν δὴ ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ. τὸ δ' τεῖχος σμαραγδίνου. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μαργάρυλοι κινναμώμινοι. τὸ μὲν ἔδαφος τῆς πόλεως καὶ τὰ σὸτος δὲ τεῖχος γῆ ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν, βηρύλλινοι ὠκοδομημένοι. καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μαργάριοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου καὶ κρίνου, τὸ πλάτος πηχῶν ἑκατὸν βασιλικῶν. βάθος δὲ, ὥστε νεῖν δύμφορῶς. λουτρὰ δὲ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, θάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι.

bebat. Tertia causa judicata est, utrum Alexandro Philippi filio, an verò Annibali Carthaginensi priores partes deberentur: visumque est ut præcelleret Alexander, eique posita est sedes juxta priorem Cyrum Persarum regem. Nos quarto loco adducti sumus. Tum ille nos interrogavit, cur vivi adhuc ad sacrum hunc locum veniissemus. Nos autem illi ex ordine cuncta narravimus. Tum nobis è loco paululum summotis, secum diu pensitabat, & de nobis cum assessoribus communicabat. Consederant autem ei, cùm alii multi, tum etiam Athenienſis ille Aristides cognomento justus, ex cujus sententia decretum est ut vita functi curiositatis, & peregrinationis pœnas daremus. Nunc verò, postquam præscriptum tempus in Insula mansissemus cum heroibus conversantes, inde abiremus. Terminum autem mansionis: non ampliùs quàm mensium septem præscripsit. Hinc sponte sua defluentibus coronis soluti sumus, & in urbem ad beatorum convivium adducti. Hæc urbs tota est aurea, muroque smaragdino cincta. Porrò septem sunt portæ ex solo cinamomi ligno: pavimentum civitatis, & quæ intra mœnia est terra, eburnea. Deorum omnium templa ex berylo lapide constructa sunt, in iis aræ maximæ, ex uno lapide nimirum amethysto constant, in quibus hecatombas immolant. Circa civitatem fluit amnis unguenti optimi, cujus latitudo centum cubitorum regiorum est, altitudo ad natandum commoda. Porrò balnea magnas vitreas domos habent, in quibus cinamomum uritur. Aquæ

ἀντὶ μύτου ⸗ ὕδατος, οὐ τοῖς πυέλοις ὁρόσος θερμὴ ἐστιν. ἐώθασι δὲ λεπτοῖς, ὀραχνίοις λεπτοῖς, προφυρεῖς. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν. ἀλλ' ἀναφεῖς, καὶ ἄσαρκοί εἰσι. μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἐν ἑστῶσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὸν δὲ σώματος. [1] ὁμοιότητα παρεικυῖα. εἰ γάρ μή ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαί, ἢ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς. ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, ἐν ταύτῃ. ὑμῖν δὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, ἡμῖν πάνυ λαμπρά. ἀλλὰ καὶ πρὶν τὸ λευκαυγὲς ἦλθε πρὸς ἡμᾶς, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μήτοι καὶ ὥρων, μίαν ἴσασι δὲ ἔτους. αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστι, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς πέπλεν. αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι, δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι. τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἕλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον. ἐνὸς γὰρ μηνὸς δεῖ παρ' αὐτοῖς Μινώᾳ, ὃς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυρῶν, οἱ τέττιγες ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρων φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὸν πόλιν ὕδατος μὲν, πέντε, καὶ ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιαι. μέλιτος δὲ, ἄλλαι τοσαῦται. μύρου δὲ, πεντηκόσιαι. μικρότεραι μέντοι αὗται. καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

quæ vice ros est tepidus in pelvibus: vestibus utuntur purpureis, ex tenuissimis aranearum telis. Illi corpora non habent, sed sunt impalpabiles, & sine carne. Formam autem & speciem tantùm præ se ferunt. Incorporei tamen cùm sint, stant, moventur, intelligunt, & vocem emittunt. In summa, videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. At nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus quod videt. Nam sunt ut umbræ rectæ, non nigræ. Nemo etiam senescit, sed ea qua venit ætate, permanet. Neque etiam nox apud ipsos, neque prorsus clara dies est: sed quale est sub auroram crepusculum nondum orto sole, talis lux terram habet. Vnum quoque duntaxat noverunt anni tempus. Nam apud ipsos semper est Ver, unusque ventus spirat Zephyrus. Ac locus omnibus floribus, omnibus plantis cùm mansuetis, tum umbrosis viret. Etenim vineæ duodecies ferunt, & singulis mensibus fructum edunt: malos etiam, & punicas, cæteraque pomos ter decies ferre dicunt. Nam mense, quem Minoum appellant, bis fructum producere tradunt. Frumenti vice, spicæ paratos panes in summitate, ut fungos emittunt. Fontes circum urbem sunt, aquæ quidem trecenti sexaginta quinque, mellis verò, alii totidem, unguenti quingenti, sed hi minores sunt. Flumina lactis, septem: vini, octo.

1 Ὁμοιότητα] Angl. ὀχλότητα. Aliam tamen lectionem sequutus est Interpres. *Bourd.*

1 *Sta-*

κὴ ἡ συμπόσιον, ἔξω τ πόλεως πεπόηται, ὁ τ Ηλυσίῳ κηλεμβώμ πεδίῳ. λειμὼν δ ἐτι κάλλιστος. κὴ σὲ αὐτὸν, ὕλη πυκνοτάτη, πυκνὴ, ἐπισκιάζουσα τὴς κατακειμένοις. κὴ στρωνύσι τ μ ὑπ τ ἀνθέων ὑποβεβλημένων, ἀφθονοῦσι ἡ, κὴ ἀφφέρουσιν ἔκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν ὑ οἰνοχοεῖν. τάτα γὰ ἀδὲν δέονται, ἀπ ἔτι δένδρα σφίσι τ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ἡ ἀφυγασμένης ὑάλυ. ὁ κρυπὸς δ ἔτι τέτων τ δένδρων, πτηνὰ παντοδαπὰ κὴ ζῶα κυκλοσκοῦντα, κὴ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν δ παρέλθ τις εἰς τ συμπόσιον, τραπέσας ἐν, ἡ κ δύο τ ἀκαπμάτων, ἐκπίνετ. τὰ ἡ, αὐτίκα οἴνυ πλήρη γίνεται. ὅτω μ πάντων. ἀντὶ ἡ τ στεφάνων, αἱ ἀπόδοσις, κὴ τὰλλα τὰ μεθαπὸ ὄρνεα, ὁπ τ παλαιὸν λειμῶνα ἴδις ἐρχόμενοι ἀνθολογοῦντα, κατακρύφ αὐτὰς μετ ὠδῆς ὑπερπετόμενα. κὴ μέλι κ μυελίζον ὠδί. νεφέλαι πυκναὶ ἀπαστάσασαι μύρων ὁπ τ πηγῶν, κὴ ἔ ποταμῶ, κὴ ἐπιχέασαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ῥέπουσι τ ἀνέμοι ἀποβλύζοντα, ὑπὸ λεπτὸν, ὥσπ ὄμβρον. ἐπὶ ἡ τῷ δείπνῳ, μουσικῆ τε, κ ᾠδαῖς χαλάζουσιν. ἄδει ἡ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρε ἔπη μάλιστα. κ αὐτὸς δὲ παρέστι, κ συνᾴδων κάτω αὐτοῖς, ὑπὲρ τ Ὀδυσσέα κεκακόμενον. οἱ μ δὴ χορῶι, ὁπ παίδων εἰσὶ, κ παρθένων. ἐξάρχουσι δὲ, κ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, κ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, ἡ Ἀνακρέων, ἡ Στησίχορος. ἡ γὰ ἡ τοῦτον παρ αὐτοῖς ἑώρακα μόνον, ἤδη τ Ἑλένης αὐτῇ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ ὕτος παύσωνται. ἄδονται, δεύτερος

octo. Convivium extra urbem in Elysio campo celebratur: quod pratum est pulcherrimum, & circa illud, nemus omni arborum specie consitum, umbram faciens discumbentibus: stratum autem è floribus substernunt. Omnia ministrant, & afferunt venti: præter quàm quòd vinum non fundunt: liquidem eo non indigent. Nam circa convivium sunt arbores vitreæ magnæ, summè pellucidi vitri: omniumque arborum fructus sunt pocula ex omni specie operis, & magnitudinis. Vbi autem quis ad convivium accesserit, unum vel duo pocula decerpta mensis apponit: eaque vino protinus implentur. Sic quidem bibunt. Pro sertis verò luscinias, cæteraque volucres canoras, flores è proximis pratis ore legentes, ipsos tanquàm nive, cum cantu supervolando, aspergunt. Porrò & ad hunc modum inunguntur. Nubes densæ unguentum ex fontibus, & flumine attractum, convivio imminentes, ventis sensim exprimentibus: tenuissimum quiddam velut rorem pluunt. Atque in cœna Musicæ vacant, & cantilenis, in primisque canuntur Homeri versus, ipseque adest, & supra Vlyssem discumbens cum illis epulatur. Choreæ sunt è pueris & virginibus: inter quos cantum auspicantur, concinuntque Eunomus Locrus, Arion Lesbius, & Anacreon, & [1] Stesichorus: quem Helena jam ipsi reconciliata apud eos vidi. Et postquam hi finem canendi fecerunt, succedit chorus secundus

1 *Stesichorus*] Poëta propter Helenæ vituperationem oculis captus non prius, nisi placato palinodia oblæso numine, videre potuit Lucianus Macrob. *Cogn.*

χρεὼς παρέχῃ· ὁκ κύκνων, ἢ χελιδόνων, ἢ ἀηδόνων. ἐπειδὰν ἢ ἐ ἄῤῥητοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τὸ ἀνέμων κατεργάντων. μίγνυσι ἢ δὴ καὶ ἡδονὴν τῷ συμποσίῳ ἐκεῖνο ἔχουσι, πηγαί εἰσι δύο [1] περὶ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲ, γέλωτος, ἡ ἢ, ἡδονῆς. ὁκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ὁ ἀρχῆ τ ἀνωχέως πίνουσι. ἐ τελοιπὸν ἡδέμβροι, ἐ γελῶντες, ἀφίκνυσι. βέλεσθαι ἢ εἰπεῖν ἐ τ ἐπισήμων ἄν τινας παρ' αὐτοῖς ἑωρακέναι. πάνυ μὲν τοὺς ἡμιθέους, ἐ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλὴν γε δὴ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον ἢ μόνον ἔφασκον ὁ τῷ τ ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων ἢ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, ἐ τ Σκύθην Ἀνάχαρσιν, ἐ τ Θρᾷκα Ζάμολξιν, ἐ Νομᾶ τ Ἰταλιώτην. ἐ μὴν ἐ Λυκοῦργον τ Λακεδαιμόνιον, ἐ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους. καὶ τοὺς σοφούς, ἄνω Περιάνδρου. εἶδον ἢ καὶ Σωκράτην τ Σωφρονίσκου, ἀδολεσχοῦντα μετ' Νέστορος, καὶ Παλαμήδους. περὶ ἢ αὐτὸν, ἡσυχῇ Ὑακίνθου τινὸ Λακεδαιμονίου, καὶ Θεσπιῶς Νάρκισσον, καὶ Ὕλαν, καὶ ἄλλους καλούς. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν ὁ Ὑακίνθου. τὰ πολλὰ δ' ἐδόκει ἐκεῖνον διηλεγχεῖν. ἐλέγετο ἢ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ πολλάκις ἐκκαλεῖν αὐτὸν ἐκ τ νήσου, ὡς Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλη ἀφεὶς τὴν εἰρωνείαν, ἀνωχώσας. Πλάτων ἢ μόνος ἐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ

dus ex cycnis, hirundinibus, & philomelis, quæ postquam cecinerint, jam tota sylva ventis auspicantibus resonat. Maximum autem ad lætitiam illud habent, quòd circa convivium duo sunt fontes, unus quidem risus, alter verò voluptatis: ex quibus ambobus initio convivii omnes bibunt, deinde reliquum læti ac ridentes exigunt. Cæterùm aliquos ex insignibus viris, quos apud eos vidi, recensere volo, omnes quidem [2] semideos, & qui contra Ilium militarunt, præter Ajacem Locrensem, quem solum in sedibus impiorum supplicio affici affirmabant. Ex barbaris autem utrumque Cyrum, Scythamque Anacharsim, & Thracem Zamolxin, & Numam Italum, quinetiam Lycurgum Lacedæmonium, Phocionemque & Tellum Athenienses, & excepto Periandro, sapientes omnes. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium, cum Nestore, & Palamede nugantem: circa quem erant Hyacinthus Lacedæmonius, & Thespiensis Narcissus, Hylas, aliique formosi. Videbatur autem mihi, idque multis argumentis, Hyacynthum amare. Et ferebatur Rhadamanthus illi succensere, ac sæpenumero comminatus esse, si pergeret ineptire, & nisi omissa simulatione convivaretur, se illum ex Insula ejecturum. Solus Plato non aderat, sed conditam à se

1 Περὶ] Angl. παρὰ. Bourd.

2 *Semideos*] Semidei non integri dii, neque homines sed altero parente divino, altero humano, aut semidei ratione virtutis. Tertull. quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Mediocrimi, & quidam Semones. *Cogn.*

1 H'ros

αὐτὸς ὁ τῇ ὑπ' αὐτῆ ἀναπλασθείσῃ πόλῃ οἰκεῖν, χρώμενον τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις, οἷς συνέγραψε πολιτεύεσθαι. οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε, καὶ Ἐπίκουρον, τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρὺξ. τοῦτο δὲ, ὅσπερ καὶ γαλαντοποιὸν χρῶν. Διογένης μὲν γὰρ ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τὸ πρότερον, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ὠνείδιζον, καὶ παρῄνουν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν. ἔτι γὰρ ἐλέγχου ἀπεδέοντο τὸ δόγμα τῆς ὄντως ὀρθοῦ λόγου. φασὶ δὲ καὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐκ ἐθέλοντος αὐτῷ ἐπιδοῦναι τὸ νέον ἡμίς, πρὶν τὸ πάτριον ἑαυτὸν ἐκκαθάραι. τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι. μὴ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως κατειλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἐστὶν. ἄλλως τε, καὶ τῶν ἐκ Ῥαδαμάνθυος οἴεσθαι κρίσιν εἰδυῖαν, ὅτι καὶ τὸ κελεύειν αὐτοὺς ἀπῃτηκότας. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὑπομεῖναι, ἀκολουθεῖν τοῖς ἡγουμένοις, τὸ ναυτικὸν δὲ ἐκλελοιπέναι, μὴ κατειλαμβάνειν, καὶ ἀναστρέφειν ὑπὸ μέσης τῆς ὁδοῦ. ὅτοι μὲν οὖν [1] ἦσαν ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλέα. καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. ἐπὶ δὲ συνουσίας, καὶ ἀφροδισίων, ὅτου φρονοῦσι. μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναικὶν καὶ ἄρσεσι, ὁ ὁδυμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ. μόνον δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν κατ' ἀρὰς πλησιάζειν τοῖς νέοις. καὶ μέντοι πάντας αὐτῷ ἐπιορκεῖν κατεγίγνωσκον.

se civitatem habitare dicebatur, ubi repub. & legibus, quas tulerat, uteretur. Porrò Aristippus, & Epicurus primas apud illos ferebant, cùm jucundi, hilaresque essent, & compotores suavissimi. Aderat & Phryx Æsopus, quo morione utuntur. Ac Diogenes Sinopensis, tantùm à pristinis moribus degeneravit, ut Laidem meretricem uxorem duxerit, & subinde surgendo temulentus saltet, debaccheturque. At Stoicorum nullus aderat: etenim arduum virtutis collem conscendere dicebantur. Quin & de Chrysippo audivimus, illi fas non esse priùs in insulam ingredi, quàm quartò se helleboro purgarit. Academicos venire velle dicebant, sed hærere adhuc, & considerare, quòd non satis capiant talisne sit insula, necne. Verùm ut conjicio, Rhadamanthi judicium metuerunt, ut qui vim judicandi sustulerint. Quanquam multos ex ipsis impulsos esse dicebant ad eos sequendum, qui præcesserant: sed præ pigritia defecisse, nec assequi potuisse, sed è medio itinere rediisse. Ergo eorum qui aderant, hi maximè memorabiles erant. In primis verò Achillem, & post hunc, Theseum colunt. Quod ad coitum, & Venerem attinet, ita sentiunt. Commiscentur palam, omnium in conspectu, idque cùm fœminis, tum maribus: quod haudquaquam turpe arbitrantur. Solus Socrates dejerabat, se cum adolescentibus innocenter versari, & quidem cùm omnes illum dejerare scirent;

1 Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. Bourd.

πολλάκις γὰρ ὁ μὲν Υάκινθος, ἡ δὲ Νάρκισσος, ὡμολόγουν. οἱ μὲν δή, ἠρνεῖτο. αἱ δὲ γυναῖκες, εἰσὶ πᾶσαι κομψαί, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῇ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. καὶ οἱ παῖδες δέ, παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀνταλλάττοντες. ὀλίγας δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας διεληλύθεισαν, καὶ παρελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τά τε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λίαν τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖται. ὁ δέ, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν. οἱ μὲν, γὰρ Χῖον. οἱδέ, σμυρναῖον. πολλοὶ δέ, καλοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος. ὑπὸ μὲν γὰρ τοῖς πολίταις, οὐκ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖται. ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας ὑπὸ τοῖς Ἕλλησιν. ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ τὰ ἀγνοούμενα σήμερον ἐπηρώτων, εἰ τὰ Σμύρνα εἰσὶ γεγραμμένοι. καὶ ὃς ἔφασκε πάντως; αὐτὰ εἶναι, κατεγινωσκον δὲ τὰ ἀμφὶ τὸ Ζωίλειον, καὶ Ἀριστάρχου Γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκεκλήθη, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δή ποτε ἀπὸ τῆς μήνιδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο. καὶ εἶπεν ὅς, ὅπως ἐπαλγῇ αὐτῷ; μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρότερον ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδα, ὡς πολλοί φασιν. ὁ δέ, ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ ἤδη τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ δεῖ αὐτὸν λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην. ἐώρα γάρ, ὥστε ἤδη πυνθάνεσθαι ἐδεόμην. πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. πρόσθεν γὰρ οὐ τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ. καὶ ὃς, πρόθυμως πάντα ἀπεκρίνετο. καὶ μάλιστα τὴν Ἰλιάδα, ἐπειδὴ

rent: siquidem Narcissus & Hyacinthus fatebantur, ille verò negabat. Communes sunt fœminæ omnes, neque quisquam vicino invidet: sed sunt in hac re maximè Platonici. Pueri quoque sui copiam volentibus faciunt, nihil reluctantes. Vix autem, duos tresve dies ab adventu meo præterierant, quando Homerum adivi, cùm utrique vacaret: & cùm alia scisciatus sum, tum cujas esset, dicens illud apud nos adhuc maximè controverti. Ille verò se nescire, respondit. Nam quidam Chium, alii Smyrnæum, nonnulli Colophonium arbitrantur. Ipse verò se Babylonium esse ajebat: & à suis civibus, non Homerum, sed Tigranem vocari: postea verò cum apud Græcos obses esset, appellationem mutasse. Præterea rogabam, num ab ipso scripti essent versus illi qui rejiciuntur. Ille autem suos omnes esse asseverabat. Quare Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas observationes damnabam. Vbi autem hæc abundè respondisset, iterum rogabam quamobrem ab ira poëmatis initium duceret. Sic enim, inquit, mihi nihil studio agenti in mentem venit. Tum & illud scire cupiebam, an, quod multi dicunt, Odysseam Iliade priorem scripserit. Ille verò negabat. Ipsum verò cæcum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim. Itaque veritus sum percontari. Quin idem allas sæpe agebam, ubi illi vacare viderem. Cumque illum adirem, & interrogarem, is ad omnia promptè respondebat, præsertim post-

ἀποφήναι. διὸ γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτῶ ἀπειλουμένη ὕβρεως ἀπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὀδυσσέως συνηγορήσαντος. καὶ δὴ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον, ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκπεπλεύκως τὰς ψυχῆς πάσας ἁμαρτίας. ἦν δὲ χρυσοῦς ἴλιον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐμελλέν μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐσταδιάζετο δὲ ἔτι, πότερον, Πυθαγόραν, ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μὲν τοι Ἐμπεδοκλῆς, ἠλάτο μὲ καὶ ὅτε περίεφθος. καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπλημένος. ἐμέλλε παρεδέχθη γε, καί τοι πολλὰ ἱκετεύων. ἐνίκησε δὲ ἔτι χρόνῳ, ἐνίκη ὁ ἀγών, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια καλούμενα. ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν δὴ ἄθλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων, διηγήσομαι. [2] πάλαι μὲ ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλείδης, Ὀδυσσέα περὶ τῶν ὅπλων καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἦν ἐφίλει Ἄρειός τε καὶ Αἰγύπτιος, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειὸς, ἄκλητος συνελθόντων. πεπραχθήσεται δὲ ἐπίτηδες ἆθλα παρ' αὐτοῖς. τὰ μέντοι θρόμοι, οὐκ ἔτι μεμνήμεθα τίς ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, πολὺ ἐκράτει Ὅμηρος. ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δὲ ἆθλα, ἦν ἅπασι τέφανοι, πλακοῦς ἐκ πλειόνων πτερῶν

postquam causam vicit. Nam illum contumeliæ Thersites accusaverat, quòd se in poësi esset cavillatus. At patrocinante Vlysse vicit Homerus. Eodem tempore advenit Pythagoras Samius septies mutatus, qui in tot animalibus vixit, & animæ errores consummavit. Aurea autem tota erat pars ejus dextra: & visum est, ut communi cum illis republica uteretur: & dubitabat adhuc utrum Pythagoræ, an [1] Euphorbi nomine appellandus esset. Venit etiam Empedocles ille circumcoctus, totoque corpore assatus: ac receptus non est, quanvis id multis precibus postularet. Progressu verò temporis initum est certamen quod apud illos Thanatusia vocatur. Quintum Achilles: septimum Theseus instituit. Porrò quid in totum actum sit, commemorare longum esset: verùm summam, & capita rerum perstringam. Lucta vicit Carus Heraclides, qui pro corona cum Vlysse decertavit. Pugilatu fuerunt pares Arius Ægyptius, qui Corinthi sepultus est, & Epeus unà congressi. Pancratii autem nulla præmia apud eos proponuntur. Nec ampliùs memini quis cursu superaverit. Ex poëtis, ut verè dicam, quanquam longè excellebat Homerus, vicit tamen Hesiodus. Cæterùm præmia omnibus erant corona ex pavonum plumis contexta, Tum

1 *Euphorbi*] Trojanus fuit adolescens Panthi filius fratris Hecubæ, teste Homero Il. 17. leg. Laërt. in Pythag. & Ovid. lib. 15. Met. *Cogn.*

2 Πάλαι μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλείδης] Sic vertit interpres, nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλείδης, *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fusè diximus. *Salm.*

νίων. ἅμα δὲ ἐκ τοῦ ἀγῶνος συμπεπλεσμένοι, ἠγχάνοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, λύσαντες τὰ δεσμά, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνουσιν ἐπὶ τὴν νῆσον. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδη τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸν ἐπὶ Σκείρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. οὓς ἅμα πᾶσιν ἤδη σφοῖν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐπὶ τάσσει τὸν ἥρωας ἐπὶ τὸ αἰόνιον. ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες, ἐμάχοντο. καὶ ἐνίκησαν οἱ Ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατεργασαμένου. ἐπέδυσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τὸ δεξιὸν παχύτερος πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. ἀφωπλισμένων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε. καὶ τὸ εὐσχῆμον ἄτρεπτον ἦν. ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀφείσιον, καλός τε, καὶ μέγας παραδείσους ἐν τῷ εὐφυεστέρῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἑτέρους, διελέγετο, νεκρομαθημείαν τὸν τόπον εὐφυῶς ὀνομάζων. συλλαβόντες οὖν τοὺς ἐπιτηδείους, καὶ

Tum absoluto certamine nunciatum est eos qui in impiorum loco plecterentur, ruptis vinculis, & superata custodia in insulam irrumpere. Eorum verò duces esse [1] Phalarim Agrigentinum, [2] Busirim Ægyptium, [3] Diomedem Tracium [4] & Scironem, & [5] Pityocampten. Quibus auditis Rhadamantus, ad littus Heroas componit. Ducebat exercitum Theseus, & Achilles, & Ajax Telamonius, jam mentis compos. Illi consertis manibus pugnarunt: viceruntque Heroës Achille in primis rem strenuè gerente. Fortiter se gessit & Socrates in dextro cornu constitutus, multoque fortiùs, quàm quum vivus adhuc apud Delium pugnaret. Nam ingruentibus hostibus non fugit, sed intrepido vultu constitit. Ideoque præmio donatus est, horto videlicet suburbano, magno & pulchro, in quem convocatis aliis differebat: quem locum Necracademiam nuncupavit. Comprehensos igitur, & vinctos illos qui

1 *Phalarim*] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum æneum fabricavit quo impositi noxii dum torrerentur tauri mugitum reddebant. Sen. lib. 2. de Clem. c. 4. & lib. 2. de Ira. *Cogn.*

2 *Busirim*] Busiris rex Ægyptiorum Neptuni & Libiæ filius qui Thrasii consilio hospites inviolabat incognitos, & eorum sanguine pluviam elicerat cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. Senec. loco cit. *Idem.*

3 *Diomedem*] Diomedes rex Thraciæ dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. Ovid. 9. Met. *Idem.*

4 *Et Scironem*] Latronem insignem qui proximos Megaris scopulos insidens, in viatores prætereuntes, nullo non crudelitatis genere sæviebat, hunc Theseus occidit. *Idem.*

5 *Pityocampten*] Schinim insignem latronem, qui circa Isthmi initium tesle Pausan. miro crudelitatis genere sæviebat. de eo Plutarch. in Thes. *Idem.*

6 Ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἑτέρους] Sic legit interpres. At ego puto legendum ἑταίρους, nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: εἰσὶν δὲ τινὲς τῶν ἑταίρων, & rursus: τῶν ἑταίρων τις ἐμοῦ πώποτε. Palm.

1 Ec-

δήσωντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ὀπίσω κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ τοῦτον τὸν μάχην Ὅμηρος. καὶ ἀπιόντι μοι, ἔδοσαν ἐς βιβλία καμίζειν τοῖς παρ' ἐμοῦ ἀνθρώποις. ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μοῦσα ἄλλων ἀπωλέσατο μοι. ἦν δ' ἡ ἀρχὴ ἔπεσι μετρίοις τοιάδε, Νῦν δέ μοι ἔννεπε μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε οἱ ὧν κνάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἑστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον. μόνῳ δὲ τούτῳ οὐ μετῆν Πυθαγόρᾳ, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὸν κναμοφαγίαν. ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διελελυθότων, ἐν οἷς μετῆσαι τὸ ἕβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ ἐν Σκιν θάρῳ παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἔρωτι πολλῷ ἤδη χρόνου τὴν Ἑλένης. καὶ αὐτὸς δὲ σὺν ἀφανεῖ ἦν, ἐπιμιγὰς ἀγαπῶσα τὸ νεανίσκου. πολλάκις γὰρ καὶ δείπνου ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πεῦπινον. καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο ἐν τῷ ὕλῃ. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος, καὶ ἀμηχανίας, ἐβεβούλευτο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καθεύδειν τοῦτο, οἱ χαλᾷ ἀπόνους ἐς νῆσόν τινα τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὸν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμόσατο δὲ πάλαι τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους. τῷ μὲν πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε τοῦτο. ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ [1] κολασθησόμενον. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐπλευν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο, ἐγὼ μὲ ὑπερῆν. ἐτύγχανον γὰρ ὢν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος. οἱδὲ, λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σιωπῆς ἀνήχθησαν. περὶ

qui victi fuerant, multò graviùs puniendos iterum dimiserunt. Pugnam hanc scripsit Homerus, suosque libros abeunti mihi dedit, ad nostros homines deferendos. Sed eos unà cum reliquis posteà amisi. Hujusmodi autem erat poëmatis initium. *Nunc mihi Musa refer pugnam heroum extinctorum.* Tunc igitur cùm pro more fabas coxissent, re in bello præclarè gesta, Epiniciorum epulum celebrarunt, & solenne festum egerunt. Solus Pythagoras abstinuit, seditque procul impastus, ab illo fabarum esu abhorrens. Iam verò sex mensibus exactis, circa septimi medium, novæ res ortæ sunt. Nam Cinyrus Scinthari filius, magnus, & formosus, Helenam jamdudum amabat, Ipsamque juvenis insano amore captam esse, manifestum erat: siquidem in convivio alter alteri annuebat, & præbibebat, solique surgentes in sylva deerrabant. Tandem præ amoris impotentia consilium cepit Cinyrus rapiendi Helenam. Hoc verò probabat illa, ut in aliquam adjacentium insularum sive in Phello, sive in Tyroessam secederent. Iamque olim conjuratos tres ex meis sociis, audacissimos assumpserunt. Nec patri hoc significavit, quia sciebat se illi pœnas daturum. Atque ut decreverant, consilium exequuti sunt. Vbi verò nox advenit non adfui, quia in convivio dormiebam. Tum illi clam aliis correpta Helena, maturè se subduxe-

1 Κολασθησόμενον] Flor. πολυθησόμενον. Bourd.

δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενον ὁ Μενέλαος, ἐπὶ ἅμα τῷ ἕῳ πρὸς κενὴν τὴν γυναικὸς, βοήν τε ἵησι. καὶ τὸν ἀδελφὸν Ῥαδάμανθυν, ἅμα ἕπεσθαι τὰ βασίλεια ἔχ Ρ' αδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ κατορᾶν τὴν ναῦν, [1] πολὺ ἀπέχουσαν. ὅτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ρ' αδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν. οἱδὲ, ὡς ἐσθυμίας ἐλαύνοντες, περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσι αὐτὸς, ἄρτι ἐς τὸ γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυρρήνης. ἐνθάδε τοσοῦτον ἦλθον ἀφροσύνης. καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἁλύσει ῥαδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠχύνετο, καὶ συνεκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸ Κίνυρον ἀνακρίνας ὕστερον ὁ Ρ' αδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς ἐδέδοκει εἶναι, σὺν τῇ αἰδοίῃ δίκῃ, ἀπέπεμψεν ἐς τὸ τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μεγάλῃ ὕστερον μαστιγούμενος. ἐψηφίσαντο γὰρ καὶ ἅμα ἐμοὶ ἐπιθέσθαι σκάπτειν σὺν τῇ νήσῳ, τὸν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνον ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιάμην τε, καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανησόμενος, αὐτὸς μύθους παρεμυθούμην λέγων τε ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν ἐπὶ τὰς αὐτάς. καί μοι ἤδη χρόνον τε, καὶ κλισίαν ἐς τὸ πλοῖον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῆς ἀρίστης. ἐγὼ γὰρ ὑποπτεύων τὸν Ρ' αδάμανθυν, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δ', ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲ ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δ' ὕστερον πλανηθέντα, καὶ

duxerunt. Menelaus autem cùm circa medium noctis excitatus, thorum vacuum sensisset, protinus clamore sublato, & fratre secum accepto, ad regiam Rhadamanthi contendit. Porrò illucescente die ajebant exploratores navim procul distantem apparere. Itaque Rhadamanthus cùm quinquaginta heroës in navim asphodelinam, solidoque ex ligno conflatam imposuisset, jussit eos persequerentur. At illi remis alacriter incumbentes, eos circa meridiem deprehendunt, cùm jam in lacteum Oceanum introirent: tantum viæ emensi erant, ut elaberentur. Cum igitur navem rosea catena revinxissent, reversi sunt. Ac Helena quidem flebat, & erubescebat, & se operiebat. Et cùm ex Cinyro, sociisque priùs perquisivisset Rhadamanthus, numqui alii conscii essent, neminemque dixissent: vinctos ex pudendis homines, malvaque priùs cæsos in sedem impiorum amandavit. Decreverunt etiam nos ante præstitutum tempus ex insula dimittere, concessa unius posteræ diei commoratione. Hic ego mœrore correptus lachrymabar, ut pote qui ejusmodi fœlicitate relicta rursus erraturus essem. At illi consolabantur, quòd futurum dicerent: ut propediem ad so redirem. Iamque mihi futuram sedem, vicinumque optimis quibusque tentorium ostendebant. Ego verò Rhadamanthum compellans obnixè rogabam, ut futura mihi prædiceret, & navigationem præmonstraret. Is autem me multis priùs erroribus, & periculis exantlatis, in patriam reditu-

[1] Πολὺ ἀπέχουσαν] Flor. ὑ πολὺ, malè, & aliter Interp. *Bourd.*

x Πῆς

κινδυνεύσασθαι, τὴν δὲ χρόνον, ὅτε ἐπὶ τὸ ἐπανιόντι ἐπιθαλάττιαν ἠβούλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους, ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸ ἀριθμόν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν, ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ ἔφη ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καπνίζον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τὸ ὀνείρων ἡ πόλις. μετ' αὐτὴν δέ, ἣ τὸ Καλυψοῦς νῆσος. ἀλλ' ὑβέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας διαπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ εἰς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ἡμῶν κατοικουμένῃ. ἐντεῦθεν δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον, τοσαύτ' εἰπὼν. καὶ ἀναστάσας ἀπὸ τῆς γῆς μανδύκης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι. παρῄνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην εἰς τὴνδε τὴν γῆν, μήτε [1] πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμης ἐδίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τοῦ εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὸ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην. καὶ ἐπεὶ ἡμερὸς ἦν, συνεστώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, γλήνην βηρύλλου λίθου ἀνασήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιοῦτο.

Λουκιανὸς πάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

diturum respondit. Sed tempus reditus addere noluit: at indicatis vicinis insulis, quæ numero quinque apparebant, aliaque sexta longiùs, hæ sunt, ajebat, impiorum insulæ vicinæ, in quibus ignis accensi multum vides. Illa verò sexta Somniorum est urbs, & post illam Calypsûs insula, quæ tibi nondum apparet. Quas postquam prætervigaveris, tunc in magnam continentem devenies, ei quam incolimus oppositam. Hic multa passus, variasque gentes pervagatus, & apud inhumanos homines peregrinatus, tandem aliquando in alteram terram devenies. Hæc ubi dixisset, evulsam è terra malvæ radicem mihi porrexit, jubens ut eam maximis in periculis invocarem. Admonuit etiam ut siquando in hanc terram devenirem, ignem gladio ne foderem, ne-ve lupinis vescerer, ne-ve puero supra octodecim annos nato congrederer: quorum si meminissem, reditum hanc in insulam sperarem. Ibi demum navigationis commeatum comparavi, cumque opportunum esset, cibum cum illis sumpsi. Die verò sequenti, Homerum adivi rogaturus, ut duorum versuum epigramma mihi conderet. Quod ubi fecit, erecta berylli lapidis columna, juxta portum inscripsi. Erat autem epigramma hujusmodi:

Lucianus charus divis hac cuncta beatis
Vidit, & hinc patrias iterum remeavit ad oras.

Illa

1 Πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, præceptum est Pythagoræ. *Bened.*

Μείναι δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴ ἐπιόυσης ἀπηρόμην, τὴ ἡρώων ἀναπεμπόντων. ἔνθα μοι κὴ Ὀδυσσεὺς ἐφοιτᾷ, λάθρα τῆς Πηνελόπης δέλτον ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζων. σωίπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ κατεχθείημι εἰς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε καὶ ἄκων ἐμπορείαν πλέοντας. ἐπεὶ δ' τὰ δεύτερα ἀέρος ἐφοίτησε παρελαλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχθη, οἷον, ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσσα ἦν πυκεφ, καὶ ἀφόρητος, ὥστε ἀπ' ἀνθρώπων ἐπῳμώμεν. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατεστέζειν ἑαυτῦ δρόσος πιτύϊνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν. τοῖς μὲν δὴ ἄλλοις, οὐ προσέσχομεν. ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν. κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ ἀπόξυρος, πέτρας, καὶ τραχυτὴ κατεσκληκυῖα. δένδρον ἦν, οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. ἀπερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς κρημνούς, προῆλθομεν ἐπὶ πυρὸς ἀκμηνοῦδες, καὶ σκολόπων μεστὴν ἅπασαν, πολλὴν ἀμορφίαν τε χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δ' ἐπὶ τὸν εἱρκτὸν, καὶ τὸ πολασήριον, προῆμεν μὲν τὸν φύσιν δὲ τότε ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίρεως, καὶ σκόλοψι πάντη ἐξηνθηκός. κύκλῳ δὲ, ποταμοὶ προὐῤῥέουν, ὁ μὲν, βορέου, ὁ δ' ἕτερος δὲ, ἀμφοτέρω. ὁ δὲ ἕτερος, πυρὸς, πάνυ μέγας ὄντος, καὶ ἀπέραντος. καὶ ἁρπὴ, ὥστε ὕδωρ. καὶ ἐκυμαίνετο, ὥσπερ θάλασσα. καὶ ἰχθὺς ἦν ἐν πολλοὺς. τοὺς μὲν δικαίους προσοικοῦντας. τοὺς δὲ μικροὺς, ἀνθρακὶ πεπυρωμένοις. ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς

Illa die commoratus: postera deducentibus Heroibus discessi. Huc me conveniens Vlysses, insscia Penelope epistolam ad Calypsonem in Ogygiam insulam deferendam tradit. Nobiscum etiam Rhadamanthus portitorem Nauplium misit, ut si in Insulas deferremur, nemo nobis tanquam mercatum alium adeuntibus, manus injiceret. Postquam verò progressi odoratum aërem prætorivimus, continuò nescio quis odor teterrimus, velut bituminis, sulphuris & picis, simul ardentium, nos excepit. Nidor etiam gravis & intolerabilis, qualis assorum hominum: obscurus quoque & caliginosus aër, à quo ros quidam piceus distillabat. Quin & verberum strepitus exaudiebatur, & multorum hominum ejulatus. Ad alias autem non applicuimus. Illa verò quam conscendimus, talis erat. Tota circum præceps & arida, cautibus & saxis aspera. At neque arbor, neque aqua inerat. Irrepsimus tamen per præcipitia, perque spinosam, aculeisque plenam semitam processimus, perque multam regionis deformitatem transivimus. Et cùm ad carcerem, suppliciique locum deveniſsemus, primùm quidem naturam ejus mirati sumus. Nam solum ipsum gladiis, palisque efflorescebat ubique, circum quod duo fluvii, cœnosus unus, sanguineus alter fluebant: intus verò igneus, atque hic ingens & immensus, qui velut aqua fluebat, & maris instar agitabatur, piscibus etiam scatebat, quorum aliquot torribus similes erant, parvi verò, carbonibus ignitis, quos

Ly-

Λυχνίσκους. ἔσοδος δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων. καὶ πυλωρὸς ἱερατικὴ Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, σὺν Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἑωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας. ὧν οὓς μὲν ἐγνωρίζομεν. εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον κατακεκρυμμένον, ὡς δὲ αἰδοίων ἀπηρτημένον. ἐπεστήσαντο δὲ οἱ ἡγεμονικοὶ καὶ τὰς ἐκείνων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, δι' ἃς κολάζονται. καὶ μείζονας ἁπάντων τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοι περὶ τοῦ βίου, καὶ οἱ μὴ πάλαι συγγεγραφότες. ὧν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ἐν ὀφθαλμοῖς ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸπιὸν τὰς ἐλπίδας. εὐθὺς γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδος εἰπόντι σωφρονισάμην. παχέως δὲ ἀναφέρων ἐπὶ ναῦν, ὡς μὲν ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀπησπασάμην τὸν Ναύπλιον, ἀπέπεμψα. καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἤδη τὰ ὀνείρων πύλαι, ἀμυδραὶ, καὶ ἀσαφεῖς ἰδεῖν. ἔπαιζε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις ἡ Σόμνος πλησίον ὑπεχώρει γὰρ ἀσφαλῶς ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προῤῥωτέρω ὑπέδυνε. καταλαβόντες δέ ποτε αὐτὴν, καὶ ἐπαναλύσαντες εἰς τὸ Ὕπνου λιμένα ἀσφαλῆ προσεγγράμμενον, πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ δὴ Ἀλεκτρυόνιον ἱερόν ἐστι, δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν. παρελθόντες δ' εἰς τὴν πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἑωρῶμεν. ἀρξάτω δὲ βέλομαι ἀπὸ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδεὶς ἄλλος πω μεμνημένος περὶ αὐτῆς. ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὅμηρος, ὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. κύκλῳ μὲν δὴ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέχει. τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι. καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τὸ

Lychniſcos vocabant. Aditus unus, & perquam anguſtus erat. Ianitor adſtabat Timon Athenienſis. Ingreſſi tamen duce Nauplio, vidimus eos qui ſupplicio afficiuntur, reges multos, privatos multos: quorum nonnullos agnovimus. Vidimus & Cinyrum, fume denigratum, & ex pudendis ſuſpenſum. Addebant & perductores ſingulorum vitas, pœnarumque cauſas: quarum omnium maximas illi ſuſtinebant, qui in vita mentiti erant, quique non vera ſcriptis mandarant. Inter quos erat & Cteſias Cnidius, & Herodotus, aliique multi. Quos cùm viderem, bonam in poſterum ſpem concepi, nam nullius mendacii conſcius mihi eram. Itaque ad navem ſtatim reverſus, neque enim tale ſpectaculum ferre amplius poteram, ſalutato Nauplio diſceſſi. Ac paulò poſt non procul apparebat Somniorum inſula, obſcura, viſuque non perſpicua, quæ Somniis quiddam ſimile habebat. Nobis enim accedentibus cedebat, & ſubterfugiebat, ac longiùs ſe ſubducebat. Sed ea tandem comprehenſa, appulſaque navi in portum qui Somnus appellatur, prope portas eburneas, ubi ædes eſt Gallinaceo ſacra, ſub obſcuram veſperam deſcendimus. Hic portam ingreſſi, multa, diverſaque Somnia vidimus. Sed de urbe primùm verba facere volo: quoniam nemo adhuc de ea ſcripſit: & qui ſolus ejus meminit Homerus, non admodum accuratè ſcripſit. Circum hanc undique ſylva ſurgit: cujus arbores alta ſunt papavera, & mandragoræ, quibus magna multitudo veſper-

πλῆθος νυκτερίδων τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρεῖ πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος. καὶ πηγαὶ δύο περὶ ταῖς πύλαις, ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν, Νήγρητος, τῇ δὲ, Παννυχία. ἡ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε, καὶ ποικίλος, ἰδεῖν τὸν χροιὰν ὁμοιότατος. πύλαι μέντοι εἰσιν, οὐ δύο καθάπερ ἔφασαν, ἀλλὰ τέτταρες. δύο μὲν οὖν τὸ τῆς βλακείας πεδίον λαμβάνουσιν, ἡμῖν, σιδηρᾶν, καὶ δι' ἧς, κεράμου παρειμένη, καθ' ἃς ἐλέγετο λανθάνειν αὐτὸν οἵ τε φοβερροί, καὶ φονικοί, καὶ ἀπηνεῖς. δύο δὲ, τὸν τῆς λιμένος, καὶ τὸν θαλάττιον αἱ μὲν, κεράσινον, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν ἐλεφάντινον. εἰσιόντων δὲ εἰς τὸν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῶον, σέβεται γὰρ Θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὴν Ἀλεκτρυόνα. ἐκείνου δὲ πλησίον ἔστι λιμένος τὸ ἕτερον παραπλῆν. ἐν δεξιᾷ δὲ, τὸ τοῦ ὕπνου βασίλειον. ἔστι γὰρ δὴ ἄρχων παρ' αὐτοῖς, σατράπαις δύο, καὶ ὑπάρχοις παροικημένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν. καὶ πλησίον ναοὶ δύο, ἀπάτης, καὶ ἀληθείας. ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, ὃ παρασκήνιος παραφηνῶν Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης ἐπὶ τοῦ ὕπνου λαχὼν τὰ τιμᾶς. αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν, μακροί τε ἅμα, καὶ καλοὶ, καὶ ἡδεῖς. οἱ δὲ, μικροί, καὶ ἄμορφοι. καὶ οἱ μὲν, χρύσοι, ὡς ἰδόκουν. οἱ δὲ, τερπνοί τε, καὶ δύτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοί τινες, καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι, καταπαφ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι. οἱ μὲν, ἐς βασιλέως, spertilionum insidet. Nam sola hæc avis nascitur hac in Insula, juxtaque fluvius præterlabitur qui Nyctiporus illis appellatur. Sunt & circum portas fontes duo quibus suum est nomen, huic Negretus, illi Pannychia. Mœnia civitatis excelsa sunt, & varia, iridi colore simillima, Enimvero portæ sunt non duæ, ut dixit Homerus, sed quatuor. Quarum duæ quidem Mollitiei respiciunt campum: altera ferrea, fictilis altera, per quas horrenda, sæva, & immitia somnis proficisci dicebantur. Duæ verò ad portum & mare conversæ, altera cornea, altera eburnea, per quam ingressi sumus. Civitatem ingressis ad dextram Noctis est templum: quam Deam potissimùm colunt: & Gallinaceum, cui prope portum ædes sacra constructa est. Ad sinistram verò Somni regia. Is enim apud ipsos regnat, satrapis duobus & præfectis creatis, nimirum Taraxione Matæogenis filio, & Plutocle Phantasionis. In foro medio fons est quem Careotin vocant: duoque adjacent delubra, Imposituræ, & Veritatis. Vbi & illorum est adytum, & Oraculum, cui præfectus erat interpres Antipho, somniorum ille conjector, hunc apud Somnum honorem fortitus. Somniorum autem, neque natura, neque forma eadem est. Sed longa sunt alia, pulchra, & jucunda: alia brevia, & deformia. Nonnulla etiam aurea, ut videbantur: nonnulla quoque abjecta, & vilia. Erant & inter illa quædam alata, & monstrosa: & alia velut in pompam instructa, nimirum in Reges, in

οἰσθ' ἐς Θεοὺς, οἰσθ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκωμμένοι. πολλὰς δ' αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐνδημούσας. οἱ δ', καὶ ὡσπάσαντο, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες, καὶ προσαγορεύοντες ἡμᾶς, καὶ καταπλησίασαντες, πάνυ λαμπρῶς, καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ προσκαθάραντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν, καὶ σατράπας. ἔνιοι δ', καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὖθημερὸν ἀπανῆγον. ἡμέρας μὲν δὴ τριάκοντα, καὶ ἴσους νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, διωχούμενοι. ἔπειτα δ', ἄφνω βροντῆς μεγάλης κατραράσης, ἐγερθέντες, καὶ ἀναθορόντες, ἀπήχθημεν ἐπισπεσάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀπεβαίνομεν. ὕστερον δ' ἐγὼ λύσας τὸν ἱστίον, ἀνεκίνησα τὰ γεφαμμένα. ἦν δ' τοιάδε. Ὀδυσσεὺς Καλυψοῖ χαίρειν. Γόδι μὲ ὡς τὰ προσῶπα ἐξέπλωσα προσῤῥὰξ σοῦ, τὸν χειδίαν κατασκαπτόμενον, ναυαγίᾳ χρησάμενον, μόλις ὑπὸ Λύκης θέας ἀφωσθήναι εἰς τὸν τῶν Φαιάκων χώρον. ὑφ' ὧν ἐς τὸν οἶκον ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλὰς τῶν γυναικῶς μνηστῆρας, ὧν ἐγὼ μετέρχομαι τιμωρίας. ἀποκτείνας δ' ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ Κίρκης μοι χθονίου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ μακαρίων νήσῳ, πάνυ μειονεκτῶν ἐπὶ τῷ κατὰλιπεῖν σὸν τὸν σοὶ δίαιταν, καὶ τὸν ὑπὸ σοῦ προτιμώμενον ἀθανασίαν. ὧν ὅτι κατιρᾷλάβωμαι, ἀποδρὰς, ἀφίξομαι πρός σε. ταῦτα μὲν ἐδήλωσε ἡ ἐπιστολή. καὶ σὲ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν. ἐγὼ δ', προθυμούμενον ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, δρόμον τὸ παράλιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος ἐν-

in Deos, & alia hujuſmodi. Quin ex illis multa agnovimus, quæ apud nos videramus olim: quæ & nos adibant, ac veluti jam familiaria ſalutabant: & quæ nos acceptos, ſopitoſque ſplendidè admodum, & eleganter exceperunt, apparato alio magnifico diverſorio, ut quæ ſe nos factura reges & ſatrapas pollicerentur. Nonnulla & in ſuam quemque patriam abduxêre, & domeſticos oſtendêre, rurſus eadem die reduxêre. Diebus ergo triginta, totidemque noctibus, dormientes, epulantes apud ea manſimus. Poſtea tonitru cum ingenti fragore edito, excitati exiliimus, ſaturique diſceſſimus. Inde in Ogygiam tertio die delati deſcendimus. Priuſque reſignatis literis, quæ ſcripta erant, legebam. Erantque illa hujuſmodi: Vlyſſes Calypſoni Salutem. Velim ſcias me, ubi primùm rate inſtaurata, abs te diſceſſi, facto naufragio, vix incolumem à Leucothea delatum in regionem Phæacum. A quibus domum dimiſſus, deprehendi multos uxoris procos, qui rebus noſtris ad voluptatem uterentur: quos cum omnes interfeciſſem, tandem à Telegono, quem ex Circe ſuſceperam, è medio ipſe ſublatus ſum. Nunc autem in beatorum inſula ſum, ubi tui convictus relicti pœnitet me, & illius immortalitatis quam obtuleras. Quòd ſi per occaſionem licebit, arrepta fuga, ad te veniam. Et hæc quidem epiſtola ſignificabat: præterea rogabat ut hoſpitio nos exciperet. Ego autem paulum à mari progreſſus, talem inveni ſpeluncam, qualem Homerus de-

σε, καὶ αὐτὸν πλασπυρᾶσαν. ὡς δ' τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ὑπεδέξατο, ἀσμένως μὲν, ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν. ἔπειτα δ', παρεκάλεῖ ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰσίᾳ λαμπρῶς καὶ περὶ τῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία εἴη τὸν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε. καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν σώφρονα αὐτόν. τότε μὲν δὴ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῦ ἠϊόνος ἐκοιμήθημεν. ἕωθεν δ' ἀναζήσαντες, σφοδρότερον κατοπίσθω τῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμαζόμενοι ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειρατῆς, ἄνθρωποι δὲ εἰσιν ὕτοι ἄγριοι, οἰκᾶσι δὲ πλησίον νήσων λησεύοντες τὰς περιπλεούσας. πλοῖα δ' ἔχυσι μέγιστα κολοκυθίνα, τὸ μῆκος πηχῶν ἕξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηράνθωσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἐξελόντες τὸν ὠτερεώνιον, ἐμπλέυσιν, ἱστοῖς μὲν τοῖς χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῦ ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῦ κολοκύνθης. ἐπισαλεύσαντες δὲ ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλὰς κατετραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων. τῷ σπέρματι τῦ κολοκυνθῶν, ἀγχεμάχους δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες, περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῦ Κολοκυνθοπειρατῶν, ἐπισπαλεύσας τὰς Καρυοναύτας. πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ἠσθάνθησαν αὐτὰς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν. τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους, ἐναυμάχουν. ἡμεῖς δ' ὸ τοιοῦτῳ ἐκφεύγοντες τὸν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτὰς μαχομένας. καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ὅτε καὶ πλείους. πάντε γὰρ εἶχόν πληρώματα, καὶ ἀπὸ ἰσχυρο-

descripsit, ipsamque lanificio operam dantem. Postquam literas accepit, admisitque, primùm quidem abundè flevit: deinde nos ad hospitium invitavit, epulisque splendidis excepit, interim de Vlysse multa scisciant, & de Penelope, cujusmodi forma esset: num casta esset quemadmodum olim de ea jactaverat Vlysses. Nos verò ea quibus potissimum eam delectari conjiciebamus, respondemus. Tum ad navem digressi, prope littus obdormivimus. Mane verò vehementiùs insurgente vento solvimus. Tandem post bidui tempestatem, die tertia in Colocynthopiratas incidimus: qui homines sunt feri, eosque prædantur qui ex vicinis insulis circumnavigant. At verò maximas habent naves ex cucurbitis, sex cubitos longas. Nam exsiccatam aliquam cavant, egestaque medulla navigant, utentes arundineis malis, & lini vice, cucurbitæ folio. Itaque in nos impetu facto, duabus ex navibus instructi pugnarunt, multosque sauciarunt è nostris, vice lapidum jaculati grana cucurbitarum. Cumque jamdiu cominus è navi pugnaremus, circa meridiem ponè Colocynthopiratas vidimus adnavigantes Caryonautas: qui ut postea declararunt, hostili in se invicem erant animo. Nam ut eos adventare senserunt, nobis neglectis in eos conversi è navi conflictati sunt. Nos interea sublato velo, relictisque conflictantibus illis, fugam arripuimus. Manifestò autem superiores futuri videbantur Caryonautæ, ut qui plures erant. Nam instructæ illis erant naves quinque, è quibus

ἔρια νεῶν μαχόμενοι. τὰ γὰρ πλοῖα λίθ αὐτοῖς κιλύφινα, ἡμιρύοις ἡμίτομα, κεκενωμένα. μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἐμελλόμεν τε τοῖς τραύμασιν, καὶ τελοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι. ἦ μέσαι. ἔπω γὰρ δεδυκὼς ὁ ἥλιος. καὶ δὴ τινος ἐρήμης νήσου προσηλαυνον ἡμῖν ὅσον ἄκοντι ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι λησταὶ ἦσαν. καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς. καὶ ἀναπηδῶντες, ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, ἀφεστάντες οἱμῇ, ἄνθεν, οἱδὲ, ἔνθεν, ἐβάλλομεν ἡμᾶς σπάνιας ξηρὰς, καὶ ὀφθαλμοὺς κεκρίκασιν. τοξεύοντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν. ἀλλὰ πρωΐτερος οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κομίζοντο. περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης ὕσης, ἐλάθομεν προσπελάσαντες Ἀλκυόνος κοιλιᾷ παμμεγάθει. σταδίων μὲν ἑξήκοντα ἀπ' αὐτῆ τὸ περίμετρον. ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὁ πολὺ μείων τῆ κοιλίας. καὶ δὴ ἀναπεμφθὴν, μικρὸν μὲν κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τε πλεόν. οὐχὸ γὰρ φύγοιμ, χειρὸς πνὰ φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη γενομένης, ἐθεώμεθα τὴν κοιλιὰν, μεγάλη προσοικοῦσαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ δὲ καὶ ὠὰ πεντήκοντα, ἔκειτο αὐτῶν οὐκ ἔλαττα πλειόνων. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἐνέδυεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρυζον. πιλίκοντο γὰρ ἀφικόμενοι ἐν τῷ ὠῶν, νεοττοὶ ἄπτερον ἐξεκλάψαμεν, ἕκαστ γυπὸν ἀθρόον. ἐπεὶ δὲ πλέοντες ἀπέχομεν τῆ κοιλίας ὅσον σταδίους

bus fortioribus pugnabant: siquidem erant corticeæ, ex dimidio nucis evacuato, eratque unumquodque quindecim ulnas longum. Vbi verò è conspectu eorum evasimus, saucios curare cœpimus, & postea in armis stetimus, aliquas insidias semper expectantes: nec frustra. Nondum enim sol occiderat, quum à deserta quadam insula, viri circiter viginti magnis delphinibus insidentes, nobis adequitabant: quos latrones tutò vehebant delphines, perinde ac equi subsultantes & hinnientes. Cùm autem jam adessent hinc atque hinc divisi, nos aridis sepiis, & cancrorum oculis petebant. Verùm cùm illos sagittis & jaculis incesseremus, nec sustinere possent, saucii multi ad Insulam confugerunt. Circa mediam verò noctem, cùm mare tranquillum esset, in Alcyonis nidum miræ magnitudinis non advertentes appulimus. Nam circuitus ejus sexaginta stadiorum erat. Illi insidebat Alcyon ova fovens, nido non multò minor: quæ cùm avolaret, navim alarum vento propemodum submersit. Itaque lugubri quadam voce emissa aufugit. Nos verò illucescente die in nidum ingressi, similem illum ingenti navi, & ex congestis arboribus confiatum contemplabamur. Inerant autem ova quingenta, quorum unumquodque Chio dolio erat capacius: jamque pulli intus crocitantes conspiciebantur. Cùm igitur unum ex ovis securibus præcidissemus, pullum implumem viginti vulturibus ampliorem exclusimus. Postquam autem digressi fuimus propè ducentis à nido stadiis, magna

ἀληθείας, πέρσαι ἡμῖν μεγάλα, καὶ θαυμάσια ἐπεσήμηναν. ὅ, τι γὰρ ἐν τῇ πρώμνῃ χνίσκου ἄφνω ἐπερεύσατο, καὶ ἀνεβόησε, καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε. καὶ τὰ πάντων ἤδη ἀπροσδόκητα, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρου ἐκαρποφόρησεν. ὁ δὲ καρπὸς, ὦ σύκα, καὶ συκαῖ μεγάλαι, ὕπω πεπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς ἐπεφρίχθημεν, καὶ ἠυχόμεθα τοῖς Θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φασματος. ὕπω δὲ πεντηκοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην, καὶ λάσιον, πίτυων, καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν ἐνομίσαμεν ἤπειρον εἶναι. τὸ δὲ ὦ πέλαγος ἄβυσσον, ἀεί ζοις δένδροις καταφυτεύόμενον. εἰσῆκτο δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπὶ πλοίοις. πλησιάσαντες δὲ ὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἴχομεθα τί χρὴ δρᾶν. ὅτε γὰρ ἀφ' ἕτερον δένδρον πλεῖν δυνατὸν ἦν, πυκνὰ γὰρ, καὶ συνεχῆ ὑπῆρχεν, ὅτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀναβὰς ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἑπόμενα ὅπως ἔχοι. καὶ ἐώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν. ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον ὠκεανὸν ἀπέβλεπόμεν. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναπεμπόμενος τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τοῦ δένδρου, πυκνὰ γὰρ ἦν,

gua, mirandaque prodigia nobis obvenerunt. Nam prorae chenisci subitò alas emisit, & exclamavit: & gubernator Scintharus qui jam calvus erat, comam denuo produxit: quodque est omnium incredibilissimum, ipse navis malus germinavit, & ramos propagavit, & in vertice fructum edidit: qui ficus erant, uvæque permagnæ nondum maturæ. His visis non immeritò turbati sumus, & à Diis precati ut portentosam visionem averterent. Necdum quingentis stadiis processeramus, quum vidimus maximam sylvam, eamque pinis & cupressis horridam. Nos autem esse continentem arbitrabamur. At erat immensæ profunditatis pelagus, radice carentibus arboribus constitum: Ipsæ tamen arbores stabant immobiles, erectæ, ac si supernaturent. Quò cùm accessissemus, remque totam animadvertissemus, quid facto esset opus, ambigebamus. Neque enim per arbores, quia densæ, contiguæque erant, navigare poteramus: neque redire facile videbatur. Itaque in altissimam arborem conscendi, ex quâ contemplarer quomodo res illic se haberent: ac vidi sylvam hanc quinquaginta vel paulò plura stadia protensam, alterumque deinde Oceanum succedentem. Tunc nobis visum est navim arborum comæ imponere, quoniam

1 Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναπεμπόμενος τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τοῦ δένδρου] Per ridicula ista super silvæ ramis navigatio, sive ὕλιες πλοῦς: sed videntur fidem ei facere Iosephus Acosta & illi quos narrationis suæ fundos auctores que habet, Historiæ Indicæ cap. 30. lib. 4. Ipsa ejus hæc ῥῆσις narratio. *Vn de nos freres homme digne de foy, nous conta, que s'estant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir qu'elle part ny par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux, sans mettre les pieds en terre, par l'espace de quinze jours entiers; & que pour y voir le Soleil, & pour remarquer quelques*

ὑπερβιάσαμεν, εἰ δυνάμεθα, ἐς τὸν ἑτέρον θάλατταν. καὶ ὅπως ἐποιήσαμεν. σκάσαντες γὰρ αὐτὸν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνυμησάμεθα. καὶ ἧντες ἐπὶ τῷ κλάδων, πεπίσαντες τὰ πλοῖα, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, ἓν ἀνέμῳ φερόμενοι. ἔνθά με καὶ τὸ Ἀντιμάχου ἓν ποιητὴν ἔπος εἰσῆλθε. φησὶ γάρ που κἀκεῖνος, Τοῖσιν δ' ὑλήεντα λιμὸν πλόον ἐρχομένοισι. διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ὁμοίως καταλύσαντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν λιμὴν καθαρὸν, καὶ λιμνάζοντα ὕδατος μείζονα, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ἑωρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γινόμενα, λιμνοχαράδρας. ἡ μὲν δὴ ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔσῃ παρ' ὀλίγον ἐλθεῖν κατισχῆναι. ὑπερκύψαντες δ' ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν, καὶ παρόδιζον. εἰσῆκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον. ἐφειλκόμενοι δ' τῇ δεξιᾷ, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπιζευγνυμένην ὕδατος, σταθερὸν τὸ πλάγιον τῇ ἐπιφάνειαν, κάτω τῆς ἑτέρας θαλάττης ἐς τὸν ἑτέρον λιμένα. φθάσαντες. ἐν ταῖς κώπαις, κατ' ὀλίγον παρεδράμομεν, καὶ μὴ πολλῆς ἀγωνίας ἐπερασάμεν. ὅπότε φθάσαντες. τότε δὴ ἡμᾶς ὑπεδέχθη πλαγός τε φθονερὸς, καὶ νῆσος μεγάλη, δυσεπίτευκτος συνοικημένη. ἐνέμοντο δ' αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸ Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἐπόδισαν-

niam densa erat, & si possemus, in alterum mare transferre. Quod & fecimus. Navim enim magno fune colligatam, concensis arboribus, vix subveximus. Quam cum super ramis posuissemus, explicatis velis, tanquam in mari navigabamus, cùm protrudente vento tractim duceremur. Hic & mihi Antimachi poëtæ versus in mentem venit: nam alicubi ille dicit: *Iis qui sylvosum tentant per cærula cursum.* Sylva tamen superata, ad aquam devenimus: atque iterum navi pariter demissa per puram & limpidam aquam navigavimus, donec hiatui magno incubuimus, quem dirimens aqua fecerat, quemadmodum in terris à terræ motu voragines fieri nonnunquam videmus. Navis autem mox detractis velis, facilè constitit, quanquam parum abfuit quin delaberetur in præceps. Nos autem deorsum intuentes, voraginem perquam horrendam & incredibilem, mille circiter stadiorum vidimus. Nam aqua velut divisa stabat. Ad dextram verò circunspicientes cernimus procul pontem continuatum, aqua duo maria quoad superficiem jungente, & ex alio mari in aliud defluente. Ergo remorum vi prætervecti sumus, magnoque labore præter spem trajecimus. Hinc nos suscepit mare placidum, Insulaque non magna ad quam facilis est aditus. Hanc incolunt homines feri, Bucephali, cornuti qualem apud nos Minotaurum fingunt. Hic de-

que chemin en cette forest si espaisse & pleine de bois, il avoit besoing de monter au coppeau des plus grands arbres pour la descouvrir le chemin. Marc.

πες ἦ, ὡθούμεθα ὑδρευσόμενοι, καίτοι κ᾽ σπὰ ληψόμενοι, εἰ πορρω δυνηθείημεν. οὐκ ἔτι γὰρ ἐῤῥωμεν. καὶ ὑδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον ἐῤῥωμεν. ἄλλο ἢ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ἀ πρόωθεν ἠκούετο. δόξαντες δὴ ἀγέλλω εἶναι βοῶν, καθέλοντες προχωροῦντες, ἐπεσημάθ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ, ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον. καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν. οἱ δ᾽ λοιποὶ, ὡθὸς τὸν θάλατταν κατεφύγομεν. εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι, ἀ γὰρ ἐδέκθ ἡμῖν ἀπεμαχήσατο ἀφεῖδον τοὺς φίλους, ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων ἁμιλλώμενοι. φοβήσαντες δ᾽ πάντας, ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον, ἐστηκότας, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. στίον μέντοι οὐδὲν εὑρομεν. οἱ μὲν ἄλλοι, παρῆσαν ἀπεφάτευον τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἐδοκίμαζον. ἀλλὰ δῆτα, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο πρὸς τὸν Βουκεφάλων πρέσβεις, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς σωθεληθμένους. σωίεμεν γὰρ αὐτῶν ἁμιλλώντων, καὶ γεγὼς μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετεύοντων. τὰ λύτρα δ᾽ ἦν τοιάδε πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν. οἱ δὲ πρόσω, ἓς ἵνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις λαβόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμείναντες, ἀνήχθημεν. ἤδη δ᾽ ἰχθῦές τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ὄντος, σημεῖα προφαίνετο. μετ᾽ ὀλίγον δ᾽, καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυπλίας χρωμένους. αὐτοὶ γὰρ κ᾽ ναῦται, καὶ ναῦς ἦσαν.

descendimus ut aquatum iremus, & commeatum, ſicubi poſſemus, quia jam defecerat, caperemus. Nec procul aquam illic invenimus: at præterea nihil apparebat, ſed multus mugitus non procul audiebatur. Ergo rati boum eſſe gregem, paulatim progreſſi, in homines incidimus: qui nos ubi viderunt, inſequuti, tres ex ſociis ceperunt: reliqui verò ad mare confugimus. Armati deinde omnes (neque enim ſocios inultos negligere conſilium erat) irruimus in Bucephalos, qui carnes occiſorum inter ſe dividebant. Terrefactos omnes inſequuti ſumus, & quinquaginta circiter interfecimus, duoſque ex illis vivos cepimus, quos vinctos trahentes, denuo reverſi ſumus. At commeatum nullum invenimus. Quare nonnulli ſuadebant ut captivi jugularentur: at mihi non probabatur: quin vinctos ſervavi, donec legati à Bucephalis repeterent: redimerentque captivos. Etenim ex nutibus, & mœſto quodam mugitu, velut ſupplicantes intelligebamus. Erat autem redemptionis precium, multi caſei, piſces ſicci, cepæ, & quatuor cervi, quorum unicuique tres erant pedes, duo quidem poſteriores, in unum verò coaluerant anteriores. His conditionibus redditis captivis, unum tantùm diem commorati diſceſſimus. Iamque piſces nobis apparebant, & aves advolabant, & ejuſmodi alia, quæ terræ vicinæ ſigna eſſe ſolent, occurrebant. Paulò poſt homines vidimus qui nova ratione navigabant. Ipſi enim & nautæ & naves erant.

Quem

λέξω ὃ δὴ πλοῦ τε τρόπον. ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ δὲ ὕδατος, ἀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα γὰρ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνιον πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτουσι δὲ ἀνέμῳ, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μὴ τοῦτο, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἡλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχουν. οἱ δὲ παριόντες, ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς. οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκησαν, οὔτε ἔφυγον, ἀλλ' ἥλαιον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρωνικῶς, τὸ εἶδος δὲ ἡμετέρας ναοῖς ὁμοιοῦντες, καὶ θαυμάζοντες διεσκοποῦντες. ἐπεὶ δὲ ὄψε ἤδη ἐσπέρας ἐπεφοιτήκειμεν νήσῳ μεγάλῃ, κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἐλλάδα φωνὴν προϊεμένων. προσήεσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἠσπάζοντο, πάνυ ἐπιμελῶς κεκοσμημένοι, καλαῖς πᾶσαι, καὶ νεάνιδες, πολῆες τὰς χλαίνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, Καβαλεῖτο Καβαλῦσα. ἡ δὲ πόλις αὕτη, Ὑδραμαρδία. [1] λαβοῦσαι δ' ἂν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη ὡς ἑαυτῇ ἄπαγε, καὶ ξένοι ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, ἃ γὰρ χρηστὰ ἐμαντεύομαι. ἀπελθόντος τε ἐκείνου πόρρω, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ, καὶ κρανία κείμενα. καὶ τὸ μὲν, βοῶν ἱστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τῶν μαλάκην, πολλὰ ἠυχόμην αὐτῇ ἀλαφυγεῖν σὺν τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τὸ ξύλον ἀλφηνιμάφης, εἶδον τὰ σκέλη καὶ γυναικὸς, ἀλλ' οὐκ ὀπλάς. καὶ δὴ παραστάμενον τὸ ξίφος, συλλαμβάνει τε αὐτοῦ. καὶ δήσας, ὡς τὸ ὅλον ἀπέκειτον. ὁ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲ εἶναι θα-

Quem navigationis modum explicabo. Supini super aquam jacentes, erectis pudendis, quæ grandia ferunt, ex iis linteum extendebant, & manibus pedem tenentes, incidente vento navigabant. Post hos, & alii fuberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii præcedentes fubera trahebant. Hi neque injuria nos affecerunt, neque fugerunt, sed intrepidè, & pacatè vehebantur, nostræ navis figuram mirantes, & undique circumspectantes. Sub vesperam appulimus ad insulam non magnam, quæ ut arbitrabamur, à mulieribus Græca lingua loquentibus habitabatur. Nam ad nos accesserunt, & exceperunt, salutaruntque meritricio cultu comptæ, pulchræ omnes, & juvenculæ, talares tunicas trahentes. Insulæ nomen erat Cabalusa, civitatis Hydamardia. Itaque nos susceperunt hæ mulieres, & secum quemque singulæ abduxerunt, hospitemque fecerunt. At ego subsiti, quia nihil boni vaticinabar: & circunspiciens accuratiùs multorum hominum ossa, & calvarias jacentes vidi. Cumque nec vocem attollendam, nec convocandos socios, nec ad arma eundum esse judicarem: acceptam in manus malvam obnixè orabam ut ex præsentibus malis evaderem. Ac paulò post cùm ministraret hospita, non cura mulieris, sed asini ungulas vidi. Mox eam educto gladio corripio, & vinctam de omnibus interrogo. Illa verò, quamvis invita, dixit tamen, se

[1] Λαβοῦσαι] Angl. διαλαβοῦσαι. Bourd.

λαοσίνς γυναῖκας, [1] Ὀνοσκελίας προσαγορευομένας. τροφὴν ἡ ποιεῖται τὰς ἐπιδημοῦσας ξένας. ἐπιδὰν οὖν ἔφη μεθύσωμεν αὐτὰς, συνδήσομεν, κοιμωμένοις ἐπιχειρήσομεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνῳ μὲν κατέλιπον αὐτὸ δεδεμένον. αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τὰς ἑταίρας συνεκάλουν. ἐπὶ δὲ συνῆλθον, τὰ παρόντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τί τε ὄψα ἐδείκνυον, καὶ ἦγον ἐπὶ τὸν δεδεμένον. ἡδὲ, αὐτίκα ὑδωρ ἐλήφετο. καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅμως δὲ, τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ κατῆκα, πειρώμενος. τὸ δὲ, αἵματος ἐπλήσθη. παραχρῆμα δὲ ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπεπλεύσαμεν. καὶ ἐπὶ ἡμέρᾳ ὑπενύσταζε, τὴν τε ἠπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέρας τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὴ, καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοπούμεν. καὶ τοῖς μὲν, ἐδόκει ἐπισπέσθαι μόνον αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτὸ κατάλιπεῖν. ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν, πειρᾶσθαι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ περισαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ διέλυσεν. ἡμεῖς δὲ, μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἔκαστος, καὶ εἴ τι πάλιν οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τοῦ ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ ὅσα τε πλῶν ἐν ταῖς Νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἄέρι, καὶ μὴ ταῦτα ἐν τῷ Κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρά τε τοῖς Ἥρωσι, καὶ ταῖς ὀνείρασις, καὶ τὰ πλούσια, ὅσα ταῖς Βυκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέσις. τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

se mulieres esse marinas, quæ Onosceleæ appellantur: & peregrinis hospitibus vesci. Nam inebriatis, inquit, concumbimus, & manus violentas sopitis afferimus. His auditis vinctam illam ibi reliqui: tum ipse conscenso tecto clamavi, & socios convocavi. Quibus ubi convenissent, rem omnem significavi, & ossa ostendi, intusque ad vinctam illam duxi: verùm protinus in aquam versa est, & evanuit. Ego verò experiri volens, gladium in aquam condidi, illaque mox facta est sanguis. Ocyus igitur repetita navi solvimus. Hinc postquam illuxit dies, terram conspeximus quam conjiciebamus esse eam quæ orbi nostro est opposita. Provoluti igitur, & precati, quid futurum esset, dispiciebamus. Quibusdam autem placebat ascendere duntaxat, ac denuo redire: aliis verò illic relicta navi, ad regionem mediterraneam, exploratum incolas proficisci. Quæ dum cogitaremus, oborta vehemens tempestas, navim littori impactam comminuit. Nos verò armis, & quod quisque poterat, correptis ægrè enatavimus. Hæc sunt quæ mihi donec ad terram alteram venirem, in mari, & navigando in Insulis, & in aëre, ac postea in Ceto, & cum ab eo exissemus, apud Heroas, & Somnia: postremò apud Bucephalos & Onosceleas contigêre. Quæ verò in terra acciderunt, sequentibus libris enarrabo.

1 Ὀνοσκελίας] De his copiosè Cœlius, tangit vir Clarissimus Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interp. Aristoph. ad Ranas. *Bourd.*

TY-

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ. | TYRANNICIDA.

ARGVMENTVM.

Quod ad Argumentum Declamationis attinet, infrà ab ipso authore ponitur. Cæterùm genus orationis Iudiciale est. Status Qualitatis. De eo enim potissimum quæritur: Dignus ne sit præmio Tyrannicidæ, qui filium tyranni occidit, an non. Incidit tamen legalis quoque. Nam & de eo, qui tyrannicida vocandus sit, & de legis sententia disputatur. Exordium attentione & docilitate comparanda fermè consumitur, dum & summam petitionis, & rei magnitudinem pariter ac novitatem exponit. Nisi quòd interim & benevolentiam sibi ex merito facti, & adversario ex suspicione invidiam parat. Narratione, gravitatem atque sæviciam tyrannidis primùm persequitur, ejusque omnem cæussam in filium tyranni transfert, ut videatur videlicet certo consilio filium ante patrem aggressus esse, deinde & modum peractæ cædis & consilium suum exponit. Hinc Propositio sive petitio sequitur. Post quam confirmatio, in qua principio petitionem suam commendat amplificatione eventus & bonorum, quæ ex hoc facto secuta sint, cum adversarii objectione comparata. Deinde verbis legis opponit definitionem tyrannicidæ, à genere comprobatam, puta quod non solùm is, qui sua manu & gladio tyrannum occidit, hoc nomine dicendus sit, sed etiam qui per alium, & quocunque modo illum tollit. Postea etiam à fine legis argumentatur contra scriptum. Vltimo locum, quem Rhetores à summo ad imum vocant, sive etiam communem, tractat: in quo consilium sive voluntas, conatus, actio, eaque per comparationem, aut affectionem amplificata, postremò & eventus considerantur. Peroratio autem locis patheticis constat, nam ipse quidem pro se affectus movet à modo & instrumento actionis, à tyranni autem persona, hypotyposi quadam, seu descriptione dictorum ac factorum illius. Ad finem Propositionem repetit, & sui beneficii veluti memoriam quandam in auribus auditorum relinquit.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον. καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀπέκτεινας, καταλιπὼν τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτοῦ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελὼν, καὶ τὸν θυγατρὸς υἱὸν ἀνελὼν, μόρος, ὡς τυραννοκτόνος.

Quidam in arcem conscendit, ut tyrannum occideret: quem cùm non inveniſſet, filium occidit, & gladium in corpore reliquit. Vbi venit tyrannus, filiumque vidit mortuum, eodem gladio se confecit. Qui in arcem conscenderat, & tyranni filium interfecerat, præmium ut tyrannicida poscit.

Δύο τυράννους ἀπεκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταί, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν, ἤδη παρηκμακότα, τὸν δ', ἀκμάζοντα, καὶ σὺν τῷ ἀμφοτέρων ἐπιμήκη τὴν ἀδικημάτων ἐπιμήκη, ἦκον μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεάν, μόνον τὸν πάντα τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δυὸ πονηροὺς ἀποσκευάσαντα, καὶ φονεύσαντα, τὸν μὲν παιδὸς, τὸν ξίφει. τὸν πατέρα δὲ, τῇ σῇ τὸν υἱὸν φιλοσοφίᾳ. ὁ μὲν γὰρ τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἐκτετίνω μὲν δεδωκε πρωρείαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπισὼν ἀποθανούμενον ἀδῆ τῶν τελούτων. τελούταιον δὲ, ἠναγκασμένος τὸ ἀδικαδοξοτάτων αὐτὸς αὑτῷ γενέσθαι τυραννοκτόνον. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δὲ μοι καὶ κόσμων ἀπὸ τοῦ ἄλλου φόνου, ζῶντι μὲν σωματικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θανόντι δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. τῶν μὲν ἐν τυραννίδι ὁ πείσας εἰμὶ ἐγώ. καὶ τὸ ξίφος, ὃ σώματα εἴργασται, ἐμόν. τῶν δὲ πάλιν ἐκείνα τὸν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκμετρήσας τὸν τῶν πονηρῶν τελούτης. τὸ μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνεῖλον. τὸ γέροντα δ', μόνῳ ἀδαχωρήσας τῷ ξίφει. ἐγὼ μὲν δὴ καὶ ἐπιτίθεσθαι τι ἐπὶ τούτοις ὤμην ἂν ἐμοὶ παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσοτελεῖς τοῖς ἀνηρημένοις, ὡς ἂν ὑμᾶς τῶν παθόντων ἀπαλλάξας ὑμῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βεβαίαν ἀδαχών, ἀδείας ἀδαλελειμμένης κληρονόμους τῶν ἀδικημάτων. μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσοῦτον καθαρθέντας, ἀγνώ-

Cum duos eadem die tyrannos occiderim judices, alterum quidem ætate jam affecta, alterum annis florentem, & ad scelerum successionem capessendam paratum: unicum tamen pro ambobus præmium petitum venio, qui quidem unus omnium quotquot tyrannicidæ fuerunt, unico vulnere duos maleficos fuerim amolitus, necique dederim, filium videlicet ense, patrem verò summo filii desiderio. Itaque tyrannus pro his quæ commisit, abundè magnas pœnas nobis dependit, quippe qui & vivus aspexerit filium priùs immatura morte sublatum, & quod omnium est inusitatissimum, compulsus sit denique sui tyrannicida fieri. At filius quidem illius à me est peremptus: cæterùm occisus, ad cædem alteram, suam operam mihi commodavit: dum qui vivo patri scelerum socius fuerat, ejusdem post mortem, quatenus licuit, patricida extitit. Ego itaque sum is qui tyrannidem sustuli, meusque gladius, qui omnia confecit. Sed cædis ordinem commutavi, & modum conficiendi sceleratos innovavi: quum robustiorem, & qui se tueri poterat, ipse peremi: senem verò soli gladio concessi. Quibus de causis quidam etiam amplius à vobis me consequuturum putabam, & præmia laturum quæ numero interemptos æquarent: ut pote qui non modò præsentibus malis, sed futurorum etiam formidine vos liberarim, quique nullo scelerum hærede relicto stabilem in libertatem vos asseruerim. Interim tamen, re tam strenuè gesta, in

ρησος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνῳ τούτῳ τῶν νόμων ἀμοιρῆς, ὃς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀπλέγων, ὥσοι δοκεῖ μοι ὑ κηδόμενος ὡς φησι τοῦ κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς πεπλουτηκόσι λελυπημένῳ, καὶ ἀμυνόμενος τὸ ἐκείνοις ὃ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. ὑμεῖς δ', ὦ ἄνδρες δικασταὶ ὡσὶς ὀλίγον τὰ σὺ τῇ τυραννίδι, καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα. καὶ γὰρ τὸ μέλλον ὅτω μάθοιτ' ἂν τὸ ὑπερησίας τὸ ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον σώφρονιεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ὃ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις ποτὲ ἤδη συνῆλθε πολλάκις ἀπολλῶ καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δυοῖν ὑπομείναμεν, ὑφ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τὸ πάντων τὰ ὅμοια διυσχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ ὡσὶς διπλᾶ οἱ δυσυχεῖς ἀδικήματα διηρήμεθα, μετριώτερος ὁ πεισθοῦσι λῶ πρὸς πολὺ, καὶ ὡσὶς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερον, καὶ ὡσὶς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ ὡσὶς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῇ ἡλικίας τὸ μὲ σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπιχύσεως, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης. καὶ ὡσὶς γε τῷ δεχθῆ τὰ ἀδικημάτων ὑπὸ παιδὸς ἄκων ὡσπερχθαι ἐλέγετο, ὑ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' ἔτυχεν οὑτῳνί. φιλότεκνον γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐφύετο, ὡς ἔδειξε. καὶ πάντα ὁ παῖς λῶ αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπίστο. καὶ ἡδικᾶ ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν ὡς ὡσταίποι, καὶ πάντα ὑπηρέτᾳ. καὶ ὅλως, ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δουλοῦται τῇ παιδὸς ἐπιθυμίαν λῶ. ὁ γεραιὸς δ', τῆς μὲ τιμῆς in discrimen adducor, ne præmio fraudatus à vobis discedam, soluſque mercedem non feram, quam leges à me servatæ præstituunt. Quare qui contradicit, is mihi videtur non reipub. studio, quemadmodum dicit, hoc facere, sed quòd illos periisse doleat, & illorum mortis authorem ulcisci cupiat. Vos autem judices, mihi paulisper attendite, dum tyrannidis mala, tametsi optimè nostis ipsi, commemoro: siquidem hoc pacto futurum est, ut & mei beneficii magnitudinem intelligatis, & ipsi plus capiatis voluptatis, reputando quibus malis liberati sitis. Neque enim, ficut aliis quibusdam sæpe accidit, simplicem etiam nos tyrannidem, & unicam servitutem sustinuimus, nec unius domini libidinem pertulimus: verùm soli omnium quos similis habuit calamitas, duos pro uno tyrannos habebamus, & in geminas injurias distrahebamur infœlices. Porrò senex multò moderatior erat, quippe in ira mitior, in suppliciis lenior, ad voluptates tardior: ut pote cui jam ætas vehementiam appetitus cohiberet, voluptatumque cupiditates refrænaret. Quin ad suscipienda scelera nolens, à filio impelli ferebatur, cùm ipse non admodum tyrannicus esset, sed illi morem gereret. Nam nimiopere filium amabat, ut re declaravit. Omniaque illi erat filius, illi parebat, quas volebat injurias, inferebat, afficiebat supplicio quoscunque præcipiebat, ac in omnibus obsecundabat. Denique filius tyrannum agebat in patrem, pater filii cupiditatum erat satelles. Tametsi huic ætatis cauſa honorem ce-

παρεχόμενα κατ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μηδὲ ἐξίστασθαι τῆς ἀρχῆς ὀνόματος. τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος, καὶ τὸ κεφάλαιον, αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ. τὴν δ' ἀπόλαυσιν, μόνον ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνον ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους σωφρονίζων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, [1] ὁ τοὺς τυραννικμένους σκηπτόμενος, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν. ἐκεῖνον, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναπαύων, ὁ συνοχλίζων εἰς γάμους, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀπήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βασανοι, καὶ ὕβρεις, παῖδα τοῦτο τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος, ἠκολάσθη, καὶ σωφρονικὸ, καὶ ἐπηνεῖτο μόνον τὰ εἰς παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθεστηκέ. Ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τῷ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν ἀσχολάστως, ὑβέναι ὀργὴ ποιοῦσα τῶν ἀδικημάτων. μάλιστα δ' ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δ' αἴδηλον τὴν ἀλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ μαδαρᾶς ἀναδηθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τοῦ δήμου, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ἐμοὶ μικρά τις ἐλπὶς αὐτὴ, τὸ λαχίζεσθαι, καὶ ὡς αὐτὸς λέγων, ἀλλ' ἤδη πωσεται, ἀλλ' ἤδη πεθνήξεται. καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνῳ δ', ἀδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐωσῶμεν ἤδη ἕτοιμον τῆς ἀρχῆς ἀναδοχον. τοιγαροῦν ἐδοξ' ἐπιχαιρέκακος ἐπὶ λύμῃ τῇ γυναικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ ὠφελημένον, ἀλλ' ἀπέγνωσε παντὸς ἐλευθερίας.

debat adolescens, soloque imperii à nomine temperabat: ipse tamen tyrannidem exercebat, ejusque caput erat. Et quanquam tutamentum præsidiumque principatus ab illo mutuabatur, scelerum tamen emolumentis solus fruebatur. Ille erat qui satellites continebat, qui custodiam muniebat, qui tyrannidem affectantes è medio tollebat, qui insidiatores deterrebat, qui ephebos subducebat, qui conjugia violabat. Illi virgines adducebantur: tum siquæ cædes, siqua exilia, & pecuniarum expilationes, & cruciatus, & contumeliæ, ea omnia juvenis temeritate gerebantur. Porrò senex ille obsequebatur, socium scelerum sese præbebat, & filii flagitia duntaxat comprobabat. Imò res intolerabilis nobis creabatur. Nam quum animi cupiditates ex imperio licentiam assumunt, nullum flagitiis modum imponunt. In primis verò illud me discruciabat, quòd prospicerem diuturnam, imò potiùs æternam fore eam servitutem, & per successionem aliàs alii domino, tradendam rempub. populumque homini scelesto hæreditatis instar obventurum. Id enim aliis spem non exiguam facit, quod reputant, quod inter se dicunt: at mox coërcebitur, at mox demorietur, postmodum liberi erimus. Sed de illis, tale nihil sperabatur: quin jam paratum tyrannidis hæredem intuebamur. Itaque nullus ex generosis, iisque qui in meam eunt sententiam, rem aggredi audebat: sed desperabatur omnino libertas,

1 Ὁ τῶν τυραννικμένων κωλύων] Malè interpres: *qui tyrannidem affectantes, è medio tollebat.* τῶν τυραννικμένων, hoc est, *tyrannide vexatos.* Menagius.

1 Τῆς

τάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, ὡς τοσούτοις ἐπιμάχοις τὴν ἐπιχείρησιν. ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενον ἀπέκνησεν, οὐδὲ ὡς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος γὰρ μόνον ὡς ἔτυχεν ἰσχυρὸν καὶ πολλῶν τῶν τυραννίδα. μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνον, ἀλλὰ μὴ δὲ ξίφος ἀνῆκεν δὲ συμμέμαχημένον, καὶ τὸ μέρος συστυραννοκτονηθέν, ὡς ὀφθαλμὸν μὲν, τῷ τελευτῶντι ἔχων, ἀλλαξόμενον δ' ὅμως τῷ κοινῷ ἐλευθερίαν τὴν σφαγὴν τὴν ἐμὴν. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τοῦτο ψάμενον ῥᾳδίως τοὺς δεξυφόρους, καὶ τὸν συντυχόντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν ἀφανίζων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἐμαυτὸν, ἐπὶ τῷ μόνῳ τὴν τυραννίδος ἰσχύν, ἐπὶ τῷ κατόπτευσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τὴν τῆς ἀκροπόλεως φρουρεῖν, καὶ ἰδὼν γυμνικῶς ἀμυνόμενον, καὶ ἀνθιστάμενον πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. καὶ ἡ μὲν τυραννὶς, ἤδη κεκμηκὼς, καὶ πέφυκέ μοι τὸ τόλμημα. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνον ἄνοπλον, ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸ μεγαλόκτητον αὐτῷ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γυναίας ἔτι χειρὸς ἄξιον. σκοπεῖτε τοίνυν ὡς ἐμαυτὸν ὦ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην. πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατώρθωται, τίνα ἂν ὁ τελοίμην καλλιθέτη τρόπον; ἐμοὶ μὲν γὰρ ἀναξίως ἔστιν, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μᾶλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ,

tas, atque inexpugnabilis videbatur tyrannis: quippe cùm esset cum tam multis confligendum. At me nihil ista deterruerunt, neque perpensa negocii difficultate refugi, neque periculum reformidavi. Verùm solus, solus inquam, adversùs adeò validam, magnamque tyrannidem, vel potiùs non solus, sed gladio comite conscendi, qui mecum pugnavit, & ex parte tyrannum interemit, quum mors mihi ob oculos interim versabatur, perpendebam tamen me mea cæde publicam libertatem redempturum. Ergo cùm in primam custodiam irruissem, nec facilè satellites summovissem, quemvis obvium interimens, quodvis obstaculum amoliens, ad ipsum negocii caput tendebam, ad unicum tyrannidis robur, ad calamitatum nostrarum argumentum. Et facto in arcis propugnaculum impetu, cùm viderem illum fortiter sese tuentem, & resistentem, multis tamen vulneribus occidi. Et jam erat sublata tyrannis, jam tum mihi confectum facinus: ex eo tempore liberi omnes: nisi quòd supererat senex solus, inermis, ejectis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, neque forti ampliùs dextra dignus. Ibi nimirum mecum ipse judices, hæc animo reputabam. Cuncta mihi præclarè habent, cuncta confecta, cuncta gesta sunt ex animi sententia. Quomodo verò puniatur qui superstes est? Me quidem, meaque dextra nequaquam est dignus, præsertim si post splendidum, & juvenile, & ge-

1 Τῆς σφαγῆς τὴν ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. Marc.

καὶ νεανικὰ, καὶ γυναίῳ ἀνηρημένῳ, καταιχμώσων κἀκείνῳ τὸν σφαγέα. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον. ἀλλὰ μὴ τὸν συμφοραν, μὴ δ τὸν αὐτὸν κερδαίνειν. ἰδέτω, κλαυσάτω δ δυσκείμενος ἐχέτω τὸ ξίφος. τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐπιτρέπομαι. ταῦτα βουλευσαμένῳ, αὐτὸς μὲ ἐκποδὼν ἀπῆλαττόμην. ὁ δ, ὅπερ ἐγὼ προμεμαντεύμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. πάρειμι δὲ κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ χαίρειν ἤδη φράζων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀναγαλιζόμενος. ἤδη δὲ ἀπλουτεῖτε τὰ ἔργα τὰ ἐμά. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις. ἐπιτάττω δ' ὑμῖν, ἀλλὰ κ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κ τοὺς νόμους. καὶ πάντα ταῦτα χαρίσασθαι δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' τὸν τόλμαν τὴν ἐμήν. κἀκ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδυνάσθη. ἀξιῶ δ' ἐγὼ ἐπὶ τούτοις, τὸν ὀφειλόμενόν μοι δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, ὡ φιλοκερδὴς, ὑδὲ μικροψύχου τινὸς ὤν, ὑδ' ἐπὶ μισθῷ τὸν πατρίδα διεπραττόμην σωθηναι, ἀλλὰ βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ' ὄδοξον χρύσιον τὸν ἐπιχείρησιν τὸν ἐμὸν, ὡς ἁπλῆ, καὶ χάριν ἀναξίαν πεπραμένον. ὑτοσὶ δ ἀπλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ ὄλογον ποιεῖν με πρὸς δέλοντα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν ὡ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, ὑδὲ πρᾶξαι μοι π κ τὸν νόμον, ἀλ' ὑδὲν π τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, ἕως ἀπαίτησιν τ δωρεᾶς. πυνθάνομαι πίνων αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφό-

& generosum facinus interimatur, priorem illam cædem dedecoraturus. Dignus illo carnifex est quærendus: sed post calamitatem, ne vel hanc ipsam lucrifaciat: videat, crucietur, appositum habeat ensem, huic cætera mando. Hæc ubi mecum statuissem, ipse illinc discedo. At ille fecit quod prædivinaveram, tyrannum occidit, meæque fabulæ finem imposuit. Adsum igitur popularem administrationem vobis adportans, cunctisque ut bono sint animo pronuncians, lætumque libertatis nuncium evulgans. Iam meis fruimini factis: vacua, sicut videtis, sceleratis hominibus est arx. Imperat nemo, honores deferre licet, & causas agere, & ex legibus contradicere. Atque hæc omnia vobis mea contigerunt opera, meaque fortitudine, & ex unius illius cæde, post quem pater non potuit amplius vivere. Igitur dignum censeo, ut his pro meritis debitum mihi à vobis præmium tribuatur, non quòd lucri sim amans, & sordidus, & de patria bene mereri mercedis gratia statuerim: verum quòd cupiam officia mea præmio confirmari, nec iis detrahi, neque inglorios fieri meos conatus, si judicentur irriti & honorario indigni. At hic contradicit, negatque æquum facere me, qui munere decorari, & præmium ferre velim. Neque enim tyrannicidam esse me, neque quicquam à me pro legis sententia confectum esse: verùm facinori meo deesse quiddam, ad hoc ut præmium postulem. Ex illo igitur quæro, quid præterea requiris à me? nonne volui? nonne ascendi? nonne occidi? nonne

νευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις ἐπιτάττῃ; μή τις κελεύῃ; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν ἡσυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ σωτὴρ μὴ πάσης, τὴν δὲ παρεχημένος; εἰ γάρ τις ἐστὶ τῶν ἐμὲ πεφαγὼς δίκαιος, παραχωρῶ τὴν χάριν. ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δ' μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων πεμπόμενος, τί με λοιδορεῖσθε τὴν κεφαλὴν κόπτοντες; τί ἢ ἀχάριστον ὡς ἐμὲ δῆμον ποιεῖς εἶναι; ὃ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον. ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει γάρ εἰ πρός μοι τί ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ ὃν ἔμελλε κτανεῖν τὴν αἰτίαν. ἐγὼ μὲν, οἶδα γὰρ, οἶμαι, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης εἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν. τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅστις οὖν ἂν εἴποις μὴ δι' ἐμὲ γεγηθέναι. εἰ δὲ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἰργάσω τὴν σφαγήν. ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἐπὶ πρὸς ὃ τρόπῳ τὸ τελευτῆς, μήδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ἔστιν. εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔγγε ἐπὶ κακείνῳ ὠφελεῖσθαι μοι δοκεῖς, καὶ συνηφανίσειν τὰς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί γὰρ εἰ λιμῷ ἐξεπολιορ-

ne libertatem peperi, numquis imperat? numquis jubet? numquis minatur dominus? numquis iceleratorum meas effugit manus? haudquaquam dixeris. Sed omnia plena pacis, omnes restitutæ leges, manifesta libertas, stabilis democratia, inviolata conjugia, tuti pueri, sine periculo virgines, publicamque lætitiam solennibus feriis celebrat civitas. Quis igitur horum omnium est author? quis illa repressit? hæc peperit? Nam si priorum quisquam honore hoc sit dignus, præmium cedo, à petendo munere desisto. Quòd si solus omnia peregi, audens, periclitans, crucians, perimens, alterum in altero puniens, quid mea calumniaris officia? cur minimè gratum erga me reddis populum? atenim tu non occidisti tyrannum. Porro lex tyrannicidæ præmium decernit. Verùm dic mihi, quid interest utrum ipse interimas, an mortis causam præbeas? Mea sententia, nihil. Verùm hoc solum spectavit legis conditor, libertatem, democratiam, malorum sublationem. Huic honorem decrevit, hoc præmio dignum judicavit: quod opera mea contigisse non negaveris. Nam si eum occidi sine quo vivere non poterat, ipse cædem peregi: occidi ego, sed illius manu. Itaque ne discepta de cædis modo, neque illud perpende quemadmodum interierit, verùm an jam perierit, & an quod periit, id à me sit profectum. Siquidem & illud excussurus mihi videris, & his adversus de repub. bene meritos calumniis usurus: siquis non gladio, verum lapide ligno-ve, vel alio quovis modo peremit. Quid si fame ty-

κησα τὸ τόλμημα; τίνι ἀνάγκην τῆ τελευτῆς παρέσχον, ἀπήτεις ἂν μὴ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτὸ χαρᾶ τῷ σφαγέι; ἢ οὐδέν ἔλειπέ μοι πω ὧν τὸ νόμοι; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον ἢ κακέργου πεφονευμένου; ἢν μόνον ἐξέτασις, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει. τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς ἢ φόβος, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν. εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρήνικα, συκοφαντοῦντός ἐστι τὸ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀπιστεῖν ἐθέλειν τῷ ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις ὠφελεῖν. ἐγὼ δὲ κ τοῦτο μέμνημαι διηγρευμένον σε τοῖς νόμοις, ὡς τὸς αἰμὴ ἀφ' τῶν πολλὴν δουλείαν, ἐπιλέλησμαι τῶν σε αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι δικαίας, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲ ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δέ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν ἢ φόνου τὸ ἴσον, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀπτικολάζεσθαι. μέγα δικαίως. [2] εἰ γὰρ ἐβούλετο ἢ πεπραγμένα ἴσον γίνεσθαι τὸ τῆ ἀδείας. καὶ ὕστερον λοιπὸν ἡ ἐξέτασις ἢ τρόπος τῆ σφαγῆς. εἶτα τὸ μὲν ὕβρις ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς, καὶ ὑβριμῶς ἀφεῖναι θέλεις. τὸ δὲ [3] κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτο τρόπον δὲ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἢ τὸ ὁμοίαν ἀξιώσεις τοῖς ἱερόσυλοις. ὑδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν tyrannum obsedissem, ad mortis necessitatem compellens, numquid etiam tunc cædem mea manu peractam à me exigeres? aut aliquid desiderari diceres quo legi satis fieret? idque cum sceleſtus ille genere mortis atrociori ceciderit? Vnum hoc perquire, hoc reposce, hoc excute, quis nocentium superſit, aut quæ metus expectatio, aut quæ calamitatum recordatio. Quòd si purgata omnia, si pacata, calumniatoris est modum rei gestæ reprehendendo, præmio frustrare velle, quod iis debetur, quæ virtute confecta sunt. Equidem & illud memini in legibus disseri, nisi fortè ob diutinam servitutem, eorum quæ in illis dicuntur, oblitus sum: causam mortis esse duplicem, puta siquis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit verùm compulit, præbuitque mortis occasionem. Ex æquo & hunc quoque supplicio, affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minùs valere noluit. Et postea supervacaneum est cædis rationem quærere. Deinde hunc qui sic occiderit, nequaquam absolvendum, sed tanquam homicidam puniendum esse censebis. Eum verò qui consimili modo remp. beneficio affecit, debito benemeritis præmio non dignaberis. Neque enim illud dicere possis, me quidem imprudentem fe-

1 Καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ τὰ ἴσα, ᾧ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀπτικολάζεσθαι μέγα δικαίως.] Καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ, τὰ ἴσα, ᾧ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀπτικολάζεσθαι, ᾧ μέγα δικαίως. Marc.

2 Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum sive periculum facti, τὸ τῆ ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. Idem.

3 Κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτο τρόπον] Τοῦτον τρόπον. Idem.

1 Καὶ

ἀπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστόν, ἐμοῦ μὴ βελτίστου. τί γὰρ ἂν ἐδεδίειν, ἢ ἐχυρωτέρου πεφευγμένος; τί δ' ἂν κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; σὺ τοῦτο εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὡς ὁ τύραννος ὁ πιθανὸς λῷ, ἢ δὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, ἢ δωρεὰς ἐπ' αὐτῇ πολλὰς, εἰ ἀπέθανον, ἠδίας ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐποίεις. εἶτα ὁ τυράννου πρόσευμμος, τῆς τοῦ αἰτίου ἀναχούσῃ τὴν σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τοῦ δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλλ δέ σοι πῶς ἀπέσεσθαι, ἀπολαύσῃ τῆς ἐλευθερίας, ἢ τῶν τοῦ δημοκρατίου ἀποδεδωκότα. περίεργόν τι προσπαίεις; καίτοι ὅ γε νόμος ὡς φῄς, τὸ κεφάλαιον ἐξεπίζῃ τῆς παρανομίας. τὰ δὲ μέσα ἂν πάντα ἐᾷ, καὶ σὺ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γὰρ καὶ μὴ ἐξελάσας τις τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως. ἐλευθερίαν γὰρ κἀκεῖνος ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' οὐκ ἐμοῦ μεμνημένου, ἢ φυγὴ, ἢδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ παραλειψία παντὸς ἔτι ἰχνους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένου. καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἀνδρὶ τῷ πεφευγέναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ, πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τῶν κοινῶν κινδύνους ἐξέλεσθαι, καὶ τῇ οἰκείᾳ ζημίᾳ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ἀνησαμένῳ. ἆρ' ἂν πρὸς

feciſſe, ſed exitum quendam commodum, præter animi ſententiam, fortuitò ſequutum fuiſſe. Nam quid amplius formidaſſem, eo qui validior erat, interempto? Cur verò gladium in vulnere reliquiſſem, niſi planè quod erat eventurum, id ipſum prædivinaſſem? Niſi forte illud dices, eum qui extinctus eſt, tyrannum non fuiſſe, neque appellationem hanc habuiſſe, neque vos multum præmii hoc nomine, ſi ille fuiſſet occiſus, decreturos fuiſſe. Atqui dicere non queas. An interfecto tyranno, ei qui cædis cauſam præbuit, præmium denegabis? O curioſitatem! laboras quo pacto perierit, cùm interim libertate fruaris: aut ab eo qui democratiam reſtituit, ſupervacaneum aliquid requiris? Atqui lex, uti fateris, caput rei geſtæ quærit: media verò miſſa facit omnia, neque ultra curioſiùs excutit. Quid enim? annon ſiquis tyrannum expuliſſet, tyrannicidæ præmium jam cepiſſet? cepiſſet jure optimo: ſiquidem ille pro ſervitute libertatem contuliſſet. Id verò quod à me patratum eſt, non exilium habet, non inſtaurandæ tyrannidis metum: verùm abſolutam ſublationem, totiuſque generis internecionem, omneque malum radicitus exciſum. Ac mihi per Deos, jam ab initio ad finem uſque ſi videtur, rem totam perpendite, numquid eorum quæ pertinent ad leges ſit prætermiſſum, numquid in me deſideretur ex his, quæ tyrannicidæ adeſſe debent. Primùm animus illi generoſus ſuppetat oportet, qui ſit civitatis amans, qui ſe quàm rempericlitari malit, qui propria morte populi redimat ſalutem. Num

mihi

τῦτο ὑπεδέησα, ἐμφλακίσθην, ἢ προεσδομενός τινα τῶ ἀφ' μέσε κινδύνων ἀπώκνησα; σὺκ ἂν εἴποις. μόνε πίνων ἐπὶ τύτῳ ἔπιόν, καὶ νόμιζε δὲ θελῆσαι μόνον, καὶ δὲ βλάσαι τῶτε, εἰ μὴ χρησὸν ὑπεδεξάμην. ἔκ τε τ γνώμης αὐτῆς κατεστάσα με, μέγας ἀξιῶν, ὡς ὑπερμέτρων λαμβάνειν. ἐμὲ μὲ δωρητέον, ἄλλα δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκότα, ἄλογον εἰπεῖν μοι, ἢ ἄγαμαι λῶ προαχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβελόμεν, ἠθέλησα, ἐπραίσησα, ἐπειρασάμην τ γνώμης, μόνον ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε; νῦν δὲ, ὃ τῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ συνεδύσυν, καὶ μυρία ὑπὲρ τ δεσπότε σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ ὅτι ῥᾴδιον, μᾶλλ' δύσχρις ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρεσὶν ὑπερόπταν, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τηλικαῦτα τοσῦτος μόνον, ἀλλὰ χρεὼν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τῦτό ἐστιν. ὁ γὰρ δὴ αὐτός μοι ὁ τύραννος, μέγα, καὶ δυσάλωτον, καὶ δυσπαράγαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρεσὶν ὄντα, καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα. ἃ πῆς ἂν νικήσῃ. πάντα ὅτῳ κατώρθωσε. καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ ἄχθος τ τυράννων προσελθεῖν, σὺκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ὑπὸ τ πρὸ αὐτὸν φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἁπάντων κεκρατηκότι, κἀκείνως ἁπανταχῶσ νενικηκότι. οὐδὲν ἐπισήμηνα, ἀλλ' ἐπὶ τύτων αὖθις μένω. φυλακῆς ἐκράτησα. δορυφόρες ἐνίκησα. τ τύραννον, ἀφύλακτον, ἄοπλον, γυμνὸν, ἀπέδωκα. τιμῆς ἄξιόν ἐπὶ τύτοις εἶναί

ihi quicquam hac parte defuit? num mollem me præstiti? num præcognitis periculis, per quæ mihi perrumpendum esset, per ignaviam reformidavi? Profectò non potes dicere. Hac igitur tantum in parte commorare, existima me tantùm voluisse, ac statuisse ista, etsi nihil commodi evenerit, & me pro sola voluntatis deliberatione præmium reposcere, ut qui tamquam bene meritus illud accipiam. Num si voluntati meæ facultas defuisset, alius verò post me tyrannum occidisset, dic quæso absurdum-ne, & præter æquum foret, præmium dare? Ac in primis si dicerem, Cives volui, statui, aggressus sum, voluntatis experimentum dedi, solus honorario sum dignus. Quid tum respondeas? At nunc non hoc dico: sed ascendi, periculum adii, ante cædem adolescentis innumera præstiti. Neque enim usque adeò facile & expeditum putetis, præsidia superare, satellites opprimere, unumque hominem tam multos amoliri. Quin istud penè maximum est omnium, quæ sunt in tyrannicidio, totiusque negocii caput. Nam ipse jam tyrannus non magna res est, neque expugnatu, neque confectu difficilis: verùm ea quæ tuentur, continentque tyrannidem: quæ quidem siquis superaverit, voti compos evasit, & pusillum est id quod supereſt. Sed ad tyrannos pervenire nunquam mihi contigisset, ni priùs qui illos cingebant custodes oppressissem, omnesque satellites ante debellassem. Nihil amplius addo, sed his rursum insisto. Custodiam oppressi, satellites devici: tyrannum incustoditum, inermem, nudum reddidi. Vtrum rebus hisce confectis, honore dignus

tibi

σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸ φόνου; ἀλλ' εἰ κ) φόνου ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο σὺθεῖ. οὐδ' ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' ἔργασμαι μεγάλων κ) γλυκείαν σφαγὴν, νεανίσκων ἀκμάζοντ@, κ) πᾶσι φοβερῶ. δι' ὃν ἀνεπιβούλευτ@ κακεῖν@ λῃ, ᾧ μόνῳ ἐδεδοίκει. ὃς ἀντὶ πολλῶν ἦρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν σὸν ἄξι@ ὠδτ@ δωρεᾶς, ἀλλ' ἄπιμος ἐπὶ τηλικούτοις γνώμαις; τί δ' εἰ δορυφόρου ἕνα, τί δ' εἰ ὑπηρέτην τινὰ τ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον, ὑ μέγα ἂν ἔδοξε κ) τοῦτο, ἀνελὼν ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ πλῇ, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργασαμέν τ τ τυράννου φίλου; νῦν δ' κ) τ προτεύμενον αὐτὸν εἶδε. ὡς λῷ τυράννῳ. μᾶλλον δ' τύραννο χαλεπώτερο, κ) δεσπότης, ἀνθρωπίνητο, κ) κόλαξ ὠμότερο, κ) ὑβριστὴς βιαιότερο. τὸ δ' μέγιστον, κληρονόμος τ ὅλων, κ) ἀφ' ὅσοις, κ) ἐπιπολὺ ἀνθρώπειαν τὰς ἡμετέρας συμφορὰς διωκάμψ@. βούλῃ τοῦτο μόνον πιπράσκεσθαι μοι; ζητῶ ἔτι τ τύραννον ἀλλαπροφεύγοντες; χάρις δὴ ἐπὶ τούτοις αὐτῶ. τί φατέ; ἢ ἴστατε; οὐχὶ κακεῖνον ὑφεωρᾶσθε; ἢ δεσπότης; ἢ βαρύς; σὸν ἀφόρητ@ ἦν; νῦν δ' κ) τὸ κεφάλαιον αὐτὸ σκοπεῖτε. ὃ γὰρ οὗτ@ ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς εἶπον, ἄρτι διεπραξάμην, κ) τ τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, ἢ δὲ πληγῇ μιᾷ, ὥσπερ ὑπεθέμην ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ κατασκευάσας πολλῇ, κ) σὺ ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς κατακείμενα, ὑὸν σὺ ἡλικίᾳ, εἰ κ) tibi videor, an adhuc à me interemptionem exigis? Quin si illam quæris, neutiquam desideratur. Non sum incruentus verùm cædem peregi magnam & strenuam: nempe florentis juvenis, omnibusque formidabilis: propter quem & ille ab insidiis tutus erat, quo solo fretus stabat, qui complurium satellitum vices implebat. Annon igitur, quæso te, præmio dignus videor: an verò tantis rebus gestis honore defraudor? Quid enim si satellitem unum, quid si ex tyranni ministris quempiam interemissem? quid si charum famulum? annon hoc quoque magnum visum fuisset, confecisse, media in arce, mediis in armis aliquem è tyranni familiaribus jugulasse? Nunc eum qui occisus fuit, considera. Filius tyranni erat. Imò potius crudelior tyrannus, inexorabilis dominus, ad supplicia dirior, ad contumelias violentior, quodque est maximum, hæres & successor omnium, quique nostras calamitates in longum posset prorogare. Vin' hoc solum mihi confectum esse? profugum verò tyrannum adhuc vivere? Iam horum nomine præmium reposco. Quid dicitis? non dabitis? annon & illum verebamini? annon dominus? annon gravis? annon intolerandus erat? Porro nunc ipsum negocii caput animadvertite. Etenim quod hic à me requirit, hoc quoad potui, optimè confeci, & tyrannum aliena cæde occidi, non simpliciter, nec uno vulnere, quod ipsi maximè optandum fuisset, tantorum videlicet scelerum conscio: sed cùm multo mœrore priùs torsissem, id quo nihil habebat charius, miserabiliter prostratum ob oculos ponens, filium in ætate militari,

πονηρὸν, ἀλλ' ὃν κ) ἀκμάζοντα, κ) ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἄμφω, κ) λύθρῳ ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα. τοῦτο ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων. οὕτω δικαίως ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὐτῷ τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι. τὸ μὲν οὖν λαθραίως, τὸ μὲν οὖν ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο δρᾶσαι ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. οὐ γὰρ ἠγνόουν ὃν ἦν, οὐκ ἠγνόουν, ἀλλὰ τῶν ἄλλων ἀδεὴς, ὅσον σκέπει δύναται τοῦτος τὴν ἡγεμονίαν ἔχων, κ) ὡς οὐκ ἂν ἀξίωσεν ἐπιβουλὴν ἀφ' ὁλίγου αὐτῷ χρόνου. πάντες μὲν γὰρ παῖδες ἴσως ὑπὸ τοὺς πατέρας τοιοῦτοι. ὁ δὲ, κ) σφοδρότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, οἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, κ) φύλακα τῆς τυραννίδος, κ) μόνον ὑπὲρ κινδυνούσης τοῦ πατρὸς, κ) τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ μὴ διὰ τὴν δύναμιν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, ὑπὸ ὑπιστάμενον πεπονθότος αὐτὸν, κ) λογιζόμενον, ὡς ὀλίγον ἔτι δεῖ ὄφελος τὸν δὲ παιδὸς ἀσφαλείας κωθωρεμένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα ἐπέρρησε, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸ φόβον, τὰς ἐπὶ τὰ μελλόντων ἐλπίδας χρόνου, ἐπ' αὐτὸν ἐληλυθότα τοῖς συμφοραῖς, κ) ἐπὶ τὴν παλαιπωρίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασε, ἀπέρρηξεν ὑμῶν ἄπαντα, λελυπημένον, ὀδυρόμενον, δακρύων, πεπληκὼς πένθος, ὁλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρὶ. κ) τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτοῦ, ὅσπερ δικαίτατον οἰκτίσας, κ) πολλῷ χαλεπώτερον, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γέγοιτο. πῶς μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τινος ἄλλου ὤφλον τοῦτο

tari, tametsi scelestum, crescentem tamen, & patri similem, sanguine, taboque oppletum. Hæc sunt parentum vulnera, hi justorum tyrannicidarum gladii: hæc mors digna crudelibus tyrannis, hæc ultio tantis sceleribus congrua. Cæterum protinus interire, protinus sibi excidere, nihil habet tyrannico supplicio dignum. Non enim ignorabam vir egregie, non ignorabam, nec alius quisquam quanta benevolentia filium prosequeretur, quamque vel tantillum illi superstes esse nollet. Omnes enim patres fortasse hoc erga liberos sunt animo: sed hic aliis quiddam amplius habebat, idque meritò: quippe qui videret illum unicum esse qui curaret, servaretque tyrannidem: quique pro patre pericula solus adiret, & tutamen imperio adderet. Itaque si non ob benevolentiam, saltem ob desperationem rerum sciebam brevi moriturum ipsum, quum reputaret nihil commodi in vita futurum ampliùs, tutamine filii sublato. Nimirum effeci ut hæc omnia catervatim ipsum circumstarent, natura, dolor, desperatio, formido, quique metus in posterum imminebant. His adversus illum auxiliis sum usus, ipsumque ad id extremum consilium adegi. Interiit vobis orbus, excruciatus, plorans, lachrymans. Luxit luctum, non eum quidem diuturnum, verùm qui patri satis magnus esset. Postremò quod est omnium acerbissimum, ipse sibi necem consciit, quod quidem mortis genus miserrimum est, & longè atrocius, quàm si ab alio inferatur. Vbi mihi gladius? numquis alius hunc agnoscit? num cujuspiam alius hæc fuit

δῶ; τίς αὐτὸ εἰς τὸν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; τίς δὲ τυράννῳ τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κρατιστον, καὶ ἀληθῶς τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. μετὰ τοσούτους κινδύνους, μὴ τοσούτους φόνους ἀμελήσωμεν, καὶ ἀνέξεσι δικαίαν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μίσους τούτου τὸν τιμῶν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, δικασταὶ ἐβουλήσατο τὸν τυράννον, καὶ ἀνόπλων ἐπὶ δὲ καιρὸν κεκτειλημμένον, ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ ὡς τὸ πᾶν τῆς ἐλευθερίας σωτήριον πᾶσι, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσατε. δικαστὰ τοίνυν ὅπου δημοσίᾳ κτήματος, οὐκ ἂν ἠμείψασθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μὴ τῶν θεῶν ἐκεῖνο ὡσαύτως ἐσέβεσθε; νῦν μοι σκοπεῖτε, οἷα πεποιηκέναι οἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι ὡς τὸ τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ φονεύσοντα· καὶ πτωσσόντα πολλοῖς τραύμασιν εἰς τὸ φανερὸν δι' σύριγγος, ὡς ἂν μάλιστα λυπήσειν ἔμελλον τὸ μεγαλοψυχότατον, ὡς ἂν ὁ τῆς ὕβρεως δίκας ἀληθεσάτην, ὁ μὲν, ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπεσόμενον τὸ μεγαλοψυχότατον, ὁ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἤδη γὰρ πρεσβύτην ὄντα, καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς τραγῳδίας μεγαλοψύχου, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκριτῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τῷ σκηνῷ, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ δὲ δράματος. ἐπίστασο δὲ ἐκεῖνον, καὶ ἰδὼν ἦλθον, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμιθνῆτα. ἐμπεπλησμένον δὲ φόνου. καὶ τὰ τραύματα σωτηρίᾳ. καὶ πολλὰ. καὶ καίρια. ἀνεβόησε τότε. τὸν

fuit armatura? quis eum in arcem intulit? ante tyrannum quis eo est usus? quis eum illi misit? O particeps, ô meorum egregiè factorum successor ensis, post tanta pericula, post tantas cædes contemnimur, & indigni præmio judicamur. Nam si hujus tantùm nomine præmium à vobis deposcerem, si dicerem, judices, Tyranno cùm mori vellet, idque temporis inermem esse se deprehendisset, gladius hic meus inservivit, & ad consequendam libertatem omnibus auxilio fuit, hunc honore & præmio dignum judicassetis: porrò domino tam popularis boni gratiam non retulissetis? Nonne inter eos qui de repub. sunt bene meriti, scripsissetis? nonne gladium inter sacra monumenta reposuissetis? nonne cum Diis illum veneraremini. Nunc cogitate, quid tyrannum feciſſe, quid ante mortem dixisse verisimile sit. Quum enim juvenis qui à me trucidabatur, & multis vulneribus confodiebatur in corporis partibus magè conspicuis, ut quàm maximè parentem discruciarem, & primo conspectu perturbarem, miserabiliter inclamavit, parentem implorans, non opitulatorem, non adjutorem. (sciebat enim illum esse senem & imbecillum) sed domesticorum malorum spectatorem. Nam ego interim discesseram, author qui fueram totius tragœdiæ, relinquens actori cadaver, scenam, gladium, & reliqua quæ ad actum fabulæ pertinebant. Tum ubi supervenit ille, viditque filium quem habebat unicum, paulum spirantem, sanguinolentum, cæde plenum, & vulnera continua, multáque, & lethalia. Sic exclamavit

κτον. ἀπωλόμεθα. πεφονεύμεθα. τετυραννοκτονήμεθα. ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με περιεῖ; τίνι με φυλάττῃ, λοιπὸν τέκνον ἀποκεκηρυγμένον, ἢ μή τι ἀεὶ γέροντι ὑπερφερεῖς καὶ τῇ βραδυτῆτι κολάζειν δέον, καὶ θᾶττόν μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ. καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος. αὐτὸς γὰρ ἄοπλος ἦν, λοιπὸν τὸ πάντα τῷ παιδὶ δαρῆναι. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε. πάλαι γὰρ ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο ἀπηρτισμένον, καὶ ἀπὸς τὸ μέλλον τόλμημα κατελελειμμένον. λαβοῦσα δὴ τὸ σφαγὴς, καὶ ἅμα παύμενον ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ πρὸς μικρὸν μέν με ἀπέκτεινας. νῦν γὰρ ἀνάπαυσον ξίφος. παυσὶ πενθοῦντα θᾶττον ἐλθέ, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυσχεῖσον σωκαγώνισμα. λάβε σφαῖραν. τυραννοκτόνησον. καὶ ἅμα πενθεῖν ἀπάλλαξον. εἴθε ἀφῆκας σοι σύντυχον. εἴθε τοῦ πάππου πρόλαβον ἅμα φόνῳ. ἀπέθανον ἂν, ἀλλ' ἦ ὡς τύραννος μόνον. ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔχειν ἔκδικον, νῦν γὰρ ὡς ἄτεκνος. νῦν γὰρ ὡς ὁδὸς φονεὺς ἀπορῶν. καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, πρέμων. ὁ δὲ μάμμης. ἐπιθυμῶν μὲ, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ἅμα τολμήματος. πόσην κολάσεις ταύτας; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἐπεφύκειτε πάντες τὰ μὲν νεανίαν ἀποκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδὲ δύναται γώνισαι ἔργον. τὰ πρεσβύτην ὄντα, αὐτὰ ἀφεκτομένον, καὶ τὸ αἷμα αἱμοῖν ἀνακεκραμένον. τὴν ἐλαύθεραν ἐκείνην, καὶ ἐπινίκιον ἀποδῶ, καὶ τὰ ἔργα ἅμα ξίφος ἅμα ἐμοῦ. αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ αἱμοφο-

mavit, O nate, extincti, interempti sumus tamquam tyranni. Vbi jugulator? cui me servat? cui me relinquit? qui quidem per te fili jam ante sum è medio sublatus, numquid me tanquam senem contemnit? & quasi lento supplicio sim plectendus, mortem mihi prorogat, & longiorem cædem mihi reddit. Atque hæc locutus, ensem quærebat. Ipse enim inermis erat, eo quòd per omnia filio confideret. Verùm ne is quidem defuit, ut qui jamdudum fuisset à me paratus, atque ad facinus futurum relictus. Avulso igitur ense è jugulo, & è vulnere exempto, paulò ante, inquit, me occidisti. Nunc finem malis impone ô ensis: ades lugenti patri solatium, senilemque manum & infœlicem adjuva, jugula, occide tyrannum, luctu libera: utinam prior in te incidissem, utinam priorem cædis locum occupassem. Occidissem quidem, sed tanquam tyrannus duntaxat, sed qui crederem mihi superesse ultorem. Nunc autem tanquam liberis orbus, nunc tanquam occisore carens occumbo. Atque interea dum hæc diceret, gladium adegit tremens, neque sat potens. Cupiebat quidem, sed non suppetebant vires ad facinus exigendum. Quot hic supplicia? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot præmia? Et ut finem faciam, vidistis omnes, juvenem quidem illum priùs prostratum, non exiguum, nec facile opus. Senem postea ipsi circumfusum, amborumque sanguinem commixtum, libertatis illam & victorialem vi-

ctimam, meique gladii facinora. At gladius ipse in medio amborum,

πρᾶσι ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀναξίων μαθήσεται & διατότε, καὶ μαρτυράμενον ὅτι μοι πιστῶς διηκονήσατο, ταῦτα ὑπ' ἐμοῦ ἡδόμενον, μικρότερα ἦν. νυνὶ δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν πρῶτος τῶν τυραννίδα πᾶσιν, εἰμὶ ἐγώ. μεμίρισται δ' ἐς πολλὰς τὸ ἔργον, ὥσπερ οὖν δράματα. καὶ τὰ μὲν πρῶτα, ἐγὼ ὑπεκρινάμην. τὰ δεύτερα δὲ, ὁ παῖς. τὰ τρίτα δὲ, ὁ τύραννος αὐτός. τὸ ξίφος δὲ, πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

rum, declarans quàm non domino indignum se præstitit, testansque quam fidelem operam mihi navarit. Hæc res à me gesta minoris esset momenti, nisi novitate illustrior fieret Atque is sum ego, qui tyrannidem sustuli. Cæterùm actio in multos est distributa, ut in fabulis fieri solet. Ac primas quidem partes egi ipse: secundas autem filius: porrò tertias Tyrannus ipse: gladius autem omnibus inservivit.

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ. | ABDICATVS.

ARGVMENTVM.

Argumentum Orationis infra patet. Porrò genus judiciale est, Status qualitatis. Sub hac enim & Abdicationis causas Quintilianus ponit, quarum duas species facit: alteram Criminis perfecti, & alteram imperfecti, ad quam & præsens causa hac pertinet. Exordium maxima ex parte querela constat. Nam & de iniquitate patris conqueritur, qui se non secundum artem, sed ad præscriptum curare jubeat, & de ingratitudine, ut qui pro beneficio restitutæ sanitatis, eam sibi nunc gratiam referat, ut iterum abdicare cogitet. Hanc querelam, personarum, suæ & noverca videlicet, conditionibus amplificat: Invidiæ paternæ accusationis etiam occurrens à consueto & more patris, id quod statim ab initio facit. Exordium Propositio sequitur, cui Narrationem submittit, non tam exponendæ actionis gratia, quàm ut anteactam vitam suam & beneficium in patrem collatum judicibus commendet. Confirmatio tribus locis consumitur: primo, quo ostendit non licere patri, ut in familiam receptum, denuo abdicet, à causa legis & voluntate legislatoris, quod argumentum similitudine & fictionibus, seu καθ' ὑποθεσιν amplificat. Secundo, quo iniquum esse docet, se, tam bene meritum de patre iterum abdicari, & pro præmio, pœna affici. Hic locus variè amplificatur, ex qualitate beneficii, à conditione personæ, à difficultate & accidentibus artis, à natura & lege & cæt. Postremo, neque causas abdicationis satis idoneas aut efficaces esse probat. Neque enim se quicquam peccasse, neque nunc cogi debere, ut arte sua ubivis

utatur, idque exemplo reliquarum artium, & ob artis hujus conditionem & præstantiam, deinde ex sua persona, qui illam non impensis patris, sed tum, cùm à familia alienus esset, didicerit, alioqui etiam necessitatem quandam rei absurdam consecuturam esse. Denique non posse curari hunc morbum: quo loco multa de qualitate corporum, morborum & medicinæ in genere disputat, ostenditque etiam si aliàs sanabilis hic morbus esset, in novercæ tamen suspicionis periculum sibi metuendum esse, si quid ipsum fallat, aut ars destituat, atque ita Orationem concludit, admonens patrem periculi superioris, in quod ne iterum per iram & indignationem recidat, cavere ipsum jubet.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε. μανείσῃ τὴ πατρὸς, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένου ἰασάμενος φαρμάκῳ δόσι, ἀπελήφθη αὐθις εἰς τὸ χάος. μὴ ποιῆσαι, μεμνημένον τῆν μητρυιᾶν, ἰάσασθαι κελεύομεν, ἀποκηρύττοντα.

Quidam abdicatus artem medicam didicit Patrem insania laborantem reliquis medicis desperantibus, dato pharmaco cùm sanasset, denuo receptus est in familiam. Post hæc novercam insania correptam sanare jussus, abdicatur.

Οὐ καινὰ μὲν ταῦτα ἄ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παραδόξα, οὐδ' ἐπὶ πατρὸς ἐν τῇ παρούσῃ γιγνόμενα, οὐδὲ νῦν πρῶτον τὸ τοιαῦτα ὀργίζεσθαι, ἀλλὰ πρόχειρος ἔτι ὁ νόμος αὐτῇ, καὶ συνήθως ἐπὶ τῶν ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυσχερὲς, ὅτι ἔγκλημα μὲ ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ πεισθεὶς ὑπὸ τέχνης χαίρειν τὸ πάτριον, εἰ μὴ πάνυ δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι. ὅ τι γὰρ οἶοιτ' ἂν ἀποπάτερα, θεραπεύειν οὐ προσάγομεν, οὐκ ἐπὶ ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται; ἐβουλόμην μὲν ἔν τισιν ἰατρικὴν, καὶ τοῦτον τὸν τέχνην φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, πόσιν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τὸν ἐμὸν πατέρα νόσημα ἰασαίμην. νυνὶ δὲ τὸ μὲν τῆς μανίας αὐτῆς, πλέον πέπαυται. τὸ δὲ τῆς ὀργῆς, μᾶλλον

Haudquaquam nova sunt hæc Iudices, neque miranda quæ in præsentia facit pater: neque nunc primùm ad hunc iracunditur modum, verùm lex hæc illi facilis est, & assuetus ad hanc causam accedit. Nunc verò novum illud mihi accidit genus calamitatis, quòd etsi nullum crimen privatum sustineo, tamen artis nomine pœnas dare periclitor, nisi huic jubenti per omnia parêre possit. Qua re quid sit absurdius? uti curem ex præscripto, non ex artis facultate, sed ex patris voluntate? Optarim equidem ut Medicina, etiam hujusmodi remedium haberet, quod non solum insanientes, sed etiam injustè irascentes liberare posset, quo etiam patris morbo mederer. Nunc autem ipsa quidem insania levatus est: cæterùm iracundia magis ex-

λεν ἐπιτίνειν. καὶ τὸ δυσκόλως, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι, σωφρονεῖ. κατ' ἐμοῦ δ' ἐξεπιτύσαι. μόνε μαίνεται. τὸ μὲν δὴ μισθὸν τῆς θεραπείας, ὀργῆς οἷον ἀπολαμβάνω, ἀπηρτισμένον ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ δι' ἡμῶν ἀκουτιούμενον δούτερον, ὥστε ἀφ' τοῦτ' ἀναληφθεὶς ὡς ὀλίγον, ἵν' ἀπρόπτερος γένωμαι πολλοῖς ὑπίσω τῆς οἰκίας. ἐγὼ δ', εἰ μὲν τοῖς δυνατοῖς, εὐδὲν κελεύοιμ' ἂν ἀδελφόν. ἐπεὶ γὰρ ἄκλητος ἦκον ἐπὶ τὸν βοηθεῖαν. ὅταν δέ τι ἡ πόλις ἀπογνωσμένον, εἰδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὶ ταύτῃ, εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών. ὃς εἰδ' ὀξέμενον τῆς θεραπείας, ἀπηρτύσομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν ὡς ἄφρων δικαίως ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ. λυπεῖ γὰρ ἐμὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ πατρὶ δὲ ἀνιωμένῳ. τὸ δὲ μίσγειν, ἐπ' ἐμαυτοῦ ἀπιέναι δικαίως, καὶ ἃ προσετίθουν ὑπερχεῖν ἐ διαμένω, καὶ δι' ὑπερβολὴν τοῦ νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν ἐ δίκαιον οἶμαι ἀπηρτίσθαι, τὰ ἃ μὴ δύναται ποιεῖν, μὴ δι' τὴν ἀρχὴν ὑπισχνούμενον. δὶ ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκρυβέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δ' κ' ἂν ἐκείνας μὲν ἃς οἶμαι, ἐκφανῶς τῇ μεταταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην. καὶ τοῦτο δ', ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάρεστος, καὶ δυσπειθὴς ἐμοὶ, ὁ κατισχύων τῶν πατρὸς, καὶ ἀπάξια πρώτιστον δ' ἡμῶν, τοσοῦτον αὐτοῦ τὸ πολὺ ἐκείνα βοᾶται, καὶ ἀφεστομένην, ὀλίγα χρῆναι ἁπλέγειν φάμην. ἀπελθὼν δ' τὸ

exacerbatur. Quodque est omnium gravissimum, erga cæteros omnes est sanus, inianus in me unum à quo est curatus. Videtis igitur cujusmodi mercedem curationis feram, quum rursus ab illo abdicor, rursus alienor à familia, ceu ob id ipsum ad breve tempus receptus, ut majore infamia sæpius ejicerer domo. At ego quidem in his quæ præstare queam, jussa patris non expecto: ut qui nuper non accersitus ad opitulandum venerim. Verùm ubi res est planè deplorata: tum nec aggredi velim. Porrò in hac muliere multo minùs ausim: nec temerè: siquidem reputo quid in me sit facturus pater, si res non successerit, cùm jam abdicet non aggressum curationem. Quare Iudices, novercæ graviter laborantis vicem doleo: erat enim bona. Deinde patris nomine quem hujus morbus cruciat. Maximè tamen mei ipsius causa, qui videar immorigerus patri, cùm non possim quæ jubeor præstare, partim ob morbi magnitudinem, partim ob artis imbecillitatem. At sanè non arbitror æquum esse ut abdicer, si quod efficere non queam, id ne recipiam quidem. Itaque quibus de causis priùs abdicarit me, facile fuerit ex hoc negocio conjicere: ad quas equidem vita post acta, satis ut opinor, respondi. Hæc autem quæ nunc objicit, pro virili sum responsurus, si priùs de meo statu pauca vobis exposuero. Ego intractabilis, & immorigerus ille, patrem dedecorans, & indigna meo

genere patrans, id quidem temporis multa id genus vociferanti, & asseveranti, paucis contradicendum esse duxi. Verùm do-

οἰκίας, ὑπώμοζόν μοι δικαστήριον ἵστασθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ τὸν μὲν ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ ὡς τὰ κράκιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. ὑπενοούμην ἢ καὶ τοιοῦτόν τι, [1] καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς ὑ σφόδρα κεκτημένου πατρὸς ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήμασι ψευδῆ κατ' ἐμοῦ συκοφάνται. καὶ ἴσασί τινες, οἱ μανίας δίκην ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὰς, καὶ ἀκρασχολισμὸν, οὓς ἐς μακρὰν ἐπισπωμένους καὶ κακὰ, μῖσος, ἄλογον, καὶ νόμων ἀπλωτὴν, καὶ βλασφημίας ὑπερμέτρους, καὶ δικαστήριον συνδρομὰς, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα, διὸ δὴ πάλαι μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν ποτὲ ὑπωπτεύετο. ἐπιμνησθεὶς οὖν, καὶ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῇ ἀλοδοκῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ ὑπομονῇ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ὑπανελθὼν ἤδη, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, ὡς ἐς βάθος ὠρώντων, ὑπ' ἀκριβῶς φιλοκερδούντων τὰς νόσους. τάλιν ὅπως μὲ εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, ὅτε ἐμνησικάκησα τὴν ἀπεκπρόξεως, ὅτε μετάπεμπτος ψυεύδη ὑπελείμενα. ὑπὸ γὰ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλοτρία τὰ ἁμαρτήματα. καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τὴν νόσον. παρελθὼν οὖν ἀκλητος, οὐκ ἀλοὺς ἰασόμην, ὑ γὰ ὅτω ποιεῖν

mo cedens, existimavi fore mihi magni instar, verique calculi vice, si vitam posteà viverem, qua me à paternis illis criminibus quàm longissimè abesse appareret, & honestissimis studiis dedisse operam, cumque optimis viris habuisse consuetudinem. Iam verò & hujusmodi quiddam prospiciebam, ac suspicabar fore, ut pater, qui non admodum animo constaret, mihi sine causa succenseret, falsáque in filium crimina strueret. Neque deerant qui ista morbi initium interpretarentur, minasque & tela mox irruituri mali, nempe odium absque causa, mores asperos, parata convicia, censuram severam, clamorem, iram, denique bilis omnia plena. Ob quæ mihi aliquando medicina opus fore credebam. Proinde peregrè profectus, ac probatissimorum, quos in peregrinis regionibus nanciscì potui, medicorum doctrina usus, plurimo labore, vehementique animi studio artem perdidici. Postea reversus, invenio patrem manifesta insania jam laborantem, & ab hujus loci medicis desperantibus destitutum: qui non altiùs introspiciunt, nec admodum exactè morbos dijudicant. At ego sanè, sicuti par erat facere frugi filium, neque abdicationis injuriam memini, neque dum accerserer expectavi. Neque enim erat quicquam, quod illi propriè imputare possem: verùm peccata illa omnia fuerant aliena: morbi nimirum, ut modò dixi. Cùm igitur non vocatus accessissem, non illico sum medicatus, neque enim id nostri est mo-

1 Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς ὑ σφόδρα] Καὶ ὑπεπτόησον μὲ δὴ ὡς ὑ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II. quæ vulgò I. numeratur. Ad quam ea de re dixi. *Mare.*

I A 2

ἔξις ἐστὶν ἡμῖν, ἢ δὲ ταῦτα ἡ τέχνη διδάσκει, ἀλλὰ πάντων ἀρχῶν πρώτων διδασκόμεθα σωφρονεῖν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τὰς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τολμηρότατα, ὦ μέτα χείρεσον ἢ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα. ὦ δ' κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἐδοκίμει, δὲ τολμῶ δέχειν προσαπτόμεθα, νόμον παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες. οἱ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατηκόσιν. ἰδὼν ἂν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὸν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἔπιον, ἐπιχείρησι ἤδη, καὶ τὸ φάρμακον προθύμως ἐπέχεον. καίτοι πολλὰ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τολμῶ δόσιν, καὶ τὸν ἰασιν διέβαλλον, καὶ τῶν ἰατρικῶν παρεσκεύαζον. παρῆν δ' καὶ ἡ μητρυιὰ φοβερὰ ἦν, καὶ ἀπιστοῦσα τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονηρὸς ἐκεῖνον ἀφικνούμενον. ἠπίστει γὰρ μόνα τὰ πάντα σωιοῦσα, καὶ ὁμοδιαίτης τῇ νόσῳ. πολλὰ, ἀλλ' ἔγωγε δεδιὼς διεδιελιάσασα, ἠπιστάμην γὰρ ἐ ψεύσομαί με τὰ σημεῖα, δὲ προσθώσουσα τῷ τέχνῳ ἐπῆγον τὴν ἴασιν σπουδαιοτάτῳ ἐπιχειρήσας. καίτοι καίμοί πινες τῶν φίλων, σωιεθέλουσι μὴ ὑφορᾶσθαι, μὴ καὶ ἀφροβολίᾳ πᾶσι μείζω συέγκλημα μοι τὸ δύστυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντα, ὃν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῴζω μὲ ἔτι ὄντος ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν. οἱ παρόντες δ', ἐμοὶ δ' ἐμοὶ ἐπῆγον τὴν ἴασιν σπουδαιοτάτῳ ἐπιχειρήσας. καίτοι καίμοί πινες τῶν φίλων, σωιεθέλουσι μὴ ὑφορᾶσθαι, μὴ καὶ ἀφροβολίᾳ πᾶσι μείζω συέγκλημα μοι τὸ δύστυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντα, ὃν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῴζω μὲ ἔτι ὄντος ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν. οἱ παρόντες δ', ἐ-

moris, neque id præcipit ars. Verum omnium primum observare docemur, sanabilisne sit morbus, an insanabilis, transiliatque artis terminos. Ac tum si ejusmodi sit malum, ut commodè possimus aggredi, aggredimur, totoque adnitimur studio: ut ægrotum servemus. Sed si affectum jam invaluisse, superasseque viderimus, nec manum omnino admolimur, idque vetustam quandam primorum medicinæ parentum legem observantes: qui negant tentandos esse morbos qui jam invaluerunt. Itaque cum patrem adhuc intra spem esse cognoscerem, neque affectum arte potiorem, diu observatis ac pensitatis singulis, ita demum aggressus sum, atque cum fiducia, pharmacum porrexi. Quanquam multi qui aderant, hanc pharmaci administrationem suspectam habebant, & meam medicationem calumniabantur, jamque ad accusandum se comparabant. Aderat etiam noverca pavida, & diffidens, non quòd me odisset, sed quòd metueret, cùm probè sciret illum graviter laborare. Nam sola noverat omnia, quippe familiaris, assiduoque ægrotanti convivens. Attamen ego nulla re deterritus, siquidem sciebam fore ut neque signa me fallerent, neque ars me proderet, observato tempore opportuno adhibui medelam. Quanquam nonnulli ex amicis mihi suadebant ne viderem, ne fortè si res malè succederet, majorem calumniam mi-

mi accerserem, quasi acceptarum injuriarum memor, patrem veneno ultus essem. In summa, protinus ille convaluit, pristinæque redditus sanitati, omnia cognovit. Familiares admirabantur, lau-

χαίρειν. ἐπῆνει δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὸς πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καίμοι οὐδοκιμοῦσι, καὶ εἰκὸς ἦν συφορᾶς. ἔστω δ' οὖν, μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω, μήτε μεμνῆσθαι, μήτε συμβουλόν τινα ἐπὶ τούτων προσλαβόντα, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τοῦ παρόντος, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δ' ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ ὅσοι τ' ἐμοῦ θᾶττον εἰκείων ἀπολογούμενον. τοῦτο ἡδύνετο μάλιστα, εὐφραίνει μὲ πολλὰς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοί. ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις ἡδὲ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε πάντας ὁμοίως ἡδομένους τῷ πραγματι, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως καὶ χρῶτα τρεπόμενον, καὶ βλέμμα πικραινόμενον, καὶ πρόσωπον ὠρυομένου, οἷον ἐν φθόνῳ, καὶ μίσει γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν ὡς τὸ εἰκὸς ἐν εὐφροσύναις, καὶ ἐμπεδίαις ἦμεν, ἀλλήλοις ἐπιλεγόμενοι. ἡ μητρυιὰ δ' μικρὸν, οὐδὲν νοσεῖν ἤρξατο, νόσον ὦ ἄνδρες δίκαιον καλεῖν, καὶ παράλογον. ἐρχόμενον γὰρ οὐδὲν τὸ δεινὸν, παρεφύλαξα. ἐν γὰρ ἀπάλῃ, καὶ ἐπιπολαιοτάτῃ μανίᾳ τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ἐνοικεῖρον ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ εἰς τὰμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἡμῖν ἐστι σημεῖα τοῦ ἀτιάτου μεμηνότων. ἐν δ' ἐκείνοις κρισιν ἐπὶ τῇ γυναικὶ ταύτῃ παρεφύλαξα. ἐσθὶς μὲ χαίρει τοῖς ἄλλοις, ἡμερωτέρα, καὶ πραοτέρα ἐστι. καὶ παρόντων, ἐρεθίζω ἀεὶ ἡ νόσος. ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τῶτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνει. ὅσῳ καὶ αὐτὸ τοῦτο, δοκεῖ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ἐστὶ dabat noverca, palamque gaudebat, & quòd inclaruissem, & quòd ille relipuisset. At hic quidem, nam id de ipso testari possum, neque cunctatus, neque quoquam his de rebus adhibito in consilium, re ex familiaribus cognita, irritam fecit abdicationem, ac denuo me filium fecit: servatorem ac beneficum appellans, sese certum mei experimentum cepisse confitens, deque illis ante factis semet excusans. Hoc factum multos quidem, quotquot boni aderant, exhilaravit: sed eos afflixit, quibus abdicatio filii erat revocatione jucundior. Proinde tunc vidi non eodem modo ea re gaudentes omnes, sed colorem alicujus mutatum, vultum perturbatum, faciem iracundam, quemadmodum ex invidia, odioque solet accidere. Nos igitur ut consentaneum est, altero alteri reddito, in lætitia, animique gaudiis versabamur. Cæterùm noverca paulò post, statim ægrotare cœpit, morbo Iudices gravi, & inopinato: quem statim ab ortu tetrum observavi. Neque enim simplex, & levis insaniæ species, sed vetustum quoddam jamdudum in anima delitescens malum erupit, victoriaque parta in apertum prodiit. Sunt autem nobis multa quoque alia insanabilis insaniæ signa. Verùm illud unum commune in hac muliere animadverti, quòd erga cæteros pacatior est ac mitis, illisque præsentibus conquiescit morbus: sed siquem medicum viderit, vel si de medico tantùm audierit, in hunc supra modum exasperatur. Quod & ipsum argumento est, illam maligno & insanabili malo teneri.

Hæc

πεπαιδευμένον. ταῦθ' ὁρῶ, ἐγὼ μὲν ἠτιώμην, καὶ τὴν γυναῖκα ὠκτιρον ἀξίαν ὄσαν, καὶ αὐτὸ τὸ συμβῆκον δυσχεραίνον. ὁ πατὴρ δ' ὑπὸ ἰδιωτίας, ἅ γὰρ οἶδεν ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἔσχηκε κακὸν, ὅτι τὴν αἰτίαν, ὅτι τὸ μέγεθος ἔσχηκε πάθους, σκέπασιν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. ὥστε γὰρ οὐ οἶδα μανίας εἴδος, καὶ μίαν τὴν νόσον, ἣν παρρώκηκε ταυτὸν, καὶ ἀναλγησίαν τὴν θεραπείαν ἐχέμυθον. ἐπεὶ δ', ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον οἶμαι φημὶ σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ ἐπίστασθαι ὑπὸ τὸ νόσε ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἐκόντα κηδεμόνα, καὶ σωφρονίσαι τὸν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τὴν τέχνης. καὶ πάσχω μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις. ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τέλεον λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. καὶ πρῶτόν γε δὴ τῶν νόμων ἄρξομαι, καθ' ὃν ἔστι μοι δικαιοῦσθαι βέλτιστα, ἵν' εἰδῇ σὺν ἐμοὶ τὸν ὁμοίως ἔχοντα αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν ὦ πάτερ ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντως ἡμῖν, οὐδὲ ἀεὶ ἔδωκεν ἀποκηρύττειν συγχωρήσας, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τελεώτατα ὀργίζεσθαι ἔδωκεν, ὅτῳ καὶ τὰ παίδων πρυτάνεσιν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. μὴ δίκαιον οὖν ἐλευθέρων ἔφη χρῆναι, οὐδ' ἄκεσθαι τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμασίας ἐκέλευσε τὰς μὴτε ταῖς ὀργαῖς μήτε τῷ δικαίῳ πεφευγυίας. ἤδη γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρεῖχε. Hæc cùm perspicerem, equidem acerbè ferebam, miserebarque mulieris ut debui, præter meritum tanto laborantis infortunio. At pater ob insciti am, neque enim novit, vel originem mali quo tenetur, vel causam, vel affectus magnitudinem, jussit ut medicarer, ac simile pharmacum exhiberem: arbitratus idem esse insaniæ genus, eundem morbum, eandem invaletudinem, quæ similem curandi rationem admitteret. Verùm ubi, quod verissimum est, dico fieri non posse ut servetur mulier, meque morbo imparem esse fateor, indignatur, & succensèt, aitque me studio detrectare, ac mulierem destituere, mihi crimini vertens artis imbecillitatem. Atque huic quidem accidit quod dolentibus solet: liberè verum dicentibus succensent. Verùm ego pro viribus illi respondebo, tum meo ipsius nomine, tum artis. Ac primùm quidem à lege incipiam, ex qua hic me vult abdicare, quò intelligat sibi non esse posthac eandem abdicandi facultatem, quæ priùs fuit. Neque enim legislator omnibus, ô pater, istam potestatem permittit, neque uti quoslibet filios, neque quoties libuerit, neque quibuslibet de causis, abdicent. Verùm ut patribus concessit certis de causis irasci, ita prospexit & liberis, ne id immerentibus accidat. Idcoque jussit ne libera esset, ac citra judicium vindicta, sed ad judices vocat, æstimatores constituit, qui neque per iracundiam, neque per calumniam judicent quod justum est. Noverat enim frequenter accidere multis, ut iniquas ob causas ad iram

συμβάσεως. καὶ τὸ μὲν, ψεύδεσθαι τὴν ἀλήθειαν πεποίηκεν, τὸ δὲ, οἰκέτῃ πιστεύσαι, ἢ γυναίῳ ἐχθρᾷ, ἄκριτον ἀδίκημα γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, εἰσὶ ἐξ ἑρήμης τοὺς παῖδας ἀζημίους ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀποδίδοται, καὶ ἀπεξέπεσεν ἀδεὲς κατηλείπτη. ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ ἐμὲ μὴ ἐγκαλεῖν μήτε ὁ πατὴρ κύριος, ἐᾶσαι δὲ εἰ δίκαια αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες, αὐτὸ μὲν, ὃ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε. σκέψασθε δὲ ἐκεῖνο ἐξετάσαντες, εἰ ἔτι δίκαιον ἀποκηρύττειν αὐτὸν, ἅπαξ ἀποκηρύξαντα, χρησαμένῳ τῇ ἐξουσίᾳ ἐξ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν παρεῖσαν ταύτην δύναμιν. εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντα. καὶ λύσαντα τὴν ἀποκήρυξιν, ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τοιοῦτον, ἀπειρήκοτας γνώσεως, καὶ τῇ παιδιᾷ τοὺς πωμοὺς, καὶ πολλὰς τὰς κατηδίκους, καὶ τὸ φόβου αὖθις, καὶ τὸ νόμου, ἅρα μὲν συνορίζεσθαι, μὴ μικρὸν ἢ λύσαι. καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι. καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω τρέφεσθαι τὰ δίκαια, ὡς τὸ ἐπὶ κεφαλῆς δοκεῖν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἔμπροσθεν ἄξιον ἐφίεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν σωφρονικτεῖν, καὶ κύριον τὸ πωμοὺς ποιεῖν τὸ μνησικακῆσαι. ἐπὶ δὲ ἅπαξ ἀναλώσῃ, τῶν ἐξουσίων, καὶ τὰ χρήσιμα τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπεπλησθῇ τὸ ὀργῆς, εἶτα, μὴ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεσεῖν, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὸν κρίσιν. ἐᾶσαι γὰρ τὸ μνησικακῆσαι, πονηρὸν ἡ χρῆσιν ἀποδεῖξαι, ἀλλὰν εἰμὴ γνώσεται ἐμοὶ commoverentur: hic quidem cùm fallæ calumniæ crederet: ille famulo, vel uxori infensæ fidem haberet. Quare noluit rem injudicatam agi, neque indefensa causa liberos statim condemnari: verùm aqua infunditur, dicendi fit copia, nihil inexcussum relinquitur. Quandoquidem igitur hoc solum authoritatis datur patri, ut in jus vocet: & vobis judicibus, ut an justa sit accusatio, judicetis: id quidem quod mihi imponit, & cujus gratia nunc indignatus, nondum spectate, sed illud priùs expendite, num amplius abdicandi jus ipsi sit concedendum, cùm semel abdicaverit, jamque sit usus facultate quam lex concedit, atque hanc paternam potestatem expleverit: deinde rursum in familiam receperit, & priorem abdicationem abrogarit. Nam ego iniquissimum istud esse dico, ut infinitæ sint liberorum pœnæ, multæque condemnationes, & perpetuus metus: utque lex nunc irato inserviat, nunc abrogetur: rursum ut eodem modo valeat: denique ut jus sursum ac deorsum volvatur, prout ex occasione patribus visum fuerit. Verùm initio æquum quidem erat ut concederet, cumque indignante indignaretur, ac puniendi jus faceret ei qui genuisset. Porrò ubi semel potestatem absumpserit; ac lege abusus sit, iram expleverit, post hæc rursum in familiam receperit, & in hanc opinionem transierit, ut frugi putet, in his perseveret necessum est, neque postea resiliendum, neque retractanda sententia, neque rescindendum judicium. Etenim nullum erat judicium ut puto, quo ex ie natum cognosceret, frugi-ne, an contrà esset evasurus. At-

καὶ ἀφ' ὧν τοὺς ἀναξίους Ϝ ἡλίους ἐκδικεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτι ἡγνόουν ἀναθρεψαμένοις. ὅταν δὲ μὴ πάνυ ἀνάγκη, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεθέλλειν, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ἀπόλοιπος Ϝ νόμου; φαίη γὰρ ἂν ὡς σὺ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦν, καὶ Ϝ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιον, τί παῖδων ἀνεκτέλεις; τί σὺ αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί σὺ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλαθόμην γὰρ ἤδη, καὶ Ϝ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριον. ἐγὼ δὴ σοὶ δοτέον τοῖς νόμοις, ἐξὸν ὡς τὰς σὰς μεθέλλειν ἀνάγκας τὰ δικαιότερα. ἐξὸν ἅπαξ μὲν λύειν, ἅπαξ Ϝ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τὰς δίκας καθῆσθαι μόρτυρας. μᾶλλον Ϝ ὑπηρέτας τοῦ σοὶ δοκοῦντος, ὁπότε μὲν κολάζοντας, ὁπότε Ϝ ἀφελαμένους, ὁπόταν σοὶ δοκῇ. ἅπαξ μαθόντας, ἅπαξ ἀναπτύξαντας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀπὸ τούτων ἔχοις. καὶ τότε, ἴσως δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς. τὸ δ' ἅπαξ τοῦτο, καὶ αἴδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἦδη τοῦ πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας. μὴ δὴ ὡς Διὸς ὦ ἄνδρες δικασταὶ συγχωρήσητε αὐτῷ ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν ποιήσασθαι, καὶ λύσασθαι τὴν γνῶσιν Ϝ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσασθαι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξω ἦδη, καὶ ἐκὼν ἡ ἀποστασία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ ἀποδεδοκιμάσθαι. ὁρᾶτε γὰρ πῶς καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν Ϝ κλήρου λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἀδίκως οἴηται ψηφῖσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δὲ

Atque hanc ob causam genere indignos abdicare concessum est, quos quum educabant, cujusmodi futuri essent nesciebant, Cæterùm ubi non coactus, sed suapte sponte atque authoritate ex sese comprobatum recipit, qua deinde ratione possit mutare factum, aut quis supereſt legis usus? Etenim dixerit legislator, hic si improbus erat, dignusque quem abdicares, cur revocasti? cur in familiam denuo reduxisti? cur legem irritam feciſti? Nam liber eras, tuique juris ut hoc non faceres. Neque enim tibi concedendum est ut leges eludas, neque ut ad animi tui mutationes judicia trahantur: neque ut leges nunc irritæ fiant, nunc authoritate polleant, judices interim testes sedeant, imò potiùs tuæ voluntatis ministri: modò punientes, modò absolventes, quandocumque tibi visum fuerit. Semel genuisti, semel educasti, pro his etiam semel abdicare potes: tum quidem quum id justè agere videberis. Verùm ut hoc fiat sine fine, ut perpetuò, ut frequenter, ut facilè, id supra patris jus est. Quare per Iovem Iudices ne permittatis huic, qui sua sponte receperit, superioris judicii sententiam irritam fecerit, iram exauthoraverit, ut rursum me ad eandem pœnam provocet, & ad paternam potestatem recurrat, cujus exoletum jam & inutile est privilegium, huicque soli invalidum, & ante hac consumptum. Etenim illud considerate, quemadmodum in aliis judiciis, ubi judices sorte ferunt sententiam, siquis perperam pronunciatum existimat, permittitur ad alios judices provocare. Sed siqui sua sponte

ἅπαντες αὐτοῦ σπουδῶντες δικασταὶ, καὶ αἱρεθέντος ἐπιτρέψαντος διαιτᾶν, σὸν ἦν. εἰς γὰρ ἐξῆν μὴ ἢ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τύχοις εἰς ἀνεψιὸν ἢ φίλον, ἢ ξένον ἐπὶ ξένοις τοῖς ἑαυτοῦ κριθέντα. ὅτῳ δὲ καὶ σύ. ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἄν ἄξιον εἶδες ἢ φύσις. τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησαίμεθα ἔνιοι πάλιν ἀναιρεῖσθαι, σὸν ἦν λαμπηδεύειν ἔχεις. ὅτι γὰρ σὸν ἄξιον ἀνδρὸς παῖδα ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον δὲ τὴν ἀναίρεσιν, καὶ τὴν ἀμφάκαιον βίβλον ἅπαξ ἀποκαλεῖν, μὴ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια. ἦν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ παρῆσαν. δεύτερον ἢ τὸ σὸν, ὅτε μεταβαλόμενος, καὶ ἀνάδοσιν ἐπιθεὶς τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ ᾧ πεπλούτακας, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν, πανοῦργος σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔοικεν. τοῦτ' ἐδικάσασας. τοῦτ' ἐκύρωσας. ἐγὼ μὲν οὖν εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, ἠθέλησα ἢ ἀποκηρύττειν ἔθελες, ἐξεῖναί μοι δοκῶ. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ ἡγούμενον. τὸ ἢ καὶ φύσει, καὶ αὐδὶς ἀναιρέσει, καὶ γνώμῃ ἐπιτετιμημένον, πῶς οὐ λοιδορεῖν αὖ ἀποκηρύττειν, καὶ πολλάκις τὸ μιᾶς οἰκειότητος ἀπεστερεῖν; εἰ δ' οἰκίστης ἂν ἐτύγχανον, καὶ τὸν μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέθηκας, μεταπεισθεὶς ἢ ὡς ἄρα ἦν ἄλλον, ἀλλότριον ἀφῆκας εἶναι, [1] ἆρ' ἂν σοὶ πρὸς κρίσιν ἐγκαθέντι, αὖθις ἐξῆν

sponte de judicibus convenerint, delectisque arbitris causam commiserint, non idem licet. Etenim siquis, quorum sententiis initio stare non cogebatur, hos sponte delegerit, jam æquum est boni consulere quæ statuerint. Itidem sanè & tu, quem non amplius recipere licebat, nisi videretur genere dignus, hunc si frugi esse arbitratus iterum admiseris, non amplius abdicandi jus habebis: siquidem indignum esse, in quem hæc denuo fiant ipse testatus es, jam de integro frugi esse filium confessus. Itaque non pœnitere receptionis, sed firmam reconciliationem esse convenit, post sententiam toties pronunciatam, ac rem bis judicatam, primùm quando abdicasti, deinde quando sententiam mutasti, & in patrimonii portionem asseruisti, rescissis decretis superioribus, confirmas illa quæ postea sunt placita. Proinde persevera in his quæ proximè statuisti, tuumque ipsius judicium serva. Pater sis oportet, quandoquidem id decreviſti, id probasti, id ratum feciſti. Ego quidem si natura non essem filius, sed adoptatum abdicare velles, ne id quidem tibi licere existimarim. Quod enim liberum erat initio non facere, id semel factum iniquum est rescindere. Porrò eum qui primum natura sit filius, postea judicio, sententiaque accersitus, quæso num par est rursum expellere. & eadem necessitudine sæpius privare? Si verò servus essem, tuque primùm ratus improbum, in vincula conjecisses, deinde cognita innocentia, me manumisisses, num tibi alias irascenti, in eandem ser-

1 Ἆρ' ἂν σοὶ πρὸς κρίσιν ἐγκαθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὸν ἐμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;

ἢ τῶν ὁμοίων δικαίων ἐπικύρωσιν; ἀδήλως. τὰ μὲν τοιαῦτα, βέβαια, καὶ ἅπαντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ ἅ ἐγὼ δεῖ μηκέτ' ἐξεῖναι τούτῳ διακρίνειν, ὃν ἅπαξ ἀπεκηρύξας, ἐκὼν ἀνέλαβες, ἔτι παιδὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως, πεύσεσθε. σκέψασθε γὰρ ἤδη οἷον ὄντα, καὶ ἀπεκηρύξέ με. καὶ δέδικα τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲ ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. ἐδέν γὰρ ἂν ὠφέλησε τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσασθαι. ἐδ' ἦν τοτε μὴν νέον, νῦν δ' ἤδη καὶ ἀφεδεόνηκε, καὶ τὸ πεῖρον δεῖ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν δοκεῖν ἡλικίας ἔχοντα μικρᾶς γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τοῦτ' μὲ, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικηκέναι ὡς ἂν ἔχοιμι φαίην, ἀλλ' ἐδ' ἂν πεποιηκὼς, παρρησίαν ἡ οἰκίας. νῦν δ' σωτῆρα ἴναγκες, καὶ δίκαιόν γε λέγειν ἀληθῆ μόνον, ἃ τί ἥδιστ' ἂν ἀκούσειεν, τοῦτο δὲ ἐμὲ, καὶ πλεῖστον κίνδυνον ἀφεστῶτα, τοῖς τοιούτοις δίκης ἀμείβεσθαι ἡ χρηστότης ὀφείλει, ἐδ' ἵνα λόγον ἔχοιμι, ἀλλ' ὅτου ῥᾳδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τῷ ἐρημίᾳ ἐλαύνειν, ἡ ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβληθε, μὴ μόνον δ' ἐ μνησικακήσασθαι, ἀλλὰ καὶ σώσασθαι, καὶ σωφρονεῖν ἐδοκιμάσασθαι. ἐ γὰρ μικρὸν ὦ ἄνδρες δίκαιον, ἐδὲ τὸ τυχὸν δεῖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως δ' τοιοῦτον νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' οἱ καὶ ὅτῳ ἀγνοεῖ τὸ

servitutem revocare liceret? Nequaquam. Igitur istiusmodi acta leges firma volunt esse, ac perpetuò valere. Ego cùm pluribus etiam argumentis docere possem, non esse jus huic abdicare denuo quem semel abdicatum sponte sua receperit, tamen ea missa faciam. Nunc spectato cujusmodi filium parat abdicare. Neque hoc dicam me tunc imperitum fuisse, nunc esse medicum (nihil enim ars in hac causa suffragetur) tum juvenem, nunc ætate provectum, ut ætas etiam ipsa fidem faciat me nihil peccasse. Nam leve forsitan hoc quoque. Sed tunc quidem, quanquam nulla injuria, ut ego quidem dixerim, at neque beneficio affectus, à familia me alienavit. Nunc verò cùm recens illi author fuerim salutis, ac beneficus extiterim, exigor. Qua re quid esse possit ingratius? ut mea servatus opera, tantoque à discrimine elapsus, sanationem illam statim factis hujusmodi pensetur, nulla meritorum habita ratione? sed usque adeò facilè oblivione mandarit, atque in solitudinem abigat eum qui jure sit obsecutus, quum præter jus ejiceretur: neque solùm non meminerit injuriæ, verum etiam & salutem attulerit, & sanæ menti restituerit? Neque enim exiguo Judices, neque vulgari in hunc collato beneficio, tamen hujusmodi malis nunc videor dignus. Porrò quanquam hic ignorat, quia

τέχνης ἐδὲ μέν. τὰ γὰ τοιαῦτα βέβαια ἐ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσι] Tale forte fuit Græcorum jus, sed in eo jus Romanum à Græco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* 5. ff. de jure patronatus, & lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & lege *Si manumissus* 2. & lege *Liberti* 3, & lege *Libertina* 4. Cod. de liberis & eorum liberis. *Palm.*

τότε, φάσκε ὑμεῖς ἴσε οἷα ποιῶν αὐτὸν, καὶ παίχοντα, καὶ ὅπως ἀλγεῖμον, ἐγὼ δ' ἀλαζὼν, τὸ μὲ ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τὸ δ' οἰκείων φυγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιόντα τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς κὴ κατηγορεῖν δύναιο, καὶ ὡς τὸ νόμων ἀμελέγαιο. μᾶλλον δ' ὁρᾷς ἃ πάτερ τὸ παραδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον οἷα νῦν ἡ γυνὴ ἐστ, ὡδὶς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. ἃ δίκαιον δ' ἦν τοιαύτην μοι χρῆσθαι ἀντ' ἐκείνων τῶν ἀμοιβῶν, ἃδὲ κατ' ἐμὲ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ ἀνηρράτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν, ὧν ἐγκαλεῖς δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ ὡς σὺ ἐχάτοις ὕσαν τῶν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον μισεῖς, πῶς ἃ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τὸ ὁμοῖον ἀπήλαξα, ὑπερφιλοπαθῆς, κὴ χάριν ὁμολογεῖς, τὸ ὅτω δεινῶν ἀπηλλαγμένον; σὺ δ' ὅσῳ ἀγνωμονέστερον σωφρονήσας δίκης εἰς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένον κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ ἄρχαῖον σκέτος μίσος ἀναπτέχεις, καὶ τ' αὐτὸν ἀναμιγνύσεις νόμον, καλὸν γὰν τὸ μισεῖν ἀποδίδως τῇ τύχῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τὸ φαρμάκων ἐπὶ τ' ἰατρὸν, ὑγιαίνων μόνον. ὑμεῖς δ' ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸ διεργάτην τούτων κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τ' σώματα ἐξελαύνειν, καὶ τ' σωφρονήσαντα μισεῖν, κὴ τ' ἀναφήναντα πεμφεῖν. ἴσε, λύγα τὰ δίκαια πράξετε. καὶ γὰρ εἰ τὸ μέγιστον νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανεν, ἀλλ' μοί τις μικρὰ εὐεργετηθεὶς χάρις, εἰς ἣν ἀποβλέπουσα τοῦτον, κὴ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τὸ μὲ παρ' in ſtatu tunc fuerit, vos tamen omnes noſtis, quid facientem, quid patientem ipſum, quomodo affectum, ego curandum ſuſceperim: ac medicis reliquis deſperantibus, fugientibus familiaribus, nec propiùs accedere audentibus, talem reddiderim, ut etiam accuſare, ut & de legibus diſſerere poſſit. Quin potiùs exemplum vides pater: cùm propemodum talis eſſes, qualis nunc eſt uxor, ad priſtinam ſanitatem te revocavi. Quare non eſt æquum ut pro his officiis, hujuſmodi gratiam mihi reponas, neque in me ſolummodo ſanus ſis. Etenim te non mediocribus à me beneficiis affectum eſſe, vel ex his ipſis liquet, quibus me criminaris. Quem enim odiſti, quia uxorem in extremo periculo verſantem, graviſſimeque affectam non ſano, qui fit ut non potiùs ſummopere diligas, quia te ſimili morbo liberavi? & gratiam habeas tam acerbis ereptus malis? At tu, quod quidem eſt ingratiſſimum, ſimulatque ad te rediſti protinus in jus trahis: reddita ſalute punis, & ad priſtinum odium recurris, eandem legem recitas. Egregiam igitur mercedem perſolvis arti, dignamque pro remediis refers gratiam, qui quidem adverſus medicum tantum ſanus es. Vos autem judices, huic concedetis, ut de benemerito pœnas ſumat, ut ſalutis authorem expellat, ut eum qui ſanitati reſtituerit, oderit, ut per quem revixit, ulciſcatur. Non, ſi quod juſtum eſt, facietis. Etenim ſi maximum aliquod flagitium in præſentia commiſiſſem, tamen non mediocrem gratiam ante debebat, quò cùm ille reſpiceret, cujus cum meminiſſet, conveniebat hunc præſentem injuriam negligere, & ob illa

φόντων κεχωρηκέναι, δι' ἐκεῖνα ἦ σοὶ χαίρειν τῶν συγγνώμων ἔχειν. καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργασία τυγχάνει, ὡς πάντα ὑπερπαλαιεῖν τὰ μεσοταῦτα. ὥσθ' οἶμαι καὶμοὶ ὡσὲ τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς ἦ βίε παντὸς χρείσης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ σωτείειαν παρίχηται. καὶ μάλιστα ὅτι οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπηγόρευσαν, κ' ἦτιες εἶναι ὡμολόγουν τὸ νόσημα. τοῦτο γὰ μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τῶν ἐμῶν εὐεργασιῶν, ὡς ὅτε ὑὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίως τὸ θεραπείας ἔχειν αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος κρίσεως, κ' ἀνάγκης, τὸ φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος. ὅμως ἐ παρεῖδον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτοπάγγελτος, ἦκον. ἐβοήθησα, συνεστελιπάρησα. ἰασάμην. ἀνέσησα, κ' τὸ πατέρα ἐμαυτῷ διεφύλαξα, κ' ὑπὲρ τὸ ἀπκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ δίκῃ τῶν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸ νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, κ' μεγάλης εὐεργασίας τῶν ἐς τὸ ἦθος ἐπαίνου ἐπεσάμην, καὶ σὺ ὅτως ἐπισφαλεῖ κειμένῳ τῶν σῶς τὸ πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ τὸ τύχης ἐμαυτὸν εἰσεπόησα, καὶ γνήσιος ὑὸς σὺ τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπηρετοῦντα; καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν, εὔκηρα τῇ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν ἦ, τῶν πήχυν ἐπαγωγὰ, ὡς ὀλίγον σὺ δεδόνημένου κακῶ. ἔστι ἦ ὅτε πάντων ἀπόντων τούτων σὺ τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τὰς τοιούτους ἰάσεις, καὶ παλαιάζειν ὅτω δυσκεμάτοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τῶν λύσσαν, ἐπιζέουσι δὲ πάθους. καὶ ὅμως ὡς ὐδὲν τούτων ἀπώκνησα ῥ ὐδ' ἀπεδειλίασα. συ-

illa priora facilè ignoscere, maximè si tam ingens sit beneficium, ut omnia superet, quæ postea possint accidere. Quod equidem mihi in hunc competere puto, quem servavi, qui mihi vitæ totius est debitor: cuique hæc præstiti, ut sit, ut sapiat, ut intelligat: præsertim cùm cæteri omnes jam desperarent, seque morbo vincendo impares esse faterentur. Nam & illud, opinor, ad meriti mei magnitudinem accedit, quòd cum id temporis filius non essem, cùm nulla de causa curationem suscipere cogerer: verùm liber essem, alienus, naturali causa solutus, tamen non neglexi, sed ultroneus, non vocatus, non jussus adii, succurri, assiduus fui, sanavi, restitui, meum patrem servavi, de abdicatione me purgavi, iram benevolentia sedavi, legem pietate sustuli, magnoque beneficio reditum in familiam emi, & in tempore adeò periculoso fidem erga patrem demonstravi, meque ipsum artis ope insinuavi, ac tristibus in rebus legitimus filius apparui. Quàm multa enim me tuisse passum arbitramini, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiæ, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Est enim hoc omnium quæ sunt in medicina periculosissimum, hominibus hujusmodi mederi, & ad sic affectos accedere. Fit enim non rarò, ut exæstuante malo, rabiem in proximos emittant. At nihil horum subterfugi, nihil reformidavi:

sed

νον ἦ, καὶ πείθε πρόπον ἀντέξεπεξέρχομαι τῇ νόσῳ, τὸ παλαιτάτον ἐκφύγοιμι τὸ φαρμάκῳ. μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας οἴηταί τις ἁπλοῦν τι, καὶ ὅσος ὁ κάμνων ἐγχείρει φάρμακον. πολλὰ γὰρ καὶ τούτου ἡμῖν δεῖ, καὶ καθοδοποιῆσαι τὴν πόσιν, καὶ καθεδραστικὰ ῥᾴδιον ἐς ἅπαντα τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἀπαίσιον ἕξιν φορητὴν ποιῆσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρησιμον, καὶ ὕπνους ἐπιτοῦντα, καὶ ἡμερησίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲ ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως ποιοῦσιν ἅπαντα. οἱ μεμηνότες δ', ἀφ' ὧν ἐλάττονος δεῖται νῦν, δυσάγωγοι, καὶ δυσπειθέστατοι, καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστροφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσπαραγώνιστοι. [1] ὅταν γὰρ πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον ἡγιάζηται τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν ἐμπεσοῦν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος δὲ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τοῦ θεραπεύειν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. τὸν δὴ τοιοῦτον πάσχοντα μεμνημένος, καὶ ὅταν χαλεπῶς νοσήματι συπαλαίσωμεν. καὶ πάσης ἀπάντων παθῶν τὸ δυσκολώτατον γενικήσαντα, ἐπὶ τούτῳ λήξαντα ἐπιτρέψητε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν, κατ' ἄνεμον συγχωρήσητε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσητε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω, καὶ ἀφ' υἱὸν ἀπάντων ὦ ἄνδρες δικασταί τὸ πατέρα ἐμοῦτε, κἂν ἀδικῇ ὅτῳ. εἰ δ' ἐξεργάσηταί με παῖδα τοῖς νόμοις ὡς φησιν, ἀκολουθῶν ἀφορήσῃ, καὶ δοῦλος ἀποστρεῖ, μισθωτὸς δ' ὡς ἔοικε, καὶ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἀπορραγήσεται. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐπιμελήσομαι τοῦ μὴ τοιοῦτον γενέσθαι τὸν παῖδα, ὑμεῖς δὲ ἐπιμελήσεσθε τοῦ μὴ τοιοῦτον γενέσθαι τὸν πατέρα.

sed cum ipso conversans, morboque adversans modis omnibus, tandem pharmaco superavi. Ne verò quisquam hoc audito protinus cogitet, quis, quantus-ve labor miscere pharmacum. Etenim multa sunt prius facienda, præstruenda via potioni, præparandum corpus, quò faciliùs recipiat medicationem, totiusque corporis habitus curandus, inaniendo, extenuando, cibis idoneis alendo, ad quidvis utile movendo, somnos considerando, quietes ciendo: quibus in rebus alio morbo laborantes facilè pareant. At qui laborant insania, ob animi libertatem intractabiles sunt, gubernatu difficiles, ipsi medico periculosi, & curatione vix expugnabiles. Proinde sæpenumero cùm effecerimus, ut jam adesse morbi finem speremus, leve aliquod erratum incidens, renovato malo, cuncta illa superiora facilè subvertit, curationem impedit, artem fallit. Eum igitur qui hæc omnia sustinuerit, qui cum morbo tam gravi luctatus sit, qui malum malorum omnium expugnatu difficillimum vicerit, huic ut iterum abdicet, permittetis, utque leges in benemeritum interpretetur suo arbitratu, concedetis, atque eum cum ipsa natura bellum gerere sinetis! Ego naturæ obsequens, Iudices, mihi ipsi patrem, licèt in me fuerit injurius, servo & custodio. Quòd si filium benemeritum, leges, ut ait, secutus, perdit, & à familia alienat: hic nimirum erit liberorum

1 Ὅταν γὰρ πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον ἡγιάζηται τέλους & ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν] Ὅταν γὰρ πολλάκις οἰήσωμεν ἤδη πλησίον ἡγιάσθαι τοῦ τέλους, & ἐλπίσωμεν, ἐμπεσεῖν τι &c. *Marc.*

τῷ, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι, ἐγὼ τῇ φύσει ἀπαράζομαι, ὁ δὲ παρὰ τὴν φύσεως παρρησίαν, καὶ κακοβελέτῃ δίκαιος, ὦ πατερ, μισοῦμαι ἀδίκως. ὦ παιδὸς, φιλοῦμαι ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, ὃ πατὴρ ἀναγκάζοντι, ὅτι μισοῦμαι, ἃ δέον φιλῶ. καὶ φιλῶ μᾶλλον, ἢ σωφρονῶ. καίτοι με ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' ὁ μὲν ἐκεῖ καὶ τοὺς νόμους παρρησίαν, οἱ τοὺς ἀδίκως ἡδικημένους παῖδας τῇ χάριτι φυλάττουσι, καὶ τῇ φύσει, ἢ τοὺς χρονισθέντας ἕλκει ὡσπερ πρὸς γεγονότας πολὺ, οὐχ ὅπως μείζους δρᾶς οὐσίας ἔχων ὡσπερ ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς οὐσίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν. ἢ τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ δὲ φίλτρον; ἀλλ' οἴμοι τῆς συμφορᾶς. ὡσαύτως καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπᾶται ἐλαύνει, καὶ ὑπεργαθοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀπαραζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισοπαίδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ὦ ἰσάξιος πατὴρ τοῖς νόμοις καὶ ἡ φύσεως. οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις. κακῶς ἐπιλωβᾷ ὦ πάτερ, κακῶς κεντᾷς τοὺς νόμους. ἡ πολεμεῖ φύσις ἢ νόμος οὐ ταῖς αὐταῖς οἰκείαις. ἀναλαβόντι ἀναλόγοις αὐτοῦ, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὴν φύσιν. πῶς δὲ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; ὃς καλεῖς, καὶ δικαίως, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, ἐπὶ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς τῷ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἠνέχεσθαι σοῦ ἐὰν σὺ παῖς τιμωρέμενος τοὺς ἐν παῖς

rorum osor, ego pius in patrem. Ego naturam amplector: ille naturæ documenta temnit, & jura violat. O patrem injustè odio prosequentem! O filium injustiùs amantem! Nam mihi ipsi vitio verto, patre compellente, quòd exosus ego, cùm non debeam, amo, & plus quàm par est amo. Atqui natura comparatum est, ut patres liberos ament magis, quàm liberi parentes. Verùm hic studio tum leges contemnit, quæ filios nihil commeritos familiæ servant: tum naturam, quæ parentes ad vehemens natorum desiderium trahit. Non solum enim cùm majora benevolentiæ erga me habeat principia, majorem, uti debebat, benevolentiam non affert & addit: aut quod minus est, me saltem imitatur, meumque amorem æmulatur. Sed ô calamitatem! quin insuper odit amantem, amantem expellit, benemeritum lædit, complectentem abdicat, legesque liberis favente, ceu liberis infensas, in me torquere conatur. O bellum, quod contra naturam legibus moves pater. Non sunt ista, non sunt, inquam, ut tu vis. Leges bene conditas malè interpretaris pater. Non pugnat natura cum lege, in his quæ ad benevolentiam pertinent. Hæc inter se consentiunt, sibique invicem auxiliantur ad delendas injurias. Contumelia benemeritum afficis, naturam offendis. Cur legibus quoque simul cum natura facis injuriam? Quæ cùm honestæ, justæ, & liberorum amantes esse cupiant, esse non pateris, quum eas adversus unum filium, tamquam adversus multos moves: nec quiescere finis in suppliciis, quæ velint in bene-

ἢ παιδὶν πρὸς τοὺς πατέρας ἀγνώμας ἠσυχάζειν ἐθέλοντας. καίτοιγε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μὴ ὅ κεφάλαιος. καὶ μὲν οἵγε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι δίδωσι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κακάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν ὅτε ἔξεστιν ἐπὶ τούτῳ ἔξιεναι, ἅπαξ ἤδη τῷ πατρικῷ ἐξουσίαν ἀπαλλαγέντα, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτι ἄλλως δίκαιον εὐεργέτην εἰς τὸ τηλικοῦτο γεγενημένον ἀποστερεῖν, καὶ τὸ οἰκίας ἀπελαύνειν, ἱκανῶς οἶμαι δέδεικται. ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ αἰτίαν ἔλαμβεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δ' αὖθις ἐπὶ τὸν γνώμονα ἀναδραμεῖν τὸν νομοθέτην. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξιέναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ καπί γε τὸν εὐεργέτην πρὸς τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, ἀλλ' οὐδαμῶς οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις. οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶν, ὅτι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω. καὶ δύναται ἐλεῆσαι μόνον, καὶ μεμψάσθαι. τί γὰρ ἂν ἐδύνατο δικαστὴς ἄλλο; ἀλλ' ὑμεῖς ποιεῖτε τοῦτο ὦ ἄνδρες δικασταὶ σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. ἀκοῦσαι τοῦτο ἤδη ἐξεστάσετε. ἄρξομαι δὲ δὴ τῶν μὲν τοῦ μανίαν εὐθύς. τὰ μὲν δὴ σωθέντα τῆς σωφροσύνης καὶ σωτῆρος, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐμοί. καὶ οὐδὲν οἶμαι τούτοις ἔγκλημα σωφροσύνης ἐνῆνατο. πρὸ μὲν

volentia liberorum erga parentes conquiescere: quanvis non latæ sint in eos qui nihil peccarint. At sanè leges ingratitudinis actionem concedunt in eos, qui benemeritis non retulerint gratiam. At eum qui non modò gratiam non refert, sed pro beneficiis acceptis pœnam inferre vult, considerate num quicquam facere possit iniquius. Itaque non licere huic denuo abdicare, qui paternam potestatem semel explevit, ac lege sit usus: præterea non esse æquum, eum qui tanta contulerit beneficia expellere, & familia exigere, satis opinor demonstratum. Nunc autem ad ipsam abdicationis causam veniamus, & crimen cujusmodi sit, expendamus. At rursus ad legislatoris mentem recurramus, necesse est. Etenim ut istud tibi demus ad breve tempus, licere quotiescunque velis abdicare, utque præterea potestatem istam tibi largiamur adversus benemeritum: haud tamen simpliciter, opinor, neque quibuslibet de causis abdicabis. Neque hoc dicit legis conditor. Quicquid utcunque criminatus fuerit pater, abdicato: & satis esse voluisse tantùm, & questum esse. Nam si id esset, quid opus erat foro? Verùm vos istud expendere jubet, judices, num gravibus, ac justis de causis iratcatur pater, nec ne. Hoc igitur jam considerate. Exordiar autem ab iis quæ protinus insaniam hujus sunt secuta. Primùm omnium quod fecit sanæ menti redditus, abdicationem rescidit: ego servator, beneficus, breviter omnia eram. In his, ni fallor, nihil criminis esse poterat. Deinde

ταῦτα ϑ', [1] τί τ' πάντων αἴτια; τίνα θεραπείαν; τίνα ἐπιμέλειαν ἡδὺ παρῆκα; πότε δεῖπνον ἐγχύμονα; τίνας πότους ἀκράτους, τίνας κώμους ἐγκλεῖς; τίς ἀσωτία; τίς προποσικὸς ὕβρεσμα; τίς ἡπάτηκε; ἀδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά; τί δ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκλεῖς. καὶ νόσον δίκλω ἀπαιτεῖς, ἔ φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν ἠθελησάμην, ἀ θέλεις κἀφ' τοῦτ' ἂν ἄξιον εἶης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ ϑ' τὸ μὴ οἷα ἠθελήσατε αὐτῷ, ὑπακούειν ἀ δυνάμην, ἀπειθεῖν δοκῶ, ὡς ὀλίγου ὑπερβήσεσθαι. ἠθέλησεν δ' ἀπλῶς οὐτινοῦν φημι, ὡς ἀ πάντα ἠθελήσειεν ἅτε τοῦτο γίδωσιν ὁ νόμος, ὅτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' ἅ τοῖς τ' ἠθελημένων, τὰ μὲν, ἀνδριαντικά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ πιμελείας ἄξια, ἐὰν νοσῇ αὐτὸς, ἐγὼ ϑ' ἀμελῶ. ἐὰν τ' κατ' οἶκον ἐπιμελείας, ἐγὼ ϑ' ὀλιγωρῶ. ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν ἠθελήσῃς, ἐγὼ ϑ' ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀλόγυος ἔχει τὰς ἠθάδεις, καὶ πᾶς μέμψεις παιδικάς. τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισιν, ὅτ' ἐν τῶν πολιῶν, ἢ τ' τέκτων χρήσεως. καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικεῖτο. ἐπείτοι ἂν τῳ γράφειν πατὴρ ἠθελήσῃ, ταῦτα μὲ τέκνον γράφε, ταυτὶ ϑ' μὴ, καὶ τῷ μαινομένῳ, τωὶδε μὲ τὴν ἁρμονίαν κρῦε, τωὶδε ϑ' μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα ϑ' μὴ, ἀργὸν ἂν τις ἀνάγκοιτο ἀποκηρύττειν.

de quid est omnium quod accusit? Quod obsequium? quam curam filio dignam prætermisi? quando foris cubui? quas intempestivas potationes, quas comessationes objicis? quæ propinatio? quis leno pulsatus est? quis accusavit? Nemo profectò. Atqui hæc sunt ob quæ præcipuè lex permittit abdicare. At cæpit ægrotare noverca. Quid istud mihi vertis crimini? & morbi pœnam à me reposcis? Non repoſco, inquit. Sed quid? Quod eam curare jussus, recusas, ob hoc dignus fueris qui abdiceris, quippe immorigerus patri. Ast ego cujusmodi sint ista quæ jubet, in quibus cùm obsequi nequeam, videar immorigerus, paulisper differam. Sed illud priùs simpliciter dico: neque legem huic concedere ut quidvis imperet, neque mè cogere ut in omnibus omnino paream. Hujusmodi sunt mandata quædam, ut si non parueris, pœnæ non sis obnoxius: quædam id genus, ut nisi obtemperaris, iram & supplicium merearis: veluti si ægrotes, ego verò non curem: siquid rerum domesticarum sit curandum, & ego negligam: si rei rusticæ inspectionem demandes: & ego recusem. Hæc omnia, idque genus alia, probabilis paternæ querelæ prætextus afferunt. Porrò cætera liberorum sunt arbitrii, quæ ad artes, earumque usum pertinent: maximè si nulla in re patri fiat injuria. Iam sicui pictori præcipiat pater: hæc pinge fili, non illa. Rursum musico, Harmoniam hanc pulsa, non illam: tum fabro ærario: ista cude, non illa: num quisquam illam patietur

[1] Τί τ' πάντων αἴτια] Αἰτιᾶ. Marc.

ρύσθαι, ὅτι μὴ κύριος τὸ σὸν ἐπιτρόπου δεκάζει ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; ἀλλ' εἰς οἴομαι. τοῦ δ' ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τοῦ βίου χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλαύθερωτέρους εἶναι προσήκει τοὺς χρωμένους, καί τινα νομοθεσίαν ἔχειν τὸν τέχνῃ δίκαιον τὴν ἐξουσίαν τῆς χρήσεως. ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ πρὸς τέλους, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα. μηδὲ ὑπὸ δυσκόλου χολέως νόμῳ, μηδὲ ὑπὸ φόβου, καὶ πυρεῖαν δικαστηρίων, μηδὲ ὑπὸ ψήφου, καὶ πατρὸς ἀπειλῆς, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἴ τινά σοι σαφῶς ἔτυσα, καὶ ἀβρύδην ἔλεγον, ὁ βούλομαι, ὃ δὲ θεραπεύω δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ παιδί, πῶς σοι ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι, τίς τύραννος ὅτου βιάσεται, ὡς ἀναγκάσαι ἂν ἄκοντα χρήσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις, καὶ δεήσεσιν, ἢ νόμοις, καὶ ἐφαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν οἰκεῖα προσήκει. πείθειν τὸν ἰατρὸν χρή, οὐ κελεύειν. βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι. ἐπὶ τὴν θεραπείαν σὺν ἄγειν. ἑκόντα δ' ἱμείρεσθαι, ἡδέως, πατρικῆς οἱ ἀναγκης ἄμοιρος. ἄπαλης ἡ τέχνη, ὅπερ καὶ τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίας δεδώκασι. πῶς τε μὴ οὐκ ἄπλως ἂν ἔχον εἴποι τις περὶ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σὺ διδαξάμενός με, καὶ πολλὰ ἐπιμελητὴν abdicare filium, eo quòd non ex ipsius arbitrio artem exerceat? Nemo opinor. [1] Atqui medendi ars quanto est honoratior, vitæque conducibilior, tanto convenit esse liberiores qui eam exercent: ac justum est ut ars in exercendi facultate aliquod privilegium habeat: nec cogatur, nec imperio subjiciatur, res sacra, Deorum doctrina, sapientum hominum studium: nec servituti legis submittatur, neque timori, pœnisque tribunalium, neque suffragiis, neque patris minis, neque indocti hominis iræ sit obnoxia. Proinde si tibi palam & apertè ita respondissem, Nolo curare cùm possim, sed mihi soli artem didici: ac patri, cæterisque omnibus imperitus esse volo: quis est tyrannus usque adeò ferox, ut [2] arte uti nolentem cogat? Nam hujusmodi officia, supplicationibus & precibus, non legibus, ira, judiciis elicere convenit. Oportet medico persuadere non jubere, ut velit, non ut metuat, non est ad curationem trahendus sed ultro ac lubens accedat oportet, immunis à compulsione patris. Immunis est ars ipsa, quandoquidem etiam civitates publicitus honores, præeminentias, immunitates, privilegia medicis tribuunt. Hæc igitur in genere poteram artis nomine respondere, etiam si tu me illam docuisses, multum studii, multum pe-

1 *Atqui medendi ars*] A conditione artis medicæ cujus studium erat olim cum primis honorificum ut Galen. & Erasm. comprobant. *Cogn.*

2 *Arte uti*] Vitruvius in Præfat. lib. 6. sic scribit, Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quòd cùm omnium Græcorum leges cogant parentes ali à liberis, Athenientium non omnes, sed eos tantùm qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. *Idem.*

1 O'μω-

ἡλῶ, καὶ ἀναλώσω, ὡς μήθημι πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, ταύτην δυνατὴν ὄσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δ' κάκεῖνο ἐνόησον, ὡς πανταπάσιν ἄγνωμον ποιεῖς, σὸν ἐᾶν με χρῆσθαι μετ' ἐλαχίστης ἐμοῦ κτήσεως. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐκ ἔμος ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος. καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτὴς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν πάνυ σοὶ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων ὠνησάμενος; οὐδ' ὑπηρετῶν. ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῆς ἀναγκαίας ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεύμενος, ἐπαιδεύθην. καί μοι τοιαῦτα ἀνθ' ὧν πατρὸς ὑπῆρξε τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος οἰκείων, καὶ ἀποφορὰ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ ἄξιος, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης ἐπιτεταγμένων. ἀρέσκει εἴ τι σοι καὶ πρότερον ἐκὼν ὠφελῶν, ὦ ἐπίσησε, μὴ ἧς μίαν μὴ δὲ τὴν χάριν ἀπαιτῆσαι δυνάμενος, ἀλλὰ δεῖ τὸν δύποτε τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι χρήσαι, ἀλλὰ τὸ ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν δ' ἄκοντα κελεύσαι κομίσηναι. ἀλλ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ, ἐπεὶ δικαίως ἂν ὅτου κἀθ' ἡμῶν εἵνεκεν τὰς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν τὸ ἐκέλευσιν ὑπηρετεῖν ἀποδεδωκότες. ἢ τί χρήσει ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νεύσαντα χαλεπῶς ἅπαξ ἀνέσησα, ἆρα τοῦτο νομίζεις

pecuniarum impendisse, ut discerem, & unam hanc curationem, quam præstare possem, tamen recusassem. Nunc verò cogita quàm iniquam rem agas, qui me, mihi à me ipso partis uti, non sinas. Hanc ego artem perdidici, cùm neque tuus essem filius, neque tuis legibus obnoxius. Atque hanc tamen tibi didici: hujus fructum primus percepisti, etsi nihil ad eam discendam suppeditaveris. Quem præceptorem mercede conduxisti? quem pharmacorum apparatum comparasti? Nullum omnino. Verùm inops ego, rerumque necessariarum indigens, à præceptoribus mei misertis sum edoctus. Nam abs te patre mihi ad discendum dabatur hujusmodi viaticum, molestia, solitudo, egestas, familiarium odium, cognatorum aversatio: pro quibus uti arte mea postulas, visque earum rerum esse dominus, quas mihi paravi cum dominus non esses. Contentus esto si quid antehac ultro, nullo provocatus officio, bene de te sum meritus: cùm nullo nomine ullam gratiam abs te reposcere possem. Cæterùm non convenit sanè ut meum beneficium mihi in posterum necessitatem pariat, ut quod volens beneficeci, occasionem præbeat, ut postea nolenti præcipias: utque in consuetudinem vertatur, ut qui semel aliquem sanaverit, semper deinde curet omnes quos voluerit is qui sanatus est. Etenim quos curassemus, eos nobis dominos creassemus: & nosmet ipsos ipsis tradidissemus, & ad omnia quæ jusserint, obtemperaturi. Qua re quid esse potest iniquius? Quoniam te graviter laborantem restitui, ob id

ἐξεῖναί σοι κατακρῖναί με τῆ τέχνῃ; τοῦτο μὲν οὖν εἰχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι εἴη ὑπὸ πάντων ἅπασι, μηδὲ πᾶσι ἀνάγκη ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπιτάγματα. ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσιν φησὶ μεμηνότα, μίσησι δὲ καὶ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, τοῦτο γὰρ οἴεται, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπίγνωσαι, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς εἴδεξας, οὕτω καὶ τοῦτον, καὶ ἀπαλλάττε ἤδη τοῦ νόσου. τοῦτο δέ, ὅπωσὶ μὴν ἀπλῶς ἀκούσας, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μᾶλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσεται ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς ὅτε πάνυ ἡμῖν δυνατὸ ἐστιν, οὐθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ὁμοιοπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, ὅτε φάρμακα τὰ αὐτὰ, ἐπὶ πάντων ἰσχυρά. καίτοι ἴσως δῆλον, ὡς πάμπολυ δεῖ μὴ βελτίω εἶναι, τὸ μὴ δύνασθαι ἁμαρτεῖν. ἀνάγκη δὲ μοι τὰ πρὸς τοῦτον φιλοσοφῆσαι, καὶ μὴ ἀπρεπῆ κρῖναι, μήτ' ἐξαγώνιον, μήτ' ἀλλότριον, ἢ ἀκαιρον ἡγήσασθε τὸν περὶ τοιούτων λόγον. ὅσπερ γὰρ δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται, ἀλλὰ τὰ μὲν, τῶνδε. τὰ δὲ, τῶνδε μᾶλλον ἢ ἧττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο ὅτι περὶ τὸ ἀνδρεῖον, ὡς ὑδὲ τῶνδε πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, ὅτε τῇ κρᾶσει, ὅτε τῇ συστάσει, ἀλλ' ὅσοις δὴ καὶ μεμῖχθαι, καὶ εἶδη, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν, ὁμοῖα εἶναι, καὶ πρὸς τοῦ διαφορᾶν ἀναπεφυκέναι. τὰ δὲ, πλεῖον ἀπιγνωσταί-

existimas tibi jus esse abutendi mea arte? Hæc ego dicere possem, etsi quæ præstare possem, ea mihi imperaret, nec omnibus omnino, vel invitus obtemperassem. At nunc etiam perpendite, cujusmodi sint hujus mandata. Quandoquidem, inquit, me insanientem sanasti, atque uxor etiam insanit, simileque affectu laborat, sic enim opinatur, eodemque modo à cæteris medicis est destituta, tuque ut re comprobasti, potes omnia, sanato hanc quoque, & morbo libera. Quòd siquis ita simpliciter audiat, vehementer æquum videatur, præsertim illiterato, artisque medicæ imperito. Sin autem me auscultetis pro arte respondentem, intelligetis nos neque omnia posse, neque consimiles morborum naturas, nec eandem medendi rationem, nec eadem remedia in omnibus efficacia. Ac tum palam fiet, quantum intersit, nolis quippiam, an non possis. Vos interim patienter attendite mihi de rebus hisce philosophanti, & existimate nec inelegantem, nec extra causam, nec alienam à re, nec intempestivam fore de his disputationem. Primùm sanè naturæ corporum ac temperamenta, nequaquam sunt eadem, tametsi maximè in confesso est iisdem ex elementis constare. Verùm alia de his, alia de illis magis aut minùs participant: idque de virorum corporibus etiam dico, quæ neque omnibus æqualia, similiave cum temperamento, tum constitutione: unde necessariò consequitur, ut morbi quoque tum magnitudine, tum specie differentes his accidant: utque alia sanatu sint facilia, atque ad curationem sponte propensa, alia rursum prorsus de-

πα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ καθαιρόμενα ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἰδῆσαι πάντα πυρετὸν, ἢ φθεῖσαι φθίσιν, ἢ παρανόμοιαν, ἢ μανίαν, οὐκ ἴσον τῷ αὐτῷ ἴσως τῷ ἧπαρ ὁμοίως ἐπὶ παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονοῦντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ θειοτέρα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲ τῷδε, ῥᾴδιον ἰᾶσθαι. ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ οἶμαι καὶ πυρὸν, ὧν τὸν αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ ποιοτέρᾳ, καὶ αὐχμηρῷ, καὶ ὑγρῷ, καὶ ἐξεργασμένῃ ἀναφύῃ, διαλῃσόμενον, καὶ δύσφορον, καὶ πολύχυτον καρπόν. ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ πετρώδει γηδίῳ. ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ. καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους, ὅτῳ δὲ καὶ τὰ νοσήματα διὰ τοὺς κατὰ δέξαμένους τόπους. ἢ δύφορα, ἢ δύτροφα, ἢ ἐλάττω γίνεται. τοῦτο δοίημεν ὑπερβαίνειν πατὴρ, καὶ ὅλοι ἀπεξέτασον καθαλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσιν ὁμοίαν εἶναι. καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην. πρὸς δὲ τούτοις. θαυμάσιοις δ' ἔστιν. ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πίμπλου τῶν ἀνδρείων διαφέρῃ πρός τι νόσου διαφθορᾶν. καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καθυφεῖν. τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνδρῶν δύπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα. τὰ δὲ, ἐκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ ἐν σκιᾷ πεφυκότα, καὶ λευκὴ αἵματος εὐδεία, καὶ θερμῶν ἀπεία, καὶ ὑγρῶν περιττῶν ἐπίρρεια. εὐαλωτότερα δοίημεν τῶν ἀνδρείων, καὶ ξοῖς νόσοις ἀκεράματα, καὶ τὸν ἴασιν ἀ-

desperata, ut quæ facilè corripiantur, & ví à morbis expugnentur. Proinde ſiquis exiſtimet quamlibet febrim, aut quamlibet tabem, aut peripneumoniam, aut inſaniam quolibet in corpore unam, atque eandem eſſe genere, nec inter prudentes, nec inter doctos, nec inter eos qui his rebus exquirendis laborarunt eſt reponendus. Quin idem malum in hoc corpore facilè ſanabitur, in illo minimè. Quemadmodum opinor, ſi generis ejuſdem triticum in diverſos agros immittas: aliter in plano ſolo, profundo, irriguo, aprico, ventis ſalubribus expoſito, exculto provenict, eritque fructus uber, lætus, copioſus. Rurſum aliter in monte, & petricoſa terra, aliter in opaca, aliter in monti ſubjecta: denique variè pro varia loci natura. Itidem & morbi pro ratione corporum in quæ inciderint, aut majores, & uberiores, aut minores eveniunt. Verùm his omiſſis pater, nec omnino diſcuſſa re, vult quamvis inſaniam quovis in corpore conſimilem eſſe, ſimilemque deſiderare curationem. Præter hæc quæ tam multa ſunt, facilè cognoveris, muliebria corpora longè à virilibus differre, vel ad morbi corruptionem, vel ad ſanandi ſpem, aut deſperationem. Siquidem virilia bene compacta ſunt, nervoſa: laboribus, agitationibus, vita ſubdiali exercitata. Contrà fœmina, flaccida, malè compacta, in umbra alita, candida ob ſanguinis inopiam, caloris penuriam & humoris ſupervacanei copiam. Quare facilius corripiuntur quàm virilia, ut pote morbis expoſita, nec curationem

πεμένοντα, καὶ μᾶλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσιν, ὀλίγῳ τῷ τοῦ σώματος αὐτῶν δυνάμει, ῥᾳδίως εἰς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθάνουσιν· ὃ δίκαιον τοίνυν ἐστὶ τοὺς ἰατροὺς τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ τὸν μέσον, βλαπτικὸν, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς διῃρεσμένον. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε. σκόπει ὅτι καὶ γυνὴ ὧδε μέμηνε. καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῇ τοῦ μανίας ὑπάρχοντι ὀνόματι. ἐνὶ γὰρ τῷ αὐτῷ δικάζει. ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὃν τρόπον φύσει, τὸ δυνατὸν ἑκάστῳ σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅσῳ τὸ ἀρχῆθεν τοῦ λόγου εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπεσκοπούμεθα, φύσιν σώματος καὶ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν. καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηκμακός. καὶ μέγα, ἢ μικρόν. καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγοσαρκον. καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπηκριβωκώς τι, ἢ ὑπερηκριβωμένος. ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ πανταχόθεν ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. ἃ γὰρ παυτὸν ὀδυνοῦσιν, καὶ ὀδυρμοῖσι, καὶ λυπροῖσι, καὶ μενοινᾷσι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα δι' μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχειν τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν. αἰσίως τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν, ἄλλως. ταῖς δὲ γυναιξὶν, ἕτερως. καὶ τοῖς ἀνδράσι αὖτων, τοῖς μὲν νέοις, ἄλλως. τοῖς δὲ γεγηραόσι, διαφόρως. οἷον, νέοις μὲν, πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, χόλοισι δὲ, καὶ ἀφορολὴ ἀκαιρίαις, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις· γεγηραόσι δὲ, ἀφορολὴ ἀκαιρίαις, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις· ferentia, præcipuè verò ad insaniam procliviora. Nam cùm multum habeant iracundiæ, & levitatis, facileque commoveantur: porrò corporis exiguæ sint vires, facilè in hoc malum prolabuntur. Proinde non convenit in utrisque eamdem à medicis medendi rationem requirere: cùm intelligatis hæc ab illis longissimo distare intervallo, jam ab ipso ortu protinus discreta, tum tota vitæ ratione, tum actionibus omnibus, tum quibuslibet studiis. Quare quum dicis, Insania laborat, adde hoc quoque, laborat mulier. Neque confundas hæc omnia, ad unam eandemque referens insaniæ appellationem. Verùm iis discretis, quemadmodum & natura discrevit, quid in quoque præstari possit, considera. Nam nos, quod initio dixisse memini, primum illud spectamus, ægroti corporis naturam, & temperamentum, & cujus qualitatis mage sit particeps, calidius an frigidius, vigens an ætate deficiens, magnum an pusillum, pingue an macilentum: & id genus omnia. Quæ siquis penitus expenderit, is demum erit idoneus cui, vel desperanti vel promittenti, fides habeatur. Quandoquidem & insaniæ species innumeræ sunt, & causæ complures, dissimilesque appellationes. Neque enim idem desipere ac delirare, rabiosum & insanum esse: verùm hæc omnia nomina significant, magis minus-ve morbo teneri. Porrò causæ aliæ sunt viris, aliæ fœminis. Rursum viris ipsis aliæ juvenibus, aliæ senibus: puta juvenibus plerumque repletio: senibus autem importuna calumnia, impotens ira quæ in domesticos ex-

pe-

κις κατ' οἰκείαν ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα κατ' ὀλίγον εἰς μανίαν μετέστησε. γυναικῶν δ' πολλὰς κακοδαιμονοῦσιν, καὶ ῥᾳδίως εἰς τοῦτο νόσου ἐπιπίπτουσι. μάλιστα δ' μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρᾷ δύνηται, ἢ λύπη τις, ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον. ταῦτα γὰρ φόρμακα, καὶ μακρᾷ χρόνῳ συντεθέντα, μανίαν ἀπεπλέξε. τοιαῦτα σοι ὦ πάτερ, καὶ ἡ μήτηρ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. ὑδὲν γὰρ εἰκῆ ἐμοί, τοῦτό γε ἴσθι καὶ σὺ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλός τις ὑποχείριος, εἴ τις ἀπαιδάξειε, μᾶλλον τοῦτ' ἂν ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κακεῖνο ὦ πάτερ, σὺ ἂν ὀκνήσαιμι ἐλπίζω, ὅτι εἰ καὶ μὴ πάλαι ὅπως ἀπέγνωσται, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, σὺ ἂν οὐδ' ὅτῳ ῥᾳδίως φαρμάκῳ ἐγχρίσαι ἐτόλμησε, δειδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς οἴονται πάντες εἶναί τι μῖσος θεὸς τοῖς θεραπείαις πάσαις μηχαναῖς, κἂν ὅσα χρήσαι, καί τινα κοινὸν μανίαν τοιάδε γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα δ' ἂν τις ὑπόπτοις οὖσιν, ἄλλως χορηγοῦσιν δ' κακὰ, καὶ τῶν φαρμάκων ἃ δυνηθέντων, κακωθῆναι, καὶ δολερὸν τοῦτ' θεραπείαν γεγονέναι. καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς ὦ πάτερ, ὅπως ἔχει. καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω. ὃ πρὸ ῥᾴδιον ἔξει, κἂν μυριάκις πίῃ τὰ φάρμακα. ἀλλὰ τῶν ἐπιχειρεῖν σὲ ἄξιον, εἰ μὴ θεὸς μόνον τὸ ἀπὸ τοῦδε μεταπεσεῖται, καὶ κακοδοξίαν ὀφλήσαλεῖν θέλεις. ἴσασι γὰρ τὸ ἀμφὶ-

penumero incidit: ac initio perturbat animum: deinde paulatim in insaniam convertit. Porrò mulierum corpora multæ res infestant, & facilè in morbum adducunt: præsertim si quem vehementer oderint, aut inimico fœlicitatem invideant: si quid molestum sit, aut sicui succensèant? hæc succensa, longoque tempore alita, insaniam efficiunt. Hujusmodi quippiam pater, uxori tuæ accidit: & fortè nuper aliquid ipsi mœrorem intulit: nihil enim illa oderat. At morbo tenetur: nec his malis ullius medici cura eripi possit. Quod si quis alius se facturum promittat, si quis eam liberarit, tunc me oderis licet, velut injurium. Atqui etiam illud ô pater, non vereor dicere: etiamsi non prorsus esset, ut est, desperandum, sed adhuc aliqua salutis spes ostenderetur, nec sic quidem facilè manum admoverem, neque potionem ministrare statim auderem, videlicet veritus fortunam: ac multorum hominum obtrectationem. Vides, ut omnes arbitrantur, privignos invisos esse novercis omnibus, etiamsi probæ fuerint, easque hanc ceu communem quandam mulierum insaniam insanire. Quare facilè suspicaretur aliquis, si malum hoc secus eveniret, nec profuissent remedia, nec perfidam ac dolosam fuisse curationem. Atque uxoris tuæ, pater, ita sese res habet, quodque prorsus exploratum habeo tibi dico: nunquam meliùs est habitura, & si millies pharmacum biberit. Ideoque curationem aggredi æquum non est, nisi in hoc solum me urges, ut frustrer, meque infamia vis operire. Patere ut mihi ejusdem artis professores invi-

χιων φθονεῖας. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν καίτοι πάντων ἔρημος ἡσύχιος, οὐδὲν κακὸν σοὶ δείσομαι. τί δ' ἄν, ὅπως μὴ ἡσυχίᾳ, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι, φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν, τί με πρᾶξαι δεήσει, ἢ ἔρχεσθαι μὲν δὴ ἴσθι κἀγὼ τότε, κἂν ἄκοντι λείψω τὴν τάξιν, ἵν' τοὺς παῖδας ἕταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ ἐγὼ ἡμέρας τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν πώποτε πεισθήσομαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, κἀ ταῦτα ποιῶν, ἐπιπαρὼν τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάλαι. χθὲς, καὶ ἀσφάλως, ὦ τηλικούτων κακῶν ἀναισθησίας, ἀφροσύνη, καὶ βοᾷς. καὶ τὸ μίσσον, ὀργίζῃ, ἐς ὅσους μίσους πρέπει, ἐς τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἵμοι πάτερ, τοιαῦτ' ἄρα σοι ἐς τὴν πάλαι μανίας τὰ εἰσοίμια.

deant. Quòd si me rursum abdicaris, ego quidem quanvis rebus omnibus destituar, tamen tibi grave nihil imprecabor. Sed quid si, quod avertat Deus, redeat morbus, solent enim hujusmodi mala irritata recurrere, quid erit mihi faciendum? Curaturum me, probè scias, tum quoque, nec unquam officio defuturum, quod liberis natura præscribit: nec generis, quoad in me fuerit, oblivisçar. Deinde si resipueris, num mihi credendum fore ut me denuo recipias unquam? Vides jam, ut ista quum facis, morbum accersis, & affectum reditus commonefacis. Heri ac nudiustertius tantis elapsis malis, contendis, vociferaris: quodque gravissimum est, irascris: ad odium te convertis, legesque revocas. Hei mihi pater, istiusmodi fuerant superioris insaniæ tuæ proœmia.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ. | PHALARIS PRIMVS.

ARGVMENTVM.

Phalaris Agrigentinorum tyrannus fuit: cui faber quidam Perillus sive Perilaus, taurum æreum obtulit, ita factum, ut in eum homines damnati conjecti, succenso igne torrerentur, atque inter cruciandum, dum vociferarentur, mugitus boum ederent. Hunc taurum fingitur hic Delphos mittere, ut ibi in templo inter cætera donaria, deo consecraretur. Et quia apud omnes pro crudelissimo atque immanissimo idem habebatur, & ob id metuebat, ne donum hoc Delphi, ut ab impio & nefario profectum, rejicerent, Oratione hac contra famam hanc de se sparsam, per Legatos sese defendit. Oratio generis judicialis est, status qualitatis. Nam & tyrannidem occupasse, & nocentes quosdam puniisse, se fatetur, sed id jure ac necessitate quadam factum ostendit. Exordium à voto incipit. Narratione consilia & causas suscepta tyrannidis, & quo modo eandem gesserit: postremò etiam qua necessitate, ad supplicia sumenda, & custodiam corporis comparandam, compul-

pulsus fuerit, exponit, qua & ipsa confirmandi vicem habent. Post hac autem Confirmatio sequitur, qua se à crimine crudelitatis defendit, Argumentis à simili, à legibus & caussa, à signis & comparatione sumptis. Elevando interim etiam tyranni nomen & invidiam ab exemplis, & exaggerando necessitatem puniendi, ob multitudinem periculorum in dies in hoc genere succrescentium. Peracta caussa, ad commendationem muneris transit, quam à caussis & honestate dedicationis trahit. Peroratio à persona Legatorum sit, qua asseveratione dictorum, & ipsorum obtestatione perficitur.

Ἔπεμψεν ἡμᾶς ὦ Δελφοὶ ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ Θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν ἀφελεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ὑπεῖναι, καὶ ὑπὲρ ὧν ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, πεπαί ἐστιν. ἃ δὲ λοιπὰ ἐφ' ὑμᾶς ἐπέστειλεν, Ἐγώ φησιν ὦ Δελφοί, καὶ ὑμῖν καὶ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νομίζομαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ τοῦ μισοῦντος φήμη τοῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς διεδίδωκεν, ἀντὶ τοῦ πάντων ἀλλαξαίμην ἄν. μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονοικοὶ σύνοικοι, καὶ [1] ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μήτ' ἐμὲ ὑπεληφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένον εἶναι. καλῶ δὲ, ὧν ἱερὸν τὸν Θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν σοι ἔνι δήπου διαλογίσασθαι, καὶ ψεύδεσθαι λόγῳ διαγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ, ἴσως ἐξαπατήσαι ῥᾴδιον. Θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, ἀφανῆ ὄντα, ἀδύνατον. ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν ἀφανῶς σὺ Ἀκραγαντῖνον ὄντα, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος οὐ γνώριμος, καὶ τηλοῦ ἐ-

Misit nos, ô Delphi, princeps noster Phalaris, Deo taurum hunc adducturos, & vobis vera cùm de se ipso, tum de donario dicturos. Itaque hæc sunt quorum gratia huc venimus. Cæterùm hæc vobis exponenda mandavit. Ego, inquit, ô Delphi, talem mei existimationem esse apud Græcos omnes, qualis sum, at non qualem me odio prosequentium, aut invidorum fama mendax apud ignotos traduxit, omni lucro permutarim. In primis verò apud vos, quatenus sacri estis & Pythii assessores, ac tantùm non Dei familiares, & contubernales. Etenim existimo si me vobis purgavero falsoque in crudelitatis suspicionem venisse persuasero, fore ut & apud alios omnes hæc mea defensio per vos valeat. Porrò eorum quæ dicam, Deum ipsum testem appello, quem nemo fallere, nemo falso sermone decipere possit. Etenim forsitan hominibus facilè imponas sed Deum, maximè verò istum, latere nequeas. Ego equidem non ex obscuris Agrigentinis, verùm si quisquam alius, ex illustri loco natus, libereque

1 Ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ] Οἱ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην οἰκοῦντες. Bourd.

1 Au-

λόγερείως, καὶ παιδείᾳ σωφρονικῇ, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲ πολλῇ δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δ' συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῆ, καὶ μέτριον. βίαιον δ', ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ [1] αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπικαλέσει με τῷ πρεσβυτέρῳ σοῦ βίῳ. ἐπειδὴ δ' εὗρον τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ἐπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἁπάντων τρόπων ἀναιρεῖν με ζητοῦντας, ὁπηνίκα δ' ἡμῶν τότε ἡ πόλις, μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὗρισκον τῷ αὐτῷ ἅμα, καὶ τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιχειροῖεν τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναιρεῖσθαι, καὶ παῦσαι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δ' εὐφρονεῖν καταναγκάσαι. καὶ ἦσαν δὲ οὐκ ὀλίγοι τοῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλόπολιδες, οἳ καὶ τῇ γνώμῃ ἤδεσαν τῇ ἐμοὶ, καὶ τὴ ἐπιχειρήσει τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳδίως ἐκρύπτοσα τῆς ἐπιχειρήσεως. τοιγαροῦν, οἱ μὲν, οὐκ ἐπὶ ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον. ἐγὼ δ' ἤρχον. ἡ πόλις δ' [2] ἀπαρρησίαστος ἦν. σφαγαὶ δ', ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατ' ὀλίγων ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην. καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα θαλμᾶν τὴν ἀρχὴν τῆς δυναστείας μάλιστα. φιλανθρωπίᾳ γὰρ καὶ πραότητι, καὶ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἰσοτιμίᾳ, θαυμαστῶς ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πρόσθεν προτρέψασθαι τινας. ἀδύνατον γὰρ τοῖς μὲ ἐχθροῖς εὐνοϊσμὸν, καὶ διαλλάγην, ὁμοῦ καὶ συμβούλοις, καὶ συνεδροις ἐχρώμην τοῖς πολεμίοις αὐτῶν. τῷ

que educatus, & ingenuis artibus imbutus, semper urbi me popularem præbui, & in administranda repub. collegis æquum & moderatum præstiti. Violentiæ autem, aut sævitiæ, aut contumeliæ, aut severitatis, nemo me prioribus illis vitæ annis incusavit. Verùm cùm perspicerem eos qui à me diffidebant in administranda repub. insidias mihi moliri, omnibusque modis mei interficiendi occasionem captare: cumque tunc inter se cives dissiderent, unicum illud effugium, securitatemque reperi, mihi, civitatique salutem, si occupato principatu, illos coërcerem & insidiatores compescerem, civitatemque ad moderationem adigerem. Erantque non pauci viri & modesti, & reip. amantes qui hæc comprobarent, cum mentem meam atque instituti necessitatem nossent. Horum opera usus, facilè cœpti compos factus sum. Exinde illi non amplius turbas excitabant, sed obtemperabant, ego autem imperium obtinebam: ipsaque urbs loquendi libertate privata erat. Cæterùm cædes, expulsiones, proscriptiones, ne in insidiatores quidem exercui: quanquam hæc ad principatus in primis tuitionem audere est necesse. Etenim humanitate, clementia, mansuetudine, & honoris æqualitate mirum in modum sperabam me illos ad præstandam obedientiam pertracturum. Statim igitur data fide cum inimicis in gratiam redii, & eorum plerisque consultoribus, & convictoribus usus sum. Et cùm urbem

1 Αὐθέκαστον] Ἀπροσκλίδητον, ἀπαραγκάλυπτον, ut apud Hesych. cæteræ hujus vocis significationes huic loco non conveniunt. *Bourd.*

2 Ἀπαρρησίαστος] Angl. ἀσίαστος. Idem.

1 Hæc

ἡ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν κοινῶν διεφθαρμένην, καὶ πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον ἢ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιῤῥοίας ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τείχων ἐπεβαλόμην ἀσφάλειαν, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν ἐφήβων ἐπιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τὴ νεολαίας ἐπεμελήθην, καὶ τὴ γερόντων πρόνοιαν, καὶ τὴ δήμου τὰ θεάτρων, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοσίοις, δῆλον. ὕβρεις δὲ παρθένων, καὶ ἐφήβων ἁρπαγὰς, καὶ γυναικῶν ἀπαγωγὰς, καὶ θεραπόντων ἐπιπέμψεις, καὶ γαστρὸς τὴς ἀπειλὴν, ἀκροατήριά μοι καὶ ἀκοὴν ἦν. ἤδη δὲ καὶ περὶ τῆς ἀφέσεως τὴν ἀρχὴν, καὶ καθεξῆς τὴν δυνατὸν ἐσκοπούμην, ὅπως μόνος ἀσφαλῶς ποιήσαιτο ἄν τις σκοπῶν. ἐπὶ τοῦτο ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ κεκμηκὸς ἐδόκει μοι εἶναι. τὸ δὲ ὅπως μηκέτι τοιαύτης τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τῶτ' ἐζήτουν ἐπὶ πολὺ μὲν ὁ δοκεῖν, οὐδὲ ταῦτα εἰχον. οἰδὰ, ἤδη τε συνίστανθ' ἐπ' ἐμὲ, καὶ οὐδὲ ἓν τρόπῳ τὰ ἐπιβουλὰς, καὶ λάθρᾳ σπουδὰς ἐσκοπεῖτο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤρτιζον, καὶ χρήματα ἐποριζοντο, καὶ τὰς ἀσυλίας τοὺς ἐπηκολοῦθ', καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς Λακεδαιμονίους, καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ αὐτὸν, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο, ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ ἀφανίσαιεν ἠπείλουν. καὶ ὡς κηλῖδες ἐπιόντ, δημοσίᾳ τρεελάμβανον, ἐξέπιπτ. ἓν μὲ δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβολήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε

bem ipsam incuria magistratuum labefactatam, multi expilarent, imò diriperent publicum æra-rium, aquæ ductibus recreavi, & ædificiorum extructionibus ex-ornavi, mœnibusque munivi, & proventus quotquot magistra-tuum cura communes erant, facilè auxi: juventutis curam ges-si, senum commodis prospexi. Populum verò spectaculis largi-tionibus, solennitatibus, epulis-que publicis continui. Virgi-num autem stupra, adolescen-tum corruptelæ, conjugum ab-ductiones, satellitum immissio-nes, minæ heriles, meis etiam auribus abominanda erant. Iam verò de imperio dimittendo, & principatu deponendo apud me consilium inibam, cogitans qua in ratione vitæ tutò conquiesce-rem. Siquidem principem age-re, omniaque administrare, pro-vinciam gravem, invidiosam, ac laboriosam esse existimabam. Hoc verò etiam quærebam quo pacto hujusmodi administratione civitas non amplius opus haberet: & ineptus ego de his ambigebam. Atque hi jam in me conspirabant, deque insidiarum & defectionis modo deliberabant, & conjura-tiones adornabant, arma colligebant, pecunias parabant, & vi-cinorum opem implorabant, & legatos in Græciam ad Lacedæ-monios & Athenienses mittebant. Nam quæ illi de me, si caperer, decreverant, & ut ad mortem mea manu mihi conscisscendam adacturi essent, minabantur, & quæ supplicia comminiscerentur, publicè torquentes, efferebant. Sed Diis acceptum refero, quòd detectis insidiis, nihil hujusmodi passus sim: in primis verò Apollini Pythio, qui insomnia mi-

hi

ωδείξας, καὶ τὰς μελλούσας ἔκστα ἐπιπέμπων. ἐγὼ δ' οὕτω τῆς ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοί, ἐπὶ τῷ αὐτῷ δέους τῶν περὶ λογισμοῦ γιγνομένους, ἀξιῶ δεῖ τι τύπῳ πράκτεον μοι συμβουλεύσαι, ὅτι ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν πάσης σωτηρίας δεῖ τῶν παρόντων. ὡς ὀλίγον δὲ τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατε τί δεῖ ποιεῖν, φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι ὡς αὐτοῖς ἔπι, καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μεληθησόμενα πείσεσθαι τὰ ὕστερα. μᾶλλον δ' γε μὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ὑπ' ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολούμενα. ἢ τὰ μὲ τοιαῦτα πάσχειν ἀλιθίου τινὸς εἶναι, γνώμας δ', καὶ ἀνδρώδη βουλεύσασθαι, καὶ χαλεπὸν ἡμφορῶν, ὃ ἠδικημένον ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μεταθεῖν ἐκείνες. ἐμαυτῷ δ' ὧν τῶν ἐόντων, τὸν ἐς τὸ ἐπὶ ἀσφάλειαν ἀφικέσθαι. ταῦτ' οἶδ' ὅτι συμβουλεύσατε ἄν. τί δὴν ἐγὼ μὴ τὰ ἐποίησα; μεταστειλάμενος τὰς αἰτίας, καὶ λόγους μεταδοὺς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους ἀφαιρῶν, καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἔκφυγε, ἐπεὶ μόνοι αὐτοὶ ἔπ ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμυνόμην ἀμαυρωτῶν τὸ πλέον. οὐχ ὅτι ἐπιβεβουλεύκειν, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἀφαιρέσει μένειν, ἵν' ἐξ ἀρχῆς ἐπεσπεύδομεν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲ ἐμαυτόν, ἀφαιρῶ. ἐκείνων δ' τὰς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων. εἰθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῷ ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔπ λογιζόμενοι ἀφ' ὅτου περ ἡμῶν ἵν' ἡ πρώτη τούτων ἀρχή. σωθέντες δ' τῶν μέσων, καὶ ἐφ' οἷς κολάζονται, τὰς πρωφείας αὐτὰς ἠπιῶτε,

hi præmonstravit, & rerum singularum monitores misit. Proinde tunc ô Delphi, cùm in eodem metu, cogitatione versati sitis, puto vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse, quum incautè propemodum captus, urgentibus in malis salutem quærebam. Itaque mente Agrigentum ad me suscepta brevi peregrinatione, visisque apparatibus, & auditis illorum minis, quid facto opus esset dixistis. Scilicet an humanitate amplius erga illos uti, ignoscere, & mox extrema passurus, perferre: ac potiùs nudam cædem sustinere, resque charissimas ob oculos pereuntes cernere, quàm stolidi cujuspiam hæc esse reputando, & quæ generosum ac virilem animum decent cogitando, & prudentis ac offensi viri iram suspiciendo, illos ulciscì, mihique ex iis quæ suppetunt, securitatem in posterum parare deberem. Hoc sat scio, consilium mihi dedistis. Quid igitur postea feci? Accersitis reis, dataque illis dicendi copia, productis argumentis, & singulis accuratè exploratis, posteaquam non ampliùs inficiari poterant, de ipsis supplicium sumpsi, indignatus non tam quòd mihi posuissent insidias, quàm quòd non sivissent eo in proposito permanere, quod ab initio prosequendum mihi constituera. Ab eoque tempore semper custodia satellitum me munio, & eos qui mihi moliuntur insidias, punio. Tum homines crudelitatis me accusant, non reputantes amplius ab utro nostrûm hujus mali ortum sit principium. Sublatis autem iis quæ sunt in propatulo, & causis ob quas puniuntur, ipsa supplicia criminantur,

ἐ τὰς δικάσεις ἐν αὐταῖς ἁμάρτῃς. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆ πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲ ἐτόλμησε, μὴ λογίσοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, ἐ κατέπαυσε τὰ ἀναθήματα, ἐ ἔξω ἀνῆλθε, κατηγορίαν ἂν ὑμῶν ποιοῖτο τῶν ἀρχόντων, ὅτι Ἕλλησίν τε, καὶ ἱερεῖ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείναται ἄνδρα τὸν Ἕλληνα πλησίον ἐ ἱερᾶ. καὶ γὰρ ἐ πάνυ πόρρω τῆ πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα κολάσεως τοιαύτης ἀξιοῦν. ἀλλ' οἶμαι αὐτοί τε γελάσεσθε, ὦ ταῦτα λέγῃ ὡς καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τῶν κρίνοντων ἁμάρτημα. τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ βίος πράγμασιν ἐφεστώς ἐστι, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆ τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸ τύραννον. κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν ἀποδύσει, τοὺς μὲ πονηροὺς αὐτῶν, ἀλλ' ὀφθαλμῶν ἀφῃρημένοι, τοὺς δ' χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τ ὀνόματος, τῇ ὁμοίᾳ μίσει συμβιβαλαμβάνοντες. ἔγωγ' ἂν ἀκήκοα ἐ παρ' ὑμῖν ἐν Ἕλλησι πολλοὺς μνησθῆ τυράννους σοφοὺς ὑπὸ φαύλου ὀνόματος δικαίου, χρηστοὺς ἐ ἥμερον ἤθος ἐπιδεδειγμένους. ὧν εἰσιν, καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῇ ἱερᾷ ὑμῶν κατακειμένους, ἀγάλματα, καὶ ἀναθήματα τῇ Πυθίᾳ. ὁρᾶτε δ' ἐ τοὺς νομοθέτας τῇ κολαστικῇ ἐδὲν τὸ πλέον νέμοντας, ὡς γ' ἄλλως ἐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος εἴποιεν, καὶ ἐλπὶς τ κολάσεως. ἡμῖν δ' τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον βίος τυράννοις, ὅσῳ καὶ ἀνάγκῃ ἐχόμεθα· καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν

tur, & eas quæ videntur ineſſe crudelitates. Perinde ac ſiquis viſo apud vos ſacrilego, qui ex ſaxo præcipitaretur, facinus ejus non expenderet, ut in templum noctu eſt ingreſſus, & donaria abſtulit, & in ſtatuam manus injecit: ſed vos magnæ crudelitatis accuſaret, quod cùm Græci & ſancti eſſe perhibeamini, Græcum hominem prope templum (nam non procul ab urbe ſaxum eſſe ferunt) hujuſmodi ſupplicio ſubjicere ſuſtinueritis. At vos, opinor, ridebitis, ſiquis hæc in vos dicat: ac cæteri omnes, veſtram in impios crudelitatem probabunt. In ſumma, populi qui non perpendunt, qualis ille ſit qui rerum adminiſtrationi eſt præfectus, juſtus-ne an injuſtus, ſimpliciter ipſum tyrannidis nomen oderunt: ipſum tyrannum, quanvis ſit Æacus, vel Minos, vel Rhadamanthus, modis pariter omnibus è medio tollere approperant, quum malos illorum ſibi ob oculos ponunt, bonos verò communem ob appellationem eodem odio complectuntur. Cæterùm audio apud vos quoque in Græcia multos fuiſſe tyrannos ſapientes, qui ſub hoc vitioſo, ut videtur, nomine, benignos & manſuetos ſe præbuerunt, quorum nonnullorum orationes breves veſtro in templo repoſitæ ſunt, ut ornamenta ac donaria ſint Pythio. Reſpicite autem etiam legumlatores qui multum ſpeciei pœnarum tribuunt, quaſi cæterarum rerum nulla ſit utilitas, niſi metus adſit & pœnæ expectatio. Quod nobis tyrannis longè magis eſt neceſſarium, quo magis per vim præſumus, & cum oſoribus ac inſidiatoribus verſa-

ἀνθρώποις συμβεσθαι, ὅπου μηδὲ τὸ μορμολυκεῖον ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῇ τῶν Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἀκρήτωμεν, τοσῷδε πλείας ἡμῖν ἀναφύεται καὶ κολάζειν ἀφορμάς. φέρειν δὴ ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἀκροπέλεκον αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν τὴ Διὶ καὶ τὸ Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸ γὰρ ἅπαξ εἰς τοιοῦτο ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὄφελον ἔχειν τὴν ἀποθέσιν καὶ αὐτὸν εἶναι. ἢ φειδόμενον τὸ πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα οἴεσθε ὕπνου ἄξιον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἡδέως μαστιγοῦσθαι. καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην ἐπαγωγὴν εἰπεῖν; ποσάκις γὰρ ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἀκων, ποσάκις δ' ὠρεξάμην τῶν ἐμαυτῶ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς, καὶ χαλεπωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, ἀλλ' οὐ μὰ ἀνάγκῃ πικρῷ, πολὺ δ' κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. εἰ δ' δεῖ μὴ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἱρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, οὐ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδίκως κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ ἄλλους κολάζειν τοὺς ἐπιβάλλοντας, τοῦτο βουλοίμην ἄν. οὕτω γὰρ ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, συμβάλλω κολῶ, πότερον, ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθνήσκειν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸ ἐπιβεβουλευκότα. οὐδεὶς ὑμῶν οἶμαι ἀνήκεστός ἐστι, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων

samur, quandoquidem terricula nullius sunt emoluments, sed res nostra fabulæ de Hydra similis est. Quanto enim plures præciderimus, tanto plures puniendi occationes nobis suppullulant. At ferre necesse est, semperque renatum caput præcidere, & Iolai exemplo per Iovem inurere, si victoriam consequi cupimus. Eum enim qui semel in hæc incidere coactus fuerit: similem esse materiæ oportet, aut propinquis parcentem, perire. In summa quem hominem adeò sævum & inclementem esse putatis, ut flagris cedere, ejulatus audire, & cedes videre delectetur, nisi magnam infligendæ pœnæ causam haberet? Quoties igitur flevi dum flagris alii cædebantur? Quoties verò meam ipsius fortunam lugere ac deplorare cogor, ego qui gravius supplicium ac diuturnius sustineo? Etenim viro natura bono, verum ex necessitate sævo, multò durius est de aliis sumere, quàm de se sumi supplicium. Quòd si mea sententia liberè est dicenda, ego equidem si mihi daretur optio, utrum aliquos injustè punire mallem, an potiùs ipse mori: probè sciatis, me propriam mortem nihil cunctando electurum esse potiùs, quàm ut insontes supplicio afficiam. Dixerit etiam aliquis, mavis Phalari, ipse injustè mori, quàm insidiatores justè punire: mallem certè. Rursus enim vos, ô Delphi, in consilium voco: utrum satius sit, injustè mori, an verò injustè servare eum qui sit insidiatus. Nemo, me judice, adeò vecors est, qui non malit vivere, quàm inimicos ser-

Hæc pag. ex Epist. Phalaridis. *Edit.*

ἀνὴς ἐχθρὸς, ἀπολωλότας. καίτοι πόσους ἐγὼ ἂν τῶν ἐπιχαιρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τε ἕνεκα αὐτοὺς μνημονεύσας. ὅταν δ' βουληθῆτε τὰμὸν εἰδέναι, τοὺς ἀφορμωμένους εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε ὁποῖός ἐγω τοῖς αὐτοῖς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς παπίπουσιν. ὃς γε καὶ σκοπῶ ἐπὶ τὸ λιμένιον ἔχω, ἐπυθόμην, τίνες, καὶ ὅθεν κατέπλευσαν, ὡς κατ' ἄξιον τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δ' καὶ ἱκετεύσαντες φοιτῶσι παρ' ἐμοὶ, οἱ σοφώτατοι τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀφύγοντα τὴν σωφρονίσαι τὴν ἐμὴν. ὥσπερ ἀμέλει καὶ προσῆλθε ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἥκων ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπεμέλθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίας ὠμότητος. εἰ δὲ οἶσθα τὸν τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον ὥσπερ ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι διαφέροντας ἠδίκηται; τοῦτο μὲν ἐν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀλλὰ δίκαια, καὶ ἐπαινεῖν μᾶλλον ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ ἀναθήματος, ἡμεῖς ὑμᾶς ἀνδρῶσι ὄντες, καὶ ὅπως τὸ ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, σὺν ὀλίγοις αὐτὸς τῇ ἀνθρωποποιῷ. μὴ δῆτα μενοῦν, ὡς τοιούτων ἐπιδυνήσομαι κτημάτων. ἀλλὰ Περίλαος ἰδοὺ τὸν ἡμέτερον, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δ' ἄνθρωπος. ἔστω πάμπολυ τὸ ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ὡς δὲ χαριεῖσθαί μοι, εἰ καινοῦ τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, φεύγοντα τὸν σωφρονίσαι τὴν ἐμὴν. ὥσπερ ἀμέλει καὶ προσῆλθε ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἥκων ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπεμέλθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίας ὠμότητος. εἰ δὲ οἶσθα τὸν τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον ὥσπερ ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι διαφέροντας ἠδίκηται; τοῦτο μὲν ἐν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀλλὰ δίκαια, καὶ ἐπαινεῖν μᾶλλον ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ ἀναθήματος, ἡμεῖς ὑμᾶς ἀνδρῶσι ὄντες, καὶ ὅπως τὸ ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, σὺν ὀλίγοις αὐτὸς τῇ ἀνθρωποποιῷ. μὴ δῆτα μενοῦν, ὡς τοιούτων ἐπιδυνήσομαι κτημάτων. ἀλλὰ Περίλαος ἰδοὺ τὸν ἡμέτερον, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δ' ἄνθρωπος. ἔστω πάμπολυ τὸ ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ὡς δὲ χαριεῖσθαί μοι, εἰ καινοῦ τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν,

servando, perire. Quanquam quot ego ex iis qui me aggressi sunt, & convicti palam, servavi? Quorum de numero est Achanthus iste, & Timocrates, & Leogoras ejus frater: veteris quæ mihi cum illis intercessit consuetudinis recordatus. Cæterùm quum me nosse volueritis, ex hospitibus qui Agrigentum frequentant quærite qualis sim erga ipsos, & num eò appellantibus humanum me præbeam. Qui exploratores in littoribus habeo qui sciscitentur, quinam sint & unde navigarint, ut illos merito honore exceptos dimittam. Nonnulli quoque ad me consultò veniunt, Græcorum sapientissimi, neque meam conversationem fugiunt. Quemadmodum nuper sapiens ille Pythagoras ad nos venit, cùm longè alia de me inaudivisset: qui posteaquam mei periculum fecisset, discessit me justitiæ nomine collaudans, & misereſcens quòd crudelitatem coactus exercerem. Postremò putatis-ne eum qui erga peregrinos animo est tam humano, tantam in proprios cives injustitiam exercere, nisi præter modum injuria afficiatur? Hæc sunt meæ apud vos defensionis argumenta, vera, & justa, laudo potiùs, ut mihi persuadeo, quàm odio digna. Quod ad hoc donarium attinet, jam tempus est ut audiatis, unde & qua ratione taurum hunc comparavi, non elocata statuarii opera. Neque enim tam sum demens, ut hujusmodi possessiones optem. Sed Perilaus nostras, artifex quidem egregius, homo verò improbus, cùm à mea sententia longè aberrasset, existimavit se rem mihi gratam facturum, si novum aliquod supplicii genus excogitasset, quasi modis

ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπηγμένη. κἀγὼ δὴ κατασκευάσας τὸ βοῦν, ἄγε μοι, κελεύων, κρίνειν ἐδόκει, καὶ ὡς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον. κινήσεως γὰρ αὐτῷ, καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνου ὡς τὸ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἐδών γ', ἀνέκραγον ἄξιος, ἄξιον τὸ κτῆμα ᾧ Πυθίῳ. πομπεύσω ὁ ταῦρος τῷ Θεῷ, ὁ δὲ Περίλαος παρεστώς, τί δ', εἰ μάθοις ἔφη τὴν σοφίαν τὴν οὗ αὐτὸς, καὶ τὴν χρείαν, ὧν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἄμφω τὼ θυρίδε τὸν ταῦρον, ὧν ἵνα ἔφη κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχάνημα τοῦτο, καὶ καθακλείσας, ὥσπερ ἐκείνους μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε τοῖς μυκτῆρσι τοῦ βοὸς, πῦρ δ' ὑπανάψειν κελεύειν. καὶ ὁ μὲν, οἰμώξεσθαι, καὶ βοήσεσθαι, ἀλγηδόσι ταῖς ὀδύναις ἐχόμενον, ἡ βοὴ δ', ἅμα τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀπηχήσει, οἷα λιγυράσταζα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνώδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὰ μάλα, κολάζεσθαι, σὺ δ', πέρπας μεταξὺ κατακηλούμενος. ἐγὼ δ' ὡς τοῦτ' ἤκουσα, ἐμυσαχθόμην τὴν μηχανικὴν ἐκείνου καὶ ἀνδρὸς, ἐς τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα καὶ κατασκευάσαντα, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπηγησάμην. καὶ ἄγε δὴ ἔφην ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἀφῆς μέλη, ἅμα τῶν αὐλῶν φθέγγῃ. πιθέσθαι μὲν τοῖς

modis omnibus supplicium de reis sumere cuperem. Is bovem fabricatum mihi attulit, visu pulcherrimum, & ad veri bovis imaginem accuratissimè expressum. Tantùm illi motus, & mugitus deerant, quo minùs vivus esse putaretur. Illo viso statim exclamavi, dignum Pythio munus: mittendus ad Deum hic taurus. Tum Perilaus astans, quid si, inquit, nosses qua sit arte compositus, & quem in usum formatus? Ac simul aperto tauro ad dorsum, Siquem, inquit, punire velis, conjecto illo, & in hac machina concluso tibias hasce naribus bovis admoveri, & ignem succendi jube. Tum ejulabit, & vociferabitur, detentus doloribus. Ejus verò clamor, maximè stridulum per tibias cantum efficiet, & lugubre quiddam modulabitur, mugitum quoque mœstissimum edet: ita ut dum punietur ille, tu modulatione interim oblecteris. Quibus auditis artificis sævitiam abominatus sum, & machinæ inventionem odi, propriamque ipsi pœnam imposui. Et age, inquam, ô Perilae: ne vana videatur esse tua promissio, ipse ingressus, nobis veritatem artis comproba, ac vociferantes imitare, ut cognoscamus, num ea sit tibiarum modulatio quam dicis. Dicto audiens fuit Pe-

1 Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Persii. *Bourd.*

2 Περσιστὶ γὰρ] Attic. *Idem.*

3 Ὡς τὰ μὲν κολάζεσθαι, σὺ δὲ τέρπεσθαι, μεταξὺ κατακλείομενον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Κατακλείω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηλούμενον, id est, *delenitum*, sensu manifesto & apto. *Palm.*

1 Περ-

ὁ Περίλαος. ἐγὼ δ', ἐπεὶ ἔνδην ἐᾷ, κρῶσκελείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν σπέλδων, ἀπολάμβανε εἶπον τὸ ἄξιον μισθὸν τῆς δημιουργίης σῆς τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τὸ μουσικῆς αὐτὸς αὐτοῦ αὐλῇς. κἀγὼ μὲν, δίκαια ἔπαγον, ἀπολαύων τὸ αὐτὸς σύμπαντος. ἐγὼ δ', ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιαίνοιτο τὸ ἔργον σὺν ἀποθνῄσκοντι, ἐπεῖτα μὲν ἄταφον καὶ κρημνῶν ῥίπτειν σπέλδουσα. καθάρσιος δὲ βοῦς, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναθησόμενον τῷ Θεῷ, καὶ ἐπιχεάψας γε ἐπ' αὐτῷ σπέλδουσα τῷ πᾶσαν διήγησιν. Ὦ ἀναλήπτωρ ἐμὲ τίνυμι. τὸ πρίτλιν τὸ Περίλαον. τῷ ἐπίνοιαν τῷ σπείρᾳ. τῷ δικαιοσύνῃ τῷ ἐμῇ. τῷ σφέτερα χαλκέως μέλη. τὴν ἀρχαίην πεῖραν τὸ μυσικῆς. ὑμεῖς δ' ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσατε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμὲ μετὰ τῶν πρίσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον τὸ καλὸ ἐν ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷόν ἐγὼ εἰμὶ τοὺς πονηροὺς, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς ἐπιβάλας ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μοι τὸν τρόπον, Περίλαον κολασθέντος, καὶ ὁ ταῦρος ἀναστηθείς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς ἐᾶν ἄλλων κολαζομένων αὐλήσεως, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ ἐν τέχνῃ μυκήσεται, καὶ ὅτι τὸ μόνον αὐτὸν, καὶ πεῖραν ἔλαβον τὸ τέχνης, καὶ κατάπαυστα τὴν ἄμουσον σκείνην, καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα, ταῦτα παρ' ἐμὲ τῷ Θεῷ. ἀναθήσω δ' κ' ἄλλα πολλάκις, ἐπαιδέν μοι παρῇ μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων. ταῦτα μὲν ὦ Δελφοὶ τὸ θεῖα δ' Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, κ' οἷα ἐπράχθη ἕκαστα. καὶ

Perilaus: quo intus concluso, ignem succendi jussi, dicens, debitum arti tuæ tam admirandæ præmium accipe, ut musicæ magister primus ipse tibia canas. Atque hic quidem pro meritis est exceptus, suæ ipsius excellentis industriæ fructum percipiens. Sed viventem & adhuc spirantem educi jussi, ne opus, ei immoriens, contaminaret: utque insepultus per scopulos præceps daretur, imperavi. Bovem autem explatum vobis misi dedicandum Deo: omnemque de illo historiam inscribere jussi, mei dedicantis nomen, Perilaum artificem, consilium ipsius, justitiam meam, conveniens supplicium, periti illius fabri modulationes, primam Musices experientiam. Vos autem Delphi, justè facietis, si pro me unà cum legatis sacra feceritis, taurumque in eleganti delubro dedicaveritis, ut norint omnes qualis sim in homines nefarios, & quo pacto insignes illorum perpetrandi sceleris cupiditates ulciscar. Itaque solo hoc facto meos mores abundè indicavi, quum supplicio affectus est Perilaus, & dedicatus taurus, nec amplius ad aliorum torquendorum modulationes reservatus, postquam solos artificis sui mugitus cecinit: in quo solo artis periculum feci, & barbaræ illi atque inhumanæ cantioni finem imposui. Atque hæc quidem in præsens Deo offerre libuit. Quinetiam alia sæpe dedicabo, quum hoc beneficii in me contulerit, ut nemini pœnas inferre opus amplius habeam. Hæc equidem, ô Delphi, quemadmodum à Phalaride facta sunt, singula quàm verissimè percensuimus.

δίκαιοι ἂν εἶημεν πιστεύθημεν ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες ὡς ἂν εἰδότες, καὶ μηδεμίαν ἢ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες, εἰ δεῖ, καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μόνου πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, σπουδῆσαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθελῆσαι, καὶ πολλὰ ἢ δημοσίᾳ, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ἡρμηνθμένον. λάβετε δὴ οὖν αὐτοῦ τὰ γράμματα, καὶ ἀνάγνωτε, καὶ εὔξασθε ὑπέρ τε τοῦ Ἀκραγαντίνων, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος. καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτε σκαιὸν ὑβρίσητε, μήτε τὸν Θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

Ac digni sumus quibus fides à vobis habeatur, cùm illi re cognita testimonium perhibeamus, nullamque mentiendi causam habeamus. Quòd si etiam est supplicandum pro viro quem falsò suspicantur improbum, quippe qui invitus & coactus in malos animadvertit, vobis supplicamus nos Agrigentini, qui & Græci sumus, & ex antiquo Dores, ut virum complectamini qui vestram benevolentiam captat, quique publicè ac privatim vestrum unumquemque beneficiis multis demereri studuit. Vos igitur ipsimet taurum accipite, & dedicatum appendite: ac pro Agrigento proque ipso Phalaride vota concipite: ac nolite nos infecta legatione dimittere, ne & illum contumelia afficiatis, & Deum pulcherrimo simul & justissimo munere privetis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. | PHALARIS SECVNDVS.

ARGVMENTVM.

Declamatio brevis, sed arguta est, qua ex Delphicis sacerdotibus quidam suadere fingitur, quò donum Phalaridis, de quo in superiore Oratione agitur, in templum recipiatur, ac deo consecretur. Genus causæ Deliberativum est, Status negocialis. Exordium habet densum, ut in quo una ferè periodo, & suspiciones eas, quibus favore aliquo adductus, aut aliàs corruptus, ad suadendum accessisse videri poterat, à se removet, & sola benevolentia, studioque communis utilitatis ad dicendum se progressum esse, docet: deinde & dociles & attentos eadem brevitate facit. Post Exordium Propositio sequitur. Hanc confirmat primùm ex locis honestatis, ostendens, impium ac propè sacrilegum fore, si donum hoc à templo excludatur, neque enim quenquam posthac quicquam oblaturum esse & deum suis sacris, ac debito cultu privatum iri. Deinde contra voluntatem ipsius dei esse, ut qui certis indiciis ac signis declararit, gratam istam legationem sibi esse. Hinc

quod

quod de crudelitate tyranni objiciebatur, diluit, confutatis testimoniis à conditione personæ & incertitudine: & contrà ab officio admonet, ut sacra magis procurent, & deo operentur potiùs quam judiciis vacent. Post hæc ad locum utilitatis transit, docetque contra communem utilitatem fore si dona excludantur. Nam ex his omnem proventum esse Delphorum, & omnem item famam & gloriam. Denique nullo veterum exemplo hoc fieri. Et si maximè in deliberationem hanc rem vocare velint, officio eos uti debere, justè ac liberè judicantium, non ex affectu aliquorum æstimare. Peroratio, repetitione argumentorum, cum admonitione eorum incommodorum, quæ ex hac re consecutura sint, & quòd nihil temere innovandum sit, perficitur.

Ὅτι Ἀκραγαντίνων ὦ ἄνδρες Δελφοί, [1] πρόξενος ὢν, ὅτι ἰδιόξενος ὢν τοῦ Φαλάριδος, οὐδ' ἄλλῳ ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ δι' οἵους ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μεμίσης φιλίας ἐλπίδα, τὴν ἢ πρόσθεν ἀπόσους τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπιτυχὼν καὶ μίτρια διεξιόντων, καὶ τὸ δίκαιον ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον σκοπούμενος, ἀνέστην παρακαλέσων ὑμᾶς μήτε ὀφθαλμοῦν ἄνδρα δυνάστην δυσκόλως, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ Θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν. καὶ ταῦτα τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ κατόμνυμι χρησθέντων, τέχνης κακίστης, καὶ ἐπιτηδείας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τὸ σκοπεῖσθαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [2] δημιουργὸς ἡμῖν σωτήριον τὴν ἀμφισβήτησιν, εἰ χρὴ δίκαιόν τι ἀνάθημα, ἢ ὁπόσον αὐδὶς ἀποπέμπειν, ἀσεβὲς ἤδη εἶναι νομίζω. μᾶλλον δ', ἐπὶ τοσοῦτον ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι. οὐδὲν γὰρ, ἀλλ' ἢ ἱερωσύλιε

Ego ô Delphi, cùm neque publicum Agrigentinis, neque privatum Phalaridi ipsi hospitium ante hac præbuerim, nec aliam privatam tribuendæ illi benevolentiæ causam, aut olim ineundæ amicitiæ spem habeam: & legatos qui ejus nomine venerunt audiverim æqua modestaque perorantes, siquidem & pietati simul, & publicæ utilitati, præcipuè verò ei quod Delphis decorum est, œnseo consulendum, surrexi vos cohortaturus, ne viri principis pietatem offendatis, ne etiam Deo jam destinatum munus alienetis. Præsertim cùm trium maximarum rerum perpetuum futurum sit monumentum artis elegantissimæ, inventionis pessimæ, & justi supplicii. Itaque quòd & quid faciendum sit ambigitis, quodque magistratus vobis proposuerunt deliberandum, num munus sit suscipiendum, num verò ablegandum, impium esse puto: imò potiùs ab impietate summa non abesse. Neque enim aliud hæc res erit, nisi sa-

1 Πρόξενος] Differentiæ inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multæ, quas tradunt Grammatici. *Bourd.*

2 Δημιουργὸς] Deest in Anglic. Cod. *Idem.*

τὸ πρᾶγμα ἐστι, μακρᾷ δ' ἄλλων χαλεπωτέρα. καὶ ὅσον δ' τὰ ἤδη ἀναπεπλεύκατε συλᾶν, τὸ μὴ δ τῷ θεῷ τοῖς ἀναπλεύσαι βουλομένοις ἐμποδίσαι ἀσεβέστερον. δέομαι δ ὑμῶν, Δελφοὶ καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς δημοσίας εὐκλείας, εἰ φυλάττοιθε, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἴ τι παρόντων ἀντιγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβέσι, μήτε τῇ πόλει ἀφ' ἅπαντας ἀνθρώπους ἀμαθίαν ποιεῖν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ Θεῷ συνοφαντεῖται, καὶ ψήφῳ, καὶ διαψηφίσματι δοκιμάζεται τοὺς ἀναθήσοντας. οὐδεὶς γὰρ ἂν ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς ἀπροσηγόρευτον τὸν Θεὸν, ὃ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. ὁ μὲν δὴ Πύθιος, τῷ δικαίως ἔδη καὶ δ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἦ τὸ ζῶον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν τῇ γνώμῃ μίσῳ καταδῦναι αὐτὸ, μὴ τὸν ἀγάλματος ὁλκάδος. οἶδε, πολὺ τοῦναντίον ἂν εὐδόκησε ἀφαιρεθῆναι, ὡς φασι, πυρέσσειν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρραν κατάραι. ὧ γὰρ δῆλον, ὅτι προσίεται τῶν δ μοναρχὸν εὐσέβειαν. χρὴ δ καὶ ὑμᾶς τὸ αὐτὸ οἰκείως ψηφισαμένους, προσθεῖναί τι τοῦτο τοῦ ταύρου τοῦτον τῷ ἄλλῳ κόσμῳ δ ἱερῷ. ἐπὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀποπεπλεῦσθαι, πέμψαντα ὑμᾶς μεγαλοπρεπῶς ὅτω δῶρον δεῖ, τῶν κεκοδομῆσθαι ἂν δ ἱερὸν ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τὴν εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μὴ δ δ ἀναιδείας ἄξιον. ὁ μὲν δὴ ταῦτα μοι ἐγνωκὼς, καταβὰς ἂν δ Ἀκραγαντῖνος ἁρπακτικὸς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγάς, καὶ ἀπωμοσίας ἐπῆγεν δ

sacrilegium, aliis longè atrocius. Nec minùs impium erit factu, Deo donaria dedicare volentibus, id faciendi facultatem non concedere, quàm jam dedicata depeculari. Vos autem oro, ego qui sum ex Delphorum numero, & publicæ gloriæ, si conservetur, ex æquo particeps, & contrariæ opinioni obnoxius, si ex præsenti negotio contingeret, ne piis hominibus templum præcludatis, neque civitatem nostram omnium hominum calumniis traducendam objiciatis, ac si quæ Deo mittuntur munera calumnietur, & calculo, judicioque donaria dedicantes probet. Nemo enim dicare quicquam audeat, certior factus, Deum benevolentia nulla susceperturum, quod priùs Delphis visum non fuerit. Quare Pythius justum de donario suffragium jam tulit. Nam si vel Phalarin odisset, vel munus ipsum averseretur, facilè fuerat cum oneraria navi qua advehebatur illud in medio Ionio submergere. At ille contrà dedit ipsis, quemadmodum testantur, ut & sereno cœlo trajicerent, & incolumes in Cirrham appellerent. Vnde liquet, ipsum monarchæ pietatem accipere, cui vos astipulantes oportet, hunc taurum reliquis templi ornamentis adjungere. Siquidem hoc esset omnium absurdissimum, ut qui munus adeò magnificum, deo misisset, vestris calculis ab ingressu templi arceretur, ac præmium impietatis reportaret, videlicet judicatus indignus, qui donum Apollini offerret. Cæterum is qui à me dissentit, tanquam ex Agrigento recens delatus, cædes quasdam, & injurias, & rapinas, & deprædationes tragicè exaggerabat

τυραννίνης, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγονὼς λέγων, ὃν ἴσμεν ὅσοι ἄχρι δεῦρο πλοίοις ἀποδεδημηκότες. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δεῖν τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διεγνωκόσιν. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπράξαμεν κατηγορεῖν. εἰ δ' ὧν τι κέκραγε τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἥδη, δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν. καὶ δίκαιον ἴσως, καὶ ἄλλα θεραπεύειν τὸ θεῖον, καὶ σωματοειδέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες, καθήμεσθε, εἴ τινες τὸ ὑπὲρ τὸ Ἰόνιον δικαίως, ἢ ἀδίκως τυραννοῦσι. καὶ τὰ μὲν τὰ ἄλλων, ἐχέτω ὅπῃ κε βούλεται. ἡμῖν δέ, ἀναγκαῖον οἶμαι τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι, λαῶν ὄντων. ὅτι μὲ δὴ σὺ κρημνοὺς τε οἰκεῖμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γαργαλέας ἔχοι Ὄμηρος χρὴ σκοπεῖν, δηλώσειέ ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι τοῦτο. καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ σωζόμεθ' ἄν, τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ σώζοντες, τοῦτο Δελφῶν τε πέδια. ταῦθ' ἡμεῖς ἴδμεν. σὺ τοῦτο μὲν οὐ πορεύῃ, σὺ τοῦτο δὲ οὐ προφαί. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λιχμῶμον τοῦ ποιητοῦ, ἄπαρχα ἡμῖν, καὶ ἀπόρρητα φύεται τὰ πάντα τοῦ γαργαροῦ τῆς Θεᾶς, ὃς

bat à tyranno factas, ferme se testem oculatum fuisse dicens, quem scimus ne ad navigium quidem ulque profectum fuisse peregrè. Ac neque iis credendum omnino qui ista se perpessos esse asserunt. Etenim incertum est vera-ne dicant, siquidem non possunt non criminari ea quæ explorata habemus. Quòd si tale quid in Sicilia factum est, Delphis non necesse est ut ejus satagant, nisi non sacerdotes, sed judices esse jam velimus: & cum nostri sit officii victimas immolare, aliumque cultum Deo præstare, & siquis donaria mittat, ea simul consecrare, contemplantes sedeamus, num qui trans Ionium mare habitant justo vel injusto imperio regantur. Atque res quidem aliorum se habeant prout voluerint. At nobis opinor esse perneceſſarium, ut proprias norimus, tum quis olim earum fuerit, tum quis nunc sit status, & quid magis ex usu sit nostro facere. Nam quod in præcipitiis habitemus, & rupes colamus, Homerus monitor nobis, non est expectandus, qui nobis hæc patefaciat: sed coram oculis hæc intuemur. Et quantum in terra est, in extrema fame semper versaremur: verùm templum ipsum, & Pythius, & oraculum, & qui sacrificant, & qui pietatem exercent, hi Delphorum sunt campi, hi proventus, hinc abundantia, hinc alimenta. Par enim est ut vera dicam vobis, etiam quod à poëtis dicitur, [1] citra sementem, citraque culturam omnia nobis proveniunt, agricolæ Dei opera: qui non sō-

1 *Citra sementem*] Quæ citra nostram operam casu nobis eveniunt ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Græci. Id in Pataf. & in Rhetor. Didasc. Natum à fabula Insularum Fortunatarum, de quibus Homer. Odyss. 9. Horat. & Lucianus. *Cogn.*

ἐ μόνον τὰ ὦφελ τοῖς ἄλλοις ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴτε ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορείοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δόξης, μᾶλλον δὲ Θεοῦ: καὶ δύξης ἡμεῖς πρώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονίζομεν. ταῦτα τὸ δίκαιον. ταῦτα τὸ μέχρι νῦν. καὶ μὴ παυσώμεθά γε ἕως βιῶντες. μέμνηται δέ τις ἡδεῖς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, ἢ ἀναπεφθέγξατο καὶ φύσει, ἢ ἀναπεφθέγξατο. καὶ λόφ τοῦτ' οἴομαι καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὐξῆσθαι τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλήρεσι τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδὲ τὸ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, μὴ δὲ ὦφελ τὰ πάτρια νόμιμα καθιστάναι. [1] φιλοκερδεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γλυκαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, οἶδεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁπόσα. δεξαμένους δὲ, ἀπραγμόνως ἀναπεφθέγξασθαι, ὑπηρετεῖν ἀμφοῖν, καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς δώσουσι. δοκεῖτε δέ μοι ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βεβουλεῦσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσοισθε ὑπὲρ τοῦ ὅσου, καὶ ἥλικόν ἐστι τὸ σκέλος. ὑπὲρ μὲν τοῦ ὑπὲρ δὲ Θεοῦ, καὶ δὲ ἱερῶν, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ δεισιδαιμονιῶν παλαιῶν, καὶ δόξης δὲ μαντικῆς. ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῇ τε κοινῇ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν. ἐπὶ πᾶσι δέ, τὸ ὦφελ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας, ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ συμφορεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσεσθε. solùm ea bona nobis exhibet quæ apud alios naſcuntur: ſed ſiquid eſt apud Phryges, aut Lydos, aut Perſas, aut Aſſyrios, aut Phœnices, aut Italos, ipſos-ve Hyperboreos, omnia ad Delphos veniunt: & nos ſecundum à Deo honorem ab omnibus conſequimur, opulenti, fœlices ſumus. Hæc olim, hæc hactenus obtinuimus: atque utinam ita vivere non deſinamus. Nemo meminit latum à nobis uſquam fuiſſe ſuffragium, quo quemquam à ſacrificando, vel offerendo donario prohibuerimus. Quam ob cauſam, opinor, ipſum templum mirum in modum auctum eſt, & donariis ſummopere locupletatum. Quare neque quicquam in præſentia eſt innovandum, neque præter patriam conſuetudinem lex conſtituenda: non accuratè expendenda donaria, nec genus quærendum, unde, à quo, & qualia ſint. Sed citra curioſitatem ſuſcipiendo conſecranda ſunt, ut utriſque cùm Deo tum piis hominibus inſerviamus. Videmini autem mihi, viri Delphi, rebus præſentibus optimè conſulturi, ſi primùm reputetis quæ res, quantæque in conſiderationem veniant: ac primùm quidem Deus, & delubrum, & ſacraficia, & donaria, priſci mores, antiqui ritus, & gloria oraculi: deinde civitas univerſa, & communis noſtrûm, & privata ſingulorum Delphorum utilitas: denique apud homines omnes gloria, vel infamia. Quibus neſcio numquid majus, ſi ſapitis, magis-ve neceſſarium exiſtimabi-

1 Φιλοκερδεῖν] Rectius fortean φυλοκερδεῖν, ut eſt in Anglicano Cod. *per ſimpes donaria diſcernere*, ſequitur enim καὶ γλυκαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. Bourd.

1 Ω φίλ-

δε ἄν. περὶ μὲν δὴ ὧν βουλεύομεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος ἧς, οὐδὲ ταῦρος ὅτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τοῖς ἱεροῖς, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀναθήσεσθαι τῷ Θεῷ. σκεπτέον μὲν γὰρ, τὸ καθ' ἕτερον τοῦ Θεοῦ ἐξαίφνης, ἄξιον. πάντως δὲ ἕνεκα, μήθ' ὡς αἰεὶ, μήθ' ὡς πάλαι τε ὧδε τὰ ἀναθημάτων ποιήσωμεθα. ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἤθεσι, καινοτομήσομεν. καὶ ὃ μὴ ἦν πώποτε, ἀφ' ἧς τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, μηχανὴ ἡμῖν, νῦν καινήσομεν, κελεύεις, καὶ ἐξετάζειν τοὺς ἀναθέντας. καὶ μὲν ἐξ ὁτουοῦν μὲν ἔστι πάλαι ἴδιος, ἔστι δὲ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ἐφεῖσθαι ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἀπάντων ἀναπίμπλασθαι, καὶ ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν εἶναι δωρεῖσθαι τὸν Θεόν. εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμάσετε, καὶ ἐξετάσετε ἑπόμενοι τοῖς ἀναθήμασιν, οὐκοῦν μὴ ὑπερήσεσθε τῷ δοκιμασθησομένῳ ἔτι, ἑδένος ὑπομένοντι, ὑπόδικον αὐτὸν καθιστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καθαπαναῦσαι, παρ' αὐτὸ κελεύσετε, καὶ ὑπὲρ τὸ ὅλον κινδυνεύειν. ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κελεύσει τὸ ἀναθεῖναι ἀνάξιον;

bitis. Atqui hæc sunt de quibus consultamus: non unicus Phalaris tyrannus, non hic taurus, non æs tantùm, sed omnes reges, omnes principes, quotquot templo nunc utuntur: præterea aurum, & argentum, & quæcunque alia pretiosa, multa sæpe Deo dedicabuntur. Primùm enim expendendum quid cum Dei voluntate conveniat: cujus rei gratia, neque ut semper, neque ut olim moris fuit, in dedicandis donariis nos geramus: aut quid in constitutionibus antiquis reprehendentes, novis rebus studeamus. Et quod nunquam ex quo hanc urbem incolimus, & Pythius oracula reddit, & tripos loquitur, & sacerdos numine afflatur, fecimus, nunc instituamus, ut qui huc mittunt munera, judicio & examini fiant obnoxii. Atqui cùm ex prisco illo instituto liceret omnibus nullo discrimine munera offerre, videte quot bonis cumulatum sit templum, omnibus offerentibus, & supra facultates nonnullis Deum donariis cohonestantibus. Quòd si vosmet ipsos censores & indagatores donariis præficiatis, vereor ne desit nobis quod in posterum probemus, nemine se constituente reum, & sumptus ac impensas æquo animo faciente, ut judicetur, deque omnibus in periculum veniat. Num cui acerbo non fuerit vita, si judicetur indignus qui Deo donaria consecret?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ALEXANDER, SEV PSEVDOMANTIS.

ARGVMENTVM.

Historica narratio est, vitam & res Alexandri cujusdam impostoris, qui se Podalirii filium faciebat, & pro vate venditabat, exponens, lectu jucundissima, non per se modò, verum etiam quòd sub hujus præstigiatoris exemplo, aliorum atque similium, quorum nonnullos superior etas quoque tulit, scelera atque impostura deprehendi, coarguique possint. Proœmio, difficultatem suscepti operis collatione quadam amplificat, institutumque suum, exemplo defendit. Hinc ad Narrationem descendens, à descriptione personæ orditur. Cætera plana sunt.

Σὺ μὲν ἴσως [1] ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο, καὶ φαῦλον εἰς τὸ προστεταγμένον προσταττειν τ Ἀλεξάνδρῳ σοι τ Ἀβωνοτιχίτῃ, τ γόητος βίον, [2] καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ, ἃ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι. τὸ δ, εἴ τις ἐθέλοι προσὸν τὸ ἀκριβὲς ἅπασιν ἐπιξυσαι, ἃ μείζον ἔργον, ἢ πὶς Ἀλεξάνδρᾳ τ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι. τοιούτῳ [3] εἰς κακίαν αὐτῷ, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δ, εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἴσως ῥᾳθύμοις προσλογιεῖσθαι, ὑπομενοῦμαί σοι τ ἆθλον. καὶ τὴν Αὐγείαν βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀναπαθή-

THou quidem chariſſime Celſe, levem fortè quandam ac facilem provinciam mandare putas, quum injungis ut Alexandri Abonotichitæ impoſtoris vitam, & commenta, facinora, præſtigiaſque libro complexus tibi mittam. Verùm ſiquis accuratè ſingula perſequi velit, hoc non minoris eſt negocii, quàm Alexandri Philippi filii res geſtas conſcribere: tantus fuit ille ſcelere, quantus hic virtute. Attamen ſi cum venia lecturus ſis, & quod deerit narrationi, ſuppleturus, hunc laborem ſubibo. Et † Augiæ bubile, ſi non omne, ſaltem pro mea virili repurgare nitar, pau-

1 Σὺ φίλτατε Κέλσε] Is eſt Celſus, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit Origenes. Videndus Valeſius ad Euſebium. *Menagius.*

2 Καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ] Ἐπινοία vox à librariorum putilagine', pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtruſere quaſi prox ſive proba vox eſſet. Henricus Stephanus rectè omiſit. Patet autem quoque hoc ipſo inferius Luciani dialogo, ubi eſt ἐπίνοια. Marc.

3 Εἰς κακίαν] Angl. *in malam.* Bourd.

4 *Augiæ bubile*] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam uſus eſt in Fugitivis. *Cogn.*

1 Καὶ

ἀλλ' περιφόσιμα, ὀλίγας ὅσας τ' κηφίσιν ἀποφήσεις, ὡς ἀπ' ἐμείνων τοσαύτης πόσης πᾶσας, καὶ ὡς ἀμέτρητ@ λιὼ ἡ κόπρος, λιὼ τρισχίλιοι βόες ἂν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντ@. αἰδοῦμαι μὲν ἔν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. σοῦ μὲν, αἰξιόντ@ μνήμης, καὶ γραφῆ δηλοδὴ παραδοθῆναι ἄνδρα τοσοῦτον ὄντα. ἐμοῦ δ', ἀναγκαίαν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πρόξενον ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἀναγκαῖον ἦν τοῖς παιδευομένοις ὑπ' ἐμοῦ ἄξιον, ἀλλ' ἐν παιδιᾷ μὲν μεμῖχθαι ὑπάρχοντα ὀρθῶς, καὶ σπάνιον, ἐν ἀκμαίοις σπουδαζόμενον. ἀλλ' λιὸς τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἕξομεν ἐν αὐτοῖς εἰς παραδειγμά τι τοιοῦτον ἀνεγκεῖν. [1] καὶ Ἀρριανὸς δὲ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγχρώμενος, ὁμοίου τι πεπόνθασι· ἀπολογήσεται ἂν ἐν ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γὰρ τοῦ λῃστοῦ κακῶν@ βίον ἀναζητήσαι ἠξίωσεν. ἡμεῖς δ', πολὺ ἀμοτέρου λῃστοῦ μὴ μόνον ποιησόμενοι, ὅστις μὴ ἐν ὕλῃ, ἐν ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν ὢν@ ἐλῄζετο, [2] ἐν Μινύαν μόνον, οὐδὲ τὴν Ἴδην κατοικίσαι, οὐδ' ὀλίγα τ' Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότατα λεηλατοῦντος

paucis aliquot elatis cophinis, ex quibus conjicias, quantus quamque immensus fuerit fimus universus, quem ter mille boves multis annis reddere potuerunt. Sed interim tibi: mihique ipsi à vituperio metuo. Tibi quidem qui velis memoriæ literisque mandari virum longè sceleratissimum. Mihi verò qui operam collocem, inscribenda hujusmodi historia, rebusque gestis hominis, quem à viris eruditis legi non deceret, sed in frequentissimo, amplissimoque theatro spectari à simiis, aut vulpibus discerptum. Quanquam siquis hoc crimen nobis impegerit poterimus ipsi exemplum simile producere. Etenim Arrianus ille Epicteti discipulus, vir inter Romanorum primarios habitus, & per omnem vitam in literarum studio versatus, cùm simile quid fecerit, pro nobis respondebit. Nam is quidem Tillibori latronis vitam describere non censuit indignum. Nos verò latronis longè crudelioris mentionem faciemus, quippe qui non in sylvis & montibus, sed in urbibus ipsis est latrocinatus: nec Minyam tantum & Idam pergrassatus, neque paucas quasdam Asiæ, easque desertiores partes depopulatus,

1 Καὶ Ἀρριανὸς δὲ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς] Scripsit is, teste Simplicio, non tantùm Dissertationes Epicteti, verùm etiam Enchiridion. *Menagius.*

2 Οὐ Μινύαν μόνον, οὐδὲ τὴν Ἴδην κατοικίσαι, οὐδ' ὀλίγα τ' Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότατα λεηλατοῦντ] Quæ fit illa Μινύα regio, juxta cum ignarissimis imperitus. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Bœotia, sed quam longe ab Asia, toto Ægæo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quædam regio, quæ Μινύας dicebatur, non Μινύαι. Sed & hæc nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tillibonus ille. Tu lector, si mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Mysiæ provinciæ erat Ida mons in Asia, si Asiæ vocem latius accipias, & satis vicina Asiæ proprie dictæ. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. *Palm.* Οὐ Μινύαν μόνον] Τὴν τ' Φρυγίας. Stephanus. *Menagius.*

1 Πο-

τῶν, ἀλλὰ πᾶσιν ὡς εἰπεῖν τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐπιπλήσας τῇ λῃστείᾳ τῇ αὐτῶ. ὥστε ἐργον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, ὡς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσεις τῷ μορφῷ, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός πως ὤν. τὸ μὲν δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ ἡλικίας ὡς ἀληθῶς. λάδνος τὴν χρόαν, τὸ εἶδος ἀπάνυ λιπαρὸν. κόμην τὴν μὲν, ἰδίαν, τὴν δὲ, καὶ πρόσθετον ἐπικείρατο, ὅ μάλα εἰκαιμένην, καὶ τὰς πλοκὰς ὅπη ἑκάστοτε λελυθῆναι. ὀφθαλμοὶ, πολὺ τὸ γοργὸν, καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες. φώνημα, ἡδίστην τε ἅμα, καὶ λαμπροτάτην. καὶ ὅλως, εἰδαμάζειν μεμπτὸς ἦν τοῦτό γε. τοιόσδε μὲν τὴν μορφήν. ἡ ψυχὴ δὲ, καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀπότροπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς σὺν τοῖν ἥκιστα, ἢ συγγένειαν τοιαύτην τινί. σωφρονεῖν μὲν δὴ, καὶ ἀγχινοίᾳ. καὶ ἐπαμύνειν, καὶ ἅμα πολλὰ τὰ ἄλλα διαφέρει καὶ τέχνας περιέργους, καὶ δίκαιος, καὶ μνημονικὸν, καὶ ὅσοις τὰ μαθήματα σύφυὴς, πάντα τοῦτο εἰς ὑπερβολὴν ἦκεν ὑπῆρχεν αὐτῷ. ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον. καὶ ὄργανα τοῦτο γενναῖα ὑποβεβλημένα

tus, sed universam, ut ita dicam, Romanorum ditionem suo latrocinio complevit. Primùm autem hominem tibi verbis depingam, formam ejus quàm proximè repræsentans: etsi non sim pingendi admodum peritus. Corpore igitur, ut tibi etiam hoc indicem, procerus erat, & aspectu decorus, planè divina specie, colore candido, barba non admodum hirsuta, coma tectus partim nativa, partim apposititia, scitè admodum efficta, quam asciticiam esse vulgus ignorabat. Oculi versatiles illi divina quadam acie refulgebant: vox suavissima erat, pariterque clarissima. In summa quoad ista, nulla ex parte poterat improbari. Hæc quidem illius forma erat. Cæterùm mens atque animus, ô malorum depulsor Hercules, & aversor hostium Iupiter, servatoresque Dioscuri: in hostes potiùs contingat incidere, quàm cum ejusmodi quopiam habere commercium. Siquidem ingenio, solertia, acumine longè præstabat cæteris. Tum curiositas, docilitas, memoria, & ad disciplinas ingenii fœlicitas, horum unum quodque supra quàm dici possit, illi suppetebat: quibus tamen pessimam in partem est usus. Et egregiis hisce instrumentis instru-

1 Πολεμίοις] Sic in Somnio, seu Gallo ἐχθροῖς ἔτι πλειστῶν ἡμῖν. Æschylus Prometh. vinct.

Ερ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε σοὺς ὁμοὺς ἰδών;
Ἐχίδνας ἐδδιμα.

Ex quo Plaut. Asin. Act. 3. Sc. *Agedum.*

Ar. Hem adspecta video? ultimam malè qui mihi volunt sic videant.

Sic Terent. Eunuch. Act. 4. Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv.

Vrbs gemit, & vultum miserabilis induit unum.
Gentibus adversis forma sit illa, precor.

Idem Albin. etiam. *Boerd.*

1 Ca-

πω ἴχνη, αὐτίκα μάλα τῶ ἐπὶ κακίᾳ ἀμφοτέρων, ἀκρότατος ἀπολέσθη ὑπὸ τῶν Κέρκωπας, ὑπὸ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀλεξόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ [1] Ῥυπλιανῷ ποτὲ γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ἐπὶ αὐτῷ λέγων, Πυθαγόρας μοι ἔμμισος εἶναι φαίνεται. ἀλλ' εἰλικρινὴς μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ πάνυ γνώμῃ θειοτάτῃ. εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγόνει, παῖς ἂν εὐθὺς ὢν οἶδα ὅτι ἂν σὺ αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. καὶ σὺ μὲν χαρίεσσα, μή μοι νομίσῃς ἐφ' ὅτῳ τοῦτο Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συμπλέκειν πειρώμενόν σοι τοῖς ὁμοιότητος τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείρονα, καὶ βλασφημότατα τῶν ἐπὶ ἀμφοτέροις ὧδε τῷ Πυθαγόρᾳ λεγομένων, οἷς ἔγωγε σὺν ἂν πειθοίμην ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτὸ πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γλιοῖς τῶν Ἀλεξάνδρου δεινοτήτων. ὅλως γὰρ ἐπινοῦσάν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφυτύπωσεν ποικιλοτάτην πᾶσι ψυχῆς κρᾶσιν, ὦ ψεύδους, καὶ δόλου, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκεκραμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὸν, παρεσκευασμένον πρὸς νεωτέρα. καὶ πιθανὴν, καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τῶν βελτόνων, καὶ τῷ συμβουλευτικῷ τῶν βουλήσεως ἐοικυῖαν. εὐθὺς γὰρ τοιαῦτα τὰ τυχὸν, οἷα ἀπῆλθε δόξαν λαβεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιστructus, illicò omnium qui sceleribus essent nobilitati, facilè summus evasit, superior [1] Cercopibus, superior Eurybato, vel Phrynonda, vel Arisodemo, vel Sostrato. Qui cùm Rutilliano genero aliquando scriberet, ac de se modestissimè loqueretur, Pythagoræ semet assimilabat. At verò sit mihi propitius Pythagoras, vir sapiens, & mente divina: sed si ætate hujus vixisset, puer, sat scio, præ hoc visus fuisset. Sed heus tu per Gratias, cave putes hæc in Pythagoræ contumeliam me dicere, quasi velim eos similitudine rerum gestarum committere. Verùm si quis deterrima quæque & probrosissima, quæ de Pythagora per calumniam feruntur (quibus equidem haudquaquam fidem perinde ut veris habuerim) si quis tamen conferat in unum, ea omnia nòn fuerint Alexandrinæ versutiæ pars minima. Prorsum enìm imaginare mihi, & cogitatione finge, quàm maximè variam ingenii temperaturam, ex mendacio, dolis, perjuriis, maleficiis compositam, promptam, audacem, præcipitem, efficiendis iis quæ excogitasset, gnavam, apositam ad persuadendum, fide dignam, ad simulandum optima quæque aptam, & consilio contraria præ se ferentem. Nemo igitur cum illo primum congressus, non discessit quin hanc opinionem de illo susceperit, ut eum mortalium omnium optimum, æquissimumque, præterea simpli-

1 *Cercopibus Eurybato*] Nobiles facinorosi. Meminit horum & Æschines adversus Ctesiphontem ἔτι γὰρ Φρυνώνδας, ἔτι Εὐρύβατος, ἔτι ἄλλοι τοιοῦτοι τῶν πάλαι φονηρῶν ποιητὸς μέρος ἢ γῆς ἐγένετο. vide Erasm. ad Proverb. Ne in Iampygum incidas. *Cogn.*

2 Ῥυπλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *Bourd.*

I 2 Ano-

κέσθαι, καὶ σοφὸν, ἀπλοϊκώτατόν τε, καὶ ἀφιλέσθαι. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλοπρεπὲς σοφὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. μειρακίου μὲν ὢν ἔτι ἦν, πάνυ ὠραῖον, ὡς οἷόν τε μάλιστα ἀνθρώπου τερπομένου, καὶ ἀκμὴν τοῦ διηγωνίσθαι, ἀνέδην ἐπορνύσι, καὶ σωτῆρα ἐπὶ μισθῷ τοῖς [1] διορύξοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνοι τις αὐτὸν ἐρῶντος γέροντος, τοῦ μοιχείας, καὶ ἐπῳδὰς ἀπατεῶνας ὑπισχνουμένου, καὶ χαλκεῖας ἐπὶ τοῖς ἐραστηρίοις, καὶ [2] ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων ἀφοδεύσεις. ὅτε ἰδὼν δύφυᾶ παῖδα, καὶ σοφὸς ὑπηρέσιον τοῦ αὐτοῦ πρᾶξεων ἐπιρρήσθαι, ἐκ μείονος ἐρῶντος τοῦ κρείττονος τοῦ αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τοῦ ἔρωτος τοῦ ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διεπλάσατο ὑπηρέτην, καὶ ἀφελούμενον χρήματα. ὁ δὲ αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δόξαν ἰατροῦ ἔλαβε, ἠπίστατο δὲ καὶ τὴν [3] Θῶνος καὶ Αἰγυπτίου γυναῖκα, φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά. ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ ἀφελέτης [4] αὐτὸς ἐγένετο. τοῦ δὲ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐρασὴς τῆς γυναικὸς Τυανεύς, [5] τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένου, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ

pliciſſimum, minimeque fallacem judicaret. Accedebat ad hæc omnia grandium rerum conatus, cum nihil puſillum cogitaret, ſed ad maxima ſemper animum appelleret. Itaque cùm eſſet adhuc adoleſcens, venuſtus admodum, ut licebat ex ſtipula conjicere, & ex iis audire qui narrabant, promiſcuè ſcortabatur, & rogantibus ſui copiam mercede faciebat. Inter alios autem, accipit ipſum amans quidam præſtigiator, ex iis qui magias & miras incantationes profitentur, tum artes ad conciliandam in amoribus gratiam, ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hæreditates ſuſcipiendas. His cùm eximiæ indolis puerum conſpexiſſet, & ad miniſtrandum ſuis actionibus propenſiſſimum: ut pote qui non minùs illius amaret maleficium, quàm ipſe hujus formam: erudivit eum, ſemper deinceps adjutore & miniſtro eſt uſus. Atque is apud populum medicinam profitebatur; & norat quemadmodum Thonis Ægyptii conjux [4] Pharmaca mixta, ſalubria multa, & noxia multa. Quorum omnium hæres hic & ſucceſſor fuit. Porrò doctor ille & amator, natione Tyaneus erat, ex iis qui cum illo Apollonio Tyaneo verſati erant, totamque illius tragœdiam pernoverant. Vides quanam

1 Διορύξοις] Angl. βυλοκλόπος. Bourd.
2 Ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς] Flor. ἐπαοιδὰς ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς. Idem.
3 Θῶνος] Angl. Θοώνος & ita Interp. *Idem.*
4 *Pharmaca*] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud Homerum, præcipuè Odyſſ. δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non rarò venenum pro remedio miniſtrant. *Cogn.*
5 Αὐτὸς] Angl. ὧν. Bourd.
6 Τῶν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ, &c. *Marc.* Hujus vitam 8. libris Philoſtrat. deſcribit, hunc Herocles Chriſto æquiparavit: contra quem Euſeb. ſcriptit. *Cogn.*

Πα-

ἔως σε ἀληθείας ἄνθρωπον λέγω; ἤδη γὰρ τοῦτον ὁ Ἀλέξανδρος πιπλάρδος, καὶ ὁ Τυανεὺς σπείρᾳ λαμπανίου, τῇ μὲν ἡλικίᾳ κεφῆσι, ἀπηνθηκέναι ἄμα τῷ ἤθει, ἀφ' ἧς τρίφειαν ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ἤδη ἐπινοῶν. ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθ' ἑαυτὸν εἰς τὰς ἀγοὰς πολὺ κατεργαστέρῳ τὴν φύσιν, Κοκκωνᾶς ὃν ἐπικαλοῦσιν οἱμῳ, τερατεύεσθαι γοητεύοντες καὶ τοὺς [1] παχεῖς τῶν ἀνθρώπων. ὅτου δὴ αὐτοῦ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν, λακκέργυτας. οὗ δὴ τούτους, καὶ Μακεδὼν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐρασμίαν δὲ ἔτι καὶ βαλομένην εἶναι, ἐξευρόντες, ἐπεστήσαντό τε τῇ δρεπανίδι παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρίον τῶν Μακεδόνων βασιλέων, νῦν δὲ πενιχρὸν, καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχον. ἐντεῦθεν ἰδόντες δράκοντας πεμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ πλησιοῦς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατρυιὰς ἀνέχεσθαι, καὶ θηλυμανεῖς μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς καὶ πεπὸ τοῖς βρέφεσι, [3] πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ τῆδε τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον ἀληθοποιῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε αὐτὴ τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντι τοιούτῳ συγκαθεύδοντι αὐτῷ

nam è schola tibi hominem refero? Verùm ubi jam barba plenus esset Alexander, Tyaneo illo vita defuncto, ad egestatem redactus, cùm oris gratia defloruisset, unde victum parare poterat, nihil postea parvum agitabat animo. Sed inito commercio cum Byzantino quodam annalium scriptore, omnium qui in certamina descendunt, ingenii longè sceleratissimi: Cocconas autem cognominabatur ut puto: circumibant impostoris ludificantes, ac pingues homines (sic enim illi peculiari magorum lingua vulgus appellant) detondentes. Inter hæc, Macetin mulierem opulentam nacti sunt, exoleta jam forma: sed quæ etiamdum amabilis haberi studeret. Ab hac victus copia suppeditabatur, quam ex Bithynia in Macedoniam usque sunt sequuti. [2] Pellæa autem erat illa, qui locus olim floruit sub Macedonicis regibus: nunc à paucis, iisque humilibus incolitur. Ibi cùm immani magnitudine dracones conspicerent, cicures ac mansuetos, adeò ut à mulieribus alerentur, & cum pueris cubarent, & se conculcari sustinerent, neque se premi indignè ferrent, denique infantum more lac è papilla sugerent (quales apud illos sunt permulti, unde verisimile est olim illam de [4] Olympiade fabulam increbruisse, quando concumbente cum illa hujusmodi puto quopiam dracone, Alexandrum conceperat, unum ex his ser-

1 Παχεῖς] Sic pag. seq. *Bourd.*

2 *Pellæa*] Macedoniæ civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eosque æstate frigoris causa collo circumdare. *Cogn.*

3 Πολλοὶ δὲ] De serpentibus Pelleis Casaub. ad Suet. lib. 3. *Bourd.*

4 *Olympiade*] Matre Alexandri, de qua dial. Diog. & Alexand. *Cogn.*

σῆ, οὐδὲ ἡ ἔρις τῶν ἐν τῷ κήπῳ ἐστὶν, ὀλίγων ὀβολῶν. καὶ γὰρ τὰ Θουκυδίδη, ἀρχὴ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κακίστω, καὶ μεγαλότολμω, καὶ ἐς τὸ κακουργεῖν ἐτοιμοτάτω, εἰς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως κατενόησαν τὴν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυοῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννεύμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς θεὸν χρησάμενος δυνάμενος, τὰ μέγιστα πλουτήσειεν ἄν. τὸ ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιόσι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, εὖρον τὸν προγνῶναι ἀναγκαιοτάτων τε, καὶ πολυπεπλοτάτων ὄντα, καὶ Δελφοὺς ὅτῳ πάλαι πλουτοῦσι, καὶ ἀοιδίμους ἡγούμενοι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὸ ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' ὧν ἐκείνων τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων ἐς ἱερὰ, καὶ προμηθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων. καὶ δὴ αὐτὸ ἑκατόμβας ἠνόντων, καὶ χρυσοῦς [1] πλίνθους ἀναπηγόντων. τοιοῦτοι προὶς ἀλλήλους φέροντες, καὶ κυκῶντες. μιγιστῆρα συνῆσαν. καὶ χρησόμενοι ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ δυσὶ μοίρας ἔσεσθαι ἤλπιζον, [4] ὅσῳ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν εὐτυχίαν ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διέφαινε τὰ ἐλπίδες. τοιγαροῦν τὸν σκέψιν ἐποιοῦντο, προῦ μὲν περὶ ὧν χωρεῖν, δεύτερον δὲ, ὅπῃ ἡ ἀρχὴ ἔσοιτο τοῦ πόνου ἂν γένοιτο τῶν ἐπιχειρήσεων. ὁ μὲν δὴ Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδὸ-

serpentibus, qui esset pulcherrimus, paucis obolis emunt. Atque ut Thucydidis utar verbis, hinc jam bellum oritur. Nimirum cùm duo facinorosissimi, magnaque audentes, neque non ad maleficia promptissimi, societatem iniissent, facilè perpenderunt [1] hæc duo potissimùm in hominum vita tyrannidem obtinere Spem, atque Metum, quorum utroque siquis commodè uteretur, fore ut illicò ditesceret. Nam utrique, Metuenti scilicet, & Speranti, maximè necessariam atque optatissimam esse præscientiam videbant: atque hac via Delphos olim ditatos, factosque celebres: præterea Delum, Clarum, & Branchidas: nimirum hominibus per hos quos dixi tyrannos Spem, ac Metum, ad templa confluentibus, ac futura prædiscere cupientibus, ideoque hecatombas immolantibus, aureosque lateres dedicantibus. His inter se versatis, atque ultro citroque agitatis, oraculum, & cortinam constituere statuerunt. Etenim si res ea processisset, sperabant se protinus divites ac fœlices fore. Quod quidem negocium primam iplorum expectationem longe superaverit, & spe melius evenit. Hinc despicere cœperunt, primùm quem locum deligerent, deinde qua ratione cœptum auspicarentur. Cocconas igitur Chalcedo-

1 *Hæc duo potissimum*] Metus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. vide Lucianum in Char. & in Demonact. *Cæs.*

2 Καὶ Διλφοὺς] Sic in Iove trag. & Icarom. *Bourd.*

3 Πλίνθους] Sic in Contempl. *Idem.*

4 Ὅσῳ μειζόνως] Angl. ἐπὶ μείζον. Idem.

1 *Kocco-*

να ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ, καὶ τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐκ ἐκεῖς δὲ τ Ἀσίας, καὶ Γαλατίας, καὶ τ ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁδὶ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τε οἵοι πρὸς ἔλεγε, λέγων ὅτῳ ἀληθὴς ἰὼ, ἐπὶ τοιούτων ἀρχὴν, καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνδρῶπων δεῖν παχέων, καὶ ἠλιδίων τ ὑποδεξομένων, οἵους τὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπερκειμένους τ ὃ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τὺς πολλὺς, καὶ ἠλιδίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητρὶς, ἢ τυμπανιστὴς, ἢ κυμβάλοις κρητῶσα ἐπαγόμενος, ἱ κρεμνίου τ ὃ λόγου μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας ποιεῖ αὐτὸν, καὶ ὥσπερ πυκ τ ὑπερφυᾶ σοφολέσχου. ὀλίγης ἢ δεῖ τούτου στάσεως αὐτοῖς γλοιώδης, τίλος, εἰκῆσαι ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα, χρήσιμον μὲν ἡμῶν ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν, ὡς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸ, ἔτι δὲ παλαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίων, κατορύττουσι δίλτος χαλκᾶς, λεγόντας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ παιδὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τ πόντον, καὶ κατέξει τὸ ὃ Ἀβώνου τεῖχος. αὐτοὶ οἱ δίλτοι ἐξεπίτηδες ὀρυττόμενοι, ἀμφοτέρωσε ῥᾳδίως τὸν τ λόγον ἐς πᾶσιν τὴν Βιθυνίαν, καὶ τ πόντον ἐποίησαν. καὶ πολὺ πρὸ τ ἄλλων, ἐς τὸ ὃ Ἀβώνου τεῖχος. ἐκεῖνοι γὰρ καὶ νεὼν αὐτίκα ἔψηφίσαντο ἐκεῖσε, καὶ τὰς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. σὺ τοῦτο ὁ μὲν

donem idoneam esse censebat, ut pote regionem mercatoribus frequentem, Thraciæ, Bithyniæquæ confinem, neque ab Asia, Galatiaque longè dissitam, cunctis item imminentibus populis. At è diverso patriam suam præferebat Alexander: dicens quod res erat: ad res hujusmodi incipiendas, & auspicandas opus esse pinguibus & stolidis hominibus qui admittant, cujusmodi Paphlagones affirmabat esse hos qui supra murum Aboni habitant, nempe superstitiosos plerosque & stolidos: qui siquis tantùm apparuerit, tibicinem, aut tympanistam, aut cymbala pulsantem adducens, cribro, quod ajunt, vaticinans, illicò vehementer in illum omnes inhient, & perinde ut cœlum quempiam intueantur. Qua de re cùm nonnihil inter eos controversiæ fuissent, tandem vicit Alexander. Igitur cùm Chalcedonem venissent (nam id oppidum visum est hac parte nonnihil illis conducibile habere) in Apollinis templo, quod est apud Chalcedonios antiquissimum, tabellas æreas defodiunt, quæ dicerent, brevi admodum Æsculapium una cum patre Apolline in Pontum adventurum, atque Aboni murum inhabitaturum. Eæ tabellæ cum essent de industria repertæ, facilè effecerunt ut hic rumor in omnem Bithyniam, & Pontum dimanaret: multò autem ante alios in Aboni murum. Nam illi statuerunt protinus templum erigere: jamque locum fundamentis effodiebant. Relictus hic in

1 Κοσκινὸν μαντεύομαι] Paræmiogr. *Bourd. Cribro vaticinans*] Stultè de rebus occultis divinans, paræmia sumpta à divinationis genere quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. *Cogn.*

Κοκκωνᾶς, ὁ Χαλκηδόνι κατοικῶν τι, διπλᾶ τινα, καὶ ἀμφίβολα, καὶ λοξὰ χρησμὸν συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐπλούτησε τὸν βίον, [1] ὑπὸ ἰχῖνος οἰμῳ δηχθείς. [2] ὡσπερ ἔμπροσθεν ἦν ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους κωδωνιφόρους, μεσόλευκον χιτῶνα πορφυρᾶν ὑποδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτὸν λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων καὶ τὴν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων μητρόθεν. καὶ οἱ ἄληθροι οὗτοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τὼ γονέας ἀφανεῖς, καὶ πενιχρώ, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ, λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, φοίβῳ φίλος ὅδε θεῷ ἀρέσκει,
Διὸς Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἵματος λιλογχίου.

Οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος, καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [3] σύριγξ ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον μητέρα. [4] ἔχρησε δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης ἀναμιγνυσαμένης,

Εὐξείνου πόντοιο παρ' ἠϊόσ' ἄγχι Σινώπης,
Ἕξει τις κεῖ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι ἀνάσσων,
Ἐκ μονάδος δεκάδας τε καὶ ἐκ δεκάδων ἑκατοντάς,
Πεντ' ἐπέεσι μονάδας, καὶ εἰκοσάδας τρισσὰς ἑλόμενος,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμώνυμόν τε τεκέσκυλον.

in Chalcedone Cocconas, ancipitia quædam, atque ambigua, obliquaque conscribit responsa. Deinde post, viperæ, ut opinor, morsu necatur. Accersitur in hujus locum Alexander jam comatus, cæsariæ promissa, purpuream tunicam albo distinctam indutus, supra eam candida veste amictus: falcem tenens more Persei, à quo se maternum genus ducere prædicabat. At perditissimi illi Paphlagones, quanquam ambos illius parentes norant obscuros atque humiles, credebant oraculo ita canenti:

Persides genere, gratus Phœbo iste videtur:
Divus Alexander Podaliri sanguine cretus.

Hic nimirum Podalirius libidinosus erat, ac natura mulierosus, adeò ut à Tricca ad Paphlagoniam usque in Alexandri matrem sit incitatus. Repertum est aliud oraculum quasi Sibyllæ prædivinantis,

Ad maris Euxini littus, juxtaque Sinopam,
Tyrside erit quidam Ausonia de gente sacerdos:
Qui prima ex monade ac decade ex triplici referabit,
Quinque alias monades, vicenaque ter repetita,
Quadrorbem numerum, referentem nomina divi,
Qui veniet laturus opem mortalibus ægris.

Ale-

1 Ὑπὸ ἰχῖνος] Dico ad lib. 2. Heliod. *Bourd.*
2 Περσεύμενος] Angl. περσείμενος. Idem.
3 Στύριγξ] Male in Angl. Cod. σίλιγξ. vocem σύριγξ alibi interpretor. *Idem.*
4 Εὔρατο] Minus rectè in Angl. Cod. εἴρατο. Idem.

Εἰσβαλὼν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος μὴ τοιαύτης τραγῳδίας, ἀλλὰ πολλῷ ἐς τὸν παντάπασι περίβλεπτός τε, καὶ λαμπρὸς ὢν, μεμηνίαν ἐνίοτε, καὶ ἀφρὸν ὑποπιμπλάμενος τοῦ σώματος. ῥᾴδιον δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, ῥιζίον τι βαφικῆς βοτάνης τὸν λίζαν ἀλφιτοποιησάμενος. Ἦν δέ τι, καὶ φοβερὸν ἰδεῖν ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δ' αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο, κεφαλὴ δράκοντος ἀνθρωνίνη, ἀνδρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφον, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ δὲ τοῖς ἱππείαις ἀνοίγουσά τι, καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα. καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων διττὴ, μέλαινα ἀπέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν τὴν αὐτὴν ἐλκομένη. ἦν δὲ παλαιὸν δὲ δράκων, ἀπόντος ἤδη, καὶ οἴκοι ἐπιφερόμενος, καὶ πρώην ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συνεσκευωδήσων, μέλλων δὲ, ἀπεπαυόμεθα ἐς ἔσθμενος. ἤδη δὲ ἀρχὰς δόξαν, μηχανᾶται τοιάδε. Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τὰς θεμελίους τοῦ νεὼ τὰς ἄρτι ὀρυσσομένας, σωρεύσας δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν πηγὴν συλλεόμενοι, ἢ ἐξ ὑδρίας πεσὼν, ὑπεπλήσθη καπνίθεται χύτρον ἀὸν ἀπεκενωμένον, ἔνδον φυλάττων ἰκτῖνος ἢ ἀετίδεως. καὶ βυθίσας τοῦτο ἐς μυχὸν τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπεμάσσετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὸν ἀγορὸν ἀπεπηδήσας, ἀλλόζωμος δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατὰ χρυσὸν ἐξ ὑδρίας, ἐξ ἧς ἄρτι ἐκείνου φέρων, ἐπὶ ἅμα τὸν κήρυκα ἵστη, ὡς δὴ οἱ τῇ μητρὶ ἀ-

Alexander itaque multo post in patriam cum hujusmodi tragœdia ingressus, conspicuus erat ac splendidus, cum sese nonnunquam afflatum numine simularet, ore spuma pleno. Id quod ille lanariæ herbæ ad tingendum aptæ radice commanducata facilè efficiebat. Cæterùm illis divinum quiddam ac formidandum spuma illa videbatur. At multo antea sibi finxerant, paraverantque è linteis confectum draconis caput, speciem humanam præ se ferens, lineis notatum, planeque expressum, quod pilis equinis os aperiret, & clauderet. Tum lingua, sicut est draconum, bisulca atra prominebat, quæ & ipsa trahebatur à pilis. Porrò Pellæus ille draco jampridem erat in promptu, domique alebatur, ab illis cum res postularet, ostendendus, unaque partem tragœdiæ acturus, vel princeps potiùs hujus fabulæ futurus. Iam verò cum esset incipiendum, tale quiddam machinatur. Cùm noctu venisset ad recens effossa templi fundamenta, in quibus constiterat aqua, sive quòd indidem alicunde confluxerat, sive quod ex æthere deciderat? Illic anserinum ovum priùs excavatum deponit, quod serpentem recens editum occultabat. Id cùm altè demersisset in abditas luti cavernas, rursum illinc discessit. Manè verò cùm nudus in forum prosiliisset nisi quod subligari, eoque inaurato circum pudenda tectus erat, cumque falcem illam ferret, solutamque comam simul quateret, eorum more qui à Cybelé Deo-

1 Καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. *Bourd.*

2 Συλλεόμενοι] Minus commodè in Angl. C. συῤῥεόμενοι. Idem.

γείροντές τε, καὶ [1] εὐθαζόντες, ἐδημηγόρει, ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα θεὸν ἐξομβρίλιον ἀπαρχὴν τοῦ Θεοῦ. οἱ παρόντες δὲ, συνεθαμβήθησαν γὰρ ἅπαντα ἡ πόλις ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν, ἐπεθήπευον, καὶ ηὔχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ, φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἵας γλώσσαι ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξεπλήττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι. τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγνωρίμιζε τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. εἶτ' ἤδη δρόμῳ ἐπὶ τὸ ἐσόμβριον νεώ. καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν [2] προσκεκομμένην ἔχουσαν ἠρέμα πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνησε τὸν ἐδεν Ἀσκληπιὸν, καὶ Ἀπόλλωνα μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλεσε τὸν Θεὸν ἥκειν [3] τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδεδεμένου τινὸς ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀντλήσας μὲν ὕδατος, καὶ ὄον ἀπὸ τοῦ ὠοῦ ἐκείνου, ὃ δὴ ὁ Θεὸς αὐτὸς κατεκέκλειστο, κηρὸς λευκὸς, καὶ ψαμμυθίου τινὸς ἁρμογὴν ὑπομίξας ξυγκεκραμένου, καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱδὲ, ἅπαντες ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γένοιτο. πολὺ θᾶττον ἢ κατεμάσαντες τὸ ὠὸν ἐν τῷ ὕδατι ἀνῃρέθη. ἐπὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ ἑρπετὸν ἐκεῖνο ἵμβρυον. καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον ἅπαντες, καὶ ἠσπάζοντο τὸν Θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐ-

Deorum matre afflati conveniunt, conscensa sublimi ara concionabatur, eamque civitatem beatam prædicabat, quæ mox Deum propalam esset ostensura. Porrò qui aderant (nam concurrerat universa propè civitas una cum mulieribus, senibus, pueris) admirabantur, vota faciebant, & adorabant. At ille voces ignotas sonans, quales sunt Hebræorum aut Phœnicum, attonitos eos reddebat, ut qui non intelligerent quid diceret: nisi solum hoc, quòd Apollinem & Æsculapium passim admiscebat. Deinde ad designatum templum cursu contendebat, accedensque ad fossam, illumque fontem oraculo præstructum, ingressus aquam, magna voce canebat laudes Apollinis & Æsculapii, invitabatque Deum ut bonis avibus in urbem veniret. Postea cùm postulatam phialam quispiam dedisset, eamque facile immersisset, unà cum aqua lutoque haurit & ovum illud, in quo nimirum ille Deum concluserat, cujus operculi commissura cera alba & cerussa erat ferruminata. Id cùm manu cepisset, affirmabat sese jam tenere Æsculapium. Interim illi intentis oculis aspiciebant quid accideret, multò priùs admirati ovum in aqua repertum. Postquam autem confracto, serpentis illius fœtum in cavam manum recepit, quique aderant moventem sese eum conspexerunt, ac digitis circumvolventem, exclamare cœperunt, & salutare Deum, & civitatem beatam

1 Εὐθαζόντες] Angl. εὐθαζόμενοι. Bourd.
2 Προσκεκομμένην] Cæteri God. προσκεκαμμένην. Idem
3 Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. Idem.

1 Καὶ

μακαρίζειν, καὶ χαλδὶν ἕκαστος ἐπιμωλᾶσθαι τῶν ἀγαθῶν, ἠσαμερὶς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αὐτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ, θρασείως αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἦτο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἐκπεπληγότα Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτι ἄλλοι ἅπαξ πίπτουσιν ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος μὲν Διΐ, ὀρνέου δὲ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγονημένου. ὁ δὲ λεὼς ἅπας, ἠγαλλιᾶτο, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῆς ἐλπίδος. ἡμέρας μὲν δὴ, οἵαι ἔμενον, ἐλπίζων, ὅσῳ μᾶλλον ὑπὸ τῆς φήμης, αὐτίκα μάλα πεπεισόμενος τῶν Παφλαγόνων σωφρονεῖν. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπίπλησε ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἀπάντων τὰς ἐγκεφάλους, καὶ τὰς καρδίας ἐξεζυμημένων, ὑδὲν ἐοικότων σὺν φάρυγξιν ἀνθρώποις, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ὄχι σεσῶσθαι εἶναι Δημοσθένους, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενον, μόλις ἀναχεσθῶς ἐγκαλυπτόμενον, λαμβάνει εἰς τὴν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγαν τε, καὶ κάλλιστον ὡς ὄφιν, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ ἐξειλήσας, καὶ τὸν μὲν ἔξω ἀφεὶς, πολὺν δὲ ἐν τῷ ἐσω κόλπῳ ἐσχεχὼς αὐτοῦ, καὶ χαμηλὸν τὸ μέρος ἐπισύρεται, μόνον τὸν κεφαλὸν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ δακπρύσιον, ἀναχαίνει πάντα ἐκεῖνα, περίφανον τὸν ὀφεωνέων κεφαλὸν καὶ δράκοντος ἐν χιτῶνος, ὡς δῆθεν ἐκεῖνα ἐν φανερὰ πάντως ἦσαν. εἰτά μοι ἐπιτόνησεν οἰκίσκου ὑπάνω φαεδρὸν, ὑδὲ εἰς κόρον ἐν φωτὸς ἀνεῳγμένον, tam prædicare. Tum votis affatim quisque implebatur, thesauros, opes, sanitatem, aliaque id genus bona flagitando. Hic ille rursus cursim sese domum abripuit, unà secum asportans modò editum in lucem Æsculapium, bis natum, cùm semel alii nascantur homines, idque non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice, sed ex anserе progenitum. Populus autem universus sequebatur, omnes à Deo afflati, & ob spes animo conceptas furore correpti. Ergo interdiu domi se continebat, sperans fore, id quod & evenit, ut fama permoti, Paphlagonum pars maxima statim concurreret. Posteaquam autem redundavit hominibus, quibus omnibus jam ante cerebrum, & cor esset exemptum, quique nulla ex parte similes essent viris pane victitantibus, verùm qui præter solam figuram nihil à pecudibus distarent: in quibusdam ædiculis, in lecto sedens eo cum ornatu qui vatem mirè deceret: accipit in sinum Pellæum illum Æsculapium, qui ut dixi, maximus erat & pulcherrimus. Quem cum suo collo totum circumvolvisset, caudam foras prominere sinens (erat autem ingens adeò, ut non solum in sinu ipsius effunderetur: sed etiam pars humi traheretur) solum caput sub ala abditum tenens, illo ferente omnia, caput illud draconis ex linteo confectum, altera ex parte tunicæ ostendebat, ac si illius, qui apparebat, omnino esset. Iam mihi cogita non admodum illustres ædiculas, neque luminis ad satietatem usque capaces, tum

1 Καὶ τὰς καρδίας περιξυρημένων] Περιξεσμημένων. Itaque sequitur σώζεται pagina sequente. *Mars.*

καὶ πολὺς ἀνθρώπων συγκλύδην, πεπερασμένων, καὶ ὡσθεκπεπληγμένων, καὶ πρὸς ἐλπίσιν ἐπαιωρημένων. οἷς εἰσελθοῦσι, περίφοβον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ὁπότε δὲ πῶς μικρὸς ἑρπετὸς, σὺν τοῖς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα περιηνέγκατο ἀνθρωπόμορφον. καὶ τοῦτο, καὶ πολυθρύλητον. ἐπεὶ χρόνῳ δὲ αὐτίκα ὡσὲς τὸν ἔξοδον. καὶ πρὶν ἀκελεβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐπετρέποντο δὲ κὰ τὸ ἀνήφορον ἅπαν ἔξοδος, οἷόν τι τὰς Μακεδόνας σὺν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος. ὅτι ὁ μὲν, ἤδη πονήρως εἶχεν. οἱ δὲ, ὡσεισιόντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ ὡσεισιέναι τὸ ὕστερον. τὸν δὲ ἐπίδειξιν τοῦτον, οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται. καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρότεροι. σὺ τοίνυν ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην ἕξεις τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι, καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπὸ μόνου δράκοντος. καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος. ὁρῶντες γὰρ σὺν ἀμυδρᾷ τῇ φωτὶ τὸν κεφαλὸν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγοντά τε, καὶ συγκλείοντα τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα εἰδέναι Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινὸς ἄλλου, ἀδυμφιτίνλως ὡσὲς τοῦτο, καὶ τὸ τοιοῦτον τῷ γνώμῳ ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅσῳ μὴ, εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ δύρειν τὸ τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γὰν ὡσπεπεισμένοι, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆ μηχανείας. τοῦ δὲ πᾶν, ψεῦδός ἐστι, καὶ γὰρ ἐδύνατο. κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία,

tum hominum convenarum turbam, qui tumultuentur jam antè spebus referti & erecti: quibus ingressis visa res est, ut par erat, portentosa, videlicet ex modò pusillo serpente, intra paucos dies tam immanem extitisse draconem, humana specie, & insuper mansuetum. Protinus autem ad egressum accelerabantur, & priusquam accuratè esset contemplati, expellebantur ab iis qui novi semper ingrediebantur. Eratque è regione januæ patefactum aliud ostium ad exeundum: cujusmodi ægrotante Alexandro Macedonas in Babylone fecisse ferunt: cùm illi gravissimè affectum ipsum, obsessa regia intueri, & suprèmùm alloqui cuperent. Atque hoc spectaculi scelestus hic non semel, verùm crebriùs exhibuisse dicitur: maximè siqui divites novitii advenissent. Hoc loco, mihi Celse, si verum fateri oportet, æquum est veniam dare Paphlagonibus ac Ponticis illis, crassis & ineruditis hominibus, si draconem tangentes delusi sunt. Nam hoc quoque largiebatur Alexander iis qui voluissent: cùm viderent in obscura luce caput nimirum illius nunc aperire, nunc claudere os tanto artificio, ut res planè Democritum aliquem requireret, aut certè Epicurum, Metrodorumve, aut quempiam alium, qui adversus hæc & similia mentem haberet adamantinam, ut non crederet, sed quid res esset, conjiceret: quanquam modum invenire non posset: idque saltem antè persuasum haberet, se modum ignorare præstigiaturæ: cæterùm quicquid id esset falsum esse, ac fieri non posse. Brevi ergo confluxit tum Bithynia, tum Galatia,

λατία, καὶ ἡ Θρᾴκη, συνέῤῥᾳ, ἐκάστῳ τ ἀπαγγελόντων ὡς τὸ εἰκὸς λέγοντος, ὡς καὶ γλυκύμυθον ἴδοι τ Θεὸν, καὶ ὕστερον ἄψασθαι μετ' ὀλίγον παμμεγάθους αὐτῷ μεγαληγορίας, καὶ τὸ σῶμα τὸ ἀνθρώπου ἐοικότος. γραφαί τε ἐπὶ τούτοις, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, τὰ δ, ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα. καὶ ὄνομά γε τῷ Θεῷ ἐπιτηδὲν, Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἔκ τοῦ ἐμμέτρου καὶ θείου φθογγάσματος. ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος,

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς φάος ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, ἔφασκε ἥκειν τὰ πάντα ἐμμηχανήσεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις καὶ ἀποκρίνεσθαι περὶ Ἀντιλόχου ἐν Κιλικίᾳ τὸν ὀβολισμὸν λαβόντος, καὶ γὰρ καὶ οὗτος μὴ τὸν τοῦ πατρὸς πλοῦτον Ἀμφιάρεω, καὶ τὸ οἴκημα Θήβασιν ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἀπιστῶν τὸ οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, ἐπεπήδησε, ἀποπειρώμενος καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλοντα, καὶ δὴ ὀβολοὺς ὑφ' ἑκάστου χρησμοῦ λαμβάνων. ἐπεὶδὴ οὖν τὸ ὀβολισμὸν λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀπεκρίνατο πᾶσι τοῖς ἀφικνουμένοις, ὡς μαντεύσοιτο ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα ἀποκρίσιν. ἐπειδὴ δ ἥκουσι, ἃ δοίη ἄν, καὶ μάλιστα μεθ' ἡδονῆς ἑκάστοις, εἰς βιβλίον ἐγγράψασθαι. καταῤῥάψαι τε, καὶ κατασημήνασθαι κηρῷ, ᾧ πλῷ, ᾧ ἄλλῳ τοιούτῳ. αὐτὸς δ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ εἰς τὸ ἄδυτον καταβὰς, ἔδη γὰρ ὁ ναὸς ἐγήγερτο, καὶ ἡ αὐλὴ περιεσκάφη, καλέσας ἅμα τῇ τάξει τοὺς διδυκτὰς ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ, καὶ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀκούειν ἔφασκε, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδόσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν

tia, & Thracia, eorum qui renunciabant unoquoque, ut fit, affirmante seſe nascentem vidisse Deum, deinde paulo post eundem contrectasse factum jam grandem admodum, vultu etiam homini assimilem. Accedebant ad hæc picturæ, imagines, signa Deum referentia, partim ærea, partim argentea. Postremò nomen etiam inditum: nam Glycon appellatus est: idque jussu divino carmine prodito. Nam sic eloquutus est Alexander,

Ex Iove tertia stirps, Glycos sum, ille salutifer orbi.

Et cum jam ferret opportunitas, ut cujus rei gratia erat omnia machinatus, scilicet responsa daret petentibus, divinaretque, accepta ansa ab Antilocho qui in Cilicia vatem egerat: nam is quoque post patris Amphiarai obitum, & ipsius apud Thebanos interitum, domo pulsus, atque in Ciliciam profectus, haud incomdè rem gessit, cùm futura prædicens Cilicibus, binos obolos pro singulis responsis acciperet. Inde igitur arrepta ansa prædicit Alexander omnibus qui advenerant, fore ut Deus ipse responsa daret, cujus rei diem certum indicit. Iussit autem ut quisque quod requireret, & maximè discere vellet, id in libello conscriberet, quem consutum, cera vel luto, vel simili re quapiam obsignaret. Ipse verò receptis libellis in adytum ingressus (jam enim extructum erat templum, & apparata cortina) ordine per præconem ac theologum, vocaturus erat eos qui tradidissent: cumque à Deo singula esset edoctus, libellos redditurus, ita ut

ὃ πρὸς αὐτὸ λάκκεσιν, ἐπομνημμένῳ πρὸς ἕπος, ἀμειβομένου δὲ Θεοῦ πρὸς ὅτου τις ἔρροιτο. ὧδε δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲ οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον. τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κωφύζης μεσοῖς τὴν ῥῖνα, περᾴτιον, καὶ πάντη ἀπίσῳ ὄμμιον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τὰ σφραγίδων πρὸς λύσεις, ἀνειλίσσετό τε πρὸς ἐρωτήσεις ἐφ' ἃς, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο. εἶτα κατειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μὴ πολλῷ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ δὴ παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἔτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σεσημειωμένος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν. τίνες δ' αἱ ἐπίνοιαι, ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ μὲν πρώτη μοι εἰπεῖν ὦ φίλτατε Κέλσε, βελόνῃ πυρώσας, τὸ ὑπὸ τῶν σφραγίδων μέρος ὃ κηρῷ ἐψαύκει, ἐξῄρει. καὶ μὴν τῇ ἀναγνώσει, τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸ κηρίον, τόν τε κρότον ὑπὸ τοῦ λίνου, καὶ τὸ αὐτῶν τῶν σφραγίδων ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ ἀφ' ὃ λειχμῶντι κολλυρίῳ. σκάσας δὲ τοῦτο ἔστιν ὅτε πίττης βηρυττίας καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου ὃ ἀφανοῦς πεπτριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης. ὅτι γὰρ τούτων ἅπαντων, ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σπάλῳ τῷ σφραγῖδα ἐπιτηδείᾳ, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρὸν σκεύῳ χαιομένῳ, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀ-

traditi fuerant, obſignatos, ſubſcripto illis reſponſo, pro cujuſque argumento, Deo nimirum reſpondente, quacunque de re quis eſſet ſciſcitatus. Erat autem hic dolus homini, cujuſmodi tu es, aut etiam (ſi modò dictu non eſt invidioſum) cujuſmodi ſum ego, manifeſtarius & cognitu facilis. Verum idiotis, & quibus obſitæ muco eſſent nares, prodigioſum, planeque incredibile quiddam eſſe videbatur. Nam ille varias artes reſignandi ſigilla commentus, quæ quiſque ſciſcitabatur, ea legebat: tum quæ viderentur, ad interrogata reſpondebat. Deinde rurſum complicatos, obſignatoſque libros reddebat, non ſine ſumma admiratione eorum qui recipiebant. Hinc illud apud eos frequens erat: Vnde nam iſte ſcire potuiſſet, quæ ego illi tradidi, ſignis imitatu difficilibus obſignata tutò admodum, niſi quiſpiam eſſet Deus qui omnia revera noſſet? Forſitan igitur quæres ex me quænam ſint artes iſtæ. Accipe, quò videlicet impoſturas ejuſmodi deprehendere queas. Prima hæc erat Celſe chariſſime. Eam ceræ partem quæ ſigillo ſubeſt acu candefacta liquefactam diducebat: tum ubi legiſſet, ceram acu rurſum calefactam, eam quæ infra filo ſuberat, quæque ſigillum ipſum tenebat, facilè coagmentabat. Porrò ſecundus modus conſtat per id, quod collyrium vocant. Conficitur ex pice Beryttia, bitumine, & perſpicuo lapide trito, cera, & maſtiche. Confectum igitur ex his omnibus collyrium, igni calfactum, inuncto priùs axungia ſuilla ſigno, applicabat, ac ſymboli figuram excipiebat. Tum eo protinus exſiccato, commodè reſignabat libellos, quos cùm perlegiſſet, impo-

ναγωγὰς, ἐπιθεὶς τὸ κηρὸν, ἀφιστᾶσι, ὥσπερ οὐκ ἀλλὰ τῷ αὐτῷ σφραγῖδα δεῖ μᾶλλον τῷ δριμυτέρῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο ποιοῦσι τούτοις ἄκουσον. πτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν οὐκ αὐτὸ ποιήσας ἐπ' ὑγροῦ ὄντα, ἐπιπάσῃ τῇ σφραγῖδι. καὶ ἀφελὼν, ὥσπερ ἦν ξηρὸν γίγνεται, καὶ κόπτων, μᾶλλον ἢ σιδήρου παχύτερον, τοῦτο δὴ ἐχρῆτο ποιῶν τὸν τύπον. ἔστι δ' ἃ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρήκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοὶ, ὃν οἷς τε μάγων συνίεμεν, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ δεδημένα, καὶ πολλῶν τούτων πλείονα. ἔχρη δὴ, καὶ ἐξήπτιζε, πολλῇ τῇ σωφροσύνῃ ἐντεῦθεν χρώμενον, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ ποσοῦτον, ᾗ τῷ μὲ, λοξὰ, καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενον. ᾗ τῷ δ', καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς μὲν, ἀπέτρεπεν, ἢ πρᾶξαι τι, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντα. τοῖς δ', θεραπείας πρᾶξαι τινας, καὶ ἀγῶνας, εἰδὼς ὅπῃ ἐν δέοντι ἔφλω, πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δ' ἐδόκιμον περὶ αὐτῷ αἱ κυτρίδες, ἀκόπως τ' ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους δορείου σωτηθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ εὐχοπὰς, καὶ κλήρων ἀγαθοὺς, εἰσωθοῦντας ἀεὶ ἀνεβάλλετο, εὐσεβεῖς ὑπ' ἴσης πάντας ἀπέτεινε ἐλπίσιν ἐγὼ. καὶ Ἀλέξανδρος ὁ εὐφήτης μου δεηθῇ, καὶ δύηται ὑ-

posita cera, idem sigillum ad archetypi similitudinem scitè effictum, tanquam ex lapide reformabat. Tertiam aliam rationem præter has accipe. Calce in gluten quo libros agglutinant injecta, atque ex his veluti cera confecta, mollem adhuc eam sigillo admovebat, statimque detrahebat. Nam illicò succesit, adeò ut cornu, vel potiùs ferro reddatur solidius. Hac ad imprimendum signum uti consueverat. Alia præterea multa ad id illi sunt excogitata, quorum omnium meminisse non necesse est, ne ineptus videar, maximè cùm in his quos de magorum artibus conscripsisti commentariis tum pulcherrimis, tum utilissimis, quique modestos reddere queant lectores, abundè multa reteleris, & his multo copiosiora. Reddebat igitur oracula & divinabat non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negocium reddens probabilius: dum aliis obliqua quædam & ambigua, aliis penitus obscura respondebat ad ea quæ proponebantur. Quandoquidem & hoc oraculis ille convenire judicabat. Alios dehortabatur, alios adhortabatur, prout sibi magis conducere conjectasset. Nonnullis remedia morborum, vitæque rationes præscribebat, cùm sciret, ut initio diximus, complura atque efficacia pharmaca. Maximè autem ab ipso probabantur Cytmides, remedii contra lassitudinem, adipe suillo confecti, confictum nomen. Porrò spes, rerumque profectus, & hæreditatum obventus semper in aliud tempus rejiciebat, hoc addens, Cuncta hæc tum obtingent quum volam, quumque meus vates Alexander me rogabit, proque vobis vota fa-

πὲρ ὑμῶν. ἐπέπεκλῳ ἢ κ̀ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ, κ̀ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μήθ' ὁλίγον μεμφθῇς τ πρᾶγμα τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ, κ̀ ἐκτὰ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, ἀπὸ δέκα, κ̀ πεντεκαίδεκα χρησμὸς τ ἀνθρώπων τοῦ ἀναπεῖσαι ἀναδιδόντων. λαμβάνων ἢ, εἰκὸς αὐτὸς ἑκάστῳ μόνῳ ὑθ' εἷς πλεῖστον ἀποχρησαίμενος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, κ̀ ὑπηρέτας, κ̀ προφήτας, κ̀ χρησμῳποιὸς, κ̀ χρησμοφύλακας, κ̀ ὑποχρεοφίας, κ̀ ἐπισφραγιστὰς, κ̀ ἐξηγητὰς, ἅπαντα ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. ἤδη δὲ πᾶσι κ̀ ἐπὶ τοῦ ἀλλοδαπὸν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσι ὑπὲρ τ μελλόντων, κ̀ διηγησομένους, ὡς σωθείποι, κ̀ ἀνδρῶν φαρμάκους, κ̀ κλέπτας, κ̀ ληστὰς ἐξελέγχοι, κ̀ θησαυροὺς ἀνορύξαι παρόντας, κ̀ νοσοῦντας ἰάσασθ. οὗτος ἢ κ̀ ἤδη ἀναθυμιάζας, ἀναφύσιε. δρόμος δὲν κ̀ ὠκύτατος ἅπασι χρῆν ἐγγίζ, κ̀ θυσίαι, κ̀ ἀναθήμασι, κ̀ διπλάσια τῆ σοφήτῃ, κ̀ μαθητῇ τ Θεοῦ. κ̀ γὰ αὖ ὁ ὅτ@ ἐξέπεμπε ὁ χρησμὸς,

Τιμήματ κόσμημ τ ἐμὸν θεράποντα σοφήτην.
Οὐ γὰρ μοι κτεάνων μέλει ἄφενος, ἀλλ' ὑποφήτης.

Ἐπὶ ἢ ἤδη πολλοὶ τ νῦν ἐχόντων, ὥσπερ ἐ ὁ μέγας βακχεῖος ἀναφίρουσιν, σωίστη ἐπ' αὐτὸν, ἐ μάλιστ' ἴσοι. Ἐπικούρ ἐπαίρει ἥκασ, κ̀ ὁ πᾶς πόλεσιν ἐπεφόρητ ἡράκλε ὁ πᾶσα μαγγανεία, κ̀ σπουδὴ ἢ θεοῦ μόν@, σαφέστ φόβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λίαν, ἀθῆναι ἐμπεπλῆχθ, κ̀ Χριστιανῶν

faciet. Merces erat unicuique responso præstituta, nempe drachma cum obolis duobus. Ne verò pusillum & exiguum fuisse putes amice, hunc quæstum, cum in annos singulos septem aut octoginta millia congereret, hominibus usque adeò avidis ut singuli decem, vel quindecim rogationes traderent. Cæterum iis quæ accipiebat, non utebatur, solus, nec ad congerendas in thesaurum opes reponebat: sed multos secum habebat adjutores, ministros, exploratores, tum qui versibus oracula conderent, tum qui responsa servarent, qui subscriberent, qui obsignarent, qui interpretarentur, quorum unicuique pro merito lucrum impartiebat. Iam & emissarios aliquos in regiones alienas emandarat, qui oraculi famam in gentes inferrent, affirmarentque ipsum prædicere, invenire fugitivos, fures ac prædones indicare, thesauros effodiendos ostendere, ægrotos curare, quosdam etiam vita defunctos in vitam revocare. Vndiquaque igitur cum conflictatione concurrebat: victimæ, donaria, duplicatæ vestes prophetæ discipuloque Dei offerebantur. Iam enim & tale quoddam oraculum exierat,

Muneribus decorare meum vatem, atque ministrum,
Pracipio: nec opum mihi cura, at maxima vatis.

Verum ubi jam plerique prudentes homines, velut ex alta ebrietate emergentes, in ipsum conspirassent, maximè Epicuri sectatores: & in urbibus omnis præstigiatura, fictusque fabulæ apparatus deprehenderetur, quendam ipsis terrorem incutit, dicens, impiis, & Christianis impleri

Pon-

τὸ Πόντον. οἱ περὶ αὐτὸν πολλοῖσι τὰ κάκιστα βλασφημοῦν. ὡς σκέλεσι λίθοις ἐλαύνειν, εἶμα ἐξέλασιν ἴλεω ἔχειν τὸ Θεῖον. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξαθο. ἐρομένῳ γάρ τινι τὰ πράττῃ ὁ Ἐπικούρος, μολυβδίναις ἔφη ἔχων πόδας, ὁ βορβόρῳ κείμενος, εἶτα γαμμίζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦλθε τὸ χρηστήριον, ὁρᾷς τὰς ἱερατήσεις τῶν σεσοφισμένων σωιτὰς, καὶ περιπεδόμβρας, ὅλως δὲ, ἄσκοπους, καὶ ἀκέρκυλον αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν. μέγα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον πρὸς πολέμιος γένοιτ' ἄνθρωπος, καὶ πραότητα φίλον, ἀληθείας δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τῷ φύσιν τῶν πραγμάτων καταμαθόντι, [1] καὶ μόνῳ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀληθείαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, φίλοι. καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἀπεγκλῆτος Ἐπίκουρος. ἅτε γὰρ αὐτὸν ἀνόμοιζεν. ἔχθιστος. δικαίως πάνυ τοῦτο ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ πεθέμην. διὸ καὶ τῶν Ἀμάστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο τοὺς περὶ Λέπιδον, καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ὄντας ἐν τῇ πόλει. ὃν ἐχρησμῴδησέ ποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρὶ. ὁπότε ἦ ἐπιδημοῦσι ἀδελφοὶ συγκληπικῶν χρησμῳδήσαι, καὶ γελάσαντος ἀπήλλαξεν, ἐκ οὐρανοῦ ἔτ' αὐτὸς πλάσαντος χρησμὸν δεῖξαι, ὅτε τῷ ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ ταμέσχε ἀδύνα, πρεσβεύειν βουλόμενον

Pontum: à quibus audacter maledictis peſſimis impeteretur. Quos juſſit lapidibus expellerent: ſi Deum habere propitium vellent. Porrò de Epicuro, hujuſmodi prodidit oraculum. Sciſcitanti cuipiam quid ageret apud inferos Epicurus: plumbeis, inquit compedibus vinctus, in cœno ſedet. Et adhuc miraris ſi magnopere crevit oraculi celebritas, cùm videas interrogationes adeuntium, quàm ſint prudentes, quamque eruditæ? Omnino autem ſævum & implacabile cum Epicuro illi erat bellum, idque jure optimo. Nam cum quo tandem juſtius bellum gerat, homo præſtigiator, portentorum amans, verique inimiciſſimus, quàm cum Epicuro qui rerum naturam perſpexit, quique ſolus quid iis veri inſit, apprimè novit? Verùm Platonis, Chryſippi, & Pythagoræ amicus erat, altamque cum illis pacem colebat. At intractabilis ille Epicurus (ſic enim eum nominabat) erat illi plurimum inviſus, nec immerito, quippe qui hæc omnia ridicula & ludicra duceret. Quam ob cauſam inter urbes Ponticas Amaſtrim in primis oderat: quoniam ſciebat eos qui cum Lepido erant, alioſque his conſimiles, complures in urbe verſari. Nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit: quin ubi conaretur fratri Proconſulis reſpondere, deridiculè diſceſſit, cum nec ipſe inveniret quemadmodum idoneum oraculum fingeret, nec haberet qui ſibi in tempore poſſet componere. Nam cùm illi de ſtomachi dolore conquerenti, vellet præſcribere, uti ſuillum pedem cum

1 Καὶ μόνῳ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀληθείαν εἰδότι] Petronius: *Ipſe pater veri, doctis Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad Laërtii Epicurum. *Menagius.*

1 Μάλ-

ὅσον πόδα μὴ μαλάχης ἐσκυασμένον ἐδίετο, ὅπως ἔφη,

[1] Μάλβακα χοιρείαν ἱερῇ κυμίνδυι σπύδῃ.

Πολλάκις μὲν ὡς ἀληθῶς, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς βουλομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μόλιστα τὸ ἄκρον σῶμα ἀποδεδλημένος, τὴν κεφαλὴν δέ, ὑπὸ κόλπῳ ἀφέατον φυλάττων. ἐπειδὴ δὲ καὶ μειζόνως ἐπλήσθη τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο ἐκλαλήσειν παρέξειν τὸν Θεὸν αὐτὸν, ἄνδρα ἀπόφατα χρησμῳδοῦντα. εἶτα ἐλεπάδι λαμπρᾷ ἀρτηρίας συνάψας, καὶ λίθῳ τὴν κεφαλὴν ἐκείνης τὴν μεμηχανευμένην ἀφῆς ὁμοίαν ἀποδεδεγμένος, ἄνθρωπόν τινα ἔξωθεν ἐμβοῶντα, ἀπεκρίνετο ἀφῆς τὰς ἐρωτήσεις τὸ φανὲν λίθῳ δι' ὀθονίου ἐκείνου. Ἀσκληπιὸν προσαγορεύοντες. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ ὧδε, αὐτόφωνοι. καὶ ὃ πᾶσιν ἐδίδοτο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς δυπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. [2] ὁ γὰρ Σεβηριανὸς δοθεὶς ὑπὸ τὴν ἐς Ἀρμενίαν ἔσοδον, τὸ αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἰδ. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἔσβολὴν, ὅπως ἔφη,

cum malva præparatum ederet, hunc in modum ait,

Malvaca porcorum sacra tuminato Sipydno.

Sæpe quidem, ut dixi, ostendit draconem iis qui vellent, non totum, sed caudam potissimùm, & reliquum corpus prætendens, caput ne videretur abditum in sinu servabat. Cumque magis attonitam vellet reddere multitudinem pollicitus est sese exhibiturum ipsum Deum loquentem, ac fine interprete responsa dantem. Deinde non magno negotio gruum arteriis contextis, & per illud arte assimilatum caput insertis, alio quopiam per has foris insonante, ad interrogata respondebat, voce per Æsculapium illum linteo confectum ad aures promanante: quæ responsa ipsius voce reddita vocabantur: neque quibuslibet, neque passim dabantur: verùm splendidis, opulentis, ac munificis. Itaque quod Severiano redditum est, super expeditione in Armeniam susci pienda, erat ex Autophonis. Adhortans enim illum ad regionis illius invasionem, sic ait,

Par-

1 Μάλβακα] A malva Latino, μάλβα, μαλβακὸς, μάλβαξ. Menagius.

2 Ὁ γὰρ Σεβηριανὸς δοθεὶς ὑπὸ τὴν ἐς Ἀρμενίαν ἔσοδον] Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæsus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post, Gallus Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἀλάστωρ ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε, & ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γραπτὰ ὑπὸ τῶ Ὀθρυάδι κατακοπὴς. Nam hæ voces ἀπήλλαξεν κατακοπὴς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt hæc Capitolini verba de Vero imperatore: *Nam cum interfecto legato, cæsis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur & apud Corinthum & Athenas inter Symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Maximus Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindi-

cata

Πάρθοις, Ἀρμενίοις τε, ἤδη ὑπὸ δορὶ δαμάσας,
Ῥωμαίων πόλεμον ἥξεις, καὶ Θύμβριδος ἁγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κεφαλῇφιν, μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Εἰτ' ἐπιδὴ πειθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλαξεν, αὐτῇ γραπτίᾳ ὑπὸ τῷ Ὀθρυάδι καθεκτός. τοῦτον μὲν τὸ χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἑτέρους δ' ἄλλον αὖτ' αὐτῷ,

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίοις ἐλάαν φρατόν. οὐ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι ἠλυκτίτων ἀνὴρ τόξα ἄπο λυγρὸν
Πότμον ἐπαρξείας, πρώτῃ βιότοιο, φάος τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτερον ἐπενόησε, τοὺς μελλοχρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς πεπαθεσκομένων, καὶ ἀποτρόπαιον. πολλάκις γὰρ τοῖς μὴ νοσοῦσι, καὶ τὰ πλούτου, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο. ἀποθνῄσκοντων δ', χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλιμφδῶν,

Μηκέτι δίζησθ' νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν.
Πότμος γὰρ προφανὴς, ὃν οὐκ ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Εἰδὼς δ' τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς ἀδοκιμήτους ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τε προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων,

Parthis, Armeniisque citato Marte subactis,
Romam urbem repetes, & claram Tybridis undas.
Vertice serta gerens radiis distincta serenis.

Deinde posteaquam vecors ille Gallus, incursione facta, cum exercitu ab Othryade fuisset cæsus, hoc oraculum sustulit à monumentis, aliudque ejus in locum substituit hujusmodi.

Agmen in Armenios ne duc: neque enim expedit istud.
Ne tibi fœmineis vir amictus vestibus, arcu
Exitium immittat, vitaque ac lumine privet.

Siquidem & hoc callidissimè commentus fuerat, ut priora oracula quæ perperam, maleque evenissent, posterioribus emendaret. Sæpius enim ægrotis priusquam morerentur prædixerat fore ut convalescerent: quibus morientibus alterum oraculum illicò paratum erat, quod superiori diversa caneret,

Posthac desino opem lethali quærere morbo.
Mors etenim manifesta, nec evitare licebit.

Porrò cùm non ignoraret, qui in Claro, ac Didymis, Malloque responsa dabant, ipsos quoque hujusmodi quadam arte divinandi celebres haberi, eos sibi reddebat amicos missis ad eos plerisque consultoribus, his verbis,

Nunc

cata eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adjiciendum, qui fuit Severianus Celta, & nomen ducis Persarum Othryades, quod tamen Græcum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse, sed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. *Palm.*

Εἰς Κλάρον ἴσθι νῦν, τὴν ἐμὴν πατρὸς ὡς ἂν ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν,

Βραγχίδιον ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦσι χρησμῶν.

καὶ αὖθις,

Εἰς Μαλλὸν χώρῃ, ἵνα σκεπτὴν Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν οὖν ἕως ἔτι ἦρα μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον τὸ κλεινόν, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐπέστησεν, ἐδεῖς ὅς τις οὐκ ἄλλος ἄλλου ἠπείγετο, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες. καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες. ἦν δὲ τότε καὶ κεφαλὴ ἐφόρει Ῥουτιλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα, χρηστὸς, καὶ ἀγαθὸς, καὶ τὰ πολλὰ τῆς Ῥωμαίων ἐξεπιτηδείου. τὰ δὲ εἰς τὰς θείας, πάνυ νοῦν, καὶ ἀλλόκοτος εἰς αὐτὰς ἐπιτηδείως, εἰ μόνον ἀληλιμμένον πω λίθῳ, ἢ ἐσφαιρωμένον ἐπάσατο, προσκυνῶν ἀεὶ, καὶ προσευχὰς, καὶ ἐπὶ πολὺ παρεὶς, καὶ σὺν χρόνῳ, καὶ τάχα πως παρ' αὐτὸ αὐτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρὰ μὲν ἐδίστασεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου πήλας ἀναπτῆναι. ἐπεμενε δ' ἐν ἄλλας ἐπ' ἄλλοις. οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶται τινες αὐτῷ ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανῆεσαν. τὰ μὲν, ἰδόντες. τὰ δὲ, ὡς ἰδόντες, καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι. καὶ προσεπιμετρῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς σπουδαιότερα εἶεν τοῦ ὁδοῦ τοῦ ἀνδρός. ἐξῆρχον γὰρ τὰ ἄθλια γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην συνέλλεον. ὁ δὲ, ὡς δὴ τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὤν,

Nunc Claron ito mei vocem patris auditurus.

Et rursus,

Branchidica accedas adyta, atque oracula quaras.

Et iterum,

Mallon abi, Amphilochi quærens oracula vatis.

Et hactenus quidem de iis quæ intra patriæ fines usque ad Ioniam, Ciliciam, Paphlagoniam, Galatiamque designavit. Vt verò & Italiam oraculi fama pervasit, & ad ipsam Romanorum urbem pervenit, nemo non eò certatim properabat: alii ibant ipsi, alii mittebant, potissimum hi qui potentia, & authoritate plurimum in Repub. pollebant: quorum princeps caputque fuit Rutillianus, vir aliàs quidem honestus ac probus, tum compluribus in præliis Romanorum spectatæ virtutis: sed qui in his quæ ad Deos pertinent, parum sanè saperet, & de iis absurda crederet: adeò ut ficubi lapidem vel inunctum, vel coronatum conspexisset, continuo procideret, atque adoraret, ac diutiùs advolutus vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic igitur audita oraculi fama, parum abfuit, quin relicto exercitu, quem tenebat, in Aboni murum avolarit. Alios autem post alios eò legabat. Porrò qui mittebantur, imperiti quidam famuli facilè decepti, domum redibant, alia quidem visa, alia verò tanquam visa & audita narrantes, atque his plura accumulantes, quò fierent domino commendatiores. Itaque senem infœlicem iuflammabant, & in vehementem insaniam impellebant. Hic verò, ut qui plurimis, ac potentissimis erat amicus,

περιήγ, τὰ μ̄, διηγέμμ@ ὡς ἀκέσαι ἔδοξε τ̄ πεμφθέντων. τὰ ȳ, κ̄ παρ' αὐτῦ πρόσθεν. εἰσέπλησε δ' ἂν τὴν πόλιν, κ̄ διεσάλευσεν ὅτ@, κ̄ τ̄ ἐν τῇ αὐλῇ τὰς πλείστας διεθορύβησεν. οἱ αὐτίκ@ κ̄ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί π τ̄ κατ' αὐτύς. ὁ ȳ, τὰς ἀφικνυμένας φιλοφρόνως ὑπεδέχετ@, ξενίοις τε & παῖς ἄλλοις δωρεᾶς πολυτελέσιν ἐρανίζόμεν@ αὐτὸς, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας, μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ & ὑμνήσοντας τὸν Θεὸν, κ̄ περὶ τὰ ὑπὲρ & μαντείᾳ, κ̄ αὐτὸ ψεύσασθαι μέλλοις. κ̄ μηχανᾶταί π ὁ πρωτοστάτης@ οὐκ ἄσοφον, ἀλλ' & περιττὸν χρῆσθ@ λῆμ' ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεπτώματα βιβλία, κ̄ ἀναγινώσκων εἴ π ὕστερα ἐπισφαλὲς, κ̄ διακινδυνεῦσόν τι τ̄ παῖς ἐρωτήσει, κατεῖχεν αὐτὸς, κ̄ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς χειρίους, κ̄ μηνυτὰς ἄλλως λέγ τὸ δίκ@ ἔχοι τὰς πεπομφότας, μεμνημένος οἷα λίαν ἀ ἤρετο. σωφρὼν ȳ οἷα εἰκὸς τὰς πλουσίους, & μέγα δυναμένας, τὰς πύστεις ποιήσεσθ. ἐλάμβανεν δ' πολλὰ παρ' ἑκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτὸς οὐτὸς ἔχοι τ̄ χρεών. βούλομαι δέ σοι & τ̄ Ῥωπλλιανᾶ δοθέντων χρησμῶν εἰπεῖν. πυθομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ & παιδὸς εἰ παρὰ τέρας γυναικὸς παιδείας ἄρχοι ἔχοιτ@, ὅπως παρασταίη διδάσκαλον τ̄ μαθημάτων αὐτῦ, ἔφη,

Πυθαγόρην, πολέμων τε μέλος ἐξόχα εἰδότα ἀοιδήν.

Εἶπε μετ' ὀλίγας ἡμέρας & παιδὸς ἀναιρεθέντ@, ὁ μ̄, ἠπόρει, κ̄ οὐδὲν εἶχε λέγειν τοῖς αὐτομένοις, & δοκοῦσι πόθεν ὅπως ἐληλεcus, eos adibat narrans cùm ea quæ à se missis acceperat, tum ea quæ ex sese effinxerat. Quare urbem hic implevit & concitavit: & plerosque ex aulicis expavefecit: qui de suis etiam rebus aliquid audire compulsi sunt. Porrò Alexander advenientes comiter excipiebat, ac xeniis, aliisque magnificis donatos muneribus, ad eum remittebat: hoc agens uti non solùm renuntiarent oracula, verùm etiam Dei laudes canerent, ac portentosa quædam de oracuło, deque ipso mentirentur. Excogitat etiam ter sceleſtus ille quiddam neutiquam insciturn, & ingeniosius quàm ut vulgari latroni conveniat. Etenim resignatis ac perlectis libellis, si quid inveniſſet quod cum interrogantis discrimine ac periculo conjunctum videretur, apud se detinebat, neque remittebat, quò videlicet sibi manciparet, ac solùm non servos redderet ob metum eos qui miserant, quum illis in mentem veniret, quibus de rebus consuluissent. Intelligebat autem ut verisimile est, eos qui opibus ac potentia præcellerent, ejusmodi rogationes proponere. Ab his munera quam plurima ferebat, quippe qui non ignorarent sese intra casses ejus teneri. Libet autem aliquot ex his responsis commemorare, quæ Rutiliano reddidit. Huic scisciranti de filio, ex uxore priore susceptο, jam ad disciplinas maturo, quem præceptorem in literis illi instituendo adhiberet, respondit,

Pythagoram, egregieque canentem prælia vatem.

Deinde paucis post diebus extincto puero, ipse quidem hærebat, nec habebat, quod incusantibus responderet, oraculo videlicet ita re

γμένης ἔ χρησμὲ. ὁ ἦ Ρ' υτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἁπλοῦν τὸ ὑπὲρ ἔ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ τοὐδελφικέναι τ Θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ ζῶντα μ, κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέαν αὐτῷ. Πυθαγόραν ἦ, καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ἅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθ ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ὡδιατρίβειν ἠξίωσ; αὖθις ἦ πυθομένῳ αὐτῷ τὴν τ ψυχὴν διεξέρχεσθ, ἔφη,

Πρῶτον Πηλείδης ἐγγύθι. μετὰ τοῦτο, Μένανδρον.

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ μ σ' ἔσεσθαι ἡλίκος ἀκτίς.

Ζήσεις σ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Ὁ σ' ἐδεδιήκει τὸ πάθημα μελαγχολήσας, ὑδὲ τὴν ἐμὴν τοῦ Θεοῦ ἐπαγγελίαν. καὶ ὅτ ὁ χρησμὸς τ Αὐτοφάνην λῷ. ἐρασθέντα ἦ αὐτοῦ ποτε ἐ τῆς γάμου, ῥητῶς ἔφη,

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε, σεληναίης τε θύγατρα.

Διεδεδώκει ἦ πάλαι λόγον ὡς τ θυγατρὸς, ἣν ἔχοι ἐκ σελήνης αὐτῷ γιγνομένης. τὴν γὰρ [1] σελήνην ἔρωτι ἀλόντα αὐτῆς, κοιμωμένου ποτὲ ἰδεῖν, ὅπως αὐτῆς ἔχοις, κοιμωμένου ἐρᾶν τ κυλῶν. ὅσ' ἐδὲν μεθήσας ὁ συνετώτατ Ρ' υτιλλιανὸς, δύσας ἐπιμπτει ἐπὶ τὴν κόρην, καὶ τὸν γάμον συνετελῆ ἐξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὸν πενθερὸν σελήνην ἑκατόμβοις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τ ἐπιγενέσθαι οἱ ἐκ αὐτοῦ παῖδα γεγενημένος. ὅσ' ὡς ἅπαξ τ ἐν Ἰταλίᾳ

re præsenti confutato. At Rutillianus optimus ultrò occupans, defendebat oraculum affirmans Deum portendisse hoc ipsum, cùm jussisset neminem è vivis adolescentulo deligi præceptorem, sed Pythagoram potius, atque Homerum jam olim defunctos, quibuscum credibile esset eum jam versari. Quid igitur Alexandro vitio vertere convenit, si cum homunculis hujusmodi versari optavit? Rursus eidem percontanti cujus tandem animam esset sortitus, ait,

Principio fueras Pelides, deinde Menander.

Deinde is qui nunc es, post fax phœbea futurus.

Octoginta annum, & centum produxeris annos.

At hic septuagenarius ex insania interiit, haud expectato Dei promisso: quanquam hoc quoque oraculum ex Autophonis erat. Eidem etiam aliquando de uxore ducenda percontanti, disertè respondit,

Ducito Alexandronatam, Lunaque puellam.

Siquidem jam olim rumorem disseminarat, filiam quam habebat, è Luna sibi susceptam fuisse, quæ sui amore capta fuisset, quum dormientem aliquando conspexisset: cùm ipsi sit familiare formosos dormientes adamare. Tum Rutillianus vir prudentissimus, nihil cunctatus, protinus accersit puellam, nuptias conficit sexagenarius sponsus, & concumbit, socrum suam stolidis hecatombis Lunam placans: seque ex cœlitibus unum evasisse putans. At hic rem in Italia semel

1 Σελήνην] Hæc de re Suet. Calo. *Bourd.*

[illegible] Mei-

πραγμάτων ἐλάβετο, [1] μείζω ἀεὶ τῶν προσπιπτόντων, καὶ πάντων τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἔπεμπε χρησμοφόρους, πάσαις πόλεσιν ἀγορεύοντας, λοιμοὺς, καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι, καὶ σεισμούς. καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑποφαίνεσθαι αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν Αὐτόφωνον ἐν αὐτοῖς, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῇ λοιμώδει διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν,

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμὸν νεφέλαν ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο μὲν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλώνων γεγραμμένον, ὡς ἓν λοιμὸν ἀλεξιφάρμακον. τόδε ἐς τοὐναντίον πᾶσι τελείως περιέχοντο. τισὶ γάρ τινα τύχην αὐτοῦ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐνεπόδισαν, αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή μοι νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὡς ἐμοὶ τὸ ἔπος ἀπώλωτο, ἀλλὰ τύχη τις οὕτως ἐγένετο. τύχα δ' οἱ πολλοὶ ἐν παροιμίαις τῇ σιγῇ, ἀμέλειαν, καὶ ῥᾳθυμίαν ὀνόμασαν, ἰδὲν τῇ χρησμῳδίᾳ πᾶσι τοῖς νόσου σωτηρίας, ὡς ἂν ἔχοιτο προμηχανήματα αὐτῶν συλλαβάς, καὶ τὸ ἀκερσεκόμιον Φοῖβον ἀποξύοντα τὸν λοιμόν. τοσοῦτον μὲν τοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεσκάσθη πάνυ πολλὰς τῶν σωμάτων, οἳ τὰς ἐκφύσεις γνώμας διήγγελλον αὐτοῖς, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίεντο, ὡς ἕτοιμον αὐτὸν παρὰ τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τὰς πεμπομένους καταλαμβάνειν. καὶ παρὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τοιαῦτα

mel aggressus majora in dies excogitabat, & in omnes Romanæ ditionis partes, qui perferrent oracula, dimittebat: prædicens civitatibus cavendam esse pestilentiam, incendia, terræ motus: se certa remedia traditurum, ne quid horum accideret, pollicebatur. Vnum etiam oraculum Autophonum ipsum pergentes omnes grassante peste divulgavit, unico carmine comprehensum,

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Quod carmen videre erat pro foribus ubique scriptum: tanquam adversus pestilentiam remedio futurum. Sed ea res contrarium apud plurimos eventum est sortita. Nam nescio quo casu eæ potissimùm domus inanitæ sunt, quibus carmen erat inscriptum. Neque verò putes me dicere carmen fuisse in causa ut interierint. Quin hoc casu quodam sic accidit, cùm fortè plerique freti carmine, negligentiùs & segniùs vixerint, nihil adversus pestem præter oraculum adhibentes, quasi syllabas pro se pugnantes, & intonsum Apollinem telis pestem propellentem haberent. Exploratores etiam ex sua conjuratione quamplurimos Romæ constituerat, qui sibi qua quisque mente esset indicarent, ac priusquam oraculum adiissent, illi significarent quidnam essent percontaturi, quidque potissimum cuperent, ut priusquam venissent qui mittebantur, ille jam ad respondendum esset paratus. Atque hæc quidem & id genus alia machinamenta, adversus Italicas urbes præ-

[1] Μείζω δεὶ φερομένου] Flor. μείζον δεὶ φερομένῳ. Paginas sequentes alibi interpretor. *Reimar.*

προεμηχανᾶτο. πλειστῳ τε χαίρουσι σωίζεται, καὶ δαδουχίας. καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ πλουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ὧδε ὥστις Ἀθηναῖος, τοιαύτη. εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἢ κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω. οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, πλείστωσιν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' οὖν ἐν χρῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν, ἠλείτο λέγων, ἔξω Χριστιανός. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικούρειος. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γένεσις, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιοῦ ἔκτεσις. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, Γλύκωνος ἐπιφάνεια, καὶ γένεσις καὶ Θεὸς. πρώτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίου τοῦ, καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδοῖς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ πλοῦτιον, σελήνης, καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως. καὶ πλουμένη δὲ Ῥουτιλιανοῦ ἡ γυνὴ, ἐδαδοῦχει δὲ, καὶ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν, καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. καθῆκε δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τοῦ ὀροφῆς ὡς ἐξ ὑργυιῶν ἀπὸ τοῦ σελήνης, Ῥουτιλία τις ὡραιοτάτη, τοῦ Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα δὲ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ ὅλεθρίοις ἐκείνου ἀνδρὸς, φιλήματά τε ἐμίγνυσαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περιπλοκαί. εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἂν τι ἐκ τοῦ ἔπαθον κλαπῆναι ἐπεφάνησαν. μετὰ μικρὸν δὲ, εἰσηλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκιασμένον ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ. καὶ αὐτὸς μὲ ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Ἰὼ Γλύκων. ἐπεφθέγγετο δὲ οὐ-

præstruxerat. Nam & initiationes quasdam instituerat, tædarum per manus tradendarum gestationes, & sacrorum cæremonias, quæ quidem tribus ex ordine diebus continenter peragerentur. Ac primo quidem die, Athenienſium ritu, denunciatio fiebat hujuſmodi. Siquis impius, aut Chriſtianus, aut Epicureus myſteriorum explorator acceſſit, diſcedat. Sed qui Deo credunt, fœliciter initientur. Sub hæc protinus exigebantur, illo præeunte ac dicente, Foras pellantur Chriſtiani. Tum multitudo acclamabat univerſa, Foras pellantur Epicurei. Dehinc Latonæ puerperium agebatur, & Apollinis nativitas, tum Coronidis nuptiæ, demum naſcebatur Æſculapius. Secundo die Glyconis ortus, Deique nativitas. Tertius dies Podalirii, & matris Alexandri erant nuptiæ, Qui Dadis appellabatur, à facibus quæ accendebantur. Poſtremò Lunæ & Alexandri amor, ac naſcens Rutilliani conjunx. At verò facem geſtabat myſteriaque agebat Endymion Alexander, qui dormiens in medio jacebat: atque in eum è tecti faſtigio, tanquam è cœlo, Lunæ vicem agens deſcendebat, Rutillia quædam formoſiſſima, cujuſdam è Cæſareæ domus præfectis uxor, quæ nimirum Alexandrum amabat, & ab illo viciſſim amabatur. Tum ob oculos perditiſſimi illius mariti, oſcula in propatulo, & complexus fiebant. Quòd niſi complures tædæ fuiſſent, forſan nonnihil eorum quæ ſub ſinu fieri ſolent, patratum fuiſſet. Paulo poſt rurſum introibat ornatu ſacerdotali, multo cum ſilentio. Deinde ipſe primus clara voce ſonabat, Io Glycon. Aſſonabant

πρὸ ἐπακολουθοῦντες δύμηλπίδαι δῆθεν, καὶ κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὸν τὸν σκορδάλμιον ἐρυγγάνοντες, Ἰὴ Ἀλέξανδρε. πολλάκις δ' ἐν τῇ διαδοχῇ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτῦ ἐξεπίτηδες, χρυσῦς διεφάνη, διάρμασ@ ὡς εἰκὸς ἐπιχρύσῳ περιπλέγ@ καὶ ὡς τὸν αὐγὴν τῦ λαμπτῆρος ἀπεσάλευ@. ὥστε ἠμφιλόγησέ ποτε ζητήσεως δύο περὶ τῦ μηροσόφου ὑπὲρ αὐτῦ, εἴτε Πυθαγόρου ψυχὴν ἔχοι ἀλλ' ἢ χρυσῦν μηρόν, εἴ τε ἄλλῳ ὁμοίαν αὐτῇ, καὶ τὸν ζήτησιν τούτου αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπαινεσαμένου, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὸν ἀπορίαν,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνῃ, ἄλλοτε δ' αὖξῃ.
Ἡ δ' ἀθανασία, δίης θρεπτός ἐσσι Διὸς.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀρωγὸν ἑπαρωγόν.

καὶ πάλιν,

Εἷς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δ' πᾶσιν ἀπέχεσθ παιδὸς συνουσίας ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδέ τι ὁ γλυκύδακρυς ἐπεχείρησε. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς, καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπηγγελλε θεοπέμπτους πέμπειν εἰς τελετὰς, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν Θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ σωφρονισθέντας τὰς δυμφυεστάτας, καὶ ἀρχαιοπάτρας, καὶ κάλλει διαφέροντας, πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλεισαμένῳ, ὥστε δ' ἀγοραίοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ τόμην δ' ἐπεποίητο ὑπὲρ τὸ ὀκτωκαιδέκατον ἔτη, μηδένα τῷ αὐτῷ σώματι δεξιωσάς, μηδὲ φιλήσας πρότερον ἀγενείαστον. ἐπεὶ δὲ ἐπλήσθη τῶν ἐπιτηδείων, ἐκέλευσε τοὺς ἐπιτηδείους ἀγαγεῖν αὐτῷ τοὺς ἐπιτηδείους. καὶ ἐπεὶ

λήμματι ἀπαξιοῖ, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις ὑποτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνης τῆς ἀρχιᾶς καταφιλεῖ. καὶ ἐκαλοῦντο μὲν οἱ ἑπτὰ ὑπ' αὐτοῦ φιλήματος. τοιαῦτα ὑποτρυφῶν, τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναικός τε ἀνέδην ἀμφοτέρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα, καὶ σύκτον ἐκφῦσαι, εἴ τῳ γυναικὶ ὑποσολέψειεν, εἰ ὁ δὲ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἐκφῦσαι εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ εἰσρυήσεσθαι. πολλαὶ δὲ καὶ ἤνυσαν τετοκέναι παρ' αὐτῷ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι ἀληθῶς λέγουσιν. ἐθέλω δέ σοι καὶ ἀμφίλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωνος, παυσάτω τις ἀνθρώπω, ὁπόθεν ποτὲ τὴν σύνεσιν εἴληφε παρὰ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωνος οἰκίᾳ. εἰπέ μοι γάρ μοι ἔφη ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ. ἐγὼ ἦ δ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος, ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; ὁ Ἑρμῆς ἀκοῦσαί σε τοῦτο μᾶλλον. πόσοι δὲ ἡμῖν ἔτη προσμένεις χρησμῳδῶν; τεσσαρακοστὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταβήσῃ; εἰς Βάκτρα, καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἐπλανῆσθαί με τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τὰς ἐμάς. τὰ δὲ ἄλλα χρησήρια, τὰ ἐν Διδύμοις, καὶ τὰ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὰ πρωπάντων τὰ ἀπόλλωνος χρησμῳδεῖν, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ' εἰδέναι σε θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος. εἶτα, ἵππος. εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ σωφρονέστερος τοῦ Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωνι

plecteretur, ne-ve cum basio salutaret: sed reliquis manum duntaxat osculandam porrigens, solis formosis osculum dabat: quibus inde cognomen inditum, ut intra osculum constituti dicerentur. Hunc in modum perpetuo stolidis illudebat, uxores impunè stuprabat, & cum pueris consuescebat. Quin magnum quiddam, omnibusque optandum videbatur, si cujus uxorem vel aspexisset modò. Si quam etiam osculo dignatus fuisset, nemo non prosperam fortunam affatim in suam domum existimabat influxuram. Multæ præterea se ex ipso etiam peperisse gloriabantur, easque verum dicere mariti testabantur. Lubet etiam dialogum tibi referre Glyconis & Sacerdotis, viri cujusdam Tianei, cujus sapientiam cognosces ex iis quæ scitatus est. Hunc equidem legi aureis literis Tii descriptum, ipsis Sacerdotis in ædibus. Dic mihi, inquit, domine Glycon quisnam es? Sum, ille inquit, novus Æsculapius. Num alius ab illo priore? quid ais? haud fas est ut istud audias. Quot verò annos oracula dando permansurus es? Ad millesimum tertium. Deinde quò demigraturus? Ad Bactra, atque in eas regiones: siquidem oportet etiam barbaros mea præsentia frui. At reliquæ sortes, quæ in Didymis, Claro, Delphisque redduntur, utrum ab authore proficiscuntur Apolline, an vana sunt quæ illic redduntur oracula? Ne istud quidem scire cupiveris, nefas enim. Cæterùm ego quis tandem post hanc vitam futurus sum? Camelus. deinde equus, postea vir sapiens, nec inferior Alexandro vates. Hujusmodi fuit Glyconis cum Sacerdote colloquium.

διελέχθη. ἐπὶ τέλει δ', χρησμὸν ἡμετέρων ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδου ἑταῖρον ὄντα,

Μὴ πάρε Λεπίδῳ, ἐπὶ οἱ λυγρὸς εἶπος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς ὠφελῆσαι, ὥς τινα ἀπάτῃ τυχεῖν, καὶ ἀπαστεφίσῃ τὰ μαγγανείας αὐτοῦ. ἵνα γὰρ τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσειέν τις διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον ἐμικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ ἀφικόμενος, ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, σὺ μάτην εἶ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα παφλαγόνα ἀφοσιοκαλεῖν, οἰκέτας αὐτοῦ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Γαλατίας, τῷ ἐπὶ ζωντὸς ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδεύόμενον. ὁ δὲ νεανίσκος, ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τῷ τῶν οἰκετῶν ἀπίστῳ, θηρίοις γὰρ σὺν ἀδικοῦσιν. τοιοῦτόν δέ τι ἐμηχάνατο. [1] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τῆ κλύσματος, πλοίοις ἀναγομένοις, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι. κἀπειδὴ πέρ ἐβράδυνεν, οἱ δυσχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ὑπὸ τοῦ Νείλου πλέον διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, πολλοὶ δ' ἤδη τότε, ἀνῃρῆσθαι, ἐπανήλθον, ἀπαγγέλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς ἐμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδου ἑταῖρον ὄντα,

Μὴ πάρε Λεπίδῳ, namque huic fatum instat acerbum.

Etenim ut ante dixi, metuebat Epicurum, ut pote sapientem suis artibus atque impostoris infensum. Itaque ex Epicureis quempiam, ausum multis præsentibus ipsum coarguere, in discrimen non parvum adduxit. Nam is illi magna voce dictum venit. Tu nimirum Alexander Paphlagoni cuidam persuasisti, ut servos suos apud Galatiæ præfectum capitis accerseret, ut qui filium ipsius qui Alexandriæ erudiebatur, occidissent. Atqui vivit adolescens, incolumisque reversus est, famulis supplicio jam affectis, qui tuo impulsu bestiis traditi perierunt. Porrò istiusmodi quiddam acciderat. Cùm adolescentulus in Ægyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio, persuasus etiam est ut in Indiam usque navigaret. Cumque diutius abesset, infœlices illi ipsius ministri, rati vel in Nilo navigantem interiisse adolescentem, vel etiam à latronibus (nam id temporis permulti grassabantur) esse peremptum, reversi sunt domum, renunciantes eum è medio sublatum esse. Deinde proditum oraculum,

1 Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τῆ κλύσματος πλοίοις ἀναγομένοις] Ita vertit Erasmus. At si Ptolemæum consuluisset l. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in littore maris Rubri, ubi præsidium erat, dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui à Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse à Græcis impositum ei loco Ptolemæis regnantibus ob accessiones maris rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἐκλύζον lavabant. Vide quæ notavi ad Strabonem pag. 804. *Palm.*

σμὸς, καὶ ἡ κρίσις ἐδίκη, μεθ' ἣν ἐπίσης ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν, τοιοῦτος ἐλεγχθείς· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ; καὶ μὴ φέρων ἐνιέναι τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἀναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθήσεσθαι. τὸ δὲ, βάλλειν δρᾶσαμένων, Δημόστρατός τις ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος ἀπεκτονθείς, ἐρρύσατο δὲ δικαίως τὸν ἄνδρα, μικρὰ δεῖν καταλιθοβολήσαντα πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μέλειν φρονεῖν ἐν τοσούτοις μαινομένοις, καὶ ἀναπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα. εἰ δέ τινι ἀποκεκλεισμένων καὶ πέψιν τοῦ χρησμοῦ, ἀπὸ μιᾶς δὲ ταύτης δεδιττομένων ἐλπίδος, [1] καὶ ἐρομένῳ δὲ κήρυκι εἰ θεατίζοι, τῷ δὲ, ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας, ὧν ἐπὶ τοιούτοις ὕστερον ἐπέσχεθε, ὅτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκείνῃ, ἀλλ' ἔδει γῆν ἀπὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀνεῖτο, καὶ ἄλλον, καὶ Ἐπικούρειον, ἢ πῶς ἂν ἡ μελίπηλος λοιδορία. ἐν γὰρ καὶ παλαιότατον ἐπέπεισο ὁ Ἀλέξανδρος. εὗρεν γὰρ πάνυ Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κεφάλαιον ὡς εἶχε τῆς βιβλίου, καὶ κεφαλαιώδες, ἀπεῖχον τοῦ πόντου σοφίας τὸ δόγμα, καμίσας ἐς τὸν ἀγοραῖον μέσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὸν ἀποδὸν ἐς θελασσαν ἐξέβαλεν, ἔπι καὶ χρησμῷ ἐπιφθεγξάμενον,

lum, damnati famuli, post hæc adest adolescens, qui suam peregrinationem enarrat. At Alexander indignatione percitus quòd coarguereturnec veritatem exprobrationis ferens, eos qui aderant jussit ut lapidibus illum impeterent, alioqui & ipsos impios futuros, atque Epicureos appellandos. Verùm ubi petere cœpissent, Demostratus quidam qui versabatur in Ponto, primus hominem amplexus morti subduxit, propemodum lapidibus obrutum, idque jure optimo. Quid enim attinebat unum inter tot insanientes, sanum esse, atque à Paphlagonum stultitia malum sibi accersere. Et hæc quidem illi evenerunt. Cæterùm advocatis ex oraculorum ordine consultoribus (quod fiebat pridie quàm responsa redderet) præcone rogante an vaticinari vellet, si cuipiam ex adyto respondisset, in malam rem, neque tectum amplius hominem hujusmodi excipiebat, neque ignis aquæve particeps fiebat? verùm erat illi solum aliud alio vertendum, tanquam impio, & Epicureo: quod quidem probrum erat omnium gravissimum. Quare unum quid ridiculum designavit Alexander. Nactus proprias Epicurei opiniones, librum, ut scis, longè pulcherrimum, summatim Epicureæ disciplinæ decreta complectentem, medium in forum deportavit, [2] ac lignis ficulnis exussit, tanquam videlicet authorem ipsum exurens: cineremque in mare projecit, edito insuper eam in rem oraculo,

Edico

1 Καὶ ἐρομένῳ τῷ κήρυκι εἰ θεατίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας] Καὶ ἐρομένῳ τὸν κήρυκα, εἰ θεατίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. Marc.

2 *Ac lignis ficulnis*] Ex ligno ficulno fumum existere acerrimum ac molestissimum Plut. in Sympos. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pseudomantem

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

Οὐκ εἰδὼς ὁ κρατερὸς ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀπραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν συνεργάζεται, διεμέτων με, καὶ φασμάτων, καὶ προσώπων, ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ ἐπιθυμιῶν, νεῦν δ', καὶ ἀληθείαν ἐνθεῖν, καὶ παῤῥησίαν ἐνθεῖν ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας, οὐχ [1] ὑπὸ δᾳδί, καὶ σκίλλῃ, καὶ τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις εἴ τι καὶ μέγιστον τόλμημα ἔστι μεμοῦ ἀνδρὸς ἄκουσον. Ἔχων γὰρ εἰς μικρὸν ἐπίβασιν ἐπὶ τὸ βασίλειον, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸ Ῥωτιλιανὸν [2] διδυμιεῖον παῤῥησίαν, ἀμφίπυστον χρησμὸν ἔδωκε Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντι, ὅτι Διὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις, καὶ Κυάδοις συνεταλέκτευε. ἠξίει δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μέσων πομπῶν δώρων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἶπεῖν τὸ χρησμὸν,

Εἰς δίνας Ἴστροιο διηπείρου πεπεμμένος,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δισσὼ Κυβέλης θεράποντε,
Θῆρας ὀρεσσιφόους, καὶ ὅσα πρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας δώδεκας. αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

Edico decreta senis comburere caci.

Haud perpenderat scelestus ille, quantum is liber commoditatum lectoribus afferret, quantamque ipsis pacem, tranquillitatem, libertatemque pareret, propterea quòd à pavoribus, spectris ac prodigiis liberaret, tum spes inanes, atque immodicas adimeret cupiditates, mentem sanam, ac veritatem inderet, planè lustraret animum, non tæda, & scilla, aliisque id genus nugamentis, imò recta ratione, veritate, ac loquendi libertate. Accipe jam facinus quoddam hominis sceleratissimi, unum inter omnia multò impudentissimum. Cùm jam non mediocrem in Regiam, aulamque Cæsaream aditum sibi patefecisset, ingressumque ad Rutilianum inter cives celebrem: vigente Germanico bello mittit oraculum, quando divus Marcus cum Marcomanis, & Quadis confligebat. Illo jubebat ut duos leones in Danubium immitterent, cum multis aromatibus, magnificisque victimis. Sed præstat ipsum oraculum referre,

Gurgitibus fluvii turgentis ab imbribus Istri,
Immisisse duos Cybeles edico ministros,
Monte feras alitas: tum quantum alis Indicus aër
Florum atque herbarum benè olentum: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis, & decus ingens.

His

tem impulit ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philosophum judicaret. *Cogn.*

1 Ὑπὸ δᾳδί] Malè Cod. Angl. ὕδατι. Bourd.

2 Εὐδοκιμεῖντα πάροδον] Hæc desunt in Flor. Cod. *Idem.*

Γενομένων δὲ τούτων ὡς προσῆκεν, τὰς μὲν λέοντας ἐκπεμφθείσας εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι κύνες καὶ περίττωρες, ὡς πᾶς κύων, ἢ λύκος ξενικός. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δυσμενείων ὡς χιλίων ἀνδρῶν ἀπολομένων. ἔτι δὲ καὶ λέγεται περὶ τῶν Ἀκυληίας γεγενημένων, καὶ ἡ θεσπιμικρὸν τὴν πόλεως ἐκείνης ἄλωσιν. ὁδὲ, ὡς τὸ χρηστήριον τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὴν δὲ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆκε, νικᾶν μὲν γὰρ προεῖπεν τὸν θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι Ῥωμαίων, ἢ τῶν πολεμίων, πότερα δὲ [1] πολλῶν ἐπιῤῥεόντων, καὶ τὴν πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ δὲ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτηδεια ἀμφὶ μὴ ἔχόντες, ἐπινοεῖ τὰς συμπεπλεγμένας καλαμάνας χρησμός. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπικοιμᾶται ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ἄνωθεν δὲ θεὸν ἀκούων ἀπεκρίνετο. ὁ μάντις σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους. καὶ μάλιστα εἴ πῃ τις ἐπαιτῶν ἀνεγνῶ τὸ βιβλίον, κατεσφραγισμένον. ἐ γὰρ [2] ἀνοίγειν δύνασθαι τὸ ὑπεληλυθὸς ἄλλως ὑπέρκαθε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τοιοῦτον οἰόμενον. καὶ ἤσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθὸς οὐκ ἀλίγος συλλέγοντες ἀνδρὸς τοὺς τοιούτους χρησμοὺς ὑπολαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει, ὦ ἀλαλύσθαι αὐτῶν. καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπεμιμοῦντο ἐμοὶ, ἐπίστανται γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῆ

His factis ut præscripserat, leones cùm in regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes, peregrinosive lupos, fustibus contecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti fermè millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quæ in Aquileia contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. At is ad id quod venerat Delphicam illam defensionem, Crœsoque redditum oraculum, frigidè detorsit: dicens deum quidem prædixisse victoriam, haud tamen explicuisse, utrum Romanorum esset futura, an hostium. Tandem cùm jam plurimi confluerent, premereturque civitas eorum multitudine qui ad oraculum ventitabant, neque suppeditandis rebus ad victum necessariis sufficeret, oraculi genus comminiscitur, quod nocturnum appellabatur. Siquidem acceptis libellis indormire se ajebat, & tanquam divinitus in somnio edoctus respondebat: nihil certi tamen, sed ambiguè plerumque ac confusim, maximè siquem libellum accuratiùs obsignatum conspexisset. Nam citra resignandi periculum, quicquid temerè in mentem venisset, subscribebat: ratus & hoc ipsum convenire oraculis. Erant autem ad id nonnulli constituti interpretes, qui mercedem non exiguam colligebant ab iis qui hujusmodi capiebant oracula, ut ea enarrarent, explicarentque. Atque hoc illorum munus erat conductitium. Nam interpretum quisque talentum Atticum pendebat Ale-

[1] Πολλῶν ἐπιῤῥεόντων] Cod. Anglic. πολλῶν ἐπὶ ἐποχλῶ πεπρεόντων. Bourd.
[2] Παρακινδυνεύειν τὸ ὑπελθὸν] Angl. Cod. παρακίνδυνον τὸ ἐλθὸν. Idem.

I Ne-

Ἀλεξάνδρῳ, πάλαι τὸν Ἀπίωνα ἐκπέμψας. σὺ οὖν ἴσως, μήτε ἐρωμένου τινὸς, μήτε γαμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῳδήθης ὡς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο,

Δίζεαι ὅστις σεῦ ἄλοχον μέλαν παῖχυν λελάθοις,
Καὶ δμῳὰς ὑπὲρ λέχεα [1] σκαλάγῃ καὶ δῶμα,
Δῶλον ἀφροδίγυνις, τόν, δὴ σύ γε πάντα πεποίθεις.
Ὧπυιες γὰρ ἐκείνου. ὅσ' αὖθις σεῦ παρέκηιλεν,
Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας λιποπένην.
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τύπτει,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσορόῳς ἃ πιθέσθαι.
Εὑρήσεις γὰρ κάτω τόδε σὸν λέχος οὐγρὸν τύχῃ,
Πρὸς κεφαλῆς, καὶ σὴ τερόπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Τίς οὖν ἂν Δημόκριτος διεπερόχθη, ἀκούσας ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπλυσεν ἂν, σωτὴς τοῦ ἐπίνοιαν αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ συρεστὶ, ἢ κιλικιστὶ, ἢ ραιδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμογενεῖς τοῖς δεομένοις. Ἀφ' οὗ τοῦτο καὶ πολὺς ὁ μέσῳ χρόνος ἦν τῷ τε δόσιος τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμῳδίας, ἃς ὁ τοιοῦτος καὶ σχολὴν [2] λάβοιτό τι οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ ἐξεύροιεν οἱ ἐρμηνεύσοντες δυνάμενοι ἕκαστα, οἷόν καὶ

Alexandro. Nonnunquam etiam cùm neque consuleret, neque missus esset quispiam, imò cùm neque esset hujusmodi quippiam, oraculum edebat ut stultos homines obstupefaceret, quale illud,

Illum quare, tua qui clam te scandit apud te
Conjugis in thalamum, vultuque oculisque decorè.
Primigenum, cui tu credebas omnia, vernam.
Ejus enim florem libasti, hoc dedecus ille
Nunc tibi compensans, cum conjuge dormit herili.
Verùm, quid faciant, ne audire, & cernere possis,
Illi lethiferum tibi adornavêre venenum.
Invenieſque tuo sub lecto, tum prope murum,
Ad caput: est illis tua conscia serva Calypso.

Quis Democritus auditis accuratè nominibus & locis, non commotus fuisset? Verùm cognita eorum arte, illicò desipuisset. Quinetiam barbaris non rarò respondit, siquis patria lingua, puta Syriacè vel Gallicè scisciteretur, quoties difficile erat invenire conterraneos eorum qui rogationem proposuissent. Proinde multum temporis intercedebat inter libelli donationem, & oraculi redditionem, quo videlicet interim per ocium posset & tutò solvere libellos, & nanciſci qui cuncta possent interpretari. Quale

1 Σκαλάγῃ καὶ δῶμα] Verbum σκαλάγη alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notæ, ut sæpe obscœna verba à sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν & σκαλεύειν deduci. *Palm.*

2 Δόσιος] Angl. *dédition*. Bourd.

ὁ τῷ Σκύθῃ δηλῆς χρησμὸς ἦν. [1] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιλὼ χνέγχικραγκ λείψῃ φάος. [2] ἄλλως πάλιν ἄπτ παρῆν, ἄπτ ὅλως πνὶ ἦν, ἔφη ἄνδρ μάτην. ἀναφέρειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, πύθηκεν τὸν ἔγειτον Διοκλέης τήμεσγι, λησῶν ἐσελθόντων Μάγνε, καὶ Κέλερες, καὶ Βυβάλε. οἳ κ ἤδη δέδενται ληφθέντες. ὀλίγνες ἦ καὶ τ ἐμοὶ δεῆντων ἄκνεσν. ἐρομψε γάρ με εἰ φαλακρός ἐστν Ἀλέξανδρος, καὶ καλῶς ἐμνημόνευσα τῶν βιβλίων, καὶ ἐσφραγισάμην, ὑπερήρετο χρησμὸς τυκτερήσι, Σαβαρδαλάχε Μάλαχ Ἄττις ἄλλος λῶ. καὶ πάλιν ἐμὲ ἐρομψε σὺν δύο βιβλίοις ἑτερόρεως τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής, ἐπ' ἄλλε καὶ ἄλλε ὀνόματος, τῷ ἐπέρᾳ μ, ὑπέγραψεν ἐξαπατηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ ναυίσκυ. ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὅ, τι ἦκε, ἱερατείαν ἔφη αὐτῶν ἐκ ὀδύνης πλευρᾶς

Κυτμίδι σε χείλῃ κέλομαι, φρεσίλω πῖκε Λητῦς.

Τῷ ἦ ἑτέρᾳ, ἐπειδὴ κ τοῦτο [3] ἠκηκόη, ὡς ἐρομψε ἔ πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λαῶν, ἀπεκείνατο ἁδὲν ἄλλο ἢ τὸν Ὅμηρον,

Μὴ σύ γε πλωίμβῃσι, πέζῃ ἦ κατ' οἴμῃ ὄδευε.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα κ αὐτὸς ἐπι-

Quale fuit hoc oracullum Scythæ cuidam redditum: Morphi ebargulis in umbram chnenchicranc, relinquet lucem. Aliàs rursum cùm nec adesset quispiam, nec omnino tale quid esset, citra carmen elocutus est. Redito unde venisti. Nam qui te misit, à vicino Diocle hodie est interemptus, cùm Magnus, Celer, & Bubalus latrones advenissent, qui comprehensi jam detinentur in vinculis. Nunc etiam accipe pauca quædam quæ mihi ipse respondit. Cùm scisitarer esset-ne calvus Alexander: & libellos accuratè & palam obsignassem: responsum nocturnum subscribitur, Sarbardalachi Malach Attis alter erat. Rursum cùm diversis libellis eandem rogationem proposuissem, Cujas esset poëta Homerus, idque alio atque alio nomine, alteri quidem subscripsit, à puero meo deceptus, qui interrogatus quorsum venisset, ut remedium, inquit, petam, adversus lateris dolorem:

Cytmide te jubeo, & Latona rore perungi.

Alteri verò, quoniam à me missum consultorem audiverat scisitantem, utrum mihi in Italiam navi, an pedibus contendere satius esset, respondit, nihil quidem quod ad Homerum attineret,

Carpe viam pedibus, rate ne sulcaveris undas.

Multa id genus adversus ipsum sum

1 Μόρφι] Angl. C. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit ἀσαφῆ ἔ ἔσημα.

Μορφῶ βαργύλω ἰφὶ ἀγχνίχψ φάος δι. Bourd.

2 Ἄλλως] Ὅλως Angl. ἄλλω. Idem.

3 Ἠκηκόη] Post hanc vocem sic legitur in Angl. Cod. ἐρομψε τοῦτον ἔ πλευσῦντος. Idem.

1 Pro-

μηχανησάμενον αὐτῷ, οἷον ἐκεῖνο μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπιγράψαι τῷ βιβλίῳ κ᾽ τὸ ἦθος, ὃ δὴ νῦν χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γεγόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. οὐδὲ, πεισθεὶς τῇ ἀπορωτάτῃ καὶ μισθῷ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν, ἣν ἦν αὐτῷ, πότε ἀλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος, ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἐπέμψεν, ὅτι γῆς φασιν, ἢ περᾶν ἀπέραντος, ἀνοήτους ἦ, καὶ δυσπορήτους ἅπαντας. ἀπῆν ὑπηρετῶν αἰσθόμενος, κ᾽ ὅτι Ρ᾽ωτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον καὶ γάμου, κ᾽ καὶ πάνυ πρόσκειθαι ταῖς καὶ χρησμῳδίαι ἐλπίσιν, ἐμοὶ ὡς τὸ εἰκὸς, κ᾽ ἐχθρὸν ἠκέτο. καί ποτε ἐπὶ ἐμοὶ ἐρεθίζοντι τῷ Ρ᾽ωτιλλιανῷ, ἔφη,

Νυκτιπολάποις ὀάρεσι χαίρει, κἠπύοις τε δυσήκοος.

Καὶ ὅλως, ἦν ἐκ πάντα εἰκότως ἦν ἐμοί. κἀπειδὴ εἰσῆλθον ἐγὼ μὲ ἐς τὴν πόλιν ἦλθεν, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος ἦλθε ὁ Λυκιανὸς, ἐπηγόμην ἦ κ᾽ τραπέζας δύο, λογχοφόρον, καὶ κοντοφόρον ἀσπίδ᾽ ἔχοντα καὶ ἡγεμόνα τῆς Καππαδοκίας, φίλα τοι ὄντα λαλεῖν, ὡς μὲ ἀσπάσεται μέχρι ἐκεῖ τὴν θαλάτταν, αὐτίκα μεταπέμψεται δεξιᾶς πάνυ, καὶ μὴ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν ἦ ἐγὼ, καταλαμβάνω πολλοὺς παρ᾽ αὐτόν. σωσιπηγόμην ἦ κ᾽ τοὺς τραπέζας τὸ χῆ τοῦ ἀγαθοῦ. καὶ ὁ μὲ, πρῶτόν μοι κύσας τὴν δεξιὰν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς. ἐγὼ ἦ ἀσπάζομαι ὡς φιλήσων, δήγματι χρησάμενος πάνυ μικρὰ δεῖν χολὴν αὐτοῦ ἐποίησα τὸν χεῖρα. οἱ μὲν δὴ παρόντες, ἄγχειν με, καὶ παίειν ἐσum machinatus, quale & illud, quum propolita unica interrogatione, pro more inſcripti libro, cujuſdam rogationes octo, nomen aliquod ementitus, miſſis octo drachmis, quodque ad eas præterea accedit. Sed hic perſuaſus miſſa mercede, & libri inſcriptione, ad rogationem unam, quæ hæc erat quando deprehendendus eſſet impoſtor Alexander, octo miſit oracula, quæ neque cœlum, quod ajunt, neque terram attingerent, verùm inſulſa, & difficilia intellectu omnia eſſent. Quod cùm poſtea perſenſiſſet, præterea me Rutillianum à matrimonio dehortari conatum eſſe, & ſuaſiſſe ne ſuas ſpes in divinatione proſus reponeret: odio me proſequebatur, ut par erat, ſibique acerrimum hoſtem judicabat. Et Rutilliano de me aliquando percontanti, reſpondit,

Noctivagis gaudet ſcortis, ſpurcoque cubili.

In ſumma, jure me inviſiſſimum habebat. Proinde cum me in oppidum advenisſe ſenſiſſet, illumque Lucianum eſſe cognoviſſet (adduxeram autem milites duos, alterum lancea, alterum conto armatum, quos à Cappadociæ præſide mihi tum amico acceperam, quo me ad mare uſque deducerent) accerſit illicò, comiter admodum, magnaque cum humanitate. Ego cùm adveniſſem, complures apud illum reperio. Porrò mecum etiam milites, quod bene vertit, adduxeram. Tum ille manum mihi porrigit oſculandam, ut vulgo conſueverat. Ego admotus, tanquam oſculum daturus, acri morſu corripio, ita ut parum abfuerit, quin mancam illi manum reddiderim. Itaque qui aderant, ſtrangulare me, & cædere conati ſunt,

πιεῶντο; ὡς ἱερόσυλον. ἢ μᾶλλον ἐκεῖνον ἦπ ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ τὸν προφήτην ἐκάλεσαν. ὁ δ', πάνυ γλυκέως καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτὸς, καὶ ἐπαινέσας με φανερῶς ἐπῆρεν, καὶ δείξειν τῷ Γλύκωνι ὑπέσχετο, ὅτι καὶ τὰς πάνυ πρεσβυτέρας, φίλας ἀπεργάζεται. καὶ μεταπεμψάμενος ἅπαντας, ἐδιαλογίζετο πρὸς με, λέγων πάνυ μὲ εἰδέναι καὶ τὰ κατ' ἐμὲ Ῥητιλλιανῷ συμβαλούμενα· καὶ τί παθὼν, τοιαῦτά με ἐρᾷτο, δυνάμενον κατ' ἐμὲ ἐπὶ μέγα προκόπτειν παρ' αὐτῷ. κἀγὼ ἀσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην τοιαύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου παραιτήσεσθαι. καὶ μετ' ὀλίγον προσῆλθον φίλῳ μεγαλομένῳ. καὶ τοῦτο μικρὸν ῥοπὴν τοῖς ὁρῶσιν ἐδόκει, ὅτι μοι [1] ῥᾳδίως γλυκαινομένης μεταβολῆς. εἶτα δή με σκοπεῖν προσηρμένον, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας, μόνον κατὰ σπουδὴν ἐκπλεῦσαι ἐπήμενον, τὰ παρόντα, καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστρίν σὺν ἀκεπερομένους, κατηγγύησε καὶ πλοῖον αὐτοῖς παρέξειν, καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας. κἀγὼ μὲν ᾠμωξα ἀσμένως τ' εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόντον ἐγενόμεθα, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀπιπλήττοντα, σὺν ἀγαθῇ εἶχον τῷδε τὰ μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δ' αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀσμένους, ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὸν θαλάσσιον. ὅπερ εἰ ἐγένετο ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμωτο πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνον, ἔπεισε καὶ τοὺς συναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι. facilè quod mecum gerebat bellum confecisset. Sed is qui lachrymabatur, connautas flexit, nequid in nos gravius patrarent. Et

sunt, ut sacrilegum: priùs etiam indignati, quòd Alexandrum illum, non autem prophetam, compellassem. Sed id oppidò quàm generosè ferens, compescebat ipsos, meque placidum facilè redditurum pollicebatur, virtutemque Glyconis ostensurum, qui sævissimorum etiam hominum amicitiam sibi conciliat. Moxque ablegatis omnibus, mecum expostulavit, asserens se scire quæ Rutilliano suasissem: ecquid me læsisset ut ista in se facerem, cùm sua opera possem apud illum magnas ad res promoveri. Quam equidem humanitatem accipiebam libenter, perspiciens quo in periculo constitutus essem: & paulo post factusilli amicus prodivi. Neque iis qui videbant, res ea parum stupenda videbatur, quòd tam facilè fuissem commutatus. Postea cùm navi discedere statuissem, missis xeniis, donisque multis (solus autem cum Xenophonte eram, patre cum reliquis meis in Amastrim præmisso) pollicetur & navim præbiturum sese, & remiges qui nos aveherent. Quod quidem animo simplici, atque officiosè fieri censebam. Sed ubi jam in medio mari essemus, videremque lachrymantem gubernatorem, & nautis nescio quid contradicentem, non bene de rerum mearum eventu sperare cœpi. Erat autem ipsis ab Alexandro mandatum, ut in altum provecti, nos in mare præcipites darent. Quod si factum fuisset,

[1] ῥᾳδίως] Flor. Cod. ῥᾳδία γλυκαινομένη μοι ἡ μεταβολή. Bourd.

καὶ αὐτὸς ἐμὲ ἔφη, ἔτη ἑξήκοντα ὡς ὁρᾷς ἀνεπλήσθην βίου, καὶ ὅσου οὐδεβιωκὼς, εἰ μὴ βυλοίμην ἐν τούτῳ τ' ἡλικίας καὶ γυναῖκα, καὶ τέκνα ἔχων, μιάσαι φόνῳ τὰς χεῖρας, δηλῶν ἐφ' ὅσῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τ' Ἀλεξάνδρου ἀποστιλλόμενα. καθεζομένων δ' ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ ἡλικὸς Ὅμηρος μέμνηται. ὀπίσω ἀπέπλευσεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εἶδον Βοσπορανοὺς τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τ' βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀποίζας ἐπὶ κομιδῇ τ' ἐπιτεία σωτάξεως, καὶ διηγησάμενοι αὐτοῖς τ' ὠφελείαν ἡμᾶς πάνυ, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, ἀφικόμην ἐς τὴν Ἀμαστρίν, ἔνθα τοσοῦτον ἐλθὼν ἐπῆλθεν. τότε δὴ καὶ αὐτὸς ἐπιπνευστόμην αὐτῷ, καὶ πάνυ καλὸν σὺν, ἀμύναθ βυλόμενος, καὶ ὡς τ' ἐπιβολὴς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος ἀφ' τὴν τ' τρόπε μιαρίαν, καὶ ὡς τὴν κατηφείαν ὠρμήμην, πολλὰς σὺν ἀγωνίας ἔχων, καὶ μάλιστα τὰς ὑπὸ Τιμοκράτες τ' Ἡρακλεώτε φιλοσόφε. ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας. καὶ τ' Πόντε, αὐτὸς ἐπίσχε, μηνυσὰς ἱκετεύων, καὶ ἀντιβολῶν πωύσασθ. ἀφ' ὧν τὴν ὡς Ῥυπιλιανὸν σύνοιαν, μὴ ἂν δύνασθ καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. ὅτε μὲν ἀνεκόπην τ' ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, σὺκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' ὅτῳ δίκας τ' ἀφ-

Et sic me est alloquutus. Annos natus, ut vides, sexaginta, cùm anteactam vitam inculpatè, & piè exegerim, nolim in ætate tam grandi, præsertim cùm uxorem & liberos habeam, homicidio manus inquinare: indicans videlicet, cujus rei gratia nos susceptisset, quæque sibi mandasset Alexander. Expositis autem nobis [1] in Ægialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Ibi fortè nactus præternavigantes legatos quosdam Bosporanos, Eupatoris regis nomine in Bithyniam proficiscentes, ut tributum annuum deportarent, periculum quod me circunsteterat narravi: tum sese commodos & faciles præbuerunt: quorum in navim receptus, incolumis in Amastrim perveni, postquam parum abfuissiet quin periissent. Exinde adversus eum arma sumebam, omnemque movebam funem, quò hominem ulciscerer, quem jam ante structas insidias oderam, proque summo hoste ducebam, propter morum impietatem. Iamque ad accusationem intenderam animum, non paucis mecum facientibus, & maximè qui erant ex Timocratis Heracleotæ schola philosophi. Verùm qui tum Bithyniæ Pontoque præsidebat nos cohibuit, pene supplicans & obsecrans ut desisteremus. Etenim ob necessitudinem quæ sibi cum Rutilliano intercederet, nequaquam posse supplicio afficere, nec si manifesto in crimine deprehendisset. Atque ita quidem ab iracundia destiti, meque repressi, rem æquam, apud judicem hoc modo af-

[1] *In Ægialos*] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cùm in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit quæ postea à Pelope Peloponneso dicta est. *Cogn.*

κειμένῳ. ἐκεῖνο δ' πῶς ἐ μέγα ἐ τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα ἔ Ἀλεξάνδρῳ, τὸ αἰτήσαι ἀπὸ ἔ αὐτοκράτορος μετωνομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν, ἔ Γλύκωνος. κἄ γὰρ τοῦτο δ', Ἀλεξάνδρου, σεμνόν τι ἔ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τῷ ὄψιν ἐκείνῳ ἔ πατρομήτορος ἔ Περσέως ἔχοντος; ὡσθενῶν δ' ἀφ' ἑκατὸν ἔτεσιν ἑαυτῷ, ὅπ ζῆσαι ἐμοιρτιν αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀπέθανεν, οἰκτίστῳ τέλει, ἐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ πόδα μέχρι ἔ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅπερ καὶ ἐφωράθη φαλακρὸς ὤν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτῷ τῷ κεφαλῷ ἀφ' τοῦ ὄξους, ὃ σὺν ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ ἐχὶ τὸ φενάκης ἀφηρημένης. τοιοῦτο τέλος τοῦ Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας. καὶ αὕτη ἔ παντὸς δράματος ἡ κατάστροφή ἐστιν· ὥστοιός πού τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδοξε δ' καὶ τ ἐπιτάφιον αὐτῷ ἄξιον γενέσθαι ἔ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ ἔ χρησμῳδῶν τ συνωμοτῶν, καὶ μάντεων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ Δομιτιανοῦ τ Ῥωμαίων· ἵνα χρὴ ἀποκεκρίσθαι αὐτῶν, καὶ ἀφοδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ, ἀποφηναμένου τάδε· Ὦ δ' σὺ αὐτοῖς καὶ Παιᾶν ἰατρὸς τοῦ τείχους, πολιώδης ὤν, ὅτε ἰατρεῖ πρέπον ἐστί, ὅτε πολιὸν ἀνδρὶ τοιῶτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥωμαίων, ἀστεφανώτους αὐ-

affectum, aggredi non ausus. Sed quid? annon & hoc inter alia facinus audax Alexandri: à principe Romano postulare, ut Aboni murus, commutato vocabulo Ionopolis appellaretur, utque numisma novum signaretur, altera quidem ex parte, Glyconis imagine, altera verò Alexandri, qui insignia avi Æsculapii, & Persei, unde maternum genus ducebat, falcem teneret? Cæterùm cum edito oracullo de se prædixisset, fatis decretum esse ut annos centum & quinquaginta viveret, dehinc fulmine ictus moreretur: interitu maximè miserando, nondum septuaginta natus annos, interiit, videlicet (uti conveniebat Podalirii filio) pede ad inguen usque putrefacto, & vermibus scatens. Quo tempore etiam deprehensum est, quòd esset calvus, cùm medicis caput humectandum præberet, ad mitigandum cruciatum: quod haudquaquam, nisi detracto galericulo, facere potuissent. Hunc habuit exitum Alexandri tragœdia, atque hæc fuit totius fabulæ catastrophe: ut videri possit providentia quadam res esse gesta, quanquam casu sic evenit. Restabat illud, ut & epitaphium vitæ acta dignum illi fieret: nec non certamen aliquod statueretur, ut qui oraculo conjurarant, & quotquot insignes impostores erant, sese ad Rutillianum arbitrum conferrent, à quo pronunciaretur quis esset præferendus ad successionem oraculi suscipiendam, quis sacerdotali, prophe-

ticaque corona redimiendus. Inter hos erat Pætus, professione medicus, jam canus, qui ista nec medico, nec homini cano decora faciebat. At certaminis arbiter Rutillianus, eos demisit incoro-

na-

τὴς ἀπέπαρψιν αὐτῷ, τῷ σωφρονεῖν φυλάττειν μὴ τῷ ὑπτιάζειν ἀπαιδαγώγητον. τοιοῦτος ὦ φιλότης, ὀλίγα σε παρὼν δείγματος ἕνεκα χάριν ἤξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος, ἀνδρὶ ἐπιτηδείῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα φιλῶ μισόπονος ἔχων, ἐπί τε σοφίᾳ, καὶ τῷ περὶ τὰληθείαν ἔρωτι, καὶ τρόπου μετριότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι περὶ τοὺς συνόντας. τὸ τέλειον δ', ὅτῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικύρῳ [1] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μᾶλλον μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ δωρεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλούντων αὐτῷ γνωμῶν. οἶμαι δ' ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἕξειν δόξει ἡ γραφή. τὰ μὲν, διεξελέγχουσα, τὰ δ', ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

natos, ipsi sibi divinationem servans, postquam hinc demigrasset. Hæc amice, ex multis pauca, exempli gratia scribenda putavi, ut tibi gratificarer, viro familiari & amico, & quem ego omnium maximè suspicio, & propter sapientiam, veritatisque studium, morumque mansuetudinem & moderationem, atque ob vitæ tranquillitatem, & erga familiares humanitatem tuam. Tum etiam, quòd tibi fuerit jucundius, ut Epicurum ulciscerer, virum verè sacrum, ingenioque divino, quique solus quæ verè sunt honesta noverit, & tradiderit, liberosque reddiderit eos, qui secum haberent consuetudinem. Denique arbitror fore ut iis qui legerint, nonnihil utilitatis afferre hic libellus videatur: dum quædam redarguit: quædam in mentibus eorum qui bene sentiunt, stabilit.

1 Τιμωρῶν] Angl. βοηθῶν. Bourd.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ. | DE SALTATIONE.

ARGVMENTVM.

Defendit hac Oratione saltandi artem Lucianus, contra Cratonem quendam, à quo studium ejus rei reprehendebatur, ut effœminatum ac molle, ac viro, præsertim philosopho indignum. Colligit autem honestatem ac dignitatem artis, Primùm ab antiquitate, multis ac variis exemplis ostendens, quantum in usu saltandi studium veteribus fuerit, & quantopere eo omnes propè gentes jam inde ab initio delectatæ sint, quibus item laudibus eam artem cum poëtæ tum alii quidam celebrarint. Confutata interim tragœdia, Comœdiaque præstantia, quarum certamina atque actiones Crato saltationibus anteposuerat. Deinde & præstantiam artis à difficultate commendat, docens multarum ac variarum rerum peritum, multisque tum ingenii tum corporis dotibus saltatorem præditum esse

esse oportere. Inter quæ & effectum ac vim artis prosequitur, decens non oblectare tantùm eam, verùm & corporis agilitatem quandam decentem atque utilem inde comparari, roburque & vires augeri. Deinde & animi quandam sapientiam ac mores hominum formari. Idque exemplis tum philosophorum, tum barbarorum quorundam amplificat. Postremò & vitia saltatorum aliquot recenset, & præcipuè quantum noceat, ut aliàs, ita vel in primis in hac arte Cacozelia seu nimia affectatio, exemplis docet, quæ res & ipsa ad difficultatem artis confirmandam pertinet. Exordium ab occasione sumitur. Quo mox Cratonis reprehensio sequitur, qui studium hujus rei in Luciano reprehendit, à personæ qualitate & modo rei, addita etiam amplificatione quadam à collatione, quam antequam ad rem accedit, Lucianus, ab inæqualitate refutat, ipsumque Cratonem indignè & absurdè facere ostendit, qui rem nec visam, nec cognitam, temerè reprehendat. Atque ita ad argumentum, illo auscultandi operam pollicente, descendit.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἐπὶ τοίνυν ὦ Κράτων, δεινήν τινα παῤῥησίαν κατηγορίας οὐ πολλοῦ οἶμαι παρεσκεύασαι σεαυτῷ κατηγόρησας, ὀρχησόντα, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ ἀσφαλῶς ἡμῶν τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ἐπὶ φαύλῳ, καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην ἀνοδὸν ποιουμένων, ἄκρως ὅσον οὐκ ὀρθὸν διημαρτηκώς, καὶ ὡς λέληθας σαυτὸν οὐ μικρὸν [1] τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξαρχῆς βίῳ ἀνωμάλῳ συζῶν, καὶ πόνον τὸ [2] σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγήσω, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας. Κρα. ἀπὸ δίκης ὦν ὦ λῶστε, καὶ σοῦ, πεπαιδεῖσθαι σωφρόνως, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιλικῶς, ἀφήμερον ὦ Λυκῖνε οὐ πάνυ βελτίω ποιοῦσαν, ἢ τοῖς πα-

LVCIANVS.

Quandoquidem tu Crato, jam olim opinor acerba accusatione adornata, criminatus es saltationes, ipsamque saltandi artem, insuper & nos qui hujusmodi spectaculo gaudemus, ac si in re frivola & muliebri multum operæ ponamus, audi obsecro, quantum à recto aberraris, & ut per imprudentiam rem omnium in vita humana optimam accusaris. Sed danda tibi venia, si asperæ vitæ ab initio addictus, & solam austeritatem optimam ratus, eas præ imperitia dignas accusatione censuisti. *Cra.* Cùm vir sies, ô optime, idque liberalibus disciplinis inuutritus, & in philosophiæ studiis mediocriter versatus, remisso rerum, ô Luciane, optimarum exercitio, & pri-

1 Τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν] Ἀποστερῶν. Mars.

2 Σκληρὸν] Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. Rem.

λαιοῖς σωτῆναι, κήθησαι κατανυλλόμενον, ἡλυθρίῳ ἄνδρα ποιῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσμασιν ἀηδέσιν ἐναβρυόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὴ γύναια τῆ πάλαι, τὰς μαχλοπάτας Φαίδρας, καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ κρότοις, καὶ περιστάσεσι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καταχαλάσαι ὡς ἀληθῶς πεφυκότα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷον σοι πρέποντα, ὥστε ἐγὼ μὲν ὀνόμενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενον, καθήσαι, τὰ ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πλέραις κεκμηκόσις. καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ἔντων ἀκουσμάτων, καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθαρῳδικῶν τὰ ὀνόματα σφαδόντων. καὶ μάλιστα δ' ἐμοιγὲ τραγῳδίας, καὶ τὴν φαιδροτάτην κωμῳδίαν, ἅπερ ἐν ἀκροάσει εἶναι ἠξίουν. πολλὴν ἂν ὦ ῥᾳθυμίαν σοι δείσῃ φῶς τὸν πεπαιδωμένον, εἰ βέλτιον μὴ πεποίησαι σκεπτέον, καὶ τὸ τῶν σπουδαίων ἀφέλης ἐξελήλαζε. καίτοι τί γε ἄμεινον οἰκεῖόν ἐστιν οἴμαι; ἐρώτησόν τὸ πᾶν ἱκανῶς, καὶ μηδὲ τῶν ἀρχῆν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρασιωπᾶσθαί σοι. φῶς δὲ τοῦτον, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς ἢ πάλαι, Λυδή τις, ἢ Βάκχη γεγονώς. ὅπερ ἐὰν οὖν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸ Ὀδυσσέα ἢ λωτὸν ἀποπασσάμενοι, ἐπὶ τὰς συνήθεις ἀσχολίας ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς πάλιν ὑπὸ τῶν σῶν θεάτρων σειρήνων κατασχεθείς. καίτοι οὐκεῖ-

prisorum commercio, sedes tibiæ modulis aurem præbens, & hominem effœminatum spectans, mollibus vestibus, & lascivis cantilenis sibi placentem, tum prisci sæculi mulierculas amatorias imitantem nempe libidinosissimas Phædras, & Parthenopas, & Rhodopas. Et hæc omnia cum citharæ pulsationibus, ejusque procacibus frequentamentis, & pedum strepitu, revera ridicula, nec ingenuum hominem, & qualis tu es, decentia. Quare quum ego certior sum factus te hujusmodi spectaculo vacare, non solùm me tui puduit, sed etiam acerbè tuli quòd tu Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus, sedes eodem modo affectus quo quibus aures penna leniter fricantur. Maximè vero cum alia sint innumera gravia & seria quæ audiri, & spectari possint, siquis hæc requirat, nempe circumforanei tibicines, & qui ad citharam legibus consentanea canunt. Ac in primis gravis tragœdia, plenaque hilaritatis comœdia quæ spectaculis convenire putarunt. Itaque, ô generose, multa tibi defensione opus erit apud eruditos, si nolis omnino secerni, & è virorum gratium grege expelli. Atqui istud mihi optimum factu videtur, ut his omnibus negatione mediaris, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. In posterum verò vide, ne imprudens ex viro quem olim egisti, nobis Lyde, vel Bacchia fias. Quæ non modò tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Vlyssis in morem à loto abstractum, ad consueta literarum studia te reduceremus, priusquam imprudens à Sirenibus in theatro excubantibus plenè occuperis. Verùm illæ quidem solis auri-

ναι μ', τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπιβάλλουσι, καὶ ἀφ' ὧν ἡμεῖς ἐδήσαμεν ὡς τὴν παρέπλευσαν αὐτῶν. σὺ δ', καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως ἀδυλωτάζ. Λυκι. Παπαῖ ὦ Κρᾶτον, ὡς ἀηδῶς ἐμοὶ ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τό γε παράδειγμα τὸν τῶν Λωτοφάγων, καὶ Σειρήνων εἰκότα, πάνυ ἀνομοιοπαθῶ μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, οἷς πέπονθε παρ' ὅσον, τοῖς μὲν ἐκεῖ λωτὸν γευσαμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τὸ τε ἐδώδης, καὶ τῆς ἀκροάσεως τὸ πιπράσκειν. ἐμοὶ δ', ὡς τῷ ὄντι ἡδονὴν ἄμοχθον καὶ πολὺ ἡδίω πεφηνέναι, καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀπεβεβήκειν. ἐγὼ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκοι, καὶ εἰς ἀγνωσίαν ἦκον ἐμαυτὸν ἀφιλοτίμως, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὑποκρύπτεσθαι εἰπεῖν, μᾶλλόν πως πανουργότερος, καὶ τὸν τοῦ βίου διορθωκώτερος, οὐκ ἂν δοκῶ πανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν κάλλιον, ὅτι ὁ τῶν τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα, περιφάνειαν νέατον, καὶ πλείονα εἰδώς. Κρᾶ. Ἡράκλεες ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας. ὡς ἀληθῶς αἰσχύνη ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ συμπονηρεύειν ἔοικας. τὸ γὰρ δεινότατον τοῦτό ἐστι, ὅτι μηδὲ ἰάσιμόν πως ἡμῖν ὑπολείπεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ [2] ὕπως αἰσχρά, καὶ κατεπλύνας. Λυκι. εἰπέ μοι ὦ Κρᾶτον, τινὰ δ' οὐκ ὀρχήσεως, καὶ τῶν σὺν τῷ θεάτρῳ γελωμένων ἰδών, πολλάκις αὐτὸς ἐπιπλήξας, ἢ ἀπείρηκας ὧν δὲ θεάσασθαι, ὅμως αἰσχρὰ αὐτὰ ἔκρινας ὡς φῆς νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν ἔσῃ συμφύσιος. εἰ δὲ μή, ὅ-

bus insidiabantur, ideoque ad earum præternavigationem opus fuit cera: tu verò per oculos in servitutem redactus omnino videris. *Luc.* Papæ ô Craton quàm asperum canem tuum in nos solvisti. Cæterùm hoc exemplum, puta sumptam à Lotophagis, & Sirenibus similitudinem, ab iis quæ mihi acciderunt prorsus discrepantem mihi videris adduxisse. Etenim ii qui lotum gustassent, & Sirenas audivissent, in manducationis & auditionis pœnam, exitio mulctabantur. Mihi verò, præterquam quòd longè jucundissimam voluptatem percepi, bonus etiam exitus evenit. Non enim in rerum domesticarum, propriarumque facultatum ignorationem delapsus sum, sed si audacter est dicendum, longè prudentior, & in rebus humanis perspicacior ex theatro redivi. Quin potiùs illud Homeri scitè dixeris, quòd cui visum est illud spectaculum,

Multorum gnarus, simul oblectatus abivit.

Cra. Hercle Luciane, quo affectus es modò, cùm te istorum non pudeat, sed his gloriari videaris. Quare illud hac in re est gravissimum, quòd nullam curationem spem nobis facis, qui laudibus efferre audeas tam turpia, & execranda. *Luc.* Dic mihi Crato, num sæpe visis quæ in saltatione, & theatro geruntur, ea vituperas, an verò spectaculi turpe & execrandum esse ducis? Si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti. Sin minùs, vide ne iniqua

ignarus, illud tamen, ut ais,

1 Κάλχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua D. Hieronym. *Bourd.*

2 Οὕτως αἰσχρά] Persuasi antiqui *saltationem* umbram esse luxuriæ. patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1. lib. 2. Artemid. lib. 1. *Idem.*

1 Χθὲς

ἐμὲ μὴ ἄλογος ὑ ἐπιτίμησις εἶναί σε δόξῃ, καὶ θρασεῖα, κατηγορῶν, ὧν ἀγνοεῖς. Κρω. ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ὸ βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον τὸ θῆς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά π, θορυβοῦντι, καὶ ἐπαίνοις ἀπρεπεστάτοις ἐπιβοῶντα, ὀλίθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὠδὴν δέον κεκλαυμένῳ; Λυκι. συγγνωστά σε ταῦτα ὦ Κρόπιον. εἰ δέ μοι πειθοῖς ποτε, καὶ ὅσον πίονος ἕνεκα παρόντος ἐαυτὸν, ἀναπετάσεις τὰς ὀφθαλμὰς, εἶδε ἂν ὡς σὺν ἀνάγκῃ ἂν, μὴ ὄχι ἅπαξ τὸ ἄκων θέαν σὺν ἐπιτηδείῳ κεκλαυμένην. ὄθεν καὶ ἄψῃ ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα. Κρω. μὴ ὦν ἅπαξ ἀρᾷ ἐπείμλιν, εἰ δὲ τοιοῦτον ἀναχοίμλιν ποτε, ἴσ' ἂν δικαίως τε εἶλε τὰ σκέλη, καὶ τὸ γόνυσιν ἀπαρρίτιλον, ὡς νῦν γε ἐς ὕδη ἐλαῖᾳ, πλέως ἡμῶν σκιδακχυλμένον. Λυκι. βάλε δὴ ἀφέρμων ὦ ἑταῖρε τὴ βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου καὶ τῶν ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τὰ σὺν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς ὐ πρεπὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὡς ῥυθμίζει τὰ ὀρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίσταις ἁρμοσιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἡδίσταις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ μὴ Μουσικῆς, καὶ ῥυθμοῦ ταῦτα πάντα ποιεῖν, ἀ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. Κρω. ἐμοὶ μὲν πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκούσαι, τίνι νόσῳ τίνι αὐτὸ ἐπαινεῖτον. σὺ δ', εἰ βέλει λῆρον ἕνα κατατερπόσῃ μοι, ἕτοιμος φίλτατε παρέχειν τοιούτῳ λειτουργόν ὑπηρέτην, καὶ διακονεῖν τὰ ὦτα, καὶ

qua & temeraria videatur increpatio tua, qui ignota tibi crimineris. *Cra.* Ergo hoc mihi adhuc ſupererat: ut cum tam promiſſa barba, caniſque crinibus, ſederem inter mulierculas, & inſanientes illos ſpectatores, applaudens, & laudibus indecentiſſimis acclamans homini perdito nullum in uſum fracto? *Luc.* Hæc tibi ignoſcenda Crato. Probè tamen ſcio, ſiquando mihi crederes, teque expanſis oculis, tantillum experiendi gratia ſpectatorem præberes, nihil tibi futurum eſſe antiquius, quàm ut locum occuparis commodum, unde ſpectaculum accuratè cernere, omniaque audire poſſes. *Cra.* Nunquam ego venuſtatem conſequar, ſiquid hujuſmodi ſuſtinuero unquam, donec cruribus ſim hirſutis, incomptaque barba, ut me tui nunc miſeret, modis omnibus inſanientis. *Luc.* Vis ergo, amice, omiſſis convitiis iſtis, attendere mihi nonnihil de Saltatione dicenti, deque iis quæ ipſi inſunt decora, utque ſpectantibus non modò eſt jucunda, ſed etiam utilis, tum quarum rerum peritiam, tum quarum doctrinam præſtet, & ut aptè ſpectantium mentes componat, pulcherrimis ſpectaculis ſe exercens, & dandis præceptis optimis operam ponens, & communem quandam animæ & corporis pulchritudinem oſtendens? Etenim quod hæc omnia cum Muſica, & modulis, non vitio ſed laudi tribuendum. *Cra.* Mihi quidem haudquaquam vacat hominem inſanientem, ſuumque morbum laudantem audire. Verùm ſi velis me nugis inanibus conſpergere, paratus ſum in hoc officioſe tibi inſervire, & aures

ἀκοὰς παρὲξ τοῦ ἀσήμου τε φωνῆς ἀπαλλάξω. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι. καὶ λέγε ὁπόσα ἐθέλοις, ὡς μὴ ἢ ἀκούοντός μου. Lvci. Οὔκουν ὦ Κράτων. καὶ τοῦτο ἐδιόμην μάλιστα. ἔσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λέγοις εἰναί σοι δόξῃ τὰ λεχθησόμενα. καὶ πρῶτον μὲν ἐκεῖνο πάνυ γνωναι μοι δοκεῖς ὡς ἡ παιδεία τοῦ τε ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστι, καὶ ἢ [1] χρῆς, καὶ πρεσβυτέρα δοξάζομεν, οἷον καὶ τὰς πρεσβυτέρας ἡμῶν, ἢ τὰς ἐκείνων, ἀλλ' οἷμαι τελεθῆσαι ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσῃ τὸ ὅλον φανῆναι ἂν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ ἔρωτι συναναφανείσαν. ἡ γὰρ χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τὰς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τὸ πρωτογενὲς ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τὸ πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἐκπεπαιδεῦσθαι, καὶ γεγηθέναι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. πρῶτον δέ φασι Φρύγιον ἠθήσασα τῇ πέτρῃ, ὑπὸ Φρυγίᾳ μὲν, τοὺς Κορύβαντας, ὑπὸ Κρήτῃ δὲ, τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. καὶ ἐκ τοῦ μέτρια ὠνασθαι τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι, διασῶσαι αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογεῖν αὐτοῖς, ὑπὲρ ὧν τοῖς αὐτῶν ἡ ὄρχησις λύει, τὰ ξίφη μεταξὺ κρουόντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνοπλα, καὶ [2] πολεμικήν.

præbere, cùm ſine cera res mendaces audire poſſim. Quare tibi ſilentium impertiam: dic verò quidquid libuerit, ac ſi nemo audiat. *Luc.* Rectè profectò, Craton: & hoc expetebam maximè. Nam brevi cognoſces an quæ dicentur, nugæ tibi ſint cenſendæ. Ac primùm quidem omnino ignorare mihi videris, non novam eſſe hanc artem Saltationis, nec heri, vel pridie natam, puta majorum noſtrorum, aut proavorum memoria. Sed qui quàm veriſſimè Saltationis ortum docuerunt, affirmant ſimul cum prima rerum univerſitatis generatione Saltationem ortam eſſe, & cum Amore vetuſtiſſimo illo Deo in lucem prodiiſſe. Etenim ipſa ſyderum chorea, & ſtellarum errantium cum non errantibus conjunctio, earumque concinna communio, & conſtans harmonia, Saltationis illius primigeniæ ſunt indicia. Quæ paulatim incrementa capiens, & in dies additionem in melius obtinens, nunc ſummam perfectionem videtur attigiſſe, & in varium quoddam, omnino concinnum, multipliciſque ſcientiæ Bonum evaſiſſe. Primùm autem dicunt Rheam hac arte delectatam, in Phrygia quidem, Corybantas, in Creta verò, Curetas ſaltare juſſiſſe. Neque parum ars eorum illi profuit: quippe circumſaltantes ſervarunt illi Jovem, ita ut ipſis mercedem ſalutis debere ſe Jupiter confiteatur, ſiquidem per ſaltationem illorum paternos dentes effugit. Saltabant autem armati, & gladios ad ſcuta collidebant interim, & furibundum bellicumque quiddam ſaliebant.

1 Χρὴς δὲ πρεσβυτέρα] Vide Farcemiogr. *Bourd.*

2 Πολεμικήν] Hanc ſaltationem φρύγιν vocat Callimach. hym. εἰς Δία. Idem.

μὴ ϗ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι σπερχοὶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ ϗ οἱ βασιλικώτατοι, ϗ ὡσαύτως ἀξιῶντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύνας βωλόμενον, ἀλλὰ πρόσωπον, ὀρχησὶν ὡσαύτως. καὶ ὅπως μέγα ἐπίσημος ἦν, ϗ γνόιμον ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίστασθον αὐτοῦ, ἀλλὰ ϗ οἱ Τρῶες αὐτοί, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἐώρων γὰρ εἰκὸς ϗ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτῷ κύδοντα, ϗ εὐρυθμίαν, ἣν ἐν ὀρχήσεσι διέκειτο. φησὶ γοῦν τὰ ἐπὶ τῇδέ πως,

[1] Μηριόνη, τάχα κέν σε ϗ ὀρχησήν περ ἐόντα, Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε. ϗ ὅμως ἐν καταπαύσει αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκημένον τὰ τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶκον διεδέδρακε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. ποθὲν ϗ ἔμαθες τὸν ἡρῶον εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένοις, ἐν πίνοιν τὸ πρᾶγμα πεποιημένος, ἱκανὸν ἐγνώμην τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲ παῖδα ὄντα, πάνυ ϗ λίαν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ σχηματίσαντα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. ϗ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν οἶμαι, ἢ ὅτι τῷ κάλλει. καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιαῦτα τὸν Ἴλιον πόνος ἀνάλωσεν ἔσω, ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ κατέβαλε, καὶ εἰς ἴδιον ϗ κατέῤῥιψε. Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ϗ δὴ Πολυδεύκους, καὶ Κάστορος [2] καρυατίζειν μαθόντες, ὀρχήσεως ϗ τοῦτο

bant. Mox Cretensium præstantissimi, summo studio idem exercentes, optimi saltatores evasêre, non tantum homines privati obscuro loco orti, sed & nobiliores, ac primates. Quare Homerus non quòd Merionem fugillare, sed laudis ornamento decorare vellet, Saltatorem compellavit: qui eò claritudinis & notitiæ apud omnes venit ob saltandi peritiam, ut hæc non Græci solùm, sed & ipsi Trojani, quanquam hostes, de illo comperta haberent. Videbant enim, ut puto, ejus in bellando agilitatem, concinnumque motum quem ex saltatione acquisiverat. Versus Homeri sic loquuntur: *Te mea, Merione, quanvis saltare peritum, Hasta cito stravisset.* Nec tamen ipsum prostravit. Etenim ut pote in saltandi arte exercitatus, facilè, opinor, contorta in se jacula devitabat. Et quanquam complures heroës recensere possem in hoc studio exercitatos, qui ex eo artem fecerunt, unum puto sufficere Neoptolemum Achillis filium, qui Saltandi arte præcelluit, eique speciem pulcherrimam addidit, Pyrrichiam ab ipso denominatam. Quibus [e] filio auditis Achilles, magi ut opinor, est gavisus, quàm ob illius pulchritudinem & robur. Quare Ilium quod hactenus fuerat inexpugnabile, hæc illius saltandi industria diruit, & solo æquavit. Lacedæmonii quoque, qui Græcorum censebantur præstantissimi, cùm ex Polluce & Castore didicissent caryatissare, quod saltationis genus

1 Μηριόνη] Iliad. ν. Bourd.

2 Καρυατίζειν] De hac voce copiosè ad Pausan. *Idem.*

ὃ εἶδος, τὸ Καρύαις τῇ Λακωνικῇ διδασκόμενον, ἅπαντα μὲν μετὰ μέλους ποιοῦσιν, ἄχρι δὲ πολεμικῶν ὠθισμῶν ἀνὰ λόγον, καὶ ῥυθμὸν, καὶ σύστασιν ἐμβάσεων δ' ποδός. καὶ τὸ ἀσφαλὲς συνθημα Λακεδαιμονίοις ἀπὸ τῆς μάχης ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ σκέψεται ἅπαντων, μουσικῆς αὐτοῖς, καὶ εὐρυθμίας ἡγεμόνης. ἴδοις δ' ἂν κἀν τοῖς ἐφήβοις αὐτῶν τὸ μέσον ὀρχεῖσθαι, ἢ ἐπιλοφοχαίτην μανδάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισταὶ μόνοι, καὶ παίσαντες ἀλλήλους, καὶ παιθέντες, τὸ τῷ μέρει ποιῶσιν), εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν, τὸ μέσῳ καθεσθεὶς ἐπαυλῶν, καὶ κτυπῶν τῷ ποδί. οἱ δὲ, κύκλον τοίχου ἀλλήλοις ἐπόμενοι, χαίροντα παντοῖα ἐπιδείκνυνται) ἀπὸ ῥυθμοῦ ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, ἐμμετ' ὀλίγου δ' χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα. τοιγαροῦν καὶ τὸ ἆσμα, ὃ μεθ' ἑξῆς ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι, καὶ ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχῶνται. καὶ δὴ τοῦτον δ' τὸν ᾆσμάτων, δύο γὰρ ᾄδεται, διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω χαίρειν φασὶν ὦ παῖδες πόδα μετιέναι, καὶ κωμάσαντε βίλτιον. τυτύσιν, ἅμεινον ὀρχήσεσθε. ὅμοια δ' καὶ οἱ τὸν Ὅρμον πολεμοῦμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. ὁ δ' Ὅρμος, ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε, καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορεύοντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ἅρμα ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος, τὸ νεανικὸ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐς πόλεμον χρήσεται). ἡ παρθένος δ', ἕπεται κοσμίως, τὸ ἡλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς ἂν ἐν τῷ Ὅρμῳ ἐκ σωφροσύνης, καὶ ἀνnus Caryis urbe Laconiæ docebatur, omnia cum cantu faciebant, adeò ut ad tibiarum modulos, & rythmum, moderatumque pedes ingressum prælia committere solerent. Ac primùm quidem conserendarum manuum signum Lacedæmoniis tibia dabatur. Proinde duce Musica, & modulorum concinnitate, victoriam de omnibus reportabant. Vidisses autem eorum adolescentes, non minùs saltandi artem, quàm armis pugnandi rationem discere. Cùm enim summis digitis colluctari, ac se mutuò cædere desiissent, in saltationem lucta desinebat. Tum tibicen tibia canens in medio sedebat, pedibusque strepebat. Illi verò alii alios ex ordine sequentes, omnigenas corporis figuras ad numerum ingredientes, nunc bellicas, mox saltatorias Baccho Venerique gratas exprimebant. Proinde etiam carmen, quod inter saltandum canebant, cognomentum à Venere, & Cupidinibus acceperat, ac si unà cum illis choreæ & saltationi indulsissent. Alterum autem ex carminibus, etenim duo canebantur, saltandi præcepta continebat. Procul, ajunt, ô pueri, promovete pedem, & tripudiate meliùs, hoc est elegantiùs saltate. Similia faciebant qui Hormum saltabant. Est autem Hormus, Saltationis genus commune cùm adolescentibus, tum virginibus, alternatim ad choream dispositis, & monile revera repræsentantibus. Solet autem adolescens chorum ducere, more juvenili saltans, quo postea in bello utatur. Hunc modestè sequitur puella, fœmineum saltare docens: ut Hormum ex Temperantia & Fortitudine com-

θρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δ', αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσεώς εἶσι. ἀ δ' Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ ᾗ χορεῖ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνειγωκὼς σοι παρέλιπε, καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δ' τοὺς δύο, ὃς ἐκεῖ ὁ θειότης κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγουμένους ᾗ χοροῦ. καὶ πάλιν, ἀ ἐν τῇ ἀσπίδι λέγει, Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες [1] ἰδίνδουν, ὡς τι καὶ μάλιστα τοῦτο ᾗ Ἡφαίστου ἐμπεποιημένος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσεσι χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γὰρ Ὅμηρος, τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζων πεποίηκε τὴν Οὐδυσσέα, καὶ [2] τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θαυμάσαντα. ἐν μὲν Θετταλίᾳ, τοσοῦτον ἐπίδοσις ἡ ὀρχηστικὴ ἠσκήσατο, ὥστε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀριστεύοντας αὐτῶν, ἀρχηγέτας ἐκάλουν, καὶ δηλοῖ τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, ὃς ἕνεκα δρεπανήφορος ἀνέστησαν. πρέπειν γάρ φησι ἀρχηγέτας ἀ πόλει. καὶ αὖθις, Εἰλατέαι τὰς εἰκόνας ὁ δᾶμος, ἃ ὀρχησαμένω τὸν μέγαν. ἐᾶν λέγειν ὅτι παλαιτὸ δρχαῖον ἰδιωτικὸν ἦν εἶδος, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ, καὶ Μουσαίου, καὶ τῶν τότε δρίσαν ὀρχησαμένων αὐτὰς, ὡς τι καὶ μάλιστα καὶ τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ, καὶ ὀρχήσει μυείας. ὅτι δ' ὅπως ἔχει, compositum rectè dicamus. Erant & illis Gymnopodiæ, genus Saltationis. Cæterùm quæ Homerus memoriæ prodidit in clypeo super Ariadne, & choro quem illi instituerat Dædalus, ea, ut tibi lecta prætermitto: præterea duos illos saltatores quos ibidem poëta Cybesteteras vocat chorum ducentes. Rursum quæ clypeo inesse memorat, *Cernere erat juvenesque duos agitare choreas*: tanquam rem omnium pulcherrimam saltationem clypeo Vulcanus addidisset. Etenim verisimile erat Phæacas choreis gaudere, ut qui deliciis affluerent, ac in omni felicitatis genere degerent. Proinde Homerus, hoc præcipuè illorum in rebus admirantem facit Vlyssem, & pedum micationes contemplantem. Atque in Thessalia tantum crevit Saltationis exercitatio, ut populi præsides, eorumque antesignanos, præsaltatores nuncuparint. Quod indicant statuarum inscriptiones, quas strenuis viris erigebant. Prætulit enim, præsaltatorem civitas. Et iterum Elationi posuit hanc imaginem populus, propterea quòd pugnam rectè desaltarit. Mitto illud, nullas unquam apud veteres celebratas fuisse festivitates, sine saltatione, quippe quas Orpheus, Musæus, atque optimi id temporis saltatores instituerunt, atque hoc, ut honestissimum quiddam, rhythmo & saltatione initiari sanxerunt. Quòd autem hoc ita se habeat, æquum est ut orgia

1 Ἐ'δίνδουν] Locus est in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἰδίνεον. Vnde error Luciani scribentis, omnes enim Cod. habent ἰδίνεον. Bourd. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἰδίνδουν] Homerus, Iliade XVIII. ubi est ἰδίνεον. Marc.

2 Τὰς μαρμαρυγὰς] Παλλίματα, σωμικῆς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. Bourd.

τὰ ῥᾳδ[1] ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τ' ἀμυήτων εἶναι. ἐκεῖνο δ' οὐ πάντες ἀκήκοατε, ὅτι τοὺς ἐξοργεώδουσιν τὰ μυστήρια, [2] ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ παλαιοί. ἐν [3] Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μᾶλλον μουσικῆς ἐχούσης, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλοῖς, καὶ κιθάραις, οἱ μὲν, ἐξόρουσιν, ὑπορχοῦνται δὲ οἱ ἄριστοι, σφῶν αὐτῶν ἐξ αὐτῶν. τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπαυτο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. καὶ τί σοι τὰς Ἰνδικὰς λέγω, ὅτε καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστῶσι, προσεύχονται τῷ ἡλίῳ, ἐξ ἀστροβῆ ἡμεῖς τὴν χαίρειν κύσιν, ἡγούμεθα σύνταξιν ἡμῶν εἶναι τὴν εὐχήν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ἐρχήσει τὸν ἥλιον ἀπαίζοντας, χημαπίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ [4] μιμούμενοι τὴν χορείαν ἣν Θεῷ. καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ ἐκ τούτοις ἱλεοῦνται τὸν Θεὸν δὶς, καὶ ὀρχούμενοι, καὶ δυσμῶν τὸν ἡμέρας. Αἰθίοπες δὲ γε, καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι. καὶ σὺν ἂν ἀφῇ τὸ βέλος αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τὸ κεφαλῆς, ταύτῃ γὰ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, προεβόησε αὐτῇ ἀκοντήσων τὸ βέλη, εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο, καὶ τῷ χήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. ἄξιον δ', ἐπὶ τῶν Ἰνδῶν

orgia reticeant, propter non initiatos. Sed illud omnes audiunt, eos à vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Porrò nulla in Delo sacra sine saltatione peragebantur, sed cum ea, etiam mulica adhibebatur. Puerorum chori cum tibia, citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quare cantilenas hisce choris conscriptas, Hyporchemata vocabant, talibusque lyra impleta fuerat. Quid verò Græcos tibi commemorem, cùm Indi quoque posteaquam mane surrexerunt, Solem precentur, non quemadmodum nos manum deosculati, perfectam precationem esse putamus. Sed illi ad ortum excitati, saltatione Solem salutant, silentio semetipsos componentes, Deique choream imitantes. Et hæc Indorum est precatio, & chori, & sacrificium. Quibus bis, puta oriente & desinente die, Deum placant. Æthiopes verò bellum cum saltatione ineunt. Nec quisquam Æthiopum, sagittam à capite demptam, (nam hoc loco pharetra utuntur, ipsi radiorum instar tela circumligantes) emittit, quin priùs saltaverit, ac specie minatus sit, & saltatione hostem antè deterruerit. Æquum verò est, ut India

1 Ὄργια σιωπᾶν] Hac de re alibi, attigi ad Petron. *Bourd.*

2 Ἐξορχεῖσθαι] Prophani & ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temeratii in ceremonias irrupissent, ea quæ viderant vulgare, hæc appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *Idem.*

3 Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Eccles. Hierar. c. 1. laudat hunc locum Casaub. c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *Idem.*

4 Μιμούμενοι] Iulianus Imper. hymno Solis. *Idem.*

δικὴν, καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξελαύσαμεν, καὶ εἰς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τὸν λόγον. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, σὺν ἅπαντι, ἢ ὀρχηστήν τινα ψυχὴν λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ ὃς ἐξίστασθαι χρωμάτων ἐδύνατο, καὶ μεταβάλλειν εἰς πάντα μιμεῖσθαι, καὶ πυρὸς ἐξίστασθαι τὸ τῆς κινήσεως σφοδρὸν, καὶ λέοντος ἀγελαιότητα, καὶ παρδάλεως ὄγκον, καὶ δένδρου δόνημα. καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ γελάσειεν. ὁ δὲ μῦθος, ὡς δοκεῖ μοι, τὸν ἀνδρεῖον τρόπον, τὴν φύσιν αὐτοῦ δηλοῖ, ὡς μηνοειδῆ τινα, ἅτε ἐμιμεῖτο, ὅτε δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχηστοῖς τοιοῦτοι. ἴδοις τ' ἂν ἕν αὐτοῖς τὸν τὰ αὐτὰ χειρῶν ἀκίνητα διαπαιδεύοντα, καὶ αὐτὸν μεμιμημένον τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν ὄκνει καὶ τὸν Ἐμπουσαν τὴν εἰς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου πεπλασμένην. ἐπὶ τούτοις δίκαιον μὴ τὴν Ῥωμαϊκὴν ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἵν' οἱ δίκλητοι αὐτῶν, τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν Θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι, ἱερωσύνης τὸ τάττο ὄνομα, ὀρχήσεται σεμνοτάτην τινὰ ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. βιβυνὸς τοῦ μύθου καὶ ἅτε τῶν τὰ Ἰταλιωτικὰ ἀποτιθεμένων, οἱ τὴν Πειθηνὸν δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων εἶναι φασι, [1] ἢ τὴν Ἰδαίαν δακτύλων, τάττο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλιον παιδεύειν, πεπλασμένα τὴν Ἥρας τὴν Ἄρη, παῖδα μὲν εἶναι, σκληρὸν δὲ, καὶ [2] πίονα δὲ

dia & Æthiopia peragratis, in vicinam Ægyptum oratione descendamus. Vetus enim illa fabula Proteum illum Ægyptium, nihil aliud quàm saltatorem fuisse mihi innuere videtur, hominem imitandi peritum, quique in varias species & formas mutare se posset, ut & aquæ humiditatem, & ignis celeritatem in motus vehementia, & leonis immanitatem, & Pardalis impetum, & arboris quassum, denique quicquid vellet, imitaretur. Cæterùm hæc fabula, rem contra omnium opinionem assumens, quasi in ea mutaretur, quæ imitabatur, ingenium ipsius explicavit. Qua facultate & hujus temporis saltatores sunt præditi: ac proinde videris ipsos eodem tempore confestim immutari, ipsumque Proteum imitari. Quinetiam conjiciendum est, Empusam quæ in formas innumeras mutabatur, hujusmodi saltatricem à fabulis fuisse traditam. Præter hæc æquum est, ut neque Romanæ saltationis obliviscamur, quam Romanorum nobilissimi quique, Marti Deorum bellicosissimo, qui Salii vocantur, quod est sacerdotii nomen, gravissimam & religiosissimam exercent. Neque hæc Bithyna fabula, multum ab instituto Italorum abhorret, quæ perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idæis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem à Junone acceptum adhuc puerum, sed durum, ac præter modum virilem,

1 Ἢ τὴν Ἰδαίαν δακτύλων] De his Pollux & vir Clarissimus Isaac. Casaub. c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. *Bourd.*

2 Πίονα τὸ μαχλὸν] Decod. Dial. Apoll. & Bacchi. *Idem.*

μετρίᾳ ἀνθρώπῳ, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπεργάσασθαι. καὶ ἐπὶ τούτῳ, καὶ μισθὸς αὐτῷ ὑπὸ τῆ Ἥρᾳ ἐγένετο, δεκάτην αἰεὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀφαιρουμένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτῆ λαμβάνειν. τὰ μὲν γὰρ [1] Διονυσιακὰ, καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ δεῖσθαι ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις σύμπασα πάντα λύ. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἡμικυκλίων ὀρχήσεων, [2] Κόρδακος, καὶ σικινίδος, καὶ ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες, οἱ Σάτυροι, τούτας ἐφεύροντες, ἀφ' αὐτῶν ἑκάστῃ ὄνομα ἔθεσαν. καὶ τούτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος, Τυῤῥηνὸς, καὶ Ἰνδὸς, καὶ Λυδὸς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ὕστατον μάχιμον τοῖς αὐτοῦ θιάσοις κατεπλάκησε. ὥστε ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀσεβὲς ᾖ καταγελᾶν ἐπιτηδεύματος θεῖόν τε ἅμα, καὶ μυστικὸν, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένον. καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν θρωμένον, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδιὰν ὠφέλιμον παρεχόμενον. θαυμάζω δέ σε κἀκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε αὐτῶν· τὸ γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπαινεῖν, πῶς ἀναφίγγομαι σοὶ εἶναι τολμᾷς, ὃς τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινεῖς. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος, τὸ ἡδίστα, καὶ κεκλιστα κεκλίσθαι, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνα ταῦτα ἀμύμονα ἀνόμασε, ὡσαμφοτερωθεὶς τὴ Διὶ καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅτε ἀμφοτέρῳ τῇ ὀρχηστικῇ ὤσῃ. καὶ ὡδὴ γλυκεῖ-

rilem, non priùs armis depugnare docuisse, quàm perfectum saltatorem reddidisset. Quamobrem & merces illi à Iunone destinata est, ut decimam partem spoliorum bello partorum à Marte semper acciperet. Neque enim arbitror te expectare ut ex me audias Dionysiaca & Bacchica, illa omnia genus fuisse saltationis. Cùm itaque tria sint celeberrima saltationum genera, puta Cordax, Sicinnis, & Emmeleia, quibus Satyri Bacchi ministri inventis, singulis à se nomen indiderunt: hac saltandi arte utens Bacchus, Tyrrhenos, Indos, & Lydos subjugavit, & gentes adeò bellicosas ipsis cum thiasis saltatione debellavit. Quocirca, ô admirande, vide ne sit impium in crimen vocare tam divinum institutum, & mysticum, & tantis à Diis studiosè cultum, & in ipsorum honorem exerceri solitum, & quod tantam oblectationem simul, & utilem lusum exhibet. Sed illud de te miror, cùm sciam te Homeri & Hesiodi amantissimum esse (Iterum enim ad poëtas redeo) qua fronte illis contradicere audias, qui præ omnibus Saltationem laudant. Nam Homerus res omnium suavissimas & pulcherrimas recensens, nempe somnum, amorem, cantum, & saltationem, solam hanc inculpatam appellavit, ascribens per Iovem, cantui dulcedinem, quæ ambo arti saltandi adsunt, & cantio dulcis, & in-

1 Διονυσιακὰ] Copiosè Long. περὶ μιμ. lib. 2. *Bourd.*

2 Κόρδακος] Tres enumerat saltationum species, quarum inventores prohibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, & Ἐμμέλειαν, de prima Theodor. Marcil. ad Horat. Vlpian. Demosth. Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. Hesych. Pollux, de secunda iidem Pollux & Hesych. de ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos refcribe Σίκιννις. Idem.

1 Ἀλ-

ἐσθ', καὶ ὀρχησμὸς ἀμώμων, ἣν σὺ νῦν μωμᾷς ἐπιπλοκῆς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως. [1] Ἄλλα μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδή, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διῃρῆσθαι ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον, καὶ εἰρήνην, τοῖς δὲ πολέμοις μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιπαρεξενηνεγκεῖν. ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὃ παρ' ἄλλα ἀκούσεται, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωλεν δύο ἐρχομένας τὰς μούσας, οὐ δρχῆ τε ἐπῶν τοῦτο τῶν αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον δηλοῦσαν, ὅτι [2] περὶ πρώϊον ἠοῖόθεν πάντ' ἀπαλοῖσιν ἐρχεῖντας, καὶ παιγνῇ τε βαμβὸν περιχορεύοντας. ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ ἡλιοπαῖε, μονονοὺχὶ θορυβοῦν, ὑβρίζειν εἰς τὴν ὀρχηστικήν. ὁ Σωκράτης δέ, σοφώτατος ἀνήρ, εἰ καὶ πιστεύσεν τοῦτο περὶ αὐτῆς λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικήν, ἀλλὰ καὶ συμφοιτᾶν αὐτὴν ἠξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ, καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κοσμίᾳ ἐμμελείᾳ, καὶ εὐχημοσύνῃ καὶ κινδρίᾳ. καὶ οὐκ ἠδέετο χάριν εἰπών, εἰ τὴν ἀκριβεστάτην μαθημάτων καὶ τοῦτο ἀγαθὸν εἴη καὶ ἔμπροσθέν γε οὐδενὸς περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσας, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ἄκρως μανθάνων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τὰ αὐληπρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπῆξίω σπουδῆς τι ἀκοῦσαι τῆς Ἀσπασίας. καίτοι οὐδὲν

& inculpata Saltatio, quam tu nunc vituperare cogitas. Rursus alia in parte suæ poëseos, ait. *Nam Deus, hunc belli reddit virtute, choreis Illum, alium grato cantus modulamine clarum.* Suavis enim perfectò cantilena quæ cum Saltatione est conjuncta, & hoc Deorum munus pulcherrimum. Ac mihi videtur Homerus mortalium res omnes in duo divisisse, Bellum, & Pacem, & rebus bellicis has solas ut pulcherrimas opposuisse. Atque Hesiodus, qui ex alio non audivit, sed ipsemet vidit statim ab auroræ exortu saltantes Musas, sui carminis initio de illis hoc maximum profert encomium, Nimirum eas circum fontem ferrugineum mollibus pedibus tripudiare, choreas agentes circum patris aram. Tu verò generose, tantum non cum Diis pugnans, in saltandi artem es contumeliosus. Verùm Socrates, vir sapientissimus, si hoc de ipso dicenti Pythio est credendum, non modò laudavit artem saltandi, sed eam etiam discere voluit, cùm concinnitati; elegantiæ, motui decenti, ejusque quod movetur venustati plurimum tribueret. Nec veritus est ætate jam grandior Saltationem inter maximè serias disciplinas habere: nec ei perdiscendæ parum erat operæ impensurus, quem etiam leviora discere non piguit: sed tibicinarum quoque scholas frequentavit, neque à meretrice muliere Aspasia serium quippiam audire dedignatus est. Atqui ille artem

1 Ἄλλῳ] Iliad. γ. Bourd.

2 Περὶ πρωΐου] Hesiod. in Theog.

Καὶ τε περὶ πρωΐου ἠοῖόθεν αὖτε ἀπαλοῖσι
Ὀρχεῦντ', ἠδ' βαμβὸν ἰουδοκέουσι χορείαι. Idem.

1 Ἔμ-

ἄρτι δεχομένῳ ἐφ' ὧν τὴν τέχνην, καὶ οὐδὲν εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τὰς νῦν ἐπὶ μέγιστον θαυμαζομένας αὐτὴν ἤγετο, οὐ οἶδα, πάσαις ἂν σοὶ με ἀφίρμῳ, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὴν νῦν ἀνθοῦσαν, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐτοῦ ἐδιδάξαι. δοκεῖς δέ μοι ὅταν Κωμῳδίαν, καὶ Τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ σὺ ἐκατέρας σκεύεσιν ἐρχόμενος ἴδιόν τι εἶδος ἴσιν. οἷον, Τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια. Κωμῳδικὴ δέ, ὁ Κόρδαξ. σίσιν δὲ καὶ τρίτη, Σικιννίδος θαυμαζομένης. ἐπὶ δὲ σὺ δρχῆ ἐπεισάκτους τὰ ὀρχήσεις, τὴν Τραγῳδίαν, καὶ τὴν Κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, συναγωνίζεται ταῦτα, καὶ ἀμφοτέρου σεμνὰ σχήματα, φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ Ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν, εἰάσομεν, καὶ τὴν κιθάραν, παρῶμεν. μέρη γὰρ τῆς Ὀρχήσεώς ἐστιν ταῦτα. τὴν Τραγῳδίαν δὲ γε λαβὼν ἐξ ἀρχῆς σκόπει ἐξεταζόμενον, οἷα ἐστὶν, ὡς εὐδοκιμεῖς ἅμα, καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἀνακρινόμενον ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενον, σχῆμα μὲν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀναπεπταμένον ἐπικείμενον, καὶ σῶμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπίομεν τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν σκηνηρίδια, καὶ σκαφηρίδια, σκοθόρνοις, καὶ ἐπισφυρίσι παχύτητα σκαιοποιούμενον, ὡς μὴ ἐξ μήκους ἡ ἀρρυθμία σὺν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο. εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν, καὶ κατὰ τὸν non ita pridem natam vidit, nec tanta pulchritudinis acceſſione conformatam. Qui ſi nunc eos quorum opera in ſummum uſque faſtigium evecta eſt, ſpectaret, ſat ſcio illum reliquis omnibus poſthabitis, hiſce duntaxat ſpectaculis animum adhibiturum, neque pueros quicquam priùs Saltatione edocturum. Videris autem mihi cùm laudes Comœdiam & Tragœdiam, oblitus eſſe, in utraque illarum proprium Saltationis genus eſſe, puta in Tragœdia, Emmeliam, in Comœdia, Cordacem, nonnunquam & tertiam, quum Sicinnis aſſumitur. Quandoquidem autem initio Saltationi prætuliſti Tragœdiam, & Comœdiam, & circumforaneos tibicines, & citharæ cantum, ſpectaculis convenientia hæc, ac proinde gravia nuncupans, age nunc eorum unumquodque cum Saltatione comparemus. Verùm, ſi videtur, tibiam & citharam omittamus: quæ ſunt partes Saltatoris adminiſtræ. Porrò Tragœdiam primùm ab habitu cognoſcamus, cujuſmodi ſit, quàm ſit deforme, ſimulque horrendum ſpectaculum, ſcilicet homo in longitudinem inconcinnam factus, altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens, & amplo hians ore, tanquam devoraturus ſpectatores, non dico pectoralia, ventralia, aſcititiam, & artificialem craſſitudinem fingens, ne longitudine diſcors compoſitio in tenui corpuſculo magis reprehendatur: deinde intus vociferans, ſe ipſum retorquens,

1 Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενον] De hujus loci interpretatione agit ampliſſimus Cuperus Conſecrationis Homeri pag. 12. quem curioſus conſuler. *Almeloveen.*

2 Σο-

πικλᾶν, ὁλοτὶ δ' ὠδιάδων τὰ ἰαμβεῖα, καὶ τὸ δὴ αὔχισον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης σ' φωνῆς ὑποδήσιον παρέχων ἑαυτὸν. τὰ δ' ἄλλα, τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε, σωφρονοῦσί που γλωμύοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχης τις, ἢ Ἑκάβης ἦσι, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δ' Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μανῳδῇ, ἐπιλαθόμενος αὑτοῦ, καὶ μήτε τὴν λεοντῆν ἀιδεσθείς, μήτε τὸ ῥόπαλον, ὃ σωέκειτο, [1] σολοικίσας δ' φρυγῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα. καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ σοι καλεῖς τῇ ὀρχήσει, τὸ, ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ τ' Τραγῳδίας, καὶ τ' Κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γὰρ ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. ἡ Κωμῳδία δ', [2] καὶ τ' σωσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον, μέρος δ' περιτὶ αὐτῆ γενέμενον, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ μαγείρων σωσώπια. τὸ δ' Ὀρχήσεως χῆμα, ὡς μὲ κόσμιον, καὶ σώφρονες, σὺκ ἐμὶ χρὴ λέγειν. δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς τοῦτο. τὸ δ' σωσώπιον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, εἰ κεχρηὸς δ', ὡς σκέπτα, ἀλλὰ συμμεμυκός. ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ

quens, & distorquens, nunnunquam jambos cantillans, quodque turpissimum est, calamitates modulans, ac soli voci semet obnoxium præstans. Nam cætera priscis poëtis curæ fuerunt. Et quandiu quis Andromachen, aut Hecubam agit, tolerabilis est cantio. Sed quum Hercules in scenam ingressus carmen lugubre canit, sui oblitus, nec reveritus leoninam pellem, & clavam qua circundatur, istud sanæ mentis homo, solœcismum meritò vocarit. Quinetiam quod in arte saltandi vituperabas, viros nimirum esse mulierum imitatores, hoc quidem commune & Tragœdiæ, & Comœdiæ est vitium: ac plures in iis sunt mulieres quàm viri. Quinetiam Comœdia, ridiculas personas, partem oblectationis ipsi tribuit, quales sunt Davorum, Tibiorum, & coquorum personæ. Sed enim Saltationis habitus, quàm sit ornatus & decorus nihil attinet me dicere, cùm hæc non cæcutientibus sint perspicua. Ipsa verò persona est elegantissima, subjectæque fabulæ convenit, nec illorum instar, hiat, sed comprimitur. Nam complures habet qui pro se vociferantur. Nam olim Saltatores ipsi

1 Σολοικίσας] Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici σολοικίσαι interpretantur quidquid fit perperam σολοικία τὸ ἁμαθές. Bourd.

2 Καὶ τ' σωσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τῆ περιτὶ αὐτῆ γενέμενον, οἷα Δάων, & Τιβίων & μαγείρων σωσώπια] Hæc ultima sic vertit bonus Opsopœus, supine sane, imo ridicule: putavit scilicet legendum Δάδων, vel ex Δάδων per crasim posse fieri Δάων, ut ex κεράτων κερῶν, sed sine exemplo. Tum quid foret *Lampadum personas?* meræ nugæ, & ægri somnia. lege cum majuscula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui sæpe in comœdiis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δάοι Herodoto sunt quædam gens in Persia pastoralem vitam agens. Τίβιοι verò sunt Phryges. Nam teste Suida Τίβια erat Φρυγία ὅλη. Universa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius à nomine Δάος suum Davum formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Opsopœus. *Palm.*

1 Ον

αὐτῶ βαθύτερος. πάλαι μὲ γὰρ αὐτοὶ καὶ ἤδεσαν, καὶ ἀρχῆντο. εἰ δ' ἐπιδὴ κινηθείη, τὸ ἄθυμον τῶν ᾀδόντων ἐπιπόρφυρεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. αἱ γὰρ ὑπορχήσεις, κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ ὀλίγα τι ἀλλοιοτέρως τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχήσεις, πολλῶ ὅμως ποικιλώτεραι αὖται, καὶ πολυμιμητότεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. εἰδὲ μὴ συναγωνιῶ ἡ Ὄρχησις, οὐκ οἶδα φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι, τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον, καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν [1] ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, ἧ Χαλκιδικῆς ἦλθε ἡ ἀρχή, καὶ τοῦτο ἅπαντι κόσμημα, τῷ περὶ αὐτοῖς ἀγῶνι ἐπιτίθεται. ἐθέλω δέ σοι συνταῦθα ὀλίγα διαλογήσασθαι ὑπὲρ τῶν ὑπολελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας, ἢ ἀμαθίας παρέχωμαι. ὃ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ καὶ ἡμῶν περὶ Ὀρχήσεως συγγεγράφοτες, τὴν πλείστην ἀφατίζουσι τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τὰ Ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, πολυμαθείας τοῦτον ἐπίδειξιν ἠγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δ', μᾶλιστα μὲ τὴν περὶ ταῦτα φιλοπονίαν, ἀπειρόκαλόν τι, καὶ ἰδιωτικὸν, καὶ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶδα εἶναι. καὶ διὰ τοῦτο παρήσω. ἴσως δ', καινότητί σε ἀξιῶ συνοῦσιν, ipsi canebant, & saltabant: deinde quia continuo motu gravatus anhelitus cantum turbabat, consultius visum est ut ipsis alii succinerent. Porrò communia utrisque sunt argumenta, nullaque in re à tragicis differunt saltatoria, nisi quòd ista sunt varietate ornatiora, eruditiora, innumerasque mutationes habent. Quòd si Saltatio non sit ad certamen composita, causam hanc esse dico, quòd certaminum præfecti, majorem hanc & graviorem censuerint, quàm ut in inquisitionem vocaretur. Missum facio civitatem in Italia, Chalcidici generis præstantissimam, eam velut ornamentum, certamini quod apud ipsos decertatur, adjecisse. Cæterùm hîc jam volo rerum non paucarum, quas in oratione prætermisi defensionem suscipere, ne quam ignorantiæ vel imperitiæ opinionem præbeam. Non enim nescio complures ante nos de Saltatione libros conscripsisse, plurimamque in scriptis operam posuisse, ut omnes Saltationis species recenserent, omniaque earum nomina enumerarent: tum cujusmodi vnaquæque, quisque illius inventor, existimantes hoc multiplicis eruditionis specimen sese præbituros. Ego verò contentionem circa ista, ineptam & seræ eruditionis, mihique intempestivam esse puto: proinde illam prætermitto. Deinde, te illud etiam cogitare, & me-

1 Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *Beurd.* Neapolim credo intelligit, quæ à Cumæis condita fuit. Cumæ vero Italicæ Chalcidem in Eubœa metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Græca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo à Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus Annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet saltationem theatralem à Neapoli toti Italiæ traditam fuisse. *Palm.*

μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ὁ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκοπτην ἠσκηλογῶν, ἀλλὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπερηκρίβωκα τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα κατειρηκέναι, πολλοῦ ὄντος ἐν ὀρχῇ ὀλίγων ἐπιμνήσθην, τὰς ἠσκημενεστέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τό γε ἐν τῇ παρόντι μοι κεφάλαιον ἐν λόγῳ, τοῦτό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν κρῖναι ἐπαινέσαι, καὶ δεῖξαι ὅσον ἐν αὐτῇ τέρπεται, καὶ χρήσιμα ὠφελεῖσθαι ἔχει, ἃ πάλαι δεξαμένη εἰς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδίδωσιν, ἀλλὰ [1] κατὰ Σεβαστὸν μάλιστα. οἱ μὲν γὰρ πρῶτοι ταύτης, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι, καὶ θεμέλιοι τῆς Ὀρχήσεως ἦσαν. τὸ δ' ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώτατον καρπόν, ὥσπερ νῦν μάλιστα εἰς τὸ ἀκρότατον ἐπιτέλεσεν, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ ἀρχαιοῦζειν, καὶ γέροντος ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν τοιαύτῃ ἔτι προσήκοντα. ἐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς Ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον, καὶ συμποτικὸν μὴ μέθης μεστόν, ἀρχαϊκαῖς πολλάκις πρὸς αὐλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ, καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐμπολάζοντα, τοῖς ἀγροίκοις παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταὐτὸν τῇ νῦν Ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν, ἅπερ εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δ', πάνυ ἀπαξιοῖ, ἀφαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν, καὶ τὸ χρήσιμον. καὶ ἀπλοῦν αὐτῶν ἀχημονίστερα, εὐσθημόνων δ', καὶ ἡυμαζόντων διάτερα. καὶ ἐδὲ μὴν αὐτῆς Ὀρχήσεως, meminisse velim, mihi non esse propositum ut nunc omnis Saltationis genus recenseam, neque hunc orationi meæ scopum instituisse, ut Saltationum nomina enumerem, præterquam earum quas ut generaliores delectas initio commemoravi. Verùm in præsentia mihi caput orationis istud est, ut nunc usitatam Saltationem laudem, planumque faciam quantum cùm voluptatis, tum utilitatis in se complectatur, & ut non olim cœpit tantum elegantiæ incrementum capere, sed potissimùm Augusti temporibus. Quippe priores illæ tanquam radices & fundamenta Saltationis fuêre. Sed florem illius, & absolutissimum fructum, qui nunc maximè summam perfectionem attigit, nostra hæc oratio exponit, omissa thermaystride, & gruis Saltatione, & aliis, ut quæ nunc usitate non conveniant. Neque enim Phrygiam illam Saltationis speciem, petulantem & convivalem, quæ cum ebrietate exercetur, rusticis plerunque ad muliebrem tibiæ cantum saltantibus saltus vehementes & laborioſos, & qui etiamnum ruri redundant, ignarus omisi: sed quia cum hujus temporis Saltatione nihil commune habet. Quandoquidem Plato in legibus, alias quidem hujus species probat, alias omnino reprobat, eas dividendo in lucundam, & Vtilem, & ex illis indecentiores exigendo, alias verò anteponendo, & admirando. Et hæc quidem de Saltatione

1 Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Godofredus Malvynus Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentia.* Fraudi fuit, puto, quod Græci nominibus propriis majusculas literas præfigere neglexerint, dicere debuit *præcipuè circa Augusti tempus.* Bourd.

2 Πλά-

τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπιξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπρεπὲς κάλον. ἃ δὲ τὸν Ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κεφαλαίοις τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι, ὡς μάθῃς, ὅ τῶν ῥᾳδίων, καὶ τὸν σύμπαντα χαιρέτων ὄγκον τῷ πίνακι, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἀφικνουμένῳ, ὃ μυσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς, καὶ τῆς ἠθικῆς. τῷ γὰρ Δραλεκτικῷ αὐτῆς περιεργίαν, ἀκριβῆ αὐτὴν νενόμικεν. ἐμοὶ μὲν δὴ Ῥητορικῆς ἀφίσηκεν, ἀλλὰ καὶ τούτης μετέχει, καθ' ὅσον ἥδυς τε, καὶ πάντας ἐπιδεικτικὴ ἐστιν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες ὀλίγου δεῖν ἀπήλλακται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς, καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τῷ σὺν τούτοις διρυθμίαν μάλιστα μιμεῖσθαι φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν. πρὸ πάντων δὲ, Μνημοσύνην, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πολύμνιαν, ἴλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. καὶ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα, τὸν Ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ, τά τε ὄντα, ταὐτὶ ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τῷ μνήμῃ αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τις ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐνενοημένων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφήνισις. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸν Ὀρχηστὴν ἀκριβέστατον ἂν ἐγκώμιον εἰπεῖν, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν, τὴν σαφήνειαν τῶν χρημάτων λέγω. ἣν δὲ

tione dicta sufficiant. Etenim singulis persequendis orationem producere, ineptum est. Verum ea quæ Saltatorem habere oportet, & rationem qua eum exerceri par est, & quæ didicisse, quibusque opus munire debet, jam tibi expediam: ut noris hanc artem non esse ex facilibus, & parabilibus, sed ex iis quæ disciplinæ cujusvis fastigium pertingunt, non solùm musices, sed etiam rhythmices, & geometrices, cùm primis verò tuæ philosophiæ & physices, & ethices: sed supervacuam illam dialectices anxietatem, parum sibi commodam existimavit. Neque verò abhorret à Rhetorica, sed & illius est particeps, quatenus mores & affectus demonstrat, quos ipsi etiam rethores exprimere student. Neque aliena est à pingendi, & fingendi arte, verùm illarum in exprimendis membris concinnitatem maximè imitari videtur: ut nequaquam illa præstantior vel Phidias, vel Apelles videatur. Ante omnia verò Mnemosynen, ejusque filiam Polymniam, sibi propitiam obtinere proponit, & omnium meminisse conatur. Etenim juxta Calchantem Homericum, necesse est Saltatorem scire, *Quæ sint, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur:* ut eorum nihil ignoret, imò expeditam memoriam habeat. Quod autem est argumenti caput, hæc scientia est imitatrix, demonstrativa, mentis conceptuum explicatrix, & obscurorum declaratrix. Et quod de Pericle, ipsius in laudem dixit Thucydides, hæc etiam summa fuerit Saltatoris laus, nosse quid deceat, idque explicare. Nunc verò interpretationem, habituum explicationem dico.

Ma-

πᾶσαι τῇ ἔργῳ χορηγία, ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, ᾗ ἡ παρ' ἐμοῦ χάριτος αὐτῆς μνήμη τε, καὶ μετ' ὀλίγα ἐπίδειξις. Ἀπὸ γὰρ χάους οὖν, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως, ἀριθμὸν, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν αἰχμαλωσίαν. τούτῳ γὰρ τῷ ἀφορίσματι πρόσεστιν ἡμῖν ἡ τῶν Ὀρχηστῶν πολυμάθεια, καὶ τὰ μὲν πρῶτα μάλιστα ἴσως, ἐρεθισθῆναι τοιοῦτον, Ἀφροδίτης γάμους, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὸν, τὴν τῶν ἀρίστων Ἀδελφῶν κλῆρον. εἶτα ἑξῆς, Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου, καὶ μὴν ταῦτα, Δήλου πλάνην, Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς οὐρανοῦ μοῦ, [1] πτῆσιν τῶν ἀετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτῳ τοῦ βίου ναυαγίαν. καὶ λάρνακα μίαν, λείψανον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν. εἶτα, Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατὰ φλόγα, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρους τοὺς γάμους, καὶ ὅσοι περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσοι Ἡφαίστου, καὶ Ἐρεχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τὴν Ἀττικὴν, [2] καὶ Ἁλιρρόθιον, καὶ τὴν κατὰ τὸν Ἄρειον πάγον κρίσιν. καὶ ὅλως, τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. ἐξαιρέτως δὲ, τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης οὕρεσιν, καὶ Διὸς τελετὴν, καὶ Ἐλευσῖνος ἀγῶνα, καὶ τὴν ἐπὶ τούτοις ἐν Ἀθήναις ἀκρόασιν. ἐπὶ δὲ τούτοις, τὴν Ἀθηναίων ἀρχαιολογίαν, καὶ τὴν Ἀθηνᾶς γένεσιν, καὶ τὴν Ἡφαίστου πρὸς αὐτὴν ἐπιβουλὴν, καὶ τὴν Ἐριχθονίου γένεσιν, καὶ τὴν Ἐρεχθέως ἀναίρεσιν, καὶ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρων ἐπὶ τῷ τοῦ πατρὸς θανάτῳ ἑκούσιον τελευτὴν, καὶ τὴν Ἐρεχθέως ἐπὶ τῷ τῶν θυγατέρων θανάτῳ ἀ

Κελεῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφοράν, ἃ ὅσα περὶ Βορέου, ἃ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως. ἔτι δὲ, τὴν Μηδείας ἀναδοχήν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγήν, καὶ τοὺς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τοὺς Πανδίονος, ἃ τε ἐν Θρᾴκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα, ὁ Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ πρώτερον ἡ τοῦ Ἑλένης ἁρπαγή, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀτιμίαν δὲ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιθ. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα, οὐ πολλῶν τῶν ἀναλελειμμένων δηλον. ἔξῆς δὲ, Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς τρόπος, καὶ Μίνωος πόρος, καὶ περὶ τὴν λύραν ἀμουσία. εἶτα ἐξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως ὀδόντες, καὶ σπαρτῶν ἀνάδυσις. καὶ αὖθις, ἡ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολὴ, καὶ τοῦ λύρου πῆξις, καὶ μανία καὶ πεῖσις, καὶ τὰ γυναικὸς αὐτῆς Νιόβης καὶ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πενθεῖ σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή. εἶτ' ἡ Κορίνθος πάλιν καὶ αὐτὴ μύθων, τὸν Γλαῦκον, καὶ τὴν Κρέοντα ἔχουσα. καὶ τοῦ αὐτῶν, τὸν Βελλεροφόντην, καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος. καὶ μὴν ταῦτα, τὴν Ἀθαμάντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων [1] ἐπὶ δὲ κριοῦ τὴν

lei hospitalitatem, Triptolemi agriculturam, factam ab Icario vitium plantationem, Erigones calamitatem. Præterea quæcunque de Borea, quæcunque de Orithyia, de Thesco & Ægeo memoriæ prodita sunt. Adde Medeæ susceptionem, rursus ejusdem ad Persas fugam, regis Erechthei, & Pandionis filias, & quæ in Thracia passæ sunt, & fecerunt. Nec ignorandus est illi Acamas, non Phyllis, non primus Helenæ raptus, tum Castoris, & Pollucis adversus urbem expeditio, neque non mors Hippolyti, & reditus Heraclidarum. Nam & hæc Attica meritò censeantur. Et hæc quidem ex rebus Athenienſium, pauca sanè exempli gratia, ex multis à me prætermissis percurri. Hæc sequuntur, Megara, Nisus, Scylla, purpurei crines, Minois transitus, & erga de se benemeritam ingratitudo. Deinceps Cithæron, Thebanorum & Labdacidarum ærumnæ. Cadmi peregrinatio, bovis procubitus, serpentis dentes, satorum ortus. Rursus Cadmi in draconem mutatio, & ad lyram murorum substructio, murorum structoris insania, & Niobes uxoris ipsius jactantia, atque in luctu silentium: tum ea quæ Pentheo, Actæoni, & Oedipo contigerunt. Item Hercules cum omnibus ipsius laboribus, & liberorum ejus internecio. Deinde & ipsa Corinthus scatet fabulis, Glaucam & Creontem habens: & ante eos Bellerophontem, Sthenebœam, Solis & Neptuni pugnam. Post hæc Athamantis insaniam, & Nepheles liberorum in ariete fugam aëriam,

1 Ἐπὶ τῷ κριῷ τὴν διαίσιον φυγήν] Τὴν διαπόντιον φυγήν. Marc.

1 Καὶ

Φρίξειον Φυγήν, Ἰνὼ, καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν. ἐπὶ τούτοις, τὰ Πελοπιδῶν, καὶ Μυκήνας, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ ὧν αὐτῶν, Ἴναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ Φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεύς, καὶ Θυέστης, καὶ Αἰρόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπίας γάμος, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγή, καὶ Κλυταιμνήστρας πομφεία. καὶ ἐπ' ὧν τούτων, ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατία, καὶ ἡ τῶν φυγάδων γαμβρῶν ἐς Ἄδραστον ὑποδοχή, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης μετὰ ταῦτα, καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ ὧν, ἡ Ὑψιπύλη, καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῇ ὀρχήσει μνημονεύεσθαι καὶ ἐφ' αὐτῶν, εἰδέναι τὴν Δαναὴς παρθενίαν, καὶ Περσέως γένεσιν, καὶ τὰ ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ προτεθέν. ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιόπεια, καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεύς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλιξεν ἡ τῶν μυθευομένων πίστις. κἀκεῖνα ὧν τὰ παλαιὰ τὰ Αἰγύπτια, καὶ Δαναὰ, εἰδέναι, καὶ τὴν ἐπιγαμίαν ἐπιβουλήν. ὀλίγα ὧν καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα πυρέχει, τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν ἐκ Ἀπόλλωνος ἀντερωτὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ δίσκου ἐκ μεσημβρίας σφαγήν, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν εἰς αὐτὸ ἀπὸ ζώσης ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι ὧν, καὶ τὸ Πάριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ μήλου κρίσιν. νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν Ἰλιακὴν συμπεφθῆναι, πολλὴν οὖσαν, καὶ πολυσχιδῆ τὸν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα

aëriam, Inûs & Melicertæ susceptionem. Ad hæc accedunt res Pelopidarum, Mycenæ, & quæ ibi gesta sunt: & ante illos Inachus, Io, custosque ipsius Argus, Atreus, Thyestes, Aërope, vellus aureum, Pelopiæ nuptiæ, cædes Agamemnonis, Clytemnestræ pœna. Quin & ante illos, septem principum adversus Thebas expeditio, & profugorum Adrasti liberorum susceptio, proditumque de illis oraculum, & cæsorum interdicta sepultura, ob eamque Antigones & Menœcei interitus. Quæ etiam gesta sunt in Nemea, Hypsipile, & Archemorus, ea sunt quibus Saltatoris memoria instructa esse debet. Ante quæ gesta, sciet Danaës virginitatis custodiam, Persei nativitatem, certamen quod adversus Gorgonas susceptit: cui etiam est propria rerum Æthiopicarum narratio, Cassiopea, Andromeda, Cepheus, quos etiam astris insevit, eorum qui postea vixerunt credulitas. Prisca quoque illa Ægypti & Danai facta, & connubiales insidias non ignorabit. Nec pauca id genus præbet Lacedæmon, Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, puerique cædem à disco illatam, ortumque ex ejus sanguine florem, & gementem æ in eo inscriptionem, Tyndari instaurationem, & Iovis ob id in Æsculapium excandescentiam. Præterea hospitio susceptum, Helenæ raptum, post latum de pomo judicium. Planè enim existimandum Iliacam historiam copiosam & multiplicem cum Spartana esse conjunctam. Itaque juxta unumquemque in Troia

τῇ σκιωῇ σφίκεται. καὶ μιρυῆ δεῖ τούτων ἀεὶ, μάλιστα λόγ τ ἁρπαγῆς δ'ὸς, ἄχρι τ ἐν τοῖς νόσοις μαχμηδῶν, καὶ τ Αἰνείου πλάνης, καὶ Διδοῦς ἔρωτ, ὧν ἐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τ Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκύθαις τῷ ἥρωϊ πεπλημμένα. ἐκ ἀπωδὰ δ καὶ τὰ σφ τούτων, ἀλλὰ ἕως Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλέως ἐν Σκύρῳ παρθένωσις, Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτ ἐρημία. καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσε πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγον, καὶ ἡ Αἰόλ τ ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα, μέχρι τ τ μνηστήρων τιμωρίας. καὶ σφ τούτων, ἡ κ Παλαμήδ ἐπιβουλὴ κ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαν μανία, καὶ ἡ θατέρ ἐν πέτραις ἀπώλεια. ἔχ πολλὰς ἀφορμὰς κ Ἤλις ἕως ἀρχαίοις περιῳκίοις. τ Οἰνόμαον. τ Μυρτίλον. τ Κρόνον. τ Δία. τὸς σφ τούτ τ Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. πολλὴ δ καὶ ἡ κατ Ἀρκαδίαν μυθολογία. Δάφνης φυγή. Καλλισθῦς θηρίωσις, Κενταύρων πανουργία, καὶ Πανὸς γενεαί. Ἀλφειὸ ἔρως, καὶ ὕφαλ πλάνη. ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ Ὄρχησις ἐρανίζεται. τὴν Εὐρώπην. τὴν Πασιφάην. τὸς ταύρους ἀμφοτέρους. τ Λαβύρινθον. τὴν Ἀριάδνην. τὴν Φαίδραν. τ Ἀνδρόγεων. τ Δαίδαλον. τ Ἴκαρον. τὸν Γλαῦκον. τὴν Πολυίδ μαντικήν. τ Τάλω. τ χαλκοῦν τ Κρήτης πρόπολον. κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ἔρχησις καταλαμβάνει. τὴν Ἀλθαίαν. τ Μελέαγρον. τὴν Ἀταλάντην. τ Δαλὸν, καὶ ποταμὸ κ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γόησιν, καὶ ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μὴ τὴν μαλλὶς ἐκ ἀπωδὰ δ καὶ τὰ σφ τούτων, ἀλλὰ ἕως Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλέως ἐν Σκύρῳ παρθένωσις, Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτ ἐρημία. καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσε πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγον, καὶ ἡ Αἰόλ τ ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα, μέχρι τ τ μνηστήρων τιμωρίας. καὶ σφ τούτων, ἡ κ Παλαμήδ ἐπιβουλὴ κ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαν μανία, καὶ ἡ θατέρ ἐν πέτραις ἀπώλεια. ἔχ πολλὰς ἀφορμὰς κ Ἤλις ἕως ἀρχαίοις περιῳκίοις. τ Οἰνόμαον. τ Μυρτίλον. τ Κρόνον. τ Δία. τὸς σφ τούτ τ Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. πολλὴ δ καὶ ἡ κατ Ἀρκαδίαν μυθολογία. Δάφνης φυγή. Καλλισθῦς θηρίωσις, Κενταύρων πανουργία, καὶ Πανὸς γενεαί. Ἀλφειὸ ἔρως, καὶ ὕφαλ πλάνη. ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ Ὄρχησις ἐρανίζεται. τὴν Εὐρώπην. τὴν Πασιφάην. τὸς ταύρους ἀμφοτέρους. τ Λαβύρινθον. τὴν Ἀριάδνην. τὴν Φαίδραν. τ Ἀνδρόγεων. τ Δαίδαλον. τ Ἴκαρον. τὸν Γλαῦκον. τὴν Πολυίδ μαντικήν. τ Τάλω. τ χαλκοῦν τ Κρήτης πρόπολον. κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ἔρχησις καταλαμβάνει. τὴν Ἀλθαίαν. τ Μελέαγρον. τὴν Ἀταλάντην. τ Δαλὸν, καὶ ποταμὸ κ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γόησιν, καὶ ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μὴ τὴν μαλλὶς

occiſorum, fabula ſcenæ propo-nitur. Atque horum memorem illum eſſe oportet ſemper, in primis quæ ſtatim à raptu, ad procerum Græcorum uſque redi-tus in patriam acciderunt, & Æ-neæ errorum, & Didûs amoris. A quibus alienæ non erunt quæ aguntur fabulæ de Oreſte, illiuſ-que herois apud Scythas aulâ. Nec verò abſona quæ ante hæc ac-ciderunt, ſed rebus Iliacis cogna-ta, Achillis in Scyro cum virgi-nibus converſatio, Vlyſſis inſa-nia, & Philoctetæ deſertio. De-nique univerſa Vlyſſis vagatio, Circe, Telegonus, Æoli in ven-tos imperium, & reliqua uſque ad procorum pœnas. Atque ante hæc, ſtructæ Palamedi inſidiæ, Nauplii ira, Ajacis inſania, & alterius naufragium ad ſcopulos factum. Quinetiam Elis multa Saltatoribus argumenta ſuppedi-tat, nempe Oenomaum Myrti-lum, Saturnum, Iovem, primos Olympiorum athletas. Fa-bularum etiam ſeges eſt in Arca-dia, Daphnes fuga, Calliſtûs fe-rina vita, Centaurorum temu-lentia, & Panos generationes, Alphei amor, & ſubter mare pe-regrinatio. Quòd ſi etiam ora-tione in Cretam pervenias, com-plura inde corrogabit Saltatio, nimirum Europam, Paſiphaën, utrumque taurum, Labyrin-thum, Ariadnen, Phædram, Androgeum, Dædalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinium, Talo, æneum Cretæ cuſtodem. Si in Ætoliam quoque tranſive-ris, ibi multa ſumit Saltatio, Althæam, Meleagrum, Atalan-tam, Dalum, fluvii & Hercu-lis luctam, Sirenum procreationem, Echinadum ortum, & Alc-

νίαν, Ἀλκμεώνιον θ' ὁ ἴκησον. εἶτα, Νέσσον, καὶ Δειανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τὴν ὀ Οἴτη πυρόν. ἔχει καὶ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα. τὸ Ὀρφέα. τὸ ἐκείνου διαφθαρμόν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλήν. τὴν ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸ Αἷμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ τὴν Λυκούργου κόλασιν. καὶ Θεσσαλίαν ὃ ἔτι πλείω παρέχεται. τὸ Πελίαν. τὸ Ἰάσονα. τὴν Ἀλκήστιν. τὸ τὰ πεντήκοντα ναῦν τέλος. τὴν Ἀργώ. τὴν λάλον αὐτῆς πρῷραν. τὸ τὰ Λήμνια. τὸ Αἰήτην. τὸ Μηδείας ὄνειρον. τὸ Ἀψύρτου διαφθορὰν, καὶ τὰ τὰ τῷ παραπλῷ γιγόμενα. καὶ μὴν ταῦτα, τὸ Πρωτεσίλαον, καὶ τὴν Λαοδάμειαν. καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν ἀφῖξῆς, πολλὰ κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος δῆλος, καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ μίχθεν Περσῶν πλάνῃ. καὶ τὰ ἐπ' ἐχθίστοις, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ Θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ. καὶ ἡ Ἰταλία ὃ, ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ αἱ ἀμφὶ τοῦ ἀδελφοὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἠλεκτρίον δακρύουσαι. ἴσασιν καὶ ὁ πιθανὸς καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸ Φερσεφόνης τὸ χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸ Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸ Γηρυόνου, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλκτρα τῶν βοῶν. οὐκ ἀγνοήσει ὃ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο. τὸ Καινέα λέγω, καὶ τὸ Τειρεσίαν, καὶ τὰς τοιάδας. καὶ τὸ Φοινίκην ὃ, Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεμιγμένον. καὶ ταῦτα ἴσασιν. καὶ τὰ πάντα ὃ, ὅσα μὴ

Alcmæonis ſedata inſania habitationem. Deinde Neſſum, & Deianiræ zelotypiam, ideoque ſtructam in monte Oeta pyram. Multa etiam habet Thracia Saltationis ſtudioſo neceſſaria, Orpheum, ejuſque laceratione, ejus caput loquens, cumque lyra innatans, Hæmum, Rhodopen, Lycurgi ſupplicium. Porro plura etiam Theſſalia ſuppeditabit, Peliam, Iaſonem, Alceſtim, quinquaginta navium claſſem, Argo, ejuſque loquacem carinam, res Lemnias, Æëten, Medeæ ſomnium, Apſyrti dilaniationem, quæque inter navigandum acciderunt. Poſtea Proteſilaum, & Laodamiam. Rurſus ſi in Aſiam denuo digrediaris, multæ etiam ibi ſunt fabulæ. Statim occurret Samus, Polycratis calamitas, ejuſque filiæ ad Perſas uſque erratio: quæque ſunt antiquiora, ſcilicet Tantali loquacitas, tum Deorum apud eundem convivium, Pelopis carnium conciſio, & elephantini humeri appoſitio. In Italia verò Eridanus, Phaëthon, lugenteſque ejus ſorores in populos converſæ, & electrum lachrymantes. Hic quoque ſciet Heſperidas, & cuſtodem aurei pomi draconem. Atlantis laborem, & Geryonem, boumque ex Erythia abactionem. Neque ignorabit etiam omnes fabuloſas transformationes, quæcunque in arbores, aut feras, aut aves factæ ſunt, & quæcunque in viros ex mulieribus tranſiverunt, Cæneum dico & Tireſiam, alioſque hujuſmodi. In Phœnicia, Myrrham, luctumque illum Aſſyrium diviſum. Hæc etiam cognoſcet atque recentiora,

τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπολιτεύθη ὑπὸ τ Ἀντιπάτρου, καὶ ἀφ' οὗ Σελεύκου ἐπὶ τῇ Στρατονίκης ἔρωτι. τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ἴσως μὲν, εἴσεται, συμβολικώτερον δ' ἐπιδείξεται τ Ἔπαφον λέγω, καὶ τ Ὄσιριν, καὶ τὰς τ Θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. ὧν πάντων δ', ἃ περὶ τὰς ἐρωτικὰς αὐτῶν, καὶ αὐτὸς Διὸς, καὶ εἰς ὅσα ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. εἴσεται δ' καὶ τὴν ἐν ᾅδου ἀπάντων τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστοις αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου, καὶ Θησέως ἕνεκα δ' ἄγαν ἐπιμέλειαν. συνελὼν δ' εἰπεῖν, ἀδὲν τ ὑπὸ δ' Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ τ ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῆς τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσ. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δ' ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τ ποιητικῆς ἕξεσιν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχηστικοῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σὺ πρὸς ἐξεύρεσιν καθ' ὁμοιότητα τ πεπειραμένων, ὥσπερ ἔπανλα πρόχειρος καὶ πρὸς τ καιρὸν ἕκαστον τῇ ὀρχήσει προπεπορισμένα καὶ προπαρασκευασμένα κάλλη ἀναγκαῖον. ἐπεὶ δ' μιμητικός ἐστι, καὶ κινήσασι τὰ ἐξόμματα δείξειν ὑπαρχέτω, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἄσκειν, ὡς ἕκαστον τ δεικνυμένων ὑφ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὥσπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ ῥαψῳδὸν ὄρχηστ, καὶ κωφῇ σωπᾶσαι, καὶ μὴ λαλοῦντ δ' ὀρχήσασθαι. ὁ δὴ καὶ Δημητρίου τ Κυνικοῦ παθεῖν

quæ post Macedonum imperium ausus est Antipater, & Seleucus ob amorem Stratonices. Abstrusiora Ægyptiorum arcana cognoscet quidem, sed magis ex conjectura demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & Deorum in animalia mutationes. Ante omnia verò, quæ ad eorum amores pertinent, ipsiusque Iovis, & quas in formas seipsum mutaverit. Sciet etiam omnem Inferorum tragœdiam, cùm supplicia, tum eorum causas. Pirithoi & Thesei ad inferos usque societatem servatam. Vt autem paucis omnia comprehendam, nihil eorum quæ ab Homero, Hesiodo, præstantissimisque poëtis, in primis verò tragicis dicta sunt, ignorabit. Hæc admodum pauca ex multis, imò potiùs ex infinitis sylvam hanc selectam, ac veluti summa capita percensui. Reliqua verò poëtis canenda, & saltatoribus ipsis demonstranda, tibique juxta dictorum similitudinem inveniendæ reliqui. Quæ omnia Saltatori præparare, priusque seponere necesse est, ut in promptu habeat, & quavis occasione promat. Qui siquidem est imitator, & gestibus se repræsentaturum pollicetur ea quæ canuntur, ei necessarium est, ut & oratoribus, ut perspicuitatem exerceat, qua quicquid demonstrabit, ita declaret, ut enarratore non egeat. Sed quod Pythico oraculo proditum est, oportet ut qui Saltationis est spectator, mutum intelligat, & non loquentem audiat. Quod Demetrio Cynico etiam accidisse ferunt.

ι Καὶ κωφῇ] Tangit vetus oraculum quod quidem sic apud Plut. Καὶ κωφὰ σωπᾶμαι, & μ. λαλοῦντ' ἀκούω. Bourd.

ι Τοῖς

λίγωσιν. ἐπὶ γὸ κ) αὐτὸς ὁμοιά σει κατηγορῆ τ ὀρχηστὴν, λέγων Ϝ αὐλητ, κ) τῶν συρίγγων, κ) τῶν κυμβάλων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν ὄντα, μηδὲν αὐτὸν προσ τὸ δρᾶμα συντελοῦντα. κινεῖσθαι μὲν γ ἄλλως κίνησιν, κ) μάτειον, ἀδόκητος αὐτῇ νὴ προσσύλλ, τ δ' ἀνδρώπων τοῖς περὶ τὸ σχῆμα γεγυμνασμένοις, εὐδηλ σημερικῇ, κ) προσωπείῳ δύσχημι, αὐλῷ τε, κ) παρασύρματι, κ) τῇ τ ἀδόντων λιγυφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὃν τὸ Ϝ ὀρχηστὴ πρέπον. ὁ τότε κ) τ Νέρωνα διδασκάλων ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετ ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ἔν τι ἱστορίας μνήμη, κ) κινήσεως κόσμῳ διενεγκών, ἐδεήθη Ϝ Δημητρίου σύγνωμον ἐσεσθαι οἰόμενον τῷ θέσπι, εἰδέναι ὀρχούμενον. ἐπιὼν κατηγορεῖν αὐτοῦ. κ) κατέσχετο γε ἄνευ αὐλοῦ, κ) ἀσμάτων ἐπιδείξασθαι αὐτῷ. κ) ὅτως ἐποίησεν. ἠσυχίαν γὸ τοῖς τε κυμβάλοις, κ) τοῖς αὐλοῖς, κ) αὐτῷ τῷ σχήματος τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης κ) Ἄρεως μοιχείαν, ἥλιόν τε μηνύοντα, κ) Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, κ) τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τῷ τε Ἀφροδίτῃ, κ) τ Ἄρη συγκλείοντα, κ) τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν. κ) αἰδημόνως μ τὴν Ἀφροδίτην, κατηφοῦντα δ, κ) ἱκετεύοντα τ Ἄρη, κ) ὅσα τῇ ἰσχάδι ταύτῃ πρέπουσιν, ὥστε τ Δημήτριον ὑπερηδέως εἰς χεῖρας λαβόμενον, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τ μίμησιν τῷ ὀρχηστῇ, ἀνίκητον γὸ, κ) μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο, ἄνθρωπε ἀκούεις, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς [1] ταῖς χερσὶν αὐτοῖς λαλεῖν. ἐπὶ

runt. Qui cùm perinde ac tu Saltandi artem accusaret, dicens tibiæ, fistularum, & strepituum, Saltatorem velut auctarium esse, quippe qui nihil ad fabulam conferret, sed insulsum alioqui motum adhiberet, eumque inanem, & ab omni ratione sejunctum. Cæterùm homines qui hac in re præstigiis illuderentur, vestitu serico, decenti larva, tibiaque, & lascivis cantilenis, & canentium vocalitate, quibus exornari Saltatorem nihil est opus. Tunc Saltator qui celebris erat tempore Neronis, neutiquam imperitus, ut ajunt, sed siquis etiam alius, cùm historiæ memoria, tum gestus elegantia præcellens, rem ut puto, æquissimam à Demetrio postulavit, nimirum ut se saltantem spectaret, deinde accusationem intenderet. Promisit verò se nullis tibiis, nullis cantilenis adhibitis saltaturum: quod etiam præstitit. Nam indicto silentio & strepentibus, & tibia canentibus, ipsique choro ipse per se saltavit Veneris, & Martis adulterium, Solem indicantem, Vulcanum insidiantem, vinculis ambos, Venerem cum Marte illaqueantem, Deos spectaculo assistentes, Venerem pudore suffusam, subverentem, supplicantemque Martem, & quæcunque alia complectitur hæc fabula: ita ut Demetrius summopere Saltatione illa exhilaratus, maximam hanc Saltatori laudem tribuerit, quum exclamavit, magnaque voce pronunciavit, Audio quæ facis, ô homo, nec video tantùm, sed manibus ipsis loqui mihi videris. Quo-

1 Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenæus vocavit cos χειρσόφους, & Lexipha-

ἡ κ' τ Νέρωνα ἐρωμ τῷ λόγῳ, βλλομαι κ βαρβάρῳ ἀνδρὸς τ ἐπ' ᾠδ αὐτῇ ὀρχησ ἡδύμου εἰπεῖν, ὅπῳ μέλλοις ἔπαιν ὀρχησικῆς χρῆσθαι ἄν. τ γ ὃν ὃν ᾠόντα βαρβάρων βασιλικῆς τς ἀνθρωπος κ τ χρέ ἥκων ὡς τ Νέρωνα, ἐπεῖδ μ τ ἄλλων τ ὀρχησν σκεπτόμενον, ὅτω σαφῶς ὀρχήσοιτο, ὡς κἀκεῖν μ ἐπαισθοιτ τ ᾠδομένων. ἐμελλ γάρ τς ὢν, ἐντυχὼν συνεῖναι ἅπασιν. κ δ ἀπὼν ἤδη ἐς τν οἰκίαν ᾠ Νέρων δεξιωμένῳ, κ ὅ, τ βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντ, κ δώσειν ὑπισχνουμένῳ, τ ὀρχησν ἔφη δεῖν, τὰ μέγιστα φρονεῖς, ᾠ ὁ Νέρων ἐρωμένῳ τ ἂν σοι χρήσιμος γένοιτο σκεῖ, σωφρόνως ἔφη βαρβάρως ἔχω, κ ἐμογλώττως, κ ἑρμηνέων ἐ ῥᾴδιον διπορεῖν σοῦ αὐτοῦ. ὧ ἂν τν δ' ὠμαι, ἀμφοῖν ἔτ, ἔκκειτά μοι ἑρμηνεύσ. τοσοῦτον ἄρα κ δεῖ σοῦ αὐτῇ ἡ μίμησις τ ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε, κ σαφὴς φαίνεσα, ἡ ὁ τελείᾳ ἀφετηρίᾳ, κ ὁ σκοπὸς τ ὀρχησικῆς, ἡ ὑπόκρισίς ἐσι, ὡς ἐμοὶ κ τὰ αὐτὰ, κ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευόμενα. κ μάλισ τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. εἰδὼ γὰρ κ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τῷ ἐοικέναι τοῖς νεοτερισμένοις σωφρόνοις, κ μὴ ἀπρεπῆ εἶναι τὰ λεγόμενα τ εἰσαγομένων ῥητόρων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον, κ τὸ ἐξωμ-

Quoniam verò circa Neronis tempora noſtra verſatur oratio, volo viri barbari ſuper eodem ſaltatore tibi referre teſtimonium, quod maximæ Saltationis laudi vertitur. Quidam enim ponticus barbarus, homo regius cum ob negocium ad Neronem veniſſet, hunc unà cum aliis Saltatorem contemplabatur, adeò perſpicuè ſaltantem, ut quanquam eorum quæ canebantur nihil exaudiret, (nam erat ſemigræcus) omnia tamen intelligeret. Iam verò cùm ad ſuos regreſſurus eſſet barbarus, eumque Nero liberaliter tractaret, & ſiquid vellet, petere juberet, ac ſe daturum polliceretur. Si mihi, inquit, Saltatorem dederis, me hoc munere plurimum exhilarabis. Percontante verò quem ipſi uſum domi præſtiturus eſſet, Finitimos, inquit, barbaros habeo, lingua diſſimiles, nec ad intelligendos illos, interpretes comparare facile eſt. Siquo igitur egeam, hic nutu mihi ſingula interpretabitur: tantum ipſum perculerat, imitatio Saltationis, cùm inſignis, & perſpicua apparuiſſet. Cæterum exercitatio cui maximè incumbit, & ſcopus Saltationis, eſt repræſentatio, cui eodem modo quo rhetores dat operam, præcipuè quo qui vacant declamationibus quas vocant. At hæc quoque Saltatoribus præcipuè laudi datur, ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat, nec ea quæ dicuntur, ab introductis optimatibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis diſcrepent, ſed in horum unoquoque quod proprium exiſtit, & eximium, demon-

phanes Luciani leg. Athen. c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cætera quæ ad ſaltationem ſpectant, ut de Bacchimo, Betarmo, Hormo, & aliis fuſius alibi, *Bayle*.

ρετον δείκνυσι. ἤδη γὰρ τοι καὶ ἄλλος βαρβάρος ἔφη ἐπὶ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε προσώπων τὴν ὀρχηστὴν παρασκευασμένην, πυθόμενος γὰρ μεμαθὼν τὸ δρᾶμα ὃ, ἐζήτει ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχησόμενον, πόσοι οἱ ὀρχησόμενοι, καὶ ὑποκεκριμένοι τὰ λοιπὰ πρόσωπα εἶεν. ἐπεὶ δ' ἔμαθεν ὅτι αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα, ἐλελήθεις ἔφη ὦ βέλτιστε, ὄντας μὴ τοῦτο ἦν, πολλὰς δὴ τοὺς ψυχὰς ἔχων. τοιοῦτος μὲν ὁ βάρβαρος. σὺ δὲ ἀπεικότως δὴ καὶ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν Παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ δ' ὧν μέτα χρόνον. καλὴ γὰρ καὶ ἡ Ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ ὦ παῖ παντὸς πράγματος τόνον ἔχων, πάσαις πολίεσιν ὁμιλεῖ. καὶ τῇ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα, καὶ δεῖ πρόσφυλα τοῖς πράγμασι, συνοικεῖν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δ' ὅλον, ἤθη, καὶ πάθη δεῖξαι, καὶ ὑποκρίσεις ὀρχήσεως παράγγελμα δή, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δ' ὀργιζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον. καὶ ἁπαντάχου ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γὰρ εὐδοξότατον, τὸ αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμαντα μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβερὰν δείκνυται. καὶ ἄλλοτε Ἀτρέως ὁ αὐτός. καὶ μὴν μικρὸν, Θυέστης. εἶτα, Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη. καὶ πάντα ταῦτα ἐς ἄνθρωπός ἐστι. τὰ μὲν δὴ ἄλλα ἁπάντων, καὶ ἀκούσεσθαι, ἐνὸς ἑκάστου ἔργου τῷ ἐπιδεῖξαι ἔχει, ἢ γὰρ αὐλὸς ἐστι, ἢ κιθάρα, ἢ ἀφὴ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία, ὁ δ' ὀρχηστὴς, τὰ πάντα ἔχει συλλαβὼν, καὶ ἔστι ποικίλον, καὶ πεμμιγὲς τῷ θεωροῦντι αὐτὸν ἰδεῖν, αὐ-

monstretur. Volo itaque tibi sententiam referre quam super hi tulit alter barbarus: qui cùm quinque personas Saltatori paratas vidisset, nam tot partibus constabat fabula, unum conspiciens Saltatorem quærebat, quinam essent saltaturi, & reliquas personas acturi. Postea verò quàm intellexit, eundem acturum, & saltationem omnem executurum esse. Nesciebam, inquit, ô optime, te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere. Et hæc quidem barbarus ille. Nec immeritò Itali saltatorem Pantomimum appellant, ab eo fermè quod agitur. Nec inelegans est poëtica illa cohortatio, ô fili, Polypi marini mentem habens, omnibus in urbibus versare, quæ Saltatori est necessaria, quem rebus adhærentem, oportet semetipsum quibusque factis applicare. In universum autem Saltatio pollicetur se mores & affectus demonstraturam, & simulaturam, nunc quidem amantem, nunc irascentem aliquem introducens: mox alium insanientem, alium mœrentem: atque omnia ista servata mensura. Quare quod maximè est admirandum, eodem die Athamanta furentem, & Inonem metuentem repræsentat. Aliàs Atreus ipse est, paulo post Thyestes, deinde Ægisthus, aut Aërope, quæ omnia unus homo refert. Alia quidem quæ spectanda, vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis modulatio, aut tragica fabulæ actio, aut comica scurrilitas. Verùm Saltator hæc omnia complectitur, cujus varium, & miscellaneum apparatum videre

λὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκειτὸ σύμφωνίαν, ἀδόντων ὁμοφωνίαν. ἔστ ἢ τὰ μὲ ἄλλα, ἀμφοτέρου τ᾽ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ τὰ μὲ, ψυχῆς, τὰ ἢ, σώματος. ἐν ἢ τῇ ὀρχήσει, ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ μιγνύμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως εὐεργασίαν. τὸ ἢ μίγμενον, ἡ σοφία τ᾽ ὁρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γάρ ὁ Μιτυλλωαῖος, ἀνὴρ καλὸς, καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τὰς ὀρχήσεις ἀπεκάλει, καὶ ἅμα ἐπὶ τῷ θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἐπὶ ἢ θεάτρου. Τιμοκράτης ἢ ὁ διδάσκαλος αὐτῷ, ἰδὼν ποτὲ ἀπαξ οὖν ἐξεπίτηδες ἐπιτρέψας, ὀρχησὴν τὰ αὐτῷ ποιήσαι, εἴως με ἔφη θεάσηται ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπιέναι. εἰ δ᾽ ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται. τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται. τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τ᾽ πυθῶν καλλιαγωγῇ. τοῦτο μὲν γὰρ οὐ πᾶσι μέρεσ τ᾽ ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁρμὴ οὐ ταῖς αἰσθήσεσι παρέσαρται, κάλλος ἢ ἀκοαῖς, καὶ τ᾽ οὐ τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τ᾽ ἄλλο, ἢ τὸ ἁπλοῦν ἀφεστῶτας ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, [1] καὶ μέρος τέταρτον ἡγεμένον τάχαθὸν καὶ τοῦτο εἶναι. ἥκουσα δὲ ποτὲ καὶ παρεπόμενόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τ᾽ τῆς ὀρχηστικῆς ἀρετῆς πείσεως σωφρονῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυ-

est, tibiam, fistulam, pedum strepitum, cymbali sonum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Præterea alia quidem alterutrius in homine partis sunt opera, alia mentis, alia corporis. Verùm hæc in Saltatione commixta sunt. Nam ea quæ fiunt, mentis demonstrationem, & corporei exercitii vim habent. Maximum verò istud est, nempe rerum quæ aguntur sapientia, quum nihil præter rationem committitur. Quocirca Lesbonax Mytilenæus vir honestus, ac bonus, Saltatores Manu sapientes appellabat, ibatque spectatum ipsos, tanquam melior à theatro reversurus. Timocrates autem ejus præceptor visio quondam semel (nec de industria aderat) saltatore res suas agente, Quali inquit, meq; me erga philosophiam verecundia, spectaculo privavit. Quod si vera sunt quæ de anima disserit Plato, tres ejus partes præclarè ostendit Saltator, Vim irascendi, quando irascentem exprimit: desiderandi, quando amantes repræsentat, ratiocinandi, quando singulos affectus ceu fræno regit. Et hoc quidem per omnes Saltationis partes sparsum est, ut Tactus per omnes sensus. Porrò cum pulchritudinis & concinnæ inter saltandum formæ curam suscipiat, quid aliud quàm Aristotelis sententiæ veritatem confirmat, pulchritudinem laudantis, atque tertium ei in bonis locum tribuentis. Cæterùm quendam audivi de saltatricium personarum silentio juveniliùs dicentem, hoc Pytha-

go-

1 Καὶ μέρος τέταρτον ἡγεμένον] Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho ἐμὶ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν ἐστὶ τοῦτο οἶμαι. Marc.

θετικὸν τὸ δόγμα αἰνίττηται. ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τὸ μὲν, τὸ περιττὸν, τὸ δὲ, τὸ χρήσιμον ὑπολαμβανόντων, μόνη ἡ ὄρχησις ἀμφω ἔχει. καὶ πολὺ τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τερπνὸν γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἡδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ ἀμφὶ κονιορτὸν μαχομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ὑπ' αὐτῆς, ὃς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα, καὶ σώφρονέστερον, καὶ τερπνότερον ἐπιδείκνυται. τοῦτο μὲν δή γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ τροπὰς αὐτῆς, καὶ περικλάσεις, καὶ ἀπλήκτους, καὶ ὑπλασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις, τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσθαι. τοῖς δὲ συνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὠφελιμώτατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα, καὶ σύρυθμόν τε τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι. μαλάττει μὲν τὸ σῶμα. καὶ κάμπτον. καὶ κυφίζον. καὶ σύχρους εἶναι ταῖς μεταβολαῖς διδάσκον ἰσχύν τε ἐμποιοῦν τοῖς σώμασι. πῶς ἂν οὖν παρμύθιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, ἡγήσαιτό τις τῇ ψυχῇ, ἀπείσας δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρψασά τε τοὺς ὁρῶντας, διδάξασά τε πολλὰ τῶν καλῶν τοῖς ἀκούουσι, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν ῥυθμοῖς, καὶ ἁρμονίαις, καὶ κηλήσασα, ἅμα τε ὀφθαλμῶν καὶ ἀκοῆς. εἰ γὰρ φωνῆς εὐμουσίαν ζητοῖς, πῶς ἂν ἁμάρτοις εὐρὼν, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον, εἴ τε αὐλὸς, καὶ σύριγξ τὸ λιγυρώτερον, ἄλλος καὶ τοιοῦτον ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι παρέσται. ἐὰν λέγωμεν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ χρῆσθαι, ὅταν ὁρᾷς τὸ θέατρον, μισοῦντα μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύοντα δὲ τοῖς ἀδικουμένοις. καὶ ὅλως, τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν. ὃ σθ' ὅτι μάλιστα ἐπὶ τῆς ὀρχήσεως ἐ-

goricum præceptum innuere. Præterea cùm vitæ actionum, aliæ oblectationem, aliæ utilitatem polliceantur, sola Saltatio utramque obtinet: eoque utilitas est commodior, quòd cum voluptate accedit. Quanto enim hoc visu jucundius, quàm videre pugnis decertantes juvenes, ac sanguine manantes, alioſque in pulvere luctantes, quos plerumque Saltatio tutiùs simul, & decentiùs, & jucundiùs demonstrat. Quocirca concitatus Saltationis motus, ejusque conversiones, & circumductiones, & saltus, & resupinationes, aliis quidem spectantibus oblectamento fuêre: ipsis verò actoribus saluberrima. Etenim illud ego gymnasiorum pulcherrimum, & aptissimum esse affirmaverim, quod emollit corpus, flexibile, & leve reddit, & ad mutationem promptum esse instituit, roburque non exiguum corporibus acquirit. Qui ergo rerum omnium maximè concinna non sit Saltatio, quæ mentem acuit, corpus exercet, spectantes oblectat, prisćaque multa docet tibiis, cymbalis, carminum concinna compositione, & mulcedine oculos & aures afficiente. Itaque si perfectam vocis actionem requiris, ubi alibi, aut quodnam auditionis argumentum invenias, quod pluribus & concinnioribus vocibus constet, seu tibia, & fistula magis sonorum? His abundè satis in Saltatione frueris. Mitto dicere, quod hujusmodi spectacula frequentando, moribus melior evades, quando theatrum malefacta odisse vides, & injuria affectos deflere, denique spectantium mores formare. Quod verò præcipuè in Saltatoribus est lau-

παινέσαι, τοῦτο ἤδη ἱερῶ, τὸ καὶ ἰσχύν τε ἅμα, καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιπρέπειν, ὁμοίως παρεῖδξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ τὸν Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι. ἐθέλω δ' ἤδη σοι ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ, καὶ σώματι. κράτιστα δὲ ψυχῆς, σωφρονεῖν τὰ πλεῖστα. μνημονικόν τε δεῖ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιρὸν μάλιστα ἐγχαράξαι φημὶ δεῖν αὐτόν. ἔτι δὲ, κεφαλὴν τε ποιημένην, καὶ ἀσμένων, καὶ μελῶν τὴν δρίμειαν ἀφαγνισκήν, καὶ τὸν κακῶς πεποιημένην ἐλεγκτικήν. τὸ δὲ σῶμα, καὶ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα δὲ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμετρῆς ἀκριβῶς. ὅτε πολύσαρκος, ἀπίθανον γὰρ, ὅτε λεπτὸς εἰς ὑστερβολήν. σκελετώδες τοῦτο, καὶ νεκρικόν. ἐθέλω γάρ σοι καὶ δῆμον πόσ ἂν φαίην τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι, βοᾶς εἰπεῖν. [1] οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς, εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα πεπεισμένοι, ὅπως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων ἕκαστα, καὶ τῶν γιγνομένων ἑκάστῳ, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν λαθαλαθεῖν. μικρὰ μὲν γὰρ ὀρχησταὶ εἰσελθόντ[ων], καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστύναξ, Ἕκτορ δ' ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μᾶλλον ποὺς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖται τὸν Καπανέα ἐπιχειρῶν[τα], καὶ σφόδρα καλλειν τοῖς Θηβαίοις τεῖχεσιν, ὑπερβῆναι ἔφασαν τὸ τεῖχος, ἤδη σοι laudandum, jam illud dicam, nempe vires simul, & membrorum mollitiem colere, æquè mihi videtur insolens, ac siquis in eodem argumento, & robur Herculis, & mollitiem Veneris ostentaret. Iam etiam tibi subjicere volo hac oratione, qualem anima & corpore optimum Saltatorem esse oporteat. Quanquam plurima antè dixi de animæ dotibus. Quippe memorem, solertem, prudentem, acutum ad comminiscendum, & ad occasionem spectandam in primis, eum oportere esse affirmo: præterea poëmatum censorem, carminum & modulorum præstantissimorum judicem, & vitiosorum reprehensorem. Cæterùm corporis modum juxta Polycleti canonem definiam. Neque sit nimium procerus, & immodicè longus, neque humilis, & natura nanus, sed exquisitè mediocris: neque carnosus, hoc enim insciti: neque gracilis impensè, hoc enim aridi cadaveris præ se fert imaginem. Memorabo etiam tibi populi cujusdam ad hujusmodi notanda non inertis exclamationes. Antiochiæ cives ingeniosissimi, & Saltationis observantissimi, ita dicta, factaque singula notant, ut neminem quicquam eorum lateat. Cùm enim pusillus Saltator ingressus esset, & Hectorem saltaret, una voce exclamarunt omnes, hic videtur Astyanax, ubinam est Hector? Aliàs etiam, quum quidam immodicè procerus Capaneum saltare aggrederetur, & Thebanorum muros adoriri, Transcende, dixerunt, murum, tibi

[1] Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] Iul. Imp. Misop. *Boyd.*

[1] Καὶ

δὲ κλίμακος, ⁊ ἐπὶ ⁊ παχέῳ ⁊, ⁊ παιμλῶς ὀρχησῇ, πηδᾷν μεγάλα πειρωμένῳ, διόμεθα ἔφασαν φέσειν τ᾽ θυμέλης. τὸ ⁊ σύσσιτον τοῦ πάνυ λεπτοῦ ἐπιδόσεως, κομιδῇ ἔχει ὡς νοσώδη. τούτων ἃ ⁊ χαλοῖεν ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ᾽ ὡς ἴσθι ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλῳ σπουδῇ ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. αἰσθάνεσθαι ⁊ τοιαῦτα πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένον τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὸς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ στιβαρῶς ἡρμόσθαι, εἰ τοῦτο δέοι. ὅτι ⁊ σοι ἀπήκασ᾽ ὄρχησις καὶ τὴν ἀναγωγὸν χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ Πολυδεύκους, [1] καὶ Ἡρακλέους, ἐν ἀθλήσει καλῶν ἴδοις ἄν, ἐκφύσῃ τῶν μιμήσεων ἐπιχώρι. Ἡγοῦ δ᾽ τῷ μὲν τὰ δὲ ὀμμάτων φαιδρότερα εἶναι ⁊ ὦτων δοκεῖ. ὀρχήσει ⁊, καὶ τὰ ὦτων, ἐν ὀφθαλμῶν κατάστασιν. ἔστω ⁊ γέλωτ᾽ ὄρχησις, ὥστε ἂν ἱερῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη. καὶ λύπη ἐχόμενον, ἐξέρχεται ⁊ θεάτρου φαιδρότερος, ὥστε τι φάρμακον ληθαῖον. καὶ κῦ τ᾽ ποιητικὴ, νηπενθές τε, καὶ ἄχολον πάν. σημεῖον ⁊ τοῦ τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ ⁊ γνωρίζειν ἔκφυσιν τ᾽ ὁρᾶντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τὰς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται

tibi ſcalis nihil eſt opus. Quum etiam obeſus, & craſſus quidam Saltator, ſaltum ingentem moliretur, quæſumus te, inquiunt, parce thymelæ. Contrà ſummopere gracili, tanquam ægrotanti acclamarunt, Bene habe. Hæc ego non jocandi gratia commemoravi, ſed ut ſcias totos populos artem Saltandi magno ſtudio coluiſſe, adeò ut virtutes, & vitia ejus deprehendere potuerint. Poſtea ſit planè mobilis Saltator, corpore ſoluto ſimul & compacto, ita ut poſtulante tempore flecti queat, & firmiter, ſi ſit opus, conſiſtere. Quòd autem aliena non ſit Saltatio à manuum geſticulatione quæ fit in certaminibus, ſed particeps Mercurii, Pollucis, & Herculis editarum in certamine virtutum, facilè videris, ſi ſingulis imitationibus animum applices. Herodoto ſanè quæ oculis excipiuntur, certiora eſſe videntur, quàm quæ auribus. Saltationi verò & oculorum & aurium judicium præſtò eſt. Vſque adeò autem movet Saltatio, ut ſiquis amans, ad theatrum accedat, ad ſanam mentem redeat, quum viderit quàm mali ſint amoris exitus: & triſtitia affectus, egrediatur ex theatro hilarior, tanquam potus pharmacum quod oblivionem inducat, & ex poëta luctum, & mœrorem tollat. Quòd autem iſta populo fuerint familiaria, & ea quæ demonſtrabantur, ſpectantium quiſque norit, argumento ſunt lachrymæ à ſpectatoribus non rarò profuſæ, cùm lugubre quippiam & miſerabile vide-

1 Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν] Lego ἐν ἀσκήσει, & ſic etiam videtur legiſſe interpres. Aliquis poſſet etiam jure ſuſpicare legendum eſſe κακῶν, nam pugillatus, in qua plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. Palm.

2 Τὰς

ἡ μὴν Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ ἀσυδωζομένη, κἀίτοι σατυρικὴ οὖσα ἄτε κεχαρισμένη τοῖς ἀνθρώποις τοῖς ἐκεῖ, ὥστε καὶ τὰ τεταγμένου ἕκαστοι ἡμερῶν ἀπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κἀθηνται δι' ἡμέρας Τιτᾶνας, καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους, καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε παῦται οἱ εὐχρηστότατοι, καὶ αἰσχυνόμενοι ἐν ἐκείνῃ τῶν πόλεων. οὐχ ὅπως αἰδήμονες, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πεπαιδεῦσθαι μᾶλλον ἢ ἐπ' εὐγενείᾳ, καὶ λειτουργίαις, καὶ ἀξιώμασι πολιτικοῖς. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀρετὰς ἔφυν ἐγὼ ἐν ὀρχηστικοῖς, ἄκουε καὶ ἐν τοῖς κακίαις αὐτῶν. ἐν μὲν δὴ τῷ σώματι, ἤδη ἔδειξα. τὰς δὲ ἀμαθίας, ὅπως ἐπιτηρεῖν οἷμαι δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν τὸν ἀριθμὸν, ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφούς, καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται. οἱ μὲν, ἀλογακινούμενοι, καὶ μηδὲν ὡς ἔπος εἰπεῖν τῷ χορδῇ. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ τὼς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ, εὐρύθμως μὲν, τὰ πράγματα δὲ μεταχέοντα, ἢ τὸν χορὸν, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μίμημαι. [1] τὸν γὰρ Διὸς γενὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὸν Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὴν Θυέστου συμφορὰν, τὸ ὁμοίως παραγεγραμμένον. καὶ ἄλλον τὸν Σεμέλης πυρκαϊὰν βαλλομένην κεραυνῷ, τὸν Γλαύκου αὐτῇ εἰκάζει, μεταχειρίσασθαι δοκῶν. ἀλλ' οὖν ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα ὀρχήσεων, ὀρ-

derent. Bacchica Saltatio, in Ionia præcipuè, & Ponto celebrari solita, quamquam satyrica, gentis illius animos ita mancipavit, ut singuli statutis temporibus cæterarum rerum omnium obliti, solidum diem desideant spectantes Titanas, Corybantas, Satyros, & bubulcos. Quod saltationis genus nobilissimi quique, & cujusque civitatis primores saltabant, neque ob id erubescebant, imò potiùs gloriabantur magis quàm ob nobilitatem, munera publica, & dignitates majorum. Postea verò quam Saltatorum virtutes dixi, eorundem etiam accipe vitia. Sed enim corporis vitia jam ostendi: mentis autem vitia ad hunc fere modum opinor, observabis. Multi enim illorum præ insciti, siquidem fieri nequit ut periti sint omnes, turpibus inter saltandum solœcismis delinquunt. Quum hi quidem ineptè moventur, & ut ajunt, nihil ad chordam: alia quippe pes, alia rhythmus loquitur. Illi verò concinnè quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodant, quod videre me memini. Quidam enim Jovis generationes, & Saturnum liberos devorantem saltatione repræsentans, præter argumentum Thyestæ calamitates repræsentabat, rei similitudine decipiens. Rursum alius Semelen fulmine percussam agens, ipsi Glaucen assimilabat, tempore posteriorem. Verum ob istiusmodi saltatores, Saltationem non

[1] Τὸν γὰρ Διὸς γενὰς ὀρχούμενός τις] Interpres sic vertit, & videtur legisse τὸν γὰρ Διος γενέσιν. Sed multo melior vulgata lectio γενὰς, id est, *nativitatem*, *natalitia*. Palm.

[a] Al-

χήσεως αὐτῆς οἴμαι καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μή, ὥσπερ εἰσὶν, ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς σώφρονας, καὶ κατ' ῥυθμὸν τὴν τέχνης ἱκανῶς ἔχοντας ὀρχησταί. ὅλως δὲ, τὴν ὀρχησιν δεῖ παντελῶς ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν σύρυθμον. σύμμετρον. αὐτὸ αὑτῷ ἑαυτοῦ. ἀσυκοφάντητον. ἀνεπιλήπτον. μηδαμῶς ἐλλιπές. ὃν τὸ δεῖσθαι κεκραμένον τὰς συνηθείας. ἔχειν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας. ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἐπαινῶν αὐτὸ τοῦτ' ἂν γένοιτο σύμπλους τῷ θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τὸ ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ αὑτοῦ. μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῇ ὀρχήσει ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχει αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ ἥδιστα κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πάντες τὸ ἐπαινον ἐκχέουσι, τὰς δ' ἑαυτῶν ψυχὰς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο, τὸ Γνῶθι σαυτὸν, ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς παρεγίνετο. καὶ ἀπίασιν ἀπὸ τῆς θεάτρου ἃ τε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν μεμαθηκότες, καὶ ἃ πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες. γίνεται δ' ὥσπερ ἐν λόγοις, ὅταν ἐν ὀρχήσει ὁ πρὸς τὸ πολλῶν λεγόμενα κακοζηλίαν, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτριον τῆς μιμήσεως, καὶ πάνυ δεινῶς ἐπαινούντων. καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέτρως ἐπιδεικνυμένων. καὶ εἰ ἁπαλὸν, καὶ ὑπερβολὴν θηλυνομένων, καὶ τὰ ἀνδρώδη πρὸς ἄγριόν τε θηριώδους προσαγόντων. οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα

non puto condemnandam, neque exercitium ipsum odio prosequendum, sed illos potiùs, ut sunt, imperitos censendos: contrà laudandos, qui servatis legibus, & rhythmo artis, commodè cuncta obeunt. In summa, oportet Saltatorem omnibus numeris esse absolutissimum, ut omnis actio sit concinna, decora, congrua, sibi similis, calumniæ, & reprehensioni non obnoxia, nequaquam imperfecta oportet, inquam, Saltatorem temperatas ex rebus præstantissimis habere cogitationes, eruditione esse acutum, animi conceptionibus profundum, maximè humanum. Itaque perfectam à spectatoribus laudem consequitur, quum quisque spectantium sua ipsius acta demonstrari noverit, imò potiùs velut in speculo, se ipsum in Saltatore conspexerit, tum quæ sibi accidunt: tum quæ facere solet. Tunc enim homines præ voluptate nequeunt se continere, quin ad effundendas laudes confertim proruant, quum singuli animarum suarum imagines cernunt, ac se ipsos agnoscunt. Planè enim Delphicum illud, Nosce te ipsum, ex hujusmodi spectaculo reportant: atque è theatro discedunt, quæ expetenda, quæ fugienda sint edocti, & eorum quæ ignorabant, notitiam adepti. Cæterùm ut in orationibus, sic in Saltatione, accidit, quæ à multis appellatur Mala affectatio, quoties imitationis modum transgrediuntur, & æquo vehementius eam intendunt: & siquid magnum est demonstrandum, illud justo majus demonstrant: siquid verò molle, illud summopere effœminant: & viriles actiones ad immanitatem usque ferinam evehunt. Quod Saltatorem quendam olim facientem me-

πι ὀρχησήν, ἀδοκιμώτατα πεποίηκεν. σωστὸν μὲ τάλλα, καὶ γνωμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον. οὐκ οἶδα ἢ πῃ τύχῃ εἰς ἀχρήμονα κατάκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλασε. ὀρχεῖτο γὰρ τὸν Αἴαντα, μᾶλλον δὲ τὴν τοῦ Αἴαντος λύσσης μανικόν, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐκ ἀποκείναις μανίαις, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς ἕκαστος ἂν δόξειεν. ἑνὸς γὰρ τῶν πληρῶν ἀποδήματα τυπτόντων, τὴν ἐσθῆτα κατερρήξατο. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων, τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, καὶ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστὼς, καὶ ἐπὶ τὴν νίκην μέγα φρονοῦντος, διέλασε τὴν κεφαλὴν, κατεπεγκών. καὶ εἰ μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολόλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχησῆ ἀξιοπαίστῳ ἐνεπεσών. ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν, συνεμμανὲν τῇ Αἴαντι, καὶ ἐπῄδων, καὶ ἐθαύμαζον, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν. οἱ μὲν συροφοιτώδεις καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται, καὶ μὴ ἀχρήμονος ὄντες ἐπιχαρμένοι, ἐδόκουν τὸ χεῖρον, ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν καὶ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι. οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδόμενοι ἐπὶ τοῖς γνωμόμοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα. τοῖς δὲ ἐπαίνοις, καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνοιαν τῆς ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχησῆ μανίας τὰ γνωμόμενα ἦν· ἡ γὰρ ἀκεραιοτέρα τούτοις ὁ γελοιαστὴς, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερα ἐπραξε. κεφαλὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσης ἐκαθέζετο, πάνυ δεδόντων μὴ καὶ αὐτῶν πᾶσι ὥσπερ κριὸν μωσιμώσῃ, λαβών. καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν, ἐθαύμαζον. οἱ δὲ, ἐμάλαν. οἱ δὲ, ὑπεπαίδευον, μὴ ἄρα

memini me videre: qui priùs celebris erat, cætera sanè prudens, & admiratione dignus: sed qui nescio quo casu in repræsentationem nimiopere indecoram eruperat. Cùm enim Ajacem, simul atque causa excidisset, furentem Saltatione referret, tantùm à Saltationis decoro excidit, ut non repræsentare insaniam, sed insanire ipse meritò videretur. Vnius enim ex illis qui ferreis soleis strepebant, vestem discidit: unius etiam ex illis qui tibia succinebant, correpta tibia, astantis Vlyssis, & ob victoriam sese efferentis caput, ea percutiens, divisit: ac nisi pileus obstitisset, & vehementiam ictus excepisset, infelix ille Vlysses, dementem Saltatorem nactus, periisset. Quinetiam totum theatrum cum Ajace furebat, saltabant, vociferabantur, vestes projiciebant. Ac plebeii, idque idiotæ, decorum non percipientes, neque quid deterius, quidve melius sit, cernentes, has actiones summam affectus imitationem esse existimabant: urbaniores verò, tametsi rem probè intelligebant, & ob eam erubescerent, non tamen reprehendebant silentio: sed laudibus amentiam Saltationis contegebant, & non Ajacis, sed Saltatoris amentiæ esse hæc quæ fiebant, planè videbant. Non enim, generosus ille, hisce contentus, quiddam multò magis ridiculum admisit. Progressus enim in medium senatum, inter duos consulares viros medius sedit, qui metuebant, ne aliquem ex suo confessu arietis instar verberandum caperet. Quam audaciam alii mirabantur, alii laudabant. Alii verò suspicabantur fore ut à ni-

mia

ὦν τ' ἄχαν μιμήσεως, εἰς τὴν ὃ παίθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη. καὶ αὐτὸν ῥᾴστοι φασὶν ἀναισθήσαντα, ὥστε μεταποιῆσαι τῶν ἐφ' οἷς ἐπονήσαν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον. καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. [1] αἰτούντων γὰρ αὐτὸν τῶν συσταστῶν αὐτοῦ τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, ἀνθυπεστρέψατο τὸν ὑποκριτήν, ἵνα φῶς τὸ θέατρον, ἱκανὸν ὄντα ἀπαξ μανῆναι. μόλις δ' αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀναγνωσθείς, καὶ ἀντέτυχεν. ὃ γὰρ ὁμοίᾳ Αἴαντι αὐτῷ γεγραφέντι, ὅτι κοσμίως, καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθείη, μείνας αὐτὸς τὸν τῆς ὀρχήσεως ὅρον, καὶ μὴ παρεισήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. τοῦτό σοι ὦ φιλότης, ὀλίγα ὧν πολλῶν παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα, καὶ ἐπιτηδεύματος, ὡς μὴ τάχυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δ' βλαβήσεις κρίνασά μοι τὰ θέας, οἶδα ἐγὼ τάχυ ἀλλοσομβρόν σε, καὶ ὀρχηστομανῆσαι ποιήσει. ὥστε ὁδὸν δίηθι μὴ τὸ τῆς Κίρκης οἰκεῖον ὥσπερ σὺ εἰκῆ, τὸ, Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς ἔπι πολὺ τάδε φάρμακ' ἐλέλυθης. ἐλλύθηκε γὰρ, καὶ μοι Διὶ σὸν ὄνον κεφαλὴν, ἢ σὺς κραδίαν ἔχεις. ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι, ἐμπεδώτερος ἔσται. σὺ δ', ὑφ' ἡδονῆς οἶδ' ὀλίγον δ' κνεῖον ἄλλῳ μεταδώσεις πεῖν. ὅταν γὰρ ὁ Ὄμηρος ἀεὶ τὴν Ἑρμοῦ ῥάβδον τὴν χρυσῆν λέγῃ, ὅτι

mia insaniæ affectatione, ad veram insaniam transiret. Et sanè perhibent illum cùm ad se rediisset, ita facti pœnituisse, ut præ tristitia ægrotaverit, quòd verè objecta sibi fuisset insania. Quod ipse manifestè declaravit. Rogantibus enim factionis sociis ut eundem Ajacem saltaret in sui gratiam. Satis est, inquit, quod histrionem in theatro agens, semel insanivi. Maximè verò discruciavit ejus animum adversarius, ejusdem artis æmulus, qui similis Ajacis descripti, ita ornatè & modestè insaniam repræsentavit, ut laudem reportarit, quòd intra Saltationis fines se continuerit, nec in actione furiosum egerit. Hæc tibi, ô amice, pauca ex perquam multis decerpta Saltationis, facta, & studia ostendi, ne mihi admodum succenseas, quòd ea libenter contemplor. Quòd si velles mecum spectaculi esse particeps, probè scio te illecebris illius captum iri, & Saltationis insano amore insuper furiturum. Itaque nihil opus erit, ut illud Circes occinam tibi, *Demulsum, obstupui poto te haud esse veneno.* Nam demulceberis, nec per Iovem, asini caput, aut suis cor habebis: verùm tibi mens firmior erit. Ac præ voluptate quam perceperis, ne pauxillum quidem alii de cyceone bibendum imperties. Nam quod dicit Homerus de aurea Mercurii virga, quòd

[1] Αἰτούντων γὰρ αὐτὸν τῶν συσταστῶν] Interpres rursus ita vertit, sed male: συσταστῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest ejus vocis significatus, *fautor* tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συσταστὴς ille est, qui à partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus factione. Nam diversæ erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & sæpe ea de causa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & composita συσταστὴς. Verte igitur *postulantibus iisdem partium ejus fautoribus.* Palm.

καὶ ἀνδρῶν ὅμιλος ἥλιγξ, ἢ αὐτὸς ὢν ἐξέλῃ, τοὺς δ' ἄλλους, καὶ ὑπνώττοντας ἐγείρῃ, τοῦτο ἀπιχνᾶς ἔρχεται ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγερτηρίαν ποιοῦσα, καὶ ἐπιμάσσουσα τὴν διάνοιαν ἑκάστοις ἔνεστι δραμεῖσαν. Καὶ μὴν μὰ τὴν ἔγωγ' ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τί σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω σοι τὰ ὦτα, καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό μου ὦ φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ δεῦρο σαυτοῦ θέαν παραλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος σαυτοῦ σοφώτερος ἡμῶν ἀπίοις.

quòd quorum hominum oculos voluerit, ea demulcet, alioſque dormientes excitat? hoc planè facit Saltatio, quæ oculos demulcet, & expergefacit, & ad ſingula quæ fiunt, diſcutienda, mentem excitat. *Cra.* Atqui ego jam credo tibi Luciane, jamque mihi patent aures, & oculi. Ac memineris ſaltem quum ad theatrum ibis, me tecum unà ſpectatum abducere, ne ſolus ſapientior inde revertaris.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ. | LEXIPHANES.

ARGVMENTVM.

Deridet hoc dialogo Lucianus Cacozelos iſtos, & affectatores obſcuri, atque inuſitati ſermonis: qui dum verbis plerumque obſoletis, & ab ultima vetuſtate repetitis, interdum etiam novis & à ſe confictis, omnia obſcurant, & quaſi quibuſdam tenebris involvunt: egregiè eloquentes, ac docti perhiberi cupiunt. Ficto ad hoc exemplo Lexiphanis cujuſdam, quem, dialogum quendam, ad imitationem (ut ipſe quidem videri vult) ſympoſii Platonis compoſitum, recitantem introducit, adeò ineptum atque ridiculum, ut propter verborum obſcuritatem, qua tamen ejuſmodi ſunt, ut vix ab ipſis illis, antiqua comœdia ſcriptoribus, ex quibus pleraque ea deſumpta ſunt, ſi redeant, intelligi ſatis poſſe videantur: res quoque & ipſum argumentum ejuſmodi ſint, ut non facilè quicquam frigidius excogitari queat. Quo illud nimirum indicare voluit, affectatores iſtos, dum non res, quas dicant, ſed verba, ad quæres accommodent, quærunt, in utroque pariter ridiculè ac ſtultè ſeſe dare ſolere. Subjicit tamen ad finem paraneſes quaſdam, quibus eundem hunc Lexiphanem, rectam eloquentiæ, ac ſtudiorum bonorum rationem edocet. Quale quiddam infra quoque in Rhetorum didaſcalo facit, ubi duplicem ad eloquentiam comparandam viam proponit: alteram aſperam quidem, ſed veram ac rectam, alteram autem compendioſam ac facilem, ſed ad novum atque affectatum iſtud genus, cujus exemplum hic proponit, ducentem.

LY-

ΛΥΚΙΝΟΣ.

[1] Λεξιφάνης ὁ καλὸς μὴ βιβλίῳ. Λε. τί δ' ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐπ [2] τηνίον τι τῶν ἐμῶν [3] νεοχμῶν. Λυ. ἤδη γάρ τι καὶ περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; Λε. ἀ δῆτα, ἀλλ' αὐχμὸν εἶπον. ἀλλ' ὅρα σοι τὸ ῥυπρογράφεις ὅτῳ καλεῖν. σὺ δ', [4] κυκελόδυσε ἔοικας ἔχειν ὦτα. Λυ. σύγγνωθι ὦ ἑταῖρε. παλαὶ γὰρ δ' αὐχμῷ τὸ νεοχμὸν μετῆχε. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ τῆς συγγράμματος; Λε. ἀνυσυμποσιάζω τ' Ἀρίστωνι σὺν αὐτῷ. Λυ. πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες. σὺ δ', ὅσον λόγῳ δ' συμποσίου, [5] τὸ Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. Λε. ὀρθῶς ἀνέγνως. τὸ δ' λεχθὲν ὅτι, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν. Λυ. ἐκεῖ ὀλίγα μοι

LYCINVS.

Lexiphanes, formosus ille, cum libro adest. *Lex.* Per Iovem, Lycine meum est hoc scriptum hornum & recens. *Lyc.* Iam enim nobis quippiam de squaloribus scribis. *Lex.* Haud equidem. Neque verò squalorem dixi: sed venustas quædam est, scriptum adhuc recens ita appellare. Tu autem aures sordibus oppletas videris habere. *Lyc.* Ignosce, amice, nam hæ voces, αὐχμὸς & νεοχμὸς multum affinitatis inter se habent. Sed dic mihi, quodnam est scripti istius argumentum? *Lex.* Convivium, ab illo Aristonis, hic diversum instituo. *Lyc.* Multi quidem Aristones sunt: sed tu, quantum ex symposio colligere licet, Platonem dicere mihi videris. *Lex.* Rectè agnovisti. Cæterùm quod dicitur, ut cuivis alteri fuisset inexplicabile. *Lyc.* Proinde mihi pauca ipsius libri

1 Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quæquæ vocabula ponderentur: de similibus, Horat. Martia. Suet. Aug. c. 86. & ibi interp. *Bourd.*

2 Τηνίον τι] Ὡς ἀπὸ τῶν χθὲς, χτεσινὸν, ὅτως ἀπὸ τῶν τῆπε, τηπινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπίτηδες ἤτοι τῶν αὐτῶν ἔτες, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάνιος πυρὸς leg. Scholiast. Aristoph. ad Nub. *Idem.*

3 Νεοχμῶν] Mſ. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' ἧς ῥῆσις τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νέοχον. Hæc dictio etiam Thycydidi frequens, qua uti solet αὖτὸ τῶ νέον, ἀνεσφάτῳ, hanc Lexiphanes postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. Idem.

4 Κυκελόδυσε] Mſ. Regius habet κυφελόντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ὀπισθόγρα ἢ Κυφελὶς κυφλὴ κυφελὶς & κυφελλὶς (sic enim apud Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pacem) ὁ τὸ ἄνω ῥύπῳ λέγῃ, dicitur etiam τὸ ὀγκαιῶν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτας ἀπεπέντεσι, sic dictum διὰ τὸ κακρύφθαι πρὸ ἄλλων, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. *eion.* sic etiam vocabant alveos è vitilibus unde Cypsellus rex Corinthiorum Æthionis filius, sic dictus quod ἁρπαζόμενος παρὰ τῆ μητρὸς κάκρυπτε ἐν τῇ κυφέλῃ, Cujus posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit, dico ad Pausan. Tangit Lucianus pag. seq. dum ait ἔτι Κύφελίς τις ἔτ' Περιανδρ. Vide Scal. ad Euseb. *Idem.*

5 Τὸν Πλάτωνα] Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum, fuit & Aristo Ceus qui scripsit ἐρωτικά, de quo Clarissimus Casaub. ad Athen. c. 4. lib. 15. *Idem.*

αὐτῷ ἀνάγνωθι τῆ βιβλίω, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειπόμην τῆ ἑστιάσεως. νίκησεν γάρ που τῶν ἔοικεν οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτῶ. Λε. τὴν ἔρωτα, [1] πεδεῖ γαπίβαλε. σὺ δ', ὅπερ ποιήσας τι ὦπα, ἤδη ἄκυε. ἀπίσω δ' ἡ [2] ἐπιβύστρα, ἡ κυψελίς. Λυ. λέγα θαῤῥῶν. ὡς ἔμοιγε ὥπα κύψελός τις, ὥπα περίακουσον τῶν τοῖς ὦσι κράδη. Λε. σκόπει δὴ μεθεξῆς ὅπως [3] διαπεραίνομαι ὦ Λυκίνε τὸν λόγον, εἰ [4] εὐαρχός γε ἐστι, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενον, καὶ εὐλεξις, ἔτι δ', [5] εὐώνυμον. Λυ. ἔοικε τοιοῦτον εἶναι, οἷος γε ὤν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ. Λε. εἶπε θεατήσομαι ἢ σὺ ὡς ὁ Καλλικλῆς. εἶπε τὸ δειλινὸν [6] περιδιατησόμεθα τῶν Λυκείῳ. νῦν δ' ἤδη καιρὸς ἐστι χρῖσαι τὸ [7] ἡλιοκαὲς, καὶ ὥρας τῶν εἰλεῖν θέρους, καὶ λουσαμένους, δειπνῆσαι. καὶ ἤδη γε [8] ἀπιτητέα. σὺ δ' ὦ παῖ, [9] σλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ [10] ῥύμματα, καὶ παλαιὸς

libri recita, ut ne omnigo hujus epuli ſim expers: videris enim nectar ex ipſo quoddam nobis pocillaturus. *Lex.* Tu cavillatorem humi projice, auribuſque factis permeabilibus auſculta jam: abſit autem obturatrix iſta Cypſelis. *Lyc.* Dic audacter. Nam mihi neque Cypſelus aliquis, neque Periander in auribus reſidet. *Lex.* Adverte itaque interea Lycine quo pacto peragam orationem: an commodum principium habeat, ac multum eloquentiæ præ ſe ferat, bonis dictionibus & verbis ornata. *Lyc.* Nidetur eſſe talis, tua cùm ſit. Sed incipe tandem. *Lex.* Poſtea cœnabimus, inquit Callicles. Deinde in Lyceo veſperi obambulabimus. Iam nunc autem tempus eſt inſolatum ungendi, & ad ſolis ſplendorem apricandi, & poſtquam laverimus, panem eſitandi. Atque adeò abeundum jam eſt. Tu verò puer, ſtrigilem mihi, veſtem pelliceam, lintea, & ſaponem in bal-

1 Πεδεῖ] Antiquè dictum pro χαιρὲ, ἄφες τὸ πέδον. Bourd.

2 Ἐπιβύστρα] Leg. Scholiaſt. Ariſtophan. ad Plut. *Idem.*

3 Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *Idem.*

4 Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχῃ ἀρχὴν, ἐς πρεπίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longè ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, De conſcribenda hiſtoria, & ſæpè alibi poſtea. Imitati illi præceptum Pindari Od. 7. Olymp.

Ἀρχέτω δ' ἔργων, πρέπουσαν
Χρὴ θέμεν παλαιγενῆ.

Citat Lucianus dial. Hippiæ. *Idem.*

5 Εὐώνυμον] Ἀγαθὸς ὀνόμασι χρώμενον. Qua de re copioſè diſſerit tractatu, Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria. *Idem.*

6 Περιδιατησόμεθα] Περιπλανώμενοι, γυμνασόμεθα, de hac voce vide Caſaub. ad Athen. *Idem.*

7 Ἡλιοκαὲς] Viſitatum magis ἡλιόκαυστον, καταυγιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Hac de re Interpretes Petronii ad illa, *modica uſtione uſus.* Idem.

8 Ἀπιτητέα] Πορευτέα. Idem.

9 Σπλεγγίδα] Interpretes Perſii & Apuleii: dixi ad Petron. Ibid. ἐς βύρσαν. De hac balneorum ſupellectile omnes dixerunt. Ibid. ἐς φωσώνια. intelligit veſtem cubitoriam, ſive καμισάριον, diminutum à φώσιον, τὸ λινοῦν ἱμάτιον. Heſych. *Idem.*

10 Ῥύμματα] Τείματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Caſ. ad Athen. c. 10. l. 8.

Scho-

τὸ βαλανεῖον, καὶ τὴν πίλυτρον κομίζειν. ἔχεις ἢ χαμάζε σκάφη τὴν [1] ἐγγυθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ ἢ τί καὶ πράξεις ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [2] ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι; κἀγὼ ἦν δ' ἐγώ, [3] τρίπαλαι λαπῶ. ἔδει δύπορος τε ἦν ἔχω. καὶ τὸ ἀμφὶ τὴν πρώμην μαλακίζομαι, ἐπ' [4] ἀγράδης ὀχηθείς, ὁ ἦν ἀγραυλιάτης ἐπίσαγμα, κἀπεὶ [5] ἀσκωλιάζων αὐτός. ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς [6] οὐκ ἀκμὴς ἐὼ τῷ ἀγρῷ. κατέλαβον ἢ τοὺς ἐργάτας [7] λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν. τοὺς ἢ, τάφον τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κατασκάπτοντας. συντεμὼν ὀρυχίσας ἐν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ [8] ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, σκείνης μὴν, ἀφῆκα, ἢ τι κρύος ἦν ἐκεῖνο, καὶ ὅπ balneum mitte, & ablutoriam affer. Habes autem humi juxta armariolum duos obolos. Tu verò quid facies Lexiphanes, venieſne, an amplius hîc moraberis? At inquam ego, jam dudum lavaturio. Neque enim facilè incedo, & ex iis quæ circa anum ſunt, malè habeo, mula vectus clitellaria. Nam accelerabat mulio, tametſi claudicaret ipſe. Sed & in ipſo agro abſque labore non fui. Nam operarios deprehendi cantionem æſtivam cantillantes, eos nimirum, qui patri meo ſepulchrum extruebant. Poſtquam igitur unà cum illis fodiſſem, & iis qui egeſta terra marginem aggerebant, ipſe parumper operi manum admoviſſem, illos tum vigentis frigoris, tum uredinis cauſa

Scholiaſt. Ariſtophan. Acharn. Ibid. ναυσολεῖν. ναυσολεῖν τὸ βαλανεῖον, ἢ τὴν πίλυτρον κομίζειν διὰ τὸ αὐτό. Sic Ariſtophan. Theſmoph. junxit ναυσολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ παραπλήσιως κομίζειν. Bourd.

1 Ἐγγυθήκην] Κιβώτιον. Hanc dictionem interpretatur Caſaub. c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *Idem.*

2 Ἐλινύσεις] Διατρίψεις. Heſych. dicitur etiam ἐλινύσεις, ἤτοι ἀναχάσεις, λάξεις, ὀκνήσεις, χολάσεις. Vide Interp. Ariſtoph. Theſmoph. Pollux. *Idem.*

3 Τρίπαλαι] Παλαι. Ibid. λαπῶ. ἐπιθυμῶ λαθῆναι. Ibid. ἐκ δύπορος· ἀδυνάτως. Ibid. πράμνη, ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud eſt quod apud eundem Erotianum Lyſimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctiſſimus Chriſtianus ad Erotian. & ad Ariſtoph. εἰρη. vocat poſtea τὸ ὄρθον ſequenti pag. *Idem.*

4 Ἀγράδης] Sic vocem hanc interpretatur Heſych. τὸ ἐπὶ τῷ ἵππων ξύλον ὃ καρπῶσιν οἱ κοθεζόμενοι. πίθηξ δὲ ἢ ἐπὶ τῶ ἀναβαπτῶν ὄνων, οἱ δὲ κρῆ τὸ πλεῖον μέρος τοῦ σωματηρίου ἡμίονον ἔπως λέγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα ὑποζύγια. Videtur autem Lexiphanes ex ſequentibus ἀγράδιον poſuiſſe ἀντὶ τῦ ἡμίονος, ſequitur enim ἀγραυλιάτης ἐπίσαγμα, ἤτοι ἱππομόμ@. Idem.

5 Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς σωδὸς ἀλλόμενο@, dicitur & ἀσκωλίζειν Heſych. apud quem reſcribe ἀλλόμενος ἀσκωλίζειν. Illud eſt quod Galli dicunt *aller à creche pied* cùm pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. Ariſtoph. ad Pluton. *Idem.*

6 Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κακμακῶς. Idem.

7 Λιγυρίζοντας] Ἀδοντας quia ἀοιδὴν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Heſiod. de his ruſticorum cantilenis Long. lib. 2. & 4. σοιμφ. Idem.

8 Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τ@ σοταμῦ. De quibus dixi ad lib. 1. Heliod. *Idem.*

[1] καύματα λῦ. οἶσθα γὰρ ὡς ἐν κρύει σφοδρᾷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ [2] ἀρόματα, σκόροδά τε ὄργεα καὶ αὐτοῖς πεφυκότα. καὶ [3] γηπαταλάλας τινὰς ἀνορύξας, καὶ τὸ σκαμβίκιον, καὶ βραχίονα λαχανοσυσπάσας, ἔπειτα δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαν ἦσαν, ὡς αὐτοποδεὶ βαδίζειν, ἀναπηδᾶν ἐπὶ τὸν ἀστράγαλον, ἐδαφίζειν τὸν ὄρρον. καὶ γὰρ βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίωμι δεινῶς, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δύομαι λιγνύουσα ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλέειν. χαίρω δὲ μὴ κάμνων λουόμενος. [5] ἀπηρξόμην δὲ ἐγὼ αὐτὸς τὸ παιδίον, ὃν εἰκὸς ἦν ἐμὲ τῇ [6] Λεκιθοπώλιδι, ἢ ἐμοὶ τῇ [7] ζυμαιοπώλῃ με ἐκμέμυκεν. καίτοι ἐσπηδήσοντό μοι [8] ἐπὶ τὰ σίλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν ἦλθον, ἐν ᾧ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐκαλοῦντο. ἐνταῦθα δὲ ἐγὼ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐκαλούμην, ἐπὶ τὸ σίλγη δὲ ἐκαλοῦντο. ἐνταῦθα δὲ ἐγὼ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐκαλούμην, ἐπὶ τὸ σίλγη δὲ ἐκαλοῦντο.

sa dimisi. Scis autem in vehementi frigore uredines fieri. Ego verò cultos agros obambulans, in iis nata allia reperi. Ac terræ clavis aliquot effossis, scanariisque herbis, & Bracanis esui collectis, præterea, & hordeo coëmpto (nondum enim prata floribus erant fragrantia, ut pedibus incederem) sublatus in mulam attrivi summum podicem, unde nunc cum dolore gradior, & frequenter sudo, & corpore languesco, opusque habeo quamplurimum in aqua pernatare. Iuvat autem post laborem ablui. Proin & ipse curriculo puerum ablegabo, quem verisimile est, vel apud Lechitopolidem, vel apud eum qui sacculos vendit me expectare: quamquam edictum illi fuerat ut ad selga obviam veniret. Sed hic in tempore,

1 Καύματα] Profert hunc locum Clarissimus Casaubon. Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Iunge ab eo dictis Interpr. Virg. ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud Long. lib. 3. ἀοίμων κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον ἐν αὔρᾳ βορείᾳ ἐπήχει. Fisid. Cosmurg.

Χειμῶνος αὔρα, ἐν τε δένδρα σωτόμως
Ἐκ τ' πυρέχρας τῶν κρύος μαραίνεται. Bourd.

2 Ἀρόματα] Τὰ ἀρότῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, χωνεύματα. Hesych. Schol. Aristoph. ad Pac. *Idem.*

3 Γηπατάλας] Γηπάταλοι, εἴδη λαχάνων. Idem.

4 Κάχρυς] Ὄσπριον. Idem.

5 Ἀποδερίξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *Idem.*

6 Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀλλαντοπώλια ἢ βεβρεγμένα ὀσπρία πωλοῦσι. Idem.

7 Ζυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας παρέδοκουν, ἢ ἐχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piscium intestina sive quisquilias quæ ζυμαίαι ἢ ζυμίαι. de qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui sacculum vertunt. Inde ζυὸ *bilum* quales minuti illi pisciculi, de quibus Apulejus lib. 2. Milesi. *Idem.*

8 Ἐπὶ τὰ σίλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo isto, perobscurus, quem ut concipiam altius reperenda mihi vocis originatio. Σίλγη φάλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπερ κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, ἐν ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut testatur Scholiast. Aristophan. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attentè perleget, videbit Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes sive vilies de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sanè metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσιλγῆ mendose. *Idem.*

1 Πυ-

ἴτοσι αὐτὸς ἐμπολήσας μ' ὡς ὁρῶ [1] πυριάτλω τί πα, καὶ [2] ἐγκυρφίας, καὶ [3] γήτια, καὶ φύκας, καὶ [4] οἶσον τυτονί, καὶ λωγάνιον, καὶ ξ βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκεφ-ον, καὶ φάκες. ἀλλ' ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄδικον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆ ὁδῷ. ἐγὼ γ' ἦλθ' ὅς, [5] σίλλ-ον ὦ δίκαιος μεμψόμενος, σὲ περιορῶν. σὺ γ' οὖν χῆς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ονομακρίτῳ; ἃ μὲν Δί' ἐγὼ, ἀλλ' ἀφόνδα ὠχόμην, [6] ψύτταν καταπίνας. εἶθα γ' ὡς φίλαγρός εἰμι. ὑμεῖς γ', ἔσως ᾠδέ με [7] λαξεύειν κροτάλους, ἀλλ' εἰσιόν, πωτά τε καὶ τἄλλα ἡδύνειν καὶ τῷ κόρδοπι σμῆν', ὡς θριδακίνας μοὶ ποιοῖτε ἡμῖν. ἐγὼ γ' [8] ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς ἦ δ' ὃς ὁ Φιλίν-ος, ἐγώ τε, καὶ Ονόμαρχ-ος, καὶ Ἑλλάνικος ὅτοσι, ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην πόλον. καὶ

pore, ut video, adeſt, mercatus panem coloſtratum, & alios ſubcineritios, & vireſcentes cepas, & fucas, & œbum iſtum, & leporinam carnem, & multiplex ac rugoſum bovis inteſtinum, & phoctas. Rectè factum abs te Atticion, quòd magna itineris agendi parte me ſublevaſti. Ego verò inquit ille, ſillus propemodum, here factus ſum, dum te circunſpicio. Cæterùm ubi tu heri cœnaſti? Num apud Onomacritum? Haud quaquam per Iovem, inquam ego, ſed contento curſu rus ivi. Scis autem me ruris eſſe amantem. Vos autem fortaſſe putabatis me cottaborum ſtrepitu ludere. Verùm ingreſſus, hæc & alia condito, & mactram abſtergito, ut thridacinas nobis pinſatis. Ego autem abiens in ſicco ungar. Et nos, inquit Philinus, ego, & Onomarchus, & Hellanicus iſte ſequemur. Nam gnomon medium horologium inumbrat, & verendum

1 Πυριάτλω] Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτλω idem eſſe dicunt ac πύον quod conveniret cum dulciariis Interpr. Ariſtophan. ad Veſpas. Caſaub. quæ Gallis *tartelettes*. Bourd.

2 Ἐγκυρφίας] Ἄρτας τοῦ ἐν ἀποδύᾳ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *Idem.*

3 Γήτια] Κρίμνα. Hanc dictionem variè Grammatici efferunt γήπια, γήδυα, γήτια. De quibus Heſych. Suid. *Idem.*

4 Οἶσον] Τὸ ὑπερέγχλον, τὸ ὑπὸ τῆ τραχήλῳ, τῆ βοὸς κάλλιστον. Poll. *Idem.*

5 Σίλλ-ον] Διαστρέφοντες τοὺς ὀφθαλμούς. Idem.

6 Ψύτταν] A ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, rectè Heſych. ψύττα, ὅτι τὰ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγοντες. Igitur ψύτταν καταπίνας, ταχεῖς δραμών. Idem.

7 Λαξεύειν κροτάλους] Παίζειν. Nam λαξεύειν κροτάλους, ἢ κροταλίζειν, εἴδος ἐφεπτικῆς παιδιᾶς. Rectèque Heſych. λάπαξ, εἶδος κροτάλου ὑπὸ ἀποτηξὶς ψοφούμενον. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere Valer. Max. cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectiam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coegit.* Copioſe de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiaſt. Ariſtophan. Athen. viri Clariſſimi Flor. Chriſtian. ad Veſpas. Theodor. Marcil. ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot*. Idem.

8 Ξηραλοιφήσω] Vide Heſychium, apud quem reſcribe ξηραλοιφεῖ. De his unctionibus Theod. Marcil. ad Perſ. *Idem.*

δέ· μὴ οὖ [1] λυτρίῳ ἀπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καρμάντων, [2] μετὰ δὲ σύρφακος βύζιον ὠσιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, ἐγὼ μὲν [3] δυσωπῶ. καὶ γὰρ τὸ κόρον μοι [4] ἐπιπεπόλωθον, καὶ [5] σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ δροσερός εἰμι, καὶ τὸ ὄμμα πί μοι [6] φαρμακᾶ, καὶ δεόμεθα Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμιατροῦ. ὃς παρέξας, καὶ ἐγχέας μοι φάρμακον, [7] ἀπεργάσηται ποιήσῃ τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ μηκέτι [8] λημαλέας εἶναι, μηδ' ὑπερυθρίαν βλέπειν. τοιαῦτα ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν. καὶπερ ἡδέως ἡμῶν εἰς τὸ γυμνάσιον [9] ἀπηυθηκότων ἤδη, ὁ μὲν τις [10] ἀκροχειρασμῷ, ὁ δὲ, [11] τραχηλισμῷ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο. ὁ δὲ, [12] λίπα χειρὶ μάχου, [13] ἐλυγίζετο. ὁ δὲ [14] ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ. ὁ δὲ, [15] μολυβδαίνας χερ-

dum est ne in sordido balneo lavemur, à tergo Carimantum, cum fæce vulgi confertim nos trudente. Tum Hellanicus, ego inquit, ægrè intueor, & mihi turbidæ sunt pupillæ, & nicto frequenter, recens etiam flevi, mihique medicina uti gestiunt oculi, habeoque opus aliquo Æsculapii filio, oculis medendi perito, qui turbato, infusoque mihi medicamento efficiat ut ruborem oculi deponant, nec ampliùs lippitudine laborent, & humidum videant. Collatis inter nos hujusmodi sermonibus, omnes qui aderamus, abivimus. Et postquam venimus ad gymnasium, exuti vestibus, alius summis digitis, flexu cervicis, & recta lucta certabat, alius pinguedine perunctus, membra distorquebat, alius pila contendebat, alius plumbeos la-

1 Λυτρίῳ] Τῷ λουτρῷ, ὑποδὲ ὕδατι. Rourd.

2 Μετὰ τὸ σύρφακος] Συρφετώδες ὄχλε ἐν χυδαίῳ. Idem.

3 Δυσωπῶ] Ἀμβλυώπω. Idem.

4 Ἐπιπεπόλωθον] Ταραττόμενον. Idem.

5 Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce à me dictum antea. *Idem.*

6 Φαρμακᾶ] Φαρμάκων δεῖ. Idem.

7 Ἀπεργάσηται] Ἀποκαθάρῃ τὸ αἷμα ἐν ὀφθαλμῷ. Idem.

8 Λημαλέας] Διύγρους, ὑπὸ τῶ λημῶν ἐν λήμαις, quæ sunt περὶ τὰς κανθὰς ἐν ὀφθαλμῷ φυσαιγίδας συστάσεις ἐκρίνουσι, ἐν ὀφθαλμῷ ἀκαθαρσίας. Sic in dial. Quomodo Historia scribenda sit. *Idem.*

9 Ἀπηυθηκότων] Ἀπολυσάμενοι τὰ ἱμάτια. Idem.

10 Ἀκροχειρασμῷ] Genus luctæ ἀκροχειρασμὸς qua solebant ἀκροῖς χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. Idem.

11 Τραχηλισμῷ] *Succolatione* ut in Cynic. τοὺς τραχήλοις ἄγειν *succolare*. Hanc luctæ speciem Beotii vocant βατραχηλίζειν. vocabant enim Beotii βάτραχας τοὺς τραχήλας Hesych. Igitur certare τραχηλισμῷ est ὑπὸ τράχηλα κατίχειν. Idem.

12 Λίπα χειρὶ μάχου] Ex Homero. *Idem.*

13 Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *Idem.*

14 Ἀντέβαλε] Τῷ κωρύκῳ. Hoc est πάλλειν τὸν κοπίδα τῷ ἀντιπάλῳ. Qua de re dico ad Heliod. lib. 10. vide Scalig. ad Eusseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsina. Vnde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. Idem.

15 Μολυβδαίνας χερμάδας] Virgil. 5. Æneid. Plut. in Thes. *Idem.*

1 Εἶ-

μηδίας ἀφάγδην ἔχων, ἐχιρροβόλα. [1] εἶτα σωτηριζόντες, κἀγὼ ἀλλήλους κατεσκωπτόμμοι, καὶ ἐμπαίζοντες τοῦ γυμνασίου, ἐγὼ μὲν, καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ κατακεκυφότες, ἐξήεμεν. οἱ λοιποὶ δ', [2] τὸ ψυχροβαφὲς κρόμμυον ἐλαφιζόντες, παρίεσαν ὑποβρύχιοι ἰωμμάτιοι. ἀναστρέψαντες δ' αὖθις, ἄμμοσι ἄλλα ἐφῶμεν. ἐγὼ μὲν, ὑποδησάμμενος, [4] ἐξυόμμην τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδόντι ξύσρᾳ, κὴ γὰρ ἐ κνησίον, ἀλλὰ σκαφίον εἶκεν κρόμμυον, ὡς ἂν ἐ ψιττακῆ τὸν κόρυνον, κὴ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκαμμένος. ἄμμην, [5] ἐξυρμοτρόφ. ὁ δὲ, ἄμμ' [6] τὸν νῆσιν. ὁ δὲ, λεπάδας ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυσίλατο [7] τὸν ἰχθυηρὸν ζωμόν. ἄμμος, ἤθιε [8] φαυλίας. ὁ δὲ, [9] ἐρρόφει τὸ κελῶν. κατεσθὴς κρεῶς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐσθιεν ἄμμυ. [10] ἔκειτο δ' ἡ ἐκλαδίη, lapides obnixè tenens, manu jaciebat. Deinde ubi mutuò exercuissemus nos, & tergo vicissim tulissemus, gymnasioque illusissemus, ego & Philinus in calido labro abluti, discessimus. Reliqui verò ubi caput frigida tinctum, Delphinum more immersissent, mirabili quodam modo inter aquas adnatabant. Reversi autem iterum diversa diversis locis agebamus. Ego quidem subligatis crepidis, caput fricabam dentato strigile: non enim in cepii sed in scaphii modum tonsus eram, ut qui non multo antè mentum ac verticem detondissem. Alius autem calida glutiebat, alius ventrem rejectabat, alius raphanis in tenues partes concisis, absorbebat salsum ac pisculentum jus ex cavato pane, alius agrestes olivas comedebat, alius hordeum ingurgitabat. Atque ubi jam tempus erat, in cubitum inclinati cœnabamus: positæque erant sellæ, & grabatula

1 Εἶτα σωτηριζόντες] Ἀλλήλους διαπερίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen. cap. 19. lib. 3. *Bourd.*

2 Τὸ ψυχροβαφὲς] Τὸ ἐν τῷ ψυχρῷ πυέλῳ βαπτισθὲν. Idem.

3 Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυδιήσαντες. Idem.

4 Ἐξυόμμην] Ἐκτινιζόμμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clarissimus Casaubon. loco citat. ut & illud sequens ἐ κνησίον. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κόπ@ de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κόπ@ τὸ ἀφ' ὑπερθεν. Scholiast. Aristophan. ad aves Hesych. Pollux, Suid. *Idem.*

5 Ἐξυρμοτρόφ] Τὰς θρίξας ἐτέρως. Idem.

6 Τὸν νῆσιν] Prodigiosa translatio à gutture ad anum. *Idem.*

7 Τὸν ἰχθυηρὸν ζωμόν] Vel muria vel garo utrumque enim è liquore piscium, vide Scalig. ad Ausonium. *Idem.*

8 Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λοιδορῶν. Plin. Cels. Varr. de re rustic. *Idem.*

9 Ἐρρόφει τὸ κελῶν] Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. Idem.

10 Ἔκειντο δ' ἡ ἐκλαδίη] De quibus in Lapith. & in Cynic. ἐκλαδίαι, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ἐκλαδίας, δίφρ@ παπίνης ὃν οἱ ἀκλινδοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, & παιοίν τέρνομα παρὰ τὸ ἐκλάδας, ut vult Hesych. Galli vocant *chaize brisée*, δίφρ@ συγκαλυβδόμ@, & ὅτι μὴ ἐπιτινάμμ@ πότε δὲ συσκολομμ@, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. cap. 12. de brevit. vitæ Martial. Epig. 17. lib. 12. Sueto. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. bujus usum ulterius prosequi non est otii. *Idem.*

καὶ [1] ἀσκάντας. τὸ μὲν δεῖπνον [2] ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκεύασο δὲ πολλὰ, καὶ ποικίλα, διχηλὰ [3] ὄεια, καὶ χελίδες, [4] καὶ πτερύγια, καὶ τυρίδες ὑὸς τὸ ἐμέρυσδοχον ἔνπεγον, [5] καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου, [6] καὶ μυτίλωτὸς, [7] καὶ ἀζυρτάκη, καὶ τοιαῦτά τινες [8] καρυκεῖαι, καὶ [9] θρυμματίδες, καὶ [10] θρία, καὶ [11] μελιτίδωτα. τῶν δὲ [12] ὑποζυρίων, [13] τὰ σκλάχνα πολλὰ, καὶ ὅσα ἀσπάκινα τὸ δέρμα, καὶ

la quædam. Erat etiam collatitia cœna, multaque & varia apparata, bifidi ſuum pedes, laterum pulpæ, & ſumen, & ſuis nuper enixæ inteſtinum quo fœtus recipit, & fibra auris è ſartagine, & alliatum, & abyrtace, & ſimilia quædam condimenta, thrymmatides, frictillæ foliis ficulnis involutæ, & dulciaria ex melle. Et ex natatilibus cartilaginea multa, & quæcunque teſtis te-

1 Ἀσκάντας] Εὐτελεῖς κλίνατοι. Interpres Ariſtophan. σκίμποδα vertit. *Beurd.*

2 Ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud Petronii, *Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* Idem.

3 Ὄεια] Πόδες χοίρειοι. Idem.

4 Καὶ πτερύγια] Copioſe vir Clariſſimus Iſaac. Caſaubon. ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *Idem.*

5 Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου, Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interp. Ariſtophan. ad Equit. Heſych. Pollux. videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim in Convivii dial. condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo Suid. & Poll. conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo, legend. Heſych. Sed fortean Luciani ſtylo tuit λοπὰς, de qua dictione copioſe autores quos nuper citavi. *Idem.*

6 Καὶ μυτίλωτὸς] Quid ſit, docet Scaliger ad Moretum, ſed κυρίως μυτίλωτός ἐστι ἐκ σκορόδιον. Idem.

7 Καὶ ἀζυρτάκη] Clariſſ. Iſaac. Caſaubon. ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀζυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, & πράσων & aliis oleribus, unde apud Heſychium ἀζυρτακοποιὸς, ὁ πείμματα & ἐμβάμματα κατασκευάζων. Idem.

8 Καρυκεῖαι] Aliis καρυκείαν, quod idem eſt, intelligit autem ἀρτύματα & τραγήματα ἀπολυτικᾶ. Idem.

9 Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῆ θρύα, ἢ ἀπὸ τῆ τρίζειν, Heſych. effertur autem hæc dictio vel per *a.* vel per *v.* ut patet apud eundem Grammaticum. v. θρίμματις. Idem.

10 Θρία] Quidam ſimpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ δμπέλε foliis involvitur, hoc autem vocabant ὀπτὰ ἐμπέπειν, leg. Caſaubon. ad Athen. c. 24. lib. 3. *Idem.*

11 Μελιτίδωτ)] Πάσυλοι, μάζαι μέλιτι δεδδυμέναι, quæ & μελιτόεσσαι. Idem.

12 Ὑποζυρίων τὰ σκλάχνα] Vocant σκλάχνα ὅσα ἄποδα. Heſych. Suid. Poll. Caſaub. *Idem.*

13 Τὰ σκλάχνα πολλὰ] Genus piſcium cartilaginoſum. Galenus in Expoſitione vocum Hippocratis: σκλάχνον ὅπως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, & ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τῆ σκλᾶς: quod ejus cutis noctu luceat. σκλάω, σκλάχω, σκλαχθῶ, σκλάχνον. Galenus de Alimentis libro 3. Τραχὺ δὲ & λαμπρὸν ἐν τῇ γυκτὶ τὸ δέρμα τῶ τοιούτου ἐστὶ ζώου. (σκλαχέστ) Plinius ait hujus vocis, auctorem eſſe Ariſtotelem: quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates: ut ad Ariſtotelem Iulius Cæſar Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt

[1] τεμάχη ποντικὰ τὰ [2] ὑπὸ Σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄφεις συντεφθῶν, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπωδός. καὶ ἰχθὺς ὃν παρέστηθῶν. καὶ [3] ὅλον ὑπονηκῆ ἐν χαλκῷ, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῶν. ἄρτοι μὲν ἦσαν σφαῖροι, ὑφ' φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νεμηλύοι, ὑστερήμεροι τῆς ἑορτῆς. καὶ λάχανα, τὰ μὲν ὑπόγαια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ. οἶνος ὃν ὧν ἡδὺ γάρον, ἀλλὰ τῶν λοπαδύρσης, ἤδη μὲν [4] ἀγλαδυκὴς, ἄπεπθῶν ὃν ἔπ. [5] ποτήρια ὃν ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ [6] τῆς δελφινίδος τραπέζης, [7] ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης μυτοτρυγὴς, σίλακα ἔχων τινὰ [8] κίρκον, καὶ [9] βομβύλιον, καὶ δειροκύπελον, καὶ [10] γηλυῆ πολλὰ, οἷα [11] Θηρικλῆς ὤπλα, [12] εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔτεμα. τὰ μὲν, Φωκαΐδην. τὰ δὲ, Κνιδόθεν. πάντα μὲν τοι [13] ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα,

teguntur, & piſces pontici ſportis excepti, & anguillæ, & gallina altilis, & gallus qui canere deſiit. Etiam piſcis erat paraſitus, & ovem totam in furno aſſatam habebamus, & bovis annoſi pernam anteriorem. At verò panes aderant ſiliginei, non mali, & alii novilunares poſt feſtum dilati, & olera cùm parva, tum ingentia. Vinum erat non vetus, ſed ex iis quæ ex utribus offeruntur, quod non amplius muſtum, nondum tamen planè coctum erat. Pocula verò generis omnis Delphinidi menſæ impoſita erant, puta frontis occultator crater, clavatus, Mentoreum opus, anſam prehenſu facilem habens, & bombylius, & dirocypelum, & fictilia multa, qualia Thericles coquebat, multi capacia, latique oris, quædam ex Phocæa, quædam Cnido allata, levia omnia, teneriſque ex teſtis facta. Erant etiam cym-

ſunt libro 9. cap. 24. *ſelache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud Hippocratem libro 2. de morbis, & libro 1. & 2. de ſemine. *Menagius.*

1 Τεμάχη] Κίμματα *dernes.* Bourd.

2 Ὑπὸ Σαργάνης] Σαργάναι δεσμοὶ ἰχθύων πλέγματα γυργατώδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ὑπὸ τῶν κωπαϊδῶν λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. Ariſtophan. Acharn. & Heſych. *Idem.*

3 Ὅλον ὑπονηκῆ] Ἐν χαλκείῳ ὀπτηθέντα. Idem.

4 Ἀγλαδυκὴς] Ἀηδὴς. Idem.

5 Ποτήρια] Leg. Interpr. Petron. ad illud *cecidit menſa cum argento.* Caſaubonus ad Athen. c. 2. lib. 11. *Idem.*

6 Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς ᾠδῆς ἰχνύσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξεργασμένης. Quæ Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. *Idem.*

7 Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῷ πίνακι. Idem.

8 Κίρκον] Leg. Heſych. *Idem.*

9 Βομβύλιος] Στρόγγυλος. Vt interpretatur Scholiaſt. Ariſtophan. ad Veſpas. *Idem.*

10 Γηλυῆ] Ὀγκώδη. Idem.

11 Θηρικλῆς ὤπλα] Interpretatur hunc locum vir Clariſſimus Iſaac. Caſaub. ad Athen. c. 6. lib. 11. *Idem.*

12 Εὐρυχαδῆ] Πλατέα. Idem.

13 Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. Idem.

1 Κυμ-

[1] κυμβία ᾗ λοῦ, καὶ [2] φιαλίδες, καὶ ποτήρια [3] γραμμαπικά. ἅτε μεσοῦν λοῦ τὸ [4] κυλίκιον. ὁ μὲν τοι [5] ἰπνολέβης, ὑστερπαφλάζων, ἐς κεφαλλὼ ἡμῖν [6] ἐπίτρεπε τὰς ἄνθρακας. ἐπίνομεν ᾗ ἀμυδὶ, καὶ ἤδη [7] ἀκροδωδεκάκις ἦμεν. εἶτ' ἐγχειόμεθα [8] κανθαρείδι. καὶ εἴ τις ἐπύλισέ πες [9] ἡμῖν τὸν ποδοκτύπην, καὶ [10] Τριγωνίστριαν. μὴ ᾗ, ἐμοί πες, [11] ἐπὶ τὴν κατήλιφα [12] ἀναβρίχασάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει. [13] ὁ ᾗ, λακίζειν ἔπαιζεν. ἄλλος, [14] ἐρρικνᾶτο σὺν γέλωτι τὸν ὀσφύν. καὶ οἱ τωτὶ λελυμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτοπάγγελοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικόλοφος, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κῆν νάτυ ποικίλος, καὶ ὁ [15] Ὠκοκάταξις Εὔδημος. καὶ ἐγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες, ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, ἐγὼ ἤδη ὅς, [16] λέγον τινὰ ὑπερτόνων,

cymbia, parvæque phialæ, literisque inscripta pocula, ita ut plenus esset abacus. At verò lebes furnarius ebulliens, nobis in caput evertit carbones. Bibimus autem continuis hauſtibus, & jam inebriati eramus, exinde cancharide ungebamur. Tum quidem introduxit nobis Podoctypam, & Trigoniſtriam. Alius deinde in tabulatum aſſultans, irrumpendi locum quærebat, alius digitorum crepitu ludebat, alius cum riſu lumbos laſciviter agitabat. Atque interea cùm jam laviſſemus, ad nos, non accerſiti, petulanter irruperant, Megalonymus cauſidicus, Chæreas aurifex, tergo variegatus, & Oocataxis Eudemus. Quos interrogavi quid cauſæ eſſet, cur ſerò venirent. Tùm Chæreas, ego, inquit, ſegmentum &

in-

1 Κυμβία] Στρόγγυλα ἢ βαθία. Bourd.
2 Φιαλίδες] Στρόγγυλα ἢ ἀζατᾶ. Idem.
3 Γραμμαπικὰ] Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. *Idem.*
4 Κυλίκιον] Δοχεῖον. Idem.
5 Ἰπνολέβης] De quo Flor. Chriſt. ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario, *Idem.*
6 Ἐπίτρεπε] Ἀναβίπτζε. ἀνάπεμπε. Idem.
7 Ἀκροδωδέκακις] Μέσον πῶς μεθύοντες. Idem.
8 Κανθαρείδι] Ἐντρίμματι μυρωδῆ. Idem.
9 Ἡμῖν τὸν ποδοκτύπην] Τύμπανον. Idem.
10 Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ὅπερ ὑπὸ τῆ χειρὶ καλέμενον. leg. Heſych. verb. τριγωνον. Idem.
11 Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἀναβίβασμα. Heſych. Poll. *Idem.*
12 Ἀναβριχασάμενος] Ἀναλδῶν. Idem.
13 Ὁ ᾗ λακίζειν ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ λακεῖν, ἢ λακᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, παρὰ φδὴν ὀρχεῖσθαι. Idem.
14 Ἐρρικνᾶτο σὺν γέλωτι τὸν ὀσφύν] Diceret Petron. *riſu latera commovebat:* lego enim ἐρρικνᾶτο. ῥικνᾶσθαι. *Inſultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *Idem.*
15 Ὠκοκάταξις] Corrige, ὠτοκάταξις, & vide nos ad Laërtium in Lycone pag. 208. *Menagius. Idem.*
16 Λέγον] Intelligit γυναικεῖον ὄγκον, παρὰ τὸ ἀδὺ εἶδ. Vt quibuſdam viſum eſt. *Bourd.*

1 Ἐλ-

καὶ [1] ἐλλόδια, καὶ [2] πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ. καὶ λοιπὸν ὑμῖν ἐπιδείκνυμι· ἀφῖγμαι. ἐγὼ δ' ἦ δ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, οὐδὲν ἄλλα εἶχον. ἦν μὲν γὰρ [3] ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος, ὡς ἂν εἶεν. [4] ἐχρῆν γὰρ ἐκκλησίας ἔσης, ὅτε ἐξῆν μετρεῖν εἶχον, ὅτε ἡμέρα ἐλέγετο, ὡς [5] ὑδροκλεψίδος· πυθόμενος δ' ὅτι ὁ φρατηρὸς ἁπλοῦς εἴη, λαβὼν, [6] ἄχρηστα ἱμάτια, δύτερα, καὶ [7] ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέθρησα ἐμαυτόν. εἶτ' οὖν σανίδα χάνα διαδύχα τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις [8] ἀρρητοποιοῖς, Δενίαν σύρουσιν [9] ἄγοντι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπέγοντες, ὅτι ἀνώνυμός τε εἴη αὐτοῖς. καὶ πῶς τε, οὐ οἰδὰς ὅτι ἐξ ὄνυχος ἀκριβῶς, ἀνώνυμοί τε εἰσι, καὶ ἀκέφ ὀνόματι, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ὦδε γεγονημένοι. σὺν οἷδα ἦν δ' ἐγὼ ὃν λέγεις, τὸν Δενίαν. ἐκάλουν δ' ἂν μου τὸνομα. ἔστιν ἢ δ' ὃς τῶν [10] σκιεραφείων ἐγκαψηφίδων ἄνθρωπος, τὸν αὐτολεκύθων, καὶ τὸν [11] αὐτοκαβδάλαν, ἀεὶ κυρεῖν, [12] ἐνδρομίδας ὑποδούμενος,

inaures, & pedicas filiæ meæ apparabam: ideoque ad repotia vobis adveni. At ego, inquit Megalonimus, aliis rebus occupatus fui. Non enim judicialis, sed nefastus fuit dies, ut scitis. Proinde cum esset silentium in foro, neque perorare licuit, neque per diem dicendo aquam dispensare. Cùm autem audivissem imperatorem fore conspiciendum vestibus inusitatis, bono stamine textis, subligatisque calceis antea non gestatis, me ipsum foras propripui. Exinde statim incidi in Daduchum, & Hierophantem, alioſque arcana facientes, qui Diniam obtorto collo trahebant ad magistratum, accusantes quòd ipsos nominasset, idque cùm sciret eos ex quo initiati fuissent, esse sine nomine, neque ampliùs nominandos, ut pote sacrinomines jam factos. Nescio, inquam ego, quemnam hunc Diniam dicas. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit in tabernis aleatoriis homo perditus, ex egenis ac vilibus istis, semper comatus ac squalidus, endromidum, aut

1 Ἐλλόδια] Ἐνώπια, quidam τὰ ἔνδυτα. Interpretantur de his Scholiast. Aristophan. & Pollux. *Bourd.*

2 Πέδας] Χειροφύλλια. Idem.

3 Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικαστικόν. cùm judicium est. *Idem.*

4 Ἐχρῆν γὰρ ἐκκλησίας] In qua linguis dantur feriæ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν ἢ γλώττα. Idem.

5 Ὑδροκλεψίδος] Περὶ ὕδωρ κεκλεμμένον τὸ μέτρον ἢ λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram. nota res. *Idem.*

6 Ἄχρηστα] Καινὰ. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. Idem.

7 Ἀφόρητα] Μὴ πορπάντα. Idem.

8 Ἀρρητοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελέτας. De quibus locus alius dicendi. *Idem.*

9 Ἄγοντι] Τάκτικος. Vox Cretensis de qua vide Interpr. 12. tabul. *Idem.*

10 Σκιεραφείοις] Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τῶν διατρίβειν ἔχειν. Idem.

11 Αὐτοκαβδάλαν] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχέδια, ἃ ποιήματα οὐτιδῶν. Idem.

12 Ἐνδρομίδας] De his calceis Hesych. Tertull. *Idem.*

1 Bau-

ἢ [1] βαυκίδας, [2] ἀμφιμάσχαλον ἔχων. τί δὲ ἦν ὃ ἐγώ, ἔδωκεν [3] ἀμηχάνη δίκην, ἢ [4] λαξ πατήσας, ᾤχετο, καὶ μὴν σανδάλιόν γε ἦν· ὃς, ὁ [5] Τίως αὐλάμενος ὕδη, [6] ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ τραγῳδὸς, καίτοι [7] ἀπηρυθριασμένος καρπώδεσμά τε αὐτῷ ἐπιδεδεμένος, καὶ ἐπιδρόμιον ἐν ποδοκάκκαις, καὶ ποδηράσας, ἐποίησεν εἶναι. ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέβδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τῆς δίκης, καὶ πορδυλέων ἦν, καὶ χρήματα ἀνάψυχα διδόναι ἤθελεν. ἐμὲ γὰρ ἤδη, ὡς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ [8] τὸ ἀκροκνεφὲς μεταπεμψάμενος Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ [9] πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἐξαθλῶν ὤν. οἶσθα τὸν χαλκῆν, τὸν ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ. καὶ τί μέ, πιτίων. τὰ δὲ, Δίων, διατέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τῶν γαμετήν, καὶ ἤδη ἐκόσμουν αὐτήν. εἶπε μεμέλεκόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, [10] διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῷ ὁ Δίων, σὺν οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ [11] θεοχθίσας χεθεὶς, ἀπήγξεν ἑαυτόν. καὶ δὴ ἦστε, ἀπωλώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ

aut baucidarum calceamento subligatus, & manicata veste indutus. Quid igitur, inquam, dedit-ne pœnas aliquo modo, an calcibus calcans, aufugit? Atqui, dixit ille, qui antea tibiæ cantu recreabatur, jam vinctus est. Nam imperator à reliquo grege segregatum, circundaris illi manicis, intentoque collari, in pedicis ac tibialibus tormentis degere hominem fecit. Quare vinctus ille miser præ metu pedebat, & crepabundus erat, pecuniaque vitam redimere volebat. Me verò, inquit Eudemus, sub diluculum accersivit Damasias, is qui olim athleta fuit, multasque victorias retulit: nunc autem præ senectute à certaminibus abstinet. Nosti æream statuam in foro positam. Ac alia quidem picando, alia inflammando peregi. Domo enim ad maritum hodie filiam erat deducturus, jamque exornabat illam: cùm interea anxium quoddam malum interveniens diremit festum. Nam filius ipsius Dionis, nescio qua causa, mœrore affectus, imò Deorum aliquo odio agitatus, seipsum strangulabat. Atque ut probè scitis, periisset ille, nisi superve-

1 Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑποδήματα γυναικεῖον σολυτικές. Erant etiam albæ baucides apud effœminatos. leg. Casaub. ad Athen. c. 4. lib. 4. *Bourd.*

2 Ἀμφιμάσχαλον] Γυναῖον. Idem.

3 Ἀμηχάνη] Κατὰ πνα ὕβριν. De hac voce consule Grammaticos. *Idem.*

4 Λαξ πατήσας] Θρασυλέως εἰπόν. Vt apud Homer. λαξ σοδὶ κυνήσας. Idem.

5 Τίως αὐλάμενος] Λόγοις βαλλόμενος. Idem.

6 Ἔμπεδός] Δεσμῶτης. Idem.

7 Ἀπηρυθριασμένος] Ἐξυβρίζοντα, ἀπηγμένον, dicitur taurus ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοτρῶν qui etiam dicitur ἀπηγμένος. Grammatici περὶ καρπώδεσμα & περιδέσμιον intelligunt χειροδέσμια & τραχηλόδεσμον. Idem.

8 Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. Idem.

9 Πολυνίκης] Πολλὰ νικήσας. Idem.

10 Διέκοψε τὴν ἑορτήν] *A troublé la feste.* Idem.

11 Θεοχθίσας χεθεὶς] Τῶν θεῶν ἐχθρωθείς. Idem.

I Ὀλιγ-]

ἐπιτὰς, ἀπαγχόνισαί τε αὐτὸν, καὶ περέλυσα τὴν ἐμβρόχης, ἐπειτα τὸν [1] ὀκλάξ καθήμενον, ἐπανύσαν τὸν ἄνθρωπον, [2] βαυκαλῶν, καὶ [3] διακωδωνίζων, μὴ πῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τῷ φάρυγγα. τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαι, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατασχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα, [4] διετίσαμεν. μῶν ἐκεῖνον ἦν ὃν ἐγὼ φῂς Δίωνα, τὴν κεφαλὴν πονεῖν, καὶ [5] λακκοχάσκειν, τὸν [6] μύρτωνα, καὶ [7] χιονοτρώκτην γεγενῆσθαι, [8] ἀναφλαίνειν, καὶ [9] βλιμάζεσθαι, ἢν τινα [10] παιδὰ, καὶ [11] πωδάγρα αὖ-

veniens ego laqueum ipsi solvissem, diu in genua procumbendo assidens, hominemque compungens, cantillans, & undiquaque explorans, num alicubi adhuc compressum haberet guttur. Quod autem potissimùm profuit, illud erat, quod ambabus manibus comprehensa illius latera, vi compressi. Num illum, inquam ego, Dionem dicis, cinædum, scrotum pendens habentem mulierosum, & lentiscum rodentem adolescentem, mastrupantem, & obscœna tractantem, siquidem bene mutoniatum, & præputio ca-

1 Ὀκλάξ] Homerica dictio de qua Eustathius & cæteri Grammatici, ὅταί γόνυ κάμψεις. Bourd.

2 Βαυκαλῶν] Διαῤῥίζων ἢ βοᾷ κλαῖων. Quales ferè sunt quæ pueris occinuntur næniæ. *Idem.*

3 Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ ἀφριάδες εἶεν, ἢ εἰ δορυζοι τὰνωμένην δύναιντο, μήπως ἐν πολέμοις εἰς κίνδυνον τῶν κύκλων ἐμβαλοῦσιν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συρίττειν. Idem.

4 Διετίσαμεν] Hac voce interpretatur illud præcedens συνεχὴς ἡ φάρυγξ. Attamen pro διετίσαμεν in Mſ. Cod. reperitur διέτασα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *Idem.*

5 Λακκοχάσκειν] Λακκὸ τὸ φαλλὸν, λακκοκατάπυγμα, De qua voce Aristophan. Athen. lege Helych. verb. λακκοπύδα. Idem.

6 Μύρτωνα] *Turpem illum & mollem*, sic enim ἐκάλουν τὸν μαλακὸν & αἰσχρὸν, nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ut patet apud Scholiast. Antiophan. Lysist. *Idem.*

7 Χιονοτρώκτην] Τὸν χίνην ἐσθίοντα, ποὸς δυσθίαν τῶν ὀδόντων. Sic quidam Grammatici, aliter tamen Hesychius qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent εἰσάπαν ἡ χίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Vtuntur adhuc nobiles Hispani. *Idem.*

8 Ἀναφλαίνειν] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur σύειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristophan. ad Ranas, alii ἀναφλαίνειν, dicunt esse γυμνοῦν τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus in Convivii dial. καὶ ἅμα παρεγύμνα ἑαυτὸν μέλλον, ἀχεῖ ποὸς τὸ αἰσχρόν. Sic apud Theophrastum Charact. ὁ δὲ βδελυρ. γέροντίσας γυναῖξὶν ἐλθὼν ἐρᾷς. ἀναπορφύρων δείξας τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χειροτριζειν τὸ αἰδοῖον quam significationem sequutus est Iacob. Micyll. Interpres. *Idem.*

9 Βλιμάζοντα] Simpliciter Aristophanes ex quo Hesychius interpretatur βλιμάζοντα, στιλίζοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμμα ποροπλακουμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidæ potior interpretatio qui vult βλιμάζειν, τὸ ὑπογαστρίῳ ἢ τῷ γλουτῷ ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ἀνακρίνοντες. Idem.

10 Παιώδη] Mſ. παιώδη. Idem.

11 Πώδαγρα.] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpli-

θητεῖ μιν. ἐᾶν. ἐπεὶνός γε ἡδ[1] λικναλίδ. ἀλλάττοιτο τῷ Θεῷ ἦδη ὃς ὁ Εὔδημος ἠγασθείς, Ἀρτέμιδι γάρ ἐστιν αὐτοῖς τὸ μέσῃ τῇ αὐλῇ, [2] σκοπάδειον ἔργον, ταύτῃ προσκυνήσοντες, ἅ τε Δαμάσιος, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ, προσεύξῃ ἤδη, καὶ τῷ κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς ἐπίτευον ἐλεήσειν σφᾶς. ἡ δ᾽, αὐτίκα ἐπένευσε, καὶ σῶς ἦν. καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δ᾽ Εὐφρανῆ Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸ νεωστὶ. ἀνέθηκαν δὲ αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις. τοξότις γὰρ, καὶ σαυτόλ., καὶ πλείμαχος ἡ Ἄρτεμις. πίομαι δὲ καὶ ἡ σὴ ὃς μεγαλώνυμος. καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τινὰ τοιοῦτ., [3] παρηβηκότ., ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ [4] τυρὸν τετυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς. φυλάττω δ᾽ αὐτὰς ὑπὸ [5] σφεγγίσι θριπηδεστάτοις. καὶ ἅλας [6] ἐλαίας νάυσιας, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [7] ἐμπυδάκωτα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνομαι. καὶ πλακοῦντα ἐξ ὑπέρων, [8] κροκυλάδη τῷ πλοκήν. σὺ δ᾽ ὦ παῖ, πλέον μὲν ὕδατ. ἔγχει, ὡς μὴ κεφαλιβαρεῖν ὀφείλω. κᾆτά σοι τὸν παιδοτρίβην κελῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπλεον

carentem sentiat, eum admittens. At ille certè etiam delicatus, & gulosus. At Deam, inquit, Eudemus admiratus, nam in media aula posita est ipsis Diana, Scopadeum opus: ad hanc procidentes & Damasias, & uxor ejus, jam anus, & capite prorsus cano, supplicabant ei, ut sui misereretur. Illa autem statim annuit: & nunc Theodorum: seu potiùs Artemidorum adolescentem hunc habent. Quare præter alia, tum sagittas, tum arcus ei consecrarunt, quia his delectatur. Sagittaria enim, & jaculatrix, & bellatrix Diana est. Bibimus igitur, inquit Megalonymus. Etenim & lagenam hanc vini vetustioris vobis affero, & casei recentis massas, & olivas humi collectas, custodio autem illas sub figillis cariosissimis, aliasque natatiles olivas, & lutea hæc pocula, acuti testacea, & destillantia, ut ex ipsis bibamus: præterea placentam ex intestinis concinnatam, & quibusdam quasi crobylis intextam. Tu verò puer plus aquæ infundas, ne capite gravari incipiam, ac deinde in te castigatorem accersam. Scitis enim quam graviter doleam, quamque densum caput habeam, ne-

pliciter *puerum* interpretantur aliud alii quos vide apud Doctissimum Christian. explicatione hujus vocis, & vocis λωλοὶ ad Aristophan. pacem. Scalig. in Priap. *Bourd.*

1 Λικναλίδ.] Λικναλήριλ., *patinarius* ut Vitell. apud Suet. *Idem.*

2 Σκοπάδειον.] Τὸ Σκόπα ἔργον τῷ ἀγαλματοποιῷ. De quo Plin. *Idem.*

3 Παρηβηκότος] Οἶνο παλαιῦ. Idem.

4 Τυρὸν τετυφαλίδας] Intelligit τὰ ἐκ τοῦ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. Idem.

5 Σφεγγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculatis.* Dico ad Pautian. *Idem.*

6 Ἐλαίας νάυσιας] Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς sive ἀφ᾽ ἑαυτῶν πεπόσας ἀ νάυσιας, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & Colymbades Latini. *Idem.*

7 Ἐμπυδάκωτα] Mſ. Regius ἐμπυωδάκωτα πυθμένα κοιλὴν ἔχοντα. Idem.

8 Κροκυλάδη] Ὁ χόνδρος τῶν κριθῶν. Idem.

1 Συν-

ἔχει τὴν κεφαλήν. μὴ δῆτα τοῦτον, [1] σωυθλήσομεν, οἶα, καὶ ἄπρεπα ὠφελήσομεν. ὁ γὰρ ἄκαιρος θήκη [2] ἐυοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο καὶ ἐγώ. καὶ γὰρ ὄφελος ἔσται τοῖς ἀπειρίστοις ἄκρον. οὐ λέγεις ἡδέως ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ ἐρεθιστικὸν ἀληθείας συχνάκις, λαληθείσης γίγνεται. ἐγὼ δὴ ἡδέως, φησὶν ὁ Εὔθυμος, κρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν οὖν ζωροτέρου τοῦ οἴνου πυκνάζοιμι. καὶ γὰρ χειμῶνός εἰμι. καὶ χλιαθείς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, καὶ τὸ αὐλητικόν. καὶ τὸ βαρβιτῳδικόν. τί ταῦτα ἔφησθα ὦ Εὔθυμε ἡμῖν δή; ἐγώ; ἀλοιᾶσαι ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀσόμους ὄντι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις. ἐμοὶ δή, ἡ γλῶττά τε ἥδη [3] λογᾶ, καὶ δὴ ἀπηρέμωγε ὡς δεχαιολογήσουσα ὑμῖν, καὶ κατασίψαι λάθ' γνώτης ἅπαντας. ἀλλὰ σὺ τὸ ὄμβριον εἵρασαί με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα πλοίαρχος εὐθείαν πλεύσουσαν, ἐμπεπλωκυῖαν δὲ ἀκαίρως, [4] διαφορᾶσίν τε, καὶ [5] ἀκρωκυμοσύνας, [6] ἔκτοπός τινας ἀφισόμενος, καὶ ἰχάδας σιδηρᾶς ἀφείς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι δὲ δρόμου τὸ ῥόθιον, φρίσσω δ' εἰλίμενας. ἀκὴν δή, ὅς, σὺ μὲ εἰ βλέψ, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ καὶ τὸν κλύδωνα. ἐγὼ δή, ἀποσμᾶ πίνων ἄκρατα, ὥστε καὶ ὁ Ὁμήρου Ζεύς, ἢ ἀπὸ φαλάκρου, neque vaporibus pervium. Poſt potum autem unà nugabimur, qualia, & quæ conſuevimus. Non enim intempeſtivum ſcilicet hoc, temulenter agere. Tum ego, laudo, inquam, iſthuc. Summum enim Atticæ proprietatis emolumentum ſumus. Rectè dicis, inquit Callicles. Nam nugis mutuò provocare nos voluptatem quandam affert. Ego verò, inquit Eudemus, frigus enim eſt, meraciori vino malim intus ſtipari. Nam frigore pereo, & calfactus libentiùs audivero digitis geſticulantes iſtos, & tibicinem hunc & barbitoſdum. Quid hæc ais Eudeme? inquam. An tu ſilentium nobis imperas, tamquam ore carentibus, & lingua privatis? Mihi verò & lingua jampridem dicturit, adeoque jam animo provehebar, quaſi antiqua quædam vobis narraturus, & lingua vos omnes abluturus. Sed tu mihi perinde feciſti, ac ſiquis navem onerariam, tribus inſtructam velis, ſecundo vento navigantem, implentibus lintea. Notis proſperè labentem, perque ſummos fluctus euntem, retinaculis ancipitibus, anchoris ferreis, navalibuſque pedicis demiſſis retineat, & curſus impetum inhibeat, invidens videlicet tranquillitati. Proinde tu, inquit, ſi placet naviga, nata, & curre per tempeſtatem. Ego autem interea bibens, de terra, ut Homericus ille Iupiter, vel è rupibus, vel

1 Σωυθλήσομεν] Σωφλυαρήσομεν. Conſule Grammat. *Bourd.*

2 Ἐυοινοφλύειν] Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν *tenir table*, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *Idem.*

3 Λογᾶ] Τέτηκε λέγειν ὀδυρμοῖ. Vt M. Fœlix Octavio. *Idem.*

4 Διαφορᾶσιν] Φορᾷ ἠρέμα πνεύματι φερομένῳ. Idem.

5 Ἀκρωκυμοσύνας] Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. Idem.

6 Ἔκτοπος] Sic vocat τὰς ἀγωγὰς ὅτι τοῦ ἔχειν. Leg. Caſaub. ad Athen. l. 21. lib. 3. *Idem.*

η ἀπὸ τ ἀκρωρείας, ὄψομαι ἀφορεόμενον σί τε, καὶ τλὼ ναῦν ἀχύμενθεν ἀπὸ τ ἀνέμε κατερυμβόλου. Λυ. ἄλις ὦ Λεξίφανες καὶ ποτῦ, καὶ ἀναγώσεως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι, καὶ ναυτιῶ. καὶ ἢν μὴ πάχιστα ἐξεμέσω τοῦτα πάντα, ὁπόσα διεξελήλυθας, δῦ ἴσθι, κραιπαλήσειν μοι δοκῶ, ἀφεμβομβύμενος, ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν ἀρχῆθεν, γαλεπὸν ἐπῃρέ μοι ἐπ' αὐτοῖς. ἐπειδὴ δ πολλὰ, καὶ πάνυ ὄμοια ἦν, ἠλέησέ σε τ κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπλωκότα, καὶ νοσεῖντα νόσον τλὼ μεγίστην. μᾶλλον δ, μελαγχολῶντα. ζητῶ δ' ἐγὼ ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνείλεξα, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, καὶ ὅπως κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἰσμὸν ἀτόπων καὶ ἀφρόφων ὀνομάτων. ἢν τὰ μέ, αὐτὸς ἐποίησας. τὰ δ, καθαρωτάτῳ πρόσθεν ἀναστῶν καὶ τὸ ἰαμβεῖον, ὄλοιο, θνητῶν ὀλέσσων τὰς συμφοράς. τοσοῦτον βόρβορον συνειρμίσας, καταλύτησάς με, μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον ποτὲ, ἢ οἰκεῖον, ἢ σύνευν ἔχειν, μή τε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄχρητ' ἀποτετυχηκέναι. ὃς τάληθῆ εἰπὼν, ἔπαυσεν ἂν σε ὑδάτῳ μὲ ἐχόμενον, καὶ νῦν δ πάθος ἀφῤῥαγίαν κινδυνεύοντα, σαυτῷ ζ, οὐσαρκῶν εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὑρωσίαν οἰόμενον τλὼ συμφορῶν. ἐγὼ μὲ τ ἀνοήτων, ἐπαινέμενον, ἀγανοήντων ἃ πάσχεις. νῦν ζ τ παιδαρίῳ, εἰκότως ἐλεεῖσθαι. ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τυγχὶ Σώπολιν ὁρῶ τ ἰατρὸν ἀφιγμένον. φέρε τούτῳ ἐγχειρήσωμεν

vel è cœli vertice, te fluctibus agitatum spectabo, & navim ipsam de puppi vento versatam. *Lyc.* Satis ô Lexiphanes, & potus, & lectionis istius. Quare jam sum ebrius, & nauseo, ac nisi quamprimum, quæcunque recitasti, evomuero, probè scias, videor mihi mox fore insanus, obstrepentibus mihi undique verbis istis, quæ mihi modò offudisti, quanquam illa risu excipere principio in mentem mihi veniebat. Verùm posteaquam multa, omniaque similia erant, miserebat me infœlicitatis tuæ, cùm te in labyrinthum irremeabilem incidisse, morboque maximo laborare, imò potiùs atra bile percitum viderem. Itaque apud me ipsum cogito, unde tam multa mala collegeris, & quàm longo tempore, & ubi denique conclusum habueris tantum examen absurdarum & distortarum vocum, quarum alias quidem ipse finxisti, alias autem defossas alicunde eruens, juxta jambicum illud, *Pereas miserias qui eligis mortalium*, tantum cœnum undequàque coactum in me exhausisti, qui nullam tibi injuriam intuli. Porrò videris, mihi neminem amicum, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum ingenuum, & libere loquentem incidisse, qui vera monendo, te liberaret ab hac interente aqua qua teneris: ob quem affectum periculum est, ne disrumparis: quanquam tibi ipsi bene habito corpore videris esse, & calamitatem hanc pro bona valetudine ducis, & à stolidis, qui tuum ignorant morbum, laudaris: at meritò à doctis miseratione dignus putaris. Verum siquidem hunc Sopolim medicum video commodum accedentem, age huic

te

τές σε, καὶ ἀξιολεχθήντες ὑπὲρ τ νόσε, ἴασίν τινά σοι ἀρώμεθα. συνετὸς γὸ ἀνὴρ, καὶ πολλὰς ἤδη περιπλακῶν, ὥσπερ σὲ ἠμιμανεῖς, καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι. καὶ τυτονὶ Λεξιφάνην ὑγιᾶ λαβών, ἐπεὶσθι ὡς οἶδα ἡμῖν ὄντα, λήρε ϗ νῦν, καὶ ξύνη τὸν ἐμὲ τὸν φοινὸν νόσον ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη πάλαι ἀπολωλότα, σώσον ἐνὶ μόνῳ τρόπῳ. Λε. μὴ ἐμὲ Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς ὥσπερανεῖς [1] μαινομένῳ, καὶ ἄνυδρος περιεωμένους ὀλισθογωνιεῖν οἴεται. καὶ κ τ Μνησάρχε τ Σάμιον, σιωπὴν, καὶ γλωτταλγίαν ἡμῖν ἐπιβάλλ. ἀλλὰ μὰ τὸν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τ μέγαν θεὸν Ἡρακλέα, ὅσον ϗ ἔχω, καὶ ϗ φύσει φορητὸν αὐτῷ. ἀπέρχομαι δ μὴ ϗ ὅλως σύντυχόντα αὐτῷ. ἔοικα ϗ κ ῥιναισχήσειν, τοιαῦτα ἐπιπνέοντ ἀκούειν. καὶ ἤδηκα ἄκπιμι ᾠδὴ τ ἐπείρου Κλεινίαν, ὅπ πυνθάνομαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὸν γνάθον, κ τοιούτῳ νοσεῖν, ὅπ μὴ ῥεῖ. ὥστ ἐκεῖσε ἤδ' ἀναβαίνῳ αὐτίκα. ἀλλ' ἄθλιε, καὶ ἀνήκεστός ἐσι. Σω. τί ϗ, νοσεῖ ὦ Λυκῖνε Λεξιφάνης; Λυ. αὐτὸ τοῦτο ὦ Σώπολι σὺ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ὑ-

te tradamus, & expoſito morbo, tibi remedium aliquod inveniamus. Vir enim prudens eſt, & multorum, qui ut tu ſemi inſani & fatui erant, ſuſcepta curatione, eos à morbo infuſo pharmaco liberavit. Salve Sopoli, atque hunc Lexiphanem noſtrum, ut ſcis, ſocium, ſuſcipe curandum, qui nunc nugis, & peregrino circa ſermonem morbo eſt correptus, & periclitatur ne prorſus pereat, eumque quocunque tandem modo ſerva. *Lex.* Nequaquam me, Sopoli, ſed Lycinum iſtum, qui manifeſtè deſipit, & homines mentis compotes, mente labare putat: & juxta Samium illum Mneſarchi filium, ſilentium, & linguæ ignaviam nobis intendit. Sed per Minervam non erubeſcentem, perque magnum Herculem ferarum debellatorem, ne tanti ipſum, quantum [2] Gry, vel Phuy faciamus. Moneo autem omnino ne obviam quidem ipſi eſſe veniendum. Videor verò mihi etiam ringi, quum talia increpantem audio. Ac jam utique abeo ad ſodalem Cliniam: quoniam audio uxorem ejus jampridem non laboraſſe menſibus, & ideo ægrotare, quod non fluant. Quare non amplius inſcenditur, ſed inacceſſa, & inculta manet. *Sop.* Quid verò Lycine, an ægrotat Lexiphanes? *Lyc.* Annon audis Sopoli, hæc ipſa quæ loquitur? Et nobis qui nunc cum ipſo

1 Μαινομένῳ] Μάτην ἀκούει. Sic quidam Interpretes quaſi originatione vocis ludentes: ſed melius qui interpretantur τὰ μαινόμενα φρονεῖ, qua de re Scholiaſt. Ariſtophan. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit: ἐς ἄνδρας περιεωμένους ὀλισθογωνιεῖν οἴεται. Cætera communia ſunt. *Bourd.*

2 *Gry vel Phuy*] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent ſi qui gravantur ſermonem reſpondere. hinc hyperbole proverbialis apud Græcos, Ne γρῦ quidem loquitur, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. Ariſtophan. *Cogn.*

μᾶς τὰς νῦν διεσυμιλῆσθαι καταλιπὼν, ὡς χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα σωφισθεὶς, καὶ ταυδὶν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὢν, εἴ τι ξενίζοι, καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς διαγκήσθοι. Σω. μὰ Δί' ὦ μικρόν τινα λέγεις τὴν νόσον ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γὰρ τῷ ἀνδρὶ παντὶ μηχανῇ. καὶ τί δεῖ γὰρ τῶν χλωτῶν τινι φάρμακον τοῦτο κεφασσόμενον, ἀπιέναι, ὡς πίων, ἐμέσειε. φέρε δεῦρο αὐτὸς πίθι ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς, ἡμῖν, καὶ καθαρὸς γένοιο, τῶν τοιούτων τῶν λόγων ἀτοπίας κεκωφευμένος. ἀλλὰ πίσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ μάνθανε. Λε. οὐκοῦν εἰσὶ δὴ καὶ δράστοί με ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πεπίσκοντες ταυτὶ τὸ φαρμάκιον. δίδοικα γὰρ μὴ πλῆθος γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα. Λυ. πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίης, καὶ λέγοις. Λε. ἰδοὺ πείσομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο, πολὺς ὁ βορβορυγμός. ἐγγαστρίζουσί τινα ἔοικα πεπωκέναι. Σω. ἄρξαι δὴ ἐμέειν. βαβαί. ὡς τὸν ταῦτ' τὸ, μᾶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κἆπα. εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὅς, καὶ ἀμηλίκη, καὶ λῶστε, καὶ δὴ πυθοῦ, καὶ συνεχὲς τὸ, ἄπαλα. βίασαι δ' ὅμως, καὶ κάθες εἰς τὸν φάρυγγα τὸν δακτύλους. ὑδέπω τὸ ἵκταρ ἐμέμεικας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶζ, ὐδὲ τὸ σκυβάλειθαι, ὐδὲ τὸ σκύλεκας ἀπὸ τῶν ἐντέρων. ἀλλ' ἐμοῦ γε ἕνεκα καὶ τοῦτο ποίησον. ἐπεὶ καὶ τὸ ἀσκαρίδιον ἐμεῖν σε δεῖ, καὶ τὸ ἐχῖνον, καὶ τὸ ἀκανθοπόδιον, καὶ τὸ ἀσπάλαθον, καὶ τὸ ἀσκαλαβώτιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρίδιον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδάριον, καὶ τὸ ἀσκαλαβωτιδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαριδαρι

ἄθαμ. πολλὰ ἔτι ὑπολέλυπε, κἀν μισγῇ σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄριστον δ' εἰ κἀμὲ κρίνω ἀφεστάναι ἀν ἦτε. ἡ γὰρ σπλαγχνορρηξίη, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρός ἐστι, πλὴν εἴ τι μεμφόμενος ὑπολοιπον ἐν τοῖς κόπροις εὑρίσκεις. σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, ἀφελόμενος αὐτὸν ὦ Λυκῖνε, μετακαλοῦ, κἀγὼ δίδωμι, ὦ χρὴ λέγειν. Δυ. ἴστω ποιήσομεν ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν ἀνεῳγόποιητα τὰ ἀφ' ἑαυτῶν. κἀγὼ σοὶ τὸ λοιπὸν ὦ Λεξίφανες, ἢ συμβουλὴ, εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πολλοῖσιν εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα, φεῦγε, καὶ δεδιέτω. δεξάμενος δ' ἀνὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοῖς ἀναγνοὺς, μέσῃ ἐπὶ τοὺς ῥήτορας. καὶ τῇ Ἀττικῇ φωνῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὸ Θουκυδίδιον, καὶ Πλάτωνα ἐν καιρῷ μέσῃ, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ἀφελὼν γὰρ τούτων, ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπεπτοσύμενον, ἴσῃ πως ἐν λόγοις, ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοσμοπλάστων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἰσικῶς, κεχρωσμένον μὲν τῇ μίλτῳ, καὶ τῷ κυανῷ. τὸ δ' ἔνδεξαι, πάλινός τε, καὶ εὔθρυπτος ὤν. ἐὰν τοίνυν ποιῇς, ἀφοσιοῦμαί σοι τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομένοντι, καὶ μὴ αἰδεσθεὶς μεταμανθάνειν, παῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πολλοῖσι, καὶ ὃ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, ἀδεῶς ἀφ' ὑμῶν ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς βελτίοσι ἔσῃ, Ἕλλησι, καὶ Ἀττικοῖς ἀναλυόμενος σι, τὸν μὲ βάρβαρον ἐν τοῖς ἐσχατιαῖς ἀριθμουμένοις ἄνθρωπον, πολλὰ ἔτι ὑπολέλυπε, κἀν μισγῇ σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄριστον δ' εἰ κἀμὲ κρίνω ἀφεστάναι ἀν ἦτε. ἡ γὰρ σπλαγχνορρηξίη, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρός ἐστι, πλὴν εἴ τι μεμφόμενος ὑπολοιπον ἐν τοῖς κόπροις εὑρίσκεις. σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, ἀφελόμενος αὐτὸν ὦ Λυκῖνε, μετακαλοῦ, κἀγὼ δίδωμι, ὦ χρὴ λέγειν. Δυ. ἴστω ποιήσομεν ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν ἀνεῳγόποιητα τὰ ἀφ' ἑαυτῶν. κἀγὼ σοὶ τὸ λοιπὸν ὦ Λεξίφανες, ἢ συμβουλὴ, εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πολλοῖσιν εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα, φεῦγε, καὶ δεδιέτω. δεξάμενος δ' ἀνὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοῖς ἀναγνοὺς, μέσῃ ἐπὶ τοὺς ῥήτορας. καὶ τῇ Ἀττικῇ φωνῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὸ Θουκυδίδιον, καὶ Πλάτωνα ἐν καιρῷ μέσῃ, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ἀφελὼν γὰρ τούτων, ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπεπτοσύμενον, ἴσῃ πως ἐν λόγοις, ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοσμοπλάστων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἰσικῶς, κεχρωσμένον μὲν τῇ μίλτῳ, καὶ τῷ κυανῷ. τὸ δ' ἔνδεξαι, πάλινός τε, καὶ εὔθρυπτος ὤν. ἐὰν τοίνυν ποιῇς, ἀφοσιοῦμαί σοι τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομένοντι, καὶ μὴ αἰδεσθεὶς μεταμανθάνειν, παῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πολλοῖσιν, καὶ ὃ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, ἀδεῶς ἀφ' ὑμῶν ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς βελτίοσι ἔσῃ, Ἕλλησι, καὶ Ἀττικοῖς ἀναλυόμενος σι, τὸν μὲ βάρβαρον ἐν τοῖς ἐσχατιαῖς ἀριθμουμένοις ἄνθρωπον,

neque σκύβαλα. Multa latent adhuc abdita, quibus tibi venter est plenus. Satius autem fuerit si per inferiora quoque secernantur nonnulla. Quare σπληπορδία magnum edet strepitum cum flatu erumpens. At jam mundus quidem hic est, nisi siquid reliquum est in inferioribus intestinis. Tu verò posthac Lycine eum acceptum dedoce, & quæ dicenda sunt institue. *Lyc.* Ita faciemus Sopoli, siquidem via nobis à te est strata. Et quod reliquum est te moneo Lexiphanes, si cupis veram in dicendo laudem consequi, ac in multitudine hominum celebrari, omnia hujuscemodi fuge, & aversare. Vbi autem exorsus fueris ab optimis poëtis, eosque sub præceptoribus legeris, transi ad oratores. Tum educatus cum illorum sermone, ad Thucydidis & Platonis scripta in tempore accede, multum & in pulchra Comœdia, & in gravi tragœdia te exercendo. Ex his enim ubi pulcherrima decerpseris, in dicendi facultate existimationem obtinebis. Vt nunc quidem non animadvertebas, te iis similem esse, quæ ad forum à lutifigulis finguntur, esse quidem illitum minio ac cæruleo, intus verò luteum & fragilem. Hæc si feceris, teque aliquantisper argui insciitiæ sustinueris, nec dedisscere erubueris, confidenter in multitudine versaberis, neque sicuti nunc, derideberis, neque etiam in ore pejori conditione melioribus eris, Græcum & Atticum te vocantibus, qui neperspicuos recenseri dignus sis.

que barbarus, inter maximè

ξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὸ φαυλότατον, μηδὲ ἀθεεὶ διέναι ἐκείνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα, καθαπτεῖν, ζηλεῖν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνδρειγμένων. μὴ δέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμώναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὰ τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ σαρκά σοι τροφὴ, σωμήρης ἔσω. μάλιστα δὲ, χάρασι, καὶ σαφηνείᾳ χρῦε, ὧν παμπολὺ λίαν νῦν ἀπολέλειψο. καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοηθεία, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν, ἀπέστω. καὶ τὸ διασκώπτειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἴεσθαι ὅτι σοφὸς ἔσῃ αὐτὸς, ἐὰν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὲν κἀκεῖνό σε μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι σὺ σοφιστὴν τὰς διανοίας τῶν λέξεων σοφοδιδασκαλοῦντα, ἔπειτα καθικνούμενος τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἐὰν μὲν ἡμῶν ἔκφυλον δύῃς, ἢ αὐτὸς πλασσάμενον οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ συζεύξῃς αὐτὸ πως, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδὲ ἀναγκαῖον ἢ οἷον σοφόν τι καὶ μέλαινα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἐπέρριψας, οὐδὲν ἔοικε τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἰμαι ἰδιῶται πάντες, ἐπηπόμενοι, ὑπὸ δὲ ξένων πληττόμενοι τὰ ὦτα. οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ, καὶ τοῖς ἐπαινέταις, ἐγέλων. τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστι, ὅτι ὑπερφυᾶ τινος εἶναι ἀξιῶν, καὶ

Ante omnia verò memineris [1] non imitari sophistarum qui ante nostram ætatem fuêre, vilissima quæque, neque ea depascere, ut nunc, sed talia conculcare, prisca verò exempla imitari. Neque verò te demulceant anemonæ verborum, sed juxta legem athletarum, solidus cibus tibi sit familiaris. In primis verò [2] Gratiis, & Perspicuitati sacrifica, à quibus nimiopere nunc eras alienus. Fastus autem, & jactantia, & morositas, elata & curiosa loquutio absit. præterea acerbitas illa ridendi aliorum scripta, & hæc opinio, fore ut primus sis, si omnium orationes reprehendas. Iam verò illud non parvum, sed potiùs maximum vitium committis, quòd non antea paratis sententiis quàm verbis, postea verbis eas exornas: sed sicubi perigrinum verbum reperias, aut quod finxeris egregium esse ducas, huic sententiam accommodare quæris, ac damnum quoddam existimas, si illud alicubi non intruseris, etiamsi ad id quod dicitur, eo minimè sit opus, quemadmodum paulo antè ὁ μέλαινα illum, cùm nihil argumento conveniret, nescius quid significaret, projecisti. Cujus vocabuli peregrinitate, omnes idiotæ atque indocti perculsis auribus obstupuerunt: docti verò amborum causa, tui nimirum, & eorum qui te laudabant, riserunt. Illud verò omnium maximè ridiculum est, quod cum plus quàm Atticus videri cupias, & ser-

1 *Non imitari*] Sophistæ passim à Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat eos esse evidentem discipulorum perniciem. *Corn.*

2 *Gratiis*] Hesiod. in Theogo. tres facit. de his hymnus Orphei. *Idem.*

1 *Do-*

τῇ φωνῇ οἷς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένῳ, τοιαῦτα ἴσως μᾶλλον ἂν τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύοις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων, ἀγνοήσειεν. οἷον σαπέρνα, πῶς οἴσῃ, κῆ γῆς δύναμαι ἡυχόμην, ἀκούσας σε ἐπιδεικνυμένης, ὅτι χιτώνιον μέν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ὦν λέγοιεν. δηλάσια δέ, καὶ τὰς ἀρρίνας τῶν ἀκολάστων ἀπικαλοῦσιν. ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μέν, γυναικὸς εἶδος, δηλάσια δέ, τὰ ἡλικα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων σαφέστερα, οἷον τὸ ἵπτατο, καὶ τὸ ἀπαντιάμενον, καὶ τὸ καθεδεῖς, ἃ δὲ μετοικικὸν τῆς Ἀττικῆς φωνῆς. ἡμεῖς δέ, ἃ δὲ ποιηταὶ ἐπαινοῦμεν τὰς κατὰ γλῶτταν χαράττοντας ποιήματα. τὰ δὲ σά, ὡς περὶ μέτρου διαβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμός. ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων τῇ φωνῇ κακοδαιμονέστερος. ἂν τοίνυν ζηλώσῃς, καὶ μεταμάθῃς, ἢ ἄρτια βεβαλόμενον ἐπὶ σαυτοῦ ἴσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν καταλιθών, ἐμοὶ μὲν ἀπαπληρωτὴ ἡ διδάσκησις, σὺ δὲ σαυτὸν αἰτιάσῃ, ἂν γε καὶ ξυνῇς χείρων γενόμενον.

sermonem ad vetustissimum usum diligenter componere, talia quædam, imò plurima intermisces verba, quæ ne puer quidem, qui nuper discere cœpit, ignorare quæat. Qualia sunt illa πῶς οἴσῃ, κῆ γῆς δύναμαι ἡυχόμην, ἀκούσας σε ἐπιδεικνυμένης, quum χιτώνιον, etiam virilem vestem dici putabas: δηλάσια autem masculos pedisequos appellabas. Quæ quis non novit, χιτώνιον quidem muliebrem vestitum dici, δηλάσια verò fœminas? Atque alia multa longè his manifestiora quale est ἵπτατο, & ἀπαντιάμενον, & καθεδεῖς, quæ ne inquilina quidem sunt Attici sermonis. Nos autem neque eos laudamus poëtas, qui verbis minùs usitatis poëmata scribunt. Tua verò, ut pedestrem orationem cum carmine conferamus, perinde ut [1] Dosiadæ Ara, & Lycophronis Alexandra sese habent, & siquid istis sermone etiam miseriore scriptum est. Hæc si imitatus fueris, & priore relicto didiceris optimè tibi consulueris. Sin autem imprudens iterum in istam ganeam prolapsus fueris, à me quidem plenam admonitionem acceperis: sed si utique te deteriorem factum intellexeris, teipsum accusabis.

1 *Dosiadæ Ara*] Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti quod βωμὸς inscribitur, ac Troili Epitaphium continet admodum obscurum. *Cogn.*

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

EVNVCHVS, SEV PAMPHILVS.

ARGVMENTVM.

Historica quædam narratio est, qua Dioclis & Bagoa, Peripateticorum philosophorum, inter se contentionem exponit Eunuchus autem inscribitur, quod potissima contentionis pars in eo versetur: utrum Eunuchus debeat, aut possit philosophum agere, cum alter ab indignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ professionis hoc negaret, alter autem exemplis, & sine seu officio philosophi, item à consequentibus sese tueretur. Vbi interim tacitè illud quoque indicat Lucianus, quòd ea tum ætate philosophi ex vitiis & sceleribus magis, quàm ex doctrina, & vita integritate censebantur. Exordium ab admiratione trahitur, qua attentos facit, amplificando conditionem & professionem personarum; & rei qualitatem.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τανῦν δὲ πλέον ἔοικας σεσηθὼς εἶναι μοι δοκεῖν, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸ γέλωτα. Λυ. ἐξ ἀγορᾶς μὲ ἥκω σοι ὦ Πάμφιλε. Πα. γέλωτα δέ, αὐτίκα καινόν ποτε σοῦμαί σε, ὃν ἀκέσας οἷα δίκη διαζομένῃ παρεγενόμην, φιλοσόφων ὡς ἀληθῶς ἐριζόντων. Παμ. πῇ τοῦτο λέγεις ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσόφοις διαφέρεσθαι ὡς ἀληθῶς. δέον, εἰ καί τι μέγα εἶη, κατ' εἰρήνην σε σοφὸν διαλύσαι τὴν ἔγκλημα. Λυ. πόθεν ὦ μακάριε κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵγε ξυμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες

ANDRIA.

PAMPHILVS.

Vnde nobis ô Lycine, aut quidnam ridens advenis? Tu quidem semper es hilaris, verùm hoc solito majus videtur esse, de quo risum compescere nequeas. *Lyc.* E foro advenio tibi Pamphile. Porrò mox efficiam ut tu quoque mecum rideas, simul atque audieris, cujusmodi, Philosophorum inter se contendentium, litis actioni interfuerim. *Pam.* Iam isthuc ipsum profectò ridiculum est quod ais, philosophos invicem lites agitare. Cùm oportuisset, etsi res erat magni nomenti, animo tranquillo controversiam componere. *Lyc.* Vnde illi, ô beate, animo tranquillo litem diremissent, qui solida plaustra convitiis onusta, alter in alterum effuderunt, vociferantes, miraque pervica-

1 Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑζηρικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*, Bourd.

1 Ἐγ-

ἡδῆτε, καὶ ὑπὲρ ἐδιωτικοῦ μόνοι; Παμ. ἔτι ἂ Λυκῖνε, περὶ τοῦ λόγου διεφέροντο τὰ σοφίζη τοῦτο, ὑπὲρ δόξης τυγχάνοντες; Λυ. οὐδαμῶς. ἀλλ' ὑπὲρ ἑτέρου τινὸς τοῦτο ἦν. ἐμφύλιοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων. δίκη δ' ὅμως σωφρονικὴ, καὶ δικαστὰι ψηφοφορεῖν ἤμελλον οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἡδέως, ἐπὶ μέλλοντι τοιούτων ἀναγνωσθήσεσθαι. Παμ. οἶδα λέγεις ἐν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείης ἄν, εἰ σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τοσοῦτον γέλωτος. Λυ. συντέτακται μοι ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ὑπὸ βασιλέως μισθοφορεῖν τινὰ φαύλῃ χρῆσθαι τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ὑπὸ Περιπάτου, τὸ ἴσον αὐτοῖς ἅπασι. ἐδεῖ δ' ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῇ βελτίστῃ, καὶ τὰ ἄθλα, ἃ βοεῖα τινὰ ἦν καὶ τρίποδα, ἢ [1] ἱερεῖον, ἀλλὰ μόνον καὶ τὰ εἰσιτήρια, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. Παμ. οἶδα ταῦτα. καί μοι φασὶν αὐτῶν ἤδη τινὰ ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον. Λυ. αὐτὸ ἂ Πάμφιλε ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν ἀλλήλοις. καὶ ἄρχεται τοῦτο, γελοῖον ἴσως ἐδόκει σοὶ εἶναι, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ

vicacia contendentes? *Pam.* Nunquid Lycine, de disciplinis pro more disceptabant, quòd essent diversæ factionis? *Lyc.* Nequaquam: sed aliud quippiam hoc erat. Nam ejusdem sectæ erant ambo, ejusdemque scholæ: & tamen orta inter eos lis erat: quam qui cognoscebant judices, erant civitatis optimates, natu maximi, & sapientissimi, apud quos quispiam inconcinnè loquutus pudefiat, tantum abest ut ad tantam impudentiam convertatur. *Pam.* Quin tu igitur litis argumentum exponis, quò videlicet ipse etiam cognoscam quæ res tibi tantum risum concitarit? *Lyc.* Scis Pamphile salarium, idque neutiquam exiguum, ab imperatore fuisse constitutum singulis Philosophorum generibus, puta Stoicis, Platonicis, Epicureis, præterea Peripateticis, ita ut unicuique sectæ præmium esset æquale. Cæterùm demortuo ex his quopiam, alius in ejus locum subrogandus erat qui esset optimatum calculis probatus. Porrò præmium, non erat pellis bubula juxta poëtam, nec porcellus: verùm singulos in annos decem millia nummorum, quos accipiunt, uti doceant juventutem. *Pam.* Hæc scio. Quin ajunt quempiam ex illis diem nuper obiisse: alterum, ni fallor, è Peripateticis. *Lyc.* Hæc ipsa Helena, Pamphile, propter quam illi certamine singulari conflictabant. Et hactenus nihil in illis erat ridendum, nisi quòd cum philosophos esse se profiterentur, ac pe-

1 Ἱερεῖον] Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *ἱερήϊον porcellum* vertebat, dum legit *ὑείον*. Bourd. Carmen est Homer. ex Iliad. χ Virg. lib. 12. Æn. hoc ita interpretatus est:

Nec enim levia aut ludicra petuntur
Præmia, sed Turni de vita & sanguine certant. Cogu.

[1] χρημάτων καταφρονεῖν. ἐπιζῆ, ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ παιδὸς κινδυνεύσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνιζεσθε. Παμ. καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἐστὶ τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἰεσθε. Λυ. ὀρθῶς λέγεις. φασὶ γὰρ δὴ ταῦτα. καὶ τί πάτριον ἐγένετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. τὸ μετὰ ταῦτα ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸ ἐπιτάφιον δὲ λουδανόν]ου σκεῖνε ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφίλεκτοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα δὲ λέγω, τὸ ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν δὴ τῶν λόγων, ἀφηγήσατο αὐτοῖς, καὶ τίνι ἐμπειρίᾳ ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπιδέδεικτο, καὶ ὅτι τῷ Ἀριστοτέλει, καὶ τῷ σκείνου δεκάτῳ, ἔχθετο. καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδὲ πρὸς αὐτῶν ἀμείνων λύ. τὸ δὲ τέλος τῆς δίκης, ἐς τοῦτο ἔφερεν. ἀφίεμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς δεκάτην τὰ αὐτοῦ, μετέβαινε ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ. καὶ ταυτὰ δὴ καὶ ὁ Βαγώας, ἀνεξήταζε τὸν σκείνου βίον. Πεμ. εἰκότως ὦ Λυκῖνε. καὶ τὰ πλεῖστα δὲ λόγου ἐφ' τούτῳ μᾶλλον ἐγγὺς εἶναι αὐτοῖς, ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφελόμενος ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν σὺ τοῖς λόγοις αὐτοῖς σοφώτερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ

pecunias contemnere, tamen earum gratia perinde atque pro patria in discrimen adducta, pro religione majorum, pro monumentis progenitorum decertarent. *Pam.* Atqui Peripateticorum istud est decretum. Non admodum esse negligendas pecunias, sed eas in tertio bonorum genere censendas. *Lyc.* Rectè dicis. Nam ista quidem ajunt: & more majorum bellum ipsis ortum est. Verùm quæ secuta sint postea, jam accipe. Primùm complures alii, in defuncti illius funebribus ludis decertabant: sed inter hos præcipuæ duo viribus pares: puta Diocles ille senex: nosti quem dicam: contentiosum illum: præterea [1] Bagoas qui Eunuchus esse videtur. Inter hos priùs de philosophicis decretis est decertatum: & uterque specimen suæ doctrinæ dedit, quo se Aristoteles dogmatum sectatorem esse ostendit. Ac per Iovem in hoc certamine neuter altero superior erat. Quare litis exitus hic fuit. Diocles desinens suæ eruditionis specimen edere, ad Bagoam transivit, ac vitam illius præcipuè arguere conatus est. Bagoas itidem istius vitam taxabat. *Pam.* Idque merito Lycine: siquidem ejus rei magis erat habenda ratio. Proinde si ego causæ judex fuissem, majori studio ut mihi videtur, eum quæsiviſſem qui moribus præstantior, quàm qui in disputando promptior esset: atque illi potiùs quàm huic vi-

1 Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλη ἀποτείνει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. Bourd.

2 *Bagoam*] Barbara lingua significat Eunuchum, quin Ovid. de Amorib. servum puellæ custodem Bagoïm appellat:

Quem penes est dominam servandi cura Bagoïm. Cogn.

1 Εὐ-

νίκη νομίζων. Λυ. ὦ λίχνις. καὶ μὰ ὁ μόψοφον ὃν τοῦτο ἔχεις. ἐπὶ ᾧ ἄλις μὲ εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις ᾧ ἐλέγχων; τὸ πλάσπιον; ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μὴ ᾧ πῶν δρᾶν ἡμῖν εἶναι τῷ Βαγόᾳ, μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ ἐπ' αὐτῇ ἀσκεῖν, δύσχρων γε ὄντι, ἀλλὰ τὰς τοιαύτας ἀφ' ὅπως τάχιστα ἀποκλείεσθαι δεῖν, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ καθαρματηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσωπούμενόν τ' ἀποφαίνειν, καὶ δυσκίνητον θεάσασθαι, εἴ τις ἔωθεν ἐξίοι εἰς τὰ οἰκεῖα, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ὢν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτι ἄνδρα, ὅτι γυναῖκα εἶναι τὸν Εὐνοῦχον λέγουσιν, ἀλλά τι σύνδεσμον, καὶ μικτὸν, καὶ προσῳδὸν, ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Παμ. καινόν γε τὸ ἴγκλημα φῆς Λυκῖνε. καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς ἐπεῖρε σεσάγμαι, τὴν δοξοδοξίαν ταύτης κατηγορίας ἀκοῦσαι. πρὸς ἓν ἄτοπον; ἆρα τὸν ἀσυχίαν ἄγαγον; ἢ τί καὶ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀντιπεκεῖν ἐτόλμησας; Λυ. πάνυ μὲν οὖν τοῦτο, νὴ τοὺς θεούς, καὶ δεινὰς, οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον, ἐπαπειλεῖ ἐσάπαξ, καὶ ἠρυθρίασε, καὶ ἰδίαν φανερὸς ὢν. τέλος δ', λεπτόν τι, καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, ὡς δίκαια πεισθεὶς ἔφη τὴν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, Εὐνοῦχον ὄντα, ἢ καὶ γυναικὸς μετεῖναι. καὶ παρῆσαν Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνηρήσασαι αὐτῷ. καί τις ἀκαδημαϊκὸς [1] Εὐνοῦχος ὢν Κελτὸς, ἀλίγου καὶ γυναικὸς μετεῖναι. victoriam adjudicassem. *Lyc.* Rectè dicis: meque ejusdem sententiæ habes. Verùm ubi jam convitiis & maledictis essent satiati: tandem Diocles dixit, neque principio Bagoæ fas esse, ut pote eunucho, philosophiæ operam dare, ejusque præmia sibi vendicare. Imò hoc hominum genus, non solùm ab hoc contubernio secludendum: verùm ab ipsis etiam sacris, purisque vasis, & à publicis omnibus cœtibus ejiciendum censuit: ostendens inauspicatum quoddam, occursuque infaustum fore spectaculum, siquis mane domo egressus, quempiam hujusmodi videret. Atque hac de re multis verbis differebat, affirmans Eunuchum neque mulierem esse, neque virum, sed quiddam ex utroque compositum, & conflatum, planeque monstrum, ab hominum natura alienum. *Pam.* Novum crimen narras Lycine. Iamque & ipse ad ridendum impellor, ô amice, tam inauditam accusationem audiens. Sed alter ille quid? num obticebat? an verò ipse ausus est ad ista respondere? *Lyc.* Initio quidem pudore ac metu (nam id istis est familiare) diutius obticebat, & erubescebat, eumque sudare manifestum erat. Tandem tenuem quandam ac muliebrem edens vocem, negabat æquum facere Dioclem, qui se quòd Eunuchus esset, à philosophia secluderet, cum qua mulieres etiam commercium haberent. Adducebantur Aspasia, Diotima, Thargelia, quæ causam illius adjuvabant. Præterea Academicus quidam Eunuchus natione Gallus, qui paulò ante no-

1 Εὐνοῦχος ὢν Κελτὸς] Intelligit Arelatensem Philosophum Favorinum de quo in vita Demonactis. *Bourd.*

1 Ἄξιον

μὲν διδυμήσας ὁ Θὶς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς ὄ, καίπερ αὐτὸν, οἷον εἰκὸς ἦν καὶ τὸ ὁμοίον μεταποιέῖτο, ὅμως ἄν, εἰ προσετυγχάνεις αὐτῷ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ τοῖς παισὶ δίκαι. καί τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, ἃ περὶ ἐκείνου ἔλεγε τῶν Στωϊκῶν, καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους περὶ τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἁπλοῦν ὄ σώματος. οὐ τούτοις ἦν ὁ δικαστὴς ἡ ἐξέτασις, καὶ τὸ κεφάλαιον ἦν ὄ σκέμματος, τοῦτο ἐπιγνῶναι, εἰ δοκιμασθεὶς εὐνοῦχος, ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων παιδείαν ἐγχειρισθῆναι ἀξίων. ὄ μὲν, καὶ χρῆν, καὶ σώματος εὐμορφίαν περιποιῆσαι φιλοσόφου δεῖν λέγοντος. καὶ τὸ μίσγειν, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν. καὶ τοῖς περιττὸν, καὶ μανδάλοις βαλλομένοις, ἀξιοῦντος, καὶ πρέπειν τοῖς μυρίοις, ἃς χρὴ δοῦναι βασιλέως ἀποφέρειν. τὸ ὄ Εὐνοῦχε, καὶ τὸ βακτηρίαν, χεῖρον εἶναι. τὰς μὲν γὰρ κεφαλὰς πεπεῖσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον ὄ ἐξ ἐλαχίστης δίψυχος ἀπεκεκρίθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι κατὰ ταυτὸ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κίρκοις εἰκάζεσθαι θέλουσιν ἄν. ὄ ὄ, ὡς σωματικῶν λέγοντος εἶναι τὸν περὶν, ἀλλ' ἀλλῶν ψυχῆς, καὶ τὸ γνώμης ἐξέπεσεν δῆλον γίγνεσθαι, καὶ τὸ δογμάτων ἐπιστήμης. εἰθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μέρτος ὄ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσιος Ἑρμείαν τὸν Εὐνοῦχον, τὸν δὲ ὄ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι ὄ καὶ ὑπὸ αὐτοῦ κατὰ ταυτὸ τοῖς Θείοις. καίτοι καὶ ἐτόλμα θεσπίζειν ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, εἰ δὲ ἀμφίβολόν τινα θεὸς αὐτὸν ἐν δέξασθαι δυνάμενον, εἰ δὲ ὄ Σω-

noſtram ætatem inter Græcos claruit. Verùm Diocles, etiam illum ipſum, ſi extaret, & ſimilia curaret, etiam prohibuiſſet, nihil expavefactus, opinione quam apud vulgus obtinebat. Idem etiam quædam commemorabat in eum à Stoicis, potiſſimùm verò à Cynicis dicta ad concitandum riſum, de mutilo corpore. Hac in re judicum cognitio verſabatur & caput quæſtionis erat. Num Eunuchus cenſendus eſſet idoneus qui ad philoſophiam admitteretur, quique juvenibus præfici poſtularet. Cùm alter diceret oportere habitum, & corporis integritatem philoſopho adeſſe, maximè verò gerendam illi eſſe promiſſam barbam, quò videlicet iis qui diſcendi ſtudio accedunt, vir fide dignus appareat, non indignus decem illis millibus drachmarum, quæ ab imperatore capiuntur. Cæterùm Eunuchorum conditionem etiam quàm Spadonum eſſe deteriorem: ſiquidem hi virile quiddam aliquando ſunt experti: at illi ſtatim ab initio exciſa eſt virilitas, eſtque anceps animal, non aliter quàm cornices, quas neque in columbis, neque in corvis annumerare poſſis. Alter contrà reſponderet, eo judicio non de corporis agi figura, ſed de animi virtute, proinde mentis qualitatem, & dogmatum cognitionem eſſe expendendam. Ejus rei teſtis citatus Ariſtoteles, qui Hermeam Eunuchum, Atarnenſem tyrannum ſupra modum ſit admiratus: adeò ut illi perinde atque Diis ſacra fecerit. Auſus eſt & illud addere Bagoas, multò magis idoneum eſſe erudiendis adoleſcentibus eunuchum, cùm nullam ob ipſos calumniam recipere poſſit, neque

So-

κρίτας ἐπεὶνο ἔγκλημα πυθῆ ἂν, ὡς ἀφροδίσιον τὸ μειράκιον. ἐπεὶ ὃ κῆ εἰς τὸ ἀγλύκιον μάλιστα ἐσκώφθη, χαλίπτης τοῦτο ὡς γὴν φίλῳ, ἀποσείρισιν. εἰ γὸ δὴ πώγωνος ἕφη βαθέος κρίνεις δεῖν τὸς φιλοσοφοῦντας, τὸ τράγον ἂν δικαιότερον ἀποκρῖναι πάντων. ἐν τούτῳ, τίτος ἄλλος πρώτους, τὸ ὃ ἄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, καὶ μὲν ἔφη ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοσὶ ὁ τὰς γνάθους λεῖος, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τἆλλα σύμπαχυ ἐοικὼς, εἰ δοκιμάσειε, πάντ' ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖ). εἰδὲ μή, ψεύδεται οἱ ὅσοι αὐτὸ λέγουσι, καὶ μοιχὸς ἑάλω πρὸ, ὡς ὁ [1] Ἄξων φησὶν [2] ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων. ἀλλὰ τότε μὲ ἐς τὸ Εὐνύχιον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρυπτόμενος ἐν ἐρίῳ, ἀφεὶς, ἀπιστούντων τὴ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, δόξαν τ' φανερὸς ὄψεως. νῦν ὃ, κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκῇ, ἕνεκα τοῦ μισθοῦ ἕνεκα. τούτων δὴ λεγομένων, ἅπαν πάντων μὲ γέλως ἐγένετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας ὃ μᾶλλον ἐπερρήσθη, καὶ ποικίλον ἦν ἐς μυρία τραπόμενον χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενον. καὶ ὅτε συγκλεισθείη τῷ τ' μοιχείας ἐγκλήματα κωλῶς ἔχειν φέρῃ, ὅτι ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τ' παρόντα ἀγῶνα γίγνοιτο ἂν. Παμ. γελοῖα ὦ Λυκῖνε ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν ὦ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν ἀφορτιζόμενα πρὸς Socraticum illud crimen in hunc competat, quòd adolescentulos corrumpat. Deinde quæ ille in mentum imberbe fuerat cavillatus, ea hic facetè, saltem ut videbatur retorsit. Etenim si è barbæ prolixitate, inquit, philosophos æstimare convenit, nimirum hircus ante omnes jure primas tenebit. Hîc tertius quidam astans (nomen hominis filebitur) Atqui judices, inquit, iste malis lævibus, ac fœmineæ voce, reliquoque corporis habitu Eunucho assimilis, si vestes detrahantur, planè vir vobis apparebit. Alioqui mentiuntur qui ferunt eum aliquando in adulterio deprehensum, membra in membris, ut legum tabulæ loquuntur, habentem: atque id quidem temporis ad Eunuchum confugisse, eaque reperta latebra absolutum fuisse, cum judicibus crimen persuaderi non posset, ut qui è specie hominem judicarent Eunuchum. At nunc mihi palinodiam canturus videtur, idque propter propositum præmium. Hæc cùm dicerentur, omnibus, ut par erat, risus est obortus. Porrò Bagoas magis perturbatur, atque in colores versus innumerabiles, frigido sudore manans, omnem in speciem sese variabat: ac neque decorum sibi existimabat adulterii crimen agnoscere, neque rursum eam accusationem inutilem ad præsens certamen arbitrabatur. *Pam.* Hæc Lycine, profectò sunt ridicula, neque vulgarem vobis, uti conjectandum est, volu-

1 Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis ut patet apud Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris libr. 4. Suid. Scholiast. Aristophan. Νιφελ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. *Bourd.*

2 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καλίμαχος τοῦτο ἐν ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν φησὶ φύσιν. Idem.

1 Ἀτα-

ριχῆλθ. τὸ δὲ ἦν τέλος, πῶς ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί; Λυ. οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν, ἠξίουν ἀποδύσαντες αὐτὸν, οὕτω τοὺς ἀγχινοήτους, ἐπισκοπεῖν εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν, τάχα ὡς τὸ ἔρχεσθαι. οἰδὲ, ἔφη γελοιότερον μεταστειλαμένους παῖς τὸ ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὁπόσοι, καί τινα τῶν δικασῶν τὸ αἰσχύνεσθαι τόν τε, καὶ πεσόντα ἐρισθῆναι, ἰδεῖν εἰ φιλοσοφεῖ. μὴ γὰρ, ἐπὶ πάντας ὁ γέλως κατῆλθε, καὶ ἤδεις ὅσις ὁ τῶν μαστέρα ἤλγει βαρυσόμενον ὑπ' αὐτῶν, ἔγνωσαν [1] ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὸν ἄνδρα. καὶ νῦν ἄτερος μὲν, ὡς τὸ τῶν λόγων ἐπίδειξιν ὡς φασὶ, γυμνάζεται, καὶ διδασκάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸν μοιχείας ἔγκλημα τιθασεύει, ἑταιρεύεται αὐτῷ καὶ ὑπὸ τῶν φαύλων τὸ ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τὰς ἄνδρας τὸ ἀντίδικον ὠθῶν ἔγκλήματος κεκλείσθαι τοῦ βαγώα γῆ, ἕτερος ὡς φασι μέλᾳ, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ. καὶ λέγ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζῃ, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς ἥδιόν χαίρων ἐστὶ τὸ τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄναν. αὕτη γὰρ ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας κρίσις κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀποδεῖξις ἀναπάλκης. ὥστε καὶ τὸ ἦθος, ἔφη δὲ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν, οὐξαίμιλε ὤν, ἐτοῖμον τῷ γνώμῃ, οὐδὲ τῇ γλώττῃ, ἀλλὰ τὸ αἰδέσιον ἔνοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

luptatem præbuerunt. Verùm quò tandem res evasit? Et quid super his pronuntiarunt judices? *Lyc.* Non erat eadem omnium sententia. Sed alii volebant ut nudatum illum, quemadmodum in emptitiis servis fieri consuevit, inspicerent, num quod ad testes attinet, philosophari posset. Alii rem magis ista ridiculam statuebant: nempe ut mulieribus aliquibus è lustro accersitis, juberent illum congredi & coire, astante interim è judicibus quopiam, qui ætate provectissimus, & fide spectatissima esset, qui inspiceret num philosophum se præstaret. Postea verò, cùm risus omnes occuparet, & nemo non cachinnans ventre doleret, visum est ut integra causa in Italiam rejiceretur. Et nunc alter, ut ajunt, ad eloquentiæ ostentationem semet exercet, atque instruit, & accusationem adornat, quodque suæ causæ maximè adversatur, adulterii crimen commovet. Quod quidem facit iste, more malorum rhetorum, quum ex ipso crimine adversarium inter viros recenset. At Bagoas, ut ajunt, diversa curat, ac sæpe virum agit, negotiumque præ manibus habet: & se tandem victoria potiturum sperat, si modò docere possit se nihilo deteriorem esse asinis equas ineuntibus. Id enim, amice, visum est optimum philosophiæ documentum, atque una demonstratio, quæ refelli non queat. Proinde optarim ut filius meus, qui est juvenis admodum, non animum & linguam, sed penem ad philosophiam paratum haberet.

1 Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὸν ἄνδρα] *Que la cause fut renvoyée en Italie.* Bourd.

DE

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ. | DE ASTROLOGIA.

ARGVMENTVM.

Astrologia defensio quadam est, à dignitate videlicet, quam ab antiquitate, & præstantia eorum, qui illam ab initio coluere trahit, & à certitudine, quam ex similibus, & signis, ratiocinatione quadam colligit. Recenset autem principio varias gentes & populos, à quibus illa inventa, tractata, ac locupletata fuerit. Deinde & homines, & quid quisque in illa singulatim vel observarit, vel tractarit. Duo loco & fabulas pleraſque Græcorum Poëtarum, de Orpheo, Tiresia, Atreo, Thyeste, Bellerophonte, Phryxo, Dædalo, Endymione, Phaëtonte, ac cæteris quibusdam explicat. Postremo & utilitatem artis tradit, quo futuris rebus per hanc observatis, & mala facilius tolerare, ut pote providentes illa, possumus, & bonorum spe nos ipsos confirmare. Exordio dociles facit, statim proposito de quo, & qualiter dicturus sit, & objurgat eos qui artem, ob imperitiam utentium ac profitentium reprehendunt.

Ἀμφί τε θεσπιῶν, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ πέρι θεσπιῶν, ἀλλὰ μαντικῆς, καὶ ἀληθείης, ἥ δὴ ἐκ τυτέων ἐς ἀνθρώπους βίον ἔρχεϑ. ὁ δέ μοι λόγος, οὐχ ὑποϑημοσύνῃσι ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίῃσι ἐπαγγέλλεται, ὅκως τοῦτο τῷ μαντοσύνῃ δεικτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα, ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἐωυτῶν ἀπηλάουϑ. μοῦνα δ' Ἀστρολογίῃ, ὥσπερ ἐμέωσιν, ἔτ' ἐπασκέουσι. καὶ ἐμοὶ σοφίη, πολλὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀφίκτο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλήων, Θεοφιλέων. οἱ δ' νῦν, ἀμαϑίῃ, καὶ ῥαϑυμίῃ, καὶ ὠκυπόνῳ, μισοπονίῃ, κείνοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ ὅτ' ἂν ἀνδράσι ἐπικυρέωσι, ψυδέα μαντευομένοις, ἄχρην τε κακοπαϑέειν, καὶ αὐτοῖσι Ἀστρολογίῃ

De cælo, deque astris agit hic libellus: non de ipsis quidem astris, non de ipso cœlo, verùm de divinatione ac veritate, quæ ab illis in hominum vitam proficiscitur. Hic autem tractatus, neque præcepta continet, neque doctrinam profitetur, quo pacto divinationem hanc assequi liceat. Sed illud queror, doctos omnes cùm in cæteris omnibus exerceant seſe, suisque omnibus tradant, solam Astrologiam nec habere in pretio, nec exercere. Atqui hoc doctrinæ genus vetustum est, neque nuper ad nos pervenit: sed inventum est priscorum regum, quos Dii amabant. At hujus ætatis homines non solùm insciti, socordiaque, verùm etiam odio laboris, diversa ab illis sentiunt. Cumque forte inciderint in eos qui falsa prædicunt astra culpant, & Astrologiam ipsam

μισίσιν. οὐδὲ μὴν ὅτι ὑγίαι, ὅτι ἀληθέα νομίζουσι, ἀλλὰ λόγῳ ψαυόντι, καὶ ἀνεμάλιον, οἱ δικαίως ἐμοὶ δοκεῖ φρονίοντες. ὅτι γὰρ τέκτονος ἀίδρείη, τεκτοσύνης αὖτῆς ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, Μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν, ἀμαθίες ἔπεχνίσαν, ἐκείνη δ' ἐν ἑαυτῇ σοφή. πρῶτον μὲν οὖν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεσκεύασθ. αἰτίη δ' αὐτέοισι, τὰ μὲν, ἡ σοφίη ἔθνεος καὶ γὰρ τἄλλα, τῶν ἄλλων σοφώτατοι Αἰθίοπες. τὰ δὲ, καὶ ἡ οἰκήσεως ἡ ξύμμιξίη. αἰεὶ γὰρ σφέας ἀΐδιος, καὶ γαληναίη περιείπε[1]. οὐδὲ τῶν ἔπος πρόπαν ἀνέχει[2], ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες δὲ πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γινομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τετελεσμένην, ἐδόκεον αὐτέοισι τὸ χρῆμα θώματος καὶ ἀπορείης ἄξιον. ἔνθεν δὴ ζητέοντες. εὗρον τοιόνδε τὴν αἰτίην, ὅτι σφέων ἴδιον τῇ σελήνῃ τὸ φίγγος. ἀλλά οἱ πρὸς ἡέλιον ἔρχεται[3] εὗρον δὲ καὶ τἄλλων ἀστέρων τὴν φορήν, τὰς, δὴ πλανήτας ἡμῖς καλέομεν, μοῦνοι γὰρ τἄλλων ἀστέρων κινέονται, φύσιν τε αὐτῶν, καὶ δυνατείην, καὶ ἔργα, τά, ἕκαστος ἐπιτελέουσι. τὰ δὲ, καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν. οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια. ταῦτα μὲν δὴ Αἰθίοπες τῇ ὀρθῇ ἐπέλεψαν. μετὰ δὲ, Αἰγυπτίοισιν ἀστρολογίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν. Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σοφίην ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν, ἐς τὸ ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτήδευσιν. οὐκ ἐπιστάμενοι τὴν ἀληθέα, ἀλλὰ τὴν ψευδέα, καὶ ἀνεμάλιον, οἱ δικαίως ἐμοὶ δοκεῖ φρονίοντες. ὅτι γὰρ τέκτονος ἀίδρείη, τεκτοσύνης αὖτῆς ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, Μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν, ἀμαθίες ἔπεχνίσαν, ἐκείνη δ' ἐν ἑαυτῇ σοφή. πρῶτον μὲν οὖν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεσκεύασθ. αἰτίη δ' αὐτέοισι, τὰ μὲν, ἡ σοφίη ἔθνεος καὶ γὰρ τἄλλα, τῶν ἄλλων σοφώτατοι Αἰθίοπες. τὰ δὲ, καὶ ἡ οἰκήσεως ἡ ξύμμιξίη. αἰεὶ γὰρ σφέας ἀΐδιος, καὶ γαληναίη περιείπε[1]. οὐδὲ τῶν ἔπος πρόπαν ἀνέχει[2], ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες δὲ πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γινομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τετελεσμένην, ἐδόκεον αὐτέοισι τὸ χρῆμα θώματος καὶ ἀπορείης ἄξιον. ἔνθεν δὴ ζητέοντες. εὗρον τοιόνδε τὴν αἰτίην, ὅτι σφέων ἴδιον τῇ σελήνῃ τὸ φίγγος. ἀλλά οἱ πρὸς ἡέλιον ἔρχεται[3] εὗρον δὲ καὶ τἄλλων ἀστέρων τὴν φορήν, τὰς, δὴ πλανήτας ἡμῖς καλέομεν, μοῦνοι γὰρ τἄλλων ἀστέρων κινέονται, φύσιν τε αὐτῶν, καὶ δυνατείην, καὶ ἔργα, τά, ἕκαστος ἐπιτελέουσι. τὰ δὲ, καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν. οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια. ταῦτα μὲν δὴ Αἰθίοπες τῇ ὀρθῇ ἐπέλεψαν. μετὰ δὲ, Αἰγυπτίοισιν ἀστρολογίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν. Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σοφίην ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν, ἐς τὸ ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτήδευσιν. οὐκ ἐπιστάμενοι τὴν ἀληθέα, ἀλλὰ τὴν ψευδέα,

ipsam oderunt, quam neque ſanam, neque veracem putant, ſed falſam, & inanem: non rectè ut mihi quidem videtur, ſentientes. Neque enim ob imperitiam fabri, ars ipſa culpatur: neque ob cantoris inſcitiam, Muſica ipſa eſt inerudita, quin illi potiùs artium ſunt ignari, quarum unaquæque ſuapte naturâ ſcita eſt. Primùm igitur Æthiopes hanc rationem mortalibus tradiderunt. In cauſa fuit, partim ejus gentis ſapientia. Nam inter cætera, reliquos homines ſapientia ſuperant Æthiopes: partim regionis quam incolunt opportunitas: nam perpetua cæli ſerenitate, & tranquillitate obducuntur, nec anni mutationes patiuntur, ſed eadem temperiæ fruuntur. Itaque cum viderent Lunam non eodem ſemper vultu apparere, ſed variam fieri, & in aliam ſubinde formam verti, viſa eſt ea res admiratione & diſquiſitione digna. Deinde cùm inquiſiſſent, repererunt hanc eſſe earum rerum cauſam, quòd Lunæ non eſſet lumen proprium, ſed à ſole mutuatum. Invenerunt etiam aliarum ſtellarum motus, quas errones appellamus, nam ſtellarum hæ ſolæ moventur: præterea naturam earum, ac poteſtatem, & effectus quos unaquæque præſtat. Quinetiam nomina ipſis indiderunt, non quæ eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant. Hæc igitur in cœlo perceperunt Æthiopes: poſtea finitimis Ægyptiis imperfectam artem tradiderunt. Porrò Ægyptii divinandi rationem quam ab illis dimidiatam acceperant, in majus provexerunt: quippe qui menſuram etiam, ad quam una

[1] Ἀλλ' μόρῃ] In Flor. Cod. ἀλλὰ μοίρῃ. Bourd.

[1] Nam

μέτρα τε τ' ἐκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτῶν ἀριθμὸν, καὶ μηνῶν, καὶ ἡμερῶν διετάξαντο. καὶ μηνῶν μὲν σφίσι μέτρον, ὁ σελήνιακὸς, καὶ ἡ τούτου ἀναφορὰ ἐμφαίνεται. ἐνιαυτὸν δὲ, ἡλιακὸν, καὶ ὃν ἡ ἡλιακὴ περιφορὰ, οἶδε, καὶ ἄλλα ἐμπεσόντα πολλῷ μείζω τυγχάνει. ὅσα γὰρ δὴ ἐν παντὶ οὐρανῷ, καὶ ἀστράσι τοῖς ἄλλοις, ἀπλανέσιν τε, καὶ πλανήταις, καὶ ἀεὶ ἅμα κινουμένοις, δυώδεκα μοίρας ἐπέμενόν τε τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἔσχε, ἕκαστον αὐτῶν ἐς ἄλλων μορφὴν μεμιμένα. τὰ μὲν, ἐναλια. τὰ δὲ, ἀνθρώπων. τὰ δὲ, θηρῶν. τὰ δὲ, πτηνῶν. τὰ δὲ, κτηνέων. ἀπὸ τῶν δὴ καὶ ἱερὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα πεποίηται. ἐκ γὰρ πάντων Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων παρέων ἐμφορέονται, ἄλλοι δὲ, ἄλλοίησι μοίρῃσιν ἐχρέοντο. καὶ κριὸν μὲν σέβονται, ὅκως μὴ ἐς κριὸν ἀποβλέπων. ἰχθύας δὲ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπισημήναντο. ἐκ δὲ τροφὴν κτείνασι, ὅσοι αἰγόκερων ἠδέασι. καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐλάσκονται. καὶ μὲν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν ἐκ ἠρέα ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτὸς ἱρὸν ἅπασι ἱερώτατον, τὸν χάριν ἐπιμέτρηται. καὶ οἱ ἐκεῖ μάντιές τε ἀνατέλλοντα, σημήιον τῆς ἑαυτῶν ἐκ ταύρου μαντικῆς. ἐκ μετὰ πολλὸν δὲ, καὶ Λίβυες ἐπέσπετο ἐκ λόγῳ. καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήιον ἐκ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπροσθεν, καὶ ἐς τὴν τούτου σοφίην ἔρχεται.

unaquæque ſtella movetur indicarint. Ad hæc annorum, menſium, ac temporum numerum inſtituerint. Atque hi quidem luna, ejuſque converſione menſes metiuntur: annum verò ſole, ejuſque circuitu definiunt. Illi etiam his majora commenti ſunt. Nam ex univerſo cœlo, reliquiſque ſtellis, inerrantibus, & fixis, neque ſe ſimul moventibus, duodecim partes effecerunt in his etiam quæ moventur, & unamquamque ſuis animantibus repræſentarunt, partim marinis, partim hominibus, partim feris, partim volatilibus, partim pecudibus. Vnde & ſacra Ægyptiorum variè fiunt. Neque enim omnes Ægyptii ex omnibus partibus divinabant: ſed aliis alii utebantur partibus. Itaque arietem colunt, qui ad arietem ſpectant, piſcibus non veſcuntur, qui piſces annoterunt. Nec hircum occidunt, qui Capricornum noverunt: & alii alia, prout ſinguli venerantur. Quinetiam Taurum in cœleſtis tauri honorem colunt. [1] Nam Apis apud illos, res in primis ſacra, regionem depaſcitur: & qui eam incolunt partem, oraculum quoque dicarunt, ſignum videlicet divinationis, quam à cœleſti tauro petunt. Nec multo poſt Libyes quoque artem hanc ſunt aggreſſi: ſiquidem & oraculum [2] Ammonis quod eſt apud illos, ad cœlum, & hujus ſententiam refertur,

1 *Nam Apis*] Oſiris rex Ægypti, tandem in deos relatus cum uxore ſua Iſide, colitur ſub imagine bovis. *Cogn.*

2 *Ammonis*] Ammon Iovis Epitheton, hoc eſt, arenarius. Iupiter enim arietis ſpecie in extremo Libyæ arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela ſcribit, fidei inclytæ, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit Strabo. *Idem.*

[1] περὶ τ Ἄμμωνα. καὶ ὅτι κρεσ-
σόνων ποιοῦσιν. ἴσασιν ὃ τού-
των ἴσως καὶ Βαβυλώνιοι. ὅτι
μὲ λέγουσι καὶ αὐτὸ τ ἄλλων. ἐμοὶ
δ' δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους
ὁ λόγος ἀφίκεῖσθ. Ἕλληνες δ', ὅτε
παρ' Αἰθιόπων, ὅτε παρ' Αἰγυ-
πτίων Ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν,
ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου, καὶ
Καλλιόπης, πρῶτ@ τούτ@ ἀπηγήσατο. ὃ μέλλα ἐμφανέως,
οὐδὲ ἐς φάτ@ τ λόγου αὐτοῦ ἐνεγκεῖν,
ἀλλ' εἰς γοητείην καὶ τερατολογίην,
οἷη ἀληθείη ἐνεῖναι. πεῖραμ@ γὰρ
λύρ@, Ὀργιά τε ἐπαείδ@, καὶ τὰ
ἱερὰ φοιτᾷ. τοῦ δὲ λύρη, ἑπτάμιτ@
ἔοῦσα, τῶν τ κινεομένων ἄστρων
ἁρμονίην συνεσάλλιβ@. ταῦτα Ὀρ-
φεὺς ἀείδ@μεν@, καὶ ταῦτα ἐπανιὼν,
πάντ@ ἔθελγε, καὶ πάν-
τα ἐκήρκτεν. ἐ γὰρ ἐκεῖνόν τὸν
λύρην ἔβλεπεν, ἀλλ' οἱ ἄλλης ἴ-
μελα μετεωρίης, ἀλλ' αὐτὴ Ὀρ-
φέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἐκλιὼς τε τὰ δὲ πρώτους ἐποίησε, μοῖραν τὸν αὐ-
τὴν ἀφορῶν ἀπέφηνεν. καὶ ἀστέρες
πολλοὶ κολίσθησαν λύρη Ὀρφέως.
λιὼ δὲ καὶ Ὀρφέα ἴδοις, ἢ λίθοισι-
ν, ἢ ξοάνῳ μεμιμημένον, ἢ μέσῳ
ἕζε) ἀκέλ@ ἀείδοντα, μὴ χρῆσιν
ἔχων τῇ λύρῃ, ἀμφὶ δὲ μιν,
ζῶα μυρία ἑστήκει. ἐν οἷς ἢ ἄν-
θρωπος, καὶ ταῦρος, ἢ λέων καὶ
τ, ἑκάστου, οὕτ' ἂν ἐκεῖνα ἴδοις,
μέμηκά μοι τυπὼν, καὶ ἐκεῖνα
ἀοιδὴ, καὶ ἢ λύρη, καὶ ἢ
ἢ ταῦρ@, ἢ ἐκεῖν@ λέων, Ὀρ-
φέως ἐπαΐουσιν. ἢν δ', τὰ λέγω
ἔπια γνοίης, σὺ δ' καὶ ἐν τῷ ἱερῷ
τ[ur], juxta Ammonem, quem illi arietis specie fingunt. Calluerunt hæc omnia & Babylonii, atque hi quidem affirmant se primos omnium fuisse. Verùm ut existimo, multò posteriùs ad istos scientia pervenit. At verò Græci, nec ab Æthiopibus, nec ab Ægyptiis de Astrologia quicquam audiverunt: verùm illis Orpheus Oeagro Calliopeque prognatus, primus ista memoravit, non ille quidem admodum dilucidè, neque rem in lucem produxit, sed sententiam præstigiis ac mysticis involueris obtexit. Nam concinnata lyra Orgia celebrabat, sacrasque cantiones decantabat. Porrò lyra cùm septem haberet chordas, concentum mobilium stellarum repræsentabat. Hæc conquirens, atque hæc agitans Orpheus, omnia demulcebat, omniaque vincebat. Neque enim lyram illam spectabat, neque illi musices alterius studium erat: verùm hæc magnà illa Orphei lyra. Quibus rebus Græci honorem tribuentes, locum illi in ipso cælo designarunt, & complures stellæ Orphei lyra vocantur. Quòd siquando videris Orpheum, vel saxo expressum, vel coloribus effictum, sedet in medio canenti similis, lyram manibus tenens. Circum hunc animantium innumera multitudo, inter quæ & homo, & taurus, & leo. Cùm horum singula videris, horum quæso memineris, qualis illius sit cantus, qualis lyra, qualis taurus, qualis leo Orpheum audiant. Quòd si eorum quæ dico, causas intelligas, tum & in cœlo horum

[1] Περὶ τ Ἄμμωνα] Anglic. Codic. περὶς τ Ἄμμωνα. Cætera hujus dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Cropiis, plurima, interpretor alibi. *Bourd.*

[1] Phæ-

ἡδὺ ἄρχειν ἔφασαν τυχεῖν. λέγεται δὲ Τειρεσίαν, ἄνδρα Βοιώτιον, δόξῃ, δὴ κλέος μαντοσύνης πέρι πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον δὲ Τειρεσίην οἱ Ἕλληνες εἰπεῖν, ὅτι τοὺς πλανωμένων ἀστέρων, οἱμὲν, ἄρρενας εἶναι, οἱδὲ, θήλεας. εἰδὲ, ἄρρενες εἶεν τε, καὶ ἴσως ἐκτελέσαι. τοῦ, καὶ μὴν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἐμφύτου Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλεα, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως δὲ, καὶ Θυέστεω περὶ τῆς πατρώης βασιληίης φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσι Ἕλλησι ἀναφανῆναι Ἀστρολογίης τε, καὶ σοφίης τῆς ἐρεσίνης, μάλιστα ἔμελε. καὶ τὸ ξυνὸν τοῦ Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις δὲ ἐτέρου σοφίην ἀστρονομίης. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν, περὶ σοφίσι τοῦ κατὰ ἀστρονομίην σημηνάμενον, ὑπεδέδεκτο. ἀπὸ τοῦ δὲ ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ γενέσθαι μυθολογέουσι. Ἀτρεὺς δὲ, δόξῃ πείσας, καὶ τοῦ ἀνατολέων αὐτὸν λόγων ἐποιήσατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἥλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις διαφερόμενοι. καὶ οἱ νῦν δύσιες, δυκέουσι δὲ κόσμου δύσιες εἶναι, δὲ ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μάλα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτοῦ ἐγένετο. ἐμοὶ δὲ καὶ δοκέει Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέειν. πλὴν μὴν οἱ γενέσθαι ἵππον ἐκ μέλεος πτηνὴν, δυκέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς ἀρχὴν οὐκ τοῦ ἵππου ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. ἴσως δέ μοι καὶ ἐς Φειδίτον τὸν Ἀλθαμαντίου εἰρήσθω τὸν, δὴ κεφαλῇ χρυσῷ δι' αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθέονται. καὶ μήτοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηναῖον, ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη, δυκέω γά μιν οὐκ ἔξω Ἀστρολογίης, ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐ-

rum unumquodque contemplator. Fertur autem & Tiresias, genere Bœotius, divinandi gloria fuisse multum celebris. Hunc Tiresiam apud Græcos ajunt dixisse, stellarum errantium alias esse fœminas, alias mares, nec eadem efficere. Vnde eundem Tiresiam ancipitr quoque sexu fuisse fabulantur, nunc fœminam, nunc marem. Porrò Atreo & Thyeste de paterno regno decertantibus, jam tum maximam Astrologiæ, cœlestisque doctrinæ curam fuisse Græcis palam est. Ac publico consensu statuerunt Argivi, ut uter scientia præcelleret, is imperio potiretur. Ibi Thyestes arietem illis in cœlo demonstravit, atque hinc aureum arietem Thyestæ fuisse proditum est fabulis. Atreus verò de sole, deque vario illius exortu loquutus est, ostendens non eodem modo ferri solem & mundum, sed contrario inter se cursu rapi: & qui nunc videtur occasus, cùm sit occasus mundi, solis exortum esse. Hæc loquutum, Argivi regem crearunt; magnamque doctrinæ laudem est assequutus. Equidem & de Bellerophonte simili sentio. Nec alatum illi fuisse equum admodum credo: verùm arbitror illum disciplinam hanc sectantem, sublimiaque cogitantem, & inter astra versantem, in cœlum non equo ascendisse, sed animo. Eadem de Phryxo Athamantis filio dixerim, quem aureo ariete per aërem vectum fabulantur. Quin & ipsum sanè Dædalum Athenienſem, etiamsi res est nova auditu, tamen haud existimo eum ab Astrologia fuisse alienum: sed & ea maximè usum

λεήσαθ, καὶ παιδὸς τοῦ ἑαυτοῦ κατηγήσαθ, Ἴκαρος ὄ, νεότητι, καὶ ἀπειθαλίᾳ χρεόμενος, καὶ σὺν ἰπνικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πόλον αἴρηθείς τοῦ νοῦ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατωλίσθη, ἀβύσσων πεπηγμένων. τὸν, Ἔνδυμίης ἄλλως μυθολογέουσι, ἐς κάλπην ἐπ' αὐτοῦ σὺν τῇδε τῇ θυλάσσῃ Ἰκάριον εἶκῆ καλέουσι. τάχα ὄ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου περὶ, ἐς σὺν τοῖς ἄστροισι φαινομένου, καὶ αὐτῆς Ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα ἐς λόγου ἀπίκετο. ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλος μιν τοῦ ταύρου ἐνύμφευσεν. εἰσὶ ὄ, οἳ καὶ κατὰ μέρεα τοῦ ἐπισήμου διελόντες, ἕκαστοι αὐτῶν ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν, τὰ εἰς τὴν σελήνην, οἱ δὲ, τὰ εἰς Δία, οἱ δὲ, τὰ εἰς ἥλιον συναμείραντες, δρόμους τε αὐτέων περὶ κινήσεων, καὶ δυνάμεων. καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ εἰς τὴν σελήνην διετάξατο. Φαέθων ὄ, ἐς ἡλίου δρόμου ἐπεκμήραθ, ὁ μὲν γὰρ ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀπελίπε τὸν λόγον ἀτελῆ, ἀπέθανεν. οἱ ὄ τάχα ἀγνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ἀδαμῶς πιθανὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν ἐς τὸ ἡλίου τὸ πατρὸς αἰτέειν τὸ ἐς φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν. τὸν ὄ, δείσαι τέ οἱ, καὶ ὑπερβολὴν τῆς ἐπιστίης τοῦ νόμου. ὁ ὄ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἠλικίῃ, καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν, ὑπὸσχμα ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν ἐς γῆς ἀπαιωρεόμενον. τοὺς ὄ ἀνθρώπους, κρύος τε ἐς ἅλπης σὺν ἀναγκαίῳ διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τοῦ Δία ἀγανακτέοντα, βαλεῖν πυρὶ esse, eandemque perdocuisse filium. At Icarus cum juventutis calore & superbia, non facilia disquireret, sed ad ipsum usque polum animo tolleretur, à veritate excidit, totaque arte aberravit, & in mare rerum immensæ profunditatis præceps decidit. De quo Græci secus fabulantur, qui ab ipso sinum ejus maris Icarium temerè vocant. Forsitan etiam Pasiphaë, cùm de tauro qui apparet inter astra, deque Astrologia loquentem Dædalum audivisset, in artis amorem incidit: unde factum existimant, ut illam Dædalus tauro copularit. Sunt autem qui scientiam in portiones partiti, in singulis partibus singuli elaborarint, alii quæ ad Lunam, alii quæ ad Iovem, alii quæ ad Solem pertinent congerentes, neque non cursum ac motum, vimque illorum. Atque Endymion Lunæ rationem tradidit, [1] Phaëthon solis cursum deprehendit, non certò quidem, sed imperfectam artem moriens reliquit. Hæc qui ignorant, Solis filium Phaëthontem putant, fabulamque de ipso haudquaquam veram narrant: adiisse Solem partem, ac postulasse ab eo ut sibi liceret lucis currum moderari: illum concessisse, & qua ratione aurigandum esset monuisse. Phaëthontem verò conscenso curru, ob ætatem, & imperitiam, modò terræ propinquum, modò procul ab ea in sublime evectum, aurigam egisse, interim homines frigore atque æstu intolerabili confectos fuisse. Ob hæc indignatum Iovem ingenti fulminis telo percussisse Phaë-

1 *Phaëton*] Hanc fabulam persequitur Ovid. lib. 2. Met. Plat. Timæo. Arist. lib. 4. de Mundo. Lucret. lib. 5. *Cogn.*

1 *Endym*]

ἦρε Φαέθοντα μεγάλῳ. πατὴρ δὲ μιν, αἱ ἀδελφαὶ ἐφιεύσαν, πένθος μέγα ἐποίεον, ἤ τε μητέρα αὐτῶν ἔδυρε. καὶ νῦν εἰσιν αἰγειροὶ, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῇ δάκρυον ἐκλείουσιν. οὐκ ἔστι ταῦτα ἐληθέα, οὐδὲ ὅσιον αὐτοῖσι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτῷ ἀπέθανε. λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσι ἐγὼ οὐ μέλλω τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅστιν ἐπιεικὲς παῖδα Αἰνείαν τ' Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ὅτου ἔκηεν αὐτέων, θεοφιλέες ἐγένοντο. καὶ σφίσι γεωμόροισι, τὴν μὲν, ἡ Ἀφροδίτη, τὸν δὲ, ὁ Ζεὺς, τὸν δὲ, ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. οἰκότως γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ τοιῇδε οἰκηδιαποτίουσιν; ὅτου ἄνωθεν τοκῆες, ἑωυτοῖσι πάντα ἐπιεικέα ἀπεπλέουσι, καὶ χρόᾳ, καὶ μορφῇ, καὶ ἔργα, καὶ ξυνοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἐὼν ὁμοῦ, καλὸς δὲ Αἰνείης, Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο. κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος. ἡ δὲ οἱ κλεπτοσύνη, ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο. ἔμφυτον δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τἄλλα ἐμηχανήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν, ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τῷ ἔξω φορῷ, πολλὸν ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ ναῦπλοι ἡ κίνησις, καὶ ἐ ῥηϊδίη τοῖσι ἀνθρώποισι ἐρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐτέρωθι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν δὲ ἠέρος, τάρταρος καλέεται, μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου δὲ ποιητέων, καὶ δὲ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ παλαιὰ τοῖς Ἀστρολογίοισι ὁμοφωνέοντα, ὥστ' ἂν δὲ τῷ πιστὰ δὲ

Phaëthontem. Quem dejectum sorores magno luctu prosequebantur, donec immutarent formas. Atque nunc hæ sunt populi: & lachrymarum vice, quibus fratrem deplorabant, electrum destillant. Nequaquam hæc ita gesta sunt, neque pium his habere fidem, neque Soli filius fuit, neque illi filius interiit. Sed & alia multa fabulosa Græci narrant, quibus non admodum credo. Nam quî pium sit credere [1] Æneam fuisse Veneris filium, Minoëm Iovis, Ascalaphum Martis, Autolycum Mercurii? Verum quisque horum Diis chari fuerunt, quos nascentes, hunc Venus, illum Iupiter, alium Mars respiciebat. Etenim quicunque in generatione præsident hominibus, ii veluti parentes, omnia sibi similia producunt, colore, forma, factis, animo. At rex quidem Minos Iovis auspiciis, Æneas formosus Veneris favore est natus, fur verò Autolycus: quæ furacitas illi ex Mercurio contigit. Iam verò nec Saturnum Iupiter in vincula conjecit, nec præcipitem in Tartara dedit, neque cætera machinatus est, quæ putant homines. Verùm Saturnus externo motu fertur procul à nobis: segnis illi motus, nec hominibus animadversu facilis: quam ob causam illum veluti vinctum stare dicunt. Cæterùm ingens aëris altitudo Tartarus appellatur. Sed potissimùm ex Homeri poëtæ Hesiodique carminibus liceat intelligere priscorum fabulas cum Astrologia consentire. Quum autem

1 *Æneam*] De eo Eustat. in lib. 2. Iliad. Homer. Hymno Veneris. *Cozn.*

Διὸς ἁπαλάπτην, καὶ ἕλικα τὰς βολὰς, τὰ, δὴ ἐγὼ ἔμαθε εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλεις, τὰς, ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸ χορὸν, καὶ τὴν ἅλωνα. τὰ μὲν γὰρ ἐκφῦσαι ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτὸ, καὶ ἕλκος Ἄρεϊ τὴν μοιχείαν λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν, ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα. ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ ἕλκος Ἄρεϊ ὁμοφρονίη, τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπεργάζεται. ἐν ἄλλοισι δ' ὅπισι τὰ ἔργα ἐκφῦσαι αὐτῶν διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών,

Ἀλλὰ σύγ' ἰμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ ἕλκος πολέμου,

Ταῦτα δ' Ἀρηϊ φίλ', καὶ Ἀθήνῃ πάντα μέλησε.

Καθ' οἱ παλαιοὶ ἐδόκεον, μάλιστα μαντήσει ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο. ἀλλ' ὅτε πόλιας ᾤκιζον, ἢ δὲ τείχεα ἐβάλλοντο, ὅτε φόνος ἐγράζοντο, ὅτε γυναῖκας ἐμάμεον, πρὶν ἂν δὴ τοῦδε μάντιν ἀκοῦσαι ἔκφησε. καὶ γὰρ τὰ μαντήια αὐτέοισι, οὐκ ἔξω Ἀστρολογίης ἐῶ, ἀλλὰ τοῦδε μὲν Δελφοῖς, παρθένον ἔχει τὴν ὠφελητέην, συμβολὸν δὲ παρθένου τὸ ἀφανίης. καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται, καὶ ἐν Διδύμοις ἐστί, μαντήιον δὲ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν θείων Διδύμων ὀνομάζεται. ὅτου δὲ αὐτοῖσι χρῆμα ἱερώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν. ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἵκετο πλανιόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν οἰκοι πεπραγμένων, ἐς τὸν Ἅιδην ἀφίκετο, οὐκ ὄφρα ἴδοι γένεαν, καὶ ἀτρεπέα χῶρον, ἀλλ' ἵνα λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ἐπιχθονίου. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν

tem Iovis catenam narrat, ac Solis jacula, hæc utique dies esse conjicio, & urbes, quas in clypeo finxit Vulcanus, & choram, & aream. Nam quæcunque de Veneris & Martis adulterio dixit: deque detectione, haud aliunde quàm ex hac scientia sunt confecta, quandoquidem Veneris & Martis concursus, Homericæ cantilenæ præbet argumentum: in aliis autem versibus utriusque effectum descripsit a Veneris, quum ait,

Tute Venus jucunda magis connubia cura:

belli verò,

Cuncta cito hæc cura fuerint Marti atque Minervæ.

Quæ cùm intelligerent veteres illi, maximè divinationibus utebantur, nec eam otiosam esse putabant, adeò ut nec urbes condèrent, nec mœnia circunducerent, neque quenquam occiderent, neque ducerent uxores, priusquàm de singulis à vate responsum accepissent. Etenim nec ipsa oracula ab arte Astrologica erant aliena. Verùm apud Delphos virgo prædicendi munere fungitur, & cœlestem virginem denotat. Ac Draco sub tripode vocem edit, quoniam & inter stellas draco conspicitur. In Didymis verò est templum Apollinis, & hoc sicuti mihi videtur, à cœlestibus illis Geminis denominatur. Vsque adeò verò Divinatio visa est illis res sacra, ut Vlysses etiam: cùm errando fessus vellet certò de rebus suis cognoscere, ad inferos penetrarit, non quòd videret umbras, & locum inamœnum, sed quòd cuperet cum Tiresia colloqui. Qui simul atque

βόθρον ἔλεξεν, ἔθυσε ἡ Κίρκη ἰσήμερόν τε, καὶ ἔσκαψε τὸ βόθρον, καὶ πολλὰ ὀνείδη παρέσχεν. οἱ δὲ τοῖς καὶ τὸ μητρὸς τὸ αἵματος ἐπιλάσκεσθαι, ὡς ὥσπερ ἀφῆκεν ὕδατι, οὕτω καὶ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίαν γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι αὐτὸν τὸ μαντεῖον. καὶ ἀνέχεσθαι, δι' ὧν ὄψιν ἐφίεται τὸ μητρὸς τῶν σκιῶν. Λακεδαιμονίοις δὲ Λυκοῦργος τὸν πολιτεύειν πᾶσιν ὁμοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν διατάξαι, καὶ νόμον θέσθαι μηδαμῶς μὴ δὲ εἰς πόλεμον ἀναχωρεῖν, πρὶν τὸν σελήνης πλήρεις γενέσθαι. οἱ γὰρ ἴσον νομίζον εἶναι τὸν διατείνειν, αὐξανομένης τε σελήνης, καὶ φθινούσης. πάντας δὲ ὑπ' αὐτῇ διοικεῖσθαι, ἀλλὰ μέντοι Ἀρκάδες τοῦτο οὐδέποτε, οὐδὲ ἐπίστασθαι Ἀστρολογίαν οὐσαν δὲ, καὶ ἀσοφίαν, λέγουσι τὸ σελήνης ἔμπροσθεν γεγενῆσθαι, οἷσπερ ἂν καὶ ἡμῖν ἔτι καὶ νῦν φίλομάθεις. οἶδε, φασὶν. οἱμὲν αὐτῶν, ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν, ἀνθρώποις τέλεον ὄντας μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν ἔτι πίστιν, ὅτε ἀληθέα. οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ὑπὸ τοῦ ἀστρου ἡμῶν ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὸν μὲν ἀνθρωπίνων πραγμάτων οὐδεμίην ἄρην ἔχειν ποιεῖσθαι, οὐδ' ἔστι αὐτοῖσι καὶ πρὸς τοῦδε χρηναίη. καὶ σφέας δὲ χρεὼν τὸ διαφορῆς ἀναστρέφοντας. ἄλλοι δὲ Ἀστρολογίην οὐ φαῦλα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ

que ad locum pervenit, quem Circe monstrarat, foveam fodit, oves mactavit, cumque complures adessent umbræ, atque inter has matris quoque, sanguinem bibere cupientes, non prius permisit ulli, ne matri quidem, quàm Tiresias gustasset, & sibi vaticinium edere coëgisset: potuitque interim matris umbram videre sitientem. Lacædemoniis autem [1] Lycurgus omnem Reip. administrationem ex cœlo instituit, legemque tulit ne in bellum prodirent unquam ante plenilunium. Non enim existimabant eandem esse civitatis administrationem crescente luna, & evanescente, cùm ab ea regantur omnia. Porrò [2] Arcades soli hæc non receperunt, nec in precio habuerunt Astrologiam, sed quæ illorum est imperitia & stultitia, ajunt se Luna esse antiquiores. Nostri majores igitur, usque adeò fuerunt Astrologiæ studiosi. Hujus verò ætatis homines, alii dicunt fieri non posse ut homines finem Artis divinandi inveniant, cùm ea neque certa sit, neque vera, neque Mars aut Iupiter nostra causa in cœlo moveatur, sed neque rerum humanarum curam ullam gerant, neque quicquam cum his commercii habeant: verùm per se motus necessitate circumagantur. Alii dicunt Astrologiam non mendacem quidem, at inutilem esse. Non enim mutari

1 *Lycurgus*] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari scribit Plutarch. Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. Erasm. in Adag. Aceslæi luna. *Cogn.*

2 *Arcades*] Arcades in summam morum immanitatem efferati sunt, quòd cæteris omnibus amplectentibus astrologiam, cæterasque liberales disciplinas, quarum cultu manuescunt hominum ingenia soli contempserint, seque fecerint ipsa Luna antiquiores. Serv. in 2. Georg. *Idem.*

τὰν μεγιστοσύνη, ἀπλάστεως, ὀκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχῃ. ἐγὼ γὰρ, ὡς τὰ δὲ ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες, ὁ τῷ ἐφετέρῳ εἰλίσσῃ, πάρεστιν ἢ σφίσι τὰ κινήσιος τὰ κατ' ἡμέας ἵκεσθαι ἐπιχώριος. ἢ ἐθέλεις ἵππους μὴ θέειν, καὶ ὀρύγων, καὶ ἀνδρῶν πλοισομένων λίθους ἀναπαλάσσειν, καὶ πάρφατα δονέεσθαι τοῦ ὑπὸ τὰ ἀνέμων ἢ δρόμου, τοῦτο ἢ τῇ δίνῃ τὰ ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίνεσθαι, καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρὸς ἀπορρέοις ἐς ἡμέας ἔρχῃ, καὶ τὸ πῦρ ὑπὸ δὲ ἡμέας καίῃ τι, ὑπὸ οἱ μὲν ἢ ἡμετέρου θάλπεσθαι. ἀστέρων ἢ ὑδρμίλιν ἀπορρέοιν δεχόμεθα; καὶ ῥᾴστοι τῇ Ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι, ἀδύνατα ἐστι. ὑπὸ δὲ ἀπλάτου τὰ τὰ ἀπορρέοντων πεφυκότων, ἀλλὰ τὰς χρεωμένοις τάδε ὠφελεῖ. τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδόσιν ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀπέοντα εὐφροσύνῃ. τὰ ἢ φαῦλα, ἀμφρίους ἔχειν. ὑ γὰρ σφίσιν ἀγαπήσουσι ἐπέρχῃ, ἀλλ' ὡς μελέτῃ, καὶ ἀπροσδοκίῃ, ῥηϊδία, καὶ πρεπία ἐοικέναι. τάδε Ἀστρολογίης περὶ, ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

tari vaticinio, quæcunque decreta fatis instant. At ego sanè utrisque respondere possum, stellas in cœlo suo quidem motu volvi: cæterùm obiter ejus motus effectum ad nos pervenire. An vis currentis equi, & arium, & hominum motu lapides subsilire, stipulasque moveri ventis cursu concitatis, cæterum vertigine syderum nihil aliud effici? Tum ab igni exiguo calor ad nos manaſ neque nostra tamen causa quicquam ignis urit, neque illi curæ est noster æstus: ab astris autem nihil ad nos defluit? At sanè fieri non potest ut per Astrologiam ex malis bona faciamus, neque earum rerum quæ ab illis ad nos demanant, quicquam mutemus. Sed hanc utilitatem ars affert utentibus. Bona multò antè delectant eos, qui ventura præscierint. Quæ verò non imprudentibus accidunt, facilè accipiuntur. Neque enim in illos irruunt: sed quia cogitata sunt & expectata, levia, mitiaque videntur. Hæc mea est de Astrologia sententia.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

DEMONACTIS VITA.

ARGVMENTVM.

Oratio demonstrativi generis est, qua historica ac didascalica tamen dictioni propior, quàm encomiastica. Describit autem genus, vitam, studia, eruditionem & professionem Demonactis philosophi, quæque idem & privatim & publicè fecerit, & ab aliis passus fuerit. Præterea & apomnemoneumata seu dicta illius memorabilia, aut aliàs argutè ac falsè responsa, in quibus recensendis, potissimam orationis partem consumit. Postremò etiam quæ

circa

circa mortem & sepulturam illius acta, quibusque officiis & honoribus illum Athenienses & reliqui Graci prosecuti sint. Exordio attentos potissimum facit, laudando suam ætatem, quod ea quoque viros memoria ac laude dignos, & veteribus illis, Herculi & Socrati simillimos, procrearit. Cujusmodi sint Demonax hic & Bœotius ille Sostratus, de quo alibi ipse fecerit mentionem.

Ἔμελλεν ἄρα μὴ ἦ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τοσαυτάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώμασι δρεπτὸν ὑπερφυᾶ, καὶ γοῦμαι ἄκρως φιλόσοφον, ἀναφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τὸ τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ὡσεὶ εἶναι. καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον. ὃς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν, ἐθαύμασα. ἑτέρῳ δὲ τῷ Δημώνακτι, καὶ ἐπιμάκιστον συνεγγύομαι. τοῦτον μὲν ὃν Σωκράτει, οὐ ἄλλῳ βιβλίῳ γλαφυρῶς μοι, καὶ διεξελήλυθα, μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβολὴν, καὶ τὸ ὕπαιθρον τοῦ περιπάτου δίαιταν, καὶ τὸ ἐπίπονον δύνη, καὶ τροφὴν ὄρεσι, καὶ ἔργα τοῦ ἀνδρὸς ἔτι καὶ ὁπόσα ἐθαύμασα, καὶ ὅσα ἡ λῃστὰς αἱρῶν ἔπαξεν, ἢ ὁδοιπόρων τὰ ἄκανθα, ἢ χαράδρων τὰ δύσοδα. τοῦτον δὲ Δημώνακτα, ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκείνου τε λαμπρὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόκα καὶ ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων, καὶ ὅσοι φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ ὅσοι τὰ δεδιαιτημένα σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμετέρων βίων καινὰ σκοπεῖσθαι, καὶ ζηλῶν ἐκεῖνον, ἄρασθαι ὧν οἶδεν ἐγὼ

Profectò, neque noſtra ætas viris laude & memoria dignis in totum expers futura erat: ſed aliquem etiam virtute corporis eximium, ingenioque ſummè philoſophum editura. Quod autem dico, ad [1] Bœotium illum Soſtratum refero, quem Græci Herculem vocabant, & eſſe putabant. In primis verò ad Demonactem philoſophum: quos & ipſe vidi, & vitos ſuſpexi: cumque altero nimirum Demonacte diutiſſimè conſuetudinem habui. De Soſtrato verò alio in libro ſcripſi, ejuſque magnitudinem declaravi, ac roboris excellentiam: præterea ejus apud Parnaſſum ſub dio vivendi rationem, lectumque laborioſum, & alimenta montana, & opera à nomine non abſona. Inſuper quæ præclarè geſſit, quum aut latrones è medio ſuſtulit, aut viam in inviis fecit, aut trajectu difficilia ponte junxit. Iam verò æquum eſt ut duarum rerum gratia de Demonacte verba faciam, ut & quantum in me erit, viri præſtantiſſimi memores ſint illius, & generoſiſſimi quique juvenes: & ad philoſophiam reſpicientes, poſſint non modò ad vetera exemplà ſe componere, ſed ab ætate noſtra ſumptam regulam ſibi proponere, illumque imitari, qui omnium phi-

1 *Bœotium illum Soſtratum*] Hujus fortaſſe meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pſeudom. Soſtrati cujuſdam Sicyonii, Pauſan. meminit in Eliac. lib. 2. Cap.

φιλοσόφων ἡδόμην. ὧν ὃ τὸ μὲν ἡθος, Κύπριος, ὁ τῶν ἀφανῶν, ὅσον εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ κτῆσιν. ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπερέπιπτε ἡδόμενος, καὶ ἀξιώσεως ἑαυτὸν τῆς κρείττονος, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου μὲν Διὸς, οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπιμαιεύοντος, ἀλλὰ παρ' ᾧ συνεχρήσθη τούτοις, καὶ ὑπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου, σοφοῦ ἀνδρὸς, φασίν τε καὶ γνώμῃ μάλιστα κεκοσμημένου. ἀλλ' ὁ μὲν Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων πάντων ὡς ἔφην παρακληθείς, ἀλλ' οἰκείᾳ πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῇ, καὶ ἐμφύτῳ πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτι ἐκ παίδων σὺν πολλῇ μετριότητι ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν ἁπάντων, ὅλον ὃ παρῆκε ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ, διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθοῦ, καὶ ὑγιοῦς, καὶ ἀνεπιλήπτου βίου χορηγὸς, καὶ τοῖς ἐρῶσι, καὶ ἀκούσασι παράδειγμα παρέχων τῷ ἑαυτοῦ γνώμῃ, καὶ τῷ ὡς τῷ φιλοσοφεῖν ἀληθείᾳ. ὑμῖν [1] ἀνίπτοισι ποσὶ τὸ δὴ λόγου πρὸς τοῦτο ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ποιητῶν συμπόρος ἐγένετο, καὶ τῶν πολιτῶν ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο. καὶ τὰς ὑπὸ φιλοσοφίᾳ πρᾳγματείας, οὐκ ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ τῷ παρῳμίᾳ, ἄκρου τοῦ δακτύλου ἀψάμενος, ἠπίστατο. καὶ τὸ σῶμα ὑπ' ἐγυμνάσατο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπόνησε. καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄκρου προσδεᾶ εἶναι. ὥστε philosophorum quos novi præstantissimus fuit. Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quantum ad dignitatem civilem, & possessionem attinebat. Verum hic omnibus illis excelsior factus, & se ipsum rebus pulcherrimis dignum ratus, ad philosophiæ studium se contulit, non per Iovem ab Agathobulo, neque à Demetrio ante ipsum, neque ab Epicteto excitatus: sed cum his omnibus est conversatus, præterea cum Timocrate Heracleota, sapiente viro, eloquentia & ingenio ornatissimo. At Demonax, à nullo eorum, ut dixi, invitatus, sed propria ad res præclaras alacritate, & insito erga philosophiam amore, statim à puero permotus, omnia humana bona despexit: cumque se libertati, & loquendi fiduciæ totum tradidisset, in ea constanter perstitit, cùm & ipse tectam, sanam, inculpatamque vitam viveret, & videntibus atque audientibus exemplum exhiberet, animum suum, veritatemque quam in philosophando observabat. At non illotis, quod ajunt, pedibus, ad hæc studia accessit: sed & cum poëtis fuerat enutritus, & plurima memoriæ mandarat, & in dicendo se exercuerat. Ea verò quæ in Philosophia tractantur, non paulum, neque ut est in proverbio, summo tantum digito attigerat, sed exactè tenebat. Præterea corpus exercuerat, & ad tolerantiam laboribus assuefecerat. Breviter, Hoc curavit, ne alterius cujusquam egens esset. Quare postquam

1 Ἀνίπτοισι ποσὶ] Vide Paræmiog. *Bourd.* Neutiquam inexercitatus neque rudis, quo proverbio etiam usus est in Rhetor. præcept. *Cogn.*

ἐπεὶ καὶ ἔμφυτον οὐκ ἦν ἑαυτῷ ἀλλοφρονεῖν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑστέρῳ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἐπασπαιόμενος, ἀλλὰ πολλὰς εἰς τοῦτο καταμίξας, ἐπάνυ τι ἐξέφαινε τὸν αὐτῶν ἔκλυτον. ἐφίκετο δὲ τῆς Σωκρατικῆς μᾶλλον φρονήσεως, εἰ καὶ τῇ χλαμύδι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τὴν Σινωπέα ζηλῶν ἐδόκει, ἐπὶ δοξοκαρδίᾳ τὸν ἐς τὸν δίαιταν, ὡς ἐνομίζετο, καὶ ἀπεκλείπετο ὑπὸ τῶν συντυγχανόντων, ἀλλ' ἐμμελείᾳ ἄπασι, καὶ παῖς ὢν, καὶ ἐπὶ ὀλίγον τύφῳ κατοχῆς, συνῆν, καὶ ξυνεπαιτιᾶτο. καὶ τῷ μὲν τοῦ Σωκράτους εἰρωνείαν ἐπεσκήπτων, χαίρειν ἔλεγε· Ἀττικῆς μεντὰς ἀποφάσεως τὰς συνουσίας, ὡς τὰς ἐπισυμπλεκούσας ἀπείρως, μήτε καταφρονήσεως ὡς ἀγλώττους, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τοῦ ἐπιτιμήσεως ἀπροσκόπτους. πανταχοῦ δὲ ὑπὸ εὐφροσύνης ἡδομένους, καὶ κοσμιωτέρους ἀπιέναι, καὶ φαιδροτέρους, καὶ ἧττον τὸ μέλλον δυσελπίδας. ἐδόκουν ποτὲ γῶν ἄφθη κεκραγώς, ἢ ὑστεραιτατιούμενος, ἢ ἀχαιακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾷν τῷ θεοῖ. ἀλλὰ τὰ μὲν ἁμαρτήματα, κατῄτιᾶτο. τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι, συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα ἀπὸ τῶν ἰατρῶν ἤδιε λαμβάνων, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργὴ δὲ οὐδεὶς τοῖς νοσοῦσιν ἐγχωρεῖται, ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπῳ μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, Θεῷ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ παρειμένα ἐπανορθοῦν, τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν ἀδεὴς ἐδόκει τε. φίλοις δὲ συνήρκεσε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δικαίως quam sensit se sibi non amplius sufficere, ultro è vita migravit, multo de ea re Græcorum præstantissimis sermone relicto. Philosophiæ verò non unam speciem selectam colebat: sed multis ad id commixtis, qua gauderet non parefecit. Apparebat quidem eum Socrati se magis addixisse, tametsi habitu, & vitæ frugalitate Diogenem æmulari videretur. Non tamen adulcrabat ea quæ ad victum pertinebant, admirationis emerendæ gratia, utque ab iis respiceretur quibuscum versaretur. Verùm ne tantillum quidem fastu correptus, communi cum aliis vivendi ratione utebatur, & communibus reip. legibus parebat. Porrò [1] Socraticam ironiam non admittebat, sed Attica gratia suas disputationes implebat, ita ut ejus discipuli abirent, nec contemnentes eum ut non generosum, nec reprehensionum ejus severitatem refugientes: sed pervarii præ lætitia fierent, & longè modestiores, atque hilariores, deque futuro bene sperarent. Nunquam itaque visus est vociferans, aut supra modum contendens, aut indignans, etsi aliquis illi esset increpandus. Ipsa quidem peccata incessebat, sed peccantibus ignoscebat, petito à medicis exemplo, qui morbos quidem curant, iram verò in ægrotos non exercent. Existimabat enim hominis esse peccare: Dei verò, & viri Deo paris errata emendare. Quare cùm ita vitam instituisset, nulla re indigebat: amicis verò, ubi par erat, operam præstabat. Quorum siqui secunda fortuna frui vi-

1 *Socraticam ironiam*] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim (ut ait Cic. 1. de off.) libenter ea dissimulatione quam Græci εἰρωνίαν vocant. *Cogn.*

ἐκ αὐτῶν, ὑπεμίμνησκεν ὡς ἐπ' ὀλίγῳ χρόνοις τοῖς δυκοῦσιν ἀγαθοῖς ἀπολαυσομένους. τοὺς δ', ἢ πένιαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυχεραινοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον ἀσπαζομένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, ὡς ὀρθίζοι ἔπ μὴ μικρὸν αὐτοῖς παύσει μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ τις ἀγαθῶν, καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ, παντας δὲ ὀλίγῳ κοινωνήσει. ἔμελε δ' αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς φιλονεικοῦντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ σῶας τοὺς γαμβροὺς εἰρήνῃ πρυτανεύειν. καί που καὶ δήμοις περιφθόνοις ἐμμελῶς διελέχθη. καὶ τοὺς τελείους αὐτῶν, ἔπεισεν ὑπαργεῖν τῇ παρεδρᾳ τὰ μέτρια. τοιοῦτος τις ἦν ὁ τρόπος τῆ Φιλοσοφίας αὐτῷ, πρᾶος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρὸς. μόνον αὐτὸν ἦνια φίλαι νόσοι, ἢ γαυροῦσι, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν, τὴν φιλίαν ἡγούμενον. καὶ διὰ τοῦτο φίλοις μὲν ἦν ἅπασι, καὶ σὺν ἔπει ὅπασα σὺν οἰκείοις ἐνόμιζεν, ἀνθρώπῳ ὄντι. πλέον δ', ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν οἷοις αὐτῶν μόνοις ἐξίστασθαι, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆ φιλοσοφίας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ τοῦτο πάντας μὲν ἐλεεῖτον, καὶ Ἀφροδίτης αὐτὸς ἐπράττε τε, καὶ ἔλεγε, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν σκεῖτο, τὴν πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτῆ ἐπικρηδᾶν. τοιαῦτα καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει, ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὡς ἔνα τῶν κρειττόνων σωσταλείποντες. κρίτοι δ' ὀρχῆ σωσέκρυπτε τοῖς πολλοῖς αὐτὸν, καὶ μίσος ἀ μέγα ἔσ ὄχλῳ τοῖς τελήσιν ἐκτήσατο, ἐπί τε τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἀ-

viderentur, eos commonefaciebat, ne bonis ad breve tempus duraturis efferrentur. Eos verò qui vel paupertatem lugerent, vel exilium moleste ferrent, aut senectutem, morbumve incusarent, cum risu consolabatur, quòd non viderent brevi futurum ut ea quibus affliguntur, cessarent: bonorum autem & malorum oblivio, longaque libertas, omnes intra breve temporis spacium exciperet. Ipsi etiam curæ erat dissidentes inter se fratres conciliare, & uxoribus pacem cum viris firmare. Aliquando etiam apud populum seditionibus perturbatum concinnam orationem habuit, multosque illorum adduxit ut patriæ modestè subservirent. Hoc modo se in Philosophiæ usu mitem, mansuetum & hilarem præbuit. Solummodo amici vel morbus, vel mors ipsum affligebat: quasi maximum in rebus humanis bonum, amicitiam duceret. Ideoque amicus erat omnibus, nec fuit quisquam qui homo esset, quem familiarem non existimaret. Plus autem, minusve lætabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Et hæc omnia ea cum gratia, & venere faciebat, dicebatque, ut semper, juxta Comicum illud Suadela labiis illius insideret. Itaque Athenienſium cùm omnis populus, tum magistratus, summopere illum mirabantur, eumque ut ex optimatibus quempiam semper conspexerunt. Quanquam principio multos offendit, & odium non minus quàm à multitudine contraxit, propter libertatem, & loquendi fiduciam: & multi in illum Anyti

τυθῆι, καὶ Μίλητοι. τὰ αὐτὰ κατηγορῆσαι, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι ἔτι θύων ἄφθη πώποτε, ἔτι ἱμνήσῃ μόνῳ ἀπάντων παῖς Ἐλευσινίοις. ὅθεν ἅπερ φυθρείας μάλα στεφανούμενον, καὶ κεφαλὴν ἱμάτιον ἀναλαβόν, καὶ παριὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν, ἱμμιλῶς, ὡς ἦν, καὶ πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἀποκρίσεως ἀπελογήσατο. ὅθεν μὲν γὰρ τὸ μὴ πεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, μὴ θαυμάσητε ἔφη ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἤλυσε. [1] οὐδὲ γὰρ δεῖσας αὐτοῦ τὸ πρὶν ἐμοὶ θυσιῶν ὑπολάμβανον. ὅθεν ἦν πρότερον τὸ τῆς μυσηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, ἣ μὴ κατασπάσαι σφίσι τὰ πλείστης, ὅτι ἂν τι φαῦλα ἦ τὰ μυσήρια, εἰ σιωπήσαιτε ὅθεν τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψῃ αὐτοὺς τῆς ὀργίων. ἂν τε κρείττω, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσιν ὑπὸ φιλανθρωπίας, ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῶν χερῶν ἔρριψας, πρᾴως αὐτοῖ, καὶ ἥλιος ἡμέρας αὐτίκα. καὶ τοιαῦτ' εἶπε δεξαμένους, τιμῶν, καὶ αἰδεῖσθαι. καὶ τὰ πλάσματα, ἡμερίζειν. κρίτοι οὖν ὁ δεῖνα τῆς ὅθεν αὐτοὺς λόγων, πρωτίστου ἐχρήσατο τοῖς θαυμασίοις. ἄνδρες γὰρ ἔφη Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καμὲ κεκθύσαντα. [2] τὸ γὰρ πρότερον, οὐκ ἐκαλλιερήσατε. βούλομαι δ' ἐνταῦθα δεῖξαι τὸν εὐτράπελον τὸν ἄνδρα, καὶ ἀστεῖον ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένον. ἄρξασθαι δ' ἀπὸ Φαβωρίνου κρίτου, ti & Meliti insurrexerunt, qui eadem Demonacti objiciebant, quæ illi olim Socrati, quòd nemo sacra facientem illum animadvertisset, quodque solus omnium nunquam Eleusiniis initiatus fuisset. Ad quæ viriliter admodum coronatus, nitidaque veste amictus, & in concionem progressus, partim moderatè, partim asperiùs quàm pro sua professione, respondit. Etenim ad hoc, quòd nusquam sacra fecisset Minervæ, Nolite mirari, inquit, Athenienses, si priùs illi nunquam sacrificaverim, neque enim illam oblatis à me sacrificiis indigere putabam. Ad alteram verò accusationis partem nempe mysteriorum, eam dixit sibi esse causam, cur cùm illis hactenus non fuisset festivitatis particeps, quia sive mala forent mysteria, nondum initiatis non reticuisset, sed ab orgiis eos avertisset, sive bona, ea præ humanitate omnibus exposuisset, adeò ut Athenienses qui jam lapides in illum contorquendos præ manibus habebant, erga illum mites, & placidi evaserint illico: atque ex illo cœperint eum colere & revereri, denique admirari. Quamquam statim ab initio orationis ad illos habitæ, asperiore usus est procœmio. Viri enim inquit, Athenienses, cùm me jam videatis coronatum, jam me immolate. Etenim nunquam antehac litastis. Nonnulla etiam addere volo, scitè & urbanè ab illo dicta. Bonum autem fuerit [3] à Phavorino, & iis

1 Οὐδὲ γὰρ δεῖσας] Minut. Fœl. Octavio. *Bourd.*

2 Τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε] Innuit credo Socratis condemnationem & mortem, cujus pœnitentia cœpit paulo post Athenienses, ideo in ea hostia non litavere, nam hostia, de qua litatur, non est pœnitenda. *Palm.*

3 *A Phavorino*] De quo Philostrat. lib. 1. Sophistar. *Cogn.*

καὶ ἂν αὐτὸς εἰπεῖν εἶπεν. ἐπεὶ δὲ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς εὐγλώττου παιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐτοῖς μελῶν, τὸ ἐπιπεπλασμένον σφόδρα, ὡς ἀνδρώδης, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἐρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλιδάζοι τὸ αὐτοῦ. ἄνθρωπος ἔφη, οὐκ εὐνουχίαν ἔχων τὰ ὦτα. [2] ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόλια ἔχων ὁ Δημώναξ, εἰς παιδὸς εἰς φιλοσοφίαν ἥκοι, [3] ἄρχις ἔφη. ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς σοφιστὴν, ἐρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ὁ φιλόσοφος; ὁδὶ, τίς γάρ σοι εἶπεν ὅτι φιλόσοφος; καὶ ἅμα ἡδὺ, παρ' αὐτοῦ τοῦ μάλα ἐλάλησε. τοῦ δὲ, ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ λευκὸν πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων. τοῦ δὲ σοφιστοῦ ποτε σοφιστοῦ Ἀθήνησιν ὀνομαστοῦ, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείρατο, καὶ χαίρων δὲ αὐτὸς εἰπεῖν, ἃ ἐλεγεν, ἐὰν Ἀκαδημίας με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι. ἢν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφιξομαι. ἢν Ζήνων ἐπὶ τὴν Ποικίλην, οὐ μὴ τρίψω. ἢν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι. ἀναστὰς δὲ ἐν μέσοις τῶν ἀκροωμένων, ὅτις

& iis quæ illi dixit incipere. Cùm enim ex aliquo Phavorinus audiſſet, illum ſuas diſſertationes ludibrio habere: maximè verò membrorum in illis nimium fractas delicias, ut non generoſam, at muliebrem mollitiem, ac Philoſophiæ minimè convenientem, Demonactem adiit, ab eoque quæſivit, quiſnam eſſet à quo ſubſannaretur: homo, inquit, cui ſunt aures deceptu non faciles. Inſtante verò quodam Sophiſta, atque interrogante, Quibuſnam viaticis inſtructus ô Demonax, à puero ad Philoſophiam acceſſiſti: Teſticulis, inquit. Idem aliàs Demonactem adiit, & interrogavit, quam philoſophiæ ſectam magis amplecteretur. Quis verò, inquit, tibi dixit me philoſophari? jamque abiens ſuaviter admodum riſit. Illo verò interrogante quid eſſet quod rideret, Demonax ridiculum, inquit, mihi viſum eſt, ſi tu barba tenus judicandos putas philoſophos, qui barbam ipſe non habes. Sidonio etiam qui Rhetor Athenis olim clarus fuit, dicente in ipſius laudem, eum philoſophiam omnem eſſe expertum (malum autem non erit ea referre quæ dixit) Si me ad Lyceum vocarit Ariſtoteles, ſequar: ſi ad Academiam Plato, veniam: ſi ad Poecilen Zeno, commorabor: ſi vocarit Pythagoras, tacebo. Surgens igitur è medio auditorum, Heus tu, inquit, nomi-

1 Καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν] Sic hæc verba bonus Opſopœus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infœliciter certe, ne dicam ridicule. At tu verte: *& maximè in illis carmina fracta & minimè generoſa.* Palm.

2 Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ] Malè Interpres: *Inſtante verò quodam Sophiſta*, vertendum: *Inſtante verò Sophiſta*: hoc eſt, Favorino. *Menagius.*

3 Ὄρχις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *Idem.*

4 Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Anglic. *Dat τῇ ποικίλῃ.* Bourd.

1 Ὅτις

ἔφη, ἀφοσιοῦσθαι τὸ ὄνομα, καλεῖσθαι Πυθαγόρας. Πύθωνος δὲ τοῦ ἐκ Μακεδονίας ἀνδρὸς εὐπαρύφου, νεανίσκου ἀγαθοῦ, ἐρασθέντος αὐτοῦ, καὶ σοφιστικὴν, καὶ κελεύοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν λύσειν, καὶ ἐπὶ τῷ συλλογισμῷ τὴν λύσιν, ἂν ἔφη εἰδὼς τέκνον, [1] ὅτι περαίνει. ἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ νεανίσκου ἐπὶ τῇ τοῦ ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συνωμότην ἀπειλήσαντος, αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω. ὁδὶ, σὺν γέλωτι εἶπε, ῥάπτει. καὶ γὰρ [2] ἄνδρα ἔχεις; εἶπεν ὁ τις ἀθλητὴς κεκαλλωπισθεὶς ὑπ' αὐτῷ ὅτι ἐώθει ἄφθη ἀνθεινὸν ἀμπεχόμενον, ὀλυμπιονίκης ὤν, ὑπὸ παιδὸς ἐν αὐτοῖς τοῦ κεφαλῇ λίθῳ, καὶ αἵματι ἐρρύη, οἱ μὲν παρόντες, ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένῳ, καὶ ἐδόκουν τὸν ἀνθρωπον ἰδεῖν. ὁδὶ Δημώναξ, μηδαμῶς ἔφη ἄνδρες σπεύδετε ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν. ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ἐδόκει βαδίζων εὑρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ ἀφεὶς, ἤξιε τὸν δακτύλιον ὅστις εἴη ὁ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν, καὶ εἰπόντα ὁλκεῖν ὠνητὸν, καὶ λαβεῖν, καὶ τύπον, δακλάμβάνειν. ἦλθε δέ τις μειρακίσκος ὠχρὸς, αὐτὸς δακλαλακεκινηκὼς λέγων. ἐπεὶ δὲ εἶδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, ἄπιθι ἔφη ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ [3] δακτύλιον φύλαττε. τοῦτον γὰρ οὐκ δακλάλεκας. τῷ δὲ δακὸ τοῦ Ρωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν ἑαυτοῦ δείξας πάνυ ἀγαθὸν, ἠλυθέτην δ', καὶ ἀμελεπλασμένον, ἀφοσιούμενός σε ἔφη ὁ ἐμὸς υἱὸς ὑποσί. καὶ ὁ Δημώναξ, ἀφοσιοῦσθαι τὸ ὄνομα, καλεῖσθαι Πυθαγόρας. Πύθωνος δὲ τοῦ ἐκ Μακεδονίας ἀνδρὸς εὐπαρύφου, νεανίσκου ἀγαθοῦ, ἐρασθέντος αὐτοῦ, καὶ σοφιστικὴν, καὶ κελεύοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν λύσειν, καὶ ἐπὶ τῷ συλλογισμῷ τὴν λύσιν, ἂν ἔφη εἰδὼς τέκνον, [1] ὅτι περαίνει. ἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ νεανίσκου ἐπὶ τῇ τοῦ ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συνωμότην ἀπειλήσαντος, αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω. ὁδὶ, σὺν γέλωτι εἶπε, ῥάπτει. καὶ γὰρ [2] ἄνδρα ἔχεις; εἶπεν ὁ τις ἀθλητὴς κεκαλλωπισθεὶς ὑπ' αὐτῷ ὅτι ἐώθει ἄφθη ἀνθεινὸν ἀμπεχόμενον, ὀλυμπιονίκης ὤν, ὑπὸ παιδὸς ἐν αὐτοῖς τοῦ κεφαλῇ λίθῳ, καὶ αἵματι ἐρρύη, οἱ μὲν παρόντες, ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένῳ, καὶ ἐδόκουν τὸν ἀνθρωπον ἰδεῖν. ὁδὶ Δημώναξ, μηδαμῶς ἔφη ἄνδρες σπεύδετε ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν. ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ἐδόκει βαδίζων εὑρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ ἀφεὶς, ἤξιε τὸν δακτύλιον ὅστις εἴη ὁ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν, καὶ εἰπόντα ὁλκεῖν ὠνητὸν, καὶ λαβεῖν, καὶ τύπον, δακλάμβάνειν. ἦλθε δέ τις μειρακίσκος ὠχρὸς, αὐτὸς δακλαλακεκινηκὼς λέγων. ἐπεὶ δὲ εἶδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, ἄπιθι ἔφη ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ [3] δακτύλιον φύλαττε. τοῦτον γὰρ οὐκ δακλάλεκας. τῷ δὲ δακὸ τοῦ Ρωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν ἑαυτοῦ δείξας πάνυ ἀγαθὸν, ἠλυθέτην δ', καὶ ἀμελεπλασμένον, ἀφοσιούμενός σε ἔφη ὁ ἐμὸς υἱὸς ὑποσί. καὶ ὁ Δημώναξ,

mine compellans, vocat te Pythagoras. Præterea Pythone quodam ex prætextatis Macedonibus, juvene formoso illum provocante, ac quæstionem sophisticam proponente, jubenteque ut syllogismi solutionem diceret, unum inquit, novi fili, quòd concluderis. Cumque ille indignaretur, ob scommatis ambiguitatem, & comminaretur, statim tibi virum ostendam. Hic verò ridens interrogavit. Etenim virum-ne habes? Cùm etiam athleta quidam ab eo derisus quòd florida veste indutus cerneretur, cùm esset Olympiorum victor, illi vulnus lapide in caput inflixit, unde manavit sanguis. Quòd qui aderant indignabantur, ac si percussus quisque fuisset, & clamabant ut ad Proconsulem iret. Sed Demonax, Nequaquam inquit, viri ad Proconsulem, sed ad medicum. Olim etiam cùm deambulando annulum inveniſſet aureum in via, appoſita in foro ſcheda, poſcebat ut qui annulum amiſiſſet, quicunque tandem illius dominus eſſet, veniret, & indicato pondere, gemma, & typo, eum reciperet. Venit ergo formoſus adoleſcens, qui ſe amiſiſſe ajebat. Qui cùm ſani nihil diceret, Abi, inquit, ô puer, tuumque annulum ſerva, etenim hunc non amiſiſti. Quiſpiam verò è Romanis ſenatoribus, cùm Athenis ipſi filium oſtendiſſet, valdè formoſum, ſed effœminatum & deliciis fractum: ſalutat te, inquit, meus hic filius. Tum Demo-

1 Ὅτι περαίνει] Legendus Doctiſſimus Flor. Chriſtian. ad εἰρη. Ariſtoph. Bourd.

2 Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quærunt.* Idem.

3 Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *Idem.*

μώναξ, ηδιλος ἔφη, καὶ σὺ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὁμοῖος. τὸν δὲ Κυνικὸν οὐ πάνυ δίκαιος φιλοσοφεῖσθαι, οὐκ ὀνόμασθαι, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἄξιος. ἐρωτήσαντος δέ τινος εἰ αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἴη δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα ἔφη τὸν ἐλεύθερον. ἑκείνου δὲ φήσαντος πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, ἔφη, μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. οὐδὲ, καὶ πῶς ἂν ἔφη τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. καὶ μὴν ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, ὀλίγοις ἂν αὐτὰ ὄντα ἐλπίδες, ὅτι φόβοι ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀναιρεῖν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ Πρωτέως ἐπιτιθεμένου αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλά, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ὡμίλει παίζων, καὶ λέγοντος, Δημώναξ, εἰ κυνὸς; ἀπεκρίνατο, Περεγρῖνε, σὺ ἀνθρωπίζεις; καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον ἀναπείσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν σκιὰν τοῦ ὕδατος σκιάν, ἤρετο, πότερον ἄρα τοὺς ἀντιπόδας εἶναι λέγεις; ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντα ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλεται, μὴ διστάζειν ἔφη. καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμήτοχός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλῃ, ἔστι καὶ σοὶ τὴν ἐπῳδὴν συνάρμοσον. ἐπὶ δὲ μονax, pulcher ille est, inquit, teque dignus, & matri similis. Porrò Cynicum in pelle urſi philoſophantem, non Honoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocandum cenſuit. Cùm quidam interrogaſſet, quis illi terminus fœlicitatis eſſe videretur, reſpondit, ſolum eſſe fœlicem eum qui liber ſit. Illo autem ſubjiciente multos eſſe liberos, At illum puto, inquit, qui neque ſperat, neque timet quicquam. Ille verò, quomodo, inquit, hoc fieri poteſt? omnes enim ut plurimum his ſervimus. Atqui, inquit, ſi res humanas perpenderis, eas neque ſpe, neque metu dignas eſſe comperies, quum triſtia, & jucunda omnia ceſſaverint. Peregrino autem Protei filio ipſum objurgante quòd ſæpe rideret, & hominibus illuderet, dicenteque Demonax, nonne Cynicum agis? Reſpondit, Peregrine, nonne tu hominem? Phyſicum quoque de Antipodibus differentem, ſurgens ad puteum deduxit, illique umbra in aqua demonſtrata, quæſivit, Numquid tales eſſe Antipodas aſſeris? Præterea quopiam magum ſe eſſe profitente, carminaque efficacia habere, quibus omnes illiceret, & exhiberet quæcunque vellet, Ne mireris, inquit. Nam eandem quam tu artem calleo, Et ſi placet ad piſtricem me ſequere, & videbis me unica incantatione, & exiguo pharmaco ipſam adducturum, ut mihi dét panem nummum inſuens, æqualem cum incantationibus vim obtinentem. Cùm verò

1 Καὶ μὴν & φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον] Tzetzes in Chiliadibus. *Menagius.*

1 Ne-

Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπύθετο Πολυδεύκη ὡς ἄφοφος λυπηνοῖτο, καὶ ἤξιε ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἅμιππος παρεῖναι, ὡς ἀναβησόμενος, καὶ δεῖσθαι τοῦ Δημωνάκτος, ὡς Πολυδεύκης ἔφη ἥκειν σοι πρὸς ἐπίσκεψιν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι καὶ τὸ κρανίον καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συμπενθήσει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος πρὸς ὦ Δημώνακτε, Πολυδεύκης ἀξιοῖ, αἰτιᾶται σε ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη ὡσὶ αὐτὸν ἄπει. ὁδὶ αὐτὸς, ἦν πεισθῇς, καὶ σὺ σκότῳ ἑαυτὸν κρυφείρξασθαι, ὡσπερεὶ, ἔλεγε μόρος τις εἶναι, καὶ δύναται αὐτῷ ἀναγαγεῖν ἐς παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσαι, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου συνδιατεινομένου, καὶ λαρυγιῶντος, ἃ γὰρ εἶχέ τινα οἴεσθαι εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη ὦ γελοῖε, μὴν ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρᾶν πένθος ἀμφιθρῶν; καὶ μὲν καπείαν κραυγελᾶν ἐξῆν, τῶν δὲ παῖς ὁμιλίαις πάνυ χρωμένοις, καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἵνα γὰρ ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγου τινὰ, καὶ ὑπερεστῶτος ἀπεκρίνατο, ἐγὼ μέν σε ἔφη ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα. σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀπεκρίνω. εἰπόντος δέ τινος τῷ ἑταίρῳ, ἀπίωμεν Δημώνακτος εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ συνευξώμεθα ὑπὲρ ἧς ἡδὲ, πάνυ ἔφη κωφοῦ ἡγῇ τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται καὶ τυφλοῦ ἡμῶν εὐχομένου ἀκούειν. ἰδών δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κρινομένους ἀπαιδεύτους καὶ ζητοῦντας ἐρίζοντας, τὸ [1] Herodes illustris, Pollucem immatura morte sublatum lugeret, currumque vellet ipsi jungi, & tanquam ascensuro præstò esse: aggressus hunc, Demonax, à Polluce, inquit, epistolam tibi affero. Cùm autem ille gavisus esset, & putaret illum cum suo dolore in communi concurrere, dixit, Quid igitur ô Demonax, sibi vult Pollux? incusat te, quòd ad ipsum non proficiscaris. Hic ipse, alteri filium lugenti, & in tenebris se coërcenti, dicebat se esse magum, & filii umbram ex inferis ipsi reducere posse, si tres tantum homines illi nominaret, qui neminem unquam luctu essent prosequuti. Cum ergo hic diu secum hæsitaret, siquidem, opinor, neminem hujusmodi proferre poterat, tandem ait, ô ridicule, an te solum intolerabilia ferre existimas, neminem videns luctus expertem? Quinetiam eos risu dignos censebat, qui in sermonibus utebantur planè vetustis vocabulis, & peregrinis. Itaque cùm aliquando quempiam aliquid interrogasset, illeque plus quàm Atticè respondisset, Ego quidem, inquit, amice nunc te interrogavi, tu verò mihi, ut Agamemnonis tempore respondes. Dicente quopiam ex amicis, abeamus Demonax in fanum, Æsculapii, pro filii salute oraturi, Valdè surdum, inquit, Æsculapium existimas, si non potest nos hinc precantes exaudire. Cùm aliquando duos vidisset philosophos magnopere ineruditos in quæstione altercantes, alterum

1 *Herodes*] Atticus, hujus Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminêre & Philostrat. in Sophist. *Cogn.*

καὶ τὸ μὲ, ἄτοπα ἐρωτῶσι, τὸ δὲ, οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, οὐ δοκεῖ ὑμῖν ὦ φίλοι ἔφη, ὁ μὲ ἕτερος τοῦτον, τρέχειν ἀμέλγειν, ὁδὲ, αὐτὸς κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους ὄντος Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτὸς ἦν, καὶ πρῶτος τῶν ἀληθινικῶν, ἔφη, καὶ μὴν ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲ πρῶτος, οὐ μόνος. εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος. Κεθήγου δὲ ὑπατικὸς, ὁπότε ἀφίκετο εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπὸ πρεσβεύσων τοῦ πατρὸς, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος, καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ τὸ ἐπείρατος τις ὁρᾶν τοῦτο, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κακὸν ἔσεσθαι, καὶ τὸν Δία ἔφη ὦ Δημώναξ, οὐ μέγα. καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπὸ μεσοπόρου, ὡς ἐπὶ παιδείας τοῦ βασιλέως συμπορευόμενον, [1] ἀποστέρχεται ἔφη ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ. ἄλλο δέ ποτε ἐρωμένου εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι, ἀθάνατος ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. ὅσα μέντοι Ἡρώδῃ ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα, φάμενον ἓν μίαν ἡμῶν ψυχὴν ἔχειν. ἓν γὰρ εἶναι τὸ αὐτῆς ψυχῆς, [2] Ρηγίλλαον, καὶ Πολυδεύκη, ὡς ζωῆς ἴσης, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν. ἐπὶ λμηνε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὸ εὐφήμησεως ἀκούσας, ἀφ' τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους. καὶ ταῦτα, ἓν τῷ πλείστῳ αὐτοῖς κεκτησαμένοις

rum absurda rogantem, alterum nihil ad rem respondentem. Nonne videtur vobis, inquit, ô amici, horum alter hircum mulgere, alter illi cribrum supponere? Cùm Agathocles Peripateticus sese efferret, quòd solus dialecticorum esset primus. Atqui, inquit, Agathocles, si primus, non solus, si solus non primus. Porrò cùm Cethegus vir Consularis, quando per Græciam in Asiam proficiscebatur, futurus patris in exercitu vicarius, ridicula multa & diceret, & faceret. Posteaquam ex amicis quispiam eadem videns diceret illum magnum scelus esse: per Iovem, inquit, Demonax non magnum. Cùm verò Apollonium philosophum aliquando conspexisset, cum multis discipulis in equo discedentem, quando accersitus abibat, ut regis esset præceptor, Accedit, inquit, Apollonius, ejusque Argonautæ. Alio verò interrogante num ipsi anima videretur immortalis, Immortalis, inquit, sed ut cætera omnia. De Herode dicebat verum dixisse Platonem, affirmantem haud unam nobis esse animam. Neque enim esse ejusdem animæ Regilaum & Pollucem, ut vivos epulis excipiat, & talia meditetur. Ausus est quoque aliquando Athenienses publicè interrogare, audita sacrorum præfatione, quam ob causam barbaros excluderent, idque cùm ea sacra Eu-

1 Περισέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Iocus est in voce *Argonautæ*. Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiæ, utpote qui Romam cum magistro ad Imparatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautæ ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *Palm.*

2 Ρηγίλλαον καὶ Πολυδεύκη] Ρηγίλλαν καὶ Π. Marc.

τ Εὐμόλπου, βαρβάρου, καὶ Θρᾳκὸς ὄντος. ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ λέγει τις τῶν φίλων, ὦ δαιμόνιε, ἔφη τις τῶν φίλων, μὴ δείσῃς μὴ ἀναστραπέντος σοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς; κἄπα ἀγνώμων ἂν εἴην ἔφη, ὁπόταν ὑπὸ ἰχθύων καταδαπανηθῶ, τοσούτους αὐτοὺς ἰχθῦς καταφαγών. ῥήτορι δέ τινι κρίσεις μελετήσαντι, σωτηρίαλυσιν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι. ἔφ ᾧ, εἰπόντος ἀεὶ ἐπ' ἐμοντῷ λέγω, εἰκότως τοίνυν ἔφη τοιαῦτα λέγεις, μαρεμ' ἀκροατῇ χρώμενος. καὶ μέντοι δέ ποτε εἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον, οὐχ ὁρῶ ἔφη ἔφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς. εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀληθῆ τι δυνάμενος τὰ ἐπικεκλασμένα, ὀλίγου αἰτεῖς, ὁπόσου ἂν αἰτῇς. εἰ δ' ὡς ἄδηλα τῇ Θεᾷ πάντα ἔσται, τί σε δύναται ὁ μισθός; πρεσβύτην δέ τινα Ῥωμαῖον εὐσωματοῦντα, καὶ τῷ σφυγμῷ αὐτοῦ μέχρι πολλοῦ ἐπιδεξάμενος, καὶ ἐρόμενος πῶς σοι δεμόναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξε, καλῶς ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς, καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς λάρυγγας τὰ ἐρωτήσεων, πάνυ εὐσχήμως περισκάψας. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλιάσματος, εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσιμος ὁ Δημόναξ, πόσην μυεῖν ἂν καπνὸν γένοιτο, φῆσεν ἔφη τῷ ἀποδύτῃ. καὶ τὰ λοιπὰ πᾶν, καπνός ἐστι. Πολυβίῳ δέ τινος, καμιδῆ ἀπαίδευτον ἄνθρωπον, καὶ σαλακωνα, εἰπόντος, ὁ βασιλεὺς μετὰ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τέτιμηκεν, εἶτα σε ἔφη Ἕλληνα μᾶλλον, ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. ἰδὼν δέ τινα τῶν ὑπατεύοντα, ἐπὶ τῇ πλατείᾳ τὸν παρεύοντος μέγα φρονοῦντα, κύψας Eumolpus barbarus & Thrax instituisset. Cùm etiam hyeme esset navigaturus, dixit quispiam ex amicis, Annon times ne submersa navi à piscibus devoreris? Atqui demens essem, inquit, si à piscibus depasci metuerem, cùm tot pisces ego ante comederim. Cuidam verò Rhetori pessimè declamanti, suasit ut exercitationi incumberet. Cumque hic dixisset, semper apud me declamo, Meritò utique ista dicis, cùm auditore stulto utaris. Viso etiam vate qui mercedis gratia publicè vaticinabatur, Non video, inquit, quamobrem mercedem exigas. Etenim si hoc nomine exigis, quasi aliquid ex fati decretis mutare possis, parum illud est, quamtumcunque postularis. Sin autem omnia ut Deo visum est eventura sunt, quid potest tua vaticinatio? Quodam verò sene Romano corpore bene habito, armatam adversus palum pugnam commonstrante, & interrogante, Quomodo Demonax tibi pugnasse videor. Recte, inquit, siquidem ligneum adversarium habebas. Quinetiam ad dubias quæstiones aptè erat comparatus. Interrogante enim quopiam ludibrii gratia, Si mille minas ligni combussero, Demonax, quot erunt fumi minæ? Pondera inquit, cinerem, & reliqua omnia fumus erunt. Polybio quodam, homine valdè indocto, & inepto, dicente, Imperator Romanorum civitate me donavit, Vtinam, inquit, te Græcum potius quàm Romanum fecisset. Cùm & prætextatum quendam vidisset, purpuræ latitudine superbientem, admoto illius auri

1 Εὐμόλπου] Dico alibi. *Bourd.*

αὐτῷ πρὸς τὸ ὦς, καὶ τὸ ἱμάτιον λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, τοῦτο μήποτε πρὸ σοῦ, πρόσθεν ἐφορᾷ, καὶ νῦν πρόσθεν. ἐπεὶ μέντοι λουόμενος, ἄκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠπάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσοντα, εἶπέ μοι ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ φείσεσθαι ἔμελλον; ἐρωμένῳ δὲ τῷ ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου, φέλμεινον ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι ποιητῇ φαύλῳ, λέγουσι μεταφέρειν μνήσιμον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς ἀμηχανίαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτῷ τῇ σήλῃ, ὃ χεῖρον ἦ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἅλυτρον, βαθὺ δ' εἰς θεὸν αὐτὸς,

Γελάσας, εἶπεν, ὅτι καλόν ἐστιν ὃ Ἄδμητε τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐζηλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῷ σκιαῖν αὐτῷ οἷα τοῖς μέλασιν ἐπεικῶς γένηται, ἤρετο, τί τοῦτο ὦ Δημώναξ; ὁ δέ, μεταβάσας, Χάρων με ἔδακεν ἔφη. καὶ μέντοι καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν τὸν αὐτῷ οἰκέτην μαστιγοῦντα, παῦσαι ἔφη, ἐμὲ τιμῶν σαυτὸν τὸν δοῦλον ὑποφαίνων. [1] Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, κρίνου ἔφη. σὺ γὰρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. μάλιστα δ' ἐπαλείμμενος τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἵνα γὰρ ἴδωσι Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν, καὶ πήραν ἔχοντα, [2] ἀντὶ δὲ βακτη-

auri capite, prehensâque veste, & commonstrata, inquit, hoc ante te ovis ferebat, & ovis erat. Cùm lavans in balneis, in aquam ferventem inscendere reformidaret, & quispiam eum ut meticulosum argueret, Dic mihi, inquit, Num pro patria id ipsum passurus eram? Interrogante quodam, Qualia in Orco esse existimas? Præstolare, inquit, indeque tibi per literas significabo. Cuidam etiam Admeto malo poëtæ, dicenti se monostichon epigramma scripsisse, quod testamento mandasset inscribi suo cippo, quod referre non fuerit deterius,

Corpus humo tegitur, Admetus ad astra volavit,

Effuso risu, dixit, Adeò elegans, Admete, est epigramma, ut illud jam inscriptum esse optarim. Cùm vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus, interrogavit. Quid hoc rei est? Demonax. Ille verò ridens, inquit, Charon me momordit. Intuitus Lacedæmonium servum suum flagris cædentem, Desine, inquit, servo tuo similem te ostendere. Cùm Danaë quædam fratri litem intenderet, judicio contende, inquit, Non enim es Danaë Acrisii filia. In primis verò adversus eos pugnabat, qui non ad veritatis investigationem, sed ad ostentationem philosopharentur. Quare viso Cynico qui tritum pallium & peram habebat, pro baculo verò

1 Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίνου, ἔφη, σὺ γὰρ εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Iocus sanè frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίου ἄνδρὸς κρίσεως. Nisi fortè an dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus ne quis tam deformem Iupiter te rapiat. *Marc.*

2 Ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ἀντέγκλιν κυνοχάρτην] Melius τρίβωνα μὲν, ἢ πήραν

φίλος, ὑπέρογκον κεκραγότα, καὶ λέγοντα ὅτι Ἀντισθένης, καὶ Κράτητι, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτής, μὴ ψεύδῃ ἔφη. σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κονιομαχοῦντας, καὶ οὐδὲ τὸ νόμιμον τὸ εὐαγώνιον, ἀντὶ δὲ παγκρατιάζειν δακνομένους, ὅτε ἀπικόμενος ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς, οἱ παρορμαρτοῦντες, λέοντας καλοῦσιν. ἀστεῖον δὲ καὶ ἐκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀναιδέστερον εἰρημένον. ἐπεὶ γὰρ ὁ πεπιεσμένην τὴν σκέλην, καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθου ἀναβαίνοντι, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντι αὐτοῦ, καὶ εἰς κινδυνον ἀμφισβάλλοντι, ἀγανακτήσας, καὶ κελεύσας τὸν Κυνικὸν κολάζειν, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συστρέψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν. ἀλλ' ὅγε Δημώναξ ὑβριστὴς γάρ τις ὢν, παρεπίπτε συγγνώμῃ ἴσχειν αὐτῷ, κατά τινα παίζιον τῆς Κυνικῆς παῤῥησίας θρασυνόμενος. εἰπόντος δέ γε ἀνθυπάτου, νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερόν τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ, ἀμπαυκισθήναι τοῦτον αὐτὸν κέλευσον. ἄλλῳ δέ τινι τραγῳδίαν ἄσαντι, καὶ ἔθους ἐν μιᾷσι τῷ δράματι ἐμπεσόντος, ὡς βασιλέως

verò vehementer vociferabatur, dicebatque se Antisthenis, Cratetis, & Diogenis esse æmulum, Ne mentiaris, inquit. Tu enim es Hyperidæ discipulus. Cùm athletas multos videret malè, præterque certaminis legem pugnantes, atque non pancratio sed morsu decertantes, Non abs re, inquit, nostri temporis athletas, comitantes socii, leones appellant. Vrbanum quoque, simulque mordax est illud quod Proconsuli dixit. Erat enim ex iis cui illita pice sunt crura, totumque corpus. Cùm autem Cynicus quidam lapide consceniso, hoc ipsum illi objiceret, ac impudicitiæ accusaret, indignatus Proconsul, Cynicum pertrahi jussit, quem aut fustibus contusurus, aut exilio mulctaturus erat. Verùm Demonax fortè interveniens, veniam pro eo deprecatus est, quòd pro consueta Cynicis loquendi libertate id ausus esset. Respondente autem Proconsule, Nunc quidem impune istum tibi dimitto: sed si posthac tale quippiam ausus fuerit, quas pœnas meretur? Tum Demonax, illum jubeto dropace inungi. Alteri cui Rex & castrorum & maximi exercitus imperium crediderat quærenti qua ratione

πόσαν ἴσχυται, ὅτι δὴ ἡ βακτηρία ὑπέρογκον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικὸν. Marc. Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius vocula emendatione patebit facetus satis jocus. Lego igitur ὅτι τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆ βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis & eorum sectæ imitatorem, à Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenienſis celeberrimus, forte fuit etiam Philosophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *Palm.*

ἀμπαυκισθήναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* Bourd.

ἐρμῖνε πῶς ἂν ἧς ἥδιστα ἄρξῃ, ἀόργητος ἔφη. καὶ ὀλίγα μὲ λαλῶν, πολλὰ ἤκουσεν. ἐρμῖνε δέ τινι εἰ μὴ αὐτὸς πλακοῦντας ἐδίδου, οἷς ἂν ἔφη τοὺς μαθητὰς τὰς μελίσσας πρίνας τὰ κηρία; ὡσὸς ἦ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὸν χεῖρα ἀπεκεκομμένον, ὑφ' ὅτου ἔφη Ἀθηναῖος εἴκονι χαλκῇ πεπωκέναι τὸν Κωναίμεργον. καὶ μὴν καὶ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὴ τὸν χωλὸν, τὸν οὐ δεισιδαίμονα, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, ὑδὲν ἧττον ἔφη ἀναισχυντότερον χωλὸν διαπατητικόν. ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητον ἐπιπλῶν ἅμα συνεβάλλετο αὐτῷ ἀγαλλόμενος γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀφ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγχικώτατα ὡς αὐτὸν ἀπεκρίνατο. ἀκοῦε ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. καὶ μὴν καὶ τὸ τοῦ Ἑρμῖνου τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανοῦργον ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὰς Ἀριστοτέλη γ', καὶ λέγειν αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκιρροῦντων καὶ ζῆλον τοῦ τοὺς Κορινθίους κατεσκευάσθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, μὴ τοῦτο, ἔφη τοῦτο ὦ Ἀθηναῖοι ψηφίσησθε, ἂν μὴ δεῖλαι τὸ βωμὸν καθέλητε. ἐπὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσασθε, μηδαμῶς τοῦτο ἔφη ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν

tione quiſpiam optimè imperare poſſit, Si ira vacet, inquit, & pauca quidem loquatur, multa verò audiat. Scilicitanti cuidam num & ipſe placentis veſceretur, Numquid exiſtimas apes fatuis ſuos favos facere? Apud Pæcilen cùm ſtatuam conſpexiſſet manu mutilam. Tandem aliquando, inquit, Athenienſes ænea imagine Cynægirum cohoneſtarunt. Quinetiam cùm Rufinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidiſſet diu in pergulis verſantem, Claudo Peripatetico, inquit, nihil eſt impudentius. Cum aliquando Epictetus ſimul objurgando ſuaderet ei ut duceret uxorem, & liberis procreandis operam daret, cùm hoc etiam viro philoſopho conveniat, ut ſuo loco alterum naturæ relinquat, argutiſſimè ei reſpondit. Da mihi igitur, Epictete, unam tuarum filiarum. Illud etiam eſt memoratu dignum, quo Herminum Ariſtotelicum notavit. Etenim cùm ſciret illum quovis ſcelere fœdatum eſſe, innumeraque flagitia perpetrare, Ariſtotelem verò, ejuſque decem categorias in ore ſemper habere, Hermine, inquit, decem categoriis revera es dignus. Athenienſibus aliquando conſultantibus ad Corinthiorum imitationem de conſtituendo ſpectaculo gladiatorum, Ne priùs, inquit, Athenienſes hæc decernatis, quàm miſericordiæ aram ſubvertatis. Cùm in Olympiam aliquando veniſſet, eique imaginem æneam erigere decreviſſent Elei, Nequaquam iſtud facietis, inquit, viri Elei, ne majores veſtros afficere probro videamini,

1 Τὸν Κωναίμεργον] Cujus hiſtoria notiſſima ex Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. *Bourd.*

1 Ἀλ-

τοῖς ἀστρονόμοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτης, μήτε Διογένης εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. ἤκουσα δ' αὐτοῦ ποτε καὶ ὡς τὸ τῶν νόμων ἐμπειρον παῦσαι λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσιν ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωσιν. οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων. οἵδε, ὑπὸ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται, τὸ δ' Ὁμήρου σίγχυ ἴνα ἥδιστα μέλιστα,

Κάτθανε δ' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἰοργώς.

Ἐπὶ δὲ τὸ Θερσίτου, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. ἐρωτηθείς δέ ποτε τίς αὐτῷ ἀρίσκοι τῶν φιλοσόφων, ἔφη, πάντες μὲ θαυμασοί. ἐγὼ δ', Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον. ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, ὐδένα ἐνοχλήσας ἢ, ἢ αἰτήσας. φίλοις χρήσιμος. ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ καὶ ποτε ἐχθρὸς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχον ὡς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παρελθόντα, ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δ' ἄγεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δ', ἤδη ὑπέργηρως ὢν, κληθεὶς εἰς ἰδίους τινὰς παρελθὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκοιμᾶτο, τῶν ἐνοικούντων θεῶν τινα ἐπιφάνειαν ἡγεμόνα τοῦ πράγματος, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τοὺς οἰκίας. παρελθόντα δ', αἱ ἱστοπαλίδες ἀνθέλκουσι πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸ ἄριστον. καὶ τοῦτο δὴ συνέβαινε ἑαυτῆς ἡ διδοῦσα φαίνετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας ἀποφέρουσι αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. σείσαντος δέ ποτε Ἀθήνησι ἡμέρας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. καὶ φασὶ μόνον, σιωπᾶν

mini, quòd neque Socrati, neque Diogeni statuam reposuerunt. Ipsum etiam hæc legum perito dicentem audivi, periculum esse ne sint irritæ leges, sive malis, sive bonis scribuntur. Etenim hi non egent legibus, illi à legibus nihilo meliores redduntur. Vnum potissimùm Homeri versiculum canere solebat:

Strenuus & segnis fato moriuntur eodem.

Laudabat autem Therſiten, tanquam Cynicum concionatorem. Interrogatus quis illi potissimùm ex philosophis probaretur, Omnes, inquit, admiratione sunt digni: verùm ego Socratem colo, Diogenem admiror, Aristippum amo. Vixit annos ferme centum, nullo morbo, nullo mœrore affectus: nemini ullam molestiam intulit, nihil à quoquam petivit: amicis officiosum se præbuit, nullum unquam inimicum habuit. Atque ipsum amore tanto prosequuti sunt Athenienses atque universa Græcia, ut prætereunti magistratus assurgerent, magnumque silentium omnes agerent. Postremò, cùm jam esset senio confectus, non vocatus in quamcunque domum incidisset præteriens, in ea cœnabat, & dormiebat: quam qui incolebant, hoc aliquem esse Dei exortum ducebant, & bonum aliquem genium in ædes ingressum. Prætereuntem verò pistrices certatim ad se trahebant, unaquæque cupiens ut à se panem acciperet: & quæ dedisset, hoc sibi cedere sollicitati putabant. Quinetiam illi poma solebant offerre pueri, patrem illum vocantes. Seditione verò Athenis aliquando orta, in concionem ingressus est: cumque solummodò apparuisset, silen-

ἐπίεσεν αὐτῷς. ὀδὲ, ἰδὼν ἤδη μετιγνωκότας, ὑδὲν εἶπεν, καὶ αὐτὸς ἀπῆλθεν. ὅτι δ' συνῆκεν ὅσα ἔδ' οἷός τι ἂν αὐτῷ ἐπικυρεῖν, εἶπεν πρὸς τὰς παρούσας τὸ σαφέστατον ὅτι κηρύκων πόδες,

Λήγει μοι ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄεθλων πομπίς.

Καιρὸς δ' καλεῖ μηκέτι μένειν. Καὶ πάντων ἀποχωμένων, ἁπλῆ δ' βίᾳ φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς συντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. ὀλίγον δ' πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, ὦ παφῆς τί κελεύεις, μὴ πολυπραγμονεῖτε ἔφη. ἡ γὰρ ὀδμὴ με θήψει. φαμένου δ' ἐκείνου, τί δὴ σὸν αἰχρὸν ἐργεῖοις, καὶ κυσὶ βορὰν ὠσπερεῖναι τηλικοῦτος ἀνδρὸς σῶμα; καὶ μὴν ὑδὲν ἄτοπον ἔφη τοῦτο, εἰ μέλλω δ' ἀποθνήσκειν, ζῴοις τισὶ χρήσιμος ἔσομαι, οἱ ῥᾶστοι Ἀθηναῖοι, καὶ θάψαντες [1] αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπόνησαν, καὶ τὸ θῆκον τὸ λίθινον, ἐφ' ᾧ εἰώθεσαν ἐπὶ τοὺς κάμνοντας, ἀναπαύεσθαι, ὡσπερεῖναι, καὶ ἐσεφάνων ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἠγάλλοντο ἱερὸν εἶναι καὶ τὸ λίθον, ἐφ' ᾧ ἐκαθίζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ σκάφεσιν, οὐκ ἴσην ἔς τις οὐκ ἀπήντησε. καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. ὅτοι μέντοι ὑπολύοντες, ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸ τάφον. πομπὴ ὀλίγα πάνυ ὑπὸ πολλῶν ἀπεμνημόνευσε. καὶ ἔστι δὲ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

tium ipsis imposuit. Quos cùm resipuisse vidisset, nihil loquutus abiit. Porrò cùm intellexisset se sibi non amplius opem ferre posse, dicta ad præsentes, qua in certamine præcones uti solent clausula. Iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis: non esse differendum amplius tempus monet. Et cùm ab omnibus abstinuisset hilaris è vita migravit, & qualis obviis semper apparuit. Paulò verò antequam moreretur, interrogante quopiam, De sepultura quid imperas? Ne hujus rei satagatis, inquit, etenim fœtor me sepelict. Respondente autem illo, Quid igitur, annon turpe fuerit, si tanti viri corpus volucribus & canibus dilaniandum objiciatur? Atqui nihil est absurdum, si mortuus quoque nonnullis animalibus utilis fum futurus. Cæterùm Athenienses magnifico funere illum elatum publicè sepelierunt, diuque luxerunt: ac sedem lapideam, super qua fatigatus quiescere solebat, adorarunt, & in viri honorem coronarunt, rati sacrum etiam esse lapidem, in quo sedisset. Nemo verò est qui funus non sit comitatus: ac potissimùm ex philosophis, qui suppositis humeris illum, tulerunt ad sepulchrum usque. Hæc perpauca ex multis commemoravi, ex quibus lectori colligere liceat, cujusmodi vir ille fuerit.

1 Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ Interpres *eum luctu publico extulerunt.* ut Lycias Rhetor in Epithaphio ὃ φίλοις αὐτὸς ἐπένθησεν ἐδάψε δημοσίᾳ, *publicè, sive funere publico, sive publico luctu.* de luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfactum ad Martial. & Pers. *Beurd.*

AMO-

ΕΡΩΤΕΣ. | AMORES.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Hoc dialogo de amoribus, & eorum voluptate disputatur, introductis Charicle & Callicratida personis, quorum alter amorem mulierum ut antiquiorem, & natura magis consentaneum, deinde & diuturniorem, magisque mutuum, & utrinque oblectantem, defendit, alter autem turpem istum in pueros affectum, sed honesto tamen, & philosophico nomine palliatum, commendat. Confutato eo quod alter de natura ductu opposuerat, & proposita muliebrium vitiorum insolentia ac fœditate. Occasio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti sermonis sumitur, invitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autem & præparatio disputationis ab attentione & rei magnitudine, quam longa deinde narratio sequitur, continens causſam & quasi fundamentum totius negotii, in qua illa quoque non indigna lectu sunt, descriptio templi Gnidiacæ Veneris, & exemplum impotentis amoris, quo quidam ipsam deæ statuam noctu aggressus est. Cujus commemoratio, contentioni ac disputationi principium & ingressum facit. Caterùm haud scio, an & hic philosophos tacitè perstringat Lucianus, dum paderastas esse, solis illis permittit.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

[1] Ἐρωτικῆς παιδιᾶς ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινῆ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ πεπυκνότατα τῶν σωτηρίων ὠτα. καί μοι σφόδρα δυψῶντι τυγχάνεις ἀνέσεως, δικαίως ἡ ἐμοῦ ἰκετεύων σε λόγων ἐρρύη χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ δίλιθος ἀναγκαῖος ἀνέχεσθαι πονοῦσα· οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὸν τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάντα δή μοι νῦν τὰ ὄρθρου, ἡ δὲ ἀκολασία σου [2] λόγων ἀμύλα, καὶ

LVCIANVS.

Amatorio lusu, amice Theomneste, summo mane nostras aures continuo studio defessas impleviſti: mihique relaxationem hujusmodi vehementer sitienti, jucundorum sermonum tuorum affluxit tempestiva gratia. Infirmior enim animus est, quàm ut studia continua sustinere queat. Desiderant autem soliciti labores, ut paulum relaxatis gravibus curis, in voluptates remittantur. Quare me sub diluculum, hæc blanda, dulciſque lascivorum verborum

1 Ἐρωτικῆς] Non esse Luciani sed alicujus qui Lucianum supervixerit jam monui præfatione ad Lectorem, videtur esse Aristæneti. Incertus Interpres lectorem curiosum sæpissimè decipit. *Bourd.*

2 Λόγων] Anglic. *discourses*, Idem.

γλυκεῖα πεῖσαι κατάφρασιν. ὅσ' ἀλίγου δεῖν, Ἀφροδίτης σύμμιζον εἶναι, [1] τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερηλέμβω. ἄχθομαί τι νὴ τὰς σὰς ἐρωίδας, οἷς πλατὺς διέρρηξε σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε ὡδὶς αὖτις ἀναβολεῖμαι. [2] Ἀφροδίτης, εἰ σεαυτῇ μὲ λέγειν ἔοικας, εἰ τις ἄρρω, ἢ νὴ Δία ἥλως ἐφέτηί σοι πόθος, ἠρέμας τῇ μνήμῃ συναλείσασθαι. καὶ γὰρ ἄμως [3] ἑορτασιλιῶ ἄγομέν τι μέγαν, Ἡρακλεῖα γόητες. σὺν ἀγυιεῖς γὰρ ὄντες τὰ Θεῖα οὐκ ἐξὺς λιῶς Ἀφροδίτης. ἤδιστα δὲ δοκεῖ μοι τὸν λόγον τοῦς ἰυσίας ποιήσασθαι. Θεόμνηστος. ἥκιστα ἄν μοι ὦ Λυκῖνε, [4] θαλάττης κύμασι, καὶ πυκνὰς ἀπ' ἀρχῆς πιφάδας ἀριθμήσεσθαι, ἢ τὰς ἐμὰς ἐρωίδας. ἐγὼ γὰρ ἄπαυστον αὐτῶν κενὸν δοκιλεύφθαι φαρέτραν νομίζω. κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄοπλοι αὐτῶν αἱ δεξιαὶ γελασθήσονται. χεδὸν γὰρ ὡς τὰ ἀσπιδιδὸς ἡλικίας οἷς τὰς ὀφθαλμοὺς κρεθεὶς, ἄμμας ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίας βυκολεῖται. Δῆλοι γὰρ ἔρωτες ἀκμάζειν, καὶ σχὶν ἢ λῆξαι τὰς ὠδῖνας, ἀρχαιοτέρους δ' ὑστέρους, κεφάλια Λερναῖα τὰ πολυμιφυῆ Ὕδρας πολυκλαύστερα, μᾶλλ' Ἰόλειον βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σθένος τοῦ πῦρ. ὥστε τὶς ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κρίνει εἰς αὐτὸν ἁρπάζων, ἐπ' ὀδυνῇ κόρῃ παύει. καὶ σωρηδὸν ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, rum tuorum ſuadela valdè exhilaravit. Itaque parum abfuit, quin Ariſtides mihi viderer eſſe, Mileſiis ſermonibus ſupra modum delinitus. Doleoque per amores tuos, quibus latus inventus eſt ſcopus, quòd narrare deſiiſti. Ac te per ipſam obſecramus Venerem, ſi abundè mihi dicere videris, ſi quod maſculum, aut muliebre te inceſſit per lovem deſiderium, ſenſim memoria elicias. Nam alioqui feſtum diem celebramus: Herculi ſacra peragentes. Cæterùm haud ignoras quam acer ad Venerem fuerit hic Deus. Proinde lubentiſſimè videtur mihi hæc ſacrificia ſermonum eſſe admiſſurus. *Theom.* Citiùs verò Luciane, maris fluctus, denſaſque nives è cœlo delabentes numeraveris, quàm meos amores. Itaque vacuam omnem eorum phareträm relictam eſſe puto: ac ſi ad alium avolare volent, inermis ipſorum dextra ridebitur. Propemodum enim quum ex adoleſcentia inter ephebos fum receptus, aliis atque aliis cupiditatibus demulceor. Alii amores aliis ſuccedunt, ac priùs quàm deſinant primi, incipiunt ſecundi, Lernæa capita, magis quàm renaſcentis Hydræ multiplicia, quæ neque auxiliatorem Iolaum habere poſſint. Non enim ignis igni extinguitur, ita humidus quidam aſilus meis oculis inhabitat, qui omnem formam ad ſeſe rapiens, nulla ſatietate explotur. Ac aſſiduè dubitare mihi in mentem venit, quænam ſit hæc

1 Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres Apuleii ad Mileſias. *Bourd.*

2 Ἀφροδίτης] Interpolitio (εἰ σεαυτῇ μὲ λέγειν ἔοικας) ſed reſcribe (εἰ μὲ σεαυτῇ λέγειν ἔοικας.) Marc.

3 Ἑορτασιλιῶ ἄγομέν τι μέγαν] Iulian. Imperator Cæſar. *Bourd.*

4 Θαλάττης κύμασι] Vt in Catull. *Idem.*

1 Ἐδὺς

τίς ἔστω Ἀφροδίτης ὁ χόλος. εἰ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, εἰδὲ Λημνιάδων ἔρις, εἰδὲ Ἱππολύτειον ἀχροκίλιον ὀφρυόμενος, ὡς ἱερόσυλα τὰ Θεοῦ τοῦ ἄπαντα τοιαῦτα ὀργᾷ. Λυπίνως. πέπαυσο δ' ἐπιπλάττων καὶ δυσχεραίνων τοιαύτης ὑποκρίσεως Θεόμνηστε. ἄχθη γὰρ ὅτι σοὶ τοῦτο βίᾳ ἡ τύχη συνεπλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζοις, εἰ γυναιξὶν ὡραίοις, καὶ μὴ παισὶν τὸ κάλλος ἀνθοῦσιν ὁμιλοῖς; ἀλλά σοι καὶ ἡδέως ἴσως πάλαι δίκης ἐδεῖτο τὸ δυχεραὶς ὕπνου νόσημα. δεινὸν γὰρ τὸ παθος. ἀλλ' ἴσως τοῦτον τὸν πολὺν ἐκκόπτειν λῆρον, οὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ Θεὸς σὺν αὐχμηρᾷ χαυρίαι ἐπέκλωσεν, ἀλλ' ἐμπορικῆς ἄλλας, καὶ γραπτοῖσι σώμασιν βίου, ἀλλὰ λιπαρᾷ παλαίστρᾳ μέλλοι σοι, καὶ φοινικὶς μὲν [1] ἑῶσα μέχρι ποδῶν τοῦ τρυφῶν καθειμένη. λαμπρὸν δ' ἡσυχίᾳ κόσμος ἐπιμίλετο. τὴν μελῶν ἐρωτικῶν ἡμέραν, καὶ αὐτὸ τὸ βασιλίζον, δίφροισιν, καὶ γλυκὺς ὀδὸς ὁ διὰ πόθου δίκης. πειρᾶσαι γὰρ, ἐλπίζεις. τυχὸν δ', ἀπολέλαυκας. ἴσῃ δ' ἡδυὴ τὸ παρεῖναι, καὶ τὸ μέλλον. ἴσως δ' ἀναγκάσεις γᾶν διεγνωμένος σε τὸν πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ [2] καταλόγων, ὃν ἐκ χαῖτ' ἐρόδων, ἱλαραὶ μὲ [3] τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ πικρῶς ἀνυμεναίουτο. τὴν φοινὶν δ' ἴσως τῇ Λυ-

hæc ira Veneris. Non enim ego sum Heliades quispiam, neque Lemniadum contentio, neque agreste illud Hippolyti supercilium, ut implacabilem hanc iram Deæ in me irritem. *Luc.* Omitte fictitiam hanc, Theomneste, & difficilem actionem. Etenim ægrè fers quod te huic vitæ conditioni fortuna destinavit, & acerbum esse putas, si cum formosis mulieribus, cumque pueris pulchrè florentibus versaris? Sed tibi purgatione ad morbum adeò molestum forsitan opus erit: gravis enim est hic affectus. Quin tu potiùs effusa multa hac dementia, beatum esse te putabis, quòd non squalidæ agriculturæ, non mercatoriis erroribus, non militari in armis vitæ conditioni te destinavit Deus, sed pingues palæstræ tibi sunt curæ, ac splendida vestis ad pedes usque delicatè demissa. Eleganter verò compositæ comæ studium, ipsaque oblectationum amatoriarum tentatio delectat, dulcisque desiderii dens mordet. Dum enim periculum facis, speras: ubi verò consecutus es, frueris. Pari autem voluptate præsens, & futurum afficiunt. Paulò ante igitur cum narrares longum istum, perinde ac apud Hesiodum, catalogum eorum quos inde ab initio amasti, suaves quidem oculorum tuorum faces molliter liquescebant. Parem autem Lycambæ illius filiæ te-

1 Ἑῶσα μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρεις χιτῶν, Aristenet. Epistol. 15. libr. 1. leg. Xenophon. 8. Pædiæ. Diodor. Sic. libr. 2. omnes. *Bourd.*

2 Καταλόγων] Qui inscribebatur ἀσπὶς. De quo viri Clarissimi Daniel Heinsius & Ioannes Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus dissertat. cum Hesiodo. sic in Lapith.

Ἦ οἷα πρόσθ' ἄρ' ἔγω. Idem.

3 Τῶν ὁμμάτων αἱ βολαί] Sic infra in hoc Dial. Aristen. Epist. 1. *Idem.*

1 Bu-

κόμβε ἡυγατρὶ λεπτὸν ἀφηνίων, ἀπ' αὐτοῦ δ' ἡμᾶς οὐδὲν ἧττον ἀγάσθαι, οὐχὶ δῆλον ὅς, σὸν οἰκεῖον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρᾶν. ἀλλ' εἴ τί σοι δοκεῖ τῷ Ἀφροδίτῃ παρελθεῖν λείψανον ἀφεῖναι, μηδὲν ἀποκρύψῃ. τῷ δ' Ἡρακλεῖ, τῷ θυσίαν σπεῦδε παρέχειν. Θεο. [1] βυβρῶνες ἢ ὁ δῆμος ὁ Λυκῶν, καὶ [2] σοὶ ἀκήρατοι ὡς φασι τῶν θυσιῶν ἥκιστα παρόμενοι. ἐπεὶ σὺ αὐτὸ τοῦτο ἐπήσιον ἑορτὴν λόγῳ μεταμέρεσθε, αἱ δὲ ἡμῖν διηγήσεις, ἐξ ἐωθινοῦ ἀρξαμένῃ, κόρον ἔχουσιν. ἡ δ' ἀπὸ μέσης, ἢ σωφρόνως μεθημερινὴν ἀγωνῆς, ἱλαρῶς τῷ Θεῷ συνδιημερεύσεται. καί μοι γνοὺς δίκαιος ἴσος, ἐπὶ μηδετέροις ἔτι ἐπόψῃ τὸ πάθος ῥᾳστώνης ὁρῶ. ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πλησίον ἑκατέρου, κρίνειν ἀκριβὴς τυγχάνω, τίς ἑκ' ἀμφοτέρων πλάστιγξιν, ἰσορρόπως πλανωμένην. σὺ δ' ὅπως ἂν, ἀδεκάστῳ κρατῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. παίζω δὲ σοὶ λαμβάνειν ἀκριβῶς ἀ φιλότης, ἵν' πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἢ σοὶ τῶν ἡμῶν ἐράντων κρίσις, ἤδη φέρε, Λυ. παιδιᾶς ἀ Θεόμητορ, καὶ γελοίῳ ἡγῇ τὴν

tenuem vocem jucundè referens, ab ipso statim habitu præ te ferebas, quòd non illos solùm, verùm etiam illorum memoriam amares. Sed siquid tibi ex ea navigatione quam secundum Venerem suscepisti, reliquum supereſt, ne id nos cela, sed absolutum Herculi sacrificium præsta. *Theom.* Taurivorus est iste Deus, Luciane, & sacrificiis citra fumum peractis, ut ajunt, minimè delectatur. Sed postquam annuam ipsius festivitatem sermone celebramus, meæ quidem narrationes ab aurora productæ, satietatem pariunt. Tua verò Musa à consueto translata studio, hilariter cum Deo diem hunc exigat. Ac mihi æquus esto judex, siquidem neutram in partem hujus affectus propendentem te videō. Vtros meliùs habere putas, puerorum amatores, an qui fœminas amplectuntur? Nam ego utroque perculsus, perinde atque accurata trutina, lancibus utrinque stantibus, æquilibrio feror. Tu verò qui extra hanc sortem es, incorrupto judice nimirum ratione, quod melius fuerit, eliges, Proinde omni recusandi simulatione sublatâ, ô amice; quem calculum tibi de meis amoribus judicium credidit, jam feras. *Luc.* Ludicram hanc, & ridiculam narrationem putas Theomneste, attamen etiam serii

[1] Βυβρῶνες] Philostrat. tabul. Theodam. *Burd.* Sunt qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt, semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Thiodamantis bovem: Callimachus Hymno εἰς Ἄρτεμ. fabulatur Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse.

ὦ γάξ
Παῦσαι ἀθηρεύουσ', ὅτι οἱ παρὲξ νόον ἤλυθε θεῖνα
Τῇ ποτ' ἀροτρεύοντι συνάντιον Θειοδάμαντι.
Tanta erat inclusa, quanta, cùm scinderet arvum,
Occurrit Dryopum duci Thiodamanti:

Exinde mansit apud Lindios ritus ut bos aratori Herculi cognomento Βυβρᾶ immoletur cum multa diarum imprecatione. Philostrat. Vit. lib. 2. Lactant. lib. 1. c. 21. *Cogn.*

[2] Σοὶ ἀκήρατοι] Legend. Athen. lib. 1. *Burd.*

διήγησιν. ἤδη ἐπαγγέλλεταί τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' ἂν [1] ἐξ ὑπογύου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' ὑπαλκεῖς, ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, οἷς τότοις σωτόνως ὡς ἀμιλλωμένοις, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη. καὶ γὰρ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος ἂν, διττὰς ἄρυσαι μισθὰς, τὴν μὲν, βακχεῖον, τὸν δ' ἄρρενα μᾶλλον νομεύων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὑπερφυῶς παιδικῆς ἥδετο, τὴν ἡλικίαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμενος. ὁ δ' ἀγνοῦν ἐρῶν ἄῤῥενα, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν δὴ μαχιμώντοιν παῖδοιν ἀγωνοθετήσας ἅμιλλαν, ὁδ' ἂν εἴποιν δικαίως, ὡς ὑπερφυοῖεν. καί μοι τὸ τῶν λόγων ἴχνη, ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφυγμένα χθὲς, ὡς ἥδιστα εἰρημένα. πᾶσαν δὲ ἐπιμνήσας ἀφορμὴν σὺ ποθὲν ἀναθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσε λεγόντοιν, κἀγὼ τὰ ἀκριβῆ ἐπέξειμί σοι. *Theom.* καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαίσιός ἐνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδοῦμαί σε, δέγμενος Αἰακίδην ὁπόθ' ληξειεν ἀείδων. σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆ ἐωθινῆς λιγυφωνίας, μελῳδίᾳ περιέρχειν. *Luc.* ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν ἀμειψομένῳ, τυχοντῶν σκάφος εὐτρέπιζο, τύπων τε δικρότων, οἷς μάλιστα χρῶνται [2] Λιβυρνοὶ δικεῖσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παροικισμένον. ὡς δ' εἶδε, πάνυ ἐπιχωρίους Θεοὺς προπεμψάσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεων σωτηρίαις τῆς ἀποδημίας γραπὰς ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεως ὀχήματι ζεύγλῃ κατήειν ἀμαξιαίῳ. ἔδοξε γάρ μοι τὸν ἐρωτικὸν ἀγῶνα ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτείνεσθαι, ὅσον ἂν ἐκεῖνοι τὰς ἐρωτικὰς ἐπιθυμίας ἐκπληρώσαιεν. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων ἐπεκράτησεν ἡ ἔρις, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν λόγων ἐτράποντο. ἐκάθισεν οὖν ἐν μέσῳ τῷ θεάτρῳ ὁ πατὴρ, ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἡ μήτηρ, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἡ τροφὸς, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἡ παιδαγωγὸς, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἡ ἀδελφὴ

ἐπὶ θάλασσαν, εἶτα τοὺς ἐμοὶ πέμποντάς με δεξιωσάμενοι, ἠκολούθει ἡ παιδείας λιπαρὸς ὄχλος, οἱ συνεχῶς ἡμῖν εὐτυχαίνοντες, ἀναγκαίως διεζεύγνυντο. τῆς πρύμνης γὰρ ἐπιβὰς, ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίου τοῦ τε ἐλατήρων μὴ μικροῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντος, ἐπειδὴ μᾶλλα ἡ νηῦς ἐπὶ πολὺ ἡμᾶς [1] ἐκύμαινεν αὖρα, τὸ ἴσον ἀπὸ τοῦ μεσονηίλου ἀναφυὲν κορυφοῦσθαι τὸ πέρας ἐποιεῖτο, εἶτ' ἀθρόας τὰς τε κώλων τὰς ὀθόνας ἀναχάσαντες, πρύμνῃ πεπταμένῃ τὰ λίνα, κατ' ὀλίγον εἰς μῆκος βίλας ἐλάττονι ῥοίζῳ διεπέμεθα, βαρὺ τὸ κύμασιν ἐπορυχούμενον ἐκεῖ τῶν χάζεσθαι αὐτὸ πρόωθεν. ἀλλ' ἄγε μοι ἐν τῷ μεταξὺ παραλάβω, ὅσα ἐδῆς, ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς ἐπάνω μεκύνειν. ἐς ὃ τὰ Κιλικίας τῶν ἤφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χηλιδονίας ὑπερθέοντες, ὅτε ἀμοχθεὶ τὰς σὺν χρῷ τὰ παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκεῖθεν τὰ Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξεισάμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες. ὀδὸν γὰρ οὐ καθ' αὑτὰς σαφῆς διδυσμηίας ἐρεῖ λείψανον. ἄχρι τῆς ἡλιάδος ἀφάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ διαπαύσαντες ὀλίγον ἐκεράσαμεν. οἱ μὲν ἀνήρτων, τὸ σκάφος ἑλκύσαντες εἰς γῆν ἀναστάσιμοι, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν. ἐγὼ δὲ δύσπεπτος μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου καὶ σχολὴν ἐδάδιζον, ὑπερφυὲς δαπάνευσιν ἐμπεπαλάμενον. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις ἡλίᾳ, σχέσιν ἔχουσα τοῦ Θεοῦ τὸ κάλλος. ὑπαντιάζων δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίου στοὰς, lari ad mare descendebam. His deinde qui me deducebant valere jussis (me autem frequens eruditorum turba sequebatur, qui nobiscum assiduò versari soliti, ægrè dissociabantur) conscenta puppi, juxta gubernatorem me collocavi. Tum impetu remigum brevi à terra in altum provecti, siquidem à tergo etiam auræ nos agitabant, malo è media navi erecto statim carchesio antennam astrinximus. Deinde velis per funes confertim effusis, sensim impletis vento linteis, nihilo minori impetu, opinor, quàm sagitta pervolavimus, fluctibus graviter infrementibus circa proscindentem ipsos proram. At verò quæ inter navigandum seria vel jocosa contulerimus, longiùs hîc persequi tempus non sinit. Postquam autem maritimam Ciliciæ oram prætervecti, Pamphilium sinum contigimus, ultra Chelidoneas, fœlices illos veteris Græciæ terminos, haud citra laborem cursu elati, ad singulas Lyciæ civitates divertimus, fabulis sæpe nos oblectantes. Nullæ enim in ipsis manifestæ cernuntur fœlicitatis reliquiæ: donec ad Soli sacram Rhodum delati, continuum navigationis hactenus actæ laborem aliquantisper interpellare decrevimus. Remiges itaque navigio è mari in terram subducto, prope littus tentoria fixerunt. Ego verò parato mihi hospitio, è regione templi Dionysii lento gradu progrediebar, summa interim voluptate fruens. Est enim re ipsa Solis hæc urbs, convenientem Deo pulchritudinem præ se ferens. Porticus autem templi Dionysii obam-

[1] Ἐκύμαινον] Angl. ἐπείμαινον. Bourd.

[1] Λι-

ἐκάστην γραφὴν ἡσυχῇ ἐθεώμην, ἅμα τῇ τέρψει τῆς ὄψεως, ἡρωϊκὰς μύθους ἀναμιμνήσκων. Αὐτὰρ ἐμοὶ δύο, ἢ καὶ τρεῖς σωσπερούσιοι ὀλίγῳ ὕστερον, πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι. Τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτοὺς εἰκασίᾳ περιλάμβανον. Ἤδη δὲ ἡμῖν ἄλις ἔχοντα, καὶ ἀφιουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησε μοι κέρδος, ἄνδρες οὐ πολλῷ χρόνῳ συνήθεις, ὡς ὑμεῖς αὐτοὺς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐντεῦθεν. Τὸν Κορίνθιον Χαρικλέα νεανίαν ὄντα ἄμορφον ἔχοντί τῳ, καὶ ἠθικωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἰκοῦσι γυναίοις συνεργίζόμενον. Ἅμα δὲ αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδην τὸν Ἀθηναῖον, τὸ τρόπον, ἁπλοϊκόν. Ἐσκεκυμμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων ἐσθίετο, καὶ τοιοῦτος ἦν ἀγοραίᾳ ῥητορικῇ. Ἐμοὶ δὲ καὶ τὸ σώματος γυμναστικὸς, εἴ δέ ἄλλό τι μοι δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ ἀφ' ὧν παιδικὰς ἔρωτας. Ἅπας γὰρ εἰς τοῦτο ἐκλόνητο. Πρὸ δὲ ὡς τὸ ἧλυ μάλιστα, πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηρᾶτο. Πόρρωθεν δὲ ἰδὼν ἑκάτερος με, γνήσιος, καὶ χαρᾶς πλέοι ἐσπείραμεν. Εἰθ' ὁπόταν φιλεῖ, δεξιούμενοι, ὡς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἠξίουν με. Καὶ μὰ φιλονεικοῦντας ὁρᾶν πρεσβύτερον, τὸ μὴ τήμερον εἶπον ὦ Καλλικρατίδη, καὶ Χαρίκλεες, ἄμφω καλῶς ἔχει ὑμῖν ἐμοὶ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὼ ἔριν ἐγείρητε. Πρὸς δὲ ἑῴας ἡμέρας, πρὸς γὰρ ἐντεῦθεν ἦν, ἢ τέτταρας διεγνωκὼς μένειν, ἀμειβαίως ἀνθεστάσταί με, κλήρῳ

obambulans, singulas picturas contemplabar, una cum ea voluptate, quam ex contemplatione capiebam, heroicas illas fabulas memoria repetens. Statim enim mihi duo, vel etiam tres propemodum præcipui supervenêre, qui omnem historiam mihi narrabant, pleraque etiam ipse conjectura percipiebam. Et cum jam satis essem contemplatus, domumque ire cogitarem, quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri jam olim familiares, quos neque ipse non nosse mihi videris, cum sæpe huc ad nos itantes videris. Nempe Chariclem illum Corinthium, adolescentem haudquaquam deformem, aliquid ex arte fucandi habentem, ut qui mulieribus, opinor, pulchritudinem ostentare affectaret. Una quoque cum ipso Callicratidem Athenien sem, moribus ingenuum. Nam se veluti ducem in civilibus orationibus, & in hoc forensi genere dicendi gerebat. Erat autem & corporis exercitationibus deditus, ob nihil aliud, ut mihi videtur, palæstras amans, quam ob puerorum amores: nam ad hoc prorsus animo consternabatur. Atque ob odium quo fœminas prosequebatur, multa etiam Prometheo imprecari solebat. Cum igitur uterque è longinquo me conspicatus esset, gaudio, lætitiaque pleni accurrunt. Deinde quemodmodum fieri solet, me salutatum uterque ut ad se venirem, rogabant. Quos cum amplius hac de re viderem contendentes, hodie quidem inquam Callicratida & Charicles, vos ambos hodie ad me venire par est, ne majorem contentionem excitetis. Sequentibus autem diebus (nam tres vel quatuor hîc commorari constitui) viciſſim convivio me excipietis, quis prior id faciat sorte

Δεξιεθεὶς ὁ πρεσβύτερος. δεκεῖ ταῦτα. κἀκείνῳ μὲν τὴν ἡμέραν εἰστιάρχουν ἐγώ. τῇ δ' ἐπιούσῃ, Καλλικρατίδας. εἶπε μετ' αὐτὸν, ὁ Χαρικλῆς. ἐώρων δὴ κἀγὼ τὴν εὐτέλειαν τῆς ἐμαυτοῦ ἀμφιεσμένος τὰ ἐπιτήδεια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο. καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ χρὴν ἀμύνεσθαι, μέχρι δὲ πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς γένειου. ἐπειδὴν δ' ἱκλοις αἱ παρειαὶ πυκνωθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τὰ Ἀθήνησι χωρία κηδεμόνες ἀπεστάλοντο. Χαρικλεῖ μὲν πολὺς ὀρχηστρίδων, καὶ μυστροῦν χορὸς εἵπετο. καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ὑπὸ Θεσμοφοριάζουσι, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς δέ, ἀκαιρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, δι' ὑποψίαν ὑποψίαν ἔχοντος. ἦν μὲν δὴ ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις μὲν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐκ ὡς πέρας ἔχειν τι τῶν ζητηθέντων, ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀπάγειν, σύμπλους ἐτελέσθη μοι αὐτὸς ἐπειγόμενος. διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι καὶ θέαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν πρηνίσαντες ἱερὸν, ὑμνεῖτην δὲ τότε τὸ τῆς Πραξιτέλους δώρειάς ὄντως ἐπαφροδίτου, ἠρέμα τῇ γῇ προσωλίσθημεν, αὐτῆς οἱμαι τὴν Θεὸν λιπαρᾷ γαλήνῃ προπομπεύσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν

sorte dijudicando. Hoc illis placuit. Atque illa quidem die fui convivii magister, sequenti verò Callicratides, deinde post ipsum Charicles. Porrò animadvertebam in convivio, manifesta utriusque affectionis indicia. Nam Atheniensis ille formosis pueris prorsus instructus erat, omnesque servi ipsi propemodum imberbes erant, non amplius apud illum habitare soliti, cum prima lanuginis lineamenta ducerentur. Postquam verò genæ barba densiore tegerentur, dispensatores, & fundorum quos Athenis habebat procuratores amandabantur. At verò Chariclem magnus saltatricum & psaltriarum chorus sequebatur: ac tota illius domuncula, perinde ut in Cereris sacris, erat mulieribus referta, nec vir vel momentum aderat, nisi infans aliquis, aut senex decrepitus, videlicet coquus conspiceretur, in quem ob ætatem zelotypiæ suspicio non caderet. Erant igitur & hæc, ut dixi, utriusque satis certa animi documenta. Verumtamen sæpe breves aliquæ velitationes inter ipsos movebantur, ac si finem aliquem quæstio non haberet. At cum jam solvendi tempus esset, navigationis socios etiam volentes ipsos accelerabamus. Nam perinde atque ego in Italiam navigare constituebant. Et cum nobis visum esset in Cnidum spectandi causa appellere, & Veneris templum videndi desiderio flagraremus (celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis illud vere amabile) paulatim ad terram subvecti sumus, ipsa, opinor, Dea, plena tranquillitate navigium deducente. Cæteris igi-

1 Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὲς hic pro λιπαρὴς positum videtur. id est, συνεχὴς assiduus. Ita mox infra pag. 882. Λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. id est, assiduis, frequentibus osculis. *Menagius.*

1 Τὰ

ὦν ἄλλοις, ἔμελον αἱ σωθῆς παρασκευαί. ἐγὼ δ', ὁ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, ὅπως ἀγελαστὶ τὸ περιμυθητικῆς ἀηδιασίας μετίσχων, ὡς ὁ Ἀφροδίτης πολέμας ὁ Σωσράτης, καὶ τἄλλα, ὅσα πέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, παρῆτον ἐμπεδιελθόντες, ἐπὶ τ' νεὼν τ' Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὼ μὴν, ἐγώ τε, καὶ Χαρικλῆς πάνυ σφόδρα. Καλλικρατίδης δ' ὡς ἐπὶ θέαν θηλείαν ἄκων, ἤδιον ἂν εἰμὶ τ' Κνιδίας Ἀφροδίτης τ' ὁ Θεσπιαῖος ἀντιπαρελαξόμενον ἔρωτα. καί πως δίχ' ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς ἦ τιμέντες, ἀφροδίσιοι σφόδρα πνέουσι αὔραι. τὸ μὲν γὰρ αἴθριον, ὅπ εἰς ἔδαφος ἄγαν μάλιστα, λίθοις πλακὶ λείαις ἐρωμένον, ἀλλ' ὡς ὁ Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν ζύμενον ἡμέραν καρπῶν, ἃ ταῖς ὥραις διδαλέοισιν ἄχρι πόῤῥω βρύουσα τ' πέριξ αἴθρα συμφόρει. ἔστιόν γε μὴν ἡ πυκινόκαρπος ἐπηλυὰς μυρίνη ἔνδοθεν τὴν δέπασσαν αὐτῆς, δενδρέων πεφυκὼς, τ' τε λοιπῶν δένδρων ἔκρυσον, ὅσα κάλλιστ' μετίληχεν. ἀνθεῖ αὐτὰ χάρισι· ἤδη χρόνῳ πολιὰ κηδυόωσιν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶσα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρεα. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲ ἄλλως ἄγαν, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττινα, καὶ πλατανίνων αἰθέρια μήκη. καὶ σὺν αὐτοῖς, αὐτόμολος Ἀφροδίτης ὁ τ' Θεσπικὴ πάλαι φυγὰς Δάφνη. πᾶσι γαμίλος δένδρεσι, ἕρπε λέγδην ὁ φίλερως σφόδρα περὶ

igitur consueta arma curæ erant. Ego verò amatorium istud paratutrinque admotum habens, Cnidum circum circa obambulabam, non sine risu figulinæ istius protervitatis participem me præbendo, ut in Veneris civitate. Porticus autem Softrati, & alia quæ nos oblectare poterant, cùm primum obliviſſemur, ad Veneris templum imus, nos ſcilicet, ego & Charicles, admodum alacriter: Callicratides autem, ut ad muliebre ſpectaculum, invitus, libentiùs ut opinor, Veneri Cnidiæ Theſpienſem illum Cupidinem permutaturus. Tum ſtatim ab ipſo delubro venereæ nobis aſpirarunt auræ. Nam ſubdialis pars atrii, non in pavimentum maximè infœcundum, lapidum lævibus tabulis inſtrata erat: ſed ut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, quorum arbores frondibus virentibus, in longum uſque promanantibus ambientem aërem contegebant. Abundè verò fructu denſa myrtus, apud dominam ſuam pullulaverat, jam ab ortu ampla: ſingulæque arbores reliquæ quotquot pulchritudinem ſunt ſortitæ nequaquam exacta jam ætate longa, canæ areſcebant, ſed præ vigore turgentes & creſcentes, novis ramis erant formoſæ. His etiam admixtæ erant, quæ alioqui fructuum quidem non ſunt feraces, ſed fructus loco pulchritudinem habent: cyparisſorum videlicet, & platanorum aëriæ proceritates; interque ipſas transfuga Veneris Laurus, aliàs verò ab hac Dea fugitiva. Cuivis autem arbori circumvoluta amatrix illa hedera obſerpebat,

1 Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος] De quo Marcil. ad Horat. Mercer. ad Ariſten. pag. 229. ſic in principio dial. Pro lapſu inter ſaltandum. *Bourd.*

πιτίδες. ἀμφιλαφεῖς ἄμπελοι, πυκναῖς κατηρτημέναι βότρυσι. τερπνότερα γὰρ Ἀφροδίτη μίξ' Διονύσου. καὶ τὸ πῦρ ἀμφοῖν ἡδύ, σύγκρασθον. εἰ δὲ χαλάζωσθείεν ἀλλήλων, [1] ἧττον δύφραίνουσιν. ἦν δὲ ὑπὸ ταῖς ἅμαι πολυκαρπίοις ὕλαις, ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐντεταῦθα ἡλίοις. εἰς δὲ [2] τῶν μὲν ἀγροικῶν, σκανίοις ἐπφοίτων τινές. ἀγροῖκος δὲ ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπαινήσειεν, ὅστις Ἀφροδισιάζοντας. ἐπὶ δὲ ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐπέρρυμμεν. [3] ἐσω δὲ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲν ἐν θεὸς, ἐν μέσῳ κεκιδρυται. παρείας δὲ λίθε, διὰ λαμπρᾶς κάλλιστον ὑπερηφανον, καὶ στενοῦ γάλατι μικρὸν ὑπεμειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχόσης μιμήματι, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτο γαμὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀπάτην αὐτὴν, καὶ πεπερασμένε δὲ λίθε φύσιν, ἐκφῦσαι μέλεσιν ἐμπαγέντειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι, καὶ παράφορον ἐμβοήσας, οὕτω χέσυλος εἶπε θεῶν ὁ Διὰ ταῦτα δεθεὶς Ἄρης. καὶ ἅμα ἀσπασθαμὲν, λιπαρεῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἐπιέσαμεν τὴν χάνα, καπεφίλη-

bat, & vites fœcundæ crebris racemis dependebant. Est enim Venus cum Baccho jucundior, quodque ab utroque dulce proficiscitur, est contemperatum. Quòd si à se invicem disjungantur, minùs exhilarant. Erant autem sub opacis hisce sylvis, amœna tabernacula, eorum usui qui intus vellent convivari comparata. Quò nonnulli quidem urbani rarò se conferebant: sed populi frequens turba solenniter conveniebat, re ipsa Veneri indulgentes. Postquam autem abundè plantis oblectati fuimus, in templum introivimus. Cujus in medio posita est, ex Pario marmore, opus sanè pulcherrimum, & diducto ore [1] paulum subridens. Tota autem ejus pulchritudo detecta, nulla veste ipsam tegente, nuda conspicitur, nisi quòd oblita sui, altera manu pudenda abscondit. Tantum autem ars opifex valuit, ut solida adeò, duraque lapidis natura, singulis membris conveniret. Charicles igitur insanum quiddam & furibundum exclamans, O fortunatissime, inquit, Deorum Mars, qui propter hanc vinctus fuisti. Et simul accurrens, plenis labiis, quoad fieri potuit extento collo deosculabatur illam. Tu-

1 Ἧττον δύφραίνουσιν] Ἧττον δύφραίνωσιν. Marc.

2 Τῶν μὲν ἀγροικῶν] Τοῖς ἀστικοῖς opposuit, † πολιτικὸν ὄχλον, &c. notabili discrimine. *Idem.* Mirum est Lucianum opponere τὸν ἀγροικὸν τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ· nam πόλις & ἀστὺ urbem significant, & si hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum τῶν μὲν ἀγροικῶν. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilæ & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis sylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora sunt viriditas & hortorum amœnitates & arborum comæ luxuriantes. Nam ut ait Satyra: —— *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. *Palm.*

3 *Paulum subridens*] Veneris Gnidiæ templum, & lucum & statuam Lucianus egregiè est exequutus, ut & Plin. lib. 36. *Cogn.*

ἐπὶ δ' ἐφασκεν ὁ Καλλικρατίδης, κ' νεὼν ἀποθυμάζειν. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ νεώς, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ Θεοῦ ἴδιον ἀκριβῶς, καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' ἀμφοτέρας ἂν ἐκ τῆς ἑτέρας πύλης παρελθόντι, τὸν ὄπισθεν διαφορῶς ἀφορᾶσθαι. δεῖξαι δὲ ὅλον τὸν Θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν δ' ὀπισθ' παραλλαγμόν. εἶτ' ἀποιγείσης τῆς θύρας τοῦ δ' καλλιφύλακος εἶναι πεπτευμένα χιτῶνα, διαφανῆ αἰφνίδιον ἡμῖν εἶναι δ' κόλπους. ὁ γὰρ ἀθρασὺς, ἡσυχῇ πως μικρὸν βλέπων, ἐπὶ τὰ παιδικὰ μέρη τοῦ Θεοῦ κατεπλάγησαν, ἀθρόως πολὺ δ' Χαρικλέης ἐμμανέστερον ἀνεθόησεν. Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῆς μεγαφρένου εὐρυθμία, πῶς δ' ἁμιλαφεῖς αἱ λαγόνες, ἀγκάλισμα χειρὸς πλήρεις. ὡς δ' οὐ σεσίγηκε φοβηθεὶς δ' γλυκτῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦσι, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς· αὐτοῖς ὀστοῖς περισταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον σκιερὰν χαλάσαι πίονα. δ' τοῖς ἰσχίοις σεσφιγμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, ὥστ' ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως μηρῶν, καὶ κνήμης, ἐπ' ὀλίγον τετραμμένης ἄχρι ποδός, ἀκολουθοῦσι εὐθυμοί. τοίνυν ἄρα Γανυμήδης ὑπ' ἄρχων, Διὶ τὸν νέκταρ ἡδὺν ἐγχεῖ. ἔστιν μὲν γὰρ Ἥβης, οὐκ ἂν ἐγὼ διαφευσάμενος, τὸν ἐδεξάμην. συγκεκριμένου τοῦτο δ' Καλλικρατίδου βοᾶν, ὁ Χαρικλῆς κατὰ δ' σφόδρα θάμβους, ὀλίγου δεῖν ἐπιπλὴξ πεπεῖν τι, καὶ ῥέον ὑπὸ τοῖς ὄμμασι πόνον ἀνασχεῖν. ἐπεὶ δ' ἤρξατο ὁ κόσμος ἡμῖν ἐπιλαθέσθαι, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σκότον εἰδόμεν, ὥστε δ' ἐσθῆτι κηλίδα. ἔλεγε δ' αὐτὸ τὸν

Tacitè verò astans Callicratides, apud se mirabatur. Est autem biforis ipsius ædes, ut possint qui volunt Deam accuratè inspicere, etiam à tergo, utque nihil ipsius cum admiratione non spectes. Facilè itaque licet per alteram portam accedentibus, posteriorem decorem intueri. Proinde cùm nobis visum esset totam Deam videre, in posteriorem templi partem circumivimus. Ac recluså januâ ab ædituo, qui & ipse creditur mulier esse, repente ad pulchritudinem illam obstupuimus. Itaque Atheniensis ille: qui paulò antè tacitus intuebatur, visis Deæ partibus, quæ in pueris appetuntur: continuò longè quàm Charicles, insaniore modo exclamavit: Hercle quanta dorsi concinnitas: ut prominentes lumbi amplexantis manus implentes! quàm scitè circunscriptæ clunium pulpæ incurvantur, neque tenues nimis ipsis ossibus astrictæ, neque in immensam effusæ pinguedinem! Formarum autem, quæ coxis utrinque velut obsignantur, nemo dicere possit, quàm suavis sit risus: femoris & tibiæ in rectum protentæ ad pedem usque, accurata proportio. Talis igitur & Ganymedes in cœlo, Iovi nectar jucundiùs infundit. Non enim ego ab Hebe ministrante potum acceperim. Cùm autem hæc quasi numine quodam correptus Callicratidas exclamaret, Charicles præ vehementi stupore, propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans. Cæterùm postquam ab admiratione satietas nos avertit, in altero femore maculam conspicimus, ut in veste labem. Cujus deformitatem arguebat reli-

ἀμορφίαν ἡ φύσις τὰλλα τοῦ λίθου λαμπρύνεται. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τὰληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ὠμίλει δὲ λίθῳ τὸ βλαισόμμον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τοῦτον ἐστιν ἄξιον. πολλὰ δὴ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαινάν τινα ἐπιπλοῆς φυσικὴν πυὰ κηλῖδα νομίζουσι, καὶ κατὰ τοῦτο δὴ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι δὲ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἥπιον ἐλέγχοις δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεσκεύασε πλησίον ἡμῶν ζάκορος, ἀπίστου λόγου καινὴν παρέδοκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ ὁδὸν ἀσήμου ἡλικίας νεανίαν. ἡ δὲ σχέσις, ἀνάπυρσον αὐτὸν ἐσίζησε, καὶ πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει. σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐραθῆναι τῆς Θεᾶς, καὶ πεπήμερον αὐτὸν εὐθὺ λατρίζοντα τοῦ νεῶ, κατεργάζεσθαι δεισιδαίμονος ἀγωγείας δύκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κλίνης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπιφοίτα, καὶ μὴ δύσιν ἄκων ἐκάθιζεν οἴκαδε. τῷ δ' ἄλλῳ ἡμέρᾳ ἀπαντικρὺ τῆς Θεᾶς καθιζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διωσικώς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπέρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς, ἐρωτικαὶ διεπερῶντο μέμψεις. ἐπιδὼν δὲ καὶ μικρὸς ἐκ πάθους ἑαυτὸν ἀποθεκηλῆσαι θελήσοις, προσεπῶν, τῇ δὲ πταπίζῃ πέτταρας ἀραγάλας Διονυσίου δορκὸς ἀπαρθμήσας, διεπέτασε τῷ ἐλπίδι. καὶ ἓξ ταλῶν μὲν ἐπὶ σκοπᾷ, μάλιστα δ' ἐν χρῷ τῷ Θεῷ αὐτῷ εὐδοκήσοις, μηδενὸς ἀραγάλα πεσόντος ἴσον χήμασιν, προσεκύνει, τὸ ἐπιθυμίας τοῦ-

quus totius marmoris nitor. Itaque ego verisimili conjectura veritatem colligendo, id quod apparebat, ex natura lapidis esse existimabam. Nam neque hujuscemodi rerum casus alieni sunt. Et iis quibus summè pulchris licebat esse, multa fors impedimenta objicit. Proinde nigrum nævum marmori innatum ratus, etiam hac parte Praxitelem admirabar, quod eam lapidis deformitatem in iis partibus abscondisset quæ minus reprehendi possent. At ea quæ nobis aditabat æditua, novam incredibilis orationis historiam tradidit. Dixit enim adolescentem quendam non obscuro loco natum (nomen autem taceri fecit actio) crebrò ad delubrum hoc ventitantem, infœlici quodam genio impulsum, Deam hanc amasse, & quia totos plerumque dies in templo commorabatur, ab initio religiosæ sanctimoniæ existimationem obtinuisse. Nam statim à lecto matutino, multò auroram prævertens, huc ventitabat, ac post solis occasum invitus domum repetebat: totumque diem è regione Deæ sedendo, rectas oculorum faces in ipsam assiduò defigebat: atque interim nescio quæ secum susurrabat, cumque loquentia subriperetur, amatorias peragebat querelas. Et cum vellet affectus illius molestiam paulum lenire, affatus Deam, quatuor talos Libycæ capreæ in mensam denumerando, lusu spem experiebatur. Ac quoties jecerat id quod intendebat, maximè siquando Deam ipsam feliciore jactu sortitus erat, nullo talo pari figura cadente, adorabat eam, sperans se id esse consequuturum quod ex-

1 Καὶ κλεπτομένοις λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς. Marc.

1 Καὶ

ξειλῆ ναμίζειν. εἰσὶ ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως κ' τ' τραπέζης ῥίψειεν, εἴσ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀπαυτεῖεν, ὅλη Κνίδος κατηράτο, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ. καὶ δὴ ὀλίγα συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀσυχίαν ἐπεγέπνευσεν. ἤδη δ' πλέον αὐτῆ τ' παθῶς ἱρεθιζομένῳ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, [1] καὶ πᾶς μαλακὸν δένδρον φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐπεμαίνετο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης. καὶ πᾶν ὅ, τι κεραμεῖον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τ' Θεᾶ. πέρας, αἱ σφοδραὶ τ' τὸ αὐτῆ πόθων ἐπιπάσεις ἀπενοήσαν. εὑρόντ' δ' τὰλεμον τ' ἐπιθυμίας μαστροπὸς. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἠλίου κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τὰς πυλίδας, ὅπισθε τ' θύρας παρεισρύη. καὶ τὰς ἀφανοῦς εὐδαιτέρου, χρεὼν δ' δ' ἀναπείσας ἠτρέμ. σιωπῇ δ' τ' ζακόρου ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένου, ἔνδον ὁ καινὸς Ἀγχίσης καθέρπυζε. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἔγωγε τόλμαν, ἢ ἄλλο, ἐπ' ἀκεραῖς ὑμῖν διηγοῦμαι; τ' ἱρωπικῶν ἀμπλεκτῶν ἴχνη τοῦτο μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸ ἀπίλιον εἶχεν ἡ Θεὰς, ὧν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτὸν γοῦν τ' νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἐσῳζεῖ λόγος, ἢ κ' πετρῶν φασιν, ἢ κ' πελαγίᾳ κύμασιν ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γῆς. τοῦτο τ' ζακόρου διηγουμένης, μετ' ὀλίγον δ' λόγου ἀναβοήσας, εἶπεν ὁ Χαρικλῆς, ἐκεῖνο τὸ ἦλυ κἀν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. πρὸς ἐ τις ἔμψυχον οὐδὲ τοιοῦτον κρίνει; ἆρ' οὐκ

expetebat. Sin autem, uti solet, malè per mensam jecisset, & tali in pejoris ominis partem surrexissent, toti Gnido malè precabatur, quasi ob immedicabilem, funestamque cladem: & paulò post correptis illis, alio jactu priorem errorem emendabat. Iam verò cùm affectus ejus magis irritaretur, totus paries insculpebatur, omnisque mollis arboris cortex formosam Venerem prædicabat. Eodem autem in pretio cum Iove Praxiteles erat. Et quicquid pretiosæ supellectilis domi servabatur, id in donarium Deæ offerebatur. Postremò, nimia desideriorum vehementia in eo in insaniam versa est: & inventa est ejus cupiditatis mastupatrix audacia. Cùm enim Sol ad Occasum jam inclinaret, sensim ita ut qui aderant non animadverterent, post januam clam irrepsit: & in intima parte stans, ut cerni non posset, ita se tacitus continebat, ut propemodum non spiraret. Ædituis autem januam foris pro more trahentibus, novus iste Anchises intus est conclusus. At quid ego arcanæ noctis audaciam accuratiùs vobis exprimam, aut quispiam alius? Amatoriorum amplexuum vestigia hæc postridie conspecta sunt: & maculam hanc habebat Dea, eorum quæ passa erat, indicem. Ipsum verò adolescentem, ut vulgo fertur, vel de saxis, ajunt, vel in marinos fluctus præcipitem datum, omnino evanuisse. Atque hæc cùm ministra templi narraret, interea exclamans, Charicles, Igitur fœmineum genus, inquit, etsi sit saxeum, amatur. Quid autem siquis animatam videret istiusmodi formam? an-

1 Καὶ πᾶς μαλακὸν δένδρον φλοιὸς] Notum ex Theocrit. Virg. Astisten. *Bourd.*

ἂν ἡ μία νὺξ τ Ζ Διὸς σκῆπτρων ἐπιμάχοιτο; μειδιάσας ὁ Καλλικρατίδας, οὐδέπω φησὶν ἴσμεν ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν εἰς Θεσπιὰς ἡμῶμεν. καὶ νῦν ἴσ τ ὑπὸ σῦ ζηλωμένης Ἀφροδίτης σναργὴς ἐστι τοῦτο δεῖγμα, πῶς ἐρεμένη Ζ Χαρικλείης, ἄρα πιθανὸς μοι ἔδειξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας. ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχιον χολῆς λαβόμενος, ὅσθ' ὅλλιν Ζ πάθος ἔχειν ἐξυσίαν κρεσσῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ ὡσωμίλησε, βυληθεὶς οἷσί ὅτι μηδὲ ὠσθῆναι εἶναι τὸ ἦλυ. πολλῶν δὲ ἀκρίτων ἀφυλακτημένων λόγων, τ συμμιγῆ καταπαύσεις ἐγὼ θορυβοῦν, ἄνδρες εἶπον ἑταῖροι, τ κ' κόσμον ἔχοιθε ζητήσως, ὡς σύντροφής ἐσ νόμον παιδείας. ἀπαλλαχθέντες δὲ τ ἀτάκτου, καὶ πίρας ἔδον ἐχούσης φιλοπαιδίας, ὃν μέρ' ὑπὸρ τ αὐτὸς ἑαυτῷ δίξης, ἐκάστερον ἐπτείνασθε. καὶ γὰρ ἐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῶν ἀπίναι. τῇ δ' χολῇ καταχρησίον εἰς ἐλαφίαν, καὶ μ' τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένῳ ἀγαθῆ. ὑπεκστάντες δὲ Ζ νεὼ, πολὺς γὰρ ὁ κατ' ὀσίσεως ἐπιφοιτῶν ὄχλος, εἰς ἴν τι τ συμποσίον λαπαλίνωμεν, ὅπως δ' ἠρεμίας ἀκόσαντε, καὶ λέγειν ἄτ' ἦν βυλομένοις, ἐξῇ. μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τιμηθεὶς ἠτιμωθεὶς, σὺν ἴτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τ ἴσων διοχλέσῃ. καλῶς ἔδοξε ταῦτα λέγειν, καὶ συγκατανευσάντων, ἐξήειμεν. ἐγὼ μὲ ἐδόμενος, ἀδημίας με πιεζούσης φρενικῆς. οἷσί ἐπὶ συνοίας, μειζόνως ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄπαν καὶ κατὰ κυκλεῖσθαι, ὡς ἀεὶ τ ὡσπερ-

annon una nox Iovis sceptris æquiparetur? Subridens autem Callicratidas, Nondum, inquit, scimus Charicles, an multas hujusmodi narrationes audituri simus, siquando Thespias venerimus. Et nunc sanè Veneris illius quam æmularis, manifestum est hoc indicium. Quo pacto, interrogante Charicle, admodum verisimiliter dicere Callicratidas visus est mihi. Dixit enim, amatorem illum adolescentem, otio noctis solidæ potitum, ita ut totam istius affectus exatiandi facultatem haberet, quasi cum puero, cohæsisse marmori, cùm vellet nimirum, neque anteriori parte esse fœminam. Multis itaque absque delectu effutitis verbis, composito illorum tumultu promiscuo, Viri, inquam, amici, modestam insistite disputationem. Etenim decora est eruditionis lex. Sublata igitur hac incomposita, & nullum finem habente contentione, vicissim pro sua uterque sententia, orationem instituite. Nondum enim tempus est ad navem redeundi, hocque otio utendum ad hilaritatem, & ad ea studia quæ cum delectatione prodesse possint. Proinde hinc è templo abscedentes (multa enim turba religionis gratia huc ventitat) ad unum ex conviviis accumbamus, ut per otium & cum silentio, & audire, & dicere quæ cuique libet, liceat, Illud autem memineritis, quòd qui hodie victus fuerit, is non ampliùs de iisdem nobis molestus futurus sit. Visus sum rectè hæc dicere: iisque comprobantibus eximus: ego quidem lætus, nulla me premente cura: illi verò cogitabundi, magnam in animis speculationem sursum ac deorsum versantes, perinde ac si de prioribus par-

πῶς ἀγωνιῶμμοι Πλαταιᾶσιν; ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὸ σωτηρίους, καὶ παλίσκιον, ὥρα ἡσυχῆς ἀναπαυσόμενον, ἡδὺς εἰπεῖν ὁ τόπος ἐγώ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμενος, αὐτίκα ἐπ' αὐτοῖς ὀφρύσι τὴν Ἠλιάδων ἔχων. ἐπιθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, σὺ χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, ἄμοι σπαράττω τοὺς λόγους διακελευσάμενος. ὁ δὲ, τῇ [1] δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατείλας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπιχάνων, ἄρχεται τῇ δὲ πρῶτα Σὲ δίκαιόν τοι ὑπὲρ ἐμῶν λόγων Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ δέησις καλοῦσιν. ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τι ἰδίας πειθοῦς ἐπισύξῃς, πλεῖστον τέτυν ἐστιν. οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι, πρὸς θεῶν σε δέονται, σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ. ἴδοι δὴ γυναιξὶ σωκήρων, ἡ θήλεια. χαίρουσι γὰρ καὶ τοῖς ἀνδράσι μᾶλλον ἄρρεσιν, ὡς ἐθυμήθησαν. ἴσως γὰρ ἂν ἐμοὶ καὶ σὲ δέχῃ τοῦ λόγου, τὴν πρωτίστην καὶ μητέρα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ἂν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι. λέγω γὰρ [2] τὴν ἱερὰν τοῦ ὅλου φύσιν. ἣ τὰ πρῶτα πεπαρμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικρασίᾳ πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητὸν ἐστὶ μόνον ὕλης διαιρεθέν, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθειμαρμένος, τὴν ἑτέραν φθορὰν, ἄλλα γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ partibus apud Platæas essent decertaturi. Postquam autem venimus in densum & opacum, pro æstatis tempore, quietis locum, Suavis hic locus, inquiens ego, Nam supra verticem canorum resonant cicadæ, in medio more judicis, consedi, ipsam illam superciliis Eliæam præ me ferens. Proposita autem utrisque sorte, utrum priore loco dicere oporteret, posteaquam Charicles priorem locum sortitus est, continuò ut orationem auspicaretur, hortatus sum. Ille verò postquam faciem dextra paululum attrivisset, ac paulisper hæsisset ad hunc modum orditur: Te domina Venus, te auxiliatricem mihi pro te dicenti meæ preces vocant. Nam cuicunque operi, vel tantillum propriæ suadelæ instillaveris, absolutissimum esse solet. Tum verò amatorii sermones tua opera magnopere indigent: quorum es maximè germana mater. Ades itaque mulieribus patrona, tu cùm sis fœmina. Largire autem & viris ut maneant mares quales nati sunt. Ego igitur statim ab initio orationis, primam omnium matrem, primamque generationis radicem, eorum quæ propono, testem advoco. Dico autem sacram illam Vniversorum naturam, quæ primis illis inter se conglutinatis mundi elementis, terra videlicet, aëre, igne, & aqua, mutua illorum & temperata commixtione, omne procreavit animatum. Deinde sciens nos esse materiæ mortalis opificium, & breve vitæ tempus unicuique præstitutum, effecit ut unius interitus, alterius esset ortus, & mo-

1 Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατείλας] Dixi alibi, hoc sæpe repetit Lucianus. *Bourd.*

2 Τὴν ἱερὰν τοῦ ὅλου φύσιν] Hac de re copiosè Interpretes Lucretii. *Idem.*

διήσουσι, τὸ πικρόμορον ἀντιμέτρησιν, ἵνα παῖς παρ' ἀλλήλων ἀφθαρτίας εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἰδοὺ ἄπορον ἐξ ἑνός τι γονάσαι, διπλοῦν σε ἐκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν, ἰδίας καθαιρόλας σπερμάτων χαλασαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ὑποφήνασα. κοινὸν δὴ ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις ἵμερον ἀνάγκης ὅσον, καὶ χαρέντας μίσειν ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ φύσεως ἑκάτερον. καὶ μήτε τὸ θῆλυ ἄρδην φύσιν ἀρρενίζας, μήτε πάρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. ἀφ' οὗ δὴ οὖν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τ' ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις ἀφθαρτίαις φυλάττουσιν. ἰδόντες ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὖ χεῖ γένεσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίοιν πᾶσιν τιμὴ μόνοις, ἐξίσου πατρὶ μητρὶ προσκυνοῦντες. κατ' ἀρχὰς μὲν δὴ ἔτ' ἡρωϊκῷ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τῷ γαίοντα θείων σέβων ἀριστῷ, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπιθαρρεῖ. καὶ καθ' ἡλικίας μίτρα γυναικὶ ζευγνύμενοι, γνησίαν παῖδες ἐγίγνοντο τέκνων. ἐξ' μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου δ' μεγάθους ἐς τὰ ἧδονῆς κατεβαίνων βάραθρα, [1] ξέσας ὁδούς, καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτριβε, εἶδ' ἃ πάντα τολμῆσαι τυφῇ, τῷ φύσει αὐτῷ σπαρήσεσθαι. καί τις ἄρρ τοῦτο ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ἐς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας παλάρως. συνῆλθε δ' ἐς μίαν κοίτην μία φύσις. αὐτὰς δ' ἐκ ἀλλήλοις ἐρῶντες, ἐθ' ἃ ἔδρων, ἐθ' ἃ πάσχοιν morienti quod naſcitur rependit, ut mutuis ſucceſſionibus in perpetuum vivamus. Quoniam igitur ex uno fieri non poterat ut ex uno aliquid procrearetur, duplicem in unoquoque genere naturam effinxit, largitus maribus ſeminis propriam emiſſionem, fœminam verò ceu genituræ receptaculum faciens. Communi igitur utrique generi indito deſiderio, illos inter ſe conjunxit, ſancta neceſſitatis lege præſcripta, ut in propria natura uterque maneat, nec præter naturam marem fœmina, nec mas fœminam turpiter agat. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus conſuetudines, in hoc uſque tempus, hominum vitam ſucceſſionibus immortalem conſervant. Nullus vir ex viro ſe natum eſſe gloriatur: ſed intra duo venerabilia nomina, omnis honor manet, eorum qui ex æquo patrem ac matrem adorant. Initio igitur cùm adhuc heroica ſaperet vita, & vicinam Deorum coleret virtutem; legibus à natura conſtitutis obtemperebat. Ac ſervato ætatis modo, cum mulieribus conjuncti, generoſorum patres fiebant liberorum. Verùm paulatim tempus ab illa magnitudine ad voluptatis voragines deſcendens, novas & commutatas fruendi vias aperuit. Deinde, quæ nihil non audet voluptas, naturæ legem violavit. Quare aliquis primus oculis marem conſpexit, tanquam fœminam, duorum alterum, aut tyrannica vi cogens, aut doloſis verbis inducens. Venitque una in unum lectum natura: nec cùm ſe coëuntes conſpicerent, eorum quæ faciebant, aut patiebantur, ipſos puduit.

[1] Ξέσας ὁδούς] Sic Latini iſtud obſcenum *viam* & *locum* dixerunt. *Bourd.*

[1] Καὶ

ἠθέλητο. [1] κ᾽ πετρῶν δ᾽ φασιν ἀγόνων ἀπείρονται, ὀλίγης ἡδονῆς ἀνθηκτὴν δόξαντο μεγάλων ἀδοξίαν. εἰσὶ γὰρ ἐν τοσοῦτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκυψεν, ὡς μέχρι σιδήρου τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι. ἔτι δ᾽ ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκκενώσαντες, εὐθὺς ἡδονῆς παρέλκυσμα μέτρα. οἱ δ᾽ ἄθλιοι, καὶ δυσχεῖς, ἵν᾽ ἐπιπλέον ὦσι παῖδες, ἤδη ἔπ ἀνδρῶν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνισμα διπλῆς φύσεως, ἅτ᾽ εἰς ὃ μηχανώμενοι φυλαχθῆναι, ἅτ᾽ ἔχοντες ἐφ᾽ ὃ μετέβησαν. τὸ δ᾽ ὃν νεότητι ἀθροισθὲν ἄνθος, εἰς γῆρας αὐτὸς μαραίνει σῶμα. ἅμα γὰρ ὃν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γαμηθέντες, ἤδη ἀνδρῶν μείζονι χρόνῳ ἔχοντες. ὅπως ἡ μιαιφόνος, καὶ παῖδος κακὸν διδάσκαλος τύχη, ἄλλων ἀπ᾽ ἄλλης ἡδονὰς ἀναμηχάνους ἐπινοῦσα, μέχρι τ᾽ ἤδη ἐπὶ ταῖς δυσκλήτοις ἀπρεπῶς νόσοις καταλήξειεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. εἰ δ᾽ ἐφ᾽ ὧν ἡ σωφροσύνη θεσμὸν ἔπηξεν, ἡμᾶς ἔκτος ἴδρυτο. παῖς μὴ γυναικῶν ἂν ὁμιλίαις ἠρκέμεθα, καὶ παῖδος ἀνείδεος ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει θεὸς τοῖς ὕδασι καὶ ποταμοῖς ἀθανάτοις θεὸς χαρίζεται δυσμιγέσι ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττει. λέοντες, οὐκ ἐπιμαίνονται λέαιναι, ἀλλ᾽ ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη σφῶν τὸ θῆλυ τὸν ὄρεξιν αὐτῶν συγκαλεῖ. [2] ταῦροις ἀγελάρχης βύκαι ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλον τὸν ποίμνιον ἄρρενος πλησαι σπέρματος. τί γάρ, ἐ συῶν μὴ σύνας μεταδιώκουσι κάπροι, λυκαίνας δ᾽ ἐπιμίγνυται λύκοι; καθόλου δ᾽ εἰπεῖν, ὅθ᾽ οἱ ἀέρια ροιζοῦντες ὄρνεις, ὅθ᾽ ὅσα τὸν ὑγρὸν κατ᾽ ὕδατος ἕλαχε

duit. Et quod, ajunt, ſemine perſteriles rupes projecto, brevem voluptatem magna infamia permutarunt. Dixeris verò tyrannicæ violentiæ audaciam eò uſque eſſe progreſſam, ut jam ſacrilego ferro naturam deprædentur. Et maſculo maribus exhauſto, ſupervacaneos voluptatis modos invenerunt. Miſeri autem illi & infœlices, ut eò magis pueri ſint, non amplius viri manent, ambiguum naturæ duplicis ænigma, cùm neque ad quod nati ſunt, conſerventur, neque id, ad quod tranſîêre, habeant: & flos ille qui in juventute permanet, eos in præmaturum ſenium tabefacit. Simul enim pueris annumerantur, & conſenuerunt: nullum virilis ætatis intervallum habentes. Ita ſceleſta illa, & omnis mali magiſtra mollities, voluptates impudicas, aliam ex alia, excogitando, in eum morbum, qui neque decorè dici poſſit, prolapſa eſt, ut nullam obſcœnitatis partem ignoraret. Quòd ſi in iis, de quibus Providentia legem ſancivit, unuſquiſque noſtrûm ſeſe firmaret, mulierum congreſſu contenti eſſemus: & ab omni probro pura foret vita. Certè inter ea animantia, quæ nihil ex mala affectione depravare poſſunt, illibata naturæ lex cuſtoditur. Leones non inſaniunt in leonas, ſed venus tempeſtiva, libidinem eorum in fœminam excitat. Taurus armenti dux cum bobus miſcetur: & Aries totum gregem maſculo implet ſemine. Quid autem? anon ſuum cubilia ſectantur apri, lupas autem ineunt lupi? Et ut in ſumma dicam, neque quæ aërem perſtrepunt aves, neque quæ humidam

1 Κατὰ πετρῶν ἀγόνων.] De hoc Prover. Paræmiogr. *Edward.*

2 Ταῦρος ἀγελάρχης] Longus lib. 4. *Idem.*

λῆξιν. ἀλλ' ὅμως ἐπὶ γῆς τι ζῷον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μήτε ἡ ἀκινησία τὸ εὐθυσόμενον τὰ διδόμενα. ὑμεῖς δ' ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογάριθμοι, ἦ μέγα ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, νόσῳ πανομήσαντες, ἐπὶ τῷ κατ' ἀλλήλων ὕβρει πρίθησθε; ἵνα τὴν ψυχὴν τοφλὼ ἀναισθησίαν καὶ χάσκοντες, ἀμφοῖν ἠσχήκατε, φύγοντες ἃ διώκειν ἔδει. ἃ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φύγειν; ἃ καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλοῦν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἷς ἦν. ἀλλὰ γὰρ σύνταθι τοῖς σωφρονοῦσι καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' οὗ παιδικαὶ μὲν ἀηδαί, τελείαν δὲ εἰς λογισμῶν φαιδρύνουσι. τὸ δ' ἥδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον, σὺν ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πολύτιμον τε, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδοῖ μοι φιλεῖν, δρεπτὴς καλοῦσιν αὐτὸς ἐρασταί. ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ πάσχοντες ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἥδη μακρᾷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτὸν πεῖραν οἵου ἐστὶν, ᾧ πολλὰ ἐπονήκατο, καὶ γῆρας δρεπτὸν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας ἀπεκρίπτετε. πᾶς δ' ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπέβητον, μηδέπω τῶν λογισμῶν εἰς αὐτῷ πρὸς ἃ τραπησόμενα κρίσιν ἐλάβετον. ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πενιᾶς εἶναι καλλίστην. οὕτω δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖται τὸ καλόν. ἀλλά τοι κατὰ τὸ μέγα ἀληθείας ἐπόπτην Ὅμηρον, Εἰδότα, τίς ἀκριδιότερος πέλοι ἀνήρ;

Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι σέφει. οἱ δέ τ' ἐς αὐτὴν
Τερπόμενοι λάσιουσιν, ὅθ' ἀσφαλέως ἀγορεύῃ,

midam aquæ sortita sunt mansionem, neque etiam aliquod in terris animal congressum maris appetit, sed manent inter ea immota Providentiæ decreta. Vos verò homines qui frustra nomine sapientiæ bene auditis, animal revera malum, quonam novo morbo delinquentes in mutuum flagitium provocati estis? Quonam animi cæco stupore effuso, adeò utraque aberratis à via, ea fugientes quæ sectari, & sectantes ea quæ fugere oportebat? Quæ si quisque singulatim imitari velit, ne unus quidem supererit. At enim hîc Socraticis præclara illa renascitur oratio, qua pueriles aures, perfectis ratiocinandi viribus adhuc carentes, decipiuntur. Illud autem quod jam per prudentiam ad summum evasit, subduci facilè nequit. Animi enim amorem quendam comminiscuntur, & cùm corporis pulchritudinem amare vereantur, virtutis sese vocant amatores: ob quæ mihi sæpe accidit ut in cachinnos erumpam. Quare ô venerandi philosophi, quod jam longo tempore sui experimentum præbuit, quale sit, cui canities conveniens, & senectus virtutis dat testimonium, per negligentiam dimittitis? omnis autem præclarus ille amor in juvenem concitatur, cùm vis ratiocinandi nondum habeat ad quæ judicium convertat? An lex hæc est, ut omnis quidem deformitas pravitatis damnetur, quod verò pulchrum est, id statim tanquam bonum laudetur? At juxta magnum illum veritatis interpretem Homerum,

Alius pulchro minus enitet ore.
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Læti omnes: suavi intrepidus commixta pudore,

Hic

Αἰδῖ μειλιχίῃ. μῦ ὃ πρίπ ἄχρο-
μῴσιν.
Ἐρχόμῳον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰ-
σορόωσι.
καὶ πάλιν ἐπὶ τῳ λέγων,
Οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδει, καὶ φρένες
ἦσαν.
Ἀμέλᾳ δ' καλῶ Νιρίως ὁ σοφὸς
Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖ). πῶς ὖν
φορήσεως μᾶ, ἢ δικαιοσυνίης, ἢ τ
λοιπῶν ἀρετῶν, αἳ πλείοις ἀνδράσι
σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ἡδὺς
ἔρως συνεζυγῇ, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλ-
λος ἐξυβρίζες ὁρμὰς παθῶν ἐμείρει;
πάνυ γὰρ ἱερᾶν ἐδῇ Φαίδρᾳ λέ-
σαι ὦ Πλάτων, ὃν πρὸ δικεῖ, ἢ
τῳ ἀρετῳ φιλεῖν Ἀλκιβιάδῃ εἰ-
κὸς ἦν, διότι ἠκροτηρίαζε τὰ Θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τῳ ἐν Ἐλευσῖνι τε-
λετῳ αἱ ἀρρήτων ἐξορχῆν) φω-
ναί. τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ ἡδέσθαι,
θεσμοθετοῦντων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκε-
λείας ἐπιτειχιζομένης, ἐ βίᾳ τυ-
ραννίδι βλέπον); ἀλλ' ἄχρι μ
ἠδέπω κῦ τ ἱερῳ Πλάτωνα πώγω-
νῳ ἐμπλαθῆ, πᾶσιν ἐπέρασος ἦν.
μεθεῦδες δ' ἀπ ἐ παιδὸς εἰς τ ἄνδρα, καθ' ὧ ἡλικίαν ἡ τίνος ἀπλῆς φορήσις ὁλόκληρον εἶχε τ λογισμόν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτ. τί δὴ πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετῳ λέγωσι τῳ ἐ σώματος δύπερέπειαν, οἱ φιλόνεοι μᾶλλον, ἢ φιλόσοφοι; καὶ τοῦτο μᾶ ἡμῖν ὑπὲρ ἐ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. μικρῳ δ' ἀπ τ ἄγαν αἰσχρᾶς ἐπὶ τῳ ὑμετέραν ὦ Καλλικρατίδα κα-
ταβᾶς ἡδονῶ, ἐπὶ δίξω παιδικῆς ἀρρήτως πολὺ τῳ γυναικείαν ἀ-
μείνω. καὶ τόμε πρῶτον, ἐγὼ πᾶ-

Hic fatur, medioque in cœtu præ-
stat honore.
Perque urbem aspiciunt gradien-
tem numinis instar,
Rursùm alibi dixit,
At tibi formoso sub corpore nulla
fuit mens.
Certè formoso illo Nireo corda-
tus Vlysses magis laudatur. Quo
pacto igitur sapientiæ quidem,
aut justitiæ, cæterarumque vir-
tutum, quæ cum perfectis viris
consortem nactæ sunt ordinem,
nullus amor incessit, illa verò quæ
pueris inest forma vehementissi-
mos affectuum impetus excitat?
Prorsus igitur Phædrum ὁ Plato
amare oportebat propter Lysiam,
quem prodidit: aut Alcibiadis
virtutem diligere par erat, quia
Deorum statuas mutilabat, & in
sacris Eleusiniis inter potandum
voces mysteria produnt. Quis
confitetur se amatorem factū esse
cùm Athenæ proderentur, & De-
celia muris cingeretur, & vitæ ty-
rannidem videret? At donec qui-
dem barba nondum, juxta sa-
crum illum Platonem, obsitus
erat, omnibus fuit amabilis. Sed
postquam à puero in virum
transiit, qua ætate intellectus,
qui hactenus fuerat imperfectus,
integram ratiocinandi vim obti-
nebat, ab omnibus odio habeba-
tur. Quid igitur turpibus affec-
tibus vocabulorum inscribentes ve-
recundiam, animi virtutem ap-
pellant corporis elegantiam, ju-
venum isti amatores magis quam
sapientiæ? Atque hæc quidem à
nobis dicta sufficiant, ne claro-
rum virorum nimis invidiosè mentionem facere videamur. Pa-
rumper autem à vehementiori studio, ad vestram Callicratida,
voluptatem descendens, ostendam puerorum consuetudine mu-
liebrem multò esse potiorem. Ac primum, omnem ego delectatio-
nem

σιν ἀπόλαυσιν ἡγεμὼν πρεσβυτέραν ἕνεκα, τῶν χρονιωτέραν. ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπίπτουσα, φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη. τὸ δ' ἀφραῖνον, ὁ τῷ παρέληθεν κρεῖττον, ὡς αἷμα καὶ βίος μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τῶν ἀφύτων ἐνεμομένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν, καὶ πανηγυρίσαι τὸν ὅλον χρόνον ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τὸ μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἴσως τοῖς παροῦσιν ἡδίστοις τὰ παρέληθεν. γυνὴ μὲν ἂν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τῶν ἐχθίστων ῥυσὶδα καὶ γήρως ἐπιδραμεῖν, ἀνάσκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα. κἂν παρέλθῃ τὰ ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τοῦ νέου σοφώτερον. εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀκμαιόφρων παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παρακινδυ-νεύειν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων. σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπασθμῶντες ἤδη. καὶ τραχὺ μὲν οὐκ ἂν ἁπαλὰς μηλακὰς πυκασθὲν ἰξάλους τὸ ἦθος. οἱ δ' ἀφυεῖς μηροὶ θριξὶν, ὥσπερεὶ ῥυπῶντες. ἃ δ' ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ἡμῖν εἰδέναι παρέπεμψεν. γυναικὶ μὲν ἀεὶ πάσῃ, ἡ ἁπαλὸν χρώματος ἐπισίλου χάρις, καὶ δασυλείας μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τὰ κεφαλῆς ἕλικες, ὑακίνθοις τὸ κάλλος ἀνθοῦσιν ὁμοῖαι πορφύρουσιν. οἶμαι, ἐπινόησιν κέχυται, μεταφρένων κόσμος. οἷδε, παρ' ὧπερ, καὶ προσῆφυε, πολὺ τῶν λειμῶνι ἀλόπερσι στιλίων. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τελεῖς αὐτῆς ὑποφυομένης, ἠλέκτρᾳ φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὕελος λαμπρότερον ἀπαστράπτει. τίδ' ἂν τῶν ἡδέων καὶ

nem censeo jucundiorem esse, quæ diuturnior est: siquidem voluptas quæ celerrimè prætervolat, priusquam sensu percipiatur, desinit. Id verò quod oblectat eo præstantius, quò magis abundat. Vtinam & vitæ longos terminos parca illa Parca nobis præfinivisset, totumque hoc spatium perpetua esset sanitas, quæ mentis edaci molestia vacaret. Nam quasi festum, & celebritatem aliquam totum hoc tempus duceremus. Verùm postquam malignus dæmon majora bona nobis invidit, in præsentibus utique rebus, dulcissima illa sunt quæ protrahuntur. Itaque mulier à virginitate ad mediam usque ætatem, priusquam extrema illa senectutis ruga incurset, viris amplexu digna est consuetudo, ac quanvis præterierit venustas, experientia tamen habet aliquid dictu sapientius quàm juvenes. At verò siquis puerum viginti annorum aggrediatur, is mihi affectione pathica laborare videtur, ambiguam venerem sectando. Nam & duri sunt membrorum thori jam adulti & viriles, atque asperum quidem, pro eo quod molle fuit olim, obsitum crebra lanugine mentum, & femora pilis pullulantia quasi squallerent. Quæ verò sunt his occultiora, vobis, qui periculum ejus rei feciſtis, cognoscenda relinquo. In omni autem muliere, semper coloris resplendet gratia, & largæ cirrorum capitis texturæ, perinde ac pulchrè florentes hyacinthi, nigricantes, aliæ quidem per tergum effunduntur, scapularum decus, aliæ verò secundum aures, & tempora, multò quàm in pratis apium est, crispiores. Reliquum verò corpus, ne minimo quidem ipsis subnascente pilo, Electro, ut ajunt, aut vitro Sidonio lucidius effulget. Cur autem

τὰς ἀθλιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν ἔξισα τοῖς ἀγαπητέοισιν οἱ πάσχοντες ὑφραίνωνται; χεδὸν γὰρ ὁ κῆ παυδὲ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις ἀφτερεδὰς ἀσυμβίωλομεν, ἀλλὰ πως φιλεπίρωι κοινωνίαι συζυγήντες, ἡδέως ζῆτ ἀγαδαὶ σωὶ ἀλλήλοις ἠγνέμεδα, καὶ τὰ δυχερῆ κυφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅδεν εὑρέδη τραπέζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίλη τοιάπεζαν ἀναθέμενοι, γαρὶ τὴν φιλομειρακίλω ἀπολαυσιν, ἢ μόνοι τ ἤσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἠδὲ καθ' αὑτὰς τ πολυτελῶν πεπλάμενοι σῖτον, ἀλλὰ δοκεῖ πεπὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλων. καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι μᾶλλον, ὑφραινόμεδα. ἢ μὲ ἂν γυναικεῖαν συνόδοι, τ ἀπολαύσεως ἀνάδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν. ἀλλήλας γαὶ ἔξισα ἀγαπῶντες, ἡδέως ἀπολαύσωσιν, εἶγε μὴ διαιρεῖ τειρεσίας ἀφοσκοπέον, ὅπ ἡ ἡλικια τέρψις ὅλη μοίραν πλειονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι μὴ φιλαύτους ἀπολαῦσαι ἡλικιώτας, ὅπως ἰδιόν τι χρηστὸν ἀπίσοντας σκοπεῖν, ὅλῳ παρὰ τὰ λαμβάνοντα ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο μεταδιώκοντας, ὃ τῆς χάριτος ἀνάπαραχεῖν ὁμοια. τῦτο δ' ἐσὶ ἂν ἐπὶ παίδων εἴποι τις, ἀχ ὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲ, ἀγαθὸς ἢ νομίζη ποτὲ τινὰ τῶν, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβεῖν, ἀπέρχεται. τῷ ἢ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲ ὀδυναι, καὶ δάκρυα. μικρὸν ἢ ὕστ χρόνε ἡ ἀλγηδὼν καταπαύσης, πλέον ὡς φασιν ἀδὲν ἂν ἐχλήσειας. ἡδονὴ δ' οὐδ' ὑποσῶν. εἰ ἢ δεῖ τι καὶ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, δεῖ ἢ σε Ἀφροδίτης πάσχειν, ἐπιδὴν ἐξίσου τοῖς ἀγαπητέοισιν οἱ πάσχοντες ὑφραίνωνται; χεδὸν γὰρ ὁ κῆ παυδὲ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις ἀφτερεδὰς ἀσυμβίωλομεν, ἀλλὰ πως φιλεπίρωι κοινωνίαι συζυγήντες, ἡδέως ζῆτ ἀγαδαὶ σωὶ ἀλλήλοις ἠγνέμεδα, καὶ τὰ δυχερῆ κυφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅδεν εὑρέδη τραπέζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίλη τοιάπεζαν ἀναθέμενοι, γαρὶ τὴν φιλομειρακίλω ἀπολαυσιν, ἢ μόνοι τ ἤσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἠδὲ καθ' αὑτὰς τ πολυτελῶν πεπλάμενοι σῖτον, ἀλλὰ δοκεῖ πεπὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλων. καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι μᾶλλον, ὑφραινόμεδα. ἢ μὲ ἂν γυναικεῖαν συνόδοι, τ ἀπολαύσεως ἀνάδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν. ἀλλήλας γαὶ ἔξισα ἀγαπῶντες, ἡδέως ἀπολαύσωσιν, εἶγε μὴ διαιρεῖ τειρεσίας ἀφοσκοπέον, ὅπ ἡ ἡλικια τέρψις ὅλη μοίραν πλειονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι μὴ φιλαύτους ἀπολαῦσαι ἡλικιώτας, ὅπως ἰδιόν τι χρηστὸν ἀπίσοντας σκοπεῖν, ὅλῳ παρὰ τὰ λαμβάνοντα ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο μεταδιώκοντας, ὃ τῆς χάριτος ἀνάπαραχεῖν ὁμοια. τῦτο δ' ἐσὶ ἂν ἐπὶ παίδων εἴποι τις, ἀχ ὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲ, ἀγαθὸς ἢ νομίζη ποτὲ τινὰ τῶν, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβεῖν, ἀπέρχεται. τῷ ἢ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲ ὀδυναι, καὶ δάκρυα. μικρὸν ἢ ὕστ χρόνε ἡ ἀλγηδὼν καταπαύσης, πλέον ὡς φασιν ἀδὲν ἂν ἐχλήσειας. ἡδονὴ δ' οὐδ' ὑποσῶν. εἰ ἢ δεῖ τι καὶ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, δεῖ ἢ σε Ἀφροδίτης πάσχειν, ἐπιδὴν ἐξίσου τοῖς ἀγαπητέοισιν οἱ πάσχοντες ὑφραίνωνται; χεδὸν γὰρ ὁ κῆ παυδὲ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις ἀφτερεδὰς ἀσυμβίωλομεν, ἀλλὰ πως φιλεπίρωι κοινωνίαι συζυγήντες, ἡδέως ζῆτ ἀγαδαὶ σωὶ ἀλλήλοις ἠγνέμεδα, καὶ τὰ δυχερῆ κυφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅδεν εὑρέδη τραπέζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίλη τοιάπεζαν ἀναθέμενοι, γαρὶ τὴν φιλομειρακίλω ἀπολαυσιν, ἢ μόνοι τ ἤσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἠδὲ καθ' αὑτὰς τ πολυτελῶν πεπλάμενοι σῖτον, ἀλλὰ δοκεῖ πεπὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλων. καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι μᾶλλον, ὑφραινόμεδα. ἢ μὲ ἂν γυναικεῖαν συνόδοι, τ ἀπολαύσεως ἀνάδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν. ἀλλήλας γαὶ ἔξισα ἀγαπῶντες, ἡδέως ἀπολαύσωσιν, εἶγε μὴ διαιρεῖ τειρεσίας ἀφοσκοπέον, ὅπ ἡ ἡλικια τέρψις ὅλη μοίραν πλειονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι μὴ φιλαύτους ἀπολαῦσαι ἡλικιώτας, ὅπως ἰδιόν τι χρηστὸν ἀπίσοντας σκοπεῖν, ὅλῳ παρὰ τὰ λαμβάνοντα ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο μεταδιώκοντας, ὃ τῆς χάριτος ἀνάπαραχεῖν ὁμοια. τῦτο δ' ἐσὶ ἂν ἐπὶ παίδων εἴποι τις, ἀχ ὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲ, ἀγαθὸς ἢ νομίζη ποτὲ τινὰ τῶν, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβεῖν, ἀπέρχεται. τῷ ἢ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲ ὀδυναι, καὶ δάκρυα. μικρὸν ἢ ὕστ χρόνε ἡ ἀλγηδὼν καταπαύσης, πλέον ὡς φασιν ἀδὲν ἂν ἐχλήσειας. ἡδονὴ δ' οὐδ' ὑποσῶν. εἰ ἢ δεῖ τι καὶ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, δεῖ ἢ σε Ἀφροδίτης πάσχειν,

tem non & mutuos voluptatum affectus persequar quandoquidem ex æquo cum iis qui agendo afficiuntur, patientes quoque oblectantur? Ferè enim non ut bruta animantia, solitarias commorationes amamus, sed amica societate conjuncti, & quæ bona sunt, inter nos mutuo jucundiora, & adversa, inter nos mutuo leviora ducimus. Vnde & inventa est mensa communis, & apposita amicitiæ mediatrice illa, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, si contingat, bibentes vinum, neque singuli per se preciosis cibis nos implentes, sed illud videtur delectabile, quo quisque tum alio fruitur. Ac voluptatibus inter nos communicatis, majori lætitia afficimur. Illi igitur cum mulieribus congressus similem delectationis permutationem habent. Nam illi sese mutuo æqualiter afficientes, majori cum voluptate digrediuntur: nisi Tiresiæ judici est attendendum, quòd videlicet muliebris delectatio, tota parte masculam superat. Honestum autem esse arbitror, non nimio sui amore frui volendo, quo pacto privatim aliquid commodi auferant, spectare, totam ab aliquo voluptatem accipientes, sed illo, quod percipiunt diviso, similia retribuere. Atqui nemo adeò insanus est, qui hoc de pueris possit dicere. Sed alter quidem affectus, quocunque tandem modo hæc existimat, eximia voluptate percepta abit: illi verò qui contumeliam hanc passus est, principio quidem dolores & lachrymæ oboriuntur, verùm ubi per tempus paulum remisit, nequaquam ut ajunt majorem molestiam intuleris: voluptas autem ne ulla quidem est. Quòd si aliquid etiam curiosius oportet dicere, oportet autem in Veneris delubro, mulicre

μῆρά, γυναικὶ μᾶ ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον, ἔξεστιν οὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται. τὸ γὰρ ἄρρεν, οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται ἡδονὰς ἀπολαῦσαι. ὡς εἰ μὲν ἔνεστιν ὑμῖν εὑρεῖν δύνασθαι, ὅπως καὶ ἄλλοις ἔσται ἡμῖν ἀποτείχισμα. εἰδὲ τοῖς ἄρρεσιν ἀνάγκη συμπλέκεσθαι ἀφ' ἑαυτῶν ὁμιλίαις, ὅπως τὸ λοιπὸν ἐρασθῶσιν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νυν ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῆς ξένης ἡδονῆς νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χαίρουσι τῷ ὄντι ἐξευρὼν ἔνεστιν γυναιξίν. ἀλλήλαις ὁμιλήσασθωσαν, ὡς ἄνδρες. ἀστραγάλων γὰρ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσφαλὲς πρᾶγμα αἰνίσσεται, καὶ μιμήσασθαι γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ. τὸ γὰρ εἰς ἄκρον ἀσωτείας ἥκειν ὄνομα, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν, τὰ τελεσικῆς ἀσελγείας, ἀνίδρυμα πομπεύσαι. πᾶσαι δ' ἡμῶν αἱ γυναικωνῖτις, ἔσω φιλαινὶς, ἀνδρογυνίας ἔρωτας ἀσκησάσθω. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ ἡμέτερον ἀνδρῶν, εἰς γυναῖκα θηλυνέσθαι. τοιαῦτα σωφρόνως μεζόν παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινὸν πῦρ θηρεύσας ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποδείσαντα. ἐμοὶ δὲ μετὰ καθαρσίου χρῆσθαι δοκεῖ τὰς παιδικὰς ἐρωτας. ἐγὼ γὰρ, ἡσυχῇ μεταδιάσας, καὶ ὅπως τὸ Δήναιον ῥῆμα τὸ ὀφθαλμὸν ὀφθαλμῶν, παιδιᾶς ἕνεκα καὶ γέλωτος ὦ Καλλικρατίδα, δίκης καθεδεῖσθαι ἀσυνδάκτους, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τοῦ Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ ἀνεσταλτέρου ἤγμαι. χεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ καθεζόμενον καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ νὴ Δία φαρμάκων ἀγωνιζόμενον, ὑπεφυσῶ

liere licet Callicratida, pueri modo utendo delectari aperta illius fruendæ duplici via. Nullo enim modo masculus muliebrem voluptatem præbet. Quare siquidem & vobis placere possunt mulieres, nos alii in alios munitionem extruamus. Si verò masculos cum masculis congredi decet, mulieres quoque sese mutuo in posterum ament. Age nunc ô junior ætas, & novarum voluptatum legislatrix, posteaquam novas masculæ mollitiei vias excogitasti, parem quoque mulieribus largire potestatem. Congrediantur & illæ inter se, quemadmodum viri: commisso autem lascivorum instrumentorum machinamento, prodigioso feminis expertium ænigmate mulier cum muliere concumbat, ut vir. Et quod in aurem rarò venit vocabulum, pudet etiam dicere, illius Tribadum obscœnitatis, impudenter agitetur. Omne verò gynæceum nostrum, sit Philænis, semimares quosdam amores turpiter usurpans. Et quanto melius est in masculam libidinem cogi mulierem, quàm generosum illum virorum animum in mulierem effeminari? Talia cum magna contentione, inter dicendum indignatus, postquam dixisset Charicles finem fecit, horrendum & ferinum oculis intuens. Videbatur autem mihi & expiatione uti contra masculos amores. Ego verò tacitè subridens & sensim oculos in Athenienses conjiciens: lusus, inquam, & risus, Callicratida, judicem consedisse me arbitratus, nescio quo pacto Chariclis vehementia, ad serias cogitationes adductus sum. Propemodum enim quasi in Areopago de cæde, atque incendio, aut per Iovem etiam de veneficio lis esset, animo fuit supra modum commoto.

ἐπιθήσετ. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας. Περικλέους γὰρ πείθῃ, ἢ τὴν δέκα ῥήτορας τοῖς Μακεδόσιν αἰχμαλωτισμένας γλώττας, ἐν τῷ σῷ λόγῳ ἀφανίσαι, μιᾶς τῆς σῆς πυκνὰ δημηγορεῖν ἀναμνησθέντα. μικρὸν οὖν ἐπισχὼν ὁ Καλλικρατίδας, ὡσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ σκοπιοῦ μοι πεπληροῦτο, ἢ λίαν ἀγοντίας μεστὸς εἶναι, λόγων ἀμφισβαίνειν ἐμάχετο. εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, ἢ δικαστήρια, ἢ πολιτικῶν πραγμάτων μετουσία, γραπτὸς ἂν, ἢ πρεσβεία σοι χειροτόνητος, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς ὦ Χαρίκλεις ἔλιμον, χιδὼν γὰρ ἢ τὰ αὐτοῦ ἐᾷ αὐτῶν, ὁπόσα πρὸς χεῖρα καὶ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐτοῖς τὴν τοῦ λόγου ἐξουσίαν ἐφῆκεν. ἵνα μὴ ἀνωδὸς ἂν εἴπον. ἔχει Σπαρτιάτης αἰχμαλωτισμένη Τελέσιλλα, διὰ ἣν καὶ Ἄρης Θεὸς ἀνελεήμονα γυναικῶν Ἄρης. ἔχει τὸ μέλι χρὸν ὥχημα Λησβίων Σαπφὼ, καὶ ἡ τῶν Πυθαγορείων σοφίας θυγάτηρ Θεανώ. πρὸς δὲ τούτοις Περικλῆς ἂν ἀσπασίως συνῳδήσειν. ἀλλ' ἐπιδήπου σύσπεισις ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δ' Ἴλεως Ἀφροδίτη γένοιο. καὶ δὴ ἡμεῖς τὸν ἔρωτα πιμάμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς, ἱλαρᾶν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. ἐπεὶ δὲ καὶ τούτου λόγου καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἁρμόσας τὴν ἀφορμὴν ἥρπαγα. μόνον γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως καλὸν ἔργον, καὶ ἡδονῆς ἐστι ἔργον. ἀξιάμιλλον γὰρ ἂν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν

moto. Tempus igitur, si unquam antea fuit, nunc maximè est, ut Athenas repetas: Periclis autem suadelam, & decem illorum rhetorum linguas contra Macedonas armatas, unica tua oratione exerceas, actionum earum quæ in Pnyce haberi consueverunt, unam aliquam recordando. Postquam igitur paulum hæsisset Callicratidas (videbatur autem mihi ex facie conjicienti, contentionis esse plenus) adversariam orationem orditur. Si mulieribus, inquit, concionum, & fori, cæterarumque civilium rerum concessa esset communicatio, dux & præses illarum creatus fuisses: ac te statuis æneis per fora passim positis, Charicles, cohonestarent. Fermè enim ne ipsæ quidem pro se ipsis, quæcunque sapientia præcellere videntur, siquis ipsis dicendi potestatem permitteret, cum tanta contentione dicerent. Non illa quæ contra Spartanos armata processit Telesilla, propter quam Mars inter mulierum Deos numeratur Argis. Non mellita illa, qua se Lesbus jactat Sappho, & Pythagoricæ doctrinæ filia Theano, fortassis neque Pericles ita [1] Aspasiæ patrocinatus esset. At siquidem mares decet pro fœminis dicere, dicamus & viri pro viris. Tu verò propitia Venus esto. Etenim nos tuum Amorem veneramur. Ego certè putabam, jucundam hanc disputationem nostram ad jocum usque esse processuram. Quia verò animadverti istius orationem pro mulieribus etiam philosophari, libenter occasionem hanc arripui. Solus enim masculus amor, commune virtutis, ac voluptatis est opus. Optarim autem, si id fieri posset, &

1 *Aspasiæ*] Idem Lucianus in Gallo testatur Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. Vega.

1 *Fa-*

ἐπήνεσέ ποτε τὸ Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημείας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, εἰ χρὴ ἡμᾶς εἰπεῖν, πεφυκὸς ἐνθ' ἡ Φαίδρου περιπατοκλισία ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλείστων ἀγαθῶν χορηγόν. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ τῶν Δωδώνης φηγὸς τῶν ἱερεῖα προσαγομένων ἱερεῖον ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τὰς παιδικὰς ὑφημήσειν ἔρωτας, ἔτι δὲ καὶ μεμνημένην Φαίδρου. πάλαι ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον, ἢ γὰρ πολλὰ μεταξὺ ὄρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα, ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, ἐν πλειόκτημον Χαρικλείας ἐσμὲν ἡ Κνίδος, ὅμως τἀληθὲς ἀποδώσομεν, εἰ ξυστησόμενον. μόνον ἡμῖν σὺ δαῖμον ἵλεως, καὶ εἰς ἀσφαλὲς παρέξῃς, φιλίας ἀγνάμων, ἱεροφάντου μυησείων ἔρως, ἀκηκοὼς πάντων, ὁπόσα ζωγράφων παῖζουσι χεῖρες, ἀλλ' οὐ τὴν πρωτόπλαστον ἐβλάστησεν τέχνη, τέλειον δὴ τεχνίτην. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ δὲ ὅλῃ νήσῳ πέφυκέ τινα κρηνῶν ἀφελὼν τὸ ὠφελιμώτατον χαίρων, ἐκεῖνο μὲν εἰς ἑκάτης Ταρτάρου μυχοὺς ἐρυκάδουσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σκληρεσιά τε πύλαι, καὶ χάλκεον ἔδος, ὅπως ὦν ἀρρήκτως δεῖν φρουρῇς, τὴν ἐμπαλιν ὁδὸν ἐργῇ. λαμπρὸν δὲ φωλεὸν τῶν ἀμφιβρότων νυκτὸς πετόντων, παντὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐχθρὸν δημιουργὸς ἐξαίρετον ἐκεκράσω ὀμφνοιαν ἀνθρώποις, τὸ σπινθὴρ φιλίας πυῤῥὸν σωσάμενος, ἵν' ἐξ ἀκόκου καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, & platanum illam, quæ Socraticos olim ſermones auſcultavit, arborem Academia & Lyceo fœliciorem, prope nos ſtare natam ubi Phædri fuit accubitus. quemadmodem ſacer ille vir dixit, gratia præditus plurima. Fortaſſis ipſa quoque, ut [1] fagus illa Dodonea, ex ramis ſacram rumpens vocem, puerorum amores prædicaret, memor adhuc formoſi illius Phædri. Verùm quia fieri illud non poteſt, Nam quàm multi medii, inter utroſque, Montes umbroſi, & reſonantes æquoris undæ: hoſpiteſque in terra alienа relicti ſumus, magnumque Charicli momentum affert Gnidus: veritatem tamen metu victi non prodemus. Tu modò nobis ætherie Deus, in tempore aſſiſte, amicitiæ fautor, & arcanorum ſacerdos Cupido, nequaquam pravus infans, qualem pictorum manus jocando fingunt, ſed quem primario ſemine Principium procreavit, perfectum protinus editum. Tu enim ex obſcura, atque confuſa deformitate, Vniverſum hoc formaſti. Proinde ſublato, tanquam communi totius mundi ſepulchro, circunfuſo illo chao, illud quidem in ultimi Tartari ſeceſſus fugaſti, ubi verè ſtant Ferrati poſtes, atque ærea limina portis, ut inſuperabili addictum cuſtodiæ, à reditu prohibeatur. Splendidæ autem luci obſcura nocte prætenta, omnium & anima carentium, & animam habentium opifex fuiſti. Præcipuam verò hominibus concordiam infundendo, graves illos amicitiæ affectus conjunxiſti, ut ex anima malitiæ adhuc experte, & tenera, connutrita benevolentia in virilem per-

1 *Fagus Dodonea*] Vide proverbium Dodoneum & Cœlium Rhodiginum lib. 29. c. 15. Sophoclem in Trachiniis de geminis columnis. *Ogu.*

ἀνδρὸς τὸ τέλειον ἀνθρώπου. γάμοι μὲν οὖν, ἀλλοδαπῆς ἀναισθησίας εὕρεμα φάρμακον. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίτασμα. πᾶσι δὲ τοῖς ὑπ' ἀρετὴν ἀνθρώποις εἰς ὑπερβάλλουσαν ἡσυχημένοις, ἔπεσθαι μὲν πλείονα, ἢ ὅσα τὰ παρ' αὐτὰ χρείας ἐκτείνει. καὶ πάντα δὲ ἀναισθησίας τὰ κρείττονα. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμοιβὴς ἦν, εὐδίπονα τὰ καθ' ἡμέραν πίπτε πρὸς τὸ βέλτιον εὐχόλως, ἀμαυρωτῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναισθησίας σωιστέλλετο. τὸ δὲ ἀφ' ἡμῖν διαίτης ἐπίζηλον ὁ χρόνος, ὑπερέχειν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐπ' ἀναγκαίοις χρείας πέρας εἶχον, αἱ δὲ τῶν ἐπιχωρούντων ἀεὶ λογισμοὶ τὰ ἀνάγκης ἀφιέντες ἡνυκόπουν, ἐπιποίη τὰ κρείττονα, ὁπότε τύχοι κατ' ὀλίγον ἐπιγιγνόμενα σωηύξοντο. τῶν δὴ ἡμῖν δοκεῖ τὰ σύνθετα τεχνῶν ἔνεκεν εὑρίσκειν. αὐτίκα ἄνθρωποι πάνυ ἀθρόοι ἦσαν, καὶ καθ' ἡμέραν λιμῷ φάρμακον ἐζήτουν. εἶθ' ἁλισκόμενοι τῷ πρὸς τὸ παρὸν εὐδείᾳ, τὰ δὲ ἐσπέρας σὺν ἐώσῃ ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τῶν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, ἢ μαλθακὰς ῥίζας ἐρύπτοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν, ἀλόγοις ζώοις μὴ χρόνον ἐμβρίθη. αὐτόρυτον δὲ πυρὸς, καὶ κριθῆς εὕρεσιν αἱ γαμρῶν ἐπιμέλειαι, δύρασαι κατ' ἔτος ἀνανεάζουσα, καὶ ἡ δὲ μισθοῦς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς, σπάνιος ἀμείνων. τί δ' οὖν ὁ λόχμη μὲν δὴ βίᾳ, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, ἠλέα δείραντες, ἀμφίεσαντο, καὶ σπήλυγας ὀρῶν, κρύος καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν ὥραι καιλώμασι

perfectionem consummaretur. Nam inventum quidem est conjugium, necessariæ successionis remedium. Solus verò amor masculus, animi Philosophici pulchrum est mandatum. Omnia verò ea quæ ex integro ad decorem exercitatione provehuntur, plus honoris consequuntur, quàm ea quæ præsenti necessitate opus habent. Atque omnino honestum necessario est præstabilius. Itaque quamdiu rudis fuit hominum vita, nondum quotidiana experientia, quod melius est, per ocium quærendo: æquo animo in rerum necessariarum usum se contrahebat: cùm melioris vivendi rationis, urgens tempus, inventionem non suppeditaret. Postquam verò urgentes rerum necessariarum usus finem capiebant, ac posterorum cogitationes à necessitate liberatæ, occasiones captabant res meliores comminiscendi, exinde paulatim scientiæ accreverunt. Cujus rei argumenta ex absolutissimis artibus capere licet. Primi homines ut primùm creati fuêre, contra famem quotidianam remedium quærebant. Tum præsenti indigentia compulsi, cùm per inopiam consilii, quod melius erat, eligere non liceret, trita herba vescebantur, modò molliores radices effodiendo, modò plerumque quercus fructum comedendo. At posterior ætas, hæc brutis animantibus edenda abjecit. Sationem autem frumenti & hordei agricolarum diligentia invenit, reperta ratione, qua quotannis illa renascerentur. Ac neque insanus quispiam dixerit quercum esse aristæ præstantiorem. Quid autem? nonne ab ipso vitæ initio homines tegumento indigentes vellera, feris excoriatis, induerunt, & spelunças montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt? aut olim radicum, plan-

τας. τίνος ἢ δὴ τούτου μίμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μεταβαίνοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἵας ἢ φιλίππους. καὶ λελήθασιν αὐτοὶ τοῦτο τὸ τέχνας τὸ χρόνου λαβόντες διδάσκαλον, ἀντὶ μὲ λιτῆς ὑφῆς, τὸ ποικίλον ἐπολίλαμε. ἀντὶ ἢ δύτλων, δωμάτιον, ὑψηλὰ τέμενος, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ χαμαὶ μὲν τοῖχων ἀμορφίαν δυσωδῆ βαφαῖς χρώμασι κατεγράψαμο. τολλὰ ἐκ τούτου καὶ τούτων τὸ τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἀφιγμένα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως πεζωμένων εἰς πᾶς ἑδῆς ἀνέπιλεκτα ἀπῆται. ἕκας ἢ ὥρᾳ τῷ παρεδόθη, τῷ μετ' αὐτὸν εἰθ' ἡ ἀναδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμελλεν ἤδη πρέπειν, τὸ σύδεον ἐπλήρωσε. μὴ δή τις ἐρωτᾷ ἀρχαῖον ἀπαιτείτω τὸ ἢ παλαιὸν χρόνον. γυναιξὶ γὰ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τέλειος ἀπογραφὴν ἡμῶν φθαρῇ τὸ γένος. αἱ ἢ ποικίλαι σοφίαι, τὸ φιλοκάλου τραφῆς χρεπῆς ἐπιθυμίαι, μόλις πᾶσι ἢ μηδὲν ἑαυτοῦ ἀνέχουσιν αἰῶνος εἰς τὰμφανὲς ἐμέλλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ, καὶ τὸ παιδερασταὶ σωφρονισθῇ. μὴ δῆτα Χαρικλεῖς, ὁ μὴ ὡσπέρου εὑρηται, τοῦτο ἐπινοῆσαι αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνε, μηδ' ὅτι τὰ παιδικὰ ἐρῶντι ἢ γυναικείας σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιρρέφοι ἢ χρόνος, ἐλάττω ἡπερον. ἀλλὰ τὰ μὲ παλαιὰ τὰ ἐπιτηδεύματα, ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ ἢ αὖθις εὐδοκολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, εἰς ἐκείνων ἀμείνω πεπτόν. ἐμοὶ μὲ ἢ ὀλίγα καὶ γελᾶν ἔναγχος ἔπεσε, Χαρικλεῖς ἄλογα ζῶα, καὶ

tarumve ficcas cavitates? Sed ſamptam ab his imitationem, in melius ſemper provehentes, veſtes ſibi texere, & domos ædificare cœperunt. Seaſim verò artes illæ quæ circa hæc verſantur, tempus magiſtrum nactæ, pro vili panno, pulchriorem veſtem variegarunt: proque vilibus domunculis altas ædes, lapidumque magnificentiam fabricarunt, nudamque parietum deformitatem floridis colorum tincturis depinxerunt. Verùm unaquæque harum artium & ſcientiarum, muta cùm ſit, & oblivioni profundæ ſubjecta, tanquam à parvo occaſu, paulatim in proprios exorta eſt radios. Vnuſquiſque enim à ſe aliquid repertum, poſteriori tradidit: tum iſta accipientium ſucceſſio, ſemper aliquid iis quæ antea didicerat, apponendo, quod deerat explevit. Nequis igitur amores maſculos ab antiquis temporibus depoſcat. Tum enim neceſſe erat cum mulieribus congredi, ne genus noſtrum ſeminis penitus expers interiret. Variæ autem doctrinæ, & elegantioris hujus virtutis cupiditates, vix tandem per tempus, quod nihil imperveſtigatum relinquit, in lucem venturæ erant, ut cum divina philoſophia, puerorum amores adoleſcerent. Quare Charicles, ne quod antea non fuit inventum, ſed poſtea excogitatum, ut pote malum arguas. Neve ob id, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquioribus inſcribuntur temporibus, minores alteros putes. Sed vetera quidem ſtudia, putamus neceſſaria, ſed quæ poſtea ratiocinationibus vacans hominum vita adinvenit, ut illis meliora, in pretio ſunt habenda. Mihi verò propemodum in mentem venit, ut riderem modò, quum Charicles bruta animantia;

τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινέντος. ἀλίγυ ἦ τὸ τ ἄγαν φιλονεικίας καὶ μετρίου, ἡδόμενος ἐλάλει. εὐδὲ γὰρ ὡς εἰωθὼς φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεστρέλλετο τῇ τ φωνῆς τόνῳ, τὸ ῥηθὲν ἐκλέπτων, ἀλλ' ἐπημφίη φωνῇ λαρυγίζων, ὡς ἐρῶσι φησιν ἀλλήλων λέοντες, οὐ ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἡ ὡς τὸ ἦλυ μόνον ἄρσεν κρυπτῖ. καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ οὐ λογισμὰ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ ἀνωμαλοῦσι λογίζεται δ' ἀφροσύνῃ ἔρως ἐνεσπέχαιν. ἐπεὶ τοι Προμηθεύς, ἢ Θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῦν ἐκάστῳ συνέζυξεν ἀνθρώπων, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρεσι αὐτὸς ἐποίμαινεν, οὐδ' ἀλλήλοις τροφὴν εἶχον. ἐξίσου ἦ ἡμῖν ἱερὰ δειμαίνοντες, καὶ μέσην ἕστιαν τ ἰδίων ἔρκος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τὰ δὲ παράδοξον, εἰ ζῶα τ φύσεως καὶ θηρεία μηδέν, ὧν λογισμοὶ παρέχοντες ὧδέ τ ἀνθρώποις λαθεῖν ἠτυχηκότα, ἀνεπαφρήτους μ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες. οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν. οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι. τὸ γὰρ οὐ φιλίας κρεῖττον, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις οὐ δ' πολλάκις πεῖραν τὸ καλλίστου ἐλομένη, βεβαιοῖ τοὺς ἐρῶντας εὐνοεῖσθαι τοὺς ἄρρενας. μὴ τοίνυν ὦ Χαρίκλεια, ἀκολάστῳ βίᾳ συμφορήσεις ἐπιεικῆ δηλήμασι, γυμνῷ τῷ λόγῳ τ σεμνότητ ἡμῶν κραταιπόνει, μηδὲ τ ὑράνιον ἔρωτ τῷ ναπίῳ συναείρωμεν. λογίζου δ' ὀψὲ μὲν ἡλικίας, τὰ τοιαῦτα μεθαρμοσθῆναι. ὅμως δ' ἐν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ ὥρᾳ ὁ σωφρονεῖν, ὅτι ἀϊδὴς θεὸς ὁ ἔρως, ὁ κ μίαν ὁδὸν φοι-

& Scytharum solitudinem laudabat: imò ferè etiam præ nimia contentione eum quòd Græcus esset, pœnitebat. Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, dicta summisso vocis tono furabatur, sed elata voce proclamans, Haud amant, inquit, se mutuò leones, neque ursi, aut sues, sed illos sola fœminei congressus cupiditas tenet. Ecquid hoc adeò mirum? Quæ enim ex ratiocinatione meritò aliquis capit, ea illis qui præ vecordia ratiocinari nequeunt, consequi non licet. Nam si Prometheus, vel Deorum quispiam alius, cuilibet animanti mentem humanam indidisset, non solitudo, non vita montana pasceret illos, neque promiscua pabula haberent: sed ex æquo nobiscum templis ædificatis, & inhabitatis quisque mediis privatæ domus laribus, communibus regerentur legibus. Quid igitur mirum, si animalia naturæ damnata, quibus nihil eorum quæ ratio suppeditat, à Providentia accipere contigit, cum cæteris masculæ libidine privantur? Non amant se mutuò leones: neque enim philosophantur. Non amant ursi, quia quod est in amicitia pulchrum non intelligunt. At hominum illa cum scientia conjuncta prudentia, ex eo quod sæpius fecerat periculum, optimum quod erat, eligens, masculos amores omnium firmissimos esse judicavit. Quare noli Charicles, meretriciis protervæ vitæ narrationibus comportatis, gravitatem nostram nudo sermone infectari: nec cœlestem illum Amorem infanti illi annumerare. Sed tandem ætate, relictis aliis ad hujusmodi studia transeundo, at certè nunc apud te considera; siquidem id non feceris priùs, quòd Amor duplex est Deus, non una

τῶν, ἀδὶ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν οἷμαι ἠμιθεΐτατα φρονῶν, ἀδύνατος αὐτῷ τῷ λόγῳ ἡνιοχῶν δυνάμεως λογισμῷ, πολὺς εἰσπίπτει ταῖς ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζων. μάλιστα δ' αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. αὐτός ἐστιν ὁ τῆς ἡμέρας ταύτης ὕδριος ἐπιέρων, ἀκέλητος φορᾷ ἅπας τὸ βελόμενον ἄγων. ἔπειτα δ' ἔρως ὠγυγίου πατὴρ χρόνου, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ παύσθην ἱεροπρεπὴς θέαμα, σωφρονίστων παιδίας παιδῶν, ἅπαν ταῖς ἐκείνου θεραπείαις ἐμπνέων. καὶ λαβόντες ἵλεων τοῦδε δαίμονα, ἡδονὴν δρεπῆ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διοτὰ γὰρ ὄντως καὶ τὸ πραγματικὸν πνεύματος πρεῖ ὁ ἔρως. ἑνὸς δ' ὀνόματος ἔχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε. καὶ γὰρ αἰδὼς, ἀφιλείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίδολός ἐστι δαίμων. Αἰδὼς, ἤτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἢ δ' ὀνίνησιν. ἡμὴν ὧδέ ἐρέω δίχα γὰρ ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαίας εἰσὶ δύο. τὴν μέν κεν ἐπαινέσαις νοήσας, ἢ δ' ἐπιμωμήτη. Δὶξ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν. ὧδέ δ' ἂν παράδοξον, εἰ παθοῦσα, δρεπὴ καὶ σωφροσύνη εἶναι ἔστι καὶ, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὐνοιαν. γάμους δ' ἔφησι τὸ μηδὲν οἰεῖ, Ἐ τὸ θῆλυ βίᾳ φυγαδεύειν, ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλῶν μὲν ἦν καὶ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίκα τὰ τοιαῦτα γυναῖκας σωιόδειν, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναὸς, δρυμούς, καὶ χρυσοῦ τίκτα τοῦδε τὰ ἀφροδίτης ἐσκομίζειν. ἀνάγκη γὰρ βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς

via ad nos ventitans, neque uno ſpiritu noſtros animos inceſſens. Sed alter, ut arbitror, puerilia ſapiens, cujus mentem nulla ratio gubernare poteſt, frequens in animis inſipientium congregatur: atque ipſi muliebria potiſſimùm deſideria curæ ſunt. Et hic eſt quotidianæ iſtius contumeliæ ſocius, abſque diſcrimine cuicunque volenti ſeſe celeriter applicans. Alter verò Amor, priſcorum pater temporum, viſu grave, ſacrumque omninò ſpectaculum, promus temperatorum affectuum, blandum quiddam uniuſcujuſque mentibus inſpirat. Tunc propitium nacti hunc Deum, voluptatem virtuti immixtam amplectimur. Geminos enim revera, juxta Tragicum, ſpiritus efflat Amor. Vnum autem & commune nomen diſſimiles affectus habet. Nam & Verecundia, utilitatis pariter & damni anceps eſt Dea,

Qua ſimul & fructus homini, & mala plurima confert.

Neque vero unicum eſt genus contentionum, ſed

Sunt geminæ in terris, quibus altercantur in unum

Mortales cauſæ, varia quoque mente trahuntur,

Hanc laudet prudens, damnandam reprobet illam.

Nihil igitur mirum, ſi affectus virtuti communem appellationem eſt ſortitus, ita ut Amor vocetur, & flagitioſa illa voluptas, & modeſta hæc benevolentia. Nuptias igitur pro nihilo ducis, inquit, & fœmineum genus è vita expellis? deinde quo pacto maneamus homines? Beatum equidem eſſet ex Euripidis ſapientiſſimi ſententia, ſi abſque illo cum mulieribus congreſſu, ad ſacra, & templa Deorum ventitantes, argento atque auro liberos à ſucceſſione mercaremur. Neceſſitas enim gravi jugo noſtris cervicibus im-

πειθομένοις πιθαρχεῖν βιάζει. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκότως ἢ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν. τὰ δὲ τοῖς ἄλλοις, ἄπαγε μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν ἐν φρονοῦν ἀνέχοιτο δωμάτιον, ἐξ ἑωθινῆς γυναικὸς ἀρχιζομένης ἐπικτᾶσθαι σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ, ἄμορφος. ἀλλότριοι δὲ ἤθεσι, τὸ τῆς φύσεως ἀτρεπὲς βυκολιάσαι. εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης τοῖς ὄμμασιν ἂν ἴδοι τις ἀνιστωμένας γυναῖκας, αἰσχίω νομίσῃ θηρίων τὰ πρὸ μιᾶς ὥρας ἀνομασθῆναι δυσκλυδωνίων. ὅθεν ἀκριβῶς οἱ παλαιοὶ καθείργυσαν αὐτὰς, ἀδικεῖ τὴν ἀρρένων βλεπομένας. χρῆσθαι δὲ, ὡς θεσπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, τῷ κύκλῳ παρεσῶσαι, ποικίλοις φαρμάκοις καὶ φαρμακοδύσμοις τὰ δυσχῆ ἀποσώπα. ἐν δὲ ὕδατος ἀκράτῳ τὰ κάμακα τὰ ὑψηλὰ ἀπονιψάμεναι κάθηρον, δίχως ἄπλυτον αὐγῆς ἐχόμενον πηλοῦ πρόσωπον, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀμφισκίων σωθήσεις, τὰ ἀηδῆ δὲ ἀποσάπτα χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δ' ἐπὶ δημοπλήθους πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἱκνεῖται, λευκανίδας δρυφακτός, καὶ ἀποχύσις, ἔσπερός τε. καὶ κηρίκης τὸ φαρμακοπώλιν, πυξίδιον ὄχλου, ἀσχαῖα μεσὸν πολλῆς κακοδαιμονίας. τὸ οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τύχη ζωπυρίζει. τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν. αἱ μὲν, γὰρ φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις αὐτὸς ἥλιος μεσημβρίαν, τοῖς πλοκίοις, ἴσα τοῖς τῶν ἐθίμων χρωμασῖς, ξανθὰ μεταπάπτουσιν ἄνθη, τὴν ἰδίαν καταχρώσας φύσιν. ὁπόσαις δ' ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, impositio, imperatis parere nos cogit. Quod pulchrum igitur est, id ratione eligamus, & cedat utilitas necessitati. Quod ad liberorum procreationem attinet, mulieres aliquo sint in numero. In cæteris verò rebus, apage ne mihi ulla fuerit. Quis enim sanæ mentis sustinere queat, mulierem à summo statim mane ascititiis imposturis sese comentem? Cujus nativa facies, verè turpis est, aliena verò ornamenta, naturæ deformitatem tegunt. Siquis ergo mulieres ad auroram à nocturno lecto videat surgentes, turpiores putabit esse bestiis, quæ ante unam horam malè ominatæ nominarentur. Vnde diligenter domi sese concludunt, ut ne ab ullo viro conspiciantur. Anus autem & ancillarum formæ consimilis turba circunstant variis medicaminibus infœlices illas facies inficiendo. Neque enim ubi aquæ mero latice profundam crapulam abluêre, protinus ad serium aliquod negocium se conferunt: sed crebræ medicamentorum compositiones, fœdam faciei cutem exornant. Perinde autem ut publica pompa, ancillarum alia aliud administrat, pelves argenteas, gutturnia & specula, utque in pharmacopolæ officina, pyxidum turbam, plena multæ infœlicitatis vascula. In quibus dentium vis absterſiva, aut palpebris denigrandis ars comparata reconditur. Maximam autem partem textura capillorum absumit. Nam aliæ quidem medicamentis rubefaciendi ad solis meridiem vim habentibus, capillos perinde ut lanarum coloribus, flavo inficiunt flore, propriam damnantes naturam. Aliæ verò quibus nigra coma videtur ad formam sufficere, o-

τ μεμηνότων πλοῦτον εἰς παύτλων ἀναλίσκουσιν, ὅλων Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τ περιχῶν ἀποπνέουσαν. σιδηρᾶ π ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεῖα φλογὶ χλιαινόμενα, βίᾳ τῶν ἑλίκων ἀλόπηξ ἀμπλέκει. καὶ τὰς μὲν ἐμπλοκὰς μ ἐμ μέτωπα τ ὀφρύων ἐφειλκυσμένην κόμην, βραχὺ τ μετώπου μεταίχμιον ἀφιᾶσι. στεγανῶς ὃ ἄχρι τ μετώπου φερόμενοι οἱ ὄπισθεν ἐπισπαλεύοντες πλόκαμοι. καὶ μὴν τοῦτο, ἀνθοσαφῆ πέδιλα τ σκελῶν ὑποδύτερον τὰς πόδας ἐπισφίγγουσα, καὶ λεπτοϋφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ ὃ δοκεῖν γυμνοῦσθαι. πάντα ὃ τὰ ὑπὸ αὐτῆς γνωσιμώτερα ὃ προσώπου, χωρὶς τ ἀμφοῖν ὑποπιπτόντων μαζῶν, ὃς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμάζουσι. τί δεῖ τὰ τούτων πλησιόντος καὶ διεξιέναι; λίθος ἐρυθραίας ἢ τ λοβῶν, πολυζάλωτον ἡ τ μύας βέλος, ἢ τὰς περὶ καρποῖς, καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου, δράκοντες εἶναι. καὶ στέφανη μὲν ὑπὲρ κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιεῖλεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀστερωμένη. πολυτελεῖς ὃ τ αὐχένων ὅρμοι κρεμῶνται, καὶ ἄχρι τ ποδῶν ἐφάπτων κατακρημνᾶται ὁ αὐλὸς χρυσὸς, ὥσπερ εἴ τι ὃ σφυρὸν γυμνώσειεν, περιστέλλων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρου τὰ ἐπισφυρα σκέλη περιπεδῆσαι. καὶ πιδὼν αὐτῶν ὅλην τὸ σῶμα νόσης ἐμπορείας ἐξαπατῶσι καὶ ἀλαμπαγοῦσθαι, τὰς ἀναχωρίτας παρειὰς ἐυθαίνουσιν ἐπιχρώμασι φύκεσιν, ἵνα τῷ ὑπερύθρῳ αὐτῶν, καὶ λίνα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφαινέσθη. τίς ὃν ὁ μὴ τῶν τοιούτων ἀφροσύνην βίος; ἀλλὰ τὰ οἰκίας ἔξοδοι. [1] καὶ πᾶς θεατὴς ὀπτρίζων τῶν γεμμικόπτας, ἂν οἷον οἱ καπνοδαίμονες ἀτρεῖς

mnes maritorum opes in hanc impendunt, totam penè Arabiam ex capillis spirantes: ferreaque instrumenta, ignis obtusa flamma calefacta, vi quadam cincinnorum flexus inter se implicant: ac illæ comæ curiosius ad supercilia usque attractæ, breve interstitium fronti relinquunt. Post tergum autem in scapulas usque demissi capilli superbè succutiuntur. Huc accedunt & variis coloribus tincta sandalia intra carnem pedes ipsos astringentia: & tenuis, prætextu tantùm assumpta, vestis, ne nudæ videantur. Omnia autem quæ intra ipsam sunt cognitu faciliora quàm facies, præter turpiter dependentes illas mammillas, quas semper circunferunt obligatas. Quid opus est mala istis opulentiora recensere? lapillos Erythræos, à fibris aurium multi pretii pondus, suspensos, aut circumpositos manibus, brachiis-ve dracones illos, qui utinam pro auro, verè dracones essent. Etiam corona caput in orbem ambit, gemmis Indicis stellata. Pretiosa autem de cervicibus monilia dependent, & usque ad extremos pedes miserum illud descendit aurum, si quid malleoli nudum est, totum revinciens: at æquum erat hæc religata crura ferro vinciri. Quum verò totum corpus adulterinæ formositatis fallaci elegantia fuerit incantatum, impudentes etiam genas illitis fucis rubefaciunt, ut summè candidum, & pinguem ipsarum colorem, purpureus nitor superadditus, rubere faciat. Cæterùm quæ vita tantum sequitur apparatum? E domo statim egrediuntur, & spectator omnis maritos enecat. Quorum non-

1 Καὶ πᾶς θεατὴς ὀπτρίζων τῶν γεμμικόπτας, ἂν οἷον οἱ καπνοδαίμονες ἀτρεῖς

κδδ

τὰς ἐπιτελεῖσθαι τὰς γαμηκόλας, ὧν ἐνίων οἱ ηκιοδαίμονες ἄνδρες, εἰδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ παιδί. τελεταὶ δ' ἀπόρρητοι. καὶ χωρὶς ἀνδρῶν, ὕποπτα μυήματα. καὶ γὰρ τί δεῖ καθεπλέκειν ἀμφόδοις ψυχὰς; ἐπειδὰν δ' τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, δῦναι τὰ μακρὰ λουτρά. καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα, πολὺς δ' ὁ μετὰ τὸν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπερπλέωσι γλύσαντες ταῖς παρ' αὐταῖς ματαιμαρίαις, ὅσον ἔτ' ἂν δύναιντο φάρυγγος αὐταῖς ἐπιδέχεσθαι δωσάμενοι τι σιτίον, ἀκοσμίᾳ δακτύλοις ἐπιγράφουσι, τὸ προκείμενον ἕκαστον ἀπογεύσαντες, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγήματα, καὶ [2]τὰς ἑτεροχρώτους ὕπνους, καὶ γλυκύτητα δύνης γάμησαι. ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος, δῦναι λουτρὸν χρεῖός ἐστι. τοιαῦτα μὲν δὴ δύσταδες βίου πεπείρασται. τὸ δὲ πικρότερον εἴ τις ἐξελήσειε τὰ ἀληθῆ κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὅπως καθαράσειεν Προμηθεῖ, τῷ μενάνδρειον ἐκείνῳ ἀπορρήξας φωνήν. εἰ δ' δικαίως ἐπεστραπαλάμενον γράφουσι τὸν Προμηθέα ἐπὶς ταῖς πέτραις, καὶ γύψει αὐτῷ λαμπάς.

nonnullorum infœlices viri, ne ipsa quidem norunt nomina, [1] Coliadas, si fors ferat, & Genetyllidas, aut Phrygiam illam Deam, & Comum illum, pastorem perditè amantem. Sed arcana sunt sacra, & absque viris suspecta mysteria. Quid enim attinet & animorum corruptelas complecti? Postquam autem his peractis iterum discesserunt: domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa, multaque erga viros simulata recusatio, nam cùm satis superque ingluviem impleverint, neque gutrur ipsarum cibi quicquam ampliùs recipere possit, quasi summis digitis inscribant, singula fercula degustant, noctes ad hæc narrantes, & diversorum corporum somnos, & lectum muliebritate refertum, ex quo quisque surgens, lavacro opus habet. Atque hæc sunt vitæ constantis argumenta. Verùm siquis eorum quæ acerbiora sunt, veritatem vellet particulatim examinare, revera Prometheum execraretur in hanc erumpens Menandri vocem.

Ergo immerentem dictitant Prometheа,
Pendere fixum Caucasi de rupibus?
Re-

εἰδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ γενετυλλίδας καὶ Φευγίαν δαίμονα] Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γαμηκόλας ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδας & Γενετυλλίδας non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conciant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Græcæ mulieres. Deest igitur aliquid, ut si hæc desint aut tale quid: γαμηκόλας, καὶ εἰς τὰ τελοῦν φοιτήσασι τὰ θεῶν, ἂν ἐνίων, &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. *Pal'm.*

1 *Coliadas*] Genetyllis Veneris cognomina sunt apud Aristophan. de quibus vide Pausa. in Attic. *Cogn.*

2 Τὰς ἑτεροχρώτους ὕπνους] Interpres *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminæ vigilantes & ornatæ vestibus: aliud, nudæ & dormientes in lectis. Ovidius: *pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus. *Menagius.*

ἄλλο οὐδὲν ἢ ὃ ἦν ἀγαθὸν, ὦ μισητὸν οἶμαι ἄπασιν τοῖς θεοῖς. γυναῖκας ἔπλασεν; ὦ πολυκμηθὲς ἦθος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ λάθριον. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαν καὶ γαμηλίου λέχους, μοιχοὺς στρυφνῶν. εἶτ' ἐπιβουλάς, καὶ φαρμακείας, καὶ νόσους, χαλεπὰ πάθη φόνον, μεθ' ἃ ζῇ πένθος τὸν βίον γυνή. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίον ὁ δυσχὴς ὕπνον θυμήρης; ἄξιον τοίνυν ἀνιᾶσθαι τοῖς θηλέσι κακοῖς, τὴν ἄῤῥενα τὴν πεῖσιν ἀγωγήν. ὄρθριον ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, τὴν ἐπὶ τῷ ὁμμάτων ἅπαν λοιπὸν ὕπνον ἀποψιλάμενον, [1] ὕδατι λιτῷ τὴν ἱερὰν χλαμύδα τοῖς ὑπωμίοις περόναις συῤῥάψας, λύει τὴν πατρῴαν ἑστίας ἐξερχεται [2] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἁπάντων ἐξεναντίον σκοπεῖ. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιον ὕποντες, τὰ σεμνὰ τῆς δρησὶς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες. ὀπίσω δὲ κτενὶς σύνομος κόμην καλαψήχειν δυναμένη, ἐδὲ ἔσπτρα τὴν εὐειμόρφων χαρακτῆρα ἀχράδας εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπλυκτοι δέλτοι καθάπτειν ἀκολουθοῦσι, ἢ παλαιῶν ἔργων δρεῖαι φυλάττουσι βίβλοι. κἂν εἰς Μουσικὴν δοῦσι φοιτᾷν, δύμελὴς λύρα. πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τὴν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα τοῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσι σκοπεῖ. ἱππικοὶ γὰρ ἵπποι

Repertus ignis huic, aliud nihil boni.

Sed quod Deos odisse cunctos credidi,

Invenit idem fœminas, ô Dii boni,

Genus sceleſtum. Ducit aliquis conjugem?

Clam ducit: & mox cupiditates plurimæ,

Et nuptiali mœchus illudit thoro,

Venena debinc, insidiæ, morbi, invidia,

Graviſſima, quo fœmina omni quam fovet.

Quiſnam hæc bona ſectatur? cujus animum adeò infœlix vita demulceat? Æquum igitur fuerit muliebribus hiſce malis opponere maſculam puerorum vivendi rationem. Poſtquam mane ſurrexit ex lecto non conjugali, reliquumque ſomnum ab oculis abſterſit aqua vili, & ſacram chlamydem humeralibus fibulis aſtrixit, paterna domo egreditur capite demiſſo, ac neminem omnium ex adverſo intuens. Aſſeclæ autem, & pædagogi, turba conveniens ipſi, ſequuntur, venerabilia virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti pectinis inciſuras, quibus coma demulceri queat, neque ſpecula formarum oppoſitarum, non pictas imagines: ſed vel multiplices pugilares à tergo ſequuntur, vel veterum virtutes operum cuſtodientes libelli: quòd ſi adeunda ſit Muſici ſchola, ſequitur ſonora lyra. Omnibus autem philoſophicis animi diſciplinis abundè exercitatus, ubi jam mens cyclicis illis bonis ſatiata fuerit, corpus quoque liberis exercitationibus excolit. Nam illi curæ ſunt equi Theſſali, breviter-

1 Τ' ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ὑπωμίσις περόναις. Bourd.

2 Κάτω κεκυφὼς καὶ μηδένα τῶν ἁπάντων ἐξεναντίας σκοπεῖ] Si quid mihi credis lector, leges τῶν ἁπαντώντων, non τῶν ἁπάντων, id eſt, *occurrentium*: meliore multo ſententia. *Palm.*

1 Ἀπο-

μέλλουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὸν νέον τῆς παλαιοτέρας, τὸ εἰρηνικὸν μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἀκοντίζων ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐτόνου δεξιᾶς ἀποπέμπων. ἔπειτ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ σφῶν ἡλίῳ μεσημβρινῷ ἱδρῶτι ἐξανίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον. εἶτα τῶν ἀγωνίων πόνων ἀποπαλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ἃς λουτρὰ σωτόμως, καὶ τράπεζα τῇ μικρὸν ὑπνώσει ἀρέσκει. πάλιν γὰρ αὐτοὺς διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι, καὶ ὑπομιμνήσκοντες μνήμης, τίς ἀνδρεῖος ἦρως, ἢ τίς ὑπὲρ φρενήσεως μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνῃ, καὶ σωφροσύνῃ ἠσκήσαντο. τοιαύταις ἀρετῶν ἀπαλὴν ὑπὸ τὴν ψυχὴν ὑποῤῥάδην, ὅταν ὑπέρθηται τὴν πρᾶξιν ἑσπέρα, τὸ χαροπὸν ἀνάγκη τὸ ὀφθαλμοῦσθαι δυσμῶν ὑπομειχθέντας, ἡδέως ὕπνος καθαδῇ; τοῖς μὲν ἡμέραν καμοῦσιν ὑπερμενῶν ἐπὶ χρόνον. τίς οὖν ἂν ἐφηβὸς ἐφήβου μὴ γένοιτο τοιούτου; τίνι δ' ὅπως τυφλαὶ μὲ αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πρὸς ὃ οἱ τὰ ἀμφοῖν λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν παλαίστρας μὲ Ἑρμοῦ, Ἀπόλλωνα ὃ τὸν λύρας, ὑπαγαγὼν ὡς Κάστορα, Θείας ὃ ἀρετὰς ἀμφ' ὄντιτ διάνοιαν συμπλοκῶν. ἀλλ' ἐμοὶ μὲ δαίμονες εὐμενῶσι, βίον εἴη διηνεκῆ ἔτον, ἀπαντικρὺ δ' φίλου καθίζοντ', καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντα ἀκούειν. ἐξίοντ' ὃ αὐτοῦ, συνεξίεναι, καὶ παιτὸς ἔργα κοινὰ ἔχειν. δοξαίμ' μὲ ἂν ἐμῶν τις δι' ἀπλαίστου, καὶ ἀπλυτοῦς βίου, τὸ τερπνὸν ἀλύπως εἰς γῆρας ἀφῖκται, μηδεμιᾶς τύ-

viterque juventutem domans in pace meditatur res bellicas, ſpicula emittendo, certaque dextra ſagittas vibrando. Deinde & unctæ palæſtræ, & ad ſolis meridianum calorem oppletur pulvere corpus denſatum, deſtillanteſque contentioſorum laborum ſudores, poſt quos lavacra brevia, & menſa ſobria, rebus paulo pòſt gerendis non adverſa. Rurſum enim ipſi præceptores, & veterum operum exempla inſinuantes & curantes recordationes. Nempe quis heros fortis fuerit, quis ob prudentiam publico teſtimonio cohoneſtatus, aut qui juſtitiam ac temperantiam amplexati fuerint. Hujuſmodi virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando jam veſpera rebus gerendis finem imponit, tributo, quod ventri ex neceſſitate debetur depenſo, ſuaviores ſomnos dormit, poſt diurnos iſtos labores ad tempus conquieſcens. Quis igitur talis ephebi non fieret amator? cui verò adeò fuerit hebes oculorum acies, & luxata mentis ratiocinatio? Quomodo verò non amaret illum, in palæſtris quidem Mercurium, inter lyras autem Apollinem, equitatorem verò ceu Caſtorem, ac divinas virtutes mortali corpore proſequentem? At mihi quidem ô Dii cœleſtes, utinam perpetua ſit hæc vita, ex adverſo amici ſedere, & ſuave loquentem propè audire, & cum exeunte, ſimul exire, & omne cum eo opus commune habere. Optarit igitur amator, ut ſuus amaſius, per illæſam, & inconcuſſam vitam, abſque moleſtia poſſit ad ſenectutem pervenire nul-

1 Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθίζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντα ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, à Catullo Latinè redditam. *Menagius.*

χης πειράσασθαι βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ οἷόν ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσον ἐπιψαύσειεν αὐτῷ, κἀμοὶ συνοδεύσω, καὶ μέχρι μεσόγειας θαλάττης ἀναχθείσῃ συμπλεύσομαι. κἂν τυραννικὴ βία δεσμοῖς περάψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ κίνδυνον συνδήσω. ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον ἐμοὶ ἔστω, καὶ φιλήσω τοὺς τοῦ αὐτοῦ δυνοικῶς ἔχοντας εἰ δὲ λῃστὰς, ἢ πολεμίους ἡγεσαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὅπλα συναίρομαι καὶ μετὰ δυνάμεως. κἂν ἀποθνήσκῃ, ζῆν σὺν ἀνέξομαι. πλοῦτος δὲ συντόλους τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ περιγραμένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχώσαι τάφον. ὀστέοις δὲ ἀναμίξασθαι ὅσια, μὴ δὲ τοῦ κωφοῦ κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι. τοιοῦτος ἦν ὁ ἔρως τοῦ καρδίαν οἱ ἐμοὶ τοῖς τῆς ἀξίας ἔρωτες, ἀλλ' ἢ θείοις γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις νομοθέτησεν. ὧν οἷς ὁ φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπλευσε. Φωκὶς δὲ νηπίαν ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε. θεὸν δὲ τοῦτο ἀλλήλοις παθὼν μεσίτευ λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους βίον συνέπλευσαν. ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀπήρων, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες. ὑπ' ἀμφοῖν λῖχθος ἐφονεύθη. τὰς Ὀρέστην [2] ἐλαυνούσας ποινὰς, Πυλάδης σύνοχος μᾶλλον. κεντρούμενον συνηνίζετο. τῷ δὲ ἑρωτικῷ φιλίαν, οὐδὲ τοῖς τῆς Ἐριννύος ὀργοῖς ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ

nullius fortunæ invidam impressionem expertus. Quòd si verò etiam qualis est humanæ naturæ conditio, morbus quispiam ipsum invaserit, cum ægrotante pariter ægrotabo: si etiam per mare procellosum feratur, cum eo navigabo. Quòd si etiam tyrannica vis illi vincula innectat, par ferrum mihi circundabo. Quicunque illum oderit, meus inimicus erit, eumque benevolentia prosequentes amabo. Si verò prædones, vel hostes videam in ipsum irruentes, præter vires etiam armabor: si moriatur, vivere non sustinebo. Postrema autem mandata iis, quos proximè post illum amavi, ista dabo, ut commune ambobus sepulchrum accumulent: & ossa inter se permiscendo, ne mutum quidem pulverem à se mutuo separent. Atque hæc non primi exprimunt mei amores quibus dignos prosequor: sed illa Diis proxima, heroum prudentia, velut quadam lege sancivit: in quibus amicitiæ ille amor, ad mortem usque simul expiravit. Phocis à teneris annis Orestem Pyladi conjunxit: qui cùm Deum mutuorum affectuum mediatorem accepissent, perinde atque in uno eodemque vitæ navigio simul navigarunt. Ambo Clytemnestram interemerunt tanquam Agamemnonis filii, ambo Ægisthum occiderunt. Pœnas quibus agitabatur Orestes, ægriùs ferebat Pylades, cum defendebat cùm damnaretur. Nec amatoriam illam amicitiam Græciæ terminis metiti sunt: sed ad ulti-

1 Νόσου] Anglic. νόμῳ ἐπιψαύσειεν αὐτοῦ. Bourd.

2 Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad Petron. *Bourd.* Delphis obsessus furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervæ delubrum, cujus consilio vincens, reversus est Argos. Has vero ferias placans vocavit Eumenidas apud Æschylum. *Cozn.*

1 Ἐκά-

τὰς ἐσχάτας Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν. ὁ μὲν, νοσῶν. ὁ δὲ, θεραπεύων. τὴν γὰρ Ταυρικὴν γῆς ἐπιβαίνουσι, αὐθις ἡ μητροκτόνος αὐτὰς ἐμανὶς ἐξενοδόχησε, καὶ τὸ βαρβάρων ἐν κύκλῳ ἀφεστώτων, ὁ μὲν, νοσῶν τὸ συνήθης μανίας πτυσμὸν, ἔκειτο. Πυλάδης δὲ,

Ἄφρὸν ἀπέψα, σώματός τ' ἐπημέλει,
Πέπλοις τε πρυμνόλυπτον ἐσθήκει ὑφαῖς,

Οὐκ ἐρωτικῶς μέντοι, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. ἠνίκα γὰρ ἐκείθι πατὴρ μένων ἐπὶ τὴν Φωκίδα, τὸ ἕτερον εἰς Μυκήνας ἀπέπεμψε, καμιὸν γράμμα, μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροις θέλουσιν, ἑκάτερος ὡς πατέρα ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδη λαβεῖν ἀξιωτέρας, μόνον οὐκ ἐρωτικὰς ἀντ' ἐρωμένου γνώμενος. Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Οἰκτρολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

Τῷδε δ' ἄλλον δίδε,
Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων, κτεινέτω. Καὶ γὰρ ὅπως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ὁ παιδὸς ὁ ταυδαῖος ἔρως σὺν τῇ φρενὶ, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιλεῖν, ἀμφισβητήσεις ἔρωτι ἀντιπαδιδώσει. καὶ δυσχερὲς αὐτὸ τὸ πότερον πότερος ἐρᾶσθαι ἐστιν, ὥσπερ ἐκ ἐσόπτρου τὸ ἐν φιλήσεσθαι δύνασθαι ἐπὶ τὸ ἐρώμενον ὁμοίως πεσόν τε εἰδώλου. τί δὴ ἂν ἐν καθ' ἡμᾶς βίῳ ξένιον αὐτὸ τρυφῶν ἀνεδίζεις θείοις νόμοις ἐφεστὼς, ὃν ultimos Scytharum fines navigarunt: alter morbo laborans, alter morbum emolliens. Et cùm in Tauricam terram ascenderent, statim occisæ matris Erinnys ipsos velut hospitio excepit: ac barbaris undique circunstantibus, alter quidem ex consueta insania collapsus, jacebat, Pylades autem spumam oris abstergebat, atque corporis Curam gerens, tegebat illud vestibus, non amatoris modo, sed & patris affectum præ se ferens. Quando igitur decretum fuit, ut altero ad cædem manente, alter literas laturus Mycenas, proficisceretur, ambo manere alter pro altero volunt, uterque in altero vivente, se ipsum vivere existimans. Epistolas à se removet, tanquam Pylade digniore, qui illas acciperet, tantum non amator pro amato factus.

Perire namque hunc est onus mihi grave:
Namque ego ille sum qui calamitates has veho.

Et paulò post dicit,

Huic quidem da litteras,
Argos enim mittam, tibi ut res bene habeat,
Occidat autem nos, cui opus.

Nam sic se habet totum negotium. Quando enim à puero simul enutritus amor ille serius, in eam ætatem, quæ ratiocinatione uti potest, confirmatus fuerit, id quod olim est amatum, mutuos amores rependit, adeoque difficile est percipere uter alterius sit amator, cùm perinde ac è speculo, amantis benevolentiæ in amatum similis cadat imago. Quid igitur ceu peregrinam voluptatem nobis exprobras, id quod vitæ nostræ proprium est, & divinis legibus de-

ἀληθείᾳ ἐφ' ἡμᾶς κεκληρονόμηκε. ἀσμένως δ' αὐτὸ δεξάμενοι, μετ' ἀγνῆς ἀληθείας νεωκορήσομεν. ὅλοι δὲ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὸν σοφὸν λόγον φασὶν, ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μάνυχες ἵπποι. γηρώσκει δ' ὁ χάρων κοῦφα ἰλαφρόποδα, κοῦραι τ' φιλέουσιν. αὖθις μὲν Σωκρατικὴ διδασκαλίη, καὶ τὸ λαμπρὸν τοῦ κρίνειν ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς ἀληθινοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρηστομαθὴς δὲ ἀληθείας ὁ πύθιος ἐδόκιμωσεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατον. ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸ βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδιφιλεῖν ὡς μάλιστα ὠφελῶν ἐπεσήκωτο. δεῖ δὲ τὸ νέον ἐρᾶν, ὡς Ἀλκιβιάδην Σωκράτης. ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι παιδὸς ὕπνῳ ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου ἥδιστα ἂν προθείμην ἅπασι κήρυγμα,

Αἴθε γὰρ ὦ κέρασσιν, ἐπ' ὄμμασι λίχνα φέρησθε,
Ἔρχον ὡς ὑμὶν ἄμεινον παιδοφιλεῖν.
Ἢν δὲ νέον [1] ἐρήσητε, πόλιν κεν ἄναρθρον ἔχητε.

Ταῦτ' εἰδότες ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίτε, μηδ' ὀλίγης τέρψεως ἕνεκα, τὸν μακρὸν εὐχόντες εὐνοίαν, ἄλυτον ἀκμῆς πλάσαι τὸ τοῦ φιλεῖν πάθος προβάλεσθε. τὸ δ' ἐρώμενον ἅρμα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ βίος ζῆν χρόνον, εὐδιμίας ἀσφαλοῦς συνειδήσεως παρεκπίπτοις. ἀείδομεν δὲ μὴ

definitum, perque successionem ad nos transmissum. Libenter verò ipsum recipientes, cum pura mente, veluti rem sacram tractamus. Nam verè beatus ille est, juxta sapientum sententiam,

Cui pueri molles, & equi solidam ungulam habentes,
Huic minimum gravis est cana senecta viro,
Si quem adamant pueri.

Socraticæ verò doctrinæ, & splendidum illud virtutis examinandæ judicium, etiam Delphicis cortinis est approbatum. Nam veritatis oraculum Pythius reddidit, omnium virorum Socrates sapientissimus: qui pariter cùm cæteris præceptis, quibus vitam humanam promovit, & puerorum amorem, ceu rem præcipuè utilem, admisit. Convenit autem juvenes amare, ut Alcibiadem Socrates, qui sub una eademque patris chlamyde somnos dormivit. Atque equidem Callimachi illud præconium, ad finem orationis libentissimè omnibus apponerem,

Namque utinam cupido sectantes lumine amatos,
Erchius ut pueros jussit amare senex,
Sic & ametis eos, fortique habitetis in urbe.

His cognitis adolescentes, modestè cum bonis pueris versamini, neque modicæ delectationis gratia, longa effusa benevolentia, usque ad vigorem ætatis, fictos amandi affectus protendite: sed cœlestem Amorem adorantes, à pueritia ad senectutem usque firmos affectus conservate. Nam hoc pacto amantibus, suavissimum est vitæ tempus, nulla inhonesta conscientia inhabitante. Celebris autem illorum fama, post

[1] Ἔρησθε] Anglic. ἐρώητε. Bourd.

[1] Ἄμεν-

ἀνάγκη εἰς πάντας ἀφοσιῶσι κλῆσις. εἰ δὲ Φιλοσόφοις πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοῖς τῶδε ζηλώσασι. οἱ δ' [1] ἀμείνονα ἀποθνήσκοντες, ἴσχυσι τὸ δρᾶσαι χάριν, τὸ ἄφθαρτον. τοιαῦτα δὲ Καλλικρατίδα σφόδρα νεανικῶς συμπολογησαμένου, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειράμενον, ἐπίσχον. ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ταῦτα τρέπεσθαι. δεομένων δ' ἐκείνων, ἢ φρονοῦσιν ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγων τὰς ἐκατέρου λόγους ἀριθμησάμενον, ἔφην ἐξ ὑπαγωγῆς φαμὶ, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων εἴοικεν ἀπηχεδιάσθαι, διανεκῶς δ', καὶ τὴ Διὶ ἐρρωμένης φρονήσεως ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἴχνη. χρεὼν γὰρ ἦδεν εἶναι, ὅ, τι τῶν λειπόντων εἰπεῖν ἑτέρῳ δυνατὸν παρῆκται. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης. ὡς ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἐμοὶ ἐνδέχεται, χρῆσθαι Θηραμένης ἐκείνῳ τῷ κόθορνῳ, ἵν' ἄμφω νεανικῆτε, ἐξίοντε βαδίζοντε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν ἔοικατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ, ὡς τῶν αὐτῶν ἐκέλευσε διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα ἄδηλόν εἰσι μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι. γάμοι μὲν, ἀνδρώποις βιωφελὴς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶσι. παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἀγνὰς δίκαιοι σωφρονοῦσι, μόνης Φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασταῖς δ', ἀφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρον ἀρετὴ φύει. καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀ-

post mortem ad omnes passim emanat. Quòd si verò Philosophis adhibenda est fides, etiam æther post terram eos excipit, qui ista sectantur: qui meliori fato morientes, præmium hoc virtutis incorruptibile consequuntur. Atque hæc cum Callicratidas, valdè juveniliter jactando amplificasset, Chariclem denuo dicere conantem, repressi, tempus enim erat ut ad navem descenderemus. Rogantibus autem illis, ut de eo quod sentirent sententiam dicerem, breviter enumeratis utriusque orationis argumentis. Non temerè, inquam, & negligenter, amici, orationes istæ videntur à vobis effutitæ ex tempore, sed continuæ & solidæ meditationis per Iovem manifesta hæc vestigia sunt. Nam eorum quæ ab utroque dici poterant, fermè nihil est prætermissum. Multa verò rerum ineſt experientia: sed major verborum gravitas. Itaque optarim equidem, si fieri posset, Theramenes ille cothurnus fieri, ut ambo victores æquo pede procederetis. At quoniam nihil remissuri videmini, & ego inter navigandum, non decrevi de rebus iisdem interpellari, id quod mihi maximè videtur justum esse, pronunciabo. Nuptiæ quidem ad vitam hominum promovendam res in primis utilis, & beata, quoties ex sententia contingunt. Puerorum autem amores, qui casta amicitiæ jura conciliant, solius Philosophiæ opus esse duco. Quare omnibus quidem conjugio est vacandum: sed pueros amare, solis Philosophis relinquatur. Minimè enim mulieribus perfecta virtus innascitur. Tu verò Charicles nequaquam

1 Ἀμείνονα ἀποθνήσκοντες] Angl. Cod. ὦ ἄμεινον βίον ἀποθ. Bourd.

1 Λα-

χθεσθῆς, εἰ παῖς Ἀθήναιος ὁ Κόρινθος εἶξεν. καίγω μὲν ὑπ' αὐδὲς σωφρόνως λόγῳ τῷ κρίσιν ἐπαναδύσας, ἐξανέστην. ἐώρων γὰρ ὑπερηφανῆ τὸν Χαιρεκλέα, δεδημοσιωμένως δοκοῦντα κεκακῶσθαι. ὁ δὲ Ἀθηναῖος, [1] ἵλαρός τις τὸ πρόσωπον φανερὸς ἀναπηδήσας, ὡσπερεὶ σφόδρα εὐδαιμονῶς. ἔκρινεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας ναυμαχικῶς. καὶ τοῦτο μὲν τὸ κρίσιμον ἀπωσάμην, λαμπρότερον ἡμῖν ἐστάσθαι αὐτὸ τὸ πτύκιον. καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τὸν βίον μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαιρεκλέα παρηγορήσαμεν ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, σωματικὸς ὑπερθαμβοῦντα, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. ἀλλ' ἡμῖν ἐν Κνίδῳ ἀφίξεσθαι, καὶ τὰ δεῖπνα τῇ Θεᾷ λαλήσεσθαι, ἀσμένην ἴλαρόν ἄμφω, καὶ παιδιὰν σύμπονον ἐχόντοιν, τῆδε τῇ διεκρίθη. σὺ δέ ὦ Θεόμνηστε, ὃ τιμῶ ἔοικεν ἡμᾶς σκηπτικὰ μύθῳ μεμῆσθαι, εἰ δίκαιος τὸτ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπέφηνας; Θεο. Μελιτίδην, ἢ Κόρινθον οἴει με ἐκ θεῶν, ἵνα τοῖς ἐκ τῆς δικαίας κρίσεως συναπίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τὰ λεχθέντα διεφθείρην ἐν τῇ Κνίδῳ ὠμῶν, ὀλίγα τὸ βραχὺ τοῦτο δυσκόλως αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι, τὰ νέων σκέπειν. ὅμως δὲ ἦν, εἶδεν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, ὡς ὁ γέλως καὶ τὸ ἐγρηγορέναι, πανηγυρίζειν δοκεῖ, τὰς ἄχαν ὑπὸ [2] τῶν παιδιῶν κατωφρυωμένους λόγους, ἐξυμάζοντα μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πάλιν δ' αὖ quam ægrè feras, si Athenis Corinthus cedet. Equidem ego præverecundia brevi oratione accelerato judicio surrexi. Animadvertebam enim Chariclem supra modum tristem, propemodum ac si morte damnatus fuisset. Athenienſis autem alter, læto quodam modo alacer exiliens, incedebat valdè insolenter. Putasses ipsum ad Salaminem Persas navali prælio debellasse. Et hoc saltem ex judicio consequutus sum, quòd splendido victoriæ convivio nos excepit. Etenim erat aliàs vita magnificentior. Tacitè etiam Chariclem sum consolatus, ob gravitatem verborum, assiduè admirando, quòd difficiliori parti, tam potenter esset patrocinatus. Cæterum & illa in Gnido commoratio, quæque apud Deam dicta sunt, habentia pariter & serium hilare, & jocum eruditum, ad hunc ferè modum dirempta sunt. Tu verò Theomneste, qui obsoletam harum rerum memoriam nobis excitasti, si judex tum fuisses, quam sententiam tulisses? *Theom.* Melitidem, aut Corœbum me putas esse per Deos, ut iis quæ justè judicasti, contrariam sententiam feram? Qui quidem præ summa eorum, quæ modò dicebantur, voluptate, in Gnido commorari me putabam, propemodum parvam hanc domunculam, ipsum illud templum esse existimans. Sed tamen (nihil enim indecorè die festa dicetur, & risus omnis, etiamsi nimius fuerit, ad celebritatem pertinere videtur) orationem illam ab amatore puerorum, cum nimio supercilio prolatam, admirabar quidem ob gravita-

1 Ἵλαρὸς τὸ πρόσωπον] Angl. τὸ πρόσωπον. Aliter tamen Interpres nec male. *Bourd.*

2 Τῶν παιδιῶν] Florent. Codic. τῷ παιδιᾷ. Idem.

ἡνιᾶσθε ὠμίλει, ἐφήβῳ παιδὶ συνδιημερεύοντα, παιπαλέας δίκης ὑπενφέρειν, καὶ τοῖς ὄμμασι δὲ καλλὰς μιᾶσθαι καὶ σφοδρὸν ἀγωνιᾷν; ἐξὸν ἀρύσασθαι, δίψῃ ὑπομένειν. ἀγαθὸν δοκεῖ τὸ θηρᾶν ἐρώμενον, ὑδοῦ ἅπτασθαι καθημένου, καὶ λαλεῖν ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενον ἔρως, σφόδρα, ἐγγὺς βαθμοῦ ὄψεως, ἵνα ἴδῃ καὶ θιγάνῃ· ποθεῖ σφόδρα γὰρ ἐφάψασθαι δὲ ἄκρων γῆν δακτύλων καὶ μόνον δίγῃ, καὶ ἡ λεπτολογίας, εἰς ἅπαν ἀφθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' ὁμοίως τούτου, πείθει πειρᾶσθαι φιλήματος, οὐκ ἀγνοεῖ, ἀλλ' ἠρέμα χείλη σφόδρα γλίσχρως χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαύσαι πλείους ἅπτεσθαι, μηδὲν ὑπονοίας ἔχον καταλιπών. εἶτα σφόδρα τὸ ὑπερῆνον ἁρμόζομένου, ἀεὶ λιπαρεστέρας μᾶλλον ἀπασμοῦ ἐπιτήκει. ἔδη ὅτε καὶ ἀφεῖλεν ἡ συχῇ τὸ σῶμα, τῇ δὲ χειρῶν ὑδρεμέως παρεῖσιν δρόμῳ. αἰ γὰρ φανερᾷ τῇ αἰδοῖτων συμπλοκαί, τῷ ἡδεῖ σωμάτων. ἢ λαθραίως ὑρῶς ἡ δεξιὰ τῇ κόλπου δύσει, ἡσυχῇ βοηχῷ τὸν φύσιν ὑπερομολόγως παιδός. καὶ σφεληχώσης χαρᾶς, ἀμφιλαφεῖ τοῖς δακτύλοις ἐπιθρᾴττεται ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο, καὶ σφοδρὰ τύχοιν αὐτῷ ἡσυχῆς, καὶ τὰ πέρην ἀναμετρήσασθαι μὲ δεῖ· τοσαῦτας τυχὼν ἐξεστίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου πνεύματος πτέρυγα. εἶτ' ἐπὶ μηρῶν σφοδρὰ μασσάμενον, τὸ καμπὴν αὐτοῦ ἐπιπτύξαι. ἐμοὶ μὲν οὐκ παιδιᾶς εἶναι φαίνεται. μετεωρολέσχαι δ', καὶ ὅσα τῶν φιλοσοφίας ὀρῶν ὑπὲρ

tatem, sed ad demulcendum animum parum facere arbitrabar, cum puero impubere quotidianam consuetudinem habere, & interim Tantali pœnas sustinere, ac pulchritudine oculos tantum non inundante cum haurire liceat, sitim perferre. Neque enim satis est aspicere eum quem amas, neque ex adverso sedentem, & loquentem audire, sed perinde atque scalis quibusdam voluptatis compactis, amor primum visus gradum habet, ut aspiciat amatum: deinde ubi aspexerit, cupit adductum contingere. Summis itaque digitis, tametsi solum attrigerit, fruitionis istius delectatio totum corpus mox percurrit. Postquam autem hoc potitus est facilè, tertium osculi conatum addit, non statim curiosum illum, sed labia labiis admovendo sensim, quæ priusquam planè contingat, absistit, nullo suspicionis vestigio relicto. Deinde verò ad id quod porrigitur applicans sese, semper exquisitioribus amplexibus illiqueſcit, interdum quoque tacitè os diducens. Nec manuum ullam segnem esse finit. Nam manifestæ, eorum quæ sonu percipiuntur, amplexationes, voluptatem conglutinant. Aut clàm dextra molliter per sinum subingressa, mammillas, pro sua natura, modicè extantes, premit: & solidi ventris exuberans illud digitis contrectat æqualiter. Post hæc, & primam succrescentis pubis lanuginem

At quid attinet me occultiora ista longiùs persequi? Tantam igitur nactus potestatem amor, fervidius quoddam opus attingit. Tum ducto à femoribus exordio, juxta Comicum ipsum percutit. Mihi quidem ita pueros amare contingat. Illi verò qui de rebus sublimibus, nugantur, quique philosophiæ supercilium, supra

ipsa

αὐτὰς τὰς κρηπίδας ὑπερήρκησι, στρωμῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τὰς ἀμαθεῖς πεμφυσιοῦσαι. [1] ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄλλος, ὁ Σωκράτης. καὶ τοῦ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα πλιθεὶς, σὺν ἁπλῇ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς. [2] ἤδη γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κἀκείνῳ κρήζειν, ἀγνοοῦντος Αἰακίδην ὁπόσα λύξειεν ἀείδων. ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων φιλίας [3] μεσίτης ἡδονή. τοῦτον γὰρ Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θανάτου, ἁπαμιδύτῳ πάθει τοῦ ἀληθείου ἀπερράγη. [4] μηδὲν τι τῶν ὑστάτων ὁμιλίας κωμίων. τοὺς γὰρ μετ' ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμῳδοὺς, οὐδὲν ἄλλο, ἢ δῆλως ἐρωτικοὺς νομίζω. τέχα φήσει τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πολὺ ἀληθῆ γε τὴν τοῦ Κνιδίου Ἀφροδίτου. Λυ. ὥστ' οὐκ ἐρεῖς σὺ φίλε Θεόμνηστε, ἄλλο δεῖν κρεττόν λόγου, ἢ ἐκεῖνο ἑορτῇ μόνον οἰκεῖον εἶναι. τἄλλα δ', ἐν ἡμῶν ὄπιθεν πόρρω ἀπιτέον. ἀφεμένους δὲ καὶ περιλέκειν πολὺν χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξιόντας. ἤδη γὰρ ὥρας ἐστὶν, ὑφάπτεσθαι τοῦ θεοῦ τὸν πυρόν. ἴσως δ' οὐκ ἄπειρος ἡ θεὰ, ἐν ᾧ τὰ Οἰτῃ παθῶν ὑπομιμήσασθαι τοὺς παρόντας.

ipsa tempora attollunt, gravium verborum insolentia indoctos pascant. Amori enim deditus fuit Socrates, si quisquam alius, & sub uno eodemque pallio cum eo cubans Alcibiades, non intactus surrexit. Ac ne mireris: neque enim ab Achille Patroclus amabatur, eatenus ut ex adverso illi sederet. Æacidem expectans, dum cantus finiat ille. Sed erat & illorum amicitiæ mediatrix voluptas. Cùm igitur Achilles Patrocli mortem gemeret, parum custodito affectu in veritatem erupit. Femorum & tuorum sancta conversatio melior. Illos verò qui apud Græcos [5] comastæ vocantur, nihil aliud quam manifestos amatores existimo. Fortè dixerit aliquis hæc dictu esse turpia: at per Gnidiam Venerem sunt vera. *Luc.* Nec te feram, chare Theomneste, aliud principium tertii sermonis ponentem, quod audire festo solùm die par est: cætera verò procùl à meis auribus amandare. Sed omissa diuturniori mora, in forum exeamus. Verisimile enim est Deo jam accendi rogum. Nec injucundum est illud spectaculum quod ea commemorat præsentibus, quæ in Oeta passus est.

1 Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄλλος, ὁ Σωκράτης] Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum, παιδικὰς εἰμι. ὁ αὐτός τε ἐρωτικός. Menagius.

2 Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter Martialis lib. 11. ep. 44. Æacidæ potior levis amicus erat. Aliis Achilles, Patrocli τὸ παιδικόν. Idem.

3 Μεσίτης ἡδονή] An μέσης. Idem.

4 Μηδὲν τι τῶν ὑστάτων ὁμιλίας κωμίων] Tragici cujuspiam, aut Comici, versiculus. *Idem.*

5 *Comastæ*] Vox est Eidillionum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur & earum amorem captant Theocr. Idyll. 3. *Cogn.*

Τέλος τοῦ Λυκίνου μέρους.

DE-

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

Luciani Tyrannicidæ respondens.

ARGVMENTVM.

Ejusdem generis hac cum Tyrannicida, ejusdemque status est, sed adversaria. Vt enim illic contenditur præmium esse dandum tanquam tyrannicidæ, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum satisfeciſſe legi, aut tyrannicidam esse, qui non ipsum tyrannum, sed filium tyranni occidisset. Exordio benevolentiam captat, à persona Iudicum, deinde calumnia adversarii, qua in suspicionem adductus fuerat, quasi ipse quoque tyrannidi faveret, quia illi præmium dandum negabat, respondet per absolutionem primùm, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata, interim illius persona, atque ipso vicissim in suspicionem, ex modo actionis vocato. Post exordium propositio sequitur cum attentione, & admonitione Iudicis, quorsum in hac causſa maximè spectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primùm refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad summum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, sed quid effecerit, spectet, neque cogitationes, sed facta præmiis compenset. Conatum verò elevat variis ac multis similibus & exemplis, ostendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus satis esse, conari aliquid & cœpisse, sed præstari oportere. Effectum conditiones sequi, non conatum. Et quòd alter etiam conatum in legibus spectari dixerat, id distinguit, ostendens diversam esse rationem præmiorum & pœnarum. In maleficiis interim & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam præmium dari, nisi ei, qui quod lex proponit, re ipsa effecerit. Postremò & patria gratis inservire ac officium præstare cives debere & illum satis mercedis pro conatu suo retulisse, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non simpliciter id effecerit, quod lex jubet, sed fortuna seu numine ita ferente, eadem filii, mortem patris consecutam esse. Non enim quia ipsius gladio tyrannus postea seipsum confecerit, ob id ipsius hoc factum esse. Deinde etiam incertum fuisse exitum, & quidnam pater, occiso filio facturus fuerit, & hic consilium quoque petituris subvertit, primò ut incertum & periculosum, neque certis rationibus formatum, de-

inde etiam ut fictum, & post eventum rei, demum simulatum. Denique non idem esse occidere, id quod lex jubet, & mortis caussam qualemcunque prabere: idque iterum multis similibus probat. Atque hoc loco disputationem suprà cœptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus spectatur, & in quibus per se sufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic pramium illi deberi, ut qui cœperit, non absolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potissimùm amplificat, puta filium fuisse caput & causſam tyrannidis, eoque sublato, etiam tyrannidem sublatam fuisse. Ac primò quidem filium ostendit non fuisse tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis signis, & cateris rationibus: quæ alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maximè fuerit, legem jubere ipsum tyrannum non ut quisque tyranno similis, aut nocentior etiam est, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum disputat, & quod non temerè verba legum huc aut illuc deflectenda sint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo secutura esse. Postremò etiam ipse locum ab imo ad summum tractat, & ut alter voluisse, egisse, effecisse se dixerat, ita hic contrà neque animum ad rem gerendam habuisse illum, neque rectâ via aggressum esse, neque denique id quod lex jubet, perfecisse ostendit. Et sub hæc orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione seu prosopopœia, legum, reipubl. & deorum quoque expostulantium cum petitore, ut iniquè & præter meritum, pramium petente.

Si mihi causſa hæc Iudices, apud concionem popularem quæ studiis potiùs, quàm exacto rerum judicio duci consuevit, esset agenda, ac non magis apud Iudices ex honestissimis ordinibus delectos, nimirum gravissimos sapientissimosque, nonnihil profectò vererer, ne omnium animis nova hæc & insperata lætitia gestientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec satis attentos, nec dociles essem auditores habiturus. Porrò faventes, benevolosque multò minus: quippe qui frontem modo, quasique personam hujus negotii intuentibus, non faciem ipsam propiùs contemplantibus videri fortasse possim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in causſa tam pupulari, velut importuniùs obstrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis est ad rectè judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans lætitia, non solùm judicium omne funditus tollere solet, verumetiam nostri sensus non rarò nobis eripere: præsertim (si quemadmodum hæc nostra) post graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempestatem sæviſſimam repentè præterque spem (quasi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quàm servitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quàm libertas? Itaque non rebus modo ipsis, sed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet im-

impelli: maximè primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut æstus quidam impotens, omnia sursum ac deorsum miscet, dum lætitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quædam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum instituere non finit. Verùm vestra iudices singularis sapientia perspicacitasque non hoc tantùm scrupulo me levat, verùm & hanc mihi fiduciam suppeditat, uti sperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (sicut iste calumniabatur) sed solita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate suscepi, vobis non modò non invidiosum, sed favorabile, plausibileque videatur. Etenim postquam viderem manifesta quadam Deorum benevolentia, post diuturnam ac miserrimam illam servitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigisse, nihil priùs curandum nobis esse judicavi, quàm ut gratos nos exhiberemus in eos, à quibus nobis tam egregia felicitas esset profecta, quò videlicet munus suum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & constabilire, tuerique quod largiri non essent gravati, meminissemusque iisdem in manu esse, ut eriperent ingratis, quod optantibus dedissent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre possumus: si beneficium acceptum agnoscamus: si celebremus, si ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem esse volumus, in deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim isthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc præmii pereat ærario, & hujus lucris accrescat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhaustius est, quàm ut inde temerè dari præmia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne dii immortales, qui hujus malè consulta, nobis verterunt bene, hoc tantum munus à nobis tanquam ingratis repoſcant, si quod ipsis solis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obsecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate sua restitutæ libertatis periculosam occasionem modo præbuerit, idque adeò imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum diis eripere, sibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipsas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, nisi sibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem judices facinus speciosius tyrannicidio, nullum diis dignius: verùm hoc impudentior, qui sibi laudem tam eximiam usurpat immeritus. Nullum præmium honestius illustriusve, quam quod tyrannicidæ debetur. Sed hoc impensius accuratiusque spectandum, ne temerè decernatur indigno. Permulta siquidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino præmio dignus quis esse videatur: quorum nihil in hunc competere, paulò pòst evincemus. Proinde cùm non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis pœnas debeat,

eum à legibus præmium omnium maximum petere: petere dixi, imò flagitare: & ita flagitare, ut etiamsi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa insuper isti creditori sint debituræ. Quæ cuncta quum postulare jure potuisset: maluit tamen homo verecundus, unico persoluto, reliqua sibi deberi ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip. quoties libido sit, possit improperare. Tum illud utrum risu potiùs, an odio dignum existimem, quòd in tribunalibus, quod apud ornatissimum severissimorum judicum consessum, Thrasonem quendam nobis è comœdia retulit? Sensistis judices, ut è corona plerique risum tenere nequierint, dum personatus iste Hercules tragœdiam illam suam nobis recitabat: de sese terque quaterque tyrannicida, de sapiente illo gladio commilitone suo, qui per se prudens senem interemit: digno videlicet, qui inter sydera collocetur, domino in deorum numerum relato Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis suum ornavit, jactavit, exaggeravit? quàm militari jactantia, quàm Stentorea voce, quàm fastuoso vultu, quàm arrogantibus supercilliis, quàm stupidis oculis, suum ipse vobis encomium detonabat? Quæso Iudices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi præmium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortissimo gladio, qui vel sine me, meas vices, ubi lubebit, acturus est. Quis tandem istam ferat jactantiam, vel in eo, qui verè tyrannum occidisset? Hæc quoque me caussa Iudices (neque enim inficiandum est) commovit, ut hujus obsisterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odiosam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim universa civitas diis libertatis authoribus grataretur, ut hic sese ira tumens in medium ingesserit, quàm indignè tulerit victimas diis servatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, sese unicum esse restitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica, privataque, suæ dextræ, suo magnifico gladio deberi. Agite quid futurum denique Iudices auguramini, si id ad hujus intolerabilem jactantiam, vestra authoritas, vestra comprobatio, si præmium quasi pignus accesserit? Quid, nisi ut tyranno submoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventosæ linguæ, gloriæque quasi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odiosam istam suam tragœdiam ingerat, quotidie dextram istam Herculanam & gladium prodigiosum minitetur? Vtrum est hoc Iudices tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipsi quàm minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi succenses? Quid minitaris oculis? Quid terres supercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo scilicet munere) uti, quum tu sic abutare? qui liberum tibi putaris (id quod etiam in proscenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantùm quia libuit, idque apud Iudices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel levissimo confirmare argumento.

Si-

siquidem quàm reliqua gloriosè, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuisse causſam, quare tibi contradicendi partes susciperem, nisi quo tyranni necem, quæ me discruciaret scilicet, ulciscerer. Quo quidem tuo exemplo si vicissim in te liberet uti, mox intelligetes quàm atrocia, quanto probabiliùs in te possint retorqueri. Nam tuum istud tam invidiosum (quemadmodum tu quidem existimabas) convicium, me longè minùs, etiam territabat, quàm (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim præterquam quòd neque affinitas, neque cognatio, neque necessitudo, neque emolumentum, neque prorsus alia res ulla mihi cum tyranno intercessit, cur mea referret illum vivere, sine quibus rebus nullam in quenquam criminis hærere suspicionem, tu quoque scires, nisi nunquam tribunalia vidisses, ac nisi hodie devium te lucelli spes feciſſet jureconsultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam sic huic Reipub. spectatam esse, ut isto crimine tibi potiùs improbitatis odium, quàm mihi suspicionem ullam conciliaris. Vides quàm multis adductus sim causſis, ut tibi obsisterem? Denique (si scire vis) bona civium pars id à me enixissimè flagitavit, ut sui patrocinium adversum te capesserem, negantes sibi videri tyrannide liberos sese, nisi te à tyrannicidæ præmio dejicerem. Non quòd pudeat homini debere hanc felicitatem: tametsi id quoque durum, ei debere qui sic imputet. Sed debere arroganti, sanè quàm molestum est: at debere, cui non debeas, istuc verò non gravissimum modò, verum etiam stultissimum. Equidem ne leoni quidem, vel verbo refrager, si modò is promereatur: sed obnoxium esse tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id verò bis miserum est, bis stultum est. Nullus enim insolentiùs exprobrat beneficium, quàm qui quod non dedit, id vult dedisse videri. Sed finge mihi nullam esse causſam cur tibi me opponerem, nisi quia sic animo lubitum sit meo, profectò nihil habes quod mihi jure succenseas. Etenim quum apud Iudices tam sanctos agatur: si verè præmium meruisti, non tibi honorem eripio, verùm etiam vehementer illustro, quando non paulò magnificentius est tyrannicidæ præmium eviciſſe, quàm tulisse. Sin minus, æquus veniam dabis, si boni civis fungor officio, si nullo meo emolumento Remp. debiti præmii ream defendo, si stultitiæ crimen, si imprudentiæ infamiam à civitate depello, si non fino, ut nostro omnium periculo hæc urbs in deos existat ingrata. Postremò si deorum immortalium causſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc sat liqueat, quanta religione reliquam causſam egeris, qui statim ingrediens tam impudenter sis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberæ civitatis esse judico, hoc loco vel tyrannorum causſas citra fraudem agere licere. Neque tamen à vobis postulo Iudices, ut vel mihi prosit in causſa hoc meum erga Remp. studium, vel huic obsit tam insolens arrogantia: imò non deprecor invidentiæ suspicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam

iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quàm ut à quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modò ne tergiverſetur, ut quàm maximè civiliter quis agat, nullum ei deberi præmium. Sin exactiùs, ſeveriuſque, pœnam etiam ab ipſo deberi. Quæ quidem dum quàm poteſt breviſſimè facio, quæſo Iudices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis Iudices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quòd gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantùm vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quæſtionem venit, quàm miſera ſit tyrannis, quàm optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis Iudices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirū agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iiſdem carnibus alio atque alio modo coquendis, condiendiſque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirificè attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quòd ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot præmia? Primum quòd volui, deinde quòd conatus ſum. Tum autem quòd filium occidi plus quàm tyrannum. Poſtremò, quòd pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quòd voluit Iudices, quis non levius eſſe videat, quàm ut ſit refellendum? niſi quòd iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quòd tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen præmio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quàm nudæ voluntatis præmium à lege flagitare? quæ adeò nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque pœnam irrogent ſi quid velis modo perperam (neque præmium oſtendant, ſi quid officioſè velis: verùm id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolùm ſufficere ſolet? Rectè ſanè. Sed apud deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his præmium expectandum, ſi quid præclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeò ſua referre nihil putat: ut non dicam abdita aut ſuſpiciosa, ſed ne ea quidem admittat quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremò ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſ-

tissimis argumentis deprehensa, probata, evicta. Cedo, quod est facinus tam nefarium, cujus simplex voluntas in crimen unquam est vocata? Ista judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus servantur. Hic mihi non quid volueris, sed quid feceris adferto. Quòd si nulla lex ulli flagitio supplicium minatur, quod in animo statueris, quæ tandem est impudentia, pro merito quod præstare volueris duntaxat, perinde quasi præstiteris, à lege quasi præmium postulare? Quæ quidem quum ad id unum sit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus erogare pœnam, quàm bene merentibus largiri præmia (id quod mox copiosius demonstrabimus) posteaquam in criminibus non accipit insimulationem meræ voluntatis, quæso te, in petendis præmiis ostentationem voluntatis admittet? Quis autem est civium vel quantumlibet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, si tutò liceat? Quis non vel leno, saltem emolumenti causa velit? Denique quis non facilè simulare possit voluisse se: videlicet quò præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluisse occidere? Nempe perinde est, quasi te somniaris occidisse. Par pari pensari convenit. Qui præstitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantùm, ei quid debetur, nisi ut vicissim bene velit resp. I nunc, & hoc in gradu nos jube consistere. Rem tam eximiam, inquis, animo versavi, statui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, si isthoc nomine postules: verùm illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irrisus, explosus, exhibilatus discedes, quem non puduerit id à lege postulare, quod ne leno quidem ausit à quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat, nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem nescio quam, hoc est, minus quàm verba pretio redimat. At non volui tantùm, inquis: verùm & periclitatus sum, ascendi, submovi satellites. Primùm isthuc tu quidem consultè facis, quod de gradu illo desiliisti, in quo nimis profecto incommodè stabas, quanquam ne in hoc quidem multò commodiùs constiteris. Nam etiam si paulò minus absurdum videatur, haud ita multò minus impudens tamen est, quum lex palàm præmium decernat ei, qui factum præstiterit, te quod conatus modo sis, præmium poscere. Ergo-ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas est civi privato cum cive privato? Age quid siquis civium tecum iniisset contractum, ita ut ille pecuniam stipulatus, tu conditionem pactus esses, mirum ni suo uterque periculo, atque is nondum præstita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus sum, tentavi, adnisus sum: an non protinus impudenti homini respondebis: Cedo conditionem? Nam de tuo conatu quid mea refert? quandoquidem effectum abs te pactus sum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc respondere legem: Agnosco contractum, non muto pacta: debeo præmium, sed si tu conditionem præstitisti, si tyrannum occidisti. Verbis aut obligantur, aut absolvuntur homines. Si

conato pollicita sum præmium, non gravabor dare: sin ei qui facinus peregisset, quod tandem jus est referre quod est stipulatus, me non ferre quod sum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promissum postulet, non præstita conditione, nemo tam stultus ut det, si quis postulet: & tu à Rep. maximum omnium præmium postulas, quòd conatus modò sis? Nihil mihi nisi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præstare oportebat. Volui, inquis, ascendi, perrupi custodias, submovi satellites, quantulum jam est illud quod supereſt? Quid adhuc desideras? Nempe nihil in te desidero præter illud, cui soli debebatur præmium. An non intellexisti in istiusmodi contractibus duplex esse periculum: quorum alterum ad hunc tantùm, alterum ad illum propriè pertineat: videlicet persolvendæ mercedis, & præstandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert quàm angusta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo suscipis periculo, neque mea quicquam interest, quo sudore, quo periculo sit ea tibi præstanda. Totam istam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod si ego jam præstita abs te conditione commemorem tibi in agris meis malè provenisse segetes, merces naufragio periisse, nihil avelli à malis debitoribus, non sine gravi dispendio conflari posse pecuniam, quam tibi debeam, dic obsecro nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo posse satis fieri tibi, si pecunia numeretur. Neque quisquam est judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchrè satisfactum existimas, si tu mihi tragœdiam adferas, quantum adieris periculi, quantum sudorum, quantum vigiliarum exhauseris, dum studes præstare conditionem? Res est (mihi crede) calumniosior, scrupulosiorque quàm ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos pensiculari conatus: quorum suos quisque nimio solet æstimare, non suos difficile est ad amussim perpendere. At facti, facilis est æstimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia consuevit metiri. Tametsi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verùm in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid est quod à præscripto recedatur, nisi quis velit omnino à pactis discedere? Quid vis? Circunspice, & si potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Sæpenumero in pugilum Olympicis, sæpe in certamine spectator (opinor) sedisti. Cedo, num quando vidisti quenquam tam impudentem, qui palmam sibi hoc nomine vendicaret, quòd strenuè certasset? Non arbitror, atque id in re penè ludicra, certè ad voluptatem comparata. Et tu in tam serio omniumque splendidissimo negotio id tibi postulas, quod in scenicis illis pudeat vel impudentissimum tentare? Age quoties & illud vidisti evenire, ut qui sese fortissimè, doctissimèque gessisset in cursu,

is à præmio longissimè abesset, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille sanè, quod causetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto præcellentiorem, quanto Therſitæ præstitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profectò postulandi præmii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Cæterùm Agonothetæ non indignabitur: propterea quòd hoc animo in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum præmium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui præmium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen veniſſent. Quamquam in hujuſmodi ludis, qui solemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque præmia statuantur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeò periculoſis, quænam obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregisset: & ita peregisset, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum abſis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quòd se telis objecerit, quòd non sine multis vulneribus discesserit? Profectò nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi Iudices, ut mœnia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum. Quantumlibet enisus sit, nisi conscenso muro, nemo tam inverecundus ut muralem coronam sibi deberi dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremò nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempestate delertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quæ navi vehebantur. Quorsum attinet hîc tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quæ sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum sinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quòd ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quòd gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi præscriptum à lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi præmium promittere, quòd tyrannicidium sis aggressus. Quòd si nemini hominum memoria contigit, desine tibi nova spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ præmium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non nisi tyrannicidæ debetur præmium. Alioqui quid dices si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque

virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemiſſet: utrum omnes tyrannicidæ præmio potientur ex æquo, nempe quia conati? Age quid ſi multis ſtrenuè rem aggreſſis, uni cuipiam, qui ſit omnium ignaviſſimus (ut non ſemper virtuti reſpondet fortuna) eum contingat interficere, an non præteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, ſed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortaſſe rurſus incipies deplorare, fruſtra ſumptam operam, negabis æquum eſſe virtutis egregios conatus merito fraudari præmio, niſi fortunæ ſuffragio adjuventur. Sed quæ tandem poteſt eſſe iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, niſi cui cordi ſit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit æquiſſimam, quiſquis ſuapte ſponte recipit. In aleæ ludo (ſi fas eſt hoc exemplum conferre) quid iniquius, quàm vel ſummum artificem ab imperitiſſimo ſuperari, ſi modo jactus commodè cadat? Atque id adeò nemo tanquam iniquum cauſatur: propterea quod cui luſus hujus lex non probatur, ei liberum erat non ſuſcipere. Itaque lex quod præſtari velit, id palàm atque in medio proponit. Quid abs te præſtari poſſit id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quàm ut res quàm optimè cadat: quod ſi poſteaquàm nihil jam intentatum reliqueris, quò minus effeceris, per fortunam ſtetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi ſuccenſeas. Fortunam, ſi ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quæ ut nihil promittit, ita nihil debet, niſi præſtanti. Neque verò exiſtimemus Iudices, iſtud à majoribus qui hanc legem tulerunt, ſine ſumma ratione fuiſſe factum, ut conato præmium non eſſe ſtatuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites iſtas & inexplicabiles hujuſmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quòd intelligerent tyrannicidii conatum non poſſe, niſi ſummo civitatis periculo ſuſcipi. Vnde futurum proſpiciebant, ut ſi conatui præmium ſtatuiſſent, temeritate conantium reſp. ſubverteretur potiùs quàm reſtitueretur. Etenim tyrannis quid aliud eſt quàm grave capitaleque civitatis hulcus? huic ſi quis medeatur, ei merces digna propoſita eſt, quam ita demum ferat, ſi remedium præſentaneum attulerit. Verùm huic malo neminem oportet admoliri manum, niſi certum artificem, qui ſua diligentia peritiaque fretus, non ſinat hoc licere fortunæ, ut dum ipſe ſalutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejuſmodi diſcrimine conatum præmio judicas invitandum eſſe: an potiùs pœna deterrendum, niſi quod conatus eſt quiſpiam, idem præſtiterit? Nec illud te ſublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis pœnam irroget ſimplici ſceleris molitioni, par eſſe ut multò magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propenſiorem videri ad compenſandam virtutem quàm ad retaliandam culpam. Atque vide quàm hic tota erras via. Principio non animadvertis hoc tyrannicidii facinus toto genere à reliquis diſcedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo

culo modò conjuncta est: hujus cum publico reipub. discrimine copulata, ut temerè moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quàm temeritate privata rem omnium prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quæstionem venire sinit, verùm in paucis duntaxat, quæ vel propter infignem atrocitatem hoc odii merentur; vel ejusmodi sunt, ut priùs exitium adferant, quàm conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremò non vides nihil esse simile, totaque natura ratione neque discrepare, pœnæ legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem propriè legum munus, alterum quasi quædam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes quàm multa sint quæ lex jubeat, addita pœna, ni pareas: quàm multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contrà, vix unum atque alterum esse, ad quæ præmio sollicitet. Quædam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hîc lex nimirum urbaniùs ac verecundiùs tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuitò te præstare decebat. Rursus alia tametsi id genus sunt, ut à quovis non improbo cive præstari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quàm ut à multis præstari queant: & periculosiora, quàm ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur cuiquam vitæ suæ contemptum imperare: ad hæc igitur præmio animat, quasique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quàm ad ipsæ semel ipsa astringit. Nec mirandum est si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quàm in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quòd novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut à simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut præmium à simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quæ nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriæ debeat civis? cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Vt supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non præmium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illæ tibi præmium debituræ sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quæ non ad bonos mores comparatæ, sed malis è moribus natæ sunt, id quod verè vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges quemadmodum de aureo Saturni

turni seculo fabulantur poëtæ, suo quemque sponte fungi officio? an tu hic clamabis perire benefacta, quòd nulla lex præmium decernat? Vti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abundè seipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profectò plus quàm impudentissimum est: improbè flagitare quod ea candidè civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatæ. Tu quid merueris, paulò post excutietur: interim finge sanè præcipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege præmium non debeatur. Vtrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potiùs ipsam virtutem abundè magnum sui præmium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quòd de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum hæc tibi futura sunt satis, si modò civis sis optimus. Quòd si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod præmium desideres, certè maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circumferre? Ista, inquam, vel maxima præmii pars: nam pecunia sanè quàm exiguum momentum adfert. Tu conatus dùntaxat es, permagna portio, vel caput potiùs ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quæso te, quantula pars abest è tuo præmio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum præmium, penè dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum præmium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragœdiam peragere. Mihi videtur Iudices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunæ, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An hæc tanta præmia contemnis? quæ vel verò tyrannicidæ sufficere debuerant, nisi lex maluisset præmio conatum ab effectu distinguere. Quamque nullum me hercle præmium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quàm ut illi contingat tyrannicidæ præmium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur præmium, quod aliorum proposito fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effeciſti quod voluisti id quod erat necesse, nec feciſti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quàm citra omnem præmii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde aliò fugitantem per-

sc-

sequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantùm aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quòd filium sustuleris plusquam tyrannum tum tyrannidis successorem: & quòd parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo mox nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo sustuleris: imò splendidius isthuc videri vis, quòd tuo quidem ense, verùm ipsius dextera sit interemptus. Hæc tam honesta, Iudices, oratio possit parum attentum fallere, præsertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circunfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam causam attinent? Nemo tam cæcus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multò omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis præteritis, in altero futurorum metu. Hæc quum per se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quòd pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunæ superûmque dexteritati. Quòd enim tuo gladio peremptus est, id verò quàm est futile nihilique. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidæ præmium petitum venires? Lex occisori pollicetur honorem, tu eum jugulasti, de quo certè controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis reliquisti. Si prudens, prudens excidisti à præmio: sin metu, multò minus etiam caussæ est postulandi muneris. Verùm illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse viderere. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negocium confectum extincto juvene, propterea quòd modis omnibus futurum præscires, ut senex illico sibimet eodem gladio necem conscisceret. Videte Iudices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem hæc vel augur, vel haruspex, vel vates diceres, fortasse nonnullos invenires, qui ista prædicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? quid vanius? quid veri dissimilius, quàm asseverare, id certum præscisse te, quod tale sit, ut quivis alius exitus potiùs fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicarere? Porro in re

re tam ancipiti, quæ dementia erat ſpem incertam ſequi, diſcrimen certum negligere? Sed audiamus obſecro certas illas conjecturas, quibus hic noſter vates præſenſit inopinatum omnibus exitum. Iam ætate feſſus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat poſſe tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quàm ut filio vellet eſſe ſuperſtes. Nonne ſentis hæc adeò non eſſe naturæ rerum conſentanea, ut jam omnibus videantur eſſe confutata, vel priuſquam refellantur? Vtrum ſeni mentem ullam fuiſſe putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum, atque ita protinus toto falleris augurio: ſin putas ſapuiſſe, cur erat quod uſque adeo diffideret? Quaſi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multò magis ingenio, verſutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quæ omnia ſi magis in ſenem quàm in adoleſcentem competunt, cur tu in diverſum torques augurium? An non illa ætas uſu rerum callentior eſt? an non altius diſſimulat? an non cavet diligentius? an non proſpicit oculatius? iraſcitur implacabilius? tenacius injuriæ meminit? meliuſque in longinquum conſulit? His ſolis rebus impenium tyrannicum adminiſtratur. In militiæ duce quantulum eſt illud momentum, quod corporis vires adferunt? at in tyranide profectò multò minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quàm extinctus ſatelles quiſpiam audacior? quum arx ſupereſſet approbè munita, ſupereſſent opes, arma, ſatellitum ingens agmen, tot in civitate factioſi potenteſque, qui non ſolùm tyranni partes adjuvabant, verùm etiam tyrannos agebant: quos equidem ſpero nunc nobis non eſſe metuendos (nolim enim infauſta ominari) at ita tamen, ne nimium ſecurè negligantur. Vſque adeone ſenem cruda viridique (quod omnes norunt) ſenecta callidum, animoſum, ambitioſum, non ſtultum, una filii mors conſternavit, ut rebus deſperatis protinus è vita ſibi migrandum duxerit? præſertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, ſed multò invidioſiorem, idque ob libidinem, atque ætatis inſolentiam temeritatemque, adeò ut expedierit propemodum illi ad ſtabiliendam tyrannidem filium è medio tolli. Etenim quo propius ad juſti regni ſpeciem acceſſerit tyrannis, hoc minus eſt invidiæ obnoxia, magiſque tuta. Iuvenis ille ſolum hoc augebat, quod maximè tyrannos ſolet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi ſenis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quàm ut defuncto poſſet ſupereſſe. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro ſene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego ludices, in eo ſermone argumentis coarguendo ſumam operam, quem ipſa natura, quem mos, quem communis omnium ſenſus repudiat? Quis unquam iſthuc audivit? tyrannum uſque adeo pio in liberos fuiſſe animo, ut non dicam commori voluerit, ſed convivere commodè quiverit? Credite mihi, privatorum iſti ſunt affectus. Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omni-

no

no quid sit officium novit. Exuit hæc omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quòd si ullos ille posset amare, similes certè sui diligeret, impios, violentos, rapaces, sceleſtos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi quatenus adjuvant, adeò ut præposterum, vel perversum potiùs quendam Stoicum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoicus fuit, ut æquè vacarit omnibus affectibus atque tyrannus: hoc modo illos discernit, quod philosophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire potuit, qui in patriam vitæ parentem altricemque, qui in cœlites omnium bonorum autores tam sit impius, ut illam crudelissima opprimat servitute, horum phana despoliet, jura contemnat? Verùm ut largiamur tibi nonnihil, finamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre, an tandem persuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamasse filium, usque adeo in eum omnes vitæ suæ spes, voluptates, opesque semel contulisse, ut illo sublato, ne minimam quidem vitæ causam sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verùm ex universo mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quæque matercula, quæ ob liberorum necem sibi fatum accersiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo ferè non modestè ferat. Privatis parentibus vel indulgentissimis, mulierculorum intemperantissimis affectibus mediocris luctus sufficit, tyranni in filium charitati non nisi solam mortem satisfacturam esse tu Lynceus prævidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia matercularum omneis: qui tibi compertum esse potuit, utrò se dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut senex natura ferus, civibus infensus, vel maximè vellet esse superstes, vel ob id denique, quò veterem illam iram, nunc filii nece acerrimè exasperatam irritatamque Reip. suppliciis saturaret. Quòd si aliàs vitæ pertæsum fuisset, hæc nimirum una causa poterat illum in vita retinere. Quid autem senili animo vindictæ cupidius? An nescis quàm impotentes ætas illa concipiat impetus, quo rapiatur æstu, quo flagrare soleat incendio, si quando atroci insignique contumelia lacessatur? Quæ verò potuit esse atrocior, quàm filii cædes sic amati, ut tu quidem ais? Hæc nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid sævitiæ, quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum fames, denique si quid tyrannicum, id omne semel de integro poterat excitare, quasique re-

no-

novare. Mitiora etiam animalia datæ orbitatis injuria, in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum esse certissimus augur existimasti, quod in Tigribus videmus evenire? Quòd si tibi uni compertum erat, tyranno sic in deliciis esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi ut sævissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem versa, in miseram hanc civitatem dilaniandam discerpendamque insiliret? Id si non evenit, magna diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in nostra capita fortunasque immiseris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune, an confingere sic adamasse, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certè neutro modo tua constabit divinatio: quæ nisi constiterit, non est quod ad ejus rei laudem aspires, quæ fortunæ commoditate te imprudente evenerit. Postremò donemus & hoc tibi, ut præsciveris, & certum præsciveris, deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non præscieris, quum præscientiæ tuæ fidem legi facere non possis. Profer quibus prædixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando isthuc tibi prænunciarit, nihil habes quod dicas. Verùm posteaquam rem feliciter eveniisse videres, tum demum post factum vates esse cœpisti, quemadmodum vulgò tum fieri, tum dici consuevit, post eventum stultos etiam sapere: & quo fortunæ beneficium verbis in te transmoveres, tragœdiam istam nobis comminisci cœpisti, causas reperisti, quibus præsciisse videare. Sed dii boni, quàm non bonum poëtam te præstitisti, qui tam inconsistentia, tam cum natura pugnantia finxeris, sævissimum tyrannum ob pietatem erga filium ultrò vitam fugisse: ob unius capitis necem tutum sibi non putasse in vita commorari, quum omnia superessent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, sublato eo in quo omne tyrannidis præsidium collocarat, repentè rebus suis diffisum ad inferos abiisse. Age, mitto nunc argumenta, hæc omnia vera, non ficta credemus esse, tametsi ne fucum quidem ullum habent veri, si mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic adamarit, ut non ipsidones ac pallacas longè prætulerit: qui sic illis indulserit? ut non suspectos haberet observaretque: qui sic illis sit fisus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac servis stigmaticis plus quàm in illis fiduciæ posuerit. Ego tibi permultos referre possim, qui filios sic oderint, ut vivos esse pati non possent: adeò metuerint, ut ne cibum quidem unà capere vellent: adeò diffiderent, ut tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è medio submovisset. Nullus inutilior tyranni satelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille sicarios, fugitivos, homicidas, sacrilegos: his vitam suam mavult committere, qui sua patria frui non possint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis feriisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile

ficilè ad quidvis periculi ſuſcipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem à nullo facinore abhorrent. Hi ſunt idonei tyrannorum miniſtri, hi fiducia, munimentum, præſidiumque tyrannidis multò tutiſſimum: hos ſi quis ademerit, cauſſam videatur dediſſe, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum ſuſtinebat: Ætate? at utilior ætas grandior: Robore? unus erat: Prudentia? magis ſapit ſenecta: Cuſtodiis quas obtinebat? at ſi adverſus patrem obtinebat, mors illius ſeni etiam optanda. Si patris nomine, quid niſi unus ſatelles ademptus erat? Nam cuſtodiæ quò deficerent, niſi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno ſuſpecta, filius violentus & inſolens, propterea quòd reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt. Filius illud præmium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid: mane, præſenſi, nihil inexpugnatum omittam. urges, Niſi præter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit? Iſthuc verò meritò demirandum, quippe quòd præter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verùm ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret: hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certò præſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum obſcura. Iam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Iam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex diis atque hominibus dignas admiſſorum pœnas daturus erat. Iam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui cædem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quàm fugiſſe, qui filium peremerat, quàm una cæde contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quòd tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannus, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, niſi ratione probè perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Vbi diſcrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res præter ſpem pulchrè cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hîc dices. Non fines,

opinor eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuitò præter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate præter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minùs, quàm id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occidiſſes, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potiùs in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum præſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum ludices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare cœpit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum prævidere cœpit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quò commentum tam impudens ludices, efficiat paulò probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſtiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejuſdem profectò impudentiæ fingere præſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare quaſi videris. Quantò meliùs tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum perempto juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repentè à tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili cæde obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repentè deam ſepiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec priùs illinc diſceſſiſſe, quàm negotium omne confectum vidiſſes. Hæc ſi confinxiſſes, paulò minùs malum poëtam te præſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commodè tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad præmium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quò tyrannum occideres, neque tum prævidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porrò ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in ædes clanculum irrepſeris, fortè fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tutò facinus poſſes deſignare: hæc molienti commodùm faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum ætas ſecurior, periculique minus cogitans: præterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter

jugu-

jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe: deinde ubi jam cardines procul ſtridere cœpiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ficarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotaſque mundi latebras animo circunſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſævitiam fallere. Iamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repentè in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum unà cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repentè ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad præmii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priuſquàm tibi ſatis eſſet excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, proſiliſſe in medium: id quod vidimus, clamitaſſe tuum illum eſſe enſem, tuum facinus, non unum præmium tuæ virtuti fore ſatis. Hæc nemo non credidiſſet, ſunt enim rerum naturæ conſentanea, uſu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum ſedulò quidem, ſed tamen parum ex arte, tuam nobis præſcientiam niteris perſuadere, quàm multa comminiſceris, non dicam tota facie à vero diſtantia, verumetiam cum ſenſu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? primum tyrannum tam maternè filium adamaſſe, ut ſine eo vivere noluerit: ſic ob unius mortem metu fuiſſe conſternatum, ut in vita manere non ſit auſus: ſic illi toto pectore fiſum, ut ipſe nullas circum ſe cuſtodias haberet: adeò fracti animi fuiſſe, ut tam chari pignoris truculenta cæde non potuerit ad ultionem inflammari tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquiſſes tuum, defuturum fuiſſet, quo ſe jugularet. Non vides quòd non competat tam inſignis in tyrannum pietas, tam ſecura in eam ætatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus præſidiis munitum, tanta conſternatio in hominem tot periculis exercitatiſſimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu ſenem illum tantopere contempſeris, ut indignum habueris, qui tua iſta magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabis quem occideres, quum eum Reſp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo ſuo cum dolore ferret. Non talem illum Iudices, non talem ſenſimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempſiſti; niſi fortè contemnere eſt, miſerè formidare. Sciebas arcem armis refertam, ſciebas ſupereſſe ſatellites, quorum vel unus (ſi ſeni vires deerant) ſufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo noſtrûm neſcit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa ſenecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud ſenium ſic interdum acri dolore inflammari, ut juveni-

bus etiam validiſſimis ſæpenumero fuerit intolerandum, ſi quando ſolitum illud robur quod ætatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus eſt, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires ſuppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quàm patrem malueris occidere, quòd illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantiſper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum ſarcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquiſti invitus, quo tyranno prodi poſſet: ſed prodi maluiſti quàm deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuſo, imò miror magis quòd pedibus conſiſtere, quòd fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, ſtridere arma: intelligeres tibi non cum puero, ſed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, ſobriis, irritatis, denique cum rabioſo patre dimicandum eſſe: non quòd illum uſque adeò filii mors commoveret, ſed quòd arbitraretur, & haud ſcio an verè ſe petitum fuiſſe, dexteram tuam erraſſe tantùm in filio. I nunc & ſpera, non dicam hos Iudices viros omnium perſpicientiſſimos, ſed vel è media plebe quenquam eſſe tam mucoſis naribus, cui non ſuboleat, imò qui non planè odoretur, præſentiatque totam hanc fabulam abs te conſictam. Et quod poëtæ ſolent, quum hærent in explicando tragœdiæ argumento, hanc veluti deam divinationem arte quadam induxiſti, quò præſenſionem tuam judicibus probares, ſine qua videbas præmium obtineri non poſſe. Sed occaſionem, inquit, miniſtravi paternæ mortis, qui gladium quo ſe feriret reliquerim: atque id ſolum non modo ſatis eſſe putat ad petendum præmium, verùm etiam meritum eſſe, ut ipſe enſis inter arma deorum conſecretur, dominus pro deo præſenti colatur. O hominem ſuavem, ſi has ſpes verè concepit: impudentem, ſi quum non ſperet, poſtulat. Ita-ne tyranno gladius erat defuturus, niſi tuum illum reliquiſſes? Tu in arcem arma, hoc eſt, in ſylvam ligna portanda putaſti? Niſi fortè tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit neceſſitatem: an verò nihil referre putas, quàm præbeas occaſionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquiſti, quo nihil minùs deeſt Tyranno: nunquam ferrum abeſt, non in cubili, non in triclinio, non in ſacris: reliquiſti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum auſis appellare, quem habueris pro derelicto Metu: inquam, exanimatus reliquiſti, quem poſtea receptum optabas: reliquiſti rem ancipitem. Quid ſi tyrannus illum eundem enſem in civium jugulos diſtrinxiſſet? quid ſi eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adoleſcentes filio ſuo inferias mactaſſet? Si tyrannum occidiſti, quia tuo occiſus eſt gladio, & horum omnium indigna cædes ad te pertinebit: quippe cujus enſe peracta eſt. Id ſi non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occaſio quam in partem cadat, id diis in manu eſt:

eſt: ſi bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: ſin malè, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculoſam miniſtrat occaſionem: quæ ſi feliciter, mirentur omnes: ſin infeliciter, meritò accidiſſe dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo enſe alios in uſus abuteretur. Scio me judices hæc pluribus refellere verbis, quàm neceſſe videatur, quippe tam frivola: verùm id propoſitum eſt, nullum illius argumentum non excuſſum, non exagitatum, non revictum prætermittere. Quare quæſo ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoſcere, dum hunc ab gradu firmiſſimo dejicio, Hic ſibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari poſſe, quin præmium deberetur, quod patri necis cauſam miniſtraſſet, ſi non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certè necato filio. Nam ita in legibus diſſertum ajebat, nihil intereſſe utrum manu ſua quis occidat, an mortis cauſam præbeat. Addebat, æquum eſſe, ut cùm in maleficiis cauſam datam imputarent leges ad ſupplicium, multò magis idem obſervarent in benefactis ad præmium. Hæc ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longè diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad pœnam, vel ad præmium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tamerſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros ærarios omnes vel ad pœnam vocamus, vel ad præmium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremò cur hoc quod tu petis præmium, non enſis iſtius tui opifex petit potiùs? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temerè miſſo, fortè tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi præmium, an potiùs nihil tibi deberetur laudis, quòd imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imò in jus potiùs vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Vlyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidiùs ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes-ne caupo, vini titulo tyrannicidæ præmium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut remulentum, vinoque madidum explooderet? Cæterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas?

Vtcunque conjecturis præcipi poterat: ut ætas vinosa tam illicibili vino avidiùs, intemperantiusque frueretur, crapulam consequeretur morbus, præsertim in sene: morbum mors, vulgò hæc eveniunt. Tu eam tyranno mortis causam dedisti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem sibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum esse: probè callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen ille oppidò quàm lubens vescatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere. eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebrosum reddis, consequitur edentem morbus, quem prædixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum prosiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ præmium postulabis? Mortarium, tonsillum, & ollas ostentabis, arma scilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea causa, qua tamen ista tua multò est absurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem præbuit causam. Tu nec in hoc jugulasti filium: quò pater ultrò vitam relinqueret, & causam dedisti, ad quidvis potius quàm ad istud idoneam. Accipe exemplum tuo simílius, quàm ovum sit ovo (quod ajunt) simile. Quid si tyranni amicam, quam ille miserè ac perditè deperisset, occidisses: eaque cognita re tyrannus sibi vitam abrumperet, auderes ad præmium aspirare? auderes dicere, te certum præsciisse, fore ut tyrannus sponte fugeret è vita? Certè quanquam plures amicas extinctas sequuti sunt, quàm filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi præmium decerneret, tuum factum periculosum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter cessisset. Tibi abundè magnum præmium existimarent, si commissi venia donatus discederes. Primum igitur diversam imputandi maleficii, & adscribendi beneficii rationem convenier distinguere, deinde causæ æqualitatem, postremò animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quòd ajebas legem prolixiorem esse oportere ad reddendum præmium, quàm ad infligendam pœnam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortasse locum habet. In jure communi longè secus est. Siquidem (uti superius demonstravimus) nulli nocenti lex non minatur pœnam: paucis benefactis præmium ostendit. Tum in maleficiis etiam conatum simplicem supplicio prosequitur: in benefactis semper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, si lex est diligentior in eo negotio, ad quod unum est nata atque instituta, quàm in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas sibi sumit partes. Ergo in utroque communiter spectat, ut causa sit idonea: deinde ut animus adsit, non tantùm casus. Hoc rursum interest, quòd in benefactis nec causa idonea, nec animus idoneus satis facit legi, nisi his accesserit eventus item idoneus. In malefactis, si quid nocendi animi tentes, non expenditur nec eventus, nec causa: sed ex animo factum

ctum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe præter fortunam: quate ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quàm ſit idonea, putat animum & eventum ad pœnam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine pœnam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut hæc latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens, certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiiſque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum ægroti, loco pharmaci venenum ponat, futurum ſperans ut eo hauſto pereat, tametſi non bibit ægrotus, tamen veneficii poſtulari poteſt qui poſuit, propter vicioſam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic ſi detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum eſt. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, niſi illum inculpata ignorantia abſolverit. Porrò ſi in loco non ad id deſtinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, niſi ſi quem occideris, aut vulneraris, aut ſi cui damnum dederis. Cæterùm quod facis, tuo facis periculo. Quòd ſi quid horum conſequutum eſt, cum lege tibi res eſt. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat præcavere, quod probabiliter poterat prætimeri. Vides quanto diſcrimine diſſita ſint, inter quæ tu nihil intereſſe dicebas. Primùm non ſtatim imputatur ad præmium, quod ad pœnam, idque non à malignitate legum latoris, ſed partim ex ipſa rei natura proficiſcitur, partim à legum officio. Deinde diſcernitur animus, cauſa data dijudicatur: ſpectatur eventus. Age nunc ſi libet, tuam cauſam, qua tuum facinus æſtimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis cauſam tyranno dediſſe, ſed imprudentem, nulla tibi ſit præmii petitio. Quis enim inſciens bene mereri dicitur? Fortibus viris præmia dantur, non fortunatis tantùm. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne poſthac affirmes te in hoc jugulaſſe filium, ut pater ſibi necem conſciſceret: quod eventurum ne vates quidem quiſquam præſcire poterat, tu nec ſuſpicari. Imò poſteaquam rem plenam diſcriminis, fortunæ arbitrio commiſiſti, quia bene ſucceſſit,

hoc nomine lex te non postulat: at idem si malè evenisset, temeritatis pœnas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculpata ignorantia. Quid enim æquè formidandum erat, quàm ne tyrannus, simulatque occiso filio se peti insidiis persensisset, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Iam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solùm non idoneam, verumetiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentissimo demonstrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidisse: tum extincti patrem id facere, quod modò fecit tyrannus. Vtrum tu duplici cædis crimine teneberis, an simplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, seni causam mortis dederis: atque his fermè tuis argumentis utetur. Indulgentissimè filium adamabat, in illum omnem familiæ curam reclinaverat, illo se oblectabat atque hæc de privato sene cum fide dicet, quæ tu de tyranno nimis durè (ne dicam ridiculè) dicebas. Addet ea te scisse, prævidisse futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitæ oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse jugulandi senis voluntatem, sed hoc tantum egisse, ut miserabiliùs sua dextra perimeretur, ut odium tuum pleniùs miseri patris malis exaturares. Ideo juvenem necasse, in hunc usum gladium in vulnere reliquisse. Vides quanto sunt hæc probabiliora in hoc, quàm in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi suspicionem, causæ qualitate purgabis. Negabis causam idoneam fuisse, cur ille sibimet manus adferret. Te nec præscire, nec timere potuisse id, quod sit consequutum: quòd rarum extet exemplum patris, ob filii necem sponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuisse, ut & mater sibi fatum accerseret: quippe quam impotentius amare sit consentaneum, ac minus adversum dolorem animi viribus valere. Hæc non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodessent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne qui imputetur, id multò magis in hac causa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis suspicione, quòd causas parum idoneas dederis, hic ex causis multò minùs idoneis propter personam tyranni, videri vis non modò quod evenit, fuisse suspicatus, verumetiam certum præsciisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quòd tametsi vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod evenit. Imò ipsi tota res imputabitur, & legibus pœnas dabit, sepultura prohibitus, quòd civitati citra causam idoneam, civem unum ademerit. Tibi non nisi unius filii mors imputabitur, etiam si mater quoque & filiæ & sorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter evenisset: quippe ubi summum Reipublicæ periculum & verteretur, & prætimeri probabiliter posset. Venio nunc ad quartum illud præsidium, Iudices, quod iste tutissimum, ac penè inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non solùm sit non habiturus, quò tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verùm

rùm vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii pœnam effugiat, quò nimirum intelligat, quàm non inimicè, non curioſe (ut ajebat) ſecum agam: ut quum poſſim in crimen ac pœnam vocare, ſat habeam ab honore non promerito ſecludere. Ait ſi tibi deberi præmium, vel hoc uno nomine, quòd juvenem occiderit, jam pluſquam tyrannum, tum tyrannidis paratum hæredem, etiam ſi hunc eventum dii non dediſſent, ut ſenex ipſe vitam abrumperet. O deploratam impudentiam? Tu tibi præmium peteres, ſi tyrannum ſuæ furiæ non eſſent ultæ? Dii quidvis potiùs dederint, quàm iſthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tutò licet: tametſi ad ſolam mentionem inhorreſcit animus. Tune, inquam, occiſo filio, relicto ſene vivo, tyrannicidæ præmium peteres? An potiùs nec ipſe ſuperesſes, qui poſſis petere: nec eſſet Reſp. quæ dare poſſet? Nam tu aut exquiſitis ſuppliciis exanimaris, aut in extremis Orcadis exul deliteſceres: nos pro tyranno jam immaniſſimum carnificem pateremur: & tuum caput ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel præcipiti magis lucri cupidatate in tantam malorum tempeſtatem conjeciſſes Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri præter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? duos igitur hæc civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fando auditum eſt, duos una in civitate ſediſſe tyrannos? id quod magis etiam natura repudiat, quàm eodem in corpore gemina capita. In iiſdem alvearibus duo ſe reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iiſdem luſtris non convenit duobus inter ſe leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides neceſſariò fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Vtrum tu fuiſſe mavis in patre, an in filio? Si juvenis adverſus ſenem obtinebat tyrannidem, quid à Repub. præmium poſtulas? Tyranni partes adjuviſti, non Reipub. Sin patri ceſſit: quid tandem illum vocare potes, niſi tyranni vel præfectum, aut ſatellitem? Quandoquidem ſeniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verùm ut quoquo modo tyrannidem omnem in adoleſcentem oratione derivares, quàm multa tu quidem non ex re, ſed pro cauſæ tuæ commoditate comminiſcebaris? Cæterum quàm in his confingendis decori, quod in perſonis ſitum eſt, nullam habuiſti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam ſenem jam ætate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob ſenectam exuiſſet: non ſæcus atque mala, quæ natura acerba, tempore miteſcunt, & in alium abeunt ſuccum. Porrò juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo ſuccedentem. Privatus pater familias non fert filium ſe vivo ſucceſſorem: & tu vis iſthuc credi in tyranno? Ille non ſinit ullum è liberis rem domeſticam ex animi ſui libidine moderari: & tyrannus ſeſe veluti

abdicans imperio, negocium omne in adoleſcentem rejecerat? Non dubito, quin & ipſe videris, quàm dura ſint iſta, & quàm à communi ſenſu abhorrentia. Verùm quid faceres, niſi tales perſonas induxiſſes, exitum invenire tragœdia tua non poterat? Quæſo te, an unquam auditum eſt Tyrannum ætate miteſcere? Quando tu definies ea quæ ſunt privatorum, quæ bonorum principum, tyrannis tribuere? Vt eodem igni cera molleſcit, limus dureſcit: ita ætate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exaſperatur. Vt tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit ſævitiam ætas, ſed exaggerat. Vis ipſiſſimam tyrannici ingenii tibi demonſtrem imaginem? Spinam cogita, quæ quo magis ſeneſcit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent ætatis, hoc teſta ſunt aſperiore. Vulgaribus ingeniis fortaſſe nonnulla vitia ſenecta vel detrahit, vel certè mitigat, etiam ſi plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad ſcelus, ad crudelitatem natis, ſcelere & immanitate imbutis atque educatis, præter vitiorum omnium incrementum adferre ſenecta quid poteſt? Niſi fortè libidinem adimit? Quanquàm iſta Tyrannidis quantula tandem eſt portio? Sed eſto fuerit ſanè propter ætatem ad voluptates ſegnior, verum erat faſtidioſior: unde fit, ut imbecillior ſit ad coitum, ad raptum avidior. Fortaſſe pauciores huic execabantur ephebi, ſed inſigniores. Pauciores producebantur virgines, ſed exquiſitiores. Cur non autem & plures? videlicet quo ſenile faſtidium optione & varietate vinceret. Hoc ita eſſe, quot ego tibi teſtes citare poſſem, qui quò nobiliores ſunt, quò fortuna præſtantiores habent liberos, hoc magis eis à flagitioſiſſimi ſenis cupiditate metuebant. An tu putas unà cum viribus ſeneſcere libidinem? Multò ſecus habet. Imò quantum ætas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis uſus capit, quàm noſtra delectat contumelia. Vt frigeat in ſene tyranno Venus, certè fervet vigetque malitia, ſævitia, nocendi libido. Poſtremò totum illud vitiorum agmen, quæ propria tyrannorum ſunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, ſuſpicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) horum inquam nullum non ætate fit acerbius, propterea quòd juventa nonnunquam naturæ bonitate vincitur: præterea quædam mala nondum didicit: at ſenecta, ſi quid pudoris, ſi quid humanitatis, ſi quid melioris ingenii à natura inſitum eſt, id omne multo ac diuturno flagitiorum uſu penitus exuit, & prorſum in immaniſſimam quandam feram abiit. Id ita eveniſſe, Iudices, in execratiſſimo illo ſene, quid ego coner argumentis docere, quum ſua cuique memoria abundè ſatis exemplum ſuppeditet? Quòd ſi juvenis ſeſe gerebat inſolentiùs, videlicet patris abutens imperio: num

tu

tu hunc continuo tyranni nomine donabis. Ergo ex eadem tyrannide ſexcentos tyrannos facilè reddideris. Nam quis eſt omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipſe penè tyranno ſit ferocior, violentior, ſceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri præter nomen nihil ceſſit. Quaſi verò non ſit iſthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui ſolent ex tyrannide capi, ad ipſum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri conſuevit: prædæ communiter in omnes diſtribuuntur, vel in eos potiùs quorum opera capiuntur. Alioqui non cohærebit cohors illa ſcelerata: niſi dux ille, quiſquis fuerit, plus etiam permittat ſuis, quàm ſibiipſi. Solum nomen ſibi propriè vendicat. Et in nullos eſt tyrannus indulgentior, quàm in ſcelerum miniſtros: quippe quorum opera ſentiat ſuum imperium contineri. Proinde ſub unius umbra ſatelles omnis, omnis miniſter, familiaris leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridiculè fecero, ſi hoc quoque coner argumentatione probare, Iudices. Vidimus, ſenſimus, experti ſumus, niſi fortè tam diutinæ calamitatis memoriam, tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim eſſet res uſqueadeo miſera tyrannis, ſi unius modò foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot ſacrilegi, quot ex extrema barbarie advenæ, feris quàm hominibus ſimiliores? Neque deſunt, qui ſe ſimulent apud tyrannum ſceleribus ſuis gratiam promeritos eſſe: quò nimirum hoc nomine metuantur à civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiſo tyrannicidæ præmium petes? Non in tantum omnem exues pudorem opinor. Sed pater ætate feſſus, omnem dominatûm in filium tranſtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed iſthuc quantum abſit ab imagine veri, quis tam cæcus, ut non videat? quis tam oblivioſus, ut non poſſit experimento refellere? Ego tibi complures nominare ſatellites poſſum filio inſolentiores. Ad hæc, veriſimillimum eſt nullius inſolentiam minus approbaſſe ſenem quàm filii, vel quòd odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quòd intelligit ex illius facinoribus longè plus invidiæ odiique ſibi conflari (Callidiſſimi autem tyranni eſt, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis poſſit) vel quòd pater etiam peſſimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis miniſteria alienis quàm ſuis uti mavult. Quòd ſi clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora deſignabat filius, profectò non tyrannum agebat, ſed inſolentem ſatellitem. Sin approbante patre, quaſique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commiſſa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obſcurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipſi quidem neque pueros emaſculant, neque virgines abripiunt, neque proſcribunt, neque bona diripiunt, neque phana diſpo-

diſpoliant, neque hæreditatibus manum injiciunt, neque compilant ærarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per miniſtros exercent. In unum tamen tyranni nominis invidia competit, in unum occidendum lex præmium inſtituit, in unum ſtringendi ferri jus facit, illos ſuæ cognitioni reſervat. Quorum ut quiſque ſua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi poteſt, certè tyranni vocabulum nemini congruit, niſi uni illi, ſub cujus veluti clypeo, tota illa perniciosiſſimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Iudices, ſæpenumero auditum eſſe, id quod eleganter à doctiſſimis viris eſt ſcriptum, tyrannis non longas modò, verumetiam plurimas eſſe manus, plurimos oculos, eoſque acerrimos, plurimas aures, eaſque longiſſimas. Omnino prodigioſum quoddam eſt animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentoſius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibuſque. Quot enim habet ſcelerum miniſtros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujuſmodi conſtat miniſtris. Verùm ut illud quod corpus appellatur nihil eſt aliud, quàm quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam eſt, quod neque pes ſit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem univerſa: at ita contineat, ut ab iis poſſit ſeparari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis inſolentiam, violentiamque, præfectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut ſi mavis dextram: aut ſi ne id quidem ſatis, præcipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certè vocare nequaquam potes. Vnum enim illud portentum tyranni nomine cenſet, cujus authoritate tituloque cuncta hæc membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult te in oculum aliquem involare, non ſinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernæa hydra fabulantur poëtæ, ut pro uno capite reſecto, duo peſtilentiora ſubnaſcantur: pro uno excuſſo oculo, plures acriores ſuccedant: pro una reſciſſa dextera, multæ robuſtiores ſubpullulent: unius vitæ te dominum, arbitrumque conſtituit, qui ſibi ſit auſus tyranni vindicare nomen: quo ſublato futurum ſit ut membra reliqua quaſi deſtituta ſpiritu, emoriantur, aut certè ſanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Poſſum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Iuvenem paulo antè magnum patris ſatellitem nominabas. Non inficiabere. Rurſum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupaſſe filium ſolius appellationis honorem ceſſiſſe. Qui convenit eundem & ſatellitem & tyrannum appellari? Tum ſi ceſſit, non igitur uſurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati ſunt, aut reſcinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, ſi quis tyrannum occiderit, præmium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras?

ras? Id te lex voluit occidere, quotcunque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus hæres paterni dominatus: libertatem peperi, servitutem sustuli: hoc lex sensit, hujus rei authori præmium præstituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil moror quantum, quàm gravem, quàm ferocem, quàm sceleſtum: satellitem tamen occidisti *tyrannidis, non caput*: aut si caput, *unum è pluribus*. *Sed hæc* omnia tibi ex animi sententia largiamur: fuerit sanè res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham, nihil aliud quàm meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta, à verbis legis discedere? præsertim ita dilucidis, ut perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuæ natam in judicium adferre? Ego Iudices, nullum in Remp. exemplum pernicioſius induci posse judico, quàm si consuescant homines calumnioſi à præscripto legum recedere: & interpretamento, quod ad prætexendum facinus quisque suum maximè idoneum comminiſci queat, id Iudicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis sententia quæri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambiguè, obscuréve dictum: aut quum ex verbis & eventu absurditas quæpiam extitit, eaque manifesta? In priore non cujusvis commentum, sed juris prudentium responsa, sed Iudicum sententia recipi solet. In hoc posteriore, necessitas ipsa compellit aliquantisper à legis vocibus deflectere: & æquitatem juris potiùs, quàm verba spectare. Duplex itaque periculum videtis Iudices: alterum ne superstitioſa cavillatione literarum legis ab eo quod lex spectavit abducamur: alterum ne passim à præscripto discedendo, leges omneis & judiciorum religionem subvertamus. Quorum illud quidem multò levius est: propterea quod vix unquam accidat, ut legislator obscurè quid voluerit, explicuerit: aut absurdum quiddam exoriatur. Hoc multò periculoſiſſimum, pernicioſiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura est, quam versutus calumniator, quò pœnam effugiat, non facilè possit aliquo commento subvertere? Neque quisquam non elabetur è judicio vestro nocens, nisi qui sit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret: ita pro sene juvenem, pro tyranno satellitem, pro homicidio tyrannicidium: & passim aliud pro *alio* interpretabitur. Vestra interim Iudices religio, vestrum jusjurandum, qua tandem ratione servabitur: quibus nihil futurum est certi, quod in cognoscendo sequamini: verum ambiguas diversasque litigatorum conjecturas spectare necesſum erit? Ergo quum in omni causa maximopere cavendum est, ne sine graviſſima ratione à legis præscripto discedatur: tum in hac non periculoſum mo-

modò, verùm etiam abſurdiſſimum : quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius : ſententia nihil æquius : interpretamento quod præter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem uſque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit : qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic præmium eſt, ſi modò iſtuc ſenſiſſet ? Neque verò fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & præfectos exerceri ſolere, permultoſque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores : atque ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores: niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, tibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem : non quòd illos vita dignos judicet lex, ſed quòd unius cæde totam tyrannidem tolli velit, non multorum cæde reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere : neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius præſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Præſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hìc ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus: verùm id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum præter leges jugulandi homines, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique præmio compenſatum, quo tandem licentiæ ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quenque civium licere : Quiſquis pauper à locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremò ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porrò ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet : dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quàm ut hujuſmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſimus : id in multis ſæpius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facilè liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parciùs, circumſpectiuſque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primùm adulterum, ſed in uxore deprehenſum : id quod in temperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effu-

effugere nequiisse, nisi mortem intulisses: id lex ita interpretatur, quasi sese tueri potiùs sit istuc, quàm alium occidere. Vterque tamen facti sui rationem reddere compellitur, statim sese prodere, nec expectare donec in jus trahatur: atque (ut ita dicam) ultrò semet reum facere cogitur. Quòd si omnia constabunt argumenta: ita demum à lege dimittitur, ut venia, non laude dignus esse videatur. Postremò in tyrannicidio: ubi propter periculi susceptí magnitudinem lex præmium quoque proponit: at ita, si eum quem tibi lex isto velut insigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris: non si scelestum alio scelere sustuleris: neque patietur te jus occidendi permissum, latiùs quàm ad unicum tyranni caput trahere, nisi si quis obsistat, ut per illius necem tibi necesse sit ad illum penetrare. Iamque hoc factum tuum secunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortasse proxima videatur hostem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permisit. Nisi palàm hostis sit declaratus, nisi in Imperatoris verba juraris, nisi ille aciem eduxerit, nisi signa canere jusserit, tibi fraudi futurum est, hostem interfeciisse. Tu dicturus es: Hostem occidi, nam plus quàm hostilia faciebat, nomen hostis tantùm aberat, re hostem agebat. Lex respondebit, suarum partium fuisse, hostem declarare, ac tuo fortasse scelere fruetur: verùm ne serpat exemplum, pœnas de te sumet. Quid autem aliud abs te factum est? Vnum tibi lex nominatim designaverat: tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod nisi in unum non potest competere: neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas sit aliquando quem voles magistratum, quem voles Iudicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque verò sine gravissimis causis lex tot vinculis astrinxit hanc in vitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam posse, quàm vitam: vidit in extinctum facilè varias causas confingi etiam impunè posse, quandoquidem ille non sit refutaturus, qui jacet. Vidit quàm multis titulis suum quisque dolorem posset prætexere, si post occisum hominem ulla causa recipiatur, præter eas quæ legibus sint expressæ. Quid quòd gravatim sibi quoque lex permisisse videtur, ut homini vitam eripiat? quàm comperta, quàm multa requirit argumenta, quàm multa concedit reo, quàm malignè agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quàm liberam Iudicum rejectionem. Quantum igitur à mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina, lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit sceleratus, qui periit? in unum tyrannum tibi jus feceram occidendi.

in

in reliquos in jus trahendi. Si detuliſſes: auditus, revictus, damnatus à me palàm pœnas dediſſes, omnique Reip. ſalubri exemplo fuiſſes. Nunc tu privata libidine interficiens, pro ſaluberrimo exemplo perniciosiſſimum in civitatem induxiſti, & legum inſtaurationem, à legis violatione auſpicaris: hoc eſt, malis malo mederi ſtudes. An me clàm eſſe putas: quàm multi ſint in hac turba vita indigni, morte digniſſimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus ſervo: ſunt fora, ſunt tribunalia, ſunt ludices, ſunt carceres, ſecures, carnifices. Cur tu mihi præire conaris? Cur nullo mandante magiſtratum occupas? & dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi eſt inviſus ille, niſi quòd mihi parere recuſat, & præire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permiſero. Si juvenem occidiſſes, quòd non alia patuiſſet ad tyrannum via, darem veniam neceſſitati: nunc occidiſti, non obſiſtentem, non auxilium ferentem patri, ſed patris opem implorantem. Hujus unius cæde contentus diſceſſiſti, tyrannum nec impetiſti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex uſu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquiſitioribus excruciatum ſuppliciis, exemplum omnibus edere. Neque hæc dico ludices, quaſi parum gaudeam pariter cum patre ſublatum filium: utinam eadem opera ſimul omnes ſint oppreſſi, quibuſcunque tyrannus placet. Sed quis prohibet, ſimul & gaudere, quòd deorum bonitas nobis hanc rem benè verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, ſi judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, ſed de legis violatæ majeſtate. Non enim par eſt, ut cuiquam perſonæ præter jus extincti odium in ſcelere ſuffragetur. Neque tam ſpectandum in quem commiſſum ſit facinus, quàm quo exemplo commiſſum. Alioqui cur non eadem opera fas ſit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones graſſari? Bonam tyrannidis partem uxor ſæpenumero ſuggerit. Ad ſummam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula inſtigat: cur non & hos jugulas, ſi tibi jus eſt æſtimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quòd eſt aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus ſit occidendi? Finge eſſe qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus ſit incendere, imò qui jam compluribus locis ignem ſubjecerit, ſed incendium ſubito exorto imbri reſtinctum: authorem non obſcurum, verùm abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto eſt atrocius civitatem ſemel funditus evertere, quàm expilare: cives univerſos uno igni finire, quàm in pauca quædam ſævire capita. Et tamen in unum tyrannum ſtringendi ferri poteſtas privatim permittitur. Illum deferendi modò jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare: quid tandem aliud eſt, quàm

quàm legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere quod tyrannus palàm ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam, æquitatemque legis excutere. Cæterùm receptæ, & longo jam usu comprobatæ, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primùm ad jugulandi licentiam, fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quàm malè exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius cæde. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuæ dextræ arbitrio permisissent. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiæ legitimæ speciem: hoc tantum interesse, quòd in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statum restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quæ totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quàm admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quæ potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quæ se se latius in civitatis membra diffundit? Quota quæque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, ære alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam hæc tota sentina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quàm sceleratis sint præmia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis, vel rectum judicant servire tempori. In hoc itaque rerum statu leges non extinctæ, sed oppressæ modò, cautim & circumspicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra summam civitatis perniciem exasperari non posse, unius capitis dispendio commodè sanari posse. Quare docto cuipiam medico præmium ostendunt, digito demonstrant, quod membrum secari velint, quibus abstineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram secuisti. Illæ tyrannum, tu tyranni satellitem occidisti. Quo præmio dignus? Nempe eo quo qui morbo insciè exagitato, totum hominem in extremum vitæ discrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te cædis reum ago, aget alius fortassis, cuicunque lubitum erit: verùm illud modo

consilium fuit, ostendere tibi quam insignitæ sit imprudentiæ in ea causa, tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poscere præmia, in qua nequeas obtinere, si modo tecum exactius ac severius agatur, ut graveis pœnas effugias. I nunc & curiosum me voca: qui tam candidè, tamque civiliter tecum agam: ut quum te possim in grave discrimen vocare, sat habeam legis & Reipub. causam defendere, ne circumventa præmium dare cogatur ei, qui nihil boni sit promeritus. Id quod non Iudicibus modò (quibus istuc jam dudum liquere puto) verùm tibi etiam ipsi cupio persuadere: & facturum me confido, si modo tantisper animum possis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos summatim totam causam ob oculos revocemus? dispiciamusque quàm multa tuo in facto desiderentur ad id, ut legi satisfeceris: & quantum tu sis hallucinatus, quum multa diceres etiam superesse? Tria quædam requirit lex, & ita requirit, ut si quodlibet horum desit, aut pœnam te, aut certè nihil gratiæ debere se credat. Quorum ego non unum aliquod, sed unumquodque deesse docebo. Quod si facio, utrum æquo animo cedes præmio, an impudenter petere persistes? Ergo rem accipe. Nisi tria hæc tibi constiterint, non est quòd tyrannicidæ præmium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quædam complectitur, vel quid speraris, vel quid proposueris. Nam si tyrannum per imprudentiam occidisses, si præter propositum, non magis profectò præmium tibi debeatur, quàm si quis tyranno amicissimus idem fecisset, nam idem potuit accidere. Tu porrò quid propositi in arcem attuleris, ipse videris: ita demum legi persuasum erit, te voluisse occidere tyrannum, si occideris. Non occidisti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) si libuisset interficere. Lex negat sua referre, utrum tyrannicidii propositum in arcem non attuleris, an allatum repentè mutaris. Iam quid speraris, excutiamus. Quanquam isthuc leges non ita valde curiosè pensiculantur: sed tamen in tam absoluto facinore partes omneis constare oportet. Quid enim si tyrannum interfecisses, quò tyrannidem ipse occupares, utrum præmium sperares? an supplicium metueres? Quid si quo privatum animi tui dolorem ulciscereris, tyrannum occidisses, atque id esset palàm, num præmium auderes poscere? Quid, si latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncassent, num ad hunc honorem aspirarent? Quid si quis tyranno privatim infensus, magna te pecunia conduxisset, quò ei tyranno venenum dares, dedissesque, num quæso, tyrannicidæ præmium postulares? Ego hîc tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obscurior est, quàm ut tu, alioqui tam gloriosus, quicquam de ea ausus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum quum tutò licuerit, non occidit, planè noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quàm ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulcisci voluit, non libertatem publi-

cam

cam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtuduit prodeſſe. Poſtremò non potes niſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbè præmium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte à tota legis mente diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, eum tu non periculosè in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Iam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Delium aliquem tibi prædixiſſe, ut certum præſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verùm hoc pœnæ genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſanè tyrannidem, idque nova quadam & inuſitata ratione. Vides quàm multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec ſinam ferre præmium, propterea quòd ea via ſuſtuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum præſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem acerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potiùs tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſævieris ætatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? Vtetur tuo maleficio Reſpub. cæterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſerè deamaret, per vim conſtupraſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis an raptus & adulterii ſupplicium potiùs formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno ægrotanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio prætextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quaſdam devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum à lege præmium, an pœnam expectares? Atqui tyrannidem utcunque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verùm exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit: ut conſueſcant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens

exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla causa quantumvis honesta, finit in civitatem irrepere. Quid quòd ne hostem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas est? Nam nusquam non improbat maleficia lex: & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta sunt. Quòd si modus facti spectatur in his, in quibus nullum petitur præmium, quanto magis id fiet in his, in quibus summum petitur? Lex triumphum statuit ei, qui certum hostium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, sed aquis & pabulo veneno tinctis. Vtrum cives hunc æquis oculis spectare poterunt triumphantem, an potiùs sicuti veneficum oderint, aversabuntur, execrabuntur? Quid quòd privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur: quò magis idem oportebit, tum in publico, tum in splendidissimo facinore, ut à quo conveniat omnem sceleris suspicionem abesse? Age illud tecum reputa, si medico mercedem pactus esses, quò te morbo levaret, atque ille non pharmacis sed maleficiis & incantamentis morbum exemisset, utrum præmium dabis, an magis hominem in jus trahes? injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via quid istuc tua refert? Hoc tantum spectabas, ut morbo liber esses, ei rei merces est promissa. Ingratum te vocabit, qui nisi sua opera, ne esses quidem, qui præmium negare posses. Tu protinus respondebis, opinor, medico te præmium esse pollicitum, non mago, neque debere quicquam nisi rem malam ei qui beneficium malè dederit quanquam ne dedisse quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare est incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori subvenitur. Atque istam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior est tecum causa legi, quàm quæ tibi futura fuerat cum medico. Nam ibi de privata mercedula disceptaretur: hic de publico honore. Ibi falsus est unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi salus data, certa quidem & efficaci sed suspecta & improbata via: hic nefario scelere (cur enim non sic appellatur homicidium, quod in civem contra legem admissum sit?) non libertas restituta, sed in extremum discrimen adducta Respublica quandoquidem tuum factum perinde habet, ac si medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio ministret: quod tamen ægrotanti (ita ut nonnarò consuevit accidere) per occasionem morbum adimat. Qui revaluit, suis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametsi vitarit, imputabit. Neque sua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac studiosè pro pharmaco venenum porrexeris: propterea quòd tui fuerat officii: aut non suscipere negocium, aut fidem simul, & artem, & industriam, ac diligentiam, & quicquid à probato artifice solet requiri, ad curam adferre. Sed age, finimus adhuc possidere tequod dudum sumus largiti: ut planè ista via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. discrimen. Lex non approbabit facinus tuum:

nisi

nisi non tantùm à crimine, verùm etiam ab omni criminis specie procul abfuerit: ne videlicet ea quæ in hoc potissimum adhibita est in civitatem, ut maleficium omne secludat, incolumitatem suam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certè Diis simillimo homini acceptam referri, sceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, nisi Tyrannum ipsum quem nominatim indicavit ipsa quaque permittit via sustuleris: ne per rimam istam periculosum exemplum in Remp. irrepat. Postremò non nisi ferro, non clancularijs ac maleficis artibus: nisi virtute, nisi manu, nisi vitæ tuæ manifesto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantùm spectat lex, ut Tyrannus in præsens submoveatur: verùm illud multò magis respicit; ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros esse fortes, qui non vereantur vitæ suæ dispendio patriæ commodis consulere: ac præclari exemplo facinoris, omnes etiam in posterum ab affectatione tyrannidis deterreantur: cùm videant in ea civitate nullum esse tyrannis satis tutum præsidium: quandoquidem illud nemo nescit, qui vitæ suæ sit contemptor, eum esse alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino satellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adversus hujusmodi animum Tyranni caput defendant: qui patriæ libertatem suæ vitæ bene credat emi? Postremò autem: ut maximè tibi constet animus, ut constet via, id quod est totius negotii caput, non effecisti. Tantum enim abest ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an stultitia Remp. in discrimen adduxeris? Nam illo quod vulgò dicunt nihil verius: Intempestivam benevolentiam nihil à simultate differre. Tantum abest ut occideris tyrannum: ut ne suspicari quidem potueris id eventurum, ut ipse semet occideret. Sed juvenem occidisti patre insolentiorem: quid tum postea, si patri & hujus scelera lex imputat? Magnum proinde tyranni satellitem, non Tyrannum occidisti. Sed paratum tyrannidis hæredem occidisti: in tyrannidem succedit, qui prior, qui potior est in occupando. Verùm esto sanè, certum hæredem sustuleris: igitur qui tyrannus erat futurus, interemisti. Atqui quod futurum est, id nondum est. Porrò lex eum qui jam tyrannus sit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui statuam ex pacto debeat, & rudem truncum præstiterit, fidem persolvisse videatur? Non arbitrabor. Vbi nunc igitur sunt illa tam multa, quæ tibi ad præmium postulandum supererant? Vides quàm ne unum quidem omnium tibi constet, quorum nihil oportebat deesse. Volui, inquis: id demum voluisse te lex credit, quod effeceris. Postea è re nata propositum est commutatum. Hoc igitur præmii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è cursu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui sudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidisti denique: verùm eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex usu publico fuerat

occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt : de qua proverbium extat : quòd Athenienſium malè conſulta, in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti : non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate à nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imò tu populum ingratum in Deos reddere laboras : quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo præter pœnam temeritatis, nihil ad te redire meritò poſſit? Si Reipublicæ, ſi Iudicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit : ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum : aude Tyrannicidam te vocare : aude pulcherrimum, ac penè divinum munus à Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem : aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hîc lege & apud Iudices agimus, exprobrare : aude mihi minari, quòd obſtiterim : aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit : aude Iudices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis præmium tibi decreverint. Contrà : ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris : ſit pudor, ac deſine tandem improbè præmium flagitare, quod nulla ratione promeruiſti : pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab æquitate Iudicum, à civitate deorum munere læta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te à præmio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere : Si nos verè reſtitutas videri vis, ſine noſtram authoritatem primùm in hac tua cauſa valere. Longè plus laudis ex hoc judicio referes : ſi nobis ceſſeris : ſi parueris : ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio : ſi primum exemplum in te civibus edideris, revixiſſe nos : ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro præſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi præſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere : ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei præmium decreviſſe, cui pœna magis deberetur : noli mihi deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi,

pro-

propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infensos reddere. Sine ut mihi per te liceat, saltem illorum beneficio frui; Quòd si te neque leges, neque Respub. commovet; certè Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato. Quid tu in nostræ laudis possessionem ingeris? Quid honori nostro invides? Cur non finis nos in hanc civitatem perpetuò benignos esse? Cur tu ipse tam ingratus existis? Civitas hæc semel mihi restitutam libertatem debet, tu bis debes, commoditati nostræ: & quòd Rempub. servavimus, cujus tu pars es, & quòd commoditate nostra tuam periculosam stultitiam, vel scelus potiùs in maximam felicitatem verterimus. Etenim nisi nos dextri, propitiique adfuissemus, quid aliud tu quàm perieras, & per te Respub.? Quòd si planè contendis, ut præmium aliquod feras, abundè magnum præmium à nobis persolutum est, quòd per nos res à te malè instituta, bene verterit. A legibus meritò major relata gratia, si nostræ prosperitatis respectu, temeritatis simul & sceleris veniam condonarint. A civitate satis amplam laudem feres, si ea patiatur, ut in restitutæ libertatis historia tuum quoque nomen admisceatur. Hac laudis parte contentus desine nobis debitum velle præripere, civitati munus nostrum eripere, legibus authoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exstillata jam aqua. Quod superest, nunc vestræ partes sunt Iudices, statuere, utrum secundum leges, secundum Deos, secundum Rempubl. sententiam dicere, an secundum hunc glorioſum ostentatorem pronunciare velitis. Vtrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus sceleri acceptam ferrè malitis, sæpius exprobrandam, & brevi fortassis à superis iratis (id quod abominor) auferendam an in Deos quibus sine controversia tota debetur, referre, eorundem pietate servandam, augendam, beneque fortunandam. Vtrum magis ex usu sit, ut primo hoc judicio statim leges circumventæ dicantur, an ut appareat legum restitutarum severitatem; & Iudicum sapientiam adversus unius iniquam postulationem valuisse.

IOANNIS GEORGII GRAEVII
Notae & emendationes in
LVCIANVM.

In dialogo contra eum, qui dixerat Prometheus es in verbis, pag. 18 legitur: Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεὸς, ἀπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις σοφίσμα τοῖς ἡμετέροις. Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius: Sic enim vertunt: *Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat insullius. Quis enim intelligat: *Quod enim est furti!* dein quid hoc ad rem esse furtorum deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius. Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἄπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (Nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apage hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. sequitur: ἡ δῆθεν οὖ γὰρ ἂν ἐκλίπτοιμι, εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε πιτύας πλυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντιθεικώς; *Vnde enim furaremur, niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur. Ignorarunt πιτυοκάμπτας esse centauros. Suidas πλυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* suos vero dialogos ex comicis salibus, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. Paullo ante in eodem dialogo p. 14, scribe ἱποποιὸς, pro ἱπποποιὸς qui furnos facit. quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem.

In Prometheo pag. 181 leve quoque mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit: Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τοιοῦτόν ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡφρονῆς οὐκ ἀπειρῆς ἔχουσά τινα ἀλφηστίαν. Ottomarus Luscinius vertit: *quando operoſum iſtud ſi-*

bi

bi videbitur : cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat esse injucunda. Salmuriensis autem interpolator : *Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem.* sed legendum : οὐκ ἀπερῆ ἔχειπά πνα ἀφτιδῆν. Verte : *& si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem*, sive *conjuncta est cum suavi labore.* Paullo ante eadem pag. anima haec verba interrogatione : πῶς δὲ τ τοιῦ ἔφην ; ὅτι μὴ γιγνομένων τ ἀνθρώπων ἁμάρτυροι συνίσασιν τὸ κάλλ- ὄντας τ ὅλων. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret.* Superius pag. 178 omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζ). *si parvae carnis caussa tantopere indignatur.* & statim, cur non, ut jusserat Bourdelotius, & ipsi canones τ χαμμαπικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes editores praesertim Mss. volentibus, παραλιχμήσετο. Est enim a παλιχμάζω. sed pag. 182 ἔδ' ὅτι ἡμῖς τ πυ- ρὸς κάλλωλίκασιν, ἐξ ὅτε κἀγὼ παρ' ἀνθρώποις εἰμι ; *unquamne accidit, quòd ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est.* sic Atticos loqui ἐδ' ὅτι, non ἔδ' ὅτι norunt qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In somnio pag. 11 itidem ὅτι pro ὅτι scribendum. χειμερινὸς ὄνειρ, ὅτι μάκιστ εἰσιν αἱ νύκτες. *hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae.* inepte interpres: *quoniam noctes sunt longissimae*, quia legebatur ὅτι.

Pag. 192, in colloquio Iunonis & Iovis, omnino ex Ms. lege : κἀγὼ συνοικεῖ ἡμῖν τῶν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθῆν. Vulgo ἡμῖν omittitur.

Pag. 194 in eodem colloquio ex eodem Ms. restituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iupiter descripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat, subjicitur ἡδέως τοῦτο. ὁ γὰρ κἀγὼ ἔδ' πολὺ ὁ οἰνοχόος ἀκέρδιν ἐμπέπτ τῷ συμποσίῳ τ Θεῶν. Contra mentem Luciani : *suavia haec sunt. adeoque multum ille pocillator cohonestat Deorum convivium.* Sed. Ms. ἥρα. ἡδέως τοῦτο. Ζεύς. ὁ γὰρ κ ἔδ' πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπτ τῷ συμποσίῳ. Iun. *suaviora haec sunt.* Iup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Iuno ait suaviora haec sunt, videre obstitum fuligine Vulcanum, quam amasium pocula cum oculis marito praebentem.

Pag. 195. Colloquio Iunonis & Iovis. ἄνθρωπος εἶναι χρηστὸν, ὦ ἥρα, κἀγὼ συμπολιτήν. vertunt : *hominem esse benignum Iuno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus. χρηστὸς Latinis est homo *commodus*, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. *conviva commodus.* Cic. pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo, commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius. pag. 219 in dearum judicio : ἱκανὴ μὲν, ἄγροικός δι. *Commoda quidem, sed rustica.* ubi interpres, *sat quidem formo-*

μοσα. sed talia ἴσα κύνες. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλος vertit *insolentes*, cum sint, *inepti, decori, rudes*.

Pag. 197. Μὴ ἄρρωστον ἴκοιτο τὸ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt concupiscit.* Et tamen, absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ἄρρωστον ἐκοίμην, *nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec emendare, cum Isaacus Casaubonus ὁ πάνυ animadvers. lib. 11, c. 14 in Athen. tum & in lectionibus Theocriteis, dudum observarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit scitissime.

Pag. 198 Χρὴς δὲ σοφαλαιπίου τὸν ἔρωτα leg. σφηλαιπίζω τὸ ἔρωτος. sic videtur legisse interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* statim pro ὑφίλκων τὸ πόδε Mf. ὑφιλῶν τὸ πόδε, quasi pedes illi surripuerit. quamvis & vulgatum possit ferri.

Pag. 198 in Colloquio Apollinis & Vulcani habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit, sed male intellectam & imperitissime versam. χελώνην πω νεκρὸν εὗρεν ἔξω αὐτῆς σωτηρίαν. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολάμους ἐμπήξας, καὶ μεγάθου ὑπαθεὶς, ἢ ὑπερτείνων ἐπὶ χαρδῆς, μελῳδὲ πάνυ γλαφυρῶς ἀ ἤφαστα. In editione Salmurienfi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo, deinde calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur.* non sane mufice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium. sed cum in illa queritur omissum esse τὸ κιθαρίσαι, dicendum enim fuisse ἔπειτα κολάμους ἐμπήξας, καὶ ἐπὶ δίρμα βόειον σφηκώσας, καὶ μεγάθου ὑποθεὶς, verum erat, si κολάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. pro κολάμους legendum ex Mf. κολάπους. κόλαβοι sunt paxilli, vel claviculae, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyss. φ dicuntur κόλοπες,

Ῥηϊδίως ἐπίνευε νέῳ ἐπὶ κόλλοπα χορδήν.
Facile intendit novae clavicula fides.

Vbi Eustathius: κόλοψ ὁ δηλῶν τοὺς ὑποροκόλαβους, δι' ὧν τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. ᾗ ὅπερ φασὶ λιγόμενον, διότι τὸ παλαιὸν οὐ διερμόττοντο σκληρῶς ἀλλὰ τοῖς σφηκώμασι τῶν βοῶν ἔτι ἀπὸ τῶν αἰῶν. quaere ibi plura.

Vi-

Vides ex colloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. πήχεις vero sunt manubria. Hyginus *brachia* vertit, ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα jugum, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur. μαγάδιον est ligneus asserculus qui subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant, olim erat calamus, postea lignum quadrarum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit.* Eadem omnia recenset interius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ. pag. 240: Αὕτη ἡ πτηνὸς οἵα κεφαλὴ ἐλάφου γεμὸν τὸ σπρχῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἔσαν. ζυγώσας ὦν αὐτὰ καὶ ἐναψας τὰ νεῦρα, ἁδὺ κελλοπι προσῆσα, ἐμελῳδεῖ ἄμουσόν τι καὶ ἀπρωδὸν. Sic legendus iste locus lepidissimus. *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua* vero *erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, & fides alligasset quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat*, legendum autem οἷα, *solummodo* non οἵα, ut editur vulgo. Vides hic κέλλοπα dici, qui dicitur κόλλοψ in dialogo superiore. Cranium cervi erat πτηνὸς, quod in Mercurii lyra, testudo, cornua vero erant πήχεις, sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur.

Pag. 204 in eodem dialogo scribe ex Mf. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε *quae Iupiter mihi mandavit.*

Pag. 207 in colloquio Iovis Aesculapii, & Herculis, videtur scribendum: οὐκ ἂν ἴσα καὶ ὅμοια βεβιωκοῖ, ἐμοῦ; *Ergone aequalia & similia sunt quae a nobis gesta sunt in vita?*

Pag. 209 in colloquio Mercurii & Apollinis: ἤδη μὲ οὖν πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελλήμιος ὤν, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπερηφανίαν, ἐγὼ μὲ ἀμύρισα ὥσπερ εἰώθαμεν τὸ δίκτυον, ἐς ὃν ἄνω ὁ ὤν & quae sequuntur. Vides pendere sensum, & nihil esse ad quod referatur ἀμελλήμιος ὤν καὶ μὴ φέρων. sed omissa est vox, ex Mf. restituenda: ἤδη μὲ οὖν πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελλήμιος ὤν καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπερηφάνειαν ἐφύλαττεν, ἐγὼ μὲ. &c. *jamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit.*

Pag. 220 Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ περιόντες ἀπαντάσαμεν τὸ ἀστέρων. *sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus.* sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τοῦ περὶ τὸν ἀπαντάσας, ubi Erasmus *cum plurimum nubium essem emensus.* Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse Lucianum putant.

Et

Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: *ἐπιδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποπλάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὸν ἅλα σφᾶς. postquam longe a terra provecti in altum erant.* Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. *ἀποπλάδαν· ἀπόπλουν.* leg. *ἀποπλάσαν.*

Pap. 220. rectius in Mſ. scribitur Ε῾ρ. *ἐκεῖνο. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ πολυτίμητον γῆς ἐστιν.*

Pag. 221. Scribe *ἔσῃ ὁ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἔσῃ praemium certaminis eris*, non *τὸ ἆθλον.* ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Soloecistam.

Pag. 223. *Μὴ μόνας ἔχω τὰς ἀλίνας λάσιος* ut sc. Iuno, quae Homero semper dicitur *λευκώλενος* & *βοῶπις.* paullo post: *ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τὸ ὁμμάτιον ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον.* vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae se ferendo adspicitur.* Davus sum non Oedipus, aenigma Latinae versionis non expedio. sed sim licet Davus, scio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Num metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur.* τὸ φοβερὸν vocat *κόρυδα*, qua *φοβερὰν θήκην* illam velle Venus ait. Putabant autem *τὸ γλαυκὸς τὸ ὀφθαλμῶν* gratius reddi galea; Superius in dialogo Vulcani & Iovis: *γλαυκώπης μέ, ἀλλὰ κατανεῦ τοῦτο τὸ κόρυς.* sine illa caesios oculos Minervam dedecere.

Pag. 224. *Ὦρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τὰ νίκης ἐμῆς.* Mſ. *Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὰ ψείφου τὰ ἐμῆς.* non est respuenda haec scriptura. *vide* an *non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei*, quod scilicet pro me tuleris. mox pag. 225. perperam legitur in omnibus editionibus *ἢ Ἀργῶλεν*, pro *Ἀργόλεν.* recte sic scribitur. *ἐν ἐπισκηπάσει.*

Pag. 226. *Ὅπως μὲ τάχα χωρήσῃ, ἄθλιος ὦ Ἀφροδίτη.* ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia in Mſ. *Ὅπως μὲ τοῦτο χωρήσῃ ἄθλιον ὦ Ἀφροδίτη. quomodo haec succeſſura sint obscurum est Venus.* mox in eodem Mſ. scribitur *περὶ γὰρ κάμε ἡμιφόρου εἶναι ὑμῖν παρεῖναι.* sed vulgatam non damno.

In colloquio Martis & Mercurii pag. 228, narrat Neptunum, Iunonem & Minervam conspiraſſe in Iovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Iupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. α. v. 39.

Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ᾽ ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Iuno & Neptunus & Minerva.

In colloquio Mercurii & Majae pag. 233, *καὶ νῦν ἄρα ἥκουσί μοι λάθρᾳ Σιδῶνος ἀγάγοντες ἐφ᾽ ἱππου πόπανόν μοι ἐψόμενον ὁ, τι περαθῇ ἡ παῖς.* Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum jussisse ad Inonem Cadmi filiam,

filiam, Semeles sororem perferri, & ὡς κόρῃ, pro puella ibi educari. vide Apollodor. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus.

In colloquio Cyclopis & Neptuni pag. 241. lege, ut bene codex antiquus prae se fert, ἐκεῖ γὰρ ἐπίηκα τῇ ὑρᾳ τὸ πλῶμα. dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβαλόντ⟨ε⟩ῳ, scribit ἐπιβαλόπ⟨ε⟩ῳ. sic & apud Synes. ἐπιβαλόπιῶα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβαλόντος, sed ἐπιβαλῷ non infrequens est Graecis scriptoribus.

Pag. 245 in colloquio Menelai & Proteos videtur scribendum esse: εἰ ὃ ἀπιστεῖς, κὴν τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκῇ φαντασία πις ἀφ' ἡμῶν ἐφ' ὑμῶν ἰσταμένη. *Quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species quae oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος.

Pag. 247. Πολυδίψιον ὄ τὸ Ἄργος. Homerus Iliad. δ'. v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cujus varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Schaliastes sua hausisse. Ibidem. ἀκοῦ ζεῦξον τὸ ἅρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολὺν ἔχει τὸν ἀφροτιεῖν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, κὴν τὸ ἅρμα ἐπισκάζειν; σὺ ὃ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ἀκίστων παράσησον, ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῷ τάχιστα. Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, submittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus hoc moram injicere, si currus jungatur. Dein σὺ ὃ ἀλλὰ, est *saltem*, ut apud Aristoph. Νεφελ.

Σὺ δ' ἀλλὰ τύπτων λίξιόν τι τῶν νεωτέρων.

Sic autem verte: *Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* Mox distingue. ὦμ. ἀπολαύωμεν. *bene. abeamus.* sic superius in eadem pagina perperam distinguitur κὴν ⟨ἀφ'⟩ ἡμῶν ἄλλα, παιδιὰ ἀόκνως εἶναι αὐτάς. delendum enim comma. sententia enim est ἀόκνως ⟨ἀφ'⟩ ἡμῶν ἄλλα. leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur.

Prava quoque distinctione laborat locus in sequente dialogo Noti & Zephyri pag. 249, ὡς ἀκπικῦσα ἐκεῖ. κύφ ὃ ἤδη. θεὸς γένηται κὴ αὐτὴ κὴ τὸ πεχθεῖν. sed deletis punctis scribe, ὡς ἀκπικῦσα ἐκεῖ, κύφ δὲ ἤδη, θεὸς γένηται κὴ αὐτὴ κὴ τὸ πεχθεῖν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fit & ipsa, & quod natum erit.* Nimirum Epaphus. dein distinguε: ἴρξῳ δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, ⟨ἐ⟩ πλείστων, κὴ ἡμῶν ἧσσ⟨ον⟩ δι-

Nomina, Praeteritque, Mercurius dixit, navigantibus, & noſtra erit domina. Vide & ſuperius dialogum Iovis & Mercurii.

Pag. 251 in colloquio Neptuni & Nereidum; Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπερ ἴσην σὺ τῇ τροιάδι ἢ σὺ τῇ χερρονήσῳ πλήσιαται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut* in *Cherſoneſo mox ſepelietur.* ſcilicet Thracica. male ἢ in editis omiſſum. Mox idem codex addit, σμικρὸν ἢ τοῦτο τὸ δῶρον ἔσται αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* paullo poſt ἀλλὰ κηδεύσῃ σῶσιν δυσί, χαλεπαμβρῷ τοῦ Διονύσου. dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαλεπαμβρον ſc. σε. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαλεπαμένους, ſc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illum non mereri hanc gratiam, σὺκ ἔχεις ὅπως πονηρὸν ὄντα, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. poſt codex εἰκότως. τεταίας γὰρ τῷ δύναται@ αὐτέχειν τοὺς πλοῦς φορᾶν. in vulgatis καὶ δύνατας. non longe ab his repone ex eodem codice ὑπαλγήσασα, καὶ τοῦ θάμβους ἅμα συνεχθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα, ὡς τὸ σφοδρὸν τῆς πλήσεως. *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum.* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβος, ſcribitur etiam θάλπη, quod non probo, quamvis poſſemus explicare. ſed συγχεθεῖσα, pro vulgato χεθεῖσα, cunctis ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. in fine ſcribe Νεφέλη Nephelen cum in vulgatis non edatur tanquam proprium.

Ibid. In colloquio Iridis & Neptuni in principio bene liber ſcriptus: τὸν νῆσον τὸν πλανωμένην, ὦ πόσειδον, τὸν ἀπασαθεῖσαν. In eodem dialogo in fine ſcribe, ut olim conjeci, & poſtea Mſ. firmari didici. πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia eſſe parata.* vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur *praeclare omnia ſe habere.* inepte.

In colloquio Xanthi & Maris lege ἴκμενοι μὲν πὸς πλελίας καὶ μυρίκας. Ex Homero hauſit, qui Iliad. φ.

Καίοντο πλελίαι καὶ ἴτεαι ἠδὲ μυρίκαι,
Τείρουτ' ἰγγάλυες τε καὶ ἰχθύες.

In colloquio Doridis & Thetidis pag. 255. ἡ δὲ τί ἔπραττεν ὦ Θέτι, ἐκπόντι κολπίζετο. Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* ſi Graeca ſana eſſent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* ſc. ciſtam. Sed refingendum ex Codice vetuſto ἐκπόντι κολπίζετο *quando immittebatur in ciſtam.* mox idem codex ἐμειδία ὡς τὸν θάλασσαν, ſcribit ἐπιμειδία ὡς τὸν θαλάσσαν. *ſubridebat conſpecto mari*, ſeu *alludebat ad mare.*

In ſequente dialogo Neptuni & Enipei pag. 256. τί δῆτα, ἦ τοῦτο ἔχεῖν σε ὠφαρπάσαι τ' ἔρωτα. ſic leg. cum editiones oſtentent. ἦ τοῦτο ἔχειν σε ὠφαρπάσαι *Quid enim? num te propterea praevipere meum amorem*, ſive puellam, quam amabam, *decebat.* Dein in his verbis ἄμμιν; ἔφης γὰ ἀπιὸν, delenda interrogatio, & inter-

pre-

pretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt inscite: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ἀφροντίστει, est *quod tu meam vicem, seu meo loco tum voluptatem cepisti.* Sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum.

In colloquio Tritonis & Nereidum pag. 256. Κάλόν τινα τύπον τῆ βασιλεῖ ἐπιτιλῶν, Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo Ovid. & Apollodorus lib 2. statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* dein idem liber addit πῶς ὦ τερίτιον μάθω, ἢ καὶ πᾶσι ἄλλοις συμμάχοις ἦσαν. post pag. 258. ἢ ὃς ἂν ἴδῃ σε ἐτ' ἄλλα μᾶ τοῦτο ἴδοι; interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. pag. 259. Τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηται ὑμᾶς, εἰ τὴ μήτηρ ἐμεγαλαύχησε τότε, καὶ ἦσαν καλλίων εἶναι. Sed videtur pro τότε scribendum πότε. Qua enim *puella injuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit.*

In colloquio Mercurii & Charontis pag. 268. καὶ ἀκίσαν ὑπὲρ ἓξ ἰσίν πέντε ὀβολὰς ἐγὼ κατέβαλον. Vertunt: *& pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolvi.* Καταβάλλειν est frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκίσαν, *pendere obolum pro acu* Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκίσαν καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέντε ὀβολῶν. *quinque drachmis emi acum.* λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est emere, comparare, ut apud Latinos *sumere.* Cic. VII ad fam. ep. 23. *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumsisti.* Ibidem. *Est mihi gratissimum tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres.* Horat. *Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκίσαν ὑπὲρ ἓξ ἰσίν, πέντε ὀβολὰς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad velum sc. ὠνησάμην, *emi*, quod καὶ κατὰ repetendum, *quinque obolos ego pependi.* Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκίσαν tanquam explicatio adscripta est haec vox σκυτοβράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀκίσαν: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκίσαι.

In colloquio Plutonis & Mercurii p. 269, πολλὰ κηδεύσας δὲ μάλα ἀβροδιαιτήσει αὐτὸς ἐπιλαπίζει. vertunt: *ille etiam saepe admodum scite ipsos lactat & spe inani pascit.* Sed ἐπιλαπίζειν qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse ἀπιλαπίζει, *ad desperationem eos redigit.* ἀπιλαπίζειν enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide Hyginum, fab. 103.

In Terpsionis & Plutonis colloquio pag. 271, Bourdelotius recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνειν, *alienis inhiare.* & firmant

mant excerpta Mſ. vulgatum ἐπιχαίρειν eſt ab hoc loco alieniſſimum. mox pro ὑπίπτης ὑμῶν τὴν πανουργίαν, ſcribendum Mſ. ſuadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt veſtras artes* aut aſtutiam. non lon abhinc in eod. Mſ. οἱ δ' ὑποτρίβοντες ὀδόντας καταχαλασθέντες. *illi vero deriſi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ὑποκυλίοντες. *dolore ardentes.* eſt enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum.

In dialogo ſequente Zenophantae & Callidemidae, videtur verbum excidiſſe, in his, ὑπισχνέμενον ἐπ' ἐμοὶ πεπράξεσθαι, quae ſic tranſtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quam primum moreretur.* Sed Lucianus reliquerat, puto, ὡς ἐμοὶ κληρονόμῳ πεπραξεσθαι. *me haerede inſtituto brevi moriturum.* In eodem dialogo prava diſtinctio impoſuit intepretibus, qui iſta verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πλούδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνῃ δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλεῖν εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, *ut celerrime ſimul atque Ptoeodorus potum poſceret, (bibit autem abunde) praeſentibus in calicem injectum in promptu haberet*, Addit Bourdelotius ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex Homero interpretetur Plutarchus ſympoſiacon decad. 5. ſed interpungendum eſt, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πλούδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνῃ δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime ſimul atque Theodorus poſceret, bibit enim copioſe, meracius, immittere ut poſſit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum. haec jungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poſcet, In fine ἦκε γὰρ ἂν σοι ἀφ' ἑαυτοῦ λεωφόρῳ ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. ſic Mſ. *veniſſet enim ad te* ſc. κλήρῳ *hereditas*, *communi illa via*, *licet paullo tardius.* ſic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus. 11, 20. *Inuſitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota inſimul regna veniebant.* Sic & Cicero, aliique.

In Chemonis & Damnippi dialogo pag. 274, Mſ. καταστροφισθεὶς ἀθλίως, *miſere deceptus.* Vulgatus: καταστροφισθεὶς ὁ ἄθλιος.

In Simyli & Lyſiſtrati colloquio pag. 276 emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπίρρεψόν μοι ὦ γλυκεῖα παρ' ἄλλαν τάχα δή. *Mihi o optime, ab aliis bona adſluebant.* vulgo ὑπίρρεψόν.

In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν ἀφ' ὁμόρων, pag. 278 ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔχων καὶ τὸ διάδημα ὁ βλοσυρὸν, τίς ἂν τυγχάνοις; Vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?* Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλαζὼς. *hic vero qui & veſte & diademate purpureus eſt. Quis es tu?* ibid. pag. 279. τὰ ἐπιτάφια inepte vertitur *epitaphia*, cum ſint *veſtimenta funebria* ibid. pag. 280 Κερ. ἐπ εὐκοπον. in Mſ. pro Κερ. eſt Νεκρὸς. Eſt enim alius quam Crato. nimirum miles, ſine nomine. pag. 281. Μάκτα δ' ἐπεὶ λαβὼν πέλεκυν

λεκυθ ἢ ναυπηγικῶν ξυλικῷ ψῆ αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον. Valde obscure vertitur, sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi qua naves fabricant, eam resecabit scansorio navis tabulato suppositam.* pro ἐπικόπῳ in Mss. est ἐπικόπῳ. sed aut legendum est ἐπικοπάνῳ aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. x, 24, sic autem vocabatur τραπέζα μαγειρική, in qua secabant in frusta carnes assandas, vel coquendas. pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλεὸν, ξάνιον, ἐπίξηνον. dictam esse istam mensam coquorum ἐλεὸν quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἐλεὸν scribere deceat, & aliunde petere hujus vocis originem, vide in ἐλεοῖσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἐλεὸν *olearia cella.* vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mss. ut hic Lucianus, prae se fert, ἐπίκοπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex ejus Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Vtrumque veteres videntur usurpasse ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetussimi, recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. β v. 237, ubi ἐπίξυλον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ δ' ἐστεώσαντες. ἢ ὡς ἐπιξήνῳ ἤτοι ἐπικόπῳ ἤτοι ἐπικρημίῳ ἥντιν ὥστε κρῆναι. qui locus admodum facit ad hujus nostri Luciani explicationem. vide quoque antiqua scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur ἐστεώσαντες ὡς ἐπιξείνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὥστε κρῆναι. pro ἐπιξήνῳ. sic & male legitur apud Hesych. ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' οἰνοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est sive scala qua in navem altiorem aut tabula, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Vtitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte Luciani locum: *Menippus iste capta securi, qua naupegae utuntur, eam resecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur.*

In ead. pag. Rhetor ait: ἦν, ἰδὲ δαπάθημαι. sed scribendum ἦν' ἰδὲ, *ecce.* quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. dicitur pro ἦνι ἰδὲ. In fine dialogi vocem unam addit Mss. πάντως δικαιοῦναι δήπου. πάντως vulgo deest.

Pag. 283 in Cratetis dialogo ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σε. Sunt Ajacis verba ad Vlyssem colluctantem. II. ψ v. 724.

In ead. pag. ἄρα δὲ Ἀφροδίτῃ παρεῖχε τὸ κεφάτον, ἄρα ὃ μοιχεύω. Miratur Bourdelotius cur Ἀφροδίτῃ dicat, cum Ἀφροδίτα appellarit. & merito miratur. Mss. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, tum pro Ἀφροδίτῃ scribit Ἀφροδίτᾳ, ut scribendum est.

Pag. 289. pro ἑτέρας συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres ἑταίρας συνὼν, *cum amicis consuescens* hoc est, meretricibus.

Pag. 299. Τῷ Θετταλῷ ἵππον. Mss. Θετταλικῷ ἵππον. Scio οἰμαι σκύφης & similia. sed Lucianum haec obsoleta non amare id

quoque ſcio. mox idem codex pro ὑ ἀφοσίους αὐτὸς, ſcribit, ὑ ἀφαιρέους αὐτὸς, *eos non divellens*, ſive *diducens*. ſed in vulgata ſententia eadem eſt.

Pag. 295. Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐλάττω ποιεῖς τὴν σὴν θεῶν γένεσιν δοκεῖν. quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciant homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiae divinae omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etſi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides quam male. In fine dialogi pag. 295. ἄορτον Mſ. non ἄορτον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit Euſtathius ad Dionyſium Periegeten.

Pag. 296. in dialogo Achillis & Antilochi perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ γ' ἦ, τι μέλλεται, οἱ ἅπαν ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit, ἵνα μέλλεται ut ὅτι πάγχυ, maxime, celerrime. *licet maximopere celebrarint homines.*

Pag. 297. legitur in editis. Ἄλλως τε, ὁρᾷς τὸ ἐπαῖρον ἔοικε δεῖ σὺ ἐσμὲν οἶδε; μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρε ἡ εὐθυμεῖσθαι καὶ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων. ſed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe. Ἄλλως τε ὁρᾷς, τὸ ἐπαῖρον ἔοικε δεῖ σὺ ἐσμὲν οἶδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρε ἡ εὐθυμεῖσθαι καὶ ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Vlyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν δίδακτον ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν ὥσπερ σὺ, παιδιὰν ἀγάθοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tollerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δίδακτον ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, ſibi & firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis riſum concitare.

In dialogo Diogenis & Herculis, pag. 299. cum hic dixiſſet, quicquid in ſe fuiſſet Amphitruonis obiiſſe; quicquid Iovis, vivere, & apud ſuperos frui ſempiterna beatitate; ille vero repoſuiſſet, duos igitur Hercules eſſe natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Iovis filium, reſpondit Hercules, οὐκ ἂν μέμνησαι, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & ſententiae requirit ut legas ἤμην, & vertas: *nequaquam fatue. ſolus enim ambo eram.* Ego Hercules ſoluseram ambo, filius Iovis & Amphitruonis. Αὐτὸς eſt

ſaepe

saepe μόνοι. Aristoph. αὐτοὶ γάρ ἐσμεν. *Soli enim sumus.* Et superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν. *soli enim nos sumus.* αὐτὼ ἤμεν ἄμφω, est ut apud Phaedrum, *Aesopus cum solus esset familia.* In eodem dialogo paullo ante, τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ ἀνεύθετον. Mſ. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ ἀνεύθετον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστόν.
Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret.

In fine dialogi lepidissime Diogenes: Αὐτὸς δ' ἐμὲ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψυδρολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis, sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriae locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. λ. v. 600.

Τὸν δ' μετ' εἰσενόησα βίλον ἠϋκαλήεθλον
Εἴδωλον. αὐτὰρ δ' μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
Post hunc vidi Herculem
Simulacrum, ipse vero cum immortalibus dis
Oblectatur convivis, & habet pulchris pedibus Hebem.

Verum pro ψυδρολογίας in Luciano Mſ. habet ψυχρολογίας. *tam frigidae sententiae.* optime sane. quae sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit.

Pag. 304. in colloquio Menippi & Aeaci ἀβρωτὰ ὡς ἀληθῶς κράνια. *vere imbecilla capita*, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit, in Odyss. κ. v. 251.

Πολλὰ δ' γεγαῶτες νεκύων ἀβρωτὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.

Pag. 306. Legitur in editionibus: πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάχα κήρυξιν αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ γένοιτό τις, ἄκρως φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἄλλα ἰσχνοὶ οἶμαι. Hunc locum foedatum esse dudum vidi, sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mſ. repoſueris, cognoſces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάχα κήρυξιν αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ γένοιτό τις, ἄκρως φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Zw. μάλα πολλοὶ ἰσχνοί. Me. ἀλλ' ἰσχνοί, οἶμαι, οἷον ἦκε παρὰ σοῦ Ἀλκιβιάδην καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *valde multos vidi.* Mer. *sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. θεραπεύτ. β ex ipso Xenophonte, vide & Athen. xiii

Dipnoſoph. de amore Platonis in Archeanaſſam Colophonienſem. Inde & ab Antiſthene Σάθων dicitur, quaſi diceres Priapum. Athen. lib. xi. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem ſic reſtitues: *Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ. τάχα τοιοῦτο πάντες ἂν σε νομίσειαν οἷον ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάνυ ἐγνωκέναι τοῦτο, δεῖ γὰρ ὅτου μὴ τἀληθῆ λέγειν, εἰδέναι εἰδότα. Felix homo es, Socrates. In hic omnes te virum admirandum fuiſſe exiſtimant, & omnia iſta noviſſe*, cum nihil, *verum enim dicendum eſt, ſcias.* Hinc Socratem alii fuiſſe idiotam dicunt, & vere dicunt.

In dialogo Charontis & Menippi pag. 308. male vertunt haec verba: *μάτην ἂν ἴσῃ πολλὰς ποιοῦσαν πλεῖν, num ergo tam longo tractu te gratis tranſvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. ſed paullo ante melius Mſ. *κἄγω τοῦ ξύλου σε πεπάξας λελύσω τὸ κερσίνιον.* male in editis *σὺ πεπάξας.*

In dialogo Nirei, Therſitae & Menippi pag. 313. vide quam inepte diſtinguatur haec *ἀδεκαπὴ*, non longe ab ejus initio: *πότις ἢ οὐ ἐστὶ πρότερον εἶμι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἶναι*, hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: *πότις ἢ πρὴ ἴσῃ; ἀσύμφορον, εἶμι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἶδέναι. Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.*

In eodem dialogo paullo poſt: *ἄγε δὴ σοι ἤδη Μένιππε ὥραια καὶ εὐμορφότερον ἀγῇς. Iam vero tempus eſt ut pronuncies, o Menippe, aliquo alterum formoſiorem putes.* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies* haec inferſerunt ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt, nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. reſcribendum ex Mſ. *ἄγε σὺ δὴ ὦ Μένιππε ὥραια καὶ εὐμορφότερον ἀγῇς. Vide tu vero Menippe quem pulchrionem ducas.*

Pag. 314. In dialogo Chironis & Menippi. *ἥκιστα ὦ χείρων, ὡς θεὸς ὤν, ἐπιθυμήσειας δόξαι εἶναι.* Chiron eſt Deus mortuus. vid. Apollod. Biblioth. lib. 2.

Pag. 316. in dialogo Diogenis & Antiſthenis: *Ὁ δὲ Ἀρσάκης γεγηρὼς γὰρ ἤδη, καὶ τὴ Διὶ τῷ ἄσημος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο.* Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Iovem pro barbarico illo vitu facie non inhoneſta, graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio *τῷ ἄσημος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν.* ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis Lucianum emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, *τῷ ἄσημος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre*, ut ſolent barbari. hoc eſt *εἰς βαρβαρικὸν* quod non male verterunt *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. ſic *εἰς τὸ ξυμμαχικὸν* apud Thucyd. lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante *κύμβια* ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis Demoſth. Orat. in Mid.

Ibid.

Ibid. Ἀτ@· ἦ νοσῆις τὴν σεμίσσαν, αὐτὸν ἦ Ἀχαιοὶ καὶ τὸν ἵππον. Cogitabam olim ἄτης ἦ νοσῆις τὴν σεμίσσαν αὐτὸν δὲ Ἀχαιοὶ καὶ τὸν ἵππον. *sic vero subjecta sarissa ipsum & equum perfodit.* sed nunc conjecturae praefero lectionem Mſ. αὐτ@· δὲ νοσῆις.

Pag. 318. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτῷ κατηγόρῳ φθίσεως, πολλὴν τὴν ἄνοιαν. dele duo commata, ut loquuntur, poſt αὐτὸς & φθίσεως, quae in omnibus editionibus conſpiciuntur, & interpretare: *prior ipſe ſe accuſavit multae dementiae.*

Ibid. πολλὴν ἔμοιγε δὴ τὴν τοιῶνδε παραλλὴν παρέχουσί τε γένεσις. Amabo, quid hic loci eſt τὴν δὴ τὴν. Nec id profectum eſt a Luciano, qui ſcripſit, παραλλὴν παρέχει τότε γένεσις, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.*

In dial. Menippi & Tireſiae p. 319. melius Mſ. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά.

Ibid. τὶς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τὶς ὁ Λυγκεύς; Phineus fuit vates oculis captus, vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus ἐξυδρικίσα@· Eurip. Med.

Pag. 320. οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία. interpres: *nihil acerbi, Tireſia.* imo: *non grave eſt quod quaero*, ſeu difficile explicatu. Sic in ſimo αἰδοῖ, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν. *nil grave eſt.*

Ibid. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάνυσαν, poteſt ferri. Cenſeo tamen Lucianum ſcripſiſſe, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάνυσαν. *mammae marcuerunt. mammae factae ſunt pannoſae*, ut Martialis loquitur.

Pag. 321. in initio dialogi Ajacis & Agamemnonis: εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν σαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμίλησας δὲ καὶ ἡμῶν ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴν Ὀδυσσέα. Pro ἐμίλησας, quod nihili eſt, & omnes tamen obſident editiones, ſcribe ἐμίλησας. *Sine, cum furore corripiebaris, Ajax, ſe ipſe interfeciſti, moſque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* μελίζειν eſt membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas graſſaretur, putabat ſe Graecorum obtruncare duces. Res nota. vide Sophoclis Ajacem flagelliferum v. 297 & ſequ. In Mſſ. tamen legitur ἐμέλλησας, quod ſi quis malit, non repugnabo, ſubaudiendum autem φονεῦσαι, *nos etiam occiſurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluiſſe apud inferos alloqui, reſpicit ad Homerum, quem vide Ulyſſ. λ. v. 543, & 526. ſicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita ſunt, v. 545. Quod addit poſtea de Trojanis ſententiam ferentibus, & quae reſpondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda ſunt ex verſu ſequente Homeri.

Παῖδες Τρώων δίκασσαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula.

Pag. 324. In ἰσχνομαντείᾳ ſtatim poſt initium Philonidae verba ſunt corruptiſſima: ἀ μόνατος ἐτός ἐστ ὁ κύων; ὄμενιν ἄλλ@·, εἰ μὴ ἐγὼ ὁ Φιλωνίδης μανίσκομαι ἄλως. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Me-*

nippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmuriensis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat quid sit παραλλάττειν Μένιππος ἄλλος, aut qui sustineat affirmare id significare haec verba, quod volunt interpretes. Luciani manus est: Οὐ Μένιππός ἐστός ἐστι ὁ κύων; ὦμοιται ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραλλάττω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est.* Μένιππος ὅλος est idiotismus Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis pag. 298. ἀλλ' Ἡρακλῆς ὅδός ἐστι, ὦμοιται ἄλλος· ἐγὼ τὸν ἀκριβῆ λέγω, τὸ ῥόπαλον, τὴν λεοντῆν, τὸ μέγεθος. ὅλος Ἡρακλῆς ἐστι. *An non Hercules hic est? non alius mihi videtur. Atqui, clava, leonina magna statura, ipse Hercules est.* Mox in hoc versu Tragici:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος δ' ἐπὶ πλέον,

Leg. ex Mss. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσει δ' ἐπὶ πλέον,

Novitas rei me incitavit, & audacia animi magis.

Pag. 331. pro ἑαυτὸν παρόντα lege ἑαυτὸν παρόντων, ut ostendi in lectionibus Hesiodeis ad Theogon. v. 768.

Pag. 339. φυλῆς Αἰακιδῶν. Fingit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Αἰάκειοι sunt ἀνόητοι. vide Hesych. Ibid. scribendum: ὦ τέκνον φησὶ, τίνι μὴν ἐγὼ εἶδον σε τῶν ἀνοήτων, ὅτι καὶ σὺ παρ' ἐμοὶ ἀνόητος, εἰ τὰ αὐτὰ μεγαλοφρονεῖς τοῖς σοφοῖς. *O fili cujusnam scio tuae perfectionis a sapientibus istis profectum, qui non eadem inter se sentiunt, de in quibus editis dissentiunt.* Aliud est ἃ τοῖς αὐτὰ μεγαλοφρονεῖν, nimirum *a se ipso dissentire.*

Pag. 348. Μὴ ἦ ἀπιδὼν ὡς ἄπιστος τοῖς ἐμοῖς ἀνήρ. Pulchre, ἀπιδὼν pro vulgato ἀπιστῶν reposuit Reiskius. sed pro ἄπιστος, quod in editis est, scribendum ἄπιτος. ἀπίτης est *audax*, ut etiam est in Prometheo & alibi. In eadem pag. inepte haec vertuntur: ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀξιοῖς γνώσεσθαι ἐξ ὧν ἐπάθομεν ἡμεῖς, *sed cymbam ipsam hanc nostram nonnisi indicio dignam censes*, cum sit; *sed cymbam ipsam existimare esse, ex his de talibus judicium fieri necesse sit.* Sic & pag. 351. πρὸς τὰ παρόντα ἐκεῖνα ἐρεῖν non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere.* hoc enim voluit Lucianus: *mentis cogitata libere dicere.* παρεῖναι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone τὰ παρόντα μοι πάθη, *ita ut mihi videtur, ut sentio.*

Pag. 351. Excidit particula ἢ quam repones, licet Mss. non praeciperet, in quo tamen legitur: ἐμοὶ μὲν ἐστι ἀναπεπλασμένα, ἢ Βοωνίς, ἢ Δελφίς οὐκοῦν, ἢ τοῦ πεύκου ἢ λευκῆ. vulgo ἢ τοῦ πεύκου λευκῆ.

Pag. 352. Ὁ τῶν παφλαγόνων ἐκεῖνος ἱπποπορνικός legendum. mox Mss. ὦζα κλωδὸν χαίτης, vulgo χαιτῶν. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? sed forte scrib. ἡνιοχῆς *strenue*, *fortiter*. mox scribe πόθεν σὺ ἀμφοῖν ex Hom. Odyss. α. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes,

mnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. pag. 353 perperam in omnibus editionibus legitur *ἱππίης* pro *ἰσθείης*. pag. 358. *κάτθανε δμῶες ὁ τ' ἄνωθεν ἀνήρ*. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis *παρωδήσας* contexuit.

Pag. 362. *Περὶ θυσιῶν. καί μοι δικαῖ ὁρᾶν αὐτὰ*, scribendum ex Mss. *καί μοι δικᾶ ὁρᾶν*, quamvis & sine Mss. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. *α*. v. 425. Ibid. liquet ex praecedentibus scribendum esse, *ἢ ἧς ὡς ἐ Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀγεμάδδουσι παρθένα βαιλικῆς*. non ut legitur in editionibus *κεῖ τὸ*. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. *Τὸν* nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos.

Pag. 363. scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: *ἡ ῥᾳθ γὸ ἐκρίζῃ* (vulgo absurdissime *ὁ ῥᾳθ γὸ ἐκρυτόμβῃ*) *τὸ μὲ ἀλάνευσι τότι τῶι πάλιν ἐκρίζαι τ' ἄλλοι τ' Ἀχαιῶν βοῶν ἀλάδικον κεῖ πίπλον*. Res habetur apud Homerum Iliad. *γ*.

Pag. 365. Dicitur Iuno peperisse Vulcanum *βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην*. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum aerarium, & ignipotentem*. *βάναυσον* est arte sordida seu sellularia quaestum faciens. sed *πυρίτην* Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest. *πυρίτην* lapidem & gemmam quis ignorat? *πυρίτης ἄρτος* dixit Phrynichus apud Pollucem. In Mss. est *πυρητόν*, sed hujus vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus *πυρωτόν*, qui igne utitur in flando, & coquendo aere, a *πυρόω*. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae.

Pag. 366. *χαλκῆς· ἴση*. Iliad. *α*. *δῖος πατὴρ χαλκηδόνος ἠδ' ἐμεῖο*.

Ibid. *ἀναφαιστώσαι πύλαι ἀλιστόμενοι ἀδὲ κεκμηώς*. Il. *α*. v. 310.

Pag. 369. *Θύρασι ἐκίνησε βέβηλοι. foris occlude profanos*. Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, *ἔκβα, ἐκβὰς ἔστ βέβηλοι*. legendum ex Anglicano Codice, *θύρας δ' ἐκκλήσατε βεβήλους. foris occludite profanis*, hoc est a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque scriptores legi *βέβηλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum.

Βίον πρᾶον pag. 371. *Ἄριστον βίον πολλὰ* interpres *viam optimam vendo*, & pag. 374. *βίον ἀνδρικὸν πολλᾶ, βίον ἄριστον, καὶ γενναῖον, βίον ἐλεύθερον*. *vertunt vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam*. rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generosum, liberum*. hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non

effoeminate, libere vivit. Est loquendi genus Graecis tritissimum.

Pag. 378. ἄπραχ]ον ἔοικεν ὦ Ζεῦ ὅτον ἡμῖν μένειν. leg. ex Mſ. ut olim conjeceram ἄπραχ]ον ἔοικεν ὦ Ζεῦ ὅτον ἡμῖν. & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Iupiter, quantum apparet inemptus nobis manebit.* sic & p. seq. eodem modo scribendum ἄπραχθαι καὶ ὅτου μένειν. mox pag. 378. ex eodem Mſ repone, ἄμφω γὰρ αὐτὼ πιπρᾶσαι βούλομαι. *ambo enim vendere simul volo.* in edd. βούλεσθαι. *volunt.* & statim idem liber ἐγὼ δὲ τοῖς παισὶν. quod est ἐκφυικώτερον quam vulgatum πασιδεῖν. mox male vertitur ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡδέως sit *omnes, cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt, vide Suidam, & Glossas. Herodoti a viro doctissimi Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto editas.

Pag. 380. ubi loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ἀρᾶ αἰσχίστας, καὶ εἴ τι ἀφανεστέρα κάμοὶ ἄδεν, sic omnino legendum, perperam κἀμοὶ ἄδεν, in editis.

Pag. 382. ubi Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα προηγμένα Cicero, vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur, ἀποπροηγμένα, interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint. vide Lipsii manuductionem ad Stoicam Philosophiam. II, 23.

Pag. 390. in Reviviscentibus auctior est vetus Codex. μεμψίμοιρος ὁ Ἐπίκουρος καὶ Λεόντιον.

Pag. 391. Procul dubio rectius Mſ. ἐπικαί μοι ἀδικεῖς ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστα θεὸς ἡμῖν, ἐμοείλιξε ὀργίζεσθε, *dicite mihi, quae sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit? qui tam implacabiliter irati estis*, invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τὰς καλὰς ἐκείνας καὶ λόγους, aeque ut Anglicanus τὰς καλὰς ἐκείνας συλλήψεις, quod non erat rejiciendum. *sua illa prava colloquia*. σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit Budaeus ὁ πάνυ.

Pag. 396. Εἶτα εἶδον γύναιον οὐκ ἀπλοῦν, οἷ καὶ ὃν μάλιστα ἐς τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀκόσμητον ἐωυτὴν ἐπρέπετο. Vertunt *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco*, & *si in modum quam maxime oportunum & incantum se aptabat*. Est ne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum*? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. legendum ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit cum muliere illa forte invita nudaretur, ſε vidisse in illa ἐνδεδεμένα χρυσᾶ τὰ πλοιὰ περὶ τοῖς πήχεσι, *torques aureos boiis crassiores*. Sic enim & codex Anglicanus, & mei excerpta, longe ἐμφελικώτερος, quam quod in editis circumfertur, τὰ ἐγχάλκα περὶ τοῖς πήχεσι. Sunt enim τὰ πλοῖα & ὁ πλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum

rum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II. ἑλλην. οἵπερ ὥσπερ τοὺς δεδεκότας πλοίοις δήσαντες παραδιδόασιν, ὥσπω καὶκεῖνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἠδικημένῳ τούτῳ δήμῳ οἴχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos postquam tradiderunt populo ipsi injuria affecto tradiderunt.* Apud Eusebium Hist. Eccles. V, 32. vinculum ferreum quo martyrum colla vinciebant, dicitur πλοῖον σιδηροῦς Prudentio est *boia. Colla boiis impedit.*

Pag. 397, locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus. Οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ ἄν τι νέον κακόμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὥσπερ ἂν εἰ κηλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, παραπάρῃ τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποφανεῖ, καὶ φανερώτερον γένηται. vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a scommate. sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque splendidius.* Quid hoc *aurum quod erutum inciditur*? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum. & κόμμα est signum in nummo percussum, hinc numisma πονηρῷ κόμματι, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus feriendi, legitur autem pro παραπάρῃ in Mss. παρομάρῃ, quod valde placet. Est igitur παρομάρῃ τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum deterius ipsa percussione dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque cum signatum est splendidius. quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo iis a malleatoribus, impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, monetam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta. sed ego Mss. scripturam laudo proboque.

Pag. 398. Ἢ οὐχ ἡμῖν πάλαι ἐξῳδῶν δόκει. Malim cum Mss. ὥσπερ ἡμῖν πάλαι ἐξῳδῶν δόκει. Inferius οὐ τῇ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcilo.*

Pag. 401. Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅσις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accusaturus*, quamvis vulgata possit ferri.

Pag. 409. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ οἱ τὴν τοιαύτην ὑπόκλισιν ἀλλήλοις ἀποδεικνύμενοι, quod merito probat Bourdelotius. sed pag. 412. is ipse male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, *& qui dicunt se philosophari, se esse philosophos*, pro quo dixit pag. 414: Ὅσοι φιλοσοφεῖν οἴονται λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλο-

περῶν ἀσκῶσι, quod est *in philosophia se exercent, philosophiae dant operam*, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint.

Pag. 414. recte utique Mſ. *μυρίοι*, *ὅσσα ϑ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται*) ἔαρ. est enim ex Hom. Iliad. β. v. 468. ἦρι est interpretatio. ἔαρ n. accipitur cum pro vere tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi.

Pag. 415 *τὸ μὴ ϑ ἐπιδέεσθαι γνώσεσθαι καὶ σπουδὴν αὐτῆς*. Non est hic locus dì, Recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae se ferunt, *μηδὲν ἐπιδέεσθαι γνώσεσθαι*. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: *δεχόμενοι ἢ δὴ αὐτοὺς*. Plat. *ἡμᾶς πρώτους*. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. *παχέως ἐπιπλὴξ οἷα ἄγρην*. *fac ut cito aliquid capiamus*.

In Cataplo pag. 436. mirum Bourdelotium non recepisse Mſ. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, *ἢ σὺ Ἐ ἐμὲ συναπάγεσθαι* & *te simul extrahe*, quamvis vulgata non sit exsibilanda.

In dialogo de Mercede Conductis, menda tam aperta qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Pag. enim 451. *ἐν ἅλωσι ἄφω γαμέσουσιν ἕξουσι γαμόντι καὶ ἀπὸ ϝ ἱρῆς, τῷδε ϝ μισθίνου*, legendum *ἐν ἅλωσι ἄμφω γαμέσουσιν*. recte Latinus: *domos imprudentes ambo seminant*.

Pag. 455. *Καὶ δὴ αὐτοῦτοί σοι πάντα ἐν τοῖς μάλιστα*. lege ex Mſ. *ἢ δὴ αὐτόχρημα σοὶ πάντα. ἀπεραίνεται*. *Age omnia tibi succedant. Mirum in modum felix es*.

Pag. 476. Nullus dubito ex eodem codice refingendum esse *καὶ ὁ μὲν πρῶτος δίκης, ἐπ πυνθάνεσθαι ϑαμέως ϝ διαύτου, σοφαμὸν καὶ σφοδρόν ἀπίεμεν*). *Et primus quidem illico, etiamnum succedentem dominum audiens, praecurrens antemittis nuncius*. Vulgo, *καὶ ὁ μὲν πρῶτος, δίδυς ἐπυνθάνεσθαι ϑαμέως ϝ διαύτου, σοφαμῶν*. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id fuerat destinatum subauscultando dominum, praecurrit, prius quam sonet*. *πυνθάνεσθαι* est cunctor, dubito. unde *πυνθανοὶ* qui de omnibus dubitabant.

Pag. 480. legitur in Mſ. *ἐγχρεσσόμενον αὐτὸν τῷ χρῶτι, ὀλιγοστοῦντα καὶ πεπιμένοντα χρῶτα*, cujus color est detritus, cujus vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. *πεπιμένοντα χρῶτα*, cujus color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. ρ. v. 733.

Τῶν ϑ πρόσθε χρὼς, ἀλλ' τις ἔτλη
ἐσσυμένως ἀΐξας δὴ αὖτε νεκρὸν ὑπασπίσαι.
Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat
Procurrens pro mortuo pugnare.

In Apologia pag. 482. locus est vexatissimus, in quo ingeniosum exer-

exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μονωχῇ τ' ἵππου πόδα ὦ τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρίχῃ ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, κρεμάσας ἀπὸ κλοιοῦ τινι χρυσοῦ τὸ αὐχένα δεσμόν, οἷά ἐστι τὰ τυφῶνων πάσσαλα τὰ σφίγγια καὶ τὰ περιάλια. Vocem περιάλια nihili esse, & Graecis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφίγγια & περιάλια significare posse iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio περιάλια, vel περιάρια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum significat pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem, sic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum viderat se libertatem perdidisse, queritur pag. 471. c Νῦν δὲ τὸ ἔλογον, λέων κεχαλασμένος ἄνω καὶ κάτω περιστέφομαι. *Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor.* Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vera. Nota est historia Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. I. ep. 84.

Picta quem jugo delicato colle
Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni Bochardi, neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui. sed sine ope librivteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim.

Pag. 490. locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis

diu

diu me & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δ' ἐπὶ τῷ ἀ ἐπαίρει, ὡς οὐδὲν τούτων ἐμὲ χρησομένης, μὴ γὰρ ποτ' ἂν τοσοῦτος λιμὸς κρατήσειε τοῦ Ἄργους ὡς τὴν κοίλην Ἀρκαδίαν ἀπόρων ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coelen Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον sophoci, uti αὐλῶν κοίλων eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλην, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certi magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis 11. inserit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. Plutarchi locus quem Luciano attexit est plane ἀσυνδέτως, & male a semmo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam nec usquam eam repertes, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν συλλαϊκὴν Ἄλσος. Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν συλλάϊκὴν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych. συλλάϊκὸς διῶκος γυμνάσιον τὸ Ἄργει. Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem fegetem perdidisse funditus: addit: ὡς ῥᾴστης τῆς τοῦ συλλαϊκοῦ γενομένου τοῦ γυμνασίου, ἐπιχείρων ἀσφαλεῖσθαι πῦρ, ἐπάλυνεν· ὡς ἢ ἀεὶ μεγάλων πόλει ὑπ' ὀργῆς κοίλων ἢ καλῶς αὐτὴ συναγωνίσαι. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere facis aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26: *Misit expeditos peditesque equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiscerent.* Paulanias in Corinthiacis vocat συλλαϊκοῦ γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum Livii locum adfert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi *circa Cyllarabis gymnasium*, Iacobus Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum diis, itaque usibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum.

In

In Hermotimo pag. 508. πάππα ὦ Ἑρμότιμε, ὀλίγους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ πρὸς τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πατεσπασεν οὐ χρῆ ἡ γῆς. interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ οὐ χρῆ ἡ γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέπουσι. sicut statim; ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοι ἰσμὲν, sed veram scripturam nobis ostendit Mss. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς πανταπασεν οὐ χρῆ ἡ γῆς. In praecedente pag. 507 non frustra idem codex: εἰ καὶ μὴ ἀθρόως, μικρὸν ἀεὶ βαδίζοι τις. sane ἀτλακώτερον hoc est quam vulgatum ἀθρόον. Solet enim οὐδὲς in his frequentissime omitti. sic apud Xenoph. ἀθέλας ἐξαμαρτάνειν. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota.

Pag. 513. Τί δ' ἂν μηχανῇ μοι ἐπεῖρον ὄντι, ὃν τρόπον ἁρμόσῃς τὸ σῶμα φιλοσοφεῖν, ὡς κἀκεῖνός σοι δύναιτ', ἐπισυνοδιπροθείλω ὑμῖν, παραπορεύσθαι δεξάμενος. Monstrosum verbum ἐπισυνοδιπροθείλω potuerunt ne tam diu tolerare editores? Inposterum ex Mss. scribe & distingue: ὡς κἀκεῖνός σοι δύναιθ' ἵνα, συνοδιπροθείλω ὑμῖν παραπορεύσθαι δεξάμενος. ut & *ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter, capiam, inde initium faciens*, unde scilicet vos coepistis.

Pag. 522. Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciscí, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ὀδύνας. vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, qui te dederis, deserere.

Pag. 528. recte Marcilius conjecit δικαιότατα δ' ἐπισκῆξαι δεκεῖ μοι, legendum esse pro σκαλῆξαι, Mss. hanc conjecturam stabiliente, & vertendum *justissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse.*

Pag. 535. Scribendum ex Mss. κὴ γὰρ αὐτὸ τὸ πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστι, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀπολυομένων ἔχει πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀπολυσομένων, hoc est *qui exuent.*

Pag. 536. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτῷ τῷ χείρει. *manu elata.* ut ap. Hom. ἀναχὼν τῷ χειρὶ. male vulgo αὐτέχει τῷ χείρει. Sic & pag. 537. rectius iidem libri ἐπισκοπῆς τὰ γεγραμμένα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis litteras.*

Pag. 542. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum

lum Luciani, impendendos esse omnium sectaram placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντηκοντάετη ἔτη ἑκατὸν εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλου. πεντηκοντάετη ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss.

Pag. 562. Ista verba σὺ σκοπεῖτε εἰ μὴ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ἦν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat*,) *quamvis falsum sit.* ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quatuor quinque esse quatuordecim. paullo post δύνασθε τὰς ἀρχὰς ἃς συγχωρήσατε ἐνθένδε, non est, ut Latinus, *datis unius cujusque sectae principiis*, sed *admittentes, concedentes principia uniuscujusque sectae.* ſtatim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀνάδειξιν ἀληθῆ λέγειν, κἂν ψεῦδος ἐξ ἀρχῆς ὁρμώμενον, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens.* hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum.

Pag. 563. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀμέσως θαυμαστὰς ποιεῖ, ἡλίκου ἀξιάσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potientur.* ἡλίκου hic quam frigeat nemo non videt. Luciani manus est ἡλίκα εὐδαιμονήσουσι, *ad quantam felicitatem perventuri sint.* Superius in somnio: ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ ποριεῖ λιθοξόος γενόμενος. *quanta bona consequeris, si evadas statuarius.* sic alibi apud nostrum ἡλίκα θαυμάσῃ, *quam admiranda.* Nihil tritius.

Pag. 566. Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὅτου μὲν ὀργίλου, ὅτου δὲ μικρολόγου, ὅτου δὲ φιλόνικος ἦν, καὶ φιλήδονου τὴν Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δηλοῖ. Ερμ. τίσι γάρ; Λυ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι. primo male μικρολόγου vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γάρ sibi velit non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per lovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibus nam videretur esse

φιλή-

φλύδην·; nec quicquam ſoleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendiſſem, perſuaſi mihi levi mutatione locum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: εἰ γὰ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. *Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani Florentina, anni 1496, quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem ποί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: Εἰ γὰ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ποί γε ὦ Ἑρμότιμε. Aequis lectoribus non difficulter, ſpero me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen.

Pag. 567. Mirum eſt in editis legi ἔπ αὐτῷ ἐλάδιθ, ὑπὸ πήλαγε ἀναμιζοντ@· τ πήδην. Quid eſt πήδης, aut ubi invenitur? leg. πήδιν, hoc eſt *vini cadum in ſinu efferentis.* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. vide ſuperius in βίων αρᾶσις. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὅτῳ οἷας ἀπόκρισιν ἀπηνέγκατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἀρτιβυπλῶ. Vertitur: *vide mi Hermotime cujuſmodi reſponſum, quam ſene diguum philoſophus ille reddiderit.* Atqui ἀρτιβυπλῶν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ γ αἱ πῖτθαι τοιάδε λέγουσι πρὸς τ παιδίων, ὡς ἀπιτίον αὐτοῖς ἐς διδασκάλ. πῆ γὰ ἂν μηδὲπω μαθεῖν ἀγαθόν τ δύναντο, ἀλλ' ἢν φαῦλον ὦδίν ποιήσωσιν ἐκεῖ μένοντες. *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illic eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.*

Pag. 569. Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἔφη γὰ ἄνθρωπός τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τῷ κυμαντῷ, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſedisſe, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τῷ κυμαντῷ plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον τῇ κυμαντῷ. Mſ. pro ἐπὶ τῷ κυμαντῷ ſcribit ἐπὶ τῷ κυμαντηγῷ. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠϊόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἔφη γὰ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῷ κυμαντηγῷ καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſedisſe, ut numeraret fluctus.* Κυμαντηγή eſt ἠϊὼν κυμαντῷδης, littus, quod fluctibus pulſatur. Heſych. Κυμαντηγή, ῥαχία, αἰγιαλὸς ὑπερκυμαίνων. Vſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπέχεσθε γ εἰσὶ πίτυαι πρὸ ἐξεσῳ δεδεγμένοι τὴ πλόμβῳ, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὸν κυμαντηγόν, καὶ τ ἦχον μέγα. *Erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud Herodotum in Calliope, ut dudum Budaeus obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυμαντῷ, & in Mſ. Luciani κυμαντηγῇ. Euſtath.

ſtath. ad Odyſſ. ε. ἐπαχαὶ, ἐξοχαὶ καὶ τὰς παλαιὰς καὶ πλατείας αἰγιαλοί. μάλιστα δ' τόποι σκέπλω ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰανὴ τυτθή, ποιὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη φέρειν δηλαδὴ σφοδρόν. κατ' ὀμφιότητα δ τούτων, καὶ κυμαντικὴ παρ' ὑφορῶν ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται.

Ibid. dicit ſe haec diſputaſſe contra Stoicos, non quod ſingulari quodam odio illos prae ceteris philoſophorum ſectis proſequatur, ſed quod Hermotimus huic ſe mancipaſſet, idem dicturus, ſi aut Platonem aut Ariſtotelem ſectaretur. ſed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ δὲ αὐτὰ σφίσι τε εἶπον ἂν εἰ τὰ πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρηνο, τὸ ἄκρον ἀκριβῶν ἐρέμην καταγγύς. ſed quid eſt ἤρηνο? legendum omnino ἥρεσκον. ſi aut Platonem aut Ariſtotelem praetuliſſes, ſectatus eſſes. αἱρεῖσθαί τινος eſt aliquem ſectari. Hinc αἱρέσεις ſunt ſectae philoſophorum. pag. ſeq. κεκολασμένη λέξις eſt adſtricta ſevera vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philoſophi, cui opponuntur ἄνεσις παίζειν καὶ ἐλεύθερα, *liberae omnia & ſoluta* ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam diſciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur vocat λέξιν κεκολασμένην.

In Herodoto pag. 572 haec verba ἔκαν ἠξίε λέγειν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' οὐ λέξεσι ὅτι κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τῷ γαῦσι, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, ἔκαν ἠξίε λέγειν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' οὐ λέξεσι ὅτι κατ' ὀλίγον ἀγείρει καὶ συλλέγει τῷ γαῦσι. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἠξίε καὶ ἀλλ', Nec dubito quin pag. 573 ſit ſcribendum οἱ δὲ οὐ τὸ πανηγύρεως ἡγήσαντο πυνθανόμενοι. in editionibus, τὸ non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. Non longe a fine pag. 576. Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda: Non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσοι δ' μικρῷ ἥδη μὲν τέμενος ἔλαττον ἐδιήτεσαν φαίνεται τῆς Ὀλυμπίας. Sic quoque legiſſe videtur Obſopeus, qui hunc locum bene vertit.

Pag. 578. In Zeuxide Τὸ δὲ Ὀμήρου, καὶ τῷ νέῳ ἀδὴν κεχαλασμένῳ ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. α. v. 351.

Pag. 580. Cum Lucianus deſcripſiſſet Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice deſcriptam, cujus tabulae exemplum viſebatur Athenis, cum ipſum Zeuxidis αὐτόγραφον a Sulla miſſum Romam ad Maleam naufragio intercidiſſet, plurima alia fuiſſe in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem ſpectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ δὲ μεγάθεϊ τὸν λόγον, καὶ τῷ τὸ μέτρον αὐτὸς τὸ ὅλον ἐστάναι καὶ ἁρμονίαν γραφέων παῖδες ἐπαινέσαντο, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum

tinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τὸ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus junior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρον ἰσότητος quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρον ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τὴν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* Dionysio Longino περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν ἢ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καθ' ἑαυτὰ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον, *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. Ciceroni 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio.* Plinio in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. 11 ep. 5: *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset.* Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, cæteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc est, verbis Luciani ὡς πάντων τῶν μέλων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1: *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Ioanne Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Iurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse excerpta Mſ. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse jubeat.

Pag. 587. Zeuxes jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ὅτι γὰρ ἡμῶν οἱ παῖδες οἱ πίνακες ἐπαινοῦσι, τῆς δὲ τέχνης οὐκ ἐπαΐουσι, οἱ παῖδες ἴσως, καὶ ἐγὼ τοῖς παισὶν ἴσως, οἱ παῖδες συνίασιν λέγων. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lusum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum ne ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' αἷς, Graecis est, quae de

de causſa, qua in re. Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *ſciſciſſent ea qua de cauſſa veniſſet.* Sed in Luciano deeſt verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidiſſe τὸ δεῖ, idque abſorptum eſſe a ſequente vocula οἱ, quo nullum in priſcis membranis frequentius eſt erratum. ſi igitur ſcribas, τί δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ πρὸς τῷ ἔχειν, ἢ κεῖνο πρὸς τῷ τέχνῃ ἐ πολὺν ποιεῖ λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet,* ſc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & ſecundum artem ſit facta, nullam habent rationem.*

Pag. 582. Διέρρει δ' ἀνεκνμβιλίαζον. Ex Homeri Iliad. π v. 389. Mox κεῖνʼ ὄχα κορυθαίολος, ex ejuſdem poëtae Iliad. λ. 160. petita ſunt.

In Harmonide pag. 588: ὅτω ἄρα σὺ ἡμῖν φαίνοιο τῷ ὄντι λόγῳ, ὅπ ὥσπερ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασι, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν ποιητῶν. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſicceſt emendanda: ὅτω δὴ ἄρα σὺ ἡμῖν φαίνοιο τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅπ ὥσπερ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν ποιητῶν. *Tu igitur revera talis nobis eſſe exiſtimaris,* nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepta ſententia oſtendit. Μίμνω eleganter hic eſt δοκιμάζομαι exiſtimor, ita me comparo ut pro tali habear & exiſtimer, ut apud Homerum, quem Lucianus ubique ſequitur:

Καί ῥ' ἐγὼ πρὶν μίμνον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus eſſe.

Vbi Scholiaſtes: ἐμίμνον, ἐδοκουν, ἐνομιζόμην.

Ibid. pag. 589. Non intellexerunt interpretes haec verba, ὅτῳ ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. εἰδὲν ἀμφίδεξον ἔπ, εἰσὶ ὡς ἂν τὰ ἀναδιάστιμα ἀλλ' ἢ ἄριστον καὶ παιδείᾳ θείᾳ νομίζεσθαι, σοὶ τὰ δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic incubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quiſquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἃ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quiſquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum ferat ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium.

Pag. 592. In Scytha; Καὶ δίρρη πεῖθε ὁ Τόξαρις πλημμελῶς, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν ἐφαίνετο. ἔτι καὶ κάλιστα & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσαν ἐφαίνετο ἔτι, καὶ κάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.*

Pag. 593. ὁ Ἀνάχαρσις ἦ πόθεν ἂν οἱμεῖνος ἔγνω ὀμφιτὴν, ὄντα, ἐκ Σκυθίης ἐσταλμένον. verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin po-*

popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat. deinde, ἀσίδηρον, ἤδη καμύλον. verte *ſine ferro, & jam lepidum*, ſeu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace.

Pag. 594. Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὸν ἐμὸν, ὁ τῶν ἐπιφανῶν, ὅτι καὶ ἐγὼ ἂν εἴην κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur ſignificare *pariter. Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτό. ſaepe eſt *pariter, ſimul.*

Ibid. Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σε ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τῶν ἐμῶν. *Proinde, inquit Anacharſis, ſcias factum me diſcipulum tuum, tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpretatione ὃς omiſſum, nec poterat verti, niſi diſtinctio apponatur. ἐκεῖνος, ἦδ' ὃς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σε. *Ergo, inſit ille, Anacharſis ſcilicet, ſcito me tuum diſcipulum eſſe, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo poſt, pag. 595. Εὐφήμει, ἦδ' ὃς, ἀμείνω τὰ μέγιστα χαρίσεσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeſo, inquit ille, rem gratiſſimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ' ὃς, *inquit ille.* Paullo poſt τῇ θαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum ſit *bona fortuna, bonis avibus.*

Pag. 596. Προξενήσεις αὐτὸν, non ſimpliciter eſt, *ſuſcipies illum*, ut vult interpres, ſed *hoſpitio publico ſuſcipies illum, erit publicus ejus hoſpes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur.

Eadem pagina vitioſe legitur, &, ut vara ſequitur vibiam, vertitur inſuliſſime hoc: καὶ πάνυ σφόδρα ἐπιμελόμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ ἑλλάδι, *tum omne ſtudium adhibens, ut quam jucundiſſime in Graecia vivens renideret.* Quid eſt, *jucundiſſime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus impoſuiſſe: lege ὅπως ἥδιστα διατείψῃ ἐν τῇ ἑλλάδι. *ut ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret, ex animi ſententia viveret in Graecia.* Paullo ante pag. 594. οἴχοιτο εἰς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κεῖθι. *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic ſuperius pro ὑπερεπῆ oſtendimus reſcribendum eſſe ὑπτιεπῆ.

Ibid. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπῄνουν, ἐφίλουν, ὡς ἰδίοις δικαιοῦσθαι. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὡς ἰδίοις δικαιοῦσθαι, & verte, *homines autem, & in*

haec ve tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant quos ille probabat.

Pag. 598. Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τὸ λόγον ὑμῖν. est & *specimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις est specimen. usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Ioannes Frid. Gronovius lib. IV. observ. c. 13.

Pag. 599. Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τῷ χείρει, τοῦτο μόνον, καὶ σὺν ἐτ' ὀνδιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum* sc. si tecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.*

Ibid. Καὶ μοι ἤδη πεφυμένον τὸ πλῆθος τῶν θεσπίων εἰρηνίων ἴδοξα. sic legendum. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant.

In Libello, quomodo sit conscribenda historia, pag. 600. non longe a principio scribendum: Περὶ ᾧ τῶν ἐδέλμων τοῖς μὲ αἴμος πολὺ ὅσ ῥινῶν ῥυεῖ, τοῖς ᾧ ἱδρὼς ἐπιμυόμβρῳ πολὺς, καὶ ὕπας ἴλυσι τ' πνευτόν. Vulgo male πολὺς καὶ ὑπ', ἴλυσι, sine ullo sensu.

Pag 603. Τᾶ μὲν κομιδᾶ, καὶ κόμῃ φροντίδων, ὅσαι τῇ συγγραφεῖ ἔνεισι, ἀνίξω ἐμαυτὸν ὦ πολῶν. Vere Mf. τῇ συγγραφῇ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor* sc. historiae, *abstinebo.* Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφῆ.

Pag. 606. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θᾶσσον ἀναδράμοι. Allusit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέειν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυρομένων ἀθέρων δρομάσσαι πόδεσσι.
Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus

Vbi notandum vox πυρόμενος, ignota Lexicographis. Vsus est etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὑπὸ τοῦ ὁ Ζεύς, est ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοῦτο, μᾶλλον τι ὑπὲρ μέγα τοῦτο καιγὸν, εἰ μὴ εἰδεῖη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικᾶς, ἀλλ' ἐπεισάγῃ τῇ ἱστορίᾳ τὰ τ' ἐπέρως κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, si quis nescias ea quae historiae, & poëtices sunt propria separare, sed introducat in historiam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his insunt excessus.* Non damno hanc lectionem, neque versionem. ἐπέρως sc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice scribunt τὰ τ' ἐπαίρως κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in sequente periodo, dicit hoc idem esse ac si athletam robustum quis ἁλυκρόῖσι ῥοδόεσσι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἐπιεικεῖ, *induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τ' καρτερῶν τοῦτον καὶ κομιδῇ σφηνᾶν. *si quis athletam validum ac vehementer robustum.*

sc. fu-

sc. fuco expoliat. ἀξιοῖ sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boom-starcke mannen.

Pag. 607. In Mſ. hic locus sic legitur. ὅσοι δ' οἷόντε καλῶς ἀληθεύειν, εἰς δύο τιθὼ ἱστορίαν, εἰς τὸ πέρπνον καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ ἀληθείᾳ χρώμενοι, καὶ ἀλλ' οὐδὲν οἰκειούσῃ καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς οὐδὲν, ὡς περισσὸν καὶ διάφορον, τοῦτον δίνυχάσσειν ἐρᾷς ὄσον πλεθὲς ἡκροατήκασι, σχεδὸν μὲν, ὡς εἰρηται, κιβδήλῳ τῇ ἀληθείᾳ χρώμενοι. ὃν δ' ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum exiſtimo.

Sequitur pag. 608. non longe poſt: καὶ τρίτον ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ πέρπνον περιμπορίσοιτο, πολλὰς ἂν τὰς ἐραστὰς ἐπισπάσοιτο. interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria ſi jucundum auctarii vice haberet, multos; a quibus ſcriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum hujus loci ſcripturam nobis ſervavit codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta noſtra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐραστὰς reponendum. Et ſic legiſſe videtur Micyllus ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria ſiquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe allicit.* Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἐπ κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ πέρπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδεῖν μυθῴδες, καὶ τὸ τ' ἐπαίνων μάλιστα σφόδρα, παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀκούουσι δοκῶ, μὴ τ' συμφορὰν καὶ τ' πόλιν δῆμον ἐπισπᾶσθαι, ἀλλὰ τὰς δικαιολογίας, καὶ τὴ Δία συνοφαυλικὰς σφόδρα γε ἀκροωμένας, Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundam, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui judicantium, ac per Iovem, ſycophantarum more auſcultant.* μὴ ponitur quidem non nunquam pro *niſi*, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. παρ' ἐκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid ſit non intelligo. Mſſ. recte: παρ' ἐκάτερον ἀκούουσιν, ἐν μὴ τ' συμφορὰν καὶ τ' πόλιν δῆμον ἐπισπᾶ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc. nimiis, & operoſis laudibus) *audientibus, non eſſe jucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos.* τὸ τ' ἐπαίνων μάλιστα σφόδρα, ſunt *laudes nimiae, quae offendant audientis animum.* ſic σφόδρα λέγειν apud Diod. Sic. ea dicere quae ingrata ſunt, & indignationem movent.

Pag. 610. Καὶ σὺ ἦ ὅπως Ἀλεξύβιλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχῶν, καὶ ἐλέφαντος ὑπὲρ ἀκοντίῳ φονεύσας. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντος ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύσας. *una ſagitta elephantes interficientem.* quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis,

in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inscripseram, excerperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me conjeciſſe.

Ibid. Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐτῆς ἐρύθημά τι πολλὸν ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λεύκωμα ἐγκαπαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *Arbitrantur enim melius se habituram faciem, ſi pictor illis plurimum ruboremillinat, & pigmento multum candoris admiſceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ ſcribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπανθίσει. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν eſt pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἠνθισμένοι φαρμάκοισι στρωμναῖσι *propugnacula picta variis coloribus.* Noſter inferius in hoc ipſo libro: Οἱ δ' ἐκλαθόμενον μόνον, καὶ ἄξιον τ' ἐλεφαντᾶν, καὶ ἔξειν, καὶ ἐκθωπεύειν, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπανθίζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & ſecabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. σὲ γάρ σε μὴ γνῶσιν ὧδ' ἰώδισμένον *Te enim non cognoſcent ſic coloratum.* Syneſius: καὶ δύο ἐπανθεῖ μοι κατ' ἦμαρ παρειὰς ἐρύθημα. *& ſtatim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος ſaepe eſt color. Ἄνθη τ' οἰκῶν ſunt picturae Philoſtrato. Heſych. ἄνθη χρώματα. Moſchopulus τ' ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ. λέγει δὲ τ' βαπτικῶν ἄνθος λέγεται ἄνθος καὶ μεταφορικῶς τὸ χρῶμα. ὡς ἔνιοι τοῦ Φιλοστράτου τῷ τῆς ὕλης ἀνθεῖ χαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἴσως δὲ ὕλη βαπτική τις. καθὸ λέγει ἀνθοκρόκοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda ſunt haec verba. Locus Euripidis eſt in Hecuba v. 468.

Ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύξομεν ἅρμασιν πώλους
Ἐν ποικιλλαίαισι ποικίλ-
λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις.

Vbi interpretes peſſime: *in crocea veſte jungam currui equos, in artificioſis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθόκροκοι πῆναι ſunt fila variis coloribus tincta, licia diverſorum colorum. Πῆναι μίτοι, κρόκη, ſubtemen, fila. χρυσόπηναι veſtes aureis filis pictae, Virgil. *picturatae auri ſubtemine veſtes.* Reſtituenda eſt haec vox Polluci lib. x, c. 10, ubi recenſet vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πήνη καὶ πηνίον καὶ πάλαι, καὶ καταλαῖν. Interpres: *peram fuſum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πῆνα. Euripides autem ſic vertendus: *In crocea veſte jungam currui equos, artificioſis pingens diverſicoloribus filis.* Ἐν ποικιλλαίαισι ποικίλλουσι eſt pro ἐμποικίλλουσι ποικιλλαίαισι.

Pag. 612. Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θυμιᾶν δ' Ἀττικὴν ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiarum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριεστάτην ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θύμου δ' Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus Heſiodeis. Pertinet huc quod Phi-

Philostratus minor lib. II. εἰκόνων de Pindaro prodidit: *Αἱ ἔσω μέλιτται ἐπεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κίντρα ἀνέλκουσιν, δέος ἔχουσιν ἐγχειρήμασιν, ἐξ ὑμηττίας τέχνας ἥκουσι, καὶ λαθοῦσαι παρῶν καὶ ἀείδιμον Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς συγκεῖσθαι Πινδάρῳ. Quae vero intus apes sunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipsum puto Pindaro instillasse.* mel nimirum Hymettium.

Pag. 612. *Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι. τὸ εἰδέναι τοῦτο ἐκεῖνα τοῖς Θουκυδίδου ἰσοκῶλα λέγειν, οἱ ὀλίγον σοῦ ἐψεύσατο, τὰ αὐτὰ σοὶ ἐκεῖνα λέγοι τις μικρὰ καὶεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. ὃ δὲ αὐτῷ νὴ Δία καὶεῖνα ὀλίγα δεῖν παρέλιπον.* Salmuriensis: *Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus; ea quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causſam per Iovem, & parum abfuit quin illa praetermiserim.* Ecquid poterat monstrosius? Est ne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si quis paullulum mutatis Thucidideis quis dicat, & illa quidem parva, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης,* hoc est, *ut ipse fatearis. Et ista, per Iovem, parum abest, quin omiserim.* Est hoc genus loquendi, *ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης,* Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant.

Pag. 613. De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: *πολὺ ἄμεινον μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἢ τὸν ἐμὲ, αὐτὸς μὲν αὐτὰ δῆλος ἂν, οἷος ἐμὲ, ἄλλῳ τί του χαρίσηται, καὶ δυνησόμενος ἐφεξῆς μετὰ χειρὸς ἅπτεσθαι πονηκῶς.* Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num *ὁ χαρίεις* est gratus? nugae. *οἱ χαρίεντες* Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic *οἱ χαρίεντες* apud Aristotelem frequenter opponuntur, *τοῖς πολλοῖς*, plebi, sive indoctis, idiotis. *οἱ χαρίεστατοι τῶν ἰατρῶν* apud nostrum alibi *doctissimi Medicorum.* Dein pro *πονηκῶς* legendum ex Mſ. *εὖ πονηκῶς*, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit, (sive cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. *εὖ πονεῖν* est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commo-

do, iemand boos afbeelden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνοι ἡπατεύμλω αὐτῷ, ὅτι ὅσοις ἐπίγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ ἐξ' τὰ τῶ τ συγγραμμάτων τόμῳ; Καλλιμόρφε ἰκτῆ ἐ τ Κοντοφόρου ἴκτις ἱστοριῶν Παρθενῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφε adjecerit ἰκτῆ ἐ τ Κόντοφόρου ἴκτις, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam Tragicum, hoc est qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius pag. 17. Καὶ μὴν ἐξ ἄλλας ἴδοις ἂν τὰ μὲν πρόσιμια λαμπρὰ, ἐξ τραγικὰ, καὶ τ ὑπερβολῶ μακρὰ χεόμενα. *At vero alios etiam reperias, qui procemia splendida, tragica, & summopere prolixa scribant.* Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphius prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam. Cum dicit κοντοφόρου ἐ ἴκτις subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. Iustin. *Ordines nemo nisi sexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σπείραγμα, hoc est manipulus, τάξις non est legio; ut Latinus cepit interpres.

Pag. 615. Γοργὼν ἐπὶ ἔ ὁμφαλῶ Ex initio Iliad. λ. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur.

Ibid. Καὶ ζωστὴ ἱερεῖδης. Mſ. ἱερεῖδης. male, vide Hom. Il. λ. v. 27.

Pag. 616. Procul dubio recte Mſ. Anglic. & noster: καὶ ὡς ἐμβοήσασθ μόνον Πρίαπε ἔ τραπηῖ, ἐπτὰ καὶ ἑπτὰ ἔ πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. sic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum.* κρόνος enim non *Saturninus*, sed *Saturnus.*

Pag. 617. Ἐλίλιξε ἦ μηχανὴ, & τὸ πῖχῳ ἦ πτὸν μεγάλως ἐδύπησε, ut & sequentia sunt verba Homerica.

Ibidem castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὸ ἐγχρήζοντας. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ τραπῆται ἠγόρασζον τὰ ἐγχρήζοντας, ἐξ ἤδη λελύμμοι ἄρτι αὐτὰ ἐχίουν. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρήζοντας Ciceroni & Tacito sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίως ἐνόμιζε, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut Seneca loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.*

Pag.

Pag. 619. Νὴ Δία κἀκεῖνο πιθανὸν εἶπε Σεβῆρος ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ἐπόμοσάμενος, ἢ μὲν ἀκοῇ τινὸς ἔφη ἐξ αὐτοῦ ἔργα ἀφυγόντων. Salmuriensis: *Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando*. Ἐξ αὐτοῦ ἔργου, non est *ex ipso opere*, sed *ex illo ipso proelio*. Thucyd. lib. 3. & Lucianus in hoc ipso libello p. 623. ὡς τοῦ ἔργου *in ipso proelio*. sæpe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. τὸ πάλαι ἔργον Arriano est *Trojanum bellum*. Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. *Verborum oratorem esse, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἐοργὼς est fortis, strenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὀτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πόλλα ἐοργώς.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπαντο. Eustathius δηλαδὴ ἐς πολέμια. ὥσπερ φησὶ μέγα ἔργον Ἄρη. Sic Latinis *res gerere*. Horat.

Res gerere & victos ostendere civibus hostes
Attingit solium Iovis.

Pag. 623. Sicut ἐπαινεῖ, sic & ἐξηγεῖτο legendum.

Ibid. Ex Mss. scribend. καὶ ὁ ἡμιμανὴς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἀρέτας γεγονέναι σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπιλάσεις, καὶ καταδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria.* In vulgatis ἐπιλάδεις. Sed ἐπιλάσεις, est *impressionem facio, incurro*. ut statim pag. 623. καὶ πόρρωθεν ἐπιλασιόντων δίκες ἐμπεσεῖν. & procul *advenientibus terrorem incutere*. & pag. 626. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπίλασιν. *quomodo elephantum incursus excipient.*

Ibid. De alio inepte historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμίλη πολλὰς δ' ἡμετέρων ἔτυ κἀδαποθῆναι. καὶ ἄλλας περιεφθάρθαι αὐτὰς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλας περιεφθάρθαι αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* περιπεφθάρθαι. Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

Pag. 624. Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐκ ὑπισχνεῖτο ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ περίπλουν τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντετάκτο, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ κιλλοὶ, καὶ μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt*

promissiones, sed Indicae historiae, prooemium jam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum. &c. Quis est ille *tertius ordo*? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: Καὶ οὐχ ὑπογίσεις τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ σοφίσμιον τῆ ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ κελτοὶ, καὶ μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio*.

Pag. 625. Εἰγε ἀληθὲς οὐκεῖό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τὰ ἀμέσων ἡ ἑτέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει. Obscure vertunt interpretes: *si modo verum est quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elavato, alterum deprimi: ἀντεισάγειν*, non est *deprimere*. Vertendum est: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, *immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum.*

Pag. 626. Εἰ δὴ ὅτός ἐστιν ὁ τῆς μαλερᾶς ἐρασθείς & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης οἰκείης, nullus dubito quin sint ὑπόθολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdicca, sic enim vertendum εἰ δὴ ὅτος ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλά πως τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβάλης χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶ σοφίσματος, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τῶν σοφίσματος. *Verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppeditent ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppeditent ea, quae adsunt.* Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur.* hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis.

Pag. 627. Ἀγλαΐα est in his verbis, si interpretere, ut editores interpretati sunt: Καί τοι εἰ γὲ ἂν φαίης ἀσωσδεῖν καὶ σύνετον εἶναι τὸ τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκεῖθεν ἔλεγε μὴ μοχθεῖν τὴ ὕλη, τῆ παίδα ἐπίσθαι. νῦν δὲ μὴ μοχθεῖν σὺν ἄν τι αὐτῶν χείρω-

γά-

γνῶσιν. οὐδὲ γὰρ ἂν εἰ τις ἐξεπίτηδες τὰ ἀνόμοια, καὶ δὲ μεταχειρίσαιτο ἐφ' ᾧτε. *Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret.* Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γνώμῃ στρατηγικῇ, ἀλλὰ μὴ τῇ πολιτικῇς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes. sicut & mox pag. 628. καὶ τὸ ἐξελαύνειν, ἢ ἐφελαύνειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum sit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, seu *circumvenire* sc. hostilem exercitum.

Pag. 628. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὸ μὲν Σικελίᾳ κακῶ ἐσωρᾷ, καὶ τῷ δὲ Δημοσθένους λῆψει, καὶ τῷ Νικίᾳ πλούτῳ. Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV. ait Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. sed vide Plutarchum in Nicia.

Pag. 630. Rectius vertas πῆχυς εἶς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma, & mensura certa.* non ut interpretes, *una ulna.*

Pag. 632. Εὐχρῆσθαι τοῖς τὰ πόλεσι, vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.*

Ibid. Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλλω τῶν ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἑρμηνείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus.* in eadem periado κρημνῷ ὀργῷ, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert Aristot. III Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκρόατον τῆς ἀλογίας ὀργῆ πεπηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκρόατον ὀργῆ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt: *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non

non repugnet) & *sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus.

Ibid. Λέξις πολιτικὴ recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in judiciis viri qui in republica versantur. Seneca Controv. 8, lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit.* Hermogenes tribuit Demostheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τε περὶ κεφάλαιον ἦν, τὴν πολιτικὴν ἠκριβωκὼς, τὸ ῥῆμ', ὡς ἔλεγε πάντων ἅμα πάντα χρῆσθαι τοῖς μίγμασι. *Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae exoluisset, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miscens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo cap. 10 & sequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, scholastica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγωνίαν καὶ πανηγυρικὴν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῇ misceatur pulchre docet.

Ibid. docet figuris non molestis orationem ornandum, ἐπεὶ τοῖς καταρτυομένοις τὸ ζωμῶν εἶναι χρῆσιν λαμπρὰν τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἀδίστροφα non ἰδίστροφα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem juri bene condito*, aut *suos libros.*

Pag. 633. Vbi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μίγνυσθαι, καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸ ποιητικὸς κορύβαντα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba: *quod maximum est* frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μίγνυσθαι, καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸ ποιητικῆς κορύβαντος. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiaris enthasimo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβάντιασμός, εὐθυσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μᾶλλον φειστέον τηνικαῦτα τοῦ χαλινοῦ, καὶ σωφρονιστέον, εἰδότας ὡς ἱππικὴν μὲν καὶ ὁ λόγος πάθος ἐμπρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scienter, quod & in verbis non mediocre malum est inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱππικὴ, praeterea male ὁ λόγος interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae.

ἱππο-

ἱπποτροφία est *fastus ille poeticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, Aristophanes vocat *ἱπποβάμονα ῥήματα*, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est *ὑψηλὰ*, grandia. Alibi idem dicit *ἱππόκρημνα ῥήματα*. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. *Ἵππος* & *βοῦς* apud Graecos in compositis augendi vim habent. *βοῶπις*, quae grandes oculos habet. *βύππαις catulaster* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic *ἱππαλεκτρύων* est magnus gallus; *ἱππογωμῶν*, *μεγαλογνώμων*, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic *ἱπποτροφία* est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor*.

Ibid. *Καὶ ἤδη τις ἤδη καὶ τοιαύτης τις, καὶ συνθετικὸς ἂν πιθανώτερα εἴη.* Vertunt: *Iam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane *συνθετικὸς* est ad *componendum habilis*. Imo *συνθετικὸς ἂν* est, qui quod probabilius fuit poterit constituere, qui potest ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paullo ante mallem ex nostro & Anglicano Codice, *τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐκ ὡς ἔτυχε συναπτέον. res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae.* Nam *συναπτέον* quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae hujus loci adversatur.

Ibid. *Ἐοικέτω τότε τῷ Ὁμήρου Διΐ, similis sit Homerico Iovi*, Iliad. V.

Νόσφιν ἰὼν ἱππόλυτον Θρηκῶν καθυρέμβῃ δαῖτα
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων τ' ἀγαυῶν ἱπποτοξοτάων.

Pag. 634. *Εἰ μὴ βραδίους τις ἂν ποιοῖτο, ἢ Δημοσθένης ἀναπλῶν τὸν Ἱππίαν.* Vide Thucyd. lib. IV. de oppugnatione Pyli.

Ibid. *Καὶ συνδιακίνει, καὶ συμφοιτάτω, καὶ πᾶσι τόποις μέτρον ἐπίθω.* Codex vetustus melius *πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσω. in his omnibus sit modus, teneatur modus.* Sequentia perobscure transtulerunt: *καὶ ὅσον πάνυ ταχὺ δύνηται, καὶ ὡς δύναται, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπιπτέτω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, Ac ad omnia properet, & quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid est *idem tempus habeat?* Verte *eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam*: Eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit *ὡς μηδένος καιροῦ ἀπολείποντος, ne nullo non tempore absit*, hoc est semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto, sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: *ἃ γὰρ οὐκ ἔστιν τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicentur: nam jam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare.* hoc est non quid

quid dicant historicis quaerendum, id enim est jam factum, sed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars.

Pag. 635. Δυνάμεί ἢ κὴ τότε φθιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφῶν τὰ περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet quae nam sint dicenda.*

Pag. 636. Virtutes narrationis in historia observanda esse docet, λείως τε κὴ ὁμαλῶς προϊοῦσα, κὴ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod Petronio est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta.

Pag. 637. in Thucydide laudat, quod nimius non sit in describendis παρέργοις· μᾶλλον ἢ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ἐλίγα τῷ ποιήτῃ εἰδὼς ἔλογα χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως δήῃς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον κὴ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔπ πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περιεργίᾳ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem* inepte dici. Mss. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσαν ἀναγκαῖον κὴ χρειῶδες. *aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens.* De Sostrato vide Plin. xxxvi, 12. & Strab. lib. ult.

Pag. 643. Leve est mendum, quod ex Mss. tolles, κὴ κῦμα ἐνεξάνεθ, κὴ ζόφος ἐπῆιτο. & *fluctus intumuit, & caligo orta est.* vulgo ἐνεχήνεθ.

Pag. 657. In veram historiae libro primo ait se perveniisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κυρωνὸς ὁ Κοπυφίωνος. Puto scripsisse Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω.

Pag. 661. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον κὴ δρομικώτατον. *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum.* forte ψηττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψήττα passer sc. marinus.

Ibid. Τελαινομένδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες. τὰ δ' κάτω τοῖς γαλεώταις. Interpres: *Tritanomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεώτης hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse pan. vide Herodot. lib. 11, c. 46. & Suidam. Mihi non liquet. quaerant

otiosi.

otiosi. Quid enim μάδης cum Xiphia aut etiam fele, si id malis, habet commune?

Pag. 665. Imperitissime vertitur, αἱ ἦ πρύμναν κρεσσόμεναι ἔφυγον, *reliquae collisa puppi fugerunt.* Siccine? collisa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt.* Quod Graecis πρύμναν κρέειν, hoc Latinis *inhibere remis.* Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paullatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ I. Fridericus Gronovius lib. IV. Observat. cap. ultimo, quem vide.

Pag. 671. Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non esse sublatum: In omnibus enim extat κρατηρεῖτο ἦ αὐτῷ pro ἀπατηρεῖτο, quod puer videat.

Pag. 672. Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνὴ τις ὑψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὸν ἦ ἔ σώματος ὁμοιότητα ἐπεκπεμφόη εἰ γῦν μὴ ἅψαιτό τις, σκιὰ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere nonesse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina versio εἰ γῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim licet non tangantur.

Pag. 719. In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθα παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπηρετοῦντα; χειροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν ἔκηνόντα τῇ ἔ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν ἦ τὸν τίχνιν ἐπαγόντα, ὡς ὀλίγον ὀδιδόν]α ἔ κακόν. Benedicti versio: *Quam multa me fuisse arbitramini, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, tum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graeci esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est ἔκηνόντα τῇ ἔ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ ἔ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ὀδιδὸν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat non nihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἡ ἔ παροξυσμὸς ἀκμὴ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet quae sit ἔχη

ἔ

ἢ πάθους, seu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur.

Pag. 727. Ratio postulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσει δ' ἄμαλης οἴμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπός. *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus.* non ἀναφύει. ut editi; Mox idem codex ὡς τὸ νόσου ἀλλοῖον pro vulgato ἀλλοῖον. recte, & *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.*

Pag. 728. Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωλούσας ἄκριβές ἐστι, καὶ ὃν τῇ φύσει, τὸ δύνασθαι ἐφ' ἑκάστου σκοπεῖ. Quid enim Graecis ἀκριβές ἐστι καὶ ὄν; Mſ. optime: ἄκριβές ἐστι καὶ ἐν φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.*

Pag. 732. in Phalaride nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις ἦν ἀσυκοφάντος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, uti in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur.

Pag. 759. Ἔκειθεν δὲ τὸ εὐδόκιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπολέμει πάσαις ταῖς ἀφικνουμέναις, ὡς μαντεύσοιτο ὁ Θεὸς, ῥητὸν τινα ἀποκρινάμενος. Mſ. ῥητὸν τινα ἡμέρας ὑπὲρ ἐπόνησεν. forte ῥητὸν ἵνα ἡμέραν ἀνέτι προσεῖπεν. *definitam diem surrexit praedicendo.* surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonotejchitarum ficto oraculo Virum illustrem Ezechiëlem Spanhemium dissertatione tertia, de usu antiquorum numismatum.

Pag. 761. Ἔχρη δὲ, καὶ ἐθάμιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐπιτιθεὶς χρόμῳ, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων. Vertunt: *Reddebat igitur oracula & ratiocinabatur, non mediocri ad eam rem usus ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Vltima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστὸν, *sagacitatem verosimilia dicendi jungens sollertiae ingenii εἰκαστικῆς τέχνης* Platoni in Sophista sunt, artes quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum.

Paullo post addit illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ὀλίγης ἀρκείου συνθετικόν, fatue interpres: *ex adipe fuilla confectum*, cum sit *ex adipe ursina.* ἄρκτος ursus, ἄρκειος, ursinus. sed in Mſ. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus

bus prosunt, ut ex Plinii lib. xxviii. aliisque medicis constat. Nec ἄκηπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. vii, cap. ii. ut & Paullus Aegineta lib. vii, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκηπον oraculum seu impostor jussit adhibere πρὸς ὀδύνῃ πλάγιῳ, *ad dolorem laterum.*

Pag. 766. Dicit Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς κἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαίοις ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*, sic interpres. sed Mſ. ἐν πολλαῖς ταξάτεσι in multis rebus Romanorum, sive bello sive domi gestis.

Leve est quod pag. 770. de Rutillia, quam in oculis mariti ejus osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἢ ὀλεθρίῳ ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματος ἢ ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς sc. Ῥουτιλίας.

Pag. 780. Ἐπὶ ἢ καὶ μέσον τὸ πόρον ἐγενόμην, *cum jam mediam partem navigationis confecissem.* sic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸ πόντου.

Pag. 781. Καταλήμψομαι ἢ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὑπόσα ἀπήλαυνεν. *Expositis autem in Aegialis, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis cujus meminit Homerus Iliad. β. 855. Et qui fit locus, egregie docet Strabo lib. x. in descriptione Ponti. ὁ ἢ Αἰγιαλὸς ἔστι μὲν πλὴν μακρὸς, πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει ἢ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται, ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ·

Κρώμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνας.

Γράφουσι δέ τινες Κρώμνάν Κωβιαλόν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem non nulli: Cromnam Cobialumque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate.

Pag. 782. Ἰανόπολιν καλήσιν. Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰανοπολιτῶν sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii veri imago, in altera Γλύκων Ἰανοπολίτων, vide Ioannis Harduini viri ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰανοπολίτῃ.

Pag. 784. de Saltationibus, ἀφήμῳ ὦ Λυκῖνε καὶ περὶ τὰ βέλτιω παιδεύσεως, καὶ τοῖς σπλαγχνοις συνεῖναι, κἀγὼ κατακλώμενος, ἥλιε θεῖε

θείων ἄθρωπον ὀρῶν. Vertit Opsopaeus: *Remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedera sustineas in theatro omnium posticas sannas excipiens.* Ab interpolatore rectè haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, *tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris.* Plutarchus in libello, cui titulus est εἰ πρεσβύτερον πολιτευτέον. Τὸν πολίτην ἀπολύσαντες τῷ λεοντῷ καὶ ἀκαλίπτους ὠμοχίτωνι ἀεὶ, καθεψαλλόμενοι καὶ καθαυλούμενοι. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum.* Cleomedes lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀχρήστῳ μέθῃ καθαυλούμενον. *In magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans.* Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενον Στρατόνικος *auscultans cantorem Stratonicus*, quem locum frustra Erasmus emendare conatur.

Pag. 786. Πάππαι Κράτων ὡς κέρχαρόν ἶσα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸ σαυτῆ κύνα. Vertunt: *Papae Craton quam asperum canem tuum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud Phaedrum est acutus, sic apud Tac. *asperare arma*, pro familiare. Melius sane verteretur: *quam canem mordacem.* Lucianus in priore de iis qui mercede sunt conducti: οἷοι δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορας τὰ κερχάρα. *Novi quosdam ex mordacibus illis Rhetoribus.*

Ibid. Εἰ μὲν δὴ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γελάσῃς. Interpretes: *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum: *siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses.* Mox sequente pag. de histrione εἰς ὀδὸν ἀσχημόνως καθακλωμένῳ est *indecore se frangenti*, non ut vertunt, *in nullum usum fracto.* Paullo post μὴ ἄρσιν ἄρῃ ἀσθενῆ, est *male peream*, ut supra notavi, interpres invenustè; *nunquam ego venustatem consequar.* Nam quamvis *venustas* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum.

Pag. 791. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι ὧν αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Erant & illis Gymnopodiae, genus saltationis.* Sic interpres. sed legendum ἧς αἱ Γυμνοπαιδίαι ὧν αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus saltationis.* Erat autem saltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plutarchus in Apophtegmatis Agesilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χορηγὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τόπον. *Agesilaum adhuc puerum cum Laconica saltatio peragueretur, in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum honesto loco.* Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi ostendit Hieronymum quoque legisse Γυμνοπόδια, & vertisse *nudipedalia.* de Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὁρμῷ vide Meursii Lacon. lib. 11. c. 12.

Pag. 792. Ἐκεῖνο ὃ πάντες ἀκήκοασιν, ὅτι τὰς ἐξαγορεύσεις τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desultasse dici, qui mysteria prodiderunt.* Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι

χεῖας retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Vtitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῆ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur Dionyſius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως σὺ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέτοχα μὲ αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacte & impolluta conſervanda.* Vide & Suidam in Διαχέρας. Mox obicure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χορὸν συνελθόντες εἰς αὐλὸν καὶ κιθάραν οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δ' ἄρισται, πρὸς ἐκλογὴν ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de ſaliis, *utpraeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce χοροχεῖας de ſaliis *redamtruantibus.*

Pag. 793. de Proteo, καὶ δίνδρα δόνημα. & *arboris quaſſum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur.

Ibid. Ex Latina hac verſione; *Quae* (Bithynia fabula) *multum ab inſtituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo aſſequetur ſententiam Graecorum, οἱ τὸ πρίαπον δαίμονα πολεμικὸν, τῶν τιτάνων εἷμαι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ὑπὸ πάλαι παιδεύειν, παραλαβόντα ἔτι τὸ ἥρως τὸ Ἄρη, & quae ſequuntur. Diverſus enim plane illorum eſt ſenſus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, ſeu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello ſuperius dixerit, τέχνῃ τὸ πρᾶγμα πεποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῶν μυῶν κυνήσεως, ἀφ' ὧν τὸ ἔργον πεποιημένους ἰατρούς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος ὁ φιλομήτωρ ἐκίπνει τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ὁπότε τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένον εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas ſerebat*, &c. *& ſemina & fructus eorum elaborabat videre & cognoſcere ſuo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνῃ πεποίηκε, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνῃ αὐτὸ κατεσκεύασεν. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda iſta Luciani ſunt: *Quae Priapum, deum bellicum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem feciſſe aſunt, ut in armis ſaltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum.*

Pag. 794. Ὕπνου καὶ φιλότητος; Hom. Il. v.

Πάντων καὶ κόρης ἐπὶ καὶ ὕπνῳ καὶ φιλότητι·
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

Pag. 797. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπόδηνον παρέχων ἑαυτὸν, interpres: *ac soli voci semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur.

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιτίων. Recte castigavit Obsopaei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi. Θεραπαινικῆς, καθαίρας, Γέτας, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγας, καὶ Θρᾴκες ἀχρυσώνητοι. Philostratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαΐ. & Lucianus in mercede conductis, ὁλόμαυ καὶ πῶϊον. Interpres Aristophanis, εἰσὶδὲ οἱ τῇ κωμῳδίᾳ οἰκεῖοι Πυῤῥίας, ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius ὁ ἦθος Ἡρῴδης καὶ γυναικὸς εἰς Σωσίαν τὸν καὶ Τιτίαν ἀπίδῃς. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν δὲ ὁ Τίβιος τοῦτο μέγα ὠψώνηκεν ἰχθύς; Praestat etiam ut statim vertas ὁ κιχρὸς ἢ ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὼς, *non hians ut illa, sed occlusa.* Illae hiantes personae dicebantur *Manduci.* vide Festum.

Pag. 801. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς διασκόμμου πλήσας τῶν ἀστῶν. vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plu. Diodotarchum in defectu oraculorum.

Ibid. Ἄκρα ἀπάρτυμον. A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam rus Siculus. lib. III. Biblioth.

Pag. 802. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυρᾶς τολύπευμα καὶ Μίνως πόθος. Interpres. *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim Ovidius in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse.

Ibid. Καὶ σπαρτῶν ἀνάδοσις. *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosilierant armati.

Ibid. De Neptuni & solis pugna vid. Pausan. in Corinthiacis.

Pag. 803. Ὧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διάγνωσις, vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio.*

Pag. 804. Τὸν Γλαῦκον, τὸν Πολυίδου μαντικόν. Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulchro
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide

Vide & Apollod. III. Biblioth. & Palaephatum de incredibilibus. c. 27.

Ibid. Τὸν *Μελέαγρον*, τῷ Ἀταλάντῃ, τὸν Δάλον. Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe δᾷλον, & interpretare. *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

Pag. 805. Ἀλκμαίωνος οἶκημα. vide Thucydidem fine libri II. Philostrat. VII vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilius in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὑρὼν ἐπὶ τὸ πλέον ἡμάρτανε, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit.* Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos.

Ibid. Thessaliam inter alia suppeditare ait, τῷ τὸ πεντήκοντα νηῶν στόλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum, est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντηκοντόρων νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem* hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX, cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave docet in illud Apollonii ὅσσοι στολον ἠμαθόεν, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πλέξει τινα προδύομεν πλοῖον εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ χειδὼ καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος διασκευῆς. οὐ παῦμα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νεὸς πλῆθος εἶπε.

Ibid. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος διεζόμενον. *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Iovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Iove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo quod illam modo cogat Anchisae caussa in Idam descendere, ἅρπ δ' ἐς τὸ λίβανον ἐπὶ τὸ ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ περσεφάττῃ ἐπέρασεν ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. XV. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus.

Pag. 806. Καὶ κωφὸν σωτῆρα. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Ione confutato. Extat totum apud Herodotum.

Pag. 807. Ἐδεήθη δ' Δημητρίου ἀγνωμονεστάτην εἶναι τὴν δέησιν. *petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines κατὰ κλησιφῶντα δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέησιν. *rem non magnam a vobis petemus.*

Pag. 809. Τὰ μὲν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἑκάστου ἔργα τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. Interpres: *Alia quidem quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* ἕκαστος non est *quispiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργα τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit.* ἕκαστον sc. ἄκουσμα vel θέαμα.

Pag. 810. Λεσβώνακτ γὰρ ὁ μιτυληναῖος, χειροσόφους τὰς ὀρχηστὰς ἀποκαλεῖ. Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro.

Ibid. Ἤκουσα δέ τινος καὶ σεμνότερόν τι ναυσιδομένου ὑπὲρ τῶν ὀρχηστικῶν σοφισμάτων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. *Ceterum quendam audivi magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma subobscure significare.* sic vertendus hic locus. de re ipsa Athenaeus lib. 1 Dipnosoph: ὁ δ' (Μίμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἡμῖν ἐστι, μετὰ σιωπῆς πάνυ ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur.*

Pag. 811. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τι ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι. Interpres absurdissime: *Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum esse affirmaverim*, cum vertendum sit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero.*

Pag. 814. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχοις, est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis περιτειχίζειν. Herodianus in v, καὶ προσεβάλλε τοῖς τείχοσιν. Idem in VII. προσέβαλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχοσιν. Xenophon in III. Hellenicon: ξενικοὶ μὲν ἐλληνικοὶ προσβαλοῦσι τοῖς τείχεσιν.

Ibid. Οἱ δ' ὄρθιμα μὲν τὰ παράλληλα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα. obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat?* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat.* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa.

Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui onamasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, meminit olim in Scholiaste Luciani ἀνεκδότῳ legere apud Isaacum Vossium, τ. πάνυ.

Pag. 857. in Demonacte: καὶ οἱ γυμνασιάρχοι τὸν νέον καὶ σὺν φιλοσοφίᾳ

πφίων ἐρῶντες, interpres: *& generosissimi quique juvenes, & ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν.

Pag. 858. Ἦν ἢ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ὁ δὲ ἀφανῆ, ὅστις εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. ἐμοὶ δὲ καὶ πάντων τούτων ὑπερφανῆ γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* ὑπερφανῆ γίνεσθαι non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τὸ τῶν πολλῶν δόξης ὑπερφανῆ γίνεσθαι. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophtegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τὸ τοιοῦτον βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι ἢ τὴν εὐπορωτάτην τῶν ἀντιπαγμένων πόλιν καὶ προσλαβεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδε τὴν ἀνθρωπείαν ἀγαθήν.

Pag. 859. Dicit Demonactem imitatum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, ὁ δὲ συγχαρεῖπεν τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς ἠναγκάζοντο, καὶ ἀποδιαπτόντων ὑπὸ τῆς σπουδαιότητος, ἀλλ' ὁμοδιαίτου ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibus cum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* συγχαρεῖπεν τὰ εἰς τὴν δίαιταν. *non est adulterare quae ad victum pertinent*, sed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Iosephus v. ἀρχαιολογίας, παρίεσαν δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus sic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Synesius καὶ τοὺς παραπίπτοντας τοὺς πονηροὺς τοῖς καθάπαξ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον συγχαράττοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.*

Pag. 866. Recte vidit Marcilius in his verbis ὁ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδάκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regillam enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Cl. Salmasius.

Pag. 870. Καὶ μὲν δὴ Ῥωμαῖον τὸ κύφιον, λέγω δὲ τὸ χωλόν, τὸ οὐ δεισάτω ἰδὼν ὑπαπολὺ τοῖς δεισάτοις σολοικοφόρτοις, ὁδὸν ἐπὶ ἴφη ἀναμυκτότερον χωλῷ δειπατικῷ. Hic quoque interpres hallucinatus cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico, inquit, nihil est impudentius.* δειπάτοι

non sunt *pergulae*, sed *ambulationes*. ἐσθιατρεῖσθαι οὐ τὸ ἐσθίειν τοῦτο, est *ambulare*, *ambulationibus vacare*.

Pag. 871. Narrat Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisse, in illa coenasse & dormivisse, Τ' ἐνοικοῦντα θεῷ τινα ἐπιφάνειαν ἡγεμόνιον τὸ πεῖγμα, *incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum*. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes θεῖα ἐπιφάνεια, *Dei exertum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim θεῶν, sunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis Casaubonum in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur.

Pag. 883. in Amoribus: Ὁ Χαρίκλης ὑπὸ τῇ σφοδρᾷ ῥᾳθυμίᾳ ὀλίγου δεῖν ἐπιπλὴξ, πως ἐρῶν τ καὶ μέσον τὸ τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀνυγρούμενον. Interpres: *Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans*. Pro πάθος in Mss. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi hujus auctor. πως ἐρῶν τ καὶ μέσον τὸ τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνον, est *oculos petulante & in iis natante motu suffusus*. hoc est lascivi motus indicio. Ταχεῖαι proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes*: *Ipse Paris Dearum libidinantium judex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis*. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1.

Ὁ τράγος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦντ'
Τάχιαι ὀφθαλμοὶ, ὅτι καὶ τράγος αὐτὸς ἐγείρει.
Caprarius quando capras intueur coeuntes
Oculi distunnt, quod non ipse hircus est.

Vetus Scholiastes exponit ἀφρίζεται, φθείρει. Oculos enim tales lascivos ajunt, cum moventur, suffundi humore quodam, eum in hoc ipso dialogo vocat τὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῇ φαιδρᾷ καὶ κεχαρισμένῃ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia juncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύοντα γλώττῃ, πικίδα ἂν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19. τὸ ὀφθαλμὼ ἐπτηκὸς, pro quo Justinus, *cum oculorum lascivia omnes foeminas anteiret*. πάντες ὀφθαλμοὶ Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabescunt oculi*: imo, tum maxime moventur. Hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris foeminae lascivae, erat captus: ἐπεὶ ἤδιστο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ ἀφρόζοντ ἤδη τοῦ ἔρωτος, καὶ πικηρὸν γίγνομένον. *Postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi nostro πικηραὶ κόραι. sunt *prurientes puellae*.

Pag. 893. Οἷον σύριγξ τράπεζα χοινὶ, καὶ φιλίας μεσίνη τράπεζαν ἀμφίκυπτοι. Non est credibile vocabulum τραπέζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mss. recte scribitur: καὶ φιλίας μεσίνη ἑστῶν ἀμφίκυπτοι. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia

quia ratione carent, qua si essent praeditae ἐξ ἴσου ἂν ἡμῖν ἱερῶν δεσμεύοιτο, καὶ μίαν ἑστίαν τὴν ἰδίαν ἅπασιν οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύετο νόμοις. *sed ex aequo nobiscum templis aedificatis & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe post ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit*

Pag. 895. Optime Mſ. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellita illa, quae se jactat Lesbus, Sappho.*

Pag. 903. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα. *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα. Repone ex Mſ. καὶ πολυτελὴς τὴ Διὶ τράπεζα, *& sumtuosa per Iovem mensa.*

Pag. 904. In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, πλὴν ἱερὰν χλαμύδα τοῖς ἐπωμίοις περόναις συβάλλας. ἀπὸ τ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinge. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συβάλλας. & *tunicularem laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσκοι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἀμφίπον λεπτόν. Sic Demoſtheni κόμψη χλανὶς καὶ μαλακὴ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide Gell. l. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τ ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίας ἀποβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide.

Pag. 905. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ ἅμα ἡλίῳ μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνόμβρον. In Mſ. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius eſt illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro ſimplici κονίομαι. eſt proprium palaeſtrae verbum, exercor in palaeſtra. *Dein unctae palaeſtrae & ad ſolis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota ſunt omnia de athletico pulvere.

Pag. 909. Αἰθὴρ μὲν γὰρ ἐκδέχεται τοὺς τούτοις ζηλωτὰς, οἳς ἂ ἀμείνονα βίον ἀποθανοῦσι ἔχουσι τ ἀρετῆς μέρος τὸ ἄφθαρτον. sic recte Mſ. *Coelum poſt terram eos excipit, qui iſtis rebus ſtudent. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis conſequuntur incorruptibile.* Vulgo ſine ſenſu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii eſſent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil eſſe, nec id ſignificare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes.

Pag. 910. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος ἱλαρὸς τὸν τρόπον φαιδρὸς ἀναπηδήσας, πρεπῶς σφόδρα σεβαρῶς. Sed Mſ. ἱλαρὸς πρόσωπον φαιδρὸς. quod quis non amplectatur. *Athenienſis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.*

Pag. 911. Ex Mſ. refinge: αἱ γὰ φανεραὶ μετὰ τ αἰσθητῶν συμ-

φειλοπαῖ τῶν ἡδονῶν συνάπτουσιν, Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητάς. Vulgo μὴ omittitur.

Ibid. Εἶτ' ἀπὸ μαρῶν προοιμιασάμενος κἄ τὸ κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν. Interpres: *dum ductu a tumoribus exordio juxta Comicum ipsum percussit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae sequuntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δ' ὁ ἐκφαυλίζων τὸ περὶ παίδων διάφορα μεταχεῖν εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὸν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τὰς μηρὰς τύπτων μηρίζει, ἔφη, σὺ μὲν παῖς ἀφροδισιακὰς ἔχεις μεταφοράς. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habes interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδερασταῖς. vide quae notavit vir & amicus summus Aegidius Menagius ad hunc locum, & Paullus Leopardus Emendat. XVII, c. 32.

Cla-

Clarissimo & Eruditissimo Viro

PETRO FRANCIO

IACOBVS GRONOVIVS S. P.

Quæ mihi vel jussu vel instinctu tuo indicta fuit opera, eam pro temporis mei occupatione exhaustam ad te mitto, vel ut hoc exemplo metiaris tuæ apud me auctoritatis pondus, vel ut deliberes, quid ea faciendum censeas. Tu enim quum & meminisses illo tempore, quo prima studia nostra gratissimo consortio sub patre meo adolescebant, eum frequentem fuisse in hujus scriptoris usu, & me quoque tota vita jucundissime cum eo versatum esse scires, vel conjeciisti vel aliunde comperisti non ita id factum esse, ut nonaliqua a nobis animadverterentur. Nec satis: ita etiam de illis benigne existimare voluisti, ut cum nova Luciani editione aut deberent aut possent non indigne in medium proferri, & typographos monuisti, ut mecum de illis agerent. Id ego sicut amoris tui verissimi pignus accepi, ita non sustinui sic agrestis esse, ut non libentissime ei obsequerer. Et facio id quidem gratissime, quoniam acerrime Græca studia semper te coluisse novi, atque ideo me ad intelligentem hæc quallacunque mittere scio. Longe tamen acrior voluntati meæ stimulus additur ab ipso hoc tempore, quo ab Amplissimis Proceribus Vestris testimonium peritia simul & industria tua abstulit, data tibi provincia, ut hanc ~~commodum~~ partem Illustri eorum Scholæ inferres; quod ita evenisse simulac intellexi, & apud me gratulatus sum & nunc publice gratulari me profiteor tum tibi, tum ipsis his literis adeo neglectis, rejectis, imo suppressis, etiam apud illos, qui præcipue formari reperique iis debebant. Sed hoc viderint Dii ingeniis faventes. Vale, Amicissime & Eruditissime Franci, & nosce bona tua. Leidæ a. d. VI. Calendas Majas CIↃ IↃC LXXXVI.

IA-

IACOBI GRONOVII

Notæ ad

LVCIANVM.

Pag. 6. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινεσονται σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata hæc locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus vertit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam Græca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes*? ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam quæ in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, εἰ ὀλίγοι ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ ὀλίγοι, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Græca vox λόγοις inviâm quandam & contemptum majorem præ se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖν ἐπί τισι passim in Luciano obvium.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσι, πάμπολλά εἰπεῖν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quæ longe melior, etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσι πάντοθεν, εἴπεν ἡ πίχυη *in quacunque sermonis parte barbarizans*. Nihil est *pleraque dicere*.

Pag. 7. Οὔτε φίλοις συνδικήσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis*. Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus*.

Pag. 11. Ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων πόλεις] Ex iis, quæ apponit Bourdelotius non potest esse dubium, quin legi debeat ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἐπιτήδεια πόλεις, &c.

Pag. 15. Τίνες σύνοισθε;] Benedictus *suo marte commentus*. Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.*

Pag. 19. Καὶ τὸ Θουκυδίδου] Benedictus enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculæ primæ, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit.

Pag.

Pag. 25. Συνεκπίπτουσι καὶ τὰ ἐμὰ μέρη ἀχημονοῦσι] *Si mecum rejiciatur, meaſque partes dehoneſtet.* Sic apud Baſileenſes & Bourdelotium Micyllus & hujus imitator Benedictus. Non ſecus ac ἀχημονεῖν idem plane ſit notetque quod καταισχύνειν pag. ſeq. quod ſic quoque interpretantur. At in eo quod meas partes dehoneſtat, vitium ineſt, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria ſignificans, nempe non ut illa meas partes dehoneſtet, ſed ut meæ partes actioneſque illam dehoneſtent. Verte igitur *ſimul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam perſonam, apparens indecora.* Ἀχημονεῖν neutrum eſt, non activum. Id debebant non modo cognoſcere, ſed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Cebetis ἀναγκάζεται παύεσθαι ταῖς γυναιξὶ δαλλύουσαι, καὶ ταῦτ' ἐπομβρούσαι, καὶ ἀχημονοῦσαι. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὸν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἧ ἐμὸν, τεμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμὲ. Dinarchus contra Demoſthen. in fine. ἐγὼ μὸν ὅσον εἰς τὸ μέρος τεμὸν σ' κατηγορίας ἦκα, βεβοήθηκα. Apud Maximum Tyrium diſſertat. 6. ait Anaxagoras ὅτι τὸ ἐμαυτῦ μέρος ἀδοξότερον ἐμοὶ τῶ πόλει ἐσ τοῖς ἄλλοις ἀξιοπαθάζω.

Pag. 32. Οὐ μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς φασπάσηται] Quum Micyllus vertiſſet *quod neque ore nos approbant aut compellant*, Benedictus duo poſteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad φασπάζ. Verte, *quod ad ora* ſalutanda vel oſculanda *non admittant nos.* Nota illorum oris obſcœnitas.

Pag. 35. Ἐργαστήρια γὰρ οἰκάλα καὶ καπηλεῖα] Primam vocem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula.* Ludov. Creſollius libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas.* Nam talem aliquam ſupponere debemus, ut pag. 153.

Pag. 37. Καὶ πολλῶν ἤδη ἀσθενούντων εἶναι δοκούντων ἐπαίλαττε] Male Micyllus, *Iam & multos eorum, qui pro ſtudioſis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapſu Benedictus *Quinetiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & verſio Lucianum non adæquitur, & male periodum hanc majore diſtinctione ab præcedente ſeparant. Sed nec bene Palmerius, *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* At mens Luciani eſt. *Multus enim profecto eſt in equis furor, & multos qui graves videbantur eſſe, redarguit*, eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum eſſe, in iiſdem nugis inſanire oſtendit. Quia autem in præcedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illuſtrationem hic apponerem inſcriptionem, quam ex ſchedis Peireſcianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, quum ad auctores interpretandos hæc vetuſtatis imago vivam fere vim afferat. Ea ſic habet

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCVPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIVGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACVL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQVILIN. AF.	I
EVTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LVPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LVCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EVTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICVLO GAL.	VIIII
ROMVLO LAC.	V	ROMVLO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LVPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALVMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMVLO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETVL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAVCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PVGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PVGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LVPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQVILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECVL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C̄ CALLID. AF. BALLIST. AF. 8̄
QVOS EQVOS C.

Pag. 38. *Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆ σφετέρας ἀληθείας*] Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deterit ac refutat. Quid enim? an hîc dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius læderet, nisi suorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio? Quæ species prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu Is. Casauboni jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate damnum capiant.* Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant. hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suæ verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari possint eo facto, quod inimicum ulti sint ac læserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Hæc simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur *ἀπολαύειν* sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in Timone pag. 56. qui sic ad Iovem. *ἔστω δὲ καὶ ὑπὲρ ἐπιτυχεῖν ἀλλ' ὅτι κεῖς αὐτὸς, ὡς πῦρ μὲν ἢ κεραυνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ δεδιέναι, μόνον δ' τοῦτο εἰ ἐᾷς ἀπολαύειν δ' τραύματος*, ὅτι *ἀναπληδήσαντες τ' ἀσθόλε*, ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine compleantur.* Tan. Faber *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur.* Quam interpretationem est alius, qui præter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat *τὸ τραῦμα* hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait *κεραύνιος*, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adæquatur. Cur enim & ille & priores *ἀπολαύειν* accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone ubi pari modo *ἐμφιλῶ ἀπόλαυσιν εἰορμῆς*, atque ipli Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc solo, ad hoc solum*) *existimant se frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolide putas, o Iupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum resoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus.

Pag.

Pag. 44. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς] Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales judices vi & raptui præfectas*, non secus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus præfuissent, ut Romæ prætoribus certæ cautiæ attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse has vocales isti judicio præfuisse, non alias literas; quæ cui judicio præsederunt, oro? Nescio an bene Bolerus, *constitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες.

Pag. 45. Ὧι χωρὶς οὐδὲν καθόλω τ γεγράφθαι] Bolerus, *sine quibus nihil omnino scribitur.* Benedictus, *sine quibus plane nihil scribitur.* At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit: *sine quibus perfecte* & integre *nihil scribitur*, ὃν προσδήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσαν δεῖται, ut ait infra.

Pag. 47. Τετραγώνοις λίθοις] Pater adscripsit λίθοις.

Pag. 55. Καὶ κρότος παντοῖος ἀπηχῶς ἔξω ἐκ παντὸς τ ὀνομάτων] Recte Cl. Faber *ac fumum plane poëticum, nominum strepitum si demas.* ultra quod tentare quidquam error est.

Pag. 57. Υπὸ μανδραγόρα καθεύδειν] Viderit Palmerius in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ὑπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem, utque idem sit prorsus voculæ ὑπὸ? Vertit sane Erasmus *sub mandragora:* an ideo ille adspiciendus erat transformator herbæ in arborem, quæ dormientibus umbram faceret. Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus hæc, quum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρυόνος ἱερόν, viditque illic ὕλην ἀνεσκιμένην, ἧς δένδρα ἦν μάκαπες ὑψηλαὶ τὴ μανδραγόρα in libro 1. Veræ hiitor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragoræ, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete Palmerio ex cœtu militum circumstante vel serto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπανθρώπου ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes.

Pag. 61. Ναυάγια ἐπὶ τ Δηλιακῶν ἐγένετο * ἀφηγεῖται τ Λυκαρέτ] Mirifice hæc illustrant Marmor Arondelianum & viciffim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙΔΕΥ ΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΥΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ..... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Vbi sic supplet

plet Palmerius πρόπυργον καὶ τοῦ διὸς παυομβρίᾳ δὲ ἑαυτῷ τὸ ἱρὸν κτίλλωνι δομήσασθαι καὶ τὰ σωτ. Vbi miror illum Δία παυόμβριον in chronico & sermone pedestri poni pro ὄμβρων παυομβρίου. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim, quum ipse esset Athenis, cur Δία παυόμβριον exspectare debuit? & eo cessante demum ædificavit templum? Deinde non Græcus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐμάνετο, sed κατακλυσμὸς· adeo licet dicatur Iupiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere sex puncta conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis pag 32.

Pag. 77. Διὰ ταῦτα τοι καὶ τῶν ἀμελητέων σωιέσθω ὑμῖν, ἃ φαῦλον ὄντα] Potuit Tan. Faber oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, *Hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicabilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, *Hac in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritus.* Vnde patet divinum virum ita censuisse distinguendum διὰ ταῦτα τοι καὶ τῶν ἀμελητέων σωιέσθω, ὑμῖν ἃ φαῦλον ὄντα, quæ ipsa manus & mens Luciani est ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiæ huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum.

Pag. 79. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est, quæ ab Mausšaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocratione. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro *in Castorum ædem*, quo nil nasutius. Vera enim esse quæ observat Mausšacus, censeo, & plane illos Ἄνακτας ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκόρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Revivisšentibus pag. 414. ubi rursus dicuntur οἱ ὦ καὶ σὺ ἀνάκειον σεβόμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quæ observari video ad præcedentia ὑπερίσχε γὰρ αὐτῷ τῶν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime

id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolomæi exhibente.

Pag. 80. Ἀλλὰ ἢ τοῖς ἀληθέσιν τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere Pricæum ad Matthæum 6, 7, quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura.

Pag. 85. Πρὸς τὸ ἴδιος σε συλλογισμῶν] Adscripsit Pater, forte συλλογισῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quoque alterum.

Pag. 88. Πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι] Non utique significabit *te in his accusare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. Faber, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accusasse*. ut in Hermotimo. ὁ γὰρ Μῶμος, ἀκήρατος οἶμαι ἅπτα ἡμάρτηθ' ὑπ' Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & personæ casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiæ adscriptum πάλαι μέν σε. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet eundem Fabrum sibi feciisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quæ in ipso contextu sunt integerrimæ & plenissimæ.

Pag. 96. Σχεδὸν σκληρομέρμε ὑπ' ἐπῳδίου τοῦ ὅτου ἀρύτερον] Sic distingue has voces, ut recte Latina præiverunt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *fagum*, & ineptius nunc impressum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit.

Pag. 109. Εἰς βαθυκήπια πόνον] Vana est hæsitatio Cl. Fabri inter hanc lectionem, & eam quæ in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, quum id posset, non auxilio Stobæi & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare quam Lucianus; Sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis p. 450. & apologia ejus libelli sequente pag. 490, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήπια dicens & ipsum nomen Theognidis adjiciens. Vnde inprimis apparet ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πατρῶν καὶ ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequibit Faber, verius vertisse Erasmum & ex ejus imitatione Benedictum illa verba ὅπως εἰδὲ τὸν ἔρχον ἰόντος αὐτὸς, *quod illos nullo pacto respexisses*, quam ipsum, *quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses*. Sed vice versa queri debeo, quum sic loquatur etiam Lucianus in saltatione, ἄμεινόν ἐστι οἶμαι δρηστοῦ τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὸν ἔρχον ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὑφαινομένην, vertisse Opsopœum, *neque sub initium fatearis aliquid tale te flagitiose deliquisse*, Benedictum *nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis*.

Pag. 151. Κἀγὼ ὑποσκλὴν αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene Barlæus præmunivit has postremas voces, ut contra Palmerii mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vindicare, qui utique in principio somnii sic loquutus fuit, ὅτι εἰς μυρεὼν ἢ ἐς τὸ πατέρα διφθέραν, ἀποφέρειν ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit Bourdelotium. Sed

sic

sic elegantissime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophrasto, in capite *περὶ ἀναισθησίας, οἷον λογισάμενον πῶς ψήφοις καὶ κιφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷν τὸν προκρινόμενον, τί γίνεται*; Denique noster in Pseudomanti pag. 779. *Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπίγραψα τῷ βιβλίῳ καὶ τὸ ἔθος, ὃν δεῖν ὁμοίως χρήσασθαι ὀκτώ, ψυσαμένους τὸν ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὸ γενόμενον ἐπὶ ταῖς τοιαύταις πέμψαι.* Ita proprium id est in pecuniariis rationibus.

Pag. 165. *Περὶ τὰ κυμβιτώδεα χῆτα*] Audio Mss. & Tanaq. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. *Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ γλίσχρῳ κεκτημένον ἐπὶ τῶν κυμβιτώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύμβια.*

Pag. 168. *Αἰόλου δὲ Ἑλλάνου θυγατέρα*] Augustinus Datus cum Benedicto *Æoli Græci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam, Æoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex Ovidii libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis*, vel ex Dicæarcho, cujus verba sunt; *ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ὅτε ποτὲ πόλις ἀφ' Ἕλληνος δὲ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη*· quæ loquutio non minus notat patrem Æoli fuisse Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo pag. 535. Verba Græca *Εὐανδρίδῃ δὲ Ἠλείῳ* interpretantes *Euandrida, Elei filio*, quum patria, non pater describatur.

Pag. 169. *Κατὰ χειμῶνα μέσον λιφερείσας τὰς αὐδίους*] Certe non debuerunt hæc intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis serenitate differentes*, sed *eminentes, eximias*, quod putidum fere est monere, quum ut passim, tum in Luciano millies occurrit.

Ibid. *Τὸν ὄντα γὰρ πάντων ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων*] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quæ verissima Luciani mentis expressio.

Pag. 174. *Τὰ ὕφης, ὦ Προμηθεῦ, τὰ κατελήσαντα, ἀντὶ δὲ ἀναστηλοπιθήκου*] Sunt vitrea fracta; & conati sunt evitare interpretes. Sed annotavit Pater *τὰ κατελήσαντα ἀντὶ σὺ ἀναστηλοπιθήκου*, ut Mercurius Charonti in contempl. *τυτὶ τὸ πρᾶγμα πλησὸν αἴτιον κατεστήσατό μοι.*

Pag. 179. *Ἀτρεμοῦν αὐτὰς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασιν*] Commode interpres. Adscripsit tamen Pater *αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄσα ἀνέργασιν.*

Pag. 194. *Λυπεῖς ὦ Ἠρακλεωτίδη. ἐδεῖν ἄλλο. καὶμοί ἐπιτείνεις τὸ ἔρωτα*] Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse interpretationem Micylli, *Ægritudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis*, quam vides temere ab eo truncatam.

Pag 198. *Χῆς ἢ προκαλεσάμενον τὸ Ἔρωτα*] Vel *προκαλεσάμενον* edendum fuit, ut haberetur ratio Benedicti vertentis *provocato Cupidine*, vel versio retinenda fuit Micylli *Heri autem vocato ad se*

Cupidine. Sed ſane verbum Græcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνῳ προσήκει μὲ καὶ προσκαλεῖται. Itaque ſcriptis libris obediendum. Video ſimile commitiri mox in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo Δι' ὃν ἐχρῆν σε προσπρεσβεύειν τ' ἔρωτα, ubi cum Micyllo Benedictus *propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piſcatore dicunt Philoſophi de Luciano ἴσως γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖται, διηρώτηται ἀξίων. ubi vertunt, *Nam cum iſte vir judicio velit experiri, haud abſurde provocare videtur.* At in hac loquutione vix eſt differentia inter *ad provocare* & *judicio experiri velle:* & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modeſtiæ philoſophos, ne ſe indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖται.

Pag. 208. Ἀπὸ δὲ Ταυρίτου κατακρύσας ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς, ἐνίσεισε] Non debuerat hæc diſtinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, quum priores melius κατακρύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς ἐνίσεισε, eamque ſequatur in interpretatione Benedictus.

Pag. 223. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερον ἐν ὑπογαίῳ καὶ ἐν ἄδου εἰσὶν] Non ſatisfacit Benedictus *Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad Lucianum, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὺ γάρ ἐπ' οἴμοι τὸ ἀναβιῶναι αὖθις velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγαμόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲ Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γανόμμοι δῶμοι ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί.

Pag. 242. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅπου γε ἴλαγεν] Sic inepte diſtinguit hæc editio ex Salmurienſi; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅπου γε ἴλα. Sic pag. ſeq. etiam male diſtinctum puto ὅπου ἀναπαύεις, σταυτὸν ἀφυθείς, quum rectius non diſtinguatur ab Bourdelotio. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes;* nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis.* Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci.

Pag. 249. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν] An ſic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo ſequente, καὶ πῶς σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταρτηρόν. In mercede Conductis, ἐξερρίζωσας τὸ δύσηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξατε.

Pag. 255. Ὅπου κλέπτοι] Micyllus apud Baſileenſes & Bourdelotium *quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod ſæpe fit in Luciano, additur ſecundus caſus: & plane id huc non convenit. Benedictus, *quando ingrediebatur,*

tur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur*. Abundat igitur litera, & lege κατ-ῆειτο.

Pag. 264. Καὶ Λακεδαιμονίοις] Temere ex editione Salmuriensi in Latinis repetitur error præmissi nominis Diogenis, quod deleri debet.

Pag. 269. Οἱ τ' ἀλῆθον ὃ ἠεροῦντες πεντακισμύριοι] Benedictus *quinquagesies mille*. Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?*

Pag. 273. Ζωεφόρων ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur Benedicto placuerit *præsentius*, nec cur Bourdelotio *celerius*, causa patet ulla; quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentia inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone & Thrasycle. ὁ παῖς μεγάλων κύλικα ἀρύξειεν αὐτῷ, πολὺ ζωεφόρον ὃ χαίρει μᾶλιστα.

Pag. 279. Μηδὲ τὰ ἐπιτάφια] Inepte interpres *neque epitaphia*, ut notum est pro vestibus sepulcralibus.

Pag. 280. Καὶ λέγει οὐκ ὀλίγον τὸ ὕφλος τὸ μικρολογίαν τὴ Δίᾳ, τὸ χρυσ.] Verterat Mart. Bolerus *& curiositatem*. Id mutaturus Benedictus reddidit *& rerum minimarum disquisitionem*. At sane jam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non sunt ab hoc postremo diversa. Itaque non miror patrem notasse videri nunc intelligere *avaritiam*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕφλος· καὶ μικρολογίαν τὴ Δίᾳ, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraserit, sed etiam ostentet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur πλοῖα πεντήκοντος· absurde vertunt *qua quinqueremis*, quasi bellicum quid apud inferos, quum ipse Charon in contemplantibus testetur se solum δικρόπλουν ἔλκειν.

Pag. 287. Καὶ συνελάμβανον ἐπὶ θανάτῳ] In duabus præcedentibus editionibus vertunt *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo Benedictus *& interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater *instar lictoris*. Id enim vult *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem*.

Pag. 294. Ὅτι μὲ σοῦ πῶς σὰς πράξεις ἐπαινέσω ἐπόλμησε] Luscinius, *eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet*. Admodum lenta. Benedictus accuratior *eo quod me collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset*. Sed cur elegantiam Græcam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Ciceronem dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur*; Justinum *Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles; nullus tamen fortuna Candauli comparandus*. Et sic alii.

Pag. 297. Εἰ ὃ μὴ ὁμολογεῖτε, τοῦτο χρεὼν ἐστὶ, κατ' ἐμοῦ λέγειν τὸ

μετὰ πάσχητε] Eximia discordia interpretum, Ottonaro Luscinio vertente, *etiamsi non palam consistebamini, nequiores sane in eo, quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis*; Benedicto, *quod ni consistebamini, eo deteriores estis, quod hæc toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater. *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel *quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis.*

Pag. 299. *Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ἐμμεμενηκότες*] Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, *ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis.* Benedictus, *ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de sacrificiis, de Iove; quem ait vulgo credi pluere & tonare, *ὁ δ' ἐλελήθει πάλαι πεθνεὼς*, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedictus, *& illud nos latuit enim jam olim fuisse defunctum.* & de Saltatione, *ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἴσμεν, πολλὰς δὲ καὶ ψυχὰς ἔχων*, Benedictus, *Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia *ἐλελήθει Μένιππον ἥκων ἀνθρωπος*, & *ἐλελήθεις δὲ ἡμῶν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ὁπόταν βαπτόμενος.*

Pag. 304. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex MSS. libris prodita, non debebant ab aliis induci; licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis.

Pag. 306. *Μὰ Δί', ἐπὶ τὸ Κεφίσιον ἢ ἐς Σαρδαναπάλου ἔτι νῦν*] Benedictus, *non per Iovem: Crœsum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante *ὁ μὲν Δία, ἄλλο τι οὐδέπω, καὶ τοῦτο* &c. & in Vitarum auctione, *ὁ μὲν τὸ μέγιστον ἔχειν τὸ πτίλον*. In Mercede cond. pag. 468. *ὁ μὲν Δία ἐν Βλίττοις ὄντως· ὁ δὲ τὴν Περάμου πέρκαμον* Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, *ἡρπακότος τοίνυν τοῦ Διὸς τὸν Γανυμήδη, τὸν Δία ἀπιέναι χρὴ ἐπὶ τὸν Κρόνον*. Sensus est, *Ibone? ibimne ad Crœsum*, &c.

Pag. 308. *Τῶτα γε ἕνεκα πελλήσας τὸ πορθμεῖον πλοῖόν μου*] Interpretantur omnes auctore Erasmo, *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*; quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave subducta navalem* vel *portorium exspectas!*

Pag. 309. ΠΑΟΥΤΩΝ] Dolendum est adeo cæca ratione procurari editiones, cujus hoc sanequam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Basileensis non hanc appellationem præmiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum.

Pag. 312. *Ἀνδρὸς βιοβιβλιακοῦς*] Adscripsit pater, forte *βιβλιακοῦ*. sed & prius ferri potest.

Pag.

Pag. 315. Οὔμως ἀνυβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, ἀδέον δίον] Micyllus, *reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Græca quidquam de necessitate. Verte, *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret; non sic faciendum esset.* Vt de saltatione. ἐπαίνους ἐπιδοῶν ὁλίγῳ πνὶ ἀνῃρέσῳ εἰς ἀδέον δίον καθικνουμένῳ. Hermotimo. διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος ἀδέον δίον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3. πολέμῳ ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀναλίσκωμεν εἰς ἀδέον δίον.

Pag. 321 Τὸν Οὐδυσέα, ὃς ἀντεποιεῖτο μόνος] *Vt qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Græcam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τὸ ὄπλον, & verti debere *solus vindicabat.* Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur se contrituram κακὸς κακῶς, ὡς μὴ ἀνθυποῖτο τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἁλαζόνες ὄντες.

Pag. 331. Καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet satis desumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet; idque ut recipiamus puto legendum Ἐκάτην καιπεινὴν Π.

Pag. 333. Ὑπό τε Διογένους κατηγορηθείσης, καὶ ὑπὸ τῆς καλουμένης ἐπιφθονίας] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat præter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: αὐτὴ (σκιὰ) τοίνυν ἐπειδὴ ἀποθάνομεν, κατηγορεῖσι τε καὶ διελέγχουσι τὸν πεπραγμένα ἡμῖν ἐν τῷ τὸν βίον.

Pag. 334. Καὶ τὴν γνησίαν Τιτυόν. Ἡρακλέες ὅσον. ἔκειτο γοῦν] Videtur Τιτυόν, Ἡρακλέες ὅσον;

Pag. 342. Ἀπὸ τοῦ θειοτάτου βηλοῦ] Mosellanus *e summo cœlo*, Benedictus *e magno cœlo.* Pater *sacro lumine.*

Ibid. Καὶ ξύμπαλιν καὶ συνδιάτορος ὤν] Difficile dictu est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam & a Græcia alienam. Nec felicior est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Ejus vocis primitivum habes in Pseudomante. Πυθαγόρου, πολίμων τι διάκτορον ἰοβόλον ἀοιδόν. In dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιαπτάμενον. ἀλλ' ἐπὶ καὶ νεκρικὰ συνδιαπτάμενον μεμισθωμένον. Imperite mox sequuta est hæc editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νε-

νεκρὸν σῶμα ἐκεῖνο, πῦρ ὅλον τὸ πολὺν ἀφλέγη, quum distinguendi debeat ἢ εἰπὲ λάλον νεκρὸν σῶμα, ἐκεῖνο πῦρ ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse.

Pag. 343. Εἶπε ἐμὲ μὴ κηρύτλεαξ δείσῃ, καλαίσῃ ἀποδράσα ὑπὸ Διὸς] Insultat Mosellanus, *deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iupiter me abdicet*, quasi legisset ἀποκηρύτλεαξ. Verior igitur Benedictus; & adscripsit pater, [*quasi fugitivum per præconem investiget.* Vide Petron. Mos. Ἀκίνδυνος τὸ Ἔρωτα.] Locum Petronii intelligens cap. 58. *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum misit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est Moschi notus.

Pag. 347. Ὥσπερ πρύμνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τῷ τρίαινα] Quum vertisset Mosellanus *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit Benedictus *& injecto tridente tanquam quodam hamo.* Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus πρύμνα passim ab Grammaticis exponi κινητήριον τῶν χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria.

Pag. 349. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ ἐξεμάχησεν] Importuna his subjicitur nota Bourdelotii, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ ἐξεμάχησεν & ἐξεκαθάρθη ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad Theophilactum, pro Theophrasto.

Pag. 352. Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς καὶ αὐτὰς ὦ βελτίστη καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέτμηνε] Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus nempe *generose*, aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida. ὡς ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione βίον ἀνδρικὸν παυλῶ, βίον ἄρσεν καὶ γενικὸν. In Pseudomante, πάνυ γενικῶς ἠφορεῖσθε. Nam placuit ea vox auctori.

Pag. 355. Ὅπως ἡ τὰ τῶν πονηρῶν, λογίζεαξ καιρὸς εἶα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀν εἴη] Non possunt his verbis respondere, quæ eis Latina appinxit Mosellanus, *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Græcis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanum circumludens, *quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret quam quæ sunt privatorum*, qualis comparatio prorsus non exstat in Græcis. Verto. *Quum* vel *ubi vero hæc sint regum mala, opportunum* vel *præsto est colligere, qualia sint privatorum.*

Pag. 370. Ἐπὶ ἡ ὁ Ἄπις ἐξ ἀρέλης ἦλθε. ἐπὶ τῷ πρωτέρῳ χειροτονήθη] Benedictus, *est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus*, quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Græcis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo *post priorem creatus*, prioris mortui

tui successor & quidem per suffragia sacerdotum quærentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τέτοις, & in vitarum auctione ἐπὶ τετίοισιν, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. veræ histor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῆ τε καὶ ᾠδαῖς χολάζουσιν, ubi Benedictus *in cœna:* quæ si vera est versio, quid faciunt σκηπάρνῳ paulo ante descripta? immo est *post cœnam.* Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγαλαὶ διεξήεις αὖτε, καὶ πάνυ μοι φαίνηλον. ἃ δ' μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὧσι σε ἐλίγθε &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint.*

Pag. 374. Ὁ τὴν πήραν ἐξαρτησάμενος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam versionem editionis præcedentis, sed & ab illo versum esse, *cui ex humeris pera dependet.* Vt recte errorem hic animadverterit Palmerius. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco considerandæ, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II. Rei Vestiariæ lib. 4. cap. 20, & 22.

Pag. 376. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδίψης] Non bene expressit Benedictus *etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδίψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.*

Pag. 377. Ἐπὶ μοι τοῦτο τὸ Σινωπικὸν] At hanc opinabar Deorum & Superorum jusjurandum: inferi autem jurabant certe apud Lucianum per Cerberum, ut in Necyomantia idem Menippus. εἶτα κατασταθέντος τοῦ ψηφίσματος ὑπ' ἐμοῦ τὸ πλῆθος, ἃ μὲν ὁ Κέρβερος, ἀθέμιτα μηχανᾶσθαι καὶ ἀλλοφυλεῖν ἔφασκεν. Hinc discerne, lector, an non legi debeat τοῦτο τὸ Κυνός, idque tanto majus, quo majore risu hic per ipsum juratur, quicum loquimur; quod ridiculus Lucianus aliquoties inducit facientes illos non Deos. Sic in Timone Plutus ad Iovem, σκέπτου γὰρ ὦ Ζεῦ τοῦθ' ὃ Διός. Sic Diogenes videns advenientem Herculem οὐχ Ἡρακλῆς ἔστι; ἀμφὶ δὲ ἄνδρα μοι ὁ Ἡρακλέα. Et in Timonis loco simile adducit ex Aristophane Tanaq. Faber.

Pag. 379. Ἡδὺν οἰμώζειν] Non debebat verti *pueris plorare*, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, ἄπεστι, non ἄπεστιν, unde ipse dialogi index *sine ἀρχῆς.*

Pag. 386. Ὡς τοῦτ' ἂν φάναι ἀνθρώπου] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Græcis, *itaque non est quod in illo emendo possis esse celerior quam deceat.* Secutus Benedictus, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Græcis, quæ ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jamjam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim

servit stimulus præcedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit *ἐπὶ οὖν ἂν φθόνος τις ἀπίσως ἀναμὲν τὰς τοιαύτας σοφιστείας*, ubi Benedictus, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione prefectura omnes exauctorentur*, ubi eadem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit.

Pag. 388. *Κατὰ τὸν χείρω λόγον*] Adscripsit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe [Alludit *λόγους ἥττω καὶ κρείττω*, quos vocant] Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, quum nihil ista vel ad vocem *χείρω* vel ad Lucianeum *λόγον* faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quæ paulo ante vendendus dixerat, se *ζυγομαχεῖν τοὺς λόγους καὶ σοφὸς τὸ ἴσον ἀκριβάζειν*. Hinc lepide ludit, & denunciat se *πείσειν εἶναι διαστόλῳ* miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur prolapsu inter salutandum. *ὅμως τοῦ δικαίου λόγου οὐκ ἂν ἔξω εἴης ἁμαρτάνων*. In Harmonide. *ἔτι ἂμεινον ὑμεῖς ὑμῖν φαίνεσθε τοῦ δικαίου λόγου.*

Pag. 390. *Τῷ γλώττῃ αὐτὸν ἐπιπολὺ σοφίσῃ. διαπτυσάτω*] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit *& in multas partes abscissa*, subintellecto *τοῦ prius* ex præcedentibus. Quod prorsus non placet, quum in Græcis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abscisa*, aut *longo tempore prius abscisa*; in utrumque enim respectum vocabulo isto *ἐπιπολὺ* utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus *per Iovem* Iunonis vertere potuerit *per supplicem Iovem*, quum debuerit *supplicum præsidem*.

Pag. 396. *Γνοφαίνῃ δέ τι καὶ ψαμμίδιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥάκια πάνυ ἐπιεικῶς*] Absit ut credamus id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad præcedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse *καὶ τὰ χρώματα* ut in Dearum judicio, *μηδὲ ὅτι κεκραδαντισμένα, μηδὲ ποικίλα ἐστιγμένα χρώματα, πρόσεχε ὡς ἀληθῶς ἐπιεικῶς τινα.*

Pag. 397. *Ὡς εἰσὶ τὸ χρυσίον δεδαπανῆσθαι τοῖς κόμμασι, λαμπρόν γε δοκεῖ*] Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quæso, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmariensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater [Vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum scilicet, unde discimus aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait Plinius, *κόπτεσθαι*, ut Strabo.

Pag. 400. *Ἄλλως γὲ τοῦτο ἠρώτων. ἢ τύχη δέ σοι πίς;*] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quæ-*

ro,

τῶ, *quamnam artem noſti?* An in Græcis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ῥήμαλιν, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Hæc Græca conveniunt iſtis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, poſteriorem ad ſequentia, & verti debuit. *fruſtra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad diſciplinas id faciat) *Verum quod artificium tuum eſt?* Paulo ante ſcribi debuit, Σύρῳ, ὦ φιλοσοφία, τῇ Ἐπιθρεπτιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρεπτιδίων.

Pag 408. Ὅτι αὐτὸν ἐπῄνουν ἐκεῖνο ἐποιεῖτο καὶ ἐκ τῶν λόγων ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio ἐκ τῶν λόγων ἐπονεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν pag. 515.

Ibid. Οὔκουν ῥήμαλιν ἡλίσκεσθε μετ' αὐτῶν] Pirckheimerus *vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, ἢ ἄλλων ἀρχαίων ῥήμαλιν κρατυνάς. Ergo Benedictus *vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *cæteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo pag. 527. ὅτι ἐχρῆν ἁπάντων καθαιρεῖσθαι, καὶ ῥήμαλιν ἡμῶν καθεδουμένων, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato pag. 714. καὶ ἐξ ῥήμης τὸν παῖδα ἀδίκως ἀλίσκεται habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καθαιρεῖσθαι ἄκλητον, & καθαιρεῖσθαι ῥήμαλιν. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes?

Pag. 419. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] Benedictus, *ubi te latitaturum ſperabas.* Sane nullus horum ſic ſe gerit, ut latitare velit idque præcipuum ſtudeat: nec circa petras liguriens verſatur ſpe latendi, ſed prædandi. Itaque Pirchaimerus *ubi prædari ſperabas*, & adſcripſit pater λῃζεῖν.

Ibid. Ὡς ἂν εἰ βυθοῦ δέξει ποικίλον τινὰ χρόαν] Benedictus, *ac ſi in profundo varii coloris appareat.* Qui ſenſus nec huic loco congruus, nec pro ſenſu haberi poteſt, quum nihil boni denotet. Quid enim id eſt? aut an id fieri ſolet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, eaſque voces incluſit parentheſi, unde patet eum erraſſe in ſcopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde deſpiciens ait quantum ex diſtantia iſtius altitudinis judicare poſſet, ſe videre aliquem varium. Res ipſa docet.

Pag. 438. Γνδπατίνῳ καὶ Ἡφαιθρίῳ τοῖς Σύροις] Sic edidit Benedictus, & vertit *Syræ filios.* Sed in Bourdelotiana eſt τοῖς Σῦραξ, & Moſellanus conducere ſibi putavit, ſi in verſione omitteret.

Pag. 445. Ὑπερνιτλύμβοι τῇ ἅλμῃ] Ab Eraſmo adoptavit Benedictus *ſalo perfundebantur*, quod utique non poteſt moleſtiam rei, quæ Græcis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum ſulfugine gravabatur.*

Pag.

Pag. 446. Οἷς μὴ ἔ τὰς φίλας ἴχειν &c.] Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia hujus narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, præterquam quod præpoſitionis hujus rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri.* Quæ quidem alieniſſima ſunt ab illis, quæ ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum ſubſtantivum in illis poſtremis ἢν ἂν δὲ πάχωσι τούτων λαμβάνειν, σὺν ὀλίγῳ ἐστὶν (ut quidem diſtinguit editio Salmurienſis & Pariſina, quum Baſileenſis ἢν ἂν δὲ πάχωσι, τούτων λαμβάνειν σὺν ὀλίγῳ ἐστὶν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab præcedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere Benedictus, *quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitiæ & benefactorum iſtorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *eſſet* acceperit pro *liceret.* Sic enim diſtinguenda illa, ὥσπερ ἢν μισθὸν τῆς φιλίας ἢν ἂν δὲ πάχωσι τούτων λαμβάνειν σὺν ὀλίγῳ, ἐστὶν. Vt in Mercede cond. μισθὸν σὺν ὀλίγῳ τῆς ἀγγελίας ὥρισαν.

Pag. 447. Πεμπόντων ἐξελκομένην] Sic tres editiones, quum tamen Eraſmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto.* Recte igitur adſcripſit pater ἐσελκομένην.

Pag. 450. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθὲς εἶναι μὲν, ἔχειν δὲ ὡδὶ αὐτῶν λεγόμενον] Eraſmus cum Benedicto, *Supereſt jam ut eam cauſam referamus, quæ quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam ſupereſſe, ut referat eam cauſam: ſed mere concludit, *reliquum igitur* (quia præcedentes prætextus pro vanis auctor traduxit) *& veriſſimum quidem, ſed minime ab illis produci ſolitum.* In Apologia pro eo dicit τί δ' ἂν ἄλλο, εἰ μήτε τοῦτο, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστι.

Pag. 467. Ἢν ἐπιλίπωσί τινα, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀφαιροῦντος ὁ Δάκων τὰ σὺν αὐτῷ κείμενα, φέρων ἐκείνοις αὐτὰ θεραπεύειν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem Δάκων. Vertit autem Eraſmus, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quæ tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam Benedictus, *Si quando deſit alii, repente miniſter te præſente tollens ea quæ tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis præſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ὦ ἐπιλίπωσί τινα αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀφαιροῦντος ὁ Δάκων τὰ σὺν αὐτῷ κείμενα, φέρων ἐκείνοις θεραπεύειν. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illis appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι.

Pag. 474. Οὐκ ἀμέσως ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἄκρας τὰς παρούσας τὸ τῆς ξυμ-

ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων] Benedictus. *nunquam insulse alios etiam... dicteriis petens.* Conjungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, *quum non insulse super convivium dicteria quadam jecisset in eos qui aderant.* Sic enim debet, *quum aliquando non insulse jocatus esset.*

Pag. 475. Πεχίως ἴσιον τὸν ῥῖνα ἔχοντες] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant.* Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu.* Vbi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in Hermotimo dicit ἀπέτεμεν αὐτῷ τὸν ῥῖνα ὁ λέων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ἐνὸν ῥινὸν, initio conscrib. hist. Sed ut nunc μὺν, ita etiam πῆχυς in Luciano iisdem risum præbere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, quum scriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τίμνεται ξίφει τὸ πῆχυ Latine dixit Erasmus *Corybantum alius suum ipse penem ense desecat*, Benedictus eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmurienfi & hac editione. Adeo illis obhæsit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deûm.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius feciffent *cubitum* simpliciter interpretantes.

Pag. 476. Καὶ ὡς ἐπιτρεπεὶς τὸ κάλλιον ἐπλέξατο διεξιὼν] Perperam Erasmus, *quemadmodum adhortans commodiora subjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut sibi dato arbitrio commodiora subjecerit*, etsi posteriora hæc sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat, debebatque ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem* vel *optimam vestem elegerit.* In Nigrino. οἱ τὰς πόλεις ἐπιτραμμένοι. In Apologia hujus dialogi. ὑ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἴσως ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷς ἂ πράγμασι χρήσαιτ' ἄν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est loquutio.

Pag. 477. Ἄωρα ἂν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quæ pro donis haberi non possunt, quum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlæo πλεῖστον ἄπλετον. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit πρᾶσις ἀπρᾶτος. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος.

Ibid. Πρὸς τὸν ἱεροπρεπῆ σκάζοντα κῆφ' ἀπηδηκότα] Incredibile est has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudien-*

dientem. Quid oro illud est? Vtique talia non decent seculum nostrum, nec hanc editionem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere?

Pag. 482. Τὰ σφίγγια καὶ κυρφίλια] Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est Bocharti disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κυρφίλια, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmasii doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse Palmerium, quam diserte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφίγγια manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377, Sic κυρφίλια ex Hesychio de parva κόρη pag. 90 magni operis, quæ utraque huc bene conveniunt.

Pag. 493. Πρὸ ὧν τῶν ὅλων μιμεῖσθαι] Quum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φερωνίδης ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte *ante omnia vero.* Sic in Scytha. συγχαίρω τοῖς ἐντύχοις συναγωνιοῦσι χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα.

Pag. 497. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν] Marcilius nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam quum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum Benedictus abeat licentius a Græcis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύειν δὲ ἀποδοκιμάζειν. Vt & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis neget non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quæstione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν? Certe quum omnia præcedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior exitit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύειν δὲ ἀποδοκιμάζειν, sed κελεύειν χαίρειν δὲ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύειν ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo. ὃς οὐ ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ συνθηρᾶν ᾖ, ἀποδοκιμασίαν καὶ ἀποβλητέον.

Pag. 498. Καὶ ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. ὅτι δὲ τὸ δὶς πράττειν, ὅτι τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.] Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia, καὶ ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ δὶς πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. ὅτι δὲ τὸ δὶς πράττειν ὅτι τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoræorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et hæc Græca sic supplebat Pater.

Pag. 505. Καὶ ὁ πρὸ ὀδοῦ σοι γένοιτ' ἂν εἰς τὰ μαθήματα] Quum Vincen-

centius Opsopæus vertisset in editione Basil. *adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas*, adscripsit pater, *quodque processui, incremento esse possit.* Id videtur intellexisse Benedictus, vertens *quodque ad præcepta tibi conferat*, etsi non capiam, cur μαθήμασι reddat *præcepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ὡς μίαν κρηπίδα ἐρχαίσειο, πρὸς ὁδὸν ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato: πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου χαλᾶν δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσῃ.

Pag. 508. Καὶ ὅσοι χαμηλὰ ἐρχόμβοι] Quum Opsopæus verterit *& quotquot per humum repentes sumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legisse, quod pater margini adscripsit ἑρπόμβοι. Sed præterea, quum Basileenses ediderint μὴ τῶ κὴ θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum, καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς ἢ ὁ συρφετὸς κὴ ὁσοι χαμηλὰ ἑρπόμβοι ἐσμὲν, καὶ μὴ τῶ θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros.

Pag. 511. Ἀποδιδάσκει γὰρ αὐτοῦ κὴ ἡμιῶν τὰς τόκους. Λυ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen præponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios sævum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in fœnore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent?

Pag. 513. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε] Opsopæus *si modo hac res tibi cordi esset.* Benedictus, *si modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε.

Pag. 518. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅπως τὴν γνώμην τῶν ἀνδρῶν ἔρωτα ποιήσεις αὐτοῖς] Immodice Opsopæus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te paranda & colligenda sapientia cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *Istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientia virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hîc accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, quî potuit eisdem placere Opsopæus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientia virorum eorum causa ad illos accedis, &..?*

Pag. 521. Εἰ τύτῳ ἐπειλημμβόι κατηρύκειν, ἐοικότως ἐκεῖσε,] Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τύτῳ κατειλημμβόι, κατηρύκειν ἐοικότως ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Οδυσσ. ὃν ἐοικότως κατερύκεις, & Opsopæi versio est fatua.

Pag. 528. Ἀπόλογον τοίνυν σοὶ δῶ τινα ἡμῶν] Ineptissime Opsopæus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo absurde pro-*

propositus est nobis quispiam, quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Græcis, aut sic quoque pessime Græcam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur.*

Pag. 530. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὦ τῷ μέρει ἕκαστος] Opsopæus *hæc quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *hæc simul omnes, singulatim unusquisque dixerit*, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀπορχησάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλοις καὶ παιδίσκοις ὦ τῷ μέρει παύσωνται. Vbi reddit *mutuo*, non singulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ σὺν κώδωνος ἐχρᾶτο μόνῳ, ἀλλὰ πολλοὺς ἅμα τοῖς αὐτοῦ ἔχων συνεργούς, ἅπασιν ἑτέρῳ ἐκάστῳ τὸ καθ' ἑαυτὸν. De saltatione, καὶ τὰς ἐφεστῶτας θεὰς ἕκαστον αὐτῶν. quod non satis lucide in Latinis efferunt. Et infra ὁ μὲν δὴ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαξ ἄλλον ἄλλως ἀεθμὸς εἰπεῖν.

Pag. 532. Φαίην γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μᾶλλον ὅτι ξυνθήσειαν, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopæus apud Basileenses & Bourdelotius. *fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculæ σφᾶς, quæ non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopæus, sed ipsos vel se. Cæterum male peccavit, quum Basileensium ὑμᾶς mutavit præcedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopæi *compositionem*? Itaque adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. εἴκασι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐπιθέμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσοῦδ' ἐπέρχ. εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσοι δ' ἂν ταῦτα συνυπόσχοιεν ὦ κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c.

Pag. 544. Κἀκεῖνο ἔρμαιον ποιήσεταί σε] Imperite in Basileensi & Bourdelotiana vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundæ vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit Benedictus.

Pag. 545. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες καὶ ἅπαντων ἀποφαίνωσι] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopæus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum

cum altero oſtenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil ſcire oſtendant? Ridiculum prorſus. Itaque tentavit juſte hæc mollire pater, adſcripſitque ſe legere vocula ἢ omiſſa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἐν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum verſione Latina, *quamdiu non niſi unius gnari de omnibus pronunciabunt.*

Pag. 547. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὼ Ἀφροδίτην] Opſopæus, *niſi exercitii impigro ſtudio illud conſecutus fueris.* Benedictus, *niſi recipias diſquiſitionem illam.* Immo ſimpliciter, *niſi hanc moram ſuſtineas*, tantum temporis colloces: nam reſpicit, quod Hermotimus dixerat de μοχθήρῳ ἡμέρᾳ.

Pag. 548. Τῷ πρώτῳ χρησῇ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopæus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. κώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλῳ verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem.

Pag. 552. Ὡς σὺν ἂν ποτὲ ἄλλο εἴποιμι] Opſopæus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud dicturum.* Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.*

Ibid. Προθύμειον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι λαμβάλλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde hæc editio, *omnibuſque in medio poſitis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opſopæus, *omnibus in medium propoſitis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c.

Pag. 555. Τὸ μὲν ξυμβαίνειν γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opſopæus *illud quidem accidit, quod dicis, philoſophari promptum non eſſe.* At Benedictus *illud quidem accidit, quod dicis, non eſſe promptum philoſophiæ incumbere*, & hujus naſuta commutatione vocum, & utriuſque interpretatione non ſatis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quæ tu dicis, non poſſe philoſophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut ſupra, μᾶλλον ἂν ὁ μὴ πεπλεγμένος ξυμβαίνειν λόγων, nempe ὧν δυοῖν δυοῖν συντεθεισῶν.

Pag. 561. Πέλτην, ἢ μόρον ἢ ἀκινάκην] Vterque interpres medium vertit *parmam Perſicam.* An credimus utique Lucianum voluiſſe ea voce id exprimere? Et cur non peltæ addunt interpretes gentem, cui illa in uſu?

Pag. 575. Ἱκανὸν τῶν Ὀλυμπίων τὸν παιήονα ἡγεῖτο καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Græcis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem:* Ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Græcis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Græcis? utrum ea reſidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere* & valere *etiam ad ſcriptorem admi-*

rabilem oſtendendum Græcis, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant δείκνυσθαι, non hiſtoriarum ſcriptio.

Pag. 576. Ἐπ' αὐτῷ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non poteſt; & ipſos tamen recte intellexiſſe patet ex verſione *per ſe ſolum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσασθαι.

Pag. 578. Ὥμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσθήσειν αὐτούς] Benedictus, *ſtatim quidem id ipſum etiam addituros putabam*. Ineptiſſime. Nam quî id in laudando addituri erant, quum ipſe Lucianus ante dixit ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatæ orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Græca, quæ optime percepit Opſopæus, *hoc ipſo eos potiſſimum adductum iri*, niſi quod congrua oratio poſcat *adduci*: non enim agitur de futuro.

Pag. 579. Ἐς τὸ πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem*. Et cur non æque bene Opſopæus? *quemadmodum pulli a matribus lactari ſolent*.

Pag. 581. Τὸ μεσαῖον δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ οὐ πατρὸς ἤδη φοβερόν] Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac pater agreſtis eſt, & in tenera ætate jam terribilis*. Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quæ ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Græcis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pullus? An vero ſcribunt hanc fuiſſe naturam centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille] ex duobus eſt ἀγριώτερον καὶ φοβερώτερον? Profecto meræ abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Græca quidem bona ſunt. Quis enim dicit τὸ μεσαῖον τὸ ἐν τῶν νηπίων? quò geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τοῖς νηπίοις, vel τὸ ἐν τοῖς μεσαίοις? Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat quam hic ſit ex patre ἄγριος, alter ſit inſtar matris aut ἡμέρων aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, τὸ μεσαῖον δὲ, τὸ οὐ πατρὶ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ οὐ πατρὶ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν; nec de altero infantum, ſed utroque accipe; *Fœtus autem adhuc in tenerrima ætate tamen ferus & in molli jam terribilis*. Deinde verte. *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum* (ut referatur ad præcedens, quod perperam Benedictus refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendiſſe Opſopæus.

Ibid. Ἐς βάθος δ' ἐπὶ πεπλάνων καὶ ἕλκοντι πεπιγμένους ὀπλίτας] Quum toties hæc ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. Opſopæus & ſimplicius & propius ad intelligentiam *in profundum*. Livius ſolet dicere *intror-*

trorſus porrectos ordines, introrſus patere aciem, & latitudinem aciei.

Pag. 582. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opſopæum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus eſſe occurrendum*, qui uterque debuerat addidiſſe, qui cum elephantis occurſuri eſſent: certe ſecurius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum.

Pag. 583. Τὰ ἅρματα ἢ ἀναστρέψαντα] Vterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eoſdem mox ferri denuo in ſuos dicant; quæ quemadmodum fieri poſſunt? Præterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀναστέλλειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀναστρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonacte ἀναστρεπτέον ἢ σκάφος, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan præter auctoris & mentem & manum, quæ tantum vult aut voluit *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in Ariſtophanis Pace. ἅρματα δὴ ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀναστραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reverſi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἴμῳ ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπίθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα ἢ, ἀναστρέψαντα καὶ πῶπε εἰς τὰς οἰκείας, οὐκ ἀναμενῶ διεφέρειν. Mox male in Salmurienſi editum ἐς τὸ εὐθὺ ὁδῶν, quod in hac editione repeti video, quum recte Baſileenſes ἐς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδῶν.

Pag. 587. Ἐπ' ἀμφότερα πιστὴ] Benedictus *ſpectata utrinque fidei*. Quid intellexerit, ipſe viderit: certe nequaquam ad Græca. Opſopæus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit*. Abſurdiſſime: nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando.

Pag. 589. Ἀλλ' ἢ ἄρτιον καὶ παιδείαν δικαίαν νομίζεσθαι σοὶ μὲν δόξαν ἢ πάντων] Opſopæus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas æſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic Bourdelotius. at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium*. Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit*. Vnde apparet illas voces σοὶ μὲν δόξαν verius fuiſſe intellecta ab Benedicto, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni Baſileenſi adſcripſit pater *tuo judicio*. Sed quum is ipſe Benedictus non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων deferenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.*

Pag. 592. Ἀ'λλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι. καὶ τὸ λοιμῶν τὸ μέγα ἔδοξεν] Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Opsopæi est, *sed Athenienſibus quoque licitum eſt in Græcia Scythas Deos facere. Quo tempore ſæva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit distinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι καὶ, vertens tamen *Scythas in Græcia Deos facere. Quo tempore ſæva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Vnde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Græca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita cœcus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Græciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Græciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, æque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄ'θεοι. Iam verba illa ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum præcedentibus adhæreant prorsus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant θεοποιεῖν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quæſita est, ſed in Scythis & Athenienſibus.

Pag. 596. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνι ἐπαινεῖν] Aut imprudenter admodum aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur.

Pag. 597. Καὶ ἐπίσδοιν δρίσας ἄνδρας εἶναι τὰ τελούμενα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane sic etiam attente interpretes, alter *ac prorsus eoſdem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharſis initiatus eſt:* alter, *eoſque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Græciſmum vel ſenſum congruum, distingue, καὶ ἐπίσδοιν δρίσας ἄνδρας εἶναι τὰ τελούμενα καὶ ἐμυήθη.

Pag. 608. Ὅπου δὲ περαίνει σὺν αὐτῇ τὸ κωμῳδεῖν μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσωπος, παρ' ἐκείνοις τοῖς ἀκούουσιν ἦν] Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendæ viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum.* Quodquum per ſe ἀπεχνῶς ſit chimæricum, imo falſum (& cur in interpretatione omittit σὺν αὐτῇ?) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ἐκεῖ, non ἐνταῦθα, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum non de face ba-*

minum

minum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis &c. Quid quæso intelligemus de illis, utrum laudatis an laudantibus? Ad has tamen absurditates præivit Micyllus, cujus hæc sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (1. ut non sint semper jucundæ, sed queant esse jucundæ, queant esse contrariæ & ingratæ ob varias causas ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quæ occurrit pag 664. οἱ μὲ παρ' ἐκάτερα τ πόσε κεχήμενοι.) *Non intellige facem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istæ laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit pag. 609. ὅταν τ τύχῃ αὐτὸ ὁρῶσι κ ἐπισκιάζοι τὴν ῥητείαν, ἀλ' ἔρια πάντα κ ἀπίθανα κὴ γυμνὰ διεξίασιν.

Pag. 612. Αἴτια ἅμα τ Ε πολέμου ἐρχῆς διεξιὼν] Non hæ voces notant *simul & causas unde id bellum cœpisset commemorando*, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Micylli (& vix legas αἴτια ἐρχῆς, quum sufficiant αἴτια πολέμου) sed *causas simul principio belli aggrediens*, quod satis patet ex ipsis quæ subjiciuntur excerpta verba.

Ibid. Καὶ θυμῦ Ε Ἀττικῦ ἀναπίσσων] Quid oro χαμαίτυπα cum θυμώδει? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαμαιτυπίτου κ θύμου Ε Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, *festivissimum & thymum Atticum spirans*. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Micyllo Πομπηϊὰ πολίτης redditur *Pompeiopolita*; ut cognoscas errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerint alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de præstantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum inspexit?

Pag. 613. Τὰ αὐτῦ σμικρὰ λέγοι τις μικρῶ κάκείνα, ὡς κ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit sententiam hujus loci vertendo ac si omnia Luciani essent, *ea quæ sunt ipsius diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam*, quæ sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quæ tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, quum eæ sint meræ Lucianeæ. Vertebat enim *ea quæ sunt ipsius illius, dixerit quispiam, ut μικρῶ κάκείνα, hoc est, parva & illa, & ὡς κὴ αὐτὸς ἂν φαίης, id est, ut etiam ipse dixeris*. Vt debes igitur, intellige, *ista, quæ sunt ejus ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὡς κὴ αὐ-*

αὐτὸς ἂν φαίης, ἢ δι' αὐτλῶ τὴ δία, καὶκεῖνα ὀλίγα δεῖν παρέλιπον. quæ tria sunt frusta imitationis perversæ.

Ibid. Ἀπὸ τ τ κοντοφόρων ἕκτης] Interpretantur *medici hastatorum legionis sextæ*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque & positio articulorum, quæ omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illæ τραπάτας δύο λογχοφόρους καὶ κοντοφόρους. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo *alterum lancea, alterum cõto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Vlp. contariorum*, vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Vlp. contar. c. x.* Sic optime verba Græca nostri auctoris intelligi possunt *medici sextæ contariorum* nempe alæ.

Pag. 618. Καὶ χοιρίνη σφὶ περὶ κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta*. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotæ sunt ocreæ, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocrea circa tibias ex corio porcino*.

Pag. 621. Καὶ τ κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *& crepidæ concinnitatem*. An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iupiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum καὶ Iovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum discedat ad ὑποδήσιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem præfero.

Pag. 624. Τὸ θεσσάλιον τ Ἰνδικῆς ἤδη συντάκτ), καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indicæ historiæ proœmium jam est compositum, & ordo tertius*. Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Græci vocant συντάγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη σωστάκτ). καὶ τὸ τρίτον τάγμα κ οἱ Κελτοὶ κ Μαύρων μοῖραι ὀλίγαι σὺν Καστίῳ πάντες ἅτοι ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum.*

Pag. 625. Τῶν ἐμέσων ἡ ἁπτέρω ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter qua nullum est medium, altero elevato alterum contra deprimi*, sed *altero sublato* vel negato *prorsus reponitur* vel confirmatur *alterum*.

Pag. 628. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat*. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum loquutus est auctor in Symposio. φησὶν αὐτὸ δόκιμόν τε κ κατέχον τὸ συμπόσιον. Eæ loquutiones sibi prorsus respondent.

Pag.

Pag. 644. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen describunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c.

Ibid. Νεὼς μεγάλης φορτίδος ἐλάττω] Vertunt *navis onerariæ malo*, & sic omisso vocis secundæ respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & pag. 651 τῶν δὲ ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiserunt.

Pag. 647. Τὰ δὲ ἀκύπτερα ἔχει, ῥιδακίνοις φύλλοις μάλιστα ὁμοιοτάτας] Vertunt, *quæ vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucæ foliis maxime similes.* Si hæc Latina recte se habent, quæ igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Græcorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quæ certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτερυγίοις; sed ex illis πτερυγίοις ista, quæ proprie constituebant alas, & quibus volabant (hæc sunt ἀκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τὸ ὀρνέον ἔχει ἀκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucæ.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in præcedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant proprius *post hos.*

Pag. 648. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἑκάστοι] Micyllus apud Basileenses Latine reddidit *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat Bourdelotius ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo si legitur in scripto libro, id factum credideris ab homine non assequente sensum vulgatæ lectionis. Benedictus obscurior *Medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Græca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum.

Pag. 653. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. veræ hist. p. 687. πελέκεσι γὰρ ἀφανῶς ἐν τῷ ὠῷ, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus præcidissemus, pullum implumem excluſimus*, quæ quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de cælando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines extundunt.*

Pag. 665. *Αἱ δὲ λοιπαὶ πεύμνας κρησπέδμας*] Nimis sæpe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab præclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi.*

Pag. 667. *Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' ἕ ἀρμοσθέντα ἀφαγόντες, οὐ τὸ ὀδόντων ἐξάψαντες*] Quum vertissent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam.* Sed turbatissime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam.* Id enim est hoc loco ἐξάπτω. Vt in fine præcedentis libelli. *Οὐκοῦν μὴ τῶν νύκτα ἀεὶ τὸ ἡμέρον ἡνίσασθε, ἐξάψαντες αὐτῇ τὰ λύπραια.* Et translate in Amoribus,. *ἐμὲ ἢ τὸ ἐρωτικὸν ζῷον ἐκπετρώσει ἐξαψάμενον ἀθεήτου.*

Pag. 670. *Κρητικὸν ἀεὶς αὐλοῦ ἢ κιθάρας*] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam saltant*; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Vtique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτοῦσα interpretatur Benedictus *cymbala pulsantem* sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτοῦσα τε ἀσχήμονα καὶ ἐπαίνους ὑπερεπιστάτας ἐπιθοῶσα reddidit *applaudens & laudibus indecentissimis acclamans.*

Pag. 671. *Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι*] Benedictus *porta ex solo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μονόξυλον navim solido ex ligno conflatam.* Quæ versiones quam sint absurdæ, docet ipse, quum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnæ excisa.

Pag. 677. *Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους*] Quem hic interpretem probabimus? In Basileensi editione vertunt *Carus qui ab Hercule stabat*, satis lepida captatione; ac si Græca eadem foret constructio, quæ Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Græci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Vlysses? ex quo alterius adversario patet prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut *ὁ ἀφ' Ἡρακλέους* possit reddi *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor optime adnotasse patrem Κάρωνος. Non agitur de luctatore; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides.

Pag. 683. *Ἀπασπάζομαι τὸ Ναυπλίου ἀπέπαυμα*] Benedictus *salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; hæc enim conveniunt præcedentibus.

Pag. 725. *Τὸ πάντα πειθόμενοι ὑπηρετεῖν ἀσθενέσιν*] Necessario legendum ἀσθενεστέροις.

Pag. 728. *Παρεῖναι καὶ ἀσφαλεῖαν καὶ λυτρὸν καὶ μεμηνότας*] Benedictus

dictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere volucrit.

Pag. 731. μᾶλιστα δὲ παρ' ἡμῶν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres.

Pag. 734. Γυμνὸν ἤδη ὑπέχειν τὸν σφαγέα] Pater adscripsit γυμνόν. Sic certe vult & versio apud Basileenses *nudus a cruentis civibus cædem sustinerem*. Benedictus contumacior, *ac potius nudam cædem sustinere*. Opinor mentem Luciani fuisse *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὸν τράχηλον.

Pag. 742. Καὶ ὅσον ἐπὶ τῷ ἤδη ἀναπεπτωκέναι συλᾶν, τὸ μηδὲ τὸν ἔρχιν τ. α. β. ε. ἀπεδύσασθαι] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς ἀσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopæo imitetur Benedictus.

Pag. 743. Οὐχ ὅπως αὐτὰς μὴ ἃ ἐπισταίμεθα κατηγορεῖν] Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea quæ explorata habemus*. Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quæ explorata habeo? Et hæc quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτὰς ἃ μὴ ἐπισταίμεθα κ. & vertit Opsopæus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum est, injuste sceleris accusemus*. Certe hæc lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab præcedenti χρὴ) *nedum ipsos quæ ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione.

Pag. 757. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ἐκ κορώνης] Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus *non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quæ sic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice*. At quæ illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſæa apud Ovidium, Phlegyæ filia apud alios, mater Æsculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicæ telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi interveniſſet per Palladem mutatio formæ. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad præcedens & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id quod scripsit in Gallica versione Cl. Sponius, *tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine,

ne, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus ſingularis.

Pag. 760. Ἐκ πάτης Βηρυτίας] Saltem debuerant editores facere Βηρυπίας, ut in verſione exhibuit quoque Eraſmus. Sed ex illa ipſa literæ ταυ duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυτίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. xxxiii. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. Sponius *poix Berittienne.*

Pag. 761. Ἐκ λίπας ἀρκτέα] Benedictus *adipe ſuillo.* Certe accuratior Eraſmus *urſino adipe:* etſi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omiſſio literæ πυ, ipſe Lucianus in Demonacte oſtendit, a quo ait Κυνικὸν οὐ ἄρκτου δέρμα φιλοσοφοῦντα, οὐκ Οὐράνιον, ὥσπερ ὀνομάζεσθε, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixiſſet, λέοντος οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βοσὶν ἐπιθύνεται, καὶ κριὸς ὅλῳ τῷ ποιμνίῳ ἄρρην πληροῖ σπέρμα, τί δὲ, ὑ συῶν μὴ ὑσὶν μεταδώκασι κάπροι, in ſequentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες ἀλλ' ἄρκτοι, καὶ σύες.

Pag. 765. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαίοις ἐξεπεπρωμένοις] Indigniſſima interpretatio utriuſque interpretis *compluribus in præliis Romanorum ſpectata virtutis.* Nam neque hæc deſcriptio ad præcedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Græca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum debuiſſent loco vel munere vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc a quitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions.* At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, ὧν ἕνα ἡ Δωδεκάτη μεγάλα αὐτοκράτωρος τύχη εἰς τὴν πλειστάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c.

Pag. 772. Ἐγὼ δή; ὃς Ἀσκληπιὸς νίσσομαι παρ' ἐκεῖνον τὸν φθόνερον. πῶς λέγεις; ὦ Δ.] Quum ſic diſtinguant omnes, & quidem non male, cauſa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notæ, verterentque *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νίσσομαι, dubitari ſimul non poteſt, quin loquatur de alio, quam ante fuit: ſed quomodo id contigerit negat mox fas eſſe clarius noſcere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque ſic reddebat *Dy-moy, Glycon, qui es tu? Ie ſuis le nouvel Eſculape. Es-tu Eſculape luy-meſme, ou quelqu' autre, qui luy reſſemble? Il n'eſt pas permis de reveler ces myſteres.*

Pag. 780. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ἐκ' ἐμοῦ Ῥωμαιοφρυσυβελοδόμφα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, qua ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, qua Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam Sponius

nius modo *il se plaignit à moy de l'avis que j'avois donné à Rutilianus :* ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Græca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens sibi me esse probe notum, ut & quæ suaserim Rutiliano.*

Pag. 790. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισαίμην] Vertunt Erasmus, *ubi enim jam summis colluctati sunt digitis*, Benedictus, *cum enim summis digitis colluctari desiissent*, Adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera sunt, & vanæ interpretationes.

Pag. 793. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλια παιδεύειν] Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Opsopæus *unum ex Idæis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mars* (agnosce alienissima & Græcis contraria) *a Iunone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idæis, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum*, ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit ? aut illud opus factum ? lege πεποιημένων, & verte, *unum ex Idæis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armatæ saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quæ supra occurrunt ad pag. 396.

Pag. 795. Περὶ κρήνης ἰοειδοῦς] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligendo est, quæ ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopæus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum.* Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἀπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquæ, inter quos violæ finguntur præcipuæ. Itaque merito vel Opsopæum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris* Et vel Lexiphanes norat dicere ὅπως οἱ λειμῶνες ἀνθοτμίαν ἥσουν. ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν. Vide, quæ in hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit Doctissimus noster I. G. Graevius.

Pag. 802. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opsopæus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius cætera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit ὠδίνουσα, ut supra notaverit καὶ Ἀλιβρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit ? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.*

Ibid. Τὸν Νεφίλης παῖδα ἐπὶ τῷ κελεῦσαι τὸν Ἀλαίσιον φυγεῖν] Quum adverterem Marcilium ad hanc narrationem offendi, & Ἀλαπόντιον audacter cogitari, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διὰ τὸν φυγεῖν, ut in Lexiphane, ἀπεργάσασθαι ποιήσας τὰς ὀφθαλμὰς καὶ ὑπὲρ λαμπάδος εἶναι μηδὲ διὰ τὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10

τὸν

τῷ διεφθ γάνθ αἱ πλῆξις, τῷ δ μιζαρσίῳ αἱ πλῆσις. Sed quamquam fabulis vulgatis id ſit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertiſſime vulgatum tuetur in Aſtrologia. ἴσα δὲ μοι κἀγὼ εἰς Φελξον τ Α'δμήτου εἰρήκδω. τὸν δὲ κεφ χρυσίῳ δὲ αὐθέρ ἐλᾶσαν μυθίον). Quod ſequitur κ τῶν αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, ſed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia.

Pag. 803. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopæus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.*

Pag. 804. Τὸν Μελίαγρον, τὴν Α'ταλάντην, τ Δαλὸν] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalanten, Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obſideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem.* Torris Meleagi nequit ulli eſſe ignotus. Et jam eodem verbo uſus erat auctor in principio Timonis. ὅτι δαλὸν πνα αὐτῆς ἐπαινετέναζ δικεῖς.

Pag. 807. Οἷς χορμεῦζ μηδὲν ὂν τὸ Ϝ ὀρχεῖ πᾶγμα] Opſopæus *quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium.* Benedictus, *quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus*, ac ſi legiſſet hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus acculaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem præbet Lucianus in Græcis, nempe, *quibus exornari actionem ſaltatoris, quum ipſa in ſe nihil prorſus eſſet.*

Pag. 808. Η'μιόλιον γάρ τις ἂν, ἐπύγχανε σωθῆναι] Peſſime ſic noſtra ex editione Salmurienſi, quum optime Baſileenſis (ἡμιόλιον γάρ τις ἂν ἐπύγχανε) σωθῆναι.

Ibid. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις πρόσωποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Opſopæus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, cœlaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim* (n. ὑποκείσης) *ſe in illis magis laudari eò, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκείσης maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſeratur.

Pag. 817. Παρηχημένῳ ὑποκριτῇ] Benedictus *hiſtrionem in theatro agens*, idque verborum ſerie multis modis commutata. At Opſopæus ſequutus Luciani ordinem *adhibito repræſentatore*, quem ſenſum ſane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in præcedentibus voces illas οἱ δ' ἐγέλων interpretatus eſt *alii laudabant*, nec maluit retinere Opſopœanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi.

Pag. 819. Α'ντανα πασάζω τ Α'ελίῳ ἐν αὐτῷ] Benedictus *Convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *Convivium*

vium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud. Certe hoc manifeſtius.

Pag. 830. Καὶ μὴν ὁ τίτως αὐλῳδῶν ἤδη ἔμπειδός ἐστιν] Micyllus *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perſtrepebat, jam immobilis ac tacitus eſt.* Benedictus quoque non alio ſenſu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus ſit, nequeat recreari tibiæ cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede foſſor. Itaque Bourdelotius notat eſſe λόγοις βαλλόμενον, quem ſenſum profecto ex præcedentibus affirmare omnino nequeas; neque id eſt contrarium antithetum ſequentis ἔμπειδος, quod requiri videtur. Commodiſſime id expedivit pater, dum adſcripſit ſe correxiſſe ἀλώμενον, *hactenus vagans.*

Pag. 832. Ἄρτιμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἡ μίση τῇ αὐλῇ, Σκηπάδεως ἔργον] Attende, lector, quam ſint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parentheſin & notis ejus incluſas, quod prorſus faciendum eſt, ut fecit paterna manus.

Pag. 837. Τοῖς ὑπὸ τῶ κορυφαίῳ εἰς τὴν ἀγορὰν παπτωλίοις] Sane interpretes *quæ a lutiſigulis ad forum finguntur.* Neſcio quid vēlint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.*

Ibid. Τὸν μηδὲ βάσκανον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Græcas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſis.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor præponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.*

Pag. 843. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas eſſe.* Quam poteſt quæſo ſententiam habere illud ineptiſſimum Benedicti principium? Longe verius ac manifeſtius Eraſmus *nefas eſſe vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult prorſus eſſe nefas eum id velle.

Pag. 844. Εἴπερ ἦν ἐν τῷ ὁμίλῳ μεταποιεῖτο] Henricus Valeſius ἐ μάνῳ ad Excerpta è Dione notavit corrigendum εἰ ἐθέλω, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, quum in noſtris exemplaribus ſic vulgo legatur, ut citavi; tum noſſe oportet egregium Briſſonium libro 11. & regno Perſarum, ubi primus illuſtrat hunc Luciani locum, docetque Favorinum eſſe illum Academicum philoſophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valeſius.

Pag. 848. Οὐκ ἀνόμαζε, ὅπως ἐδίκαιον, ἀλλὰ σημεῖα] *Non quæ eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero *non illis quidem utcunque viſum eſt conficiis, ſed qua nota rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἐδίκαιον non refer ad Æthiopas, ſed ipſas

ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, quum tamen sub illis laterent σημεῖα.

Pag. 850. Ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χρυσῷ μεμιμημένον] Vterque interpres *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πολέμους λείους tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo & intellexit haud dubie Lucianus Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. Sponius.

Pag. 856. Τὰ ἢ φαῦλα, σύμφορα δέχου. εἰ γάρ σφισιν ἀγνοίσιν ἐπέρχῃ] Sic commode Græca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quæ vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quæ profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ ἢ ἀγνοέσι φαῦλα σύμφορα δέχου. εἰ γάρ σφιν ἐπέρχῃ. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic hæreo, quia nescio quæ sit scriptura vetus in codicibus Mss. Vnde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοίσιν adscripsit ἀγνοέσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus superveniunt, sed* &c.

Pag. 860. Ὑπὲρ τὴν τῆ Θεραπίας ἐλπίδα ἀφυμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere* ex Opsopæo, qui largius *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.*

Pag. 867. Συνεθέλουσιν ἀσκεῖν τὸ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopæus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. *Ἐγὼ ἢ κρίνω τὸ σῶμα γυμνασικώς.* Et rursus notabili distinctione, *πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μᾶλλον ἢ σώματος λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπιδὼν ἡ Δίφνοια τὸ ἐγκύκλιον ἀσκῆσαι κρεῖττον ἡγήσατο, τὸ σῶμα τοῖς ἐλαφροτέροις ἀσκήσασι ἐκπονεῖ.*

Pag. 868. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτὸν, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπεικὸς γίγνεσθαι] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus*, Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτὸν. Longe melior Opsopæus; *cum vidisset*

set quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores.

Ibid. Ὁ μόνιμον σαυτῷ τὸ δοῦλον] Vterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν πρὸς δοῦλον? Sed facetissime alludit ad Ἀμμωσίγωσιν Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis pag. 296. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis.

Pag. 869. Στρατοπέδων καὶ ἔθνους δ' μείζους] Palam nugatur Benedictus *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopæi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio.

Pag. 872. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν κρειττόνων ἄθλων πάμπαν] Vterque interpres *Iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Græcis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter.

Pag. 874. Εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας] Notabili versione hæc obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si abunde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis sit μοι vel ἐμοὶ. nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immutatio Marcilii, εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana* otiosa, futilia & inutilia *me dicere existimas.* Vt de mercede conductis, ὧν τις αὐτῶν ἀφίλητο τοῦτο, ἄπειροι αὐτίκα καὶ ἀργοί καὶ περιττοί εἰσιν. Et rursus ibidem, κἂν ἴν τι τούτων ἡδύς ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀποβλήτῳ καὶ περιττὸς εἴης.

Pag. 877. Ἐξ ὑπογύου δ' ἐπιχειρήσας ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' ὀλίγου παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans hæc Latina sic Græce efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' ὀλίγου παλαιᾶς, & Latina apponit *nuper adeo ejus rei periculum facere cœpi, sat scio, nimium & non olim.* quæ verte Latina etiam nimis minuta. Græca enim ibi videntur recte se habere, quæ sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.*

Pag. 879. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσπεριῤῥύησαν ὀλίγου ἀμφορεῖς] Sic edit Benedictus sequutus Bourdelotium, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum præcipui supervenere,* idque exemplo editionis Basileensis, quæ hanc interpretationem prior exhibet, quum in Græcis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προσπεριῤῥύησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique præcipui accesserint

rint ſic ad Lucianum, eos ſic ſubito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum præcipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuiſſe *parvo diverſi* vel diſtantes ac propemodum pares. Quod ſi verbum de compoſitum eſt in ſcriptis, non eſt cur contemnatur.

Pag. 879. Προηγεμόνως γὰρ πολιτικῶν λόγων ἐφίστατο] Baſileenſes vertunt *nam ſe velut ducem atque anteſignantem in civilibus orationibus gerebat*, ut & Bourdelotius, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus *Nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Græcis eſt, nec προηγεμόνως in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Senſus eſt. *Nam præcipue his civilibus* h. e. non doctiſſimis & elaboratiſſimis, *orationibus præerat*.

Pag. 887. Ὧν ἀξιῶ, μόρτυρας ἐπικ.] Benedictus ex aliis *quæ propono*. Pater *quæ ſentio*.

Pag. 891. Καὶ βίᾳ τυραννίδα ἔχοντος] Benedictus *& vitæ tyrannidem videret*. Immo *vitæ inhiantis tyrannidi*, vel ut prior, *totæ vitæ ad tyrannidem ſpectaret*.

Pag. 898. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo δύσεως, quæ nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactæ ſolutionem* vel laxamentum.

TA-

TANAQVILLI FABRI

Notæ & Animadversiones in

TIMONEM LVCIANI.

CAPVT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno hæc acciderint quæ à Luciano fingunturKολυτ(ός. A'λαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ἰυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Græcia barbara quid, & unde. φυτὴ, & de illa voce judicium Ciceronis. ἰχανὰ. de Epimenidis ævo. Lucianus emendatus, Οἴτης pro Αἴτνης. de Iovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄξυ contra ea quæ apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 51. lin. 1. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus ἀγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἠρίστευσε ὅ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τὴ πατρίδος πόλεως πρὸς τὺς Λακεδαιμονίους, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cùm Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δῆμος Αττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic à Luciano narrantur, in annum CCCXXII. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum CCCCXXIX. Erat autem Timon ex eo Atticæ populo seu oppido, cui Κολυτὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυτὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quòd à Luciano scribitur, τὶς ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ παρεσχὼς ὀν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὸ Τμηττὸν, ἐν τῇ γεωργίᾳ; Patrem habuit Echecratidem nullâ aliâ re insignem, quàm quòd Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cùm eam rem Plutarchus διὰ παρακλήσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantùm, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeò factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quòd illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas deos esse olim negabant, non rectè ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque dii sunt) sic Timon non rectè μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus ætas illa scatebat. Certè qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola XXIV. inter illas quæ non ita pridem à Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephæstiadem migrasse (Ἡφαιστιάδην debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἰθυκοῖς, non autem Ἐφεστιάδην) ut ubi ἄποθεν τῆ ἀστεως vi-

vat; addit: σωίγνων ὅτι Τίμων ἐκ ἠθέλησε μισάνθρωπος. μὴ θέλοντα μέν τις ἀνθρώπους, ἐκ ἠδύνατο δὲ φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse misanthropon: sed cùm homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim à Callimacho scriptum; & item alterum quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀποβλίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
Τέτνημι δ' ὁ πύσισθε, κακοὶ δ' κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσι· sed cùm duæ sint Ἀλαί, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Cetertùm hunc libellum ita vennstum, ita elegantem judico eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniosè & facilè compositus est, ut ei nulla comœdia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulò & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἀδικώτερον fingi queat. Ceterùm, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νῆφε δ' μάμασον ἀκριῶν, ἄρδεχ ταῦτα τῶν φρενῶν.

nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 52. lin. 10. Ὦ ζοῦ φίλιε δ' ξένιε] Hæc Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissimè sunt & ingeniosissimè à Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterùm, quod in interpretatione illa omnia Græcè, uti se habebant, reliqui, id non temerè factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facilè causam videbunt.

Pag. 53. lin. 6. Ἐπιρείδεις] Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μικρὰ ἢ δεξιὰ τὰ ἀγκῶνα διατέρας χειρὸς ἐρεθράζουσα, δ' τοῖς δακτύλοις τὰ παρειὰν ὑπερίφασα, &c. Est ibi elegantissima mœrentis Charicliæ descriptio. lego τὰ παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ὑπκαμπὲς τ' χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα διατέρα βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερείσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os colum natum*; sed κωμικώτερον.

Lin. 8. Ῥυθμῷ] Ῥυθμὸς & μέλος non sunt eadem: itaque rectè distinxit Lucianus. proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque Æschyli in ἐπτὰ ἐπὶ Θήβ. qui ait, βαίνοντ' δ' οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δ' μέτρα ἀ βαίνει. pag. 74. edit. Stephanianæ. Ex Luciano præterea ipso in ὠρχήσατο, cùm ait de iis, qui ineptè & perperam saltant, ἄτοπος μὲν γὰρ ὁ ὠδὸς, ἄτοπος δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quàm multa hodie tenebremus, quæ nos æternùm latebunt circa μέλος & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten Aristophanis legas, ἀρχαῖα ἐ τὰ μέτρα δ' ῥυθμῷ διδασκαλία.

Pag. 57. lin. 5. Τὸ μαιδραγόρε] Illius enim vis ὑπονοητὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἀρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μαιδραγόρας δὲ ἀπέπτους, κοιμίζει.

Eth

Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τ πολιτείας, ubi ταύκλημ dicitur μανδεκχόρα ἢ μάλλον συμποδιδεῖς.

Pag. 59. lin. 10. Κοσπινδὸν] Παίζει χαριέστατος scriptor πρὸς τὸ ὁμοιοκατάλληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, σφηνδὸν, σωρηδὸν, κοσπινδὸν. Ceterùm cùm ait σεισμὸς fieri κοσπινδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quæ fit cùm grana incernuntur.

Pag. 60. lin. 4. Γ'αγδαῖος] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς μαγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione dici existimat. At Suidas propriè dici credidit. Nam hominem μαγδαῖον quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατ' μεταφορὰν ἀπὸ τ ὄμβρου. Hæc & alia hujusmodi sedulò observanda judico, ut ad proprietatem Græci sermonis perveniri possit. Ceterùm non ὑετοί τε, legendum est, sed ὑετοὶ tantùm. Quod autem vocem hanc μαγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 61. lin. 4. Κιζάνιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quòd, ut ait Comicus, *male divisa sunt temporibus hæc.* Quæ enim de Noacho scripta à principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Græci. Ceterùm quod κιζάνιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cùm de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbæ meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν δὴ μυθολόγοι, ait, τὸν Δευκαλίωνα φασὶ πεῖσμα ἐκ τ λάρνακος ἀφεικέναι σκάλωμα γῆς ἔδαφος χειμῶνος μὲν εἶσω πάλιν εἰσδυομένου, εὐδίας δ, ἐκπετάσαν. id est, *Fabulatores quidam produnt columbam ex arca emissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cùm se rursus in eam conferret, serenitatis verò, cùm prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Pag. 62. lin. 1. Λυκωρεῖ] Parnassus est, aut certè illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque est quod hodieque à Græcis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 65. lin. 1. Ω Θαυμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Græcos scriptores frequentius. ita ὦ γύναδα, ὦ γύναι, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

Lin. 5. Δευκαλίωνες] Etsi constet plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantùm explicandus. Intellige igitur pœnas & calamitates θνητὰς, quibus humanum genus sub Deucalione pœne periit, leviores esse quàm ut, &c.

Pag. 67. lin. 1. Μηδὲ ἀναγνόντες] Verti *ne legentes quidem*; non metaphora est ducta ἀπὸ τ γηλῶν ἀνατετραμμένων.

Lin. 6. Σωτῆρα & Φυγάτιον] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτῆρ καὶ Θεὸς. Plutarch. in vita Dionis. Ceterùm miror quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non potest*, nam *servator* idem facit Latine quod Græce σωτήρ. Terentius: *servatrix mea.* In Græco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Lin. 8. Ἐπὶ τοιούτῳ ἢ ἐμοιγέ] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia.* nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisse Homerici illius;

Ἀγρεῦ ἐπ' ἐμοιγέ, ὅτι μὲν δύμαται, &c. Odyss. 4. item.

Ὡς δ' ὅτι τις δαλὸν ἀποδὺς εὐκάρφῳ μύαινῃ

Ἀγρεῖ ἐπ' ἐμοιγε, ᾧ μὴ πάρα γίγνεσκε ἄλκαρ. Odyss. 5.

ἐμοιγὲ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quàm solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infrà vocabit simpliciter ἄγεσθαι.

Pag. 69. lin. 2. Νάδυμον] Reliqui vocem Græcam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Lib. 3. Ἐπιμενίδην] Somnus Epimenidis notiſſimus eſt ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis obſervandum eſt quod jam dicam. Auctor eſt Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas veniſſe, urbem luſtraſſe, ac peſtilentiam ſedaſſe. Sed id qui fieri potuit, cùm dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Siculâ nobilem, in Cretam ad eum miſſum fuiſſe? quod evenire non potuit, niſi annis poſt plus minùs CLXX. Plato autem lib. 1. de Legibus, ait advectum eum Athenas ὀγδοήκοντα ἔτεσι πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem ſeptuageſimam. Id verò qui pote, cùm omnes uno ore aſſerant fuiſſe ipſum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἄμφω ψεύδεσθον· nam aut neceſſe eſt in unum Epimenidem, collatum fuiſſe; quod de pluribus dictum fuerat; (id quod ſæpe uſu veniſſe conſtat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixiſſe. Eſſet hic latiſſimus campus ſcripturienti. Cæterùm miror diligentiſſimum Caſaubonum hæc ad Diogenem præteriiſſe.

Lin. 5. Οἴτης] Error manifeſtus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Iovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus eſt: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arſit? ne dixeris.

Lin. 5. Ἐναυσάμβῳ] Libentiùs legerim ἀναυσάμβῳ maximè cùm Eraſmus verterit, *redaccenſo*, &c. quamobrem in ſuo codice legit non ἐναυσάμβῳ, ſed ἀναυσάμεν῾Ω.

Lin. 10. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi reſpicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adverſus Celſum Epicureum. is ita ſe habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces ſunt Cretes. etenim ſepulcrum tuum, ô rex Iupiter conſtruxerunt; tu verò non es mortuus; ſemper enim es. Ad quem locum doctiſſimus Scholiaſtes hæc habet, ſi minùs vera, at certe ingenioſa. Ἐν Κρήτῃ δεῖκνυται τοῦ τάφου τοῦ Μίνω῾Ος ἐπιγεγραμμένος, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ, ΤΑΦΟΣ. τοῦ χρόνου δὲ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπαλείφθη, ὥστε ἀφελειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐν τούτῳ δὲ ἦχεν λέγουσι Κρῆτες τὸ τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inſcriptum fuerat,* ΜΙΝΟΙΣ ΙΟΥΙΣ [F.] ΣΕΡΥΛΣΡΥΜ. *lapſu autem temporis illud,* ΜΙΝΟΙΣ, *deletum eſt, ita ut reliquum ſit tantùm,* ΙΟΥΙΣ ΣΕΡΥΛΣΡΥΜ. *hinc eſt quod ferunt Cretes eſſe apud ſe Iovis ſepulcrum.* Cæterùm in loco Scholiaſtæ legendum eſt non τοῦ τῶ Μίνω῾Ος, ſed τὸ, Μίνω῾Ος, ut ſit poſitum ὑλικῶς, ut vulgò loquuntur. Quod verò dixi ſuprà, ea mihi videri ſi non vera, at certe ingenioſa, non temere dixi. Nam ex Evemeri ſacra Hiſtoria, quam olim Latinam fecerat Ennius, ſuſpicio eſt totum illud negotium ſe ſe aliter habuiſſe. Locus eſt apud Lactantium: *Iupiter ætate peſſum actâ in Creta vitam commutavit, & ad deos abiit; eumque Curetes filii ſui curaverunt,* (intelligo ἡ ἀφὶ τὸ νεκρὸν θεραπεία) *decoraverunt que: & ſepulcrum ejus eſt in Creta, in oppido Gnoſo; & dicitur Veſta hanc urbem creaviſſe* (ita loqui amat Ennius; iſthuc autem ἐτεάζειν Græcum eſt κτίζειν, quod & condere ſignificat) *inque ſepulcro ejus eſt inſcriptum antiquis literis Græcis,* ΟΖΕΤΣ ΤΟΤ ΧΡΟΝΟΤ. Cæterùm in cod. Reg. legitur ἐν τῇ ἐκεῖ ταφῇς. unde fortaſſe legendum τῆ σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verùm non eſt tanti.

Pag. 70. lin. 2. Παρὰ τὴν Τμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod ſuprà monui.

Pag. 71. lin. 2. Καθ' ἱερῶν τελείων ἱσιάσας] Nota. alii enim dicerent τελείαν ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Lin. 4. Ἑκατόμβας] De quibuſvis pecudibus dicitur, contrà quàm pleriſque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβων κομιλῶν; apud Hom. autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Scholiis Græcis ἄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem ſcriptorem legiſſe me ſcio. Cæterùm duplex hecatomba: altera centum pecudibus conſtabat; altera quinque & viginti,

τί, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βόας vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Lin. 5. Διάσια] Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τῦ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud Hesychium hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, & ἀσηθεὶς pro λυπηθεὶς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζητο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τῷ καμηλίῳ.

Pag. 72. lin. 5. Οὐτωσὶ μὲν εἰπεῖν, &c. ὡς ἔ ἀληθὲς λέγω] Locus adprime faciens ad proprietatem Græci sermonis. Vix millesimus quisque hæc observat: dicam tamen quod sentio. οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὑτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθὲς λέγω, quodam modo opponuntur.

Lin. 9. Ἀπερισία σοὶ δοῦ φίλος] In Mss. Reg. legitur σοὶ τὸ φίλον, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 73. lin. 11. Ἄσυ] Admonet me hæc vocula loci cujusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. 1. pag. 24. edit. Rhodomannianæ. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitæ) colonos esse; hancque afferunt rationem, quòd παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τὴ Ἑλλάδων, πόλις ἄσυ καλεῖ), idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ὁ Βυζάντιος.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄσυ pro πόλις: quæcunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Græci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίων ἄσυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriæ res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus fores, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Pag. 74. lin. 6. Η'γανάκτ[ ] Lego ἀγανακτῶ, & ποιήσομαι.

CAPVT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Ἰσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. πλεῖν ἐπὶ πόρμῳ, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἑρμῆς. Lucianus emend. δῆ pro δεῖ. Dionis Chrisostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur ἀφ' παρεκβάσεως. de hac voce ἠῶθεν, contra Bud. & Vallam. ὀρχηδὸν, & alia quadam.

Lin. 8. Τοσαῦτα πόπατα τοῦδρος] Ajunt esse Atticissimum, πόπατα αἰγῶν; & ego aio solos barbaros Græce dicere τοσαῦτα πόπατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Græcæ consuetudinis non est. Hæc ad oram libri annotaveram, cùm ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταῦρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris præcipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 76. lin. 8. Λύρης μεγάλης] Puto scripsisse Lucianum λύρης μεγάλης μεγά-

λῃ τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui iſtud λέγει nullo adjecto nomine non ſatis efficax videtur.

Lin. 10. Σωίζει περὶ ἡμᾶς] Etiamſi nullum in Mſſ. Codd. ſubſidium eſſet, nemini tamen, ut opinor, difficile foret perſuadere, legendum περὶ ἡμῶν. Video ſane pleroſque omnes in hac eſſe opinione, Luciani textum, uti vocant, eſſe perquam emendatiſſimum; ſed qui ita cenſent, næ illi haud ſatis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco περὶ ἡμᾶς ſolœciſmus eſt; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ô hominum expromptam diligentiam!

Pag. 77. lin. 15. Περίλω &c. Α'ναξαγόρου] Hinc facile cognoſcas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Pag. 79. lin. 3. Σωιτρίζει παρὰ τὴν πέτραν] Locus corruptus, etſi primò ſeçùs videatur: cùm enim ſcripſiſſet Lucianus σωιτρίζει ἀπὸ τῆ πέτρα, neſcio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιάρθρωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν, Sed longe alius eſt ſenſus, ſi παρὰ τὴν πέτραν legas, alius ſi ἀπὸ τῆ πέτρα. Illud enim *juxta petram*, ſignificat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mſ. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 81. lin. 10. Καὶ μόνον οὐχὶ διαρρήξας ἐξεώθει με τ' οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τ' χειρῶν ὑποβρίπτοντες.] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quæſo nonne ἀπαλόλυθον ſit, ſi quis dicat, *ferè me furcâ extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* videlicet tota labes ex unius voculæ defectu, quæ propter ſimilitudinem literarum facile excidit, & ſcilicet, & καθάπερ οἱ &c. quæ una efficiet, ut omnia conſtent, ſic, *me veluti fuſtina extrudebat, & ut ii facere ſolent, qui excuſſa manu carbones ardentes emoliuntur.* Dices, non erat tanti; ſane quidem, ſi ſententiæ tam exigua res non obfuiſſet; ſed, ut opinor, non eſt quod me, atque adeò quemquam literaturæ politioris ſtudioſum, hujus diligentiæ pudeat.

Pag. 84. lin. 10. Α'λλοτε δ' τεταυτὸν ἀγανακτεῖς] Reſpicit locum qui in Pluto Ariſtophanis eſt: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα, nam ex Ariſtophanis Pluto hæc magnam bonamque partem educta ſunt.

Pag. 88. lin. 9. Πάλαι μὲν σε αἰτιᾶδαι] Non poteſt ſtare hic locus, niſi legas σε pro σε. Senſus eſt: *numquid ab omni ratione alienum eſt, te olim hæc queri, nunc autem planè contraria Plutæ objicere?* alioqui αἰτιᾶδαί σε τοῦτο ſignificabit, *te in his accuſare*, vel, *te rerum harum accuſare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Lin. 13. Τὸ τε γὰς Τίμωνος τὸ ἀνεμιδρὸν] Mélius ſcribi judico τοῦτο γὰς Τίμωνος τὸ ἀνεμιδρὸν.

Pag. 89. lin. 1. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ] Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etſi aliter verterim. Siquis autem exiſtimat εἰς ἐμὲ in lingua communi, & εἰς ἐμὲ in lingua Attica, idem eſſe, fallitur: nam εἰς ἐμὲ Atticum, ſemper *ad me*, vel *in domum meam* ſignificat, non *erga me*.

Lin. 3. Κατάλειπον ἐν δύκῃς] Suſpicor legendum δίκῃσι, *in arca*. forte etiam pro δύκῃς ſcriptum fuerit δύλαξι, quæ vox aliquando ciſtulam ſignificat, aliquando ſacculum. Deinde ſi hac voce δύκῃς uti voluiſſet, haud dubie dixiſſet ὑπὸ δύκας, non ἐν δύκῃσι, quemadmodum ſcripſit ſuprà, κατακλεῖδεσι ὑπὸ μοχλοῖς & κλεισί.

Lin. 11. Τ'πὸ τοιούτοις δημοσίοις κατασκόποις] Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ὑπισχνοῦν τ' ἀρχόντων ἀφεῖσθαι κτήσεως], τοῦ μὲν αὐτῶν κατορύξαντος, τοῦ δ' κατασκάψαντος. mox ſequitur locus mihi ſuſpectus: τοῦ δ' ἀφικομένους, & μετρήσαντας, & ἰσάντας, & διαψήχοντας. libenter legerim διαψήχοντας, eos ut deſignet, qui pecuniam ſuam fricant, ut æruginem averrant. Locus eſt lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. editionis poſtremæ Leunclavianæ.

Pag. 90. lin. 4. Μέδον] Reſpicit proverbium notiſſimum, μήτον ἄρχειν.

Lin. 8. Ζεῦ πρὸς τῆ Διός] Hujuſmodi facetia apud Ariſtophan. eſt.

Pag.

Pag. 91. lin. 5. Α'πάγοι μοι χθιζοσοφίλιν] Cùm sequatur mox ἀνοίγων τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι; qua voce significatur puellam à marito foras permolendam duci, quod contrà Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed φερέγοι, unde φεραγωγὶς, verum tais meriti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Pag. 92. lin. 2. Ε'π' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Laio datum fuit;

Mὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα δαμόνων βίᾳ,
Haus, liberorum ne sulcum feras diis
Invitis. ——

Pag. 93. in. 4. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legifera Cereri.* Causam explicat Diodorus lib. 5. nec ipsa tantùm Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Vnde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόροιν τοῖν θεοῖν, *Cereris & Proserpinæ*, &c.

Lin. 6. Τοῦτο] Forte melius τ' αὐτὸ, ita ut dicat Lucianus non *hæc*, sed *eadem.*

Pag. 94. lin. 1. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. à Luciano autem alibi hujusmodi servus κατατρέφων dicitur. à Plauto autem literatus. Inde amanus ille Aristophanis in Samios jocus,

Σάμιός ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος,

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Lin. 3. Καλὼ γὰρ δίκην] Vt Galli dicunt in sermone, *Vne bonne amende.* Vbi *bona* nihil aliud est quàm *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quæ tamen hominum pars minimè bona est; nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucianus in Pseudomanti dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 95. lin. 9. Δαναΐδων] Diogenes Laërtius mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit; ἔλεγε δὲ ὡς ἄρα μέλλοι ὁ κολαζόμενος εἰς ὀλοκλήρους καὶ μὴ τετρημένους ἀγγεῖα ὑδροφορεῖν. At pro τετρημένους legendum est τετμημένους, vel, quod eodem recidit, τετυπημένους. Nam illud τετρημένους, hoc loco nulli rei est.

Pag. 96. lin. 2. Περὶ εἰσρυλίου χθιζὸν ἐκχυθησομένου] Facile sane; priùs pœne effunditur, quàm infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ὁ ῥυθμὸς. de sono oblivioso,

Ο'στις σπαλιεύσειεμὴ τὸ ἔγκλιμα μικρὸν μανθάνων,
Ταῦτ' ὀπίλλησεν πρὶν μαθεῖν. ——

Lin. 8. Καὶ εἰς ἄπυρ] Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum; ἐὰν εἰ μὴ εἰς τὸ ἄπυρ μερίζῃ τὸ κεχυτὸς, &c.

Pag. 98. lin. 1. Α'μφοτέρους] Σκέλεσι videlicet.

Lin. 2. Ω'ς μάλιστα τελεῖν ὀφὴ τὸ τέρμα] Istud τελεῖν ὀφὴ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Græcos. hinc itaque est quòd in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: sed eam lectionem cave admittas, quæ ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ὀφὴ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: Σάτλον ἂν ἐς θυμαρίστερον τελέσειεν ἄχρι ἐς σοῦ τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque scopum pervenerit.* Idque Thucydidis imitatione, qui pag. 305. edit. 2. Stephanianæ, de Brasida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐλάσειεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendet.

Pag. 99. lin. 2. Ο'ρνίων ὠκύτερον] Horatius de Fortuna —— *ſi celeres quatit Pennas* —— sed quod in Mſ. Cod. legitur, impensiùs placet, ὀρνέων scilicet, quæ & alata finguntur.

Lin 2. Ε'πισι δὲ ὀπαλιγξ] Bene ἔπισι. nam cùm parati omnes essent, qui

ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucianus in libello περὶ τῷ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. sic habet: καὶτοι γὸ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἡνίοχος ἐπὶ ὕστατον ἐλθὼν ἀνεῖται τοὺς ἡνιόχους, &c.

Lin. 7. Ἐγὼ ἢ ἐς πολλά] Mſ. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

Lin. 8. Οὐδ' ὁκόλον ἄξιη ἁρπαδὸς βόϊχον] *Ne laquei pretium*, aitille.

Pag. 190. lin. 8. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quæ cùm nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam à Plutone Manium deo dari fingit Lucianus.

Lin. 15. Φορεῖν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervatâ proprietate ſatis commode non poſſe.

Pag. 191. lin. 1. Περίπυ] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere περιπλάνητον pro δυσκίνητον.

Lin. 3. Ἐπλούτουν] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nuſquam alibi, quòd meminerim, legi. Nam ἐπλούτιζεν in ſpem inducere eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii præter ſpem fruuntur.

Lin. 8. Λῖνον] Quo utebantur veteres ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 192. lin. 9. Πυῤῥίᾳ, Δρόμωνι] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eâdem mutatione, quâ olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τῷ ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. οἷα Δᾶος ἢ Τίβιος &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 193. lin. 6. Ὁ Σύρος] Horatius in hacce materia:

Plures annabunt thymi, & cetaria creſcent.

Lin. 10. Παχυδέρμους] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque verò obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; à cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Pag. 194. lin. 1. Καὶ εἰ παρὲν ἄλλο μαίζεταί τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte, temerè, aliud agendo.*

Lin. 10. Ἀπροσφοίας] Ἄφθη νόσος ut ait Comicus, ἣν φασὶν (id eſt ἀπραγμοσύνην) εἶναι.

Pag. 195. lin. 3. Κυβωλίσκον Κόδρου] Vide Suidam in Κυβωλίσκος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius εἰ βασανευτέον.

Lin. 19. Ἀπονοίᾳ ἢ Καλλίᾳ] Eorum meminit ſæpe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 196. lin. 7. Ἑρμῆν ποσοπωλῶν] Lucrum enim inſperatum à Mercurio objici credebant. Ceterùm etſi quod dicturus ſum, à Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Vbi enim eſt, Ἑρμῆν ὑπὸ πάσσων ἰδίας ἕλκειν, καθάπερ ἀγαθὸν δαίμονα, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ὑπὸ πάσσων ἰδίας &c. nihil certius. Vltimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud Hom. habes.

Ὦ πόποι ἦ ῥα σόον ἔλπεο οἶκον ἱκέσθαι,
Ἑρμείαν περ ἐόντα διάκτορον αὐτὸν ἀνώγειν.

His addas licet Iulii Pollucis teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, πολύκτητος σώσεις. Apud Athenæum legas quoque Ἑρμῆς ὕδωρ σώσεις παρὰ Σταφύλῳ. Itaque certa emendatio eſt.

Lin. 14. Δυσάρεστον &c. ἐκλεκτικῆς] Hujus ἡρωϊκῆς veluti σκάμμα in Pluto Ariſtophanis. Terentius autem mirabiliter in his verſibus ſane quam moratis:

Naillius modi jam magna nobis civium
Penuria eſt, &c. —— item;

quam

Quàm gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Reflare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud poteſt quod apud Diogenem Laërtium eſt, λείψανα τῶ χρυσῶ γένους.

Pag. 109. lin. 5. Βαθυκίτα σόντον] In Mſ. Cod. βαθυκίτα. Videlicet βαθυκῖτες. nihil aliud erit, quàm qui βαθὺ κίτος habet, id eſt, *altas cavitates*. Quod etſi verum eſſe poteſt, mihi tamen nullà poteſt ratione probari, qui ſciam prioris ſyllabæ modum in κῐτῶν brevem eſſe; ſciam præterea alluſiſſe Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore eſt;

Η'ν (*navias* ſcilicet) δὴ χρὴ φθίζοντα ἐς εἰς μεγακήτεα σόντον
Ρίπτειν ἐς πυρῶν, Κύρνε, κατ' ἀλιζόνων.

Videmus ſecundum verſum pæne integrum à Luciano ſumptum eſſe. Legendumne igitur cenſes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non auſim ſane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobæum & alios varietatem lectionis reperi: memini præterea ita à Plutarcho ſcriptum eſſe, ut à Luciano lectum eſt, βαθυκήτεα ſcilicet. locus eſt in libello περὶ Στωικῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 112. lin. 3. Τί ἦν ἐ ἐν αὐτῇ δόξη] Mſ. Τί ἦν ἐν ἐ ἐν &c. Quod ſi non melius eſt, at certe venuſtius aliquanto.

Lin. 8. Οὐ γὰ δεῖ] Mendum eſt. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quàm Mſ. Cod. lectiones conſuluiſſem. Alioqui quo tamen pacto ſtare poſſit hæc oratio, ἐ γὰ δεῖ ἰατρὸς? &c. ridiculum, ſi quidquam aliud.

Pag. 113. lin. 15. Δυσκάθαιρ@] Mſ. Cod. δυσκάτοχος. ſed eodem recidit.

Pag. 114. lin. 2. Ο'σπερ εἰχάλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ εἰχ.

Pag. 115. lin. 1. Ε'πιφυλόπυ] Mſ. ἰμπυρυκίτα hoc loco male.

Lin. 4. Α'λλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαρῶν τὰς ἀμάς] Diſponenda verba ſunt, ut & ratio & libri ſcripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαρῶντας ἀμᾶς φράγμα ἤδη &c.

Lin. 9. Κατάλειπον] Mſ. καταλείπων δεῖ, ut ſibi morem eſſe hunc perpetuum ſignificet.

Pag. 116. lin. 5. Τ'ιμοκλῆς ἐ Κλέων] Homines ſunt ſua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarchus, Ariſtophanes, & ſcripta in eum Scholia.

Lin. 13. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, ait ſpero, hanc mihi veniam elegantiores homines, ſi à Luciano tantiſper abeam, dum Dionis Chryſoſtomi locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. ſic habet pag. 197. ἐ γὰ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι ἀδύνα ἔχοιμι διδάσκειν, ἀτι ἤδη αὐτὸς ἐπιστάμ@, ὥσ ψυδόμεν ἐ ἐξαπατᾶν ἀσκήσαντ@, ἀλλ' ἵνα παύσω τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo præſidio, ἵνα ἔχω παύσιν τῆν ἀνδρίας. Videlicet homo modeſtiſſimus Dion fatetur ingenue non eſſe in ſe ſitam illam vim, alios ut erudire poſſit, quippe qui indoctus ipſe ſit; vanis autem promiſſis homines lactare, id eſſe à moribus ſuis alieniſſimum; ſe enim eò impudentiæ non proceſſiſſe. locum ipſum legito, & à me haud diverſus abibis. Idque clariſſimum & diligentiſſimum virum Iſaac. Caſaubonum non vidiſſe miror.

Pag. 118. lin. 12. Εἰχαρίσας] Legendum hoc loco εἰχαρίσας. Ita paſſim alibi circa hanc vocem erratum eſt.

Lin. 15. Ρ'άκος] Notanda metaphora; quaſi qui veſtem recentem & integram alteri commodarit, poſt certum tempus detritam recipiat.

Pag. 119. lin. 5. Α'πολείψ] Leg. vel ἀπολείπῃ, vel ἀπολείψ.

Lin. 12. Η'μεῖς ἢ σοφισταὶ] Mſ. ἡμεῖς ἢ ἐ σοφισταὶ.

Pag. 122. lin. 4. Α'νθιωλον τὰ σοφῶτα] Ita Lucretius, *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra σοφῶτα τ' κολάκων.

Lin. 11. Τὸν δὲ Διί] Verſus Hom.

Pag. 124. lin. 5. Τῶν πολλῶν ἐκείνω] Duobus locis *vulgaria* vertit Eraſmus. fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum eſt: *vulgus* ſignificat, at τὰ πολλὰ ἐκείνα non ſignificat *vulgaria illa*. neque id patitur Græci ſermonis conſuetudo.

Pag. 125. lin. 11. Πάντας ἀνθρώπους ἡδονὴ] Certe hic unus locus per ſe ſatis probarit non ſemper ſumi ἡδονὴ ut ſumi debere contendant viri doctiſſimi. Quamvis enim ab Euſtatio vertatur κατ' ἡδονήν. conſtat tamen eam ſignifica-

tionem perquamplurimis locis non poſſe convenire. Ita apud Herodotum lib. 6. ubi ſcribit Mileſios, cum Scybaris & Crotoniatis eſſet capta, dolorem ſuum publico luctu eſſe teſtatos: Συβαρίτης γὰρ ἁλόντας ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἀζηδὸν ἀπεσείσαντο τὰς κεφαλάς, ἐὸν πένθος μέγα φορεόμενοι. Quid? puberes tantum caput raſerint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἀζηδὸν, nihil aliud eſt quàm, Μιλήσιοι ἀπεξάπαντες, *omnes omnino Mileſii*. Scio Budæum, ſcio Vallam, viros undiquaque doctos aliter cenſuiſſe; id tamen ſcio, neque in hoc Luciano loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἀζηδὸν per, κεφὰ ἀζῶντας, aut χῦ τύποντες, ſed ἀθρόον, vel πάντας κεφ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus gloſſis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldaſti evulgatum eſt, ἀζηδὸν convertſum per ὀρχηδὸν, at illud ὀρχηδὸν legitur apud Herodotum in 7. ubi nil aliud ſignificare poteſt quàm quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propriùs ad vocis originem accedit, *una ſerie, ano & perpetuo ordine*. Hiſtoria ſic ſe habet. Cùm grandis pecunia è reditu metallorum, quæ ad Laurium Atticæ erant, in ærario eſſet, cives autem Athenienſes viritim ex ea decem drachmas eſſent accepturi, auctor iis fuit Themiſtocles ut ducentarum navium claſſem ex ea pecunia conſtruerent: Græce ſic: τῷ δὲ δοῦναι μεταλλόντα ἕκαστον δέκα δράχμας &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* ſuos rediit; quia formaſſe apud Heſychium legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἀζηδὸν converſam fuiſſe. Cæterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 126. lin. 6. Οὕτοι ὑπόζωστε] Ex Homeri verſu.

Οὕτοι ὑπόζωστ' ἰσὶ θεῶν ἐρεμνὰ δόμοιο.

Pag. 127. lin. 8. φορεσίας] De hoc honore lege quæ ab Is. Caſaubono annotata ſunt ad Theophraſti Characteras pag. 161.

Pag. 128. lin. 1. Τ' ὑπέζωλας] Vt qui libidini alienæ ſubjiciunt puelli aut puellæ teneritudinem.

Lin. 3. Ἐπεζωλδικότ μοι] Legendum arbitror σοι.

Lin. 8. Ἐπὶ κεφαλῇ ἐξωθεῖς] Latine, *capite proſtratus foras*. Phædrus.

Lin. 13. Μάθ' ἅπαν] Mſ. μαλθ' ἅπαν.

CAPVT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλέῃ βωμός. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in locum τὸ ἄλλαν. Pollux & Philoſtratus emendati; ut & Lucianus. Ἐρεσχ. τοσοῦδε τοῦτο δ' ὑφ' ἡμῶν quomodo intelligendum. διδάσκειν διδάσκεσθ. diſcipuli apud Terentium. ἄσχ τοῦτο τῇ δικέᾳ quomodo intelligendum. Ἐπιπηδᾶν. Lucianus emendatur. Joſephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ὄθμα quid. Lucianus duobus locis correctus. καρύκη. Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Gloſſema ex Luciano ejectum. Plauti locus adverſus Palmenium confirmatus.

Pag. 130. lin. 8. Εἰρεσία πῆδ' πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum*. Ita γοτμὶ πτερῶν poëta Lucretius de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Lin. 11. Σὲ φημι] Ita dicere ſolebant cùm urgebant, vocabant, aut revocabant, ceſſatores inclamitabant. Ariſtophanes ſæpe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico*. Terent. & ante ipſum Plautus. Qui aliter intelligunt, ad has res ſapiunt minus.

Pag.

Pag. 131. lin. 2. Τ' *μὲν ὑποστήσομαι*] Legendum *ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποστήσομαι*. *Nunc vero abibo.* nam jam anteà abiturierat. deinde istud *ὑμῖν* non potest stare. nemo enim ibi præter unum Timonem erat.

Lin. 10. Ἀ*νδρακες θεοῦ*] Notum proverbium, *ἀνδρακες ὁ θησαυρός*.

Pag. 132. lin. 4. Ὦ *χρυσί*] Versus Euripideus; quæ autem sequuntur, *αἰδόμενον γὰρ* &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates *χρυσὸν διαφέρειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ* facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non *νύκτωρ* tantum, sed etiam *μεθ' ἡμέραν διαφέρειν* facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 134. lin. 1. Τ*ὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα*] Singillatim Pausanias. Quædam etiam Herodotus.

Pag. 135. lin. 5. Π*αρὶ τύτω*] Recte *τύτω*; quippe cujus imago ibi, in *ἰξαπὰ* scilicet. Nam *ἰξαπὰ* est *χωρίον νομῷ ἴχνι*, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeò mirum, pecoris enim deus Pan. adde quod *διφθερίας* pingebatur. Iustinus lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycæo, quem Græci Pana, Romani Lupercum appellant, constitit: ipsum dei simulacrum nudum caprina pelle* (*διφθέρα* est) *amictum est, quo habitu nunc Roma Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod *διφθέραν* suam Pani dedicat. Hæc igitur nostra est de hoc loco sententia. Clarissimus autem Menagius, præclararum artium *παιπηγέτης*, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Π*λέον τύτω*, pro Π*αρὰ τύτω*. Nam quod alius quidam legendum existimat Π*ενία ταύτῃ*, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere *ταύτῃ*. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, *διανοίας*, judicia denique, atque adeò omnia in Luciano *ἀνω κάτω* vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quàm quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπαῖ βόμβαξ.*

Pag. 136. Lin. 6. Τ*ὴν ψυχρολίαν*] Editi quidam habent *ὑπὸ ψυχρολίαν*, sed eodem errore quo apud Philostratum in vita Apollonii lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, *τὸ ὑπὸ ψυχρίας ἐπελάθετο*. lege fidenter *ὑπὸ ῥοφρίας*.

Lin. 7. Ε*ἰλίου βώμου*] Hujus aræ meminit quoque alibi Lucianus, in Demonacte, *ἐν δικαστηρίοις*; Philostratus in vita Pellucis Sophistæ, & Pausanias in Atticis. Ceterum huic deo Ε*ἰλίῳ* primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Lin. 9. Ε*ὐκαιρίαν*] In cod. Erasmi legebatur *ἐπαρκίαν*, venit enim *supposititare.*

Lin. 10. Ε*ἰδὼν*] Mſ. *ἰδὼν*.

Ibid. Μ*ονήρης δ' ἦεν*] Hanc vitam qui vivebant, ii *μονήρεις* & *ἰδιαζεῖ* dicebantur. Laert. in Thalete.

Pag. 138. lin. 8. Ε*ὐωχεῖτο*] Legendum *ἐυωχεῖδο*. nam *ἐυωχέω* significat *aliquem convivio accipere*, *ἐυωχεῖδο* autem *epulari*. error turpissimus.

Lin. 10. Ε*ὐσταλὲς τῷ ἄλλῳ*] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim græce dici potest *εὐσταλὲς τινὸς*, sed *τινί*; itaque pro *εὐσταλὲς τῷ ἄλλῳ*, mihi vehemens suspicio est legendum *ἐκτὸς ὢν τῶ ἄλλου*, *longè ab alio*, vel, *ab alio remotus.* Non poëtæ tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce & favebo.

Pag. 139. lin. 2. Σ*τέφανον*] Mortui enim in Græcia olim coronati. testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Lin. 5. Δ*υσκολία*] Emenda Pollucem lib. 1. cap. 2. *περὶ τυφλότητ.* Vbi enim legitur, *τύφλωσιν ἀνόσιον, δύσκολον*, palam est legi debere *δύσκολον*. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostratum lib. 3. Apol-

Apollonii cap. 8. Nam ubi legitur φεσθήμεθα τ' ἀνοήτων τε ἐ δικέλων, haud dubiè legendum ἀνοήτων τε ἐ δυσκόλων.

Lin. 9. Πίπτη ἐ ἰλαίῳ] Quo majus incendium fiat ſcilicet.

Lin. 14. Βαπίζοντα] Male in libris ſcriptis πίπτοντα.

Pag. 140. lin. 3. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum eſt. lege Τίμων Ἐχεκρατίδη, *Timon Echecratidæ filius*. quod & ſuprà viſum eſt, & infrà occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 142. lin. 1. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Lin. 2. Ἔ*ραστ αἰπίστωτ*] Qui *canam* vertunt, ii mihi dormire videntur. Longe enim aliud ἐραστὸν, aliud δεῖπνον; neque hîc quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentiſſimè fuerit à viro undiquaque doctiſſimo explicata in eruditis illis in Theophraſtum commentariis, pag. 272. addam tantum ita eſſe exponendum Philoſtratum pag. 95. & 527, poſtremæ editionis; ita etiam intelligendum eſſe locum Dionis Chryſoſtomi pag. 116. Locos ipſos afferre piget. Ceterum vocem Græcam in interpretatione retinui, idque Plinii junioris judicium ſecutus, & inopiâ linguæ Latinæ coactus.

Pag. 144. lin. 2. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper evulgati ſunt.* διδάσκειν enim ad ὑποκρίσεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλον ſimpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud Ariſtophanem in Pluto:

Οὐ γὰρ πρεπώδὲς ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *diſcipuli* pro actoribus. *Num immemores diſcipuli?* id eſt, num actores tui animo ſunt ita omiſſo, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es diſcipuli*, οὐ τὰς φρένας ἔχεις; inde eſt etiam quod in comœdia Italica Doctor ſæpe prodit. Inde etiam διδάσκειν per ſe ſolum pro *comœdiam* vel *tragœdiam* docere, (Latini enim uſurpant quoque) apud Diodorum lib. 14. Ἀγυδρίμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθύραμβος νεοδίδακτος. Qui aliter explicant, quaſi diceret Gnathonides ſe modò illa carmina didiciſſe, malè explicant.

Lin. 3. Ἐλεγεῖα δὲν] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde eſt quod & apud Heſych. ἐλεγεῖα dicuntur δῆθ' ταφικὰ ποιήματα.

Ibid. Ἀ*σμ ὑπὸ τῦ δικέλλ*] Ridiculè qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latinè dicitur *canere*, vel *ſaltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Græcè eſt ᾄδειν vel ὀρχεῖσθ ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venuſtas pendet. Lucianus lib. *περὶ ὀρχήσεως* ſic loquitur. διδάσκουσα σοφωτέ τ πάλαι ὑπ' αὐλοῖς ἐ κιμβάλοις. Aliter quoque dixiſſe puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem: παίδων χορῷ συναλδόντες ἐν αὐλῷ ἐ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quàm exigua res venuſtiſſimum ſenſum perdat.

Pag. 147. lin. 6. Καὶ μεσοπλόον] Eraſmi codex habebat, ἐ γὰρ &c. ſcilicet διὰ παρενθέσεως.

Lin. 13. Ἀωνίοις] Vocem Græcam retinui, veteres ſecutus. Ceterum priuſquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1. cap. 7. ὀπλίτης ἦ, ἐπέσχον ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certiſſimè legendum eſt unica voce, ἐξεφήβων δύο ἔτη, id eſt, qui ex ephebis exceſſit à duobus annis.

Lin. 14. Ἐ*πιθυμῆν*] Non ſignificat inſultare, ſed avidius, cupidius, immodeſtiuſque aliquid appetere. Ita Themiſtius oratione prima: ἀλλ' ἵνα μὴ ὑπεπιθυμῆν πλουτοῦντος ἐ ὑπερεπαίρεσθαι, ἐ ἐφαπτόμενον μὲ ἐπιλύτων ἀνδρῶν.

Pag. 149. lin. 2. Ἔ*σαι ταῦτα*] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ ἐ βέβαια ποιχάνῃ. Latini, *ſic erit*, pro, haud dubiè. at alias aliud.

Pag. 150. lin. 3. Ἐ*ρεχθηΐδι*] Mendum eſt. legendum enim Αἰγηΐδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teſte Harpocratione. δῆμός ἐστ τ Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore Suidæ nondum hic locus Lucianı corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuiſſe, Timonem Luciani laudat. Miror elapſum hoc fuiſſe diligentiæ clariſſimi viri Ioannis Meurſii in libello de populis

Attu-

Atticæ, in quem infinitas correctiones congessit, quæ ad horum locorum appellationes pertinent.

Lin. 4. Θεωρικὸν] De ære theorico diligentissimè Harpocration, ex quo verbum de verbo transtulit Suidas quæ de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Pag. 151. lin. 3. Ὀφελ@] Iosephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τ' ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Vbi enim in Basilienti editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, ἓς τ' ὅπῃ θυρῇ χάρις@, σὺ τε μὴ παρὼν@, ὠφλ@ ἀδὴν ὤν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur hæc vox ὀφλ@, à nemine sanæ mentis verti possit. Initio quoque pro ἓς, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τ' ὅπῃ θυρῇ χάρις@, σὺ τε μὴ παρὼν@, ὀφλ@ ἀδὴν ὤν. diligens Lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφλ@ ἀδὴν ὤν, verti eâ ratione debet, qua δίκην εἰπεῖν, & δίκῃ τῇ βουλῇ, id est, κρῖ τὸ δίκαιον τῇ βουλῇ. Atque utinam præstantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certè daremus; quadragintos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sanè perfacile, sed doctoribus, & qui Lutetiæ vitam agerent, & codicibus Regiæ bibliothecæ frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Lin. 3. Ἐρεισμα τῆ Ἀθηναίων] Magnificè sanè. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρεισμα τ' Ἑλλάδος, cujus loci meminit & Plutarchus, & Schol. Aristophanis. Cetenum non possum hic præterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἔρεισμα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὴν νῦ@ οὐκ ἤμαρτε ἓς μήπω τὸ φρονεῖν ἀνερεισμέν@, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἀνερεισμέν@ nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρεισμέν@, id est, κρῖ τὸ φρονεῖν, vel κρῖ φρόνησιν, *Qui prudentiâ satis firmus nondum est.*

Lin. 8. Βαλαὶ ἀμφίτομαι] Scilicet ἢ ἄνω ἓς ἢ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Libonium argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίων@. eum adito, si vacat.

Pag. 152. lin. 5. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ verò, cum octies tantum. Scholiastes Pindari edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύῃ τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum verò affert Callimachi locum, cui ἅπαξ φέρμακα πάσεων decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις αἶθε δίφρον ἐσήγαγον ἕθματα δίφρε.

Sed quid hoc, quæso, εἰσήγαγον ἕθματα δίφρου αἶθε δίφρον? Davus profectò sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim Callimachus ῥύσιν (ita metam vocabant) in illis autem verbis ἕθματα δίφρε nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quæ nullibi, quod sciam, reperitur, ἕθμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὄθματα, ἔμματα νεολαῖς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Æolicè ὄμματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ἕθμα nihil est aliud quàm *motus*, vel *agilitas*, *celeritas*, *raptidas*. Nata autem hæc vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθεσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τῦ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ἕθμα δίφρε (δίφρε est ἅρμα@) ἀντὶ τῦ, θὠκίστου ἅρματος. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσήλασον pro ἐσήγαγον; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has recutas sapiat.

Pag. 153. lin. 1. Πρὸς Ἀχαρνίας] Ἀχαρναῖ, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τ' Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν ἁψυχίοις (locus est Atticæ) & quidem ἱππομαχία βραχεῖα. itaque hinc facile cuivis apparet quàm rhetorice loquatur Demea, mendaciolo nem, ex præscripto artis, pingens. cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat.

ficat. Ceterum ἐξιστάνειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆ πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut στολεμεῖν πρὸς πινὰς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: ἀπὸ Ἀχαρνέας, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; ἀπὸ Ἀχαρνέας, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Lin. 2. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam πως μοῖραν ἀναπληροῦν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

Pag. 154. lin. 3. Ἡλιαία] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βυλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμος intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

Pag. 155. lin. 2. Συγγενὴς ἀγχιστῶς] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Helychius minimè.

Lin. 6. Ἐγὼ δὲ σοι ἃ τὸν ἱδεαλόμιν ἀγαγεῖν παρὰ σοῦ] Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σοῦ? legendum ἐγὼ δὲ τοι ἃ τὸν ἰδὸν &c.

Pag. 156. lin. 13. Ἐπαθέδωμον] Vbi ærarium. Aristophanes in extrema Pluto.

Pag. 158. lin. 6. Αὐτοβορίας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis à Zeuxide pictus est.

Pag. 160. lin. 7. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδισμα ἐξ αἵματος & ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συνιστάμενον· καρυκᾶσθαι δὲ, τὸ παρασκευάζειν διὰ καρύκης φασὶν αἱματώδη πᾶσι χρῆσθαι ἔκνυσαν. ἔνιοι δὲ ἀπὸ παρ' ἡμῖν καλουμένου αἵματείας, καρύκην ὀνόμασαν, ὡς ὀρθῶς. ὅτι δὲ πρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ & Φιλοξένης ὁ Σάμος, & ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἵματείαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἵματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgò dicimus, *soupe brounée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis præterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

Pag. 161. lin. 10. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Vnde διαλέξεις & λόγοι ὑπὲρ κυλικείοι· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ὑπὲρ τῆ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Læmatianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque verò id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere æquum est. Locus præterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus obfecerat, se se purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, præter nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è consessu cum surrexisset; Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quædam in eo dicto gratia atque facetia) Græce sic pag. 857. ἐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν τῇ κύλικα ἔχοντα; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores, quæ plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur à quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ὁ γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ἤδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Hæc etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refuſez vous à oüyr un per-*

personnage qui a le langage si bien doré? Quæ autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot καλεῖν, qui signifie réciter par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthæc sunt: nam inter καλεῖν & κίλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quàm inter λόγος & φυλία, aut voces quantumvis significatione diffitas; sed tota loci illius venustas ex iis quæ sunt à me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoy, Messieurs, ne voulez vous pas escouter celuy qui tient la coupe en main?* Tum verò Græcorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthæc? inquies. Non temere, ut opinor, id à me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Græcos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quamdoctissimos) nec Græce scinnt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μωρίαν ὀφλισκάνω ἀσυνίετα*. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Ab hinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cujusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cujus ex Ciceronis orationibus; dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poëtam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeò deformatum, adeò perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre verò hominis judicium! mulierculis & salgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, sat scio, non attingent. Nuper enim νέῳ quidam φασφόρῳ exortus est, qui pronunciavit, pædagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando à veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, δὸς, ὦ σαῦ, δὸς ἐμοὶ λευκήνιν, ἐμασσάμην γάρ?

Pag. 163. lin. 3. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Legendum *πάνσοφόν τι χρῆμα*.

Lin. 8. Ὦσαις οἱ ἡ κλῆτον] Delendum ὦσαις, & scribendum οἱ, jungendumque cum σωδιδρομήκασι.

Lin. 15. Μάζα] Nihil aliud quàm ἄλφιτα ἁλαίῳ πυρυφῷα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis. docet Athenæus. Σόλων δὲ τοῖς εἰ πρυτανείῳ σιτεμβόσις μάζαν παρέχειν καλεῖ, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παραπέμπει.

Pag. 164. lin. 3. Ἐγγεκέρυν] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρρόη vocatus est, ut scribit Harpocration, & ex eo Suidas. Hesychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρρόη κρουνὸν ἐν Ἀθήναις.

Pag. 165. lin. 11. Κυματοδὲς γῆς] Glossema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης scilicet; quæ vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, præter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Lin. 16. Αὐτὸς] Lege σαυτοῦ.

Lin. 18. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Pag. 166. lin. 2. Αἰγινητικὸν] Ad tidiculum. nam mensura Æginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Atticâ.

Lin. 7. Κεφαλῇ ἐμπλήσω κοτύλην] Locus est apud Plautum in Aulularia.

Pos

——— *Poſtquam implevisti fuſtibus iſtorum caput;*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *implevisti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Græcorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aululariâ tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

——— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

Pag. 167. lin. 2. Μὴν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, νὴ; μὴ δῆτ. *quid? num te &c.*

ADDENDA.

Pag. 1. lin. 1. De Luciano, Lactantius Divinarum Instit. lib. 1. cap. 9. *Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit: & his potissimum qui Deorum laudes canebant.* Isidorus Pelusiota libro IV. Epistolarum, epistola 55. Σαφέστατος Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὃν εἰς ἦν ὁ Λεύκιος, ὁ τοῦ Διαλόγους ἅπαντων ὁμοῦ χαλεπῶν τῶν τε ἀρχαίων, καὶ τῶν παρ' ἡμῶν συντάξας. ὃν οἱ μὲν Πλατωνικοὶ, διὰ τὸ τοῦ παρὰ τῶν ποιητῶν ἀναπλασθέντας θεοὺς, τῷ θεατρικῷ ἀπεξέστο. οἱ δὲ τῶν ποιητῶν ζηλωταὶ σύφωνον ἀπηχοῦσιν. ἐλεγὰς γὰρ τοῦ παρ' αὐτῶν ἐκθεαζομένους θεοὺς ἐξεκωμῳδησε. Menagius.

Pag. 3. lin. ult. Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός] Quantum veteres tribuerint bono rerum principio patet ubi percurrimus ea quæ à variis afferuntur. Sic enim Horatius lib. 2. Epist. 2. vers. 40.

Dimidium facti, qui bene cœpit habet.

Ausonius Epigram LXXXI.

Incipe dimidium facti est cœpisse superstt,
Dimidium, rursum hoc incipe & efficies.

Vbi videndus Vinetus aliique. Dionysius Halicarnassæus de Antiquis Oratoribus. c. 2. *Et sane bonum initium dimidium totius dici operis solet.* Aristoteles Problem. Sect. x. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ, παντὸς ἔργου μέγιστον. ἥμισυ γάρ. Almeloveen.

Pag. 8. lin. ult. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenere ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud Horatium Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est
Quod monstror digito prætereuntium.

Plinius junior. L. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud Ovidium. lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi. Almeloveen.

Pag. 11. lin. 26. Τριέτηρος ὤφθη ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ αὐτοῦ ἦν] Hæc ait per allusionem ad Lycophronem in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic:

Αἱ αἳ παλαίνα δηλαμῶν κακαυξίᾳ
Καὶ ποοδὸς ἐξῶ πωλικησιν ἁλαμαξίοις
Τριετηρίην λίουσ' ἔτ'.

Quem Herculem τριέτηρον λέοντα dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iupiter in ejus generationem, vel quod per treis dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. *Palmerius.*

Pag. 17. lin. 26. Τὰς τῶν διαλόγων ἐπαίρους ἐχαλάζας φορυπτὰς ὑπὸ ματαιολίχας] Socratem proculdubio innuit ab Aristophane in Nebulis subtilissimum, & φορυπτὴν & ματαιοφρόνακα vocatum. *Idem.*

Pag. 17. lin. 3. Καὶ τὰς ἐν τῇ πώλῃ παραχὰς διεξῆλθ' ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν τοῖς ἱππόδρομον ἐν τοῖς τῶν πολίτων εἰσόδοις] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet ἐν τοῖς ὠδείοις ἀγῶσι. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχὰς διεξῆλθ', & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe militæ opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cuique excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, ni-

hil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Venetorum, Ruſſatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. 5. epigr. 26, ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

Hoc, rogo, non meltus, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuſo permadiſſe croco?
Quam non ſenſuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero teſtatur equo Circenſi, cui nomen erat *Volueris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum ſimulachrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in circo poſita ea ſimulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi conſentaneum videtur. *Palmerius.*

Pag. 7. lin. 9. Πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ὑποψία, & πολλῶν ἥδη κατεψεύσατο ἤδη δικαίων ὑπείληφε] Hæc ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* Ideſm.

Pag. 38. lin. 18. Καὶ τὸ οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρᾶσιν τὸ & ἀρωμάτων ἐγχεῖντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plauſus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μὴ κρᾶσιν vel κρᾶσι & ἀρωμάτων, ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea miſceri ſolere, & in deliciis fuiſſe eam mixtionem teſtis eſt Plinius lib. 21. cap. 6, ubi de croco loquitur. *Vſus ejus in coronu nuſquam, herba enim eſt folio anguſto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, præcipue dulci tritum* &c. Hæc Plinii verba omnino firmant noſtram conjecturam. *Idem.*

Pag. 39. lin. 18. Οὗτοι δὲ & αὐτὸς ἠπάτο τὸ στεφανοῦσθαι, ὅτι μὴ ἴσασιν τὸ στρόμα τὸ τόπον· εἰ γὰρ τοὶ (ἴφη) τῇ πορῇ τὸ ἶον τε & ῥόδον χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ μὶν μάλιστα ἔχλιε αὐτὲς στρέδε] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympoſ. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur Athenæus lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθυμὶς & ὑποθυμιάδες στέμματα παρ' Αἰολεῦσι & Ἴωσιν, ἃς περὶ τὸν τράχηλον περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐκ μαθεῖν, ἐν τ' Ἀλκαίῳ & Ἀνακρεόντι ποιήσεσι, id eſt, *hypothymis & hypothymiades corona ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῦ ὑποθυμιάζειν à ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum politæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. *Idem.*

Pag. 43. lin. 1. Τωικαῦτα χρῆσας τὸ βέλος, ἔτε ἰὼ, καθάπερ τὸ Σκυθῶν, ἔτε ὀπῶ, καθάπερ τὸ Κρήτων] Mirum eſt Lucianum tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & κρητίζειν dixerunt. Orpheus ſeu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi peritiam ſignificet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκεκόρυτας ἀρείους τοξότας. Callimachus etiam Hymno in Iovem:

Οὔλα ϑ Κρῆτές γε περὶ κρύπλιν ἀρχήσαντο
Τοὔνεκα πειθήνονες.

Idem ait Apollodorus lib. 1. οἱ ϑ Κρῆτες ἔνοπλοι τὸ τοῦ ἄντρου τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόραι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 7. ὅτε τ' Δία παῖνα λύρην ἐθέλοντο· κλύπτω τὸ ὅπλων & κανόνι μελῶν, id eſt, *quando Iovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus.* Strabo lib. 10. ubi de Creta: τύτες δὲ αὐλοῦσιν Κρήτας νῦν πρὸς ἔνοπλον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, περσκηνοῦμοι μῦθον τ περὶ τ τῦ Διὸς γενέσεως. Plinius lib. 7. cap. 56. *ſaltationem armatam Curetes docuere,*

Gyr-

Pyrrichan Pyrrhum, utramque in Creta. Idem ait & Pindari Scholiastes ad Pythionicum 2, & ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt, nullus sagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes & à quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyrrachmes Degimenum Elæum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κυρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν & τὰς καυσμὰς εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod solius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra seipsum pugnans, ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, διὸ μετὰ τὸν τόξον γεγόμβωσι διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & ejus usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso love antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & Κρήτων censeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, & si mihi credis, leges, καθάπερ τοὺς Κρήτων. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus qui ὀπὸ interpretatur *resina*; numquam enim legisse me memini resinam utilem fuisse ad sagittarum invectionem. aut ὀπὸν dictam resinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium est ῥητίνη· pro Silphio certe ob plantæ excellentiam sumitur ὀπὸς & pro papaveris succo ob vim medicamenti, unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*, opponit enim ὀπὸν succum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex serpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *Palmerius.*

Pag. 49. lin. 20. Κολακεύοντες] Κολακεύοντας enim quidam scribunt. *Menagius.*

Pag. 50. lin. 20. Τῷ γὰρ τύπτε σώματι φασὶ τοὺς τυφεννεῖς ἀκολουθήσαντας, & μιμησαμένους αὐτῶν τὸ σχῆμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τινὰ ἡνάντιας, ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν. ὅτι δὲ τύπτε, & τῷ τυχόντι τῷ σοφιστῇ τῶν σοφιστῶν ἐπονυμίαν συμβαλεῖν] Vertissima vocis ταυρὸς originatio. ταῦ, ταυρὸς; hoc est, in modum *tau* effortmatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpolito figma ut fieri solet, σταυρὸς. Idem.

Pag. 151. lin. 10. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδης, Κολυττὸς] Scribendum Κολυττὸς. Suidas: Κολυτὸς σκαφὴ Λυκιακὴ, εἰς τὸ Τίμων, ἢ μισάνθρωπος. Κολυττὸς ὁ, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηίδος. Idem.

Pag. 225. lin. 2. Ἀργῶδον] Ἀργῶδον. Idem.

Pag. 263. lin. 19. Καὶ τοιαῦτα ἀπορρητὰ ἱερατεύει τὴν] Τὸν νέον, legendum videtur. *Idem.*

Pag. 264. lin. 10. Μεγίλλῳ] Horatius: *dicat Opuntia frater Megilla.* Idem.

Pag. 277. lin. 13. Βαρβαρος ἦν, & ὀλεθρος] Malim ὀλέθριος ut infrà pag. 770. & ἐν ὀφθαλμοῖς τὸν ὀλεθρίν ἐκείνης ἀνδρός. Ita enim ibi legendum, non ἐκείνε ἀνδρός. Et ita Interpres legisse videtur. *Idem.*

Pag. 277. lin. 15. Ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με] Legendum: Σὺ ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ σε. Hic enim Simulus loquitur, non Polystratus. Sed & legendum posteà, ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ, non Σίμυλος. Idem.

Pag. 299. lin. 3. Τὸ μὴ τύπτε γυμνὸν] Id est, extra thecam. Ita *nudus ensis* apud Virgilium, pro ense extra vaginam. *Idem.*

Pag. 370. lin. 17. Βίων πρᾶσις] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, *Mancipiorum auctio.* Laërtius in Aristippo: κατηγόρησε τ' ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ὠνοῦνται πωλοῦντες, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ διαιωλοῦντων. Idem.

Pag. 384. lin. 20. Σολοικισμῶν] Σολοικῶν, non σολοικισμῶν, dixisse veteres, testatur Gellius. *Menagius.*

Pag. 387. lin. 16. Φιλόσοφ' ἀλλ' ἄν] Legendum omnino, ΦΙΑΩΝ, ἀλλ' ἄν. Sermo est de Philone, Sceptico Philosopho: de quo Laertius in Pyrrhone: ἀλλὰ μὴν Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνησιμὸς αὐτῷ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΑ. quod postea in φιλόσοφ' abiit, in editione utraque Basileensi, & in Salmuriensi. Vide nos ad Laert. pag. 248. *Idem.*

Ibidem Φιλόσοφ'] Taxat eruditorum coryphœus Ægidius Menagius Benedicti editionem quod ex contracta voce ΦΙ. fecerit Φιλόσοφ' cum legendum sit ΦΙΛΩΝ. in notis ad Diogen. Laert. l. IX. *Almeloveen.*

Pag. 411. lin. 9. Λίγυ δὲ βασιλέως τινὸς Λιγύπου, πλήκτης ποτὲ πυρρὰ χέζειν δηλέξαι] Ipse Lucianus infrà pag. 487. in Mercede conductis: ἄλλοι δέ, τὸ αὖ αἰσχιστον πεποιθέναι σε φάσκουσιν ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ φασὶ χρηθῆναι. ἐκείνου γὰρ δηλαχθέντα τίους μὴ ἐχεῖδε πάνυ κομψίους, &c. *Menagius.*

LV.

LVCIANI

Rerum in primo Tomo memorabilium

INDEX.

A.

Abderitarum morbus. 601
Abdicationis causæ. 723
Aboni murus. 753
Academici non sunt in beatorum insulis. 675
Achanthus à tyranno in quem conspiraverat, servatus. 337
Accidens & præteraccidens quid sit. 382
Achæi versus. 498
Acherusius campus. 334
Achillis sepulchrum in Sigæo. 358
Achillis & Patrocli amor qualis. 912
de Achille fabulosa Homeri scripta. 631
Achillis mollities in fine. 296
Acinacis & Zamolxis Scytharum dii. 594
Actæoni à quo & cur immissi canes. 213
Acu candefacta referare sigilla. 760
Acrisius Danaën inclusit. 255
Zelotypus senex. 255. filiam & filium ejus exponit. ibid.
Admetus ineptus poëta. 868. ejus quidam versus. ibid.
Admirantis hypotyposis. 41
Adulatio malorum omnium maximè servile. 489
Adulatores deteriores iis quibus adulantur, & superbiæ illis authores. 33
Æacus publicanus. 343
ab Æaco non procul abest. 482
Aëdonum fabula. 22
Æginetici modii. 166
Ægyptiorum superstitiones. 369. quid pingant literarum vice. 538. astrologiam auxerunt. 848. quæ animalia ab iis colantur. 849
Æneas formosus. 853
Ænigmata narras. 351, 379
Æqualitas res popularis. 314
Æschines. ,488
Æsculapius. 237, 207, 208
Æsopi fabula de numerante undas singulas. 569
Æthiopes deos convivio excepere. 362. bellum cum saltatione ineunt. 792
Astrologiam inveneruntt. 845, 846. eorum sapientia. 848
Aëtion pictor. 479. Proxenidæ gener. ibid.
Ætolica mala. 362
Afranius Rhetor, centurio, Pericli æmulus. 620. seipsum jugulat. ibid.
Agamemnon. 335, 336, 487, 606
Agapetus. 429, 430
Agathocles medicus. 427. Peripateticus. 866
Agenor Europæ pater. 259
bene Agendi tempus non prorogandum. 36
Agrigentini ab antiquo Græci & Dores. 740
Ajacis sepulchrum. 359. furor. 321. mentis compos. 678. Ajacis coronis. 620
Ajax Locrensis in sedibus impiorum. 674
Alcæus Milesius formosus. 608
Alcamenis statuæ in pretio. 517
Alcestis ab inferis revocata. 310
Alcmenæ cum Iove concubitus. 203
Alcibiadis amoris pœnitet Athenienses. 599. à Socrate amatus. 908
Alcyonis fabula. 168. & deinc. alia fabula. 689
Aleam in uno viro jacere. 598, 599
Alexandri magni res gestæ. 288, 289. cur Deus videri voluit. 293. Clitum interficit. 628. votum super historia sua. 630. Annibali præponitur à Rhadamantho. 671. Babylone sepultus. ibid. ejus nuptiæ & Roxanes. 574
Alexandri cujusdam impostoris vita, res gestæ. 746
Alexidis versus. 498

Aloei filiorum factum. 344. pœna. ibid.
Alpheus Arethusam amans. 243
Alytarches Sortium contemplator & explorator. 536
Amabilitas & Cupido Veneris liberi. 226
Amantium stultitia. 451.* & Amatores opulenti in pretio, inopes contrà. 396
Amavit quidam Venerem marmoream. 884
Amatores iracundi. 234
Amaltheæ cornu. 455
Amantium actiones. 195. affectus. 905
Amastris. 763
Amici malis non illudendum. 274
Amoris vis. 196, 206, 303. duplex. 899. ejus gradus. 911
Ammonis oraculum. 850
Amores. 873. & deinc.
Amphilochi templa, vaticinia. 266
Amymones fabula. 247
Amico urgente quid facias? 342
Amicitia maximum bonorum. 860
Anacharsidis historia. 593
Anacreon in beatis insulis. 673. fulmine à Jove cur petitus. ibid.
Anaximenes cur innotuerit. 573
Anchoræ vitreæ. 665
Anchisæ & Veneris amor. 220, 221
Andromedæ fabula. 258
Anemodromi. 647
Anguillarum in morem inter digitos elabi. 114
Animantium vita brevis. 887
Anima ut immortalis. 866
Animæ in homine plures. ibid. ejus tres partes. 810
Animus scopo similis. 42
Animi ornamenta incorrupta. 8
Annibalis gesta. 286
Annorum, mensium, horarumque numerum instituerunt Ægyptii. 849
Annus Solis circuitu definitur. ibid.
Annuli Romanorum modiis mensurati. 286
Antilochus vates apud Cilices. 759
Antimachi versus. 689
Antiochiæ cives saltationis observantissimi. 812
Antiochi soteris cum Galatis pugnatori somnium faustum. 499. pugna cum Galatis. 581.
Antipho somniorum interpres. 684
Antipodes an sint. 864
Antisthenis baculus ex oleastro. 284
Anubis Ægypti Deus. 380
Anitus & Melitus Socratis accusatores. 395
Aniti & Meliti in Demonactem. 860, 861
Aorna petra ab Alexandro occupata. 507, 295
Apelles pictor. 479
Apis Ægyptiorum Deus unde capi soleat, quantum lugeatur mortuus. 369, 370
Apis mellis opifex & quomodo formetur in favo. 171
Appollinem Branchus & Hyacinthus amant. 187. Daphne fugit. ibid. Hyacynthum disco occidit. 209. se consulentes decipit. 212. citharœdus, medicus, vates, jaculator. 213, 393. ejus exilium ob Cyclopes. 363. mercenaria opera apud Admetum. ibid. apud Laomedontem cum Neptuno. 363, 364. unde ejus templum Delphicum ditatum. 745. ubi colatur. 366. Græcia pestem immittit. 363. à nemine falli potest. 731
Apollonius. Thyaneus. 750
Apollonius philosophus. 866
in Aqua scribere. 437
Aquileja urbs. 776
Aquilarum pulli ut probentur. 417
Arabiam cavam ferere. 490
Aranex Cycladibus majores. 648, 649
Arbitrorum delectorum judicio acquiescendum. 715, 716.
Arborei seu Dendritæ homines, & eorum fabula. 653
Arborum vitrearum fabula. ibid.
Arcades Astrologiæ contemptores. 855. Antiquiores se Luna dicunt. ibid.
Archelaus tragicus poëta. 601
Architelis uxor. Dimenete. 592. ejus visio. ibid.
Archytas Pythagoræ discipulus. 497
Areopagitæ in tenebris judicant, & cur. 552, 553.
Arethusa & Alpheus. 243
Argivorum & Lacedæmoniorum pro agro bellum. 360
Argos siticulosum. 247
Argus toto corpore videns. 188, 222.
Ariadnes filum Theseo datum. 540. ejus chorus. 791

Aries ab Ægyptiis colitur. 849
Aries aureus Thyeſtæ. 851
Aries Aureus Phryxi. ibid.
Arion Lesbius. 673. ejus fabula. 250
Ariſtarchus Grammaticus. 48
Ariſtarchus Phaleræus Imperator. 44
Ariſteas hæredipeta. 283. delinitus Mileſiis ſermon. 874
Ariſtidis inopia. 105, 106
Ariſtippus Cyrenæus Dionyſium Siciliæ tyrannum liberat. 333. unguenta olens. 306. ejus mores. 333. & ſeq.
Ariſtippus & Epicurus in beatis inſulis jucundi compotores. 675
Ariſtobuli adulatorius liber ab Alexandro in flumen projicitur. 610
Ariſtodemus ſceleribus nobilitatus. 749. hiſtrio. 487
Ariſtonis convivium. 819
Ariſtophanes poëta vir ſapiens. 657. ille & Eupolis Socratem in ſcenam introducunt. 404
Ariſtotelis ſententia de bonis fortunæ. 292. ut Alexandro eſt abuſus. ibid.
Arius & Epeus pugiles pares. 677
Arrianus Epicteti diſcipulus. 747
Ars longa vita brevis. 505
Arſacis Medorum præfecti mors. 315
Artis mechanicæ facilitas & commoda. 2. ejuſdem incommoda. 7. inſtrumenta. 9
Artium inventiones. 897
Artis perito credendum. 343
Artemidorus adoleſcens. 591
Artemiſia Mauſolo mortuo erexit ſepulchrum. 312
Arteria trachea nihil recipit. 605
Aſinus Cumanus Leonina pelle indutus. 407
Aſino nil commercii cum lyra. 466
Aſinis petulantiores. 409
Aſinorum ruditus loco tubarum. 408
Aſpaſia meretrix. 795, 843
Aſter Philippum Macedonem orbavit oculo. 628
Aſtyanax è turri dejectus 365
Aſtrologia ab Æthiopib. inventa. 845, 846. ab Ægyptiis aucta. 848. Babyloniis nota. 849. unde Græci habuerint. 850. ab Arcadib. contempta. 855. ejus commendatio & defenſio. ibid. & ſeq.
Atrenarum encomium. 26
Atlas cœlum fulciens. 344
Athletæ fœlicitas. 536
Atreus de ſole locutus. 851
Attis fabula. 365. amatus à Rhea. 206
Attica ſubſannatio. 13. eloquentia. 475. decas. 598
Avarorum graphica deſcriptio. 84. & ſeq. Tantalo ſimiles. 94
Augiæ bubile. 746
Auguſti primi come ingenium. 502
Aurum ſiſtit ſanguinem. 146. mala propter aurum. 349, 350. contemnendum ut calculi littorum. 164
Aures quam oculi minus fide dignæ. 622. Aures portentoſæ. 655
Autolycus fur à ſydere Mercurii. 853
Auri munera grata ſapientibus. 391.

B.

Babylon qualis urbs. 360
Babylonem cepiſſe. 415
Babyloniis nota aſtrologia. 850
Baccham ex viro fieri. 785
Bacchus è femore Iovis. 365. in eum vini inventorem calumniæ. 215. res geſtæ. ibid. in Nyſa educatus. 202
Bacchi miniſtri Satyri. 794. ille Tyrrhenos, Indos & Lydos ſaltando vicit. ibid.
Bacchica & Dionyſia fuere genus ſaltationis. 794
Bagoas philoſophus eunuchus. 842
ſi è Barbæ prolixitate philoſophus æſtimandus, hircus primas tenebit. 845
à Barba de philoſophis judicium. 862
in Balneis fieri ſolita. 40
Beatorum inſulæ deſcriptio. 106. & ſequent.
Bebryx Amycus Pollucem vulneravit. 236
Bellerophontis literæ. 486. ejus equi fabula quid ſignificet. 851
Bellum omnium pater. 602
Bellum plenilunio adeundum, Lycurgi lex. 855
in Bellum & Pacem Homerus res omnes diviſit. 795
Bene agere. 497. Bene agere non cunctandum. 36
Bis per omnes. 490
Biton & Cleobis omnium hominum fœliciſſimi. 349
Bithynicum mancipium. 464
Bithyna fabula. 793

Alepsias fœnerator fame periit. 318
Bonum nullum sine teste jucundum. 181
Bona tria, animi, corporis & fortunæ. 386
Bonorum possessio temporaria. 35
Branchus amat Apollinem. 187
Branchidæ quo pacto ditati. 752
Brasidæ de navi descensus. 634
Brevitatis commendatio. 636
Briareus centimanus Iovi fert opem. 228
Bruta solitudines amant. 893
Bubalus latro. 778
Bucephali hominum genus. 689, 690

C.

Cabalusa insula. 691
Cadmus literis legem perscripsit. 46. eum execrantur ob Tinventum. 50
Cacozeli irridentur in Lexiphane. 819 & seq.
Calcei novi in honore habentur, veteres projiciuntur. 459
Calculos duos ferebant Lacedæmoniorum reges. 589
Callias qualis. 105
Callicratides Athenienſis. 879. ejus oratio. 895
Callidemides veneno alteri parato extinctus. 273
Callimachus in descriptionibus prolixior. 637. ejusdem locus. 908
Callimorphus medicus historiographus. 613
Calvarius. 339
Calydoniorum calamitates à Diana profectæ. 362
Calypso serva. 777
Cambyses. 352. filius Cyri, regnum & mors. ibid. thesauri. 16
Camelus nigra. 15
Candor sine rubore ad formam non probatur. 239
Canis Cyrum primum nutriit. 364
Canis in præsepi. 87
Canem in aliquem solvere. 786
Canum consuetudo. 411
Canicula nomine Myrrhina. 473
Capaneum saltare, 812
Capra Iovem nutriit. 364
Capitibus caninis & leoninis homines. 538
Carbones pro thesauro. 558
Carbones thesaurus. 578
Carcharorum orator. 474
Carcinochires. 661
Careotis. 684
Carimantes. 824
Carion famulus. 353
Caryatissare, saltandi genus à Caryea urbe dictum. 789
Caryonatæ. 686
Calpiæ portæ. 175
Caltor & Pollux similes. 236. vivunt. 233. alternis nautis favent. 237
Catena Iovis. 227
Caucasus. 344
Caulomycetes. 648
Causa justa eundem accusatorem & arbitrum non timent. 394
Causa indicta credere, cujus sit. 395
Causidici perstringuntur. 14. eorum mores. 406
Cebes. 479
Cecrope Codro-ve generosior. 105
Celer. 778
Celsi laudes. 783
Centaurus. 578
Cenchroboli. 647
Cerberus. 334, 339, 380
Cercopes. 749
Cestus Veneris. 228
Cethegus. 866
Cetus fabulosus. 658
Ceyx. 168
Chæreas. 828
Chærephon. 515
Chalcedon. 752, 753
Chaldaica disciplina. 508
Chaldæi divini. 283. gens mollis. 293
Chariades. 272
Charicles Corinthius. 879. illius oratio. 887
Charinus adulator. 269
Charmides formosus. 306
Charmoleus Megarensis. 278
Charon ad superos venit. 341. alterum pedem in cymba Charontis habere. 488
Chelidonias cinædus. 473
Chimæra. 334
Chiron mortuus est cùm immortalis esse potuisset, & cur. 314. & seq.
Choaspis aqua. 330
Chrysis expostulatio. 363
Chrysippus. 382, 383, 384, 385, 386, 570

Chryſippus non poteſt in beatas inſulas niſi 4 potus helleborum ire. 675
Cinyrus Helenam amans rapuit in beatorum inſulis. 679
Cithara ſaltatoris adminiſtra. 798
Clavum clavo pellere. 489
Clearchus Medos & Perſas devicit. 293
Cleobis & Biton hominum feliciſſimi. 349
Cleocritus. 429
Cleon. 116, 497, 628
Cleonæ. 40
Cleopatræ ſimia. 487
Clitus. 628. cur ab Alexandro occiſus. 294
Cnemon. 274
Cnidus. 880. ibi memorabilia, Praxitelis opus, Cnidiæ Veneris templum. 881. Soſtrati porticus. ibid.
Cocconas. 751
Cocytus. 346
Codro generoſior. 105, 277
Cœna Hecates. 262, 263
Coliades. 903
Colocynthopiratæ. 686
à Columnis Herculis ad Indos. 507
Comaſtæ Græcis qui dicantur. 912
Comicum ſatellitium. 602
Comœdia ſpectaculis convenit. 785
Comus paſtor perditè amans. 903
Comœdiæ publicus uſus. 17. proprium ipſi ſaltationis genus, cordax. 796. ejus perſonæ ridiculæ. 797
Conjugium cur inventum. 897. ejus utilitas. 909
Conon. 626
Conſilium non mutandum & cur. 19
Conſilium, alia eligere, alia vitare docet. 604
Contentum oportet eſſe præſentibus. 315, 340
Convivium adire primum, inurbanum, poſtremum grave eſt.
Convivalium frandum non eſt æquum meminiſſe. 177
quæ in Convivio debent eſſe, quæ non eſſe. ibid.
Cordax ſaltationis genus. 794
in Comœdia exercetur. 796
Corinthii adventu Philippi perturbati, quid fecerint. 602
Cornix anceps animal. 844
Coræbus. 910
Coronus. 657
Coronas ſub naribus potiùs quàm ſuper capite ponendas. 30
Corpora virorum quàm fœminarum robuſtiora. 727
Corybantes. 206. quid faciant. ibid. in Phrygia primùm ſaltarunt. 788. Iovem ſervarunt. ibid.
Craton. 279
Creon. 336, 487
Creperius Calpurnianus. 612
Cretenſes fabulantur de Iovis ſepultura. 69, 70. optimi ſaltatores. 789
Cribro vaticinari. 753
Crocodilus Stoicorum. 567
Crœſus ſervus. 335. ejus lateres aurei. 350
Crœſi cum Solone ſermo. 348
Crœſi & Solonis colloquium de felicitate. 348. &c.
Crœſis ſedecim ditior. 105
Cruces ad effigiem τῦ τυῦ. 50
Ctelias. 640, 683
Cumanus aſinus leonina pelle indutus. 407
Cupido. 896. imberbis. 187. Veneris filius. 205. ejus vis. 231. æthereus Deus, amicitiæ fautor, &c. 896. ſapero antiquior. 186. cur à Minerva abſtineat. 217. cur à Muſis. ibid. cur à Diana. ibid.
Curetes armati ſaltabant. 788. primi in Creta ſaltarunt. ibid. Iovem ſervarunt. ibid.
Curetum ſagittæ reſina inunguntur. 43
Currus bovem ducit. 275
Cybelus, Athenienſium colonia. 47
Cybele. 755
Cyclopes. 368. Cyclopis munus quod ſit. 432
Cydimachus. 429
Cynobolani. 649
Cynocephali. 661
Cynirus. 683
Cyniſcus ut mortuus. 427. quid in vita faceret. ibid.
Cypſelis obturatrix. 820
Cyrus. 50, 348. primus à cane nutritus. 364. rex magnus dictus. 50. Cyri theſauri. 229. res geſtæ. 348
Cytmides. 761

D.

Dadis. 772
Daduchus. 829
Dædalus aſtrologiæ peritus. 851

Damasias athleta. 279, 282, 830
Damis à puero necatus veneno. 317
Damnippus. 274
Damon adulator. 269
Damoxenus palæstrita. 264
Danaë. 868. Danaës fabula. 254. & seq.
Danaus duriter educat filias. 247
Danaidum dolium. 95, 285, 551. in Danaidum dolium aquam afferre. 95, 96
Daphne fugit Apollinem. 187. in arborem versa. 644
Darii thesauri. 16
Decelia. 891
Decretum adversus divites. 338
Deformitas eloquio compensatur. 890
Deli insulæ eversio. 252. & seq. ibi peperit Latona. 253
Deliciarum & lautitiæ reprehensio. 39, 40
Delphica divinatrix. 744
Delphi assessores Pythii. 731. unde victum habeant. 743
Delphines hominum amantes. 250
Demeas orator. 149
Dementia infœlix. 391
Demetrius Cynicus. 806
Democriti mores. 378, 758
Demonax. 857. vita, studia, &c. à 857 usque ad 873.
Demonstratio. 35
Demosthenes. 9, 634
Demosthenes imperator captus. 628
Demostratus. 774
Dendritæ. 653
Deucalion. 61. ejus arca. 801
Deus in culpa non est, sed qui delectum fecit. 480. ex improviso ostensus. 570. Deo parendum. 129. omnia facilia. 170
Dii qua forma ad Ægyptios iverunt. 369. Deorum adulteria taxat. 182. quales esse debeant. 183. de iis nihil dicendum. 322. eorum per gentes distributio. 367
Dii omnia vendunt mortalibus. 362. ejus rei exempla. ib. quid sint. 379
Dialogus & comœdia. 17
Dialogi privatus usus. ibid.
Diana ægre fert quòd ab Oeneo non fuerit ad sacrificium vocata. 362. sagittis gaudet. 832. cur amore non capiatur. 217. hospites in Scythia mactat. 231. obstetricatur. 237
Didymis est Apollinis templum. 854. Didymi respondent geminis, cœlesti signo. ibid.
Dimenete Architelis uxor. 592
Dinias. 829
Diocles. 842
Diogenes. 284, 337, 375. ejus venditio & præcepta. 376, 675
Diogenes qualem vitam egerit. 312. quid fecerit quum Corinthum invaderet Philippus. 602. dolium volvens. ibid.
Dion seipsum strangulat. 830
Dion Heracleotes. 511
Dionysius ex semore Iovis ortus. 202. ejus insolentia. 215. joci amans. 404
Dionysius Siciliæ tyrannus. 333
Dionysiacæ lapicidinæ. 475
Dionysiaca & Bacchica genus saltationis. 794
Dionysiaca libertas. 17
Dionysii templum Rhodi. 878
Dionysiorum licentia. 404
Dionysodorus. 500
Diophantus. 282
Dioscuri. 445
Diotima. 843
Discipuli leniter excipiendi. 4. in discipulis quid considerandum ad bene eos instituendum. 36
Disciplina. 399
Divites ridiculi. 368. & qui eos sectantur. 32. fœlicitatis suæ testes quàm divitias malunt. 34. admonentur. 264. quanti fiant. 277. cur virtutem non desiderent. 287. Suffragium contra eos. 338
Divitiarum verus usus. 90
Divitias quæ vitia comitentur. 112, 113. quæ mala. 129
Divitiæ male reconduntur. 85, 86. quando à Iove, quando à Dite dentur. 100. mutant hominum mores. 102. ad malos potiùs quàm ad bonos veniunt. 107. facilè dilabuntur. 113, 114. quæ bona adferant. 127. non sunt malorum causæ, sed male utentes. 128, 129
Doctrina non omnes pariter afficiuntur. 43
Dodonea fagus. 896
Dormientium gestu modò abnuunt, modò annuunt. 328
Dormire sub Mandragora. 58

Dosiadæ ara. 839
Draco. 854. cur signum multitudinis Parthis. 622
Dracones Pellæi. 751. cur Draco sub tripode. 854
Dromo. 660

E.

Ebrii descriptio. 161, 162
Echo garrula. 240
Echecrates. 567
Elation ob saltationem clarus. 791
Electra Stoicorum. 383
Electro & vitro Sidonio lucidius. 892
Elei. 870
Eliæam supercilii præ se ferre. 887
Elementa mundi. ibid.
Elenchus. 399
Elephantis ut usus sit Anthiochus adversus Galatas. 582
Eleusinia sacra. 438
Elylius campus. 673
Emmeleia, saltationis genus. 794. in Tragœdia exercetur. 796
Empedocles. 305, 677
Empusa Saltatrix. 793
Encomium quid facere soleat. 605
Endymion. 365, 366, 646, 853. Lunæ cursum invenit. 853
Endymionis & Lunæ amor. 204
Enipeus Tyronem uxorem neglexit. 256
Ephedius quis sit. 537
Epithetis utuntur poëtæ ad versum implendum. 53, 54
Epictetus. 870
Epicurus venditur. 381, 498, 675, 758, 763
Epicuri liber exustus. 774. quid faciat in inferis. 763
Epicurei quales sint. 519
Epimenidis somnus. 69
Epimethei opus. 19
Equa Thessaliæ. 580
Equum educere in campum. 394
Equorum insanum studium Romæ. 37
Erinnys. 438
Eris pomum aureum projecit. 246
Euche Dea. 559
Euclides. 563. ante Euclidem gesta. ibid.
Eucrates Sicyonius. 269. natalitia filiæ celebrans. 512
Eumenes. 499
Eumolpus. 866
Eunomius. 284
Eunomus. 673
Eunuchus quid sit. 843. non licere ei philosophari. ibid. ejus & spadonis discrimen. 844
Euphranor. 479
Euripidis loci. 391, 490, 496
Europa. 259. à Iove rapta. 260
Eurybatus. 749
Eurydice reddita Orpheo. 310
Eurytus. 393

F.

Fabæ cur sacræ Pythagoræ. 373. fabis magistratus creant Athenienses. ibid.
Fabulæ priscorum cum astrologia consentiunt. 853
Fabularum congeries. 801, 802, 803, 804, 805, 806. idque secundum locos ubi habebantur.
Facilia apparent nobis difficillima. 856
Fagus dodonea locuta. 896
Fatum causa rerum. 303
Fatum inevitabile. 489
Fati necessitate sese excusant homines. 589
Fati unius & fortunæ arbitrio nos regi. ibid.
Felicitas mutat mores. 20. in quo eam consistere putet vulgus. 434. solus Fœlix qui liber est. 864
Ferri collatio cum auro. 350
à Filo tenui suspensi omnes. 354
de Finibus multi disceptans. 355
perinde ac si Fluvii sursum ferantur. 271
Fluvius vino Chio similis. 643
Fluvii intereunt, cujus exemplum est Inachus. 360
Fœminæ communes in beatis insulis. 676. fœmina est seminis receptaculum. 888. fœminæ & maris legitima est conjunctio. ibid. in coitu viro majorem delectationem percipit. 893
Fœnus & Computum. 86
Fœnus primum & secundum. 384, 385
Fœnerari soli sapienti convenit. 384
Fœtor oris Gelonis tyranni. 530
Formicæ portentosæ. 644
Formosi, Megillus Corinthius. 264. Charmoleus Megarensis. 278. & seq.

Charmides, Phædrus Cliniæ filius. 306
Fortuna & fati arbitrio nos regi. 489.
Frugalis victus in quibus constitat. 163, 164
Funerum vanitas apud Romanos. 38

G.

Galatæ ab Antiocho fugati. 582, 583
Galateæ & Polyphemi amor. 238. se Nereidibus dicit formosiorem. 239. ejus templum. 668
Galeam tibiæ, capiti ocreas adaptare. 500
Gallinarum lac. 456
Gallinaceo sacra ædes. 683,684
Ganymedes. 190,191. Cur à Iove raptus. 192
Gargarus Idæ cacumen. 218
Gastrocnemio unde dicta. 653
Gelon ore fuit fœtido. 530
Gemini. 854
Genetyllides. 903
Geometria artem exordientibus qualia proponat. 562
hominum qui Gestarentur irrisio. 41
Gloriæ studium homini familiare. 322
Glycerium pellex Megapenthis. 431
Glycon. 759. ejus colloquium cum sacerdote, 772
Gnathonides. 757
Gniphon. 435, 167
Gobares. 426
Græcè loqui discere volenti quid faciendum. 611
Graculum alienis plumis exultare, 486
Gry. 835
Gula flagitat consueta. 477
Guttur longum quatuor digitos. 40
Gymnasiorum quodnam optimum. 811
Gymnopodiæ. 791
Gymnasticæ comendi artem rejicit. 630

H.

Hæredipete Charinus & Damon. 269
Hæreditas jure naturæ ad liberos pertinet. 272
Halcionii dies. 169
Harmoniarum quarundam proprietates. 585
Harmonides tibicen. ibid. & seq.
Harpyiæ cibos Plineo eripiunt. 94
Hebe. 883, 173
Hecates cœna. 262, 308
Helena cujus filia. 225. pulchra. ibid. à Theseo rapta. ibid. ejus forma despicitur, & vituperantur Græci quòd pro ea bellum gesserunt. 302. & seq. rapta est à Cinyro in beatis insulis. 679
Heliotæ. 680
Heliades. 875
Hellanicus. 823
Hellespontus unde sic vocetur. 251
Helles fabula. ibid.
Hephæstion. 499
Heracleotes. 511
Heraclitus. 378. &c.
Heramithres. 438
Herba lanaria. 755
Hercules. 11. in Oeta conflagravit. 207, 509. ab Omphale sandalio verberatur, lanas carpsit. 208. liberos & uxorem occidit. ibid. Æsculapio posthabitus. ibid. in Venerem acer. 874
Hermeas. 844
Herminus Aristotelicus. 870
Hercules cœlum ferens. 344, 345. irridetur divinitas, venditur, ejusque mores. 298. & sequent.
Hercules Lydius. 608. quomodo pictus. ibid.
Hercules in scena. 797. taurivorus deos. 876
Hermaphroditus. 211. qualis. 231
Herodes. 865, 866
Herodoti virtutes. 571. & seq. ejus libri Musæ appellati. 573. quo præmio ultus sit. 636. non vera scripsit. 683
Herodizes. 626
Heros quid. 267
Hephæstion. 499
Heliodi fabula de musarum saltatione. 795
Hierophantes. 829
Hinnulus leonem. 274
Hippias. 573
Hippocentaurus. 17. ejus pictura. 579
Hippocrides non curat. 501, 502
Hippogerani. 648
Hippogypi. 646,
Hippomyrmeces. 649

Hipponicus. 105
Hircocervi. 18
Hircum mulgere, & cribrum supponere. 866
Historiam rectè scribere difficillimum. 603. in scribenda ea quid observandum. 604. primum vitium. 605. ut differt ab encomio. ibid. à poëti ibid. in ea convenienti tempore laudandum. 607. secundum vitiam. ibid. tertium vitium. 617. quartum vitium. ibid. quintum vitium. 618. sextum vitium. ibid. septimum vitium. 620. Virtutes duæ. 625. quibus instructus esse debeat historiam scripturus. 627. & sequentib. historia posteros respiciat. 630, 631, 638. adulatores rejicit. 638. quo stylo scribenda. 632. & seq.
Historicus quæ præcipua afferre debeat domo. 620. res ut gestæ sunt narrare debet. 629. veritatem sequi. 630. qualis esse debeat. 631. & sequentib. quomodo conscribere. 633. & seq.
Histrio nullus punitur. 408
Homerus. 676. cujas esset &c. ibid.
Homeri loci. 4, 23, 30, 43, 390, 391, 414, 458, 489, 490, 493, 795, 800, 854, 890
Homo bicolor. 15
Homo est infans. 169. homines bullis similes. 356. homo bicolor Thespidi dono datus. 16. homines inter se comparati. longè discrepant. 170. eos creasse diis utile. 179. omnes moriuntur. 297. anima & corpore compositi. 299. eorum mores. 325. foliis sunt similes. 356. quid sint 379. nulla illis fides. 390. evitare fortunæ offensionem non possunt. 495. societatis sunt amantes. 893
Honestum solum bonum, dicunt Stoici. 532. necessario est præstabilius. 897
Honoratus. 864
Horæ. 366. Horarum sedes. ibid.
Humanitas, & quibus opus habeat. 1. ejusdem descriptio. 5. oratio. 6, 7. commoda. ibid.
Hyacinthus. 676
Hyacinthus & Branchus Apollinem amant. 187. quomodo ab Apolline occisus. 209. ab eodem Amyclis sepultus. ibid. In florem mutatus. 210
Hydamardia. 691
Hyperbolus. 644
Hyporchemata. 792

I.

Iambulus. 641
Iapeto antiquior. 198
Icarius palmitem à Baccho accepit. 216. occisus à compotoribus. ibid.
Icarium mare. 852
Icarus. 852. ejus fabulæ expositio. ibid.
Iccus. 626
in Ida Corybantes insaniunt. 206
Idea Socratis. 380
Ignis communicatus non minuitur. 182. ejus necessitas. 183. ignis solis præstantior. ibid.
Ignorantia apud homines facit quod lethe apud inferos 357
Ilium. 360
Ilienses. 413
Imperat optimè qui ira vacat. 870
Imperitia audaces, res considerata timidos efficit. 20
Impiorum insula. 681, 682
Inachus fluvius mortuus. 360
Indi quomodo vino affecti. 23. cur. ibid. solem saltatione salutant. 792
Indifferentia quæ sint. 382
Indolentia animi paranda. 36
Indopates. 438
Inferorum pœnæ. 283, 327. & seq.
Innotescere quomodo quis possit. 571. & sequentib. 587
Ino in mare præcipitatur. 251. Bacchi nutrix. ibid.
Insaniæ futuræ indicia. 784. insanabilis signa. 712. causæ. 728
Insanire cum ratione. 23
Insontem accusare. 552
Insula ex caseo. 668
Interitus unius alterius est ortus. 888
Invidiæ signa ex vultu. 712
Io à Iunone in vaccam mutata. 188. Isis jussu Iovis facta. ibid. ejus fabula. 249. & sequentib.
Iolaus. 270, 736
Ionici joci. 468
Iovis ædes. 106. catena. 854
Ira vacans optimè imperat. 869, 870
Iridis sedes. 366
Isis Ægyptiorum dea. 188
Ismenodorus. 316

Iucundum solum bonum, ex Epicuro. 532
Apud Iudicem adversatio faventem æqua causa non agenda. 781, 782
Iuno ob Ganymedem zelotypa. 192. & sequentib. à quibus colatur. 367. ut Vulcanum concepit. 365
Iupiter & ejus varia epitheta. 52. tauro assimilatus fert Europam. 260. ubi educatus. 367. Cretenses ejus sepulchrum ostendunt. ibid. quo pacto paternos dentes effugerit. 180. qualis esset juvenis. 59. aram in Gargaro habet. 189, 190. à capra educatus. 364. ejus regia ubi. 366. quid sit ejus catena. 854. multa fabulosa de Iove. 290
Iuramentum, Socratis per canem & platanum. 380
Iustitia. 399
Ixion Iunonem sollicitavit. 195, 334, 396. objecta nubes. 197. & sequentibus. cur pœnas luat. 366, 367

L.

Labor exhaustus affluit. 551. relaxationem postulat. 873. summis Labiis philosophus. 487
Lac gallinarum mulgere. 456
Lacedæmoniorum consuetudo in ferendis calculis. 589. saltatio. 789. ad saltationem bellum inibant. ibid. enervati. 264
Laconici maris cochleæ. 435
Lachanopteri. 647
Laches. 167
Lacydas pater Megapenthis. 428
Lampichus Geloorum tyrannus. 278
Lampis amore meretricis periit. 317, 318
Lari in morem. 447
Laurus Veneris transfuga, & ab ea alias fugitiva. 881
Laus nimia est adulantis, ideoque odiosa. 609
Lectus & lucerna testes sceleris vocantur. 442
Leo cordula vinctus. 471
Leogoras. 737
Leotrophis. 626
Lesbonax, saltatores manu sapientes appellabat. 810
Lethes aqua. 169. eam non bibere stupiditatem gravissimum. 442
Liber quis sit. 864
Libyes astrologiam aggressi sunt. 849
Literæ mutæ ultimam sortem obtinuerunt. 47
Lotus Homeri. 22. lotum referre. ibid.
Lotus dulcis. 452. quales degustata ea fuerunt Ulyssis socii. ibid.
Lucerna fabulosa. 656
Lucianus natura felici præditus. 5. avunculo traditus ut disceret sculpere. ibid. cur humanitatem prætulerit statuariæ. 10. quo scopo somnium exposuerit. 12. philosophiam amavit. 392, 406. ejus facultates tenues. 1. ejus avunculus optimus statuarius. 1, 2. ejus scripta Dialogi & Comœdiæ sunt participia. 18. quales res oderit. 400. Minervam orat. 401. in eum Diogenis oratio. 403. & sequentib. Responsio Luciani. 406. perpetuò vincit. 413. Alexandro pseudomanti infensus & invisus. 779. qua provincia sit usus. 491. orator mediocriter exercitatus. 493. ejus peregrinatio. ibid. ejus orationis laus. 577. judicium de suis orationibus. 584. ubi est Lucrum natura adacta servias. 485
Sol & Luna incoluntur. 647
Luna ad Endymionem descendens. 204. amore disperiens. 205, 365, 366. cur non semper eodem vultu appareat. 846
Luxum cujusdam cavillantur philosophi Athenienses. 27. & seq.
Lychnopolis. 656
Lycophronis Alexandra. 839. in Lycorem appulit Deucalionis scapha. 61
Lycurgus. 855
Lydem ex viro fieri. 785
Lynceus. 107
Lynceo perspicacior. 519
Lysimachus comicus. 47

M.

Macetis. 751
Mæandrius Polycrati successit. 335, 352
Menades sequuntur Bacchum. 188
Magi Babylonii ad inferos deducunt. 328, 329
Magnum cum parvo comparatum, magnum videtur. 181

Magnus. 778
Malchion Syrus. 621
In Malis ferendis ſocietas ſolatium fert. 297
Par eſt Mala pati qui patraverunt mala. 391
Malvæ radix invocanda. 681
Mandrabuli in morem res procedit. 463
Sub Mandragora dormire. 58
Margites. 516
Mars & Venus impliciti laqueis à Vulcano. 214
Mars ſaltator. 794
Marſyas. 213, 587
Mas ſemen prolificum emittit. 888
Maſcula libido reprehenditur. ibid. defenditur. 895. & ſeq.
In Matellam immingere. 448
Mauſacas. 621
Mauſolus & ſeq. 336, 311
Medea. 490, 560
Medi quales quum ex equo deſcenderunt. 317. gens mollis. 293. mors 317
Medici quid ſpectent in ægroto. 728. rogandi. 724. immunitates. ibid.
Ars Medica facilis. 505
Meditantis geſtus. 504
Medius ſtatus optimus. 517
Megabyzus. 103
Megacles. 418
Megalonymus. 828
Megapenthes tyrannus. 428. Cydimachi bona cepit. 429. ejus ſcelera. 440
Megillus. 438
Megillus Corinthius formoſus. 264
Melantus. 272
Meleagri interitus cauſa Diana. 362
Melitus. 395
Melitides. 910
Menandri locus. 903
Mendacium veritate ſpecioſius. 543
Menecrates. 543
Menelaus ex Pelopidis oriundus. 225
Menius. 652
Menippus canis ubi verſari ſolitus. 262. ejus deſcriptio. 263. ad mortem alacritas. 282, 309. deſcenſus ad inferos. 330. & ſeq.
Menſa communis unde inventa. 893
Menſes Luna definiuntur. 849
Mercede conductorum calamitates. 444. & ſeq. mercedis nemo, ne rex quidem eſt expers. 492
Mercenarios omnes eſſe. 492
Mercurius fur. 176, 423. ejus mores. 197, 198, 199, 213. ejus negotia. 232. eloquentiæ præſes. 485. legatus inferorum. ibid. ejus furta. 198. cupidinem vicit. ibid. teſtudinem fecit. ibid. nuncius. 199. ejus virga. ibid. officia. 232. palæſtram docet. 237. ejus ſedes. 366. Mercurius perſtringitur. 423. Mercurio eloquentiæ præſidi ſacrificare. 485
Meriones ſaltator. 789
Metrodorus. 758
Metus & ſpei effecta. 353. alia metus effecta. 749
Miccio diſcipulus Zeuxidis. 581
Midas ſervus Megapenthis. 430
Midas Servus. 512
Midam & Crœſum & Sardanapalum Menippus inſectatur. 265, 266
Micyllus ſutor. 432
Milo Crotoniates. 347
Milo. 626
Minerva. 518. ubi colatur. 367. Lutum Promethei inſpirabat. 15
Minerva à Iovis cerebro. 199. & ſeq. virgo perpetuò, armata, terribilis. 200. & 216. ejus ſuffragium. 589
Minos. 853
Minous menſis. 672
Miſanthropos. 139. ejus deſcriptio. 137. & ſequentib.
Mithrobarcanes. 329, 331
Mneſarchi filius. 835
Modeſtia. 36
Mœrichus. 283
Momus cur Deum reprehenderet. 39. qua in Vulcanum reprehenderit. 518
Morborum deploratorum non ſuſpicienda cura. 711. nec ſimiles, nec curabiles omnes. 726
Mors remedium malorum ſenecturis. 348. adverſariorum invictiſſimus. 348. ejus nuntii. 354. quibus in primis moleſta. 424, 433. quibus non moleſta. ibid.
Mortales ſe eſſe ſi cognoſcerent homines prudentius viverent. 354
Mulieres duæ pugnant pro Luciano. 4, 5. mulieres doctos conductitios habentes. 475. procliviores ad inſaniam

niam quàm viri. 727, 728. earum conditio. 320. Mulierum inter se tetra conjunctio. 894. ad generationem sint in numero, at non ad cætera. ibid. earum cultus immoderatus. ibid. de iis dictum Menandri. 903
Muliebris Venus, barathrum. 877. masculam meliorem esse demonstrat. 891
Muliebris formæ commendatio. 892
Munus Cyclopis. 432
Munera Iovis non rejicienda. 126
Mutatio in melius quandoque majorum malorum principium. 658
Musæ eas amore non teneantur. 217
Mycenæ. 360
Myron. 6, 517
Myrrhina. 473. canicula. ibid.
Myrton & Xantippe Socratis uxores. 192
Myrtium meretrix. 317
Mystus sacra Veneri. 881

N.

Narcissus. 676
Natura prima omnium mater. 887
Naufragorum habitus & oratio. 446
Navis ad navigandum præparata ut sit. 422
Necracademia. 678
Negretus. 684
Neoptolemus saltandi arte præcelluit. 789
Nephele mater Helles. 252
Nephelocentauri. 650
Nephelococcygia. 657
Neptunus. 518
Neptuni & Tyrus amor. 256
Nestoreus scyphus. 513
Nicias. 497, 629
Nicostratus. 607
Nigrinus Platonicus philosophus. 21
Nigrini qualis oratio. liberalitas, & opum contemptus. 35
Niobe. 10
Nireus. 335
Nireo formosior. 105, 277
Nisi coma purpurea. 370
Ninus urbs. 359
Noctuas Athenas. 19
Ad Noctuam aviculæ concurrunt. 516
Noctis templum. 684
Nomen alterius filio imponere, honoris signum. 355
Nosce te ipsum. 266
Novercæ quales erga privignos. 729
Novitas grata. 578. quid sit. ibid.
Numa Italus. 675
Numidica avis. 687
Nuptiarum utilitas. 909
Nycterion. 649
Nyctiporus. 684
Nyctor. 652

O.

Obolus præmium Charontis. 285, 308, 356
Octipedes qui sint apud Scythas. 591
Oculi exemptiles. 655
Odium in crastinum non recondendum. 177
Oebalus Hyacinthi pater. 209
Oecellus Lucanus. 497
Oedipus. 478
Oeta. 345
ab Oeneo ad sacra non adhibita Diana. 362
Olympia coronatus. 455
in Olympia, Iovi sacra fieri solita tantùm obiter. 62
Olympias Alexandri mater. 290. concubuit cum dracone. 751
Olympiorum victori formidanda reliqua stadia. 590
Onoscelæ. 692
Oracula non sunt ab Astrologia aliena. 854
Oratio Carcharorum. 474. Attica eloquentia, & hymetti melle plena Oratio. 475. quænam communia ejus vitia. 604. quid in ea fugiendum. 338. ejus effecta. 42
Oratores decem Athenienses contra Macedonas. 895
Ordinem suum esse observandum. 46
Oretes, Pylades. 906
Orœtes. 315
Orpheus Astrologiam docuit apud Græcos. 850. ejus lyra. ibid. dilaniatus est. 390
Ossa & Pelion, Olympo superimposita. 344
Othryades. 360. Severianum superavit. 765

Ovis instar præmonstrata fronde sequi. 556

P.

Pæmus medicus. 782
Paguradæ. 661
Palamedes litterarum inventor, cujus filius. 46
Pallas è cerebro Iovis exiliens. 200
Pan Mercurii filius. 228. cur hirco similis. 229. muficus. ibid. res gestæ. 230. salacitas. ibid.
Panis colostratus. 823
Pannychia. 684
Pantomimus appellatur saltator. 809
Paphlagones superstitiosi & stolidi. 753
Paræmonia. 638, 639
aliter Parca, aliter natura statuit de vitæ tempore. 270. omnium bonorum & malorum causa est. 323. & sequent.
Parendum libenter patri. 234
Paris Priami filius bubulcus. 218. formosus, amatoriarum rerum doctus. ibid. & 219. cum Ideæa muliere consuevit. 219
Parnassus. 344. biceps. 346
Parnassus Caucaso excelsior. 344
Parrhasius. 473
Partheniades quis sit. 400
Partem utramque boni Iudices audiunt. 527
Parthenope. 785
Pasiphaë cur tauro copulata dicatur. 852
Patroclus ab Achille amatus. 912
Patrum erga liberos quantus amor. 704. liberos magis amant, quàm ab iis amantur. 721
Pauperum consolatio. 264
Paupertatis causæ. 72. epitheta quædam. 114. commoda. 118. in eam incidere facile est. 115. quæ virtutes eam comitentur. 116. quæ suppeditet. 124. quemvis enecat. 449. ad eam fugiendam nihil non fieri solet. 490
Peccare est hominis, ignoscere Dei. 859
Peccantes quomodo tractandi. ibid.
Pecunias esse tertium bonorum. 842
Pegasus. 10
Pella quo tempore floruerit. 751
Pellæus draco. 755
Penelope Icarii filia, mater Panos. 229
Pentheus dilaniatus. 390
Perdiccas. 626
Peregrina in regione familiares nanciscì jucundum lucrum. 879
Periclis suadela. 895
Perilaus. 737. bos ad supplicium Apollini dedicatus. 739
Peripatetici quales. 516
Peripateticus philosophus qualis. 386
Persæ. 530. gens mollis. 293
Persica convivia. 470
Perseus Balenam occidit, & ejus fabula. 257
Perspicuitati sacrificandum. 338
Phæaces. 41. admiratio eorum. ibid. choreis gaudebant. 791
Phæacum rex. 335
Phædræ. 785
Phædri accubitus. 896. idem à Platone amatus. 891. formosus. 306
Phaëthon. 651, 852. rex incolarum solis. 647
Phaëton ad Eridanum sepultus, ejus sorores in populos conversæ. 235. ejus fabulæ expolitio. 852
Phaon. 276
Phalaridis vita. 731
Pharia turris. 638
Phavorinus. 861
Phello. 668
Phellopodes. ibid.
Phidias. 6, 7, 517. ex ungue leonem cognovit. 545
Phidon. 272
Philænis. 894
Philemon. 498
Philiades. 146
Philippus Macedo. 337. ejus res gestæ. 293. ejus perfidia, proditio. 294. oculo orbatus. 628
Philippides. 496
Philolaus. 498
Philosophia contemnit bona vulgò laudata. 22. longo tempore addiscitur. 505
Philosophiæ falsæ descriptio. 397. veræ descriptio. 398. ejus sociæ Virtus, Modestia, Disciplina, Iustitia, Veritas. 399. ejus ingenuitas, & loquendi libertas, elenchus. ibid. maculas animæ eluit. 439. ea optima quam multi sectantur. 515
Philosophus. 387. debet esse paucis contentus. 388. philosophorum sen-

tentiæ diverſæ. 327. &c. auditores eorum inſanientibus comparantur. 43. eos eſſe adulatores turpe. 34. eorum vitia. ibid. Philoſophi fiunt qui ad philoſophandum ſunt nati. 43. perſtringuntur eorum nugæ. 76, 263, 280. mores & gula. 159. & ſeq. eorum diverſa doctrina. 327. vita & ſermones diſcrepant. 328. unde dignoſcantur. 473. ut explorandi. 417. non debent indignari. 397. mali cum hiſtrione comparantur. 407. cum aſino Cumano. ibid. veræ philoſophiæ, veriſque philoſophis odium conflant. 408. perſtringuntur. 409. comparantur ſimiis. 411. inhiantium auro deſcriptio. 414. quæ ſint bona philoſophorum. 509. & ſequentibus. eorum ſectæ quædam enumerantur. 514. eos contendere ridiculum. 840. illis ſalarium amplum conſtitutum. 841. ut præderaſtæ perſtringuntur. 890. eorum ſectæ diverſæ. 514

Phineo cibos harpyiæ eripiunt. 94

Phlegethon. 346

Phlogius. 652

Phocis. 906

Phni. 835

Phœnicis annos vivere. 544

Phryna. 438

Phrynondas. 749

Phryxus. 851. ariete aureo vectum eſſe quid ſit. ibid.

Pingues homines qui dicantur. 751

Pirithous Iovis filius. 196

Piſa. 576

Piſani. 368

Piſces colore & ſapore vini. 644

Plagium eſt hominem liberum vendere. 374

Platanus Socratem auſcultans. 896

Plato. 497, 498. Phædrum amavit. 891. ejus laudes. 402

Platonici quales. 516

Plutus quando claudus & quando alatus. 98. ejus epitheta. 113. cæcus & claudus. 97

Plutocles. 684

Plutonis nomen quid ſignificet. 100

in Pnyce habebantur actiones oratoriæ. 895

Podalirius. 754

Podoctypa. 828

Poëticus tumus. 54. eorum libertas. 606

Polus. 336, 487, 573

Pollux & Caſtor ſimiles. 256

Pollux ab Amyco vulneratus. 236. cur is & Caſtor alternis moriantur. 237

Polybius. 867

Polycletus. 6, 7

Polycrates. 352. ejus finis. ibid.

Polydamas. 626

Polylampes. 652

Polyphemus amor ejus & Galateæ. 238, 239, 240

Polyphemi & Vlyſſis fabula. 241. & ſeq.

Polypi aſtutia. 245

Polyſtratus. 275

Pomum aureum projectum. 246. pulchræ præmium. 218

Prælata, non prælata. 382

Praxiteles. 6

Priapus qualis. 231. ejus ridiculum factum. ibid. bellator Deus. 793

Principatus, res moleſta. 733

Principium totius dimidium. 506

Prodicus. 573

Prometheus. 365. palo affigitur. 174. cur. ibid. cur vinculis ſolutus. 186. Promethei variæ acceptiones. 13. & ſeq. homines formavit adjuvante Minerva. 15. refutat objecta crimina. 177. & ſeq. ejus pœna. 365. ejus pars. 468

Procœmio uti præcipit Rhetor. 25

Proſerpina. 339

Protarchus. 103

Proteſilaus. 309, 302

Protei variæ formæ. 144, 145

Protei Ægyptii fabula ſaltationi accommodata. 793

Proverbia quædam. 409, 462, 466, 470, 475, 482, 519. 526, 551, 578, 588, 589, 287, 858, 892

Proxenides judex Olympicorum certaminum. 573

Prytaneum. 175

Pſetta. 419

Pſittopodes. 661, 662

Pſyllotoxotæ. 647

Ptœodorus. 273

Ptolemæus Lagi filius. 15, 500

Pulchritudo tertium bonum. 810

Pulchrum eſt quod unicuique proprium eſt. 609

Pueritia qualis ſit. 171

Puerorum ſtudia. 904. & ſeq.

Pylades, Oreſtes amici. 906

Pyronides. 652
Pyrrhias. 102, 335, 387, 464
Pyrrichia saltatio unde dicta. 789
Pyrrhus Epirota Alexandro secundus. 500
Pythagoras. 371, 372, 373, 497, 737, 305, 677. ejus venditio: 371. septies transformatus. 749

Q.

Quaternio maximum juramentum, & numeri pertectio. 498
Quatuor, juramentum Pythagoræ. 372

R.

Rabidi canis morsus rabiosum facit, & rabiosi suo morsu rabiem excitant. 43
Ranæ terrestris in morem vociferari sitientem. 469
Regis oculi & aures multæ sunt. 470
Regum molestiæ. 355
Reipublicæ administrationem ex cœlo instituit Lacedæmoniis Lycurgus. 855
Relaxatio animi & corporis necessaria. 640
Rhea anus Attin pusionem amavit. 206, 365. ubi colatur. 367. saltatione delectata. 788. Iovem occultavit. 364
Rhodochares. 435
Rhodope. 783
Rhodus Soli sacra. 878
Ritus in ambiguo dum vivimus. 262
Roma omnibus scatens vitiis, qui esse possit virtutis palæstra. 31
Romana saltatio. 793
Romani luxus descriptio. 29, 30
Roxanes & Alexandri nuptiæ depictæ. 574
Rufinus. 870
Rutillia. 770
Rutillianus. 749, 766, 782

S.

Sacrificiorum derisio & cultus divini. 361. eorum ritus. 367, 368. & sequent.
Sæculum quid sit. 879
Sagittæ Scythicæ veneno, Cunctum recina ungi solitæ. 43
Sagittariorum Persarum & Scytharum mos. 530
Salæthus. 486
Salætho similia facere. 486. legem tulit in adulteros. ibidi
Salii Romanorum. 793
Salmoneus Iovi obtonuit. 56, 57
Saltare in tenebris. 542
Saltationis ortus. 788. ejus tria celeberrima genera. 794. ab Homero & Hesiodo laudata. ibid. in Tragœdia & Comœdia adhibebatur. 795. Augusti temporibus incrementum cepit. 799. quarum disciplinarum sit particeps. 800. ejus utilitates. 811. scopus. 809
Saltatio cum Tragœdia & Comœdia comparatur. 796. & seq.
Saltatio Phrygia petulans. 799
Saltator celebris Neronis tempore. 807. Saltatoris improbatio. 785. Saltator quid debeat scire. 800, 801. ejus apparatus. 809. tres animæ partes ostendit. 810. qualis esse debeat. 812. ejus vitia. 814, 815. &c. Itali saltatorem appellant Pantomimum. 809
Salvere quid sit, ejusque usus. 496
Salus seu Sanitas Dea antiquissima. 499
Sanguis pluit in Sarpedonis morte. 650
Sanitas quid appellaretur Platonicis. 498
Sapientem odi qui sibi non sapit. 487
Sappho. 895
Sardanapalus qualis. 304
Sardium arx. 455
Satietatis incommoda. 33
Saturnus exceuit patrem & filios devoravit. 364
Satyrus Marathonius. 336
Satyri Bacchi ministri. 794
Scapha virgultea Ægæum transmittere. 525
Scepticus philosophus quid teneat. 387
Scintharus. 662
Scipionis res gestæ. 289
Scommate nihil fit deterius. 397
Scorodomachi. 647
Scythæ. 530. Scythæ humana carne vescuntur. 212. homines mactant. 369
Scythicæ sagittæ veneno inunguntur. 43
In Secundis rebus non meminimus mortis. 354
Selenitæ. 651
Semele quæ? 201

Semivocales ſecundam locum obtinent inter literas. 47
Senis decrepiti hypotypoſis. 271. mortui non flentur. 426
Servorum miſeria. 444. &c. emptitii nudabantur. 846
Severianus ab Othryade ſuperatus. 765
Sicinnis celeberrimum ſaltationis genus. 794
Sidonius Rhetor. 862
Simia Cleopatræ. 487
Simiæ tripudiantes. 411
Simylus. 275
Simonides ordine collocavit literas græcas. 46
Sinopenſis. 602
Simmiche. 438
Sirenes. 785. Sirenes fuiſſe dubium. 22
Sirius. 380
Siſyphus. 334
Sobrius eſto & memento diffidere. 541
Socrates. 9, 307. &c. ejus mores & doctrina. 379, 380, 381, 675, 678. ejus uxores Xanthippi & Myrton. 192. Socrates conteſſus eſt ſe hoc ſcire, quod nihil ſciret. 542. pugnavit apud Delium & fugit. 678. ſapientiſſimus à Pythio dictus. 795. ſaltandi artem laudavit & didicit. ibid. perſtringitur ob puerorum amorem. 896, 908, 912
Saltationis artem didicit. 795. Alcibiadem amavit. 908
Sol apud Clymenen tardavit. 206. ejus curſum invenit Phaëton. 852. ejus jacula. 854
Sol & Luna incoluntur. 647
Solœciſmus quid ſit in voluptate. 39
Solonis & Cræſi colloquium de fœlicitate. 349. &c. ejus laudes. 595. & ſeq.
Somni regia. 684
Somnium hyemale. 11
Somniorum inſula. 683. & ſeq. Ne per ſomnium quidem. 459. eorum diverſitas. 684. eorum objecta miranda. 10
Sophiſtæ ſimiis aſſimilantur. 411
Sopolis medicus. 834.
Sororis nuptiæ apud Aſſyrios & Perſas licitæ. 364
Sortis exemplum. 536
Sortes Olympiorum. ibid.
Soſtratus Gnidius. 639, 749
Soſtratus Bœotius qualis. 857, 322
Spadones. 844
Sphæra ex calamo. 21
Spei & metus effecta. 353, 752
Statuariæ deſcriptio. 5. ejus oratio. ibid.
Steſichorus. 673
Stoici quales. 516. quanti ſint. 381. & ſequentib. eorum dogmata, habitus & vitæ ratio. 517. nulli ſunt in beatis inſulis. 675
Struthobalani. 648
Studioſorum cum athletis comparatio. 640
Supplex non occidendus. 391
Sylla. 579
Syllogiſmus celeberrimus. 383. varia ſyllogiſmi nomina. ibid. & ſequentibus. ſyllogiſmus indemonſtrabilis, ejuſque vis. 385

T.

Tantalus. 94. 334, 353, 366, 300
Taraxion. 684
Tarichanes. 661
Tartarus quid ſit. 353
Taurus ab Ægyptiis colitur. 849
Tauri fabuloſi. 593. Taurus Perilai Apollini dedicatus. 739. acceptus. 740
Telephi factum ad medelam ſui. 44
Teleſilla contra Spartam armata proceſſit. 895
Tellus Athenienſis pro patria mortuus. 349
Ter beatus. 20
Tereus. 478
Ex Iovis tabulis Teſtis. 455
Teſtudinis inventio. 198
Thalaſſiopotes. 665
Thamyris. 393
Thanatuſia. 677
Thargelia. 843
Theagenes. 626. ob ſcortum mortuus. 427
Theano. 895
Theodotas Rhodius. 582
Theognis. 490. locus ejus. 449
Theon. 626
Theopompi culpa in hiſtoria. 782
Theramenis cothurnus. 909
Therites. 652
Therſites. 335, 677
Theſeus. 540

Theſmopolis Stoicus. 472
Theſpis tibicen donatur homine bicolore. 16
Theſſalæ equæ. 580
Theſſaliæ præſides, præſaltatores nuncupati. 791
Theſſali equi. 904
Thoni Ægyptii uxor. 751
Thraſycles philoſophus. 157, 284
Thucritus. 270
Thucydides quo procemio uſus ſit. 636. ejus locus. 19, 20
Thyeſtes. 478, 851. filios devoravit 364. ejus aries aureus. 851
Tibia ſaltatoris adminiſtra. 796
Tibius. 103
Tilliborus latro. 747
Timarchus. 488
Timocrates. 787, 810
Timocrates heracleotas. 858
Timon Echecratidis filius. 70. ejus liberalitas. 65. & ex ea calamitas. 6. &c. odit deos & homines. 121
Timotheus tibicen. 585
Tireſias. 339, 851. ejus aſtrologica ſcientia. 851. ejus de mulieris in coitu oblectatione dictum. 893
Tiſiphone. 438
Tithonus. 273. annoſus. 543
Titormus. 626
Tityus. 334
Tomyris Cyrum truncavit. 352
Totum ex partibus noſſe. 546
Toxaris cur in Græciam venerit. 593. pro mordace habitus. 591. ejus ſepulchrum. 592
Tragœdia ſpectaculis convenit. 785. emmeleia proprium ipſi ſaltationis genus. 796. ejus hiſtrionis deſcriptio. ibid.
Tragœdum Ilienſium more in ſe excitare. 413
Triangulus triplex, quid ſignificet. 498
Tribades quid facerent. 894
Trigoniſtria. 828
Tritonnomendetes. 661
Trophononii templum. 340. quomodo vates. 267
Triptolemus. 11
Tyrannicidæ quid ineſſe debeat. 701. debetur præmium. 693. & ſeq.
Tyrannos occidendos. 694. metu potius quàm ſtudio coli. 430
Tyro vitiata à Neptuno. 256. ejus ditio. 668
Tyroeſſa. 675

V.

Varietas rerum jucunda. 314
Valere quid ſit, ejuſque uſus 498
Vates nihil ſani dicunt. 396. delphica vates, deguſtata ſacra aqua, vaticinatur. 549
Vaticinatio nihil poteſt. 867
Τὸ δεῖλον μετανάστην. 395
Venus. 365. ubi colatur. 367. quidnam ſit ejus & Martis adulterium. 854, 214. Anchiſen amavit. 220. cum Baccho jucundior. 884
Verberibus Homericis dignum. 452
Venerem ſecundum naturam bruta ſervant. 889
Verbis non verberibus res agendæ. 403
Verecundia utilitatis & damni Dea. 900
Veritas. 399. ejus deſcriptio audientibus injucunda, & à mendacio obſcuratur. 543
Vinum tenue inſuetis quid efficiat. 459, 460. vini effectus in India. 23. abuſus quid faciat. 216
Virgo cœleſtis. 854. cur virgo reſponſa daret delphis. ibid.
Virtus. 399. in quo conſiſtat. 565. venalis apud Philoſophos. 35. ejus ſtudium in quibus non conſiſtat. 36. virilis eſt. 399. ejus via longa. 506. animi perturbatione liberat. 510. fingitur eſſe vera &c. 520. in quo conſiſtat. 565.
Vitæ humanæ varia negotia. 353. poſt vitam quid ſit futurum ignoramus. 262. eam amant etiam miſeri & decrepiti. 325. utra ſuavior ſit viri an fœminæ. 320. vita privatorum aurea. 327. cum pompa comparatur. 335. cum hiſtrionibus. 336. privatorum vita optima. 339, 340. vitæ varietas. 353. longiſſima eſt centum annorum. 543. vitæ actiones aliæ oblectationem, aliæ utilitatem pollicentur. 811
Vites portentoſæ. 644. aquæ feraces. 654. lactis. 668
Vitro Sidonio lucidius. 892
Vlyſſes fallit Cyclopas. 241, 242. parum animoſus. 241. ſociis aures obturat. 357. ad inferos penetrat. 854. cur deſcendit ad inferos. ibid. ejus exemplum. 360. mendacia. 641. ad Calypſonem epiſtola. 685.

Vlysse callidior 105. pendentior. 277
Vmbilici aurei librorum. 478
Vmbram relicto corpore venari. 566. de asini Vmbra digladiari. 558
ex Vngue leonis magnitudem æstimavit Phidias. 545
Vniversum Cupido formavit. 896
in Vno viro aleam jacere. 588
Vocales primum locum tenent inter literas. 47
Vociferatio causas dicentibus utilis. 80
Vologesus. 612
Voluptas communicata jucundior. 893. quæ sit suavior. 452. ejus januæ quæ. 29
Vrbes moriuntur ut homines. 360
Vredines. 821. fiunt in vehementi frigore. ibid.
Vulcanus fornacarius. 365. hominem composuit. 518. de cælo dejectus. 342. ut conceptus. 365. ejus uxores. 210. fuit pocillator Iovis. 193. ejus officinæ sedes. 366
Vulgus gaudet cavillantibus. 404. laudat proceres. 588
Vulneris ab eo qui vulneravit petenda medela. 44
Vxores communes ex Socrate. 380

X.

Xanthippe & Myrton socratis uxores. 172
Xanthus exustus. 253
Xenophon. 11
Xerxis facta. 304

Z.

Zamolxis Scytharum Deus. 594
Zenodotus. 676
Zenophantes parasitus quomodo mortuus. 273
Zeuxis hippocentaurum fœminam pinxit. 579. Autoborcam & Tritonem pinxit. 158
Zopyrion. 464

FINIS.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA

IN

VOLVMEN PRIMVM

LVCIANI.

Nunquam hactenus edita.

Recenſuit & Notulas adjecit

JOANNES CLERICVS.

LECTORI

S. P. D.

JOANNES CLERICVS.

Eorum qui, post inventam artem Typographicam, primi ex Codicibus MSS. Veterum scripta ediderunt, sæpe quidem miratus eram diligentiam; sed nunquam, fatebor enim, tanta visa erat ac nuper, cùm manum admovi hisce, quos habes, LECTOR, Scholiastis Luciani. Certè ab iis qui ex Codicibus non emendatioribus, quàm nostri erant, ut sine dubio plurimi fuerunt, ingentia volumina typis mandarunt, Herculeos oportuit exantlari labores, ut quæ edebant duntaxat legi possent. Hîc enim verè fuit Augiæ stabulum purgandum fimo, quem imperiti aut oscitantes librarii huc immensâ copiâ conjecerant. Menda nimirum intelligo, quæ tam multa fuerunt, ut in integris paginis sæpe tot essent quot vocabula. Accentus, distinctiones, apices, orthographia, reliquáque omnia quæ ad καλλιγραφίαν pertinent adeò erant neglecta, ut mendorum multitudine oculi hebescerent, ne jam loquar de iis mendis, quæ vel in codicibus unde nostri ducti fuerunt erant, vel ex oscitantiâ Librarii voces similes confundentis nata sunt.

Apographum quod habuimus ab Illustri Viro ISAACO VOSSIO à quatuor descriptum fuit Librariis, quorum unus duntaxat & legendi & scribendi peritus fuisse videtur, reliqui tres sæpe fortasse nescivere quod erat in exemplari legere, & per notas scripsere non modo vocabula nota, verum etiam nomina propria aliáque similia, interdum adeò imperitè, ut ne iteratâ quidem aliquoties lectione mendum tolli posset.

Sed nequid dissimulemus, videtur vel hoc nostrum Apographum, vel illud ex quo ductum fuit, dictatum

fuisse à librariis verò exceptum aure, aut non satis attentâ, aut minùs peritâ. Si quæras unde hæc animo insederit conjectura, tribus verbis rem expediemus. Observavimus vocales & diphthongos affinis soni sæpissimè confusas fuisse, ut H, I & Υ; EI, AI & E; OI, ΥΙ, & I; Ω & O, quod aurium duntaxat, non oculorum vitio, contingere potuisse videtur. Idem & ex aliis antiquissimis Mss. libris colligere est, in quibus paria passim occurrunt menda. Ita in eximio illo Codice Alexandrino quem Carolo I. Britanniæ Regi misit olim Cyrillus Patriarcha Constantinopolitanus, sæpe legitur ἔλαιος pro ἔλεος, πληρώσι pro πληρώσαι, ἐξηεχύνησεν pro ἐξηχόνησεν, ἀντάμειψις pro ἀντάμοιψις, aliáque similia. Qui ante novem hosce annos Oxoniæ edidit Psalterium juxtà exemplar Alexandrinum, testatur in Præfatiuncula ei præfixa idem cerni in perantiquo Codice Mss. Bibliothecæ Cottonianæ, in quo liber Geneseos Græcè habetur. Verùm idem fatetur se non vidisse; unde tam mira scribendi ratio esset orta. Consuli hanc in rem potest Vir Eruditissimus J. R. *Wetstenius* in Orationibus de Linguæ Græcæ pronuntiatione, ubi pluribus probat similitudinem soni feciſse ut promiscuè usurparentur Υ, I & H, quod innumeris exemplis ostendit, non ex libris duntaxat petitis, sed etiam ex Nummis & Marmoribus. Vide præsertim *Orat.* VIII. ubi ex Salmasio invicta hujus rei affert argumenta.

At quorsum ista? inquies. Ne scilicet quæ hîc in accentibus, aliisque minutiis occurrent menda, ea mihi, BENIGNE LECTOR, quasi oscitanter in hoc negotio versato attribuas, cùm certè pro uno quod hîc occurret, centena aliquot sint emendata. Tot erant ut oculorum aciem retunderent, & meorum & Typothetæ, unde mirum non est si quædam ex tanta copia supersint. Præterea cùm quicquid est hujus operæ deproperandum fuerit festinante prælo, per tempus non licuit Lucianum legere, atque singula Scholia ad paginas ejus referre. Satis magnus fuit labor evolvendi Mss. Codicis

dicis ut integra in unumquemque Dialogum Scholia eo ordine disponerentur, quo nunc in Editionibus nostris dispositi sunt Luciani libri. Planè enim alio collocati sunt in nostro Apographo, & sæpe pejore, cùm Apologiæ libellorum aliquot illis ipsis libellis, in quorum defensionem scriptæ sunt, præponantur. Tituli librorum etiam in Scholiastarum altero ita erant confusi cum verbis Luciani, quæ in Scholiis explicantur, ut vix satis distingui possent. Atque hinc factum est, ut Scholia quædam in librum *Quomodo scribenda sit Historia*, suo loco, nempe p. 31. omissa, sint quærenda. p. 45. Sed quod in hac Editione deest aut peccatum fuit facilè emendabitur in altera.

Cæterùm quod dictum est de mendis hinc sublatis, id intelligendum de iis quæ manifesta erant, non de iis quæ Critico acumine difficulter emendari possunt. Posteriorís hujus generis menda religiosiùs tractavimus, nec quicquam mutavimus, nisi addito in notis monito, ne viderémur sensa nostra pro antiquis obtrudere Scholiis. Hanc in rem usi sumus potissimùm Suida & Etymologico Magno, in quibus obscuriorum vocum plurium explicationes extabant iisdem verbis expressæ atque apud nostros Scholiastas. Unde conjicere est vel hosce vidisse eosdem Grammaticos, quorum legimus observationes à Suida & Etymologici Magni Auctore excerptas, vel horum labore usos, quorum ope multa feliciter, quod præfiscini dixerim, restituimus. Monuimus aliquoties ex iis aliquot in Scholiastis nostris verba omissa fuisse, & alia imperitissimè scripta emendavimus. Verùm cùm id subsidium deesset variis in locis, quæ hiulca sine dubio sunt, iis manum medicam adhibere, solis nixi conjecturis, ausi non sumus.

Citamus hîc duos Codices *Mſ. in fol.* & *Mſ. in* 4. sed cave credas id ad Archetypum referri, ignoramus enim quâ formâ fuerit, & cùm parum interesset quâ ratione Scholiastæ nostri distinguerentur, discrimen ex forma Apographi nostri fecimus.

Aliquando Interpretibus noſtris aſſentiri non potuimus, quod notulâ aliquâ interdum teſtati ſumus, ex qua apparebit Chriſtianos Grammaticos præpoſtero aliquando peccaſſe zelo, quod tamen ideò non dicimus, quaſi ſcriptores hoſce contemnamus, cùm liqueat ſatis legenti viros fuiſſe eruditos, & qui Luciano non inutilem navaverint operam. Quicunque eos diligentiùs evolvent fatebuntur quædam hic haberi, quæ non ita paſſim alibi inveniantur, quod obſervavit Clariſſimus *Grævius*, cùm eruditas in Solœciſtam ſcriberat notas, quas in hac Luciani Editione habes textui ipſi ſubjectas. Imò licèt zelo quodam intempeſtivo in Lucianum invehantur aliquando *S*choliaſtæ noſtri, apparet eos non ita fatuos fuiſſe, ut in ſuo Codice delerent libellum *de Peregrini morte*, uti in pleriſque factum datâ operâ teſtatur *Tan. Faber* διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀπεσχοπίλειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Sunt & hic in illum libellum Scholia quædam, licèt irâ ſint tincta, non inutilia.

Nihil ſupereſt monendum, niſi iteratâ poſt Editionem Lectione me inveniſſe hic menda quorum brevem ſubtexam catalogum, additis obſervatiunculis aliquot, quarum poſtmodum in mentem mihi venit. Vale. Dabam Amſtelod. Idibus Maiis. CIↃ IↃC LXXXVII.

Emen-

Emendanda in Scholiis Primi Voluminis & Notulis adjicienda.

PAg. 1. In Scholiis in *Nigrinum*. Mſ. in fol. in interpretatione vocis πυρσὸς lege ex *Suida* : λαμπάδες , πυρκαϊαὶ , λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι , non φυκτωρίαι , ut in Mſ. vitioſè habebatur.

In eadem pag. lineâ antepenultimâ pro κέλιν Typothetæ errato lege πάλιν.

Scholiorum in eundem librum lineâ ultimâ ἐκτεινομένη ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένῃ. Confudit Librarius hic ſonum Η Ι & ΕΙ.

P. 6. lineâ 10. Schol. in fol. *Timonis*. Pro θεωρητικὸν legitur in Luciano θεωρικὸν, & quidem meliùs, ut apparet ex Suida & notis Bourdelotii & Barlæi ad p. 150.

P. 7. lin. 7. Pro ἀπίλυον lege ἀπίλαυον. Ib. lin. 13. pro ἐξαιτῆ leg. ἐξαιτεῖται , ſonus Η & ΕΙ confuſi fuerunt, ut & linea 26 τῷ Υ cum ſono Η, ſcriptum enim eſt Λύδαν pro Λήδαν.

P. 8. Pro λειμῶας lege λειμῶνας lin. 6. Scholiorum in Dial. Apollinis & Bacchi. Referendi ſunt Dialogi Deorum ad p. 185. non ad 125, ut eſt perperam notatum.

In Scholiis verò Dialog. Jovis & Amoris pro φιάλη , φιάλη.

P. 9. In Schol. in fol. lin. 5. legendum Εἰλείθυιαν non Εἰλιθύιαν ſed lin. 12. legendum τὸ Ταύγλον. Dicitur enim etiam ὑδετέρως, ut docet *Stephanus in Ethnicis* , & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ Τ Ταυγέτου. Verùm mihi non conſtat an Attici ſolerent cùm præpoſitione ἀπὸ Nominativum conjungere. Certè Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum , Genitivum nempe , ei conjungi.

Ibid. lin. 19. Μυθολόμβρῳ lege μυθολόμβρῳ.

P. 15. In Scholiis in libellum περὶ ὑψους lin. 12. pro θεοὶ *Dii* legendum θεῖοι *avunculi* fratres Althææ , Theſtii filii. In ultimis hujuſce paginæ lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicujus Veteris de connubio Cambyſis & Atoſſæ. Non abhorret ab Herodoti ſtylo , quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licèt bis hujus Atoſſæ meminerit.

P. 16. lin. 19. Pro ὑπῆναι lege ὑπεῖναι, ex Etymologico Magno.

P. 18. lin. 11. Pro ὑπηρεταπίζω lege ὑπερεταπίζω ; & lin. 22. pro παλάθην lege παλάθην.

P. 21. lin. 12. ἀντὶ τοῦ lege ἀντὶ Τ.

P. 22. lin. 10. Ε'δυσι lege ἴδησι. lin. 30. ἔμπαλον lege ἔμπαλιν.

P. 24. lin. 5. Pro μακάρες quod bis in ea linea occurrit, legendum μακαρίαν.

P. 25. lin. 10. Pro ἔτη lege ἔτῃ.

Ibid. lin. 36. Pro πάνυ lege πάνυ.

P. 26.

P. 26. lin. 8. κωτικομῳδία lege κωμικομῳδία lin. 9. κωμικδιακῶς lege κωμικλδιακῶς.

P. 27. lin. 22. ἐξαρκεῖ lege ἐξορκεῖ.

P. 29. lin. 22. Συγκεῖνται lege συγκεῖνται.

P. 31. lin. 18. Α'πολώλειτι lege ἀπολώλειται.

Ibid. lin. 25. Pro ὅτος lege ὅτοι.

P. 33. lin. 1. Pro ἴλπιον lege ἴπλειον.

Menda accentuum, aut omissi I subscripti visum non est notare, quod possint facilè à quolibet emendari. Idem porrò præstandum fuisset circa Scholia in Volumen Secundum, quod jam præstitimus in Scholiis Primi. Verùm meliùs in altera Editione fiet, monebo tantùm p. 8. lin. antepenultimâ pro τιτιχώδης legendum τιτιχώδης, ut est in Etymologico Magno.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Περὶ Ἐνυπνίου, ἤτοι βίου Λουκιανοῦ.

Pag. 1. Mſ. in 4. Ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως] ὅπ. ἀκήκοατε τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπερπεπμένα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν ἔναιλον. ἆρα τὴν ἔννοιαν τῶν εἰρημένων ὕπω παχέως ἐξεμβλώκας, καινὸν τοῦτο.

Mſ. in fol. Περὶ Ἐνυπνίου, ἤτοι βίου Λουκιανοῦ διδάξαιτό μοι] διδάσκοιμί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον [ὑπὸ φίλοις] ὑποῖς φίλοις ὑν τῷ δικάζεσθαι συνηγόρων καὶ τοῖς βοηθῶν ὑν ταῖς δίκαις [εἰ δὲ μὴ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο.] τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος ὑπὲρ τῶν ὑν ταῖς οὐδεὶς τεθνεώτων ἀπειρχῶν, ὡς οἱ οὐδεπόροι καπεδόκησαν.

Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς εἶ ὑν λόγοις.

Pag. 13. Mſ. in 4. Προσπαιπτὶ ἐπαίνῳ] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀπικόμην ἐπαινῶν εἶπας τὸ Σύρον καὶ ὑν Σαμοσάτοις. μυκτηριστικῶν γὰρ ἂν ἡγοῦτο ὑκ ἔπαινον τοῦτο.

Μετεωρολέσχαι] Οἱ φλυαρῶντες καὶ μετέωρα.

Πρὸς Νιγρῖνον ὑπόμνημα.

Pag. 19. Mſ. in 4. Εἰκάμψω] ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ὦ.

Ἀρχαῖον] ἀνόητον.

Θαλεῶν τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ λέγει τοῦ πολίτας τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν.

Mſ. in fol. Νιγρῖνος, ἡ ὡδὶ φιλοσόφως ἤθους· ἐπιτυχεῖν] ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἐ δοκῇ σωτάσει. [διαμνημονεύσει] ὅρα τὸ λέγει μνημονεύσει ὡς αὐπαλῶς σωῴζει. [ἀνατυλίττων] σημειῶ τὸ ἀνατυλίττων, ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον. πυρσόν τινα] πυρσὸν, λαμπάδες πυρκαιᾶς, λαμπῆρες, φυκθελαι [θαλεῶν τοῖς οἰκέταις] ἀντὶ τοῦ λέγει τοῦ πολίτας τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. [ἀποκλήσμου] ὅρα ὡς αἰτιατικὴ τὸ ἀποκλήσμου σωίπαξε. [μεπελαμπάνουσιν] ὅρα τὸ μεπιλαμπάνουσιν αἰτιατικὴ σωπτωμένον. [ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἀρχιλοχον αὐτῷ εἶναι διωμολόγηκ.] Λουκιανῷ καὶ τὸ πίναμμα. ἆρα Ἀρχιμενίδου γνώμην πότε. νοῦν Μενίππου. καὶ κάλιν ἐξ ἑτέρου βήσεως εἰς ἕτερον. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε *. [καὶ τοῦ ἀποσπᾶν τὸ αἰδέσιμον] ἀρχῆς τοῦτο καὶ ῥαθυμίας ψυχῆς καὶ μὴ εὐδίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ πίναμμα, ἢ γὰρ ἐχρῶν φιλοσοφίαν μηδὲ

* Eſt Epigramma hoc Tom. 2 p. 138. inſcriptum de τύχῃ, unde mendoſiſſimè hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt ποτ' addi ἐ τὸ ἰσχὺς & cætera, cùm deſit finis hexametri verſus & totus pentameter.

τὸν δεχλὸν κεκτῆσθαι, ἢ τῆς πατρῴας ὑπαύσεως τῆς κλήσεως, ἀπίστου δόξης τὸ ἀρχολίας ἀξιοπίστου, ἀλλὰ μὴ κεκτημένου ἱκανὸν ἄλλο ἄρχος τοσοῦτον φέρειν, ὥσπερ ὁ Φθονοῦντος ὁ δ' ἀρχὴ πένεσθαι. [καὶ τὸ ἥμερον δ' τροφῆς] καὶ μειρακίας ἐς τ' ὀκ ταύτης τοῖς χρῆζουσιν ὠφελείας. ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀρέσκε μηλόσοθαι τὴν τῆς Ἀργὰς κλῆσιν. ὥστε ὁ κατὰ Καρύστην Νικίνιος τὸ φιλοσοφεῖν, ὁ δ' ὡς ἔπαινον ἀδίκως κρίνειν ἐπιταμένου ἀνδρί. [τῆς ἡδονῆς] τοῦ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τὸ λεπτότητος κοπὸν ὀρέπτειν, καὶ ὅτι μέχρι δ' φάρυγος, καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ στόμαχον διατύλων μῆκος σκινομένου. [ἐπιλίγδην] ἄχρι δ' ἐπιξέσεως μόνου.

Δίκη Φωνηέντων.

P. 45. Mſ. in 4. Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθηναίαρχος Φαληρέως] Πυθοδώρου ἐξόμενος ἱσταμένου, γραφὴν ἔλαβε τὸ σῶμα περὶ τοῦ ταῦ ἐπὶ τῷ ἐπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγων πάντων τὸ ὀνόματος τῶν ὠφελημένων.

Καὶ κατεσθίοντος] καταλισκόντος, καταχρωμένου.

Οὐκ ἀράπαν] οὐκ ἀσκόμβρως.

Κισήρεως] πίσηλις γὰρ φασι, χρώματι καὶ κεφαλίδος.

Μόχλος] μόχλος οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή.

Ἐν ἴσῳ ἢ κεῖσθαι δ' φόβῳ] ἀντὶ δ' διὰ τοῦ κεκτεῖσθαι τὸ φόβου, μᾶλλον πλεονεκτήσης ἢ ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ παλαιτέρου μείνης τῷ φόβῳ.

Γρύζειν] γρύζειν γὰρ λέγεται.

Ταῦτης μετὸ μέρος] ἀντὶ δ' ὅσον τὸ κατ' αὐτό.

Ἐν τῷ γραφείῳ] γραφεῖον μὲν γὰρ φασὶ γράφασθαι, τὰ ἀποξυόμενα.

Λυσίμαχος] ἤτοι γὰρ πρῶτος ἤρξατο τὸ δ' σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρσι καταβληθήσεται εἰπεῖν καὶ ἡμέρας.

Ἀφαιρεμένῳ τὸ σωτῆρα] ἀντὶ δ' ἀποστερουμένου. ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελεῖ] ἀπαθὴς σωτῆρος] Οἰκήτορος, ἐπεὶ μάφελεσθε μ' αὐτῶν.

Τίμων ἢ μισάνθρωπος.

P. 52. Mſ. in 4. Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] ἀντὶ δ' ἀδὲν, εἰ μὴ μόνον ψόφος πεπηγότων ὀνομάτων.

Θερμυδρὸς] θερμυδρὸς, ὁ διακεκαυμένος καὶ πάνυ θερμός.

Πολλὰ καὶ τὰ ἀδίκων] εἴποτ' ἄλλοτε μᾶλλον τῶν τότων χρεία τὸ λεπτοδυσπετημάτων. καὶ ἅμιλλος καὶ ἄγαν ὡσαύτως ὁμάσῃ ταλαιπωρίαν ἔκφασιν ἐπιφέρῃ.

Ἐν τῷ κιβώτιον] ὡς ἐπὶ δ' Νᾶϊ ὁ καθάρσιος μόνος.

Ὡς βουλομένοις τάττειν] ἀντὶ δ' μᾶλλον δραμόντες.

Οἱ δὲ, καὶ αὐτοί στι] ὁμοίαν σύνταξιν ταύτην τῇ ὁ τῇ ἱερᾷ δ' * ὁμοίως

* Locus extat Matt. xxviii, 17. *Et videntes eum adoraverunt*, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino istud οἱ δὲ isto significatu, hoc est, pro *quidam*. Verùm & sic sumitur οἱ c. xxiv, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores, & quæ mutationis aliæ ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti observavit H. Grotius.

μελίαι Ματθαίαι συγγραφῆ, τῇ οἱ ἴδιοπαται. ἀντὶ γὰρ Ε πινές, τὸ οἱ ἦ κεῖται.

Πόσοι Φαίδωντες] τῶν ὀκπύρωσιν ἀφ' Ε Φαίδωνι ὑποδηλοῖ, ὡς ἀφ' Δρυοπαλίων τ' κατακλυσμόν. δοκεῖ δέ μοι κ' τῶν ἰδίων γραφῶν μὴ ἀνεπισήμανθαι τ' ὀκπυρώσεα διαπλεῖν, ἀλλὰ ἀφ' Σοδόμων ὑποφαίνεται.

Υ'πὲρ τ' Ε'πιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι] ὑπὲρ γὰρ τ' Ε'πιμενίδην. ὁ Ε'πιμενίδης ἦτα Κρῆς ὢν χρησμόλογος ἀ κἠκ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λέγουσι δὲ ξ ἔτη ὑπνωσαῖα, ὅτε μὴ ταῦτα ἀνεγνῶν Δημάδιόν φ κεκτημένον τῶν ἀφίνειαν, ἐ εἰς χρησμόλογον, τὸ ὑπόδυσλοισον ἀπεδεῖν.

Πιναρῆς] ῥυπῶν.

Οἱ λάρδι] ἀντὶ Ε οἱ ἡδεῖς.

Η' ὁκ τ' Οἴτης] ὁκ τ' Οἴτης, ἡ Οἴτη ἔστι μ' τ' Φωκίδος ὄρο ὑψηλον, ἐ μὲν κἠκ πτυχὰς φλόγας ἀνιέναι, πῶς ἂν τοῦτο λέγ νῦν; ἔοικέ μοι διότι ὁκεῖ Η'ρακλῆς τὸ πελυτάιον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτυ ὁλοκαυτῶσθ.

Τὰ Δῆσια] ἑορτῆς Α'θήνησι ἅτα καλουμένης ὧν ἐώθεσαν μ' συγνώστ ἐπιπλεῖν, φύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ, ἔοικε ἦ κ' τοῦτο μα τῶν τὸ Ε Δῆσαίνειν τ' ἑορτάζ.

Ε'ς τὸ Α'νάκειον ἀναθησκύψας] τὸ τ' Διοσκούρων ἱερὸν Α'νάκειον ὁκαλεῖτο. ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ε'λλήνων ἐκαλοῦντο.

Α'γαπάτησαν] ἀντὶ τ' ἀρκεῖσθαι.

Περιέμενοι] ἀμελήτως

Δικεράνοις] δίκρανα πλύα ἅπερ ἀ σιωπᾷ, ἀλλὰ διηρημένα οἷς ἐφάπτων Ε σωρῶ. ἡ κ' δύο ἢ κ' τρία. τοῦτοις ἦ κ' λικμῶσιν οἱ πτοὶς ἄλωσιν.

Καὶ ἀποδράσεσθ] ἀποδράσεσθ παρ' αὐτῶν ἀντὶ Ε ἐξ αὐτῶν.

Σκήπτ γὰρ ὦ Ζεύς] ἀναίρ τοὺς ῥήτορας ὅτε σιωπῶς κεχρημένους, ἡ κ' ἠλίκον τοῦτο ποιεῖ κ' ἀσωλοικόν.

Θεσμοφόρῳ] Θεσμοφόρῳ τῇ Ε'στίᾳ, ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παντάχυ.

Καὶ λαφυσσόμενον] ἀντὶ Ε λαφύσσεσθ κἠκ ἐξαναλεῖσθ ἀναχωρέμενον.

Α'φαιρύμενοι] καθηπκῶς ἀκυσέον ἀντὶ Ε τρύμενοι.

Τὸ κύμαλον] τῆς ἐπιῤῥοῆς.

Ε'πεσεν ἡ ὕσπληξ] καὶ τ' σιωπῶν τὰς κιγκλίδας μοχλοὶ, ἰὼ δρτίως λάμνας φασὶ, ὕσπληγα καλεῖ.

Ε'ς τὸ ἅπαξ] ἀντὶ Ε δίσλυ.

Πελάσθ βεβχον] βεβχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίᾳ ἀνάψαντες ἑαυτὸς ἀπολύσαι Ε ζωῦ.

Χρυσόχειρες] χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις περιαιρόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἡ δι' ἀπορίαν ὑπερβάλλοντα, χειροπληθῶς τ' χρυσὸν ἀμπείροντες.

Α'λλ' ὁ Πλούτων] αἰνίτ Ε εἰς τὰς ἀπ' τ' πελυτώντων πλουσίων ἀφθιχθόνους τ' κλήρους, ταύτη θι κ' ὑπὸ Ε Πλούτων φασὶν αὐτοῖς τὸν ἀπ' τ' χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν.

Α'ντὶ δ' τῶς Πυρρίᾳ] οἰκείᾳ· τοῦτο δηλ. τοῖς παλαιοῖς ὁμοίως.

Α'πειρόκαλ.] σημεῖ. τὸ ἀπειρόκαλον πᾶς ἐχρήσατο ἀντὶ δ' ἄπειρ. δ' κακῶ.

Οἶδα γὰρ τινας] τὸ Θεόγνιδος Δαπαίζω.

Αὐτοσχέδιον] ἀντὶ δ' αὐτοσχέδημα.

Α'μελετήτοντες] ἀντὶ δ' μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσοῦτο μεγέθη τ' κακῶν, ἢ συνυπακουέον τῶι εἰς ἀσθένειαν, ἴσ' ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς δ' βλέπειν ἀπολωλεκότες.

Λαβὼν ὁ τύφ.] τύφ. Δηλ. τὸ οἱονεὶ ὀγκεκαυμένον χωρίον, ἐξηρμένη τ' ἑαλωκότα τῷ πάθει τούτῳ τ' βελτίονα φρενῶν, καὶ μηδ' ὅπως εἶναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπισάμενον, παρ' ὃ κομιτ. ἔφηται τὸ πάθος. τύφω γὰρ ὁ φλεγμ. καὶ καίω φασί. σύνδρομ. δὲ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοητιάσαντες γὰρ οἱ τῷ τυφῷ σεσαγηνευμένοι. * τὰ μὴ δεῖ δόντα ἔχειν οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς ἐπὶ τούτοις ἡ ἀνοια. ἐπισέχει μεγαλοψυχία, τῇ δὲ δ' πλείστῃ ἀνοητίστηλι. τὸ δὴλον ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλὰ γὰρ καὶ μαλακίας συνέσιον, αὐτοῖς ὀκνιάζεται πλείονα ἑαυτῶν, τῶν θρύψιν τε καὶ ῥηλύτητα, Δηλ. τῶν δύπολαν ἀσθενεμένη. σύμμαχοι τοιοῦτοις λοιπὸν, ὕβρις τε καὶ ἀπάτη. τ' μὲ τ' ἄλλων Δηλ. τ' πλεῖστον, ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. τ' δ' τὸ παρώλεσθαι τ' οἰκείοις κρατοῦντι ἀναπιθάνου, καὶ ὡς καλῶς τε καὶ σωτηρίως τοῦτο ἀσθενακεῖσθαι.

Υ'περβολῇ τινι ἡ Κλέωνι] Υ'περβολ. ἔτ., ὡς Α'νδροτίων φησὶν, Α'ναφάνης ὧν ὁ ῥήτωρ ἀφ' οὗ ῥαυλότητα. ὁ δ' αὐτὸς καὶ λυχνοποιὸς ὢν καὶ..... Α'ριστείδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βάλλει. ἐπὶ τούτῳ δ' καὶ τὸ ἦθος δ' ἐτράκισιν κατέλυσε, καὶ Φρύγα δ' αὐτὸν εἶναι, Φρυγὰ εἰς τὸ βάρβαρον σώζοντες. Κρατῖν. δ' ἐν Ὡραις ὡς παρελθόντος νέου τοῦ βήματος μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν. Θεόπομπ. δ' φησὶ ἐν Σάμῳ ἐπικλαύσασθαι ὑπὸ τ' Α'θηναίων ἐγχρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δ' νεκρὸν αὐτοῦ εἰς στόμα βληθὲν, ῥιφθῆναι εἰς τὸ πέλαγος. ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ὢν Α'θηναίων ἔσχε αὐτῶν ἐπὶ ἔτη. ἐς πρῶτ. δημήγορ. ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματ. καὶ ἐλοιδορήσατο, φησὶν ὧν ὕστερος ὤν, καθὼς Θεόπομπ. ἱστορεῖ, συνελθόντων Α'θηναίων παρελθὼν εἰς τὸν ἐκκλησίαν σεφαίου ἔχοντα, καὶ κελεύσας αὐτὸν ἀναβαλέσθαι τ' σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους εἰσιέναι μέλλοντας, καὶ Δηλῶσαι τὴν ἐκκλησίαν. εὐρυβόκης δ' εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν, καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτὸ οἱ χαφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολ. ὕστερον δ' Μιτυλήνης ἁλοῦσης ὑπὸ Πάχητ. δ' στρατηγοῦ, τῶν μὲ ἐκατὸν ἐν ἡμέρᾳ συμπίπτειν τ' δήμου ὡς χρὴ Λεσβίων ἀπάντων τοὺς Μηθυμναίων, τοὺς δ' ἡδῶνας ἀποκτεῖναι. παῖδας δ' καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι. καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τ' πυράλω, τ' δ' νυκτὸς ἐπιδόσης ἑλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Α'θήνησι Λεσβίων, καὶ δέκα παλάντοις αὐτὸν ἀγαγεῖν μεταβάλοντας, μεταπέμψαι πάλιν τ' δῆμον καὶ τρίτην πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιρεῦσαι τὸ ψήφισμα. ὅτω Θουκυδίδης, ἐπίσης δ' καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ ὡς Φιλόχορος καὶ Α'ντιφάνης πρόθυτος ἄρχοντος Εὐθύνου. Α'ντιφάνης καὶ πρὸ-

ζω-

* Videtur legendum ἃ μὴ δεῖ ἔχειν, ut ſenſus ſit: *qui volent habere quæ non oportet, eos importuna invadet ſuperbia*, &c.

ζωσαμένον αὐτὸν λίνῳ δημιουργήσαι, εἰς τιμὴν θρασύτητος αὐτοῦ ἀποσκώπτων. καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ὄψιν ἦν ὀργιλέως, καὶ μᾶλιστα τὰς ὀφρῦς. εἰ γὰρ ὁ κύων φανὴν μεγάλην. βυρσοδέψιν ὁ αὐτὸν λίνεον, ἢ ὡς βυρσοδέψαι ἦσαν. ὃ ὡς αὐτὸς ἐπαιδιεῖ τὸ ἐπιτηδεύμενον μεταχειρισαμένου, σκωμωδεῖται ὁ ἐπὶ μανίαις ἐξεπλάσας ὁ κὴν θρασυτὴς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἵνα κὴν ἐπλεύσας νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου.

Ἀνέξομαι γάρ σε] σκῆπτ πῶς ἐκάλλαξε τοῦ σύνταξιν οὐκ εἰς τὸ ἀνέξομαι δεσπότης τοῦ πλοῦσιον, ἀλλ' ἀπαλικῶς ἀπειλήσας, οἷον ὀλίγα λίχνευσον. ἴσως ὁ τὸ ἀνέξομαι, ἀντὶ τοῦ εἰσδέξομαι, ἢ ὑποδεχθήσομαι ὡσεισληφθῆ.

Καὶ φίλοι Κορύβαντες] ὁ μάντις τὰς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ὑπερπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ὑποδείγματι κὴν μανιώδη δῆθεν τῷ συγκρούματι.

Ἢ μᾶς μὲ τῷ Πάνι τούτῳ] ἐπὶ τοῖς ἐσχαπαῖς γὰρ κὴ τοῖς ἑρμηνεῦσι τὰ χοῖρα εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸ Πᾶνα ἱδρύειν.

Ἢ ἐλίᾳ βωμός] ἱδρυτὸ γὰρ παρ' Ἀθηναίοις ἐλίᾳ βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις κὴ φιλανθρωπίαις αὐτὸς ὑποδεκαλῶν.

Ἀποφορὰς ἡ ἡμέρᾳ] ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι πάντων κὴ δίκαιαι, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ὁ τοιοῦτος ὑδὲ ὑποσιῆται ὧν ἴσως τινὰ ὑδὲ καθάπαξ φίλος ἐπιμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ κὴ τὸ ἱερὸν ἀπρεπῶς ἐπολέτευσε τοῖς αὐτοῖς. ἐπολέτευσε ὁὲ τοῦτο αὐτοῖς κὴ τὸ φοῦρκάριον μῆνα, ὅτε κὴ ἐνήκιζον τοὺς καθιχρωνίους. κὴ πᾶς ἕτος ὁ μὲν ἀνέτο τοῖς καθιχρώμοις μὴ συνιόντων πάντων ὡσιόντων ἑτέρωθεν τρόπον. ὃν κὴ τὰ Διάσια συνάγοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. ἐντοῦθεν κὴ πάντα τινὰ τὰ ἀπαίσια ἀποφράδα ἐκάλουν. οἷονεὶ ὁ δὲ φρόνησίς τις, μὴ ὑποπεσεῖν ἄξιον ἡμίσεια δὲ ὑπερβάλλουσιν κακίαν.

Ἢ τόγε τοσοῦτον ὑδυνομήσωμεν] ἀντὶ τοῦ ἢ τοῦτο μόνον ὑδυνομήσωμεν.

Γλαμύδ' ἐστὶ τὸ φόρημακον] ἐπίχυτον τὸ αἷμα.

Ἀνθρωποκατάκοπα τοῦ κοφίνου] καὶ τοῦτο Ἀττικῶς, αὐτὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, ὕτως ὃν κὴ κατάκοπα τοῦ κρεατίου.

Καὶ τῇ ἡλιαίᾳ τῇ φυλακῇ] δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον ὡσκοδομημένον τὸ δικαστῶν. παρ' ὃ κὴ ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ὡσὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους.

Κερμαιῶν οὖν τῇ δεξιᾷ] κερμαιῶν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διΐ. ἀκάτιας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι.

Τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξας] ὡς ἱερόσυλον βλασφήμων ποιῶν τινα, φησὶ ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν. τὸ ὄπισθεν ὁ δὲ ὀδύτου ὕτως ἐλέγετο.

Καὶ Σωφρονίσκον] οἷον τοῦτο πέπαικεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παροιδήσας.

Καρύκης τὸ μάγειον] βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ὁ κηρύκη.

Τὰ μυττωτὰ κωλαλήπει] μυττωτὸς τίμημα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον ὁμάλων ὁ ὑποτίμημα βλασφορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Εἰρήνη. ἔοικε ὁ μυττωτὸν τὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν ὁ τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν. ὃς ὁ ζωμῶ ὁμαλοποιοῦντος, τῷ τριβλίῳ ὡσεφθητον.

Καὶ ἡ χηπία ὡσεχεῖτο] ὑδὲ Ζόζυος, ἢ κὴ Παῤῥάσιος ὕτως ἡμῶν

ἀφ' φαρμάκων φιλόσοφον γοητείας ἢ πραστείας γράψας διεσυρίσατο, ὡς ὕστως ἀπερυθριάκτως ἀφ' ὧν αὐτὸς μισεῖ Θρασυκλέης φασύτητα τε καὶ μιαιρίαν ἠθῶν ψυδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος εὐαρχῶς τῷ λόγῳ ἀπεικασάσατο.

Mſ. in fol. Τίμων, ἢ μισάνθρωπος· τὸν μανδραγόραν] παροιμία ἀπὸ τῶν ἀνεμώνων καὶ ῥαφάνων, παρόσον οἱ τὸν μανδράγορον φαγόντες, ἀπήμαρόν ὑπαυτῶπεσιν. [τὰ ἐπίχειρα κομίζη] μισθὸς τὰ ἀφ' ὧν χειρῶν κέρδη. τὰ ἐπίχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀντιπαδόσεις. [οἱ δὲ] τὸ οἱ δὲ συγγραφεῖς ἀπὸ τῶν πίνακος κείμενα. [ἀναρπάσιος] ἀνακινήσεως. [ἢ παιδοτρίψ] παιδοτρίβης. ἀλείπτης. διδάσκαλος. γυμναστής. [ἀφαιρεῖ] τὸ ἀφαιρεῖ καὶ τὰ ἑξῆς. σχῆμα ἐστὶν ἰσοκωλόπλοκον ἀφ' οἷς ῥήτορσι λεγόμενον, ἢ καὶ παίζουσιν. [ἐπισκήψας] ἐπιλάμψας. [ἀγαθὸν σύνεργον] σημαίνει τὸ ἀγαθὸν σύνεργον ὡσεὶ τὴν πείναν ἡλυκὴ ὄσαν γάνος ἀπέδοξεν αὐτὸ ὀρεκτικὸν ὄν. [ἀμνέμειν τὸ γεωρυχεῖν] ἐπαγωνιάζειν ἀχαΐων ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις ὡσεὶ τὰ γεωργεῖα. καὶ μάλιστα ὡσεὶ τὰς γέας τῆς Διονυσίας, ἀφ' τὴν τραγῳδίαν ἐπὶ πλείστων ἀξιώματος ὡσεβάσασαν ποιητῶν ὀρεκτὴς καὶ χαρίεν φιλοτιμίαις, μή πω ἢ γέατρε καβαλαμβανόντων, ὀχλήσεις τε ἐμένονθ καὶ μάχας καὶ πληγάς. ἔδοξαν δὲ τὰς τόπως μισθοῦν. ἵνα ἕκαστος ἔχων τὸν οἰκεῖον τόπον, μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ ὡσκαβαλαμβάνων, μή τε μὴ ὑστερῶν ἀπεργάτο τῆς γέας. ἐπειδὴ ἦ ἐλαττοῦτο οἱ πένητες τῶν πλουσίων, πολλῷ καὶ ἐτίμα μισθαμβάνων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἐκάστῳ. δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτε πλέον ἐξῶν δοῦναι δραχμῆς, ὅτε ἔλαττον. ὡς μήτε οἱ πλούσιοι ἀφ' τὸν χρυσὸν πλεονεκτεῖν, μήδε οἱ πένητες ἀφ' πείναν βιάζοιντο, ἔοικεν δ' ὁ Τιμοκλείδης κόλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων ἀγανομίαν. εἰκότως τῇ νῦν ὡδὲ Τίμωνος ἀπεπίπτειν, ὡς αὐτόσιτον αὐτὸ τε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν, καὶ ἀλαζόνως παρεφερόμενος. [ἀγχιστοῦς] ἀγχιστεῖς καὶ ἀγχιστεῖς ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων καὶ τὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω ὄντες πελάτησαν. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι, οἱ δὲ κατ' ἐπιμιξίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. [βρενθύεσθαι] ἀφ' θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ ὑπερφρονεῖσθαι, ὀργίζεσθαι. καὶ βρενθύεται ἐπαίζει, βρίνθος ἦ εἶδος μύρου, ὧ χρίσθαι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. [σπεύσαντες] κρήνης Ἀθήνησι κωμίριον κοιλομένη ὑπὸ τῶν. [ὑφηκάρισμά σε] ἢ παίζων σε ἐν οἷς ἔλεγον ὡσεὶ τὸν πλοῦτον.

Ἀλκυὼν ἢ περὶ Μεταμορφώσεων.

P. 168. Mſ. in 4. Καὶ νεοκλὸς] ἀντὶ τοῦ νέος ὢν.

Γυναῖκι τ' ἐμοῖς] ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης, Ξανθίππην καὶ Μυρτώ.

Ἀνέφικα] ἀνύσασα καὶ ἐληφθῆναι.

Προμηθεύς.

P. 179. Mſ. in 4. Τὰ πλάσαι αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι] τὸν Προμηθέα δὲ λέγουσιν Ἕλληνες τὸν αὐτὸν δημιουργῆσαι.

Ἀπο-

Α᾽ποτομεῖτε γδ] ἀπατέλμηται, μηδεμίαν ἔχυσι διάβασιν.

Ε᾽γχειρισθεὶς] ἐμπισθεὶς.

Ω᾽ Κρόνε κὴ Ἰαπετέ] ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν Ζ̄ Διὸς. ὁ δ᾽ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως. ἦσαν δ᾽ τ̄ διωχθέντων ὑπὸ Διὸς κὴ γεῶν, ἀφ᾽ τοῦτο αὐτὺς καλεῖ.

Ε᾽πιπαίμιλλον] ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον, πρυτανεῖον δέ ἐστι ὦ φ᾽ οἱ πρῶτοι σωτῆρες τ̄ βουλευτῶν. ὅθεν κὴ τὰς σπονδὰς ἀπέλυον. τὺς δὲ π μέσα εἰρχασμένους τ̄ πολιτικῶν καλῶν, ταύτῃ διρεᾷ οἱ πάλαι ἐπίμον.

Ε᾽ωλον] ψυχρὸν κὴ ἀνωφελές.

Τὴν ἔφεσιν ἀγωνεῖ] ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἢν κελεύσιν ἐκκλῆσιν. φησὶ γ̄ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις. μ̄ γὰρ τὸν ψῆφον Ζ̄ Διός, ἀδὲν ποιήσω ἄλλο δυνάμενος, ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν ἡνίκα ὁ κεκινημένος μεῖζον δικαστήριον ἐξαιτῆται.

Η᾽ ἐξέβασις] ἀντὶ Ζ̄ ἡ παρόδησις.

Εὐδαιμονίσεργον] τὸ ἔργον δηλονότι.

Ταῦτ᾽ ἐστιν] βαρύτητος ὁ λόγος.

Α᾽κμὴ δ᾽σαν. χράφει κὴ ἀκμὴν] ἀντὶ Ζ̄ ἀκροτελεύτησαν, ἀ ἐπαύξησιν, ἀκατέσχεσαν.

Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν κὴ Α᾽πόλλωνος] κατ᾽ εἰρωνείαν. κὴ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία.

Παροξῶμεν αὐτὸ] ἀντὶ Ζ̄ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, προβάλλοιμεν. χράφεται δὲ κὴ προσχωρῶμεν.

Διατιθεῖσι] ἡ ἀφαιρεσὶς σύνταξις, τὸν ἄνεσιν σημαίνει κὴ τὸν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν.

Α᾽ρὰ μὲν τοῦτο] ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς λέγει, δὲ Εὐρώπην τοῦτος, δὲ Α᾽νιόπην σατυρος, ἀφ᾽ Λύδιον κύκνος.

Ε᾽ναυσαμένους πνὸς] ἄψασθαι.

Ε᾽άσαν] τῶν ἀγαθῶν.

Κνισσᾶν] θυμιᾶν.

Ω᾽νησο] εὐφράνθητι. ἀμείωσο.

Οἶδα ὡς ἐξ καὶ δεκα] ἐξ καὶ δεκα. τὸ ξ᾽ ἀπίκως ἐφυλάχθη. αὐτὸ γὰρ ἐπὶ τοῖς τ̄ ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τ̄ ἁπλῶν.

Οἴσθα ὦ Ε᾽ρμῆ τὸν Θέπιν] λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος, ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος. ὡς δὲ ἐγένοντο κ̄ τ̄ Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τ̄ Δία ἔφη. ὅτι ἐὰν συνελθὴ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ἀστερῆ στ. ὡς ἀνέλοις σὺ τ̄ πατέρα σου Κρόνον. κὴ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὸν μ̄ Θέτιν ἔζευξε τῷ Πηλεῖ, τ̄ Προμηθέα δ᾽ δὶ Η᾽ρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν.

Mf. in fol. Προμηθεὺς· σκολαίνειν] σκολαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τύπον δ᾽ τ εἰς σ πλεονάσεν πνές, πλεῖν δὲ ἐστι τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ κὴ χλευαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ ἀφεσείειν τὰς ἴλιγγας, κὴ ἀφαύρειν τῷ χήμῃ τ̄ ὀφθαλμῶν. ἴλιγγοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ, παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας· [ἄλλως] σκολαίνειν μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν κὴ μυλίζειν. σκλ̄ γὰρ ὁ μῖμος, κὴ ὁ μῶμος, κὴ ἡ ἀκηλασία κὴ ὁ χλευασμός. κὴ ὁ τοῦτο χράφων σκολοχαφεῖ [ἢ κονδύλης· κονδυλᾶν] κόνδυλον τὸν τὸν κάμψιν τ̄ δακτύλων, οἱονεὶ κονύλιοι ὄντες.

ὡσὲι

ἀφ' αὐτὰς γὰρ ἡ κάμψις τ̃ δακτύλων ἐγγίνεται. ἢ κόνδυλος τὶς ὢν, ὡς τὰ κενὰ δόμβῳ τ̃ ῥαπιζομένων. κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα.

Θεῶν Διάλογοι.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

P. 125. Mſ. in 4. Καὶ Πρίαπον] ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμίσλιον ᾧ λοιπὸν σῶμα ὂν πυθὲς φασι τ̃ Πρίαπον εἶναι τ̃ Διόνυσον, ἐπιζηλικῶς αὐτὸ τοῦτο δῆθεν Πριάπῳ καλυμμένῳ. ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ Ἀφροδίτης ἢ Διόνης. Μιλησίας δὲ ὁ Παπαρδᾶς, ἐρμαφρόδιτον τ̃ Πρίαπον λέγει, ὄντα δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν. ἢ ἐρίψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τ̃ μηδέν αἰδοῖ ἐρημένῃ. εἰ χεῖρ φασὶ, γλῶσσα μεγάλη, καὶ μαστὸς, καὶ αἰδοῖον. λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ ὅτι σημαίνῃ τὸ ἄγαλμα αὐτὸ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ μαστὸς καὶ μίξεως, ἀμεμπτον ἔξει τ̃ βίον.

Ἔρωτος καὶ Διὸς.

Χρυσίδας] χρυσοῦς κόρυλον, ἢ χρυσῆ φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ὀχήρας, ὀχηρεῖς.

Ἥρας καὶ Διός.

Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίον Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δίαν τὴν Οἰονέως. Τὸν δ' πυθόμενον αὐτὸν ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα, σωεισκώσασθαι, ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ μιλίσας πυρὸς, ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν, ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. ὁ δὲ Ζεὺς μόνον ἠλέησεν αὐτὸν. καὶ λαβὼν ἰδίῳ * ἵππῳ ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τ̃ ἀθανασίας. ὅτε δ' ἀγάλασος ὢν ἠράσθη Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ δὲ νεφέλην τῇ Ἥρᾳ ἢ μίγνυται Ἰξίων, καὶ παιδὶ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπῳ ἔοικε, τὰ δ' ἵππῳ, ἀφ' ὧν Ἱππο κένταυροι. ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς, καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ δήσας τ̃ Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι ἀεὶ μετὰ ἀέρος μεταξόμενον καὶ λέγοντα, χρὴ τιμᾶν τὰς εὐεργέτας.

Ἀπορῶ μὴ ὄφεσιν] σεσολοίκισαι μὲν Ἀττικῶς. ὄφελε γὰρ μὴ ὄφεσι ἔκειτο. ἔστι δ' τοῦτο τὸ σὺν τῇ συνηθείᾳ μὴ κεῖται αὐτῷ τι ἔτι, μὴ εἰς κακιαν φθάνοι.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

Ὦ Γανύμηδες] ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγήσατο θεὸν τ̃ Πάτρα. οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν.

Ἡφαίστου καὶ Ἀπόλλωνος.

Κολάσεις ἐμπήξας] τὰ τ̃ χορδῶν ἐπιτόνια.

Καὶ μαγάδι] σαμὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ πέντε τ̃ κίθαρας νόμους

Γλαφυρὸν] κοῖλον, σαφὲς, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν. τοῦτο σημαίνει τὸν γλαφυρὸν.

Ἥρᾳ

* Ita clarè in Mſ. legebatur. Fortè emendandum διαχαρίσας, hoc eſt, *luſtratum dimiſit*, luſtratus enim fuit Ixion à Iove, ut teſtatur I. Tzetzes Chil. ix. Hiſt. 273. qui dicit ſocerum Ixionis ab aliis vocatum Dcioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum.

Ἥφαι καὶ Ζεύς.

Τὸν γῆν Γκήρειον] ἔκπτωσιν ὡς φαρμακία. εὑρίσκω γὰρ μιθυδόπες ὑπ' ἰφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνης.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Τῷ δορυφόρῳ σε Ἀλφειέρωσι] προσυπακουστέον τὸ Ἀλφειέρῳ ἠθικῶς ἄμφω καὶ ἀφελῶς.

Τῷ παιδὶ] Παιδί.

Στεφανηφορῶ] χράφε στρατῷ.

Mſ. in fol. Ἔρως καὶ Ζεύς· ἄλλα με δεῖ μαχεσαμένην] μετὰ φενακισμὸν μίγνυται. Ἥφαι καὶ Ζεύς· ἐκπεθυμένην] ἀκλύτῳ καὶ ἀπαλαῷ, ἢ μαλακαῷ, ἀστελγεῖ. Ἥφαι καὶ Ζεύς· Ἥφαιστος καὶ Ἀπόλλων· ἤδη σαμύλα καὶ ἐπίτροχα] πολύκομψα, ψιθυρὰ, σύτρόπιλα, ἀπατηλὰ, τὸ ἐπίτροχα ἠπεσιγμένα παχέως· [Ἥφαιστος καὶ Ζεύς· τῷ Εἰλιθυίαι] ἢ δὲ πικτισσῶν θεὰ· [ὑπὸ τῇ μνήμῃ] ᾗ ἐγκαφάλα ὑμένι· [πρρικίζῃ] ἵνα τὸ ὀρχίζῃ [ἐχθύσας ἤδη αὐτῷ] ἤδη κατὰ γάμον κοινωνίαν συνάψας μοι αὐτῷ· [Ἑρμῆς καὶ Ἥλιος· αὐτοὶ γὰρ] χράφε μύοι γὰρ· [μὴ ἀνίεσαι] χράφε μὴ ἀνίεσαι· [Ζεύς, Ἡφαιστος, Ἀσκληπιός· ἐξώρτης] ἐπαίτης, φιλοκερδὴς· [τὰ τέκνα καὶ τῷ γυναικὶ Μηλάφρῳ] τέκνα ᾗ Ἡφαιστίης, Οὐνύτης, Θηρέμαχος, Δημοκήων, ἐ Κρεοντιάδης· [τῷ ξωυσίαν] τῷ σωχίαν· [Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων· ὁ δὲ ἀπὸ τ Ταυγέτου] ἀντὶ ἀπὸ ᾗ Ταυγάτου· ἀπίκη γὰρ συνήθεια τῶτο· ἀντὶ γαμικῆς εἰς οὐσίαν περελαμβάνειν· [ἐπαπατώμενος] ἀντὶ ᾗ ἐληλύθμενος μίσχα, ἀπὸ ᾗ ἐπαπάτημα, ἐπαπατώμενοι δὲ ἀντὶ ᾗ ἐπικηλθησόντα ὡς σύπαῦλα μικρὸν ἀπὸ ᾗ ἴπομαι· ἔτι δὲ ποιητικὸν, σύπαστεται δὲ γαμικῇ. [οἱ αὐτοὶ ἀποτμία] ἀτυχία. [Ἀναφερόδιτός εἰμι] ἀηδὴς καὶ ἀνεπίχαρις· [Δητῶ καὶ Ἥφαι· καζηπτόμεθα] ἀπατᾶται. [περπτόμενος] ψόφλογόμενος, ἢ θωμάζεται καὶ παρεόδοξα μυθόμενος. [Ζεὺς καὶ Ἥλιος· ἀφηνιάζουσιν οὖν] τὰς χαλινὰς ἀπορίπτουσι. [Ζεύς, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἥφαι, Ἀθήνη. Πάρες ἔπος] σκοπεῖτε. [καλαύροπα] καλάβροψ ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑποσκαμβός. ἰὼ ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὸ ᾧ ἀγάλης ἀποκιρτῶσα. [καμὲ καινηφόρον] Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος φησὶν ὡς, Ἐρεχθονίῳ βασιλεύοντος, πρῶτον κατέσησαν αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι, φέρειν τὰ κανᾶ τῇ θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπίκειτο τὰ ἱερεῖα τῷ θεῷ θυσίαν τοῖς τε παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Ποσειδῶν καὶ Τρίτων.

Pag. 237. Mſ. in 4. Ἀπ' Αἰγύπτου ᾗ Δείας] κατεκείθησαν δὲ αἱ Δαναΐδαι θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, ἐν ἄδατι ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τὰς Αἰγύπτου παῖδας ὁμιλήκτρυας ὄντας διεχθήσεσθαι ἐν τῇ δίκῃ.

Ὁ Δαναὸς δὲ] τούτων ᾗ πεντήκοντα παῖς.

Νότος καὶ Ζέφυρος.

Ὦ Ζέφυρε τῷ πομπῇ] πομπὴ ἡ ἀποπομψις, καὶ ἡ πέμψις ὧδε Θουκυδίδης.

Δικταῖον] σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ὕστερ κραλέβρετον.

Ἤδη ἐπὶ τούτῳ ἄρχετο] ὁ γὰρ τόπος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνέφ. ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. *

Mſ. in fol. Δωρὶς καὶ Γαλάτεια. ἀδὲ κάλλει φερεπρίψας] ἄλφ᾽ κιθάρφς. [Δωρὶς καὶ Θέτις· ἐπαρχέντων εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον] ἐν παρχεῶνι ἐφυλάττετο. [Τεῖτων καὶ Νηρηΐδες· πρόκωπον ἔχων τὸν ἄρπλω] κόπτειν φοκειμένω.

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

P. 262. Mſ. in 4. Διογένης, καὶ Πολυδεύκης] Ἐν τύτοις τοῖς Ἀφελλόγοις Ἀφαιρεῖται βάλιτται τὰ ἀπὸ τ᾽ Ἐπίκτητον φεὶ ᾧ ἄδε λεγόμενα. καὶ Ἀφ᾽ τύτο Νικρὸς εἰσάγει φῶς ἀκήλιος Ἀφελεγμένης, ὀλίγη καὶ νεκρικὸς αὐτὸς ὠνόμασε. *** Πολυδεύκλω] συνίδη Κάστορ ὡς ὑπὸ ἀνθρώπε ὄντα, εἶται θνητὸν, τὸν δ᾽ Πολυδεύκλω ὡς υἱὸν Διὸς ἀθάνατον. Ὅτε δ᾽ ἐπλάδησεν ὁ Κάστωρ ἐλύπησεν ὁ Πολυδεύκης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγυσιν, ἐπέκτεν ὥστε τὸν δύο ζωῆ μίαν ἀφ᾽ μίαν ἡμέραν. [Πολυδεύκης] ἄμφω μ᾽ ἤφη ἡοὶ Διὸς δίδυμοι, υἱὸν Λήδας τ᾽ Λακαίνης. Θνητὸν τὸν καὶ ἀθανασίαν τῷ..... κεκληρωμένοι. ὑπερβολὴ δὲ φιλοτιμίας μὴ ἂν υἱτὸς ἀκήλιν διάγειν φοιημένοι. μὴ δ᾽..... εῶσι. τὸν δ᾽ τὶς ἀθανάτοις συμπαριδρύειν, ἀπεμερίσατο σφίσιν αὐτοῖς τὸ ᾧ χάνυς..... ὑπερήμεροι, ὁ μ᾽ τὸ θνητὸν, ὁ δ᾽ τὸ τ᾽ ζώντων φεπολδύοι. ἄλλως τε καὶ συ..... ἀνθρώπως ὡς ὁ μύθος φησὶ καθικχωρισμένοι. ἐπεὶ δ᾽ ταῦτά ἐστι, διὰ τῦτο σπεῦδε φῶς πολυδεύκλω λο..... ὡς δῆλον αὐτῷ τὸ τίμιον δὲ λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον φοιησεῖν.

Ἐκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἐκάτῃ δεῖπνα ἐπῆγεν ὑπὸ τ᾽ παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώντων. πνὲς δ᾽ ὑμᾶς καὶ ἀκαθασκάσας τῷ μ᾽ ὠ λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνῆγε, ἔργῳ δ᾽ τ᾽ ἀπορρήτους ἀπορέμε. τί δ᾽ ἂν καὶ δαίμων υἱὸν τύτων σπίσαιτο; ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τ᾽ δείπνων τύτων Μένιππος ὡρμᾶ φαγὼν ἀὰ πένθησεν ἀπιψίᾳ τύτων, Ἀφικνυμενδῆ αὐτὸν.

Ἕως ὀβολὸν ἔχοντες ἦκεν] Ἐπίτασιν γὰρ Ἐλλωες τὸ τῷ τόμῳ τ᾽ πενθηκότων ὀβολόν, τὸ ναῦλον δῆλον ᾧ Χάρωνος.

Πλούτων ἢ κῆ Μενίππου.

Ἐγὼ δ᾽ Κροῖσος.] Λυδὸς ὁ Κροῖσος, Φρὺξ ὁ Μίδας, Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος.

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

Σαρδανάπαλος] λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μ᾽ Ἐφροδίτος, κατά τινας δ᾽ τυφορὸς.

Περιεργήσαι.] Εἰς λίαν᾽ ὀδηγήσαι.

Καὶ τ᾽ βασιλέα εἶδον.] τὸν Πλούτωνα.

Καὶ ὁ ᾧ Κλεινίας] Ἀλκιβιάδης.

Ως

* Hæc verba quæ proximè præcedentia sequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi unde petita sint liquet.

*** Hic lacuna erat in Mſ. sed in qua multa deesse non videntur.

Ὡς ὐδὲ ἴσην κύαμοι.] κύαμος· ψῆφος οἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βυλλόται βυλλὰς καπεσθίαζον.

Μενίππου καὶ Τειρεσίου.

Καθαπέρ που βλάκα.] εὐήθη. ἀνόητον. ἔρηται δὲ ἰχθύος ὀμμὴν πλύνω, ἀχρήστου ἢ ὅτου ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι.

Πλὴν ἀπόκειται] ἀντὶ τοῦ ἀφανίζεται.

Μενίππου καὶ Τροφωνίου.

Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος ἦν ἥρως ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας, ὃν ἐπιμελῶς θεοὺς ἀπήλαιον τὴν ζοφώδη ὑπελθὼν, λιμῷ σπεῖσι διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέτρεψε. οἱ δὲ τοῦτον ἀπηλαιωμένοι τὰς χαλεπὰς ἰσπίπτοντες εἰσέρχονθ' ἁπαξαπλῶς μενόντες τὰς ὄψεις, καὶ ἀηδεῖς διετέλουν καὶ ὠχροὶ καὶ δύσκολοι ἦ ἅπαντα τὸ ζῆν τρόπον. ἀφ' οὗ ἐπικρατήσει παροιμία κατὰ τῶν τρόχω τὸ ἦθος ἰχόντων καὶ δυσπετάκτων, καὶ δυσπροσίτων ἐς Τροφωνίου μεμφόντων.

Φιλίππου, καὶ Ἀλέξανδρου.

Καὶ Γέρρα.] Περσικὰ μὲν ἦσαν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα. καθαπερεὶ πῶς ἢ καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο.

Μυδῶντα] Ἐρείσαντα, στεμμένον.

Συνηνίχθης] Συναπεφάνθης.

Τοξάρια.] Ἀκόντια.

Καὶ πελτάδια] Μικρὰ ἀσπιδίσκια.

Κώνδυλον] Γόμφιον.

Ἄνδρα καὶ γάμους] Καλλισθένην καὶ Λύσανδρον.

Οὐ λαφυσσάσας] Οὐ λαφύσσας. ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων φησὶ στείς σίτου ἀλλὰ σώματος πόλεσιν.

Ὀξυδράκης] Ἔθνος.

Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] τὰς ἐλέφαντας λέγει.

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.

Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα ὃν μεταξὺ δοκούμενον τῆς δορᾶς διέπειρε. Καλλισθένην ἢ τὸν φιλόσοφον, ὃς λέγεται συγκαθειρχθεὶς τῷ Ἀλεξάνδρῳ διεφθάρη.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

Τροπωτῆρα] Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμός.

Καὶ ἀκίρατον] Ἀκίρατα ἢ βελτίονα ἢ μείζονα, ὅθεν τὸ ἀκέραλλος ἤτοι συμπλέκειν τὰ διεφθαρμένα τῆς οἰνώσης. τοῦτο γὰρ ἀκίρατον φασιν, ἐπεὶ καὶ ὑπὸ πίστεως ἡ ἄπιστις καὶ ἀκίρατος καὶ ἀκεραὸς ἐς νοῦν ῥάπτος καλοῦσι. χρὴ δὲ εἰδέναι ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶ ἐχρῶντο εἰς τοιούτους τοὺς ἐρασμίους.

Ἀθρόως] Ἀθρόον πᾶν καταλήγοντα.

Τὴν ὑπέρειαν] Ὑπέρεια τὸ δὲ κίρσος δὲ ἰσῦ φλοιὸν ὁ ἀνὴρ καὶ λαβὼν τείνεται. γέγονε δὲ λόγος τούτου παροιμία, ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφύτων. ἃ μὴ δεῖ περιτείνων.

Τερψίων & Πλάτων.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν τούτων] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, ἄνω ποταμῶν χωρούσιν πηγαί, ἐπεὶ δὲ πηγῶν ἀεί ποτε ἄνω, ἡ τοῦ μὴ ἄνω χωρεῖσι.

Ἀποσμυχόμενος] καταγελασόμενος.

Σιμύλος & Πολυγοχίδης.

Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγεται, γέρων ὢν διεβίβασε τὴν Ἀφροδίτην. καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον.

Χάρων & Ἑρμῆς.

Ἔπιπλα] Τὰ ἐξεπιπολῆς σκεύη οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ ὅσα θύραθεν πλοίζεται, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος.

Πενταήρῳ] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κωπηλατουμένη.

Τὴν κιβάδεραν] Κιβάδερα, ἡ τῶν τραγῶν δυσωδία· λέγει δυσωδίαν πάσας μιαίνειν. ἴσως δὲ καὶ κιβάδραν λέγει τὴν πόρνην.

Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν ᾧ ἡμῖν περιφερόμενον τὸ λόγον χαίρειν ἔοικεν. ὡς τὸ εἰ δὲ δύο * σκό..... καὶ τὰ ὠδυσαλπίσια.

Διεδημούργουν] Περιῆρχον.

Χαμαιτυπεῖα] Πορνεῖα.

Κεφάτης & Διογένης.

Τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρον εἰσάγει παλαιόνειρον Οἰδυσέα καὶ Αἴαντα. φησὶ δὲ Αἴας πρὸς Οἰδυσέα, ἢ κύφισόν με ἢ κυφίζω σε. αἰσχύνεται δὲ ὁ Λυκιανὸς διὰ δ' ἰσχὺν, ὡς δ' Ἀριστίων λέγουσι. ἢ κύφισόν με, ἢ κυφίζωσε. τυτίσιν, ἢ πρηκήμισόν με, ἢ πρηκημίζωσε.

Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας σὺν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ὁ Σικυών, ἢ δὲ Κίρρα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα.

Στίχειν ἢ δυναμένους] Δέχεσθαι, βαστάζειν.

Ἐκ κρύπτης] Ἐξ ἀγελείλαιος.

Διογένης & Ἀνταθένης & Κεφάτης.

Εἰς τὸν βυβῶνα] Βυβὼν πρὸς τὴν μασχάλην τόπος.

Ξεναγὸς] Ὁ ξένους ἀπαιτοῦντας ξενίζων καὶ μισθὸν αὐτοὺς οὓς ἂν θέλῃσι.

Ἀποκληκίσας] Κατεξόρχας.

Τὸ χρεὼν] Εἱμαρμένον.

Ἀλεξάνδρα & Ἀννίβα.

Βάρβαρος ὤν] Ἐφόρῳ δὲ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τὸ λῦσαι σύμβολα ἀποφέρεται τὴν Ἰλιάδα.

Ἐπιστήμην τῆς ἀρχῆς] Τῆς ἀρχῆς, καὶ ὡς ἐλίφωνος αὐτὸν εἶχεν, καὶ Πάονα ἐκεραυνώσειν.

Ni-

* Videtur hic aliquis locus citatus fuisse.

Νίρεως καὶ Θερσίτου καὶ Μενίππου.

Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς] Ὅμηρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύρου Νιρέα ἐπαινεῖ διαφέροντος εἰς κάλλος μετρίου Ἀχιλλέως.

Ἀλλαπαδνὸν] Ἀσθενῆ.

Ψεδνὸς] Μαδαρὸς, ἀρφιόβριξ.

Mſ. in fol. Πλεῖστοι καὶ Ἐρεμῆς· ἐφαπίτνουσι] ἐφαπίρχονται. [Ἀμέλησεν ὧ Πλεῖστοι] τὸ δὲ τῇ σωτηρίᾳ ὑπόμενον. [Ἀλέξανδρος, Ἀνίβας, Μίνως, Σκιπίων· πατρῶν ἄρχω δηλαδὴ] ἀλλὰ καὶ σὺ Λίβυ. * ἀλμίκησεν καὶ κάρη ἐφὸς τὸν δηλονότι τὸν πολέμιον λαβὼν, ἃ κατηρτίσατο, εἰρήνευσε. [ἀγαπᾷν ἄρχειν] κατέχειν ἀρχεῖα [καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις. [Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ· πάλαι ὄντα] πάλαι ὄντος τοῦτο ἐλθών. [Καὶ σὲ ἀπεμέσησεν εἶναι] Ὅμηρος, νέμεσις Τρῶας καὶ Δύκιόμιδας Ἀχαιούς. [Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοιῇ δὲ ἀμφὶ γυναικὶ πολλὰ χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.

P. 324. Mſ. in 4. Ἀκρόδρυα] Ἀκρόδρυα λέγουσι τὰ φοίνικας καὶ τὰ ἀμυγδαλῶν καὶ τὰ ἄλλα.

Ὑποτονθρύσας] συνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγύσας.

Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν ἱππέων ἀναγωγὴ λέγεται.

Ἀσφοδίλῳ] Ἀσφόδιλος τὸ φυτόν, ἀσφοδιλὸς ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἀσφοδιλὸν λειμῶνα.

Ἀρίσιππος] Ἀρίσιππος ὁ τοῦ Φιλοσόφου ἐκ Κυρήνης. ὁ μεμηνὼς δεινὸς τὰ ἐρωτήσεις τε καὶ τὰς μαγειρικὰς. σοφιστὴς παρὼν Διονυσίου τοῦ τυραννοῦντος τῶν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὸν τυφλὸν, καὶ αἰσχύνεσθαι δηλονότι, καὶ κολακεύων δηλονότι ἕνεκα μισθοῦ.

Καὶ τρίβλαν] Στρίβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, λέγει δὲ τριβλᾶν τὸ κάμπτειν.

Ἡμιτέλεια τῶν κωμῳδῶν ἐδίδου] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας, ὡς ἐπὶ δισμοῦ ἢ τοῦτο προσυπήκουσε διὰ τὸ ὑπερβαλλόντως ἡδονὴ τὸν ἀκοὴν.

Ἀπὸ τῶν ἐμβάδων] Ἐμβάδ᾽ κωμικὸ ὑποδήματα μεγάλατα, καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξισταμένας δὲ ἐφὸς μεῖζον ὕψος τὸ χρῆμα ἄγαν.

Εὐπαρδυσώπῳ] Εὐπαρσκεκαλυμμένῳ, σκοπιῷ, μικρῷ, ἀφιγμένῳ, παρεσκεκαλυμμένῳ, λάθρα γενομένῳ.

Ἐπισὶ ἂν γὰρ] Τάχα τὸ Αἰακὸν ἐπίσημον Ἕλλοις τοῦτο διμέζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ δὲ ὀνόμασμα ἕτοιμον δηλονότι εἰς σωτηρίαν. βάλλοντα γὰρ νεῶ δηλονότι τὸ αἰάζειν τὸ Αἰακὸν ὀνομάζ. Ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀπιγμένοις τοῦ τάφου, παρόδους αὐτοὺς δηλονότι.

Τὸ μέσον ὁ πλέον ποδὸς] Καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ πυρὶ ἁπτομένου μάκις ποδιαῖον τόπον ἡ ἀποδὺς ἐπέχει.

* Videtur Græculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe, ſed ex portentoſis ab imperito Libanio adjectis vocibus quænam eæ fuerint divinabunt ſagaciores.

Καὶ ἤτοι παραχαπαλλίζειν] Εἰς τὰς τὰ σώματα παραχαράττοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τὰς τὰ ἐπιχρώματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις.

Ἐδείχθη δὲ μοι] Γ'σως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου, σκυτέων ὕστερον στοίχῳ, καὶ τοῦτο παίζει. τὰ γὰρ ἄλλων βασιλέων ὀστᾶ, ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τελούσας ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγεται.

Ψήφισμα.

P. 338. Mſ. in 4. Καὶ ἐτιθεμήσατο] Ἠπείλησεν. ἐφόβησεν.

Ἕνεκα τῆ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅδῃ Τειρεσίαν μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων Νεκρῶν.

Πρὸς τὸ χωρίον ᾧ ἄλλα] Εἰ δ' ἄλλα ζοφερώτερον τὸ χωρίον ἐλέγετο, πῶς βλέπων τὰ δακτύλια ἐδείκνυες, καὶ τὸ μὲ παιζόμενον τοῦτο. αἰνίττεται ὁ οἰμαι τῇ παιδιᾷ ὡς τὰ ἐν Τροφωνίῳ ἀφανίστερά τι καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντεῖοις χρησμωδουμένων.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῶντες.

P. 341. Mſ. in 4. Ἡ ὠφέλεια εἶναι] Ἀντὶ δὲ ἐρίπτει, ἤτοι ἐπὶ τῇ κάπῃ εἶναι.

Οὐκ ἀκίνδυνον] Κίνδυνόν ἐ ἐν τῇ συνηθείᾳ χρόνος.

Τὰς Ἀλώσεις ἡμέας δύο] Ὧδέ πως καὶ Ἐφιάλτην.

Mſ. in fol. Χάρων ἢ Ἐπισκοπῶντες παρὰ ᾧ ἄδῃ] Πλούτωνος. [ὁ Θετταλὸς] ὁ Πρωτεσίλαος. [τιτανῳὸς] ὁ τείνας καὶ πυκάσας καὶ ῥίψας. δὶς ᾧ πάζω τὸ τεῖνω καὶ ἔλκω. ὁ μέλλων πάξω. ὁ παρελήλυθώς πέπαγα. ὁ ἀόριστος δεύτερον ἔπαγον, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ παγών καὶ καὶ ἀκροτελεύτιον πεπαγών. [ἢ ὠφέλεια] ἐπὶ τῇ κάπῃ εἶναι. [ἐκπαθεῖς ἄμυς.] ὡς παλαισὶν ἀμφιπάζει. [περιήγησις] λιπομερῶς εἰπεῖ. [σφάλλοντας] ἀποτυγχάνοντας [ὀλίγον ᾧ ποδὸς] πῶς λέγεις τὸ χοροῖον, τὸ κατέχει κάτωθεν τὸ ἰσίον [ἡμέας δύο καὶ αὐτὸς] Ὧδέ πως καὶ Ἐφιάλτην. [καὶ ἤκιστα ποιητικὸς.] ἡδυμαθῶς ποιητῶν ἐμπειρος. [εἰκοσδυμηκοντόρους] εἰκοσδυμῆς. [συντριβέντος τοῦ κρανίου.] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ δὲ κρανίον, συντριβέντος τὸ κρανίου. ἡ γὰρ ὠφέλεια πέφυκε ἡ δράσις αἰτιατικὴ συντάσσεσθαι. ἔπαιον τῷ ψυχῷ. ἐνέτριψα τῷ λήκυθον. ἔστω δὲ καὶ τοῦτο ὡς αἰτιατικῷ ἐδέξατο δόσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ Φιλέσιος Ἀθηναῖος τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ ἔφαγον ᾧ ἄρτου, ἔπιον ᾧ οἴνου, ἄστω καὶ γενικῇ συντριβέντος τοῦ κρανίου [Τορύνου] εἶδος ξύλου τροχοῦλου, ἢ τὸ σκάμμον ξύλου, καὶ ἐδέσποτ ὀρθὸν [ἐκείνου ἀπήμεσε τὸ ῥαψῳδίαν] * ὅτι γαλάτου ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὄμηρον ἰμάθιον. τοὺς δ' ἄλλους ποιητὰς τὰ ἱματιοσμένα ἀρυομένους. [φέρε ἀμφὶ ᾧ σταθὶ μέσῳ] σταθὸν ὁ τόπος ᾧ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι ᾧ μιλίου. ἔγγὺς καὶ σ' ἐσταθὶ ποιῆσι μίλιον. Μίλιον τοῦτο φέρει] καὶ ἄλλα τ' ἐν τῷ σώματι ἀλκῆς ἰκμάδια. φασὶν αὐτὸν πυθομένοις οἵῳ μαθήσει μὴ

* Libuit hic relinquere lectionem Mſ. Codicis ut Librarii apparaeret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, néve in nos menda quæ tolli non potuere conjicerentur. Legendum eſt ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Æliano V. H. Lib. XIII. c. 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim Ælianum ſubitur adverſus eos qui fruſtra eum emendare conati ſunt.

τῶν ὁμιλητῶν τὸ εἰκὸς. ἢς ὑποτάξας πηὸς ᾧ τὸν ὑποδύσασθαι τὸ πεποιημένον τῆς εἰκίας τὸν τύλον προπίδιον παρασκόμμον, ἐπείρας τε σῦσιν, καὶ ἑαυτὸν ἀπήλασεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλλιν πινὰ παρατύχοι κομμῶ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενον τοῖς τῶν λῃστῶν, τὰς φρῆνας μὴ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν ᾧ ἐπιχειρήσαι τῇ συμπλοκῇ τὸ μέρον ἀφύκτῳ πάγῃ ἠκέσασθαι ὑπάξαι δοῦλον. [τῶν τὸ τελευταῖον.] ὑπακουστέον τὸ ἔχουσιν. [ἀοίδιμον] ὑμνητόν. [ἀβελτηρίαν] μωρίαν, ἄνοιαν. καὶ ἔρμιον] ἔρμιον τὸ ὄρημα ἐπιπαροξύτονον. τὸ δὲ Ἕρμιν, κτητικὸν, ἐπιπερισπᾶται. ἄλλοι ᾧ φασὶν ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμείου ἐστὶ καὶ Ἕρμιος ἐκθλίψει τοῦ ι, ἀλλ' οὐχ Ἑρμαῖος. [ἰφεσιάδαι] διπλοείδια. [ὦδα παροιδίας] καλῶς μὲ ἄλλων ἄδεις ᾠδίων. [Τῶν δὲ πλησίον ὁ Χάρων ὁρᾷ] τὰς μωρογύνας, τὰς διανεφρόνους, τὰς ἐπισιτίους. [χρῆναι] χρήσεσθαι. [ἀγγάλων] ἐπόντων. [ἐπιμφόλυγας ἐν ὕδατι] ἄχαι ἐμφυσῶν παροιδίαν. [ὦ γαπάδα] ὦ γαπαῖε καὶ δύγαπτον. [πεθήκασι] πεθᾶσι. [ἀπεχρώψω] φασιρῶς γέγραφε.

Περὶ Θυσιῶν.

P. 361. Mſ. in 4. Περὶ θυσιῶν] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῆς Λυκιακῆς κωμῳδίας τὸ Ἐλλήνων θυσίας ποιήσων. τὸ γὰρ θεῖον ἐν δίκῃ θυσιῶν. ἐστὶν ᾧ διάλογος, ὅλον γὰρ τὸ λόγον ὡς ἐξ ἰδίας ἐπιφορᾶς ἐπόησε. ὁ ᾧ διάλογος ἐπόησε ἔχει διάφορον ἀλληγόρημα ἐπὶ ἄκρα.

Τὰ γὰρ αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας βασιλεύσει Οἰνεύς· ὅτος θύσας τοῖς θεοῖς, πλὴν Ἀρτέμιδι ἐπελάθετο. ἡ ᾧ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσεν κῆ τὸ Καλυδῶνος κάπρον ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν· ὕστερον ᾧ, καὶ αὐτὸ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν ᾧ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας.

Καὶ μὲν Μελεάγρου μητὴρ ἐκύησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ. καὶ ἔμοιρεν ὡς τοσοῦτον χρόνον ζῆσαι Μελέαγρον, ὅσον ἡ λαμπὰς ἅπλεται. ὅτε δὲν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ μελέαγρος τοῦ Ἀταλάντης ἐρᾶν, αὐτῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. ἀριθήσασα ἐπὶ τούτῳ οἱ Θεσταὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας ἐπ' αὐτῷ τὸ κάπρου ἐφόνευσαν ὅτι γυνὴ περιεπόησε αὐτοῖς, καὶ ἔχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν δὲ αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος. καὶ ἀρισθέσα ἡ Ἀλθαία λάβε τὸν ἀδελφὸν, ἔστεσεν τῷ λαμπάδι, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος.

Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι σὺν ἔστι νεῦσι τῷ ὑφαντῷ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν κἀκεῖ εἰστιᾶτο ἡμέρας δώδεκα.

Ταῦρων ἰνία] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέγει ᾧ Γλαῦκον ἐπαινεσθῶν εἰς Πύλον σύνια βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει ὅτος. ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν σύνεκεν σύνια.

Υἱεστίδῃ ᾧ τῷ ἀδελφῷ] Καμβύσης ὁ Κύρου ᾧ Περσῶν ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης, ἠρίζε τοὺς βασιλικοὺς δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κωλύων τὸ βουλόμενον ἀδελφὴ ξυνοικίσειν· οἱ ᾧ ἀπεκρίναντο, νόμον ᾧ μηδένα εἶναι ὃς κωλύει ἀδελφὸν ἀδελφῇ ξυνοικίσειν. ἄλλον μήτοι νόμον, ὃς φυλάσσει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ τι ἂν βούληται. καὶ ὅτε Καμβύσης ἔγημε τῶν ἀδελφεῶν.

Οὗτε

Οὗπ τ̃ ἐξ Ἰνδῶν ἐλίφαντος] Εἰς ὃν κεῖται ὁ Ζ̃ Διὸς ἄγαλμα.

Τὴν Πισαίαν ἱρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ ὁ Ζ̃ Ὀλυμπίῳ Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατασκάσασθαι Φειδίαν, ὅτι καὶ ὁ ἀγὼν τὰ ὀλύμπια ἐπλείω. Ἀφ᾽ ἧς ὁ κῆ πεντετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀθλητὰς χάριν τ̃ ὀλυμπίων, εἰς ὀλυμπίαν ἴεσθαι δ᾽ ἀγῶνα, ἄλλοτε δ̃ μηδέποτε, ἀφ᾽ οὗτοι εἶπεν τὴν Πισαίαν ἱρημίαν.

Καὶ περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα δι᾽ ὧν ἀποκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες.

Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μίκιστος] Ὁ Ἄπις ὁ παῖς ἀγέλαιος τ̃ Αἰγυπτίων ἱερόσκευ βῶς ὢν καὶ ἔχων πικὰ ἴδια σημεῖα· τοῦ κοινοῦ εὐτηρείας νομιζόμενος σύμβολον.

Τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τ̃ κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης, ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν ἧς ἐβασίλευεν.

Mſ. in fol. Περὶ θυσιῶν. χιλιάζουσιν] δυσχεραίνουσιν, ἀγανακτοῦσιν. [ἄνια] πράσιμα [καὶ ὑπὲρ Ζ̃ ναυσταθμ.] ναύσταθμον, τ̃ λιμένα, ἢ ὅπου ναυτικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖ). [καξορακισθεὶς] ἐξορισθείς [ὑπόμνημα.] ὑπομνήματα λέγειν) τὰ δίκαια συνουσίας καὶ μίξεως. [θρησκείας] λατρείας. [ὑπηρέτων] ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ Ζ̃ ὑπήνεμον ὑπηκόου. καὶ ὑπολιπὴς ἀνὴρ ἀκμαῖος. [περῤῥαντήρια.] τὰ ὕδατα δι᾽ ὧν ἀποκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες. [ἐξερημῶσαι ἀπόπεμψ] διαγεμῶσαι. [καὶ τ̃ Νίσου ἔχῃ πλόκαμον] βασιλέως Μεγαρέων τρίχα.

Ἀναβιῶντες, ἢ Ἁλιεῖς.

P. 389. Mſ. in 4. Ἐπεὶ γὰρ ὡς ὁ ἡλιὸς τὴν ῥιπὴν ἔφη] Δημοσθένης ὁ Φιλιππικοῖς παῖσι φησὶ τοῖς τ̃ νοῦντας ἐοικότα στίχοις..... ὅτι σώζουσιν, ὅτι ἀπολλύναι δύνανται).

Εὐχὴ γὰρ ἦν] Αἱ γὰρ ὦ..... τὰ ἀδύνατα ἀποβάλλουσι).

Καὶ τελέσαιτες ἱράμματα] Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει γὰρ τὰς ἐγχιγνομασμένας πὶ πτάγμασι, καὶ ἀφ᾽ ὅλης πείρας ἐληλακότας.

Περὶ αὐτῶ κωμῳδίας] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφέρετο τὸ δίκαιον ποιητὰς κωμῳδοῦς. Τοῦτο γὰρ δὶς ἔτος ἐπιτελεῖτο, ἔαρ καὶ φθινοπώρου. ἔαρ μὲν τὰ μικρὰ Διονύσια. φθινοπώρου γὰρ, τὰ μεγάλα.

Εἶτα καὶ Μένιππον] ὁ Μένιππος ὅτος κυνικὸς ὢν Φιλόσοφος καὶ τ̃ Σεβασῶν φύσιν κεχρημάτικε γελοίᾳ καὶ ἐλεγκτικῇ τῇ δόξῃ, καλῶς πως τ̃ κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετιών, ὡς καὶ ἀπὸ πάσῃ δοκίμου ἀποφέρεσθαι.

Λίχα ἤδη σὺ τοῦ μέρους] Ἐν τοῦ μέρους, ἀντὶ Ζ̃ τὸ σὺν μέρος. ῥᾳδίως γὰρ ἤδη ὁ καὶ σὺ ὕδωρ δὸς Ζ̃ δικαιικῶ ἀμφορέως. ἴσως γὰρ ὡς τὰς πολλὰς ἐπιχεῖν βυλόμενοι τ̃ ἀπορούντων φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες, διὰ τοῦτο ἀφῃρημένον παρεῖχον τοῦ ὕδατος ἔκροισιν, κελεύοντες τ̃ ῥήτορα λέγειν· ὁ δὲ χρὴ τ̃ ἀφέσεως δ̃ κρυπίσας, ὅτι ὧν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τ̃ λόγου ποιούμενος, σωπήσαιτον τ̃ λόγον.

Ἣ τοῦτ τ̃ ἐπαίνυμαι] Διογένης δ̃ κυνικῶ.

Ἐκμηθῆν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι] Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυῤῥίχη, σύντομον.

Ἡμᾶ-

Ἡρακλῆς φησὶ καὶ πίθηκος] παροιμία ἐπὶ τῶν αὐτὰ παραλαγμένων ἀσυμβάτων πράγμασιν. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχθονα ἀνδρεῖον. οἱ πίθηκοι δ' ὅτι ἀνδρείαν ἔχοντες καὶ παιγνιώδη καὶ δι' φώνησιν ἀνδρείας ὑποκρίσεως εἰσαγόμενοι.

Ἔνιοι δὲ καὶ τὸν Τάλω τάφον] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ὁ τὴν ἀκρόπολιν καταμείνας. τὸν δ' Ἀνάκειον τὸ Διοσκόρων τὸ ἱερεῖον, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται.

Καὶ ἄρτυς τὸ αὐτοπυρείτων] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ χειδίας ἀπτημίτης, ἢ ὅτως ἥλιτον, ἢ καὶ τὴν σποδιὰν, ὃν καὶ ἐγκοφίνιον φασιν.

Ἀλλὰ χρυσίον τοῦτο] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνυμερίστους. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν ἐνωδότες. τὸ κατοπτρίον ὡς σὺ ζητίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σιμώτερον καὶ τὸν ὑπήνιον. οἱ κῦνες δὲ δῆγμα χολῆς ἀκαίρου καὶ ἀηδίας ἀλλάσσει Δημήτης.

Λύσασθε καὶ ὀλίγου δὲ χρυσίου] Πρεπτὸν τὸ λύσασθαι Ἀττικὸν ῥῆτορος. οὗτοι γὰρ καὶ παίζειν ἔχειν φασὶν, καὶ ἔχοντα εἶναι, καὶ ἅμα τούτοις παρεπαλπάσαι.

Ἀλλ' ἡνίδε πολλῶν σοι τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] Ἀττικὸν ἐπίφθεγμα τῶν ἀφελῶς. καὶ ἔστι διηκρινημένον τὸ ὁλόκληρον σὺν τῷ λπ.

Ἐπιτάλφ τῶν ἄγραν] Προσυπακουέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ πλήξῃς. πρόσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει.

Mſ. in fol. Ἀλιεὺς ἢ ἀναβιῶντες. λακιστὴν] χιτὼν. [ἀμείλικτα] ἀπήνεια. [παραιτησόμεθα] παρεκτεῖν, παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. [πρὸς ὀργήν] ὁ γέλων. [παρακρυσόμενος] ἐξαπατήσας. [ἐφ πεδίον τὸν ἵππον] ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν, ἐπαίνοις λάτροις σύχνοις, ἐξιέντων τὸ τοιοῦτον ὁ λύσιν μὴ δεκτὴ παρέχειν βραχεῖαν καὶ ἄκεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ ὡς ἐπίδειξιν σωστέον τὸ δ' ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τί κατακαλλιλότερον ἵππου πεδίῳ, ὡς τὸ τῶν οἰκείων ἐπιδείξασθαι δρεστῶν; παροίμιαλλοι τοιούτῳ παροιμίᾳ καὶ τοιούτῳ, ὕδωρ βατραχῶν καὶ λυδῷ πραγμάτα [τὸ τοῦ δίκης δὲ] προσυπακουέον καθυφηρίζεται. [καὶ τὸ δίκαιον σὸν τῇ χειρὶ πέπεμψαν.] σὺ τῷ βιάζεσθαι, σὺ τῇ δυνάμ. [καθελόντες] λιθοβολήσαντες. [ὕδατος] μεθυλαῖον] * Ἴσως ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δικαστὰς ἐπέχειν βουλόμενοι τοὺς ἀπορρήτους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐκλύσαι, καὶ λαβὸν σπόγγον ἀφαιρήσασθαι παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν καὶ οὐ δεχομένου τὰ ἀφίσεως δὲ πραγμάτων ἐκέλευον τὰ ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν σκορῶ. ἵνα δὴ μὴ ὡς τὸ μέτρον δὲ ὕδατος τὰ λόγου ποιήσωμεν, σύντομον καὶ ἀκριβῆ τὴν διηγησιν. ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε σὸν τῷ ἐμῷ ὕδατι. [ἀλιτραπεύτῳ.] πανοπλίας κατάπτροφρονηθῶ. [σὺ κεραμεικῷ] ἐστὶ δὲ κεραμεὺς κεραμέως χαλκῆς, χάνεται κεραμεικὸς. καὶ συναιρέσει κεραμεικὸς. [καὶ σὺ τῇ Ποικίλῃ] ἡ ποικίλη στοὰ ἐν παρ' Ἀθηναίων. σκαλεῖτο δὲ ὅτως ὅτι ἡ ποικίλης σὺ αὐτῇ ζωγραφίας. [ὡς σοφὸν] πρῶον. [ὦ τῶν Σολέως] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρχιτὸς ὢν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον

c δὴ-

* Huic ſimile ſcholion, iiſdémque penè conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervaſe eſt, quo fit ut credam duos horum ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe.

διήγηκε. ὥστε τὸ Φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐπαμφοῖν. καὶ Ζήνων δέ, ὁ τῆς τοῦ κυνικοῦ τε καὶ καθηγητὴς ὢν Κιτιεὺς τῆς Κύπρου ὥρμηθ. καὶ δὴ καὶ Κράτητα καὶ Κρύσιππον ἄμφω Σολεῖς ὄντα ἄσκησι καὶ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Κρύσιππον· ἀμέλει καὶ Ἀρίστων Σταγειρίτης καὶ Δημόκριτος, καὶ Πρωταγόρας, Ἀβδηρίτης. ἀλλ' οὐδὲ τῶν ξενίας διώκουσι, ὅτι μὴ ὧν μέσης Ἑλλάδος ἐπαινεῖς ὄντες Δελφικοῦ. ἀναμάζουσι μᾶλλον ὡς ἔοικεν Ἑλλήνων ἀξιοδεδοκιμηκότες τῇ ἐπὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. [σὺν ἔργῳ. δ γὰρ αὐτὸς καὶ τὸ φασὶ καὶ ἐδί.] Ἀφ' ὧν τὸ ἐναντίον εἶναι τῶν αὐτοῖς ἐπιτήμων. [ὑπερμαχεῖ.] ἀντὶ δὲ κακοδοξάζειν, ἐπὶ πᾶσι τὸ ὑπερμαχεῖν ἀπαιτεῖ σύστασιν. τὸ γὰρ ὑπέρ τινος τι ποιεῖν αὐτὸ χάριν, γενικῆ συνιστάσης. τὸ γὰρ ὑπερφρονῶ σου. περισκοπῶ σου. ἀντιπολεμῶ σοι, ὅτως ἂν μὴ ὑπερμαχῶ σου· [ἐφέλμου αὐτῷ ἕδρων] ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφέλμου αὐτῷ ἕδρων. [σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν] ἀντὶ δὲ τὸ σὸν μέρος, ῥεῖ γὰρ ἡδὺ κατὰ σὲ ὕδωρ· [ὡς τὸ ἐρήμου·] ἐρήμη δίκη ὅπου μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τοῦ δίκου καταδικασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ ἐρήμου ἀλῶναι. [ἐξαγορεύουσι] τὰ Μυσήρια ἐξαγορεύουσι. [ἀδικοῦσι] ἀσεβοῦσι. Λυκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως, φησὶν ὀκτὼ ἢ πάντες ἀκούσιν, τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυσήρια ἐξορκεῖσθαι, λέγειν οἱ πολλοί. [πλήπασιν] ἐξεπωλάγησαν. [παραθέμενοι] παραγκωνιζόμενοι. [ἀποιδὰ] ἐχθρᾷ. [ἀκήρυκτα] ἀδιάλακτα. [ἀλυρίδας] πορφύρας χλαμύδας. [ἀναπέμψαι τὰ κατηγορήματα] ἀθετῶ, μεθαρμόσαι ἐφ' οἷς εἴρηκα. [καὶ παλαίθλου] μάζαν σύκων. [τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν τῶν αὐτοῦ οἰκησάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ. [τὸ Ἀνακεῖον] ἀνακεῖον τὸ Διοσκόρων τὸ ἱερόν. ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. [ὁ Τάλως] Τάλως ἥρως παλαιὸς ὃν τῇ ἀκροπόλει τιμώμενος· [Ἐπικυρείοις] ὡς τὸ Ἐπικυρείων δεύτερον πάντα τὰ ἡδέως ἠγωνισμένα. [σὺν χειροκρίας] λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. [Ὁρμιὰ] λεπτὸν χαινίον, ἀπὸ δὲ εἴρω τὸ συμπλέκω. [ὁ ὢν Πειραιῶς.] Πειραιεύς, ὁ ὢν Ἀθήνας λιμῶν. καὶ κλίνεται πειραίεως. * ἀπὸ δὲ πέρω, πέραια, περαιεύς, καὶ πλεονασμῷ δὲ ι πειραιεύς. [καὶ εἰδεχθὴς καὶ σκληρός.] ἄμορφος, ἀπεχθής, μισητός. [Ψηφὶς τις κυκλωτὴ] ἐγχώδιον ἀψὶς τῆς Πλατέας. ὃν δύο δεσμῶται συγκολλῶσι τῷ ἰδίαν ἔσκεν, ὅπερ σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βάγλωσσον. καλοῦσι δὲ ἐκεῖ ἐσθῆτα ἔστι τοιαύτα. [ἀπὸ δὲ Λυκείου] ὃν τῶν ἐν Ἀθήναις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ὃν τῇ καὶ Περιέγραφεν πτήσει τὸ Λύκειον, φ... ** δὲ ὃν τῇ Περικλέους φησὶν ἐπιστυλοῦσθαι αὐτὸ γενέσθαι.

Pag. 370. Ibid. *Fion πῶσις*, ἐφαντάζετο.] τὸ φαντάζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀναπυνθάνεται λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὃν ὕπνῳ ὁρωμένων. ἔστι δὲ ἀναπυνθάνεται τὸ φανταζόμενόν τινα τὰ ὁραθέντα. [Θεὸς ὑβρεγόνος τις εἶναι φαίνεται.]

* Piraeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat χεδία διαπρᾶν, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito à Dortill. Viro *I. G. Graevio*. Vid. Cap. 1.

** Legendum Φιλόχορος, cujus nomen supra p. 9. occurrit. scripsit ἐκεῖ Ἀτθίδος. Vid. *Voss. Hist. Graec.* & Suidam in Λυκείον, ubi idem ex Philochoro narratur.

νεῖ.] ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας σύμπτωμα τῆ δεξιᾷ αὐτῦ μήρῳ τὸν Φοῖβον. [ὅτος ὁ τὴν πήραν ἐξαρτημένος.] Διογένης ὅτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ Ε Εὐξίνου Πόντου, Ε ξενιτείας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξενίδια ἐφόρει, καὶ τὰς ὥρας παρίχε γυμνὰς ἀρώδιμ. [Τιθασὸς] πρᾶος καὶ ἥμερος. [ἔρημον.] προγεγραμμένον. πεπονημένον. [ἡ σπεδὴ τύτων] βασανίζη, δεσμῆ, μαστίζη. [ἱπποκόν.] ἀναιδῆ, ἢ ἀναίσχυντον. [καὶ ἀπηχές.] ξένον τὸν κατὰ πάντων οἶκα. [ἀδούπητον] τρυφερώτερον, ἀπαλώτερον. [Πεμμάτων] πλακυντῶν. [ἐρανίζεται τῷ ἐδεσμῷ.] συλλέγει καὶ συναθροίζει. [ἐπικήδειον] ἐπιτάφιον. [τῷ δὴ ὀδύρεσθαι.] ὡς Ε πᾶς, ἐστι δὲ καὶ τῦτο Ἰωνικὸν, ἐπεὶ τοὶ Ε Ἔφεσος Ἴωνες, Ε Φίσι δὲ Η Ἐφέσιοι. [κυκεῶνα.] κυκεὼν ὂν πολλῶν βοτάνων συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ Ε κικύης καὶ κυκεών. [ἀμφιθεσμῷ] συνθέσμῳ. [ῥίψας.] ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμβολικὴ συλλογισμός. λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσματικὸς, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. [τὸν σαμύλον.] Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ Ἔφορον τὸν λόγον ἀπατεῶνα. [ἀμύνασθαι τὸν κύνα.] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος. ὅτος ὁ κὺν κυνὸς, ἢ χοὸς, ἢ πλακάντ, ἢ πυρὸν ἄλλα, τοιῦτα. οἷς * μέγιστος ὅρκος ἄπασιν λόγῳ κύων ἐπὶ τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. τοιῦτοι οἱ Σαμοθράκης ὅρκοι. [λιχνεία] λαιμαργία. [τὸ δεῖπνα δὲ ὅπως ἴδω.] ὅτι τὸ δεῖπνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅτως ἀφελῶς τὸν λόγον ἐπάγοντες, ἐπὶ τὸ συγκρύπτειν τὸ βλαπτόμενον τῇ ἀσελγείᾳ Ε ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. ..... λῆτες. [φιμοὶ] τὸν δεσμὸν καὶ χαλινὸν. [ἀγνῶτος] ἀγνώσω. [ἐλεεινὸν.] ἐλεεμόσυνον, ἐλεινόν. [βορᾶς γὰρ καὶ πότης] ῥᾴθυμος ἐστὶν ὁ τὸν ἑρπετὸν καὶ Ε δία τὸ πέχω, ὁ ἑστρεμμένος Ε θεῖν ὕγιν πέχειν.

Κατάπλους καὶ Τύραννος.

P. 422. Mſ. in 4. Τινὲς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. σύνταξιν δὲ ποιεῖ τὸ Χάρεπα ὡσὲ μίαν Τ μοιρῶν τὴν Κλωθὼ ἐσφαλειγμένον.

Εἶεν] Ε ἔστι καὶ ἀπὸ Ε τοῦτο μὲ δὲ ὅτως. ἐπίρρημα ἀφορισμοῦ. ἐπὶ γὰρ τῆς καθ' εἱρημένοις ἐπιλεγόμενον ἐφορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ ἐξαπελαύσας, ἀντὶ Ε ἄμα δὴ, ὡς σύνταξα.

Ἄντλος] Τὸ σὺν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.

Ἀναγωγὴ] Ἀνάπλους.

Παρακέκρυφα] Εἴ π εἶχεν ἰχνισμὸν ὑφάνθη. ὅτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς ναύταις τὸ ἐξηκέκρυφα, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅτως φασὶν ἰδίως τὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν.

Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβίβλη. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν.

* Sunt duo verſus ex Cratini Chironibus petiti, ſed corruptiſſimi, ſic legendi, ut liquet ex excerptis Grotianis. p. 493.

Οἷς ὦ μέγιστος ὅρκος ἅπασιν ὁ λόγος
Κύων, ἐπειτα χοὶν, θεὸς ἢ σηκάν.
Quibus jurjurandum maximum in re qualibet
Canis eſt & anſer: nam Deos non nuncupant.

Ἀμφιελυτόν ἐστιν] Περὶ ἱστίων ὅτι τὰς βόας λύουσι.
Ἐφηβῶν] Ἔφηβοι κυλλὴν] οἱ ἀπὸ ιδ' ἐτῶν νέοι ἄχρι τ' εἴκοσι.
Ἡ λύγξ] Ἐπειδὴ ῥητορικὴς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγε].
Καὶ κλωπτύφ.] λέγε] γὰρ τῶν κλεπτῶν σοφίσταις ὁ Ἑρμῆς.
Ἀσφόδελος] Εἶδος βοτάνης.
Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ τῶν ἐν Ἅιδου πίζ.
Καὶ χοαί] Τὰ ἐπὶ χόλμοις τοῖς νεκροῖς μελίκρατα.
Καὶ πόπανα] Εἴδος πλακοῦντος.
Καὶ τὸ ἀχίσμα] τὸ ἐσσφεγμένον τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματος.
Ἀμβροσία] Τὸ τ' θεῶν βρῶμα.
Νέκταρ δὲ] Τὸ τ' θεῶν πόμα.
Σοβῶν] διώκων.
Διεδεμνῶν] Τὸν τύραννον λέγε Μεγαπένθη.
Γελῶντα] Μίκυλλον πένητα.
Ἕνα δὲ τινα] Τὸν κωμικὸν λέγε ἐξημμένον καὶ φαιδίζοντα.
Νήφειν] λέγεται γὰρ ὡς ὁ ἀτεράκτου φρίφειν ἡ Κλωθὼ τὸ κάμα τ' ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληρῶσαι τ' τ' ζωῆς ἑκάστου χρόνου τὸ πάσχειν.
Ἀντεῖδον] Ἀντιβαίνων.
Εὐάγωγος] Ἀγαθός.
Λογιζομένους αὐτούς] Ἀριθμοῦντας, μετρῶντας.
Λαθών] Ἀγνοηθείς.
Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τ' μοιρῶν ἡ τὸ χρόμμα μὴ συγχωροῦσα τρέπειν, διὸ καὶ ταύτην λέγουσι ἀδιάδικον τὴν λαθιθάκου τῆς Ἑρμῆ.
Τὸ σύμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τ' Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ σύμιον, ἀφ' οὗ τὰς νεκρὰς ἐπὶ τ' ἄδου κατέρχεσθαι.
Ἐνίδῃ] Ἐνίλιπεν.
Ταῖς λοιπαῖς] Ταῖς ἀριθμῷ.
Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγε Δ' Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίτηδες τοῖς κατὰ χθονίοις ἐπισκοποῦν.
Ἅλις σοι] Ἀρκέτω.
Παρελόμην σε] Παρηριθμησάμην.
Σωσεῖς] Νοήσεις.
Αὐθαιρέτου] Ἐξ ἰδίας γνώμης.
Ὑπαλλαγῆς] Ἀφετηρίας.
Θλιβερίαν] Ῥᾳθυμίαν.
Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν.
Τῆς ἀκαιρίας] Τῆς κακῆς ἄγρας.
Ὀμφακίας] Ἀνεψιότητος, ὅ ἐστι μικρᾶς.
Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι.
Ἀφόμενον] Κυφίσαντα.
Τακεροὶ] Ταχύπτες.
Τετρυγημένοι] Ἐψημένοι ὡς τὸ δοῦλα πεπρ.
Ἀποβαλραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τ' νεὼς τόπος, διὰ ὃ ἐπὶ τοῦ γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα.

Πρὸ

Περὶ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων ἐξοικονόμησιν τελέσαντες τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵτινες διαβάλλοντες πολλοὺς τῶν πολιτῶν μὴ πιστοὺς, καὶ ἐς χρόνῳ τοῖς λοιποῖς. καπηλυόντων δὲ τῶν τυράννων, καὶ γιγνομένης μετ' αὐτῶν Εὐκλείδου ἄρχοντος ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποιήσαντο ὥστε τὰ μὲν Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο δὲν λέγει τοῦδε, ὅτι τῶν πάνυ μεγάντων ἀναζητήσαι τὸν βίον ἐβούλοντο.

Ἐκ τυμπάνου] τύμπανόν ἐστι ξύλον, οὗ ᾧ τὰς καπηλίδας φόβιζον.

Τῆς Ἐκάτης] Ὡς ἔοικεν οὖν τοῦ τῆ Ἐκάτῃ θύειν, πρῶτα ἐδαπάνησαν εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. οὐδὲ λέγει οὖν οἷς καθήρφνθ.

Τὸν ἀτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ὅλου τὸ ἀτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσεν.

Ἐπίβασιν] τυτέστιν ἄπελθε εἰς τὸ πλοῖον.

Οὐ πολὺν χρόνον] Εἰς Πραττσίλαον ἀποσκώπτη.

Οὐκ ἂν ἐξήκοι] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅπου καὶ τὸ ἐξήκουσιν φασὶν χρόνου. ἀντὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἄρρησιν] Ἔδοξεν.

Ἐπισήμως] Ἐσφραγισμένως. Γλυκύτερον. Ἀντὶ τοῦ ὑπονοήσαμεν ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἐπιτερπῆ, ἀμφίδρομον. φιλίπνον. ψυχρόθρον. τρυφηλὸν. ἐρώπνον. πόλιον. χρυσύτερον. καὶ πάντα ὅσα τῇ τοῦ ἁδίστερον φωνῇ καὶ ἡλίου γόνος καλλιγρεύεται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει. Ἀντίοχος μεμένηκε ὁ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρυσοφάνιον ἀδερώτερον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνων κλίνεται.

Ἐπιθυμοῦσι] Ἐπιζήσεται.

Καὶ μικρόν τι φθόνος] Καὶ σὺ τούτοις.

Ἀπέφθη] Ἐφείζω.

Εὐγνωμον] Εὔλογον.

Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον.

Ἀπαύγασμα] Γ'ποτάξω.

Αὔπνιον] Ὄνομα κύριον.

Ἐγκαλαγήσει] Συγκαθελεήσει.

Τίς γὰρ ὧν φίλος] Διὶ ἑνὸς τούτου πάσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφανίζει ἀδένειαν. καὶ ὅπερ ἀδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες αὐτῶν, ἢ κομιδῇ ἐξαπατώμενοι.

Ἀποδυνόντα εἶδε] Ἔθος Ἀττικοῖς ὅτου χρῄζει ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρόδους γινομένων. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἵππον ἀπέβαινον δύο τοῦτο ἔρρασεν, εἶπεν ἐπεὶ τάχιστά με λαθυνόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀπαχθῆ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἐπραξα, ἀντὶ γὰρ τοῦ μᾶλλον δύο ἔπραξα.

Ἐπισασσάμβου] Ἐπισύρας. ἀσφαλισσάμβου.

Ἐσθόδη] Γ'θελοκακῶς φροθισίζειν.

Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες.

Καὶ τῆ κόρης] Καὶ τῆ τὸ κεφαλῆς.

Πλατὺ χρεμψάμβου] Τὸν οὖν τῷ στόματι σωκαζοῦν πλύελον.

Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην.

Γλυκέρου] Γ'ποκοριστικὸν τῆς Γλυκερίας Ἀθηναίας ἴδε. οὐκοῦν καὶ τὸ

ἡλικῳ ὀνόμαζε ἅπας ὑποκορίζουσι. τὸν δίφημον λέγοντες δίφημον, καὶ τὸν δίπαξον δίπαξον.

Ὧν ἐλαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ σωφρονεῖν ἐᾶν τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμιον, ὑβρίζοντα ἐπ' ὄνῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἶναι γίνεται ὑπὸ μειζόνων κωλυομένην τὸν λόγον.

Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος ἰός ἐστι, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφωρίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τῷ ἐξετάζειν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτήδευσιν δίκης.

Εἶσω τοῦ πυλῶν] Τυπέντα τοῦ πυλῶν.

Περιστατοῦσιν] Εἰς πύργους ἔλυσι, ἀντὶ τοῦ ἀνεζωύρωσε.

Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἱκέτις, ἐπιποθοῦσα.

Ὅπου τύμβοιεν] Ἔθαπτον.

Προσίσχῃ] Κρατεῖται.

Προστετηκυῖα] Προστετηκυῖα. προστετηκέναι. ἐπιθυμητικῶς ἔχειν.

Καὶ τὸν δῖνα ὕπνος] Κἀντεῦθεν ἔλειπεν Ἀθηναίων ἔθος, τὸ φέγγεσθαι.

Ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ φησὶ τὴν Οὐδενείαν ἐν τῇ σατυρικῇ φησὶν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὃ μὴ πάντων ὕστερον σὲ ἐδίδαξα. τοῦτο δὲ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ γάναλος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀπολαύειν ὕστερον; ὅπου λέγει τὴν Οὐδενείαν, ὅτι γὰρ ἑαυτὸν Οὐδενοῦς καλεῖ ἀφαιρεῖται τὴν Κύκλωπα.

Ἐκ μέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ ἀφερόντων. εἴληπται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου καὶ μόνου τοῦ κύκλου. ἐπ' οὐδενὸς γὰρ πάντων τῶν τεμνόντων αὐτὸν εὐθειῶν ἀφὴ τοῦ κέντρου ἐκφέρεται ἀφ' ἑαυτοῦ λέγει], ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀφέροντα λέγει] οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες.

Οὐ συνοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικιὰ λεγόμενα.

Εὔζωνος ὢν] Ὁ ταχὺς καὶ ὀξέως βαδίζων.

Κρηπίδα] Ὑπόδημα.

Εἰς τὸ ἔμπαλιν] Τυπέντα σκαντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.

Οὐ χαίρ οἶσθ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο οὐκ οἶδα χαίρ ὅπως δίον εἰπεῖν. ἐγὼ δὲ οὐ χαίρ οἶσθ' ὅπως εἴρηκε.

Εἰς τὸ σῶσον ὁρῶν] Τυπέντα οὐχ ὥσπερ οἱ πλείστοις εἰς τὰ ὀπίσω ἐγκύψαντα, ὡς ἐπιθυμοῦντας τοῦ φωτός.

Ἀπέκτανέ με] Ἀντὶ τοῦ ταλαιπωρότερόν με εἰς τὸ ζῆν διεπθεί. ἢ ὅτι τοιοῦτον πινὰ σκάντα καὶ ἡμμένα, καὶ πονηρῶς ἔχοντα ἐποίει, ἃ αὐτὸ τοῦτο ἀπόλλυσιν ἡ διέφθειρεν· ὅταν γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.

Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνός.

Ἀπέκτανέ με] Ἐφόνευσέ με.

Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ. ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους.

Ἐξυπλάζουσι] Ἀντὶ τοῦ τείνουσι τὸ τρέχηλον καὶ τὸ ῥῆγος ἐπεσκιασμένῳ ἄμμῳ, καὶ τὰς ἰδίας ὥμους ἐπισκοπουμένῳ, ὃ ἐστι γαυριῶσι καὶ ὑπερφρόνως ἐπιπατοῦσι.

Ἐπῄδησεν] Ἐθαύμαζον.

Ἄγχιστα ἰών] Ἀντὶ τοῦ ἐγγύτατα, πλέον πάντων πλησιάζων.

Ἐλε-

Ἐλοχίζετο] Ἡ ἐίθμ.

Καὶ ἀναμήσητον] Ἀναμασάσητον.

Ἔωλον] Χθεσινόν.

Κολχίδων] Ὅτι ἡ λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων δυδεκιμωτέρα. ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τὸ κωὸς εὑρηθῆ τὸ ἐπιπόδυμα τοῦτο.

Τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν τὸ ὑπὲρ τοῦ διαπερᾶσαι διδόμενον.

Ἀναῤῥύσας] Ἀντισπάσας.

Καὶ ὠθόσκωπος εἶναι] Ἐπὶ τῆ κωπῆς κρήμνῳ.

Εὐρῆρες] καλῶς κωπηλατῶν.

Ἐρετμῶν] Κώπων.

Ἠΐ] Ἀέρι.

Παλήσῃ] Τρυφήσῃ.

Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελυσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν δεχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφίενται μεμόντων, τὸ εὐπλοῆσαι τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι.

Ὑποκελεύσαι δίκην] Ὡς οἱ τοῖς πλοίοις λέγειν οἰόμενοι κελεύσαι, ἀδίκως δὲ λέγει ναυτικῶν ὧν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι οἱ κωπηλατοῦντες οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ κέλευμα, ὥσπερ καὶ ὅτε τοῖς ὀθονίοις τῶν πλοίων μὴ τὰ κεραίας ἐπὶ τὰ ἴσον ἀναφέρωσιν.

Ἢ κατ' ὕδατος] παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι. τὸ γὰρ κατ' ὕδατος χρᾶσθαι, ἀδύνατον.

Ἢ τῷ] Ἢ πνεῖ, ὃ ἐστι ἰσάζοντος.

Εἰ καλλίαν] Πορτῶν.

Μίγιλλος] Οὗτος δὲ ὁ Μίγιλλος Κορίνθιος διὰ ὑπερφέρειαν κρίνεται τοὺς κατ' αὐτόν.

Τοὺς Σῆρας] * Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δὲ φησὶ Σῆρας ὀνομάζειν, ἄπιστον εἰσηγεῖσθαι ὠφέλησεν. ἡ δὲ ἀκολουθία δὲ κειμένη ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς πτεροῦντας τὸν μίτυλον. διαπαίζει δὲ ἐν τῇ χωλίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς.

Πρόπερσι] Παροιλκὸς ὁ πρόπερσι τοῦ δύο· ἤτοι τὸ πρόπερσι, ἢ τὸ πέρυσι. ἄμφω γὰρ τοιοῦτῃ σημαίνει.

Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα.

Τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ ἐν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐμύοντό ποτε τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἃ δὴ ὁ Λουκιανὸς σπουδαιοπαίζει.

Τισιφόνη] Τισιφόνη, μία ἐστὶ τῶν Ἐρινύων. Ἐρινύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτεταραμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον.

Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διός. πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Γ' ανδαμάνθυος τὸν Δία.

Συμμαχίας] Συμμαχίας καλοῦσι τὰς οἰκείως τοῖς ζομβύσις, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο δὲ ἀφορῶν ὁ κυνίσκος, τὰς συμμαχίας ἐκπόμπους πρῶτον ἠρώτησεν.

Πολ-

* Locus occurrit p. 438. Vbi juxta Benedicti Editionem Σύρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σῆρας, quæ lectio confirmatur à Scholiasta.

Πολλὰ τ' σκευωρήσων] Φρονίμως αἰνίττεται πάνυ ὡς ὁ φιλόσοφος καί τι ἴχνη σχοίνου ἀμφίτημα, δυνατὸν λέγ τ' πόνων λαμπρυθράν αὐτό.

Ἐμπλήσας] Κερδάνας, σωμάξας.

Προκαλέ αὐτόν] Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, σκόσιμα.

Μακάριος] Μακάριος νήσους λέγουσιν, ἵνθα λέγουσι οἱ τ' ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μ' θάνατον.

Ἀντιγράφω] Μηδεμίαν γραφὴν ἡ σίγμα ἔχων.

Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων.

Ἀσκαρδαμυκτί] Μὴ μύων τὰς ὀφθαλμούς.

Κενὴ ἂς ἴσι] Ψώδης μάτην ὡς ἔτυχεν.

Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ.

Ὑπερπαικάπτε] Ὑπερβαλλόμενον.

Καινοῦργον] Τὸ ἐπινοῆσαι ξένα.

Προσκαλέμοι] Καὶ τοῦτο εἰς πλείονας τ' Ἑλλήνων ἐποίησε καπὶ γέλωτι. ἐπειδὴ γὰρ ὁμόσαι κὴ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ὕπνος ἐμπαίζων λύχνοι κὴ κλίνῃ μαρτυρῶντος παρῆσαν.

Ἐς τ' Πυθαγόραν] Ποταμὸν πυθὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐπὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλακ' Ἅιδου.

Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τ' ὠφελήσειν. τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀ λέγεται.

Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν, τιμώμενος τοῖς θεοῖς ὁμοτράπεζος. κὴ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτοῖς, κατηρχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. κὴ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ. θεραπῶν γὰρ δίνδυμος πεπληρωμένα κρεπῶν, κὴ ποταμὸς ὑδαρέστερος, ἀδὲν αὐτῶν δύνατα γεύσασθαι. αὐτῷ γὰρ ἀποσπόμενα σκῆπτα φεύγουσιν.

Μεμεμψόμενος] Ἀναλογιζόμενος.

Περὶ τ' ἐπὶ μίσθῳ συνόντων.

P. 443. Mſ. in 4. Οἱ ἀφ' τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι οἱ ναυκληγήσαντες ἀνθρώπου εὐτυχοῦντος χήμαζε ἀφ' τοῖς ἱεροῖς κωμήμενοι, κὴ τῶν αὐτῶν τύχων ὀλοφυρόμενοι.

Δοκεῖ γάρ μοι ἐκ πολλῶν] Ὅτι τὸ ἐκύπτε εἶναι ἀπὸ λεκθέσεως ἐληφθησε.

Σκόλοπος] Σκόλοψ ὀξὺ ξύλον.

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίᾳ δεδμημένος] Τὸ πολῆρες κὴ τὸ λοιπὸν τοῦτο. ὅτι τι εἰπεῖν, ὅτι ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Εὐχὴ γὰρ ἦν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπὶ τὸ δυνατὸν ἀφίασιν.

Καὶ σβέσωσιν ἐρώμενοι] Τὰς ἐγκεκαυμασμένας πρὸ πράγματι, κὴ ἀφ' πολλῆς πείρας ἐληλακότας, Ἀριστοφάνης ἢ ἡ λέξις.

Τὸν λωτὸν] Βοτάνην εὐώδη. ἢν ἔνιοι καλοῦσι μαραθωνα.

Εὐπορούσοις] Ἐνδημοῦσιν εὐκατεργάστοις. εὐδαίμοσι. πλουσίοις.

Γλίσχρος] Ὅταν ἀφ' τῶν καρδίαν τρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σπάνις ἃ καλοῦσιν ἰλίγγον.

Καπηλικώσας] Ἀντὶ τ' κατηργασμένος.

Οἰνο-

Ὀρνίθων χάλαι] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφύλων ἀγαθῶν, ὅπερ τινὲς ἀσυμφυΐαν λεγομένην τὸ ὀρνίθων χάλαι. *

Ὁ δὲ ἀκκισταίμβων] ἀσταθμοποιὸς ἀμβων, ἀστακτοπλάμβων.

Φιλοτησίαν] Φιλοτησία ἐστὶν ἡ νίκη παρὰ τὸν ἀγῶνα, ὅτι τὸ δαθείσης αὐτῷ φιάλης πίων, τὸ λοιπὸν παρέμεινε φίλος τῷ φιάλῳ καλουμένῳ.

Ποτνιώμενοι] Δυσφορούντες. μετὰ οἰμωγῆς ἀδυκαλοῦντες.

Τιθασὸν] Τιθασὸς ὁ ἥμερος. καὶ ἀτίθασος ὁ ἀνήμερος.

Καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀσκηθέντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδρόκλης ὑπὸ εὑρὼν ποτε ἡσκευορηκὼς τὸν Σάμον, χρυσῶν ἀσπίδα ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ ἐνυπρωΐτῃ ἐγχωρίῳ, τῷ τρίποδα χαλκᾶν.

Τὸ κώδωνι] Σύνηθες ἐκ παλαιοῦ Λατίνοις τὸ κώδωνι σημαίνειν.

Νεαλέστερον] Σημαίνει δὲ νεωστὶ ἁλωκὼς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ νεωστὶ ἁλισθείς.

Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἦσθα καὶ κουφαῖος.

Ἐάλω πυὸς] Χρησιὸν. ψυχρὸν. ματαίου. ἀνωφελὲς. ἀνισχυρόν.

Προσπιπτέρυγες] Ἀντὶ δὲ καὶ ὅλως δὲ εἰκότως ἐπισκηπτόντες.

Ἐφεσρίδιον] Μανδύαν πικὸν. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν.

Βριθυόμβιοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρίθυον δὲ μῦρον τὸ παχύ, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρτυξ τις βρίθυος, ὃ ἔνιοι κόσσυφον καλοῦσι.

Θυλάκῳ] Θύλακος ἡ ὑποθήκη. Θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπερόλμους, γυμνασίων εἴδη.

Ὁ Κίσσης ἐκεῖνος] Σημεῖον τῶν Κίσσης εἰκόνα ἔχειν δι' αὐτῶν ἐν τῇ πύλῃ ἢ βιβλίῳ.

Ἀπολογία.

P. 481. Mf. in 4. Ὅσεφκε φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφασίως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῖς σχεδιαζομένων.

Τὸν Σάλαμῖνα ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης.

Τὸ δὲ σὺν ἀπαρᾷ μικρὸν ἀποπίπτειν] Ἀντὶ δὲ πάνυ ἄποπον, ἢ ὅλως μικρὸν ἀποπίπτειν εἰπεῖν.

Ἢ ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος.

Καὶ ὅτι σὺν εἰς τὸν κόλπον πλύσας] Παροιμία εἰς τὸ κόλπον πλύσαι ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ πεπρυμμένων. τοὺς γὰρ φρονήματος καὶ ἐπημμένους καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας σὺν εἰς τὸ κόλπον φασὶ πλύνειν ἁπαλὰ πόρρω, ὡς καὶ ἡ χυδαία λαλία μακροπλύτας καλεῖ ἁμαρύσσοντας, ἀδὲ νὺς ἀπὸ δὲ μεγαλαυχούμενος, γανυσθεὶς ἐφ' οἷς τὸ εἰς τοῦτο μισθοφορῶν κατεπεμψώθη.

Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ δὲ ἀφθόνως, πολλαχοῦ κεχορηγημένῃ.

Καὶ μείζονί γε τὸ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἦλω τὸ μικρότερον.

* Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetæ, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ εὐτύχησε τοτε, ὡς καὶ παροιμιάζεσθαι χάλαι ὀρνίθων φύσιν αὐτῶν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum prosit.* Vid. etiam Suidam.

Ἐπεὶ οὖν ἂν φθάνοι τίς] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἐναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προσουσίας.

Καὶ τὸ μέρος συναπεσάπιδμι] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβέβηκε.

Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἕν. ἀντὶ γὰρ τοῦ πανταπασιν ἔστι. Ἀεισοφάτης Εἰρήνῃ, ἀπαξάπασα καταμεμυπαδμένα.

Τῶν λευκῶν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὡσανεὶ τοῖς κτωμένοις, ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετυπανισμένη.

Γ'καινὸν ἂν εἴη μοι] παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων καὶ ἀπερεμνίως διακειμένων.

Mſ. in fol. Ἀπολογία τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνόντων· ῥήτορα] ἐπὶ μισθῷ συνόντα. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καλοῦσιν οἵους ψηφίσματα. παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥῆτρα, Λυκοῦργος νόμους ὡς ἂν χρησμὸν τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτορα, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγραμματοφύλακας καὶ ῥητοφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. [ῥυθμοὶ] ῥυθμοὺς, τάξεις σύμμετρον ἀκολουθοῦντας τῇ ἁρμονίᾳ, μέλη σύρροπτον. [τῶν ἄκων καταμελῶν] ὃ τῶν. ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχοῦμεν καὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς τοῦτο μισθοφορούντων κατημελήθη. [ὀδυρεσθαι] ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπλότητος ἦθος, τοῦτο καταχρηστικῶς. ἀλλ' ἐν βωμολόχοις εἰς τοῦτο κεῖνται ὡς καταδήμοις ἀπημελημένως καταφεύγοντες ἀπολογίαν, λεγόντων τε ἓ φιλαίτιον ἓ μεμψίμοιρον φασὶ μεμέμφθαι αὐτούς. τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μεμέσθαι οἷον ὅτι Πρόδικον τὸν * Κέον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπλήκτως σοφιστὰς, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἀπόδαμες γλωσσαλγίαν. ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὁμήρου ἑκάστοις ἀποκρίνασθαι τὴν πίνακα. ταῦτα μὲν οὖν εἰπεῖν δοκεῖ τε βάσιμα, καὶ τοῖς δὲ ἰδιωτικοῖς Πούλυν ἐπιπλῶσαι ἑτάρας ἐλευθέρας ἀγεῖραι, καὶ ἕως λοιπόν. [ἡλίβατον] ἐλίβαθον, ὑψηλόν, ἄβαθον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στησίχορος δὲ τάρβησεν ἡλίβατον τὸ βάθος λέγει. ἔνιοι δὲ ἡλίβατον ἀποδιδόασιν ἡλίου φαινόμενον. [κρησφύγετα] τὰ πρὸς τὰς χειμῶνας ἐπιτήδεια καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασι Κρητῶν τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν πολλὰ, ἣν ἐκεῖνοι ἀνομάσθησαν κρησφύγια. [κρησφύγια] † φρούρια τινὰ ἅττα λεγόμενα. ἢ σαφέστερον οἱ νησιῶται τὰ Μίνωα φεύγοντες, ἐπεὶ τῶν Κρητῶν αὐτοί εἰσι. τὸ δὲν κρησφύγιον χρήσιμον τοῖς φεύγουσι δὲ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τὰς χειμῶνας ἐπιτήδεια καὶ ὀχυράματα. [ἀνεμόεσσα] τὸ ἄνεμος. ἀφ' οὗ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάστατον εἶναι πανταχοῦ ἀνέμου. [μισθαρνήσας] μισθαρνήσας οἷον τὰς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντιπαλαλαπτομένας. καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐργασία.

Ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ προτεταγμένῃ παίσματι.

P. 494. Mſ. in 4. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσᾶς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἡδυσμαι, χαίρει, αἱ δὲ ἐπιτέλλουσι, ὑγίαινε.

Παραμήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπαμήλων, ἢ ἀφ' ἁπτῆς λύρας.

Τὸ πεπάγεσθαι] Ὅτι τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ λεγόμενον πεπάλφα σύμ-

* Sic manifestò legendum, licèt sit in Mſ. προδικὸν ἢ κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit.

† Voces aliquoties repetitæ variisque modis expositæ, ostendunt hæc esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel à pluribus hæc Scholia scripta fuisse

σύμβολον ἦν τοῖς ἀλλήλοις Πυθαγορείοις ἀναγωγικὸν καὶ τούτου ἐν παῖς ἐπίσταλας ἐχρῶτο ὁ ἔστι τοῦτο.

Ἄλφα ἦλθ' ὀκκόσσιν τ' ἦλθον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόποις καὶ ἄτοπα ἐπαγόντων.

Mſ. in fol. Γνῶρις δ' ἐν τῇ παροιμιακῇ παραθέσει ἐπήρεια.] βλάσφημον. [ἀπὸ σφακτηρίας.] τόπος Λακωνικός. [σκολιόν.] τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν, ἔχει δ' ὕπως αὐτοπελές, * Γνάμπτειν μὲν ἔρεσσον ὀφθαλμοῖσιν ἀνδρί, Δοῦπον δ' ὑλεῦν καλὸν γυναῖκα, Τρίτον πλυτέειν ἀδόλως, Καὶ πίπαρθεν ἡδὺν μὴ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροιμία· ἀδὴ ὡς κατὰ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς, δύο γένη λέγων ἁδῶν. τὸ μὲν ἐπὶ πάντων ἀεὶ μέσον καθ' ἁρμονίαν ἐκτεινόμενον· τὸ δὲ ἐπὶ τῶν σκληροτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται ἀπὸ τῆς τάξεως σκολιόν. ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς χρόμασι περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέασι πρὸς μέρος, ἐξῆς μυρίας ἐχούσας ἤδη γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ γίνεται ἀπὸ τῆς θέσεως τῶν κλινῶν. [ἐν Γοργ.] πόλῃ.

Ἑρμόπμου ἢ περὶ αἱρέσεων.

P. 502. Mſ. in 4. Οὐ γὰρ πάντως ἀπὸ κόλιν] Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖνο. ἐπὶ πάντων ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐλθόντος ὁ πλοῦς.

Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, θεὸν θέλοντα καὶ ἐπὶ ῥιπὸς τελεῖς. εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ δυσπειθῶν καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτηδειομένων.

Ὡς Λυκῖνος ἐν τῷ Ἐπιτίας] Φίλων ὄντα καὶ τὸν Ἐπιτίαν ἐξαιρεῖ. αὐτὸν γὰρ καὶ ἐν τῷ ἐπαινεῖν ἡμᾶς ἐπαίνειν καὶ ἐν τῷ φιλίαν αὐτῆς σωζομένῃ ἀπὸ τοῦ καθ' οἰκίαν ἐσχάτου τόπου ἐθεμυθιζόμην.

Ἦν μὴ φοίνικος ἔτη βιάῃ] Φοίνικα, τὸν Ἀγήσιον λέγει πλησίον.

Ὄνυχα μόνον λείου] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων.

Γλῶν ὄνυχα λείου ἔγνω ἄν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον ὃς ἐστὶ σοφισμάτων ἐν ἑκάστῃ τέχνῃ χρήσιμος ἀναλαμβάνει, πολὺ ἐστὶ καὶ μεσαίτερον γνῶσις αὐτὸ πίσης καὶ ἀλήθης καὶ μηδὲν δεῖ καθόλου διαμένειν. ὡς φησὶ δ' ἀριθμοὶ μέση ὁ δύο καὶ τέσσαρα, ὁ δὴ τούτων σωτικὸς ὁ δέκα ἐστὶ τέχνης, ὡς καὶ δ' δίκαι ὁ ἑκατὸν, καὶ τοῦτο ὁ χίλιας, κατὰ τὸν ὁ μύριαι. ἐδεῖ μέντοι καλύσαι τὰ δίκαι μὴ ἐπιτελέσμενον ἰδιώτῃ μὴ δὲ γε τῶν τῶν ἀριθμῶν ἡ φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γὰρ ἐπίστασθαι ἀπαραγκλίτως ὡς μία καὶ μία δύο καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε ὁ πάνυ γυναικῶν ὁ λαμπρότατον λόγον τὸ τοιοῦτον λόγον ὡς οἱ μὴ τὸν καθόλου τὸν εἰδὴ ἐδὲ τὸν καθ' μέρος. τοιαυτὸν γὰρ ἀπὸ τῶν μεσῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, ἡ τῶν κατὰ μέρος ἀθροισις ἐστὶ γνῶσιν δ' καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὸν ὑφισταμένη. τοιοῦτον καὶ ὁ σοφὸς ὑμῶν Ἀριστέλης περιέσμηται ἐν ἑαυτοῦ λόγων φησὶ

* Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clemens Alexandrinus Strom. Lib. 5. & Athenæus Lib. 15. paulo aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *Henr. Stephano* collecta. Cæterum hæc obſervatio Scholiaſtæ noſtri circa carmina quæ *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, inter quæ erat omiſſio vocis τράπεζαν, & quòd pro κλινῶν legeretur κρεῶν. At quod legimus hic *Philon*, cùm ſit apud Suidam *Phyllis*, reliquimus quòd non conſtet utra harum lectionum alteri ſit præferenda.

σὲ, κρῆλλε ὥστε κ᾽ ὁ τῦ λέοντ᾽ ὄυυξ αὐτὸ τὸ μέρ᾽ γνωσθὲι ἐξ ἀναλογίας τῶν Φιδίαε εἰ κ᾽ μὴ τὸ ὅλον εἰδὸς, τὸγῦν μέγεθος ἀξιοπίστως ἔχει ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ἐιρημένων. εἰ γ᾽ κὴ ἀναλογίαν ἀναιρήσεις τί ἂν ἄλλο, ἢ κωθὸς ἄλογον σαυτὸν σωσωθήσεις; κὴ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀνεπιστήμονα ζωὴν; κ᾽ φθόνος ἀδελφὲ σοι τῆ στρῆς τουτης ἐμπληξίας. δὶ ὧν κ᾽ ὡς τὰς λύκους λάθρα μιμῆσῃ ὡς λυκὸς τῦ ὄντι κὴ ὢν κὴ κρηλέμβου.

Γρίζηπτι, ἐπεὶ μὴ δὲ τις φύσις ἔστ᾽ κρῆλλε.

Ἐπιρρῆ γὰρ κ᾽ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως μὲ γὰρ ἐξωτικῶς ἢ δ᾽ ἐπαισχύν, τῦτο ἡ παροιμία.

Ὅτι φαρμάκου] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκου ὀλεθρίου ἔοικε.

Τᾷ ἐπιχαρίζῃ ὕδατι] Τᾷ ἐπὶ τ᾽ τραπέζης κειμένῳ, ἀ λέγ᾽ τὴν ἰσορροπίαν κὴ τὸ ἀπαρέγκλιτον τ᾽ τραπέζης ἐπὶ χωρὶς μέσου κὴ τ᾽ ἐπιφανείας ἐπιτεχνήσῃς τᾷ δακτύλῳ ὀχετηγῆσαι αὐτὸ φιλεῖ ἔπαξ μὴν φύσεως ὑπάρχων κὴ ἀτρεμεῖν μὴ πρυκῆπ.

Πάσχῃσι ἅ αὐτὸ κὴ οἱ τὴν κενὴν κὴ μανικρείαν] Κενὴ μανικρεία ἡ κ᾽ τὰς ὕπνας ποιῆ ἐγκειμένη δύσδιαγνῶστα, τοιαῦτα τοῖς ἐνεργάζεται ἐμποιοῦσα, εἰς τυφλῶν κὴ δύστειρίαν ὅσα ὁ παρὼν δίξεισι λόγ᾽ δὸ κὴ μανικρία μὲν ὅσον ἐπὶ τᾷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποδέκομαι, κενὴ γ᾽ ὅτι μηδὲν ἐσὸς ἔχει κὴ βέβαιον, ἀλλὰ μὴν ἔστ᾽ ὕπνε κ᾽ τὴν δύσκρειαν ἀφιπτάζ. τοιῦτο κὴ τὸ ἔστ᾽ θεολόγῳ Γρηγορίᾳ, κενὴν μανικρείαν τὰς Ἀθήνας ὀνάμαζε, ὡς κατ᾽ ὕδὲν τ᾽ εὐὔπνοις δύστειρίας ἀφερούσας.

Τὸ σύφαρ] Ἡγῶν τὸ δέρμα.

Ἀμελήσαντες ἔστ᾽ ὅλκα] Ἀμελήσαντες ἔστ᾽ ὅλκα ἠγῶν ἔστ᾽ σώματος, λέγ᾽ γὰρ ἅλκης κὴ τὸ σῶμα ἔστ᾽ ὅρμης λὲ ἕλκω. λέγ᾽ ἁλκὴς κὴ λὲ τῦτο ἴσχ᾽, ἠγῦν ἡ κρατικῶς σύρμη ὥστ᾽ πᾶς κὴ τὸ μέρ᾽ ἔστ᾽ σώματ᾽ κὴ τὸ λὲ τῦτο ἴσχ᾽.

Τὰς ὦμας πλίτων] Πτίτων, ἀντὶ πλοκων, ὅ περὶ τ᾽ ὄχνης λέγ᾽ ὄθεν πλοκὴ τὸ ἔνδυμα τ᾽ ὄχνης.

Mi. in fol. Ἐρμότιμ᾽ ἢ ὦδὲ αἱρέσεων. κρὴ ἰατρὸν] Γ᾽ πακράτης. [εἰς νέωλα] μέλων. [ἀγχώμαλα] ἴσα ἐγγὺς ἔστ᾽ ὁμαλὲ. [τὸν Χαιρεφῶντα] ὅτι σοφὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ᾽ αὐτὸν γὰρ ὁ Πυθὼν Χαιρεφῶντα πρωτεύειν ἔφατο εἰπὼν, ἀνθρώπων πάντων Σωκράτης σοφώτερον. [μαιευτικὴ] μαιευτικόν. [ἀφαίρεσις] ἀφαιρέσεις. [ἐσπύμενοι] ὁρμώμενον. κ᾽ φραστέας] σωτηρικὸν. ὑπερλαπτενόμενοι] φιλονεικοῦντες. μὴ παρεργαζ᾽ ἄλλα ἀνδρός.] τῦτο ὦδε Διῶν᾽ ἰσηρῦσιν ἔστ᾽ Πρωτέως. ὃν κὴ ἀφ᾽ τῦτο κατ᾽ δύθημισμὸν Χρυσόστομον ὠνόμασται. [τὸ ἦθος κ᾽ μίμησις ἀπρᾶξις] Ἐπιχείρημα ἀπόφθεγμα τῦτο. [παρδύκιμεῖ] νικᾷ, ἤτοι ὑπὲρ δόξαν ὑποφαίνεται. [ἴρμωιον] τὸ ἀσφαδάκηθρον κέρδος. [ἀπέχρη] ἤρκει. [εἰ ὁ ἐπιφέρων] εἰ δὲ τῦτο τὶ κὴ αἱ νῦν αὐτὴ ὑπὸ σὲ λεγόμενα ἀναθεολίᾳ. [λαβὼν] ἁφορμὼν. μίμψιν. ἐπαφὼν. [ὥσπερ τ᾽ τῶν Εὐκλείδου ἀρχὴν πεχθέντων.] * Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἐπεκηρύκευσαν λ᾽ τυράννους ἔχοντα παρ᾽ αὐτοῖς. οἱ τινες παρελαβόντας τινὰς τ᾽ πολιτῶν μετὰ τῦτον κρατῆσαι ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. καθαλυθέντων δὲ τ᾽ τυράννων, κὴ χωρησάντων μετ᾽ αὐτῶν Εὐκλείδου ἄρχ-

* Hoc jam supra habuimus totidem verbis, nec semel in hujusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster.

χονίῳ, ἵνα μὴ μηχανήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ περὶ Εὐκλείδου ἀπεξέσησθαι εἶναι. τὸ δ' ὃν λέγω ὅτι τῶν πάνυ χαρόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον καὶ βάλομαι. [ἀφελλάτοιτο] ἀφέροιτο. [πχέργω] πχέργω πρὸ ἔργου συμφέρον πλέον ἴσως φησίν. ἵνα πχέργω τι μᾶλλον ἀντὶ τοῦ πλέον ἐπιτηρημένον. [πλεμμέλημα] ἁμάρτημα. [κάδον] μέτρον οἰνηρὸν χαυλὸς κατὰ Σολέων. κεφάμιον κατὰ Γάιον. [ἁλμίῳ] τῷ κολάζοντι τὰς ἁμαρτίας. [κερδῶ] ἀλώπεκα. [ἐπιτηρημένον] σωθηρμένον, ἥλιον. [θεὸς ὡς μηχανῆς ἐπιφανείς] ἐπὶ τῶν ἀδοκήτων καὶ ἀβλέπτων. οἱ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμῃ ὥστε συγχυθῆναι τὰς πατρὸς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεεῖν τὰς ἠτυχηκίαις δέξασθαι, ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τὰς πεποιηκότας καὶ ἀδοκήτως εἰσάγουσι θεὸς εἰσάγειν ἐπ' αὐτοῖς τὰ σκηνῆς ὀρμαμένους. ἄκρα ἐξ ὕψους ἀπὸ τῶν μηχανῶν ὧν ἔβλεπον μᾶλλον πρότερον οἱ ἠκροαταί. κατ' ἐκείνην τὴν τῶν ἡμέρων ὁ φοβέρ μῶν ἐδείκνυε τὸ δ' θεὸν πρόσωπον, καὶ δ' κατὰ σολὸν δ' δράμημ' ρ ἐλέγετο ὑπὸ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ηἡρόδοτος ἢ Αἰτίων.

P. 571. Mſ. in 4. Σημειῶσαι ὡ τοῦτον τὸν λόγον ἐξηφάνισεν ὡς ἐπιδεῖξαι ὡς ἄρα ἀπίκιζον τοὺς ἑαυτῶν θεραπεύειν λόγους.

Οἰκηθεὶς ὑπὸ τῆς Καρείας] Η' Αλικαρνασσὸς γαρ τῆς Καρείας.

Ὅπερ ἀφ' ὅρεως] Ἀντὶ δ' οἱ μέσοι καὶ ἀξιοθαυμάστοι.

Παραθεωρῆτε με] Ἀντὶ δ' συγκρίνατε, ἐξετάζετε.

Mſ. in fol. Ηἡρόδοτος ἢ Αἰτίων· ὑπὸ τῆς Καρείας, ἡ Αλικαρνασσὸς χθ τῆς Καρείας [ἰγλίχατο.] γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γυνὴ καὶ αἰπαπτική. [φέροντες] πάροχος ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα τὸ ζεῦγος λέγεται καὶ οἱ παρόντες, ἀφ' ὧν τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις ἐπ' ὀχήμασι γαμικοῖς τὰς νύμφας ἦγον. [ὀχάναι] λάρναι, ἱμάντων σκυτίνων δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. [θεραπεύσατε] θεραπεύετε. κατασκοπεῖ. θεάσασθαι ποιεῖ. [αὐτοὶ τε ὄν.] οἱ μέσοι καὶ ἀξιοθαυμάστοι. [ἀφ' ὧν θεωρῆτε] συγκρίνετε.

Ζεῦξις.

P. 577. Mſ. in fol. Ζεῦξις ἢ Ἀντίοχος· ἀστυρώδη.] χαρδιτικὰ. [ἐς τοσαύτας] δισμυρίας [πλάσεως.] τοξικὸν. [ψιλικὸν] πίζον. [πεζεγόντων.] πολὺν ἦχον ἀποπλύνων, δ' ὄφρυσι δ' ἀνεκυκλάλιζον.] αἰρόμβροι, καὶ ἀφ' ὧν γὰρ φερόμβροι, ἢ σωστικὸ ρόμβροι ἦχον ἀποπλύνων. [ἐπαιώνιζον.] ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ [ἀνέδυν.] ἐγράφην.

Ἁρμονίδης.

P. 585. Mſ. in 4. Εἰπέμοι ἔφη ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη καὶ ἀδιτίθει ἐπὶ Αθηναίων ἔθος.

Mſ. in fol. Ἁρμονίδης· γνώμων.] γνώμων λέγεται ὁ σωστικὸς, καὶ γραμμικὸν τι μηχανικὸν, καὶ χῆμα γεωμετρικὸν. [ἐπιδεικνύμενος] ἢ ἐπιδεικνύμενος ὑπερφυσικὸς λόγος, ἢ ἐπιδεικνυόμενος δύσκολος. [ὁ πολυψηφότατος.] δύο γὰρ ψήφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις ἢ μέλαινα καὶ ἡ κατεψηφισμένη. [ἀπώνιμαι] ἀδίδασκε.

Σκύθης ἡ Πρόξενος.

P. 591. Mſ. in 4. Καὶ προξενήσεις αὐτῷ] Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτῷ γένοιο.

Mſ. in fol. Σκύθης ἡ πρόξενος ὑπόμνημα] Ἐναλλαγή. [ψοφοδεὴς.] τὰς ψόφους φοβούμενος, τυτέστι δειλός. [κερμενικός.] τόπος. [θίλιπτρα] θίλιπτρα. εἰς ἡδονὴν ἄγηται, καὶ σύφορος σύλλω, καὶ ἁπαίτλω. [καὶ προξενήσεις.] πρόξενος αὐτῷ ἴσθι. [δημοποίητος] δημοποίητός ἐστι ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. παιδεία δὲ καὶ λόγων δυνάμις.] τὰς περὶ Δημοσθένους λέγε δέκα ῥήτορας Ὑπερείδου, Αἰσχίνου καὶ τοὺς λοιπούς. [Κλεινίᾳ] Ἀλκιβιάδου.

Πῶς δεῖ ἰσορέας συγγράφειν.

P. 600. Mſ. in 4. Εἰ ἦ μὴ αὐτοῖς ἐν τύπῳ] παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ πάνυ μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν ἢ ἀναγωγῶν προσερριμένων.

Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἴσως ἀδιαφθόρως] Αἰλιανὴ ἀπὸ γενικῆς.

Οὔτε δεσπόσαι ἐν τόμῳ] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγεται Ἀττικόν. αὐτοὶ γὰρ ἔφασαν φασὶ δ' ἄρτι, καὶ κατέαγε δ' κεφαλή. Ἔτνος πίνος] Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ἑφθὸν.

Σατυρικὸν λέγειν] Σάτυρον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν.

Ἐπιφθέγγου] αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθυνόντων τὸ ἐπίφθεγμα.

* Ἀληθινῶν Διηγημάτων α.

P. 639. Mſ. in 4. Ὁ ῥῶν ἤδη] Τάχα εἰς Πλάτωνα ἀκριβέστερον πλακὸς καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μᾶλλον δὲ τῇ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν δὲ ἄδε διεξιόντα.

Καὶ δύο πνίς] Εἰς Οἶμαι ἀποσκάπτει ἀφ' τὰς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους ταῦτα μυθοποιησάντας.

Καὶ δίπλεθρον ἓν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ρ. πήχεις ξ.

Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον ἢ λέγουσιν αὐτὸν, ἀφ' τὸ λάμπειν δ' καύσωνος ἐπιτολὰς ἀστῆς ἀστειρέσιν τοὺς αὐχμώσας.

Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, περιβλόητος οἷς ἡ παρῆσαν ὄνοι, ἐν ᾧ ἐπισημαίνει τοῦτο πᾶσι σκληπτικοῖς τοῖς μὴ χαίρουσιν ἐχρῶντο.

Ὅσον δ' Ῥόδιον Κολοσσοῦ] Τετρακοντάπηχυν, ἐξηκοντάπηχυν δὲ ἀφ' ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχῶν.

Τὸ τεῖχος καθῃρέθη] Σημεῖον ἀφ' τὴν σύνταξιν· ἄφελε γὰρ ὕστερος. ὑφ' ὧν δ' τὸ πῆχυς καθῃρεθήσθη, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσορέας δ' ἀποκεκριμένος φόβῳ τὸν πλησιασμὸν σκαφωνίας χάριν.

Γόης ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σκαπτὰς λεγομένους ἀποσκάπτει, τοὺς ὑπὸ θρασυτέρων ὑβρίζεσθαι σκοπούσης.

Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡ ῥοδάτη ἀφ' σύρῳ τὸ περὶ Σκυθῶν

* Hic erat titulus in Mſ. cùm in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Non eodem redit.

ῆων τῶν ἱστορέμενον περὶ τ βοπέως, ὃς καιομβρίης ☞ ἀφυμιομβρίης καπνῶ ἀπῶντες οἱ περιφημένοι Σκύθαι τὴν πυρὴν, μεθύειν ὡς λόγος λέγει[1].

Γ'γνύας] Οπ ἀ μόνον ἰγνύα ἡ σύθεια εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς· ἀφ' ἧς καὶ γαστροκνημία ἡ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν ☞ καλάμη ☞ σκέλος.

Κλειὴ ἐστι] Εἰς τὸ ὑπὸ πινι περὶ τῶν θαλαττίων σελαχῶν ἱστορέμενον ἀφαιρεῖ.

Σκόλοπες] Ἐν τῷ περὶ τ Συρίης θεῶ λόγῳ μέμνηται ☞ φαλλῶν πινῶν ἐφ' ὧν καί πινες ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσιος. εἰσὶ ἢ οἱ φασὶ ὅτοι τελακτιῶν ὀργεῶν τὸ ὕψος.

Τὰ πύρεια σωτρίψαντες] Τὰς πυρεκβολίτας λίθους λέγει.

Κορύθων ἐδίσθη] Τὸ ☞ Ὁμήρου ἀφαιρεῖ περὶ Διομήδους, τὸ δαΐ ἐοικὸς ὄν κήρυθός τι καὶ ἀστίδος ἀκάμαντος.

Ἀληθινῶν Διηγημάτων. β.

P. 666. Mſ. in 4. Πῦρ ἀναλίσκοντες] Εἶτα βωμολόχος τὸν ἴμπλεον ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταπεσεῖν, καὶ πῶς ἀκὶ κατελυθέντες τέλεον ἀπολέλειπται; ὥστε ἀπόδυτος ἡ πλάσις ☞ δεῖ τὸ τῇ φύσει συμφορον.

Εὐκοθῶς] Γραφεῖ εὐόντως.

Περιεκείχατο] Ἀντὶ ☞ περιέχαν, ὑπείληφε, ὑπέβαλλεν, ὑπελείκμαζεν.

Ἐθασύμβιο] Κατὰ κοινῶ τὸ ἐθασύμβιο.

Καὶ εἰς τὸ ☞ μακρόρων συμπόσιον] * Εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἐοικεν ἀγῖνας ἀσοφῶς ἀφαιρεῖν, ἐφ' οἷς ἔτω περὶ ☞ Γερμολήμου ἐρέθισεν ἡμέρως συνενεχθῆναι ἀλληλοφιλῶς διεξῆλθον.

Κρο-

* Hallucinatur hic Græculus noſter dum Lucianum carpit zelo intempeſtivo. Sic locuti ſunt antiquiſſimi Græcorum Philoſophi, qui etiam beatitudinem poſt hanc vitam ſub convivii imagine deſcripſerunt. Ita Empedocles de æterno juſtorum contubernio:

Ἀθανάτοις ἑλόοισιν ὁμίσσιοι, ἴντε τραπέζας
Εὐνῆς, ἀνδρείων ἀχέων ἀπίκηοι, ἀτειρεῖς.
Convivæ reliquis illis immortalibus olim
Abſque malo & triſti ducent formidine vitam.

Hunc imitatus Epictetus dixit in Enchiridio c. xxi. de eo qui in ſapientia multum profecerit: ἴσῃ ποτὲ ἄξιος ☞ θεῶν συμπότης, *eris aliquando dignus qui admittatur in convivium Deorum.* Hinc nata etiam eſt fabulæ Ixionis circumſtantia, quem fingunt convivam fuiſſe Deorum, quâ locutione nihil videtur ſignificatum aliud quàm beatiſſimum fuiſſe Regem. Idem finxerunt de Tantalo qui de ſumma felicitate dejectus eſt, etenim, ut Pindari verba uſurpem, κατασχεῖν μέγαν ὄλβον ἐκ θεόνδε, *magnam felicitatem concoquere non potuit* Olymp. Od. 1. Hinc, ut hoc obiter moneam, apparet Græcos ex Hebræis iſta mutuatos non eſſe, uti Veteres quidam dixerunt, quandoquidem multò citius hujuscemodi locutionibus uſi ſint quàm iis noti eſſent Hebræi, qui ſub Alexandri demum ſucceſſoribus in Græcia diſtinctius innotuerunt. Certè multa de immortalitate animorum dixerunt Græci ante Seleucidarum tempora, clariora quàm quæ poſſimus ex antiquiſſimis Hebræorum ſcriptoribus hanc in rem afferri.

Α"ρθρον ἴστημι.] Τὸ ἐξαμαρτεῖν ἄρτον οὐ τῇ γῆς Ἀφελκυσμῷδεῖ.

Οὐδὲ νύξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ Θυλλῶν περιτολογήματα ἐπισκήπτ.

Διακηδεῦντες] Εἰς τὰ περὶ Βρεγμάτων περιθλογήματα τῶν Λοσυρίων Ἀφσύρ.

Τὰς δ' Ἀκαδημαϊκὰς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄρα τὰς Ἀκαδημαϊκὰς τοῖς Ἐφεκτικοῖς συναπτ Λακιαδης.

Η" μὴν] Ἀντὶ δ' ὅτι.

Κατεγίνασκον] Σημεῖ Ἀφ' τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινάσκω γενικῶ σημαίνει. οἷον κατεγίνασκον τὴν ψυχρολογίαν, ἤτοι ἐν Ἀτ̈ικῶς ἐ συνέπιξεν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τὴ κοινῇ συνηθείᾳ. ἢ τὸ καθαιρήσω, ἀντὶ δ' γελάσῃ ἢ Ἀφσύρεσ εἰλαπ.

Οὐδὲ τυφλὸς ὢν] Ἐπερὶ γὰρ τούτου Η'σίοδ. ἐν τῷ δ' Ὁμήρ βίῳ.

Παγκρατίῳ] πίσσα Ἀφ' τὸ πλησαῖς βάλλειν τὰς πυγμάχας, ἢ ἐκεῖσε ἀναιρετὸν πυρ' ὄντα ἀπαθὴς ὁ σὺν ὕδατι βίσ, ἀπὸ συμφώνων ἀπολλαγμῷσ.

Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορήματα Ἀφσύρ.

Παρῴδησεν] Τῶν ἄκρων βυλομένων ἐπλωΐζειν εἰς τὸ νόημα τ' Ἑλλ λωΐδος φασῆς ἀσπίμησεν τὸ * παρῴδεισεν ὅταμ.

Ε'πιῶς] Δεῖ χράσθαι ἐπιῶς, ἀλλ' ὐκ ἐπιμωῶς, σημαινῶ δὲ τὸ ἀσφαῶς, ἀπὸ δ' ἰφίλκυσμῶς. ἐπεὶ κ' τὸ ἐπιπάζ τὸ ἰφίλκυσμ σημαίν.

Ε'ποτνιάμην] Γράφεται ἠνιάμ.

Οὐ παρήμην] Οὐ παρῆν ὡς σὺ ἄλλως κεῖσαι, καὶ ὁ τίχη ζητεῖ.

Μείναις δὲ] Ἐνήλαξε τῷ σύνταξιν. τὸ μὲν τοιοῦτος κατὰ τὴν κοινὴ χρησάμ, τὸ δ' καὶ Ἀτ̈ικόσ. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας σοφιστὴν ἡμέραν, Ἀτ̈ικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης. ὥσ δ' καὶ τὸ πρῶτον Ἀτ̈ικὸν. οἱ δ' ὄντες εἰσὶ μείναις ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρες λέγουσιν Ἀτ̈ικοί.

Πέτρας τροχοῖς] Γράφεται πέτρας καὶ τροχοῖσι.

Καὶ μιξοσὰς] Εἶναι σὺ βωμολόχῳ γόνος, τὰ ἐποφείλεται τοῦτο ἴσπαρ.

Μήκωπες] Καταπλήλως τοῦτο ἐπλάσθη, ὡσεὶ τὴν Ἀ ὀπίραν πόλιν κοινὸν ὐκτοπικὸν τοῦτο καὶ ναρκωτικόμ.

Κελύφη κρούων] Κελύφεσα.

Ε'λάθομμ] Ἀντὶ δ' ἀνεπαισθάνας.

Ο' γὰρ ἐφ' ᾧ τ' κακ] Εἰς τὸν Ἀαρὼν † μάθδω ὁ παιγνίμων διασπίζ.

Τὸ ἀμάνθην] Γράφ) διαπρέψαι τὸ ἀμάνθην.

Η' πτεροῖς εἶναι] ἀντὶ δ' ὑπτεροῖς ἴχειν βυβῶν.

Ε'ρχομένοισι] Γράφ) διελθόσι.

Χάσματα μιχάλων] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μυσίαν καὶ τὴν ἐρυθρὰν θαλάσσαν Ἀφικόμενος προσέσχεν ἱστορίαις ἱστοσωτῶν αὐτίτ).

Ε'λπιστ]

* Ex Xenophonte, Pollace, & A. Gellio notum eſt vocem hanc eſſe Perſicam & ſignificare *viridarium*. Occurrit etiam in Eccleſiaſte libro ſcripto, ſi viris doctis credimus, poſt captivitatem.

† Irrum imperitè Lucianum inculat Scholiaſtes, notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula.

Ἔλκειν] Ὡς ἐπὶ κωθίῳ τὰ ἄκρα τῆ ὀδόντος παθόντας εἴρηκε, παίζων καὶ ταῦτα ᾠδῇ.

Ταῦτα μὲν μέχρι τῆ ἑπτάρας γῆς] Καὶ τὸ πλῆθος ψοφεῖσθαι μὴ τῆ ἀνυπαρκτίτε ἐπαγγελίας.

Δύο μὴν] Ἄχαν ἐμφρονῶν καὶ τὸ τῆ βλακείας πεδίον ἀπολίνειν παραγμοτόν), τὰς δύο τῆς ὁπείρων πόλεως πύλας, καὶ τέτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι καὶ κεραμᾶν, τὴν δὲ κεραμίαν καὶ πολὺ τὸ δύρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχεσαν, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς δεῖλοῖς καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κῆ τὸ κρεῖτθον καὶ ἀμετακίνητον ὑπάρχεν). καὶ ὅπερ ἂν μετεωλάβοιεν πίφυκε ὅσοις εὐελπισία ἀνθρώπους τὸ τοιῦτο πάθος ὑπόφυτον, τοῖς δὲ κ μετακινηθεὶη ἂν τὸ τῆ ἐλπίδων ἀραίθμητον, ὅσοις τῆ εὐελοίπω τῆ ἔμφρονος γνώμης ὀψέ ποτε τῆ καίρε ἀνενεγκεῖν εὐχέτητε, καὶ τῆ τοιῦτον ἀπαλαγὴν μετιέναι φρονπίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν κακοπαθὴς τῆ φρονπίδων καὶ τὰ ἐνύπνια ᾠδηκληθεῖν. ἄλλως τε καὶ περφμίαν τὴν πύλην ὑπείλε ἀνέπλασεν. δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῆ ὑπνοίαν διέρχε) καὶ φρικώδη. ἅμα γὰ τῆ ὕπνε καὶ αὐτὰ οἴχε). εἰ δὲ καὶ πλῆτος καὶ δύξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνες ἀλλὰ πὶ μὴ δυχερῆ τῆ ἀνιᾶντι καὶ εἰς ἀμηπίαν δύκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐρώσμια, τῆ ᾄδοντι κ δύφραίνοντα..... νεπκὰ τε καὶ ἀναπόβλητα.

Ἀποκηρυττόμενος.

P. 707. Mſ. in fol. Φιλοκεινόντων] Διακεινόντων. δεκμαζόντων ἐξείρως. [παρφλογεν.] παρφλογεν λέγυσιν ῥητορικῶς οἵτ' ἄλλοι, καὶ μάλιτα Θυκυδίδης τὸ παρφάδυξον, κ' ὃ ὧδε ἄντις ἐξεσδεκήσοι. οἷον ἓ πολέμε τὸν παρφλογεν, καὶ ὅτι ἐλάχιτο πολὺς παρφλογος. παρφλόγως ἦ τὸ ἀνελπίτως λέγ καὶ ᾠδῇ ἐξεσδεκίαν. [καθ' ὃν ὕτος μὴ δοκηρύξας βάλετεν.] σὺτοῦτεν οἱ ἀγῶνες, ὃν πρώτις σ' ὁ λέγων τῆ νομίμε ἐπιχειρεῖ. ὃν ᾧ δείκνυσι μὴ δικεῖν τοῖς νόμοις δὶς δοκηρύτθαι τὸν υἱόν. [καὶ ἀνεξέπαστον ὀδὲν κατελείπε).] ὅσα πᾶς σ' ὑπαῦλα λέγων τὸ ἴδιον ἓ ἀπὸ γνώμης ἐχασμῶ ὑπεμφαίνε, καὶ ὅτι ἐξὸς τῶν ἐχασικῶν ἓ κατηγορίας πρόπαση, ὃ ἐχασικῶν τῶν δοκολόγων ποιέτεν, ἀλλὰ νομίμε κίνεση) καὶ ἐξὸς τῶν ταύτης ἀκούτησιν. [ἐξαγόνιον.] ἤτοι ἔξω ἓ ἀγῶνος. [ἀλισκόμενος] καταλαμβανόμενος περιτρέμενος, ἢ νικώμενος.

Φαλάρεως Πρῶτος.

P. 731. Mſ. in fol. Πάρεδροι.] Πάρεδρος ἓ δεῖνος. παρεδρεύῃ ἦ τῆ δεῖνος τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς, ὥσαφ καὶ τὸ συμβίνος γενικῆ, συμοικεῖ ἦ, δοτικῆ. [ᾠδηκαγεῖν] ἀπατεῶσιν. [αὐθέκαστον.] ἀκελεῦθ καὶ αὐθηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἓ αὐληπικῶ ἐ τρόπον, καὶ μὴ πᾶς ἁπλόως ἔχοντος, μὴ σ' ἐπισκιάσας ἦθος, ἀλλ' οἷον ὁπὸ ἐκέτε ὑπάρχοντος οἰονεί μηδὲν ἐπισυρομένε ἀλλότριον· τὸ ἀσεσβόλιδον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ παλαὰ ὡς ἐπίπαν καὶ σύνθρμα, ἃ βάλε) σημαίνει τὸ αὐθέκαστον, σημαίνε γὰρ τόν τε ἁ-

τολῖτ καὶ ἄδολον καὶ ἀληθῆ τὸν καὶ τὸν ἕτοιμον ὡς ἔπος, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σωτήριον καὶ αὐτάρκειαν. Μάγιστρ. ὁ δὲ τῇ αὐτῇ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ καὶ τὸν Λακωνικὸν παρ' ἡμῖν μάρτυρος ἐστιν ὧδε. [παύσιμι] καταπαύσιμι. διὸ ἡ λίξις ἀκριβὴς ἐστὶν ἐπὶ μὲν τῶν ἑτέρων λίξιν τὸ παύσιμι. [ἐξάπινα] Θ. τρόπα] σημεῖόν τὸ ἐξάπινα Θ. τρόπα. ὃν εἰ μὴ μὴ Ε τρόπα γράψεις δυσὶν ὀφείλῃ. εἰ δ' χωρὶς Ε τρόπα ὀξύνειν μόνον, γράφε] γρᾶε μετ' ἀμφότερα. [ἠπάσμην.] ἐφιλήμην. [ἀναζάσιν] ἄγειν ἀνεγέρσιον [νεολαία] ἡ δὲ νέα λαὸς συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄρθροισμα τῶν νέων· ἐντεχνικῶς καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ γοικῆς. [δημοδοινίαις] ταῖς δὲ δήμοις θυμέλαις, θυσίαις. [ἢ ἐφῆσθαι.] ἔφησθαι λέγουσιν οἱ μέχρι τῶν ἰδιωτῶν τυγχάνοντες. [ἐποιζόντο.] σωζόμενον. [αὐτοχειρία] ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγουσι δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἰδιωτῶν φονεύοντες. [φωρόσωπος] ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. [μεταπεμψάμενον.] μεταπεμψάμενον. [πολλὰς γοιήσασα τυφλώσεις σοφὸς.] Περίανδρον φησὶ δὲ Κυψέλου ὃς τῶν ζ' μάλιστα σοφῶν, Κορίνθου δὲ τύραννον. τοῦτον καὶ ἀπόφθεγμα τὸ Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κρείττω. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα. ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεόβουλος Λινδίος, τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαν δὲ ἀλεγεινάν. Χίλων Λακεδαιμόνιος, γνῶθι σαυτόν. Πιττακὸς Μιτυληναῖος, μηδὲν ἄγαν. Σόλων Ἀθηναῖος, ὄλβου μακρὰ βίου τέλος. Βίας Πριηνεύς, οἱ πλείονες κακοί. Θαλῆς Μιλήσιος, ἐγγὺς πάρα σφάλος.

Φάλαρις. β.

P. 741. Mf. in 4. Πρόξενον ὧν] Πρόξενον ὁ ὅλης πόλεως ξένον ἰδιόξενον, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένον ὤν, πρόξενον δὲ καὶ ἰδιόξενον καὶ ἀσύξενον τοῦτο ἀμφοῖν. πρόξενον μὲν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τοὺς πολίτας κατὰ τρόπον ξένον. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίων ξένος. ἀσύξενον δὲ ὁ κατὰ πᾶσι τοῖς ὡς τὰ πόλεως ξένον, ὁποῖοι ποτ' ἂν ὦσι τὸ ἦθος. οἱ ἕτεροι τὸ ῥητόρων πρόξενος καλοῦσι τὰς παρεπιτίους τινὸς πρᾶξεις, οἱ κοινὸν καὶ ἴσως δὲ καὶ τὰς πρόξενος συναναδέζεσθαι τοῖς..... εἰσὶ πρόξενοι παρεπιτίαι..... παρέληπται τοῦτο..... τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει πρόσεχόντων· ἕτεροι δὲ πρόξενος φασὶ, τοὺς κοινὸν δόγμα πολιτικὸν πρόξενος ὅλαις πόλεσι γινομένους. ἰδιόξενος δὲ, τοὺς ὡς πλείονος χρόνου ἢ ὡς πατέρων παραδεχῆς τυχόντας ὁμονοίας, καὶ πολιτικαῖς πράξεσιν ἀπέχωσιν· οἱ φάσκοντες, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις διεκύροντες, καὶ σύμβολά τινα ποιήσαντες, ἵνα ὡς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας ἢ ὑπὲρ ἢ οἰκείας πρόσδεχῃ ἄτερος ἀφ' σύμβολα. φασὶ δὲ καὶ δεχθέντας ἔτι τοὺς κοινὸν πόλεμον ἀλλήλας φιλοτιμησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαύκῳ. ξένος δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως περιπεδημηκότας. ἐάν τι ἀγωνῶσιν ὦσι, ἐάν τι ἰγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους, ὡς ἐν οἰκίᾳ τὶς ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξειέ τι τῶν χρησίμων ἢ μυήσειε τῶν ἀπορ.....

Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

P. 746. Mſ. in 4. Ω᾽ φίλτατε Κέλσε.] Οὗτος ἐστὶ Κέλσος, ὁ τὸν κατ᾽ ἡμῶν μακρὸν φλυαρίαν συγγράψας βιβλίοις. ᾧ ἀντιπαρίθμει ἀντεξαγόμενος ἀνήρ ὁ παιδαιότατος ἀντεῖπεν Ὠριγένης, μετὰς ἀπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφασμένῳ λόγῳ καὶ λεπτῷ διαφόρας τὸ ἰσχυρὸν αὐτῷ παιδάσκων.

Καὶ Ἀρριανὸς δ᾽] Ὁπ Ἀρριανὸς κ᾽ τ Σισαρ τὸν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἐπίκτητος ὁ Σταικὸς ἦν τὰ ἠθικὰ φέρων, * κ᾽ τοῦτον τὸν.

Οὐ Μινύαν μόνον] πάτερα τ Ὀρχομένιον Μινύαν, ἀφ᾽ οὗ Ὀρχομενὸς μητρόθεν Ὀρχόμενος φασκὼν Μινύιον, ἢ τ Βοιώτιον.

Υπὲρ τῆς Κίρκωπος] Οὗτοι οἱ Βοιωτίας διέτεμνον, Οἱ χαλιεῖς ὄντες γένος. Σόλων καὶ Τελέσαλις ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀγρεῖς, ἀπ᾽ αὐτῶν ἡ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπολιθωθῆναι δ᾽ αὐτοὺς. Σιναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν ἀφ᾽ ὑβρεως. Ὁ δ᾽ Εὐρύσαλος ὡς ποιητὴς καὶ παιγνίων ἀρχὸς ἦ καὶ ἀσεβὴς εἰσάγεται. ὡσαύτως καὶ ὁ Φρυνώνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βοᾷ. ὁ Ἀγεσίδημος δ᾽, μιμητὴς καὶ κωμῳδὸς εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ᾽ οὗ κ᾽ ὁ πρωκτὸς Ἀγεσίδημος καλεῖται, τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ Σώστρατος.

Καὶ ἀδελφὸς ὕστερος] ἀσυνπαικτέον καὶτοιγε τὸ κωτιόφωνε. οἷον καὶ ἀδελφὸς ὕστερος κωτιόφωνε πλατῆναι, καὶ ἀσιδήμιος γυνάζ.

Κοσμίῳ τὸ δ᾽ λόγε] Ἐπὶ τ ὑπλεστέρων μέντοι τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν.

Μὴ ὑχὶ ἀσύβαζε] Τὸ, μονονυχὶ διεῖλεν εἰπὼν μόνῃ τῇ μορφῇ ὑχὶ ἀσύβαζε εἶναι ἀμφερόντων τὸ μὴ ἀσύβαζε εἶναι.

Οὐδὲ ἰς κόρον ᾧ φωτὸς] Οὐδὲ ἰς κόρον ᾧ φωτὸς δεχόμενον, Ἀττικὴ ἡ συνέκδεξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναῖοι. οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου, κρατῆσαι ᾧ κρεάτος.

Ποσέρως εἶχεν] Ἀττικὸν ἐπὶ συμβολικῆς ἀμφιβολίας ἐξύνυσι τὸ ποσαπὸς.

Σκιδαπὸν ἦ τῦτο] Σύνθεσις ᾧ λεγομένη θερμοπιδίου.

Τὸν δὲ σελήνην] Εἰς τ Ἐνδυμίωνα ἀμφιβαίνει τ λόγον. ὃς κ᾽ βούκολος ὢν, ἐρασθῆναι λέγεται τῆς σελήνης μυθεύεται.

Δίης] Ἤτοι Διός.

Λεπίδην ἐπεῖρεν ὄπτε] Ἔφη γὰρ τ Λέπιδον τοῦτον ἐν Ἀμφίδι κωτικὸν Ἐπικούρειον ὄντα.

Ὦ Ἀλέξανδρε τ δεῖπα] Γνοὺς εὐδόξει ᾧ ἀνδρὸς ὄντος τοῦτο τὸ κύριον παρηγήσατο.

Ἀλλ᾽ ἔδη γὴν ἐπὶ γῆς] Γνῶ ἐπὶ γῆς τοῦτο ἄνωθεν λέγεται Ἀθηναίοις, ἀντὶ ᾧ κ᾽ πάσης τ γῆς, ὃ φαμὲν τόπον ἐν τόπῳ.

Κομίσας ἰς τὸν ἀγρὸν] Σημειῶ ὡς ἀμφοτέρως ἐνῆν καὶ ὕτος ὁ ἐπικωμῳδῶν τ αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐξυμνασαμένος Λουκιανὸς τ Ἐπικούρου αἱρέσεως.

* Fallitur Græculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam*.

Σκεβαρδαλακχέμαλαι] Ἀπολοιοῦνται τὰ ἀπερράντου δύτροχπελίας.

Μὴ σύγε πλωόμμας] Ἀπὸ παροιμίας παροιδηταί τις ὑδὲν ἐς τὸν Διόνυσον.

Ὡς Ποδαλειρίη ὑὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸν λόγον. ὁ δὲ σκηπτόνι ἀμφέβλητο τὸν πόδα.

Περὶ Ὀρχήσεως.

P. 784. Mſ. in 4. Μὴ ὄρχεισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ στέλεικον δεικῶν. ὄφελε γὰρ μὴ ὄρχεις εἶναι αἰτιατικὴ. σημειοῦ δὲ ὅ μὴ εἰς τὸ πίον φράσαι. οὗν δὲ καὶ ἡ Ἀττικὴ συνήθεια δοκεῖ κέχρηται Σοφοκλέους, ὡς καὶ ἐπὶ ὅ ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ τοῖν χεροῖν ἡλυκοῖς ὀνόμασιν ὀρθοτονεῖσθαι ἄρθρα συνέμεινα.

Καὶ μὴ ταῦτα Δήλῳ πλαίνῳ] Φασὶ γὰρ τῷ Δήλῳ τῷ νήσῳ τὸ ὅ τὰ Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γενηθῆναι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, διὰ τὰς Κυκλάδας ἄλλοτε ἀλλαχῆ νήσους. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα, ὑδὲν γὰρ αὐτῇ μέρος γῆς ἐπίστιον ὕσων ὑπεδέχετο δὲ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἥρας, ἔφη τὸ ἄλλως καὶ μίσει τῶν Κυκλάδων ἐρρίζωθη. Διὸ αὐτὴ μὲ Δῆλον ἐκλήθη, ἅτι δήλη γεγονῖα τῇ παχύτητι. αἱ δὲ καὶ αὐτῇ κυκλάδιοι αὐτῇ, Κυκλάδες. καὶ ἰὼ τὸ λέπτυσι ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱερεῖ Καλλίμαχος σὺν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ.

Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν ὡς Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ ὅ ἐδύθης ὃ νεὼς, καὶ περὶ αὐτὸν γεγράφθαι λίθοι συνῳδίσιος λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἀπάσης τῆς γῆς.

Οἱ μὲν, ἄλογα κινήματα] Τοῦτο ὁ παροιμία, ἀλλ' ὡς παροιμίας μεταλήψας τὸ ὑδὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον.

Λιγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερβολικὸν τὸ μέτριον βάλλῃ, ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν.

Mſ. in fol. Περὶ Ὀρχήσεως· καὶ προσβαλεῖν] προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. [θυμέλης] θυμέλη. ὁ βωμὸς, ἀπὸ ὅ θύειν. θυμελὴν δὲ αὐλητικὴν. [λειτουργίας] λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία.

Λεξιφάνης.

P. 818. Mſ. in 4. Τηπόν τι] Χρῶνται δηλονοτὶ τῷ τρία ταῦτα ἐπιρρήμασι. πέρυσιν. τῆπερ. νέωτα. ὡς ὃν ἀπὸ ὅ χθὲς χρέφεται χθεσινὸν, ὕτως ἀπὸ ὅ τῆτες, τηπινὸν, σημαίνῃ ὃ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι τὸ ἀπὸ αὐτοῦ ἔτους. τὸ ὃ νεοχμὸν, τὸ καινὸν, σημαίνῃ, ἀφ' ὅ τὸ νεοχμᾶ. καὶ ἔστι ἀπὸ ὅ νέον καὶ ὅ ἔχω νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμῷ ὅ μ. χρῶνται τῇ λέξῃ Θουκυδίδης.

Κυψελόδυτα] Κυψέλη λέγεται καὶ ὁ τῶν αὐτῶν ῥύπος. λέγει ὃ τὸ κεκραμένον συνόσμων ἀγλεῖον τὸ ἀπίστωτον, οὗν ὃ τὸν ῥόπον ἀκυρέον.

Πεδοῖ κατέβαλε] Ἴσως ἀντὶ ὅ αὐτὸς πέδοι κατέβαλε.

Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὤτων λέγεται κυψελὶς, καὶ τὸ ὀφθάκινον ἀγλεῖον ᾧ τοὺς ὦτας ἀκαθίστατο. ὦ ᾧ καὶ ὁ Κορίνθιος τύραν-

νος

τῶν ἀρπαζόμενος ὑπὸ τ' μητρὸς κρυβείς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δ' ἄπο τ' κυψελίς καὶ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὼ ἐλίω ἐρρίζησαν.

Εὔαρχος] Τὸ μὲ ἄναρχος, τὸ κακλιὼ ἀρχλιὼ ἴχων, ἄλογος δ', τὼ σωφρόνω ἀνάρμοστος. ἄλεξις δὲ καὶ ἀνώνυμος, τὸ ἀπερεπίσιν ἀνόμαστ καὶ λέξεσι κεχρῆσθ.

Σκαὶ σλεγγίδα μοι] Σλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον ὕπω κωλεῖν. φασὶν δὲ ταινίας λέγ' ὀθονίας. ῥύμμακα τὸν σύριγγα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῆντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ σὺν τοῖς λυτροῖς. ναυσολεῖν, τὸ βαστάσαι ἄχαιν. ὃ ἐπὶ λυτρῷ δ', ὃ σὺν τῇ σωφρονίσαι βαλανικὸν. ἐγγυοδήκη δ' ὃ κιβώτιον, ὃν ᾧ ἔστι ἀσφαλῶς καὶ ἐχεγγύως κατατηθῆναι.

Ἐλπυύσης] Ἀντὶ τ' ἐπίσχες, καταμείνεις.

Οὐκ ἀπόρως] Ἀντὶ τ' παραδόξως δυνάμενον.

Τὼ τρόμει] Οἱ μὲ ὃ τρῆμα τ' ὕδρας· οἱ δ' ἀπὸ τούτου μέχρι τ' ἀρχῆς τ' βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον κωλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ χαμαιλὼ ἴχον ἐπανειληκύαν, ὄμοιαν ῥαφῇ.

Ἐπ' ἀσράβης] Ἀσράβη ὃ σάγμα ἤτοι ἡ σίλλα. τὰς δὲ τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαυνούσας ἔοικεν ὁ καπηλόλογος ἀσραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρμηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τὰς ἐλαύνουσας τὰς ἵππους, οἵ πινες τ' ἅρμαθ' ὑπεξεύχεσθαι. ἄλλοι δ' ἀσράβας ὡς Ἀθηναῖοι, τὼ ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ᾗς ἐχάμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀσραβηλάτας τὰς ὀπαδὰς τούτων φασὶ.

Ἀσκωλιάζειν] Ἀσκωλιάζειν ὃ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ὕπω κινεῖσθ. ὃ δ' ἐστὶ ἄλλο δ'. μυϊόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν εὐχερεστέρῳ, ἢ ἄκρα δ'; ἀσκωλιάζοντι δὲ ἀντὶ τ' μυϊόποδι πηδῶντι.

Σιωπηλοπουχήσας] Τὴν θεσπιὴν φήμην. τὰς δ' τόφους τῷ ἱμᾷ πλεκὲ κατασκιάζοντας.

Καὶ ὅπ κεύμασπεῖν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶ κρύος γνόμμα ἐγκεύμμα εἰς ὃ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀράμμα δ', τὰ δρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες καὶ βεφήκια, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, σιτοῦ ὄσπριον. ὃ δ' ἐδάρην ὃν ὄρρον ἀντὶ τ' ἀνεσύρθη, ἐτερόζωνον ὑποταῦρον, ἤτοι τὼ τρόμει. λεκιθόπωλις δ', ἡ τὰ ἡλοπλάμα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δ' ἰατρεῖον λέκιθον φασὶ καὶ ὃ τ' ὠὸ ὠχρὸν· χρυσαμοιβόπωλης δ' ὁ τὰς δύπλεῖς ὀπώρας πιπράσκων. σίλλη δὲ ἡ πυρέτης ἐγκρυφίας δρτοί εἰσιν. ὁ μὲν σὺν κλιβάνῳ, ὁ δ' ἐγκρυφίας, ἐπὶ τῇ σποδῇ ὠπτημένος. ζήπεια δ' τὰ κρόμμυα. ὁ οἶνος δ' ὃ τετρεχήλιον, ἀπὸ τ' ὄπισθεν κρέας. λωμάνιον δ', ὃ ὑπὸ θν τρέχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ λιμόφρονας τὸς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δ', τὸ κδυάζειν ἤτοι μαγειρεύειν· κάρδοπος δ' ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα ἐστὶ σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, ὃ ἄνδ λυτρῷ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνάμμια δ', τὸ δ' σκιαθηρίου τ' σκάφης ἤτοι δ' ὠρολογίου μέσον ἐπανειληκὸς καινόνιον λέγ', ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ· πόλον δ' ὃ μέσον καὶ κοῖλον δ' αὐτοῦ ὠρολογίου λέγ'. κρεμάμενος δ', τὰς σύγκλυδας οἰμᾳ καὶ συρφετώδεις φησὶ. βύζιν δ', ἐπιρρήματι-

καῦς ἀκυρέον τὸ οἰονεὶ ἀβέ τῶν σωμάτων ἢ ἴσχνα καὶ τὸν πίλον ἀδροδιεσμμένως ἐσάναι καὶ ἀλλὰ τὸ καὶ ἀδιάζειν. τοῦτο γὰρ ἢ ἀσάζειν σημαίνει. τὰ κόρα ἢ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν ἢ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φάρμακα ἢ τὰ ὄμματα φασὶν, ἀντὶ ἢ φαρμακεῖ ἤτοι ἰατρείας δέκας.

Διαναῦσαι] Ἀντὶ ἢ κολυμβῆσαι.

Γρυπόπολλα] Ἐπὶ ἢ ὁ τὰ δίπλα σκυάφεα πωλῶν, παρὰ τὸ χρῦ. Ἴωνες ἢ Ἀθηναῖοι ἢ ὑπὲρ φασὶ τῶν ὀνύχων.

Λωλάνιον] Ἀμφορικῶς καὶ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ ἢ πρόχλα φασὶ τῶν βοῶν ἀγέλμων χάλασμα καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Γυναικῖος. ἔστι ἢ Γύγη πόλις Σικελίας. ἔοικε ἢ ἡ βοὸς λέγειν λωλάνιον, ἀλλὰ ζῶον ἕτερον τὸ φηγίνιον. ἢ τῶν βοῶν ἢ ἄκρεηνον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύελδα φασί.

Ὠχρίλω ψύτᾳ] Ἀντὶ ἢ ταχίως δραμόν.

Λαπαγεῖ κοπάδος] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κόπαδος, τοιοῦτο. μέσον ἵστασι χαράξαντες ἄνωθεν ζυγὸν καὶ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. κρεμάσαντες ἢ ἄκρον ὀζυγὸς πλάσιγγα φέρε. ἀνδριαντοειδὲς ταῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένον. ὁ κοπάδος τινὶ τῶν λαβὼν εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὁποῖον οἶνος ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας τὰς γνάθους, ἀφίησι τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν στάγονα ἢ ὑγρὸν καὶ ἢ πλασίγγων. αἱ ἢ διξάμβυκα κοῖλαι ὄσαι καὶ κρεμάμεναι πρὸ βάρη καὶ τὸ ἐπικρατοῦν ἢ ὑγρὸν φέροντος καὶ ἢ ὑποκειμένου ἀνδριαντοειδὲς. καὶ κρύσαντα ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὸν ἑτερόζυγίαν τὰς ἀνδριάντας ποιεῖν ἦχον λοπαπλάσιον ὃς σύρραφίνη τὸν ἔρωτα. ὡς τῶν παιδικῶν καταπαυσάντων. ἐρωτικὴ, γὰρ ἡ παιδιά. εἰ ἢ τῶν πλασίγγων ἡ λάπαξ ἁμαρτοῦσι, ἡπάξας δεκεῖ ὁ ἐρὼν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμιλήξας. κωλύει ἢ τὰ ἀνδριαντάρια μάτιες. οἱ ἀκροβίστεροι δὲ τοῦ κοπάδου ἁμαλακόστιος, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοπάδων, κωδικτῶν, καὶ ὀξυβάφων. ὁ μὲ κατακλὸς, τοιοῦτος ἦν τὸ οἰονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἐσόσωπόν τι ὃ σκαλέστο μάτης ἐφ' ᾧ ἔδη πιστεῖν τὴν καβδαλλομένην πλάσιγγα ὡς Ἀριστοφάνης φησί. καταπαυσάντων σοι τῶν καβδικτῶν κοπάδων. ὁ ἢ δὲ ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖον τῷ λυτρεδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐστήκετο. ὀξυβάφων κεῖον ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν κατηδυσμένα ταῖς ἀπὸ τῶν σωμάτων ἀποισούσαις λάπαξιν ὁ ἀγὼν πλάσιγγας ἢ, τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μιχρὸν, τὸ πυκνότερον λέγε. εἰὰν ἢ μήνει τύχῃ αὐτῆς ἐπὶ ἢ μήνει πιστεύσας. παρῆλθε ἢ ὁ κόπαδος εἰς τὸ συμπόσια, λάθ' τῶν ἀδὲ Σικελίας ἀξιῶν εἰσαγόντων. ἀφ' ἢ τοῦτο κυκλοτερὲς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον πηδήσας ὁ κοπάδος, ἔχωσι ἐξ ἴσου ἢ λοιπάσωσι ταῖς λάπαξι βάλλειν καὶ ἀδὲ νίκης ἀγωνίζεσθαι. ὕστερον βάλλει δὲ μήνει ἐφιλοτιμοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὁ κωλῶς. ἐπὶ γὰρ ἀριστερὰ ἀγκῶνος τὸς ἑαυτὸν ἐπιρείσας, ὀχρᾶς ἀφίᾳ τὰς λάπαγας, ὡς ἐνίοις μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοπάζειν, ἢ ἐπὶ τῷ ἀκροπίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῷ συμποσίῳ κοπάζειν ἀπὸ τούτου βαρβαρὸν καὶ ἀδόξ..... εἰρῆσθαι.

Ὡς ἡριδανίνας] Εἶδος ἄρτου οἱ ἡριδανίνας.

Ἀπυρυβιάσαι] Ἐπίπηδες ὁ παιγνίμων τὸ ἀπυρυβιάσαι τίθησι λέγ τὸ γελοῖον. βέλτιστα δ' αὐτῷ σημαίνει τὸ, τὸ ἐρύθημα, ἤτοι τὸ αἰμωτώδες

πῶδες τῶν ὀφθαλμῶν ἀπηωθημένον λημιαλίου δή, τὸ σεσηλήμμις φησί· καὶ τὸ διεφθορὸς τὸ ὑγρὸν ὃ καὶ μὴ λέγωμεν, δῆλον.

Ἀπηωθημένοι] Ἀντὶ τοῦ ἀπηυσταλμένοι. ἐθήμασι γὰρ τὰ ἱμάτια· ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς τοῦτο τὸ γλωσσημα ἐκ γλώσσης τινὸς ἀφωπλάτησεν ὡς καὶ σφοφάσσειν μὴ ὑπάρχης γλώσσης, αὐτὸς σφοφάσσειν δύρεσκον ὁ ἀφελείπ.

Σιωπιζέοντες] Ἀντὶ τοῦ ἀκήλησις ἀφαιρέψασθαι καὶ ἀναβάσεις ἀκήλησε, ὁ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδίων οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ τοῦτον τὸν ἠπιημένους. ἔνθεν καὶ καπαιωπησάμενοι, ἤγουν. τὸ δὲ ἐμπαίζασθαι, οἱονεὶ παίζασθαι ἐκ τοῦ συμπαισίου. ψυχροῦσθαι δέ, τὸν ψυχρὸν φησὶ πύελον, ἐκ ἧ φησὶ ὑποδύπτης ὡσὶ δλαφοὺς τοὺς κόρακας κυβισῶντας ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὁκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμενον, ἀντὶ δὲ σκεπτιζόμενον. ὀδόντα τὸν γὰρ ξύσμα τὸ κτένιον φησί. κήπιον δὲ καὶ σκάφιον εἴδη κυρίως.

Ὁ κλαδίας μὴν] Δίφρος, ἣν ἀναπαύσεως φησίν. ἀσκάντης δέ, ὁ δύπλης κρόβυλος, συμφορῶν δὲ ἀφαπαίζων εἶπεν ἐν ὕστερον.

Δίχηλαι ὕσμαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ ἐδώδιμα. ἀσκάντους δὲ καὶ αἱ χηλίδες τὰ ἀπὸ τῶν χηλῶν τῶν ζώων εἰς μῶκος ἀφαιρούμενα φησὶν ἀκρωτήρια.

Καὶ τοκάδες ὑός] Ἐπὶ τῆ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκιάζειν οἱ τῶν πλακοῦντων βλαστοὶ βραμοὶ π. συγκόπτοντες ποιᾶ κρέα καὶ τυρὸν καὶ ἥδυσμα αὐτοῖς βράμματα.

Καὶ λοβὸς ὁ κατηγήν] Λοβὸς ὁ κατηγήν, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ ταγήνου. μυτιλῶσι δὲ ἐκ τῶν ἐλμίνθων καὶ πιῶν ἄλλων. μελιτίζεσθαι δέ, οἱ ὁ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπαδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, ὃν παρενθηκόπα. λεπογεώμενα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμον ἀποβαλόντα, ἤ ἐστιν οὐθὲν ἀπὸ γενετῆς.

Ἀβυσσάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀφ' ἡδυσμοῦ καὶ σταύρου, ὡς λυπικὸν δὲ κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φασὶ τοὺς βαρβάρους.

Θερία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λίγεται δὲ ὅπως καὶ ὦ οἷς..... ἐσθισμένοι βρῶμα. ὡς καὶ τῶν πὰς ἀσπαφίδας τὶ ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκυάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸν τῶν ἐπεὶ καὶ μελιτίζεσθαι περιέχειν δ', οἷ εἰσὶ οἱ τῶν λιχηνώμενοι πάτιμοι.

Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λίχη βοιωτικὸς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ ἀφερώσας τῶν ἄλλων· ἔστι δὲ ἱπποκαμπὴ τὸν κλεισθένειον ἄρνα.

Δελφινίδες τραπέζης] Οὕτω λίγει δι' ὃ τὸ δελφίνιον τύπον τοὺς πόδας ἔχειν.

Κρυψιμέτωπος] Ὁ ἀφ' μέγεθος ἐκ τοῦ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ὑπερκρύβαν. μυστοφυργὴς δέ, ἀπὸ Μιστοφόρος τινὸς υἱοκλοπεῖ τοῦτο κατεσκευάσθαι τοῦ εἴδους τῶν ποτηρίων. ἀ ἦσαν καὶ τοῦ πυθμένος μεγάλου ἔχοντος τὸν λαβὸν ἀφ' ὃ καὶ δύλαβὴ αὐτὸ κέκληκε. καὶ βομβυλιὸς δὲ τὸ τροχοῦλον, οἷα τὰ νῦν παιδάκια. διερυσίπτωμα δὲ τὸ μακρὸν μὲν, εὐρὺ δὲ χάνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηλοῦ δὲ τὸ ὀφάκεια λίγει δύρυχαλὴ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. ὄστρακα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμιφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότατα ἀφ' λεπτότητα. Διὸ ἐπήγαγεν ἠμιτόφρακτα. κύμβια δὲ, τὰ τροχοῦλα μὲν, βαθέα δὲ καὶ φικιλίδες τὰ τροχοῦλα καὶ ἀβαθῆ. γραμμικὸν δὲ, τὸ γραμμὰς ἴσας ἔχοντα. κυκλίσκια δὲ τὰ δηλῶν, ὁ ποτηρο-

σκύ-

πλούτου τῶν κολάσεων. ἀκροθίνιον ἡ, ὁ μέσος τῶν μηρῶν. δικαιόφυλος ὁ, ὁ σωφρονῶν ἀπὸ δικῆς δίκαιος. χρυσοτίκτουσα ἡ, τὸν χρυσοφόρον φησὶ λείβειν, τὸν γυναικεῖον κόσμον λίγα δεῖ ὃ ἡδὺ εἶναι, παρόσον ἡ τὰ ἄγαν λείαινα φαρμὰ ἐκόβια τὰ ἐνόπτα, δεῖ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐνηρμόζειν. πίδαξ τὰ ψίλια. ἄδικον ἡμίεργον καὶ ἄλογον τὸν δίκης μὴ ἔχοντα ἢ δικανικὸς λόγους. ἐχαγλαΐσθαι ἡ, τὸν λεπτὸν καὶ δύσθετον, δεῖ τὸ δύκολος τῶν ἀπαχολούτων ἐρεῖν. ἄλχησα τὰ κοινὰ, εἰς ἀδεὲς ἐχρήσατο. δύπτριον ἡ, τὸ λεπτὸν καὶ λάκνον ἱμάτιον. ἀρρηβόπους ἱκεσίους ἀφεύρατο εἶπε τοὺς πλεκτοὺς ἀφ' τῶν μυκτηριωδίων αὐτῶν.

Γ' πολίδης] Τὸ ἐτῆ σωφρονίζει μιλιάριον.

Ε' πίτριπτον] Ἀντὶ δ' ἀκίπιμπτον.

Βακχυλίδ'] Εἶδος σκτρίμμωδος μυρώδες. πολυκτύπη ἡ, καὶ τύμπανα. τελχινίσεται ἡ, ὄργανον μουσικὸν, ὅπερ ἀπὸ δ' χάλκου κολύμβου.

Λείβουσι καὶ σκοῦτον] Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον ἐξ ἐσθημάτων ποικίλων καὶ ἀνθινῶν καθὸ λείαινα τὰ ἄγαν φασὶν, ἢ καὶ χρύσινον κόσμον, ἡδύνοντα τῇ ὀσμῇ τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειβάδεσσαν ὅπερ Ὅμηρος φησὶ, ἢ ἄσπερ λείβειν φαρμὰ τὴν ἀδολιχίαν ἀφ' ἡπίερ δ' διόνυσος περιπῶν. εἴρηκε καὶ τὸν ὕτον λείβειν τὸν δ' μλίου κόσμον. ὡς ἐξεπίδι τ' χρείας καὶ παρίληκτος.

Ἀμμάκη] Ἀντὶ δ' κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι ἀπμακαλοῦντα, ἀντὶ δ' ἐξυβρίζοντα, σκοφύζοντι τὴν φρατίαν, παραφρονοῦντα, καὶ γὰρ ἄλμακάλας παύρους φησὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀμάλλαν ἀφ' γυναικότητος ἀφιστῶσας, κυρτοδέσμας δὲ καὶ ἐλεδίκτους, καὶ πεδικίνας αὐλύσεις εἶσιν, αἱ μὲ χαιρῶν, αἱ δὲ τραχήλων, αἱ δ' ποδῶν. τὰ δ' ἐκβλήματα, δ' μαλοῖς ἕνεκα πέπλασται. οἷον τὸ ὑπόδημον καὶ πορδαλῆν δὲ δῆλα πᾶσιν. ἀκρωτηριᾶς δὲ, τὸ ὀρθρινὸν φησὶν ἔτι σκοτίας ὥρας. ἡσυχρία ἡ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι ἡσυχολασύνη. παίζοντα δ' τῷ σωσίπατρι τὸ ἀπαγχόνησα. ὀκλάξ ἡ, ἀπὸ δ' ἐπιγόνου κυμφθείς. τὸ δ' βαυκαλᾶν, οἱονεὶ ἀμφορέχειν, ἢ βοᾷ καλῶν καὶ συφόρων ἀφ' δ' κυδαπίζειν δεῖ μαλοῖ. σωσυχὴς δ' τῷ φάρυγγα, ἀντὶ πεπισμένῳ, σωστιβλιμμένῳ. ἀναφλῶπις ἡ, ἀντὶ δ' αἰχρᾶς τὸ αἰδοῖον τ' πο.. ης γυμνοῦντα. χαμαίζειν δ' λίγιστον, καὶ τὸ φιλαργύρως ἀσωτεύειν τινὶ, σκοπαῖδιον ἡ, ἀντὶ δ' Σκόπα ἔργον. τῶν ἀβλεπύμεν γὰρ καὶ ὕτῳ ἀκαλλιγραφοῦσι.

Λάξ πατήσας] Ἐπὶ τῶν ὁμοιχμίων μὲν συμφορᾶς, ἡμιβαλεῖς δὲ ταύτας ενδύντων λίγιστον τοῦτο, ὡς καὶ ῥω τραγῳδὸς Σοφοκλῆς, ἐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς, πόλις σε ἢ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σύμφορα λάγδην πατοῦσα, κατίλλω ἡ ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χαρεῖν ἔρχ κεδοῦσι πόλιν.

Τὸν μίρπα καὶ χιτοτρακέσθαι] τὸν μαλακὸν καὶ αἰχρὸν, ὕτω σκωμῳδῶν. ὕτοι γὰρ χίτων καὶ μύρτα ἐλάμβανεν δ' μὴ σωφρόνως σκαπτομυρτεῖν.

Παρηβηκότες] Προσυπακουστέον εἶναι.

Τρυ-

Τρυφαλίδως] Τὰ ἀπὸ τυρῦ ἐπιμήκη πεπλατυσμένα.

Ἐλαίας χαμαικεπεῖς] Χαμαικεπεῖς ἐλαίας, ἃς πολλὴν ὀλυπίπους· αὐτὴ γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν δαπάνωσι ἢ δίνδρα ἢ σκιάζοι ἡ ὕπνος. νάνους ἦ, τὰς πολυμόνητας λέγ. ὀξύσορος ἦ τὰ ἐξεσμένα τῶν ψευδῶν ἔπειν. πλατεῖα ἦ ἐξ ἑτέρων ἐγκεκορδυλημένα ὃν ἀφ' τοῦ κ' κροκυλοειδῆ εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κροβύλοι ἀναδεδεμένοι. ὁ ἢ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγ. παιδαδοσκὸν ἦ τὸν διδασκαλον· διέμπλεον ἦ τῶν πολλοῖς φίλοις ἐξεπιθειμένων.

Συνυθλήσομεν] Συνυθλήσομεν, ἀντὶ ἢ φλυαρήσομεν.

Δηλοῖ] Ἀντὶ ἢ λέγειν ἐπιθυμεῖ.

Εὐφορῆσαι] Ἀντὶ ἢ φορᾷ τῷ πνεύματι φερομένων, ἀκροκυματοῦσαν ἦ, τῶν μετρίοις τοῖς κύμασιν ἐπ διολισθάνουσαν· ἔκτορες ἦ καὶ ἰαχάδες καὶ νεοσσοπέδαι, τὰ σιδηροβόλια φασί.

Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] πέπαικται τῷ καινοδαίμονι τὰ ἀσσυριακὰ τοῦτο· καὶ πλέον ἐπ τὸ ἀπὸ τ' ληφθείσης εἰκόνος τ' τεταραγμένα νέας. τὸ ἀπόγειον πίνειν· δεικνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὡς ληρῶδες αὐτὸς ὑποδιαλογίζεται.

Κατυραμμένων] Καὶ τοῦτο πέπαικται δεισκωπτικῶς εἰς τὰς ἀνομοποιΐας καινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κῆ ἢ φορικὴ τὸ κατυραμένη.

Καὶ πάντα ὁμοῖα λῶ] Γ'σως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.

Μυησάρχῃ] Τὸν Πυθαγόραν λέγ, ἀφ' τοῦ πειστικὸν σωπῶ. ἐπίτηδες ἦ τοῦ Ἀθηνᾶν ἀντὶ ἢ αὐδεσιμωτάτου, ἀναίσχυνον εἶπε, ἀφαλὲς τοῦ τῶν λίξεων πλάσιν, καὶ ἠλευμόχαν τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀπτάδυομεν ἦ, ἀντὶ ἢ ἐπιόρκομεν. καὶ τοῦτο ἦ ἀφαβέλλαν τύχοις τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀπτάδυας ἐπὶ ἢ ἀπὸ θεῶν κινομένων, ἤτοι σοφηδύοντος κεῖται. ῥινευσήσειν ἦ ἀντὶ ἢ πεῖς ῥινὶ κατακλήσει, ἐποίησε γὰρ τοῦτο ῥινευλεῖντες, ἤτοι ἀφ' τ' ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ ἀφασυρμοῖ πῶν καὶ χλόην. ἀκροθαρσῆ ἦ, ἀντὶ ἢ ἐπίοχεσιν τῶν κατακμηνίων πάχεσιν.

Γ'κτορ ἐμάμικες] Πλατωνικὸν τοῦτο καὶ σημαίνῃ τὸ ἐγγὺς. καὶ τὸ σκορδίναζε, σημαίνῃ τὸ μετὰ χάσμης ἀβρωνεύεσθαι.

Σιληπορδίαι] Σιληπορδεῖν δοκῶ σώφρονι τὸ φρενιᾶν καὶ ἀβρύνεσθαι. δοκεῖ ἦ ὅτ' ἀπὸ τ' λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν ἀφ' τοῦ δύπερίων τῶν λέξεων καὶ τὸ μέλα ἐπὶ ταύτης φορεῖν, ἐξαγκωνᾶζε αὐτῷ τοῦ χαστόρος, καὶ ἐπὶ τῷ ἀπαναδύσει ἤδη τὸν ὄγκον ἐπίζεζε. πολλαχῆ ἦ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον ἀμέτρίον ἔπεζε.

Mſ. in fol. Λεξιφάνης. νεοχμῷ] καινὸν. [ἀνέγνωκε] ἀνελόγισε. [πηδᾶ] χαμαί. [ἢ σὶ ὄς] εἶπεν αὐτός. [ἔλλω ἠρέζε.] ἁλίαι καὶ αὐγὴν ἡλίῳ θερμαίνεζε. [ἐλιπόσιες] βραδυπεῖς. [σὺν δύπερος τε] ἀντὶ ἢ πορδέαζε δύναμαι. [τρέμειν] τρέμειν, οἱ μὲ τὸ τρέμα τῆς ἑδρας. οἱ δὲ δοκοῦσι τοῦτο μέχρι τ' λοχῆς ἢ βαλάνου. [ἀνδηρᾶς] * τὰ χαλᾶν τ' ποτεμαῖν λόγων ἀφ' τὸ εἶναι αἴνιγμα καὶ ὀλιγοστιχελεῖς. τὰ ἀναχόμενα

f λέγ

* Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in Mſ. fuit, relinquere ut inde appareret iterum inſcitia Librarii, quæ tanta fuit, ut niſi alunde ſuppeteret ſubſidium quid ſibi voluerit Scholiaſtes ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quòd

λέγω Ἀφ' τὸ ὑστερον παππάλυς ῥάιον εἰ τὸν διεφθαρμένον ἄνθινον μέρος κύπτει. [βραγχιῶνι] δυσπλειστα λάχανα. [σκανδίκων καὶ βραγχιῶνι.] ἤδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες καὶ βράγχανα. [κρίθρων] ὄσπρεον. [λεκιθοπάλιδι] λεκιθοπάλις ἡ τὰ ἀλληλισμένα ὄσπρεα, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλεῖται, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ Ϝ ὠὸ ὠχρὸν. [χρυμμυοπάλη] χρυμμυοπάλης δὲ ὁ τὰς σύμπλεξ ὀπώρας πιπράσκων. [πυρεάτῃσι] πυρεάτης δὲ καὶ ἐγκυρφίας ἐπὶ τῇ ἀποδρᾷ ὠπλημένῳ. [τὰ σίλγη] καινὰ διακαθήρεια. [γήτεια] τὰ κρόμυα. [οἶδον.] ὠδελφχάλιον ὄπισθεν [λοχαίνιον] λοχαίνιον δὲ ὑπὸ τ πρόχηλον καὶ μάλιστα τ βοῶν. [σίλφῳ] ὁ Ἀφίστροφ τὺς ὀφθαλμὺς. [ψύπλα] ταχίας. [κατατείνας] δεσμῶν. [κδύνει] σκοιάζειν, ἤτοι μαχαιρίζειν. [κατάδησι] μαχητῶν. [μὴν] καθαίρειν. [ῥιδακίνας] ἅρτυς. [ξηραλείφησις] ἄνυδρα λιπαρῇ ἀλείφειν ἐλαίῳ. [ὀγκάμων σκιάζῃ μέσῳ τῷ πόλῳ] Ϝ ὡρολογίου μέσον, ὃ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. [βύζειν] ἐπῤῥάμματικῶς γὰ τὸ ῥίζειν σημαίνῃ. καρκινώδεις δὲ τὰς συγκύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. [δυσωπῶ] ἀμβλύτερον. [ἐπιπεπόλωσθαι] ἐτάρσθαι. [ἀπερυθριᾶσαι τι] τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. [λημμελέοις] σωλήμασι. [διεφθ] ὠργὸν. [ἀπηνθημένοι] ἀπανθυσμένοι. [Ε'ξυόμεν] σκαπτίζομεν. [κῆπον] εἶδος κηπῶς. [σκόροδον.] εἶδος κηπῶς. [ἀσκηθέως.] ἀσκήπτης ἁπλῶς κεφάλαιον, ἀπὸ φησὶν ἀκροτάλεια. [ἀδυρτάκη.] σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀφ' καρδάμωμ καὶ πεφθόν. [ἰμβρυδέχαν.] τρίμμα ἐπὶ τῇ μύτῃ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. [λοβὸς] ἦπαρ. [μελιτίτῃ] σὺ μέλι πλακοῦντες. [ἡ ἀλεκτρυὼν ἤδη] τὸν πτερυγικόν. [ἱπποκαὴ] κλιβανίτιδα ἄρνα. [λειπογνώμονα] τῶτο γνώμων ἀποβαλόντα. [κιντορυργὴς] ἀπὸ Ϝ Μίντορος ἀσκευασμένον. [βομβυλιὸς] στρογγύλος. [δειροκύπελα] τὰ μακρὰ μὴ ἐς χύνας δὲ τύπον ἐξηρτασμένα. [γηγανῆ] ἐστρόκεια. [δύσχαιδη] βαθέα καὶ πλατέα. [δύσμα] λεπτοχειλῆ. [ἀνεμοφόρητα] ἐλαφρόπτερα Ἀφ' λεπτότητα. [γραμμοπτικὸ] τὰς γραμμὰς ἔχοντα. [κύμβοια] κύμβεια στρογγύλα καὶ βαθέα. [φιαλίδες] στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. [κολίκιον] τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηρολύκτιν τὺν κηλῖδον. [διάμυσι] ἄνυδ Ϝ κλεῖσαι τὸ στόμα. [κύκλησί τις] εἰσίφερε. [δικηδίφης] ὁ συκοφάντης, ἀπὸ Ϝ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. [χρυσοπάκτων] χρυσόχροον. [ἰπνόεια] σώπα. [πέδιος] ψέλια. [ἄξιος ἡ ἡμέρα] τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. [καὶ ἄλογος ὡς ἂν ὢν ἐχαγωγίας ὕσης] δικανικὰς λόγους μὴ ἐχούσης, ὀργῶ ποιήσης τινὶ γλώτταν. [ἄχρηστα] καινὰ. [δύπίρια] λάσκω καὶ λέπω.

Εὐνοῦχος.

P. 840. Mſ. in 4. Ὅλας ἀμάξας] Ε'πὶ τ ἄγαν ὑβριστικῶς ἀκόλουθος

quod quæ hic eſſe debebant ad verbum apud Suidam legantur: τὰ χαλεπῶν ποταμῶν ἄπορα λέγει, διὰ τὸ ῑ ἐνιαυτὸν, καὶ διεφ. Τ' περίδιος δὲ τὰ ἀναχώματα λέγ, διὰ τὸ ὑστερινὸν ῑ τῶν διεφθ. Α'πορον, μέρος τ τῦ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quæ ex oſcitantia Librarii hic natæ ſunt, latet vox παππάλυς cujus ſine dubio à Scholiaſta interpretatio tradebatur, quæ quomodo omiſſa fuerit & vox illa loco ſuo mota quærant acutiores.

λοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οὐ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, ἢ ἅμα τι περίαπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκινήμονοι εἶναι, ὥσπερ ἐκεῖνος ἀκίνητος, ἀφ' ἧς παρομία τὰ ἐξ ἁμάξης. ὅτ' οὖν ἐν τῷ δείξῃ πλέον τι ἐπὶ τῇ ἀκινήμονι ὑφηγήσεται ἢ ἀνώτατ', ὅλας εἶπεν ἁμάξας.

Καὶ κῦ τὰ πάτρια ἐχίγνετο] Εἰς Ἀριστόπολιν ἀποσκώπτει, ὃς καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ δύπεζίνου μέρος τῆς δύδεκαμοίρας πίπτειν.

Εἶθ' ὁ Ἀριστόπολις] Γράφει ὁ Θεμιστοκλῆς.

Ἆρα οὐ ἄβροις ἔχων] κακόμφατον τοῦτο. καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν ἀντὶ φύσιν.

* Τὸν Ὅμηρον ἀοιδὸν] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐνέτεινεν.

Mſ. in fol. Εὐπάχης· ὑπερδιατεινόμενοι] ὑπερφιλονεικοῦντες. [διεφέρουσι] διεμάχοντο. [ἀμφήκεσι] ἐπιφιλόνεικοι. [μεταπιπτάς] ἀντιτείνας. [βακηλὸς] βακηλὸς μέγας, ἀνόητος, γυναικώδης. [τά γε ἀπὸ τῶν ὅρκων βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. [ἀνδρίζου] ἀνδρίζου τὸ ἀνδρὸς τί ποιῶ.

Περὶ ἀστρολογίας.

P. 847. Mſ. in fol. Ὑποθημοσύνη] δόγμα. [ἐπικορίσσι] ἐπιτηκῶσιν. [ἀνεμώλιον] μάταιον. [ἀφυΐη] ἀδικία. [δύμοιρίη] δύκλημία. [ἐσημήναντο] ἐσημειώσθη. [ἐμέσσω] ἐμηχανήσατο. [ἀναφανδὸν] φανερῶς. [ἀπαθαλίη] φρενοβλαβίη. [ἐπείκη] μέτριαι. [ἀτρεκέως] ἀκριβῶς. [ὑποδήσας] διδάξας. [πεπηγὸς] κεκρυφὸς. [οἰνωδήτη] οἰνηρὸν [Ἀφροδίτης κῦ † τοπαιος] ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐτόρνευσεν. [ὥρῃ] φροντίδα. [χρείη] πρόνοια. [σοφιτέρῃ] ὀδόν. [κάρφεα] κάρφη, ξηρὸς κῦ κᾶφος χόρτος. [δύμερέως] ῥαδίως.

Δημόνακτος βίος.

P. 857. Mſ. in 4. Οὐ μὲν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπροχειδιάστοις.

Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη.

Ἀναπεπτυσμένος ἢ σκέπτει] Σημαίνει γὰρ τὸ περαῖον καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι ἔχοντα συμπέρασμα. καὶ τὸ αἰσχρῶς πιὰ κῦ τὰ ἀφροδίσια συνεργίας.

Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπέκωψε. κῦ γὰρ δακτύλιος λέγει καὶ αὐτός.

Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἔδει ἢ εἰπεῖν ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐπιμιξίᾳ μετολιτίκε. ἀδιανοήτου γὰρ τοῦτο καὶ ἄθλιον, ποῖα πρὸ εἰσεγράψαθ αὐτὸν φρατρίαι, ὡς πολλῶν φρατερῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης. οἷον Οὐετίων, Φλαβίων, Ἀβρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ἢ γὰρ πᾶσιν ἐπολιτογραφήθη εἷς ὢν. ἀλλ' εἴωθε ἄρα ὕστερος ἐχρῶ εἰπεῖν

* Hic nulla quidem apparebat in Apographo noſtro lacuna, ſed cùm verba hæc habeantur in libro *de Aſtrologia*, liquet deeſſe quædam in hunc librum ſcholia.

† Sic ſæpe corrupta fuere verba Luciani, quæ ſemper quærere per otium non licuit. Hic legendum τῷ Ἄρεϊ ut videre eſt pag. 854.

τῇ Ρωμαίων εἰσηρέψαθο πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ ϛ ἀορίστου βραχυλαμβάνεθο καὶ αὐτὸς ἡ ὅτι Ρωμαίων βασιλεὺς ἐποίησέ μι. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τέτε πρεδηλάθθ, ὁ καὶ αὐτος ὁ Δημόναξ ὑπέρθ διορθώμθ, ἄμφω ϛ καὶ σκώπλων, ὡς μὴ καθηρθὸς ἐλληνίζοντα. Ἐλλάνως βυλόμθνος εἶναι.

Καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα] Ἐμάτιζον γὰρ ἑαυτὸς Λάκωνες πολύμθνοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκώπλ.

Ἀντὶ τῆς βακτηρίας] Εἰς τὸ ῥάβδον Ἀμφυρέ ὡς ὑπερείσιον δύμθνον.

Λέοντας κηλῶσιν] Καὶ γὰρ οἰώθαμθν τὰς ἀνδρείας, ὡς λέοντας ἀποκαίζοντες, ϐ λέγ λέων ἐστίν.

Δρωπακιοθῆναι] Ἀντὶ ϐ, τ αὐτῆς αὐτὸν ἐξίωσεν ἀτιμίας. ὃς καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφε), τ αὐτὸν γὰρ τὸ πιτίθαζ, τῷ δρωπακίζεαζ· ὅτι ϑ ἄμφω, τὸ τὰς τρίχας ϐ παιδὸς σύμμ© μηδὲν χρίσιμον.

Κωμῳδήσειεν] Τοῦτο γὰρ Κωμῳδεῖς πίπονθν Ἀθηναίος ὁπ τῆς Πέρσης γαμετῆς πολλὰ ὡς Πέρσα τὸν χαῖρ ἀποκοπῆς.

Ἐλέσθαι τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἑλέσθαι βωμὸς οἰκέτερμονας ἱκετεύθ Ἀθηναίους πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ὑμὸν πρᾶγμα ἰκέτας.

Ἐρωτες.

P. 873. Mſ. in 4. Ἐρωτικῆς] Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμθνον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ὑπ γαίσ πάντα Δῆ τοῦ τ ὕλης ἀσθένειαν, ὐχ οἷά τ ἐστι ἀποτέλειν τὰ εἴδη σύθελεχῶς, ϐ δὲ τ ϐ ἐναντίε ἐπικράθ ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρε παρυσία, ὡς ἐδέ πνα ἄνεσιν σωμηθῆναι τ λόγ ϐ ἑτέρε ἐγκράτα ἤδη ἐνεργίας. ταύτῃ γε δὴ καὶ τῇ ἀνὰ μέρ© ἐκατέρων ὑπαλλαγῇ, σωζεται καὶ τὸ ὑπακείμθνον ἀφορμὰς λαμβάνέ τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγον© ϐ ἐπόν©, τῇ τ ἐναντίαν καταδυχῇ.

Οὐ γὰρ Ἡλιάδες] Διὰ τοῦ Πασιφάη ἐπεὶ ἡλίε ἦσαν ὑπ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρε ἠρασθη.

Οὐδὲ Λημνιάδαι ἔραι] Ἐπεὶ καὶ παῖς Λημνίας γυναικὸς ἔγκ© Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκίτους αὐτὰς ποίησε τὸς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν.

Δικρότων] Δίκρ© ἡ δύο εἰρεσίας ἐχοῦσα.

Βιάζεαζ γυναῖκα] τοῦτ τῶν Φιλιππίδ ἰῶ Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖ© κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἐπαρσιείαν καὶ τρυφάδα.

Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφετε, ὐχὶ τὸ μελοποιὸν.

Βεβαιοτάτης ἐρώτων] Εἰ πάντα ὡδ τι τέλ© ἡ φύσις ἀφωρίσατο. ὀδὲν δὲ τῶν ἡδέων ἐπενόησε ὡδ τὸ τέλ©, εἰπέμοι καταρᾶτε, τ πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλετε, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις ὡδ παιδοποιΐαν. ἡ τ βωμάτων ποικιλία, τῶν σωματικῶν σύσεσιν, ἡ τ ἱματίων τῶν λόγ τῆς ἁλύψεως ϐ ζώα σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὠσαύτως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσφημον. ἄλλ© εἰσάγειν τὸν τέχνητε τῶν φύσιν θεόν.

Καλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίπεπε τοῦτο Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τὰς θεατὰς Δημύρειν τὰς χλιδώσας τ γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τῶν Ρέαν λέγ. ὥπνι καὶ τοῦτ Δημύρουσιν, ἔοικέ μοι, τὰς ἀόρας τ γυναικῶν. ἐπεὶ καὶκείνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύθ. πεπαίνα δὲ τὸν Πάριν, ὃς

λόπ

διὰ Φρυνίας κωμῳδουμένης εἰς Λακεδαίμονα, ἐλθὼν Ἐλλήνων τῶν Μιτυλήνης.

Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίπλεις] Ἦν ὅτε Χαρίπλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλιτροπίδης ἐφ' ὧν νικῶσιν ὁ διαιτητὴς ἔτος ἕνειμεν. ἡ δὲ Κορίνθου μὲν ἀκακεμένης Ἀφροδίτης. διὸ καὶ πολλὰ ὑπὸ Κορινθίων ἡ γοητεύεια μέξις. Ἀθηναῖοι δὲ ἡ παιδεραστία κωμῳδοῦνται. ἦ τοι τῇ κοῦ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τοῦ ὅλου μιαρᾷ καὶ ἀβδελυκτῇ.

Mſ. in fol. Βυκολῶμαι] κωπηρεύομαι. [ἄλας] πλανήσας. [ἀκκισμὸν] ἀσελγείαν. [ὑπωμὸν] ὑπόγειον. ἐγχύτρου. ἀσέσωσθον. νεοσὶ γινόμενον. τὸ ἀπὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγου. [ἴναυλον ἔχω.] ἢ ἀπὸ πολλοῦ μεμηνυόμενον. [ἄρυσιμ.] λαμβάνεις. [διεφθαν] διέφθαι διήρη. τελεία μνήμη ἐστὶν. ἃ καὶ δίκαιόν κωπιακάσασθαι. τινὰ δὲ καὶ ὁπόμενος καὶ ὁπ' ἀγράφως ἐκωπίρωλεν πηδαλίοις † ἴχνιστο. ὅπως αὐτοὶ τιμὴ μεταφερόμενοι καὶ ἐπιπαλίσιν καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τὰς ἐναντίας ὁπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ λαπτοῦ αὐτῶν σφάλωσι. [ἀκαρῆ] ἀκαρεῖς, βραχὺ, ὀξὺ. ὃ οὐχ οἷόντε χεῖρε. * ἀκαρῶς ἐπίρρημα ὁπὸ βραχείας ὥρας, ἐν ἀτόμῳ. [ἴφαλον] ἀσφαλτόπλοιον. [ἀπεκυμβῶ] ἀνατάσας, ἀνακαυίσας. [κωμωπικῆς] κωμῳδικῆς, διὰ τὸ κόμπου οἱ δὲ διὰ τὸ κόμπου κόμμος ὁ κεκωμῳδημένος. περιεχῶν κόσμος. κωμωπικὸς δὲ ὁ ὁπὸ τοιαύτης κόσμος, καὶ κωμῳδικὸν ὑδιτήρας. [ἐσίασιν] συμπόσιον. [ἀψιμαχίαι] συναφαὶ μάχης. [ἀνάγεσθ] ἀνάγεσθ λίγομεν τὰς ναῦς, ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχ). [ἀπαίρειν] ἀποχωρεῖσθαι. [σφελῶν] πιέζειν. αὔξειν. σφύζειν. βραχύνειν. δίσωμεν. ἀκμάζειν. ὠθεῖν. [κλωσὶν] κλάδοι. [ὦλεμ] κρεπήκωρον. [ἄρωνα] ἀκρωτήρια. [ἀμφιλαφὲς] ἀμφιλαφὲς κρεπάσκιον ἐκωπίρωλεν, βοηθήμβον. ἀμφιλαφὲς τεχνικὸν καὶ σπφιστικὸν. ἀμφιλαφὴς μεγάλη ὅτι ἀμφοτέρωσις χαρὰ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστὶ. [ἀδὲ λελῃδότ] λάθρα. [ἀντίτυπον] σύσσιον. [ζάκορος] ζάκορος. νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεύς. ἢ τὸ ναὸν σαίρειν, νοηθεὶν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. [ἀχεσείας δόκησιν] ἀχεσύνη. κρεπαθήτης. λατρεία. [θεατείαις] πολλ. [ἀποστίναξε] ἐκπίναξε. φιλονεικεῖτε. [σωτηρίοις] ἑορτασμένοι. [ἠρκύμεθα] ἠχαπώμεθα. [ἀμάλ] ἀλλὰ τοῦτο. [ἐπωρέχθη.] ἐπηθύμησεν. [δεκαλείας] τόπος. [ἐπιτιχιζομένης] ἐποικοδομῶ. [ὀξεῖα] ταχέα. [τριβῶ] τελεβάσδις αἱ πεῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνεῖσιν, ὅτη ἰῶ φιλαίνις. [πεδοτικόμβῳ] ἀγωνιστικούς. [Λυκείῳ] τόπου. [ἐπήρειαν] ..... ἀλγηκὸς. [ὑκεδικυόμβῳ] ὑδίκευμαι καὶ ἐπιδίκευμαι αὐτόν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτᾶ ὀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοκυρόμβῳ δῆλ ἢ γηθόμβῳ. [Θησαμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ μαθητὴς Πεδάσεως Κείος. ὃς ἐπικαλεῖτο Κόδρου. [πεδὲ πη] τοῦτο τὸ τόπου. [κωπωφρυάμβῳ] ὀφρύσι μετέωρ.

Hæc propter confuſionem Mſ. Codicis loco mota refer ad pag. 600.

Mſ. in fol. [Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. ἱμονῳδὸν] μονῳδεῖν τὸ

θρηνεῖν,

† Legendum videtur ἴχνοντο, hoc eſt, ſiſtebantur; atque inde etiam emendandus Suidas qui habet ἵσταντο, quod vertit inſtruxit erant Æmilius Portus.

* Legendum ex Suida, διακείραι, quod non poteſt ſecari, niſi forte ſcripſerit Scholiaſtes χρὼς λαμβάνεσθαι.

ἡρωεῦν, ἐπεικῶς γλαφ' ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ † ἡρωεῦν εἶσι. [τὸ τῦ Σοφοκλέους] τὸ * τῦ Εὐριπιδικλέους κεῖνο φησὶν, ἤτοι τ' ἐναντίον τῷ μόχθῳ. [δύμιλος] δύελθμος. [ὄδινεν] ὤδινεν ὅρος ἢ ἔτικτε μῦν. παροιμία ἐπὶ τ μεγάλα μ' ἐπιχειρημάτων, καὶ ὀδεινὸς ἄξια τελεύντων. [εἰσύη] ἐκ λύχνου κατακλεγμένη. [παρουσίας] ἑδδς μέτρῳ Περσικῷ ὁ ἐστὶ σπόδια λ'. [τὸ Σαμόσατα] σημεῖόν ἐστι Σαμοσατεῦς ὁ Λουκιανός. [ὁ Μηδίας] Μεσοποταμίας. [γυμνασῆς] γυμνασῆς ὡσεὶ ὄνυμος ἀπὸ τ γυμνοῦ καὶ Ἵππος καὶ Γ' ἐφίππιος καὶ Θέων. [ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τιτόρμου] † Τιτόρμου τ' βυκόλου φασὶ θέλειν χεῖν τ Κροτωνιάτιδα Μίλωνα μεγαλοφρονέστατα ἀφ' τοῦ ῥαμίου ἔ σώματος. ἰσασί μου ἂν μέγα Τίτορμον τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτὸ ἴχνος πόδος. ὁ δ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν. καβάς δ εἰς τ Εὔξινον καὶ διαπόντιος ἀποδὺς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ πᾶσι μ' ἴλαρ ἀγὼν αὐτὸν, εἶπε ἀποθεῖ. δὶς κ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. κ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὸ γόνατος. κ τὸ μὲν ὁμοίως ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν * ὡς ἔπος, ὀργὰς ποιήσας, κ ἔῤῥιψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον † ἐκένησεν. εἶτα ἐπὶ τῷ ἀγάλλῳ ἦλθεν ὁ Τίτορμος. κ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄρχεται ὄπιθεν λαμβάνει ὄπισθος. κ ὁ μ' ἀποδρᾶναι μ' ἔσασθαι, ἀκ ἐδύνατο. παρελθὼν δ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ χειρὶ συναρπάσας ὄπισθος ὁμοίως εἶχε. ἰσασί μου ὁ Μίλων εἰς ὑπερῶν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ κ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔσεσθαι; σὺ τοῦ ῥηθῆναι λέγεται τῷ παροιμίᾳ, ἄλλος ὅτος Ἡρακλῆς. [κάνδυν] χιτὼν ὁ Περσικός. [χειμαζίζεται] χειμαστίζειν κ τὸ πρᾶγμα χεῖσθαι σημαίνει καὶ τὸ πρᾶγμα χολάζειν, ὡς τ χειμαζίζ ἡ βουλὴ κ ὁ δῆμος. χειμαζίζεσθ δὲ τ χειμερίᾳ συλλέγειν. [λοπάσι] λοπὰς. * τὸ βρῶμα κ ἡ περιεκμαίνη ἔξωθεν ὑ πρωΐου λειπὶς, ὡς τινες φασί. ὑδὲ μέμνησο Ἀ'ελιοφάνους λέγοντος, ὀξὶς δ πᾶσα κ λοπαδίον κ χύτρα χαλκῆ λέγονται.

† Adde hic ex *Suida* ἐκ παιγνιδίᾳ., & lege ῥῆναι ἀπὸ τῦ ῥηνεῖν quod sequitur.

* Quid faciant ad *Sinopenſem* Philoſophum, hoc eſt, ad Diogenem, hæc verba Scholiaſtæ me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc tranſlata fuerint, licèt alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium.

† Tota hæc hiſtoria verbatim petita eſt ex *Æliani* Variis Hiſt. Lib. XII. c. 22. ſi pauca excipias.

* *Ælianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυᾶς ἑκατὸν in Editionibus, ſed in Mſ. eſt πενταπήχεος, ut hic habet noſter.

† Eſt apud *Ælianum* ἐκύλισεν.

* *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam ſignificatione multùm differt ἀπὸ τῦ λοπὰς, quod apud Siculos præſertim *patellam*, apud Atticos præterea *lanceum*, *capulum* ſignificat.

TELOS.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA

IN

SECVNDVM VOLVMEN

LVCIANI.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Εἰκόνες.

Pag. 1. Mſ. in 4. Αὐτῇ τῇ μήτρᾳ φασὶ] Τῇ αὐτῇ μήτρᾳ, τῇ αὐτῇ ἀσεμνυθίᾳ. ἔστι δὲ παροιμιῶδες.

Καὶ τῷ Παυδίωνι εἶπης] Τῷ Πρόκλῳ, ἤτοι τῷ ἀηδόνα.

Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας πλησίον τῆς Σμύρνης, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πέποιηται.

Τῇ Θρᾳκιᾷ] Τῇ Ὀρφεῖ.

Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα τὸν τῆς Θήβας ἔκτισε τῆς Βοιωτίας, ὑπὸ αὐλῶν καὶ κιθάρας.

Οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλων ἄλλας φασὶν ἔρωτας εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς καὶ εὑρετὴν εἶναι φασι, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κυμβάλων, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως.

Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα, εἰδεχθεστάτη Σαπφὼ μικρόν τι μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδών, ἀμύρφοις τοῖς πίλοις ἐπὶ μικρᾷ τῇ σωμάτῳ ἐφειλημμένη;

Οὐδὲν τραγικόν] Οὐ ποιητὸν ἢ μιθ' ὑποκρίσεως χειρίδιον, ἀλλὰ εὐλάβητον καὶ ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον.

Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.

P. 16. Mſ. in 4. Ὀλίγης ἔτι ἀντιγραφῆς εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα ὑπὸ Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστὶν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπίγραψεν.

Καὶ ἡδὺ ὅσας ὀλίγας] Εἴληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τῆς πλείστων ὅσων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίστροφον τῆς συντάξεως, τὸ χαρ ἀναφορικὸν πεπύτυχεν, καὶ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ, τὸ μὲν γὰρ πλείστων ὅσων ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας ὀλίγας.

Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βέβρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσήμως ἂν ῥηθείη.

* Hic legebatur Euterpe, ſed cùm jam hoc haberetur nomen, deeſſetque Terpſichore, manifeſtum erat feilinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licèt non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec præſtantiſſimi Poëtæ diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes, & Terpſichores inventis ſatis conſentit cum Epigram. CXXXVIII. *Auſonii* ad quod vide *El. Vinetum*.

Παραθωρεῖν με] Ἀντὶ τοῦ παραβλέπειν, συγκρούειν.
Τῶν Καστιήτιαν] Τῶν Κηφέως λίαν χαμιτῶν.
Ἡλίας δ' Ἀλεξάνδρα] Σημαίνει τὸ ἀκόμπασον καὶ συνετὸν καὶ ἐχέφρον Ἀλεξάνδρα.
Μὴ ἦ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερπίπτειν ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτὸς παρέγραπτε. ὃ ποιοῦσι οἱ αὐχημονίαι.
Ὀξυηκοώτερον] Ὅπ ὁ Μελάμπους ὀξυήκους.
Mſ. in fol. Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων· κάλλος γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. [τοῦς τοὺς Θειακοὺς αἰνιττομένους τύπους.] ἥκιστα κακῶς ὡς ἄπαυδον συγκείνας· Ἀνεπλήρωσεν τοῦτο ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δεικνὺς συμφυῶς τηλικαύτας συγκείσεις. [κἀδὲ ὁ μαιζιξ] ὁμηρομάστιξ ὁ Ζωιόδωρος ἐπικληθὴς, ὀβελίσκος καὶ ἀθετήσεως πολλὰ τῶν Ὁμήρου ἐπῶν.

Τέταρτος ἢ Φιλία.

P. 32. Mſ. in 4. Οὐκ ἂν φθάνητε] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάντως ἐπὶ τὸ ὅμοια διαπαλαίσητε.
Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ εὐ τῇ σωτηρίᾳ πεπιζόμενον ἐκδέρασον.
Ἐκ τῶν ὑπόχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱερόκων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τὸν λόγον.
Καὶ μὰ ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ δ' πάθους.
Ἐν τοσούτῳ πάθει] Ἀντὶ τοῦ εὐ τῷ μεταξύ.
Ὑπερήμεροι] Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης διαβεβλημένης λέγεται.

Λύκιος ἢ ὄνος.

P. 76. Mſ. in fol. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. [λιτόν] ἁπλῆς. [σκῆψις] αἴτησις. [ἱπερεῖν.] ἀναιδὲς. σκληρὸν. διὰ τὸ ἰέσθαι, ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τινὲς δὲ χαρὰ καὶ ἀναιδεῖς. [γοργὸς] φοβερὸς. [ἐπὶ κύρβεις] πλευρίας. [ἄμμος] δέσμος. [ἀσθμὸς] πολὺ, μέγα, διαψιλὲς, πλῆθος. [καθαψήσασα] καθαπαΰσασα. καταψηλαφήσασα. [ἐπαύλῃ σωσίῳ ἐκείνου κληρώσαι ὅσον ἦν] ἔπαυλις ἡ οἰκία εὐ ᾗ τὸν αὐλὸν ποιεῖται· αὐλὸς δὲ ἡ κοίτη. [ἀπαίρουσα] ἐκπίπτουσα τοῦ ψυχοῦ. [σαυδάλιν] χαμαικοιτεῶν. [σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ νῆσος ἀφ' ἧς τὸς ἡρακλείας σήλας. ἔνθα βοτάνη γίνεται ὅμοιον σελίνοις. ὧν οἱ γυδόμβροι ἀπασμῷ καταχρίμβροι, ἀκουσίως γελῶσι, καὶ ὅτε τελευτῶσι. Τιμαῖος δὲ φησιν ἐκεῖ ὡς τὸς ὑπὲρ ἔτη μεγενότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ. γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ τοῦς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταθέοντες, ὅθεν σαρδόνιον γέλωτα ἐκλῆθη. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θηήσκοντες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως διὰ τὸν τῶν παίδων ἀφορᾶν τὸ ἀπάνθρωπον τελευτῶν, ὅθεν ἡ παροιμία. [καλωδίῳ] χοινίῳ. [ἐδράξατο] ἐπελάβετο [θήκη] τάφου. [καθαγώγιον] οἰκίαν [δεχέον] μαγειρεῖον. [λαφύσσοντες] διακαπηρτρώγοντες. [καπῶς] παραδόξως. [ἐκφέρητε] ἀεί. [συπτίον] συπτίῳ. [τυρεύων] καθασκευάζων. [ἄπλετον] μέγα. ἄπειρον. ἀχώρητον. [τέλμασι] τέλμασι τὰ πηλώδη καὶ τελματία δ' ὑδατος. ἡ βαῦρα. Ἰστέον δὲ εἰσὶ τὰ γεωργήσιμα χωρία. [πεφορμένοι] φύρω, μολύνω, ἀκαθαίρω, συγχέω, παράσσω, μιγνύω. [ἀπείρασι] ἐπαραλήλε. [ὁμιλοῦ] πλῆθος. [ἀγέλασχον] ἀνδρεῖον, εὔτιμον, ὑπερήφανον. [ἀγύρτας] ἀλαζόνας, ἀπατεῶνας. [ἐπρατεύσαντο] ἐψευδοντο.

[εἱρκτεῖν] φυλακίζω. [πίτλειν.] ἀθροίζειν. [ὑπερᾶσαι] ἀνόγεσον. [κλίνειαι] ὄβρεσι. [μελίπηκτα] εἴδος πλακοῦντος [μάγυι] σινάπυι [κατηχεῖν] κατηχῶ, στρέφομαι, παραινῶ αἰσθητικῆ. κατηχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἤχω τῇ γυναικῇ. [ἡ πορεία] ὁ καιρὸς τῆς πορείας. [χαμεύνιον] πανσειὴ καὶ μικρὰ εὐνή.

Ζεὺς Ἐλεγχόμενος.

P. 117. Mſ. in 4. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἀλλό τι δύναται εἰσφερόμενα καὶ τύχη παρὰ τὴν μοῖραν, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης ὕσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία..... ὧν αὐτῶν ἁπορηθῆναι δυνάμενον.

Μετρίαν] Ταπεινὸς, ἐπιεικὴς.

Οὐδὲν χαρὲν ἔστω] Πλατωνικὸν τὸ ῥητόρημα.

Καθήσουν] κρεμάσουν.

Τῷ λίνῳ αὐτῶν] Τῷ Διὸς ἐπόντος ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τῷ κρείττονι ἁρπάσαντι τὴν μοῖραν ὁ Κωνίσκος ἐγέλασε.

Τῷ βίᾳ] Τῷ δύναμιν.

Τὰς θυσίας φησὶ] Δηλόντι ὁ λόγος.

Μὴ ἀκινήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ἀκινήσῃς ἵν' ᾖ καὶ ὅπερ ἀσφαλέστερον ἀπρακτοτόκημα μὴ ἀκινήσῃς.

Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας προσέχοντες.

Ἰμβρίαν παθεῖς] Ἰμβρία λέγεται τὸ χοιρίον εἰς ὃ διοικεῖται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἀντλοῦσιν. ἰμβρὶξ λέγεται καὶ ἡ λοβὸς κάδου ἢ πᾶσα ἄλλη λοβὸς χοιρίου ἄντλησις. διότι καὶ ἡμᾶς λεγέτω, κυρίως μὲν ὁ λαὸς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοιρίον.

Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν καὶ οὐκ ἠνείχετο Προμηθεὺς αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν ἀετὸν ἐσθίειν τὰ ἧπαρ αὐτοῦ.

Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ μὲν Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὅτε γὰρ γυναῖκας ὡς εἷς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τὴν βασιλείαν ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπεὶ δ' ἂν ἔχειν ἰδὼν κατήσθιεν αὐτόν. τοῦτο ἐποίησε δύο ὁμοῦ, τῇ Κρόνῳ καὶ τῇ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διὸς. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς πρότερους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμὸς βαλὼν αὐτῷ εἰς τὸ πατέρων ἀπέλυτο.

Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὴ καὶ ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γνοὺς τοῦτο ὁ Ζεὺς τίνας ἐπιμορήσαιτο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐπιμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τῷ δουλεύσαι τῷ Λαομέδοντι.

Παρὰ Ἀδμήτου] Ὁ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτι τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὡς μυθολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐκεραύνωσεν αὐτόν. ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας τοὺς εἰσποιοῦντας καταστοιβάζειν τοὺς κεραυνοὺς κατετόξευσεν. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπέσπε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἀδμήτου, τοῦ βασιλεύοντος Θεσσαλίας.

Ἐν ἀκμαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγεται δὲ ἀκμαῖος τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πέτηλων τῶν μηδὲ καρπὸν ἀφ' ἑαυτῶν βραχύτατα διαμένειν.

Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φησὶ] Ἀντὶ τοῦ τοῦτο.

Γύπ' αἰχμῇ] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ πεθήξει. φοβηθεὶς δὲν, ἀ σωφρονῶν τὸν παῖδα ἔτι τοῦ πολεμίου ἀπέχειν, ἔτι ἀφ' ὅπλα παρελθεῖν εἰ μὴ σπείρωσιν σίδηρος. συὸς δὲ τοῦ τὸν χεῖρα φανέντος, πιστεύσας ἔπεμψεν εἰς Φρυγίαν τὸν παῖδα. καὶ εἰ τὸν θηρεύειν Ἄδραστος εἰς τὸν ὑπηρετοῦντων, βέλος κατὰ συὸς, αὐτοῦ μὲν ἥμαρτεν, ἀπαυρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν.

Ἄλοκα] Τὴν αὔλακα, ἐ ἐστι ἀροτριωθεῖσαν γῆν, λέγει δὲ τὴν γυναῖκα.

Ἀποσφῆντες] Φανερῶντες.

Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειρασθῆναι εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνεια κρέα καὶ λὸς χελώνης, ἕψας αὐτὰ καὶ ἑπείνησεν ἀπελθεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν τί ποιεῖ· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, Οἶδμὴ μὲ ἰς φρένας ἦλθε κραταιρίνοιο χελώνης Ἐψομένης σὺν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσι.

Διηγημένον] Ἐν ἑπείμῳ ἔχων.

Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τοῦ δήμου, τραυλὸς ὢν ὡς Ἀριστοφάνης Σφηττὸς γράφει γράμμα τὸν Ἰππονίκου θυγατέρα, Καλλίαν δὲ ἀδελφὸν, αὐτῇ μὲν ἐπιτροπεύοντα πατρός. τὴν δὲ Καλλίαν ἐπιβουλεύετο ἀφ' ἑαυτὸν χρήματα ἀπολέσειν. καὶ συνῆμεν τινὲς τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τοῦ Ἱππονίκου ἐνίτεινεν. καὶ βαδίζων εἰς τὰς ἑταίρας ἀρχὰς, τὰς καλλίστας τῶν βοῶν ἐκλεγόμενον, ἕνα μὴ τῶν ἑταιρῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης φθορὰ τῆς νόμως. ὅτε δὲ Ἀκρόπολιν ἐκαλεῖτο, ὅτι ὀπὸ τὰς μικρὰς ἀκροπόλεις ἐκάλει. ἡ ὀπὸ ὑπὸ Ἀκρόπολιν χωρίς ἐστί.

Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν φθορὰ Ἀθηναίοις, τὸν μὲν δεσμωτηρίου ἐπιμελούμενοι, καὶ τοὺς κακούργους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, θανατοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δεσμὸς ἐν ᾧ κεῖται περὶ αὐτὸν ποιεῖται. καὶ εἴ τις ἁλῶν κακουργεῖν δοκοίη, οἱ ἕνδεκα τοῦτον φθαλαμβάνουσιν.

Τί δὲ κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δὲ σκεῖνον.

Τιτυὸς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὼ γυναῖκα ὄσιος τοῦ Διός, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ ἀφ' τούτου κολάζεται σὺν τῇ ᾅδῃ, αὐτοῦ γὰρ σὺν τῇ ἐδάφει ἐξαπλωμένου, φθαγκοπήμενοι οἱ γύπες τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι.

Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα.

Mſ. in fol. Ζεὺς ἐλεχόμενος. Βάπτωσις] ὁ ἀφ' πυρὸς πτύκτης ἐργαζόμενος. [τὸν σὸν ἀδελφὸν] ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διός, μὴ φέρων βασιλεύοντα τοῦ Διὸς ἀφ' τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὲν καὶ ἄλλων θεῶν ὑποπέσαι αὐτὸν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς τὴς βουλευομένους ἐπεμωρήσατο. τὸ δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τοῦ Λαομεδόντι. [μοῖρά τις ἦ] πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ὁμήρου ἠπόρηται. εἰτε ἄλλο τι δύνασθαι ἡ εἱμαρμένη καὶ τύχη φθορὰ τὰς μοίρας. [καταθύσειν] τυτίσει μεταπέσῃ. [σκίπαριον] ὁ πέλεκυς καὶ τὸ ξύλον, φθορὰ τὸ σκέπτειν τὰ ἄρτα.

ἄρτα. [κρυθείρξας] ἐγκλησταίμβρ. [τοὶ γάρ τοι] Ϝ ἴσικεν. [διηγκυλόμβρ.] ἀντὶ Ϝ ὀύμμοχάλα κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. [ἀντεσκολοπίζοιϑ] Γίγης ἀντὶ ἐνάσιϑ. ἀντεσκολοπίσϑη ϖρὸς αὐτούς. [τὶ δὲ κάκεῖνο] ἀντὶ Ϝ δὶ ἐκεῖνον. [ἰφιανάσσαι] ἰφάπτοιϑε κρὶ ϛαλαμᾶσϑαι. [ἀγαπήσομβρ.] ϗγαπασϑησόμϑα.

Ζεὺς Τραγῳδός.

P. 127. Ml. in 4. Ἡ τραγῳδία πανήγυρις συμφορῶν. ἐπεὶ ὃν ϲὺ συμφορᾶ νῦν ὁ Ζεύς ἐϛιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγικὸν ὑϖοπτεύϱ. Λέγ τοῦτο γὰρ κρὶ Λέγ ἰάμϐων τραγικῶν Λέγλίνϱ αὐτῷ Ἥρα κρὶ Ἀθήνη. κρ αὐτὸς ϗ Λέγ ἰάμϐων ϖρὸς αὐτὰς διαλέγϱ.

Ὦ μεγαλομηχανόγλυ] Ἀδιανόητος ὀλῶ ὁ εἶχος, ὡς κρὶ Ϝ Διὸς κρὶ τὸ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντος.

Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν Ϝ ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ Λέγ φέρϱ. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ϖοιητὴς, κρὶ τ ὑποκρίτας ὅλως, κρὶ τ ἐκεῖνον, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριϛοφάνης κ ἕτερος τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τ δραματουργῶν τύϖων εἰρημένα λαμϐάνων κ ϖοιῶν, κρὶ τοῖς οἰκείοις αὐτὰ ϖάϑεσιν ἁρμόττων, ἅϖερ τοῖς ἤδη ϖαρῳδουμένοις ἀφορμὴν δίδωμβρ.

Ἐπὶ ξυρᾷ ἕϛηκεν] Ἡ ϖαροιμία ἐπὶ τ ἐν ἐχάτῳ ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, Λέγ τὸ μὴ δύνασϑαι τὸν ξυρὸν ἑϛάναι.

Τὰ νέρϑε] Τὰ κάτωϑεν λέγ τ κατασχοίνισμα. ἐκεῖϛα γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεντο.

Πῶλον ἢ Ἀριϛίδημον] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑϖοκριτοί. ἐπειδὴ ὃν ὁ Ζεὺς τραγικὰς ἰάμϐους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλον ἐφάνη ἢ Ἀριϛίδημον. Πῶλον ϗ κρὶ Ἀριϛίδημον ὑϖοκριτὰς ϖεριφανεῖς. ὑϖοκρίνοιϑο ὃν ὁ ϖερὶ τῆς τραγῳδίας κρὶ κωμῳδίας κρὶ Θεὸς, κρὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κρατυνόμενη ὀλιγωρίᾳ κρὶ ὅτι ὅλως Θεῶν ὑϖανισέχοντας ὁρῶσα, ὑϖοκρινομένη ἀβελτερῶς τῷ Διὶ ὑϖοτίθεται.

Καὶ νῦν μετίωρος] Πρὸς ἀκρόασιν.

Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσειεν] Τὸ ἀγνοήσειεν, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσϱ. σκοπὸς δὲ ὅτι ϖᾶς τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι ϖράττειν κ μὴ τοῖς δεχομένοις αὐτὸ κοινῶσϑαι, τυραννικὸν δοκεῖ.

Ἀλλ' ἐς Διὸς ἕλθοι ϖάντως] Πρὸς τὴ κοινὴ δυσσεβημίᾳ μᾶλλον ϗ μανίᾳ τῇ ϖερὶ τοὺς λεγομένους Θεούς, κρὶ Πρίαπόν ϖινα Θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὧν οἱ μὲν αὐτῶν τ αὐτὸν φασὶν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιϑηϖικῶς αὐτῷ τοῦτο δῶρον Περσέπτα καλεμένην, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν ὑὸν μητέρος ϗ ἡ Ἀφροδίτης ἡ Διώνης. Μνασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἐρασϑῆναι Ϝ Πριάπου λεγϱ, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης ὑὸν. κρὶ ἔβριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ Ϝ μηδέϖω αἰδοῖ ἐχομένην. ἐχρᾶτο γάρ φασιν γλῶσσαν μιχάλην κρὶ χαστρὸν κρὶ αἰδοῖον, λιχνίναν ϗ ὑϖ' αὐτῷ ὂν σημαίνϱ τὸ ἄγαλμα αὐτῷ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης κρὶ χαστρὸς κρὶ μίξεως, ἅμεμπτον ἕξϱ τ βίον.

Πάγχυ νάυτιμοι] Ἀντὶ ὕμνων.

Οἱ Φοδίω μ] Οὗτοι ἀγαλματοϖοιοὶ ἦσαν ἄρτοι,

Η Βα-

Η Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς, Θρακέων θεὸς. ὁ δὲ Ἄτυος Αἰγύπτιος. δυοὶ λόγοι ἐκκεχυμένοι περὶ αὐτοῦ φασίν. Μιθρὴς, Περσικὸς, ὁ Ἄττις, Φρύγιος. ὁ μὲν Μιθρὴν, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τὸν ἥλιόν φασιν. ἐπεὶ ἂν οἱ βάρβαροι πλείστῳ σέβουσιν, εἰκότως καὶ πολυτελῶς τὸν, ἑαυτῶν θεὸν κατασκάζουσιν. τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβοντες, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ἐπιληδείαν τὴν Ῥέαν τὸ τῶν θεῶν λατρεύειν μητρῷον. ἐφ' ᾧτε ἱερέα μὲν αὐτῆς ὑπάρξαι. ἔνιοι δὲ καὶ γνήσιον αὐτῆς ὄντα δι' ἀκίνητον παιδεῖαν αὐτὸν φασι. τοῦτον ἱερατικῶς λειτουργοῦντες ἀνταμοιβαῖοι ἀστέργειν τὰ γαμητικὰ ἄρθρα ἀναπίπτοντας ὕπνους. Διὸ καὶ τοῦτο καὶ νῦν παίζεται τοῦτο τῷ πάντων δυσέρωτι, ὡς τῇ Ἄττιδι ἐπιτηδείων ἀνακείσθαι, ἀρμοδιώτερα δὲ εἶναι λέγοιντο, καθ' ὅσα καὶ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρων τῶν μύθων ἐξαιρεζόμενος.

Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὄμηρος τὴν Ἀφροδίτην, τυπίαν κηλῶν, αὐτὴ δὲ ἤλπε καταδίκην, ὅσον οὐ ἐν ὑπόμνημα.

Πάνυ λεπτῶ] Λεπτὴ δέ ἐστιν ὁ οὐ τοῖς ὄμμασι ῥύπος.

Πεντελῆθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος.

Πραξιτέλει] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὃς τὴν κατασκάσασι τὸν ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα.

Τὰς κόμμασι] Τὰς κομμώσεις φασὶν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι, οἷς ἐκτείνονται αἱ τρίχες.

Ἐν τῷ ῥητικῷ] Θέσις ὀνειδίζοντος Σωκράτους τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέστερον ἐπὶ τῷ ῥητόρευειν, ὃ ἐστι μισθῷ δουλόειν τεθρόμενοι. ὁ τῷ ῥητικῷ δὲ ὀνειδισμὸς ἦν λόγῳ αὐτὸ τῷ πενιχρῷ πάγματι.

Ἴσα πελέσμασι] Διαπεπράσθαι.

Ὑπὲρ τὰς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρας διηρῆτο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἱ πᾶσι ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππέας, ἤτοι πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἐπὶ ἵππους. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν ἂν ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν εἰς τὸ ῥητικὸν πλεῖν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον.

Τὴν πύκνα] Πυκνὴ λιγάτη ἡ ὀκλησία τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συμπορευομένους εἰς αὐτῆ.

Ἀλλ' Ἡράκλες] Εἰώθασι οἱ ἄνθρωποι ἐκπλοῦς ὄντες, ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως δὲ ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τῶν θεῶν ἐσοχλούμενον.

Ὦ Ζεῦ τῶν Ἑλλήνων σωτῆρ] αὐτὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν.

Εὐπρεσωπατάν] Εὐαρεστῆς.

Πρᾶσπαζ] Λίαν δὲ πρόσπαζ.

Διαπέμπεις] Βραδύνεις.

Πεπαρώνησαί σοι] Γέγονεν ὑπάρχει.

Ὀλιγόφως] Καταφρονητικῶς.

Περὶ τὴν Καφηρίδα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὔβοια τὸ ἔξω θαλάσσης Καφηρίδα. Καφηρεὺς δὲ λέγεται τὸ πρὸς θαλάττης εὐ τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺ καὶ γεναγώδης, σκοπέλοις διειλημμένον, καὶ ἔρημοι καὶ χοιράσι καὶ τοῖς εἰς ὑπόβασιν ὑπορύσσουσι, ὅσα κρημνοῖς ἐφεστηκόσι καὶ τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι καὶ ὑφειμένοις τοῖς ἀκρωτηρίοις καταπνεόμενον,

πνεύμων, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ ὠκυβόλος σκόπελος, τὸ ἔσπαρ κύμασι λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν ἠδὲ αὐτός. καὶ ἵσως εἴρηκε Καφηρεύς, ἀπὸ τῆς καταπνεύσεως ἀνειδέτως, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀχαμέμνονα δίον ἄγχι πεκαφηότα νίκην, οἱονεὶ πνευσιῶντα, ἤτοι τῇ τῆς πολεμικῆς ἀγῶνος καμάτῳ ἢ τῇ ἀλαζονείᾳ τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς αὐτὸ τὰς ἀναπνευστικὰς πόρους κατούρυσάσης, καὶ πάρεργον τῆς σωματικῆς ἐπιστάσεως τὸ πνεῦμα κατεπιγούσης, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἔλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοθεν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς φύσει χαλῶν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ φύσει τῇ συμπεφωνημένῳ πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου ἐκπεμπόμενον τοῖς ἀμέτροις ἐκχεόμενον. *

Ἐν Κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει· ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, οὗπερ ἦν τὸ ἐν τῇ πόλει λέγει τοῦτον.

Τῷ μικρολογίᾳ] Τὴν σκνιπότητα.

Ἤδη κορυζῶντι] Ὑπὸ τῶν γηρῶν μύξας ἐκχέοντα, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι.

Τῶν ἐρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν.

Ποικίλλω] Ποικίλη γὰρ ἦν παρ' Ἀθηναίοις ἐπαλξις ἡ ὅπως ἂν ᾖ ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας.

Καὶ Δρατεπουείνης] Ἀμφισβητῶ.

Ἐπισπασμῷ] Ἐπισύρας, χαλάσας.

Τὸν Ἐπικύρειον Δάμιν] Ἐπικύρειοι καὶ Στοιχοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικύρειοι, ἀπὸ εὐθυμίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοιχοὶ ἀπὸ προνοίας.

Τὸν ἐπίτιμον] Τὸν ἄξιον δὲ ἐπιτιμήσεως, τιμῆς πληγῆς.

Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδώνιος γέλως λέγεται, ὁ ἐν ὑπερβολῇ γελώμενος.

Παρομοιοτῶν] Συνακολουθῶν.

Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγει ὅτι καθεζομένους ὁ συμβολαιοφύλαξ ὑφηγεῖται νόμους, οὓς ἱκανὸς γνώμων εἰσφέρειν, ἀνίστασθαι ἐρῶν ὅτε καὶ ἔχει.

Τῶν πελείων θεῶν] Νόμος ἐκέλευσε παρ' Ἀθηναίοις πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑπτὰ γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. οὗτοι ἐξῆσαν ἢ διὰ γῆρας, ἢ ὅτι τοῖς ἀπήμοις ἢ τοῖς ξένοις, ἢ τοῖς μὴ κατακλιθεῖσι τῶν ἐννόμων ἡλικίαις. τὸ δὲ κινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποπίπτει.

Ὦ θεοὶ πάντα λεπτομερῶς φασιν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ

* Hæc omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quæ verior, licèt ipse eam satis non intellexerit. Καθαρεύς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι δὴ φλέοντας ἐκεῖ ἐκάθηρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe Καθαρεὺς est Græcè quod Καφρεὺς fuit linguâ Phœnicià, nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Græcos, ita etiam fumitur apud Phœnices כפר *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeæ vocaverant qui cum Cadmo ex Phœnicià in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan. Lib. 1. c. XLII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus.

ἀπελαυνόμενον, μηδὲν ὑποβλεπόμενον ἢ λέγοντα, ἀλλ' ὡς ἕνι τὸ πρᾶγμα διεξιόντες.

Καὶ μάτην Θέμις] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς ἂν τὴν δίκην ὄμοσεν· ὡς οἰκείως τῶν θεῶν λαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἤμυνθεν, ὡς Ἀμφίας τὸν Ἄλιον.

Τὸν Ἄλιον] Κροίσῳ τῷ τοῦ Λυδῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ Ἀμφίᾳ τὸν Ἄλιον κτείνει Κύρος ἢ Περσῶν βασίλειος, ἀπεκρίνατο. ὅτι Ἀμφίας μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁδὶ, ἀγνοήσας ποίαν ἀρχήν, Ἀμφίας τὸν Ἄλυν, τὴν ἰδίαν ἀπολεσεν.

Ὡ Θεὶν Σαλαμὶς] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων, τάδε τ χρησμόν. λέγεται δ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, ὅτι ὡς μὲν φησὶ Θέων καλεῖ τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἐμέλλον Ἕλληνες, πολιτεύσασθαι Ἑλληνικῶν, ὥστε τ Περσῶν ἀσθενεστάτου γενέσθαι.

Δίον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖαζ, εὐχαριστεῖν.

Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γράμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἰ πὸς δὲ μὴ ὢν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, παρέγραπτος καλεῖτο. ἀφ' τοῦτο τούτους παρεγράπτους ὠνόμασε.

Εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεύς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὤν, ἐν Τροιζῆνι πόλει τ Πελοποννήσου συνεκοιμήθη τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθέως, ἡ δὲ Αἴθρα ἐγέννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεύς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν πατέρα ἐρχόμενον, πολλοὺς λῃστὰς σύρων, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενον.

Τὸν Σκείρωνα] Λῃστὴ ἦσαν δ' τοι κ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τ θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θαλασσαν ἐρρίπτει, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε.

Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτης ὁ, καὶ δ' τοῦ λῃστὴς ὤν, ἔκαμπτε πίτυς, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κραταιοῖς οἱ δ' ἀναπτειομένοις ἀπωλλύοντο.

Καπρόθημον] Τὸν Ἡρακλέα.

Καὶ κνισᾷ] Καπνὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται.

Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ δ' τοῦ ἄθλητὴς ὢν τ ἄθλα εἰς τὰς ξένους, καὶ παλαίειν ἠνάγκαστ. καὶ τὸν μὲν βυλόμενον διέφθειρε, καὶ ὁ τόπος παλαίστρα καλεῖτο ἐν ᾧ ἀγῶ, πλησίον Ἐλευσῖνος. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταπαυσαντας αὐτοῦ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαιστον αὐτὸν σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ εὑρέθη Θησεὺς καὶ μεγάθει πρῶτος καὶ ῥώμῃ χειρῶν εἰς τὰς παλαίστρας. ὧν ἦ καὶ ἕτερος τις ὄνομα Διτυέρης. δ' τοῦ πειρῶν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας παλαίειν ἢ ἥττους καὶ ἥττους γενέσθαι ἐνίσμένους, εἰ δὲ αὐτὸς ἐνικᾶτο, ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.

Καὶ Φάλαρις ὁ Ἀκραγαντῖνος δ' τοῦ χαλεπωτάτας ἐπινοῆσαι κολάσεις.

Βύσιρις ἦ ὁ Αἰγύπτιος, ὅπως ὁμοῦ ἦν, ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐθύετο.

Ὁ δὲ Ἐρύθιος τ Ἡσπέρου βασιλεὺς πυρπολήσας τὸν Ἡφαιστον. διωκηθεὶς δὲ ὁ Θρᾷξ. δ' τοῦ ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους. καὶ ὃς σκράτῃ ἔβαλλεν αὐτούς.

Ἐξ Ὀλυμπίας] Γραφεῖσα Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγὼν ἐπελεῖτο τὰ Ὀλύμπια.

Μιᾶν

Μνᾶν ἐκάτερον] Ἡ μνᾶ ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ ἑκατὸν δραχμὰς ρ', ὡς φησὶν ὁ Πολυδεύκης. Εὐπολις Κόλαξι, δεῖπνον ἧς ρ' δραχμὰς, καὶ ἐπιφέρε. κάλαξιν οἶνον ἧς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἵρηκε καὶ τὰς ἑκατὸν ρ' δραχμάς. ἡ μνᾶ τοι δραχμὴν ἔχουσα ὀβολοὺς ς', ὅλον καὶ ἑπτάσελίδα τὸν ἕκτον δὲ πεμπάδα φησίν.

Ἐν Γερωσῷ] Γερωσὸς πόλις Εὐβοίας, ὅπου μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς πόλις Εὐβοίας. ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται.

Ἐξ Ἐρήμης] Ἐρήμη λιμὴν νήσου Θεσσαλίας· ἀπὸ τῆς δίκης ἡμέρας, ἐν εἰς τῶν ἀπορρήτων ἀπολειφθείς· τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τῶν ἀπολειφθέντων ἑκάστου.

Θυννώδες] Ἐπειδὴ τὰς θύννας ὁ λόγος καὶ ἀμφισβητήσας νικᾷ μὲν, ἀλλὰ πρωΐαιος ἀναπλεύσας, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυννώδες αὐτὸν ὁμάσαι.

Ἀμφήκεσιν] Ἀμφισβητήσιμον.

Ἐς τὸ τῶν ὠδείκα] Ἀφ' ὧν οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυσίσης τοῦ Κρόνου δυνάμεως.

Χαρίεν γάρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον.

Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἐν μὲν ἐνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τὴν ἐπομένην ἡλικίαν ἐφήνοιθ. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. ἐπεὶ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ πύθοιτ' ἐκίνουτο τόπῳ τῆς πατρῴας ληξεως, τωὐτὸν δὲ κλῆρος ἦν τῆς οὐσίας. ληξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ δὲν τῶν ὀρφανῶν κατέλειπον ἐπιτρόπους παρεπίμπτῳ τὰ πατρῷα. ὡς ἂν αὐτῶν ἐκπόντων μὴ φθείρηθ τὰ τῶν ὀρφανῶν, εἶτα ἐπεὶ οἱ ἂν ἐπιδιετὴς οἱ ὀρφανοὶ ἦσαν, ἐξῆν αὐτοῖς λαβεῖν τὸν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφῆναι, ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἴδιον τὸ τῆς λήξεως, ἤτοι ἡ ἑαυτῶν ἀρχαία κληρονομία. τοῦτο νῦν συπαῦδα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεύς, ὡς εἰ καὶ ἀγάμενος εἰ, καὶ τοῦτο αἰτιᾶ, τὸ μὴ ἐξὸν εἶναι σοι λέγειν, ἀλλ' ὧν ἔξεστι. καλαμᾶ γὰρ ἡ αὐτεξουσιότης· ἐπλάσθη, ὡς καὶ ὑπὲρ ἄλλων καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐξεῖναι σοι λέγειν καὶ γνώμην εἰσφαίρειν τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγον δεῖν ἦν ἐπὶ Κρόνου βυλῆς ὤν, ἀντὶ δὲ χειδὸν ἦν ἐπὶ Κρόνου τῶν βυλῶν συμπαρόντων θεῶν. ὅπου γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡρόδοτος δεκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ.

Ἐφίενται] Συγχωροῦσιν, ἐπιτρέπειν.

Γέλωτα ὀφλισκανεῖ] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ δὲ γελᾶσται.

Τῆς ἐπὶ Κρόνου βυλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώην ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλας δώδεκα τὰς συνεβοηθούσας διοικοῦσας ἢ τὰ βασιλείας ὧν δὲ Διὸς δὲ ἰδίᾳ ἐβλήθη εἰς τὸ Τάρταρον, καὶ μὴ τοῦτο, ἄλλη συμέσῃ βυλὴ δὲ Διός.

Ἐν τῇ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἀμφιτρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο.

Βατιαρίζων] τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βερβερίζων. ὁ Βάττος ἦν οὗτος, ὃν κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μηχλάλος τις ὤν, διὸ τοῦτο καὶ τὰς μὴ δύνασθαι, μηδὲ τραχὺ κεχρημένους * καὶ βραδυστόμους, βατιαρίζειν φασίν.

* Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ φιλ' ἐπισυρμένους φθεγγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentiâ

Συνεῖναι μὴ γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, σκοπεῖσθαι.

Λοξὸς ὤν] Λοξὸς παλαίτατα ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὃ ἐστι σφαλερὰ καὶ ἄδηλα. χείρων δὲ ἐστι τὸ ἀφανιζόμενον δυσλυτον ζήτημα. χειρώδης δ' εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφὴς.

Καὶ πλίνθως χρυσᾶς] Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς ἀνεθ' πλίνθως ἀνεθήκατο.

Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δ' οἱ μὲ Δίλφοι, ἐν Φωκίδι, οἱ δὲ Κολοφὼν ἐν Ἀσίᾳ.

Κίνημα πορυβαντώδες] Μανιώδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. * καὶ τὸ χρῆμα δ'; μανιώδη, φοβερόν.

Οὐκ ἄρνια κρέα] Κροῖσος γὰρ ἀπεπειράθη ἐν Δελφοῖς μαντείου εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐπεὶ τοιῶτο. προσέπεμψε γὰρ ἐς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἔπειτα αὐτοῦς ῥητὸν ἡμέραν. μὴ τὸ ἀφικέσθαι εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἔπειτα τὴν Πυθίαν τὴ τῶν ἀφικομένων προφῆται ὁ Κροῖσος; ἐπεὶ δὴ ταῦτα τὴν χρηστὸν Κροῖσος. λέβητα εἰς λέβητα ἀπεμάξαν, εἶτα χαλκᾶς κρέα καὶ χέλυσι συγκεκαυκότας, καὶ τὸ λέβητα τὸ ὑπὸ ἐμάξαν, ἔψε. ἅπερ ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνέλεγε ὡς ἐπράχθη. μόλιστα δὲ τὸ χαλκᾶς κρεῶν. ἐδόκει μ' ἐς Φρύγας ἥκειν κρατερήνοις χαλκᾶς.

Θεμιστοκλείας] Καὶ γὰρ μάντις ὁ Θεμιστοκλῆς σοφὸς δ' δοκεῖ Ἀθηναίοις χρησμῷ. ὅτι τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ Ξέρξῃ ἐμαντεύσατο Ἀθηναῖοι, εἰ μένουσιν αὐτοῖς ἐλλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἐκεῖλεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος τετοιχισθαι ξύλινον οἷδεῖ δώσουσι Ζεὺς, καὶ, ὦ θεῖα Σαλαμὶς ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς δὴ μόνῳ Θεμιστοκλεῖ ἀνδρεῖῳ· ὃ τε καὶ λέγεται χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσαφέστατος εἶναι. τῶτο καὶ νῦν Ἀφροδίτῃ ὁ Μάμ. ὅτι σαφέστερος τούτου δὲ χρησμὸς ἐκείνου, ὡς μὴ δεῖσαι Θεμιστοκλείας ἐξηγητοῦ.

Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὤν, ὡς λέγεται, πρόθυμος γέγονε θεοῖς, καὶ εἰς ὄφιν μετέφυσεν.

Ἡρακλεῖς ἰὼ] Τῶτο εἰώθασιν ἐπὶ θαυμασμῶ λέγειν. ἔστι δὲ ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. ἐκπληττόμενοι δὲ τῶτο εἰς Ἡρακλέα.

Καὶ

tiâ omissæ, faciunt ut credam alibi alia deesse, quæ Apolline indigerent conjectore.

* De hisce videndus Strabo Lib. x. Ex quo, advocatâ & Phœniciæ linguæ ope, paucis indicabimus qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiæ Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est, antiqua Græciæ fama docet, idémque apparet ex ὁπλίου κινήσεως quam memorat Strabo. Hebraicè כרוב *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat Vir Doctiss. *I. Spencerus* de Ritualibus Mosis Legibus p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur גבורים quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo : ita & Hebraicè כרוב & כביר, *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Ægypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus qui fuerunt etiam viri fortes, Hebræis כרוזים, ut ostendit Bochartus. Verùm ista χάσμασιν χάσειν, donec *Mythicorum Temporum Historiam*, edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias.

Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμφοῖαν ἐστράφθω οἱ Βοιωτοί. ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία Βοιωτία ὗς. ἐπεὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γεγὼς, ἀμείνους ἂν εἰκάσαιμι. τὸ μὲν γὰρ σωφρονεῖς..... ἐπὶ..... τὸ δὲ νοεῖν εἰς ἀμφοῖαν αὐτὸν ἀναστρέφει ὡς Βοιωτόν.

Καὶ σωφρονεῖν τὸν σοφὸν] Τὰ γὰρ σὺν τῇ σοφῇ τῇ λεγομένῃ ποικίλη τὰ περὶ Μαραθῶνα ἱστόρηκεν. διὰ τοῦτο φησὶν, ὡς Μαραθῶνι μὲν, Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν. Κιμωνίου μὲν εἰς τὸ ἀφεστακέναι τὸν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. Ἀναστρέφει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκεῖνα καιροὺς ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένον διὰ δίον ὡς πρὸς δημηγορίας, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν ἐν χυδαίοις ὁμίλοις. ὥστε καὶ αὐτὸς οὕτω φησὶ Λιμπαίζων τῷ Ῥητόρων Διδασκάλῳ.

Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ὡς τῇ συνηθείᾳ, οἷόν τι μαρτυρίᾳ. καλῶς δὲ ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατ' αὐτῶν θεῶν νῦν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν.

Ὁ ἀγοραῖος] Ἐρμῆς ἀγοραῖος ἐπικαλεῖται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως ἂν ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἐρμῆν, τὸ ἄγαλμα αὐτῶν.

Πίπτης γὲν ἀναπεπλασμένη] Οἱ γὰρ ποιηταὶ τὰς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἵνα εἶχον εὐσταλέστερον τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἐρμοῦ πίσσῃ καὶ ὕπνῳ λαμβάνειν τὸ αὐτῶν σκυτύπωμα, ἵνα ὡς αὐτὸ ποιήσωσιν.

Γυποπετόμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος.

Δάμιν τε καὶ] Μέλλοντος εἰσεῖν Ἐρμοῦ Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας, ἀνακράζει αὐτόν.

Κεκραγέτω] Τὰς τὰ μεγάλα κρόζοντας.

Εἰπάλλαγ] Οἱ σὺν πολλῷ.

Ἀκροβολισμὸς] Ἐστὶν ὅταν πρὶν συμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλωσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις.

Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὔροον οὕτως οἱ ἄνθρωποι. ἵν' ᾖ χειτλιασμὸν ἐπίῤῥημα συναληλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν κ' αὐτοῖς ὁμοίως.

Κηλεῖν] Θέλγειν.

Καὶ σε μετέρχονται] Σ' ἐπιτιμῶσιν.

Ἡ δυγάτης, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα.

Οἰνεργὸν πινα] Πάντα τοῦτο Ὁμήρου περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ πάντα τὸν Ὅμηρον αὐτὸν κατ' αὐτὸν ἡ Ἐλλήνων ἤνεγκε μάρτυρα.

Σᾶκος ἐελπίοις] Οὕτως σκαλεῖται ὁ Ἐρμῆς οἷονει Σωσίοικος.

Οἱ τραγῳδεῖ] Οὗτοι κατακελευσθέντες κατακελευόμενοι τοῦ τραγῳδεῖν θράσους.

Χειρίδες] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια.

Καὶ τὰς ἐμβάτας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια.

Σκύθαι μὲν] Φρυγάνων φακέλους οἱ Σκύθαι στρωσάμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄντες ἀκινάκαι ἱδρύσαντες σιδηροῦν ὑσσὸν ἱππείου σφυγμοῦ σφοδρότερον, καὶ ἵππον, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι Ἄρεως τὸ ἄγαλμα.

Ἀμφηχὺς] Ἐκ τῶ δύο μερῶν ἠχῶν τυπτόμενον βοᾶν. ὑδρίας γὰρ ἠδὴ φασί τινες ἔλεγον, ὅτι τὴν Ἄλυν διαβᾶς τὴν δεξιὰν καταλύσῃ. διὰ τοῦτο ἡ γῆ διασῴζεται. χάφετται ἡ ἀμφήρης, ἤτοι ἡ ἀφ' ἑκατέρας ἔρεισμα ποιεῖ.

Οἱοί εἰσι καὶ τὰ Ἐρεμῶν ἔθνη] Οἱ Ἐρεμῆ τετράγωνοί τινες κίονες ἵστανται παρὰ τὰς ὁδὸς ἱδρυμένοι. ἄνω εἰς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιλτωμένον τὸ λίθον. οἱοίπερ οὖν ἂν ἐν προσώπου εἶχον ἡ κεφαλὴ ὡς πάντων ἀνθρώπων, ἔστι δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρας μέρας. αἰνίττεται δὲ αὐτοὺς ὁ Ἐρμῆς αὐτὸς τετράγωνον ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἐρμαῖα τὰ λέγει βάλλοντας εἶναι. ἐσήμαινον δὲ τὸν βίον, ὃν διὰ τὰ ὁδᾶ παρελθόντα, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγῳ παροῦσαν, καὶ τὸν ἀληθῆ ὡς ἑδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπασφαλὲς καὶ ἀκίνητον. διετύπουν ἢ ἐποιεῖτο, εἰς ἔμφασιν τῆς χρῆναι τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τῶν αὐτῶν ἡμῖν ὁδὸν τὸν βίον εἰσιοῦσι καὶ παρόδοις καὶ ἀπόδοις ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν.

Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τῆς Κροίσου βασίλεια.

Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λέγεται ὁ πρὸς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενον. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον.

Ἐδὴ αὐτά] Ἔδη τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἑδρᾶσθαι.

Ἐν ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ σωτηρίᾳ τὰς κατατμήσεις ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι.

Ἀϊὼ ἐξ ἀμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθήμενοι ἔσκωπτον ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο τοῦτο. παροιμίαν δὲ ἐποιήσατο ἐπὶ τῶν ὑστεροπόρως χρωμένων, τὸ ἐξ ἀμάξης.

Τάφον τινὰ] Τάφον ἐν τῇ Κρήτῃ. καὶ ἐπιγέγραπται ἐν αὐτῷ Διὸς τάφος, καὶ εἰς αὐτὸν νῦν ἀποτίνεται.

Καὶ ἐμπιπτόλας] Ἀκάνθας οἱ μὲν τὰς μεγάλας καὶ μέσας καλοῦσιν ἰγνύς. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάροια ἀκάνθας, φασὶν εἰς ἃ κέραια ἐκέλκεται.

Πρῴτου] Τὸ χοινίον ἐς ὃ δεσμᾶται τὸ ἱστίον.

Ὁ χοινίσκος] τὸ δὲ πρῷρας μέσος ἢ ἀκροστόλιον αἱ ἄγκυραι. ὃ καὶ τρόπιδος ἐστὶν ἀρχή. χοινίσκος ἡ ἐλέγετο, ὅτι χοινὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτιθέασι τῇ ἄκρᾳ. πρὸς τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ διὰ δυσειδισμὸν χειρῶν, ὡς ἀδέκαστος αὐτοῖς ἡ ναῦς διαπλοίη, τροπαῖος χοινὸς ὑπερτείνοντος τὰ κυμάτων.

Διμοιρίτης] Διμοιρίτης ὁ διμοίρων τὴν αὐτὴν ἀρχὴν. τεταρτημορίτης ἦν, ὁ δὲ τέταρτα μέρος ἄρχων. ὅπου ἦν ἐλέγοντο οἱ μὴ τὴν αὐτὴν λαμβάνοντες στρατιάν. τοῦ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ὁρᾶσθαι πλείους.

Τὸν δὲ καταπολυμόδιον] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν τοῦ πλοίου σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων νοητέον. ὅτι εἰ μὲν ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσιν. οἱ δὲ ἄδικοι, δυσπραγοῦσι.

Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης καὶ Φωκίων, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός.

Ὅσοις ἡ ἀγαλεῖς] Ὁ μὲν Καλλίας ἀτόπως, ὡς Κρατῖνος φησὶν, Γ' ἀπονίκης ὢν ἐλῶ, τὸν δῆμον Μελιτῶσι, πλάσας καὶ παίγνια καὶ ὑπορχήματα διαφορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν

Κρα-

Κρατῖν. κωμῳδεῖ, ὡς ἕνα τῶ κρατῆρος. οἱ γὰρ δεινοὶ ζῶμοι τὰς κτήσεις ὑποπίνουσι, καὶ ἐπιγράφουσιν αὐτὰς εἰς τὸ γνώσεσθαι ὅτι ὑποθήκαι εἰσὶν. ὅτεν καὶ Μένανδρ. ἀπὸ τῶν χωλῶν εἰώθασι λέγειν τὸ ἀνεπιδέκτους. κωμῳδεῖ δ' αὐτὸν Κρατῖν. καὶ ὡς Φόκυν γυναῖκα μοιχεύσασαν καὶ τέλος τελευτῶσαν εἰς τὸ μὴ κελθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγοκόπος ἦν ὡς Πλάτων, ἀλλαντοπώλης καὶ ὡς πονηρὸς ἦν καὶ κόβαλος, καὶ τῶν δημοσίων ἐπιτρόπων. ὁ δὲ Σαρδιανόπωλος ἦν ὡς ἔνιοι Ἀνακυνδαράξης δὲ Μήδου. καὶ βασιλεὺς Λυδίας τρυφῆς παρασκευὴν καὶ γυναικὶ τὸν αὐτὸν βίον ἐπιτηδεύων. διὸ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἡ τοῦ Λυδῶν ἀκμὴ ἀπολώλυθε δῆλον.

Τοίχων ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκων τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίων.

Κατὰ ῥᾶν ἀφορμεῖ] Κατὰ ῥᾶν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε ἀεὶ ῥᾴδιον φερόμενοι, τὸ ἴδιον πλοῦν αἰνίσσεται. διὸ δὲ λέγει τὸ παραδείγμα. διὰ τοῦτο καὶ τῶν τῷ πλησίον ἐχρήσατο.

Τῶν ἱερῶν φασιν ἀγκυρῶν] Ἄγκυρά ἐστι σὺν τῇ νηῒ τῇ μεγίστῃ ὑπὸ καλήσιν ἱερᾶν. αὕτη δ' ὅτι μέγας καὶ βαθὺς κίνδυνον, πλοῦτόν βάλλει. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλλων πλοῦτον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τῶν πάντων μέγιστον.

Εὐκὲ τυκᾶρυχα] καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα εἰς ὕβριν τραγικόν. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς τῆτιμένοις.

Οὐ φέρων καὶ τρυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα.

Καὶ ὁ αὐρᾶς] Ὑποκόρισμὸς δὲ συρφετὸς ὁ σύρφαξ.

Ἐπὶ δὲ Ζωπύρου] Τὸν Δαρεῖον πολιορκοῦντα τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένου παραλαβεῖν αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτὸν τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα, καὶ μασιγώσας ἑαυτόν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς παρὰ Δαρείου τοιαῦτα παθών· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἡδέως ὁλοκόπου σεσωρευμένου ἔχειν τὸν Ζώπυρον, ἢ ἀνδρείας μοι Βαβυλῶνας ἀπώλεσεν.

Μ[ε]τ. in fol. Ζεὺς τραγῳδὸς. ἀπλοϊκὰ] ἁπλῶς τε, ἀπλῆ. [ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] ἐπὶ τῇ ἀκοῇ τε. [κανυγρᾷ] γράφε) μάνυμνοι. τὰ πίνειν ἀνδρὸς ὕμνων. [συνίασι] γράφεται συνίασι. [πεπλανημένων] γράφε) πεπλεγμένων. [πλατύνδην] ἀσχιστόβλω, ἀντὶ δὲ κατ' ἔκλογην. πλατύνδην δὲ ἀντὶ δὲ πλατέως. [ὁ Μίθρης] ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Περσαις ὁ ἥλιος. [κωφοπρόσωπον] Ἄνθρωπον. [λημῶ] λήμμας ἔχω· λημᾶ δ' ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥόπος.

Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρυών.

P. 157. Μ[ε]τ. in 4. Διάπτυον] Ὀξύτονον.

Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἀνύπνος· ἐς τὸ αὐτὸ τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δι' ὃ. ὁ Φρίξος μὲν οὖν δὲ Ἀθάμαντος παῖδες δὲ παιδιόχειρ, * ὃς Κρῆς ὀνόματο δερμά. τυθήνης δ' ἦν τοῦ Κολχίδα γῆν καὶ ἐκβασίνθης καὶ ἐπεὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον εἶχε τὸ δέρας, οὐδεὶς εἰς φυλακὴν ὑπὸ δράκοντος φυλασσόμενον. ἐφ'

* Ita fabulam de aureo vellere satis frigidè ἐμπαλίζουσιν Heraclitus *de incredibilibus* c. 24.

ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μὴ τὴν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποστελεῖς ἐφῶτε κομιεῖ καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκομιεῖσθαι, εἶπε Μηδείας τὸ θυμαρὲς μὲ Αἰήτου βασιλεύοντος τὸν τόπον ἀδελφὸς ἦν Ἀψύρτου, ὃς ἐπεπίσευτο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρους, ἀφ' ὃ εἰς Ἰάσονα αὐτῆς ἔρωτα ὅλως μὲν τὸ πατέρα μισηθῆναι, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ ὕστερον συνεργασάσης Ἰάσονι, αὐτὸ τε τὸ δέρος ληφθῆναι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀφασωθῆναι.

Περίγμασα παρίξεις] Ἐὰν ἡλήσῃ, φησὶν, κρατήσαι σε νῦν δυχερῶς, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοπιᾷ δύνῃ ἀφευγεῖν.

Περὶ οὐδὲ ἕσῃ] Τὸ ἐν τῇ συμπλοκῇ ἀσκήσας ἕσῃ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ πρόφλου ἀνήσεσθαι πεπονηκὼς ἑαυτῷ. τοῦτο δὲ τὸ ἀσὺ οὐδὲ, παρθιμιωδὲς ἐπαλεγόμενον ἐπὶ τοῖς ὠστέρον πρωτόλεσιν ὑπελαμβάνοντο τοῦ μὴ τοιαῦτα γενομένων. συμβαλλόμενοι μέντοι τοῖς μὴ τοιοῦτα εἰ καὶ κῦ παρίεργον, ὅτως καὶ εἰ οἷς ὁδόλεσιν ἀσκεῖ ἐπιπλεῖστον ἐν τοῖς συνεργικὸν ἔχοντων τι τῇ ὁδῷ. παρ' ὃν καὶ ἀσὺ οὐδὲ εἴρηται, ὁ δὲ νῦς, ἀσὺ δ' ὀφειλομένου ἔργου ἕσῃ τοῦτο κῦ παρίεργον πεπονηκώς. ὃ, σοι τυχὸν τὸν ἀναγκαῖον προφλὸν ὑπερέσει. καὶ Πλάτων ἐν συμποσίῳ, σύντομον ἐρχομένων, ἀσὺ οὐδὲ βαλλόσεμεθα ὅπ ἐρρθμὲν, ἀλλ' ἰῶμεν.

Ὦ Ζεῦ περάσι] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὰ θαυμάσια τὸν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξένον, ὦκάλων Δία Ξένιον, ὅτω καὶ αὐτοῦθα, καλεῖ τὸν Δία περάσιον, τὸν ἀπολάκοντα τὰ πέρατα. πέρας δὲ λέγει, τὸ ἀθρωπίνη φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι.

Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέπεται τὰς.

Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος ἦν ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος.

Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυχερῶς.

Εἰ δὲ ἐχαμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον.

Ἢ ἦ ὄρνις τρόπις] Τρόπις μέρος ἦν πλοίου, ὄρνις δὲ ἐστι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἔπλωσεν. τότε δὲ ὡς λέγουσιν ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει ἦν Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστὶ δρῦς. εἰς ἣν ἐμαντεύοντο.

Λαθόντα] Ἀγνοήσαντα.

Φίλος γένοιτο τοῦ Ἄρεος] Λέγει ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἡφαιστον ἐχαρίσατο. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχευεν. κῦ κρυβῆ δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ ὕστερον, κῦ ὡς ξύμπονοι καὶ ὡς ξυγκόμμοροι, καὶ ὡς κρυπτοὶ τῶν ἐρωτικῶν.

Ὄφελος] Τὸ ἐξὸς καί τι ὠδὲν ὄφελος τι ἦν μὴ τὸ γενέσθαι τὴν ἀσθένειαν, εἰ βούλοιτο ὄφελος.

Ἐκτρεφίζου] Ἔξω τῆς τραπέζης.

Εὔφορβος γένοιθ'] Οὕτως εἷς ἦν τῶν Τρώων. ὃς τις καὶ πρῶτος δέρῃ τὸν Πάτροκλον ἔπληξεν.

Ὦ Μησάρχη παῖς] Μησάρχης πατὴρ ἦν Πυθαγόρα. καλῶς δὲ παίζων Μησάρχη παῖδα τὸν ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν.

Ἀντὶ Σαμίης Ταναχαΐδος] Σάμος τῶσος ἦν ὄθεν ὁ Πυθαγόρας. Τάναγρα δὲ, πόλις Βοιωτίας. ὅθεν ὁ Μίκυλος ἦν ἀναμείνας.

Ἢ Πυθαγόρειόν τι] Πυθαγόρειόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῇ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός.

Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ ἀσθενοῦντα ἀναμιμνήσκῃ.

Οὐκ ἀπέρρηξεν ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηρρύμισεν.

Δεῦ-

Δεῖπόν τινα φῆς] Μίμησαι, φησὶν, Ὅμηρον.

Περὶ τὰ ἐσπαμμένα ἔδη πηδᾶ] Φαυλότερον ἐλέγετο, ἐφ᾽ οἷς τις ἐπήδα πολλὰ· τῶν δὲ ὡς αὐτῷ συμπιόντων ὁ πόδας μὴ τούτους πηδῶντων, ὁ φαύλως χαίρειν τοὺς ὁρῶντας ἐποίησεν. ὀκνήσειεν δὲ ἂν τις περιμίαν ἐπὶ τῷ χαίρειν τὸ ὠφελημένον τί ποιοῦντων, χαίρειν τοῖς ἐσπαμμένα πηδῶσι.

Ἀποψήσω] Ἀπομάξω.

Τῶν ἐλεφαντίνων] Λείχει Ὄμηρον· ἀφ᾽ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τὰς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, ἀφ᾽ ἧς δὲ τῶν κερατίνων τὰς ἀληθεῖς.

Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἱστοροῦσιν Ὁμήρου οἱ μὲν καὶ ἐκ γενετῆς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπλοκον ὄνομα τοῦτο γενέσθαι, ὁμήρους καλοῦντας Θηβαίους τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος δέ φησι τὸν Ὅμηρον χρόνοις βίου, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώβητον ἕξιν ἐσχηκέναι χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀτλαντικὴν, κἀκεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν.

Πῶς ὦ Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος, ὅτι αἰτήσατο πᾶν ὃ ἂν ἅψηται χρυσοῦν γένεσθαι. Φασὶ δ᾽ ὅτι καὶ δῶρα τούτου ἀπέδωκε, καὶ αὐτὴ χαίρει ἡ τροφὴ ἧς ἅπτεσθαι χρυσὴ ἐγένετο.

Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ.

Ἄρεσον μοὶ ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ὅτως. ἄρεσον μοὶ τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς καθάπερ τὸ σῶμα σὺν νυκτὶ ἀφῃρέθη καὶ τῷ ἐξοχῇ ἅλυτον.

Ὑποβεβρεγμένον] Ἀντὶ τοῦ μεθύον.

Εὑρέσθης] Οὕτως ὁ Εὑρέσθης παρ᾽ Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος.

Συν τελβακεῖ] Ἐν πιττακεῖ.

Ἡ πλουσίη] Ῥίζης ἀπὸ πυρετοῦ.

Οὔ ἔφεδρον ἐγὼ] Ἡνίκα δύο παλαίσειν ἀθλητὰ, καθητό τις ἕως ἄλλον, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαίσειν. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἡτοιμένος εἰσερχόμενος.

Εἰς ὑπερβολὴν κεκεῶν] Καρῆνες * διάφορον.

Ὁποσάκιν τὸ στοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἀντωνύμως λέγεσθαι τὸν ἥλιον σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὀρίζειν ἡνίκα τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πεντάπους, συμβαλεῖν. ὅτως ἂν εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτον δὲ τὸ λεγόμενον, ὥσπερ βροντὴν καὶ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισυβδύπται τινὲς, καὶ τὸ βροντᾶσθαι τὸ ὕφος μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἠγοῦνται.

Ἐπιπεδάμενος] Ἐπισκιαζόμενος.

Εἰσὶν δὲ μάτην λύκος χαλεπὸς] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ᾽ ἐλπίδας ἀποτυγχανόντων.

Φιλοτησίαν] Φιλοτησίαν ἐσθίειν ἐστὶν ἡνίκα τις ὑπ᾽ ἀλείσου ἀπὸ τῆς δεδειπνισμένης αὐτῷ φιάλης πίνει μέρος, τὸ λοιπὸν παρέχει φίλῳ, καὶ τοῦ φιάλου καλεσάμενος.

Ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ] Τῆς Δανάης ὁ Ἀκρίσιος. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ἦν τοῦ Ἄργους, ἄλλως χρησμὸν, ὅτι ὁ γεννόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὸν. καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς, ἀπέκλεισεν

* Scriptum hic fuit κεκεῖν additâ supra contractionis notâ, unde conjicere procline erat legendum καρῆνας, licèt Grammatici de ovibus dici vellint, de hominibus verò κείρεσθαι.

αὐτὴν ὑ χαλκᾷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μεταβληθὴ εἰς χρυσὸν καὶ ἐφ ἑιρειν αὐτῶ, εἰσελθὼν λάθρᾳ δ δώμασ[illegible].

Ε τν[illegible]] Πεισάνδρου.

Τοῖς Κρητίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ Δ Κρόνου. τόμους δὲ τμήμασι· ἀλλᾶται. ὁ συνηθεία λακωνικὴ.

Καὶ ὑσχιοδαφῆ ἀμπεχόμν[illegible]] Υ σκιόν ἐστι ἄνθος ἰοικὸς ὑακίνθῳ, βαθύτερον, ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ χειρείων μίγματων βαπτόμμα.

Ἀλυργῆ] Πορφυρᾶ.

Ω τειν] Ω ἐπεῖρε.

Κάμηλ[illegible]] Χώρα Περσική.

Περιέμμοι ἄοικος] Περὶ τύτε φησὶν εἰς τὸ σῶμα Δ Πυθαγόρου ἐπλανώμενω. οἷς καὶ ζητῶν ὅ ἐστι σῶμα, ἕως ὅτι Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκπεσέ μοι οἶκον, τύτοισιν ἐπιστρέφε με.

Τὸν μέντοι ἐπεῖρον αὐτῦ] Ο δ Εὔφορ[illegible] τ Τρῶα, ὁ δ Α χμιὸς Δ Ἑλλήνων.

Σοφισὴς ἄνθρωπ[illegible]] Καθόλν σοφιστὰς ἐκάλεν τὰς ἀπατεῶνας λόγων.

Κἂν ὐ τῇ μέρᾳ] Καὶ ὐκ μέρος φησὶ κατηγελάσω σι, ὅσον κατηγέλασε Κρητῶν ἁπάντων καὶ Δ ἄλλων.

Ἄλλα κ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ο Τειρεσίας, ὡς λέγυσιν, εἶδε τὸν Ἀθηναῖον λυομένν. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα.

Ο Ἐλάτε παῖς ὁ Καινεύς] Ο Καινεὺς πρότερ, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦ. ὠργίσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δ ὐκ ἄκυσα ἔφη συγγενέσθ αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμόσει αὐτῇ πρότερ ποιήσειν ὁ βέλε[illegible]. ὀμόσαν[illegible] δ Δ Ποσειδῶν[illegible], εἶπεν ὅτι ἄνδρα με ποίησον. ὁ δ λάθρᾳ τ ὄρκον ποιήσας ὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθ. λίθυσαν δ τ Καινέα ὐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλόμενον, καὶ γυναῖκα ἐν ταύτῃ γαμέσθ. ὑπὸ μὲν πατρὸς γαμηθῆναι Ἐλάτυς ἀλοώμενον.

Οὐδὲ τῇ Τειρεσίᾳ συμπεσεῖν] Ἐπὶ συμφέρουσι γενομένοις. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τ λαγνείας μᾶλλον ἀπόλαυσις ἔχει), ἀνὴρ ἢ γυνή; καὶ ἔλεγον διαφέρειν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἄμφω ὄντα τ δύο. ὁ δ ἔφη, ὡς ὑπαπλάσιον ἡ γυνὴ Δ ἀνδρὸς ἀπολαύει), καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν.

Ποτιωμένν] Ὀδυρομένν.

Ω Διοσκόρω τ ἀνομοιότητ[illegible]] Καὶ τῦτο χωμικῶς ἀναφαπτῶ, τὸν Διόσκορον ὑ Θαλαμοῦχόν, ὡς σωτῆρας δῆτεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μιξοβοίᾳ τ βίαν ναυκλῆρι ναυστάλῳ, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς εἰς τὸν θάλασσαν μιξαποιήμμοι.

Οὐδὲ οἰσυίνλω ἀσπίδα ἔχων] Τοῖς λοὶ τ οἰσύας. οἰσύα δὲ ἐστι ἀσπὶς ξύλης βοτινη ἀφ ἧς πλέκυσι τὰ χοινία.

Τονῦσι] Καπνοκυδάζυσι.

Κατεχαλάζησας] Κατέχεας.

Διαπυκτδύων] Ἀντὶ Δ λοιδορούμν[illegible] καὶ ἐξαπεμβῶν. ἐπεὶ καὶ οἱ πύκται πρὸ πολλῦ ποιῦντες τὰ εἰς τὸν ἀντιτυπισμὸν βολὴν προπαρέλυον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην μηδὲ εἰς ἄερα δέρειν τὰν πυγμὴν πέμψαντα.

Σκαπέρδλω] Εὐτελὲς βρῶμα λοὶ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων. οἷα νῦν

ὧν τὰ λοιπὰ τῆ ἀφύσει ἤτοι ἐγλοιώλειαν ἢ τῶν σκυβάλων διειρμένα καλάμοις πλύγμα. ἔνιοι δ σκαπέρδλω εἰρήκασι τὸ ἐκ συὸς τρέχος, ὃ νῦν χόνδλω Παφλαγόνες φασὶ καὶ χοῶν. μιμικὸς δ καὶ αὐτὸ εἶδός τί τ καλαμένης μιμοπμένης.

Περιστελλμένω τὰ πλεῖα] Λίπὶ δ κωλυθεὶς ἀπὸ τ βασιλείας. οἰκήσας δὲ αὐτὸν ὁ Κύρω, ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μὴ τοῦτο ἐλεήσας ἔσωσεν.

Τραγωδία πᾶσι] Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ καμπτά ἐστι, εἰκότως τραγωδίαν τ ἑαυτῆ κόμπον ἐκάλεσεν.

Τὴν ἐφεσρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον.

Ἡ Φοινίκης] Οὔτοι ἀχαλμάτοποιοὶ ἦσαν.

Καὶ τὰς χάμφας] Τυπίσιν, ὅπω ἡμῖν εἴπας τὸν ὕσπον ἔνδυτ τ χλαμύδος συμφορέων.

Τὸν Πέρσαν δ] Ἀγεξέρξυ Πέρσας βασιλεύοντω, Κύρω ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀπαιτοῦσαν βιλόμενω λαβ Κλεάρχυ πολὺν στρατὸν πέμπει. Περδίκκας, Πτολεμαῖω καὶ Σέλευκος, οἵτοι οἱ τρεῖς λαβόντες ἦσαν Ἀλέξανδρε. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας σωθεὶς κ Ἀιγυπτιάζοντα μετ Ἀλέξανδρον ἀθετεῖ ὅστις τὸν βασιλέως· ὁ δ Πτολεμαῖω ἦρξεν Αἰγύπτυ. καὶ Σέλευκος τ περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορῶ Διέξιππος.

Καὶ ἀμάρτοι τ τομῆς] Τὸ ἐξῆς τ ἐπ' ἰθὺ τομῆς.

Κύρω ξενολογῶν] Ξένους τραπεζίτας σωμάτων καὶ ἰδίᾳ ἀναπειθόμενω.

Καὶ ἄλλοι Παρμενίων ἐπαινεθέντω] Τὸν Φίλιππον λέγει, τότε γὰρ φασὶν ὧν ὁ Παρμενίων, πάνυ ἡνδεκιμέν.

Ὁ Τίβιω] Οἰκέτυ ὄνομα.

Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ κατεπήλως τοῖς φυσικοῖς τ ζώων ἤθεσι, τὰ τ ἀληθῶς ἐπιτηδεύματα ἥρμοσε. τῇ εἰς τὰς ἡλίσας ἀλεοτικῇ δ ἵππω, τὸ δ τελείως ἄπληστον. τῇ τ βατραχίων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῇ κοτίλῃ τ κολεῶν καὶ γοργυθίδ τὸ σοφιστικόν. τῇ δηλικῇ δ κανώπων, καὶ παντὸς ὕτινος ἐν ἐσσαπίκᾳ, τὸ μαγειρικόν. τῇ σοῦς ὀχλίαν ἑτοίμου δ ἀλεκτρυόνος τὸ τ κιναιδίας ἀπόλαυσιν.

Τῇ γυναικὶ ἐλλοδίοις] Ἐνάντιον τὸ ἐν τῇ λόξῳ ὃ ἐξ τῇ δ αὐτὸς ἄκρᾳ βαλλόμενον.

Οὕτως ἀσελῶσι] Μετὰ τρυφῆς δυσπειθῶσι.

Σίλφιω] Σίλφη ζῷδιον ἐοικὸς κανθαρῳ. λέγεται δ καὶ τίφη, ἐμπὶς δ ζῷδιον ἐοικὸς κώνωπι γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι.

Τὸ λυκαυγὲς αὐτό] Τὸ ἑωθινὸν ἔτι μικρᾶς σκοτίας ὕσης.

Mſ. in fol. Ὀνειρω ἢ ἀλεκτρύων. κρόμμυα βοῶν κρέα.] Ἐν δὲ Ὀνείρῳ τοῦτο ἐπὶ τ Γλίσ βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἓς οἱ ἐπαίρει δ Ὀδυσσεὺς σφάξαντες ἴθυον, αἷ βύρσαι δ καὶ τὰ κρέα ἐκπνέοντο τι καὶ ἔδοσαν, ὥσπερ ζωπῆς φύσις αὐτοῖς. [ἢ τὸν παυδυσίμυιαν ὄνειρον] καλῶς σὺ ποιῶν. ἄμφω γὰρ τραγῳδῶν καὶ εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποπλέοντα. [οὐκ ἀφανῶς] ἀλλὰ σαφανῶς κ ἐξακούσας. [ὑποβεβρεγμένω] μεῖων. [πότος] πότον παροξυτόνως μᾶλ σημαίνῃ τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δ αὐτὸ τὸ πόμα κ τὸ πίνειν δηλοῖ. [ὦ τὰν] ὦ τὰν σημαίνῃ τὸ ἐπαῖρε. καὶ γίνεται ἔνδικ τὸ ἔτης, ἢ σημαίνῃ τ συζυγῆ. καισίγνητοίσι ἔπαιτε. ἐξ αὐτῆ γίνεται ἐπητὼν, ὡς

μίγνυς μιγνύει, καὶ σὺ συγκεραῖ ἐστιν. καὶ ἡ κλυτὴ δ' ἐστὶν, καὶ ἀπόβολὴ δ' ἐστὶν. [οἰσυΐνου] οἰσυίνη ἡ ἀκάλυφος δρυὸς εἰδοποιὸς πτελέαν μιμουμένη. ὁ πόα ἐοδ' ὅτι κ' ἐξ Αἰγύπτ]ου κομίζεται καὶ πόα τοιαύτης ἐρασίης. [ἄλλως] τῶν δρυτῶν λεπτὸ τ' οἰσύης. οἰσύα δ' ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη, ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία. [ἐπικερῶ] τὸ ἐπικερὲς τρίχα δηλοῖ, τὸν τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπικερὴς ἀνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπικερῶς ὁδὸν ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ τὸ καῦν, ὡς τὸ τοῖς Ὁλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ὃ μὲν ἀπ' ἐπικερῶς τεθὲ ὁ δυσμεταχείριστον ἔσῃ, ἀντὶ δ' ἀπὸ δυσμεταχείριστόν ἐστι. [λυπεῖ δ' τὸν μὲν Λυδὸν ὁ ἱὸς καρφὸς ὤν.]... τὸ Φιλίππου λίγ. τοῦτο γὰρ φασὶν ὅτι ὁ Παρμενίων πάνυ ἡδυλόγος. [κενεμβατήσας] κενεμβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν. κενὰ ἐπιχειρεῖν. [καταπυγοσύνῃ] καταπυγοσύνῃ καὶ ὑ σωφιλοκαί γε τὰ ἀσελγείας. οὐκ ἂν ὑδὲ ἀνθρωπίνῳ εἶναι νομίζῃ.

Γκαιρομιίππου, ἢ Γπερνέφελου.

P. 186. Mf. in 4. Γκαιρομίππας ὁ ΘΟκείμβρου ἐπιτάραπ] λόγος ἀβ μβ.....

Γπεκείμβριος εἰς Γκαιρον τὸ Δαιδάλου ὑποφερόμβρου..... καὶ περίεργον καὶ φασματώδες. εἰς Μίνιππον τὸ Κωικὸν φιλόσοφον..... ὃς Παπείραν ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τῶν Ἀντιόχους δόξαν ὑποποιούμβρος γενναῖος ἰῶ καὶ συγκεκερασμένος τὸ σῶμα, καὶ σὺν δίκαιος, ὑδὲ τῶν ὄψων, ὅσα ΘΟς ἄριστον δυσχέραινον ὑποφέρεται καὶ ἄ.... ἄστε εἰ πίσας ὕπνος Φιλοσράτου τοῦ Τυρίου τὸ Ἀπολλωνίου ὃν Τυανέως ἀκμαζόντος βίου, καὶ ὑπὸ ἱμπώσεως ἐφοβοῦντο, κὴ Κόρινθον τὴν Πελοποννήσου. καὶ λόγ τούτου ἐπεὶ ἐδεύτυχεν Ἀπολλωνίου τοῦ ΘΟσεφημένου γέρα ἀνδράσι, ἴαμβος, φασὶν, ὁ μβίος σωτῆρα. καὶ τὸ δ' βίαι λοιπὸν δυσπροσπάσως ἔχοντα τούτου πραγοίας τὸ συγχαίρειν, καὶ εἰς μαθὸν ὑμᾶς ἀβγιόλας τῶν χολῶν ἀποδιατρίβειν. διὸ καὶ ὁ παρὰν Λυκιανὸς φασκεβολογῶσιν τοῦτο δὴ τὸ συνῆθες αὐτοῦ ΘΟσεφημένου, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸ Γκαιρον, λίαν λίαν σωάπλων, ὡς ἂ παροιμιαζόμβροι φάσκουσι.

Σταθμὸς] Μοχή.

Γποξυνίζοντες] Εἶναι καὶ ἀγνόους ἀβγιοχρώμβρους.

Παροιμίας ἅλας] Ὀλοκλήρους.

Πείρειαν ἐξ ὑσσωῦ] Ἀπὸ δ' ὑσσωῦ πεσών.

Τὸ πίσω πίσιος] Γπὲρ, ἀβ τῶν πίσω.

Περσοφόρις] Ὄμβριον.

Θῶτα παιδικῶ] Ἐρώμβρον.

Παρασκήνιον] Μίτρον Περσικὸν ὁ δ' ἀνασκήνης, ὁδὲ παιδίον λ' τὸ δ' παιδίον, ὀργυιὰς ε'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, παιδία ζ'. πῶς δὲ τὸ ὀρχαιότατον δίκην βάλοντες παιδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἡ. ἄλλοι ἢ ζ'.

Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Τῷ Φρυγὶ. ὁ Γανυμήδης ἰῶ Φρυξὶ μαρμαίνου ἀμπελικὸς, τοῦτο ἠγάθη ὁ Ζεύς. καὶ μαζοβλητὰς εἰς ἀετὸν, ἅρπασε αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον.

Ὁ δὲ γάρ Γκαρος] Γκαρος ἦν ἰῶ δ' Δαιδάλου. ὅτι ὑπέπτευσε αὐτὸς καὶ

καὶ ὁ πατὴρ. ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὄψος, ἔτι κέρα λαθόντος τοῦ πλεκτοῦ, εἰς τὸν θάλασσαν ἔπεσεν. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος· ὁ Δαίδαλος δέ, μικρὸν ἐπιστάθη διάστημα. ἐκ δὲ τούτου καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸ μηνοειδές.

Τὰ ἀκύπλερα] Τὰ ἄκρα τῶν πλερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καθιλήγοντα.

Αὐτοῖς ἀλίναις τὰ πλεκτὰ] Σὺν αὐτοῖς ἀλίναις. ἀλίναις δὲ λίγυσι καὶ τοῖς ἄμμοις.

Διαίξασα] Ὁρμήσασα.

Καὶ ἀτέκμαρτα ἰδοῦ] Ἄδηλα.

Ὡς οἷόν] Ὡς δυνατόν.

Τερατευρήσεις] Μαζιολογήσεις.

Τῶν χαμαὶ] Ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς.

Οὐρανονόμων] Ἀνόητος.

Μύθου μοῦ] Σίδηρον πεπυρωμένον.

Ἐτυπτίνετο] Καταπελάζει.

Ὑψηλόφρας τινὲς] Ὑψηλόφρας, ὑψηλὰ λίγοντες. μεγαλογνώμονες δέ, μεγάλα φρονοῦντες.

Ἠξίουν μετεωρολόγος τις] ἀλλὰ τοῦ ὁμοίου φιλοσόφου.

Ἐδίδασκε] Ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν.

Εἰ δὲ γεγενοῖεν ἐπ'] Εἰ γεγενῶσιν ἀθάνατοι, καὶ τελευτάζουσι.

Τίσι δ' ἐκ ἀκόσεως] Εἰς Πλάτωνα ἀποβλέπει καὶ Ἀριστοτέλη.

Ἢ τὰς ἀλλὰ δὲ πέρατός τι] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τὸ καὶ τὸ ἀπειρίας, αἵτινες εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τὰ δὲ πάντες γενέσεως. δὲ πέρατος μὲν ἰδιαιτέρου καὶ ἐπὶ τέσσαρα ἄγοντος τὰ ἡμίτονα καὶ ἀπειρόζοντος. τὸ δὲ ἀπειρίας, ὅλον τῇ γενέσει ἐολιδύσης, καὶ ἀναζωπυρούσης ὃ ἤδη σπὸς πολλὰ λοκκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τὸ χαμαίπαν τῇ ἀθανασίᾳ τὰ ὕλης, καὶ βίᾳ πάλιν ἄλλα ἐπιρμαζε πεφιχαμένης τοῦ εὐθυλεχοῦς τὰ ἀμφιλαφῆς καὶ ἀπεφάτου τὰ κινήσεως.

Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἰδοῦ] Πυθαγόρας λέγει.

Οἱ δὲ κεῖ χαῶν] Σωκρατικὸς λέγει.

Τῶν ὕλων δοχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνει τὰ λόγια.

Τοῖς δέ, τὰ δόξαρα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει.

Ἐπὶ δὲ, οἱ μοῦ] Ἀριστοτέλη ἀμφιγλαῦ.

Εἶτα καὶ ἀθανοῖεν] Ἐπικουρείους φησὶ.

Τοὺς περιωσκότας] Γεγηρακότας.

Ἀπηχνεῖς] Πάνυ.

Ἕτερον δὲ μεθοδικός] Λογισμός.

Λαβάς νας] Κρατήσας.

Γυμνιδῖ] Ὅρη τὰ Ἀπικῆς.

Ἐπὶ δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸν τὸ θεῖον καὶ τὸν ὕλην ἀσώματον ὑφίστησιν, ἐξ ἀναλογίας τοῦτος καθιστορεύοντας.

Δορυφορήσασι] Δορυφορήσας καλεῖται καθὸ τοῖς Καμικοῖς τὰ κατὰ σῶμα, ἅπερ συνεισέρχεται μὲν τοῖς καμφθεῖσι, αὐτὰ δὲ ἐλεύθερα ἀμελίγεται καθάπερ οἱ δῆλοι.

Ὑψιβρεμέτας τις] Ἐν ὕψει βροντῶσι, ἤ ἴσως ὑπερφάλους.

Αἴσωπος ἀπὸ τῆς κωμῳδίας] Ὁ μυθοποιὸς, περάτῃ δὲ μῦθῳ, ὡς ὁ τὸν κάμηλον εἰσάγων ἀλλεγόμενον τοῦ Διΐ.

Εἶτα ὑπερ Φολόης] Τοῦτο Πελοποννήσου ὄρη τὰ Ἀργολικῆς μέρος. τὸν Τοῦμβον δὲ τὰ Λακωνικῆς, ὑπὲρ δεξιᾶς τῆς Σπάρτης.

Κάμηλος] Κοπρίμου.

Ἀλλ' ἐπὶ τὸ Ὄλυμπον ἀναβάς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐστὶ ἀριστερᾷ δὲ Πηνειοῦ καὶ τῆ Θεσσαλικῶν ἐστι Τεμπῶν. ὄρος ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης διατείνομενον.

Τῶν ἱπποπόλων Θρᾳκῶν] Τῶν περὶ τὰς ἵππους ἀναστρεφομένων.

Καὶ ἔγκλημα τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲ Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ὢν χαλκοῦς, ἡλίου ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὸ ἡ νῆσος ἡλίου ἀνέθετο. ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου δὲ ἀκολουθήσαντος. ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ πολὺ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείας φκοδόμηται περιέχων, σταδιαίων τὸν πλοῦν, ἐπὶ πολὺν δὲ ἀέρα ἀνέχων, ὡς ἀπὸ μ' ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστήθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ᾖ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσός. ὡσὲ οἱ πλέοντες ἀπονυσόμενοι, μὴ ἐγκύρωσι ἐμπίπτουσι τοῖς δὲ Παραιτονίας ὕφεσι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ ἀναστήγματα μὲν Ἀλεξάνδρου δὲ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἐγχρυσωθέντα τοῦ Σωστράτου δὲ Κνιδίου. ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῷ λίθῳ, Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσι, ὑπὲρ τῶν πλοιζομένων.

Καθάπερ Λυγκεύς] Ὁ Λυγκεὺς ὕστερος λέγεται. ὕστερος ἐξυδρεκέστερος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν.

Σποδὸν πλέης] Ἀνάπλεως.

Ἐπὶ τὸ κωπηδόχας] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τὸ κωπηδόχας, ὡς λοιμὸν διὰ πυρός.

Ἄπερ] Ἅπαξ.

Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τὸ Ἐνδυμίωνος ἐρασθῆσαι ἡ σελήνη σωμῶν αὐτῷ, καὶ ἀλλ' τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τῶν σελήνην ἀλλόγων, καὶ δὲ Ἐνδυμίωνος ὁμνυσι.

Νῦν γὰρ δὴ λημᾷν] Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ σωματόρμος τὸ τῆ ὀφθαλμῷ ῥύπος.

Καὶ μὴν παρὸν σοι] Ἐν σοὶ ἐστι, φησὶ, τὸν ἴσα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι.

Κατ' ὀλίγον ὑπατιῶν] Κατὰ μικρὸν ἀπειρηκότος.

Πτολεμαίῳ μὲν σωνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῆ Ἀλεξάνδρου ἀλλόχων, ὅτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν ἀλλοκοπήσας ἐπεβουλεύσειν αὐτὸν ἀπέκτεινε.

Ἐν τῇ χαμαιτυπείῳ] πορνείῳ.

Τῇ ὀφρὺν κατηλοιμένος] Διατετηρυμένος, τηβεσμένος, σωπεπτειμμένος. ἀλλοῦσι γὰρ τὸ σωστρέβειν, ἢ τύπτειν.

Τέρωπολεῖν] Τέρψει.

Ἐκεργὸν ἦν] Δυσχερές.

Εἰλαπίνην] Εὐωχίας ἕνεκα.

Τὴν Γετικὴν ἀποβαλίσωμαι] Τὴν τῶν Γετῶν * χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβα-

* Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Trajano.

βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν ὁ Ῥωμαίων κατηξιωσεν καὶ μέχρι Φόρου ἀπαντησης παρεπεμψεν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραιάνῳ ὕστερον ὑπὸ τοις ἐξολοθρεύθη. Δεκεβάλου χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος ὡς ποταμηδὸν ἀθροισθῆναι ἀνδρας. ἐκράτει ἡ ἔθνος ἐπιτήδευμα λέγω.

Ἀπωδὰ] Ἐξω τῆ ᾠδῆς.

Ὁ ποῖός τις ὁ κυκεὼν ὑτος] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτου καὶ ὕδατος συγκείμενον. ἐπειδὴ ἐν Ἀπολλὼν λέγω ὡς πολλῶν συγχεάντων τὸ βίον, ἀφ' τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν.

Τὸ Σικυάνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ ἡ Οἰνόη ἐδὲ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ, ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθήναιός Φασιν πολισμα τῆς Φυλῆς, ὁ ὠμός. Φασὶ ἡ ἡ ἐψηθεῖσα.

Τὴν Κωσσυρείαν] Περὶ τῆς Κωσσυρείας γῆς ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίοις ἀφ' ἑκατέρου πολυοῦ μαχαῖς, καὶ τῶ νικῶντος εἶναι τῆς χώρου. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο. δύο Ἀργείων καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δεξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ ἀφ' τοῦτο ἀναχωρησάντων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χωρίας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐμαυτῷ, Ἀργείων ὡς φυγόντων καθωμολογηκότων.

Θεᾶ φέρων] Τρίχα.

Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶ μυρμήκων τόποις.

Τὸ χαλκοῦν πάγκαλον] Τὸ πάγκαλον ὄρος ἐδὲ Φιλίππου ἐστὶ τῆ Μακεδονίας, χρυσοῦ μίτταλλα ἔχων.

Τὰς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς ὁ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται δὲ ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτὸς χώραν ὀλιγανθρωποῦσαν, ἠύξατο τῆ Διΐ. ὁ δὲ τὰς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ ἀφ' τοῦτο Μυρμιδόνες κέκλωνται.

Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς ἀπὸ ἀσπίδες, βαστάζειν. αἰγίοχος ἦν, ὁ αἰγίδα κρατίχων.

Βαρὺ γὰρ ὠδὴν ἦν μήτι φέρειν δύη] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀφικνοῦσιν σοι. εἰ μὴ χρεία ἔσῃ βαστάσαι τι.

Οἱ δὲ ὅτι ἂν ἐκράτος ἐπινοήσῃ] Ἀναξαγόρας τοῦτο λέγω ὁ Φυσικὸς.

Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάσε βίον] ἀλλὰ κἀντινα ἴδω αὐτῶν. τὸν ἐκάσε κατοικίαν λέγω. εἰ μὴ δημιέως καὶ τοῦτο λέγω θαμαυτίργων ὡς ἐπὶ σκιωῆς ἐκάσε τῶν ἀνθρώπων ἀφ' πάντων, ἄτε ἄλλα μὲν ὄντος, ἄλλα δ' ἀξιοῦντος δοκεῖν.

Ἵνα μὴ δόξω] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ ὅτου.

Δεμνιά τε καὶ πτεροῦδες] Καθαρτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῆ Τιτάνων. Τιτᾶνες ἦ οἱ παλαιοὶ θεοί.

Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρνήσαιμι.

Χρημαπίσαντες] διοικήσαντες.

Διαπαίμονος ὑπὸ τῆ λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δόξῶν ἀνθρωπίνων.

Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὦτος ἐδὲ καὶ Ἐφιάλτης] Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομαχεῖν ὄντες, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν.

Τὰ Διάσια τοιοῦτον ἐστὶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπιτέλουν μετὰ πάντων συγγόντων, ἰόντες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλίχιῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὃ πέρ ἐστιν ἱερὸν ἐδ Ὀλυμπίου Διὸς ὃ Ἀθήναις, διὰ μεγαλουργίας ἔπειρῶν τῆ

Ἀθη-

Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κυβερνῆσιν, πλέον ἢ τ' ἐτῶν περίπου πεζόμενον, ὡς καὶ ὁ τὸ Κυζίκῳ νεὼς, καὶ τὸν ἂν συνεπλέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀθηναῖος ὁ αὐτοκράτωρ Γωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συνεπλήσατο τῷ ἔργῳ.

Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐν Θετταλίᾳ, ἐν ᾗ ἱερὸν Διὸς καὶ μαντεῖον.

Παίζοις ἔχων ἴφθι] Τὸ ἔχων φθόγγου ἕνεκα κεῖται μηδὲν σημαῖνον. φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα.

Γ'πὸ τῆ κρανῆ τῆ ὑσιῶν] Ἐν ᾗ ἐπλεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τῆ Διός.

Τοιχαρῆν ψυχροτέρης] Ἐπὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι, ἐν χαίμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὥσωπερ καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισμαπώδεις ὄντες, καὶ ἐδὲν ἧττον τῆ Πλάτωνος νόμων τὸ χρεῶδες ἐπιφαίνοντες, δρῶσι κεῖνο] καὶ ἀνεπίσκεπτος μηδὲν ἀνθρώπων μεταχειρίζειν εὐθυμιμήτου τύπου, ἀφ' τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄκαρπον.

Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπιτρωθῶν] Οὐκ ἀκριβῶς τὸν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρωνείοις ἦτοι Ἐφεκτικοῖς λοιπέμενος Λυκιανός. ἀντιδιαστέλλοντας γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἴσην ἐκείνην τῆ Πυρρωνείων ἀκύρωσιν ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπαρχον γὰν τῶτο νῦν τῆς ἰσοδυνίας τῆ ἀντιπάλων λόγων, ἐπὶ ἴχνης ὁ ἀποτέρω παρέχοιεν αὐτὸς εἰς συγκρίσεων.

Κατέκλινε δ' τὸν πάππον] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ ἦτοι θεοὶ ἐνομίζοντο.

Ἐκ τῆ ὑσιῶν κρανοῦ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπῃ.

Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδακι ἐστὶ ἡ μὴ μίμης ὄρχησις.

Διαπηδύκνθη] Θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληρῶτο.

Καὶ τὸν πρῶτον ὠδῖνα] Τὸ ἄρσενα μὲν ὕδωρ.

Γ'ποδιεβριγμένον] Ἀντὶ τῆ μιγέντα.

Γ'πόμορφον] Δυσθανάτου.

Τετυφωμένον] Γ'περήφανον.

Τὸν σκιχηρέαν] Τὸν εἰς ὀλίγον ἔρωτα.

Ἐς νέωπα] Εἰς τὸ ἐξῆς, ἤτοι τὸ ἐπιχείρημον ἔτος.

Γ'πὸ τῆ Ἑρμῆ] Ἑρμῆς ὁ ὄρος Κυλλήνη τιμώμενον.

Mſ. in fol. Γκεφαλλίπαπος ἡ ὑπερυφελος· ἀνεπίληπτόν τι] εἰ ληπτὸς ἐστ τῆ ὅλου ὁ τηχείης ὑπὲρ τῆ λόγου πᾶν τῶτο συνίσησι μόνον, Λυκιανῶ κράσιν ἄθτον τόμου. ληπτὸς θεὸς πέφυκεν ἢ θεὸς ἄφθ. [περύξασθαι] ταῖς πλέρυξι τὸν ἀέρα πλήττειν, ἢ πλέρυγα κινεῖν. [ἀμφιβάλλω] τὸν ἀμφιβόλλω ὁπτικῶν ἐπὶ τῆ αὐτῆ σημαινομένω παρείληφεν ἐφ' ᾧ καὶ ὁ τῆ Προμηθεῖ ἀντίτεχνος. [δακρυσπόμπος.] παρέχουσαν, κατασβεστοῖς. ὄθεν δακρυσπόμπος, δακρυβόων, ἐλεεῖν, κατασκευάμενον. δακρύσπομπος ἐνάσπιον συρίσπομπος. [χάλοιος.] χάλοιος καὶ χαλκὸς ἀμφίρρυτος. χάλκεος μὲν γὰρ ὁ χάλκινος· ἀξιος· χαλκοῦς δὲ, ὁ χαλκοπώλης. [καὶ ὅσον ἀδὲ πω παίζως ἀνθρώπως ἀφίζεται.] ὅμοιον τῶτο τῆ τῆ Εὐριπίδη εἰρῆσθαι. ἤξεί σ' Ὀδυσσεύς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη ἀντὶ ὀλίγου καὶ οὐκ εἰς μακρόν. [καὶ Ἐφιάλτης.] Ὥτος καὶ Ἐφιάλτης ἤθέλησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι. καὶ δὴ ὄρη ἐπιθέντες ἄσσα ἐπ' ἄσσα ἀνέβαινον.

Ἀπόλ-

Ἀπόλλων τέτταρες ἐτόξευσεν. καὶ ὁ μὲν μῦθος ἔτος. ὀλίγα ἀλλαχοῦ. ἔστι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλοῖος παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρῆσαι ἐπεχείρησαν τὸν τῶν ὑετῶν σύμπαντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐχρωντό τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῶν Θεσσαλίας εἰς τοῦτο καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ. σωιζεν δὲ αὐτοὺς σκιᾶθεν πεσοῦν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἰσορεῖ * Δημω.... [μύρτος] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. [ὁ Μᾶμος] Τοῦτον τὸν Μᾶμον ὁ Δυκιανὸς θεὸν ὑποπτεῦσαι μεμφόμενον τοῖς ὑπὸ τῶν θεῶν γινομένοις. [διεπτηνύετο] ἐφρύαττε καὶ παρῆν ἐπλήρου. [τῶν ἐκ χειμάρου] τῶν ἐκ ὀλίγου εἰρήνων εἰς τὸ ἑξῆς ἤτοι τὸ ἐπιχρόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα ἢ μέλλοντος. ἢ μὲν γὰρ παρωχημένην δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, ἢ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτος, ἢ δὲ μέλλοντος εἰς νέωι.

Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικασήρια.

Pag. 211. Mſ. in 4. Ἀφιωιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀποβίλψαντες.

Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ δρᾶσιν ἀμελοῦντες τὰ ἔργων ἄπτονται. τὸ γὰρ βλακεύειν, ἐπὶ τοῦ μὴ ῥᾳθύμως τι ἐπιπλέοντας λέγεται.

Ὥσπερ τὸ ἐν τῇ Νεμέᾳ βυκόλοι] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ἐπαρχίᾳ * * Τρητὸν λεγόμενον, ἔνθα Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελέσας κατῆρξεν. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ, ἐφ' ἃ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα κατηρξάμενος, οἱ βυκόλοι ἀγωνιστικοὶ καὶ φιλαπάγμονες ὄντες, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βυκόλια.

Ὑπ' ὄμβρου] Σήψεως.

Ἐώλως δίκης] Ἐώλος ἐστὶ ὁ χθιζινὸς ἅπαξ, ὁ μὴ δευτεραίζων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. ἐώλως οὖν δίκης λέγει τὰς φυλαττομένας.

Καὶ μᾶλλόν ὁ πόσος] Καὶ μᾶλλον ὅσῳ οἷοί τε ὦσι πυγῶν. οἷον ὅτι γράμματικὴ κρείττων ἐστὶ τέχνης, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς.

Ὑπερημέρους] Παραβαίνοντας τὸν προθεσμίαν, τουτέστι ἀφαιρουμένους.

Ἐξεῖναι ἐφέντων] Ἐκκλῆσαι δεδωκότων.

Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν.

Παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύας· τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν Ἀρείου πάγου.

Οὐ ἦν Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει.

Μηδὲ τὸ ἀκίνδυνον] Ὁ γὰρ Πλάτων ὁ τοῦ Φαίδωνος τὸν διαλόγου Σωκράτης διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ὁ τοῦ μέλλοντος πλοῦτον, ἐπιτίμους τοῦ θανάτου τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἀλεκτρυόνα ὀφείλειν συντάξαι.

Διεδίδοντας] Ταραττόντων.

Περιαιωῶσί με] Γλωσσοκόμους.

Περιπεξωῶσί] Ἀντὶ τοῦ πολλοὺς ξηροδοχήσωσι.

Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται.

Δόλιον τοῦτο] τὸ ἐπικλύζον βάρος.

* Sic ſcriptum eſt in Codice Mſ. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax Grammaticus de quo Suidas, an alius, juxta cum ignariſſimis novi.

** Legebatur unâ voce παρατρητὸν, ſed liquet ex Pauſania in Corinthiacis locum fuiſſe Nemeæ vicinum qui Τρητὸς dicebatur. Vide Sylburg. Ed. p. 111.

Τὸν πύκα ὁρῶσα] Τὸν σκληρὸν τ᾽ Ἀθηναῖον δηλ. τὸ πεπυκασμένος πάχει ἢ ὁ ὑψηλὸς τόπος δηλ. τὸ πεπηλίαται καὶ σωρεύεται ὡς ὕλη.

Τὸν Παυσ. Β Διονύσου] ἁρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν.

Τὸ Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας.

Γ᾽ πὸ ἢ τὸν Δάπδ.] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς καὶ τ᾽ Ε᾽λλάδος πρατούων, ὁ δὲ ἑαυτῷ ἦλθε, ἀλλ᾽ ἔπεμψε Δάπιν πρατησοντ. ὁ γ᾽ ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἡττήθη δηλ. Ἀθηναίων.

Σπήλυγξα] Σπήλαιον.

Γ᾽ πὸ Β Πελασγικὸ] Τόπος Ἀθήνας ἀπὸ Πελασγῶν οὕτω αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ ἀφ᾽ Β ρ᾽.

Ἀ᾽πωσάμ.] κυδεῖμον] Πόλεμον, λέγει· γὰρ Πάν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλὰς τ᾽ βαρβάρων ψυχὰς ὤσατο.

Ὄρεσιν ἀείρω ἔγωγε] ἐν ὄρεσι διατρίβω.

Ἀ᾽σπὶς] πολεμική.

Μετρὸν ἄστυ τ᾽ ἀρ.δον] ἀντὶ Β ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ ὀξὺ τ᾽ φασῆς. ἐς ἀκριβείστερον ἔγραψε τὸ τ᾽ Φιλοσόφων ἐν ταῖς ἀφελεμικαῖς συνουσίαις σύμπλεκτον.

Τερπόμενοι] Θαυμάζοντες.

Ἄλις ἔχοιμι] ἀντὶ Β ἄλις ἔχον, ἤγουν ἐρκούντως. ὅταν γὰρ τὰ σύνεγγυς ἐν τῇ συμφορᾷ δηλαμβάνεται. ἐπὶ τῶν μήτε κατ᾽ ὄγκον κειμένων, μήτε ἀντὶ ὑποπτικοῦ ῥήματος οἷον ἔτος ἢ ὁπότε εἰσέλθοι, καιρὸς πολλὰ μὲ ἐρωτάζετο, ἀντὶ γὰρ Β εἰσῆλθεν.

Ἀ᾽ρχοραμιβικὴ] Τραπεζίτικη.

Κατὰ Β ῥήτορ.] Ὁ ῥήτωρ ὅτος εἰ αὐτὸς, καθ᾽ ὃν ἐμισοῦμεν Λυκικιανὸν.

Κακόστομος τοῦ Σύρου] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τ᾽ ῥήτορα.

Καί μοι ἤδη καλὴ αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ πολέμαρχος εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστατο τοῖς δικασταῖς.

Ὅπ. σὲ χρὴ κέκραγμεν] Ὅπ. οἱ Στωϊκοὶ ὡς κεφαλὰς ἔφασαν διόλου κακορριζοῦσι, ὡς οἱ Μοναχοὶ τῶν.

Μορμολυττομένη] Ταραττόμενον.

Ἀ᾽φωνίαστος] Φυγαῖν.

Ὅπου μηδὲ τ᾽ θεῶν φείδεται] Διὰ τὰς Ἐπικουρείους ἀσέβειας ἀφῆκεν μὴ ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρεσβεύοντας.

Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεὺς· Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικαίζοντες.

Τῷ ἐλέῳ βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ᾽ Ἀθηναίοις Β ἐλέου. * ὡς φασὶ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, καταφύγωσιν.

Τὰς μὲν ἀγκύλας ἐκείνω λάγνας] Τὰς παλαιστραμμένας. λέγει δὲ τὰς συλλογισμάς.

Τελχὶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθὸν. τὰ μὲν γὰρ πρῶτον καθ᾽ αὑτὸ πηγὰς ἔχον χωρὶς, ὃ καὶ ἀφορίζοντες, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ᾽ ἑ συμβαίνῃ ὠφελεῖας τῶν πρώτων εἶναι αἰτίας καθ᾽ ὑφ᾽ ἑ δεύτερον καθὸς συμβαίνῃ ὠφελεῖας. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχας τ᾽ ὑσταλάπαθεῖ, ἡ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τ᾽ ὠφελείας. καὶ πρῶτον ἐλεγον

* Hic ſcriptum fuit ιλαίν, quòd nempe Librarius dictanti minùs attentus affines ſonos τῶ Ε & τῶ Αι confuderit. Vid. Præfationem præfixam Scholiis primi Voluminis.

γον ἀγαθὸν κρεῖττον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διαφέρον, τὸ οἰκεῖον ὠφελοῦν, ὅπερ ἐν ἕκαστος οὗτος ἐστὶ δηλοῖ. ἀλλὰ δὴ καὶ ὑπολήψει. Ὁμοίως τοίνυν ἐστὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό τε παρὰ συμβαίνειν βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ὑπὸ πυρός. καὶ τὸ καθ', ὡς ὁ χαιμαῖος ὑπαίθριος διανυκτερεύσας. καὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἴσθησιν ἀπολείπων τὸν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνους αὐτὸν ἀνιαρῶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τὰ ἀγαθὰ, τὰ μὲν εἶναι φαμὲν ψυχῆς; τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε φαμὲν σώματος, εἴτε φαμὲν τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ ἢ ὅτε καὶ ψυχὴν, ὅτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ πίνα κρίσιν σὺν ἔγκυσι τῷ μηδὲν γνῶσει ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὰ ἔχει διαφοράν. καὶ ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετὰς· τὰ ἢ ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα· τὰ δὲ ὅτε ἕξεις, ὅτε διαθέσεις, ὡς αἱ καθ' ὡς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρόνησις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ σωφρονήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερός, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τὰ ἀγαθὰ, τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ ἢ ποιητικὰ, τὰ ἢ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν ὀρθῶς ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ ἢ καὶ εὐφροσύνη καὶ τερπνὸν, καὶ φρονίμη σκέπτησις τελικὰ μένοντα. αἱ ἢ ὀρεκτικὴ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν καθ' αὐτὰ εὐδαιμονίαν· σῶμα ἢ ἐδέξαντο, καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ὀρέξεις· ψυχὴν μὲν, τὸ συμφυὲς καὶ σύτερμον τὸ ἡμῖν συνδυμὸς λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὸν, καὶ ζῆν καὶ αἰσθάνεσθαι· μέλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ὄρεξιν, ζῶον φασιν. ζῶον ἢ ἀνθρώπου ὄντος λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ, τὴν ὄρεξιν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος. λογικὸν εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν, ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ ἢ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἔστι τὸ καθ' ἀρετὴν καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μακρομένως ζώντων, καθηδυμενούντων. διότι ἢ αὐτὴν δίκαιον ζωὴν, σὺν τῇ τῶν φύσει συλλογῇ καὶ ἀπικλογῇ. τὴν χῆς ἢ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς σὺν τῇ φιλοσυνθησίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὸ σκοπὸν, οἷον τὸ ὁμολογούμενον βίον. καὶ τέλος τέλος, τὸ ἐκλεκτὸν τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται· τὰ ἢ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα, οἷον ὑγίειαν, πλοῦτον, τιμὴν, δόξαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶτοῦτο διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον, τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ὀρθὰς ἔχειν τὰς τελείας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶ κατὰ φύσιν, τὰ ἢ παρὰ φύσιν, ὅτε ἢ παρὰ φύσιν· κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύν, ὑγίειαν, εὐαισθησίαν ὀρθότητα· παρὰφύσιν ἢ, νόσον, ἀδίνειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὅτε ἢ παρὰ φύσιν, ὅτε κατὰ φύσιν φυχῆς πάθησιν καὶ σώματος. καθὸ μὲν

ἐπ φάσιν φλοῦν διπλῆν, ὡς ἐπὶ τ ἀλοκίσεως σύστασιν καὶ κριτήριον. τὸ δ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικὸν, καὶ τὸ ὅμοιον τούτοις. τῶν δ, ἀδιαφόρων λέγεται τὰ μὲν προηγμένα, τὰ δ ἀποπροηγμένα, τὰ δ οὐδέτερα. καὶ τ προηγμένων, τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, εὐμνημοσύνην, εὐστοχίαν, ἀγχινοίαν, καὶ τὰ ὅμοια. τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχύν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια. τελικῶς δὲ ἐστι τέλους, καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀποτέλεσμα ἐπὶ ἑκάστῳ τ τελῶν τ ἐπ' ἐκείνοις ἀποδίδοσθαι τὰ οἰκεῖα ἔργα. οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀμνημοσύνην, δυσμάθειαν, νωθρότητα, ἀγχινοίας καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα, κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν τεκνοποιΐας, κακοφορίαν πρὸς ἀνθρώπους, καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι δ προηγμένα, ὅτι ἀποπροηγμένα, περὶ φυχὴν μὲν, φασὶν εἶναι, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα δύναται ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφέρεσθαι, μικρὰν παιπαλῶς περιέχει χρείαν, ὡς ἡ καὶ πρὸς τ ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τ δ ψυχῆς κυβευτήρας ὕσης ἐν σώμασιν· ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν καὶ φύσιν ἔστι καὶ προηγμένα, τὴν ἀξίαν ἔχειν τ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τ ἐκτὸς· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς ἐστι ἀρετικὴ ὑπερέχουσα· τ δ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τ ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τ ἀδιαφόρων, ὁρμῆς κινητικόν ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς. ἀφορμῆς δ, τὸ πρὸς φύσιν, ὡς νόσος. ἡ δὲ αὐτ ὁρμὴ, ὅταν ἀφορμῆς ὡς τὸ περίπατος, ἢ δρόμος ἕνεκα τοῦ τείχους. καὶ ἐπὶ τ κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν νίκησις ἢ σχίσις κατὰ τὴν παράληψιν καὶ ἰσχυρὸν κατὰ μετοχὴν δ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχίσεως κατὰ τὸν σπερματικὸν λόγον· οἷον χεὶρ ὀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ εὔθυσις καὶ πτερυγώσις. πάντα δ τὰ κατὰ φύσιν λαμβάνεται, φασὶν, τὰ δὲ πρὸς φύσιν ἄληπτα. καὶ τ κατὰ φύσιν δὲ ἑαυτὰ εἶναι λαμβάνει· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ κατασκευαστικῶς ἐπ' αὐτά, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντικεῖσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, λαμπὶς, κάλλος σώματος· τὰ δ' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνασκευαστικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ κατασκευαστικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα καὶ τὰ ὅμοια. ἀδιάφορον γὰρ τούτων δ' ἑαυτὸν αἱρετόν ἐστιν ἀπ' ὀ μὲν πλοῦτος, λέγουσι τυφλοῦ ἢ διεργασίαν ἔχει πέλας, ἡ δ δόξα, δι' ἀλαζόνειαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά.

Ὡς καὶ ὁ πόνος.] Καὶ πόνος τ πόνον, καὶ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν, καὶ οὐ μόνον.

Τὸν δ αἰδῶ κωλύειν.] Τὴν δ' αἰδῶ συμπεφυκέναι. λέγουσι δ, ὅτι τούτῳ φέρει σπουδὴ ἐπ ἐφαίνετο.

Οὐχ ὡς ἀνθρώπου καὶ καλοῦ χρόμενον.] Τοῦτο γὰρ δόγμα τ Στωϊκῶν, ὡς ἀνθρώπῳ χρῆσθαι καὶ σώματι.

Τὸ δεῖνα μήν τοι.] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ σώζεται μὴν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτον· ὅταν καὶ νῦν ὄντος τοῦ δεῖνα εἴπῃ, ἵνα διὰ τὴν ἀπόλειαν σημήνας, καὶ ἀορίστως σημάνῃ καὶ ὅτι τοῦτο δίκαιον. δοῦλον γὰρ καὶ ἀφορισμένως εἰπεῖν οὐδὲ ὄντως τὸ σφίσθολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαιοκλοῦ· ἀχνύσθη γὰρ διὰ τὸ ἀπόλεις τὸ σφίσθολον.

Πί-

Πίφαυκα] Τὸ Διογένους τοῦτο λίγνον ἡ δραγοσμοδικὴ φοδηθεῖσα ἔφυγε.

Ὁ Πύῤῥων ὁ] Ὁ Πύῤῥων ζάγγραφος ὢν τέχνην, γέγονε μὴ τοῦτο φιλόσοφος, ὅτις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ὄντα.

Ἔωλοι] Παλαιοί.

Κάτοιν σοδιδυκότα] Γ' μήποτ Περσικόν. ὁ τινες λέγουσιν Ἀραμδικόν.

Αὐτὸν ὁ τὸ γενικήτατον] Γενικήτατον λέγει τὸ διάλογον, ἐπεὶ τοῖς ἀνθρώποις αὐτὸ χρήσθαι φιλοσόφοις. μόλις σημαίνει ἡ βαθεῖα ἡσυχία τὸν τόπον.

Τὸ ἄμετρον] ἄντικρυς.

Ἡ κρότος πολὺς] κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν καὶ μάλιστα τῶν παθητικῶν ὅταν θεάτρῳ λαλημένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπυρῥησασμένως χειροθετούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς Διαλόγοις τοιοῦτον οὐδέν, ἀλλά τι σεμνὸς ἔπος τῶν ἀνελευθέρων γενομένων τῶν λόγων. ὃ οἷς ποτε ἀστεῖον ῥηθείη, μειδιάσας ἄχρι οὗ τὰ χείλη διάσχοι. τὸ δὲ σφόδρα Διαθεῖ μόνον καὶ εἴ πῃ βραχύ τι δεῖσθαι ἐπιστίσεως τῶν χειρῶν, καὶ τοῦτο κοσμιώτερον ἐξαίνεται.

Περὶ τῶν κοινῶν νόμων] κόσμος ἐστὶν ὄνομα δίκης καὶ τῶν ἀμφισδητούντων ἐπὶ τὸ ἴδιον χάος ἤτοι γυναῖκα.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταῦτα] τὸ φορτικὸν τοῦτο καὶ νέον ῥητόρων ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας καμῳδικῆς διεξερχόντων λέγων. διὸ καὶ ταῖς χερσὶν αὐτὸ ἀπεικάζει καὶ τῇ τούτων δύῤῥησμῷ διὰ τὸ τοὺς παρέσεις αὐτοὺς χαίρειν τῷ κώλῳ, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ μηδὲ μεθύοντας καμάζοντας εἰς τὰς χρεμίσεις τοῖς λόγοις οἷς ἐπιδιαλαμίσεις καὶ χαμηλίσεις μεθαλαμδάνῃ. ἡδὺ γὰρ τούτων χαίρειν ῥᾳθεληκὼς, ἀλλὰ δ' ἐπανορθωτικῶ δ' βίᾳ. τὸ δὲ ἔσω σὺ συμδουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα σὺ ἐγκαμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν χειτίων κατορθούντων, ἢ τῶν σὺ τοῖς πότοις ἀστελχαινόντων, καὶ κάμνος λαμπρῶς ὑπαλύοντων, καὶ χαίρων ἀδιαφανῶς ὑπισταμένων.

Καὶ τυραίνων κατηγορίας] Διὰ τὰς τὰς λεγομένας * μαλίπας ἐπιπηδώσας, σὺ ἧς τυραποκτόνοι τινὲς μελετῶν), καὶ πῦ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα.

Ὁ Διάλογος ἀδὲ τῶν αὐτῶν λέγει] κατασκευάσας δ' ῥήτορας ὁ Διάλογος, ὅτι.... Διαλόγου ἀνθρωπότερα καὶ κρατιμώτερα. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων Διαλόγων ἀλλότριον.

Καὶ τὸ μὲ τραγικὸν σκῆνος] Ἐν οἷς τὰ Πλατωνικὰ τοιαῦτα σόφως ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γλυκαίους τοῖς Διαλόγοις ὑποκαλόμενα, εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὸν πάλιν καὶ σατυρικὸν τὸ δ' Σύρο καλεῖ. κωμικὸν μὲν, διὰ τὸ γελοῖον σατυρικὸν δ', διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσπαίζειν Διαλόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι κρατιγάλασοι δ' ὀρχεῖσθαι, καί τι καμῳδίας γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δ' μεθύοντες ἀεὶ καὶ ἀσχημονέμενοι εἰσάγοντο), καὶ ἔθος τῷ ἀλλοκότῳ δ' σύμπαντι τ' μορφῆς. ἔτι καὶ ὀρχηστικοὶ ἔθος σωφροσύνης αἰσχρῶς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηνται καὶ τοιούτοις Λυκιαταῖς Διαλόγοις ὡς ἐπὶ δ' συμποσίου αὐτῷ τ' Ἀλκιδάμαντι εἰσάγει καὶ τινας

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani ævo dixerunt. Vide quæ contra eas habet Petronius initio.

ἄλλως τ φιλοσόφων, εἴπερ τῶν τοιούτων, ὡς οὐδὲ τοῖς καμικοῖς ἐφαρμοστέοις καὶ συντελοῦσι διεσκόψατο τὰ αὐτά. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τ κυνισμὸν ἔφη διαλαμβάνειν. τ μὲν ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν ὡς πᾶσι λεληοιδορήμβρον. τοῦτο γὰρ ἰάμβου Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι ὑφ᾽ ὧν ὕβρει τ Λυκαμβίδου διεχειρίσατο. οἱ τε Κυνικοὶ νομίμοις φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο. τοῦτο μὲν βίαι ἐπιτιθέντες, ὃν καὶ Μένιππος ὢν ἦν.

Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ἐπῄδετο τὸν διάλογον λέγων, ἔνθα ὁ μέγας ὑφ᾽ ὑρμοῦ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀφεσυρμὲ τέθεικεν ἔτεκα. τοῦ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισται καὶ ὡς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ἐδόν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας.

Τὰ ὡς τοῖν ποδοῖν] Τὸ τ Θρᾳττῆς τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ σύφυσις ἐκείνη ἀπίσκωψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν.

Ὡδ᾽ ἐμφαῖνε τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τ λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διαμεμελισμένον. μᾶλλον φασὶν ὡς Σύρος ἐκ βαρβάρων τῶν λέξιν ἐκλεκτὰν ἐκλόσθαι τ λόγῳ βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβόντ καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησε τῇ λέξῃ Πλατωνικὸν τρόπον.

Τῷ τετρυπημένῳ ἔτ᾽ φέρῃ] Ἐπὶ τ δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο. ἡ μὲ καθήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ νικῶσιν ἡ καθήρης, τοῖς ἡττωμένοις ἡ τετρυπημένη. καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχύνης ἐν τῷ κατ᾽ Τιμάρχου. τῷ γὰρ τετρυπημένῳ, ἀξιοῖ Τιμάρχου δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς φαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀποδοθῇ, ἀλλ᾽ ὧν πάντως καὶ ἡ τετρυπημένη Τιμάρχου ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ.

Περὶ Παρασίτου. ἢ ὅτι τέχνη ἡ Παρασιτική.

P. 239. Mſ. in 4. Μὰ Δία] Ἡ λακωνικὴ συνωμοσιῶν ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ ὑδὲ ἀποσκεῖ.

Ἐγὼ μὲ εἰ οἷόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲ εἰ δυνατὸν κακὸν μὲ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βάλλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥς τε μὴ ἀγνοεῖτε μοι τοῦτο δοκεῖ ἀνειδίζειν ἀεί. ὡς εἰδὼς καὶ σιμωνομίαν ἐπὶ τὸ κακὸς εἶναι. ἢ ὅτως ἁπλῶς ἐφῃ, ἐγὼ μὲ εἰ οἷόν τε εἶναι ὁ βάλλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βάλλομαι ὡς μηδὲ δοκεῖς παρέχειν ἄγνοιαν, ὑπονοῶ μέ τις τοῦτο ὀνειδίζῃ, ἀλλὰ πεῖραμαι ἀληθῆ καὶ καθ᾽ ἑαυτὸν γνώμῃ τὸ τοιοῦτον ὑποδύεσθαι ἐπιτηδεύμα, καὶ πλεῖον τ ὄντως δοκήσεως.

Παρασιτεῖαις] Ἀπολύσει.

Πάνυ] Εἰρωνεία.

Καθάπερ αἱ ποιηραὶ χύτραι] Πλεονάζῃ ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὲ, καθάπερ μὴ σωπᾶν ἤρκεῖ γὰρ τῷ κωλῦσαι χρῆσαι ἡ μία ἀπαγόρευσις, ὅτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα.

Παρὰ τὰς κεκτημένας αἱ τέχναι] Καὶ μᾶλλον μᾶπτιε διὰ τοῦτο ἡ τέχνη τ τέχνης πτωχικὰς καὶ.... αὐτῆς ἐμποιεῖν.... τεχνίται καὶ πλοῦτε ε.... παρὰ τῶν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ἀστεροικοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τῶν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀπῃτῆς, ὑδὲν γὰρ αὐταὶ τῆς ἐνεργείας ἔχουσι πλοῦτε. πρῶτον μὲν, ὑδεὶς φθόνος τ ὁμιλούντ, ὑδὲ γὰρ ὑδὲ αὐτὴ τ ἀπ-

ανωδυίαν πεχνῶν, ⁊ τὸν βίον δύχρήσε σεσυλημένας. Εἶπε δ' ὅτι καὶ τῶν ἡ ᾿Ασφσιπκὴ ⁊ μηδεμίαν ἔξιν ἐνῆκε) ᾿Ασφσίτας λοιδορεμένης καθ' αὐτὸς σημύνασι αὐτῷ ἀπιφήνασθαι τὸ αὐτὸ παρ' ἐμοῦ σε..... ⁊ ⁊ πεχνῶν..... ἐξοφακιζομένη.

Α'λλ' ἐκεῖνο σκόπ] Εἰς τὰς Ε'πικυρείας αἰνίτ), αἳ τέλ⊙ ⁊ ἀγαθὸν τὸ ἡδονὴν ἀπιφήναντο.

Καὶ ὑδὲν Ε'πικούρ μέλ] Σημεῖ διὰ τὸ σύνταξιν ὅμοιον, τῷ μελήσασι δέ μοι ἴπποι. δύπίς γ', ἐ γαικὴ συνέπαξε τᾶτο, ἀντὶ ⁊ πφρόνησις, ἀνδρὸς ἠξίω).

Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μοιθένοντες] Τὰς βαναύσους λέγ τέχνας· καὶ γὰρ αὖτοι πολεμεῖ χάριν βίε τοῖς κεκτημένοις μεπεχειρίζον).

Σχολὴ δῆλον] Σημεῖ διὰ τὸ σύνταξιν· ἀντὶ γὰρ ⁊ ἀσκπῶς ἡ ᾿Αμφερέντας κεῖ).

Φιλοσοφίαν δέ πς] Ε'ντῦθεν ᾿Αμφσόρ τ Α'ναξαγόραν κ τ Παρμενίδην εἴπιες ἔλεγον ἓν τὸ ὅλον καὶ ἄπειρον. εἶπον δ.... καὶ τὸν Α ερσοτέλην τὸ τοιαῦτα δέξαν... πεπ... διὰ συλλογίζεν γαιαίαν τὴ φυσικὴ ἀκροάσ, καὶ διὰ δογμάτων, καὶ ἅλεγον τρία ὑλικ..... εἴδς.... * π δὲ δύο ὕλη κ εἴδς. κ ἡ μὲν ὕλη, ἀεὶ ὑπάκειται λέ.... τὰ δύο ἐξαναγκης τὸ ἓν. ἀφ' εἴδος γ ὅτ⊙ ἐξαναγκης γένησις ὅτ ἔτι, κ γενέσεως ὕσης, ὅτι ἔσαι εἴδς, παῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκ ἐν τῷ..... βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον κ ἀγωνιπκώτερον, ὅτι ὅτι ἔσιν ἓν, ὡς φυσικὸς γ τᾶτος..... διὸπ τὰ αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν φυσικὰς, ἐ μόν τὸ γε δὲ ὡς ἀπολόγως.

Ω'ς ἔοικε ᾿Ασφσίτος] Τὸ ἐξῆς δὲ εἰσιν ὧς, ἔοικεν, οἱ Στωικοὶ διάφορ δόγματα ἔχοντες τοῖς ᾿Ασφσίτοις.

Ὅμοια δοκεῖ γενέσ τῇ Νικίᾳ] Η'ς μέμνηται Θουκυδίδης ναυμαχίας ⁊ Α'θηναίων κ τ Λακεδαιμονίων ἐπὶ Συρακόσας γενέσ, κ κατεναυμαχηθήναι ὑπὸ Γυλίππ ⁊ Λακεδαιμονίε.

Α'ρ' ἀχ' ὁ μ τὸ σῶμα πῶτον] Α'πᾶς κατάσρτε οἰνοποσία κ μέθη τὰς ὀφθαλμὰς διάφθειρεν κ..... σκκεκρᾶχε, δὲ ζ ὑμοειδὴς πέ εἶναι, ἐ μόνοι κ ἔχα, ἀλλὰ παράφρων κ παράφορ. κατὰ τὰς λυσσωδίας τῶν Κυῶν. ὅς κ διὰ τὸ πολυσαρκὶα κατεπιφορπᾶς κ κατερρωσωδᾶς τὸν γάμον.... δὶν μανᾶσι. οἱ ὧτε διδάσχθαι, ἀλλὰ κ ὑπὸ τῶν πῶτον ⁊ πολέμ βᾶν. φρᾶδες ἂν γένοιτο..... δὲ τ βραχύτατον ὑ..... μείνας πλαπαν..... ἐ μ Σωκράτης,..... ᾐτ⊙ τῶν ἐπὶ Δηλίῳ..... ἀλλ' αὐτός τε ἀ..... αν κατέλαμβα..... κ ἄλλας ὑπεκφέρων τ μάχης κ ᾿Αμφσώζων..... πόσ π κ δύχρὸς ⊖ σκελετὸς δης, ἅτε φιλόσοφ⊙.

Δείψαν τῶν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνίτ ἐπὶ τᾶτο παρόντα.

Α'λλὰ Θρᾳξὶ ⊖ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένης.... Συνδέδ⊙ γ ἦν.

Φύ-

* Hic videtur deesse σίρησις, & paucula quædam de materia & forma, quorum jacturam non ægre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunæ plures quæ forte inde duntaxat natæ quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic pessimè erant scripta.

Φάσγων ὑπεῖδεν] Μὴ συγχράτηται κατάσχῃ· ἐχ ὅτου γὰρ ἀπ' ἀρχῆς διεπλέ.

Ὡς εἰρήνη γε] Εἰρηνεία.

Τὰς μὲν γὰρ λαγὼς] Ἀπὸ τῶν λέοντα ἀντιβρυχήσεται, ἢ ὁ λόγος ἀντιμυήσεται αὖ, τοῦτο μοι λέγε.

Δόξης κατεφρονῶν] Οὗτος ὁ χρῆσις λεχθεῖεν δόξης κατεφρονεῖν, ἀπὸ τῆς βορβόρου πλατεῖαι.

Καὶ ὑδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθὸς.

Οὐσὶ ἔχῃ τις εἰπεῖν δίκιν] Εὐπλεῖς καὶ παρεμφαίνει τὶς δίκη; τὶ γὰρ κῦνὸς ἀποίσῃ γεαφῶ;

Τὰς δὲ κατατηθείας] Φαρμάκου, ὡς Σοφοκλῆς. κατατηθείσα τὸ σῶμα ὡς Ἡφαίστῳ ὁ Εὐριπίδης. φονηφίνες, ὡς Ἀντιφάνης. φυγόνες.....

Τοῦτο προειφίσθω] Τοῦτο ὁ μῦθος ποιῶσιν. ἀπὸ ὑδὲ ἐπαινέσῃ μῦθον ἀγνοουμένου τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐδισμάτων.

Ἀναχάρσις, ἢ περὶ γυμνασιῶν.

P. 269. Mſ. in 4. Καὶ ὅπως μὴ καθάπτῃ] Ἐλλειπὴς ἡ φράσις ὑπὸ συμπεπλεκόσθω ὑποκειμένου ῥήματος, ὡς συνήθης Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου, ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν δυσχερὲς ἀκούσῃ, ὑποσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. ὅτως δ' ἂν καὶ συναῦθα ἐλλειπτικῶς τέθεικεν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπτῃ νόμοις τοιούτοις οἷς ἂν λέγω τότε σὺ ὡς ἐξαπατῶν πιστεύοις αὐτοῖς. ἀπ' ἐνίων αὐτοὶ μὴ ὀρθῶς τι λέγειν δόκῃ. ἀπλέγειν δ' ὑδὲ καὶ διδύνειν τὸν λόγον λέγεται γὰρ τὸ σκοπεῖν, ἵν' ᾖ τὸ τέλειον ὅτως. ἀλλ' ἐνίων ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τί λέγειν δόκῃ, σκόπει ἀπλέγειν δ' ὑδὲ διδύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν δ' ὧν ὧνα τὸν λόγον λέγ' ὃ καὶ ὅπως μὴ καθάπτῃ νόμοις τοιούτοις, καὶ ὅλον ἁπλῶν, εἶτα σκέψεσθον τὸ λεγόμενον. ὅτι ὅτως χρὴ ἐλλειπῶς ἔχειν τοῦτο νοεῖν. καὶ ὅτω δ' ἐλλειπῶς ἀπαπλευρύμου.

Καὶ σάγαρις καὶ χέρρον] Γέρρον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ ψιλῆς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι οἱ τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ μέν, χέρρον..... ξία γὰρ εἴρεται ἐπὶ τῶν αἰδίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰκίων τίθηκε τὸν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκιῶν καὶ τῶν περιφερομένων, καὶ τὸ χέρρα ἐκκεπάσασθαι. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δέ τι κῶμα τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' οὗτο ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκιώμενα ἐστὶν ὑπ' οἰκίας διαφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφτερίεσθαι. καὶ Ἀλεξάνδρεια ὡς ἐπὶ φυλακῆς τοῦ καὶ μο.... τροπικῶς παρείληφε τὸν λέξιν. *

Ἀκμάκιν] Ἀκμάκης, ἡ ῥομφαία ἤτοι ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις.

Περὶ

* Hujus quidem loci ſenſum ſuppeditabunt Harpocration, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, ſimilia enim habent, ſed quia Scholiaſtæ noſtri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunæ ex iis ſuppleri non poſſunt. Vide & Feſtum in voce *Gerra*, ejuſque Interpretes *Scaligerum* & *Daterium*. Cæterùm quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Ægyptiacorum neſcio an alibi legantur, nam Strabo quidem Gerrhorum meminit. Lib. xvi. p. 523. ſed nihil hac de re habet.

Περὶ πένθους.

P. 299. Mſ. in 4. Τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλει ἐπὶ τὰ πίνθη τὰ ἀποιχομένων, ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τῆς Θείας Εὐαγγελίας.

Ῥητόρων Διδάσκαλος.

P. 308. Mſ. in 4. Νέος ἦς] Φασὶν ὡς εἰς * Πολυδεύκη τὸν ὀνοματολόγον, ἀπατεωνόμους Λυκιακὸν, τοῦτον χρέψω τὸ λόγον. τέχνῃ μὲν δὴ ὦ πολλὸν λόγον ἐπιδεδώκα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάνα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τοῦτο τοῖς φήσασιν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω Λυκιακὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος.

Τῇ ῥοπῇ] Τῷ βάσει.

Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Συνήθης τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς νῦν ἔστω. ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δ' οὐχ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια προέισιν, οἷον ἄλλα σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ δὲ μὴ τοῦτο ποίει, καὶ ὡς ὁ Θεολόγος Γρηγορίος, ἢ μὴ διδάσκειν τὸν τρόπον. ἀντὶ γὰρ προστακτικοῦ τὸ ἀπαρέμφατον κεῖται.

Ἀ γάθωνα] Ἀγάθων τραγῳδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος.

Ὡ μέλημα] Ἀντὶ τοῦ φρόνιμος. οἱονεὶ ἐπαίνου μοι πολλὴ φροντὶς ἔσι.

Πολυχιδὴς] Πολυχιδὴς, τὸ νῦν ῥίκτον. ἐμβάδες δὲ, τὰ ὑφ' ἡμῶν καλούμενα. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν τίλοις αὐτῶν προστρίβειν τοῖς λευκοῖς, ἢ οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλα χαίροι ἂν ὑποδήματος.

Εἴη ἴσως φέρμακον ἡ ἀναισχυντία] Δεμέας ἄγαν ὁ βαμβολόχος καὶ ῥᾴδιος τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν γαμμισίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐπαπεῖν τῶν ἐκφώνησιν λοιδορησόμενον ἀρεστῶν. τὸ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπήκοον, λέγον σκάλεσε. ὃ δὲ τὸ ῥᾳδιουργὸν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπίσκωψε. ὃ δὲ τὸ ἄφετόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν ἀμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότου ἴσμεν, ἃ ἐν Μαραθῶνι τῷ Περσῶν μάχῃ. Περσῶν μὲν Δάτιδες ἡγεμόνες, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδης. ὃν ἡ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τῶν κεφαλῶν ἀφαιρεθείς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰρήκει ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τὸ πόλεμον προθυμίας, ἀλλά τι πάθοι αἰδήμων. ἢ Ἐλεπαντόντα ὑπὸ Ξέρξου ναφύρωσις, καὶ ἡ δὲ Ἀθω διόρυξις, ἵν' ἡ θάλασσα εἰσρυεῖσα πλοῦν ἀπράγαστον τοῖς ἰδίοις Ξέρξου σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα.

Καὶ μηδὲν παπαστέον] Οὐκ ἄμεμπτον τοῦτο μικρὸν καὶ κατάπλασμα ἔργον τὸ τὸ μηδὲν παπάσειν δίκαιον εἶναι.

Κελάρυζε] Λαρύγγιζε.

* Pollux non tantùm ſcripſerat Onomaſticon de quo hìc noſter, ſed etiam declamationes, aliòſque ejuſmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor eſt Suidas, unde ſibi Sophiſtæ, quatenus in malam partem ea vox ſumitur, nomen meruit. At ſi eidem Suidæ crederemus tempora non convenirent, cùm Lucianus ſub Trajano, ut ait, vixerit, Pollux verò ſub Marco & Commodo Impp. Verùm Suidam erraſſe oſtendit Voſſius de Hiſt. Græcis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in poſterum adderur Scholiaſtæ noſtri auctoritas.

Υ̓πῆρχε γάρ μοι ὦ φίλη Ἀ̓δράστια] Δαίμων ἡ Ἀδράστια παρ' Ἕλλησι τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφυομένη. ἐπεὶ δὲ καυχώμενον εἰσάγειν ὁ μιαρὸς ὅτον διδάσκαλον, ὥσπερ σημειοτόμον τὴν δαίμονα, ἀνεφήνησε νῦν ὅπως αὐτῷ, ἤτοι ἐπιβοήσειε.

Ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς] Ἐντεῦθεν ἀναπήρητον ἤδη ὡς Πολυδεύκει λέγουσι ὁ παρὼν λόγος, εἶτα Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ᾧ ὅτος ὁμώνυμος, ὁ λεγομένου ῥητόρων διδάσκαλος.

Μὴ τῷ πάνδημον] Τῷ Ἀφροδίτῃ φησὶ. ὄμνυσι δὲ πανδήμῳ νῦν, ἢ λεγομένῳ πρωτογαμίνῳ αἰσχρότητα τοῦ χρόνου, ἢ λεγομένῳ ἀναιδεῖ. ἐπὶ καὶ τοῦτο μὴ τῶν ἄλλων καπῶν ἔχουσιν αἱ πόρναι, ὁ μιμεῖται καὶ αὐτὸς ὑποβάλλει καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει.

Καὶ χάειν] Γελᾶν καὶ χάειν δὲ σμικρὸν ἐπιτέμνομεν αὐτοῖς.

Mſ. in fol. Ῥητόρων διδάσκαλος. ἃ δὲ μὴ εἶπεν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, πιὰ ζ. εἰ καὶ Λυκιανὸς λέγει σύντομα σὺν οἷς εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασι τοῖς δυομένοις, ᾧ μὲν εἶπε δραχμάς, ᾧ δὲ μίαν, ᾧ δὲ ἡμιπάλαιστον. ὁ δὲ αὐτὸς ὅτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. [λαρύγγιζει] λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὸν φωνὸν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιπεδοῦσθαι ἐξιεμένου περὶ τὸ λάρυγγα χρῆσθαι. [σκόλοψι] σκόλοψ ὀξὺ ξύλον ὅσον ἐπηκόντισθαι τοῦ πέρα, ὃ δὲ τὸ κλάπτω κόλοψ, ἢ ὃ δὲ τὸ χίζω χόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διορισμένον καὶ ἀπεξυσμένον ξύλον. [Καρεῶσιν] καὶ ὃ Κάρα ὃ ἐπιγινομένου τοῖς ὕπνοις τῶν κηρὸν καπελλήνας αὐτόρρωστον. [κιλύφη] κέλυφον τὸ ὃ ὡς λέπος. [Φελλῶν] * Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται σῦκα ὑπερμεγέθη. ὧν δὲ τῶν τὸ δένδρον γίνεσθαι τὸν Φέλλεα ἕως κεφισμὸν τὸ σωμάτων. [καὶ τὰ πλαδυπαῖα] τὸ πλαδυπαῖα ψευδέσθαι μὴ τὸ ἀνυπόστατα ἐπαγγελίας.

Φιλοψευδὴς ἢ ἀπίστων.

P. 326. Mſ. in 4. Οὐδὲν ἕως ἔπος] Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἕως τὸν λόγον, ἢ ἐρεθίσμα.

Εἶμι τὸ χείρεσσι] Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν κίνει ἅμμα τοῦτο διεξιών.

Καὶ ὡς ὅν γυναικός τις] Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλισὼ ἡ μὲν εἰς ἄρκτον. Πρόκνη δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι.

Ταῦτα Κορησσὸς ποὺς] Ὁ μὲν Κόρεισος μωρός τις ἀνόητος καὶ ἄνθρωπος καὶ ὅπως, ὥστε γυναῖκα ἀγαθὴν μὴ ἂν ἐλέσθαι συνοικήσουσαν αὐτῷ λέγει τὰ εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ φόβον. καὶ ὅπως ἐχάρη τὸν παρηγορίαν αὐτοῦ μέρος ἂν τὸ γυναικὸς σκεψαμένης τὸ ἄδηλον, ὃ δύνῃ συνέχεσθαι, καὶ σὺν ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τοῦ μορίου ὃ ἀφὸς

* De hoc Italiæ monte nihil, quod equidem resciri potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius præterea negat *in tota Italia nasci* subet Lib. XVI. c. 8. licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licèt legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Cæterum hic absurdè ex piceis, subet desumi dicit cùm sint arbores planè diversæ. Videtur potius apud Græcos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & subet κατ' ἀντωνομασίαν dictum *cortices*, ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico *R. Constantinus*, & post illum *I. Harduinus* ad locum Plinii laudatum.

ὀρὸς κρᾶψηθῆναι. ὅπω τὴν κοινωνίαν τότε ἔ χάμε χαίαζ. ὁ δὲ Μαρ-
κίτης μαρᾶς κὴ αὐτὸς, τὰ κύμαζα μετρεῖν ἐπιχειρᾶν.

Πρὸς τ' Ε'τίας, ὦ Τυχιάδη] Τὴν Ε'τίαν εἰς ὄρκον παρίλαβεν, ὡς κά-
τοικον αὐτῆ πυνθανόμενος, κὴ τὸ σθένος κ' τ' ἰφιτίαν ἐχάρης αὐ-
τὸν ἐξορκᾶν.

Καὶ παπαρίτης] Ὅπ πρ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκφύσης σπαρέστως,
ῥιδίσιμος ἄπαντος.

Καπηνωκήτης μν] Καπηνωκήτης πολλὴν τὴν ἄνοιαν. αἰπατικὴν ἀν-
τὶ γενικῆς Αἰτικῶς.

Καὶ ἦλω φασὶν σκηρέες τὸν ἦλον] Παρομία ἐπὶ τ ἀσυμφόρως
ἀσύμφορα πεπραμένων, ὥσπερ κὴ ἐπὶ τ ψευδῶν εἰρη) τὸ λίνω λίναν
συνάπλεις.

Καρβατίνας] Καρβατίναι, τὰ τραχέα κὴ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ
κὴ Σφενδόνας φασίν.

Δημανέτης] Γρ φε) κὴ Δημέας.

Πολυκλείτης γρ] Γρ φὼς ὁ Πολύκλει) ὥσπ κ ὁ Εὐφρόνωρ. κὴ
πᾶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰκάζε) γαμμάζω.

Ἀλλὰ τὰ Δαιδάλε πεχνήματα] Τοῦτο δ' μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶ-
τος Δαίδαλος ἀγαλματα ἐργάσατο ὀφθαλμοὺς, τῶν σθ αὐτῷ πάντων
πεχνιτῶν συμβεβληκότα τὸ ποδὶ ἀποτελέντων, πάρεχε φήμην, ὡς
τῷ Δαιδάλε ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. *

Ἡμισιδαίας] Πεπτήκασι ὀργυιᾶς.

Πεφλίκει) Γρ φεται, κρημνίζε.

Ἀκεσιβᾶς ἐσθησκε] Γρ φεται, ἰκανῶς ἐπορέκει.

Ἐπιμετρήσασ) Ἀντὶ τ σθενδίν).

Οὕτω περφερια διεξιόν) Ἐπὶ τ ῥιπτέων πλίνθων τὸ παρεμβλὸν ἐπιτε-
λεῖαζ ἴδοί κ πλέον..... ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς πα..... ἑκάτερθ τ μέσης
ζ ῥιπτέης ζυγοῦ..... δὲ σθεν τὴν ὑπλίαν ζ ῥιπτέην πλάγιον ἀπ....
γαίσιν. ὃ κ ησ..... ἐ τὸ σθεσκηνίον ἐσ..... χαυὼν δύο μετασπέ-
ζομ..... ἢ ἐξ ἀριστερᾶν θεὸς κ ἤρωας σκεφάνι..... ραῦνος,
ὥσπερ λύ..... φέρονζος τ ἀμ....., ἐ τούτου παρεδο.....
ὡς ὁ χρὴ ἀπίστειν τὸ δρομένοις. ἐπεὶ Θεὸς πάρεστι πᾶ ἔργῳ ὡς μὴ ἀδύνα-
τον σκ..... ζ ἐ ἐπὶ πάντων τ.... σθσοδοκίαν ἐ..... ρωτας τινὰ
συμβ..... ἐπικράτησαν τὸ σκ μὴ.

Ἐ'δῆτι μελαίνη] Ὅτι τὰς νεκρὰς οἱ παλαιοὶ μελαίνας πολλᾶς ἀμ-
φιέννυσαν.

Ἕωλον] Τὸ ἕωλον λαμβάνεται κὴ ἐπὶ ζ χθεσινᾶ, κὴ ἐπὶ ζ
ἤδη διεφθορότος.

Ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτ. ἐς ἣν φασι τὴν Ἶσιν ἀφικο-
μένην Ὅσιριν τ ἰδν ἀναζητεῖν. μαθοῦσα δ' αὐτὸν διασπαράχθαι, τὴν κό-
μην ἐκειρᾶς σκήψαι, παρ' ὃ κὴ Κοπτὸς ὀνομάσθη ἡ πόλις. ἐλίκνυσθ
δ κὴ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσι αὐτόθι, ἀπιέν τε πειχῶν πλῆθος,
ὅσον ἐξ αἰγιρώπε καφαλῆς εἰκάσαι. †

* Idem habet *Palaephatus de Incredibilibus* c. xxii. & *Tzetzes* Chil. 1. c. 19.

† A Græculis, hoc fictum, qui priùs debuissent ostendere Isidem Græcè lo-
quutam

Ἐν Μακεδ.] Ἀμφίλοχός τε κατίζει περὶ τὸ μεμόνησιν ἐν Μακεδ.

Mſ. in fol. Φιλοψευδὴς ἡ ἀπιστῶν. ὑδὲν ποῦς ἴπος τοῦτο φασι.] ητοι ὑδὲν ποῦς τὸν λόγον ὃν εἰρόμεν. [Κορυβ. πιὸς] † ὁ μὲν Κόρυβος μορός τις ἀνθρωπος, καὶ ὅτας ὡς καὶ γυναῖκα ἀγαγὼν, μὴ ἂν ἐλάζ ἐγκαθεύδησαι αὐτῇ ἀλλὰ τὸν ποῦς τὸ πεφεραν αὐτῇ φόβον. μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκεψαμένης τὸ ἄρθρον, ὃ δύη σωί χαζ, καὶ σὰν ἄκως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τοῦ μορέως ἔ ἀνδρὸς παπεψηθῆσαι. καὶ ὅτι τὸν κρανίαν ἔ γάμε τότε γυνέαζ. ὁ δὲ Μαργίτης μορὸς καὶ αὐτὸς τὰ κύμασι μετρεῖν ἐπιχειρῶν. [καὶ ἦλω φασὶν σακρύσεις τ ἦλον] πιρομιία ἐπὶ τῶ ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πισυμίναν, ὡσπῷ καὶ ἐπὶ τῷ ψευδῶν τὸ λίνω λίνον σαυάπτειν εἴρηται. [καρδαπίνας] καρυσπίνας τὰ τραχία καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ Σοῦβλας φασί. [τῶν Δαιδάλε τεχνημάτων] τοῦτο ἃ μάτην εἶπεν, ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἄγαλμα εἰργάσατο ἀφεστηκὸς, τὸ ποῦ αὐτὸ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὸ ποδὶ ἀκριβέστατον, πάρεχε φάμιν ὡς τὰ ἔ Δαιδάλε ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα. [ἔωλος] τὸ ἔωλος λαμβάνει] καὶ ἐπὶ ἔ χθεσινῶ, καὶ ἐπὶ ἔ ἄλη διεφθορότος. [ἐωθὲς ἡ μελαίνα] ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰς νεκρὰς μελαίνας καλαῖς ἀμφίεπυσαν.

Γ πατίας ἢ Βαλανεῖον.

P. 354. Mſ. in 4. Τῶν σοφῶν ἐκείνως] Οὕτω καὶ Φακυλίδης φησί, Τῶ σεζίλω σοφὸς ἀζύγιά, τέχνας δ' ὁμέτεχνος.

Περίοικα] Τέχνη μηχανική.

Mſ. in fol. Γ πάτίας ἢ βαλανεῖον· ἀλλὰ τὸ ἔργοις ὁμοίοις] τὸ ἔ Φακυλίδε, Τῶ σοφίαν σοφὸς ἀζύγιά, τέχνας δ' ὁμέτεχνος. [καὶ Ἀρχιμήδεω] ὁ Ἀρχιμήδης ὁ Συρακόσιος ἐν τοῖς κατασκευάσεσι ἐκ χαλκῆ πυροφόρα κάτοπτρα, ἅπερ ἀπαθέσεσι ἀντικρὺ ἔ ἡλίε καὶ σωσσεσωρευμένως τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀνακλωμένας ποῦς τὸ σῶμα, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ καὶ ἔφλεγε τὰς τῶν ἀπόντων τὸ συκῆαν. [ἀφόδων] ἄφοδος ὁ ἀπόπατος.

. . . . . .

Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος.

P. 359. Mſ. in 4. Ἐμβάδι] Εἶδος Γκρείε.

Ἕτερον ὃ πρόσθιον] Εἶδος Πανός.

Καὶ τὸ μὲν σύνθημα ὧδε ἄπασι τὸ δοῦ] Ἄνω τὰς ὑποκριτὰς ὅσον ἀπὸ ἔ εἴδος εἰκάζ τὸν Γκρέιον. ἔδειξε καὶ τὸν Πανὸς σκευῶν ὀνομάζει τὸν Σειλλικὸν πορείαν. κοινὸν τοῦτο, εἰ μάτην τ' αὐτὸν οἶσ') τ Σειλλικὸν τῦ Γκρείε.

Μὴ με κρουσάσθαι] Μαίνεαζ.

Mſ. in fol. Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος· κερδαλέος.....] Εἶδος ἀσεξεσῶς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως ἀσελγαπήσας πυρρίχης. [μίτρα] μίτρα ἡ βραμετώπῳ ἄνδρα χρυσῶν ἔχουσα ψέλιον, δρχῆς ὧν εἶη καὶ βασιλείας σύμ-

ευtam. Sed ſolent, etiam barbarorum nominum, Etymologias Græcas tra dere.

† Stulta hæc hiſtoria jam lecta eſt in altero Scholiaſta, & quod mireris ubique eadem planè erant menda, ut μάρεον pro μόρεον, unde conjicere eſt utrumque ex eodem fonte hauſiſſe.

σύμβολοι. [ωσχάτερφ] μεγαλοκηλίλιον. [ἐπισύξασπις] τράσσωπις. [πθορυβημένοι] ἐκπλαγέντες.

Προλαλιὰ, ὁ Ἡρακλῆς.

P. 365. Mſ. in 4. Ταῦτά μ] Ἀντὶ δ' κ' ταῦτα.

Τὸ ζ' χῆρας] Εὐριπίδης.

Ὦ Τήιε ποιητά] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τ' λυρικὸν.

Ἱππόκλειδης] Παρδιμία ἡ φερνὴ Ἱππόκλειδη, ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ ἀκριβείαν ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κ' τὸ ἀκριβοφερόντων μεταχειριζομένων.

Περὶ τῆ ἠλέκτρυ ἢ τῶν κύκνων.

P. 369. Mſ. in 4. Ἀλλὰ μαρτύρομαι] Ἀντὶ δ' βεβαιῶ.

Μύας Ἐγκώμιον.

P. 372. Mſ. in 4. Κανώπαν καὶ ἰμπίδων] Ἕτερον κάνωψ ἰμπίδα. καί τοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπας καὶ ἰμπίδας, ὡ Νεφέλαις.

Ταρβεῖν] Φοβεῖσθαι.

Mſ. in fol. Μύας ἐγκώμιον· ἰμπίσι] ἐμπὶς ὁ ὃν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου. [κοτυληδόνι.] κοτυληδόνες αἱ δ' πολύποδος τελευτάναι. [πίσσοθαι τῷ μύαι ποιεῖ] ἔσωθε ἡ ὠδὲ δ' τοῖς ἐγκωμίοις πεποιημένη μῦα σὺν ἀφίσταται δ' δήγματος λιπαρῶς, ὅταν δὴ καὶ αὐτὸς σὺν λάβρᾳ, βομβολόχε, ἐδέσποτ' δ' φλυαρεῖν καὶ λάσκάπτειν ἐς ἄνδρας τὰς ἀγαθὰς, ἀλλ' ἐς μύας.... [ἐρεχελῶσι] ἡ φλυαρία ὡδὶ τὸ ἔργον ὃν τοῖς χείλεσιν ἔχει.

Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.

P. 378. Mſ. in 4. Ὡς ὅτι σὶ εἰκόσιν βιβλίον αἰτήσας παὶ, Λυκιανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, κελεῦ τύτῳ δεξιώματι δὶ ἀιῶν ἀμείψω αὐτόν.

Καὶ συμβάλλε τὰς σίας] Ἀπὸ σῆείας τ' σὺς σημαίνει δ' τὰς ζήτας. Οὕτω ὁ Καλλίν ἐς κάλλ] Καλλιχρόφοι ὅτοι γεγόνασιν ἄρτοι. Φοινόν] Περσολαμβάνον.

Ἐλικῶνα μὲν] Ὄρος ὅπου αἱ Μῦσαι διατρίβειν λέγον.

Συλληβὲ ἀνδρὶ καὶ δαοσῆ] Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος ὅτος καὶ Δαμασκηνὸς, ὅστις λέγει τ' Λιβανίτου εἶναι.

Μυρίνη ἄν] Ποταμοί εἰσιν ὅτοι τῆς αὐτῆ τῆ χορυφῆ δ' Ἑλικῶνος· ὁ δὲ Ἑλικὼν, ὄρος ἐστὶ Βοιώτιον, ὑπὲς τὰς τ' Θηβαίων πόλις κατοίκη]. ὃν ἦ ὁ Ἔρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξήργασται, ὃν μάστιόν τι ἔργον ἰδεῖν. ὠδὲ δ' Ἑλικῶνα δέ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμοντας Μύσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν.

Κὰν ὑποβαλλόμην αὐτὰ] Οὕτω γάρ φασι τ' Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπιχωριάζειν τοῖς Ὁμήρ ποιήμασιν.

Ἀγαθὲ ἀνὴ τοῦτο] Περσυπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἕνεκεν, τινὸς ὃν ἀγαθὲ χάριν, ἢ ἕνεκεν.

Ὁ Ἰσμηνίας] Ἰσμηνίας ὅτος καλέμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς

τὸς ἱλαπίσας, ὰν τ ὁμωνυμίας ἕνεκ τὰς αὐλὰς κλῆσιν τὸ Γ ὁμωνίου, ὃς αὐτοσχεδιάσπερος ἔσεσθαι Γ ὁμηρίας. ἑώρτασε βῆ, ἀ ὁμῶς τοι καὶ τελεον ἔ ἀπλήσιον τετύχηκεν.

Ὁ δὲ ἵππον κτίσας τὸν Μῆδον] Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τῦ μηρῦ ἐγκεκολαμμένον περὶ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν ἄρτοι οἱ ἵπποι τῶν Δίμνεων, οἷς ἐπὶ ἔ μηρῦ τὸ περὶ σημον κόππα τὸ ϙοιχεῖον, ἢ σίγμα, ἀφ' ὧν ἢ περιονομάζοντο. λάβ ἔ κόππα κοπρωτίας, λάβ ἢ ἔ σίγμα σωτῆρας. Μῆδος ἦ ἵππ ὁ Νησαῖ ἢ Νῆσος ἦ πόλεως Μηδείας, ἃ αἱ βασιλικαὶ ἱπποφορβάδες νεμόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵπποις ἔτρεφον γοναίας κεντακοσίδας ἦ, ἵπποι οἱ ὰν Λαρίσσης τ Θετταλίας, τάχα λάβ τ Κενταύρων ὀνόμασαι.

Καὶ ὑπερπηδήσας μ τ ποταμὸν] Ταῦτα παρὰ λέξ Ὅμηρος τ Ἀχιλλέα ποιήσας.

Κόλλοπας ἐπικειμένῳ] Κόλλοπες οἱ παρακαλίσκοι τ κιθαρίσας, ὧν ἁπτόμενα αἱ νόρμαι.

Περὶ ποδὰ, δὴ σοι] Περὶ ποδὰ ἀντὶ τῦ κῆ ποδὰ, πλησίον, ἐγγύς. ἢ ἐλλειπτικῶς ἔρει, ὡσὶ ποδὰ ἀντὶ καθαπερομήμ ἐπεὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν δίκην φρονίζα ὡσὶ τὰς ποδὰς ῥίπτεται.

Κληρονομήσας] Κληρονομῶ σῶ Ἀττικῶς.

Διαφανάσας αὐτὸν] Ἐπεὶ κἀκεῖν ὑπὸ τ Κακῶν διαφάσθη.

Ἀ μόνα ἐξαίρετα τῇ Ὀρφεῖ] Καλλιόπης ἦ τ Μύσης μυθεύσει γαίας τοῦτον.

Ἐκείνῳ χέρνιβα] Περὶ ἔ Περιφήνης λέγ.

Καὶ πρώλω] Λίγεται καὶ ἄρτι πρώλω, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλάτωνος.

Ὦ ὑσ' εἰπεῖν καλὸν] Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὡς ὑσ' εἰπεῖν καλὸν τὸ ἦ κοινὸν ὡς ὑδὲ καλὸν εἰπεῖν.

Καὶ παῖς τίλφαις οἰκήσεις] Τίλφη ζωύφιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐσθιόμενον σκώληξ, ἐπιμήκη κέρκον ἔχον, ὡς τὸ μικρὸν κανθάριν, λάμπον ἢ πέλιον· εἶτα τοῦτο ἐγχρίψαντο κονίορτον λεπτότατον.

Οὐδέτερον ὠφεῖσθαι τὰ βιβλία] Τὸ ὑδέτερον ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς ἂν τοῦτο εἰ μήτε ἔσφαλται τὰ τ γραφῆς, καὶ αὐτὸ ἔ ἀχ' ἕτερον, μήτε πταῖσται ὑδέτερον, ἢ ὁμοίως λιπόν τὸ Ε ἔ σωζόμενον.

Καίτοι τὸ τῶν Μυσῶν] Ἀντὶ ἔ ὁμοίου τῇ παροιμίᾳ τῇ Ἀφροδισίᾳ χαρὶς τὰ Μυσῶν ἢ Φρυγῶν ὀρίσμεθα.

Σοφὸν γδ] Κατὰ μικρὸν χαρ ἦτον ὁ Λυκιανὸς ἦν.

Οὐχὶ χύτρεις λημῶντες] Χύτρεις λημῶντες, ἀντὶ ἔ χύτρεις ἴσως ἀβρόφερνος λήμης.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὴ διηγέντ] Καλῶς ἂν εἶχε τοῦ δυσχεραστοῦ τούτου μισογελῶτος, μὴ καὶ ἐν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην τοιοῦτον Λυκιανοῦ τοῦ πυρόντος ἐπιδέναι, ἢ τοιαύτην σφηκίαν καθ' ἑαυτὸν κίνησιν ἐνεγκοῦσαν βιβλίων.

Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.

P. 395. Mſ. in 4. Αἰτῆς κάλλ] τὰ ὦλα παμμεγέθη ἔχων] Περιεργότερον ἔ Μίδα τὴν δεξιὰν κεχρημένον, καὶ ὑπὲρ τὸ παῖδα μικρὸν ὄντα ὦτα ἔχοντ κατὰ πᾶσαν τ δεξιᾶς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησάν τινες τ δεξιομέ-

χειόνων, ὡς ὅτε ἔχει ὁ Μίδας ὦτα. ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Ἀφ' οὗ καὶ τὰ μήκιστα κολόβια ἀκύλ. ἢ ὅτι καὶ ὅλον τὸ ζῶον ὕπνου δύηκτον, ὡς καὶ τὸ λαυθανόντων ψόφων αἰσθάνεσθαι. *

Θεοδότου] Δηλονότι πραγμάτων τῆ ἐπαναστάσεως τῆ Θεοδότη.

Οὐ πάνυ φρενήρης πις ὢν] Σημειῶ πῶς τὸ κρέῶ κεῖται.

Ἔαδε] Ἀντὶ τῦ ἤρεσεν.

Δύο κωρτυρῆσαι] Γραφέται ὁ κωρτῆσαι.

Ὁ ξεηγητὴς] Ἀντὶ τῦ ὁ ἑρμηνεύς.

Μελανείμων] Ἢ μετάνοια μελανείμων.

Δικαίως καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τῦ μηδὲν μέρος κατειληφώς.

Φησὶ δὲ] Φακυλίδης.

Ἄμφω μῦθοι ἀκύσας] Ἀττικὸς σολοικισμός.

Τῇ τῦ ἀκύσαι τῶ ὀργῇ] Αὐτό πως τὸ ὀὐ φάσκειν, Λυκιακὸν.

Ἔνθα ὁ μὴ χρησὸς] Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθέσθην.

Ὑπολαμβάνοντες] Ἀντὶ τῦ ὑποσλαμβάνοντες.

Ὕστληγξ] Ὕστληξ ἐχ' ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σκληρὸς ὀχῶς, ὃν νῦν λάμναν φασί.

Καὶ Στρατονίκη] Τῶ Σελεύκῳ Στρατονίκῃ λέγε, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκης Ἀντίοχος ἐραθεὶς πείθῃ τὸν πατέρα ταύτης παραχωρησάσθαι τῆ υἱῆ. πειθῆ ὁ νόσῳ ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ μηνύσας τὸ ἴατρεῖν δίετον εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα, ὃν ἀμηχανίᾳ γὰρ ὁ πατὴρ μηνύσας Σελεύκῃ Ἀφ' υἱὸν Ἀντίοχον, εἶπε σοφίᾳ ὁ ἰατρὸς γνωσθέν. ὁ παραυτίκα τὸ νόσῳ ὁ ἔρωτος, ὡσεξέρη ταύτης ὁ πατὴρ τῆ υἱῆ.

Λαθρηδὰ] Καινοπρεπὲς τὸ χῆμα.

Ὅπ πολλάκις] Οἷον ἠδὺ ἀνεῖς, Λυκίαινε, καὶ τὸ καρδίας ὥσπερ ἀλαζόνος μέρος παρὰ πᾶσιν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθῆ.

Πεπισδυμένων Ἀφθολῶν] Εἰς τὸ Γωσὴφ αἰνίτ̣τεσθαί μοι δοκεῖ.

Οὐ] Κακῶς σοι δοκεῖ, ὦ † ὠσμωνεῦ. ὃ γὰρ εἰς Γωσὴφ ὁ λόγος αἰνίττε, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ᾧ καὶ αὐτὸς παρῴκησεν αὐτῦ πόπον εἰς τὸν Προῖτα γυναῖκα Ἀντειαν, ὡς φησιν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χιμαιρωπὸν ἀντιγράφῳ αὐτὸς, ὃ πολὺ ἧττον τὸ ἐν μέσῳ Ἀφόρων.

Ὧι τῷ ἐπὶ Σειρίωσιν μύθῳ κινῆσαι] Οὐκοῦν τὸ Ὀδυσσέως ἐπὶ Σειρῆνας, ἀληθεστικῶς λέγεται ὃ μὴν αἰσθητῶς, ὡς φησιν Ὅμηρος.

Φιλοπμίας ὑποκειμένων] Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκειμένων ἀντὶ τῦ Ἀφ' ταύτην Ἀφροδίτην αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν ἀεὶ Θεμιστοκλέους Ἀριστείδης Ἀφ' ᾧ συναυτῷ πρεσβεύτης. πυθεὶς Ἀριστείδης, βαλὲ, φησί, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν Θεμιστόκλεις τὴν ἐχθρὰν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δικαιῶ πάλιν αὐτὴν ἐπαινέσαι ἀναλεψόμεθα.

Mſ. in fol. Περὶ δὲ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν Ἀφθολῆ· οὐ σκότῳ] ἀντὶ τῦ ἐπισκιάζεσθαι καὶ ἐπικρύπτεσθαι καὶ ἐπισκοτίζεσθαι. ἄγνοια γὰρ ἡ τύχη λέγεται. [ἐπιτραμμένων] ἀντὶ τῦ ἐπιτροπῶ τῆ κατὰ Φοινίκην χῶν. [κε-

* Similia legas apud laudatum jam Palæphatum.

† Sic clare legitur in Mſ. Videtur hoc Scholion alterius esse Grammatici qui auctori præcedentis Scholii contradicat. Quid sit ωσμωνεῦ planè ignoro, nisi forte legendum sit ἑρμηνεῦ, i. interpres, quo nomine præcedentem Scholiastam appellaret hujus Scholii auctor.

[κεκτημένος] δηλονότι πραγμάτων ἢ ἐπιτηδεύσεως τοῦ Θεοδίκη. [κύριε] λέγεται λίαν, μεγάλως. [φρονήρης] ὁ φρόνιμος. [ἔασεν] ἄγων ἤρεσεν. [ἡδύσμορον] λεπτὸν καὶ ἀφθαρὲς ἱμάτιον ἢ πάντως πορφυροῦν. [τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν] τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν ἐσκεμμένην, ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκης * λέγει. Λέοντος τοῦ βασιλέως ὅτι ἐξεβάκχευε καὶ ἡ Θεοφάνης πολλὰ καὶ περιττὰ διεξιοῦσα σύμπασα, ἅτε καὶ ἄκρα, ἵνα μὴ εὐδοκιμῇ ψευδόμενος. [τὸ ἀψίκορον] παρὰ ἄψ ὃ σημαίνει τὸ εἰθέως καὶ τὸ κόρος, τὸ εὐθέως κόρου λαμβάνειν, καὶ ταχέως πληρούμενον. παροψὶς τὸ ἠρέμα. οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον.

Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀσπροφρύδος.

P. 431. Mſ. in 4. Καὶ Γενεσιάδην] Εἰς ἀφροδίσια σκώψαι βουλόμενος τὸν κακοδαίμονα τοῦτον, τοῖς τοιούτοις αὐτὸν ὀνόμασιν ὠνείδισεν. ἃ φανερὸν ἢ αἰσχρὰς Ἀφροδίτης εἰσὶν ἐπίθετα.

Θάτερον τῶν γενητῶν] Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ὅπου μηδὲ ἡ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἄτερος. δεῖ γὰρ ἓξ ὁ ἕτερος συναλειφθεὶς ἄτερος λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὐτὴ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ ᾧ πειῶν μιλωνῶν, φανερὸν βάρβαρον δυικὸν ἢ πειῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύσφημον καὶ τὸ ἀπηνεμέα. τίς γὰρ χρεία ἓξ τριπλῆ, μηδὲν πλέον ἓξ τῶν δηλουμένων; τὸ δὲ τοιαύτης, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπὶ χίου μὲν ἐπίσης ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χίων ᾗ ὑδάτων ἐγκέρα τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥστε ὑδὲ τὸ πίτακιον. ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ πίτηνι, ἀλλὰ πίτνω βαρύτονον, ἀφ' οὗ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθείη. ἢ καὶ ἡ μετοχὴ πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαὶ πτόμενον ἵνα διώκεις. πίτακιον δὲ, ὑδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἄρα ἴπτακιον, ὡς ἀπὸ ἓξ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ ἓξ ἵσταμι λεχθείη ἂν ἵσακιον.

Ὁ πότε τῷ Τισίᾳ τῷ τίχλῳ] Τισίᾳ τύτθ λέγει ἓξ Κόρακος ἓξ Σικιλῶν μαθητῆ. τίχλ γάρ ἡ τισίλη Ε αὐθις καλεσφισμένη ἵνα, περισσότων εἰρήσεται.

Ω παιπάληκος] Παιπάληκος ὁ πάνουργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὡς ἀπὸ ἄλδυρον τοῖς κακοῖς συναλειφόμενος καὶ συντετριμμένος. τὸν ᾗ δὲ τοῦτο βάλεται τὸ γλωσσαλγεῖ τοῦτον δηλοῖ. ἀλλὰ τ ταῦ τ ἀντὶ δέτα μισηπίας, ὥσπερ ἄλδυρον ἀφτετριμμένον· κίναιδος ᾗ ὅτι καίει, ὅτι παθὼν, ἀπὸ τ τῷ αἴδῳ κινεῖν.

Mſ. in fol. Περὶ τ ἀσπροφρύδος τῆ Τιμάρχου ἀσπροφρύδα] Ἀσπροφρύδας ἡμέρας καὶ ἀσπροφρύδας ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς σεσημειωμένας. παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιᾶσδε. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὰς κακοῦργους καθειργνυμένους ἔξω φέρειν τ πόλεως καὶ δεδέναι αὐτοῖς τὸν ἀνήκεστον δίκην· ἐξῆγεν γοῦν αὐτῶν ἀπό τινων σεσημειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν σωθέντων τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἃς πύλας ἐκάλουν ἀσπροφρύδας. [γεγονότερον] γεγενέστερον. [τὸν Ἀδελφοφρύδην] Ἀδελφοφρύδης ὕστερον λοιδο-

ρεῖ-

* *Magiſtri* fuit ſumma dignitas in Aula Conſtantinopolitana, de qua Vid. *Meurſium* in Lexico Græco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Iſauricus, vel Coproymi filius, quærent quibus per otium licebit. Interea hinc liquet Scholiaſtam noſtrum ſaltem ante 1229 annos non vixiſſe, quandoquidem tum regnare cœpit Leo Thrax.

ρᾶτον ἀεὶ γυναικὶ συνᾶν, κιθαρῳδὸς δὲ ὢν. Ἀ ειτοφάνης, Ἀ ειφράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς ἀλλὰ τοῦτο μὲ κ βάλε). ἔστι δ' ὁ μόνον πονηρὸς, ὁ χαὶ ἀδί' ἂν ἡδόμενος, ὁδὲ παντόπονηρ⊙, ἀλλὰ κὴ σφοδρόν τι. τὸν γὰρ αὐτὸ γλυκύπικρον αἰσχρᾶς ἡδον. τοιοῦτοι τ' αἰδοῖον Ϝ ἀνδρώπε κ τὸ ἀπέρμα. Ἀ ειφράδης γε Πολύμνηστος κ Οἰώνιχος ἀρίστοποιεῖ. κὴ πολυμνήστια κ αὐτὴ καμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι. εἴ τις ἂν τοιοῦτον ἄνδρα κὴ σφόδρα φυλάττε), μήποτ' ὀκ Ϝ αὐτὸ πίστιν ποτηρεῖν. κὴ ὡδὶς, Ἀ είφραδες παῦσαι ληρῶν. [ἀνάπ⊙ις ποσὶ] ἀνάπ⊙ις ποσὶ, ἀνὶ Ϝ ἀνετοίμοις, κ χωλὸς τινὸς ⊃δυσκολῆς. παροιμία ἐπὶ τ ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα κὴ πράξεις ἀφικνυμένων. [βδελυρία] αἰσχροποιία. [αὖτως] ματαίως. [ὁ γὰρ σοφιστὴς] Τίμαρχος. [χιδιάζειν] ἤτοι χίδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. [ἐπήμυνε] ἐπεβόηται. [ἀφῆλιξ] πρεσβύτης. [ἠτιάσω] ἐμέμφω. [κύφωσα] κύφωσις ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τὰς τίνονσας τ κεφαλίδων ἵνα μὴ σύρῶσιν * ἀνακύψαι. Ἀ ειτοφάνης Πλάτωνι, ὦ τύμπανα, ὦ κύφωσις ὀκ ἀρήξετ. κύφων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος ὃν οἱ μὲν κλοιὸν οἱ δὲ κιβλοιὸν ὀνομάζουσιν. ἔνιοι κὴ ὁ ποιητὴς ἄνδρα ⊙, κύφωνα πίστε) ⊂ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν κ ὀλεθρίων. κ κυφωσισμὸς ἐπὶ τ τιμωριῶν. Ἀ ρχίλοχος δὲ, ἀντὶ Ϝ κακ⊙ κ ὀλέθρι⊙. ἔφη) κύφων ⊃δὲ τὸ ἀναγκάζειν τὰς δεσμίας κύφειν. ἐὰν δέ τις ὑβρισυνόμε⊙ τὰ ὀκ Ϝ νόμε παρ' ὐδὲν ποιήσετ, δεδέσθω σὺ κύφωνι ⊙ὸς τ' ὀχείᾳ ἡμερῶν κ'. ἐπιβρεόμε⊙ μέλιτι γυμὸς κὴ γαλακτὶ, ἵνα ἡ μελίττας ⊂ μύιας δάκνοι. Ϝ δὲ χρόνε διεθνῆ⊙ κατὰ κρημνῶν ὠθῆσαι, φαλλὸν γυναικεῖαν ⊃εβαλόντας. [νεωστὶ ἔτεκε] νέα ἔργα ποιεῖ, κομπάζε) κενὰ τολμᾷν ἐγκωμιάζ⊙. [Ϝ Σινωπεὺς] Διογένης. [βινητῶν] σωγενσιάζων. [Τριπλοεργίαν⊙] Τελεκλείδ⊙ φρυγεύειν ἐστὶ τ Ἀ ργείας ὕπτια λεγόμενον. [τελγλώχινι] τελγλώχινα τόξα τείχνπα. [ἰάτερον] κακῶς τὸ ἰάτερον εἶπε. [τ' τελῶν μηνῶν] τελῶν μὲν ὠῶν ⊃ηλυς βάρβαρον. δύκιξ Ϝ τελῶν ἐπαγομένη. ὥσπ⊙ Φάλιν δύσφημον κ τὸ ἀτυχημία. τὶς γὰρ χρεία Ϝ σεριττικῶ μεδὲν τελέου Ϝ μὴ δηλοῦν⊙; τὸ δέ τοι ὀκτύπειν κὴ ἀδιόρθωτον, χρόνω γὰρ ὀδὲ ἐπίσα) ἡ Ε λληνικὴ χρῆσις. ὥσπ⊙ ὐδὲ τὸ πίτυμον. ὁ γὰρ ἔστι πίτυμον, ἵν' εἴη πίτυμον, ὡς ἴσημι ἴσταμαι, ἀλλὰ πέπω. ἀφ' Ϝ πίτυμον ἴσως ἂν λεχθείη, ὃ ⊂ ἡ μετοχὴ ὁ πιτύμβ⊙ ὡς σὺ Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δὲ πιτύμβον πικὰ δίωκεις. ὁ μὲν πέτομαι, ἀλλ' ἡ ἄρσις ἴπταμαι ὡς λπὸ Ϝ ἵπτημι ⊃δαπλησίως τῷ ἵσταμαι. [Ἀ δράστεια] δαίμονα εἶναι λίγυσι παύτῶν τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑποπεμπόντων. [Τισίᾳ] Τισίᾳ λέγ Ϝ κήρυκος Ϝ Σικελὸς μαθητῦ. πάχα γάρ τ τοιοῦτον κὴ αὐτὸς καταστροφιάμενός τινα πρεσβύτην ἐργάσατο. [τὴν Καμιρείναν] λίμνην φασὶ τῇ Καμιρείᾳ πόλει ⊃οικεμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ. ὧν βουλομένοις Καμιρεναίοις μετοχετεύσαι, ἔχρησεν ὁ Θεὸς μὴ κινεῖ Καμιρείναν. οἱ γὰρ Θεῦ ⊃δακνόντες ἐβλάβησαν, ὀθνεῖ ἡ παροιμία ἔρηται ἐπὶ τ κατ' ἑαυτῶν βλαβερῶς τὶ ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμάριλλ, ὃ τὰς κλάδας ἀμασσομένης ἀπὸ-

* Erat in Mſ. prima duntaxat hujus vocis ſyllaba, ſed reliquas ex Suida ſupplevimus, indidemque quædam in ſequentibus manifeſtò corrupta emendavimus: utrobique enim res iiſdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione ſatis liquebit. Superiora etiam de Ariphrade ex Suida emendata.

στρον ὄζειν. [τὸ παιπάλημα] παιπάλεμα ὁ παυεργὸς ὕφασμα· εὐέλιξ. ὁ ὡς πρὸς ἄλοιδορον τοῖς κακοῖς συναλληλησμένος, καὶ συμπεπλεγμένος. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ βάλε δηλοῖ, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀηδόνος μιμηθέντα ὥσπερ ἄλοιδορον ἀφιέντα ἐλεγμένον. κίναιδος δὲ ὁ τὰ ποιᾶν, ὅπερ πάσχων, πρὸς τὸ τῶν αἰδοῦς κινεῖν.

Περὶ τοῦ οἴκου.

Pag. 450. Mſ. in 4. Ἀλίξανδρος μὲν ἐπῳήμησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λουσάμενος, ἀ μικρῶς ἠρρώσησεν, ὡς φησιν Ἀρίσταρχος. Στρέβων δὲ ὁ μαγειρεύς ἱερεῖ τῷ ποταμῷ Κύδνῳ· ὅτι ἀφ' ψυχρότητος τὸ παχυδερὲς τῶν ζώων ἐάτην ἐμβαίνοντα τῷ ῥεύματι τούτου καὶ ἐγχρονίζοντα.

Τοῖς Ἀρσακίδαις] Ἀρσακίδας τοὺς Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου δὲ παλαιοτάτου τοὺς γονεῖς ἑλκύσας.

Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφάς φησιν, εἴτε τοὺς ζωγραφίας ὑφ' αὑτῶν ἀνθέων καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργαστο, καὶ εἴτε τοιοῦτο ἄλλο.

Διολισθάνουσιν τῶν κυμάτων] Ὡς καιναῖς σε αἱ ἀηδονίδες, λυκιακοί.

Καὶ ὁ δὲ Ὁμήρου ῥήτωρ σκιᾶς] Εἰς Πάριν Ἀλέξανδρον, ὃς φησιν Ὅμηρος, Ἀλέξανδρον θεοειδῆ, ὁ λόγος φησί.

Τῶν Γοργόνων καλῶν] Ὅτι αἱ Γοργόνιαι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξισοῦσιν οἱονεὶ ἀπιλίθους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀντάθυρος] Ὡς λαὸς τὸ δύθιος, ἡ ἀντίθυρος.

Μακρόβιοι.

P. 465. Mſ. in 4. Ὁ Σελεύκος] Ἐπὶ γὰρ Σελεύκου καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ.

Mſ. in fol. Μακρόβιοι. συμβαλεῖν] Διαφέρεται νοῆσαι. [συνεπήχθη πολῶν ἔτη] πολεῖς εἰς τὰς Ἕλλησας ἀπὸ τοῦ Ἕλλου ἐστὶ. πολεῖς εἰς τὰς ἀθήνας, ἀπὸ δὲ ἀνὴρ ἐστὶ. πολεῖς εἰς συνεπήχθη ἔτη, ἀπὸ δὲ συνεπήχθη ἐτῶν ἐστι. ὅτους γὰρ φασὶν οἱ Ἀττικοὶ. [κατέτρεψε] ἐπλάτυνσε. [κατακλεῖς] ξενοδοχηθείς. [φῦμα] ψυδράκιον, ψόφος. [καὶ λάπαρεῖον] ἐκατὸν λιμαὶ ἢ ἀγχόνη ἐξάγων. [ποτνιώμενον] ἀνιώμενον, ποτνίαμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω.

Διάλογος περὶς Ἡσίοδον.

P. 486. Mſ. in 4. Εἰς ὃν καιρόν τινα] ὑπάρξεως δὲ εἰς ὅτιπερ ἄμεινον καιρὸν, ἵνα περιπλακῇ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς ἐν τῷ εἰ καὶ ἀφ' μηδὲν ἄλλο. ὁπόταν οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἓν ἄμεινον ὑπάρξαντες εἴπωσιν, εἶτα χρὴ Ἑρμογένῃ πιστεύειν.

Καὶ βδάλλειν] Ἀμέλγειν. καὶ βδελλοὺς τὸ ἀμολγεῖον.

Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι] Ἀντὶ δὲ ἀπολύσεθαι καὶ τῷ ποιμενικῷ δύθεσιν.

Mſ. in fol. Διάλογος περὶς Ἡσιόδου ἔνθα] Θείῳ πνεύματι κινούμενα. [ἐνίων μόνων] δύναται λύ. [βδάλλειν] ἀμέλγειν. [σκινδαλάμους] σκιν-

σκινδάλαμοι· τὰ τῶν κριθάλων ἀποξύσματα ἢ σκόλοπες, ἢ ἐκπεφερασίαι τῶν ἀκρεμόνων. σκινδάλαμος· τοῦτο ἔστι μὴ ἰσότεια ὀξύνει. * σκινδαλάμους δὲ λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ὁ νεφέλαις, λόγων ἀκρεμόνων σκινδαλάμους κρήσομαι. [κρατικίζει] κεντοῦσι. [ἠπίαλος] ῥιγεπύρετος.

Πλοῖον ἢ ὄχαι.

P. 490. Mf. in 4. Οὐκ ἐγώλεγον] Κρᾶσις ᾱ ω καὶ ᾱ ε εἰς τὸ ω ᾱ ἐγὼ καὶ ᾱ ἔλεγον.

Τῶν κεραμίων ἐπειλημμένον] Τὰ νῦν κέρατα λεγόμενα ἀπὸ τοῦ κεραμικοῖς ἃ καὶ κερίκνας καλοῦσιν οἱ παλαιοί.

Τὸ ἐστὸ τὸ παρόσσιον] Τὸ καρχήσιον.

Καί τοι τὶς αὐτὴ μὴ γὰ ὀκνήσῃς εἰπεῖν] Ὡς μήτε ἀποῤῥήτου ὄντος τοῦ τὸ μυσήμα ἀμυήτου ἐξειπεῖν. τοῦτο δὲ αὐτοῦ ἀποκλείοντος φασὶν ὡς οὐκ ἐξὸν σοι ἰδεῖν ὥσθ' ἡμᾶς ἔχειν ἀποῤῥῆτα, εἶτα κ' ὑ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύπτειν ἀνακινδυνεύσαι, τε ὥσθ' ἡμᾶς σκῆψιν ἀφιέναι καθίστα, μεμυήμεθα γὰ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς τραγῳδῶν, ὥσθ' οἰκεῖον χρὴν ἐρεῖς.

Πρὸς ᾱ λαχανὸν τις λοιδορεῖ] Ναυλοκῶ.

Καὶ ἐς Αἴγιναν] Ἑορτὴ ὁ Αἰγίνη.

Ὑπερμαζᾶς γὰ] Λέγα) τοῦτο ἐπὶ τῶ ἀπὸ τῆ ἄγαν πολυτελείας δεξαμένου πλοῦτον, ἐπεὶ καὶ σοφαρὸν ἢ τοῖς συνήθεσι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὑπερφυᾶ, ὅθεν καὶ ὑπερμαζᾶν λέγα) ὡς μὴ πολὺ μᾶζης ὥσθ' ᾱ ἠυπορηκότα, τοιοῦτον καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔπαξε λόγον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῆ κυρίως φερομένου καὶ ἀλαζονευόντων φησὶ τὸ μηδὲν εἰς τὸ κάλλιον πλούτου, ὡς κ' δοκῇ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπλούτους σκωπτικῶς ὀνομάζειν.

Καὶ τεκεῖν ἄλλο παιδίον] Μελιλιπέρτιον φησὶ τὸ τῆ Γνῆς παῖδα, ἐπαιδιώκησεν ᾱ Ἀθαμᾶντος αὐτὸν.

Οὐ σκύφον ἀλλὰ σισύφιόν π βάρος] Τῷ γὰρ Σισύφῳ πέτρον ὁ ᾅδης ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ.

Οἶνος ᾱ ἐξ Γαλίας] Ὃν Φαλέρνον φασὶ. τὸ κάτω ᾱ Γαληνίας τοῦτο τὸ Γάδειρον λέγα. πολλὰ γὰ σκεῖται ἐχθρὰ παλαιὰ ἐνομίζετο, ἐχθρὰς φερούσης ἐ κ' τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῷ καὶ τῷ μεγέθ καὶ τῷ λίαν τὰς ἄλλας παρευδοκιμούσας.

Πρὸς τὸ ἐφίππιον] Τὸν ἀσράβων φησὶν, ἤτοι τὸν ἐφιππεύσιμον, ὃν νῦν σέλλαν φασί.

Ἀντίπατρον πολὺ ἔασον] Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆ ἱστορίας, καὶ εἰκὸς γὰ παροξύνθη τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον αὐτοῦ αὐτὸν καταλείπ.

Ἐξεάδη γὰ οἶμαι σοι] Ἐξ εὐδίας, ἔρρηξε γὰ ἤδη αὐτοῖς ὑπόσαν τυφῶνα ἀπέχοι ἂν ἀφικομένη ἡ κενὴ μακεδία.

Παροκκινηκέζα τὸν γνάμιλον] Οἷον μαροίνοτζα.

Τὸν ἀριστερὸν πτορτισμένον] Ἐπὶ τῆς δρισερᾶς δακτυλιδοφορούσης.

Mf. in fol. Πλοῖον ἢ ὄχαι· ἰκλάμενος.] Ἰκλάμην καὶ ἴκλαμος, οἷνος ἢ κριτῶν. [κεδεδεκὼς] Σημειῶ τὸ κυδεδεκὼς, ἀντὶ ᾱ κεδεδεμένον.

* Videtur hic omissum quod extat apud Suidam: ὃθ' ᾱ ἡ φλαγίαν παροξύνει.

[κράδυλον] κράδυλ@ εἶδος πλέγματ@ ἡ τριχῶν, ἀπὸ ἐκπτέμω εἰς ὀξὺ κατακλῆσαι. [κάμακες] χάρακες. ὀρθὸν ξύλον. λέγεται δηλονότι [κίονα μακρὰν] τὰ ἐπὶ ῥαπτὰ καὶ δίπηχα εἰσιόντα. εἴτε ἐγγεγραμμένων δίγραμμα, εἴτε καὶ καθ' ὑδάτων εἰσίασι κίονα μακρὰν οἱ παλαιοὶ καταφήμισαν.

Μύρτιον καὶ Πάμφιλ@ καὶ Δωρίς.

P. 515. Mf.-in 4. Ὁ Ἀλαπικῆθεν] Δῆμος τ Ἀντιοχίδ@ φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἡ Ἀλαπικίς.

Φίλιννα καὶ ἡ μητὴρ.

Καταλιπεῖσα] Αὐτὸν ἀπολιθῶν ἐς τ Λαμπρίαν καὶ ἐξεβαλεῖν εἰκῆ τοῦτον. αὐτὸν ὃ λεπτίγραφ@ τοῦτο γενόμενον. ἀλλ' ὕδει τ νυκτὸς εἶμαι συνεκπέμπουδος μετ' αὐτῆ καταλιπεῖσα.

Δῶρον καὶ Μυρτάλη.

Ὦ Διοσκόρω] Ὡς ταύτης τὰς Διοσκόρους καλεῖ. ὅτοι γὰρ σωτῆρες ἐλέγοντο τοῖς πολίταις.

Δάπιδες] Τάπητες. ἀπὸ τὸ ἐν δαπίδι πράσινας.

Κρωβύλη καὶ Κόρινναι.

Ἀθρόαται] Ἀθρόαται λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις γεγενεσθῶσιν.

Μυσέριον καὶ ἡ μητὴρ.

Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ] Ἀλῶα, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθήνησιν μυσήρεια ἐπιτέλεσται, Δήμητρ@ καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τ ἁμπέλου καὶ τῇ χρήσει ᾧ οἶνος, καὶ τ ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορ@ ὃ φησὶ σπερματοῦσθαι ἀπὸ ᾧ τότε ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ἐπὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι.

Συμβολὴ] Ὁ ἔρανο@.

Παννυχὶς, Δορκὰς, Φιλόσεμν@, καὶ Πολέμων.

Διμοιρίτης ὢν] Διμοιρίτης, τότ@ εἰώθει τὸ τελώνιον ἀποδιδόμενον, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρον ἐστὶ τ δραχμῆς. ὁ δὲ τοῦτο λαμβάνων τραπεζίτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ τραπεζικὴ ἀρχὴ ὡς ὁ λοχαγὸς, ἀφ' τ παρ' ἄλλης τραπέζης δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ δημοιρέων καὶ ἡμιλοχίαν ταύτ' φασι. καὶ δημοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τ δημοιρέας, καὶ ἡμιλοχίας.

Γύεσσα, καὶ Πυθιὰς, καὶ Λυσίας.

Θείνῃσι] Θείνῃς ἐπικωμῳδ@ λίθος τοῖς ἐξοχαῖς τ οἴκων.

Τῶν Πηπίλων] Πλωτίνη, τὸ περιφαλδώμενον καὶ ὑπέρθη@ κόμη ἀπατεῶσα τοὺς πολλούς.

Περὶ τ Περεγρίνου τελευτῆς.

P. 559. Mf. in 4. Τὸν μὲν πατρικὸν οἶδα] Οὐχ' ὅτι πατρικὸς ἦν Πρω-

ρεχθίνῳ, ἀφ' οὗτο ποιητὴν τῶν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικὸν τὸ πρᾶγμα διέπραξεν μεγάλης συμφορᾶς αἴτιον ἑαυτῷ, καὶ οἷον οἱ τραγῳδιοποιοὶ χαίρουσι· ἀφ' οὗτο καὶ ἀμαυρὸν ἐμνημόνευσι σκηνικῷ πράγματι, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγῳδίας εἰσαγωγέα.

Διέφυγε, ῥαφανίδι] Τὰς μαχὰς γὰρ τοιαύτην ἀπέτινεν τοῖς παλαιοῖς ἔθος ποιεῖν. ἐπὰν γὰρ ἐάλω μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, πολυτῶντες, ῥαφανίδα τῇ πυγῇ ἐμάχοντο πάνυ ἀδρὰν ἔνεμον.

Θαυμαστὴν σοφίαν τ' Χρισιανῶν] Θαυμαστὴ μὰ Δία, ὦ μακαρία, καὶ παντὸς ἐπέκεινα γαμαί. εἰ καὶ σοὶ τυφλὸς ὢν καὶ ἀλαζὼν τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπισκέπτως καὶ ἀβλέπως.

Σέβεσι τὸν ἄνθρωπον] Τὸν ἀληθῆ θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον. τὸν δὲ ποιητὴς, ὦ λῆρε, ποιητὴν.

Τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαιρήσειν] Μικρὰ κεφαλὴ, ὡς ἀπὸ βραχέος αἰτεῖς καὶ ταῦρος καὶ χρυσοῦς θυσίας· καὶ ὅρμων ἀξίως, καὶ μὰ καὶ τ' ἄλλον ὃν κατέχας λῆρον ὡς τ' Ἑλληνικῶν θεῶν, νῦν τὰς τοιαύτας σὺν ἀξίως φὴς παραβάσειν.

Τὸν ἢ ἀνασκολοπισμένον] Οἷα ληρεῖς, ὦ κατάρατε, κατὰ δὲ σωτῆρος Χριστοῦ; ὃς καὶ τάδε ἔπεκεν, ἀδικάτω σε ἀδελφὸν κολάσῃ, ὡς ἀδελφάσιλω, καὶ τὰ ἡμίτερα ἀμφότερα. ὦ τ' ἀπερόντος συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γαμύσης δύτερα πλίας, μιαρὲ, καὶ ἀνόσιε, ἀλλότερε τ' ζωῆς, καὶ μέτοχε τ' αἰσίας κολάσεως!

Τῶν Παιονικῶν Πόλις.] Παιονικὸς ὡς ἔοικεν Περιηγητὴς, ἀπὸ Πάρου τ' νήσου.

Εἶπε τῆς πόλεως ἀπαγορευσθείσης] Καὶ πῶς εἰ παλαιολόγος Περιηγητὴς σὺν ἀπτενεκλήθη ἀδελφὸς τῶν Παιονικῶν τῆς παλαιότητος, ἀπαιτημένων τ' ἀφ' τοῦ παλαιότατος, ὡς ἔφης, ἀφειμένων τούτοις ἀρχῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συνηφασμένης πάσης ἀρετῆς σκώπτε, καὶ ἀμαθολάβ.

Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι, λέγ.

Τῶτῳ τῷ Μυσοπώλῃ] Κυνικὸν καὶ οὗτος, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφος ἐλέγχειν ἤρξατο πεποιημένος. Ἐπίκτητον μὲν, Στωϊκὸν οἶδα. Δίωνα δὲ τὸν Προυσέα, ὡ καὶ ἐπώνυμος ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδέδωκε ἐγκωμιαστικοὺς τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὠφελείας μεστούς.

Ὁ ὢν Πατρῶν δᾶδα ἔχων] Τὸν Θεαγένην λέγ. ὢν Πατρῶν δ' τ' Πελοποννήσου.

Τὸ κανθαλίμῳ Πρωτέως ἐμέτῳ] Πρωτέως μὲ τὸ χαλκὸν καὶ συγγνωστὸν. εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνωμῇ, ὅτι τὸν βίον λοπλίσαι. σὲ δὲ τίς δ' τρόπος ἀμύνῃ), λόγον μὲ ἐμπροσθεμένων, ὅτου ἀσχοίρως σκωπτόζω, τοῖς ὕθλοις ἢ κ' μωσθολογίαις τῶτον ἐπαθηκόζω;

Δραπέται.

P. 591. Mſ. in 4. Ἑπτὰ ὢν τ' ἀπάντων] Τὰς ἑπτὰ λεγομένας σοφὰς. Πιτθακὸν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβυλον, Χίλωνα, Σόλωνα.

Καὶ ἄλλον ὢν Σάμιν] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν τ' Μνησάρχου. ἐξ Ἐφέ-

ἐγὼ Ἡρακλεώτου. ἐξ Ἀβδήρων Δημόκριτος. ἄμφω ἦ φυσικῶ φιλοσόφω ἦσαν.

Τὸν Γναθωνίδην] Κολάκων οἱ πρωτεύοντες οὗτοι.

Mſ. in fol. Δεφπίτης· τὸν ὀπισθόδομον] ὀπισθόδομος μέρος τοῦ ἀρχαίου τοῦ Ἀθηναίων, ἔνθα ἐφύλαττον τὸ ταμιεῖον ὄπισθεν τοῦ τοῦ Ἀθηνᾶς ναοῦ, ὃ καὶ ἀπεστέγαστο τὰ χρήματα. [ἐπὶ τῶν ἀπάντων] οἱ ἐπὶ πᾶσι οὗτοι. Πιττακός. Βίας. Θαλῆς. Περιάνδρος. Κλεόβουλος. Χίλων. Σόλων. ὁ Σάμιος Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδήρων. * [ὁ ἄλλος] Ἡράκλειτον. [ἄλλον] Δημόκριτον. [ἀμυδρὸν] ἀφανῆ, σκοτεινόν. [ἀποστόμωτος] ἀκαταγώνιστος. [πρόφορα] πρόφορα, χρήσιμα, οἰκεῖα, ἁρμόδια, ἐπιτήδεια. [γλίσχρως] πυκνάς. [ἐπιμόνως] ἀναίσχυντον [ἐς χρηματισμὸν] ἐς τὸ τῶν χρημάτων σύλλογον. [χρηματίζεσθαι] χρήματα συλλέγειν. [κολαστέον] τιμωρητέον. [αὐτοκράτορα] βασιλέα. [μέτρῳ] ζητοῦμεν. [λειοτέλειον] τελεώτερον λέγε.

Τὰ πρὸς Κρόνον.

P. 606. Mſ. in 4. Ἔγνως ἂν ὡς ὀργίζεται] Τὸ ἐξῆς ἔγνως ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεται γὰρ ἐφοίτα μοι.

Οὐπώτε ἡ χὼν ἐπιχῇ] Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἤγετο.

Νόμοι Συμποτικοί.

Οὐπώτων τὸ σταιχεῖον ἐξάπτειν ἦ] Τέλος δὲ τῆς ἀκπίνος ἢ ἡλίου τῶν σωμάτων περιγραφομένων λέγε σκιάν, ὅτι γὰρ αὐτὸ στοιχεῖον σκάλλει.

Ἐπιστολαί] Κρητικαί.

Ὡς ἦ νῦν ἔχεται] Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλυχημένων ἡ παροιμία.

Οἱ σφηνοπώλωνες] Σφηνοπώλωνες εἰσὶ κωμῳδία δύο εἰσὶν ὁ μὲν ἐλαύνων, ὁ δὲ οἰκέτης. ὁ μὲν ἐλαύνων ἀσκαφαλωπίας ὄρνεις ἀπεσκευασμένον, ὀξυγόνιον. ὁ δὲ οἰκέτης ἀκμάζων καὶ ὄγκον ἔχων ὑψηλὸν καὶ παλαιὸν κοιλαινόμενον εἰς πρόφασιν ξανθός, τραχύς, ἐρυθρός, πεζὸν ἀγγέλλων.

Κρόνῳ πλησίοις χαίρειν.

Ψύλλα καθαπτέσθαι] Ψύλλα ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποδραμεῖν πίστις.

Οἱ πλησίοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.

Ὀργὴν καὶ μίσος] Ἤτοι παροιμία ἢ ὅσα ἤκουσε.

Mſ. in fol. Κρησσόλαν Γερδίς· ἀρκλῶ] ἀρκλίνω. [ἢ δι' ὅς] οἷον αὐτῷ. [σκληκίαν] σκώληκα. [βάκηλος] βάκηλος μέγας μῦς, κόνηλος δὲ καὶ γυναικώδης. σύνεχος. ἀποκοπτός. [Νόμοι] πρῶτοι θυμηδίαι, πτυφλοῖ, σύφορα σίαι, πέρυσι. [Ἐπιστολαὶ Κρητικαί· ἐμβάτης] τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τὰς σοδὰς ἵνα φανῶσι μακρότεροι. [ἐφαλυρχίδα] πορφυρᾶν χλαμύδα. [χέσκη] εἶδος μύτρας. [σηπῶν] σκωλήκων [κοπίσι καὶ κίσσις] κίση καὶ κίσις, ῥάκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται καὶ ἱμάτια. πικὸ τὸ τ' ἀντὶ τοῦ θ. κίθη γὰρ, οἱ δὲ πτερωτοὺς κίσσας ἐπικτήσασθαι τοῦς ἀνδρῶν ὑποδοχήν. [τῇ λοπαδὶ παραμείβεται.] Γρύφιτται ἐπιθέσειμθμ, τῇ λοπαδὶ δηλονότι, ἢ τῷ πίνακι. [ἀνδρομὶς] δύοσμῶ

* Hic omiſſum Δημόκριτον.

μὲ οἶνε. [ἀπὸ δ' γλαδυκυς διαῤῥήγνυσ] λάπτεσθαι γαστρὸς τὰ σπλάγχνα τῆς πατηθῆ. [τ τε ἄλλαντ] ἄλλας εἴδος ἕτερον σκευασμένου, καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ τοῦτο πωλῶν. [φιλαυτ] ὁ κενόδοξος ὁ ἑαυτὸν δῆθεν φιλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτῷ χάριν. [Κρόνος ἐμοὶ τῷ πιωπότερ χαίρειν. βλακεύσας] μαλακισθεὶς. [κραυβασπάσας] μαίνεται. [ποστιῶ] ποστιάδος, ᾠδὴ καθ' εἱμαρμένην, ἐπικαλεῖν τὰς Θεὰς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσθ. [καρηβαρῆντες τὴν κεφαλὴν] βαρύθυμοι ἀπὸ μέθης οἶνε. [Κρόνος πλουσίοις χαίρειν. ἴσαγχος] ἀπὸ ὀλίγε. [καταγινώσκειν] λοιδορεῖν. [φιλοτησίας] φιλικὰς ὁμιλίας. [φιλοφρόσυνας] δεξιώσεις, ἢ ἀποπεμπούσας. [εἰ μύοντες] καμμύοντες, τυτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. [σκιρρίδιον] ὅτι αἱ ἀφῦαι καλάμοις διαπεπερμέναι καὶ τετραγλυμμέναι σκιρρίδια λέγονται. ἢ τὰ ὕεια τμήχη ἀγρίδης * Παφλαγόνες φασί. [οἱ πλείστοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν. Γαστρίζεσθ.] γαστρίζεσθ, λαιμοτομεῖν πρέπει, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν γαστριμαργεῖν.

Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.

P. 633. Mſ. in. 4. Συμπόσιον] Ἡ Λαπίθαι ἐπιγέγραπ. ἐφ' ὁμίλῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ δ' γάμοις δ' Πειρίθε τετελεσμένοις. κἀκεῖ δὲ οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἶτα παῖς τ Λαπιθῶν γυναιξὶν ὑβρίσασιν ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προὐχώρησαν. ἀφ' ἃ καὶ εἰς πόλεμον προὔβησαν ἀσπονδον. τ Λαπιθῶν γὰρ τις γάμους ἐπιτελῶν, ὀνάλεσέ τινας τ Λαπιθῶν, καί τινας τ Κενταύρων, εἰς ἦ τ Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθείς, τὴν νύμφην ἐβιάσατ. κρατήσαντες δὲ αὐτὸν οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτῦ τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα. καὶ σὺν τούτοις συνετρέφθη Λαπίθαις καὶ Κενταύροις.

Καὶ ἀναμεστὶ [Διξιάσαι κέχρηται τούτῳ ἀπὸ τ πολέμων ἐπὶ τὴν παρεκβολὴν τοῦ ἔτους μεταβαλών. ἐπὶ μὲ γὰρ τ πολέμων ἔξω φασὶ βῆναι, τὸν δ' ἑσπέρων τυγχάνοντας βολῆς. εὐτρεπῆ ἦ, ἐπειδὴ οὐ τῇ ἑσπέρᾳ πόλεμος μεθύοντων συνεβάλη. εἶτα τακεῖ γαμηλίοις δεηγεῖ καθ' ἡσυχίαν πεῖσκεσθ, παίζων φησὶ ὅτι δεηγῶν ἡμῖν παρὰ θύραις ὑπ' ὀδόντος ἄπτ διοχλεῖσθαι τ πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες δ' χρεισὶ πολέμοις καὶ τ ἐκεῖ περοινίας.

Καὶ πολλῷ τῷ ἐωλοκρασίᾳ] ἰωνικῶς συνέστηκε ἀπήλοις παρ' Ἀθηναίοις οἱ νέοι, ἐπὶ ἐκάστῳ κρατῆρ οἶνε ἐτίθετο. καὶ εἴπερ συνεβόδησε μὴ πάσῃ τ ἴλῃ κρατῆρι, ἀρκεῖ κῦ τ αὐτῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἐωλοκρασία. ἐωλον γὰρ τὸ χθεσινόν. ἔζητεν δὲ σύνταξιν μεταφορικῶς, ἀντὶ δ' ὕβρει.

Ἀμυσί] Ἀνὰ δ' μῦσιν καὶ κλεῖσιν τὸ στόμα.

Μηδὲν πρὸς ὀργήν] Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν καὶ τὸ ἀμὰ ὅπως μὴ πρὸς πολλὰς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα ἐλλείπουσι τ παροιμιῶν ῥημάτων ἐφ' ἓν ἀτέλειαν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ χρὴ ἐλλείπ. τὸ δ' τὸ σιγᾶν.

Καὶ πολίδα κηλῶσιν] Μάχαιραν.

Οἰαβούλιγος] Λαβούλιγος ἦν οἴκημα σκολιώτερον. καὶ ἐπειδὴ σκόλιος ἦν ὁ παῖς ζητήσιν, ἀφ' τοῦτο ἐπικληθῆν λαβούλιγος.

Ai

* Ita clarè legebatur in Scholiaſte noſtro. Etymologici magni Auctor habet ἰόϊδιν.

Αἱ γυναῖκες] Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶ γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μίας τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συνεστίων, καὶ ἀπαρχόμενοι αὐτὰς ἐσθίζον τῶ ἀνδρῶν, ὅθεν ἡ συνήθ.

Ενεδιαίζετο] Ἡμφισβητεῖτο.

Τοῖν Ἀνάκοιν] Τῶν Διοσκούρων. Ἄνακας γὰρ ἔλεγον αὐτὸς, καὶ Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν.

Χυμὰς] Ζωμὸς.

Καὶ πέμματα] πλακοῦντας.

Καὶ κρομυκείας] Ἀρτύματα.

Ἐκ φρεάτης] Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου.

Οὔ, π] Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρου τὸ ὁ, τὸ, τί παρέλκει ἀόριστον, ἀπλῶς ἔθος.

Γυποτυρεύζοντες] Γυποζυγίζοντες.

Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόλω] Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βολὼ τὸν μόχθον εἶπεν. ὁ Λυκιανὸς δὲ παρώδησεν αὐτὸ δύσκολα ἐπὶ τῶ Ἀλκιδάμαντος, λέγων βοὴν τὸν πρωγνὸν ἢ βοὴν δὲ ἐνταῦθα ἀλλὰ βόλον ὃ ἐστι κραυλικὸν καὶ θορυβώδη. ὃν καὶ λέξ τῶ ἐπομένων παρέρησεν κρωκτικὸν ἐπιφέρουσα.

Τῶ φόλω] Φόλον ἐλάτου τῶ Κενταύρων εἰς. παρ' ὃ ἐξενοδοχήθη Ἡρακλῆς.

Περιεσοβεῖτο ἡ αὐλὶς] Ἐκινεῖτο, ἐθορυβεῖτο.

Ἐν τοσούτω] Ἀντὶ τῶ μεταξὺ, ἢ ἀντὶ τῶ ὡς ὅτε τοῦτο ἐλέγετο.

Παῖς ἐπαλεῖτο] Γρᾶφε τοῦτο καὶ καλεῖτο.

Ὀρεινόμοι] Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων.

Προπίνω σοι] Σκῶπτ τὸν σύντυξιν, ἐσκῶπτον σοι Ἡρακλέης ἐρχομένῳ. ὃ νῦν ἀγοραικῶς φαμὲν εἰς τὸν προσδοκίαν τοῦτο, ἢ τὸν ὑγίειαν. δὲ γὰρ λέγειν ἐσκῶπτον τῶ σῆς ὑγιείας. ἢ ἐσκῶπτον βασιλέως. ἢ ἐσκῶπτον Μαρείας τῶ θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

Οὗτος ἀρχήσει τότε κωκακλ..... κοινῶς μὲν τὰ σκῶπτ ἐξαίρετα τῶν χορῶν ἄσματα. ἰδίως δὲ τῶ ῥυθμοῦ..... λύσις χορεῖ σκιλικῶ ἢ κυκλικῶ χάσματος καὶ κραυγαρμάλλητος ἥσις τοῖς τῶν χορευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ ἥσυχον ἀποβλέποντες οἱ χορεύοντ, ἴλεῳ γένωνται.

Μελιτιεῖον] Τὸ ἀπ Μελιτῆς, ἔστι ὃ τροφεῖον καὶ μικρὸν καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ.....

Παρεκβύσας ἑαυτὸν] Μεταστήσας, κατακλείσας. βύσσω γὰρ τὸ φράττω.

Ἡ Ἀθήναια] Ἀθήναιαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέγα κεκυκλωμένοις ὑποπνιγομένοις.

Ὄναιο αὐτῶν] Ἀπολαύσειας.

Ἐν τῶ Ἀνακείῳ] Ἱερὸν τῶν Διοσκούρων. ὅτου δὲ λέγω Ἀνάκειον σωτηρίους, ὅσα ἀπὸ κακῶν συμπίπτωσιν, ἢ ἐπιτηδείων ἐχόντων τὸν οἰκοδόμον. καὶ ἐκεῖνα σωτηρίους, οἷον Ἡρακλειον, ὅτῳ Ἡρακλεῖ ἄθλῳ. Χαράκειον, Ἀνάκειον, Ἀκαντόρειον, Βασίλειον, καὶ Μαυσώλειον ἔργον.

Πελοπίης χθονὸς] Τῆς Πελοποννήσου λέγ. αὕτη δέ ἐστι Καλυδὼν, ὁ τοῖς αὐτοῖς τορθμοῖς τῶ Πελοποννήσου, πεδιάδως καλλίστης ἔχουσα.

Αἰχμῆς αἰτίαις] Ἡ κατασχύνης ἢ ἀπορρήτους.

Οἰνεὺς] Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τῷ θυσίαν τῷ Ἀρτέμιδι οὐκ ἐκάλεσε. ὥσπερ δὲ Ἀριστίνεις τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ὁ εἰρωνείας ὢν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ Μελέαγρος] σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος ἀφῆκε τὴν μητρὸς, καὶ μικρὸν αὐτὸς ἐκφραίνετο. τῇ Μελεάγρῳ γὰρ συνεζώνυτο λαμπὰς, ἐφ' ᾗ ἐλήχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπτεται ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε δὲ, ἔχων τὸν Ἀταλάντην σύμμαχον κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ὀργισθεισα ἐπὶ τούτῳ οἱ Θεσπιεῖς. καὶ γενομένης μάχης, ἀνεῖλεν αὐτοὺς, ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτῶν, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπολλυμένους, ἐσβεσε τὸν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς Ὠινέως.

Καπνοκίδουσι] Ἐπίχρουσι.

Ὡς λέγουσιν] Γράφεται λέγουσιν.

Τὰ μυθήματα] Οὐ πάντων τῶν ἀμυθήτων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ ἀκεραίων καὶ ἀσυκοφάντων φιλοσοφούντων. ἀφ' ὧν καὶ Ἀριστόλας φησὶν ὅτι τὰ μὲν ὑγραίνει νῦν ἀσυκτήσομεν, τὰ δὲ ἴδια ἀπόλεσεν.

Ἀτινὲς] Σωεχεῖς.

Ἐς τὸ Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἐρρίψε μῆλον εἰς τὸ μέσον, ἐν ᾧ ἐγράφη, Τῇ καλλίστῃ τὸ μῆλον. ἠμφισβήτησαν ἀφ' ἑαυτῶν τρεῖς θεὰς Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ἀπενεμηθείσης Ἀφροδίτης, ἐκλείσατο τοῦ Πάριδος ἀπὸ τούτου τοῦ Ἐλένου. διὸ καὶ ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος.

Τὸν ζῆλον] Πῶς κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρᾶν; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. * λέγεται γὰρ πτῶσις τοῦ λέξις ἐπὶ τοῦ μισεῖσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. ὅτου δ' ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπίᾳ τινὸς ἀφ' ἑαυτοῦ γυναῖκος μισεῖσθαι. Δυσὶν εἰ τοῦ κζ' Παυσανίου.

Ἀπόνῳ] Γράφεται ἀπόνῃ.

Πιμελισέρας] Λιπαρωτέρας.

Χρησῷ μάλα] Ἀγαθῷ ἀντὶ μεγάλῳ.

Εἶτ' ἀπολογεῖται] Καθάπερ καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόλῃ.

Πονήρως] Ἀντὶ βαρέως.

Ταινίαις] Σπαράνοις ἤτοι φασκίαις.

Ἢ ἐλεγεῖα] Ὅλα τὰ ἐλεγεῖα χωλὰ καὶ τοῦτο χαίρειν εἶπεν ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι χάλκα ἐξεπίτηδες, καὶ τοῦτο λυπεῖσθαι ποιήσαι τοὺς πλείονας ὕβρεως ἕνεκα Συμποσίου.

Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλου λόχου κινηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου σώματι.

Εἶτ' ἀπολογεῖται] Καθάπερ καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόλῃ.

Περὶ τῆς Συρίης Θεᾶς.

P. 656. Mf. in 4. Ἀλεκτρυὼν † Πότερον ὄρνις ἢ ἀνὴρ οὕτω καλεῖται; ἄρνιδι γὰρ εἰ σωτηρίοις μιοθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ποίᾳ μηχανῇ ὄρνις ἐὼν ἀμφίβιος οἰκήσῃ;

* Potuit adjicere poni & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Æschine observarunt Harpocration & Suidas.

† Vid. notam *Palmerii* ad p. 680.

Mſ. in fol. Περὶ τ̃ Συρίης Θεᾶ· τ̃ Διονύσ] τ̃ Διονύσου ἐορτὴν ἄγουσι οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. φαλλὸς δ̓ ἐστὶν ἀγάλμ- ἑρμῆ ἐρυθρὸ χρῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ τᾶτο ποιεῖσθαι ἑαυτοῖς, καὶ σὺν τοῖς παιδίοις καὶ σὺν τοῖς μίσθοις μηροῖς, καὶ ἐξαρχᾶντο πομπῆς σὺν τούτ τὸν Διόνυσον, τῶν δ̓ τιμίων τούτων ἦρχον τ̃ Διονύσ. Δἰ ἃ τοιούτων αἰτίαν. σὺν Σεμέλης τ̃ Κάδμ θυγατρὸς γαμᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κυοφορηθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπ̃ Διονύσ. ἀποκλαιομένῳ δ̓ τούτῳ καὶ ζητοῦντι, Πολύυμν- παῖς ὕτω λιχμῶμ- ἀφείετο χρ τ̃ Διονύσ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτ̃ τῶν μητέρα εἰ παιδεραστήσει αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τᾶτο. λέγ αὐτ̃ ὁ Πολύυμν- ὅτι οὐ Λέρνη ἐστὶν ἡ Σεμέλη. εἶτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος σὺν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ σὺν τῇ Λέρνῃ. σφαπηλήθησαν αὐτ̃ καὶ ὁ Πολύυμν-, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ἐραστὴς αὐτᾶ ἔθνησε, αἰδοῖον ξύλινον σὺν συκίνῳ ξύλῳ πελεκήσας, κατεῖχε κατὰ τοῦς μηρούς τ̃ Πολυύμν. Δἰ ἃ τούτων τῶν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. φαλλοὶ δὲ εἰσὶν ὕτοι πάντες. ὑψάλλοι δὲ εἰς τὰς μαρὰς ἐπ̓ εὐθείαν ἀποδεσμώμενοι.

Δημοσθένους ἐγκώμιον.

P. 685. Mſ. in 4. Ἀμέλ μ̃] Ἀνὴ δ̃ πάντως.

Πολὺ μᾶλλον σωτέρων] Ἢ τολεονάζουσι φησὶς αὖτη συνῆθες Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μᾶλλ, ὡς ἀπὸ πρώτ σωσίπ δραχμαῖκᾶς, ποτὲ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτ ἀφηγημαῖκᾶς, ὅσῳ πολὺ δῆλ Πλάτωνι τ̃ φιλοσόφ ἦσιν ὑρεῖν.

Τᾶ τὸν δλιχον] Δύνατ καὶ δ̃ τ̃ δλιχον νενικηκότ-, καὶ τὸ τὸν δλιχον νενικηκότ-. ἀλλ̓ ἐπὶ τῶν ἀθλητόντ- τῶν ἄρθρων ὑποτέλλοντ, οἰώθασιν Ἀττικοὶ ἐν τῶν δύο ἀνάγκη παρειλέσθ, συνυπακούεσθαι γὰρ τὸ λοιπὸν, εἰ μὴ γὰρ τὸ δ̃ εἴη, λεῖπ τὸ τὸν, καὶ ἴσως ὕτως, καὶ πέπονθας τὸ δ̃ νενικηκότ- τὸν δλιχον, συνυπακούεσθαι γὰρ τὸ τὸ, ἢ καὶ φαυλότερον. εἰ τὸν δλιχον εἴη, ἐλλείπ τὸ τ̃ γενικῆς ἄρθρον ἰσυνυπακούόμθα ὕτως, καὶ πέπονθας τὸ δ̃ νενικηκότ- τὸν δλιχον. ἐγκελευτότερον δὲ ἴσως τᾶτο δ̃ σωτέρω καθότι φίλον Ἀθηναίοις τ̃ ἄρθρων ἐκπιπτόντως τὰς πλώσεις σωφέρειαν, αὐτὶ γὰρ ἀφικόμλω φασὶ σῶς βασιλέα, καὶ σωφθῆλθεν βασιλέα.

Διαρκεστέρῳ δὲ τούτῳ] Ὅπ κ̃ τᾶτο κρείττων Ὅμηρ- Δημοσθένης.

Τᾶ μεταξὺ] Οἷον πεποίηκε τὸν Διομήδην τ̃ Γλαύκῳ ὀργώσης ἤδη τ̃ μάχης διεξοδικ̃ ἀπαγγελλόμθον τ̃ λόγ.

Ὑσμινὸν ἠ χρυσάλακα] Ἀρχαι τούτ τῶν Πινδάρ δ̃ μελοποιῶ ὕμνων.

Ἀλλ̓ εἰ δήπου πάντων] Ἀλλ̓ εἰ δήπου θαυμάσας Δημοσθένλω εἶχον. ἀπὸ κοινῶ γὰρ τὸ θαυμάσας.

Παρῶν εἶναι νῦν] Παρέλκ τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δ̃ εἰ ὅμοιον τ̃ οἰκὸν εἶναι, οἰκεῖ μ̃ γὰρ ἀπαραδόσως κεῖται, οἷον ἅπαν ἐν ἐγὼ οἰκῶν εἶναι πεισθείλω.

Mſ. in fol. Δημοσθένους ἐγκώμιον Ἑρμείου] Ἑρμείου λέγεται τὸ σύρημα. παράγεται δὲ ἀπ̃ δ̃ Ἑρμῆς, Ἑρμείου καὶ Ἑρμαῖον. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμὸν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν ἔστησαν κατὰ τὰς ὁδὰς ἵδρυον φ̃

τῶ

τε καὶ εἴ τι ἄνθρωπον ἄνους ἐς τοῦς ὁδοὺς τὰς αἰτίας ἀνατιθῆναι, καὶ ἀπὸ ἧς Ἑρμοῦ περιφορμίζουσι ἑρμαῖον καὶ ἕρμαιον. [ψυχαγωγίαι·] ἐνδημονδήμους, πρᾶγμα. [δόλιχον] δόλιχος ὄνομα δρόμου ὅσου ἐστὶν ὀκτὼ σταδία. σύσταθι· Ὁμήρου συγκεκινῆ Δημοσθένους καὶ δεικνυσι μεγέθη εἰς ῥήτορας χάριν καὶ τὸν βίον δὲ σημαίνει Δημοσθένους ἐν διαλέξει τὰς ὑπαίνους εἰσφέρων. [κατηρώησεν] φοβερώτερον. [ἐνθυσιασμοί·] ἐνθουσιασμὸς λέγει, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλάμπει ὑπὸ θείου. [κορδακισμὸς] κορδακισμὸς ὀνείδους τὸ μίμων ψόφος. * [ἀνειμένος] ἀκολελυμένον, παρειμένον. [κομᾶν] κόμιλλα τρέφειν. [Φρύνης] πέρνον. [μεταλθεῖν] ἀσκεῖν. [σπειρῶν] συμπλέκων. [ἀφίεργε] ἀφίεργε πλέον Γοσκρίτης φησὶ, ἵνα ἀφύεργον τοι λέγῃ ἀντὶ τοῦ πλέον. [καίομαι] Ἀρχίας.

Θεῶν Ἐκκλησία.

P. 708. Mſ. in 4. Μηκέτι τονθορύζειτε] Ἀντὶ τοῦ ὑποδύεσθε γογγύζετε. τονθορεύειν γὰρ τὸ γογγύζειν.

Οἷς ἔξεστι] Τὸ, οἷς ἐφεῖται ἀπὸ τῆς θηλείας καὶ τὸν ἔρωτα. ἐκ γὰρ ἕξεως θηλείας δηκτηρεῖν.

Οὔτε τῷ μίτρᾳ] Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός. λέγεται ἡ μίτρα καὶ σφηνοειδίσκος τις ὤπλισις ἁλυσιδωτὸς ὡς τοῦ ἥκιστα φυλακῆς καὶ ἀσφάλειαν.

Ὁ δὲ φαλακρός] Τὸν Σιληνὸν λέγει.

Τῶν ἡ Γηρυόνη τοῦ μαργοῦ] Ὁ Γηρυόνης ἦν Ἀθηναῖος ἐγγόνη μαργὸς· τοῦτον φασὶν τὸν Διόνυσον δεῦρο τὸ κλῆμα πρῶτον. ἀφ' οὗ ἀκρόδρυα, ἡ πρώτη ἄμπελος ἀνομάσθη, ᾗ ἡ χώρα ἡ συνεγγὺς τὸ φυτὸν ἔτρεφε. Γηρυόνης ἔδωκε ποιμένι τοῦ κοπροῦ πιεῖν Ἀττικοῖς. ὃ πάντες τοιοῦσιν ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ὅτι πεθήκοιεν εἰ βαθεῖ τῷ ὕπνῳ ἀπὸ τοῦ οἰνοποσίαν καθαχεθέντες, ἀποκτεῖναι τὸν Γηρυόνην, νομίσαντες ἀνιάσιμον φάρμακον δεδόσθαι, ἀ μόνον τοῖς καθεύδουσιν, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγορόσι καὶ τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποιητικόν. ὅτω μὲν τὸν Γηρυόνην ἀπόθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέπιον τὸ μέθυ, τὸν Διόνυσον χόλον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν τοιόνδε. ἐλθὼν γάρ ποθ' αὐτοὺς ἐπ' ἀγρὸν ὡραίᾳ παιδὶ, ἐξέμηνεν αὐτοὺς ποθ' ὁρμὴν μίξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν ἀλλοφύλοις. ἀλλ' ὁ μὲν δίδυμος ἀφανὴς ἐγένετο. οἱ δ', ἅτε δὴ σκαίνῃ ὑποχομένῃ τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς ἐᾶν ἐπιτελέσαι. ὠρμήκεσαν ἄχρι κινήσεως. καὶ δὴ μεμανήκεσαν ὅπως ἀεὶ σὺν τῆς ὀργῆς Διονύσῳ, ἀκρατέπαυστον τῷ ὀργὴν ἔχοντες ἐφ' ᾧ ἐξιλασσάμενοι τὸν θεὸν, τοιοῦτον χρησμὸν πεποιηκότες πᾶλιν χρῆσθαι, καὶ ἀνδ' ἑαυτοῦς ἀναθέντες ἐπωτοπίῳ τῷ μανίας.

Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν] Αἴγιον καὶ Ἑλίκη καὶ Βέρα καὶ Ῥύπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν, μικρὸν ὡς δὲ Κεφαλλὴν κάλπη κατοικοῦν τὴν Ἐχινάδων νήσων, ὡς ὡς τῷ ἐὼ. αἱ δὲ λοιπαὶ ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσὶ, τῆς ἐπὶ Κορίνθῳ Φενεάτης Ἑλίκης, καὶ τὰ ἐρείπια ἔτι ἐδόκει ὁρᾶν τὸ αἰγιαλόν. αὕτη δὲ πᾶσαι ἡ πόλις ὑποβρύχιος ἐστὶ τῇ θαλάσσῃ, σεισμῷ πάλαι τοῦτο παθοῦσα.

* Sic ſcripſi, erat enim μίμων nullo ſenſu, cùm *Heſychius* nos doceat Κορδακισμὸς εἶναι τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια.

Η' Ε'λλόβιον ἡμῶν γένη] Ε'λλόβιον, τὸ εὐθὺ τὸ εὐείρυσμ τῆς τ' αὐτῶν λοβοῖς.

Καὶ μητροκλόν ὡς ὢν] Ἀλκμαίων γὰρ ἦν ὁ Ἀμφιαράου. ὃς Ἀλκμαίωνι τῷ μητέρα ἀπεκτόνας, ἐπλανᾶτο κ' πάσης γῆς, μηδενὸς αὐτὸν λαβεῖν τὸ ἄγος τ' μητρὸς κτείνας μόρῳ. χρησμοῦ δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοίκησιν, ἥτις οὔπω ἦν τ' μητρὸς ὑπ' αὐτῆς κλυσμόρης. σκέψασθ μὴ ὢν ἀλλαχῆ ὑφηγῆται, ἦκε ὡς τοὺς ἀκβολαῖς Ε' Αχελῴου. ῥᾳδίως γὰρ ὕστος ἀεὶ ῥέων, καὶ τοὺς Ε'χινάδας νήσους εἰς θάλασσαν ἀναδίδως, ὑπαπλάθη αὐτῷ ἀσφαλῶσαι ὅτι οὐ τοσούτῳ ἐρημίαν καὶ γῆν ἀναδεῖξαι ὅπις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθ, μὴ ἀσύμφορον ἦναι τῆς Ε' μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναι· καὶ κατοικῆσαι τὴν κατοικίδα γῆν. * Καὶ ἐξ ἐκείνου τῶν ὑῶν Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνανίαν τὸν τόπον ὀνομάσαι.

Ψυδοσοφισής, ἢ Σολοικισής.

P. 728. Mſ. in 4. Βυλόμβου ἀπαίδευσία τὸ σόλοικον. ὁ δὲ † Λυκιακὸς βυλόμβου εἰσήγαγε σολοικίζοντα, καὶ ἀλλ' τοῦτο Ψυδοσοφιστὴν αὐτὸν ὀνόμασεν. ἐπιτηδὲς δὲ ὁ Λυκιακὸς σολοικίζει, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγξαι τὸν σολοικίζοντα.

Α'ρτι ἦ σολοικιᾶν] Τὸ ἄρτι μέλλοντι ἢ συνάπτειν. οὐκ ἄρα λέγομεν ἄρτι σολοικιᾶν.

Α' μὴν οἶδ', ἀ δ' ὅ] Ε'γχωρίων εἰσὶν οἱ μὴν, οἱ δ'.

Τὰς τρεῖς ἀγωνίας. τὸ ὄφελον] Οὐδέποτε μέλλοντι συντάττεται * ἀπαρεμφάτῳ, ἢ ὑποτακτικῇ, ἀλλ' εὐκτικῷ ὁριστικῇ, ἢ ἀπαρεμφάτῳ ἢ δυκτικῇ, ὡσάυτως καὶ παρακειμένῳ. ἔδει δὲ εἰπεῖν ὄφελον ἀκολουθεῖν δυνηθῆναι. καὶ μαλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν ἀσύνετον ὁ ὑδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς δὲ τὸ ἁμαρτάνειν ἐν σολοικίσμῳ. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρεῖς σολοικίσεις.

Μέγα δὲ ὄφελον] Ε'πὶ δὲ ἀγῶνος ἡ λέγεται ἢ ὄφελον.

Καὶ ἀσύδητα ἐς τὸ ἔμπροσθεν] Κακῶς ἢ εἰς ἢ ἔμπροσθεν ἀσυνέζευξεν. ἐ γὰρ λέγει ἦ ἀσυνάπτως τί ἔμπροσθεν ἄλλο. κακῶς δὲ καὶ εἰς ἢ ἔμπροσθεν ἐπὶ ἀσύδη φησί.

Μεῖναι γὰρ λαχὼ] Καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆται ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὀλαχὼς ἦ λαχὼ ἡ γενικὴ, ἡ δ' αἰτιατικὴ ἢν λαχὼν μετὰ ἦ τοῦν, ἀλλ' ἡ χωρὶς ἦ τοῦν.

Μὴ δ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κωλυσῆσαι] Ε'πειδὴ φησὶ ἀσύνετον τὸ σολοικισμὸ εἰς τίνα ἰσολοίκισε. τοῦτε χάριν εἶπε λέγων τὸν σολοικίζοντα.

Τῶν τὰς τίτθας ῥαπιζόντων] Ἡ τίτθη ῥαπίζει. ὁ ἦ ἀντιστρέψας ἔδει καὶ παῖδα ῥαπίζει.

Οὐ-

* Hoc fuit initium Mſ. in 4. in quo videtur linea aut aliquid amplius deeſſe.

† Hic aliquid deeſt, quod ſuppleri poterit ex Pauſaniæ Arcadicis, ubi hanc Alcmæonis habet Hiſtoriam. p. 492. Ed. Sylburgii. Cæteroqui Κατοικιδὸς γῆς non meminit.

* Videtur ἀπαρεμφάτῳ hic abundare. Vid. not. Cl. Gravii ad p. 730.

Οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδα] Αὐξανόμενα γὰρ ἤδη εἰκὸς παιδικῶς, ἀλλ' οὐκ εὐεργετικῶς.

Οὐδὲν γνωσόμεθα] Ὥφελε γὰρ καὶ τὰ διανοητικὰ τοιαῦτα εὐδιόρατα εἶναι ἂν οἷον εἰ ταῦτα ἀγαθὰ ἀμφότερα, οὐδὲν ἂν γνοῖμεν οὐδὲ γνωσόμεθα, νῦν δὲ διαλλὰ ποτελοίκισεν, καὶ τῇ εἰκείψ τὸ ἄν, καὶ τῇ τὸ μέλλοντι χρήσει τὸ γνωσόμεθα. οὐδέποτε γὰρ τοῖς διανοητικοῖς μέλλοντος σωτάττομεν.

Τὰ τοιαῦτα ἔλεγον] Πόσους παῖδας ἔσχες.

Πενίαν ἔξουσι] Τὸ ἔξουσι δηλοῖ τὸ ἡμῖν, οὐσιωτικῶς γὰρ. τί ἂν φησὶ ἐρωτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν;

Τὰ πατρῶα] Πατρικὰ ὄντα αἰτιώμεθα, τὰ δὲ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος δὲ πατρός. ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνηκότος.

Πατελώτης] Ὁ μηδὲν γὰρ ἴδιον εἰπεῖν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ δὲ πατελώτης, ἐπὶ βαρβάρων. οἱ βάρβαροι γὰρ ὕπνος ἀκάλλες φασὶ, ἀντὶ δὲ πολίτης. καὶ ἴσως ὅτι μὴ κοινὰ πόλεως οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι κ' ἐπὶ Ἑλλήνων τὸ τοῖς νόμοις, τὸ πατελώτ ἐχρήσατο.

Μεθύσης] Μέθυσος γὰρ ἀπὸ τοῦ μεθύσης.

Λῆμμα πάρεστι] Λῆμμα γὰρ ἡ ἀνδρία δὲ ἴσης Μ.

Ὁ μείρακας] Τὸ μείρακας ἐπὶ φασὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀπ' ἐπὶ γυναικὸς ἢ ἡβώσης. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειρακίσκου λέγεται.

Πρὸς τὸν ἐπόντα] Τοῦτο εὐέργειαν ἐκ πάθος σημεῖον.

Σωκρατίζειν μοι] Ἐπὶ φαυλοτάτου γὰρ τοῦτο ἀληθίσεως.

Περιέρχη αὐτόν] Γ' πηγαγόμεθα γὰρ ἴδιά εἰκῶν ἢ μεταλλῶν αὐτόν. τὸ γὰρ περιέρχεσθαι ἐπὶ δὲ κύκλῳ λέγεται τινα περιχῶν.

Σωκρατίζῃ αὐτῷ] Σωκρατικάζετο γὰρ ἴδιά εἰκῶν, ἢ ἡμφισβήτει, ἀπὸ ἐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ δὲ πυκνῶς ἢ δεκίμη χρῆσις τ' Ἑλλήνων οἶδεν.

Νὴ τοῦτο δοκεῖ] Τὸ γὰρ νὴ, ὀμνύοντος καὶ εἰπαλκῆ. ἀπὸ ὅτι καὶ δοκεῖ. τὸ δὲ δοκεῖ, δοκεῖ ἀπαιτεῖ. κωλῶς δὲ παίζων αὐτὸν ἤρετο. ὡς σὺ κ' ναὶ ἐρεῖς ὡς ἀμφοτέρους ἡμᾶς, ἴδιά γὰρ εἰκῶν καὶ ναὶ ἀμφοτέρους ἐρεῖς τυπίσιν ἡμᾶς, ἀλλ' ἐχ ἡμῖν.

Μιχθεῖσα] Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ φασὶ γυναικὶ, ἐχ γυνὴ ἀνδρί.

Καρῆναι] Τὸ κείρασθαι ἐπὶ δὲ κοσμίου. τὸ δ κορῆναι, ἐπὶ δὲ ἀπίρου, καὶ μετὰ ὕβρεως.

Συγχωρεῖν] Ἐπὶ γὰρ τ' φιλίως ἀληθευομένων ἐτεχνολεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονικεῖν. ἐπὶ δ τ' ἐχθρῶς, συγχωρεῖν ἢ ἀληθεύζειν.

Βασανίζειν] Βάσανος γὰρ ἐπὶ τ' δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων ἀπὸ τιμωρητικῶν ὀργάνων.

Εἰ μελετᾷς] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τ' ῥᾳθυμίᾳ τοῦτο εὐεργετικῶς ἐκφέρειν, ἀπὸ παιδικῶς τὸν μέλλοντα. ἐ γάρ φασι μελετᾶσιν, ἀπὸ μελετήσουσιν.

Τεθνήξῃ] Τεθνήξειν γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ δ τοῦτο, ἀπ' ἐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρου.

Στομαχίζομαι] Τὸ γὰρ στομαχίζειν, ἐπὶ δ ἀκριβῶς τιθέασι τὸν βαλλὸν, ἢ δ τιμωρίας.

Χρῆσαι] Χρῆσαι γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι.

Κ'κτονε] Ε'ξόνυ γὰρ τὸ δέκιμον.

Α'ντιλαμβάνομαι] Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι, Α'ττικῶ ἐπὶ Ε̃ κωλύειν, ἢ ἀπό χαλᾶς τάττεσθαι. μέλιτος ὁ Πλάτων.

Ὃ γὰρ φασὶς ἐπὶ ἐνὸς] Εἶρη) κὴ ὁμῶ. ἐπὶ ϛ̃ Ε̃ ἐψευτᾶ, φασὶ λέγε).

Δωνήσεαζ] Βάλε) τὸ νῦν μέλλον παράσεαζ· ἐπὶ ὧν τὸ δωνήσεαζ μέλλο)ᾳ., ἐπιλαμβάνε) αὐτῶ, ὡς μὴ συνιέν)ᾳ. σολοικίσεαζ.

Τὸ ἀπίαγε] Βάλο) μὴ λαμβάνεαζ ἐπὶ παθητικῆς Α̃ρθρίτεως, ἀλλ' ὅτι ἀκρεβῶς τᾶτο. χρᾶται γὰρ μᾶ κὴ ἄλλαι πολλαὶ ὁ Πλάτων παθητικῶς τὸ Φαίδωνι. ἀπιάγεθε λέγων ἡ ϑύρας σε πάνυ πρωί.

Ι'κτῖς εἰς πιδίον κωλεῖν] Καὶ τᾶτο ᾳ̃ζ σαφήνειαν. ἵππον γὰρ εἰς πιδίον φαμὲν κωλεῖν, ἀλλ' οὐχ' ἱκτῖνα.

Μαντεύε) γᾶν] Χρᾶ μᾶ ὁ Α'πόλλων, μαντεύε) ϛ̃ ὁ Περσικόν.

Εἰ ἄρα κὴ δ' ἐς] Οὐ γὰρ κὴ δ' εἰς, ἀλλὰ κὴ δ' ἐπαρσὺς δὶ λέγεται.

Τὸν μητρυιόρμον αὐτῇ] Ε'πὶ γυναικὸς τὸ μητρυιὸς ἐπὶ ϛ̃ ἀνδρᾶν τὸ μητρᾶς. μητρυιὰ μὲν γὰρ ἀπὸ γυναικὸς, μητρυιὸ) ϛ̃ γονέ.

Α'πολείπει τὴν γυναῖκα] Α'πολείπει γὰρ γονὲ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ. ἀπὸ ϛ̃ γυναικὸς οὐκ, ἀπ' οἰκίας δέ.

Νῦν ψοφοῖη τὴν ϑύραν] Κόπτῃ μὲν γὰρ τὴν ϑύραν ἔξωθεν ἐκὼς, ψοφεῖ ϛ̃ ὁ ἔσω.

Νῦν δὴ] Πλαστικὸν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὅσπερ ἐν τῷ ἄρτι λέγε τὸ ἔπιχειρηθέν τ' σημασίας Ε̃ ὑπεστῶ)ᾳ., μέλλο)ᾳ. κὴ τ' ἀνεπιδεκτῆ σημασίας, ὅτω κὴ τὸ νῦν δὴ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ σολοικίζοι ὁ χρεώμενο)ᾳ. ὅτως.

Mſ. in fol. * Ψόδοσοφιστὴς ἢ σολοικιστὴς· ἐσέον ὅτι μέλλοντος ὀδὶ τοῦ μᾶ Ε̃ ἂν σωφρόνου). ὃ γὰρ οὔρητον ἴξει ἄν, κὴ ἐρῶ ἄν. λέγ' τοῦτο γὰρ τὸ ἄν, ὃν τι πρὸ ὑπεστῶτι κὴ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλο)ᾳ. δηλώσωμεν. μέλλο)ᾳ. δὲ ἤτοι τὸ ἐσόμενον Ε̃ ἄν, σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἀνικὸν, τὸ δὲ ῥῆμα παθητικόν. [Λῆμμ.] Λέγ' δύο Μ. τὸ λαμβανόμενον. Λῆμμα λέγ' ἑνὸς τὸ φρόνημα. [Μείρακ] ϑηλυκᾶς λέγε). ἐπὶ ϛ̃ ἀῤῥενο)ᾳ. τὸ μειράκιον [διδάσκαλος] λέγε) σωφρονᾶν ἐγὼ ἄλλοι, ὃ τὸ φρονεῖν. [κορυφὴ] ἡ κεφαλή. τὸ δὲ κορυφαῖον, ὃ δὶ χρ) ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαιότατον. † ὥσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων. Σικελιώτης ϛ̃ ὁ Σικελίας οἰκᾶν ξένο)ᾳ. ὅτω πάντο)ᾳ. κὴ παλαιότης. [Ε'ξόρμα] σημαίνῃ τὸ ᾳ̃ζ κινᾶ ὕστερον κὴ ὁρμηθῆναι ποιᾶ. ὁρμᾶμαι ϛ̃ ἐγὼ αὐτός. [ἀφεῖμαι] τὸ ἀφεῖσθαι δηλοῖ τὸ ἀφεῖ αὐτῶ. πᾶς δὲ εἰς ἄν, ἀφεῖ αὐτῶ ἔφησε. σύνεσιν κὴ λῦσιν φασὶν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἕνωσιν κὴ διάλυσιν, οὐχ ὡς φασὶν ὁ τῆ σωφροσύνῃ τὴν ἀκρασίαν, ὃν σωφρονίζειν ἴδῃ εἰκᾶν. ἢ ἡμφισβήτῃ. [βεβόλου] ᾳ̃ζ ποιητικῆς. βεβόλευται παρ' Ε'λλησι. [τὸ λέλοιχε] τὸ λέλοιχε Α'ττικοὶ εἴληφε φασὶ, κὴ τὸ λέλειφε εἴληφε. [φασὶν] φασὶς ἐπὶ ἑνὸς εἶρη) κὴ ὁμῶ. [ἱκτῖς] οἱ ἱκτῖς σωφαιρᾶ) ἀλλ' Ε̃ ἱκτῖες, τὰς ἱκτῖς ὃ φασὶ, ἀλλὰ τὰς ἱκτῖας, ὑκῶν φασὶν τὰς ἱκτῖς οὐκ ἐνόησας. [Α'τζω] τὸ ἄπλα διασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἄπτα,

* Hæc ultima fuere Scholia in Mſ. in folio.

† Hic videtur deeſſe vox παροιμίας, licèt nullam lacunæ veſtigium appareat in Apographo.

τα, ψιλούμενον δὲ τὸ πρὸ. λειπόμενον ἢ μετὰ τοῦ ἕτερον φιλεῖ ἵνα δηλοῖ τὸ πρὸ. [καὶ ἀλλαχοῦ] Γενεσάρητις οὖ τὴν Εὐαγγ. καὶ τῶν νῦν ὄλλων βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ καπεδόκωσιν. οὐκ ἀσφαλὲς ἦν τὸ τοῦ Λυκιακοῦ.

Φιλόπατρις ἢ διδασκόμενος.

Mſ. in fol. Βυσσοδομεύσεις] βάθυς σκέπτη. [τρικυμίωσι] Κίρκεσιν. [ἀποψύχω] ἀποπνεύσομαι, ξηρανθήσομαι. [ἀρίγνωθι] διάγνωσον. [ὠθοπαιείζετο] ἐπαίρως ὠθούσιλεῖον. [οὐ νεκρόθεν] νεκρῶν. [ἀπαφαλαυτίας] φαλακρῆς. [φῶς] θεὸς. [ὁ βρυδύγλωσσος] Μωσῆς. [ἀείδυμος] ἔνδοξος. [ἔ] αὐτὸν. [νεομένῳ] ἀνθρώπῳ. [τὸν ὑὸν] Σαρπηδόνα. [φλαῦρον] φαυλον ἢ κακὸν, κακὸν. Ἀμφίρρ γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ μικρὸν κακὸν. φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀνδρὸς, δύσφημον, λυπηρὸν. [κτίλαβος] πειθὰ. [ἀπευθῆσω] ἀπαγορεύσω. ἁπλέγδμην. [πατρήνας] σκοπήσας. [κακημένη] κακὸν καὶ αἰμάπα ἔχων. [ἢ οἱ ὅς] ἔφη ἐκεῖνος. [Μεσπεὶ] Αὐγυστὸν. [λοπὸς] ἐσθίμενος. [ῥητρίω] ῥήτρας, συνθήκας, λόγοι, γάμοι, ὁμολογίας, ψηφίσμασι, συγγράμμασι. [ὁ νεπιώτης] Πραξισίλαος.

ΤΕΛΟΣ.